

"1 New York Times Bestselling Author

JAMES
CLAVELL

*The Epic Novel of the
BIRTH OF MODERN JAPAN*

Gai-Jin

by the author of *SHOGUN*

"CLAVELL IS AT HIS BEST"

— *Washington Post*

James Clavell

GAI-JIN

Versiunea românească:**Alfred Neagu**

Versiunea 2.0 standard RIF1

MOTTO:

Cititorule, această carte ți-e dedicată ție indiferent cine ai fi, cu adâncă recunoștință fiindcă fără tine, scriitorul din mine n-ar putea exista.

Acțiunea romanului *Gai-Jin*, cuvânt care înseamnă *venetic* în japoneză, se desfășoară în Japonia, în 1862 și este cel de-al treilea din tetralogia **SHOGUNULUI**.

Este un roman de ficțiune, nu un roman istoric. Multe evenimente au avut loc așa cum ne spun istoricii și cărțile de istorie, ceea ce nu înseamnă neapărat că relatează exact ceea ce s-a întâmplat în realitate.

De asemenea, cartea nu se referă la personaje reale, care să fi existat, după cum nu se referă nici la vreo companie reală. Numele regilor, reginelor și împăraților au fost păstrate, la fel ca și cele ale unor generali și ale altor personaje sus-puse. Dar în afară de aceste cazuri, mi-am permis să mă joc de-a istoria, fabulând cum, de ce și când s-au petrecut toate, ce rol au avut unii oameni, pentru a se potrivi cu propria mea realitate și, poate, pentru a spune adevărata istorie a ceea ce a fost și a trecut.

AUTORUL

Cuprins

Principalele personaje

Hartă

Cartea ÎNTÂI

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

Cartea A DOUA

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

Cartea A TREIA

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

Cartea A PATRA

42

43

44

45

46

47

48

49

50

Cartea A CINCEA

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

PRINCIPALELE PERSONAJE

MALCOLM STRUAN, 20 de ani, fiul cel mai mare și moștenitorul lui Culum Struan;

CULUM STRUAN, 39 de ani, tai-panul actual al Companiei Struan, Nobila Casă, fiul lui Dirk Struan;

DIRK STRUAN, fondatorul companiei;

TESS STRUAN, 36 de ani, soția lui Culum, fiica lui Tyler Brock;

GORDON CHEN, 48 de ani, preailustrul Chen, comprador al Companiei Struan din Hong Kong, fiu nelegitim al lui Dirk Struan;

JAMIE MCFAY, 39 de ani, director al Companiei Struan din Japonia;

Dr. RONALD HOAG, 46 de ani, medicul familiei Struan;

TYLER BROCK, 72 de ani, tai-pan și fondator al Companiei Brock și Fiii;

Sir MORGAN BROCK, 48 de ani, fiul său, fratele vitreg al lui Tess;

NORBERT GREYFORTH, 39 de ani, șeful Companiei Brock în Japonia;

Sir WILLIAM AYLESBURY, 47 de ani, ministrul ambasador al Marii Britanii în Japonia;

Dr. GEORGE BABCOTT, 28 de ani, adjunct al ministrului și chirurg;

PHILLIP TYRER, 20 de ani, diplomat, ucenic interpret de japoneză;

Amiralul CHARLES KETTERER, 46 de ani, comandantul flotei britanice în Japonia;

Lt. JOHN MARLOWE, 28 de ani, căpitanul fregatei cu aburi, 21 de tunuri, Pearl, în momentul de față aghiotant al amiralului Ketterer;

SETTRY PALLIDAR, 27 de ani, căpitan de dragoni;

DIMITRI SYBORODIN, negustor american, de origine cazacă;

EDWARD GORNT, 28 de ani, negustor în Shanghai, din Virginia;

HEATHERLY SKYE, 41 de ani, singurul avocat din Japonia;

HENRY BONAPARTE SERATARD, 41 de ani, ministrul ambasador al Franței în Japonia;

ANDRE PONCIN, 38 de ani, negustor, spion al legației franceze;

Contele ALEXI SERGHEIEV, 35 de ani, ministrul ambasador al Rusiei țariste;

ANGÉLIQUE RICHAUD, 18 ani, iubita lui Malcolm Struan, fiica lui Guy Richaud, comerciant francez în China, pupila ambasadorului francez;

Seniorul TORANAGA YOSHI, 26 de ani, descendent al Shogunului Toranaga, membru al Consiliului Bătrânilor, tutore al moștenitorului, shogunul minor;

KOIKO, 26 de ani, Tayu – gheişă cu cel mai înalt rang în ierarhia respectivă, ai-jin (preaiubita) seniorului Yoshi;

Doamna HISAKO, 29 de ani, soţia seniorului;

INEJIN, 42 de ani, hangiu, cel mai mare spion al seniorului;

MISAMOTO, 31 de ani, pescar, condamnat de justiţia Japoneză, deghizat în samurai, interpret tainic de engleză americană.

SHOGUNUL NOBUSADA, 16 ani, al paisprezecelea shogun;

Prinţesa YAZU, 16 ani, soră vitregă a împăratului Komei;

Seniorul ANJO, 47 de ani, daimyo al provinciei Kii, şeful Consiliului Bătrânilor;

Seniorul SANJIRO, 46 de ani, daimyo al provinciei Satsuma;

KATSUMATA, 36 de ani, cel mai de încredere sfetnic al seniorului;

Seniorul OGAMA, 28 de ani, daimyo al provinciei Choshu;

Seniorul HIRO, 28 de ani, daimyo al provinciei Tosa;

WAKURA, 46 de ani, Lord şambelan al curţii Imperiale din Kyoto;

MEIKIN, 44 de ani, mama-san a gheişei Koiko, în Casa Wisteria din Yedo;

RAIKO, 42 de ani, mama-san a Casei La Trei Crapi, din Yokohama;

FUJIKO, curtezană la casa La Trei Crapi, vizitată de Phillip Tyrer;

NEMI, curtezană, iubita ai-jin a lui Jamie McFay;

HINODEH, curtezană, iubita ai-jin a lui André Poncin;

SHISHI (oameni bravi), celule revoluţionare ale samurailor idealişti, xenofobi fanatici, conduşi în taină de

KATSUMATA, 36 de ani, cel mai de încredere sfetnic al seniorului Sanjiro din Satsuma, numit şi Corbul;

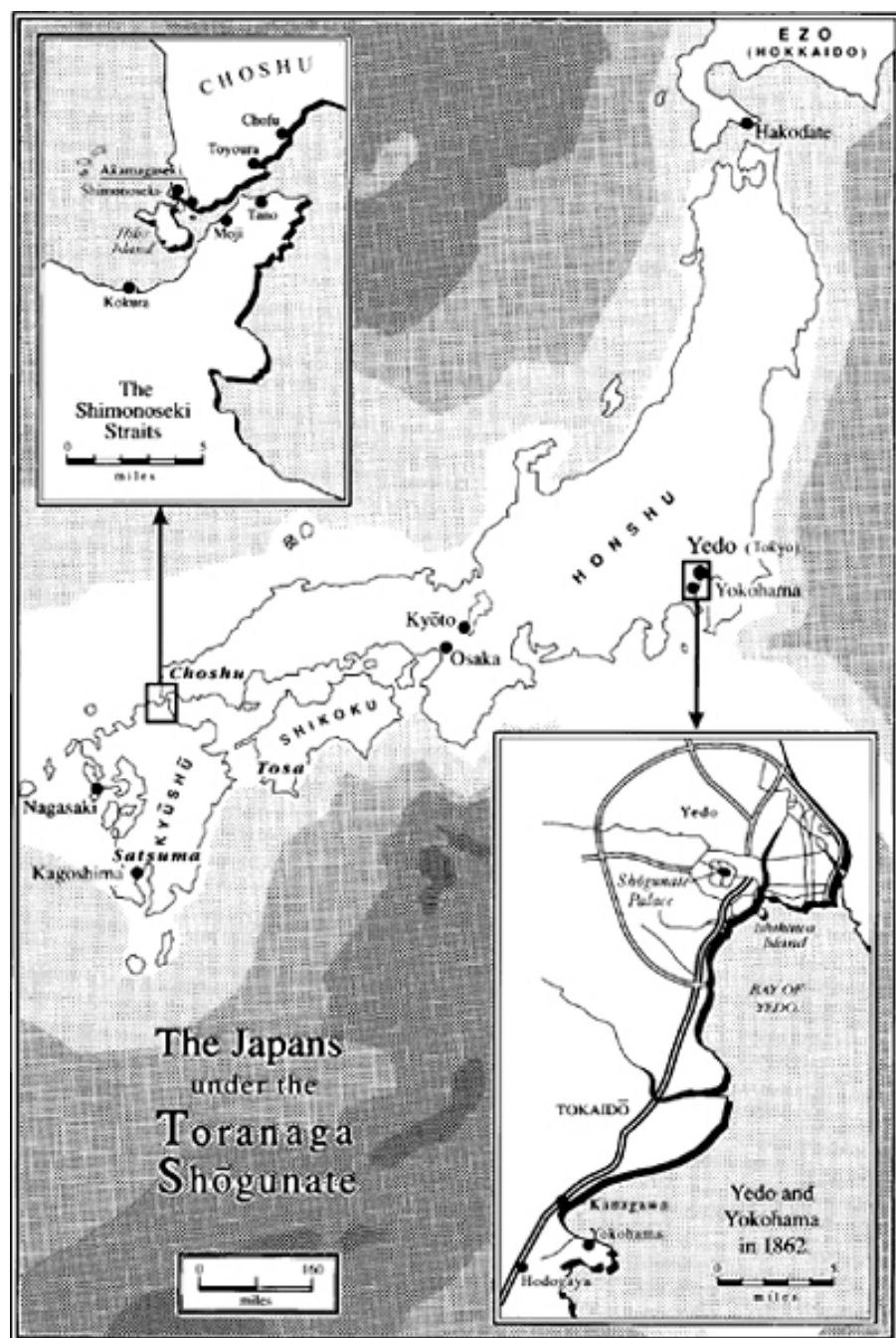
HIRAGA, 22 de ani, poreclit şi Ukya, Nakama, Otami, conducător al shishilor din Choshu;

AKIMOTO, 24 de ani, din Choshu, vărul celui de dinainte;

ORI, 17 ani, din Satsuma;

SHORIN, 19 ani, din Satsuma;

SUMOMO, 17 ani, sora lui Shorin, viitoarea soţie a lui Hiraga.

CARTEA ÎNTÂI

Yokohama

14 septembrie 1862

Tânăra cuprinsă de panică galopa în cea mai mare viteză înapoi, spre coastă, până la care mai avea o jumătate de milă, străbătând potecile înguste dintre mlaștini și câmpurile de orez. Soarele după-amiezii cobora spre apus. Fata călărea femeiește, într-o parte, și, deși era o adevărată expertă, de astă dată reușea cu greu să-și mențină echilibrul în șa. Pălăria îi zburase de mult din cap, costumele ei verde de călărie, o adevărată mândrie a croitorilor parizieni, era sfâșiat de măracini și pătat de sânge, iar părul blond roșcat flutura în vânt.

Cravașa calul să alerge mai repede. Acum vedea cocioabele mărunte ale satului de pescari Yokohama, care se îngrămădeau în jurul gardului înalt al canalelor ce înconjurau colonia străinilor și turnurile celor două mici biserici din interiorul incintei. Se gândea cu recunoștință că acolo, în golf, erau o mulțime de negustori englezi, francezi, americani și ruși, precum și o duzină de nave de război, cu aburi și cu pânze.

Mai repede! Peste podețele înguste de lemn, peste canale; șanțuri de irigație care brăzdau orezăriile în cruciș și-n curmeziș. Calul ei era lac de sudoare, avea o rană adâncă pe greabăn și dădea semne de oboseală. Se poticni puțin, dar fata îl strânse mai tare și îl conduse ferm pe poteca ce ducea prin sat spre podul de lemn de deasupra canalului circular, apoi spre poarta centrală, spre casa de gardă a samurailor și spre Casa japoneză a Vănilor.

Samurarii înarmați cu cele două săbii ale lor o văzură apropiindu-se și încercară s-o oprească, dar fata țâșni printre ei și pătrunse pe strada principală a coloniei, de pe faleză. Unul dintre samurai se repezi după un ofițer. Fata struni scurt frâul calului și începu să strige gâfâind:

— *Au secours... Aidez moi* !, ajutor!

Promenada era aproape pustie, cei mai mulți locuitori își făceau siesta, căscau în birourile lor, sau se amuzau în Casa Plăcerii care se afla în afara incintei.

— Ajutooor! strigă ea din nou, iar cei câțiva bărbați împrăștiați de-a lungul străzii, negustori englezi, soldați în permisie și mai ales marinari, precum și câțiva servitori chinezi se uitară buimăciți la ea.

— Dumnezeule mare, ia te uită! Asta e franțuzoaica aia...

— Ce s-a întâmplat? Cristoase, privește la hainele ei...

— Da, ea e, aia mișto. Țâță de Angél, care a venit acum câteva săptămâni...

— Așa e, Angélique... Angélique Beecho sau Reecho, un nume de-

ăsta ciudat...

— Dumnezeu, *privește, e plină de sânge!*

Toți începuseră să se apropie de ea, cu excepția chinezilor, care se făcură imediat nevăzuți.

— Charlie, adu-l pe Sir William!

— Isuse Cristoase, uitați-vă la calul ei, o să moară dacă mai sângerează în halul ăsta, chemați veterinarul, strigă un negustor corpulent. Ei tu, soldatele, dă fuga la general, caută Broscoiul, e tutorele ei, o, pentru Dumnezeu, la ambasadorul francez, mai repede! strigă el nerăbdător, arătând cu mâna spre o clădire cu un singur etaj pe care flutura drapelul francez. Mai repede! ordonă el și soldatul porni în goană în timp ce el se îndrepta cât putea de repede spre fată (ca toți negustorii, purta joben, o haină largă, de stofă, peste pantalonii strâmți, ghetе în picioare și transpira abundant în soare). Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat, domnișoară Angélique? strigă el, apucând frâul, înspăimântat la vederea noroiului și a sângelui care îi acopereau chipul, hainele și părul. Sunteți rănită?

— Moi, non... nu, n-am nimic, dar am fost atacați. Ne-au atacat japonezii.

Fata încercă să-și recapete suflul și să-și stăpânească tremurul corpului, fiind încă sub impresia groazei și își dădu părul de pe față. Făcu un semn nerăbdător cu mâna spre interiorul ținutului, spre vest oarecum, unde, în depărtare, se desena silueta Muntelui Fuji.

— Repede, acolo..., au nevoie de ajutor!

Cei aflați în apropierea ei repetau îngroziți celor aflați mai departe ceea ce tocmai auziseră, într-un vacarm din ce în ce mai mare în care se puneau o mulțime de întrebări:

— Cine? Cine a fost atacat? Sunt francezi sau englezi? Atacați? Unde? Iar ticăloșii ăștia cu două săbii! Unde naiba s-a întâmplat asta...

Întrebările se suprapuneau una peste alta, și fata nu reușea să răspundă, dar nici n-ar fi putut vorbi coerent, abia respira în timp ce toată lumea o asalta din toate părțile, înghesuind-o. Tot mai mulți bărbați se apropiau în fugă, punându-și hainele și pălăriile din mers, mulți dintre ei erau deja înarmați cu pistoale și muschete, câțiva aveau chiar ultimul model de armă cu repetiție. Unul dintre acești bărbați, un scoțian bărbos, lat în umeri, coborî în fugă treptele unei clădiri impunătoare cu două etaje, pe frontispiciul căreia stătea scris: *Struan & Company*. Bărbatul își croi cu greu drum spre ea.

— Liniște, pentru Dumnezeu! strigă el și în tăcerea care se lăsă brusc, continuă: Repede, spuneți-ne ce s-a întâmplat: Unde este domnul Struan cel tânăr?

— O, Jamie, e... eu, eu..., fata făcu un efort disperat să-și adune puterile, buimăcită și dezorientată cum era. O, *mon Dieu!*

Bărbatul întinse mâna spre ea, o bătu ușurel pe umăr, ca pe un

copil, ca s-o facă să se liniștească pentru că, la fel ca toți ceilalți bărbați din colonie, o adora.

— Linișteți-vă, nu mai sunteți în primejdie, domnișoară Angélique. Calmați-vă. Dar lăsați-i loc să respire, pentru Dumnezeu! spuse Jamie McFay, bărbat la treizeci și nouă de ani, directorul general al Companiei Struan în Japonia. Acum, spuneți-ne, ce s-a întâmplat?

Fata își șterse lacrimile și își dădu părul blond roșcat într-o parte.

— Am... am fost atacați... atacați de samurai, zise ea cu o voce subțirică cu accent plăcut; toți se întinseră ca să audă mai bine. Eram... eram pe... eram pe drumul mare... fata arată din nou spre interiorul insulei. Acolo!

— Pe drumul Tokaido?

— Da, asta este. Tokaido...

Era vorba de marele drum de coastă pentru călători, aflat cam la o milă și ceva la vest de colonie și care unea capitala shogunului, Yedo, cu restul Japoniei. Atât în capitală, cât și în restul teritoriului japonez, accesul străinilor era interzis.

— Călăream... pe acolo, fata făcu o pauză, apoi cuvintele începură să curgă normal. Domnul Canterbury, Phillip Tyrer, Malcolm, adică domnul Struan și cu mine călăream pe drum și dintr-o dată a apărut un șir lung de samurai cu steaguri, noi i-am lăsat să treacă și apoi... apoi doi dintre ei s-au repezit la noi, l-au rănit pe domnul Canterbury, s-au repezit la Malcolm – domnul Struan – care scosese pistolul și Phillip a țipat la mine să fug să aduc ajutoare – fata începu din nou să tremure. Repede, au nevoie de ajutor!

Oamenii se grăbeau deja spre cai și spre arme. Se auziră strigăte furioase:

— Aduceți armata...

— Samuraii l-au prins pe John Canterbury și pe băiatul ăla tânăr, Tyrer, i-au măcelărit pe șoseaua Tokaido.

— Dumnezeu, fata spune că samuraii au omorât pe unii din băieții noștri!

— Unde s-au petrecut toate astea? strigă Jamie McFay reușind să acopere zgomotul și să-și țină în frâu nerăbdarea. Puteți să ne descrieți mai exact locul unde s-a întâmplat nenorocirea?

— Lângă șosea, înainte de Kana... Kana și nu mai știu cum.

— Kanagawa? întrebă el numind o mică așezare pescărească și o stație de schimb de pe drumul Tokaido, la o milă de-a curmezișul golfului și ceva peste trei mile de drumul de coastă.

— Oui... da. Kanagawa. Mai repede!

Din grajdurile lui Struan, fuseseră scoși în grabă caii și înșeuauți rapid. Jamie își aruncă o pușcă peste umăr.

— Nu fiți îngrijorată, îi găsim imediat. Dar ce s-a întâmplat cu

domnul Struan? N-ați văzut, a reușit să scape, a fost rănit?

— Nu, n-am văzut nimic, am văzut numai începutul, sărmanul domn Canterbury, a... călăream chiar lângă el când samurarii..., fata izbucni în lacrimi. N-am mai privit nici o clipă înapoi, am făcut ce mi s-a spus și am venit cât mai repede după ajutor.

Fata se numea Angélique Richaud și avea optsprezece ani. Era pentru prima oară când ieșise dincolo de gardul coloniei. McFay sări în șa și porni în goană. Isuse Cristoase, își spunea el, n-am mai avut nici un fel de necazuri de peste un an de zile, căci altfel nu i-aș fi lăsat să plece. Eu sunt acum răspunzător de toate astea, moștenitorul lui Struan e acolo și eu răspund de el. Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce s-o fi întâmplat?

Curând după aceea, McFay, însoțit de vreo duzină de negustori și de un ofițer de dragoni cu trei dintre lăncierii lui îl găsiră pe John Canterbury la marginea drumului Tokaido, dar le fu destul de greu să-l privească. Era decapitat și fragmente din membrele lui zăceau împrăștiate prin apropiere. Tăieturi cumplite de sabie se vedeau pe tot corpul lui. Fiecare din ele ar fi putut fi mortală. Nu se vedea nici urmă de Tyrer sau Struan și nici coloana de samurai. Nici unul dintre trecători nu știa nimic despre crimă, nici cine a comis-o, nici când și nici de ce.

— Jamie, crezi că ceilalți doi au fost răpiți? întrebă un american, stăpânindu-și anevoie senzația de vomă.

— Nu știu, Dimitri, și McFay încearcă să-și pună creierul în funcțiune. Cineva trebuie să se întoarcă și să-l anunțe pe Sir William... Și aduceți o ladă sau un sicriu.

Alb la față, studia mulțimile de oameni care treceau pe acolo și se fereau cu grijă să privească spre ei, deși observau absolut totul. Drumul de pământ bătătorit, bine întreținut, era plin de șiruri disciplinate de oameni care se deplasau de la și spre Yedo, orașul care într-o zi avea să se numească Tokyo. Bărbați, femei și copii de toate vârstele, bogați și săraci, cei mai mulți japonezi, numai din când în când câte un chinez cu haină lungă. Predominau bărbații, îmbrăcați cu toții în kimonouri de diferite stiluri și prețuri și fel de fel de pălării de pânză și de paie. Negustori, hamali pe jumătate goi, preoți budiști, îmbrăcați în robe portocalii, țărani venind sau ducându-se la piață, ghicitori ambulanti, scribi, profesori și poeți. O mulțime de litiere și lectici pentru cei mai înstăriți, purtate de doi, patru sau șase hamali. Cei câțiva samurai mergând țănoși prin mulțime priveau fioros la ei.

— Țștia știi cine a făcut-o, toți știi, zise McFay.

— Sigur că da, *matierebitz!*² spuse clocotind de furie Dimitri Syborodin, americanul, un bărbat solid, de treizeci și opt de ani, prieten cu Canterbury. N-ar fi greu să-l silim pe unul din ei să ne

spună.

În acel moment observară un grup de vreo doisprezece samurai opriți, privindu-i cu atenție. Purtau cu toții arcuri, iar occidentalii știau foarte bine ce țintași dibaci erau samurarii.

— Nu e chiar așa ușor, Dimitri, spuse McFay.

Pallidar, tânăr ofițer de dragoni, spuse pe un ton ferm:

— Ne-am descurca ușor cu ei, domnule McFay, dar nu este recomandabil fără învoire – evident, dacă nu ne atacă. Sunteți în perfectă siguranță.

Settry Pallidar trimise un dragon să aducă un detașament din colonie cu un sicriu, în timp ce americanul era vizibil iritat de tonul lui autoritar.

— N-ar fi rău să începeți să căutați prin împrejurimi. Oamenii mei or să vă ajute și ei, imediat ce vor sosi. Mai mult ca sigur că ceilalți doi se află pe aici pe undeva, răniți.

McFay se cutremură și arătă spre cadavru:

— Sau ca el?

— Posibil, dar să sperăm că nu. Dumneavoastră trei luați-o pe aici, ceilalți răspândiți-vă și...

— Hei, Jamie, îl întrerupse intenționat Dimitri, care nu putea suferi uniforme, soldații și ofițerii, mai ales pe cei britanici. Ce-ar fi să mergem la Kanagawa, poate știe ceva cineva de la Legația noastră.

Pallidar nu luă în seamă ostilitatea americanului, căci o înțelegea, întrucât îi cunoștea foarte bine faima și isprăvile. Dimitri era american de origine cazăcă, fost ofițer de cavalerie al Statelor Unite, al cărui bunic fusese ucis în luptele cu englezii din timpul Războiului cu America din 1812.

— Kanagawa este o idee bună, domnule McFay, spuse el. Cu siguranță că acolo se știe ce era cu procesiunea de samurai ce a trecut pe aici și cu cât aflăm mai repede cine e vinovatul, cu atât mai bine. Atacul a fost probabil ordonat de unul dintre regii sau prinții lor. Dacă punem mâna pe ticălos, Dumnezeu să-l aibă în paza lui.

— Dumnezeu să-i aibă în pază pe toți ticăloșii, zise Dimitri înțepat.

Nici de astă dată, căpitanul cu uniforma elegantă nu răspunse provocării, dar nici n-o lăasă să treacă neobservată.

— Foarte corect, domnule Syborodin, spuse el calm. Și orice om care îmi spune mie ticălos trebuie să-și facă foarte repede rost de un secundant, un pistol ori o sabie, de un lințoliu și de cineva care să-l îngroape. Domnule McFay, aveți suficient timp până la apusul soarelui. Eu rămân aici să-mi aștept oamenii și după aceea vin după dumneavoastră. Dacă aflați ceva la Kanagawa, vă rog să-mi trimiteți vorbă.

Pallidar avea douăzeci și patru de ani și își iubea cu înflăcărare

regimentul. Cu un dispreț abia disimulat, privi la grupul pestriț al celorlalți bărbați, majoritatea negustori.

— Domnilor..., vă sugerez să începeți să căutați. Răspândiți-vă dar păstrați contactul vizual unul cu altul. Brown, tu te duci cu grupul acesta și căutați prin pădure. Sergent, răspunzi de ei.

— Da, sir. Haideți, veniți.

McFay își scoase haina și o aruncă peste trupul lui Canterbury, apoi încălecă din nou și porni grăbit, împreună cu prietenul lui american, spre nord, spre Kanagawa, care se afla la o distanță de o milă.

Dragonul rămăsese acum singur. Stătea călare în apropierea cadavrului și privea la samurai. Și aceștia priveau la el. Unul din ei făcu un gest cu arcul. Poate era o amenințare, poate nu. Pallidar rămase nemișcat, cu sabia la îndemână în teacă. Lumina soarelui îi făcu tresele aurii să sclipască. Drumeții de pe Tokaido mergeau grăbiți, în tăcere, înspăimântați. Calul lui Pallidar bătea nervos cu copita în pământ, zăngănindu-și harnașamentul.

Atacul acesta nu seamănă cu altele care s-au mai întâmplat, își spunea el din ce în ce mai mânios. Or să trebuiască să plătească cu vârf și îndesat: să ataci patru oameni, printre care și o femeie și să omori un englez așa prosteste! Asta înseamnă război.

Cu câteva ore mai înainte, ieșiseră călare toți patru pe poarta principală, pe lângă Casa Vănilor, salutaseră în treacăt garda de samurai care le făcu în silă o plecăciune și porniseră la trap pe potecile înguste și sinuoase spre Tokaido. Toți erau foarte buni călăreți, iar caii lor deosebit de vioi.

În onoarea Angelicăi, purtau cele mai bune jobene și cele mai elegante haine de călărie pe care le aveau, trezind invidia tuturor bărbaților din colonie, o sută șaptesprezece rezidenți europeni, diplomați, negustori, măcelari, băcani, fierari, constructori de nave, aventurieri, cartofori, o mulțime de pierde-vară și misiți, cei mai mulți englezi, funcționari eurasiatici sau chinezi, la care se adăugau câțiva americani, francezi, olandezi, germani, ruși, australieni și un elvețian. Printre rezidenți erau și trei femei, toate trecute de prima tinerețe, două englezoaice, soțiile unor negustori, cea de-a treia din Orașul Beat sau Mahalaua Bețivilor, cum era numit cartierul clasei de jos. Nu existau copii. Plus vreo cincizeci, șaizeci de servitori chinezi.

John Canterbury, un englez chipeș, cu fața colțuroasă, făcea pe călăuza. Scopul acestei escapade era de a-i arăta lui Phillip Tyrer drumul pe uscat spre Kanagawa unde aveau loc din când în când întâlnirile cu oficialitățile japoneze, în interiorul teritoriului delimitat pentru colonie. Tyrer, un tânăr de douăzeci și unu de ani, sosise cu o zi înainte de la Londra prin Pekin și Shanghai, fiind proaspăt numit

interpret la Legația britanică. În dimineața aceea, auzindu-i pe cei doi fără să vrea la club, Malcolm Struan spusese:

— Pot să vă însoțesc și eu, domnule Canterbury și domnule Tyrer? Este o zi perfectă pentru a face turul împrejurimilor. Mi-ar face plăcere s-o invit și pe domnișoara Richaud să vină cu noi – nu a văzut încă nimic din ținuturile acestea.

— Vom fi onorați, domnule Struan, și Canterbury se felicita în gând pentru norocul avut. Sunteți amândoi bineveniți. Drumul este destul de bun, deși nu sunt prea multe de văzut... pentru o doamnă.

— Cum așa? întrebă Tyrer.

— Kanagawa a fost timp de secole de-a rândul un punct important pe drumul de la și spre Yedo și un loc însemnat de popas pentru călători, cel puțin așa mi s-a spus. Plin de ceainării, cum se numesc pe aici majoritatea bordelurilor. Unele dintre ele merită să fie vizate, deși noi nu suntem întotdeauna bineveniți, ca la casa noastră proprie, Yoshiwara, de dincolo de mlaștină.

— Case de târfe? întrebă Tyrer.

Ceilalți doi izbucniseră în râs văzând ce mutră făcea acesta:

— Exact, domnule Tyrer, spusese Canterbury. Dar nu sunt ca azilurile noastre de noapte sau ca bordelurile din Londra, ori din altă parte a lumii. Cu totul deosebite. O să afli în curând, deși aici este obiceiul ca fiecare să-și aibă concubina lui, dacă își poate permite.

— Nu cred că o să fiu vreodată în stare de una ca asta, spuse Tyrer.

Canterbury râse.

— Poate că da. Mulțumind lui Dumnezeu, rata de schimb ne favorizează, pe cuvântul meu! Bătrânul yankeu Townsend Harris a fost un mare șmecher.

Ochii îi străluciră când își aminti de el. Harris fusese primul consul general american numit aici la doi ani după ce amiralul Perry forțase deschiderea Japoniei către lumea exterioară, mai întâi în '53 și apoi în '54 cu cele patru nave negre, primele nave cu aburi zărite vreodată în apele Japoniei. Cu patru ani în urmă, după tratative care duraseră mai mulți ani, Harris reușise să încheie tratate, ratificate ulterior de maiorul Powers, care garantau accesul în anumite porturi. Tratatele fixau, de asemenea, o rată de schimb foarte favorabilă între dolarii de argint mexican – moneda universală care circula în Asia pentru schimburi comerciale – și *oban*-ul de aur japonez, astfel încât dacă schimbai dolari mexican pe *oban*-i și apoi invers, puteai să-ți dublezi sau chiar să-ți triplezi suma.

— Atunci să luăm masa devreme și apoi să pornim. Ne vom întoarce la timp pentru cină, domnule Struan.

— Excelent. Sper că veți veni să luați masa în saloanele Companiei. Oferim o mică petrecere în cinstea domnișoarei Richard.

— Vă mulțumim foarte mult. Sper că tai-panul se simte mai bine.

— Da, mult mai bine, tata s-a refăcut aproape complet.

Nu asta am aflat eu din poșta de ieri, se gândi îngrijorat John Canterbury, pentru că ceea ce afecta Nobila Casă – numele sub care erau cunoscuți în lumea întreagă Struan și Compania – îi afecta pe toți în egală măsură. Circulă zvonul că tatăl său a avut încă un atac. Joss. Nu contează, nu se întâmplă prea des ca unul ca mine să aibă norocul de a sta de vorbă cu un viitor tai-pan în carne și oase, sau cu un înger ca fata aceasta. O să fie o zi mare!

O dată porniți la drum, deveni încă și mai afabil.

— O, domnule Struan..., mai rămâneți mult timp aici?

— Încă vreo săptămână. După aceea mă întorc acasă la Hong Kong.

Struan era cel mai înalt dintre ei trei. Avea ochi albaștri, părul castaniu roșcat, legat într-o coadă la spate. Părea mai în vârstă decât cei douăzeci de ani ai săi.

— N-am nici un motiv să mai rămân, cu Jamie McFay aici treburile sunt pe mâini bune. A făcut o treabă foarte bună, ne-a deschis calea spre Japonia.

— E o minte strălucită, domnule Struan. Asta-i realitatea. Cea mai bună de aici. Doamna va pleca și ea cu dumneavoastră?

— A, domnișoara Richaud? Cred că se va întoarce o dată cu mine – așa sper. Tatăl ei m-a rugat să am grijă de ea, deși, deocamdată, atât timp cât se află aici, este pupila ministrului francez, spuse el liniștit.

Se prefăcu a nu băga de seamă sclipirea din ochii celui alt, nici faptul că Tyrer era cufundat într-o discuție cu Angélique în franceză, limbă pe care el o vorbea cu dificultate. Chiar și el se lăsase furat de farmecul ei. Nu pot să le fac o vină din asta nici lui Canterbury și nici altcuiva, își zise el amuzat și porni ceva mai repede, ca să facă loc și celorlalți, căci drumul se îngustase foarte mult.

Terenul era plat, presărat din loc în loc cu tufișuri de bambus și câte o pădure, atinsă deja de ruginiul toamnei, în care se adăposteau rațe sălbatice și vânat de tot felul. Peste tot se întindeau mlaștini cultivate cu orez și câmpuri îngrijit lucrate. Cărrile erau înguste, căci se cultiva fiecare fâșie de pământ. Peste tot, pâraiașe și canale, mirosul de excremente umane – singurul îngrășământ existent în Japonia – prezent pretutindeni. Fata și Tyrer își țineau batistele parfumate la nas, deși o briză răcoroasă se făcea simțită dinspre mare și reușea să îndepărteze în cea mai mare parte mirosul neplăcut și celelalte nenorociri cauzate de umiditatea verii – muște, țânțari și alte gânganii. Dealurile din depărtare, acoperite de păduri dese, erau adevărate tapiserii de roșu, auriu și maro – mesteceni, molizi galbeni și purpurii arțari, rododendroni sălbatici, cedri și pini.

— Este foarte frumos aici, nu-i așa, domnule Tyrer? Ce păcat că

nu se vede mai clar Muntele Fuji.

— *Oui, mais demain elle sera Ici! Mais, mon Dieu. Mademoiselle, quelle puanteur,*³ răspunse fericit Tyrer în franceza lui fluentă, limbă esențială pentru orice diplomat.

Canterbury se apropie hotărât de fată, îndepărtându-l pe tânăr.

— Vă simțiți bine, domnișoară?

— O, da, vă mulțumesc, dar mi-ar face plăcere să pornesc puțin la galop. Sunt așa de fericită că am ieșit dincolo de împrejmuirea aia.

De când sosise împreună cu Malcolm Struan cu două săptămâni în urmă, la bordul navei cu aburi al Companiei Struan care făcea curse regulate de două ori pe lună, fusese păzită tot timpul cu strâșnicie. Și pe bună dreptate, își spusese Canterbury, cu toate gloatele și vagabonzii aceștia din Yokohama și, de ce să nu recunoaștem, și cu mulțimea de pirați care mișună pe aici.

— Când ne întoarcem, puteți să mergeți la pista de curse, dacă doriți.

— O, ar fi minunat, mulțumesc.

— Vorbiți o engleză încântătoare, domnișoară Angélique și aveți un accent minunat. Ați urmat vreo școală în Anglia?

— O, nu, domnule Canterbury, râse ea și John se simți cuprins de un val de căldură: chipul ei frumos și pielea ei delicată radiau. N-am fost niciodată în țara dumneavoastră. Fratele meu mai mic și cu mine am fost crescuți de mătușa Emma și unchiul Michael. Mătușa Emma era englezoaică și a refuzat să învețe franțuzește. A fost pentru noi mai mult mamă decât mătușă. O umbră îi întunecă chipul. Asta s-a întâmplat după ce mama a murit născându-l pe fratele meu, iar tata a plecat în Asia.

— O, îmi pare rău.

— A trecut mult timp de atunci, sir, și mă gândesc la draga mea mătușă Emma ca la o mamă – calul se frământă o clipă, fata îl struni automat. Am avut noroc.

— Este prima dumneavoastră vizită în Asia? Întrebă el, deși știa răspunsul, însă dorea s-o audă vorbind, aflase chiar mai multe despre ea, căci frânturile de informații și zvonuri treceau rapid de la un bărbat vrăjit la altul.

— Da, pentru prima dată vin în Asia – și zâmbetul ei îi lumină din nou existența. Tatăl meu este negustor în colonia dumneavoastră din Hong Kong și am venit în vizită la el. Este prieten cu domnul Seratard de aici, care a fost amabil și mi-a aranjat această vizită. S-ar putea să-l cunoașteți – Guy Richaud sau Frații Richaud.

— Bineînțeles, este un domn deosebit de distins, răspunse el politicoș deși nu făcuse niciodată cunoștință cu el și știa numai din auzite ce relatau alții despre acesta: un fustangiu, străin neînsemnat, care venise aici cu câțiva ani în urmă, încercând să-și câștige cumva

existența. Suntem cu toții foarte onorați de vizita dumneavoastră aici. Dacă-mi permiteți, aș dori să dau o masă în cinstea dumneavoastră, la club.

— Vă mulțumesc, am să-l întreb pe domnul Seratard, care este gazda mea aici. Angélique îl văzu pe Struan că aruncă o privire în urmă și îi făcu un semn prietenesc cu mâna. Domnul Struan a avut amabilitatea să mă însoțească aici.

— Da?

Ca și când noi n-am fi știut, își zise Canterbury și se întrebă oare cum poți pune mâna și păstra o comoară de fată ca asta, și se întrebă care este situația tânărului și strălucitorului Struan, care își putea permite acest lucru. Și se mai întrebă oare cât de adevărate erau zvonurile în legătură cu faptul că lupta pentru dominație între Compania Struan și principalul lor rival, Brock și Fiii se înțețise din nou, ceva în legătură cu războiul civil din America, ce izbucnise cu un an în urmă. Miza avea să fie imensă de astă dată, căci nimic nu stimula afacerile mai mult decât războiul și cele două părți începuseră deja să se înfrunte ca niște maniaci, sudiștii la fel de nebuni ca și unioniștii.

— Angélique, privește! Struan își struni calul, arătând cu mâna în depărtare.

La o sută de iarzi în fața lor, dincolo de o mică ridicătură, se vedea drumul principal. Călăreții se apropiară.

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată că Tokaido este atât de mare, cu atâta omenire, spuse Phillip Tyrer.

Cu excepția câtorva călare pe cai, toți ceilalți mergeau pe jos.

— Dar... unde sunt căruțele, cabrioletele, trăsurile? Și apoi, chiar mai ciudat decât asta, izbucni Angélique, unde sunt cerșetorii?

Struan râse.

— Răspunsul este simplu, Angélique. Ca multe alte lucruri din țara asta, sunt interzise, Struan își potrive jobenul într-un unghi mai strengăresc. În Japonia nu sunt acceptate nici un fel de vehicule cu roți. Din ordinul shogunului, nici o roată în Japonia!

— Dar de ce?

— Este o modalitate foarte sigură de a ține populația la respect, nu găsești?

— Da, într-adevăr. Canterbury râse sardonice, apoi făcu un gest cu mâna spre șosea. Și, să mai adăugăm că în țara asta, oricine, mic sau mare, de la vlădică la opincă, trebuie să aibă acte de călătorie, un permis de călătorie, chiar și pentru a ieși din satul lor. Ordinul este valabil și pentru prinți și prințese. Și uită-te la samurai – ei sunt singurii oameni din Japonia care au voie să poarte arme.

— Dar fără un sistem de transporturi poștale și de căi ferate, cum poate să se desfășoare viața în țara aceasta? întrebă perplex Tyrer.

— În stil japonez, îi spuse Canterbury. Să nu uitați niciodată că japonezii au un singur mod de a face lucrurile: în felul lor. Japonezii nu seamănă cu nimeni și cel mai puțin cu chinezii. Așa e, domnule Struan?

— Da, într-adevăr, nu seamănă cu nimeni.

— Nici un fel de vehicule cu roți nicăieri, domnișoară, astfel încât toate bunurile, alimentele, peștele, carnea, materialele de construcție, fiecare sac de orez, fiecare surcică, fiecare balot de pânză, fiecare cutie de ceai sau sac cu praf de pușcă, fiecare bărbat, femeie sau copil care își poate permite aceasta – trebuie să fie cărat în spinarea cuiva, sau transportat cu barca, ceea ce înseamnă pe mare, căci nu au nici un râu navigabil, așa ni s-a spus, numai câteva mii de pârâiașe.

— Dar cum este în colonie? Acolo sunt permise roțile?

— Da, într-adevăr, sunt permise, domnișoară, avem câte roți ne pofteste inima, deși oficialii lor drăcuie cât îi ține gura... o, mă scuzați, domnișoară, adăugă el repede, stânjenit. Știți, aici, în Asia, nu prea suntem obișnuiți cu doamnele. Așa cum spuneam, aici, în Japonia, oficialii japonezi, Bakufu, ca cei din serviciile civile de la noi, s-au târguit câțiva ani buni pe tema asta, până când, în cele din urmă, ministrul nostru le-a spus să se ducă-n p... adică s-o lase baltă, pentru că era vorba de colonia noastră și cu asta basta! Iar cât despre cerșetori, ei bine, cerșitul este interzis, de asemenea.

Angélique scutură ușor din cap și pana de la pălărie săltă cochet.

— Pare un lucru imposibil, zise ea. Parisul este... Parisul e plin de ei și oriunde te-ai duce în Europa e plin de cerșetori. *Mon Dieu*, Malcolm, dar cum este la voi, în Hong Kong?

— În Hong Kong este cel mai rău, spuse Malcolm Struan zâmbind.

— Dar bine, cum pot oare să le interzică cerșetorilor să cerșească? întrebă Tyrer perplex. Fără îndoială că mademoiselle Angélique are dreptate. Toată Europa este plină de cerșetori. Londra este cel mai bogat oraș din lume, dar este de-a dreptul invadată de ei.

Canterbury zâmbi într-un fel ciudat.

— Nu există cerșetori pentru că Preaputernicul Mahăr, Shogunul, regele lor, a spus că nu mai există cerșit și vorba lui e lege. Orice samurai are dreptul să-și încerce oricând tăișul sabiei pe pielea oricărui cerșetor – sau a altui amărât păduchios – sau a oricui altcuiva care nu este samurai. Dacă ești prins cerșind înseamnă că ai încălcat legea și ești imediat băgat la popreală la închisoare, iar o dată ajuns acolo, singura sentință care te așteaptă este moartea. Asta e singura lor lege.

— Alta nu există? întrebă fata șocată.

— Mi-e teamă că nu. Astfel că japonezii sunt extrem de ascultători când este vorba de legile lor.

Canterbury râse din nou sardonice și privi în urmă, la drumul

întortocheat care se întrerupea brusc din cauza unui șuvoi de apă cam la o milă și jumătate mai încolo. Torentul trebuia trecut fie pe jos prin vad, fie în spinarea cuiva. Pe malul celălalt se afla o barieră. Acolo toți făceau o plecăciune și prezentau actele la control inevitabilei gărzi de samurai. Ticăloși nenorociți, își spuse el în gând, încântat totuși de averea pe care o strângea rapid aici și de noul lui fel de viață care se concentra acum în jurul lui Akiko, concubina lui de peste un an. Da, iubito, tu ești cea mai bună, cea mai adorabilă, cea mai iubitoare din toată Yoshiwara.

— Priviți, spuse Angélique.

Pe marea șosea Tokaido se vedeau acum grupuri de trecători care se opriseră și arătau înspre ei, zgâindu-se la ei și vorbind tare, reușind să acopere tot vacarmul foiiilei aceleia omenеști. Pe multe din chipurile lor se putea citi fie ură, fie teamă.

— Nu-i băgați în seamă, domnișoară, sunteți străină pentru ei, atât și nimic mai mult. Atâta-i duce mintea. Probabil că sunteți prima femeie civilizată pe care o văd, Canterbury arată cu mâna spre nord. Yedo este în direcția aceasta, cam la vreo douăzeci de mile. Bineînțeles, ne e interzis accesul acolo.

— Cu excepția delegațiilor oficiale, spuse Tyrer.

— Așa este, cu un permis special pe care Sir William nu a reușit să-l obțină niciodată, oricum nu de când sunt eu aici și eu am sosit printre primii. Se spune că Yedo este de două ori mai mare decât Londra, domnișoară, că acolo locuiesc peste un milion de suflete și că este fantastic de bogat, iar castelul shogunului este cel mai mare din lume.

— Și credeți că asta ar putea fi o minciună, domnule Canterbury? întrebă Tyrer.

Chipul negustorului se ilumina.

— Sunt mincinoși învederați, ăsta-i adevărul adevărat, domnule Tyrer, cei mai pricepuți mincinoși din lume, față de ei chinezii sunt neprihăniți ca Arhanghelul Gabriel. Nu v-aș invidia dacă ar trebui să traduceți ceea ce spun ei, căci niciodată nu rostesc ceea ce gândesc!

De regulă, Canterbury nu era chiar așa de vorbăreț, dar acum voia să facă impresie asupra fetei și a lui Struan cu cunoștințele lui, dacă tot i se oferise această ocazie. Dar tot vorbind atâta i se făcuse sete. În buzunarul hainei avea o ploscă plată de argint, dar își dădea seama cu regret că ar fi fost un gest urât să tragă din ea în prezența fetei.

— Oare nu am putea obține un permis ca să mergem și noi acolo, Malcolm, la Yedo? întrebă ea.

— Mă îndoiesc. Dar ai putea să-l întrebi pe domnul Seratard.

— Am să-l întreb.

Angélique remarcă faptul că pronunțase numele corect, fără „d”, așa cum îl învățase ea. Foarte bine, își zise ea, cu privirile rămase tot

asupra drumului Tokaido.

— Unde se termină șoseaua? întrebă ea.

Făcând o pauză stranie, Canterbury răspunse:

— Nu știm. Toată țara este învăluită în mister și este limpede că japonezii intenționează să păstreze acest mister. Nu ne iubesc deloc, pe nici unul dintre noi. Ne numesc *gai-jini*, adică străini. Mai au și un alt cuvânt pentru noi – *I-jin* care înseamnă „persoană diferită”. Nu știu care e diferența între ele, atâta doar mi s-a spus că *gai-jin* nu este un cuvânt politic – Canterbury râse. Oricum, nu ne iubesc. Și noi suntem diferiți, sau ei sunt – aprinse un trabuc. La urma urmelor, au ținut Japonia închisă ermetic... aproape două sute de ani și jumătate până când Perry Cotlet-de-Oaie-Bătrână a deschis-o acum nouă ani, spuse el cu admirație. Zvonurile susțin că Tokaido se termină într-un oraș mare, un fel de incintă sacră numită Keeotoh, unde trăiește marele lor preot, numit Mikado. Este un loc atât de aparte, atât de sacru, încât este absolut interzis tuturor, cu excepția câtorva japonezi.

— Diplomații au voie să călătorească în interiorul țării, spuse sever Tyrer. Tratatul nostru stipulează acest lucru, domnule Canterbury.

Negustorul își aranjă mai bine jobenul cu blană de biber de care era deosebit de mândru și se decise să nu se lase scos din răbdări de tânărul acela. Ticălos amărât, cu vocea ta de îngâmfat, își zise el. Aș putea să te frâng în două fără să trag nici măcar o bășină.

— Depinde de felul în care interpretați tratatul și dacă doriți să vă păstrați capul pe umeri, nu v-aș sfătui să ieșiți în afara limitelor teritoriului stabilit, adică a celor vreo câteva mile la nord și la sud, spre interiorul țării, indiferent ce spune tratatul – cel puțin nu acum, înainte de a avea aici un regiment sau două.

Cu toată stăpânirea lui de sine, pieptul plin al fetei care se desena perfect sub sacoul verde, ajustat, îl tulbura.

— Suntem deocamdată țintuiți aici, continuă el, dar nu e rău. La fel este și în colonia noastră de la Nagasaki, la două sute de leghe spre vest.

— Leghe? Nu înțeleg, spuse fata, ascunzându-și bucuria și satisfacția pe care i-o dădea atmosfera ușor lascivă din jurul ei. Ce înseamnă asta?

Tyrer răspunse plin de importanță.

— O leghe este aproximativ egală cu trei mile, mademoiselle.

Tyrer era înalt și suplu, terminase nu de mult timp universitatea și era vrăjit de ochii ei albaștri și de eleganța ei pariziană.

— Deci, ce spuneți, domnule Canterbury? reluă el discuția.

Negustorul își desprinsese privirile de pe pieptul fetei.

— Spuneam că nu va fi mult mai bine nici când se vor deschide celelalte porturi. Va trebui foarte curând să ne facem drum dincolo de

ele, dacă vrem să facem comerț cu adevărat.

Tyrer îi aruncă o privire severă:

— Vă gândiți la un război?

— De ce nu? La ce altceva servesc flotele? Armatele? Treburile merg foarte bine în India, în China, peste tot. Suntem Imperiul Britanic, cel mai mare și cel mai puternic care a existat vreodată pe fața pământului. Am venit aici să facem comerț și, în același timp, putem să le dăm legi, să instituim o altă ordine și să introducem adevărata civilizație.

Canterbury privi din nou spre drum, iritat de animozitatea celor de acolo.

— Sunt tare urâți, nu-i așa, domnișoară?

— *Mon Dieu*, tare aș vrea să nu se mai uite așa la noi.

— Mi-e teamă că n-aveți încotro și va trebui să vă obișnuiți cu treaba asta. Așa este peste tot. Și după cum spune domnul Struan, la Hong Kong e cel mai rău. Și pentru că veni vorba, domnule Struan – spuse el pe un ton devenit brusc plin de stimă – nu pot să nu vă spun că lucrul de care avem noi nevoie aici este tocmai o insulă a noastră, o colonie a noastră, nu o amărâtă de fâșie de pământ împruțită de-a lungul coastei, pe care n-o putem apăra, care ar putea fi supusă în orice moment oricăror atacuri și șantaj, dacă n-ar fi flota noastră! Ar trebui să luăm și noi o insulă, așa cum a făcut străbunicul dumneavoastră, Dumnezeu să-l binecuvânteze.

— Poate că vom avea, spuse Malcolm Struan pe un ton confidențial, emoționat la amintirea vestitului său strămoș, tai-panul Dirk Struan, întemeietorul companiei lor și al coloniei, cu vreo douăzeci și ceva de ani în urmă, în '41.

Fără să-și dea seama ce face, Canterbury scoase încet plosca din buzunar și trase un gât din ea, se șterse la gură cu dosul palmei și o puse la loc.

— Haideți mai departe, spuse el. Am să merg eu înainte, ca să vă arăt drumul. Dați-i încolo pe japonezi! Dacă o să fie nevoie, o să mergem în șir unul câte unul. Domnule Struan, poate ar fi bine să călăriți alături de domnișoara, iar dumneavoastră, domnule Tyrer, să încheiați șirul.

Foarte încântat de sine însuși, Canterbury își îndemnă calul să pornească la pas întins. Când Angélique ajunse în dreptul lui, ochii lui Struan se luminară ca de un zâmbet. Se îndrăgostise fățiș de ea din primul moment când o văzuse, cu patru luni în urmă, la Hong Kong, din prima zi când sosise acolo, ca să ia insula cu asalt. Păr blond, un ten perfect, ochi adânci, albaștri, un năsuc în vânt, răsărind din ovalul unei fețe care nu era câtuși de puțin frumoasă, însă exercita o atracție bizară, care-ți tăia respirația, ceva foarte parizian, inocența și tinerețea sa peste care se suprapunea o senzualitate perceptibilă,

constantă, deși involuntară și care parcă implora să fie domolită. Și aceasta într-o lume de bărbați fără femei necăsătorite, fără prea multe speranțe de a-și găsi vreo soție în Asia și, în orice caz, nu o soție ca ea. Mulți dintre bărbați erau bogați, unii dintre ei adevărați prinți ai comerțului.

— Nu-i băga în seamă pe localnici, Angélique, îi șopti el. Sunt pur și simplu copleșiți de tine.

Fata zâmbi și făcu o plecăciune cu capul ca o împărăteasă.

— *Merçi, monsieur, vous êtes très aimable.*⁴

Struan era foarte mulțumit și acum era și foarte sigur pe el. Destinul, *joss*, Dumnezeu ne-a adus pe unul în calea celuiilalt, se gândi el înflăcărat, întrebându-se oare când să-i ceară tatălui său permisiunea să se însoare. De ce nu la Crăciun? La Crăciun ar fi fost perfect. O să ne căsătorim la primăvară și o să locuim în Casa Mare de pe Pisc în Hong Kong. Știu că mama și tata o adoră, o, Dumnezeule, sper ca tata să se facă bine. O să dăm o petrecere de Crăciun, uriașă... Intrând pe șosea, începură să înainteze mai repede, străduindu-se totuși să nu stânjenească circulația. Dar, vrând-nevrând, prezența lor neașteptată și mai ales a fetei, pentru marea majoritate a japonezilor bănuitori, care nu văzuseră niciodată oameni în această ținută, aceste dimensiuni și culori – la care se adăugase impresia produsă de jobenele lor, de hainele de postav, pantalonii bufanți și ghetele de călărie, costumul de călărie al fetei, ghetele ei și poziția ei în șa, pălăria înaltă cu pană – toate acestea creau în mod inevitabil strangulări ale circulației.

Atât Canterbury, cât și Struan urmăreau cu atenție oamenii de pe șosea, care se învârtejeau pe lângă ei și în jurul lor, lăsându-le însă mereu loc să treacă. Nici unul dintre bărbați nu simțea și nici nu presimțea nici un pericol. Angélique se ținea aproape de ei, făcându-se că nu observă privirile curioase, hohotele de râs și mâinile care se întindeau uneori să o pipăie, șocată de modul în care bărbații își ridicau kimonourile și își arătau fără jenă brâul de pânză și goliciunea... „Draga mea Colette, n-o să-ți vină să crezi”, continua ea în gând scrisoarea pe care intenționa s-o termine în seara aceea și s-o trimită celei mai bune prietene din Paris, „dar cei mai mulți dintre nenumărații hamali care circulă pe drumurile publice nu poartă decât acest șorțuleț micuț care, în față, nu acoperă mai nimic, iar în spate se transformă într-o frânghiuță subțire între cele două fese! Jur că este adevărat și mai pot să afirm că mulți dintre localnici sunt foarte păroși, deși sunt mici în alcătuirea lor. Mă întreb dacă Malcolm...”

Angélique simți că roșește.

— Și oare accesul în capitală ne este chiar interzis, Phillip? zise ea vrând să facă conversație.

— Nu, dacă ne luăm după tratat – Tyrer era foarte încântat,

trecuseră doar câteva minute și fata nu i se mai adresa cu „domnule”. Conform tratatului s-a stabilit ca toate legațiile străine să fie la Yedo, în capitală. Mi s-a spus că legațiile au fost evacuate din Yedo anul trecut când a fost atacată Legația noastră. E mai bine să fii la Yokohama, sub protecția tunurilor de pe navele din port.

— Atac? Ce atac?

— O, au fost niște descreierați, li se spune *ronini* – sunt un fel de proscriși, asasini – vreo duzină de ticăloși din ăștia au atacat Legația noastră la miezul nopții. Legația Britanică! Îți dai seama ce nenorocire! Ticăloșii au omorât un sergent și o santinelă...

Tyrer se opri, căci Canterbury se răsuci în loc, trase de frâul calului și arătă ceva cu cravașa.

— Uitați-vă acolo!

Toți se opriră lângă el. Vedeau foarte bine acum steagurile înalte, subțiri, ținute sus de grupul de samurai, care se îndrepta în direcția lor, ca la o sută de iarzi mai încolo. Toți călătorii se împrăștiară în mare viteză care încotro, boccelele și lecticile erau aruncate la pământ, călăreții se grăbeau să descalece, apoi îngenuncheau rapid pe marginea drumului, cu capul lăsat în jos, bărbați, femei și copii, și rămâneau nemișcați. Numai cei câțiva samurai aflați pe drum rămaseră în picioare. Când cortegiul trecu prin dreptul lor, făcură o plecăciune politicoasă.

— Cine este, Phillip? întrebă Angélique emoționată. Poți să distingi semnele?

— Nu, îmi pare rău, mademoiselle, încă nu. Se spune că e nevoie de ani de zile ca să le înveți semnele scrierii și toată fericirea lui Tyrer se evaporă la gândul muncii anevoioase care îl aștepta.

— Poate că e shogunul?

Canterbury râse.

— Nici o șansă. Dacă ar fi fost el, ar fi înconjurat toată regiunea cu un cordon de luptători. Se spune că are o sută de mii de samurai gata să sară la cel mai mic semn al său. Dar este oricum o persoană importantă, un rege.

— Și ce trebuie să facem când va trece pe lângă noi? întrebă fata.

— Le dăm salutul regal, spuse Struan. Ne luăm pălăriile din cap și strigăm de trei ori ura. Dar ce vei face tu?

— Eu, *chéri*? Angélique zâmbi, căci tânărul îi plăcea foarte mult și își aminti ce îi spusese tatăl ei, înainte de a pleca din Hong Kong spre Yokohama: „Încurajează-l pe acest Malcolm Struan, dar fii cu băgare de seamă, fetița tatii. L-am încurajat și eu, discret, în sensul acesta. Este o partidă minunată pentru tine, tocmai de aceea am insistat să mergi în excursie să vizitezi Yokohama, fără însoțitoare, cu condiția să te escorteze el pe una din navele lui. Peste trei zile împlinești optsprezece ani și este timpul să te măriți. Știu că nu are decât

douăzeci de ani și este cam prea tânăr pentru tine, dar este inteligent, este fiul cel mai mare, o să moștenească Nobila Casă peste un an sau doi – circulă zvonul că tatăl lui, tai-panul, este mult mai bolnav decât pare dispusă Compania să recunoască în public.

— Dar este englez, spusese ea gânditoare, papá, dumneata îi urăști pe englezi, așa ai spus. Așa este, nu?

— Da, fetița tatii, dar nu în public. Anglia este cea mai bogată țară din lume, cea mai puternică, iar în Asia englezii domnesc peste tot. Struan înseamnă Nobila Casă și firma Frații Richaud este mică. Am avea niște avantaje dacă am putea pune mâna pe afacerea lor cu francezii. Sugerează-i treaba asta.

— O, nu pot, papá, asta ar fi... Nu pot, papá.

— Acum ești femeie, nu mai ești copil, iepurașul tatii, Ispitește-l, sedu-l și va ajunge el singur la ideea aceasta. Tot viitorul nostru depinde de tine. În curând Malcolm Struan o să fie tai-pan. Iar tu, tu ai putea împărți cu el toate acestea...

Bineînțeles că l-aș putea adora dacă ar fi soțul meu, își zise ea. Cât de înțelept este papá! Ce minunat e să fii francez, adică o ființă superioară. Nu mi-e greu să-mi placă, ba chiar să-l și iubesc pe acest Malcolm cu ochii lui stranii și cu înfățișarea lui tânără și bătrână în același timp. O, sper din toată inima că mă va cere în căsătorie. Angélique oftă și se întoarse la prezent.

— O să-mi înclin capul, așa cum facem în Bois, atunci când trece Majestatea Sa, împăratul Louis Napoleon. Ce facem acum, Phillip?

— Poate n-ar fi rău să ne întoarcem, spusese Tyrer neliniștit. Toată lumea spune că sunt foarte suspicioși când ne văd în preajma prinților lor.

— Aiurea, spusese Canterbury. Nu este nici un pericol, mulțimea nu atacă niciodată, aici nu e ca în India, în Africa sau în China. După cum spuneam, japonezii sunt extrem de obedienți față de lege. Suntem în interiorul limitelor stabilite prin tratat și vom face ceea ce facem întotdeauna, adică îi vom lăsa să treacă, ne vom ridica pălăriile politicos ca în fața oricărui potentat al zilei și apoi ne vom vedea de drum. Sunteți înarmat, domnule Struan?

— Bineînțeles.

— Eu nu sunt, spusese Angélique cu o ușoară ezitare în glas și cu ochii la steagurile care erau acum la mai puțin de o sută de metri. Cred că și femeile ar trebui să aibă pistoale dacă bărbații sunt înarmați.

Toți fură șocați.

— Uită gândul acesta. Tyrer?

Simțindu-se destul de stânjenit, Tyrer îi arătă lui Canterbury pistolul lui mic, marca Derringer.

— Este un cadou de la tata, dar n-am tras niciodată cu el.

— Nici n-o să ai nevoie, trebuie să fii atent numai la samurailor fanatici, unul sau doi care sunt înverșunați fanatici împotriva străinilor. Sau la *ronini*. N-ai de ce să-ți faci griji, n-am mai avut necazuri de mai bine de un an și ceva.

— Necazuri? Ce necazuri? Întrebă fata.

— Nimic, spuse el, nevrând s-o neliniștească și încercând să repare gafa. Câteva atacuri din partea câtorva fanatici, unul sau doi, nimic important.

Fata ridică din sprâncene.

— Dar domnul Tyrer a spus că a fost un atac în masă împotriva Legației Britanice și câțiva soldați au fost omorâți. Asta nu este grav?

— Ba da, atunci a fost foarte grav.

Canterbury îi zâmbi subțire lui Tyrer care descifra exact mesajul: „Ești un mare nătărău dacă ai fost în stare să-i povestești unei doamne așa ceva.”

— Dar erau numai niște asasini izolați. Reprezentanții shogunatului ne-au jurat că-i vor prinde și îi vor pedepsi.

Vocea lui suna destul de convingător, însă se întreba cât de mult știau Struan și Tyrer: cinci oameni uciși pe străzile Yokohamei în primul an. Anul următor, doi ruși, un ofițer și un marinar de pe o navă de război rusească, măcelăriți în bucățele, tot la Yokohama. Două luni mai târziu, doi negustori olandezi. Apoi tânărul interpret de la Legația Britanică, înjunghiat pe la spate și lăsat să sângereze până a murit. Heusken, secretarul Misiunii Americane, hăcuit în bucăți în timp ce se întorcea călare acasă de la o petrecere la Legația Prusacă. Și anul trecut, un soldat britanic și un sergent uciși lângă dormitorul consulului general! Fiecare asasinat fusese premeditat și neprovocat, se gândi el mânios, comis de un *două-săbii*. Niciodată nu fusese nimeni jignit, nu li se aruncase nici o provocare și, ceea ce era și mai rău, nici unul din acești ticăloși nu fusese niciodată prins și pedepsit de atotputernicii Bakufu ai shogunului, oricât de mult au țipat și au protestat șefii legațiilor noastre și indiferent ce promisiuni au făcut japonezii. Șefii noștri sunt niște nătărăi idioți! Ar fi trebuit să ordone imediat flotei să bombardeze Yedo fără milă și atunci ar fi încetat și teroarea, am fi putut dormi liniștiți în paturile noastre, fără nici un fel de gărzi care să ne păzească și am fi putut să ne plimbăm nestingheriți pe străzi, pe orice străzi, fără să tremurăm de frică la apropierea samurailor. Diplomații nu sunt decât niște căcăcioși, iar filfizonul ăsta este un specimen pe cinste al tagmei lor.

Privea îngrijorat steagurile, încercând să descifreze caracterele. În spatele cortegiului, după ce acesta trecea și se depărta suficient, oamenii se adunau de pe jos și își continuau drumul. Cei care mergeau în aceeași direcție cu procesiunea, se ridicaseră și ei și porniseră la drum, la o distanță respectuoasă.

Se simțeau oarecum ciudat, stând călare, atât de sus deasupra rândurilor nesfârșite de oameni în zdrențe, îngenuncheați pe ambele laturi ale drumului, cu capetele în țărână și cu fundurile în sus. Cei trei bărbați încercau să ignore goliciunea oamenilor, stânjeniți de prezența fetei, care era și ea stânjenită la rândul ei.

Rândurile de samurai se apropiau tot mai mult. Erau două coloane, fiecare formată din aproximativ o sută de oameni, apoi veneau alte steaguri și câteva rânduri strânse în jurul unei lectici negre lăcuite, purtată de opt hamali asudați, în urma lor veneau alți samurai, apoi cai încărcăți cu baloturi și la urmă de tot o amestecătură pestriță de hamali încărcăți de bagaje. Toți samurailor purtau kimonouri gri cu aceleași însemne, trei bujori împlețiți, care erau și pe steaguri, și pălării de paie legate sub bărbie. La cingătoare purtau cele două săbii, una lungă și una scurtă. Unii dintre ei aveau arcuri și săgeți, câțiva purtau muschete. Printre ei erau câțiva îmbrăcați în veșminte mai elegante decât ale celorlalți. Coloana înainta. Cu o spaimă crescândă, Struan și ceilalți vedeau tot mai clar ce se citea pe chipurile tuturor, în ochii ațintiți asupra lor: furie. Struan fu primul care rupse tăcerea:

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem...

Dar înainte ca el sau vreunul din tovarășii lui să fi putut face vreo mișcare, un samurai tânăr, lat în umeri, ieși din rând și se repezi spre ei, urmat de încă un bărbat și se înfipseră în fața lor, între ei și lectica care tocmai se apropia. Fierbând de furie, primul bărbat aruncă la pământ steagul și țipă, înjurându-i ca să-i facă să se îndepărteze, dar violența furiei lui îi paralizase pe europeni. Coloanele ezitară o clipă, apoi își reluară ritmul și porniră mai departe. Populația îngenuncheată nu se clintise. Se lăsase o tăcere profundă, grea, bolnavă, în care nu se auzea decât zgomotul pașilor. Samuraii se răsti din nou la ei. Canterbury era cel mai aproape de el. Cutremurat de spaimă, supus, își îndemnă calul s-o pornească din loc. Dar acesta se întoarse spre lectică, nu în direcția opusă. Fulgerător, samuraiul își scoase sabia ucigașă, strigă *sonno-joi* și lovi cu toată puterea. În aceeași clipă celălalt bărbat se repezi la Struan. Lovitura îi reteză lui Canterbury brațul deasupra bicepsului și îi tăie o felie din șold. Negustorul privea fără să creadă la ciotul brațului, din care țâșnea sângele, improșcând-o pe fată. Sabia vâjâi, descriind încă un arc brutal. Struan băgă mâna în buzunar după revolver, în timp ce celălalt samurai se repezea spre el cu sabia în aer. Mai mult din instinct decât din calcul, se răsuci din calea sabiei care îl nimeri ușor în piciorul stâng și se înfipse în umărul calului. Calul necheză de durere, se dădu înapoi cuprins de panică, lovindu-l pe samurai. Struan ochi și trase din Coltul cel mic, dar calul se dădu iarăși înapoi și glonțul zbură în aer, fără să facă nimănui nici un rău. Încercă să stăpânească animalul și trase din nou, fără să

observe că primul bărbat se apropia de el pe la spate.

— Atenție! urlă Tyrer, revenindu-și în fire.

Totul se petrecu atât de repede, încât avea impresia că ororile pe care le vedea erau rodul imaginației lui – Canterbury pe jos în agonie, calul lui fugind înspăimântat, fata înlemnită în șa, Struan cu arma ridicată pentru a doua oară și sabia ucigașă în spatele lui. Văzu că Struan reacționează la țipătul lui, calul înspăimântat zvâcni sub el, iar lovitura care l-ar fi omorât fu deviată de hățuri sau de oblâncul șei și îl răni la șold. Struan se clătină în șa și scoase un urlat de durere.

Acesta îl electriză pe Tyrer. Înfipse pintenii în burta calului și se repezi împotriva atacatorului lui Struan. Bărbatul sări într-o parte neatins, observă fata și se repezi asupra ei cu sabia ridicată. Tyrer își răsuci calul înspăimântat, o văzu pe Angélique care privea împietrită de groază la samurai.

— Fugi! Du-te după ajutoare! strigă el și se repezi asupra bărbatului care reușise din nou să scape și stătea cu sabia ridicată, în poziție de atac.

Timpul se opri în loc. Phillip Tyrer știa că este un om mort. Dar asta nu părea să mai aibă vreo importanță, acum, când văzuse că Angélique își întorsese calul în loc și o luase la sănătoasa. Tyrer uitase de Derringerul din buzunar. Pentru el nu mai era timp, nici loc de scăpare. O fracțiune de secundă, tânărul samurai ezită, delectându-se cu plăcerea de a ucide, apoi se aruncă la el. Neajutorat, Tyrer încercă să se dea înapoi. Atunci se auzi o bubuitură și gloanțele îl lovi din plin pe samurai, aruncându-l cu brațele desfăcute, sabia îi căzu din mână rănindu-l pe Tyrer ușor la braț. O clipă, lui Tyrer nu-i veni să creadă că mai era încă în viață, apoi îl văzu pe Struan ce se clătina în șa, cu sângele șiroind din rana de la șold, cu arma ațintită asupra celuiilalt samurai, în timp ce calul lui înnebunit se poticnea și se cabra.

Struan apăsă din nou pe trăgaci. Arma era chiar lângă urechea calului. Explozia îl făcu să-și piardă controlul, mușcă din zăbală și porni în galop, în timp ce Struan făcea eforturi disperate să-l stăpânească. Samuraiul se întoarse imediat spre el și clipa aceasta îi oferii lui Tyrer șansa de a-și înfige pintenii în burta calului, a se răsuci rapid și a porni în goană după Struan, spre nord.

— *Sonno-joi!!!* răcni în urma lor samuraiul, turbat de furie că-i scăpaseră.

John Canterbury gemea și se zvârcolea în țărână în apropierea călătorilor împietriți de groază care ședeau cu toții îngenuncheați și cu frunțile în pământ. Furios, samuraiul cel tânăr îi dădu lui Canterbury pălăria jos din cap cu o lovitură de picior și îl decapită dintr-o singură mișcare. După aceea își șterse cu mare grijă sabia de haina acestuia și o puse la loc în teacă. În tot acest timp, cortegiul continuă să treacă ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, cu ochi care vedeau totul, dar nu

lăsau să se vadă nimic. Nici unul dintre drumeții sărmani nu-și clintise fruntea din țărână. Celălalt samurai ședea cu picioarele încrucișate sub el, pe pământ și își îngrijea rana de la umăr, folosindu-și kimonoul ca tampon, ca să oprească scurgerea sângelui. Sabia plină de sânge îi zăcea încă în poală. Celălalt se aplecă deasupra lui și îl ajută să se ridice în picioare, își șterse sabia pe kimonoul celui mai apropiat trecător, o femeie în vârstă, care tremura de spaimă, dar continuă să rămână cu capul în țărână. Amândoi bărbații erau tineri și bine făcuți. Își zâmbiră, apoi examinară rana. Glonțul trecuse exact prin mușchiul brațului. Nici un os nu fusese atins. Shorin, cel mai în vârstă, spuse:

— Rana e curată, Ori.

— Ar fi trebuit să-i omorâm pe toți.

— Karma.

În acel moment, grupul masiv de samurai și cei opt purtători de lectică înspăimântați trecură prin dreptul lor, prefăcându-se cu toții că nu-i văd pe cei doi bărbați și cadavrul de lângă ei. Cei doi tineri făcură o plecăciune. Fereștriuca îngustă a lecticii se deschise pentru o clipă, apoi se închise din nou.

— Uitați, domnule Struan, beți asta, spuse doctorul blând, aplecându-se deasupra patului de campanie.

Se aflau la infirmeria Legației Britanice din Kanagawa și doctorul reușise să oprească în cea mai mare parte hemoragia. Tyrer se așezase pe un scaun lângă fereastră. Cei doi bărbați sosiseră cu o jumătate de oră mai înainte.

— O să vă simțiți mai bine.

— Ce este aceasta?

— O licoare magică – în cea mai mare parte laudanum, o tinctură de opiu și morfină după rețeta mea proprie. O să vă curme durerile. Trebuie să vă peticesc puțin, dar nu trebuie să vă faceți griji, am să recurg la eter ca să vă adorm cât mai bine.

Struan se simți străbătut de un fior de teamă. Eterul în chirurgie era o inovație recentă, foarte lăudată, totuși numai un experiment.

— Eu, eu n-am mai făcut așa ceva... n-am mai avut nici o operație și nu... nu cred...

— Nu vă faceți griji... Anestezicele sunt ceva sigur, atunci când sunt folosite cum trebuie și de cine trebuie – doctorul George Babcott avea douăzeci și opt de ani, mult peste un metru nouăzeci și era bine proporționat. Am folosit eterul și cloroformul de mai multe ori în ultimii cinci sau șase ani, cu rezultate excelente. Vă rog să mă credeți, nu veți simți nimic, este o adevărată binecuvântare pentru pacient.

— Așa este, domnule Struan, spuse Tyrer, încercând să dea și el o mână de ajutor și știind că nu are cum – brațul lui fusese deja tamponat cu iod, cusut, bandajat și fixat într-o eșarfă și mulțumea norocului că rana fusese relativ superficială. Am cunoscut la Universitate un tip care mi-a povestit că i-au scos apendicele cu cloroform și că nu l-a durut deloc – ar fi dorit să fie încurajator, dar ideea oricărei operații și a cangrenei care urma de cele mai multe ori îl înspăimânta și pe el.

— Nu uitați, domnule Struan, spunea Babcott, încercând să-și ascundă îngrijorarea, au trecut aproape cincisprezece ani de când doctorul Simpson a utilizat pentru prima oară cloroformul în chirurgie și de atunci am mai învățat o mulțime de lucruri. Am lucrat cu el la Infirmeria Regală un an întreg înainte de a pleca în Crimeea – chipul lui se întristă brusc. Am învățat și acolo o mulțime de lucruri: ei bine, acum războiul acela s-a terminat, nu mai avem de ce să ne facem griji, drăgălașul de laudanum o să vă dea și niște vise erotice dacă aveți noroc.

— Și dacă nu am?

— Aveți. Amândoi sunteți niște norocoși.

Struan se sili să zâmbească în pofida durerilor cumplite pe care le simțea.

— Am avut noroc să vă găsim aici și încă atât de repede, asta e sigur.

Simțind o încredere instinctivă în Babcott, Struan dădu pe gât băutura incoloră și se lăsă din nou pe spate, aproape leșinat de durere.

— Acum îl vom lăsa pe domnul Struan să se odihnească puțin, spuse Babcott. Dumneavoastră ați face mai bine să veniți cu mine, domnule Tyrer, căci mai avem unele treburi de făcut.

— Desigur, domnule doctor. Struan, pot să fac ceva pentru dumneata, să-ți aduc ceva?

— Nu, nu, mulțumesc... nu trebuie să mă aștepti.

— Ei, nu vorbi prostii, sigur că am să te aștept – Tyrer îl urmă nervos pe doctor și închise ușa în urma lui. O să se facă bine? întrebă el.

— Nu știu. Din fericire, săbiile samurailor sunt întotdeauna foarte îngrijite și tăieturile făcute de ele sunt la fel de curate și frumoase ca cele de scalpel. Te rog să mă scuzi o clipă, în după-amiaza aceasta eu sunt aici singura persoană oficială și acum, după ce am făcut tot ce era posibil din punct de vedere medical, se cuvine să acționez în calitate de reprezentant al Maiestății Sale.

Babcott era adjunctul lui Sir William. Ordonă cuterului Legației care se afla în golful Yokohama să sune alarma, trimise un servitor chinez să ia legătura cu guvernatorul local, apoi un altul ca să afle ce *daimyo* sau prinț trecuse prin Kanagawa cu câteva ore în urmă, alertă detașamentul de șase soldați pe care îl avea în subordine și îi turnă lui Tyrer o porție mare de whisky.

— Bea-l, e medicament. Ziceai că asasinii strigau ceva la voi?

— Da, era ceva cam așa „sonooo... sono-iii...”

— Nu înțeleg ce ar putea fi. Simte-te ca acasă, mă întorc imediat. Trebuie să mă pregătesc.

Doctorul ieși. Pe Tyrer îl dureau cumplit brațul, căci avea șapte copci în el. Deși Babcott era foarte priceput, Tyrer avusese nevoie de toată voința lui ca să nu urle de durere. Dar nu urlase și lucrul acesta îi făcuse plăcere. Ceea ce îl doboră erau însă valurile de groază care încă mai continuau să-l zguduie și care îl făceau să simtă nevoia s-o ia la fugă și să alerge încotro vedea cu ochii. „Ești un laș”, murmură el, îngrozit de această descoperire.

Ca și infirmeria, anticamera mirosea a chimicale care îi întorceau stomacul pe dos. Se duse spre fereastră și trase adânc aer în piept, încercând, fără succes, să-și limpezească gândurile, apoi sorbi puțin whisky. Ca de obicei, gustul era aspru și neplăcut. Privi în pahar. Nu vedea decât imagini urâte, foarte urâte. Fu scuturat de un fior. Se sili să privească direct în lichidul din pahar. Era brun-auriu și mirosul lui

îi amintea de casa părintească din Londra, de tatăl său care ședea în fața căminului cu paharul în mână, în timp ce mama lui tricota liniștitor. Cele două servitoare strângeau masa, totul era atât de calm, pașnic și răspândea o atmosferă de siguranță și căldură. Totul îi amintea de Garroway, cafeneaua lui favorită de pe Cornhill, unde totul respira căldură și siguranță și de universitate, unde se simțea emoționat și sigur printre prieteni. În siguranță. Toată viața se simțise în siguranță, dar acum? Panica începu să-l cuprindă din nou. Isuse Cristoase, ce fac eu aici?

După ce scăpaseră de samurai, fără a se fi depărtat însă destul de drumul Tokaido, calul lui Struan începu să șchioapete din ce în ce mai tare din cauza greabănului pe jumătate retezat și la un moment dat se prăbuși, trântindu-l pe Struan la pământ. Căderea îi produse dureri cumplite. Cu mare greutate, tremurând încă de frică, Tyrer îl ajută pe Struan să se ridice și să se urce apoi pe propriul lui cal, dar abia putea să-l țină pe bărbatul mult mai înalt și mai greu în șa. Tot timpul privea cu teamă spre cortegiul care se pierdea în depărtare, așteptând în orice clipă să apară de undeva un samurai călare.

— Crezi că o să rezisti?

— Sper că da, spuse Struan cu voce stinsă: avea dureri cumplite. Ce s-a întâmplat cu Angélique, a scăpat?

— Da, a scăpat. Diavolii ăia l-au ucis pe Canterbury.

— Da, am văzut. Ești... ești rănit?

— Nu, nu chiar. Numai o zgârietură la braț.

Tyrer își sfâșie haina, înjură de durere și își examinează rana care era o tăietură subțire în partea cărnoasă a antebrațului. Curăță sângele cu o batistă, apoi o folosi ca bandaj.

— Nu sunt tăiate nici un fel de artere sau vene. Dar de ce ne-au atacat? De ce? Nu le-am făcut nici un rău.

— Nu pot... nu pot să mă întorc. Ticălosul m-a lovit în sold. Cum... cum... cum adică?

Cu mare grijă, Tyrer trase la o parte marginile spintecate ale hainei. Lungimea și profunzimea rănii, agravate prin căzătură, îi produsese un șoc. Sângele ieșea pulsând din rană, înspăimântându-l și mai tare.

— Nu e bine. Trebuie să găsim un doctor. Și asta cât mai repede.

— Da, ar trebui... ar trebui să ocolim spre Kanagawa.

— Da, cred că așa ar trebui să facem.

Tânărul îl sprijinea pe Struan și încerca să gândească cât mai clar. Oamenii de pe drumul Tokaido continuau să arate cu mâna spre ei. Neliniștea lui creștea. Kanagawa era mai aproape și vedea chiar câteva turle.

— Una dintre ele trebuie să fie a noastră, murmură el, simțind un

gust greu în gură.

Observă atunci că mâinile îi erau pline de sânge și inima i se strânse de spaimă, apoi tresări ușurat descoperind că acela nu era sângele lui, ci, în cea mai mare parte, al lui Struan.

— Să mergem.

— Ce... ce ai spus?

— O să mergem la Kanagawa – este mai aproape și drumul este liber. Văd deja câteva temple, unul din ele trebuie să fie al nostru. Trebuie să fie pe undeva și un steag fluturând.

În conformitate cu obiceiul japonez, legațiile erau adăpostite în încăperile unor temple budiste. Numai templele și mănăstirile aveau încăperi în plus sau clădiri anexe suficient de spațioase și de încăpătoare, astfel încât Bakufu rezervase câteva dintre ele pentru legațiile străine, până când acestea își vor fi construit propriile sedii.

— Puteți să vă țineți în șa, domnule Struan? Am să duc eu calul de dârlogi.

— Da.

Struan privi calul său care gemea de durere, încercă să se ridice și să fugă, dar se prăbuși din nou, fără vlagă, la pământ, căci picioarele nu-l mai ajuțau. Sângele șiroia năvalnic din rana oribilă. Calul zăcea tremurând.

— Curmă-i suferința și hai să mergem.

Tyrer nu mai împușcase niciodată până atunci un cal. Își șterse sudoarea de pe mâini. Derringerul lui avea două țevi și era încărcat cu două cartușe din acelea noi, de bronz, care aveau și glonț și detonator. Calul tremura din tot trupul, dar nu putea merge mai departe. Tyrer îl mângâie pe cap o secundă, încercând să-l mai liniștească, apoi își apropie pistolul de urechea lui și apăsă pe trăgaci. Îl uimi cât de subit muri calul. La fel și zgomotul făcut de armă. Puse pistolul la loc în buzunar. Se șterse din nou pe mâini, ca în transă.

— Este mai bine să ne ținem departe de șosea, domnule Struan, este mai bine să rămânem aici, e mai sigur.

Le trebui mult mai mult timp decât își închipuiseră ca să ajungă la Kanagawa, căci fură nevoiți să traverseze o sumedenie de pârâiașe și șanțuri cu apă. Struan își pierdu cunoștința de două ori, și Tyrer reuși numai cu mare greutate să-l împiedice să cadă din nou. Țăranii care lucrau în smâncurile cu orez se făceau că nu-i văd, sau îi priveau dușmănos, întorcându-se apoi la munca lor. Tyrer îi blestema în gând și mergea mai departe. În primul templu nu era nimeni, cu excepția câtorva budiști, rași în cap, în haine portocalii, care dispărură imediat în încăperile interioare, de cum îl zăriră. În curtea din fața templului era o mică fântână. Mulțumind lui Dumnezeu, Tyrer bău puțină apă rece, apoi umplu din nou cana și îi dădu și lui Struan. Acesta bău, dar nu mai știa de el din cauza durerilor.

— Mulțumesc. Mai e... mai e mult?

— Nu, nu mai e mult, răspunse Tyrer, neștiind încotro s-o apuce și încercând să-și păstreze cumpătul. Ajungem imediat.

Aici poteca se bifurca – un drum mergea spre coastă și spre un alt templu care se ridica deasupra caselor satului – Tyrer alegea drumul spre coastă. Poteca făcea o mulțime de cotituri, șerpuia, apoi o lua din nou spre est. Nu se vedea nici țipenie pe nicăieri, dar simțeau ochii oamenilor pretutindeni. Apoi zări poarta principală a templului, flamura britanică, soldatul în uniformă purpurie și aproape că-i veni să plângă de bucurie și de mândrie. Fură observați imediat de soldat, care se grăbi să le vină de ajutor. Alt soldat alergă după sergentul de gardă și, cât ai clipi din ochi, doctorul Babcott se și arătă în fugă, dominându-i cu statura lui.

— Dumnezeuule atotputernic, dar ce s-a întâmplat?

Fu simplu de povestit – era atât de puțin de povestit!

— Ați mai asistat vreodată la o operație?

— Nu, domnule doctor.

Babcott zâmbi: un chip blând și purtări alese, mâinile i se mișcau cu ușurință și dexteritate în timp ce îl dezbrăca cu grijă pe Malcolm Struan, căzut într-o stare de semileșin, purtându-se cu el de parcă ar fi fost un copil adormit.

— Ei bine, în curând veți asista. Va fi o experiență foarte bună pentru dumneavoastră. Am nevoie de un asistent și sunt singur aici astăzi. O să ajungeți înapoi la Yokohama la vremea cinei.

— O să... o să încerc.

— Probabil că o să vă vină să vomitați – asta e de cele mai multe ori din cauza mirosului. Dacă simțiți că vă vine să vomitați, mergeți la lighean, nu vărsați peste pacient – Babcott îi aruncă o privire cercetătoare, cântărindu-l din ochi și întrebându-se în ce măsură se putea baza pe acest tânăr căruia i se citea groaza în priviri, apoi se întoarse la pacientul său. O să-i dăm să miroasă eter, apoi ne apucăm de treabă. Spuneți că ați fost la Pekin?

— Da, sir, patru luni. Am venit aici prin Shanghai și am sosit acum câteva zile. Tyrer era încântat că i se oferea ocazia să vorbească, căci în felul acesta putea să nu se gândească la ororile prin care trecuse. Cei de la Foreign Office au considerat că o scurtă ședere în China, la Pekin, ca să învețe caracterele chinezești, ar fi de folos în învățarea japonezei.

— Pierdere de vreme. Dacă vrei să vorbești – a propos, noi îi spunem limba japoneză, ca și limba chineză – dar dacă vrei să citești și să scrii corect, atunci caracterele chinezești nu-ți sunt de prea mare folos – îl întoarse pe cel inert într-o poziție mai confortabilă. Cam câtă limbă japoneză știți?

Tyrer se simți și mai nefericit.

— Practic, nu știu nimic. Numai câteva cuvinte. Ni s-a spus că vom găsi manuale și gramatici japoneze la Pekin, dar n-am găsit nimic.

Cu toată îngrijorarea și neliniștea pe care i le provocase incidentul, doctorul Babcott se opri pentru o clipă din lucru și izbucni în râs.

— Gramaticile sunt o raritate și nu am știință de nici un fel de dicționar, cu excepția celui al părintelui Alvito, din 1601, care este în portugheză – și nici pe acesta nu l-am văzut niciodată, am auzit numai despre el. Mai este unul la care lucrează de mai mulți ani reverendul Priny – doctorul îi scoase lui Struan cămașa albă de mătase, îmbibată de sânge. Știți olandeza?

— Tot așa, numai câteva cuvinte. Toți interpreții care se pregătesc pentru Japonia ar trebui să facă un curs de olandeză de șase luni, dar Foreign Office ne-a trimis încoace cu primul vapor disponibil. Dar de ce este olandeza limba oficială folosită de administrația japoneză?

— Nu este. Foreign Office-ul greșește, și nu numai în privința aceasta. Dar este singura limbă europeană vorbită în prezent de câțiva Bakufu. Am să-l ridic acum ușor, dumneavoastră să-i scoateți cizmele și apoi să-i trageți în jos pantalonii, dar foarte blând.

Tyrer făcu ce i se spusese, folosindu-se destul de neîndemânatic de brațul teafăr. Acum Struan zăcea complet dezbrăcat pe masa de operație. În partea cealaltă erau instrumentele chirurgicale, alifiile și sticlutele cu fel de fel de medicamente. Babcott se întorsese cu spatele și își puse un șorț mare, impermeabil. Tyrer simți că stomacul i se revoltă și abia apucă să ajungă la lighean. Babcott oftă: de câte sute de ori nu mi-am vărsat și sufletul în astfel de împrejurări? Dar am nevoie de ajutor așa că băiatul ăsta trebuie totuși să se comporte ca un bărbat în toată firea.

— Vino încoace, trebuie să lucrăm repede.

— Nu pot, nu pot și gata...

Doctorul își înăspri brusc vocea.

— Ba o să poți! Vii imediat aici și mă ajuți așa cum trebuie că altfel Struan moare, și eu cu mâna mea îți rup oasele!

Tyrer veni clătănându-se spre el.

— Nu aici, pentru numele lui Dumnezeu, de partea cealaltă! Ține-l de mâini!

Struan deschise ochii pentru o clipă când simți atingerea lui Tyrer, apoi se cufundă din nou în coșmarul lui, murmurând cuvinte fără șir.

— Eu sunt, șopti Tyrer, neștiind ce altceva să spună.

De cealaltă parte a mesei, Babcott deșurubase căpăcelul unei

sticlute mici, fără etichetă și turna acum puțin din lichidul acela gălbui pe o cârpă groasă de in.

— Ține-l bine, spuse el în vreme ce îi apăsă tare cârpa lui Struan pe gură și pe nas.

Imediat Struan simți că se sufocă și apucă tamponul cu o putere surprinzătoare.

— Pentru Dumnezeu, ține-l zdravăn, țipă Babcott.

Tyrer îl prinse pe Struan de încheieturile brațelor, uitând de propria lui durere, scoase un strigăt, dar reuși totuși să-l stăpânească deși mirosul de eter îi întorcea mațele pe dos. Struan încă se mai lupta, răsucindu-și capul în toate părțile ca să scape, căci simțea că este împins într-o prăpastie fără fund. Încet-încet, puterile îi slăbiră, apoi se stinseră cu totul.

— Excelent, spuse Babcott. Uimitor cât de puternici pot fi uneori pacienții.

Îl întoarse pe Struan cu fața în jos și îi așeză capul într-o poziție confortabilă. Rana își arătă acum toată întinderea oribilă – începea din spate, mergea de-a lungul cutiei toracice și se sfârșea în apropiere de ombilic.

— Stai cu ochii pe el și spune-mi dacă începe să se agite – când îți spun eu, îi administrezi din nou eter.

Dar Tyrer era din nou aplecat deasupra ligheanului.

— Mai repede!

Babcott nu-l așteptă, ci își lăsă mâinile să zboare, căci era obișnuit să opereze în condiții mult mai grele decât acum. Crimeea – zeci de mii de soldați care mureau – cei mai mulți de holeră, dizenterie și variolă – apoi toți răniții aceia, urletele lor sinistre în noapte, ca și în timpul zilei. Apoi apăruse Sora Nightingale – Doamna cu Lumina, care reușise să facă ordine în spitalele militare. Sora Nightingale porunca, flata, cerea, amenința, implora, dar reușea cumva să-și impună ideile ei noi, curățase toată murdăria, lipsa de igienă, alungase deznădejdea și moartea fără rost, găsindu-și timp să-i viziteze pe bolnavi la cele mai neașteptate ore ale nopții, cu lampa cu ulei sau candela ținută sus, deasupra capului, luminându-și drumul printre paturi.

— Nu știu cum de izbutea, mormăi el.

— Poftim?

Babcott ridică privirile și îl văzu pe Tyrer, alb la față, cu ochii atinți la el. Uitase complet de existența lui.

— Mă gândeam la Doamna cu Lumina, spuse el, îngăduindu-și să vorbească pentru a se calma, fără a-și abate atenția de la mușchii sfărtecați și venele retezate.

— Florence Nightingale. A venit în Crimeea cu treizeci și opt de surori și în patru luni a redus rata mortalității de la patruzeci la sută la aproximativ doi la sută.

Tyrer cunoștea aceste cifre statistice ca oricare englez și era foarte mândru de faptul că ea fusese aceea care pusese de fapt bazele profesiei de infirmieră.

— Cum arăta, așa, ca persoană?

— Cumplită, dacă nu păstrai curățenia peste tot așa cum cerea ea. Altfel – era pâinea lui Dumnezeu – în sensul cel mai creștinesc al cuvântului. Se născuse în Italia, la Florența – de aici și numele ei – deși era englezoaică pur sânge.

— Da! Tyrer simți căldura din vocea doctorului. Minunată. Minunată femeie. Ați cunoscut-o personal?

Ochii lui Babcott nu se dezlipiră de rană, nici de degetele lui dibace care pipăiau peste tot și dăduseră peste lucrul de care se temea – intestinul retezat. Înjură fără să-și dea seama. Începu să caute cu delicatețe celălalt capăt. Duhoarea era tot mai puternică.

— Vorbeai de olandeză. Știi de ce unii japonezi vorbesc olandeza?

Cu un efort uriaș, Tyrer își dezlipi privirea de la mâinile doctorului și încercă să-și astupe nările. Simțea că stomacul începe să-i clocotească.

— Nu, sir.

Struan începu să se miște. Babcott spuse imediat:

— Mai dă-i puțin eter..., așa, e bine..., nu apăsă prea tare. Bine. Bravo. Cum te simți?

— Groaznic.

— Nu contează – degetele începură să caute din nou, aproape fără voia doctorului, scoaseră cu delicatețe afară celălalt capăt al intestinului retezat. Spală-te pe mâini și dă-mi acul ăla care are ață în el, colo, pe masă – Tyrer se execută. Bine. Mulțumesc – Babcott începu să-și cârpească pacientul, cosea cu multă siguranță. Ficatul nu este lovit, atins puțin, dar nu tăiat. Rinichii în ordine. *Ichiban* – asta înseamnă în japoneză foarte bine. Am și câțiva pacienți japonezi. Ca răsplată pentru munca mea îi rog să-mi spună fraze și cuvinte în limba lor. Am să te ajut să înveți, dacă vrei.

— Aș... ar fi minunat – *ichiban*. Îmi pare rău că nu prea sunt de mare folos.

— Nu-i adevărat. Detest să fac lucrurile astea singur. Mă simt..., ei bine, mă simt înspăimântat.

O vreme, în încăpere nu mai mișcă nimic decât degetele lui. Tyrer privi chipul lui Struan, lipsit acum de orice culoare. Cu o oră în urmă, fusese rumen și puternic, acum arăta tras și macabru, doar pleoapele-i tremurau din când în când. Ciudat, își zise el, cât de ciudat să-l văd acum pe Struan aici gol. Acum două zile nici nu auzisem de numele lui, iar acum suntem legați unul de altul ca doi frați. Viața a devenit cu totul alta pentru amândoi, chit că ne place sau nu. Și mai știu că el este curajos, iar eu nu sunt.

— A, ai întrebat de olandezi, continuă Babcott, fără să fie foarte atent la ce rostea, concentrat asupra cusăturilor sale. Cam de prin 1640, singurele legături pe care le-au avut japonezii cu exteriorul, în afara chinezilor, au fost olandezii. Tuturor celorlalți străini li se interzisese să acosteze în Japonia, mai ales spaniolilor și portughezilor. Japonezii nu-i înghit pe catolici pentru că s-au băgat în politica lor prin 1600. La un moment dat, cel puțin așa spune legenda, Japonia devenise aproape în întregime catolică. Știi ceva despre treburile astea?

— Nu, sir.

— Așa că olandezii au fost tolerați pentru că nu au adus niciodată misionari aici, ci au vrut doar să facă numai comerț – o clipă Babcott tăcu, în timp ce degetele lui continuau să coasă, apoi începu din nou să turuie. Și cum spuneam, câțiva olandezi, numai bărbați, nici un fel de femei, au primit îngăduința de a se așeza aici, dar au trebuit să respecte restricții foarte severe și să nu depășească o mică regiune, o insulă de trei acri în portul Nagasaki, numită Deshima. Olandezii s-au supus tuturor legilor făcute de japonezi, au făcut temenele cu fruntea la pământ, îmbogățindu-se în tot acest timp. Au adus aici cărți, atunci când li s-a permis, au făcut comerț – atât cât li s-a îngăduit și au intermediat negoțul cu China, care este esențial pentru japonezi – au cărat mătásurile și argintul chinezilor în schimbul aurului, hârtiei, lacului, sculpturilor în lemn. Ai văzut cum arată?

— Da, sir, am fost trei luni la Pekin.

— O, da, scuză-mă, am uitat. Nu contează. După cum susțin ziarele olandeze din preajma anului 1600, primul dintre shogunii Toranaga, ceea ce echivalează la ei cu împăratul, a hotărât că influența străinilor era împotriva intereselor Japoniei, așa că a închis granițele țării și a decretat că japonezii nu au voie să construiască nici un fel de nave maritime și nici să părăsească țara – oricine părăsea țara nu mai avea dreptul să se întoarcă sau, dacă se întorcea, era omorât pe loc. Legea asta mai există și acum – degetele i se opriră, căci sfoara subțire se rupsesse și Babcott înjura acum supărat. Dă-mi celalalt ac. Nu pot să fac rost de un catgut ca lumea, deși mătasea asta e bună. Încearcă să bagi ață în unul din celelalte ace, dar mai întâi spală-te pe mâini. Și spală-te încă o dată după ce termini treaba. Mulțumesc.

Tyrer era foarte bucuros să aibă ceva de făcut, se întoarce, dar degetele nu-l prea ascultau, simțea din nou că îl ia cu vomă, că i se clatină capul.

— Ce spuneți, în legătură cu olandezii?

— A, da. Și așa, cu mare băgare de seamă, olandezii și japonezii au început să învețe unii de la alții, deși olandezilor le era interzis, în mod oficial, să învețe japoneza. Cam acum zece ani, Bakufu a înființat

o școală de limba olandeză...

Amândoi bărbații auziră pași alergând. O bătaie nervoasă în ușă. Sergentul grenadier, lac de sudoare, care fusese bine instruit să nu întrerupă niciodată o operație, se opri în cadrul ușii.

— Vă rog să mă scuzați că vă deranjez, dar pe drum se văd patru ticăloși care vin spre noi. Arată ca un fel de delegație. Sunt cu toții samurai.

Doctorul nu se opri din cusut.

— Lim s-a dus la ei?

— Da, sir.

— Condu-i în sala de primire și spune-i lui Lim să aibă grijă de ei. O să vin și eu acolo imediat ce termin.

— Da, sir!

Sergentul mai privi o dată spre masa chirurgicală, apoi dispăru. Doctorul termină încă o cusătură, făcu nodul, tăie ața apoi tamponă sângele care șiroia din rană și începu o nouă cusătură.

— Lim este unul din asistenții noștri chinezi. La noi chinezii fac toată alergătura, unde e vorba de alergătură, nu că ar fi buni vorbitori de japoneză, sau oameni de încredere, nu...

— O, și noi... a fost la fel... am descoperit același lucru la Pekin, sunt niște mincinoși înveterați, sir.

— Japonezii sunt chiar mai răi – dar, într-un fel, nu e chiar așa. Nu sunt mincinoși, de fapt, adevărul este alunecos și depinde de dispoziția vorbitorului. Este foarte important pentru dumneata să înveți repede să vorbești japoneza. Nu avem nici un interpret al nostru, dintre oamenii noștri.

— Nici unul? făcu Tyrer ochii mari.

— Nici unul. Părintele vorbește foarte puțin, dar nu putem recurge la ajutorul lui. Japonezii îi detestă pe misionari și pe preoți. Avem numai trei vorbitori de japoneză în colonie, un olandez sadea, un elvețian care este interpretul nostru și un negustor din Colonia Capului, dar nici un englez. În colonie vorbim un amestec ciudat de graiuri, un fel de *lingua franca* pe care o numim „pidgin”, ca și la Hong Kong, la Singapore și în alte porturi chineze cuprinse în Tratat și recurgem la compromisuri, adică la intermediari pentru afaceri.

— Așa era și la Pekin.

Babcott sesiză schimbarea de ton din vocea lui și își dădu seama de pericolul pe care îl prevestea. Ridică ochii și văzu că Tyrer este gata să cedeze nervos și să vomite din nou dintr-o clipă-n alta.

— Te descurci foarte bine, zise el încurajator, apoi se îndreptă ca să-și alunge durerile din spate, în timp ce sudoarea îi curgea șiroaie pe tot trupul, se aplecă din nou, așeză cu mare grijă la loc intestinul cusut în cavitatea abdomenului și începu să coasă repede o altă tăietură. Cum ți-a plăcut la Pekin? întrebă el, deși lucrul acesta nu-l interesa,

însă voia să-l facă pe Tyrer să vorbească mereu, era mai bine decât să facă o criză, își zise el, nu mă pot ocupa de el decât după ce îl închid pe nefericitul ăsta. N-am fost niciodată acolo. Ți-a plăcut?

— Păi, ăăă, da... da, da, foarte mult – Tyrer încercă să-și adune toate puterile, dar o durere cumplită de cap îl făcu aproape să se clatine. Manciurienii sunt supuși, în momentul de față, așa că putem merge oriunde, fără teamă – manciurienii, un trib nordic provenind din Manciuria cuceriseră China în 1644 și acum domneau sub numele de dinastia Ching. Da, puteam să călărim peste tot... fără... fără nici un fel de probleme... chinezii erau... nu erau prea prietenoși, dar...

Aerul deveni din ce în ce mai greu în încăperea închisă, iar duhoarea ajunsese aproape de nesuportat. Tyrer avu un spasm, vomită din nou, apoi, amețit, se întoarse la masă.

— Iertare...

— Ce ziceai despre manciurieni?

Dintr-o dată Tyrer simți că-i vine să urle că puțin îi pasă de manciurieni și de Pekin și de tot, că nu voia decât să fugă, să fugă încotro vedea cu ochii ca să scape de putoarea asta și de spaima din el.

— La dracu' cu...

— Vorbește! Vorbește!

— Ni s-a spus... ăăă... că sunt niște oameni aroganți, urâcioși și că toți chinezii îi urăsc de moarte pe manciurieni, spuse Tyrer cu o voce îngreșoată, dar cu cât se concentra mai mult asupra relatării, cu atât simțea mai puțin nevoia să fugă, și continuă șovăitor. Da, se pare că sunt îngroziți cu toții ca nu cumva Răscoala taipingilor de la Nankin să se extindă și să cuprindă Pekinul, căci acesta ar fi sfârșitul...

Se opri, ascultând cu atenție. Avea un gust sălcu în gură și capul îl durea și mai rău.

— Ce este?

— Mi se pare... că... că am auzit niște strigăte.

Babcott ascultă și el, dar nu auzi nimic.

— Zi mai departe despre manciurieni.

— Da... păi... da. Răscoala taipingilor. Circulă zvonul că în ultimii ani peste zece milioane de țărani au fost uciși sau au murit de foame. Dar la Pekin e liniște – sigur, acum doi ani Palatul de Vară a fost incendiat și prădat de forțele britanice și franceze, așa cum a ordonat Lordul Elgin în cadrul represaliilor și asta fără îndoială că le-a oferit manciurienilor o lecție pe care n-o vor uita așa de curând. N-o să mai îndrăznească să omoare cu atâta ușurință vreun englez. Oare asta va face și Sir William aici? Va ordona represalii?

— Dacă am fi știut împotriva cui să îndreptăm represaliile, am fi început de mult. Dar împotriva cui să ne îndreptăm? Nu putem

bombarda Yedo pentru o mână de asasini necunoscuți...

Niște glasuri furioase îl întrerupseră, se auzea engleza sergentului amestecată cu sunete guturale japoneze. Ușa fu dată de perete de un samurai, în spatele căruia alți doi îl amenințau pe sergent cu săbiile pe jumătate scoase din teacă; pe coridor se vedeau și doi grenadieri cu puștile pregătite. Cel de-al patrulea samurai, un bărbat mai în vârstă, intră în încăpere. Tyrer se dădu înapoi lipindu-se de perete, îngrozit, retrăind coșmarul morții lui Canterbury.

— *Kinjiru!* ordonă Babcott și toți încremeniră.

Pentru o clipă se păru că bărbatul mai în vârstă, acum foarte furios, va scoate sabia și va ataca. Atunci Babcott se răsuci și se întoarse cu fața spre el, cu scalpelul în pumnul lui enorm, plin de sânge pe mâini și pe șorț, gigantic și înspăimântător.

— *Kinjiru!* porunci el din nou, apoi arătă cu scalpelul spre ușă. Afară! *Dete. Dete... dozo!* le aruncă tuturor o privire grea, apoi se întoarse cu spatele la ei, continuând să coasă și să tamponeze. Sergent, du-i în camera de primire – fii politicos!

— Da, sir!

Sergentul le făcu semne să vină după el celor patru samurai care vorbeau între ei supărați.

— *Dozo*, spuse el murmurând. Veniți încoace, ticăloși afurisiți.

Le făcu din nou semn cu mâna să-l urmeze. Samuraiul mai în vârstă le făcu un gest poruncitor cu mâna celorlalți și pași înainte. Imediat ceilalți trei făcură o plecăciune și porniră după el. Babcott își șterse stânjenit o picătură de sudoare de pe bărbie cu dosul palmei și continuă lucrul, simțind dureri cumplite în spate și la ceafă.

— *Kinjiru* înseamnă *interzis*, spuse el cu o voce calmă, deși inima îi bătea nebunește ca totdeauna când se aflau prin preajmă samurai cu săbiile scoase din teacă, iar el nu avea un pistol în mână, încărcat și cu cocoșul ridicat, fusese confruntat de prea multe ori cu ravagiile provocate de săbiile lor, atât în trupurile europenilor, cât și în ale oamenilor lor – căci luptele și certurile sângeroase dintre samurai erau ceva frecvent în Yokohama, Kanagawa și în împrejurimile acestora. *Dozo* înseamnă *vă rog, dete – ieșiți afară*. Este foarte important să folosești cuvintele *vă rog* și *mulțumesc* când vorbești cu japonezii. Mulțumesc se spune *domo*. Să-l folosești chiar dacă răcnești la ei, și aruncă o privire spre Tyrer, care era tot lipit de perete și începuse să tremure. Este niște whisky în dulap.

— Mă... simt bine...

— Ba nu, nu te simți deloc bine. Ești în stare de șoc. Ia o porție zdravănă de whisky. Soarbe din el. Imediat ce termin aici, am să-ți dau ceva să nu mai vomیți. Nu trebuie să-ți faci griji! Înțelegeți?

Tyrer dădu din cap. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe față, simțea că nu le poate opri și nu era în stare să se miște din loc.

— Ce... ce s-a întâmplat cu mine? șopti el anevoie.

— Ești în stare de șoc, nu-ți fă griji. O să treacă. Un lucru normal la război și aici suntem mereu în război. Termin îndată. Apoi să ne ocupăm de ticăloșii ăia.

— Cum... cum o să faci?

— Nu știu, și în vocea doctorului se simți o ușoară ezitare, în timp ce curăța din nou rana cu un petec de cârpă dintr-un teanc care se micșorase vizibil – căci mai avea de făcut încă multe cusături. Probabil că voi face ca de obicei, am să încep să dau din mâini la ei și să le explic că ministrul nostru o să le arate el lor și o să încerc să aflu cine v-a atacat. Bineînțeles, vor nega că știu ceva, ceea ce s-ar putea să fie chiar adevărat – se pare că nu știu niciodată nimic despre nimeni. Nu seamănă cu nici unul din popoarele pe care le-am mai cunoscut. Nu știu dacă sunt pur și simplu tâmpiți, sau inteligenți și ascunși ca niște adevărate genii. Nu putem pătrunde în societatea lor – și nici chinezii nu pot – nu avem nici un fel de aliați printre ei, nu putem mitui pe nici unul dintre ei ca să ne ajute, nici măcar nu putem vorbi cu ei direct. Suntem atât de neajutorați. Te simți mai bine?

Tyrer luă o gură de whisky. Înainte de aceasta își ștersese lacrimile, copleșit de rușine, își clătise gura și își turnase apă în cap.

— Nu chiar foarte bine..., dar... mulțumesc. Ce e cu Struan?

După o pauză, Babcott spuse:

— Nu știu. Nu se știe niciodată!

Inima îi tresări auzind alți pași; Tyrer pâli. O bătaie în ușă. Aceasta se deschise imediat.

— Isuse Cristoase, exclamă Jamie McFay, cu ochii pironiți la masa plină de sânge și tăietura adâncă din trupul lui Struan. O să se facă bine?

— *Hello*, Jamie, spuse Babcott. Ai auzit de...

— Da, venim chiar de la Tokaido, am luat urma domnului Struan la întâmplare. Dimitri este și el afară. Vă simțiți bine, domnule Tyrer? Ticăloșii l-au măcelărit pe sărmanul Canterbury în bucățele și l-au lăsat pradă corbilor... – Tyrer se repezi din nou la lighean, McFay rămase stânjenit la ușă. Pentru numele lui Dumnezeu, George, ce este cu domnul Struan?

— Nu știu! izbucni mânios Babcott, neputința lui manifestându-se ca un acces de furie, nu înțelegea de ce unii pacienți trăiau și alții, cu răni mai ușoare, mureau, de ce unele răni se infectau și altele se vindecau. A pierdut litri de sânge, am cusut un intestin secționat, trei tăieturi, mai am de cusut trei vene și doi mușchi și de închis plaga și numai Dumnezeu știe câtă murdărie a intrat în el din aer, dacă e adevărat că aceasta provoacă cangrena și infecțiile. Nu știu! Naiba să mă ia, habar n-am! Acum plecați naibii de aici și încercați să scoateți ceva de la ticăloșii ăia împuțiți de Bakufu; poate aflați cine a făcut

porcăria asta.

— Da, sigur, scuză-ne, George, spuse McFay, tulburat și șocat de violența lui Babcott, om de regulă imperturbabil. O să încercăm, adică Dimitri și cu mine, dar știm deja cine a făcut-o, am aflat de la un băcan chinez din sat. E foarte ciudat, toți samurarii erau din Satsuma și...

— Unde dracu' e asta?

— Zicea că este un regat în apropiere de Nagasaki, pe o insulă din sud, cam la șapte sute de mile de aici și...

— Și ce naiba fac aici, pentru numele lui Dumnezeu?

— Omul nu știa, dar s-a jurat că au înnoptat la Hodogaya, o stație de poștă pe drumul Tokaido la mai mult de zece mile de aici, și regele era cu ei.

Sanjiro, seniorul de Satsuma, un bărbat solid, bărbos, în vârstă de patruzeci și doi de ani, purtând două săbii prețioase și o mantie albastră din mătasea cea mai fină, își miji ochii duri, fără milă, privind la consilierul lui cel mai apropiat.

— Atacul acela a fost un lucru bun sau rău?

— A fost bun, înălțimea Ta, spuse încet Katsumata, știind că spionii mișună peste tot.

Cei doi bărbați erau singuri, așezați după ritualul autohton, unul în fața celuilalt, în încăperile cele mai bune ale unui han din Hodogaya, un sat de pe parcursul drumului Tokaido, la numai două mile depărtare de colonie.

— De ce?

De șase secole, strămoșii lui Sanjiro domniseră în Satsuma, cea mai bogată și mai puternică feudă din Japonia – cu excepția celor ale dușmanilor lui de moarte, clanul Toranaga – și își apăraseră cu înverșunare independența.

— Pentru că se vor crea neînțelegeri între shogunat și gai-jini, spuse Katsumata, un bărbat zvelt, cu mușchi de oțel, spadasin neîntrecut și cel mai renumit dintre *sensei* – profesori – de arte marțiale în provincia Satsuma. Cu cât câinii aceștia vor avea mai multe conflicte între ei, cu atât mai curând va izbucni lupta și cu cât va izbucni mai repede, cu atât mai bine, pentru că asta ne va ajuta să-l dăm jos pe Toranaga și marionetele lui și vei putea să întemeiezi un nou shogunat, să pui un alt shogun, alți oficiali. Satsuma va deveni provincia principală, iar tu vei putea deveni unul dintre noii *roju* (roju era o altă denumire a Consiliului celor Cinci Bătrâni care domnea în numele shogunului).

Un *roju*? De ce numai unul din ei, se gândi în taină Sanjiro. De ce nu ministru principal? De ce nu shogun? Am suficienți strămoși vestiți pentru aceasta. Două secole și jumătate de shoguni Toranaga ne ajung cu vârf și îndesat! Nobusada, al paisprezecelea, ar trebui să fie ultimul. Jur pe capul tatălui meu, va fi *ultimul*!

Shogunatul fusese întemeiat de Seniorul Toranaga în 1603, după ce câștigase bătălia de la Sekigahara, unde armatele lui luaseră patruzeci de mii de capete de dușmani. Cu lupta de la Sekigahara, Toranaga lichidase, practic, toată opoziția și, pentru prima oară în istoria țării, cucerise tot Nipponul, Țara Zeilor, cum își numesc japonezii patria, supunându-l unei conduceri unice. Acel strălucit general și administrator, care deținea atunci puterea absolută în treburile curente ale statului, a acceptat cu recunoștință, imediat, titlul de shogun, cel mai înalt rang pe care îl poate avea un muritor, din

partea aceluî împărat fără nici o putere, care l-a confirmat, în mod legal, în postul de dictator. Toranaga se grăbi să transforme shogunatul într-o instituție ereditară, decretând imediat că, pe viitor, toate chestiunile curente, laice, erau numai de domeniul shogunatului, în timp ce problemele spirituale rămâneau de competența împăratului. În ultimii opt sute de ani, împăratul, Fiul Cerului, și curtea sa trăiseră închiși între zidurile Palatului Imperial de la Kyoto. O singură dată pe an ieșea dintre zidurile palatului pentru a vizita sanctuarul Ise, dar, chiar și atunci, era ascuns tuturor privirilor, chipul lui nu fusese niciodată văzut în public. Chiar și în interiorul zidurilor, era apărat de privirile tuturor, cu excepția membrilor familiei, de slujbași ereditari, zeloși și de o etichetă mistică, străveche. În felul acesta, marele senior care avea în stăpânire Porțile Palatului era acela care hotăra cine să intre și cine să iasă din palat, avându-l de fapt în stăpânirea sa pe împărat, și, evident, folosindu-se de influența și de puterile lui. Și deși toți japonezii, fără excepție, considerau că împăratul este de origine divină, că este fiul Cerului și că descindea direct din Zeița Soarelui din timpuri imemorabile, datina istorică făcea ca împăratul și curtea lui să nu aibă nici un fel de armată și nici un fel de venituri, decât ceea ce îi oferea Mai Marele Porților în fiecare an, după cum îi era vrerea.

Decenii la rând, shogunul Toranaga, apoi fiul și nepotul acestuia, domniseră cu înțelepciune, exercitând însă în același timp un control nemilos. Generațiile următoare slăbiseră strânsoarea, un număr din ce în ce mai mic de slujbași acumulaseră tot mai multă putere, grăbindu-se, la rândul lor, să-și decreteze posturile ereditare. Shogunul rămăsese șeful titular, dar, un secol mai târziu, devenise o simplă marionetă – ales, ce-i drept, întotdeauna din familia Toranaga de către Consiliul Bătrânilor. Actualul shogun, Nobusada, fusese ales în această funcție cu patru ani în urmă, pe când avea doisprezece ani.

Și nu va mai rămâne mult timp cu ea, își promise Sanjiro în gând, revenind la problema care îl frământa.

— Katsumata, omorurile, deși îndreptățite, ar putea să-i provoace pe gai-jini prea rău și asta n-ar fi bine pentru Satsuma.

— Eu nu văd nici un motiv de îngrijorare, înălțimea Ta. Împăratul vrea să-i vadă pe gai-jini expulzați, tu vrei la fel, și tot asta doresc și cei mai mulți dintre daimyo. Faptul că cei doi samurai sunt din Satsuma o să-i facă plăcere împăratului. Nu uita că ne-am îndeplinit perfect misiunea la Yedo.

Cu trei luni în urmă, Sanjiro îl convinsese pe împăratul Komei, prin mijlocitorii săi de la Curtea Imperială din Kyoto, să semneze personal mai multe „dorințe” pe care i le sugerase Sanjiro și să-l numească pe el însoțitorul imperial la Yedo, unde acesta trebuia să înmâneze oficial documentul. Se asigura în felul acesta că „dorințele” împăratului vor fi acceptate și, o dată acceptate, era greu să mai fie

vreodată nesocotite. În ultimele două luni el fusese acela care condusesese tratativele și, oricât se suciseră și se răsuciseră membrii Consiliului, Sanjiro îi dominase și reușise, în fine, să obțină consimțământul lor scris cu privire la unele reforme menite să zguduie și să slăbească toată instituția shogunatului. Lucrul cel mai important era că obținuse acordul lor oficial pentru a anula Tratatetele atât de detestate, semnate împotriva voinței împăratului și putea astfel să-i alunge pe nesuferiții de gai-jini și să închidă din nou țara, așa cum fusese înainte de sosirea nedorită și pătrunderea forțată a flotei lui Perry.

— Apropo, și ce e cu nebunii ăia doi care au rupt rândurile și au omorât fără să primească ordin? Întrebă Sanjiro.

— Orice acțiune care pune într-o situație neplăcută pe Bakufu îți este de folos ție.

— Sunt de acord că atitudinea acelor gai-jini a fost provocatoare. Viermii aceia n-aveau ce căuta în apropierea mea. Steagul meu și steagul imperial se aflau în primele rânduri, interzicându-le să se apropie.

— Așa că lasă-i pe gai-jini să suporte consecințele actelor lor. Au pătruns cu forța pe malurile noastre și au pus piciorul în Yokohama împotriva voinței noastre. Cu oamenii pe care îi avem acum, dacă îi atacăm prin surprindere într-o noapte, putem distruge toată colonia și toate satele învecinate fără nici o dificultate. Am putea face lucrul acesta la noapte și rezolvăm în felul acesta problema o dată pentru totdeauna.

— Yokohama, da, printr-un atac prin surprindere. Dar nu putem să ne atingem de flota lor, nu putem să ne luptăm cu tunurile lor.

— Da, înălțimea Ta. Și gai-jinii vor riposta imediat. Flota lor va bombarda Yedo și îl va distruge.

— De acord, și cu cât mai curând, cu atât mai bine. Dar prin aceasta nu se va distruge shogunatul și după ce vor fi terminat cu Yedo se vor năpusti asupra mea și îmi vor ataca capitala mea, Kagoshima. Nu pot să-mi asum acest risc.

— Eu cred că se vor mulțumi cu Yedo. Dacă le distrugem baza, vor trebui să se îmbarce din nou pe nave și să plece înapoi, la Hong Kong. Cândva, în viitor, se vor mai întoarce, dar, vor trebui să aducă forțe serioase ca să-și reconstruiască baza. Și, ceea ce este încă și mai rău pentru ei, vor avea nevoie de forțe de pază ca să și-o mențină.

— Au învins China. Mașina lor de război este invincibilă.

— Aici nu este China și noi nu suntem niște prăpădiți de chinezi lași și fricoși ca să ne speriem de moarte în fața unor împutiți ca ăștia. Spun că vor numai să facă negoț. Foarte bine, și noi vrem să facem negoț – să ne aducă arme, tunuri și nave! Katsumata zâmbi și adăugă insinuant: Dacă vom incendia și vom distruge Yokohama, vom spune,

bineînțele, că atacul a fost ordonat de Bakufu la cererea shogunului. Când se vor întoarce gai-jinii, indiferent cine va exercita atunci controlul asupra shogunatului, va accepta cu greu să plătească o modestă despăgubire și, în schimb, gai-jinii vor fi fericiți să rupă tratatele acelea rușinoase și să facă negoț cu noi în termenii decizi de noi.

— Ne vor ataca la Kagoshima, spuse Sanjiro. N-avem cum să-i respingem.

— Golful nostru este periculos pentru nave, nu este deschis ca Yedo, apoi avem bateriile secrete de coastă, avem un tun olandez camuflat și devenim din ce în ce mai puternici cu fiecare lună care trece. O astfel de acțiune războinică din partea gai-jinilor îi va uni pe toți daimyo, pe toți samurarii, toată țara într-o forță irezistibilă, sub steagul tău. Armatele gai-jinilor nu pot câștiga pe uscat. Acesta este Pământul Zeilor și zeii vor veni și ei în ajutorul nostru, spuse Katsumata înflăcărat fără să creadă nici un cuvânt din cele rostite, manipulându-l în continuare pe Sanjiro așa cum făcea de ani de zile. Un vânt divin, vântul kamikaze a distrus armatele lui Kublai Han acum șase sute de ani, de ce nu s-ar repeta lucrul acesta și acum?

— Așa este, spuse Sanjiro. Zeii ne-au salvat atunci. Dar gai-jinii sunt gai-jini și cine știe ce viclenie mai pun la cale. Ar fi o prostie să-i provocăm la o luptă pe apă, atâta timp cât n-avem nave de război – deși, sigur, dacă zeii sunt de partea noastră, ne vor apăra.

Katsumata râse în sinea lui. Nu există nici un fel de zei, nici zei, nici cer și nici viață după moarte. Trebuie să fii prost să crezi altfel, trebuie să fii un prost de gai-jin, cu dogmele alea stupide. Eu cred în ceea ce a spus marele Dictator General Nakamura în poemul lui funerar: *Din nimic în nimic, Castelul Osaka și tot ceea ce am făcut nu este decât un vis în adâncul unui vis.*

— Colonia gai-jinilor este la discreția ta, mai mult ca oricând. Cei doi tineri care așteaptă acum să fie judecați ți-au deschis drumul. Te rog să-l urmezi, Katsumata ezită o clipă și coborî și mai mult vocea. Umblă zvonul că sunt *shishi*, înălțimea Ta.

Sanjiro își îngustă și mai mult ochii. Shishi – oamenii spiritului, numiți astfel pentru vitejia și faptele lor de arme deosebite – erau tineri revoluționari care formau vârful de lance al revoltei uriașe, nemaiîntâlnite, puse la cale împotriva shogunatului. Reprezentau un fenomen recent, se spunea că nu sunt mai mult de o sută cincizeci în toată țara. Shogunatul și cei mai mulți dintre daimyo îi considerau nebuni, teroriști de care trebuiau să se descotorosească. Cei mai mulți dintre samurai, mai ales luptătorii de rând, îi considerau luptători fideli care duceau o luptă neînduplecată și înverșunată în slujba binelui, dorind să-i oblige pe membrii clanului Toranaga să desființeze shogunatul și să redea toată puterea împăratului de la care, așa cum

credeau ei, puterea fusese uzurpată prin forță de Seniorul Toranaga, cu două sute de ani și jumătate înainte. Pentru cei mai mulți dintre oamenii de rând, țărani și neguțători și, mai ales, pentru Lumea Plutitoare a gheișelor din Casele Plăcerii, shishi erau personaje de legendă despre care se cânta, se recitau poezii și care erau adorați.

Toți erau samurai, tineri idealști, majoritatea provenind de pe feudele Satsuma, Choshu și Tosa, unii dintre ei erau xenofobi fanatici, majoritatea ronini – oameni ai valurilor, pentru că erau liberi ca valurile – erau samurai fără stăpân, sau samurai care fuseseră alungați de stăpânii lor pentru neascultare sau crimă și fugiseră din provincia lor ca să scape de pedeapsă sau care fugiseră din proprie voință, crezând într-o nouă și cumplită erezie: că poate exista o îndatorire mai înaltă decât cea față de stăpânul lor, față de familie și anume datoria față de împărat, și numai față de el.

Cu câțiva ani în urmă, mișcarea shishi, care câștigase în amploare, se organizase în celule secrete unde se străduiau să redescopere străvechiul bushido – vechile practici și precepte de auto-disciplină, datorie, onoare, moarte, scrimă și alte ocupații războinice caracteristice samurailor, arte de mult date uitării de toată lumea, cu excepția câtorva sensei care au menținut vie învățătura bushido. Codul bushido fusese dat uitării pentru că, sub stăpânirea de fier a lui Toranaga, se instaurase în toată Japonia o pace trainică care dura de două secole și jumătate și legea interzicea toate practicile bushido într-o țară care fusese timp de secole de-a rândul teatrul războaielor civile.

Cu multă băgare de seamă, shishi începuseră să se întâlnească, să poarte discuții și să făurească planuri. Școlile de scrimă deveniră adevărate focare de nemulțumire. Printre shishi apărură fanaticii și radicalii, unii buni, alții răi. Dar aveau o trăsătură comună generală – erau cu toții împotriva shogunatului și se opuneau cu înverșunare deschiderii porturilor Japoniei pentru străini și pentru comerțul cu străinii.

În acest scop, în ultimii patru ani, comiseseră atacuri sporadice împotriva gai-jinilor și puseseră la cale o revoltă uriașă, de o amploare nemaîntâlnită, împotriva domnitorului legal, shogunul Nobusada, împotriva atotputernicului Consiliu al Bătrânilor și a Bakufu-lui care, teoretic, executa toate ordinele acestuia, reglementând toate aspectele vieții.

Shishi îmbrățișaseră o lozincă atotcuprinzătoare, *Sonno-joi*: Onorează-l pe împărat și expulzează-i pe străini; și juraseră să înlăture din calea lor pe oricine li s-ar opune, indiferent de preț.

— Chiar dacă sunt shishi, spuse Sanjiro supărat, nu pot permite ca acest act public de neascultare să rămână nepedepsit, deși sunt de acord că acei gai-jini ar fi trebuit să descalece și să îngenuncheze, ca

de obicei, și să se poarte ca niște persoane civilizate. Da, ei sunt cei care i-au provocat pe oamenii mei. Dar asta nu-i scuză pe cei doi.

— Așa este, înălțimea Ta.

— Atunci spune care este sfatul tău, insistă el iritat. Dacă sunt shishi așa cum spui și eu îi omor sau le poruncesc să-și facă seppuku, am să fiu asasinat înainte să răsară luna, indiferent câți oameni de gardă aş avea în jurul meu – nu încerca să negi asta, știu că așa va fi. Este un lucru dezgustător să aibă o putere atât de mare, mai ales că sunt, cei mai mulți dintre ei, numai niște *goshi* de rând.

— Poate că tocmai în asta constă puterea lor, înălțimea Ta, răspunse Katsumata (*goshi* era rangul cel mai de jos al samurailor, provenind din familii de samurai săraci de la țară, cu ceva mai sus decât țăranii luptători din vremurile vechi, care nu aveau nici o speranță ca opiniile lor să fie respectate sau măcar ascultate de slujbașii de rang inferior, ca să nu mai vorbim de însuși daimyo). Nu au nimic de pierdut decât viețile.

— Dacă cineva are de făcut o plângere, am să-l ascult, bineînțeles că am să-l ascult. Oamenii deosebiți au parte de educație deosebită.

— De ce să nu-i lăsăm să conducă atacul împotriva gai-jinilor?

— Și dacă n-o să fie nici un atac? Nu pot să-i predau celor din Bakufu, nici gând, și nici gai-jinilor.

— Cei mai mulți shishi nu sunt decât niște idealști tineri, fără prea multă minte și fără un țel anume. Unii dintre ei sunt scandalagii sau tâlhari de care nu este nevoie pe lumea aceasta. Deși unii dintre ei pot fi oameni valoroși, atunci când sunt folosiți corect – un spion mi-a spus că cel mai în vârstă din ei, Shorin, a făcut parte din echipa care l-a asasinat pe ministrul șef Ii.

— *So ka!*

Întâmplarea avusese loc cu patru ani în urmă. Nesocotind toate sfaturile, Ii, care manevrase în așa fel încât băiatul Nobusada să fie ales shogun, sugerase și o căsătorie foarte nepotrivită între băiat și sora vitregă a împăratului în vârstă de doisprezece ani și, lucrul cel mai rău, negociase și semnase Tratatul pe care le urau cu toții. Moartea lui nu fusese regretată aproape de nimeni și cel mai puțin de Sanjiro.

— Trimite după ei.

Acum în camera de audiențe o fată îi servea ceaiul lui Sanjiro. Katsumata ședea alături de el. De jur-împrejur, în picioare, zece bărbați din corpul de gardă. Toți înarmați. Cei doi tineri, îngenuncheați în fața lui, cu frunțile la pământ, nu erau înarmați, deși săbiile lor se aflau la îndemână, pe tatami. Nervii le erau întinși la maximum, dar nu lăsau să se vadă nimic. Fata făcu o plecăciune și plecă, ascunzându-și teama. Sanjiro nici nu observă când aceasta ieși.

Ridică în mână cupa elegantă de porțelan de pe tavă și sorbi gânditor. Îi plăcea gustul ceaiului și era fericit că este conducător și nu supus. Făcându-se că studiază cupa, admirând-o, era cu atenția concentrată asupra celor doi tineri. Aceștia așteptau impasibili, socotind că le sunase ceasul.

Sanjiro nu știa nimic despre băieți, decât ceea ce îi spusese Katsumata: că amândoi erau goshi, soldați pedestri, așa cum fuseseră și părinții lor. Fiecare din ei avea o soldă de un *koku* pe an – o măsură de orez uscat, cam cinci obroace, suficient pentru a hrăni o familie timp de un an de zile. Amândoi erau din niște sate din apropiere de Kagoshima. Unul avea nouăsprezece ani, celălalt, care fusese rănit și stătea cu brațul legat, șaptesprezece. Urmaseră amândoi școala selectă de samurai de la Kagoshima, pe care o înființase el cu douăzeci de ani în urmă pentru cei care dovedeau aptitudini deosebite. Aici se făceau antrenamente speciale în plus și se studiau și manuale olandeze alese cu multă grijă. Amândoi învățaseră bine, erau necăsătoriți, își petreceau timpul liber perfecționându-se în măiestria armelor și studiind. Amândoi ar fi putut fi avansați în viitor. Pe cel mai în vârstă îl chema Shorin Anato, pe cel mai tânăr Ori Ryoma. Tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Sanjiro începu dintr-o dată să vorbească, adresându-i-se lui Katsumata, ca și când cei doi băieți nici n-ar fi existat:

— Dacă vreunul din oamenii mei, indiferent cât de valoroși ar fi, indiferent cât de mult ar fi fost provocați, indiferent din ce motiv ar comite un act de violență pe care eu nu l-am autorizat și dacă oamenii aceștia ar rămâne la discreția mea, ar trebui fără îndoială să-i pedepsesc cu foarte multă severitate.

— Da, Înălțimea Ta.

Sanjiro văzu sclipirea din ochii consilierului său.

— Trebuie să fii prost ca să fii neascultător. Dacă niște oameni ca aceștia ar vrea să rămână în viață, singura lor șansă ar fi să fugă, să devină ronini, chiar dacă ar fi să-și piardă solda. Ar fi păcat de viețile lor, dacă, întâmplător, ar fi vorba de oameni valoroși.

Privi apoi spre tineri, cercetându-i atent cu privirea. Spre marea lui uimire, nu reuși să citească nimic pe chipurile lor pe care nu se vedea decât aceeași pasivitate gravă ca mai înainte. Sanjiro deveni mai atent.

— Ai perfectă dreptate, înălțimea Ta. Ca de obicei, adăugă Katsumata. Dar s-ar putea ca niște oameni de felul acesta, în special dacă este vorba de oameni de onoare, știind că ți-au tulburat armonia, știind că nu ai de ales și trebuie să-i pedepsești cu severitate, oamenii aceștia deosebiți, chiar dacă devin ronini, vor ști să-ți apere și mai departe interesele, chiar mai mult decât înainte.

— Nu există astfel de oameni, spuse Sanjiro încântat în sinea lui

că și consilierul lui fusese de acord cu el, și își întoarse privirea nemiloasă spre cei doi tineri. Oare există?

Cei doi tineri încercară să înfrunte privirea aceea cumplită, dar fură copleșiți. Își lăsară ochii în jos. Shorin, cel mai mare, murmură:

— Da, există astfel de oameni, înălțimea Ta.

Tăcerea deveni și mai apăsătoare, în timp ce Sanjiro aștepta ca și cel de-al doilea tânăr să-și declare credința la fel. Atunci mai tânărul Ori dădu abia perceptibil din capul plecat, își așează mâinile cu palmele întinse pe tatami și se aplecă și mai mult.

— Da, stăpâne, așa este.

Sanjiro era foarte mulțumit pentru că acum, fără nici o cheltuială, obținuse loialitatea lor și avea și doi spioni în interiorul mișcării – de care avea să răspundă Katsumata.

— Oamenii de felul acesta ar putea fi folositori, dacă ar exista – vocea lui Sanjiro deveni tăioasă și categorică. Katsumata, scrie imediat o scrisoare către oamenii din Bakufu și informează-i că doi goshi, pe nume... – se gândi o clipă, fără să dea atenție agitației care se strânse în cameră... – pune ce nume vrei tu, au rupt rândurile și au omorât niște gai-jini astăzi din cauza atitudinii lor provocatoare și insolente, gai-jinii erau înarmați cu pistoale pe care le îndreptau amenințător împotriva lecticii mele. Acești doi oameni, simțindu-se provocați, ca de altfel, toți oamenii mei, au reacționat și au fugit apoi înainte de a-i putea prinde și lega! – aruncă apoi o privire spre tineri. Cât despre voi, o să veniți înapoi în prima gardă de noapte ca să vă ascultați sentința.

Katsumata adăugă grăbit:

— Înălțimea Ta, pot să-ți sugerez să adaugi în scrisoare că au fost declarați proscriși, ronini, că li s-au tăiat soldele și s-a pus un premiu pe capetele lor?

— Doi *koku*. Afișează asta la ei în sat când ne întoarcem.

Sanjiro își întoarse privirile spre Shorin și Ori și le făcu cu mâna semn să plece. Cei doi făcură o plecăciune adâncă și părăsiră încăperea. Sanjiro fu încântat să vadă că amândoi aveau kimonourile ude de transpirație în spate, deși după-amiaza nu era foarte călduroasă.

— Katsumata, spuse Sanjiro când fură din nou singuri, în legătură cu Yokohama, trimite pe câțiva dintre cei mai buni spioni ai noștri ca să vadă ce se petrece acolo. Poruncește-le să se întoarcă la căderea nopții și poruncește tuturor samurailor să fie gata de luptă.

— Da, înălțimea Ta.

Katsumata își ascunse zâmbetul de satisfacție.

După ce tinerii ieșiră de la Sanjiro și trecură prin cercurile de paznici, Katsumata îi ajunse din urmă.

— Urmați-mă, le spuse el și-i conduse pe potecile șerpuitoare ale grădinii spre o ușă care nu era păzită. Duceți-vă imediat la Kanagawa, la Hanul Florilor de la Miezul Noptii. Este o casă sigură și vor mai fi acolo și alți prieteni. Grăbiți-vă!

— Dar, Sensei, spuse Ori, mai întâi trebuie să ne luăm săbiile celelalte și armurile și banii și...

— Tăcere! Katsumata băgă supărat mâna în kimonoul său și scoase o pungă cu câteva monede în ea.

— Luați asta. Și să-mi dați înapoi de două ori pe atât pentru obrăznicia voastră. La apusul soarelui am să trimit după voi oameni cu ordinul să vă ucidă dacă sunteți mai aproape de un ri.

Un ri era aproximativ o leghe, adică trei mile.

— Da. Sensei, îmi cer iertare că am fost atât de necuviincios.

— Cuvintele tale de iertare nu sunt primite. Sunteți amândoi niște proști. Ar fi trebuit să-i omorâți pe toți barbarii, nu numai pe unul – mai ales pe fată, pentru că asta i-ar fi umplut de furie pe gai-jini! De câte ori v-am spus? Ei nu sunt niște persoane civilizate, ca noi, au alte păreri despre lume, despre religie și despre femei. Sunteți niște tâmpiți! Idioți! Ați început atacul bine, dar n-ați fost în stare să-l continuați fără milă și fără să vă gândiți la viețile voastre. Ați ezitat! Și de aceea ați pierdut! Proștilor! Ați uitat tot ce v-am învățat!

Turbat de furie, Katsumata îl lovi cu toată forța pe Shorin peste față cu dosul palmei. Imediat Shorin făcu o plecăciune adâncă și începu să murmure cuvinte disperate de iertare, căci îi stricase lui Sensei wa-ul, îl făcuse să-și piardă armonia interioară. Continua să-și țină capul plecat, încercând din răspuțeri să-și stăpânească durerea. Ori stătea neclintit, așteptând a doua lovitură. Aceasta lăsă o urmă ca de arsură pe obrazul lui. Imediat se aruncă și el la pământ, cerându-și umilit iertare, ținându-și plecat capul care îi zvâcnea de durere și de frică. Odată, un coleg, cel mai bun în mînuirea spadei dintre ei toți, îi răspunsese insolent lui Katsumata în timpul unui exercițiu de luptă. Fără nici o ezitare, Katsumata își băgase sabia în teacă, îl atacase cu mâinile goale, îl dezarmase, îl umilise, îi rupsesse amândouă mâinile și îl trimisese înapoi, în satul lui, pentru totdeauna.

— Te rog, îndurare, Sensei, spuse Shorin.

— Mergeți la Hanul Florilor de la Miezul Noptii. Dacă vă voi trimite un mesaj, să faceți de îndată ceea ce vă cer, indiferent despre ce ar fi vorba. A doua oară n-o să mai aveți ocazia! Imediat, ați înțeles?

— Da, da, Sensei, te rog, îndurare, murmură cei doi la unison.

Își strânseseră kimonourile și o luară la fugă, bucuroși să se afle cât mai departe de el, mai înspăimântați de el decât de Sanjiro. Katsumata fusese timp de câțiva ani de zile principalul lor profesor de arte marțiale și, în taină, de alte arte: strategie, istorie trecută, prezentă și

viitoare, le spusese de ce nu-și făceau Bakufu datoria, de ce eșuase Toranaga, de ce și cum trebuie reparate stările de lucruri. Katsumata era unul dintre puținii *shishi* clandestini care dețineau titlul de *hatamoto* – consilier de onoare cu acces permanent la stăpânul său – samurai de vază cu o soldă anuală personală de o mie de *oku*.

— Eeee, ce bogat este! îi șoptise Shorin lui Ori când aflase prima dată.

— Banii nu înseamnă nimic. Sensei spune că dacă ai putere, nu mai ai nevoie de bani.

— De acord, dar gândește-te la familiile noastre, la tatăl tău și al meu, ar putea să-și cumpere o bucată de pământ care să fie al lor și n-ar mai fi nevoiți să trudească pe câmpurile altora. Și nici noi n-ar mai trebui să muncim așa, din când în când, ca să mai facem rost de un bănuț pe deasupra.

— Ai dreptate, spusese Ori.

— Nu-ți face griji, răsese Shorin. Noi n-o să primim niciodată nici măcar o sută de *oku* și dacă i-am avea, i-am cheltui pe fete și pe saké și am deveni daimyo în Lumea Plutitoare. O mie de *oku* înseamnă toți banii din lume.

— Nu, nu înseamnă. Adu-ți aminte ce ne-a zis sensei.

La una din ședințele secrete cu grupul lui special de acoliți, acesta spusese:

— Veniturile provinciei Satsuma se ridică la șapte sute cincizeci de mii de *oku* și aparțin stăpânului nostru, daimyo, care are dreptul să le împartă după cum socotește de cuviință. Și acesta este un obicei al administrației pe care va trebui să-l schimbăm. După ce se va realiza schimbarea radicală, veniturile feudelor vor fi împărțite de un Consiliu de Stat, alcătuit din oameni înțelepți aleși dintre samurail de toate rangurile, de sus și de jos, indiferent de vârstă, cu condiția ca acel bărbat să fie înțelept și să se fi făcut remarcat ca om de onoare. Același lucru se va întâmpla și pe celelalte feude, căci întreaga țară va fi guvernată de un Consiliu Suprem al Statului cu sediul la Yedo sau la Kyoto, ales dintre samurail de onoare, sub conducerea Fiului Cerului.

— Sensei, ai spus orice om? Asta înseamnă că pot fi și dintre ai lui Toranaga? întrebese Ori.

— Nu se va face nici un fel de discriminare, dacă omul este de onoare și valoros.

— Sensei, te rog, spune-ne despre Toranaga. Cunoaște cineva cu adevărat ce avere au? Ce suprafață de teren dețin sub controlul lor?

— După Sekigahara, Toranaga a luat pământurile dușmanilor săi morți, ceea ce înseamnă cam cinci milioane de *oku* venit anual, o treime din întreaga avuție a Nipponului, pentru el și pentru familia lui pe vecie.

În tăcerea grea care se lăsase, Ori spusese în numele tuturor:

— Cu o asemenea avere am putea avea cea mai mare flotă din lume, cu o mulțime de nave de război și tunuri, am putea avea cele mai bune armate și cele mai bune arme, am putea să-i aruncăm afară pe gai-jini!

— Am putea chiar să purtăm război cu ei și să ne lărgim granițele, adăugă încet Katsumata. Și să ne spălăm rușinea de mai înainte.

Înțeleseseră cu toții imediat că se referea la *tairo*, generalul Nakamura, predecesorul lui Toranaga și suveranul acestuia, marele general-țăran care era pe atunci Mai Marele Porților și, drept recunoștință, primise din partea împăratului cel mai înalt titlu la care putea aspira un muritor, acela de shogun, la care râvnise cu o adevărată obsesie, dar pe care nu-l putuse obține niciodată. După ce cucerise și supusese toată țara, mai ales prin faptul că îl convinsese pe dușmanul său, Toranaga, să-i jure credință lui și urmașilor lui, strânsese o flotă uriașă și pornise o campanie puternică împotriva țării Chosen sau Korea cum i se mai spunea câteodată, cu scopul de a duce lumina în acel ținut și de a-și asigura un cap de pod pentru campania împotriva Tronului Dragonilor din China. Dar armata lui a fost înfrântă și a trebuit curând să se retragă acoperindu-se de rușine, așa cum se mai întâmplase și altă dată, în secolele precedente, când alte două încercări asemănătoare ale japonezilor dăduseră greș, sfârșindu-se cu un dezastru la fel de mare, deși tronul Chinei continua să-i atragă ca un magnet.

— Rușinea aceasta trebuie spălată, ca și rușinea pe care a suferit-o Fiul Cerului din cauza lui Toranaga care a uzurpat puterea lui Nakamura atunci când acesta a murit: i-a ucis soția și copilul, a făcut una cu pământul castelul lor din Osaka și a jefuit destul timp moștenirea Fiului Cerului! *Sonno-joi!*

— *Sonno-joi!* răspunseseră toți ca un ecou, înflăcărați.

Odată cu lăsarea serii, tinerii se simțiră din ce în ce mai obosiți, căci fuga continuă îi secătuisese de vlagă. Însă nici unul din ei nu voia să recunoască acest lucru, așa că-și continuară drumul până ajunseră la marginea pădurii. În fața lor se întindeau smâncurile cultivate cu orez de ambele laturi ale drumului Tokaido, care ducea spre suburbiile orașului Kanagawa, drept în fața lor. Malul mării se afla în partea dreaptă.

— Hai... hai să ne oprim o clipă, spuse Ori, pe care îl chinuia cumplit brațul rănit, îl dureau și capul, și pieptul, dar nu voia să arate.

— Foarte bine, și Shorin era la fel de extenuat ca și Ori, dar se prefăcu a nu-i păsa și izbucni în râs. Ești un slăbănog, parc-ai fi o babă.

Găsi un loc uscat pe pământ și se așeză jos, mulțumit. Începu apoi

să privească cu precauție de jur-împrejur, în timp ce-și trăgea sufletul. Drumul Tokaido era aproape pustiu, căci pe timpul nopții circulația era interzisă de Bakufu, iar eventualii călători erau supuși unui tir încrucișat foarte sever de întrebări și pedepsiți aspru dacă deplasarea lor se dovedea a fi nejustificată. Mai mulți hamali și călători întârziați se grăbeau spre bariera Kanagawa, pe când cei mai mulți se aflau deja la adăpost, făceau baie sau chefuiau în hanuri, după pofta inimii – acestea fiind foarte numeroase în toate locurile de popas de pe parcursul drumului Tokaido. În toată țara, barierele drumului se închideau la lăsarea întunericului, și nu se mai ridicau decât în zori și toate erau păzite de samurai locali. Dincolo de golf, Shorin vedea stâlpii cu lămpi cu ulei care luminau promenada, câteva din casele din colonie, precum și navele aflate la ancoră în rada golfului. Deasupra orizontului se ridica luna, pe jumătate plină.

— Ce-ți mai face brațul, Ori?

— Bine, Shorin. Suntem la mai mult de un ri de Hodogaya.

— Da, însă eu nu mă simt liniștit până nu ajung la han.

Shorin începu să-și maseze gâtul, încercând în felul acesta să-și alunge durerea de la ceafă și din cap: lovitura lui Katsumata îl năucise.

— Când eram în fața stăpânului Sanjiro, credeam că s-a zis cu noi, credeam că o să ne condamne la moarte.

— Și eu la fel.

În timp ce vorbea, Ori simți că-i este rău, brațul îi zvâcnea la fel de tare ca și pieptul care-i sălta, gâfâind. Obrajii îi ardeau. Cu mâna sănătoasă alungă absent un roi de insecte de nopțe.

— Dacă ar..., eram gata să pun mâna pe sabie să-l trimit acolo înaintea noastră.

— Și eu la fel, numai că *sensei* era cu ochii pe noi și ne-ar fi ucis înainte să fi putut face vreo mișcare.

— Da, ai dreptate, din nou ai dreptate, tânărul fu scuturat de un fior. Când m-a plesnit am crezut că mi-a zburat capul de pe umeri. Eeee, ce putere are, de necrezut. Ne-a salvat viața, l-a supus pe stăpânul Sanjiro voinței sale! – Ori deveni dintr-o dată sumbru. Shorin, spuse el, în timp ce așteptam... ca să-mi păstrez puterea, mi-am compus poemul funerar.

Shorin deveni și el grav.

— Poți să mi-l spui?

— Da.

Sonno-joi la apusul soarelui,

Nimic nu s-a risipit.

Fac acum saltul

În neant.

Shorin reflectă asupra epitafului, savurându-i echilibrul cuvintelor

și cel de-al treilea nivel al gândirii. Apoi spuse solemn:

— Este foarte înțelept pentru un samurai să-și compună din timp epitaful. Eu încă nu am reușit, dar ar trebui s-o fac, căci după aceea, toată existența reprezintă ani în plus – își răsuci capul într-o parte și în alta cât a putut de mult, încheieturile îi trosniră și se simți mai bine. Știi, Ori, spuse el apoi, sensei a avut dreptate, amândoi am șovăit, de aceea am pierdut.

— Am șovăit, are dreptate, aș fi putut s-o ucid foarte ușor pe fată, dar m-a paralizat pentru o clipă. N-am mai văzut niciodată... Și hainele acelea ale ei străine și chipul ca o floare ciudată cu nasul mare ca o orhidee monstruoasă, cu două pete albastre și cu stamine galbene – ochii aceia incredibili, de pisică siameză, claua aceea de paie galbene sub pălăria caraghioasă, atât de respingătoare și, totuși, atât de atrăgătoare! – Ori râse nervos. Am fost ca vrăjit. Cu siguranță că este un spirit kami din lumea întunericului.

— Smulge-i hainele de pe ea și ai să vezi că este ca toate celelalte, cât despre faptul că ar putea fi atrăgătoare... asta nu știu.

— Și eu m-am gândit la asta și m-am întrebat oare cum o arăta – Ori ridică ochii și privi la lună pentru o clipă. Dacă aș împărți perna cu ea cred că... cred că aș păți ca bărbătușul păianjenului cu femela sa.

— Vrei să spui că te-ar ucide după aceea?

— Dacă, dacă aș împărți perna cu ea, cu forța sau de bună voie, femeia asta m-ar ucide – Ori dădu cu mâna prin aer, căci insectele deveneau insuportabile. N-am mai văzut niciodată o femeie ca ea. Și nici tu, nu-i așa, *neh*?

— Nu, totul s-a petrecut atât de repede și eu încercam să-l ucid pe urâtul ăla mare cu pistolul, iar ea a fugit.

Ori privea spre luminile pale ale Yokohamei.

— Mă întreb oare cum o cheamă, ce-o fi făcut când s-a întors? N-am mai văzut așa ceva – era așa de urâtă și totuși...

Shorin era nelineștit. De regulă, Ori nu prea le băga în seamă pe femei, le folosea atunci când simțea nevoia, le lăsa să-l distreze, să-l servească. În afară de sora lui adorată, nu-și amintea ca Ori să fi vorbit vreodată de vreo femeie.

— Da, karma – Ori își așeză mai bine bandajul peste rana care continua să zvâcnească, de sub bandaj începu să picure sânge. Dar chiar și așa, nu știu dacă am pierdut. Trebuie să așteptăm, trebuie să vedem ce se întâmplă, întotdeauna am plănuit să ne repezim la gai-jini din prima clipă, la prima ocazie – am avut dreptate să-i atacăm în acel moment.

Shorin se ridică în picioare.

— M-am săturat să tot fiu serios, să discut despre kami și moarte. O să avem timp să ne săturăm de ele. Sensei ne-a dăruit viața pentru

sonno-joi. Din nimic în nimic. Dar acum avem înaintea noastră o noapte întreagă de care să ne bucurăm. O baie, un saké, apoi o Doamnă a Noptii, succulentă și frumos mirositoare și umedă... – râse încetișor. O floare, nu o orhidee, cu un nas frumos și ochi cuviincioși. Hai să...

Se opri brusc. Dinspre răsărit, din direcția orașului-port Yokohama, se auzi ecoul unei lovituri de tun, apoi o rachetă luminoasă străpunse întunericul.

— Asta e ceva obișnuit?

— Nu știu – în fața lor se vedeau lămpile primei bariere. E mai bine s-o luăm prin câmpul de orez, să nu ne vadă gărzile.

— Da. Este mai bine să traversăm drumul aici și să ne apropiem mai mult de coastă. Nu se așteaptă la intruși din partea aceasta, putem să evităm patrulele și hanul este mai aproape.

Traversară drumul în goană, aplecați, apoi porniră pe una din potecile care treceau prin câmpul recent plantat cu orez de iarnă. Dintr-o dată se opriră. Dinspre drumul Tokaido se auzea tropot de copite și zăngănit de harnașamente. Se lăsară imediat pe vine, așteptară o clipă, apoi ridicară ușor capetele. Zece dragoni în uniforme, înarmați cu carabine, conduși de un ofițer, făcură cotul. Soldații fură zăriți imediat de samurail de la barieră, care scoaseră un strigăt de avertisment. Din colibe ieșiră îndată alți samurai care li se alăturară. În câteva clipe, douăzeci de samurai se aliniaseră în spatele barierei, în frunte cu un ofițer.

— Ce facem, Ori? șopti Shorin.

— Așteptăm.

În timp ce ei priveau, șeful samurailor ridică mâna și strigă:

— Stai!

Apoi dădu ușor din cap, în loc să facă o plecăciune, așa cum se cuvenea.

— Aveți permis pentru călătoria pe timpul nopții? Vă rog să-mi arătați hârtiile.

Furia lui Ori începu să crească, văzând obrăznicia fâțișă a ofițerului gai-jin, care se oprise la vreo zece pași de barieră, strigase ceva în limba lui ciudată și ceru cu un gest poruncitor să i se deschidă bariera, fără să descalece și să facă o plecăciune cuviincioasă, așa cum cerea eticheta.

— Cum îndrăznești să fii atât de necuviincios! Plecați de aici! răcnise supărat samuraiul, care nu se așteptase la o asemenea insultă și le făcu semn să se întoarcă.

Ofițerul gai-jin lătră un ordin. Imediat oamenii lui își scoaseră carabinele de pe umăr, le îndreptară spre samurai, apoi, la un al doilea ordin scurt, traseră o salvă de avertisment în aer. Reîncărcară imediat și îndreptară armele drept spre samurai înainte să se fi stins

zgomotul primei împușcături. O liniște rău prevestitoare se lăsă peste întregul ținut. Shorin și Ori rămaseră cu gura căscată.

De când știau ei, armele erau încărcate pe țeava puștii și li se dădea foc.

— Astea sunt arme cu încărcător și cartușe din alea noi, șopti Shorin emoționat, nu mai văzuseră niciodată invențiile astea noi, însă auziseră despre ele, și samurarii erau la fel de șocați.

— Eeee, ai observat cât de repede au reîncărcat? Am auzit că un soldat poate trage de zece ori până încarci tu o dată pe gura țeavii.

— Dar ai văzut ce disciplină, Shorin, și la ei, și la cai. Abia dacă s-au clintit!

Ofițerul gai-jin făcu din nou un semn poruncitor să i se deschidă bariera, lăsând să se înțeleagă cât se poate de limpede că, în caz contrar, toți samurarii vor fi omorâți pe loc.

— Lăsați-l să treacă, mârâi șeful samurailor.

Ofițerul de dragoni se repezi disprețuitor înainte, aparent fără nici un fel de teamă, urmat de oamenii lui cu chipuri posomorâte, toți cu armele gata de atac.

Nici unul din ei nu luă în seamă pe gardieni și nu răspunse la plecăciunile lor cuviincioase.

— Vom raporta cazul imediat și vom cere să ni se prezinte scuze, spuse samuraiul turbat de comportarea lor jignitoare, deși încerca să nu-și arate furia.

După ce trecură dragonii, bariera fu lăsată din nou, iar Ori șopti furios:

— Ce purtare rușinoasă! Dar ce puteau face împotriva acestor arme?

— Ar fi trebuit să atace și să-i omoare înainte ca ei să apuce să tragă. Eu n-aș fi făcut ceea ce a făcut lașul acesta, eu aș fi atacat și aș fi murit, spuse Shorin cu genunchii tremurând de furie.

— Da. Așa cred...

Ori se întrerupse brusc, iar furia i se evaporă ca prin minune la gândul care-i venise brusc în minte.

— Vino repede, șopti el grăbit. O să aflăm unde se duc și poate reușim să furăm câteva din armele astea.

Barca cea mare a Marinei Regale apăru din sângeriul amurgului și se îndreptă spre cheul Kanagawa, construit trainic din piatră și lemn, spre deosebire de celelalte cheuri improvizate care împestrău malul, inscripții mari în engleză și în japoneză avertizau: *Proprietatea Legației Majestății Sale Britanice, Kanagawa – accesul străinilor interzis*. Vâslașii se opinteau în rame, ambarcația înainta iute, deși era plină ochi de soldați înarmați din infanteria marină. O fâșie roșie se mai vedea încă la orizont. Apa era ușor agitată; luna se ridica încet pe cer, în timp ce vântul mâna norii. Unul din grenadierii de la Legație aștepta la capătul cheului. Alături de el era un chinez cu fața rotundă care purta o haină lungă, încheiată până-n gât și avea în mână un băț cu o lanternă în vârf.

— Ramele sus! ordonă boțmanul.

Imediat toate vâslele se ridicară, marinarul de la prova sări pe cheu și legă șalupa de o baba, infanteriștii marini coborâră imediat într-o ordine desăvârșită și se așezară în poziție de apărare, cu armele pregătite de luptă. Sergentul care îi comanda studia terenul. La pupa, era un ofițer de marină. Și Angélique Richaud. Ofițerul o ajută să coboare pe cheu.

— Bună seara, doamnă, domnule, spuse grenadierul, salutându-l pe ofițer. Dumnealui este Lim, asistent la Legație.

Lim se zgâi la față.

— 'Nă sea'a, domnu, lepede venit foalte, heya? Donșol venit așa lepede încoace, nu contește.

Angélique era nervoasă, purta o bonetă și o rochie albastră cu crinolină peste care își pusese un șal ce se potrivea perfect cu paloarea chipului și cu părul ei blond.

— Cum se simte domnul Struan?

Soldatul răspunse politicos:

— Nu știu, doamnă, domnișoară. Domnul doctor Babcott este cel mai bun medic din regiunea asta, așa că sărmanul domn Struan o să se facă bine dacă va vrea Dumnezeu. O să-i facă multă plăcere să vă vadă – a întrebat mereu de dumneavoastră. Nu ne așteptam să veniți mai devreme de mâine dimineață.

— Și domnul Tyrer?

— Este bine, domnișoară, a avut numai o rană mai superficială. Ar fi mai bine să mergem.

— E departe?

Lim interveni iritat:

— Nu depalțe, ayeeyah, hopa-hopă 'mediat ajunge.

Ridică apoi lanternă și porni în noapte, mormăind ceva în

cantoneză. Ce ticălos obraznic, își spuse ofițerul. Locotenentul în Marina Militară Regală, John Marlowe pe nume, era un bărbat înalt. Porniră în urma chinezului. Imediat infanteriștii marini se așezară în poziție de apărare, formând un fel de scut, avangarda.

— Vă simțiți bine, domnișoară Angélique? întrebă el.

— Da, mulțumesc, își trase mai bine șalul pe umeri și porni cu grijă înainte. Ce miros oribil!

— Probabil că este din cauza excrementelor pe care le folosesc ca îngrășămintă și a refluxului.

Marlowe avea douăzeci și opt de ani, ochi albaștri și părul de culoarea nisipului, era căpitanul navei Majestății Sale Britanice *Pearl*, o fregată cu aburi cu 21 de tunuri, dar acum juca rolul de aghiotant al amiralului Ketterer.

— Doriți o lectică? întrebă el.

— Mulțumesc, nu este nevoie. Mă simt foarte bine.

Lim mergea în frunte, luminându-le drumul prin străduțele întortocheate și înguste ale satului. Cei mai mulți dintre locuitorii Kanagawei dormeau, deși din când în când se mai auzeau strigăte și râsete ale chefliilor, bărbați și femei, care răzbăteau din spatele zidurilor înalte, în care se vedea din loc în loc câte o ușă închisă cu bare. Peste tot dăinuia o mulțime de semne japoneze înscrise decorativ.

— Acestea sunt hanuri, hoteluri? întrebă ea.

— Cam așa ceva, răspunse Marlowe evaziv.

Lim chicoti pe înfundate, auzind acest schimb de cuvinte. Vorbea o engleză fluentă – învățată într-o școală a misionarilor din Hong Kong. Dar fusese instruit să ascundă cu grijă acest fapt, așa că folosea întotdeauna dialectul *pidgin* și făcea pe prostul, astfel încât știa multe secrete care valorau foarte mult pentru el, pentru superiorii lui ierarhici și pentru conducătorul lor, ilustrul Chen, Gordon Chen, compradorul lui Struan. Compradorul, de regulă un eurasiatic de origine bună, era un intermediar absolut indispensabil între negustorii europeni și chinezi, care trebuia să cunoască bine engleza și câteva dialecte chineze și de ale cărui mâini se lipeau zece la sută din valoarea tuturor tranzacțiilor perfectate.

O, tânără înfumurată care trăiești din lascivitatea neîmpărtășită, pe care o răspândești în jur, își zicea Lim amuzat în sinea lui, căci știa o mulțime de lucruri despre ea, mă întreb care din urât mirositorii ăștia cu ochi rotunzi o să fie primul care o să te întindă pe jos și o să-ți pătrundă prin Poarta ta de Jad la fel de urât mirositoare? Ești oare atât de neîntinată pe cât pretinzi, sau nepotul Diavolului-cu-Ochi-Verzi s-a desfătat deja cu Norii și Ploaia în brațele tale? Pe toți zeii, mai mari sau mai mici, am să aflu cât de curând, căci servitoarea ta este fiica celei de-a treia verișoare a surorii mele. Știu deja că flocii tăi

ar avea nevoie să mai fie bărbieriți, că sunt la fel de blonzi ca și părul tău din cap și mult prea deși ca să fie pe placul unei persoane civilizate, dar presupun că sunt foarte buni pentru un barbar! Puah! Ayeeyah, dar viața este atât de interesantă. Pun rămășag că acest atac va aduce și diavolilor străini și Mâncătorilor de Spurcăciuni din aceste insule multe necazuri. Minunat! N-au decât să se înece în propriul rahat! Interesant că nepotul Diavolului-cu-Ochi-Verzi a fost rănit foarte rău și în felul acesta continuă *joss*-ul nefericit al bărbaților din această familie, interesant că vestea aleargă deja în mare taină, spre Hong Kong, prin cel mai rapid curier al nostru. Cât de înțelept sunt! Dar eu fac parte din Regatul de Mijloc și, bineînțeles, sunt o ființă superioară. Dar veștile bune pentru unii sunt rele pentru alții. Întâmplarea aceasta va zgudui puternic Nobila Casă. Dacă suntem informați din vreme, eu și prietenii mei vom scoate un profit uriaș. Pe toți zeii, am să pun zece la sută din profitul meu pe următorul cal de la cursele din Happy Valley care va purta numărul paisprezece, numărul zilei de astăzi după numărătoarea barbarilor.

— Ho! strigă el, arătând cu mâna înainte.

Turnurile centrale ale templului se conturau deasupra aleilor și rândurilor de case mici, cu un singur nivel, separate una de alta prin garduri, ceea ce le făcea să pară ascunse într-un fagure de albine. La poarta bine luminată a templului erau de gardă doi grenadieri și un sergent. Alături de ei se afla doctorul Babcott.

— Hello, Marlowe, spuse el zâmbind. Ce plăcere neașteptată! Bună seara, mademoiselle. Ce...

— Scuzați, domnule doctor, îl întrerupse Angélique, ridicând privirea la el uimită de dimensiunile lui. Malcolm, adică domnule Struan, am auzit că a fost rănit grav.

— A primit o lovitură de sabie foarte urâtă, dar l-am cusut și acum doarme adânc, spuse Babcott repede. I-am dat un sedativ. Vă duc la el într-o clipă. Dar ce s-a întâmplat, Marlowe, de ce...

— Și Phillip Tyrer? Intervenii din nou fata. Este și el, adică a fost și el rănit?

— Are numai o rană ușoară, mademoiselle, dar pentru moment nu puteți face nimic, amândoi au luat sedative. Ce-i cu infanteriștii marini, Marlowe?

— Amiralul a considerat că este mai bine să ai o protecție în plus, în cazul că se ordonă evacuarea.

— E chiar așa de grav? fluieră uimit Babcott.

— Chiar în clipa aceasta este în curs de desfășurare o reuniune. Amiralul, generalul, Sir *William* împreună cu reprezentantul francez, cel german, cel american și cel rus și, ăăă... Frăția neguțătorilor, adăugă Marlowe sec. Presupun că lucrurile s-au agravat – apoi se întoarse spre sergentul Marinei Militare Regale. Am să-ți inspectez

postul ceva mai târziu, și adaugă adresându-se sergentului grenadierilor. Te rog să-i dai sergentului Crimp tot ajutorul de care are nevoie, arată-i unde să-și cartiruiască oamenii. Numele dumitale, te rog?

— Towery, sir.

— Îți mulțumesc, sergent Towery.

— Poate vreți să veniți cu mine amândoi, să vă ofer o ceașcă de ceai? spuse Babcott.

— Mulțumesc, nu, răspunse fata, încercând să fie politicoasă, dar arzând de nerăbdare. Nu putea suferi obiceiul acesta englezesc de a oferi tot timpul ceai, sub orice pretext. Dar aş dori să-i văd mai degrabă pe domnii Struan și Tyrer.

— Da, bineînțeles, pe aici.

Doctorul observase că fata este gata să facă o criză dintr-o clipă-n alta și decise că avea, într-adevăr, mare nevoie de o ceașcă de ceai, poate dres cu o picătură de brandy, un sedativ și apoi în pat.

— Sărmanul Phillip, a avut un șoc foarte puternic, îmi închipui că și pentru dumneavoastră trebuie să fi fost oribil.

— Se simte bine?

— Da, foarte bine, repetă el răbdător. Poftiți, veți vedea singură.

Doctorul îi conduse prin curte. Fură opriți de un ropot de copite și de zăngănitul harnașamentelor. Spre marea lor uimire văzură o patrulă de dragoni care se apropia de ei.

— Dumnezeule mare, e Pallidar, spuse Marlowe. Dar ce face aici?

Priveau la ofițerul de dragoni care tocmai răspunsese salutului infanteriștilor, marinarilor și grenadierilor și acum descăleca.

— Dați-i drumul, spuse Pallidar, fără să-i observe pe Marlowe, Babcott și Angélique. Ticăloșii ăștia de japonezi au încercat să ne bareze drumul, pe Dumnezeul meu! Din păcate, blestemații ăștia afurisiți s-au răzgândit, căci altfel și-ar fi plantat floricele... – în acel moment o văzu pe Angélique și se opri brusc. O, Isuse Cristoase, o... îmi cer iertare, îmi pare nespus de rău, domnișoară, ăăă... N-am știut că erau doamne aici... ăăă, bună, John, bună, doctore.

— Bună, Settry, spuse Marlowe. Domnișoară Angélique, îmi permiteți să vi-l prezint pe căpitanul Settry Pallidar, cel slobod la gură, din Regimentul Opt de Dragoni al Majestății Sale. Domnișoara Angélique Richaud.

Fata dădu din cap, iar el făcu o plecăciune țeapănă.

— Îmi cer scuze, domnișoară, spuse el. Doctore, am fost trimis să asigur protecția Legației, în caz de evacuare.

— Și amiralul ne-a trimis deja pe noi, spuse tăios Marlowe. Cu pușcașii marini.

— Poți să le dai drumul acuma, dacă am venit noi.

— Du-te... îți sugerez să ceri noi ordine. Deocamdată aici eu sunt

mai mare în grad și preiau comanda. Și o armă superioară. Doctore, poate ar fi bine s-o conduci pe domnișoara să-l vadă pe domnul Struan.

Babcott îi urmărise amuzat pe cei doi tineri care se înfruntau, căci îi erau amândoi simpatici. Aparent prieteni, în realitate adversari neîmblânziți. Tăurașiiăștia or să se ia în coarne într-o zi de adevăratelea – Doamne ferește să nu fie pentru vreo femeie.

— Ne vedem mai târziu, spuse el, luând brațul Angelicăi și îndepărtându-se cu ea.

Cei doi bărbați priviră în urma lor. Apoi, Pallidar își scoase bărbia în afară și spuse:

— Aici nu suntem pe puntea nici unei nave. Asta e o treabă pentru armată.

— Rahat.

— Ți-ai pierdut și mințile o dată cu bunele maniere? La ce naiba ai adus o femeie aici, când numai Dumnezeu știe ce poate să se întâmple?

— Pentru că importantul domn Struan a cerut s-o vadă și, întrucât din punct de vedere medical este o idee bună, fata l-a convins pe amiral să-i dea voie să vină în seara asta aici, deși eu nu am fost de acord și mi-a ordonat s-o însoțesc aici și s-o aduc teafără și nevătămată înapoi. Sergent Towery?

— Da, sir!

— Până la noi ordine, preiau integral comanda – încartiruește-i pe dragoni și ai grijă să se simtă bine. Poți să le duci caii la grajd? Ai destul furaj?

— Da, sir, avem suficient spațiu de cazare. Cu mâncarea stăm mai prost.

— Când a fost ea destulă în locurile astea blestemate? Marlowe îi făcu semn să se apropie. Dă-le de știre tuturor, zise el fioros, că nu vreau nici un fel de lupte și încăierări aici – dacă se întâmplă așa ceva, fiecare ticălos primește o sută de lovituri de bici, indiferent cine ar fi.

Barul de la Clubul Yokohama, cea mai mare încăpere din colonie și, în consecință, locul de întâlnire al membrilor acesteia, era plin până la refuz, căci erau prezenți aici aproape toți locuitorii coloniei – numai cei prea beți ca să stea în picioare sau bolnavi lipseau din vacarmul asurzitor de aici. Țipau cu toții în cele mai diferite limbi, unii dintre ei erau înarmați și își ridicau pumnii amenințător, înjurându-i pe cei câțiva bărbați eleganți așezați la o masă ridicată pe un podium la celălalt capăt al încăperii. Cei de la masă nu se lăsau deloc mai prejos, înjurau și ei de mama focului, iar amiralul și generalul de lângă ei păreau gata să facă apoplexie.

— Mai spune o dată chestia asta și te chem afară...

- Du-te dracului, ticălosule...
- E război, Willem trebuie să...
- Întoarceți naibii armata și flota aia și bombardati Yedo...
- Striviți-le capitala aia afurisită...
- Canterbury trebuie să fie răzbunat. Wullum trebuie să...
- Așa e. Willum e de vină, John Canter... era prietenul meu...
- Ascultați cu toții...

Unul dintre bărbații aflați la masă începu să bată în tăblia mesei cu un ciocănel ca să se facă liniște. Dar asta-i înfurie și mai tare pe negustorii, hangii, cartoforii, geambașii, măcelarii, misiții și derbedeii adunați acolo. Jobene, sacouri multicolore, haine de stofă, lenjerie, cizme de piele, bogați și săraci, un aer greu, stătut, mirosind a fum, a trupuri omenești nespălate, a bere stătută, whisky, gin, rom și vin trezit.

- Liniște, pentru Dumnezeu, lăsați-l pe Wullum să vorbească...

Omul cu ciocănelul răcni:

— William, pentru Dumnezeu! William, nu Wullum, sau Willum sau Willam! *William* Aylesbury, de câte ori trebuie să vă spun? William!

- Așa e, lăsați-l pe Willum să vorbească, ce dracu'!

Cei trei barmani care serveau băuturile în spatele tejghelei lungi râdeau.

— Mare aiureală și întâlnirea asta, nu-i așa? spuse unul din ei ștergând tejgheaua cu o cârpă murdară.

Barul era adevărata mândrie a coloniei, construit în mod deliberat ceva mai mare decât cel de la Jockey Clubul din Shanghai, care fusese până atunci cel mai mare din Asia și de două ori mai mare decât cel din Hong Kong. Pe perete erau rafturi pline cu sticle de băuturi tari, vin și butoiașe de bere.

- Lăsați-l pe amărât să vorbească!

Bărbatul cu ciocănelul, Sir William Aylesbury, oftă. Era ministrul Angliei în Japonia, și șeful corpului diplomatic. Ceilalți bărbați erau reprezentanții Franței, Rusiei, Prusiei, Americii. Își pierdu răbdarea și făcu un semn către un tânăr ofițer care stătea în picioare în spatele mesei. Imediat acesta scoase pistolul și trase un foc în tavan. Tencuiala căzu jos în liniștea care se lăsă brusc.

— Mulțumesc, spuse Sir William. Acum, dacă binevoiți să faceți puțină liniște, domnilor, putem începe! – era un bărbat înalt, bine legat, în jur de cincizeci de ani, cu un chip hotărât și niște urechi mari. Repet, întrucât veți fi afectați cu toții de ceea ce vom decide noi, colegii mei și cu mine dorim să discutăm în public ceea ce vom face ca urmare a acestui incident. Dacă nu vreți să ascultați sau dacă atunci când vi se va cere părerea n-o să v-o expuneți cu minimum de înjurături, atunci vom discuta chestiunea cu ușile închise și după

aceea, când vom fi decis ce urmează să se întâmple, vă vom informa și pe voi.

Se auzi un murmur de dezaprobare, dar nici un fel de ostilitate fățișă.

— Bine. McFay, așadar, ce spuneai?

Jamie McFay era aproape de fruntea mesei, cu Dimitri alături, pentru că îl reprezenta pe Struan, cea mai mare casă de comerț din Asia și era, de regulă, și purtătorul de cuvânt al negustorilor și meseriașilor, care aveau adesea și ei propriile flote de clipere înarmate și mercenari.

— Ei bine, sir, știm că niște locuitori din Satsuma au înnoptat la Hodogaya, nu departe de noi, spre nord și că regele lor era cu ei, spuse el, foarte îngrijorat de soarta lui Malcolm Struan. Regele acesta se numește Saji-ro, sau cam așa ceva și eu cred că ar tre...

Cineva răcnî:

— Eu zic să-i înconjurăm pe ticăloșii ăștia la noapte și să-i radem!

Un ropot de aplauze izbucni furtunos și se stinse apoi la protestele celorlalți, care înjurau și spuneau:

— Dar lăsați-l să termine...

— Vă rog să continuați, domnule McFay, spuse Sir William supărat.

— Ca de obicei, atacul nu a fost provocat, John Canterbury a fost hăcuit îngrozitor și numai Dumnezeu știe de cât timp va avea nevoie domnul Struan ca să se vindece. Dar este pentru prima oară când putem să-i identificăm pe ucigași – sau, cel puțin, regele o poate face și este mai mult ca sigur că are puterea să-i prindă pe făptași, să ni-i predea și să plătească daune... – se auziră din nou aplauze. Nu sunt departe și, cu trupele pe care le avem, îi putem ține în șah.

Izbucniră strigăte furioase și urlete care cereau răzbunare. Henri Bonaparte Seratard, ministrul francez din Japonia, întrebă tare:

— Aș dori să-i întreb pe domnul general și pe domnul amiral care este opinia domniilor lor?

Amiralul răspunse imediat:

— Am cinci sute de pușcași marini în flotă...

Generalul Thomas Ogilvy îl întrerupse politicos, dar ferm:

— Dragul meu, aici este vorba de o operație pe uscat. Domnule Ceraturd... – bărbatul cărunt, cu fața roșie care avea în jur de cincizeci de ani stâlci cu grijă numele franțuzesc, folosind și apelativul „domnule” ca insulta să fie și mai limpede. Avem o mie de oameni cantonați în corturi, două unități de cavalerie, trei baterii cu cele mai moderne tunuri și mai putem chema încă opt sau nouă mii de infanteriști britanici și indieni și trupe de rezervă în decurs de două luni din acest moment, de la fortăreața noastră din Hong Kong – generalul începu să se joace cu eghileții săi aurii. Nu se pune

problema ca forțele Majestății Sale reunite sub comanda mea să nu poată duce la bun sfârșit o asemenea expediție.

— Sunt de acord, spuse amiralul și cuvintele lui fură acoperite de alte ropote de aplauze.

Când acestea încetară, Seratard spuse blând:

— Așadar, sunteți în favoarea unei declarații de război?

— Nici vorbă de așa ceva, sir, spuse generalul a cărui antipatie pentru francez era pe deplin împărtășită de acesta, am spus numai că putem face ceea ce este necesar atunci când ar fi necesar și când vom fi obligați. Consider că acest „incident” este o chestiune care ține de competența exclusivă a ministrului Majestății Sale care ar trebui să ia o decizie după ce se va fi consultat cu noi, fără a fi organizat această dezbateră nelalocul ei.

Unii scoaseră strigăte de aprobare, alții răcniră furioși:

— Da’ totul se plătește cu argintul nostru și din taxele noastre, așa că avem și noi dreptu’ să spunem ce și cum. De parlament ați auzit vreodată?

— În incident a fost implicat și un cetățean francez, spuse Seratard înfierbântat, reușind să acopere zgomotul, deci este și onoarea Franței în joc.

Se auziră glume insinuante și înjurături. Sir William recurse din nou la ciocănel și aceasta îi dădu posibilitatea ministrului american, Isiah Adamson, să spună și el ceva:

— Ideea de a porni un război de la acest incident este o prostie, iar aceea de a-l răpi sau de a-l sechestra pe un rege în țara lui suverană este nebunie curată – o mostră tipică de egoism imperialist. Primul lucru care trebuie făcut este să fie informați cei din Bakufu, apoi...

Foarte iritat, Sir William replică:

— Doctorul Babcott i-a informat deja la Kanagawa și au negat că ar ști ceva. Mai mult ca sigur că vor face cum fac întotdeauna și o vor ține tot așa. Un supus britanic a fost ucis în mod bestial, altul rănit grav, oaspetele nostru de onoare speriat de moarte și aceste acte criminale, trebuie să subliniez încă o dată cele spuse de domnul McFay pe bună dreptate, au fost comise pentru prima oară de criminali pe care îi putem identifica. Guvernul Majestății Sale nu va permite ca aceste fapte să rămână nepedepsite... – o clipă, vocea lui fu acoperită de strigătele de satisfacție. Singurul lucru asupra căruia trebuie să cădem de acord este care să fie modalitatea de pedepsire și când și unde trebuie să se petreacă aceasta. Domnule Adamson? Îl consultă el pe american.

— Întrucât nu am fost direct implicați, nu am nici un fel de recomandări de făcut.

— Domnul conte Sergheiev?

— Sfatul meu oficial este să ne năpustim peste Hodogaya și s-o facem bucățele, pe ea și pe toți cei din Satsuma aflați acolo, spuse liniștit rusul, un bărbat de vreo treizeci de ani, puternic, bărbos, șeful misiunii țarului Alexandru II. Dreptul forței, brutale și imediate, asta este singura diplomatie pe care o înțelegem și o vor înțelege vreodată japonezii. Nava mea de război ar fi onorată să conducă atacul.

Se lăsă o tăcere stranie. Mi-am închipuit eu că așa o să răspunzi, își spunea Sir William. Și nu sunt deloc sigur că greșești. Ah, Rusia, frumoasa și extraordinara Rusia, ce păcat că suntem dușmani! Cea mai plăcută perioadă din viața mea am petrecut-o la Petersburg. Cu toate acestea, n-o să vă lăsăm să vă extindeți în apele acestea. Am oprit invazia voastră din insulele Tsushima, anul trecut și anul acesta o să vă împiedicăm să le furați Sahalinul.

— Îți mulțumesc, dragă conte. *Herr* von Heimrich?

Prusacul, mai în vârstă, fu concis:

— Nu am nimic de spus, *Herr* Consul General, în afara faptului că declar oficial că guvernul meu consideră că aceasta este o problemă numai a guvernului dumneavoastră și nu o chestiune de partide mărunte...

Seratarđ roși:

— Eu nu consider că...

— Vă mulțumesc pentru sfaturile dumneavoastră, domnilor, interveni ferm Sir William, curmând schimbul de replici care s-ar fi dezlănțuit între ei.

Depeșele sosite cu o zi în urmă de la Foreign Office din Londra spuneau că s-ar putea ca în curând Marea Britanie să fie implicată într-unul din acele războaie fără sfârșit din Europa – de astă dată între trufașa, războinica Franța și trufașa, războinica Prusie, dar nu se arăta de partea cui va fi Anglia. De ce naiba oare străinii nu sunt în stare să se comporte ca niște persoane civilizate, asta nu pot eu să înțeleg.

— Înainte de a trage o concluzie, continuă el tăios, profit de faptul că toți membrii importanți ai comunității noastre se află aici, de față, ocazie pe care nu am mai avut-o până acum, pentru a sublinia statutul nostru: Noi avem tratate legal încheiate cu Japonia. Ne aflăm aici pentru a face comerț, nu pentru a cucerii teritorii. Trebuie să acționăm prin intermediul birocraților din Bakufu – care este ca un fel de burete – o dată pretinde că este atotputernic, o dată că nu are nici o putere în fața regilor lor. Nu am reușit niciodată să ajungem la cei care dețin cu adevărat puterea, la Marele Ministru sau Shogun – de fapt, nici nu știm sigur dacă există.

— Trebuie să existe, spuse rece von Heimrich, pentru că renumitul nostru călător și fizician, doctor Engelbert Kaempfer, care a trăit la Deshima din 1690 până în 1693, dându-se drept olandez, a relatat că l-a văzut la Yedo, în timpul pelerinajului lui anual.

— Asta nu dovedește că mai există încă și acum, spuse caustic Seratard. Oricum, sunt de acord că există un shogun, și Franța este de părere că ar fi bine venit un contact personal cu acesta.

— O idee admirabilă, domnule, spuse Sir William înroșindu-se. Și cum să procedăm?

— Să trimitem flota împotriva orașului Yedo imediat, răspunse prompt rusul și să-i cerem o audiență pe loc, altfel le distrugem orașul. Dacă aș avea o flotă atât de minunată ca a dumneavoastră, mai întâi aș distruge orașul pe jumătate și apoi aș cere audiența... Ba mai mult chiar, i-aș porunci acestui shogun să se prezinte la bordul navei mele în zorii zilei următoare și l-aș spânzura.

Se auziră multe strigăte de aprobare.

— Este, fără îndoială, și aceasta o soluție, dar Majestatea Sa ar prefera o cale ceva mai diplomatică. O altă chestiune acum: nu avem aproape nici un fel de știri despre ceea ce se petrece în țară. Aș aprecia foarte mult dacă negustorii ne-ar ajuta să dobândim informații folositoare. Domnule McFay, dintre toți comercianții, dumneata ar trebui să fii cel mai bine informat, ai putea să ne ajuți?

McFay spuse cu multă prudență:

— Acum câteva zile, unul dintre furnizorii noștri japonezi de mătase i-a spus compradorului nostru chinez că unele dintre regate – omul a folosit cuvântul „feudă” și i-a numit pe regi daimyo – se răsculasera împotriva administrației Bakufu, și mai ales cei din Satsuma și din alte ținuturi numite Tosa și Choshu...

Sir William remarcă imediat interesul pe care îl manifestau ceilalți diplomați și se întrebă dacă fusese un lucru înțelept din partea lui să pună astfel de întrebări în public.

— Unde sunt aceste teritorii? întrebă el.

— Satsuma este în apropiere de Nagasaki, în insula din sud, Kyushu, spuse Adamson, dar Choshu și Tosa, nu știu.

— Înălțimea Voastră, interveni un marinăr american cu un plăcut accent irlandez, Tosa este în Shikoku, insula aceea mare din marea interioară. Choshu este mai departe spre vest, în insula principală, domnule Adamson, aproape de strâmtori. Am trecut de mai multe ori prin acele strâmtori, cam la o milă. Este cel mai bun și mai scurt drum de la Hong Kong la Shanghai sau înapoi. Localnicii o numesc Strâmtoarea Shimonoseki și o dată am încercat să cumpărăm de la ei apă și pește, dar n-au fost prea primitivi.

Mai interveniră și alții în sprijinul celor spuse de marinăr, care trecuseră și ei prin strâmtori, dar nu știuseră că regatul se numește Choshu.

— Numele dumitale, te rog? întrebă Sir William.

— Paddy O'Flaherty, boțman pe baleniera *Albatross* din Seattle, înălțimea Voastră.

— Mulțumesc, spuse Sir William și își notă în minte să trimită mai târziu după O'Flaherty ca să afle mai multe amănunte și să-i spună dacă există hărți ale acestei regiuni, iar dacă nu, să ordone marinei militare să întocmească de urgență hărțile. Continuă, te rog, domnule McFay, spuse el. Răsculați, spuneai?

— Da, sir. Negustorul acesta de mătase – nu știu câtă încredere se poate avea în el – dar spunea că este o luptă pentru putere între mai-marele lor, căruia el îi spunea întotdeauna shogun, oamenii din Bakufu și un rege sau daimyo pe nume Toranaga.

Sir William observă că ochii rusului se aprinseră și mai tare pe chipul lui cu trăsături aproape asiatice.

— Da, dragă conte?

— O, nimic, Sir William. Dar nu este acesta numele conducătorului menționat de Kaempfer?

— Da, da, într-adevăr, așa este. Mă întreb de ce nu mi-ai spus niciodată până acum că ai citit această carte rară și atât de plină de învățămintе, scrisă în germană, limbă pe care dumneata nu o cunoști, de unde deduc că a fost tradusă și în rusă? Poate că „toranaga” în limba lor înseamnă conducător. Continuă, te rog, domnule McFay.

— Asta este tot ce i-a spus omul compradorului meu, dar mă fac luntre și punte să aflu mai multe. Iar acum, spuse McFay politicoș, dar ferm, pornim în seara asta spre regele Satsuma de la Hodogaya sau nu?

Fumul gros se văluri în tăcere.

— Mai are cineva ceva de adăugat în legătură cu această răscoală?

Norbert Greyforth, șeful firmei Brock & Sons, principalul rival al lui Struan, zise:

— Am auzit și noi unele zvonuri în legătură cu această răscoală, dar am crezut că este ceva în legătură cu preotul lor șef, acela căruia îi spun *mikado* și despre care se zice că locuiește la Kyoto, un oraș de lângă Osaka. Am să mai fac și eu cercetări. În altă ordine de idei, mă alătur celor spuse de McFay în legătură cu seara aceasta. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Era mai înalt decât McFay și se vedea clar că îl urăște. După ce exclamațiile și strigătele se potoliră, Sir William spuse:

— Iată ce vom face. În primul rând, nu va avea loc nici un atac în noaptea aceasta...

Imediat izbucniră strigăte de nemulțumire:

— Dă-ți demisia, ne ducem noi singuri, haideți, să-i înșfăcăm pe ticăloși...

— Nu putem, fără trupe...

— Faceți liniște și ascultați, pentru Dumnezeu, răcni Sir William. Dacă se va găsi cineva atât de tâmpit încât să pornească în seara

aceasta asupra orașului Hodogaya, va trebui să răspundă atât în fața noastră cât și în fața japonezilor. *Este interzis!* Măine *vom pretinde* în mod oficial – *vom pretinde* – ca Bakufu și shogunul să prezinte scuze oficiale imediat, să ne predea pe cei doi ucigași pentru a fi judecați și spânzurați și să plătească pe loc o despăgubire în valoare de o sută de mii de lire sau să suporte consecințele.

Câțiva dintre cei prezenți aprobară, cei mai mulți mormăiră însă nemulțumiți, mulți dintre ei erau gata să se încaiere, căci spiritele erau tot mai încinse din cauza alcoolului care li se cam urcase la cap. McFay și Dimitri își făcură loc afară, la aer curat.

— Dumnezeuule, este mult mai bine aici – McFay își ridică puțin pălăria de pe cap și se șterse de sudoare.

— Putem schimba o vorbă, McFay?

Acesta se întoarce și îl văzu pe Greyforth.

— Bineînțeles.

— În particular, dacă ești amabil.

McFay se încruntă, apoi se îndreaptă spre promenada pe jumătate goală, de-a lungul cheurilor și al falezei, îndepărtându-se de Dimitri care nu făcea parte din Casa Struan, însă avea legături comerciale cu aceasta prin Cooper-Tillman, una din companiile americane.

— Da?

Norbert Greyforth coborî vocea.

— Ce este cu Hodogaya? Voi aveți acolo două nave, noi avem trei și o mulțime de băieți vânjoși, cei mai mulți din oamenii din flota comercială sunt gata să vină cu noi, și am putea face rost și de un tun sau două. John Canterbury mi-a fost prieten. Bătrânul meu ținea foarte mult la el și vreau să-l răzbun. Ce zici?

— Dacă Hodogaya ar fi fost port, n-aș fi șovăit nici o clipă. Dar nu putem ataca pe uscat. Aici nu este China.

— Ți-e frică de amărății ăștia?

— Nu mi-e frică de nimeni, spuse McFay cu prudență. Dar nu putem lupta cu succes dacă nu avem trupe regulate, Norbert, este imposibil. Eu doresc această răzbunare mai mult ca oricine altcineva.

Greyforth se uită de jur-împrejur ca să fie sigur că nu-i ascultă nimeni.

— Întrucât tu ai adus vorba în seara asta și noi nu avem ocazia prea des să stăm de vorbă, trebuie să-ți spun că și noi am auzit că vor fi tulburări mari pe aici cât de curând.

— Te referi la răscoală?

— Da. O să avem necazuri mari. Am avut fel de fel de semne. Intermediarii noștri pentru mătase s-au purtat foarte ciudat în ultimele câteva luni, au ridicat prețul la materia primă, au întârziat cu livrările, cu plățile și au cerut mereu credite în plus. Cred că și la voi este la fel.

— Da.

Se întâmpla foarte rar ca acei doi bărbați să vorbească despre afaceri.

— Nu știu mult mai mult, dar îmi dau seama că sunt aceleași semne care au fost și în America înainte să înceapă războiul civil. Dacă se întâmplă și aici așa ceva, o să ne lovească cumplit. Fără flotă și trupe suntem terminați și putem fi alungați de aici.

După o pauză, McFay zise:

— Și ce propui?

— Trebuie să așteptăm să vedem ce se întâmplă. De la planul lui Willie nu am speranțe prea mari, la fel ca și tine. Rusul avea dreptate în legătură cu ceea ce trebuie făcut. Dar între timp... – Greyforth făcu un gest cu capul spre mare, unde se aflau două dintre cliperele lor, cliperele mergeau încă mai repede înapoi în Anglia decât navele cu aburi. Ne ținem registrele și mostrele la bord, am mărit cantitatea de praf de pușcă pe care o avem aici, și am comandat încă două mitraliere Gatling, tipul acesta nou.

— La naiba, și noi am făcut la fel, râse McFay.

— Am auzit și asta și tocmai de aceea am făcut comanda, dar în cantitate dublă față de a voastră.

— Cine v-a spus? Care este spionul vostru?

— Moș Nicolae, spuse Greyforth sec. Ascultă, știm cu toții că invențiile astea noi și cartușele metalice au modificat cursul și soarta războaielor, fapt dovedit de numărul răniților din bătăliile de la Bull Run și Fredericksburg.

— Impresionant, într-adevăr, așa mi-a spus și Dimitri. Spunea că sudiștii au pierdut patru mii de oameni într-o singură după-amiază. Teribil. Și?

— Am putea și noi și voi să le vindem japonezilor tone de astfel de arme, dar ideea mea ar fi să cădem la învoială că nu le vom vinde și să ne asigurăm că nici un alt ticălos nu importă și nici nu le introduce prin contrabandă. Să le vinzi japonezilor nave cu aburi și tunuri vechi e o treabă, dar puștile cu repetiție și mitralierele sunt cu totul altceva. De acord?

McFay fu surprins de această ofertă. Deveni suspicios. Dar se stăpâni, reușind să nu arate nimic, căci era sigur că Norbert nu va respecta târgul și strânse mâna întinsă a acestuia.

— De acord.

— Bun. Cum se mai simte tânărul Struan?

— Când l-am văzut eu ultima dată, acum o oră sau cam așa ceva, nu prea grozav.

— O să moară?

— Nu, doctorul mi-a dat asigurări că nu va muri.

Urmă un zâmbet rece.

— Ce pot să știe doctorii? Dar dacă se întâmplă așa ceva, Nobila

Casă ar putea să eşueze.

— Nimic nu va putea face să eşueze Nobila Casă. Dirk Struan a avut grijă de asta.

— Să nu fii chiar atât de sigur. Dirk e mort de peste douăzeci de ani, fiul lui, Culum, e cu un picior în groapă, iar dacă moare Malcolm, cine va prelua puterea? Doar nu fratele lui mai mic care nu are decât zece ani! În ochi îi apără o strălucire ciudată. Bătrânul Brock are, ce-i drept, şaptezeci şi trei de ani, dar este la fel de zdravăn şi de isteţ ca întotdeauna.

— Dar noi suntem totuşi Nobila Casă, iar Culum este *tai-panul* ei, adăugă McFay, iar Bătrânul Brock nu a ajuns nici acum administrator al Jockey Clubului din Happy Valley şi nu va fi niciodată.

— Vine şi asta, şi chiar destul de curând, Jamie, ca şi toate celelalte. Culum Struan nu va mai controla multă vreme votul de la Jockey Club, iar dacă fiu-său dă ortul popii, ei bine, atunci, dacă numărăm toate voturile prietenilor noştri o să avem exact atâtea câte ne trebuie.

— Asta nu se va întâmpla.

Greyforth deveni mai dârz.

— S-ar putea ca bătrânul Brock să ne onoreze curând cu o vizită aici, împreună cu Sir Morgan.

— Morgan este în Hong Kong?

McFay încercă să-şi ascundă mirarea. Sir Morgan Brock era fiul cel mare al bătrânului Brock, care conducea cu mult succes biroul lor de la Londra. Din câte ştia Jamie, Morgan nu fusese niciodată în Asia până atunci. Dacă Morgan a apărut dintr-o dată în Hong Kong... oare ce şmecherie mai pun la cale? se întrebă el uşor neliniştit. Morgan era specializat în operaţiuni bancare şi îşi întinsese cu mare dibăcie tentaculele în Europa, Rusia, America de Nord, atacând rutele navale şi clienţii lui Struan. De când începuse războiul din America, cu un an în urmă, McFay ca şi alţi directori din cadrul firmei Struan primiseră rapoarte îngrijorătoare referitoare la eşecurile înregistrate de afacerile lor atât în America de Nord, cât şi în America de Sud, unde Culum Struan investise din belşug.

— Dacă bătrânul Brock şi fiul său binevoiesc să ne onoreze cu prezenţa lor, va fi o cinste pentru noi să le oferim o cină.

Greyforth râse scurt, fără veselie.

— Mă îndoiesc că vor avea timp, doar atunci când vă vor verifica registrele, după ce o să preluăm firma voastră.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Dacă mai aflu ceva despre răskoală, îţi trimit vorbă. Te rog să faci acelaşi lucru. Iar acum îţi urez noapte bună.

McFay îşi ridică exagerat de politicos pălăria şi se îndepărtă. Greyforth râse în sinea lui, încântat de seminţele pe care le sădise.

Bătrânul va fi fericit să culeagă roadele, își zise el, smulgându-le din rădăcină.

Dr. Babcott își târa obosit picioarele în lungul coridorului cufundat în întineric al Legației din Kanagawa. Ducea o mică lanternă cu ulei și purta un halat peste pijamaua de finet. Undeva, jos, se auzi un ceas care bătu ora două. Cu un gest absent, dr. Babcott băgă mâna în buzunar după propriul ceas, se uită la el, căscă, apoi bătu la o ușă.

— Domnișoară Angélique!

După câteva clipe, fata răspunse somnoroasă:

— Da?

— Ați dorit să știți când se va trezi domnul Struan.

— O, da, mulțumesc.

O clipă mai târziu, ușa se deschidea și Angélique ieși din cameră. Părul îi stătea puțin ciufulit, ea arăta încă adormită.

— Cum se simte?

— Îi este puțin cam rău și are și amețală, spuse Babcott, conducând-o de-a lungul coridorului și apoi în jos, pe scări, spre infirmerie, unde erau încăperile pentru bolnavi.

— Are febră și pulsul îi este cam accelerat, dar asta era de așteptat, bineînțeles. I-am dat un medicament ca să-i atenueze durerile. Este un bărbat tânăr și viguros, așa că totul va fi bine.

Când îl văzuse pentru prima oară pe Malcolm, fusese șocată de paloarea lui și izbită de duhoarea din jur. Nu mai fusese niciodată până atunci într-un spital, într-o sală de operații sau într-un salon de bolnavi. În afară de ceea ce citise în ziarele pariziene despre moarte și boală și despre valurile de epidemii ucigătoare – rujeolă, variolă, tifos, holeră, pneumonie, meningită, tuse convulsivă, – și altele de felul acesta care zguduiau din când în când Parisul, Lyonul și alte orașe, nu știa nimic despre boli. Se bucurase întotdeauna de o sănătate bună, la fel ca și unchiul, mătușa și fratele ei. Îi atinsese fruntea cu mâna tremurând, îi dăduse la o parte o șuviță de păr transpirat, dar, alungată de mirosul greu, se grăbise să iasă cât mai repede din încăpere. Într-o cameră alăturată dormea liniștit Tyrer. Spre marea ei ușurare, aici nu se simțea nici un fel de miros. Observă că avea un chip destins și plăcut, spre deosebire de al lui Malcolm care era schimonosit de durere.

— Phillip mi-a salvat viața, domnule doctor, spuse ea. După ce domnul Canterbury a fost, a... eu am încremenit de groază și atunci Phillip s-a năpustit cu calul spre ucigaș, dându-mi astfel posibilitatea să fug. A fost... o, nu pot să vă spun cât de cumplit a fost...

— Cum arăta omul? Ați putea să-l descrieți?

— Nu știu, era un localnic, cred că era tânăr, dar nu știu, e greu să-ți dai seama ce vârstă au și era primul japonez pe care îl vedeam

mai de aproape. Purta un kimono cu o sabie scurtă la brâu și una mai mare, plină toată de sânge și gata să...

Ochii i se umplură de lacrimi. Babcott o liniștise, îi dăduse un ceai cu câteva picături de laudanum și îi promisese că-i va da de știre când se va trezi Struan. Și iată, își spunea ea acum, el s-a trezit iar eu îmi simt picioarele ca de plumb, mă ia cu amețală și mă doare îngrozitor capul. Mai bine nu veneam aici, Henri Seratard mi-a spus să aștept până mâine dimineață. Și căpitanul Marlowe a fost împotriva, și nu știu ce m-o fi apucat să-l rog așa de insistent pe amiral? Nu știu, nu eram decât prieteni, nu iubiți și nici logodnici... Oare am început să-l iubesc, sau am vrut numai să fac pe curajoasa, am jucat teatru, pentru că toată această zi a fost ca o melodramă de Dumas, coșmarul de pe șosea n-a fost real, agitația din colonie n-a fost reală și nici mesajul lui Malcolm care a ajuns la scăpătutul soarelui nu a fost real: „Te rog să vii să mă vezi cât poți mai repede”, scris de doctor la cererea lui – și nici eu nu sunt reală, joc numai rolul eroinei principale... Babcott se opri.

— Am ajuns. O să-l găsiți cam obosit, mademoiselle. Vreau numai să mă asigur că totul este bine, apoi vă las singură cu el un minut sau două. S-ar putea să-și piardă cunoștința din cauza medicamentului, dar nu trebuie să fiți îngrijorată și dacă aveți nevoie de mine să știți că sunt alături, în sala de operații. Nu-l suprasolicitați nici pe el, nici pe dumneavoastră și nu vă faceți nici un fel de griji. Nu uitați însă că ați trecut și dumneavoastră prin momente grele.

Angélique trase aer în piept, arboră un zâmbet și îl urmă pe doctor înăuntru.

— Bună, Malcolm, *mon chéri*.

— Bună.

Struan era foarte palid, îmbătrânise, dar avea privirea limpede. Doctorul începu să vorbească liniștitor, îl examinează, îi luă pulsul, îi pipăi fruntea, dădu din cap aprobator ca pentru sine, spuse că pacientul se simțea bine și ieși.

— Ești atât de frumoasă, spuse Struan, cu o voce pierită, tot ce mai rămăsese din glasul lui viguros de altă dată.

Avea o senzație stranie că plutește, dar că este în același timp ținut de pat și de salteaua de paie îmbibată cu sudoare. Angélique veni mai aproape. Mirosul era la fel de puternic, deși ea încerca să-l ignore.

— Cum te simți? Am fost îngrijorată când am auzit că ai fost rănit.

— Joss, spuse el, utilizând un cuvânt chinezesc care însemna destin, noroc, voința zeilor. Ești atât de frumoasă.

— Ah, *chéri*, ce mult aș dori ca să nu se fi întâmplat nimic din toate acestea, să nu fi vrut să merg la plimbare, să nu fi dorit să vizitez

Japonia...

— Joss. Este... este a doua zi, nu-i așa?

— Da, atacul a fost ieri după-amiază.

Creierul lui părea să aibă dificultăți în transpunerea gândurilor în cuvinte și îi era la fel de greu să alcătuiască cuvinte și să le rostească, după cum și ei îi venea tot mai greu să stea acolo.

— Ieri? E o viață de om de atunci. L-ai văzut pe Phillip?

— Da, l-am văzut ceva mai devreme, dar era adormit, așa că am să mă duc la el după ce plec de la tine. De fapt, ar fi mai bine să te las, doctorul Babcott a spus să nu te obolesc.

— O, te rog, nu, nu pleca, Angélique. Ascultă-mă, Angélique. Nu știu... când am să pot să călătoresc.

Ochii i se împăienjeniră pentru o clipă, căci îl încercă un val de durere, dar trecu repede. Când își fixă din nou privirea asupra ei, îi văzu spaima întipărită de chip și o interpretează greșit.

— Nu te neliniști, McFay o să aibă grijă să fii însoțită și să ajungi cu bine la Hong Kong. Nu-ți face griji, te rog.

— Mulțumesc, Malcolm, da, cred că așa ar trebui să fac, am să mă întorc mâine sau poimâine – fata văzu dezamăgirea bruscă de pe chipul lui și adăugă imediat: Sigur că până atunci o să te simți mai bine și o să putem merge împreună. O, Henri Seratard îți transmite salutări...

Fata se opri îngrozită, căci Struan fu copleșit de un val de durere cumplită, care îi schimonosi chipul. El încercă să se stăpânească, dar nu reuși, căci măruntaiele lui voiau să dea afară otrava cumplită a eterului ce părea că se insinuează prin toți porii și celulele creierului, dar nu era în stare, căci stomacul lui fusese golit de tot ce se putea – însă fiecare spasm îi întetea durerile, tusea înăbușitoare nu reuși să scoată la iveală decât puțin lichid putred. Cuprinsă de panică, Angélique se repezi spre camera doctorului și puse mâna pe clanță.

— Nu-i nimic, Angélique... nu-i nimic, spuse el cu o voce pe care fata mai că n-o recunosc. Mai stai o clipă...

Struan văzu groaza de pe chipul ei și o interpretează din nou greșit, luând-o drept compătimire profundă și dragoste. Spaima îl părăsi și se lăsă pe spate să-și recapete puterile.

— Draga mea, am sperat, am sperat atât de mult... sigur că ți-ai dat seama că te-am iubit din prima clipă! spasmele îl storseseră de vlagă, dar convingerea fermă că ceea ce vedea pe chipul ei era lucrul pentru care se rugase, îl făcea să simtă o adâncă împăcare. Cred că nu pot să gândesc foarte clar, dar am vrut să te văd și să-ți spun... Dumnezeu, Angélique, sunt epuizat de operație, de medicamente, am fost îngrozit că voi muri și că n-o să mai apuc să te văd, n-am fost niciodată așa de îngrozit, niciodată.

— Și eu am fost îngrozită, Malcolm, totul a fost atât de cumplit –

Angélique simțea că începe s-o mănânce pielea, o durea capul și îi era frică să nu-i vină să vomite dintr-o clipă în alta. Și doctorul și toți ceilalți m-au asigurat că ai să te faci bine curând.

— Acum nu-mi mai pasă, pentru că știu că mă iubești, dacă am să mor, înseamnă *joss* și, în familia noastră, noi știm că nu putem scăpa de *joss*. Tu ești steaua mea norocoasă, magnetul meu călăuzitor..., am știut asta din prima clipă. O să ne căsătorim.

Cuvintele lui se stinseră. Urechile îi vâjâiau și ochii i se umeziseră, pleoapele îi tremurau, în timp ce băutura cu opiu își făcea efectul și-l transporta într-o lume unde exista durere, dar era transformată în liniște...

— ...o să ne căsătorim la primăvară...

— Malcolm, ascultă, n-ai să mori și... *alors*, trebuie să fiu cinstită cu tine... – apoi cuvintele începură să curgă fluent. Nu vreau să mă căsătoresc încă, nu sunt sigură dacă te iubesc, nu, nu sunt sigură, va trebui să ai răbdare și chiar dacă te iubesc, tot n-am să pot trăi în locurile acestea îngrozitoare, și nici la Hong Kong. De fapt, știu că nu pot, aș muri numai la gândul că ar trebui să trăiesc în Asia, cu mirosurile astea și oamenii aceștia oribili. Mă întorc la Paris, unde mi-e locul, cât mai curând și n-am să mai revin aici niciodată, niciodată, niciodată.

Dar el nu mai auzea nimic. Începuse deja să viseze și murmura ușor:

— ...mulți, mulți copii... sunt așa de fericit că mă iubești... m-am rugat atât de mult... acum... o să trăim pentru totdeauna în Casa Mare de pe colină. Dragostea ta mi-a alungat teama, teama de moarte, întotdeauna mi-a fost teamă de moarte, am fost atât de aproape de ea, gemenii, surioara mea Mary, au murit atât de tineri. Tata este pe moarte... Bunicul a murit tot de moarte violentă... dar acum... acum totul s-a schimbat... o să ne căsătorim la primăvară. Da?

Struan deschise ochii. Pentru o clipă o văzu clar pe Angélique, îi văzu chipul schimonosit de groază, mâinile strânse și repulsia din priviri și vru să strige. Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu, sunt într-o cameră de spital și știu că cearșafurile sunt îmbibate de transpirație și că miroase a urină și că totul pute îngrozitor, dar asta este pentru că am fost rănit, pentru Dumnezeu, am fost rănit, dar acum am fost operat și am să mă fac din nou bine, bine, bine...

Dar nu reuși să rostească nici unul din cuvintele acestea, văzu că ea spune ceva, deschide repede ușa și o ia la fugă, totul ca într-un coșmar, căci visele frumoase dispăruseră. Ușa se trânti de perete și zgomotul pe care îl făcu îi răsună ca un ecou în minte: din nou bine, din nou bine, din nou bine...

Stătea acum sprijinită de ușa dinspre grădină, trăgând cu nesăț aer în piept, încercând să-și recapete stăpânirea de sine: Maică

Preacurată, dă-mi putere și dă-i puțină liniște omului acesta și ajută-mă să plec cât mai repede din locurile acestea. Babcott se apropie de ea.

— E bine, nu vă faceți griji. Pofțiți, beți asta, îi spuse el blând, dându-i o băutură cu opiu. O să vă liniștiți și o să dormiți mai bine.

Fata îl ascultă. Lichidul nu avea nici un gust, nici bun, nici rău.

— Și el doarme liniștit. Haideti, e timpul să mergeți și dumneavoastră la culcare.

O ajută să meargă sus, pe scări. În fața ușii dormitorului ei avu o clipă de ezitare.

— Somn ușor. O să dormiți bine.

— Mi-e teamă pentru el. Mi-e tare teamă.

— Nu aveți de ce. Diminează o să fie mai bine, veți vedea.

— Mulțumesc, acum mă simt foarte bine. El..., cred că Malcolm își închipuie că va muri. Așa e?

— Bineînțeles că nu, este un tânăr viguros și sunt sigur că se va reface rapid.

Babcott repeta aceleași platitudini pe care le mai spusese de câteva mii de ori și nu spunea adevărul: nu știu, nu poți ști niciodată, totul depinde de voința lui Dumnezeu. Cu toate acestea, considera că este corect să dai speranțe celor, să ușurezi de povara neliniștii, deși nu era drept să-l faci răspunzător pe Dumnezeu dacă pacientul urma să trăiască sau să moară. Chiar și așa, dacă ești neajutorat, dacă ai făcut tot ce ai putut și cât ai putut de bine, ce altceva poți să spui ca să rămâi cu mintea întreagă? Câți tineri ca acesta n-ai mai văzut și a doua zi erau morți sau vindecați, după cum fusese voința Domnului. Oare era numai voința Domnului? Cred că este vorba mai curând de lipsa noastră de cunoștințe. Și este și aceasta tot voința lui Dumnezeu. Dacă există. Fără să vrea, fu scuturat de un fior:

— Noapte bună, fiți liniștită.

— Mulțumesc.

Angélique puse bara peste ușă și se duse la fereastră. Împinse obloanele grele. Oboseala o copleșea. Aerul nopții era cald și plăcut mângâietor, luna se înălțase sus pe cer. Își scoase halatul și se șterse cu un prosop, murind de dorința de a adormi cât mai repede. Cămașa de noapte era udă de transpirație și i se lipise de trup. Ar fi vrut să se schimbe, dar nu-și adusese decât una singură. Jos, grădina mare era brăzdată de umbre și se vedea un podeț peste un mic pârlăuș. O briză blândă mângâia vârfurile arborilor. Lumina lunii năștea multe umbre. Unele dintre ele se mișcau tainic.

Cei doi tineri o zăriră chiar în momentul în care apăru în cadrul ușii dinspre grădină, la numai patruzeci de metri de ei. Ascunzătoarea lor era bine aleasă și le oferea o vedere bună asupra grădinii, precum și asupra porții principale, casei gărzilor și celor două santinele pe care le pândeau. Se afundară și mai mult în frunziș, uimiți s-o zărească și încă și mai uimiți la vederea lacrimilor care îi curgeau pe obraji. Shorin șopti:

— Ce înseam...

Se întrerupse brusc. O patrulă formată dintr-un sergent și doi soldați se îndrepta spre ei, fiind prima care se apropia de ascunzătoarea lor. Patrula dădu colțul, luând-o pe poteca ce mergea de-a lungul zidului. Tinerii se pregătiră, apoi încremeniră nemișcați: hainele negre, lipite de trup, îi ascundeau în întregime, cu excepția ochilor și îi făceau aproape invizibili în întuneric. Patrula trecu la cinci pași și cei doi *shishi* i-ar fi putut lesne ataca fără nici un fel de risc din acel tufiș. Shorin – vânătorul, luptătorul și conducătorul în lupta în care Ori era cel ce gândea și plănuia – ar fi fost dispus să se năpustească, însă Ori hotărâse că nu vor ataca decât o patrulă formată din unul sau doi oameni, asta în cazul în care n-ar fi fost vorba de o situație fără ieșire, sau n-ar mai apuca să pătrundă în depozitul de arme.

— Acum tot ce facem trebuie să fie făcut în tăcere, spusese el mai înainte. Și să avem răbdare.

— De ce?

— Aici este Legația lor. După obiceiul lor, asta înseamnă că aici este pământul lor, teritoriul lor – și este păzit de soldați pregătiți de luptă și deci noi le încălcăm drepturile. Dacă reușim, o să-i speriem cumplit. Dacă ne prind suntem terminați.

Urmăreau mai departe din tufiș patrula care se îndepărta, remarcând modul liniștit și calm în care se mișcau soldații. Ori șopti tulburat:

— N-am mai văzut niciodată așa ceva – adică niște soldați așa de bine instruiți și de disciplinați. O să fie greu să-i înfruntăm în luptă deschisă cu armele lor.

— Vom câștiga întotdeauna, replică Shorin. În curând vom avea și arme, într-un fel sau altul, iar codul Bushido și curajul nostru îi vor nimici. Putem să-i batem ușor! – era foarte încrezător în puterile lui. Ar fi trebuit să-i ucidem pe cei din patrulă și să le luăm armele.

Sunt foarte fericit că n-am făcut-o, își spuse Ori, foarte neliniștit. Brațul îl durea îngrozitor și, deși se străduia să pară indiferent, știa că n-ar fi făcut față unei lupte cu sabia.

— Dacă n-ar fi fost hainele astea negre ne-ar fi descoperit.

Privirea i se întoarse înapoi, la fată.

— Am fi putut să-i ucidem foarte ușor pe toți trei. Foarte ușor. Și să le furăm carabinele și să sărim înapoi peste zid.

— Oamenii aceștia sunt foarte dibaci, Shorin, nu sunt niște negustori grei de cap.

Ori păstra un ton neutru, ca de obicei, căci nu voia să-și jignească prietenul, sau să-i rănească mândria atât de sensibilă, avea nevoie de calitățile lui la fel de mult ca și Shorin de ale sale. Nu uitase că Shorin fusese acela care deviasse glontecele ce l-ar fi omorât pe șoseaua Tokaido. Avem suficient timp. Până în zori mai sunt două lumânări. Asta însemna aproape patru ore. Ori arătă spre ușă. Oricum, fata ar fi dat alarma.

Shorin trase aer în piept și se blestemă.

— Eeee, prostul de mine! Sunt un prost, ai dreptate, din nou! Îmi pare rău.

Ori își concentrează toată atenția asupra ei: ce are femeia aceasta deosebit în ea încât mă tulbură, mă fascinează? se întreba el. Apoi îl văzu pe uriaș apărând lângă ea. Din informațiile pe care le primise la han, știa că acesta era vestitul doctor englez care făcea adevărate minuni, îngrijindu-i pe toți cei care apelau la el, fie ei japonezi sau concetățeni de-ai lui. Ori ar fi dat orice ca să înțeleagă ceea ce îi spusese doctorul fetei. Fata își șterse lacrimile, bău ascultătoare ceea ce îi oferise el, apoi doctorul o conduse înapoi, înăuntru, ea închise ușa și puse bara de-a curmezișul ei. Ori murmură:

— Uluitor – și fata și uriașul.

Shorin îi aruncă o privire. Încă mai era supărat pe sine pentru că nu-și dăduse seama că fata ar fi putut da alarma când trecuse patrula pe lângă ei.

— Hai să pătrundem în magazia de arme, șopti el nerăbdător, sau să atacăm altă patrulă, Ori.

— Așteaptă! – având mare grijă să nu facă vreo mișcare prea bruscă ce ar fi putut fi observată, Ori își ridică mâna acoperită de mănua neagră, mai mult ca să-și miște puțin brațul, decât ca să-și șteargă sudoarea. Katsumata a spus să avem răbdare, aseară Hiraga ne-a dat același sfat.

Ceva mai devreme, când ajunseseră la Hanul Florilor de la Miezul Noptii, spre marea lor bucurie, îl găsiseră pe Hiraga, prietenul lor și mult admiratul conducător al tuturor luptătorilor shishi din provincia Choshu, care locuia tot acolo. Știrea cu privire la atacul lor îi parvenise deja.

— Atacul vostru a fost foarte nimerit, deși voi nu aveți de unde să știți asta, spusese cu multă căldură Hiraga, un bărbat chipeș, în

vârstă de douăzeci și doi de ani și de statură înaltă pentru un japonez. O să stârneasă tot viesparul Yokohamei. Acum gai-jinii vor începe să se agite, trebuie să pornească împotriva celor din Bakufu care nu vor face și nu pot face nimic ca să-i potolească. Ce bine ar fi dacă gai-jinii ar organiza represalii împotriva Yedo-ului. Dacă ar face așa și ar zdrobi orașul Yedo, acesta ar fi semnalul să punem mâna pe Porțile Palatului! O dată împăratul eliberat, toți daimyo se vor răscula împotriva shogunatului și îl vor distruge, pe el și pe toți cei din clanul Toranaga. Sonno-joi!

Toastară *sonno-joi*. Ori îi șopti lui Hiraga despre planul lui de a fura arme de la englezi.

— Eeee, Ori, este o idee foarte bună și se poate realiza, spuse Hiraga gânditor, dacă ai răbdare și aștepti momentul potrivit. Armele acestea sunt de valoare în anumite operații. Personal, detest aceste arme dezgustătoare – ștreangul, sabia sau cuțitul îmi plac mai mult – sunt mai sigure, tăcute și mult mai înfricoșătoare, indiferent cine ar fi ținta atacului – un daimyo sau un barbar. Am să vă ajut. Pot să vă dau un plan al terenului și haine ninja.

Ori și Shorin se luminară la față.

— Poți să ni le procuri?

— Bineînțeles.

Ninja erau o sectă foarte secretă de asasini special antrenați care operau exclusiv în timpul nopții. Îmbrăcămintea lor neagră îi ajuta să întrețină vie legenda cu privire la invizibilitatea lor.

— La un moment dat aveam intenția să dăm foc Legației – Hiraga râse și goli încă o sticlă de saké, băutura caldă îi dezlegă limba mai mult ca de obicei. După aceea am renunțat la această idee și m-am gândit că este mult mai bine s-o țin sub observație. Am fost de multe ori acolo, deghizat în grădinar sau noaptea, ca ninja – este surprinzător cât de multe poți afla, chiar dacă nu știi decât foarte puțină engleză.

— Eeee, Hiraga-san, nu știam că vorbești engleza, spuse Ori, uimit de această revelație. Unde ai învățat-o?

— Oare cum poți învăța ce știi gai-jinii dacă nu de la un gai-jin? Un olandez din Deshima, un lingvist care vorbea japoneza, olandeza și engleza. Bunicul meu a scris o petiție către daimyo-ul nostru și i-a sugerat că acest om ar trebui lăsat să vină la Shimonoseki, pe socoteala lor, ca să predea olandeza și engleza timp de un an, experimental, iar după aceea să facă comerț. Mulțumesc, spuse Hiraga către Ori care îi umpluse din nou politicoș ceașca. Gai-jinii sunt atât de naivi, dar și așa de ahtiați după bani! Iată că suntem în cel de-al șaselea an „de experiență” și facem negoț numai când vrem și cu ce vrem noi – arme, tunuri, muniție, cartușe și anumite cărți.

— Ce mai face respectabilul tău bunic?

— O duce foarte bine cu sănătatea, mulțumesc de întrebare.

Hiraga făcu o plecăciune, politicos. Cei doi făcură și ei câte o plecăciune mai adâncă decât a lui Hiraga. Ce minunat este să ai un astfel de bunic, își spuse Ori, să te bucuri de o asemenea protecție în cadrul unei generații – nu ca noi care trebuie să luptăm ca să supraviețuim în fiecare zi, suntem flămânzi în fiecare zi și ne chinuim disperați să ne plătim impozitele. Oare ce or să gândească acum despre mine tatăl și bunicul meu? Am ajuns ronin și s-a dus acel *koku* atât de trebuincios familiei!

— Ar fi o onoare pentru mine să fac cunoștință cu el. *Shoya* al nostru nu este ca el.

Timp de mai mulți ani, bunicul lui Hiraga, un țăran fermier înstărit de lângă Shimonoseki și sprijinitorul în taină al mișcării *sonno-jo*i, fusese *shoya*. *Shoya*, numit sau ereditar, era conducătorul unui sat, al unui grup de sate și avea o mare influență și puteri juridice, răspundea de fixarea și strângerea impozitelor și era, în același timp, singurul tampon și protector al țăranilor și fermierilor împotriva practicilor incorecte ale suzeranului samurai pe a cărui feudă se afla satul sau satele. Fermierii și unii țărani posedau și lucrau pământul, dar, conform legii, nu aveau dreptul să-l părăsească. Samuraii erau proprietarii tuturor produselor și singurii care aveau dreptul să poarte arme, dar, conform legii, nu aveau dreptul să posedze pământ. Astfel încât depindeau unii de alții, într-o inevitabilă spirală de suspiciune și neîncredere – iar stabilirea cantității de orez care trebuia predată ca impozit în fiecare an era de fiecare dată subiectul unui compromis incredibil de delicat. *Shoya* era acela care trebuia să mențină echilibrul între cele două părți. Sfatul lui era cerut adesea de către suzeranul lui, pentru unele chestiuni care depășeau problemele satului ba uneori chiar și de însuși daimyo. Bunicul lui Hiraga era unul dintre aceștia. Cu câțiva ani în urmă i se permisesese să dobândească statutul de samurai „goshi” pentru el însuși și pentru descendenții lui ca dar din partea *daimyo*-ului – o manevră obișnuită a tuturor *daimyo* – de regulă datornici vânduți – de a scoate niște bani în plus de la solicitanți. Iar *daimyo*-ul din Choshu nu făcea nici el excepție. Hiraga râse, căci saké-ul i se urcase bine la cap.

— Am fost ales și eu pentru această școală a olandezului și am regretat de nenumărate ori această onoare, engleza sună așa de urât și este așa de grea.

— Erau mulți ca tine la școala asta? Întrebă Ori.

Prin aburii de saké, Hiraga auzi un clopoțel de alarmă și își dădu seama că oferea prea multe informații. Câți elevi din Choshu erau la această școală era treaba provinciei Choshu și reprezenta un secret de stat și, oricât i-ar fi admirat și apreciat pe Shorin și Ori, aceștia erau totuși din Satsuma, așadar străini și nu erau sau nu fuseseră

întotdeauna aliații lor, adesea, dimpotrivă, fuseseră dușmani și întotdeauna potențiali adversari.

— Eram numai trei care învățam engleza, spuse el încet ca și când le-ar fi dezvăluit un mare secret, în loc de treizeci, numărul real al elevilor. Ascultați, acum, că sunteți și voi ronini ca majoritatea prietenilor mei și ca și mine, trebuie să ne strângem mai mult rândurile. Am de gând să fac ceva peste trei zile, și mă puteți ajuta și voi.

— Mulțumim, dar noi trebuie să așteptăm un mesaj de la Katsumata.

— Bineînțeles, el este șeful pentru Satsuma, spuse Hiraga gânditor. Dar nu uita, totuși, Ori, că acum ești ronin și vei rămâne ronin până vom învinge, nu uita că pe noi se sprijină *sonno-joi*, noi suntem oamenii faptei, Katsumata nu riscă nimic. Noi trebuie... trebuie să uităm că eu sunt din Choshu și voi doi din Satsuma. Trebuie să ne ajutăm unii pe alții. Este o idee foarte bună să vă continuați acțiunea începută pe drumul Tokaido și să furați la noapte niște arme. Omorâți un om sau doi în interiorul Legației, dacă puteți, căci asta va fi o provocare imensă! Dacă puteți s-o faceți în tăcere și fără să lăsați nici un fel de urme, cu atât mai bine. Orice e bine, dacă puteți să-i provocați.

Cu informațiile primite de la Hiraga, fusese ușor să se strecoare în templu, să numere dragonii și pe ceilalți soldați și să găsească o ascunzătoare perfectă. Apoi apăruseră pe neașteptate fata și uriașul acela care dispăruseră după aceea înăuntru și din acea clipă cei doi *shishi* rămăseseră buimăciți, cu ochii la ușă.

— Ori, acum ce facem? întrebă Shorin cu voce gătuită.

— Ne ținem strict de plan.

Minutele treceau anevoie. Când se deschiseră obloanele de la etajul întâi, amândoi își dădură seama că în viața lor intervenise un element nou: acum fata își peria părul cu o perie cu mâner de argint. Indiferentă. Shorin spuse cu o voce răgușită:

— În lumina lunii nu pare chiar așa de urâtă. Dar în niște țâțe mari ca ale ei, poți să rikoșezi, zău așa!

Ori nu răspunse, cu ochii pironiți la fată. Dintr-o dată, fata se opri și aruncă o privire în jos. Chiar spre ei. Deși nu avea cum să-i vadă sau să-i audă, inimile începură să le bată mai repede. Așteptau cu răsuflarea tăiată. Fata mai căscă o dată, epuizată. Începu din nou să-și perie părul, apoi puse jos peria. Era atât de aproape, încât Ori avea impresia că ar fi fost de ajuns să întindă mâna ca s-o poată atinge. În lumina din încăpere vedea detaliile broderiei de mătase de pe cămașa de noapte, sfârcurile sânilor tari, ridicați în sus și expresia aceea obsedantă pe care o văzuse la ea cu o zi înainte – oare fusese doar cu

o zi înainte? – și care opriše lovitura ce i-ar fi curmat viața. O ultimă privire spre lună, încă un căscat, apoi trase obloanele spre ea, dar nu le închise complet, nici nu puse bara. Shorin rupse tăcerea și spuse ceea ce gândeau amândoi:

— E ușor să ne cățărăm până acolo.

— Da, dar am venit aici ca să punem mâna pe arme și să le facem pagube. Am...

Ori se opri, căci îi venise o idee măreață, o diversiune minunată, mult mai prețioasă decât prima.

— Shorin, șopti el, dacă o reduci la tăcere, îi faci bucuria, dar n-o ucizi, ci o lași numai fără cunoștință, ca să aibă cine le spune apoi rușinea pe care a pățit-o și apoi omorâm împreună câțiva soldați și plecăm cu sau fără arme – asta chiar în interiorul Legației lor – nu crezi că or să înnebunească de furie?

Lui Shorin i se tăie respirația la frumusețea acestei idei.

— Da, dar e mai bine să-i tăiem beregata și să scriem Tokaido cu sângele ei. Du-te, eu stau de pază aici, spuse el, iar când Ori șovăi, adăugă: Katsumata a spus că am greșit atunci când am șovăit. Ultima dată ai ezitat. De ce să eziți din nou?

A fost o hotărâre luată într-o fracțiune de secundă. Ori o luă la goană spre clădire, o umbră printre multe alte umbre. Ajunse la adăpostul clădirii și începu să se cațere.

La casa gărzii, unul dintre soldați spuse încet:

— Nu te întoarce, Charlie, dar cred că am văzut pe cineva fugind spre clădire.

— Cristoase, cheamă-l pe sergent, ai grijă!

Soldatul se prefăcu că se întinde, apoi intră în casa gărzii. Îl trezi repede pe sergentul Towsy și îi repetă ce văzuse sau ce i se păruse că vede.

— Cum arăta ticălosul?

— N-am prins decât mișcarea, sau mi s-a părut că văd o mișcare, sir. Nu sunt foarte sigur, poate a fost numai o umbră.

— Foarte bine, băiete, să aruncăm o privire.

Sergentul Towsy îl trezi pe caporal și pe un soldat și îi conduse pe amândoi în grădină.

— Cam pe aici a fost, dom'le sergent.

Shorin îi văzu venind. Nu putea face nimic ca să-l avertizeze pe Ori care era acum aproape de fereastră, camuflat în hainele lui negre și de umbre. Îl văzu ajungând la pervaz, deschizând ușor unul din obloane și dispărând după aceea în interior. Oblonul se mișcă ușor și ajunse din nou în poziția inițială. Karma, își spuse, și se întoarse cu gândul la ceea ce îl aștepta pe el.

În momentul în care Ori pătrunse în cameră, controlă singura uşă şi văzu că bara era pusă. Fata dormea. Îşi scoase sabia scurtă şi se îndreptă spre pat. Era un pat cu patru stâlpi şi baldachin, primul de acest fel pe care îl vedea Ori şi totul i se părea foarte ciudat la el – aspectul lui trainic, stâlpii, perdelele, lenjeria de pat – timp de o secundă se întrebă oare cum e să dormi într-un astfel de pat, atât de sus de la podea, în loc de a dormi ca japonezii pe saltele pătrate, uşoare, de paie care se întindeau seara şi se strângeau dimineaţa. Inima îi bătea acum cu putere şi încercă să-şi domolească respiraţia, căci nu voia s-o trezească încă, el neştiind că ea fusese puternic drogată. În cameră era întuneric, însă lumina lunii pătrundea prin obloane şi văzu părul ei blond revărsat pe umeri, ghici conturul sânilor şi al membrelor sub cearşaf. Era învăluită într-un parfum care îl ameţea. Auzi apoi zăngănit de baionete şi zgomote în grădină, încremeni. O fracţiune de secundă rămase neclintit. Scoase cuţitul, gata s-o ucidă, dar fata nu se mişcă. Respira mai departe egal, liniştit. Ori şovăi o clipă apoi se apropie de fereastră şi privi afară. Îi văzu pe soldaţi. Oare m-au văzut pe mine sau l-au descoperit pe Shorin? se întrebă el cuprins de panică. Dacă e aşa, atunci am căzut în capcană, dar nu contează, tot pot să împlinesc ceea ce mi-am pus în minte şi poate că or să plece... Oricum, am două ieşiri, fereastra şi uşa. Răbdare, aşa ne-a sfătuit întotdeauna Katsumata. Foloseşte-ţi mintea, aşteaptă calm apoi loveşte fără ezitare şi fugi când se iveşte momentul! Surpriza este arma ta cea mai bună!

Simţi cum i se strânge stomacul. Unul dintre soldaţi se îndreptă spre ascunzătoarea lor. Deşi Ori ştia exact unde se află Shorin, nu-l putea distinge. Aşteptă cu respiraţia tăiată să vadă ce se întâmplă. Poate că Shorin o să-i facă să se îndepărteze. Dar, indiferent ce se va întâmpla, ea va muri, îşi promise el.

Shorin îi vedea pe soldaţi apropiindu-se şi se străduia zadarnic să găsească o cale de a ieşi din capcană, blestemându-l pe Ori. Probabil că-l zăriseră! Dacă îl ucid pe câinele ăsta, nu am cum să-i ajung şi pe ceilalţi înainte ca ei să mă împuşte. Nu pot să ajung la zid fără să fiu văzut. Ce prostie din partea lui să schimbe planul, sigur că-l zăriseră, i-am spus eu că femeia asta o să ne aducă necazuri – ar fi trebuit s-o omoare acolo, pe şosea... Poate că barbarul ăsta n-o să mă vadă şi o să am timp să mă reped la zid...

Lumina lunii căzu pe tăişul baionetei lungi cu care soldatul sonda frunzişul, dându-l la o parte din când în când ca să vadă mai bine. Mai aproape... şi mai aproape. Şase paşi, cinci, patru, trei...

Shorin rămase nemişcat, cu masca trasă peste ochi şi îşi ţinu respiraţia. Soldatul aproape că îl atinse trecând pe lângă el, apoi porni mai departe, se opri din nou o clipă, mai făcu câţiva paşi, vârî din nou

baioneta în frunziș și Shorin începu să respire normal. Simțea cum sudoarea îi curge pe spate, dar acum știa că scăpase și că, în câteva clipe, va fi dincolo de zid.

Din locul unde stătea, sergentul Towery îi vedea pe ambii soldați. Ținea arma în mână cu cocoșul ridicat, dar era la fel de nesigur ca și ei și nu voia să dea o alarmă falsă. Noaptea era frumoasă, vântul adia ușor, luna lumina destul de bine. Era ușor să-ți închipui fel de fel de umbre ale dușmanilor în locul acesta blestemat, își zise el. O, Isuse Cristoase, cum aș vrea să fiu din nou acasă, în bătrâna și buna Londră.

— 'Seara, sergent Towery, ce se întâmplă aici?

— 'Seara, sir, Towery salută prompt ofițerului de dragoni, Pallidar, și-i explică ce i se raportase. S-ar putea să nu fi fost decât o umbră, dar e mai bine să verificăm acum decât să ne pară rău după aceea.

— Mai bine ia încă vreo câțiva oameni și verifică...

În clipa aceea soldatul cel tânăr de lângă tufișuri se răsuci și lăasă muscheta în jos.

— Dom'le sergent! strigă el emoționat și înspăimântat, ticălosul e aici!

Shorin se și repezi la atac cu sabia ucigătoare ridicată, dar instrucția temeinică a soldatului avu câștig de cauză și Shorin trebui să se oprească în fața baionetei îndreptate spre pieptul lui, în timp ce ceilalți veneau alergând, Pallidar scoțându-și din mers revolverul. Shorin încercă din nou să atace, dar fu oprit de pușca lungă cu baionetă, apoi alunecă într-o parte, evită ascuțișul baionetei și o luă la fugă spre zid, prin tufișurile dese. Tânărul soldat se luă după el.

— Atenție! strigă Towery când tânărul se avântă în desiş, stăpânit acum de dorința de a ucide.

Soldatul nu auzi strigătul de alarmă, intră în tufiș și muri pe loc, cu sabia scurtă a samuraiului înfiptă adânc în piept. Shorin o smulse, convins acum că nu mai avea nici o scăpare, căci ceilalți îl înconjuraseră din toate părțile.

— *Namu Amida Butsu!* în numele lui Buddha Amida – strigă el copleșit de propria-i spaimă și, îndreptându-și astfel sufletul spre Buddha, răcni din toate puterile: *Sonno-joi*, nu pentru a-l preveni pe Ori, ci pentru a-și face testamentul, apoi, cu toată forța născută din disperare, își înfipse cuțitul în gât.

Ori văzuse toate acestea, nu și sfârșitul. În momentul în care soldatul strigase și se repezise la atac, Ori țâșnise repede pe pat, așteptându-se ca fata să se trezească dar, spre marea lui uimire, ea nu se mișcă și nici ritmul calm al respirației nu i se modificase. Se opri lângă ea în picioare, așteptând să deschidă ochii, căci voia să-l vadă și pe el și cuțitul lui înainte de a-l folosi. Apoi auzi strigătul de „*Sonno-*

joi” și înțelese că Shorin se dusesse dintre cei vii. Urmară după aceea alte zgomote. Dar fata tot nu se mișca. Ori rânji, dezvelindu-și dinții, respirația îi deveni șuierătoare. Dintr-o dată nu mai răbdă s-o privească așa și începu s-o scuture cu brațul rănit, fără să ia în seamă durerea. Îi puse cuțitul fetei în gât, gata să-i curme țipătul înainte de a apuca ea să schițeze vreun gest. Dar fata nu se clinti.

Lui Ori i se părea un vis incredibil, o zgâlțâi încercând din nou s-o trezească fără a reuși și dintr-o dată își aminti că doctorul îi dăduse să bea ceva și își spuse că trebuia să fi fost un medicament, unul din drogurile acelea noi ale occidentalilor despre care le vorbise Hiraga și rămase cu gura căscată. Ca să fie și mai sigur, o scutură din nou, dar fata mormăi ceva și se afundă și mai adânc în pernă. Ori se întoarse la fereastră. Mai mulți bărbați trăgeau trupul soldatului afară din tufișuri. Apoi văzu cum îl târăsc afară și pe Shorin de un picior, de parcă ar fi fost hoitul unui animal. Acum cele două trupuri zăceau alături unul lângă altul, atât de ciudat de asemănătoare în moarte. Veniră în grabă și alți oameni și se auzeau strigăte la ferestre. Un ofițer se aplecă deasupra trupului lui Shorin. Unul dintre soldați îi smulse masca neagră de pe față. Ochii lui Shorin erau încă deschiși, trăsăturile contorsionate, cuțitul continua să stea înfipt. Se auziră alte voci și mai veniră încă vreo câțiva oameni. Acuma era agitație și în interiorul casei și pe coridor. Ori simți cum îi crește încordarea. Pentru a zecea oară se asigură că ușa era bine închisă și nu putea fi deschisă pe dinafară, apoi se ascunse în spatele perdelelor patului cu patru stâlpi, destul de aproape de ea ca s-o poată ajunge, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Se auziră pași pe coridor, apoi bătăi în ușă. Pe sub ea se vedea o dungă de lumină. Bătăile se întetiră, strigăte. Ori își pregăti cuțitul.

— Mademoiselle, ați pățit ceva? era vocea lui Babcott.

— Mademoiselle, mademoiselle, strigă Marlowe, deschideți ușa!

Alte bătăi, alte strigăte.

— Din pricina prafurilor mele de dormit, domnule căpitan, nu răspunde. Era atât de deprimată, sărmana fată, și avea nevoie de somn. Nu cred că se va putea trezi.

— Dacă nu se trezește sparg blestemata asta de ușă ca să fiu sigur că nu i s-a întâmplat nimic. Obloanele de la fereastră sunt deschise, Dumnezeu mare!

Alte bătăi puternice în ușă. Angélique deschise ochii tulburi.

— *Qu'est-ce qui se passe?* Ce este? murmură ea, mai mult adormită decât trează.

— Sunteți teafără? *Est-ce qui ça va?*

— *Mais oui, bien sûr... Pourquoi? Qu'y a-t-il?*

— Deschideți ușa o clipă. *Ouvrez la porte*, sunt căpitanul Marlowe.

Nemulțumită și buimacă, Angélique se ridică în capul oaselor în

pat.

Spre propria-i uimire, Ori o lăsă să se ridice și să meargă spre ușă. Îi trebui câțva timp ca să tragă bara și să deschidă ușa pe jumătate, ținându-se de ea ca să-și păstreze echilibrul. Babcott, Marlowe și un infanterist marin aveau lumânări în mână. Flăcările licăreau, iar cei trei bărbați să zgâiau la ea: cămașa ei de noapte era foarte franțuzească, foarte fină și diafană.

— Noi, e..., voiam să vedem că nu ați pățit nimic, mademoiselle. Noi, ăăă..., am prins un bărbat în tufișuri, spuse Babcott în grabă, dar nu aveți de ce să vă faceți griji.

Își dădu seama că fata abia înțelege ce-i spune. Marlowe își desprinsе privirea de pe trupul fetei și privi peste umărul ei, în odaie.

— *Excusez-moi, mademoiselle, s'il vous plait*, spuse el jenat, cu un accent acceptabil și trecu pe lângă ea ca să inspecteze camera.

Sub pat nu era nimic, numai o oală de noapte. Dădu la o parte perdelele patului din partea unde s-ar fi putut ascunde cineva, nici o altă ușă, sau dulap. Obloanele scârțâiau mișcate de vânt. Marlowe le deschise larg.

— Pallidar! Mai e ceva acolo, jos?

— Nu, răspunse Pallidar. Nu se vede nimic, nici un semn. Poate că a fost singur și pe el l-o fi văzut soldatul când s-a strecurat aici. Dar controlează bine toate încăperile din partea aia.

Marlowe dădu afirmativ din cap, mormăi o înjurătură și mârâi:

— Dar ce dracu' crezi că fac aici?

În spatele lui, perdelele patului se mișcară înfiorate de o briză ușoară și dezveliră picioarele lui Ori, încălțate cu *tabi*, șosetele cu un deget. Lumânarea lui Marlowe tremură și se stinse, iar când acesta închise obloanele și se întoarse cu spatele spre fereastră, nu desluși în întunericul adânc din spatele patului șosetele lui Ori. Nu vedea de fapt nimic altceva decât silueta Angelicăi care stătea în ușă, pe jumătate adormită. Îi ghicea fiecare părțică a trupului și ceea ce vedea îi tăia respirația.

— Totul este în ordine, spuse el jenat de privirile stăruitoare pe care i le aruncase, bucurându-se de vederea trupului ei într-un moment în care arăta lipsită de apărare, apoi făcând pe severul, se îndreptă spre ușă. Vă rog să zăvorâți ușa și... somn ușor, spuse el ieșind, deși ar fi dorit tare mult să mai rămână.

Încă și mai buimăcită, Angélique murmură ceva și închise ușa. Bărbații așteptară până auziră zgomotul făcut de bară în lăcașul ei. Babcott spuse șovăitor:

— Mă îndoiesc că o să-și mai amintească faptul că ne-a deschis ușa.

Infanteristul marin își șterse sudoarea de pe frunte, văzu că Marlowe se uită la el și nu-și putu reprimă un rânet.

— Ce dracu' ai de ești așa de fericit? se răsti Marlowe la el, deși știa foarte bine motivul.

— Io, dom'le? Păi, ăăă, nimic dom'le, spuse imediat soldatul.

Rânjetul dispăru, chipul lui era numai nevinovăție. Soldat sau ofițer, tot una-i, își zise el, și lui i se scoală la fel, se zgâia la ea de parcă s-o înghită, și ce floci scurți și cârlionțați acolo jos și cele mai a' dracu' țâțe pe care le-am văzt fodată! Băieții n-o să mă creadă cân' am să le spun ce-am văzt.

— Da, dom'le, nici o vorbă, spuse el virtuos când Marlowe îi porunci să nu povestească nimic din ceea ce văzuseră. A'ți dreptate, dom'le ofițer, nici o vorbuliță, mucle, îl asigură el și porniră mai departe, spre încăperea următoare, cu gândul tot la fată.

Angélique se rezemă de ușă, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Nu putea să-și ordoneze gândurile: un bărbat în grădină! Ce grădină? Dar Malcolm era în grădina Casei Mari, nu, e aici jos, rănit, nu, asta era în vis, dar parcă el a spus ceva despre căsătorie și că vom locui în Casa Mare... Malcolm, oare el este bărbatul care m-a atins? Nu, a spus că o să moară. Ciudat, doctorul a spus că o să se facă bine, toată lumea spune că o să fie bine, care bine, ce bine? De ce nu excelent sau foarte bine? De ce? Angélique renunță, căci dorința de a dormi o copleșea. Luna lumina printre șipcile obloanelor și fata porni clătînându-se prin semi-întuneric spre pat, unde se prăbuși fericită pe salteaua moale. Cu un oftat de ușurare, își trase cearșaful peste ea numai pe jumătate, se întoarse pe o parte și în secunda următoare se cufundase într-un somn adânc.

Ori se strecură în tăcere afară din ascunzătoarea lui, mirat de a se vedea încă în viață. Deși se lipise cât mai strâns de perete, și el și săbiile lui, orice cercetare mai amănunțită l-ar fi descoperit imediat. Văzu că bara de la ușă fusese pusă la locul ei și că fata dormea profund, cu un braț sub pernă și celălalt peste cearșaf. Bine, își zise el, fata poate să mai aștepte. Mai întâi, să vedem cum am să ies din capcana asta? Pe fereastră sau pe ușă?

Întrucât printre șipcile obloanelor nu vedea bine, împinse ușurel, mai întâi un oblon, apoi pe celălalt. Jos mișunau încă soldații. Până în zori mai erau cam trei ore. Norii începeau să se adune pe cer și în curând aveau să acopere luna. Trupul lui Shorin zăcea grămadă pe cărare, ca un stârv. Pentru o clipă, fu uimit să vadă că nu i-au luat capul, dar apoi își aminti că gai-jinii nu aveau obiceiul să ia capetele ca să le arate altora, sau să le numere.

Va fi greu să fugă pe acolo fără să fie văzut. Dacă nu pleacă de acolo, va trebui să deschid ușa și să încerc prin interior. Asta înseamnă că va trebui să las ușa deschisă. Mai bine pe fereastră, dacă se poate. Se aplecă, privi cu băgare de seamă afară și zări o cornișă îngustă sub

fereastră, care ducea spre altă fereastră și apoi înconjura clădirea, căci se afla într-o cameră de colț. Se simți foarte emoționat. În curând norii vor acoperi luna. Atunci am să fug. O să scap. *Sonno-joi!* Acuma fata.

Fără un zgomot, aranjă din nou bara de la geam, în așa fel încât obloanele rămaseră întredeschise și se întoarse la pat. Sabia lui cea lungă era tot în teacă. O puse la îndemână, pe plapuma de mătase albă. Alb, își zise el. Cearșaf alb, carne albă, albul, culoarea morții. Potrivit. Perfect pentru a scrie pe el. Ce să scrie? Să-și scrie numele?

Fără grabă, trase cearșaful de pe ea. Cămașa de noapte a fetei depășea puterea lui de înțelegere, era făcută să ascundă totul și nimic. Membrele. Și sânii așa de mari în comparație cu cei ai femeilor pe care le cunoscuse, picioarele lungi și drepte, fără nici o urmă a acelei curburi elegante pe care o aveau femeile lor din cauza statului în genunchi ani de-a rândul. Și din nou, parfumul acela al ei. În timp ce ochii o examinau, simți că începe să se învârtoseze. Cu celelalte femei, nu fusese niciodată așa. Excitația era minimă. Multe glume deochete și profesionalism. Consumat rapid, de regulă, în aburi de saké, ca să nu le distingă vârsta. Dar acum avea tot timpul la dispoziție. Fata era tânără, dintr-o altă lume. Dorința îi crescuse și mai mult, mădularul și mai vârtos.

Vântul făcea să scârțâie obloanele, dar nu era nici o primejdie, nici aici, nici în restul casei. Totul era liniștit. Fata dormea, pe jumătate culcată pe burtă. O împinse ușurel, o dată și încă o dată și ea se întoarse ascultătoare pe spate, cu capul lăsat comod într-o parte și părul revărsat în cascadă de partea cealaltă. Oftă adânc, cufundându-se în îmbrățișarea saltelei. La gât avea o cruciuliță mică de aur. Ori se aplecă și puse tăișul cuțitului său ascuțit ca un brici sub dantelele de la gâtul cămășii de noapte, ridică ușor și apoi împinse lama în jos, învingând rezistența slabă a materialului. Acesta se despărți în două și căzu de pe o parte și de alta a trupului fetei. Ori nu mai văzuse niciodată o femeie goală cu totul dinaintea privirii lui ca acum. Și nici nu mai fusese vreodată atât de excitat. Inima îi zvâcnea nebunește. Crucea micuță strălucea. Cu un gest inconștient, fata își mișcă mâna și o așează între picioare, rămânând acolo. El o ridică, o dădu la o parte, apoi depărtă genunchii unul de altul. Blând.

Angélique se trezi chiar înainte de revărsatul zorilor. Dar nu complet. Drogul o mai stăpânea încă, avusese visuri, visuri ciudate și violente, visuri erotice, amețitoare, coplesitoare, dureroase, senzuale, cumplite, cum nu mai trăise niciodată. Prin obloanele întredeschise vedea linia sângerie a orizontului spre răsărit și grupuri stranii de nori, care păreau să se potrivească de minune cu visele stranii pe care le avusese. Când se mișcă să-i vadă mai bine, simți o durere în șale, dar nu-i dădu atenție, lăsându-și ochii să alunece pe contururile ciudate ale norilor, iar mintea spre visurile care o atrăgeau cu o forță irezistibilă. În clipa în care era gata să adoarmă din nou, își dădu seama că era goală, își trase cămașa de noapte pe ea și cearșaful deasupra. Și adormi.

Ori stătea în picioare lângă pat. Tocmai ieșise din căldura așternutului. Costumul ninja era pe podea. Și șorțul cu care-și acoperea sexul tot acolo. O clipă privi în jos, spre ea, admirând-o pentru ultima dată. Ce trist este, își zise el. Ultima dată este întotdeauna foarte trist. Apucă sabia cea scurtă și o scoase din teacă.

În camera de dedesubt, Phillip Tyrer deschise ochii. Încăperea în care se afla îi era necunoscută, își dădu seama că este în templul de la Kanagawa, că doar cu o zi înainte fusese o zi cumplită, operația aceea îngrozitoare. Babcott spunea că am stare de șoc, murmură el cu limba grea și un gust de cocleală în gură. Isuse Cristoase, oare asta să fie o scuză? Obloanele erau întredeschise și vântul șuiera prin ele. Vedea răsăritul soarelui. Cer roșu dimineăta, semn rău, își zise el. Oare o să fie furtună? Se ridică în capul oaselor și își cercetă bandajul de la mână. Era curat, nu se vedeau pete de sânge proaspăt și se simți foarte ușurat. Dacă nu punea la socoteală faptul că era amețit și avea puțină greață, putea spune că se simte bine. O, Doamne, cât aș vrea să mă fi purtat mai bine! Făcu un efort ca să-și amintească ce se mai întâmplase după operație, dar totul rămase în ceață. Știu că am plâns. Nu-mi venea să plâng, dar lacrimile îmi curgeau pe obraji, le-am simțit.

Făcu un efort și alungă gândurile negre. Se ridică din pat și deschise și mai mult obloanele. Se simțea mai în putere și îi era foame. Lângă el era o cană cu apă, își stropi fața, își clăti gura și scuipă apoi apa pe geam, în grădină. După ce bău puțină apă se simți mult mai bine. Grădina era pustie, mirosea a vegetație umedă. Din locul unde se afla, vedea o parte a zidului templului și grădina, cam atât. Printr-o deschizătură dintre copaci, zări casa gârzii și pe cei doi soldați de acolo. Constată că fusese băgat în pat în cămașa de mătase și cu

izmenele lungi de lână pe el. Vestonul șifonat, pătat de sânge, era pe un scaun, pantalonii și ghetele murdare alături. Nu contează, bine că am scăpat cu viață, începu să se îmbrace. Dar ce o fi cu Struan? Și Babcott – în curând va trebui să dau ochii cu el. Nu avea brici, așa că nu putu să se bărbierească. Nu exista nici pieptene. Nu contează nici asta. Își trase ghetele în picioare. Din grădină venea ciripitul păsărelelor, strigăte îndepărtate în japoneză, niște câini lătrau. Dar nu se auzea nici unul din sunetele acelea atât de familiare în orice oraș normal din Anglia, nici un fel de strigăte: „Apă proaspătăăă! Stridii de Colchesteer! Proaspeteeee, din dimineața asta! De vânzare, stridii de vânzareeee! Direct de la tipar, ultimul capitol din cartea domnului Dickens, numai un penny, numai un penny. The Times, The Times, citiți totul despre scandalul domnului Disraeli, totul...”

Oare o să fiu dat afară? se întrebă el, simțind un gol în stomac la gândul de a se întoarce acasă copleșit de rușine, un adevărat dezastru, exclus din Ministerul de Externe al Majestății Sale, reprezentantul celui mai mare imperiu pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Oare ce o să creadă Sir William despre mine? Dar ea, Angélique? Slavă Domnului că a reușit să scape și să fugă la Yokohama. Dar o să mai vrea oare să stea de vorbă cu mine? O, Dumnezeuule, oare ce am să mă fac?

Și Malcolm Struan se trezise. Cu câteva clipe mai devreme, un fel de al șaselea simț îl avertizase asupra pericolului – niște zgomote venite de afară îl treziseră și avea impresia că veghea de câteva ore, așa cum zăcea acolo. Era întins pe patul de companie și își amintea foarte bine de operație, faptul că fusese rănit foarte grav și că s-ar putea să moară. Fiecare respirație îi provoca dureri cumplite. Chiar și cea mai neînsemnată mișcare.

Dar n-am să mă mai gândesc la durere, am să mă gândesc numai la Angélique, am să mă gândesc că ea mă iubește și... Dar ce e cu visurile acelea urâte? Visurile în care se făcea că Angélique mă urăște și fuge de mine. Nu pot suferi visurile urâte și mi-e silă că trebuie să zac neputincios aici, că sunt slab, eu care am fost întotdeauna atât de puternic, care am crescut întotdeauna în umbra eroului meu, Dirk Struan cel mare, Diavolul-cu-Ochi-Verzi. O, cât de mult aș vrea să am și eu ochii verzi și să fiu atât de puternic. Dar el este călăuza mea și eu voi fi la fel ca el, așa voi fi. Ca de obicei, dușmanul nostru dintotdeauna, Tyler Brock, stă la pândă. Tata și mama îmi ascund cele mai multe lucruri, bineînțeles, însă eu am auzit unele zvonuri și știu mai multe decât își închipuie ei. Bătrâna Ah Tok, care este pentru mine chiar mai mult decât o mamă – căci nu ea a fost aceea care m-a purtat în brațe până la vârsta de doi ani, și m-a învățat cantoneză, și mi-a arătat ce e viața și mi-a ales prima fată? Ah Tok îmi șoptește

zvonorile care circulă și la fel face și unchiul Gordon Chen, care îmi spune tot ce se întâmplă. Nobila Casă are necazuri. Nu-i nimic, o să ne ocupăm noi de ele. Eu o să mă ocup. Căci pentru asta am fost pregătit și am învățat toată viața. Dădu la o parte cuvertura și ridică un picior, încercând să se ridice, dar durerea îl opri. Încercă încă o dată tot fără succes. Nu contează, își spuse el slăbit. Nu am de ce să-mi fac griji, o s-o fac mai târziu.

— Mai vrei niște ouă, Settry? întrebă Marlowe, care era la fel de înalt ca și ofițerul de dragoni, dar nu la fel de lat în umeri. Amândoi făceau parte din înalta societate, erau fii de ofițeri de carieră, cu chipuri plăcute, bronzate.

— Nu, mulțumesc, răspunse Settry Pallidar. Nu mănânc mai mult de două. Trebuie să mărturisesc că aici se gătește mizerabil. Le-am spus servitorilor că îmi plac ouăle bine prăjite, nu așa, ca o flegmă, dar oameniiăștia au nisip în cap în loc de creier. De fapt, al naibii să fiu dacă pot să mănânc ouăle altfel decât cu pâine prăjită, din aceea bună, englezească. Nu au același gust. Ce crezi că se va întâmpla acum, în legătură cu Canterbury?

Marlowe avu un moment de șovăială. Se aflau la Legație, în sufragerie, la masa mare de stejar la care puteau șede douăzeci de persoane și care fusese adusă din Anglia special în acest scop. Odaia de pe colț era spațioasă și plăcută, ferestrele dădeau spre grădină și trei servitori chinezi în livrea îi serveau la masă. Tacâmurile erau puse pentru șase persoane. Ochiuri prăjite cu slănină în sufertașe de argint încălzite la lumânare, pui la grătar, șuncă rece sărată și plăcintă cu ciuperci, o bucată de friptură de vită aproape râncedă, biscuiți tari ca fierul, o plăcintă cu mere uscată. Bere blondă, neagră și ceai.

— Ministrul ar trebui să ceară reparații imediate, ucigașii să ne fie predați fără întârziere, iar în caz contrar, să ordone flotei să atace Yedo.

— Ar fi mai bine să intrăm în forță – avem suficiente trupe pentru aceasta – să ocupăm capitala și să-l dăm jos pe regele lor... Cum îi spun? A, da, shogun și să numim un conducător din partea noastră, apoi să transformăm Japonia în protectorat. Ba ar fi chiar și mai bine pentru ei să-i includem în imperiu – Pallidar era obosit, căci rămăsese treaz aproape toată noaptea, uniforma îi era descheiată, dar se pieptănase și se bărbierise, făcu un semn unuia dintre servitori. Ceai, te rog.

Tânărul chinez, îmbrăcat cuviincios, înțelegea perfect, dar se holbă intenționat la el, spre marele amuzament al celorlalți servitori.

— Heya, domnu? Ce-ai? Ce fel de ce-ai spus? Vreau ce-ai hey?

— O, nu contează, pentru numele lui Dumnezeu! iritat, Pallidar se ridică și se duse spre bufet cu ceașca de ceai în mână, își turnă singur

ceai, în timp ce servitorii continuau să privească în tăcere la chipul insolent al acestui diavol străin, ascultând apoi cu atenție ceea ce discutau cei doi. Este o chestiune de forță militară, bătrâne. Și am să-ți spun sincer, generalul ar fi foarte necăjit să piardă fie și numai un grenadier din cauza unui ucigaș sifilitic, îmbrăcat ca Ali Baba. Ar vrea – și noi toți am vrea – ca răzbunarea să vină de la Dumnezeu.

— Nu știi ce s-ar întâmpla în cazul unei debarcări – flota poate evident să vă croiască drum, dar n-am idee cât de mulți samurai sunt acolo și nici de ce forțe dispun.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, indiferent câți sunt sau ce forțe au, ne putem descurca cu ei, nu sunt decât o mână de băștinași înapoiți. Sigur că ne vom descurca. Ca și în China. N-am înțeles de ce nu am anexat China, ca să terminăm cu ea o dată pentru totdeauna.

Toți servitorii auziseră și înțeleseseră cuvintele lor. Își jurară ca atunci când Regatul Cerurilor va avea arme și nave de război să-i ajute și ei pe ceilalți să-i bage pe barbari cu nasul în propria scâră și să le dea în felul acesta o lecție care să le fie de învățătură pentru o mie de generații. Toți servitorii fuseseră aleși de Ilustrul Chen, Gordon Chen, compradorul Nobilei Case.

— Mai vreau un bucat' ou foarte bune, domnu? Întrebă cel mai curajos dintre ei și rânji la Pallidar, în timp ce îi băga sub nas câteva ouă preparate în mod deliberat ca să aibă aspect de flegmă. Foarte bun ou.

— Nu, mulțumesc – Pallidar împinse tava la o parte dezgustat. Ascultă, Marlowe, cred că... – se întrerupse căci ușa se deschise și intră Tyrer. O, *hello*, dumneata trebuie să fii Phillip Tyrer de la Legație, apoi Pallidar se prezentă, îl prezentă și pe Marlowe și continuă să vorbească. Îmi pare nespus de rău de nenorocirea care vi s-a întâmplat ieri, dar sunt mândru că pot să-ți strâng mâna. Și domnul Struan și domnișoara Richaud i-au spus lui Babcott că dacă n-ai fi fost dumneata, amândoi ar fi fost morți.

— Așa au spus? Oh! – lui Tyrer nu-i venea să-și creadă urechilor. Totul s-a petrecut atât de... atât de repede. Eram înspăimântat de moarte.

Acum, după ce spusese lucrul acesta cu voce tare, se simțea ceva mai bine. Ba chiar și mai bine, când își dădu seama că cei doi consideră teama lui o dovadă de modestie, îi oferă un scaun și poruncesc servitorilor să-i aducă de mâncare. Marlowe zise:

— Când am fost astă noapte la dumneata să te vedem, erai ca dus de pe lume, dar știam că Babcott ți-a dat un sedativ, așa încât bănuiesc că nu ai auzit încă de ucigaș.

Tyrer simți că i se strânge stomacul.

— Ce ucigaș? – îi povestiră despre el, și despre Angélique. Este și ea aici?

— Da, și ce femeie curajoasă!

Timp de o clipă, Marlowe rămase cu gândul la ea. Nu avea nici o prietenă mai apropiată, nici acasă, nici în altă parte, numai câteva verișoare cu care s-ar fi putut eventual însura, dar nu ținea la nici una în mod special și pentru prima oară lucrul acesta îi făcea plăcere. Poate că Angélique o să rămână aici... și apoi mai vedem. Era foarte emoționat. Înainte de a pleca din Plymouth, portul lui de origine, cu un an înainte, tatăl lui, căpitanul Richard Marlowe, îi spusese:

— Băiete, ai împlinit douăzeci și șapte de ani, ai nava ta acum – deși este o rablă împruțită – ești cel mai mare dintre frați și e timpul să te însori. Când te vei întoarce din expediția în Extremul Orient o să ai peste treizeci de ani. Cu puțin noroc, voi fi și eu pe atunci vice-amiral și o să... ei bine, pot să-ți dau câteva guinee în plus, dar să nu spui nimic mamei-tai, și nici fraților sau surorilor. E momentul să te hotărăști! Ce zici de verișoara ta Delphi?

Promisese că se va gândi la întoarcere. Acuma va trebui probabil să se așeze la casa lui.

— Domnișoara Angélique a dat alarma în colonie și după aceea a insistat să vină aici aseară. Domnul Struan o rugase să vină să-l vadă cât mai urgent – se pare că nu e prea bine, de fapt este foarte rău rănit, așa că am adus-o încoace. Este o adevărată doamnă.

— Da!

Se lăsă o tăcere ciudată, în care fiecare știa la ce se gândesc ceilalți.

— Dar de ce să fi venit asasinul aici?

Ceilalți doi sesizară nervozitatea din glasul lui.

— Probabil ca să mai facă și alte ticăloșii. Dar nu ai de ce să fii neliniștit, căci l-am prins pe individ. L-ai văzut pe domnul Struan în dimineața aceasta?

— Am trecut pe la el, dar dormea, sper că se va face bine. Operația a fost grea și...

Tyrer se opri, auzind voci afară. Pallidar se ridică și se duse la fereastră, urmat de ceilalți. Sergentul Towery țipa la un japonez pe jumătate gol, care era în capătul celălalt al grădinii, făcându-i semn să se apropie.

— Ei, tu, vino-ncoace!

Bărbatul, probabil grădinar, era bine făcut și tânăr. Se afla cam la douăzeci de iarzi de ei. Purta numai acoperitoarea pentru șolduri și ducea pe unul din umeri o legătură de vreascuri și crengi înfășurate pe jumătate într-o cârpă neagră, murdară de noroi, încercând să culeagă rapid și alte surcele. O clipă rămase drept, apoi începu să facă plecăciuni umile către sergent.

— Dumnezeule, indivizii ăștia nu au simțul decenței, spuse Pallidar scârbit. Nici chinezii nu se îmbracă așa – sau indienii. I se văd

toate daravelele...

— Mi s-a spus că se îmbracă și iarna tot așa, cel puțin unii dintre ei, spuse Marlowe, se pare că nu simt frigul.

Towery strigă din nou și îi făcu semn japonezului să se apropie. Bărbatul continua să facă plecăciuni, dar în loc să se apropie de el, păru că a înțeles greșit și se întoarse ascultător, continuând să facă plecăciuni și dispăru după colțul clădirii. Când trecu prin dreptul ferestrei lor, ridică pentru o clipă privirea, apoi mai făcu o plecăciune umilă și se îndreptă rapid spre locuințele servitorilor, aproape ascunse cu totul în frunziș.

— Curios, spuse Marlowe.

— Ce anume?

— O, nimic, mi s-a părut că toate aceste plecăciuni nu sunt decât o înscenare! se întoarse și văzu că Tyrer era alb ca varul la față. Isuse, ce s-a întâmplat?

— Eu, eu... omul ăsta, cred că, nu sunt sigur, dar cred că este unul din cei doi, ucigașii de la Tokaido, cel pe care l-a împușcat Struan. Nu i-ați văzut umărul, nu era bandajat?

Pallidar reacționează primul. Sări pe fereastră, urmat îndeaproape de Marlowe care pusese mâna pe sabie. Se repeziră împreună printre copaci. Dar nu găsiră nimic, deși răscoliră peste tot.

Era aproape de amiază. Se auzi din nou o bătaie ușoară în ușă și din nou:

— Mademoiselle? Mademoiselle?

Babcott o striga încetișor de pe coridor, căci nu voia s-o trezească dacă nu era neapărat necesar. Angélique nu răspunse. Rămase încremenită în mijlocul camerei și privea ca fascinată la ușa zăvorâtă. Abia respira, cu halatul strâns înfășurat în jurul trupului și chipul ca de ceară. Începu din nou să tremure.

— Mademoiselle?

Așteptă o clipă. Pașii se pierdură în depărtare și fata răsuflă ușurată, încercând disperată să-și stăpânească tremurul. Își reluă mersul spre fereastră și spre pat, înainte și înapoi, ceea ce făcuse mereu în ultimele ore. Trebuie să iau o decizie, își spuse ea disperată. Când se trezise a doua oară nu-și aminti de prima trezire. Acum mintea îi era clară și stătea în patul șifonat fără să se miște, bucuroasă că este trează, odihnită, flămândă și însetată, abia așteptând să bea prima ceașcă de cafea a zilei, servită cu pâine franțuzească crocantă, așa cum o făcea bucătarul șef din Yokohama. Dar nu sunt în Yokohama, sunt în Kanagawa și astăzi voi avea parte de o ceașcă oribilă de ceai englezesc cu lapte. Malcolm! Sărmanul Malcolm, sper că o să iau primul vapor către Hong Kong, apoi la Paris... Dar, oh, ce vise am avut, ce vise!

Fantasmeme nopții îi erau încă vii în memorie și se amestecau cu alte imagini – Tokaido, mutilarea lui Canterbury și apoi purtarea atât de ciudată a lui Malcolm care se gândea că se vor căsători. Îi reveni în nări mirosul din sala de operație, dar îl alungă repede, căscă și se întinse după ceasul pe care îl lăsase pe noptieră. Făcând această mișcare, simți o durere în șale. O clipă se gândi dacă nu e vorba de un ciclu venit ceva mai devreme, căci nu-l avea chiar foarte regulat, dar alungă gândul ca imposibil. Ceasul arăta 10:20. Era încrustat cu lapis-lazuli și îi fusese dăruit de tatăl ei, când împlinise optsprezece ani, la 8 iulie, cu două luni și ceva înainte, la Hong Kong. Cât de multe se întâmplaseră de atunci, își zise ea. O să fiu atât de fericită să mă întorc la Paris, la lumea civilizată și să nu mai ajung niciodată, nicio...

Realiză brusc că este aproape goală sub cearșaf. Spre marea ei uimire își găsi cămașa de noapte sfâșiată în întregime în față – nu se mai ținea decât pe umeri și pe brațe. Ridică cele două bucăți, nevenindu-i să creadă. Vrând să vadă mai bine, se dădu jos din pat și se duse spre fereastră – simți din nou durerea aceea ușoară. Acum, la lumina zilei, văzu pata de sânge de pe cearșaf și găsi o urmă între picioare.

— Cum poate oare să-mi vină ciclul...

Începu să numere zilele, să le adune și iar să le numere, dar fără nici un rezultat. Ultimul ciclu se oprise cu două săptămâni în urmă. Observă apoi că era udă și nu înțelegea de ce – dintr-o dată inima i se strânse și fu cât pe-acți să leșine când creierul îi strigă că visurile nu fuseseră visuri, ci realitate și că fusese violată în timp ce dormea.

— Nu se poate, ai înnebunit, nu se poate! șoptise ea, simțind că se sufocă. O, Dumnezeu, fă să fi fost un vis, o parte din visurile acelea.

Începu să pipăie prin pat, cu inima bătând nebunește. *Ești trează acum, nu mai este un vis, ești trează!* își cercetă trupul cu grijă, o dată și încă o dată, cu și mai multă atenție. Avea suficiente cunoștințe ca să-și dea seama că umezeala aceea nu era întâmplătoare și că himenul îi fusese rupt. Acesta era adevărul: fusese violată. Camera începu să se învârtă. O, Dumnezeu, sunt nenorocită, viața mea e distrusă, viitorul distrus, pentru că nici un bărbat de condiție bună, nici un bărbat care se respectă nu va mai vrea să mă ia de nevastă, acum, când am fost pătată și căsătoria este singura cale prin care o fată poate să-și asigure un viitor fericit, nu există nici o altă cale... Când, în cele din urmă, năvala sentimentelor i se mai domoli, când reuși din nou să gândească și să vadă realitatea din jurul ei își dădu seama că zăcea trântită de-a curmezișul patului. Încercă, tremurând din toate măduarele, să reconstituie noaptea trecută. Îmi amintesc că am zăvorât ușa. Se uită la ea. Ușa era tot zăvorâtă, bara era la locul ei. Îmi amintesc de Malcolm și de camera lui îngrozitoare și că am fugit de la el, îmi amintesc de Phillip Tyrer care dormea liniștit. Doctorul Babcott mi-a

dat să beau ceva și apoi am mers sus... Băutura! O, Dumnezeule! Am fost drogată! Dacă Babcott poate să opereze liniștit după ce le dă bolnavilor băutura aceea, bineînțeles că s-a putut întâmpla ce s-a întâmplat, și eu am fost absolut inconștientă, dar lucrul acesta nu-mi e de nici un folos acum! S-a întâmplat cu adevărat!

Dacă rămân și însărcinată?! Panica o copleși din nou. Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji și aproape că-i veni să țipe. Încetează! Își șopti ea poruncitor, făcând un efort uriaș de a se autocontrola. Încetează imediat, să nu mai aud un sunet! Ești singură, nimeni nu te poate ajuta, nimeni, numai tu singură, trebuie să te gândești! Ce ai de gând să faci? Gândește-te! Respiră adânc deși simțea împunsături în inimă și încercă să-și controleze mintea care începea s-o ia razna. Cine a fost bărbatul? Bara este tot la locul ei, așa că nu a putut veni pe ușă. Stai puțin, îmi amintesc foarte vag... Sau poate că a fost tot din visul de mai înainte... îmi amintesc că i-am deschis ușa lui Babcott și... și ofițerul acela de marină, Marlowe... pe urmă am pus din nou bara. Da, așa este! Cel puțin, așa cred! N-a vorbit franțuzește... ba da, dar prost, apoi au plecat și eu am pus bara la loc, de asta sunt sigură. Dar de ce au bătut la ușă în toiul nopții? Căută din nou cu disperare în mintea ei, dar nu reuși să găsească nici un răspuns și nici nu era foarte sigură că toate acestea se întâmplaseră cu adevărat! Imaginile nopții se estompau tot mai mult. Unele dintre ele. Concentrează-te!

Dacă n-a venit pe ușă, atunci a venit pe fereastră. Privi spre fereastră și văzu că bara care o închidea era pe jos, lângă zid, nu în rama ei. Așadar, oricine ar fi fost, a intrat pe fereastră! Dar cine? Marlowe, Pallidar sau poate chiar bunul doctor, toți mă cunosc. Cine știa că am fost drogată? Babcott. Poate că le-o fi spus și celorlalți, dar, cu siguranță, nici unul din ei nu putea fi atât de mizerabil, nici unul n-ar fi îndrăznit să se cațere prin grădină, pentru că sigur aș fi țipat din răsputeri...

Întreaga ei ființă gemea și îi șoptea: *Fii atentă!* Tot viitorul tău depinde de cât ai să fii de grijulie și înțeleaptă. Ai grijă. Ești chiar sigură că s-a întâmplat așa ceva în timpul nopții? Dar dacă ai visat? Poate că... Acum n-am să mă mai gândesc la asta, dar numai un doctor ar putea să-mi spună cu certitudine și acesta va trebui să fie Babcott. Stai puțin, poate că ți-ai rupt singură membrana aceea prin somn, în timpul coșmarului, căci a fost un coșmar – nu-i așa? S-a mai întâmplat și altor fete. Da, dar acelea au rămas tot virgine, și asta nu explică oricum lichidul acela... îți amintești de sârmana Jeanette de la mănăstire, sârmana și prostuța Jeanette, care s-a îndrăgostit de unul dintre negustori și i-a permis totul și apoi ne-a povestit și nouă amănuntele. N-a rămas însărcinată, dar a fost descoperită și în ziua următoare a fost dată afară pentru totdeauna și după aceea am aflat că s-a măritat cu măcelarul din sat, singurul bărbat care a mai vrut s-o ia

de nevastă. Eu nu am permis nimic nimănui, dar și mie o să mi se întâmple același lucru, nu ajută la nimic, un doctor ar putea să-mi spună cu siguranță, dar nici asta nu mi-ar fi de nici un folos și apoi gândul că Babcott sau orice alt doctor să fie martorul unor astfel de mărturisiri, să-mi împărtășească secretul... Cum aș putea să-i încredințez un asemenea secret? Dacă se află... Trebuie să țin totul secret! Dar cum, cum am să pot și ce o să fac după aceea? La întrebarea asta am să răspund mai târziu. Mai întâi să înțeleg cine a fost. Nu, mai întâi să te speli de murdăria lui și după aceea o să gândești mai bine. Trebuie să gândești foarte clar.

Își scoase scârbită cămașa de noapte și o aruncă pe jos, apoi se spală cu grijă și în profunzime, încercând să-și amintească toate procedeele contraceptive pe care le știa și pe care Jeanette le aplicase cu succes. Apoi își puse halatul și își pieptănă părul. Își curăță dinții cu praf de dinți. Abia după aceea se privi în oglindă. Își examinează cu multă atenție chipul. Nu se vedea nimic. Desfăcu halatul. Nici pe membre sau pe sâni – doar sfârcurile erau puțin mai roșii. Se uită din nou fix în oglindă: Nu s-a schimbat nimic, nimic. Dar s-a schimbat totul!

Observă atunci că-i dispăruse și cruciulița, de aur, pe care o purta întotdeauna la gât, și când era trează și când dormea. Căută metodic în pat, apoi sub pat și de jur-împrejur. Nu rămăsese îngropată prin cearșafuri, nici sub perne, nici între cuverturi. Ultima șansă – să fi rămas agățată în dantela cearșafului de plapumă. O ridică de jos și o examinează cu atenție. Nimic. Atunci văzu cele trei caractere japoneze, trase cu cruzime pe albeața cearșafului, scrise cu sânge.

Soarele strălucea pe cruciulița de aur. Ori o ținea de lăntșorul ei fin, privind-o fascinat.

— De ce ai luat-o? Întrebă Hiraga.

— Nu știu.

— A fost o greșeală că n-ai ucis femeia. Shorin avea dreptate, ai făcut o greșeală.

— Karma.

Se aflau în siguranță, la Hanul Florilor de la Miezul Noptii. Ori făcuse baie și se bărbierise, iar acum privea la Hiraga mijind din ochi și își spunea: Tu nu ești stăpânul meu – am să-ți spun numai ce vreau eu să știi, atât și nimic mai mult. Îi povestise despre moartea lui Shorin și despre faptul că se cățăraseră pe fereastră și intrase în cameră, că fata dormea adânc și că nu s-a trezit, dar nimic altceva, decât că se ascunsese acolo foarte bine, că apoi își scosese hainele ninja căci știa că va da ochii cu cineva și își pitise sabia în ele, coborâse în grădină și abia apucase să strângă câteva crengi ca să facă pe grădinarul când și fusese zărit; și cum reușise să scape, chiar după ce îl recunoscuse pe

omul de pe drumul Tokaido. Dar despre fată nimic altceva.

Cum aş putea spune cu vorbe ale muritorilor, cum aş putea povesti cuiva că, datorită ei, eu am devenit una cu zeii, că atunci când am întins-o şi am văzut-o eram beat de dorinţă, când am pătruns-o am pătruns-o ca un iubit şi nu ca un violator, nu ştiu de ce, dar aşa a fost, am intrat încet, cu grijă şi atunci ea m-a cuprins cu braţele de umeri, s-a cutremurat toată şi m-a strâns, deşi nu s-a trezit nici o clipă, mă ţinea strâns de tot, iar eu mă ţineam, mă ţineam din răputeri şi apoi m-am slobozit, de necrezut cât am putut. N-aş fi crezut niciodată că poate fi atât de minunat, de pătimăş, de satisfăcător, de împlinit. Celelalte nu valorează nimic în comparaţie cu ea. M-a făcut să ating stelele, dar nu de aceea am lăsat-o în viaţă. M-am gândit foarte mult s-o ucid. Şi apoi să mă sinucid acolo, în camera ei. Dar ar fi fost un gest egoist, să mor în culmea fericirii, atât de mulţumit. O, dar cum aş fi dorit să mor. Însă moartea mea trebuie să fie dăruită pentru *sonno-joi*. Numai pentru asta. Nu pentru mine.

— A fost o greşală că n-ai ucis-o, spuse din nou Hiraga, întrerupând şirul gândurilor lui Ori. Shorin avea dreptate, dacă ai fi ucis-o ai fi dus la îndeplinire planul nostru mai bine decât oricum altfel.

— Da.

— Atunci de ce?

Am lăsat-o în viaţă pentru zei, dacă există zei, ar fi putut spune Ori, dar nu spuse. Zeii m-au avut în stăpânirea lor şi m-au pus să fac ceea ce am făcut şi eu le mulţumesc. Acum sunt un om împlinit. Cunosc viaţa, tot ce mai trebuie să cunosc este moartea. Eu am fost primul ei bărbat şi mă va ţine minte toată viaţa, chiar dacă dormea. Când se va trezi va vedea scrisul meu trasat cu sângele meu şi va şti! Vreau ca ea să trăiască întotdeauna. Eu voi muri în curând. Karma. Ori puse cruciuliţa într-unul din buzunarele secrete de pe mâneca kimonoului său şi mai bău puţin ceai verde, înviorător, căci se simţea deosebit de satisfăcut şi viu.

— Ziceai că aveţi de făcut o incursiune?

— Da. Avem de gând să dăm foc Legaţiei Britanice din Yedo.

— Bine. Să fie cât mai curând.

— O să fie, *Sonno-joi!*

La Yokohama, Sir William spuse supărat:

— Mai spune-le încă o dată *pentru ultima dată*, pentru numele lui Dumnezeu, că Guvernul Majestăţii Sale cere o reparaţie imediată de o sută de mii de lire sterline în aur pentru acest atac neprovocat şi pentru asasinarea unui supus britanic. Pentru Dumnezeu, este interzis să fie omorâţi englezii – *kinjiru!* Şi vrem să ne fie predaţi ucigaşii din Satsuma în trei zile, căci altfel vom porni la acţiune.

Stătea în camera mică și înghesuită de audiențe de la Legația Britanică din Yokohama, de cealaltă parte a golfului, flankat de miniștrii prusac, francez și rus, de ambii amirali – cel britanic și cel francez și de general, cu toții la fel de exasperați ca și el. În fața lor, așezați ceremonios pe scaune, se aflau doi reprezentanți locali ai administrației Bakufu, samuraiul Șef al Gărzii din colonie și guvernatorul Kanagawei, în a cărei jurisdicție se afla Yokohama. Purtau pantaloni largi și kimonouri, iar peste acestea o manta cu umeri largi, ca două aripi, legată la brâu, și cele două săbii. Era clar că nu sunt în apele lor și în adâncul sufletului erau furioși. În zorii zilei, soldați înarmați au apărut în ușa Casei Vămilei, atât la Yokohama, cât și la Kanagawa, lovind cu patul armelor în ușă cu o furie nemaîntâlnită și-i convocaseră pe cei mai înalți reprezentanți oficiali și pe guvernator la o întâlnire imediată, la ora prânzului, grabă, de asemenea, nemaîntâlnită.

Între cele două delegații ședea interpreții, așezați pe perne. Japonezul ședea în genunchi, celălalt, un elvețian pe nume Johann Favrod, ședea cu picioarele încrucișate sub el. Limba lor comună era olandeza. Întâlnirea dura deja de două ore – din engleză se traducea în olandeză, apoi din olandeză în japoneză și apoi invers. Toate întrebările lui Sir William erau înțelese greșit, ocolite sau trebuiau repetate de câteva ori, se cereau amânări sub cele mai felurite pretexte: „pentru a se consulta cu autoritățile superioare, ca să instituie examinarea și cercetarea cazului”; „O, da, în japoneză examinare este cu totul altceva decât cercetare. Excelența sa, guvernatorul de Kanagawa ne explică în amănunțime că...”; „O, excelența sa, guvernatorul de Kanagawa vrea să vă explice în mod detaliat că el nu are competență juridică asupra provinciei Satsuma care este un regat separat...”; „O, dar excelența sa, guvernatorul de Kanagawa a înțeles că *acuzatii* aveau pistoalele în mâini și *acuzatii* sunt vinovați pentru că nu au respectat obiceiurile străvechi japoneze...”; „Câți străini spuneți că erau în grupul acela care ar fi trebuit să îngenuncheze și..., dar obiceiurile noastre...” Expozeuri anoste ale guvernatorului japonez, transpuse anevoie de interpret într-o olandeză departe de a fi fluentă și retraduse apoi în engleză.

— Spune exact așa cum am zis eu, Johann.

— Așa fac, sir, de fiecare dată, dar sunt sigur că tâmpitul ăsta nu traduce exact, nici ceea ce spuneți dumneavoastră, nici ce spun japonezii.

— Știm, la naiba, sigur că știm asta, când a fost altfel? Te rog, continuă.

Johann traduse foarte exact cuvintele englezești. Interpretul japonez roși, ceru să i se explice ce înseamnă cuvântul *imediat* și realizează apoi o traducere politicoasă, cuviincioasă și *aproximativă*,

sperând că va fi acceptată. Dar chiar și așa guvernatorul pufni în barbă la auzul durităților. Tăcerea deveni mai apăsătoare. Degetele lui începură să bată darabana pe mânerul sabiei, apoi rosti scurt trei sau patru cuvinte. Traducerea fu foarte lungă. Johann spuse împăciuitoar:

— Lăsând la o parte toate fleacurile, guvernatorul spune că va transmite „rugămintea” dumneavoastră autorităților potrivite la timpul potrivit.

Sir William roși vizibil, amiralii și generalul și mai tare.

— „Rugămintea?” Spune-i ticălosului exact: nu este nici o rugămintă, este o cerere, o revendicare! Și mai spune-i că pretindem o audiență IMEDIAT la shogunul din Yedo în răstimp de trei zile! Trei zile, pentru numele lui Dumnezeu! Sau mă duc acolo cu navele de război.

— Bravo, spuse contele Sergheiev.

Johann își dădea seama de pericol, și tâlmăci cuvintele cu o fidelitate atenuată. Interpretul japonez rămase cu gura căscată, apoi se porni să turuie în olandeză precipitat. Johann răspunse avalanșei de cuvinte cu două vorbe care dădură naștere unei tăceri bruște, înspăimântate.

— *Nan ja!* Ce înseamnă asta? Ce-a spus? Întrebă fioros guvernatorul care înțelesese perfect ostilitatea și nu și-o ascundea nici pe a lui.

Imediat interpretul îi oferi o versiune mai blândă, dar chiar și așa guvernatorul explodă într-un paroxism de amenințări și cereri pe care interpretul le transpunea în cuvintele pe care credea că străinii ar fi dorit să le audă, apoi asculta din nou și traducea din nou.

— Ce spune, Johann? – Sir William trebui să ridice vocea deasupra zarvei, căci interpretul le răspundea guvernatorului și oficialilor Bakufu, care țipau unul la altul și la interpret. Ce dracu' spun?

Johann era foarte fericit acum – știa că întrevederea urma să se încheie peste câteva momente și se va putea întoarce la Barul Lung ca să mănânce și să-și bea șnapsul.

— Nu știu nimic, cu excepția faptului că guvernatorul repetă că tot ce poate face este să transmită rugămintea dumneavoastră etc., etc., la momentul potrivit, etc..., etc. Dar nu există nici o posibilitate ca shogunul să vă facă onoarea etc., etc. Pentru că este împotriva obiceiurilor lor etc., etc...

Sir William izbi cu pumnul în masă. În tăcerea care se lăsă arătă cu mâna spre guvernator, apoi spre sine:

— *Watashi...* eu..., apoi arătă cu mâna prin fereastră, spre Yedo. *Watashi* merge la Yedo! Ridică apoi trei degete: TREI ZILE cu nave de război!

Se ridică și ieși din cameră ca o furtună. Ceilalți îl urmară.

Traversă holul și pătrunse în biroul lui, se îndreptă spre bufetul cu geamuri și își turnă puțin whisky.

— Mai dorește cineva? întrebă el când ceilalți îl înconjurară, turnă automat scotch pentru amirali, pentru general și pentru prusac, vin roșu pentru Seratard și o porție zdravănă de vodcă pentru contele Sergheiev. Cred că am respectat planul. Îmi pare rău că a durat cam mult, spuse el.

— Mi-a fost teamă să nu ți se rupă un vas de sânge, spuse Sergheiev, golindu-și paharul și turnându-și altul.

— Ei, trebuia să închei întrevederea oarecum dramatic.

— Așadar, peste trei zile la Yedo?

— Da, dragă conte. Domnule amiral, pregătește flota să ridice ancora în zori, pregătește navele de luptă în mod vizibil, curăță punțile, lustruiește tunurile, fă instrucție cu toată flota și ordonă-le să fie gata de luptă în orice clipă. Generale, cinci sute de soldați vor fi de ajuns ca escortă de onoare. Monsieur, nava amiral franceză va binevoi să ni se alăture?

— Bineînțeles, răspunse Seratard. Vă voi însoți, se-nțelege, dar aș sugera ca sediul să fie stabilit la Legația Franceză și să fim îmbrăcați în uniformă de gală.

— Nici un fel de uniforme de gală, este vorba de o misiune de pedeapsă, nu de prezentarea scrisorilor de acreditare. Asta va fi mai târziu. Nu sunt de acord nici cu locul de întâlnire; a fost ucis un conațional de-al nostru și, cum să spun, factorul decisiv este totuși flota noastră.

— Evident că este decisivă în apele acestea și în momentul de față, chicoti von Heimrich. Păcat că nu am o duzină de regimente de cavalerie prusacă, căci am putea tăia în felii toată Japonia dintr-o suflare, terminând cu prostia lor enervată și lipsa de maniere care ne irosește atâta timp.

— Numai o duzină? întrebă Seratard.

— Ar fi suficient, herr Seratard, pentru toată Japonia – trupele noastre sunt cele mai bune din Europa – bineînțeles, după cele ale Majestății Sale, adăugă el politicos. Din fericire, Prusia își poate permite să disloce douăzeci, poate chiar și treizeci de regimente pentru acest mic sector și să mai aibă încă suficiente trupe pentru a face față oricărei probleme pe care am putea s-o avem, mai ales în Europa.

— Da, ei bine..., interveni Sir William, văzând că Seratard roșește. Plec spre Kanagawa să rezolv niște treburi. Domnule amiral, domnule general, poate mai stăm puțin de vorbă când mă întorc. Am să vin eu la bord. O, domnule Seratard, ce spuneți de Mademoiselle Angélique? Ați fi de acord s-o escortez la întoarcere?

Fata ieși din cameră abia după-amiaza târziu, porni pe coridor, apoi în jos, pe scări, spre holul principal de la intrare. Purta acum din nou rochia cu crinolină din ziua de dinainte, era din nou elegantă, mai eterică ca oricând, își aranjase părul și își creionase ochii. Se simțea în jurul ei un parfum suav și se auzea foșnet de jupoane. Santinelele de la intrarea principală o salutară și murmurară stânjeniți cuvinte de bun venit, buimăciți de frumusețea ei. Un servitor chinez se holbă la ea și dispăru apoi imediat. Ușa se deschise înainte ca ea să apuce să pună mâna pe clanță. Babcott ieși și se opri în fața ei.

— O, bună ziua, domnișoară Angélique, pe cuvântul meu, sunteți atât de frumoasă! spuse el aproape bâlbâindu-se.

— Vă mulțumesc, domnule doctor – avea un zâmbet blând și voce caldă. Voiam să vă întreb... Putem sta un moment de vorbă?

— Bineînțeles, poftiți înăuntru. Simțiți-vă ca acasă.

Babcott închise ușa infirmeriei, o invită pe cel mai bun scaun și se așeză și el în spatele biroului, tulburat de frumusețea ei strălucitoare și coafura înaltă care îi puneă în valoare linia perfectă a gâtului. Doctorul avea ochii roșii și era foarte obosit. Dar asta este viața mea, își zise el, bucuros că poate s-o privească.

— Băutura aceea pe care mi-ați dat-o seara trecută, era un fel de drog?

— Da, este un fel de drog. Am făcut-o ceva mai tare, pentru că erați foarte, foarte tulburată.

— Mi s-au învălmășit toate în minte. Tokaido, apoi venirea aici și vederea lui Malcolm. Deci spuneți că băutura era foarte puternică?

— Da, dar nu este periculoasă, nu aveți de ce să vă temeți. Somnul este cel mai bun medicament, somnul adânc, și, pe Zeus, ați dormit foarte bine, este aproape ora patru. Cum vă simțiți?

— Încă puțin obosită, mulțumesc, zâmbi din nou. Cum se mai simte domnul Struan?

— Nu este nici o schimbare. Tocmai mă pregăteam să mă duc să-l văd, dacă doriți, puteți veni și dumneavoastră. Se poate spune că e bine. O, apropo, l-au prins pe individul acela.

— Care individ?

— Cel despre care v-am vorbit eu noaptea trecută, intrusul.

— Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat în toiul nopții.

Babcott îi spuse ce se întâmplase la ușa ei și în grădină, cum unul dintre ticăloși fusese împușcat, iar celălalt fusese zărit în dimineața aceea, dar reușise să scape și Angélique avu nevoie de toată puterea ei de stăpânire ca să rămână calmă și zâmbitoare și să nu urle din răsuputeri ceea ce gândea: Tu, fiu al lui Satan, cu licoarea ta și incompetența ta blestemată. Doi indivizi? Celălalt era cu siguranță la mine în cameră când ai venit acolo și n-ai fost în stare să-l găsești și să mă salvezi, tu și celălalt idiot, Marlowe, care este la fel de vinovat.

Sfântă Fecioară, dă-mi putere, ajută-mă. Sfântă Fecioară, ajută-mă să mă răzbun pe amândoi. *Și pe el, indiferent cine este!* Maică preacurată, răzbună-mă. Dar de ce să-mi fi furat cruciulița, din moment ce nu s-a atins de nici una din celelalte bijuterii ale mele și ce semnificație au semnele pe care le-a făcut? Și de ce le-a trasat cu sânge, cu sângele lui? Angélique văzu că doctorul o privea fix.

— *Oui?*

— Spuneam dacă n-ați vrea să-l vedeți pe domnul Struan acum?

— O, da, chiar vă rog, fata se ridică, stăpână pe sine de astă dată. O, mi-e teamă că am vărsat cana cu apă pe cearșafuri. Ați vrea să-i spuneți servitoarei să le strângă?

— Aici nu avem servitoare, râse Babcott. Este împotriva regulilor japoneze. Avem numai servitori chinezi. Nu vă faceți griji, chiar din momentul în care ați ieșit din cameră au și început să facă curățenie..., – Babcott se întrerupse, căci fata pălise. Ce s-a întâmplat?

Pentru o clipă, Angélique alergă cu gândul înapoi, în cameră, amintindu-și cum frecase și spălase totul, îngrozită că petele nu ieșeau. Dar până la urmă ieșiseră și își aminti că verificase și controlase totul de mai multe ori, așa că secretul ei rămăsese neatins – nu lăsase nici o urmă, nici de sânge, nici de secreție, secretul ei era la adăpost și va duce la îndeplinire planul pe care îl elaborase. Trebuie să fie înțeleaptă, trebuie neapărat. Babcott fu șocat de paloarea chipului ei și de gesturile febrile cu care degetele ei strângeau spasmodic materialul fustei. Se apropie în grabă de ea și o cuprinse pe după umeri.

— Nu mai fiți neliniștită, acum totul e bine, sunteți în siguranță, zău așa.

— Da, vă rog să mă scuzați, murmură ea înspăimântată, cu capul ascuns la pieptul lui și izbucni în plâns. Mi-am amintit... de... de sărmanul Canterbury.

Angélique se privea parcă din afară, lăsându-l pe doctor s-o mângâie, sigură că planul ei era unica scăpare, unicul plan înțelept: *nu s-a întâmplat nimic*. Nimic, nimic, nimic. Ai să crezi așa până la următorul ciclu. Și atunci, dacă vine, ai să crezi așa pentru totdeauna. Și dacă nu vine? Nu știu, nu știu, nu știu.

Luni, 17 septembrie

— Gai-jinii sunt niște viermi fără maniere, spuse Nori Anjo clocotind de furie – Nori Anjo era șeful rou-ului, Consiliul celor Cinci Bătrâni, un bărbat bondoc, cu fața rotundă și veșminte scumpe. Au respins scuzele noastre politicoase cu care ar fi trebuit să se încheie incidentul de pe Tokaido și acum, cu obrăznicie, cer în mod oficial audiență la shogun – scrisoarea este oribilă, cuvintele insolente, uitați aici, citiți singur, tocmai a sosit.

Cu o nerăbdare abia disimulată, întinse sulul adversarului său mult mai tânăr, Toranaga Yoshi, care ședea în fața lui. Erau singuri într-una din încăperile de audiență în corpul central al castelului Yedo și porunciseră tuturor paznicilor să plece. O măsuță joasă, de lac roșu se afla între cei doi bărbați. Pe ea era așezată o tavă neagră de ceai, cu cești de ceai și un ceainic dintr-un porțelan fin ca o coajă de ou.

— Ce spun gai-jinii nu are importanță – Yoshi luă sulul, dar nu-l citi, spre deosebire de Anjo, veșmintele lui erau simple și purta săbii de luptă, nu de ceremonie. Trebuie să-i silim cumva să facă ceea ce dorim noi – Yoshi era daimyo al provinciei Hisamatsu, o feudă mică, dar importantă din apropiere și descendent direct al primului shogun Toranaga, la „sugestia” recentă a împăratului și în pofida opoziției înverșunate a lui Anjo, tocmai fusese numit Tutore al Moștenitorului, băiatul shogun și desemnat să ocupe postul vacant din Consiliul celor Cinci, un nobil înalt, în vârstă de douăzeci și șase de ani, cu mâini fine și degete lungi. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să-l vadă pe shogun, spuse el, căci ar însemna confirmarea legalității Tratatelor care nu sunt încă, de fapt, ratificate. O să le refuzăm cererea insolentă.

— Sunt de acord că este insolentă, totuși trebuie să facem ceva și să hotărâm și în privința aceluia câine ticălos din Satsuma, Sanjiro.

Amândoi erau foarte iritați de această problemă cu gai-jinii care le tulbura de două zile wa-ul, armonia interioară. Amândoi doreau să încheie cât mai curând această întâlnire – Yoshi se grăbea să se întoarcă în apartamentul lui de dedesubt, unde îl aștepta Koiko, iar Anjo la o întâlnire secretă cu un doctor. Afară era soare și o atmosferă plăcută, se simțea miros de mare și de pământ reavăn pe care îl aducea printre șipicile obloanelor închise o briză ușoară. Încă nu se simțea amenințarea iernii. Dar iarna o să vină, se gândea Anjo, căruia durerea din măruntaie îi abătea atenția de la indispoziție. Urăsc iarna, anotimpul morții, anotimpul tristeții, cu cerul trist, marea tristă, pământul trist și urât, și înghețat, copacii goi și frigul care îți chinuie încheieturile, aducându-și aminte cât ești de bătrân. Era un bărbat cărunț, de patruzeci și șase de ani, daimyo de Mikawa și fusese

principalul pilon al puterii *roju*, de când dictatorul *tairo* li fusese asasinat cu doi ani înainte. În timp ce tu, mucosule, se gândea el morocănos, nu ești numit decât de două luni în Consiliu și de patru săptămâni Tutore – două numiri politice periculoase, făcute în pofida protestelor noastre. Ar fi timpul să ți se mai rezeze aripile.

— Bineînțeles că noi toți apreciem sfatul tău, adăugă el cu o voce mieroasă, fără să creadă ceea ce spune, cum de altfel nici interlocutorul lui nu credea. De două zile, gai-jinii își pregătesc flota pentru luptă, trupele lor fac instrucție zilnic și mâine sosește conducătorul lor. Ce soluție ai?

— Aceași ca și ieri, cu sau fără sulul lor oficial: le trimitem încă o scrisoare de scuze pentru „regretabila întâmplare”, înfășurată într-un sarcasm pe care nu vor fi niciodată în stare să-l sesizeze, din partea unei persoane oficiale pe care nu o vor cunoaște niciodată și potrivită în așa fel să sosească înainte ca șeful gai-jin să plece din Yokohama și rugându-l să ne mai acorde un răgaz pentru „cercetări”. Dacă asta nu-l satisface și dacă el sau ei vin la Yedo, n-au decât. Trimitem un funcționar umil, ca de obicei, care nu ne poate obliga pe noi cu nimic, îl trimitem așadar la Legația lor ca să poarte tratative și în felul acesta le dăm puțină supă, dar nici o bucățică de pește. Și amânăm, și amânăm...

— Între timp însă ar fi cazul să ne exercităm dreptul ereditar al shogunatului și să-i poruncim lui Sanjiro să ni-i predea pe ucigași imediat pentru a fi pedepsiți, să plătească despăgubirea imediat prin intermediul nostru și să-i instituim imediat arest la domiciliu. Să-i poruncim! spuse Anjo mânios. Nu ai experiență în chestiunile înalte ale shogunatului.

Stăpânindu-și furia și dorind foarte mult să-l trimită pe Anjo imediat la pensie pentru prostia și lipsa lui de maniere, Yoshi spuse:

— Dacă îi vom porunci așa ceva lui Sanjiro, nu ne va da ascultare, și atunci vom fi siliți să pornim război împotriva lui. Iar Satsuma este prea puternică și are prea mulți aliați. Nu am mai avut războaie de două sute cincizeci de ani. Nu suntem pregătiți de război. Războiul este...

Se făcu dintr-o dată tăcere. O tăcere stranie, fără să vrea, amândoi bărbații puseră mâna pe săbii. Ceștile de ceai și ceainicul porniră să zăngăne. Pământul începu să se scuture, tot turnul se clătină, o dată, și încă o dată. Cutremurul dură treizeci de secunde. Apoi se termină la fel de brusc cum începuse. Cei doi bărbați așteptau impasibili, cu ochii la ceștile de ceai. Nu urmă nici o replică. Nici o replică. Așteptarea se instalase în tot castelul Yedo. Toate viețuitoarele erau în așteptare. Nimic.

Yoshi sorbi puțin ceai, apoi așază meticolos ceașca din nou în centrul farfurioarei. Anjo îl invidia pentru puterea lui de a se controla.

Înlăuntrul său, Yoshi era foarte tulburat și își zicea: Astăzi zeii mi-au zămbit, dar ce va fi data viitoare, sau mai încolo – în orice clipă, sau peste o lumânare de timp, în după-amiaza aceasta, sau la noapte sau mâine dimineață? Karma! Astăzi am scăpat, dar foarte curând va fi alt cutremur, unul mai cumplit, ucigaș, așa cum a fost acum șapte ani, când era cât pe-aci să mor și numai la Yedo au pierit o sută de mii de oameni în timpul cutremurului și al incendiilor care urmează întotdeauna după el, ca să nu mai punem la socoteală miile de oameni luați de talazurile mării și înecați de valul uriaș tsunami care se ridicase în acea noapte din ocean și măturase de pe fața pământului atâția oameni, printre care și pe Yuriko, pe atunci iubirea vieții mele. Își porunci să-și domine frica.

— Războiul este cât se poate de nepotrivit în acest moment. Satsuma este foarte puternică, iar armatele din Tosa și Choshu o să se alieze pe față cu ei, nu suntem destul de puternici ca să-i zdrobim singuri.

Tosa și Choshu erau feude aflate departe de Yedo, amândouă dușmani tradiționali ai shogunatului.

— Cei mai importanți daimyo vor veni sub steagul nostru, dacă vor fi chemați, iar restul îi vor urma pe aceștia, spuse Anjo, încercând să ascundă efortul pe care îl făcea ca să-și desprindă mâna de pe mânerul sabiei, căci era încă înspăimântat.

Yoshi era perspicace și bine pregătit, sesiză teama lui Anjo, și și-o notă în minte, bucuros de ceea ce văzuse la adversarul lui.

— Nu, nu vor veni, spuse el, cel puțin deocamdată. Vor întârzia, vor trage de timp, ne vor amâna și nu ne vor ajuta niciodată efectiv să zdrobim Satsuma. N-au curaj.

— Dacă nu acum, atunci când?

Furia lui Anjo se risipise, alungată de teama pe care i-o produceau cutremurele. Trăise un cutremur cumplit pe vremea când era copil – tatăl devenise o torță vie, mama și cei doi frați se prefăcuseră în scrum în fața ochilor lui. De atunci, la cea mai mică clătinare a pământului, retrăia ziua aceea, în toată oroarea ei și simțea din nou în nări mirosul de carne arsă și îi răsunau în urechi țipetele lor înfricoșate.

— Oricum, trebuie să-l potolim pe câinele ăsta mai devreme sau mai târziu. De ce să n-o facem acum?

— Pentru că trebuie să așteptăm până vom fi mai bine înarmați. Ei – adică Satsuma, Tosa și Choshu – au arme moderne, tunuri și puști, dar nu știm câte. Și câteva nave cu aburi.

— Vândute lor de gai-jini împotriva dorințelor shogunatului.

— Cumpărate de ei din cauza slăbiciunii noastre.

— Nu sunt eu răspunzător de asta! se înroși la față Anjo.

— Nici eu! degetele lui Yoshi se strânsă pe mânerul sabiei. Aceste feude sunt mai bine înarmate decât noi – indiferent din ce

motive. Îmi pare foarte rău, trebuie să așteptăm, fructul Satsuma nu este încă destul de putred ca să riscăm să începem un război pe care nu-l putem câștiga singuri. Suntem izolați, iar Sanjiro nu este, vocea lui deveni mai categorică. Dar sunt de acord că va trebui să-l învățăm minte cât de curând.

— Măine voi cere Consiliului să emită un ordin de război.

— Pentru binele shogunatului, al tău și al întregului clan Toranaga, sper că ceilalți mă vor asculta pe mine.

— Vom vedea mâine. Capul lui Sanjiro trebuie pus într-o țeapă și expus ca exemplu pentru toți trădătorii.

— Sunt de acord că Sanjiro trebuie să fi ordonat masacrul de pe Tokaido numai ca să-i scoată din minți de furie pe gai-jini. Singura noastră soluție este amânarea. Misiunea trimisă de noi în Europa trebuie să se întoarcă dintr-o zi în alta și atunci necazurile noastre vor lua sfârșit.

Cu nouă luni în urmă, în ianuarie, shogunatul trimisese prima delegație oficială din Japonia la bordul unei nave cu aburi în America și în Europa cu ordinul secret de a renegocia Tratatul – *roju* le considera „proiecte de înțelegeri neautorizate” – cu guvernele englez, francez și american și de-a anula sau amâna orice altă deschidere de noi porturi. Ordinele lor erau clare. În momentul de față, Tratatul ar trebui să fie anulate. Anjo spuse amenințător:

— Așadar, dacă nu putem porni război, ești totuși de acord că Sanjiro trebuie înlăturat?

Bărbatul cel tânăr era mult prea precaut ca să-și dea acordul fățiș și se întreba oare ce avea de gând Anjo, sau ce plănuise deja. Își așeză sabia mai comod și se prefăcu a reflecta la această problemă, constatând încă o dată că noua funcție îi plăcea foarte mult. Iată-mă, așadar, din nou în centrul puterii. O, da, Sanjiro m-a ajutat să ajung aici, dar asta numai pentru a-și atinge scopul lui murdar – acela de a mă distruge făcându-mă răspunzător în mod public de toate necazurile pe care ni le-au provocat blestemații aceștia de gai-jini, transformându-mă astfel într-o țintă de cea mai mare importanță pentru blestemații de *shishi* – toate astea pentru a uzurpa drepturile noastre ereditare, pentru a ne lua averile și shogunatul. Nu contează, eu știu ce pune la cale el și câinele lui, Katsumata, care sunt adevăratele lui intenții în privința noastră, intențiile lui și ale aliaților lor, din Tosa și Choshu. N-o să-i meargă, jur pe strămoșii mei.

— Cum ai vrea să-l înlături pe Sanjiro?

Chipul lui Anjo se întunecă, căci își aminti de cearta violentă pe care o avusese cu acesta cu numai câteva zile în urmă.

— Îți repet, spusese Sanjiro, ascultă de sugestiile împăratului: convoacă imediat o adunare a tuturor daimyo, cere-le cu umilință să

formeze un consiliu pentru a sfătui, a reforma și a conduce shogunatul, rupe tratatele acelea infame și ilegale cu gai-jinii, poruncește să se închidă toate porturile pentru gai-jini, iar dacă refuză, alungă-i imediat!

— Îți amintesc din nou, numai shogunatul are dreptul să se ocupe de politica externă, de orice fel de politică, nu împăratul și nici tu! Știm amândoi că l-am decepționat, îi spusese Anjo, urându-l de moarte pentru ascendența lui, pentru armatele lui, pentru bogățiile și pentru sănătatea lui atât de evidentă. Sugestiile sunt ridicole și irealizabile. Am menținut pacea timp de două sute și...

— Da, întru îmbogățirea lui Toranaga. Dacă refuzi să-l ascuți pe stăpânul nostru suprem, pe împărat, atunci dă-ți demisia sau fă-ți *seppuku*. Ai ales un copil ca să fie shogun, trădătorul acela de *tairo* li a semnat „tratatele” din cauza administrației Bakufu, gai-jinii sunt aici și pentru asta-i răspunzător Toranaga!

Anjo se învinețise de furie, exasperat de răutatea și de șicanele care durau de mai multe luni și și-ar fi scos imediat sabia din teacă dacă Sanjiro nu ar fi fost protejat de mandatul imperial.

— Dacă *tairo* li n-ar fi negociat și n-ar fi semnat tratatele, gai-jinii ar fi bombardat toată țara și acum am fi supuși precum China!

— Supuși? Ce prostie!

— Ai uitat că Palatul de Vară de la Pekin a fost incendiat și jefuit, Sanjiro-donno? Acum China este practic dezmembrată și guvernarea nu mai este în mâinile chinezilor. Ai uitat că le-au cedat englezilor, cel mai mare dușman al lor, una din insulele lor, Hong Kong, acum douăzeci de ani și acum insula aceea a devenit un bastion invincibil? Tientsin, Shanghai, Swatow sunt acum dominate de gai-jini și au devenit porturi permanente, de sine stătătoare, cuprinse în tratat. Ce zici dacă ne iau și nouă o insulă tot așa?

— O să-i împiedicăm, noi nu suntem chinezi.

— Cum? Îmi pare rău că ești orb și surd și cu capul în nori. Acum un an, în momentul în care s-a terminat ultimul război cu China, dacă i-am fi provocat ar fi trimis toate flotele și armatele acelea împotriva noastră și ne-ar fi zdrobit exact la fel. Numai înțelepciunea administrației Bakufu i-a oprit. Nu ne-am fi putut opune acelor armii uriașe, nici tunurilor și nici armelor lor.

— Sunt de acord că shogunatul este răspunzător pentru faptul că eram nepregătiți, era obligația lui Toranaga. Ar fi trebuit să avem tunuri moderne și nave de război încă de acum câțiva ani, știam de existența lor de atâția ani de zile. Oare nu ne-au avertizat olandezii de zeci de ori despre invențiile lor, dar ne-am băgat capetele în oala de noapte ca să nu auzim și să nu vedem nimic! L-ați trădat pe împărat. Ați fi putut ceda cel mult un port, Deshima, dar de ce a trebuit să oferiți Yokohama, Hirodate, Nagasaki, Kanagawa ticălosului de

american Townsend Harris și să le permiteți accesul în Yedo pentru legațiile lor neobrăzate! Dă-ți demisia și lasă-i pe alții mai pricepuți să salveze Țara Zeilor...

Amintindu-și de această ceartă violentă, Anjo începu să transpire, mai ales că își dădea seama că în multe privințe avea dreptate. Scoase o batistă de hârtie din mâneca largă și își șterse sudoarea de pe frunte și de pe creștetul ras și îi aruncă o privire lui Yoshi, gelos pe înfățișarea lui, pe comportamentul lui sigur de sine, dar cel mai mult pe tinerețea și virilitatea lui devenită deja legendară. Nu e mult de când era așa de ușor să fii mulțumit, să fii potent, își zise dintr-o dată nefericit, dar acum, cu durerea asta continuă în burtă... Nu e mult de când putea să-și stârnească bărbăția foarte ușor și s-o simtă tare, iar acum nu mai era în stare nici chiar cu o persoană pe care o dorea foarte mult, nici cu cele mai sofisticate tehnici, alifii sau medicamente.

— Sanjiro poate își închipuie că nu putem ajunge până la el, dar se înșeală, spuse el în cele din urmă. Pune-ți și tu mintea la contribuție, Yoshi-donno, tânărul, dar atât de înțeleptul nostru consilier, cum să-l înlăturăm, altfel s-ar putea ca tocmai capul tău să ajungă într-o țeapă nu peste prea mult timp.

Yoshi hotărî să nu ia cele spuse ca o ofensă și zise:

— Ce propun ceilalți Bătrâni?

— Vor vota așa cum le voi spune eu, răsă viclean Anjo.

— Dacă nu mi-ai fi rudă, ți-aș sugera să demisionezi sau să-ți faci seppuku.

— Ce păcat că nu ești ilustrul tău tiz ca să poți da cu adevărat ordine, nu-i așa? Anjo se ridică anevoie. Am să le trimit acum răspuns, să mai amâne. Măine vom vota în chestiunea cu Sanjiro, pentru a-l reduce la tăcere... – se întoarse furios spre paznicul care deschisese brusc ușa, Yoshi își și trăsese sabia afară din teacă. Am poruncit...

Paznicul înspăimântat murmură umil:

— Îmi cer iertare, Anjo-sama...

Furia lui Anjo dispăru ca prin farmec când un tânăr dădu înlături paznicul și pătrunse vijelios în încăpere, urmat îndeaproape de o fată, care avea doar un metru jumătate înălțime. Amândoi erau îmbrăcați cu multă îngrijire și fierbeau de furie. În urma lor veneau patru samurai înarmați, apoi o matroană și o doamnă de onoare. Imediat, atât Anjo cât și Yoshi îngenuncheară și își puseră frunțile pe tatami. Suita făcu o plecăciune de răspuns. Tânărul, shogunul Nobusada, nu se înclină. Nici fata, prințesa imperială Yazu, soția lui. Erau amândoi de aceeași vârstă – șaisprezece ani.

— Cutremurul acesta mi-a spart vaza favorită, spuse tânărul emoționat, ignorându-l într-adins pe Yoshi. Vaza mea favorită! făcu semn să se închidă ușile, garda lui rămase înăuntru, la fel ca și femeile

din suita soției lui. Vreau să vă spun că mi-a venit o idee minunată.

— Îmi pare nespus de rău pentru vază, sire, spuse Anjo pe un ton blând. Ați avut o idee?

— Noi..., eu am hotărât, noi, eu și soția mea, noi am hotărât să mergem la Kyoto să-l vedem pe împărat și să-l întrebăm ce să facem cu gai-jinii, cum să-i dăm afară! tânărul privi radiind de bucurie la soția sa și aceasta dădu din cap fericită. Vom merge luna viitoare. Va fi o vizită de stat!

Anjo și Yoshi simțiră amândoi cum le explodează creierii, amândoi ar fi vrut să se repeadă și să-l strângă de gât pe mucosul ăla pentru nechibzuința lui. Dar se stăpâniră amândoi perfect, căci erau amândoi obișnuiți cu prostia și îngâmfarea lor stupidă și, pentru a mia oară, blestемară în gând ziua când se propusese această căsătorie și când fusese împlinită.

— Este o idee interesantă, spuse Anjo precaut, cercetând-o cu privirea pe fată și observând că aceasta își concentrase atenția asupra lui și că, la fel ca întotdeauna, deși buzele îi zâmbeau, ochii îi erau duri. Am să supun această sugestie în fața Consiliului Bătrânilor și o vom examina cu toată atenția.

— Bine, spuse plin de importanță Nobusada, un tinerel mic, firav, doar ceva peste un metru șaiszeci înălțime, care purta întotdeauna sandale cu talpa groasă, *geta*, ca să pară mai înalt, cu dinții dați cu vopsea neagră, așa cum cerea eticheta curții de la Kyoto, deși nu se cerea și în cercurile shogunatului. Trei sau patru săptămâni vor trebui să fie suficiente pentru a pregăti totul, zise el și zâmbi nevinovat către soția sa. Am omis ceva, Yazu-chan?

— Nu, sire, spuse ea blând, cum ați putea uita ceva? avea chipul delicat și aranjat după stilul Curții de la Kyoto: sprâncenele pensate și, în locul lor, desenate arcuri mari, trasate pe machiajul alb al feței, dinții vopsiți în negru, părul negru ca pana corbului ridicat în sus și fixat cu ace de păr mari, ornamentale, un kimono roșu, împodobit cu frunze ruginii, de toamnă și un obi auriu – prințesa imperială Yazu, sora vitregă a Fiului Cerului, soția lui Nobusada de șase luni, care se gândea la el de la doisprezece ani, se logodise cu el la paisprezece și se căsătorise la șaisprezece. Bineînțeles că o decizie venită din partea ta nu poate fi o sugestie.

— Bineînțeles, onorată prințesă, spuse repede Yoshi. Dar ne pare foarte rău, sire, în patru săptămâni nu se pot face toate aranjamentele necesare pentru o întrevedere atât de importantă. Pot să-mi permit să vă sfătuiesc să cântăriți implicațiile posibile, căci o asemenea vizită ar putea fi interpretată greșit.

Zâmbetul lui Nobusada pieri.

— Implicații? Sfaturi? Ce implicații? Interpretată greșit? De către cine? De cine? întreabă el dur.

— Nu, nu sire, nu de mine. Doream numai să subliniez faptul că nici un shogun nu s-a dus niciodată la Kyoto ca să ceară sfatul împăratului și ar fi de-a dreptul periculos să se creeze un asemenea precedent în timpul shogunatului înălțimii Tale.

— De ce? Întrebă supărat Nobusada. Nu înțeleg.

— Pentru că, așa cum vă amintiți, shogunul este singurul care are datoria ereditară de a lua decizii în locul împăratului, împreună cu Consiliul Bătrânilor și shogunatul – Yoshi păstra un ton blajin. În felul acesta, Fiul Cerului are posibilitatea să-și petreacă timpul luând contact cu zeii pentru noi toți și shogunatul are datoria să împiedice ca întâmplările comune și viața cotidiană să-i tulbure wa-ul.

— Ceea ce spune Toranaga Yoshi este adevărat, soțul meu, spuse blând prințesa Yazu. Din nefericire, gai-jinii i-au tulburat deja wa-ul, așa cum știm cu toții, astfel încât ar fi deopotrivă un act de politețe și de curtoazie să-i cerem sfatul fratelui meu, Prea Luminatul, fără a încălca datinile istorice.

— Da, tânărul își umflă pieptul. Așa am hotărât!

— Consiliul va lua imediat în considerare dorința dumneavoastră, spuse Yoshi.

Chipul lui Nobusada se schimonosi de furie și urlă:

— Dorința? Este o hotărâre! N-ai decât să le-o prezinți și lor, dar eu am hotărât. Eu sunt shogun, nu tu. Am hotărât! M-au ales pe mine, iar pe tine te-au respins – toți daimyo credincioși mie te-au respins. Eu sunt shogun, vere!

Toți erau speriați de izbucnirea lui. Cu excepția fetei. Ea zâmbea în sinea ei, ținea privirea plecată în jos și își spunea: în sfârșit, răzbunarea mea începe să se simtă.

— Este adevărat, sire, spuse Yoshi păstrând un ton moderat, deși culoarea îi pierise din obraji. Dar eu sunt tutore și trebuie să vă dau sfatul meu împotriva...

— N-am nevoie de sfatul tău! Nu m-a întrebat nimeni dacă vreau un tutore, și n-am nevoie de nici un fel de tutore, vere, în nici un caz de unul ca tine.

Yoshi îl privea turbând de furie pe tânăr. Cândva eram și eu exact la fel ca tine, se gândi el rece, o marionetă – mi s-a poruncit să mă duc acolo sau dincolo, am fost luat din familia mea ca să fiu adoptat de alta, ca să fiu căsătorit, sau alungat și omorât aproape de șase ori și toate acestea numai pentru că zeii au decis ca eu să mă nasc fiul tatălui meu – așa cum și tu, idiot patetic ce ești, te-ai născut fiul tatălui tău. Sunt la fel ca tine în multe privințe, dar n-am fost niciodată un bufon, am fost întotdeauna un bărbat cu spada în mână, mi-am dat întotdeauna seama când eram tratat ca o marionetă, iar acum nu mai sunt marionetă. Sanjiro din Satsuma nu știe încă, dar el este cel care m-a transformat în păpușar.

— Atâta timp cât sunt tutore, vă voi apăra, sire, spuse el, și privirea i se fixă asupra fetei, atât de fină și delicată. Pe dumneavoastră și familia dumneavoastră.

Fata nu-i înfruntă privirea. Nu era nevoie. Amândoi știau că războiul fusese declarat.

— Suntem fericiți să ne bucurăm de protecția ta, Toranaga-sama.

— Eu, nu! scrâșni Nobusada. Ai fost rivalul meu, acum nu mai ești nimic! Peste doi ani împlinesc optsprezece ani și atunci am să domnesc singur, iar tu... – arată spre chipul impasibil al lui Yoshi cu un deget tremurător, înspăimântându-i pe toți, cu excepția fetei. Dacă nu înveți să fii scultător, o să... o să fii alungat în Insula din Nord pentru totdeauna. Mergem la Kyoto!

Se răsuca pe călcâie, iar un paznic deschise grăbit ușa. Soția sa îl urmă, apoi ieșiră și ceilalți, iar când rămaseră din nou singuri, Anjo își șterse transpirația de pe gât.

— Ea este..., ea este pricina și cauza acestei agitații și semeției lui, spuse el posomorât. De când a venit ea, caraghiosul ăsta a devenit și mai prost decât era.

Yoshi își ascunse uimirea: Anjo făcea un comentariu atât de periculos cu voce tare.

— Ceai?

Anjo dădu afirmativ din cap, gelos din nou pe eleganța și puterea de stăpânire ale lui Yoshi. Nobusada, într-un anumit fel, nu e chiar atât de prost, se gândi el. Sunt de acord cu el în ceea ce te privește, cu cât te îndepărtăm mai repede, cu atât va fi mai bine, pe tine și pe Sanjiro, amândoi ne faceți neazuri. Oare Consiliul ar putea vota să-ți limităm puterile sau să te exileze? E drept că îl faci întotdeauna să-și iasă din fire pe băiatul ăsta zănatec, ori de câte ori te vede. Dacă n-ai fi tu, m-aș descurca și cu scorpia de nevastă-sa, fie ea chiar și sora împăratului. Și când te gândești numai că am fost în favoarea căsătoriei, dar eu am fost acela care am dus la îndeplinire stratagema *tairo*-ului Ii, chiar împotriva voinței împăratului, care nu era de acord cu o asemenea alianță. Nu am refuzat noi prima lui propunere, când ne-a oferit-o pe fiica lui în vârstă de treizeci de ani, apoi pe cea de un an, până când în cele din urmă, a cedat presiunilor noastre și a fost de acord cu sora sa vitregă? Bineînțeles că această legătură strânsă a lui Nobusada cu familia imperială ne întărește împotriva lui Sanjiro și a seniorilor din exterior, împotriva lui Yoshi și a celor care l-ar fi vrut pe el în scaunul shogunului. Legătura va fi și mai puternică dacă vor avea un fiu – asta o va îmblânzi și pe ea și îi va curăța sângele de venin. O sarcină i-ar fi foarte necesară. Doctorul băiatului ar trebui să-i mărească doza de ginseng, sau să-i dea niște pilule speciale ca să aibă mai multă putere, e cumplit să fii atât de firav la vârsta asta. Da, cu cât va fi mai curând însărcinată, cu atât mai bine. Își termină ceaiul și

spuse:

— Ne vedem la întâlnirea de mâine.

Amândoi se prosternară adânc. Yoshi plecă și ieși afară, la aer. Avea nevoie de un răgaz de gândire. Jos se vedeau fortificațiile solide de piatră, cu trei șanțuri concentrice, traversate de poduri mobile, cu ziduri monstruoase. În interiorul castelului erau suficiente încăperi pentru cincizeci de mii de samurai și zece mii de cai, pe lângă numeroase holuri, săli și palate pentru familiile alese, credincioase, dar numai pentru familia Toranaga în interiorul primului șanț, și o mulțime de grădini pretutindeni. În corpul central, deasupra și dedesubtul lui, erau spațiile de locuit cele mai sigure și apartamentele sacre pentru shogunul în activitate, familia, curtenii și favoriții lui. Și încăperile tezaurului. În calitate de tutore, Yoshi locuia și el aici, fără să fi fost binevenit, totuși în siguranță, căci locuia împreună cu garda sa personală.

Dincolo de șanțul exterior se desfășura primul cerc de palate ale regilor daimyo. Erau reședințe spațioase, bogate, strălucitoare, apoi altele mai modeste, apoi și mai modeste, câte o reședință din aceasta pentru fiecare daimyo din țară. Toate fuseseră stabilite de shogunul Toranaga personal și construite în conformitate cu noua lege promulgată de el, *sankin-kotai*, legea reședinței alternative. „*Sankin-kotai*, spunea el, cere fiecărui daimyo să construiască imediat și să păstreze pentru totdeauna o reședință potrivită sub zidurile castelului meu, în pozițiile exacte pe care le-am decis eu, unde el, familia sa și cei câțiva seniori din anturajul lui trebuie să locuiască în mod permanent. Fiecare palat să fie somptuos și fără construcții de apărare. O dată la trei ani, daimyo are voie să se întoarcă la feuda sa și să petreacă acolo un an cu seniorii lui, dar fără soție, concubine, mamă, tată sau copii, sau copiii copiilor, sau cu oricare alt membru apropiat din familie – ordinea după care daimyo vor pleca sau vor rămâne aici va fi riguros reglementată în conformitate cu următoarea listă și după următoarea programare...”

Cuvântul „ostatec” nu fusese menționat niciodată, deși luarea de ostateci, la ordin sau oferiți de bună voie, pentru a asigura bunăvoința mai marelui, era un obicei curent. Chiar și Toranaga fusese ostatec pe vremea când era copil la dictatorul Goroda. Întreaga lui familie fusese ostatecă la succesorul lui Goroda, Nakamura, aliatul și suveranul lui. Iar el însuși, ultimul și cel mai mare, se hotărâse pur și simplu să extindă acest obicei prin *sankin-kotai*, pentru a-i ține pe toți la discreția lui.

„În același timp, scrisese el în Testamentul Său, un document secret destinat numai unora dintre descendenții lui, shogunii următori vor trebui să-i încurajeze pe toți daimyo să-și construiască palate elegante, să ducă o viață de plăceri și desfătări, să se îmbrace elegant

și să se distreze cât mai mult, pentru a-i face să-și irosească veniturile anuale în koku care, după legea străveche și imuabilă aparțin numai respectivului daimyo. În felul acesta cu toții vor veni curând datori vânduți, vor fi și mai mult dependenți de noi și, ceea ce este și mai important – nu vor mai avea colți, în timp ce noi vom continua să fim cumpătați și ne vom feri de extravagante. Dar chiar și așa, unele feude, cum ar fi Satsuma, Mori, Tosa sau Kii, de exemplu, sunt atât de bogate că, în pofida acestor extravagante, vor avea oricum un surplus periculos. De aceea, din când în când shogunul îi va invita pe daimyo de pe aceste feude să-i dăruiască vreo leghe de drum, un palat, o grădină, o casă a plăcerii, un templu, în cantitățile și la intervalele de timp specificate în documentul următor...”

— Atât de inteligent, atât de clarvăzător, murmură Yoshi.

Fiecare daimyo prins într-o plasă de mătase, incapabil să se răcoale. Dar toate acestea fuseseră distruse de prostia lui Anjo. Prima „cerere” a împăratului pe care o adusese Sanjiro la Consiliu – înainte ca Yoshi să fi devenit membru al acestuia – fusese să se abolească vechiul obicei. Anjo și ceilalți s-au zbatut cât s-au zbatut, s-au certat și, în final, au consimțit. Aproape peste noapte, cercurile de palate se goliră de toate soțiile, concubinele, copiii, rudele și războinicii și în câteva zile se transformaseră într-un loc pustiu, în care nu mai rămăseseră decât câțiva percepatori de dări.

Cea mai bună pârghie a noastră pierdută pentru totdeauna, se gândi întristat Yoshi. Cum a putut oare Anjo să fie așa de prost? Își lăsă privirea să rătăcească dincolo de palate, peste capitala cu un milion de suflete care slujeau castelul și îl hrăneau, un oraș brăzdat în lung și-n lat de pârâiașe și poduri, cele mai multe de lemn. Acum se vedeau destul de multe focuri – urmările cutremurului – pe tot drumul către mare. Un palat mai mare de lemn fusese cuprins de flăcări.

Își aminti indiferent că era palatul seniorului din Sai. Bine, Sai îl sprijină pe Najo. Familiile au plecat, însă Consiliul le poate ordona să reconstruiască palatul și cheltuielile acestea îi vor strivi definitiv. Lasă-l în pace, mai bine gândește-te care este scutul nostru împotriva gai-jinilor? Trebuie să existe unul! Toată lumea spune că pot incendia Yedo, dar că nu pot pătrunde în castel și nici nu pot susține un asediu îndelungat. Nu sunt de acord. Ieri Anjo le-a relatat din nou celor din Consiliu cunoscuta poveste cu asediul de la Malta, acum vreo trei sute de ani, când armatele turcești nu au reușit să alunge vreo șase sute de cavaleri viteji din castelul lor. Anjo spusese:

— Noi avem zeci de mii de samurai, toți ostili față de gai-jini, trebuie să învingem, trebuie să-i facem să plece.

— Dar nici turcii, nici creștinii nu aveau tunuri, îi replicase el. Nu uitați, shogunul Toranaga a luat castelul din Osaka cu ajutorul tunurilor primite de la gai-jini – viermii ăștia ar putea face și ei acum

același lucru.

— Dar chiar și așa, noi ne vom fi retras din timp în munți, în siguranță, la adăpost. Între timp, fiecare samurai, fiecare bărbat, femeie sau copil din țară, chiar și împruțiii de negustori, se vor uni sub steagul nostru și vor cădea asupra lor ca lăcustele. Nu avem de ce să ne fie teamă, spuse mândru Anjo. La castelul Osaka fusese altceva, era un daimyo împotriva altui daimyo, nu era vorba de o invazie. Inamicul nu poate susține o luptă pe uscat. În lupta pe uscat noi trebuie să câștigăm.

— Dar vor distruge totul în urma lor, Anjo-sama. Nu vom mai avea pe cine și ce să guvernăm. Singura noastră șansă este să-i învâluim pe gai-jini așa cum păianjenul își învâluie în plasa lui o pradă mult mai mare decât el. Trebuie să fim ca păianjenul, trebuie să găsim o pânză de păianjen.

Dar nu voiau să-l asculte. Ce e aia un păianjen?

„Mai întâi să înțelegi bine problema, scrisese Toranaga în Testamentul său și apoi, cu răbdare, vei putea să găsești și soluția”. Problema fundamentală cu străinii este pur și simplu aceasta: cum să ne însușim cunoștințele lor, armele, flotele, bogăția lor și să facem comerț cu ei în termenii stabiliți de noi, dar să-i alungăm de aici, să anulăm tratatele inechitabile și să nu permitem nici unuia din ei să pună piciorul pe pământul nostru fără anumite restricții foarte severe. Testamentul continua: „Răspunsul la toate problemele țării noastre se găsește aici, sau în cartea lui Sun Tzu – Arta Războiului – și în răbdare”.

Shogunul Toranaga a fost cel mai răbdător conducător din lume, își zise el, mirându-se pentru a mia oară. Dar chiar dacă Toranaga era stăpân absolut în țară, în afara castelului Osaka, invincibila fortăreață construită de dictatorul Nakamura, a așteptat doisprezece ani ca să se închidă capcana pe care o pusese la cale și să-și înceapă asediul. Castelul se afla în stăpânirea deplină a Doamnei Ochiba, văduva dictatorului, și a fiului lor în vârstă de șapte ani, Yaemon, căruia Toranaga îi jurase solemn credință – precum și a celor optzeci de mii de samurai credincioși și fanatici.

A fost nevoie de doi ani de asediu, de trei sute de mii de soldați, de tunul de pe nava olandeză *Erasmus* al lui Anjin-san, un pilot englez care a condus corabia până în Japonia, de un regiment de carabinieri antrenat tot de el, o sută de mii de răniți, de toată viclenia lui și de inevitabilul trădător din interior pentru ca Doamna Ochiba și Yaemon să prefere să-și facă *seppuku* decât să fie capturați. După aceea, Toranaga, întărise castelul Osaka, distrusese tunul, desființase regimentul de pușcași, interzisese producerea și importul de arme de foc, distrusese puterea preoților iezuiți portughezi și a unor daimyo creștini, realocase feudele, își exilase toți dușmanii, promulgase legile

din Testament, interzisesse roțile, construcția navelor oceanice și cu regret, luase o treime din toate veniturile pentru el însuși și rudele apropiate.

Ne-a făcut puternici, murmură Yoshi. Testamentul lui ne-a dat puterea să menținem țara curată și pacea în felul în care a dorit el. Nu am voie să-l dezamăgesc. Eeee, ce bărbat! Și cât de înțelept a fost din partea fiului său, Sudara, cel de-al doilea shogun, să schimbe numele dinastiei în Toranaga, în locul numelui adevărat de Yoshi – ca să nu uităm niciodată de unde ne tragem. Oare ce m-ar sfătui să fac? Mai întâi să am răbdare, apoi mi-ar cita din Sun Tzu: „Cunoaște-ți inamicul ca pe tine însuși și nu trebuie să te temi nici de o sută de bătălii. Cunoaște-te pe tine însuși, dar nu și pe dușman și pentru fiecare victorie câștigată vei suferi și o înfrângere. Nu te cunoaște nici pe tine, nici pe dușman și vei fi înfrânt în toate bătăliile”. Știu câte ceva despre dușman, dar nu destul. Îi mulțumesc din nou tatălui meu pentru că m-a făcut să înțeleg valoarea educației, pentru că mi-a adus atât de mulți profesori pentru materii atât de diferite de-a lungul anilor, atât străini cât și japonezi. Din păcate, nu am fost prea talentat la limbi străine, așa că trebuie să învăț prin intermediari: de la negustorii olandezi istoria universală, apoi de la un marinăr englez, ca să verific adevărul celor spuse de olandezi și să-mi deschid mai bine ochii – tot așa după cum Toranaga se folosisese de Anjin-san la timpul său și apoi de toți ceilalți. Chinezul care m-a învățat arta guvernării, literatura și știința lui Sun Tzu. Bătrânul preot francez renegat de la Pekin care și-a petrecut un an învățându-mă cine a fost Machiavelli, traducându-l sârguincios în caractere chinezești pentru mine, acesta fiind pașaportul lui pentru a putea trăi pe domeniile tatălui meu și pentru a se bucura de Lumea Sălciilor Plângătoare pe care o adora. Piratul american alungat de pe corabie la Izu care mi-a vorbit despre castelul lor numit Casa Albă și despre războaiele prin care i-au exterminat pe localnici. Rusul emigrat dintr-un loc de pedeapsă numit Siberia, care pretindea că este prinț și că avusese zece mii de sclavi și îmi spunea povești despre niște orașe numite Moscova și Petersburg și toți ceilalți, dintre care unii nu mi-au predat decât câteva zile, alții câteva luni, dar niciodată un an întreg și nici unul dintre ei nu a știut exact cine sunt eu, iar eu nu aveam voie să le spun, tata era așa de grijuliu și de secretos și atât de cumplit când era furios.

— Când oamenii aceștia pleacă de aici, ce se întâmplă cu ei, tată? Întrebase el la început. Sunt atât de speriați cu toții. De ce trebuie să fie așa speriați? Le-ai promis o răsplată, nu-i așa?

— Ai numai unsprezece ani, fiul meu. Îți trec cu vederea, pentru prima și ultima oară, lipsa ta de politețe și îndrăzneala de a-mi pune întrebări. Pentru ca să-ți amintești de mărinimia mea, vei trăi fără nici un fel de mâncare trei zile, te vei urca singur pe muntele Fuji și vei

dormi fără pătură.

Yoshi fu străbătut de un fior. Pe atunci nu ştia ce înseamnă cuvântul mărinimie. În zilele acelea fusese cât pe-aci să moară, dar împlinise ceea ce i se poruncise. Drept răsplată pentru efortul lui de autodisciplină, tatăl lui, daimyo de Mito, îi spusese că urma să fie adoptat de familia Hisamatsu pentru a deveni astfel moştenitor al ramurii Toranaga.

— Tu eşti cel de-al şaptelea fiu al meu. În felul acesta vei avea propria moştenire şi vei avea strămoşi mai nobili decât fraţii tăi.

— Da, tată, răspunsese el, înghiţindu-şi lacrimile.

Pe vremea aceea nu ştia că fusese destinat să devină shogun, nici nu i se spusese aşa ceva vreodată. După aceea, când shogunul Iyeyoshi murise de meningită cu patru ani în urmă, iar el împlinise douăzeci şi doi de ani, fusese propus pentru această funcţie de tatăl său, dar *tairo* li se opusese şi câştigase – forţele personale ale lui li puseseră mâna pe Porţile Palatului. În felul acesta fusese numit vărul său, Nobusada. Yoshi, familia lui, tatăl lui şi toţi sprijinatorii lor mai importanţi şi influenţi fuseseră condamnaţi la un arest sever la domiciliu. Abia după ce li fusese asasinat, Yoshi fusese eliberat şi reinstalat în drepturile şi onorurile sale, împreună cu cei care mai supravieţuiseră. Tatăl lui murise în timpul arestului la domiciliu.

Eu ar fi trebuit să fiu shogun, îşi spuse el pentru a mia oară. Eram pregătit, eram gata să opresc decăderea instituţiei shogunatului, aş fi putut crea un nou tip de legătură între shogunat şi toţi daimyo şi aş fi putut să mă descurc foarte bine şi cu gai-jinii. Aş fi luat-o pe prinţesa aceasta de soţie, n-aş fi semnat niciodată înţelegerile acelea şi nici n-aş fi permis ca negocierile să meargă atât de rău. Aş fi terminat eu cu Townsend Harris şi aş fi început o eră nouă, o eră de schimbări pentru a comanda lumea exterioară la ritmul nostru nu al lor. Dar, deocamdată, eu nu sunt shogun. Nobusada a fost ales shogun în mod corect, tratatele există, prinţesa Yazu există, iar Sanjiro, Anjo şi gai-jinii bat la porţile noastre. Se simţi scuturat de un fior. Ar trebuie să fiu mai circumspect. Otrăvirea este o artă veche, o săgeată ziua sau noaptea, asasinii ninja sunt cu sutele peste tot, gata să se lase angajaţi. Şi mai sunt şi shishii. Dar un răspuns trebuie să existe! Care este acela?

O sumedenie de păsări de mare se roteau deasupra oraşului şi deasupra castelului, întrerupându-i şirul gândurilor. Studie cerul. Nu se vedea nici un semn de schimbare, de furtună, deşi aceasta era luna schimbărilor, când încep să sufle vânturile mari care aduc cu ele iarna. Iarna va fi rea în anul acesta. Nu va fi foamete, aşa cum a fost acum trei ani, dar recolta este totuşi slabă, mai slabă decât anul trecut... Stai puţin! Ce a spus Anjo? Ceva ce mi-a amintit de un lucru! Se întoarse şi făcu semn unuia din paznicii săi, simţindu-se foarte

emoționat.

— Adu-l aici pe spion, pescarul, cum îi zice? A, da, Misamoto, adu-l aici în secret la sediul meu, imediat – este păzit acum în Casa de Răsărit a Gărzilor.

Marti, 18 septembrie

Exact în zorii zilei, tunul de pe nava amiral trase unsprezece salve, în momentul în care cuterul lui Sir William ajunsese la scara de acces. Dinspre mal se auzi ecoul slab al uralelor – toți bărbații trei veniseră să vadă plecarea flotei spre Yedo. Vântul se întetea, marea era frumoasă, cerul ușor acoperit. Sir William fu întâmpinat oficial la bord, Phillip Tyrer îl seconda, iar restul personalului se îmbarcase deja pe celelalte nave de război însoțitoare. Cei doi bărbați purtau redingote și jobene. Tyrer avea brațul susținut într-o eșarfă. Îl zăriră pe amiralul Ketterer, care îi aștepta pe puntea principală, alături de el se afla John Marlowe, amândoi îmbrăcați în uniformă – pălării cu boruri largi, jileți albastre cu nasturi și eghileți aurii, cămăși albe, veste, pantaloni bufanți și ciorapi, pantofi cu cataramă și săbii strălucitoare. Imediat, Phillip Tyrer își spuse: La naiba, ce elegant și chipeș e întotdeauna John Marlowe, la fel ca și Pallidar în uniforma asta. Să fiu al naibii dacă eu am astfel de haine de ceremonie, de fapt nu am nici un fel de îmbrăcăminte în care să pot rivaliza cu ei și sunt sărac lipit în comparație cu ei și n-am ajuns nici măcar secretar adjunct. La dracu'! Nimic nu se compară cu o uniformă pentru un bărbat care vrea să facă impresie asupra unei fete. Aproape că se izbi de Sir William care se opri în vârful scării, în timp ce amiralul și Marlowe îl salutau politicos, ignorându-l pe Phillip. Să fie ai naibii, își spuse el, concentrează-te, și tu ești la datorie, la fel ca și ei și, la fel ca și ei, în slujba puterii! Ai grijă, implică-te și tu în acțiune! Wee Willie Winkie e parcă lovit de streche de ieri, când i-ai dat raportul!

— Bună dimineața, Sir William, bine ați venit la bord!

— Mulțumesc. Bună dimineața, domnule amiral Ketterer, răspunse Sir William ridicându-și jobenul, Tyrer îi urmă exemplul, în timp ce vântul le umfla la amândoi redingotele. Dați-i drumul, vă rog. Ceilalți miniștri sunt pe nava amiral francez.

— Bine.

Amiralul îi făcu semn lui Marlowe. Marlowe salută imediat, se duse spre căpitanul care se afla pe puntea deschisă, chiar în fața coșului și a catargului principal și salută din nou.

— Amiralul vă transmite complimentele sale, domnule. Porniți spre Yedo.

Comenzile fură date și urmate rapid, marinarii strigară de trei ori ura, în câteva clipe ancora fu ridicată la bord și în sala cazanelor, trei punți mai jos, echipele de fochiști, dezbrăcați până la brâu, aruncară câteva lopeți în plus în cuptoare cântând pe alt ritm acum, tușind și strănutând în aerul plin tot timpul de funingine și fum. În partea

cealaltă, în sala mașinilor, mecanicul șef ordonă „jumătate înainte” și mașinile uriașe începură să învârtă axul elicei. Și se puse în mișcare nava Majestății Sale *Euryalus*, construită la Chatham cu opt ani în urmă, o fregată crucișător cu trei catarge, un coș, încărcătură de 3 200 tone, 35 de tunuri, un echipaj complet de 359 ofițeri, marinari și soldați – la care se adăugau alți 90 de oameni care lucrau sub punți, fochiști și mecanici. În ziua aceea toate pânzele fuseseră strânse și punțile erau pregătite de luptă.

— O zi plăcută, domnule amiral, spuse Sir William.

Se aflau pe puntea de comandă. Phillip Tyrer și Marlowe, care se salutaseră în tăcere, se țineau și ei aproape.

— Deocamdată, da, fu de acord amiralul, care era întotdeauna stânjenit în compania persoanelor civile, mai ales când era vorba de o persoană ca Sir William, care era superiorul lui pe linie ierarhică.

— Apartamentul meu este la dispoziția dumneavoastră, dacă doriți.

— Mulțumesc!

Pescărușii plonjau și țipau deasupra siajului lor. Sir William îi studie o clipă, încercând să-și alunge deprimarea.

— Mulțumesc, dar prefer să rămân pe punte. Nu l-ați cunoscut încă pe domnul Tyrer, așa cred! Este noul nostru interpret în devenire.

Amiralul remarcă pentru prima oară prezența lui Tyrer.

— Bine ați venit la bord, domnule Tyrer, avem mare nevoie de vorbitori de japoneză aici. Ce mai face rana dumneavoastră?

— Nu face rău, vă mulțumesc, sir, spuse Tyrer, încercând încă o dată, să se retragă în anonimat.

— Hmm! O întrebare foarte neplăcută.

Ochii de un albastru pal ai amiralului scrutau marea și nava. Amiralul avea o față rumenă și bătută de vânt, cu o gușă mare și o colerică cută groasă de carne care se revărsa la ceafă, peste gulerul scrobit. Examină o clipă cu un ochi critic fumul care ieșea pe coș, analizându-i culoarea și mirosul, apoi mormăi și scutură câteva fire de funingine de pe vesta sa impecabilă.

— Ceva în neregulă?

— Nu, Sir William. Cărbunele pe care îl avem aici nu se compară cu cel de la Shanghai, ca să nu mai vorbim de cel din Welsh sau din Yorkshire. Are prea multe impurități. Destul de ieftin când putem face rost de el, dar asta nu se întâmplă prea des. Ar trebui să insistăm să ni se aducă transporturi mai substanțiale, pentru noi este o problemă majoră aici, majoră, sir.

Sir William dădu din cap posomorât.

— Am cerut, dar se pare că aici nu au așa ceva.

— O calitate lamentabilă, indiferent de unde ar veni. Astăzi nu putem folosi pânzele, pentru că vântul suflă împotriva noastră.

Mașinile sunt foarte potrivite pentru acest gen de exerciții și pentru manevre în apropierea țărmului. Chiar și cele mai bune nave de război cu vele, chiar un cliper ar avea nevoie de timp de cinci ori mai lung ca să ajungă la Yedo și nu ar avea nici suficient spațiu de manevră.

Sir William nu mai avea umor după o noapte nedormită și reacționează instantaneu la lipsa de politete a amiralului și la prostia lui de a-i povesti lucruri unanim recunoscute.

— Chiar așa? întrebă el ironic. Nu contează, în curând vom avea o marină militară dotată în întregime cu țucale cu aburi și o să terminăm o dată pentru totdeauna cu velele.

Tyrer își ascunse un zâmbet în momentul în care amiralul roși, căci acesta era un punct sensibil al ofițerilor navali, amplu dezbătut în ziarele londoneze care porecleau viitoarele flote „țucale” de diferite dimensiuni, comandate de țăcălari de diverse grade, înveșmântați în uniforme adecvate.

— Asta nu se va întâmpla în viitorul foarte apropiat și nu va fi niciodată cazul pentru navele de cursă lungă, de blocadă sau pentru flotele de luptă! – amiralul aproape că-și lătră cuvintele. Nu avem nici o posibilitate să cărăm după noi toată cantitatea de cărbune de care avem nevoie dintr-un port în altul și să mai avem și tehnica de luptă. Trebuie să folosim navele cu vele pentru a economisi combustibil. Civilii nu se prea pricep la chestiunile de marină... – asta îi aminti de atacurile actuale ale guvernului liberal împotriva devizelor curente ale marinei militare și tensiunea îi crescuse brusc. Dar pentru a asigura protecția căilor maritime și integritatea imperiului, ca o piatră de temelie a politicii guvernamentale, marina militară trebuie să aibă la dispoziție de două ori mai multe nave – de lemn sau de oțel, cu vele și cu aburi, sau și cu aburi și cu vele, cu cele mai bune mașini și cele mai moderne tunuri, obuze și explozive din lume.

— O idee admirabilă, dar absolut depășită în momentul de față, impracticabilă și chiar prea costisitoare pentru Lordul Cancelar al Finanțelor.

— Ar fi mai bine să nu fie așa, pentru numele lui Dumnezeu – cuta de la ceafă se făcu stacojie. Domnul Zgârie-Brânză Gladstone ar trebui să înțeleagă mai repede care ne sunt prioritățile. Am mai spus-o și altă dată: cu cât vor fi înlăturați mai repede de la putere liberalii și vor fi înlocuiți de tory cu atât va fi mai bine. Nu-i vorbă, mulțumesc lui Dumnezeu, Marina Regală are suficiente nave și guri de foc ca să scufunde flotele franceză, americană și rusă chiar în apele lor. Dar ce ne facem dacă cele trei țări își unesc forțele împotriva noastră în conflictul care se preconizează? iritat, amiralul se întoarse și strigă, deși Marlowe era destul de aproape: Domnule Marlowe, semnalizează-i navei *Pearl*! A ieșit din formație, ce Dumnezeu!

— Țeles, da, sir! Marlowe plecă imediat.

Sir William privi spre pupa, nu văzu nimic deosebit printre navele care veneau în urmă, apoi se concentrează din nou asupra amiralului:

— Secretarul de Stat Russell este prea inteligent ca să se lase antrenat într-o aventură ca asta. Prusia va declara război Franței, Rusia va sta deoparte, americanii sunt prea ocupați cu războiul lor civil, cu Cuba spaniolă și Filipinele și tentați de insulele Hawaii. Apropo, am propus să anexăm una sau două din insulele astea, înainte de a pune americanii mâna pe ele. Ar fi niște puncte foarte bune pentru încărcat cărbuni.

Marlowe se îndreaptă amărât spre semnalizator, cu ochii la nava *Pearl*, nava lui, clasa Jason, cu trei catarge, un singur coș, 21 de tunuri, o fregată cu capacitate de 2 100 de tone, aflată temporar sub comanda primului său secund, locotenentul Lloyd, dorindu-și să fi fost la bordul navei sale și nu pe postul de lacheu al amiralului. Îi transmise semnalizatorului mesajul și îl urmări apoi cum utilizează stegulețele de semnalizare și descifrează singur mesajul, înainte ca tânărul să-i raporteze:

— Zice că-i pare rău, sir.

— De cât timp ești semnalizator?

— De trei luni, sir.

— Ai face bine să mai înveți codurile, și asta cât mai repede. Mesajul suna așa: „Căpitanul Lloyd, de pe nava *Pearl* își cere scuze”. Încă o greșală ca asta și ai încurcat-o.

— Da, sir, îmi pare rău, spuse tânărul pleoștit.

Marlowe se întoarse la amiral. Spre marea lui ușurare, disputa potențială dintre cei doi părea să se fi stins și acum discutau diverse planuri de acțiune la Yedo și implicațiile pe termen lung ale atacului de pe drumul Tokaido. În timp ce aștepta o pauză în conversația celor doi, îi făcu cu ochiul lui Tyrer, care îi zâmbi la rândul său – dorind să nu fi fost în anturajul acesta ca să-l poată întreba ce mai este la Kanagawa și ce mai face Angélique. Trebuiască să plece în aceeași zi când sosise Sir William, adică cu trei zile în urmă și nu mai avea nici un fel de informații de primă mână în legătură cu ceea ce se întâmplase după aceea.

— Da, domnule Marlowe? amiralul ascultă mesajul și spuse tăios. Trimite încă un mesaj: Prezentați-vă la bordul navei amiral la apusul soarelui! văzu că Marlowe tresare. Și vino și dumneata, domnule Marlowe. Aceste scuze nu justifică lipsa de disciplină din cadrul flotei mele. Așa este?

— Da, sir.

— Gândește-te cine ar putea prelua conducerea navei în locul lui – dar nu dumneata! amiralul se întoarse apoi spre Sir William. Așadar, ce spuneai? Nu credeți că... – o rafală de vânt scutură nava, amândoi ofițerii se uitară în sus, apoi la cer și de jur împrejur ascultând vântul,

încă nu se simțea nici un fel de primejdie, dar amândoi știau că în luna aceea timpul era foarte schimbător și furtunile se iscau adesea din senin. Deci ce spuneți? Nu credeți că autoritățile, adică Bakufu, vor face ceea ce li se cere?

— Nu, dacă nu sunt siliți în vreun fel oarecare. La miezul nopții am mai primit încă un mesaj de scuze și cererea de a li se acorda un răgaz de o lună „ca să se poată consulta cu superiorii lor” și alte asemenea prostii. Dumnezeu, cum știu să mai tragă de timp! L-am trimis pe mesager înapoi umilit și cu un mesaj dur să facă ce li se cere, că de nu e vai de ei.

— Foarte corect.

— Când vom ancora la Yedo, am putea să tragem câteva salve de tun, ca să ne facem o intrare impresionantă?

— O să tragem douăzeci și una de salve, salutul regal. Presupun că această misiune poate fi considerată ca o vizită oficială făcută regalității lor – fără a se întoarce, amiralul se adresează lui Marlowe pe un ton tăios. Domnule Marlowe, transmite ordinul pentru toată flota și întreabă-l pe amiralul francez dacă este dispus să facă la fel.

— Da, sir.

Marlowe salută din nou și se grăbi să aducă la îndeplinire ordinul.

— Planul pentru Yedo rămâne același asupra căruia am căzut de acord?

Sir William dădu din cap.

— Da. Eu și suita mea vom coborî la țărm și vom merge la Legație – cred că o gardă de onoare formată din o sută de soldați va fi suficientă – voi lua scoțienii, uniformele lor și cimpoaiele or să facă o impresie deosebită. În rest, planul rămâne același.

— Prea bine! amiralul privi înainte oarecum stânjenit. Yedo se va vedea imediat cum trecem de promontoriul acesta, spuse el și chipul i se înăspri. Una e să tragi câteva focuri și să zăngănești puțin din săbii, și alta să deschizi focul asupra unui oraș. Nu voi fi de acord să bombardez și să incendiez acest oraș fără o declarație oficială de război.

— Să sperăm că nu voi fi nevoit să-i cer Lordului Palmerston să facă o astfel de declarație, spuse cu precauție Sir William și că nu voi fi nici eu însumi nevoit să răspund unei declarații de acest fel îndreptată împotriva noastră. I-am trimis un raport detaliat. Însă răspunsul nu va sosi aici mai devreme de patru luni, așa că, între timp, va trebui să ne descurcăm cum putem, ca de obicei. Asasinatele acestea trebuie să înceteze, Bakufu trebuie adus la ordine într-un fel sau altul. Acuma este momentul cel mai potrivit.

— Instrucțiunile amiralității spun să fim prudenți.

— Cu aceeași poștă am trimis și un mesaj urgent Guvernatorului din Hong Kong anunțându-l ce am plănuțit și întrebându-l ce întărituri în

arme și oameni mi-ar putea oferi în caz de nevoie. I-am vorbit și despre starea domnului Struan.

— Oh, când s-a întâmplat asta, Sir William?

— Ieri. Struan avea un cliper la dispoziție, iar domnul McFay a fost de acord că problema este de cea mai mare urgență.

— Tot incidentul pare să se centreze în jurul marelui Struan, spuse caustic Ketterer. Nefericitul care a fost ucis abia dacă mai este pomenit, nu e nimic pe lângă Struan, Struan, Struan.

— Guvernatorul este prieten apropiat al familiei și familia ca atare are legături foarte înalte, este foarte importantă pentru interesele comerciale ale Majestății Sale în Asia și China. Foarte importantă.

— Mi-au făcut totdeauna impresia că nu sunt decât niște pirați – fac trafic de arme, de opiu, de orice, numai să obțină profituri.

— Și armele și opiul reprezintă afaceri legale, dragul meu amiral. Familia Struan este cât se poate de respectabilă și are legături foarte importante în parlament.

Amiralul nu păru prea impresionat.

— Și acolo sunt o mulțime de nepricepuți, zău așa, dacă îmi permiteți. Niște ticăloși tâmpiți care nu se străduiesc să facă nimic altceva decât să taie fondurile Marinei Militare și ale flotei – cea mai mare prostie, dacă stăm să ne gândim că Anglia depinde de puterea navală.

— Sunt de acord că avem nevoie de cea mai bună marină militară și de cei mai competenți ofițeri ca să ducă la îndeplinire politica imperială, spuse Sir William.

Marlowe, care se afla foarte aproape de amiral, sesiză săgeata fină. O privire aruncată rapid la cuta de la ceafa amiralului îi confirmă faptul că săgeata își atinsese ținta. Își strânse forțele pentru a înfrunta inevitabilul.

— Politica imperială? replică tăios amiralul. Eu am impresia că Marina Militară își petrece cea mai mare parte a timpului scoțându-i pe civili și pe negustori din încurcătură atunci când lăcomia sau necinstea le creează necazuri în care n-ar fi trebuit defel să ajungă. Iar cât despre ticăloșii de aici – degetul lui bont arătă spre Yokohama – ei bine, aceștia sunt cea mai oribilă adunătură de lichele pe care am văzut-o vreodată.

— Unii da, dar cei mai mulți nu sunt așa, domnule amiral, răspunse Sir William împingându-și bărbia înainte. Fără negustori și fără comerț nu ar fi bani, nu ar fi nici imperiu și nici marină.

— Fără marină, n-ar exista nici un fel de comerț – cuta roșie de la ceafa amiralului deveni stacojie – și Anglia n-ar fi devenit cea mai mare națiune din lume, cea mai bogată și cel mai mare imperiu pe care l-a cunoscut vreodată omenirea, pe Dumnezeuul meu!

Rahat, ar fi vrut să strige Sir William, dar știa că dacă ar face asta, amiralul ar fi fost lovit imediat de apoplexie, acolo pe puntea de comandă a navei amiral, iar Marlowe și oricare din ofițerii aflați de față ar fi leșinat pe loc. Gândul acesta îl amuză și-i înlătură aproape total veninul cauzat de noaptea nedormită din pricina întâmplării de pe Tokaido, permițându-i să se poarte ca un adevărat diplomat.

— Marina este arma cea mai importantă, dragul meu amiral. Sunt foarte mulți cei care împărtășesc această opinie. Crezi că vom ajunge la timp, așa e?

— Da, da, sigur că da.

Amiralul își destinase umerii, puțin pleoștit. Îl dureau capul din cauza sticlei de Porto pe care o băuse după masă, după vinul roșu de la cină. Nava făcea acum șapte noduri împotriva vântului, ceea ce îl încânta. Controlă alinierea flotei. Acum *Pearl* intrase frumos în formație. Nava amiral francez, o fregată blindată cu trei catarge și 20 de tunuri, plutea elegant la tribord.

— Timonierul lor ar trebui biciuit. Iar nava are nevoie de un strat nou de vopsea, de o velatură nouă, de niște fumigații serioase ca să scape de mirosul de usturoi, iar puntea ar trebui frecată ca lumea. Cât despre echipaj, ar trebui tras pe sub chilă. Nu ești de acord, domnule Marlowe?

— Ba da, sir.

Satisfăcut că totul era în ordine, amiralul se întoarse din nou spre Sir William.

— Și această... această familie Struan și așa-zisa lor Nobilă Casă sunt chiar așa de importanți?

— Da. Au o cifră de afaceri impresionantă, influența lor în Asia și mai ales în China este fără egal, cu excepția lui Brock și Fiii.

— Am văzut cliperele lor, desigur, o frumusețe. Și foarte bine înarmate, spuse amiralul posomorât. Sper că n-or să încerce să strecoare opiu sau arme aici.

— Personal și eu sunt de acord cu dumneata, deși asta nu contravine legilor în vigoare.

— Ba da, contravine legilor chineze și japoneze.

— Da, însă există circumstanțe atenuante, spuse Sir William mohorât – mai dăduse aceste explicații de zeci de ori. Sunt sigur că știi că chinezii nu acceptă decât bani gheață, argint sau aur pentru ceaiul pe care trebuie să-l importăm și nimic altceva. Iar singura marfă pentru care plătesc și ei cu bani gheață este opiul, atât și nimic altceva. Este o situație foarte dificilă.

— Atunci înseamnă că este timpul ca negustorii, parlamentul și diplomații să se retragă. În ultimii douăzeci de ani, Marina Regală n-a făcut nimic altceva decât să impună legi incorecte în Asia, a bombardat porturile și orașele chineze, făptuind diverse acte de

război, după părerea mea numai ca să sprijine comerțul cu opiu – o adevărată pată pe reputația noastră!

Sir William oftă. Instrucțiunile pe care le primise de la Subsecretarul permanent erau foarte precise:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Willie, este pentru prima oară că ești ministru însărcinat cu afacerile așa că ai grijă, nu lua nici un fel de decizii pripite, decât dacă sunt într-adevăr necesare. Ai un noroc uimitor, cablul telefonic a ajuns deja la Bagdad, astfel încât putem trimite și primi mesaje de acolo în șapte zile – incredibil – mai adaugă încă vreo șase săptămâni și ceva cu nava cu aburi până la Yokohama prin Golful Persic, Oceanul Indian via Singapore și Hong Kong și astfel că, să nu-ți vină a crede, mesajele noastre nu vor avea nevoie de mai mult de două luni ca să ajungă la tine, nu douăsprezece sau cincisprezece luni cum era cu zece ani și ceva în urmă. Așa că dacă ai nevoie de îndrumări, și vei avea tot timpul dacă ești înțelept, le poți avea în aproximativ patru luni și este singurul lucru care îți apără gâtul și imperiul nostru. E clar?

— Da, sir.

— Regula numărul 1. Să-ți conduci galonații cu o mână de fier în mânășă de catifea și nu-i nesocoti pentru că viața ta și viețile celorlalți englezi din regiune depind de asta. Au tendința de a fi cam netoți, ceea ce este foarte bine, întrucât este clar că avem nevoie de o mulțime de indivizi de felul acesta, gata să se ducă și să se lase uciși pentru a apăra politica noastră imperială. Nu face prea multe valuri, Japonia nu este un post foarte important, însă se află în sfera noastră de influență și am cheltuit o groază de bani pentru a pătrunde în această regiune, și avem destul de mult de furcă cu toți răsculații indieni, afgani, arabi, africani, persani, caraibieni, chinezi, ca să nu mai vorbim de afurisiții de europeni, americani, ruși și alții. Dragul meu Willie, fii diplomat.

Sir William mai oftă încă o dată, își domoli enervarea și repetă ceea ce mai spusese de zeci de ori, adică adevărul:

— Multe din cele ce spui sunt corecte, dar, din păcate, trebuie să fim practici: fără taxa pe ceai întreaga economie britanică se prăbușește. Să sperăm că, în câțiva ani, plantațiile noastre de opiu din Bengal vor putea fi rase din rădăcină. Până atunci trebuie să mai avem răbdare.

— Până atunci, vă sugerez să instituți un embargo sever asupra opiului aici, asupra tuturor armelor moderne, navelor de război moderne și traficului de sclavi.

— Evident că sunt de acord cu embargoul asupra traficului de sclavi, doar a fost abolit încă din '33! Sir William ridică puțin tonul. I-am informat de mult timp pe americani în chestiunea aceasta! În ceea ce privește celelalte probleme, din păcate, acestea sunt de competența

Londrei.

Bărbia amiralului se ridică și mai sus.

— Ei, bine, sir, dispun și eu de o anumită putere în apele acestea. Puteți considera că am instituit un astfel de embargo din acest moment. Am auzit zvonuri neliniștitoare cu privire la faptul că Struan a comandat carabine și tunuri pe care au de gând să le vândă. Le-au vândut deja localnicilor trei sau patru nave cu aburi și armament și, după părerea mea, japonezii învață mult prea repede cum să le utilizeze. Voi scrie cu poșta de mâine amiralității pentru a-i ruga să insiste ca ordinele mele să capete statut permanent.

Ministrul se întunecă la față, se înfipse și mai bine cu picioarele în punte.

— Este o idee remarcabilă, spuse el pe un ton de gheață. Voi scrie și eu cu aceeași poștă. Până atunci nu puteți lansa un astfel de ordin fără aprobarea mea și, până nu avem directive clare de la Foreign Office, *statu-quo-ul rămâne statu-quo!*

Ambii aghiotanți păliră. Amiralul privi la Sir William, care era de aceeași înălțime cu el. Toți ofițerii și cei mai mulți dintre oamenii din echipaj erau înlemniți de groază, dar Sir William îl privi țință.

— Voi..., voi reflecta la ceea ce spuneți, Sir William. Acum dacă vreți să mă scuzați, am niște treburi, spuse el, se răsuci pe călcâie și plecă bocănind, îndreptându-se spre puntea de comandă. Marlowe porni în urma lui fără vlagă. Pentru numele lui Dumnezeu, Marlowe, nu te mai ține după mine ca un cățeluș. Dacă o să am nevoie de dumneata am să te strig. Stai destul de aproape ca să auzi când te chem!

— Da, sir.

Când amiralul se îndepărtă, Marlowe răsuflă ușurat. Sir William răsuflă și el, ridică din sprâncene și murmură:

— Sunt foarte fericit că nu fac parte din Marina Regală!

— Și eu, spuse Tyrer, uimit de curajul ministrului.

Inima lui Marlowe bătea cu putere, căci nu putea suferi să fie umilit, nici chiar de un amiral, însă nu-și pierdu cumpătul:

— E..., scuzați-mă, sir, dar flota este în siguranță în mâinile lui, și la fel și expediția, și noi suntem cu toții de acord că are dreptate în ceea ce privește vânzarea de nave, arme și opiu. Japonezii au început și ei să construiască nave și tunuri mai mici, iar anul acesta au lansat la apă prima navă cu aburi de 300 de tone, *Kanrin maru*, care a pornit spre San-Francisco, cu echipaj și căpitan japonez. Este absolut remarcabil într-o perioadă de timp atât de scurtă.

— Da, așa este.

Sir William se întreba ce realizase oare delegația japoneză care plecase cu această navă la Washington și ce tertipuri punea la cale președintele Lincoln împotriva gloriosului Imperiu. Nu depindem oare

de bumbacul Confederației pentru filaturile noastre din Lancashire care sunt aproape ruinate? Și, în același timp, devenim din ce în ce mai mult dependenți de grâul Uniunii, de carnea lor și de diferite alte produse. Ridică din umeri. Naiba să-l ia de război! Și pe politicieni, și pe Lincoln. Oare nu spusese el în discursul lui inaugural din martie: „... această țară aparține poporului și, ori de câte ori poporul va fi nemulțumit de conducerea sa, își poate exercita dreptul constituțional de a schimba conducerea, sau dreptul revoluționar de a o dezmembra sau de a o răsturna...” Un discurs incendiar, ca să folosim un termen eufemistic! Dar dacă această idee se răspândește și în Europa? Dumnezeu mare! Îngrozitor! Putem intra în război cu ei dintr-o clipă în alta, bineînțeles, pe mare. Ne trebuie bumbacul acela.

Încerca să-și adune gândurile, satisfăcut de faptul că amiralul dăduse înapoi, totuși se blestema în gând că își pierduse controlul. Trebuie să fii mai atent, nu trebuie să-ți faci griji cu Yedo și decizia ta stupidă și arogantă de a ajunge aici în trei zile la bordul unei nave de război și să-l vezi neapărat pe shogun! Ca și când te-ai trezi în India. Ei bine, nu ești în India! Este prima ta misiune în Orientul îndepărtat și ești încă un novice. E o nebunie curată să riști viața atâtor oameni pentru câteva asasinate, o nebunie să riști un război serios. Oare? Îmi pare rău, nu este o nebunie. Dacă Bakufu lasă în aer problema acestor asasinate, atunci acestea vor continua și vom fi siliți să ne retragem, până când flota de război se va întoarce și va impune cu forța voința Imperiului. Decizia ta este corectă, însă maniera de ducere a ei la îndeplinire este greșită. Da, însă este al naibii de greu când nu ai cu cine să vorbești, în cine să ai încredere. Mulțumesc lui Dumnezeu că va veni Daphne în câteva luni. Nu mi-am imaginat niciodată că am să-i simt atât de mult lipsa. Abia aștept s-o revăd, pe ea, pe băieți – zece luni înseamnă foarte mult timp și știu că va fi fericită să scape de supa de mazăre și de ceața londoneză și o să fie nemaipomenit de bine și pentru băieți. Am putea să avem și câteva doamne engleze în colonie. O să facem excursii și Daphne o să ne facă să ne simțim la Legație ca acasă.

Își aținti privirea asupra promontoriului care se apropia. De jur împrejur se află Yedo. A fost oare o decizie înțeleaptă? se întrebă el neliniștit. Sper că da. Apoi debarcarea și deplasarea până la Legație. Trebuie să faci asta – și să te pregătești pentru întâlnirea de mâine. Ești absolut singur. Henri Seratard abia așteaptă să greșești, ba chiar speră. Și rusul la fel. Dar tu ești răspunzător și este problema ta și nu uita că ai dorit să fii „ministru” undeva, oriunde. Este adevărat că am dorit, dar nu m-am așteptat niciodată la Japonia! N-am mai fost niciodată într-o situație ca aceasta: toată experiența mea se reduce la biroul pentru Franța și Rusia de la Londra și la Curtea de la St. Petersburg și câteva șederi la Paris și Monaco. N-am avut niciodată pe

cap nave de război, sau regimente...

Marlowe spunea înțepat:

— Sper că nu aveți nimic împotriva că mi-am exprimat o opinie în legătură cu poziția domnului amiral.

— O nu, câtuși de puțin, răspunse el, străduindu-se să nu spună ceea ce ar fi vrut să spună: „O să încerc să evit un război, dar dacă trebuie, o să fie”; în schimb, spuse: Aveți foarte multă dreptate, domnule Marlowe, și este o onoare pentru mine să colaborez cu amiralul Ketterer, și Sir William se simți dintr-o dată mai bine. Diferența noastră de opinii se referea la protocol. Da, însă în același timp trebuie să-i încurajăm pe japonezi să se industrializeze și să construiască nave, vreo zece-douăzeci de nave nu trebuie să ne provoace îngrijorare. Trebuie să-i încurajăm, nu am venit aici ca să-i colonizăm, trebuie însă să-i instruim, domnule Marlowe. Noi trebuie să fim aceia, nu olandezii sau francezii. Vă mulțumesc că mi-ați amintit, cu cât este mai puternică influența noastră aici, cu atât este mai bine – se simți ceva mai ușurat, i se întâmpla foarte rar să poată discuta liber cu toți căpitani aceștia care veneau și plecau, iar Marlowe îi făcuse o impresie deosebită, și aici și la Kanagawa. Oare toți ofițerii îi detestă pe civili și pe negustori? întrebă el.

— Nu, sir. Dar cred că mulți dintre noi nu-i înțelegem. Avem moduri de viață diferite, priorități diferite. Uneori este greu pentru noi – atenția lui Marlowe fu atrasă în cea mai mare parte de discuția pe care amiralul o avea cu căpitanul navei, în timp ce toți cei aflați în preajmă se simțeau stingheriți, soarele răzbi prin plafonul de nori și ziua păru dintr-o dată mai frumoasă. Tot ce mi-am dorit eu, sir, a fost să ajung la marină, spuse el.

— Familia dumitale este o familie de marinari?

Marlowe răspunse imediat mândru:

— Da, sir.

Ar fi dorit să adauge: Tatăl meu este căpitan, acum în Flota de Coastă, și la fel tatăl lui, a fost aghiotantul amiralului Lord Collingwood pe nava *Royal Sovereign* – la Trafalgar și strămoșii mei au făcut parte din Marina Militară încă de la înființarea ei. Și încă și înainte de aceasta, după cum spune legenda, au avut navele lor de luptă personale, la Dorset, de unde suntem noi și unde am locuit secole de-a rândul în aceeași casă. Dar nu spuse nimic din toate acestea, căci își dădea seama că ar fi lăsat impresia că se laudă. Adăugă numai atât:

— Familia mea este din Dorset.

— Ai mei sunt din nordul Angliei, din Northumberland, câteva generații, una după alta, spuse Sir William cu un aer absent și cu ochii pironiți pe promontoriul care se apropia tot mai mult, gândindu-se la Bakufu. Tatăl meu a murit pe când eram încă tânăr – era membru al

Parlamentului și avea afaceri la Sunderland și la Londra. Făcea comerț la Marea Baltică cu blănuri rusești. Mama mea era rusoaică, așa că eu am fost bilingv, ceea ce m-a ajutat să obțin un post la Foreign Office. Mama...

Se opri la timp, uimit el însuși că vorbise atât de mult. Era cât pe aci să adauge că mama lui era născută contesă Sveva, verișoară cu familia Romanov, că mai era încă în viață și fusese pe vremuri doamnă de onoare a Reginei Victoria. Trebuie să mă controlez mai bine, își spuse el, originea familiei mele nu-i privește pe ei.

— Și dumneata, domnule Tyrer?

— Eu sunt din Londra, sir. Tatăl meu este avocat, ca și tatăl tatălui meu, răsă Phillip Tyrer. După ce mi-am luat licența la Universitatea din Londra și i-am spus că vreau să mă duc la Foreign Office era să facă o criză! Iar când am depus cerere ca să devin interpret în Japonia a spus că mi-am pierdut mințile.

— Poate că avea dreptate: ai avut mare noroc că ai rămas în viață. Și nu ai sosit decât de o săptămână. Nu crezi, Marlowe?

— Da, sir, este adevărat, Marlowe consideră momentul potrivit și întrebă: Apropo, Phillip, ce mai face domnul Struan?

— Nici mai bine, nici mai rău, după cum s-a exprimat doctorul Babcott.

— Sper să se facă bine, spuse Sir William, simțind o durere bruscă în măruntaie.

Când se dusesse la Kanagawa, cu trei zile în urmă, Marlowe îi ieșise în întâmpinare și îi spusese ceea ce știa despre Struan și Tyrer, despre faptul că pierduseră un soldat, că un asasin se sinucisese și celălalt reușise să scape.

— Am alergat după ticălos, Sir William, și eu și Pallidar, dar omul a dispărut. Am percheziționat toate casele din jur, dar fără nici un rezultat. Tyrer crede că aceștia ar fi putut fi cei doi atacatori de pe Tokaido, sir, ucigașii, dar nu este sigur, pentru că toți japonezii seamănă foarte mult unul cu altul.

— Dar dacă erau cu adevărat cei doi, de ce să fi riscat să se ducă la Legație?

— Cea mai bună explicație pe care am găsit-o noi a fost că doreau să împiedice încercarea să fie identificați și să termine treaba începută, sir.

Plecaseră apoi de la debarcader și străbătuseră grăbiți străzile pustii și primejdioase.

— Și ce este cu fata, domnule Marlowe?

— Se pare că este bine. Doar ușor șocată.

— Bine, mulțumesc lui Dumnezeu că aud asta, ministrul francez este nemaipomenit de sensibil la subiectul acesta: Insultă josnică adusă onoarei Franței și unuiia dintre supușii ei. Care, în plus, este și

pupila lui. Cu cât ajunge mai repede înapoi la Yokohama cu atât mai bine. A, să nu uit, amiralul a spus să te întorci înapoi imediat la Yokohama, căci sunt o mulțime de treburi de făcut. Noi, ăăă, am hotărât să facem o vizită oficială la Yedo peste trei zile cu nava amiral...

Marlowe simțise că inima îi explodează de emoție. Conflictele pe mare sau pe uscat reprezentau calea cea mai rapidă de promovare în carieră. Bătrânul o să fie mândru de mine și am să obțin rangul de amiral cu mult înaintea lui Charles și Percy – cei doi frați mai mici ai lui, ambii locotenenți.

Și acum stătea pe puntea navei amiral în lumina plăcută a soarelui, în timp ce puntea tremura zguduită de mașini și simți din nou că îl prinde tulburarea.

— Ajungem imediat la Yedo și veți avea parte de o intrare cum nu s-a mai văzut pe aici, o să puneți mâna pe ucigași, veți obține și despăgubirile și tot ce doriți.

Și Tyrer și Sir William sesizară emoția din vocea lui, dar Sir William fu scuturat de un fior.

— Da, da. Cred că am să cobor pentru o clipă, nu, mulțumesc, domnule Marlowe, știu drumul.

Cei doi tineri îl priviră ușurați cum se îndepărtează. Marlowe se asigură că amiralul este în câmpul lui vizual și apoi întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat la Kanagawa după ce am plecat eu, Phillip?

— A fost, ei bine, Angélique a fost extraordinară, dacă asta voiai să știi.

— Cum așa?

— Cam pe la ora cinci a coborât și s-a dus direct în camera lui Struan și a stat cu el până la masa de seară – abia atunci am văzut-o. Părea... părea mai în vârstă, nu, nu e corect, nu mai în vârstă, însă mai matură decât înainte, mai preocupată. George spune că se mai află încă într-un fel de stare de șoc. În timpul mesei, Sir William a spus că o ia înapoi cu el, la Yokohama, dar ea i-a mulțumit și a refuzat, spunând că vrea mai întâi să se asigure că Malcolm e mai bine și nici el, nici George și nici altcineva nu a putut s-o convingă să plece. Abia dacă a mâncat ceva și s-a dus imediat înapoi în camera bolnavului, a rămas lângă el și chiar a insistat să i se pună un pat de campanie în aceeași încăpere, în așa fel încât să fie în preajmă, dacă este nevoie de ceva. De fapt, următoarele două zile, adică până ieri când am plecat înapoi la Yokohama, nu l-a părăsit aproape deloc pe Struan și abia dacă am schimbat câteva vorbe cu ea.

Malcolm își ascunse un oftat.

— Probabil că îl iubește.

— Tocmai acesta e lucrul curios. Nici eu și nici Pallidar nu avem

impresia că acesta este motivul...Angélique se poartă de parcă ar fi în transă..., poate că totuși cuvântul este prea tare. Merge ca prin vis și are impresia că numai alături de el se află în siguranță.

— Isuse! Și ce zice Coase-Oase?

— Ridică din umeri și spune că trebuie să avem răbdare, să nu fim îngrijorați și că fata este cel mai bun medicament pentru Malcolm Struan.

— Îmi închipui. Dar el cum se simte?

— Este drogat mai tot timpul, are dureri groaznice, vomită mereu ca să-și ușureze măruntaiele, nu știu cum de poate suporta Angélique duhoarea aceea, deși geamul stă deschis în permanență.

Se simțeau amândoi înspăimântați la gândul de-a ajunge în halul ăsta de răniți și neajutorați. Tyrer privi în față să-și ascundă teama, foarte conștient de faptul că propria rană nu i se vindecă, că încă se mai infecta și somnul îi era chinuit de coșmaruri în care vedea samurai cu săbiile însângerate și pe Angélique.

— De câte ori am trecut pe acolo să-l văd pe Malcolm și, ca să fiu sincer, și pe ea, mi-a răspuns numai cu „da, nu, nu știu” așa că după câțva timp am renunțat. Este... este la fel de atrăgătoare ca de obicei.

Marlowe se întrebă: dacă Struan nu ar mai fi intrat în joc, s-ar fi putut apropia el de fată? Ar putea fi oare Tyrer un rival serios? Sau Pallidar? Pe acesta și-l alungă imediat din minte, căci fetei nu putea să-i placă înfumuratul acela.

— O, ia te uită! exclamă Tyrer.

Ocoliseră promontoriul și acum în fața ochilor li se desfășura priveliștea golfului Yedo; spre tribord, se vedeau fumurile de la focurile la care se prepara hrana și castelul care domina tot peisajul. În mod surprinzător, golful era aproape pustiu – dispăruse toată mulțimea aceea de ambarcațiuni, de sampane și de mici lotci pescărești care acopereau de regulă fața apei.

Tyrer nu se simțea chiar în largul lui.

— O să fie război?

După o pauză, Marlowe răspunse:

— Au fost preveniți. Cei mai mulți dintre noi nu cred că va fi război, oricum, nu un război de anvergură, încă nu, nu de data aceasta. Vor fi unele incidente... – apoi, pentru că-i plăcea Tyrer și îi admirase curajul, își deschise inima în fața lui. Va urma o serie de incidente și de confruntări, unii dintre noi vor fi uciși, alții vor descoperi că sunt niște lași, unii vor deveni eroi, cei mai mulți vor fi înspăimântați, unii vor fi decorați și, bineînțeles, vom câștiga.

Tyrer reflecta și el la toate acestea, amintindu-și cât de înspăimântat fusese deja. Babcott îi explicase că așa se întâmplă numai prima oară, cât de curajos a fost Marlowe când a pornit după asasin, cât de fermecătoare fusese Angélique – și ce bine era să fii în

viață, tânăr, cu un picior pe scara care ducea spre postul de ministru. Zâmbi. Zâmbetul lui luminează și chipul lui Marlowe.

— Orice este permis în dragoste și în război, nu-i așa? zise el.

Angélique stătea lângă fereastra infirmeriei de la Kanagawa, privind în gol, în timp ce soarele răzbătea din când în când printre norii pufoși, ținându-și batista puternic parfumată la nas. În spatele ei, Struan era pe jumătate treaz, pe jumătate adormit. În grădină, soldații patrulau neconținut. De când cu atacul, paza fusese dublată. Fuseseră aduse și trupe suplimentare de la Yokohama, sub comanda lui Pallidar. O bătaie în ușă o smulse din reverie:

— Da? spuse ea, ascunzându-și batista în pumn.

Era Lim. Alături de el era un servitor chinez cu o tavă.

— Mancare pentru stapin. Doamna vrei maninci, heya?

— Pune-o acolo! porunci ea și arătă spre noptieră.

Tocmai voia să ceară, ca de obicei, și tava ei de mâncare, dar se răzgândi, considerând că e mai bine:

— Astă-seară doamna maninci sufragerie. Înțeles, heya?

— Țeles.

Lim râse în sinea lui, știind că atunci când credea că este singură își ținea batista la nas. Ayeeyah, oare nasul ei este la fel de mic și de delicat ca și cealaltă parte a ei? Miroase? Se plânge de miros? Încă nu miroase a moarte aici. Să-i spun oare fiului tai-panului că avem vești proaste de la Hong Kong? Ayeeyah, mai bine să afle el singur.

— Țeles, spuse el radios și plecă.

— *Chéri?*

Fata îi oferi bolnavului supă de pui.

— Mai târziu, mulțumesc, draga mea, spuse Malcolm Struan așa cum se aștepta ea, de fapt, cu o voce foarte slabă.

— Încearcă totuși să mănânci puțin, insistă ea, ca de obicei, dar el refuză din nou.

Întoarsă la locul ei de lângă fereastră, se lăsă legănată de visuri: din nou acasă, la Paris, în siguranță, în casa cea mare a unchiului Michel și a dragei ei Emma, mătușa ei, englezoaică de viță nobilă, care o crescuse de mică în locul mamei ei, pe ea și pe fratele ei, de când tatăl ei plecase în Hong Kong cu atâția ani în urmă. Erau înconjurați cu toții de o atmosferă de lux, Emma dădea dinee și călărea în Bois de Boulogne pe cai pur-sânge, stârnind invidia tuturor, admirația aristocrației și făcând apoi reverențe elegante în fața împăratului Louis Napoleon – nepotul lui Napoleon Bonaparte – și a împărătesei Eugénie, și primind în schimb zâmbetele lor recunoscătoare. Loji la teatre, la Comédie Française, mese rezervate la Trois Frères Provençaux, apropierea de majorat, împlinise șaptesprezece ani, bârfele din saloane, unchiul Michel care îi povestea aventurile de la

mesele de joc și de la curse, șoptind apoi povestiri deocheate despre prietenele lui din aristocrație, despre contesa Beaufois, atât de frumoasă, de seducătoare și de îndrăgostită.

Toate acestea nu erau, evident, decât visuri, pentru că unchiul nu era decât angajat în Ministerul de Război, iar Emma, e drept că era englezoaică, dar nu fusese decât actriță într-o trupă de comedianți shakespearieni, fiica unui funcționar care nu dispunea de suficienți bani pentru a-i oferi o viață de lux în capitala lumii, un cal mai breaz, sau o trăsură de care ar fi avut atâta nevoie pentru a pătrunde în înalta societate, unde ar fi putut întâlni bărbați dispuși s-o ia de soție, nu numai să se culce cu ea și apoi să o părăsească pentru a trece la o floare mai tânără.

— Te rog, te rog, te rog, unchiule Michel, este atât de important.

— Da, știu, iepurașul meu drag, îi spusese el trist, când împlinise șaptesprezece ani și îi ceruse un cal de călărie și un costum adecvat. Nu mai pot să fac nimic, nu mai pot cere nici un fel de favoare, nu mai știu ce arme să folosesc, nu cunosc nici un zaraf pe care să-l conving să-mi împrumute bani. Nu am nici un fel de secrete de stat pe care să le pot vinde, nici un prinț pe care să-l avansez în grad. Mai trebuie să ne gândim și la fratele tău mai mic și la fiica noastră.

— Dar, te rog, dragă unchiule.

— Mai am numai o singură idee și ceva bani ca să te ajut să ajungi la tatăl tău. Câteva rochii, atât și nimic mai mult.

Ce de emoții apoi când și-a făcut rochiile, toate perfect croite – și le probase, apoi le reajustase, fusta aceea de mătase verde ca și celelalte și ce emoționată fusese când călătorise pentru prima oară cu trenul de la Paris la Marsilia, după aceea cu vaporul de la Marsilia până la Alexandria, în Egipt, pe uscat până la Port Said pe lângă săpăturile domnului Lesseps pentru canalul Suez, despre care toți oamenii informați știau că este o nouă sursă de acțiuni și că nu va fi terminat niciodată sau, dacă va fi, va goli pe jumătate Marea Mediterană, pentru că aceasta era mai sus decât celelalte mări. În plus reușise să-și convingă unchiul să-i cumpere peste tot bilete la clasa întâi:

— Diferența este atât de mică, unchiule...

Adieri blânde și chipuri noi, nopți exotice și zile senine, începutul mării aventuri, iar la celălalt capăt al curcubeului un soț chipeș și bogat ca Malcolm Struan și acum toate acestea distruse din cauza unui băștinaș scârbos! Oare de ce nu pot să mă gândesc numai la părțile bune? se întrebă ea cuprinsă brusc de o stare de neliniște. Oare de ce gândurile bune se ascund sub cele rele și apoi totul devine cumplit și mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat cu adevărat și încep să plâng? Nu mai boci, își porunci ea. Comportă-te cum se cuvine! Fii tare! Ai hotărât înainte de a ieși din cameră: nu s-a întâmplat nimic, te vei

purta normal până la următorul ciclu. Iar când va începe – *căci va începe* – ești salvată. Dar dacă nu vine? Nu ai voie să te gândești la asta. Viitorul tău nu va fi distrus, ar fi nedrept. O să te rogi și o să stai în preajma lui Malcolm și ai să te rogi și pentru el, ai să joci rolul Florencei Nightingale și poate că ai să te căsătorești cu el. Se uită la el peste batistă. Spre mirarea ei, Struan se uita la ea.

— Tot la fel de urât miroase aici? Întrebă el trist.

— Nu, răspunse ea, încântată de faptul că minciuna suna tot mai sinceră de fiecare dată și îi cerea tot mai puțin efort. Vrei puțină supă?

Dădu afirmativ din cap posomorât, conștient că trebuie să se hrănească cât de cât, deși tot ce înghițea organismul refuza cu dureri cumplite care îi sfâșiau cusăturile, pe cele din interior ca și pe cele de la suprafață, vlăguindu-l de puteri, oricât ar fi încercat să se stăpânească.

— *Dew neh loh moh*, murmură el.

Înjurătura era în cantoneză, prima lui limbă. Fata îi ținu ceașca, Struan bău și apoi tot ea îi șterse bărbia. Jumătate din ființa lui ar fi vrut să-i spună să plece și să nu mai vină până nu se face din nou bine, dar cealaltă jumătate era îngrozită la gândul că va pleca și nu se va mai întoarce niciodată.

— Îmi pare rău că te chinui și pe tine, dar mă simt atât de bine când te știu lângă mine.

Drept răspuns, ea îi atinse fruntea ușor cu mâna. Ar fi trebuit să iasă din încăpere, simțea nevoia de aer curat, nu avea curaj să vorbească. Cu cât vorbești mai puțin, cu atât mai bine, hotărâse ea. Nu poți să cazi în nici o capcană. Se vedea, cu detașare parcă, cum continuă să-l îngrijească, să-l liniștească, dar tot timpul gândurile îi zburau în altă parte, la Hong Kong și la Paris, cel mai ades la Paris. Nu-și va mai îngădui niciodată să scormonească în amintirile acelei nopți de coșmar. Niciodată în timpul zilei, căci era prea periculos. Numai noaptea, când ușa era zăvorâtă bine și bara pusă și se întindea în pat, își permitea să rătăcească cu mintea unde ar fi... O bătaie în ușă.

— Da?

Doctorul Babcott pătrunse în încăpere, iar Angélique roși brusc. Oare de ce trăiesc tot timpul cu impresia că îmi citește gândurile?

— Voiam să știu ce mai fac cei doi pacienți ai mei, spuse el jovial. Ei bine, domnule Struan, cum vă mai simțiți?

— Cam la fel, gemu acesta.

Ochiul atent al lui Babcott observă că jumătate din supă dispăruse și nu se vedeau încă nici un fel de semne de vomă. Bine. Îi luă mâna lui Struan și-i pipăi pulsul. Ritmul era încă rapid, dar se ameliorase. Fruntea îi era tot umedă, mai avea febră, dar oricum, mai puțin decât cu o zi înainte. Să îndrăznesc oare să sper că merge spre vindecare?

Cu voce tare spunea ce progres făcuse pacientul, probabil îngrijirile domnișoarei jucaseră un rol hotărâtor. Nu era meritul lui. Ca de obicei. Da, dar avea atât de puține de spus, atât de multe erau încă în mâna Domnului. Dar de ce adaug întotdeauna și asta? Așa, în caz că...

— Dacă veți continua în felul acesta, cred că în curând voi putea să vă mut la Yokohama. Poate chiar mâine.

— Nu cred că este o hotărâre înțeleaptă, spuse ea repede, cu vocea mai răgușită decât ar fi vrut, îngrozită la gândul că își pierde paradisul.

— Îmi pare rău, dar este mai bine acolo, spuse Babcott blând, vrând s-o liniștească imediat, plin de admirație în fața devotamentului ei pentru Struan. Nu aş propune așa ceva dacă nu ar fi un lucru înțelept, vă rog să mă credeți. Domnul Struan se va bucura de mult mai mult confort și ajutor.

Mon Dieu, ce mă fac eu? Nu trebuie să plece, nu acum, nu încă.

— Ascultă, draga mea, spuse Struan pierit, încercând să pară ferm, dacă doctorul crede că pot să mă întorc, asta înseamnă că e bine, zău așa. Te eliberez și pe tine și o să-ți fie mai ușor.

— Dar eu nu vreau să mă eliberez, vreau să stăm aici, exact așa cum stăm acum..., fără nici un fel de tevatură.

Angélique simțea că inima îi bate să-i spargă pieptul și își dădea seama că pare isterică, dar nu era pregătită de plecare. Proasto, ești o proastă! Bineînțeles că până la urmă trebuia să plece. Gândește-te! Ce poți face ca să împiedici plecarea? Struan spuse că nu avea de ce să fie îngrijorată, o să fie mai bine dacă o să se întoarcă în colivie, va fi și ea în siguranță și aveau zeci de servitori și spațiu în Clădirea Struan, așa că dacă dorea, putea să primească un apartament lângă al lui și putea să stea acolo sau să plece, cum dorea, având acces permanent la el, ziua sau noaptea.

— Te rog, nu te necăji, vreau să fii și tu mulțumită, o liniștea el. Va fi mai comod și pentru tine, îți promit și când mă fac bine o să...

Fu zguduit de un spasm și dădu totul afară. După ce făcu curățenie și-i administră lui Struan un drog ca să poată dormi, Babcott îi spuse încet:

— O să fie mai bine pentru el acolo. Am mai multe ajutoare materiale, aici este aproape imposibil să menținem curățenia. Are nevoie..., îmi pare rău, dar are nevoie de mai mult ajutor. Dumneata faci enorm pentru el, dar sunt unele lucruri pe care servitorii chinezi le fac mai bine. Îmi pare rău că trebuie să fiu atât de sincer.

— Nu aveți de ce să vă scuzați, domnule doctor. Aveți dreptate și eu vă înțeleg.

Mintea îi alergia nebunește. Apartamentul de lângă Malcolm – asta ar fi o soluție ideală – și servitori, și așternuturi curate. Am să găsesc o croitoreasă și am să-mi fac rochiile noi, și am să-mi găsesc și o damă de

companie și am să mă pot ocupa de viitorul meu – al meu și al lui.

— Vreau numai ceea ce este mai bine pentru el, spuse ea și adăugă încet, căci trebuia neapărat să știe: Cât va mai rămâne așa?

— Imobilizat la pat și neajutorat?

— Da, vă rog să-mi spuneți adevărul, vă rog.

— Nu știu, cel puțin două sau trei săptămâni, poate și mai mult și nu se va putea mișca foarte mult, o lună sau două după aceea – aruncă o privire spre bărbatul care zăcea. Aș prefera să nu-i spuneți nimic. Și-ar face griji fără rost.

Fața dădu din cap afirmativ, mulțumită și ușurată acum, căci totul era în ordine. În timp ce pleca de lângă ea, Babcott se gândea întruna: Dumnezeu mare, ce fată minunată! Indiferent dacă moare sau trăiește, Struan este un om fericit că a avut șansa să fie atât de mult iubit de o femeie!

Ecoul celor douăzeci și una de salve de artilerie trase de pe fiecare din cele șase nave de război ancorate în rada portului Yedo care însoțiseră nava amiral încă nu se stinsese. Toată flota era emoționată la culme și mândră de puterea sa și de faptul că sosise timpul revanșei.

— Asta le ajunge, Sir William, spuse exaltat Phillip Tyrer, stând alături de el și adulmecând cu nesaț mirosul de praf de pușcă de la tunuri.

În față, orașul se întindea tăcut. Imens. Castelul domina totul, impunător.

— O să mai vedem.

Pe puntea navei amiral, amiralul îi spuse liniștit generalului:

— Asta ar trebui să te convingă că Wee Willie al nostru nu este decât un papagal cu fumuri de mărire. Naiba să-l ia de salut regal. Ar fi mai bine să ne păzim flancurile.

— Ai dreptate, pe Zeus! Am să adaug și aceasta în raportul meu lunar către Ministerul de Război.

Pe puntea navei amiral franceze, Henri Seratard pufăia din pipă și râdea împreună cu ministrul rus.

— *Mon Dieu*, dragul meu conte, ce zi fericită! Onoarea Franței va fi răzbunată de aroganța engleză obișnuită. Sir William va suferi un eșec inevitabil. Perfidul Albion este mai perfid ca oricând.

— Da. Păcat că este flota lor și nu a noastră.

— Dar în curând flota voastră și a noastră o vor înlocui pe a lor.

— Da. Așadar, înțelegerea noastră secretă rămâne în picioare? Când vor pleca englezii, vom lua insula din nord a Japoniei, plus Sahalinul, Kurilele și toate insulele care fac legătura cu Alaska rusă – iar Franța restul.

— De acord. Imediat ce Parisul va primi memorandumul meu, acesta va fi cu siguranță ratificat la cel mai înalt nivel, în secret, Seratard zâmbi. Unde există un gol, este datoria noastră de diplomați să-l umplem...

O dată cu bubuitul tunurilor, o teamă uriașă cuprinse Yedo. Ultimii sceptici se alăturară maselor de băjenari care împânziseră drumurile și podurile, fugind cu bruma de agoniseală pe care o putuseră lua cu ei în spate, căci nici un fel de roți nu erau permise. Toți se așteptau să vadă noile obuze și proiectile de care auziseră, dar pe care încă nu le cunoscuseră direct și erau convinși că, dintr-o clipă în alta, orașul lor va fi incendiat, ars până în temelii și ei o dată cu el.

— Moarte gai-jinilor, se auzea de peste tot, era strigătul care se

afla pe buzele tuturor.

— Mai repede... faceți loc... mai repede! oamenii țipau, cuprinși de panică, se striveau pe punți, alții se ascundeau în case, fugeau care mai de care, cât mai departe de mare.

— Moarte gai-jinilor, țipau cu toții în timp ce fugeau.

Exodul începuse în dimineața aceea, în momentul în care flota ridicase ancora în portul Yokohama, deși cei mai prudenți neguțători angajaseră cu trei zile înainte cei mai buni hamali și se mutaseră, împreună cu familiile și cu lucrurile cele mai de preț, când în oraș începuseră să se răspândească zvonurile cu privire la nefericitul incident și enervarea și cererile străinilor determinate de acesta.

Numai samurarii din castel și cei care răspundeau de apărarea exterioară și de punctele fortificate se aflau la locurile lor. Și, la fel ca întotdeauna și pretutindeni, pleava străzilor – oameni și animale – adulmeca peste tot, pe lângă locuințele fără zăvor la ușă, să vadă ce se poate înhăța în grabă pentru a fi înfulecat sau vândut după aceea. Se fura foarte puțin. Jaful era considerat o crimă cât se poate de respingătoare și, din vremuri imemorabile, tâlharii erau urmăriți fără milă și pedepsiți prin crucificare. Orice formă de furt era pedepsită în mod similar.

În interiorul castelului, shogunul Nobusada și prințesa Yazu stăteau ghemuiți de frică în spatele unui paravan subțire, îmbrățișați, cu toți paznicii, servitorii și însoțitorii gata de plecare în orice moment, așteptând numai permisiunea Tutorelui pentru a pleca. Pretutindeni în castel, bărbații se pregăteau de apărare, înșeuau caii și împachetau lucrurile cele mai de preț ale Consiliului Bătrânilor în vederea evacuării, imediat ce vor începe bombardamentele sau se va primi un mesaj din partea Consiliului că trupele inamicului au început să fie debarcate. În Camera Consiliului unde acesta fusese convocat în grabă, Yoshi continua să susțină:

— Repet, nu cred că ne vor ataca în forță sau...

— Iar eu nu văd nici un motiv să mai așteptăm. Este mai prudent să plecăm, vor începe să ne bombardeze dintr-un moment în altul, spunea Anjo. Prima canonadă a fost un semnal de avertisment.

— Eu nu cred. Socot că e stilul lor arogant de a-și anunța sosirea. Nu s-au tras nici un fel de obuze împotriva orașului. Flota nu va trage asupra noastră și vă repet: eu cred că întâlnirea de mâine va avea loc așa cum a fost planificată. La întâl...

— Dar cum poți fi atât de orb? Dacă situația ar fi invers și tu ai comanda această flotă și ai avea această putere covârșitoare, ai șovăi fie și numai o clipă? Anjo tremura de furie. Ei bine, ai șovăi?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar ei nu sunt ca noi și noi nu suntem ca ei, și în felul acesta îi putem controla.

— Nu vrei să înțelegi cu nici un chip! exasperat, Anjo se întoarse

către ceilalți trei consilieri. Shogunul trebuie dus într-un loc sigur, și trebuie și noi să plecăm pentru a putea asigura, în continuare, conducerea. Asta este ceea ce propun, o absență temporară. Cu excepția suitei noastre personale, toți ceilalți samurai rămân pe loc, toți cei din Bakufu rămân pe loc – mai aruncă încă o privire spre Yoshi. N-ai decât să stai și tu, dacă așa vrei. Acum să votăm dacă absența temporară este aprobată!

— Stai! Dacă faci asta, shogunatul își pierde cinstea obrazului pentru totdeauna, nu vom mai fi niciodată în stare să-i controlăm pe daimyo și opoziția lor, sau pe cei din Bakufu. Niciodată!

— Nu facem altceva decât să fim prudenți! Bakufu rămâne pe loc. La fel și toți ceilalți războinici. În calitatea mea de consilier șef este dreptul meu să vă cer să votați, așa că vă rog să votați! Eu votez da!

— Eu spun nu! spuse Yoshi.

— Sunt de acord cu Yoshi-san, spuse Utani – un bărbat scund, firav cu ochi blânzi și fața lată. Sunt de acord că ne pierdem cinstea obrazului pentru totdeauna.

Yoshi răspunse zâmbetului, căci ținea la Utani. Daimyo din feuda Watasa fuseseră întotdeauna aliații lor, încă de dinainte de Sekigahara. Se uită și la ceilalți doi, amândoi membri de vază ai clanului Toranaga. Nici unul nu-i susținu privirea.

— Adachi-sama?

În cele din urmă, Adachi, daimyo de Mito, un omuleț mic, rotund, spuse nervos:

— Sunt de acord cu Anjo-san că ar trebui să plecăm și shogunul la fel, bineînțeles. Dar sunt de acord și cu voi că, în acest caz, putem să pierdem chiar dacă câștigăm. Cu tot respectul voi vota nu!

Ultimul Bătrân, Toyama, era un om în jur de cincizeci și cinci de ani – un om bătrân după cum era considerat în Japonia. Era daimyo de Kii, tatăl shogunului actual.

— Nu mă tulbură câtuși de puțin faptul dacă vom trăi sau nu și nici moartea fiului meu shogunul actual, căci va fi întotdeauna un alt shogun. Dar mă deranjează foarte mult să trebuiască să ne retragem numai pentru că acești gai-jini au ancorat pe coasta noastră. Votez împotriva retragerii și pentru atac, votez pentru a merge pe coastă și dacă acești câini vor debarca, să-i ucidem pe toți, să distrugem și navele lor, tunurile, carabinele și tot ce mai au.

— Dar nu avem suficiente trupe aici, spuse Anjo sătul de bătrân și de vitejia lui pe care nu și-o dovedise niciodată. De câte ori trebuie să vă spun: nu avem suficiente trupe ca să apărăm castelul și să-i împiedicăm și pe ei să debarce în forță. De câte ori trebuie să vă repet că spionii noștri afirmă că au două mii de soldați cu puști pe nave și în cadrul coloniei și de zece ori pe atâția în Hong Kong și...

— Am fi avut mai mult decât destui samurai și daimyo aici dacă

nu ai fi anulat *sankin-kotai*! îl întrerupse supărat Yoshi.

— A fost o cerere a împăratului, dată în scris și prezentată de un prinț al Curții sale. Nu aveam de ales – trebuia să ne supunem. Și tu te-ai fi supus.

— Da, dacă aș fi primit documentul! Dar nu l-aș fi acceptat niciodată, aș fi fost plecat, sau l-aș fi amânat pe prinț, aș fi avut de rezolvat o sută de alte probleme, sau aș fi negociat cu Sanjiro care a sugerat, de fapt, această „cerere”, sau aș fi spus oricăruia dintre sprijinatorii noștri de la Curte să-l roage pe împărat să-și retragă cererea! vocea lui Yoshi devenise tăioasă. Orice petiție a shogunatului trebuie să fie aprobată – aceasta este o lege istorică. Deținem controlul asupra veniturilor Curții! Ne-ai trădat Testamentul.

— Mă faci trădător? și spre stupoarea celor de față, mâna lui Anjo se crispă pe mânerul spadei.

— Spun că i-ai permis lui Sanjiro să te joace ca pe o marionetă, replică Yoshi fără a se clinti din loc, calm în aparență, dar sperând ca Anjo să facă prima mișcare pentru a putea în felul acesta să-l omoare și să termine o dată pentru totdeauna cu prostia lui. Nu a mai existat alt precedent de nesocotire a Testamentului. Asta înseamnă trădare.

— Toți ceilalți daimyo, afară de rudele apropiate ale familiei Toranaga doreau acest lucru! Bakufu fusese de acord prin consens, *Consiliul roșu* a fost de acord, mai bine să fim de acord decât să-i obligăm pe toți daimyo să trăiască în tabăra răzvrătiților și să ne poată cere oricând socoteală, așa cum ar fi făcut fără îndoială dacă Sanjiro, provinciile Tosa și Choshu s-ar fi ridicat împotriva noastră. Atunci am fi fost cu totul izolați, așa e? Anjo se adresează celorlalți: Este sau nu așa?

Utani răspunse liniștit:

— Este fără îndoială adevărat că am fost de acord, dar acum cred că am făcut o greșeală.

— Greșeala noastră a fost că nu l-am interceptat pe Sanjiro și nu l-am omorât, spuse Toyama.

— Era protejat de mandatul imperial, spuse Anjo.

Buzele bătrânului rânjiră, descoperind unicul dinte îngălbenit:

— Și?

— Toată Satsuma s-ar fi ridicat împotriva noastră, iar Tosa și Choshu s-ar fi alăturat imediat și ar fi izbucnit un război civil general în care nu puteam câștiga. Votați! Da sau nu?

— Eu votez numai pentru atac, numai pentru atac, spuse bătrânul încăpățânat, astăzi împotriva oricărei debarcări, mâine la Yokohama.

De afară se auzea sunetul cimpoaielor.

Alte patru cutere se îndreptau spre debarcader, trei pline cu soldați scoțieni care urmau să se alătore celor aflați deja în formație pe cheu, bătând din tobe și suflând nerăbdători în cimpoaie. Fustanele

cadrilate, tunici roșii, carabine. Sir William, Tyrer, Lim și alți trei membri ai suitei se aflau în ultima barcă. Când coborâră pe uscat, căpitanul comandant al detașamentului salută și spuse:

— Totul este gata, sir. Avem patrule care păzesc cheul acesta și împrejurimile. Pușcașii marini vor prelua postul de la noi peste o oră.

— Bine, să mergem la Legație.

Sir William și suita sa se urcară în trăsură care fusese transportată la țărșm cu atâta efort. Douăzeci de marinari apucară de hulube. Căpitanul dădu ordinul de pornire și cortegiul se puse în mișcare fluturând din steaguri. În față mergea un tambur major impresionant, iar în urmă veneau culii din Yokohama ce duceau neliniștiți bagajele. Străzile înguste dintre clădiri și magazine erau pustii. La fel era și nelipsitul post de pază de la primul pod de lemn peste un canal. Și tot așa și al doilea. Un câine se repezi dintr-o alee, lătrând și mârâind, apoi chelălăi și o luă la fugă după ce primi o lovitură care îl făcu să zboare prin aer. Alte străzi goale și posturi de pază părăsite, dar înaintau anevoie din cauza trăsării și a faptului că toate străzile erau destinate numai circulației pietonale. Trăsura se înțepeni din nou.

— N-ar fi bine să mergem pe jos? întrebă Tyrer.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, vreau să sosesc cu trăsura, spuse Sir William furios pe sine: uitase cât de înguste sunt străzile, la Yokohama se hotărâse să folosească trăsura tocmai pentru că roțile erau interzise și voia să-și exprime și pe această cale nemulțumirea față de Bakufu. Căpitane, dacă trebuie să dăruim câteva case, nu te sfii.

Dar nu fu necesar. Marinarii erau obișnuiți să manevreze tunurile în spațiul strâmt de sub punte și reușiră până la urmă să tragă și să împingă trăsura, înjurând și blestemând, prin ulicioarele înguste. Legația se afla pe o ridicătură de teren din cartierul Gotenyama, alături de un templu budhist. Era o clădire în stil englezesc, cu două nivele, încă neterminată, situată în interiorul unei incinte înconjurată, cu un gard înalt și închis cu porți masive. La trei luni după semnarea Tratatului lucrările fuseseră începute. Dar lucrul mergea extrem de încet, de pe o parte din cauza insistențelor britanicilor de a folosi planurile proprii și materiale de construcție obișnuite, cum ar fi sticla pentru ferestre și cărămida pentru zidurile portante – care trebuiau aduse însă tocmai de la Londra, Hong Kong sau Shanghai – fundații pe care clădirile japoneze de regulă nu le aveau, căci erau construcții de lemn, ușor de ridicat și de reparat în urma numeroaselor cutremure. Dar cele mai multe întârzieri se datorau administrației Bakufu, căreia nu-i plăcea să vadă nici un fel de clădiri ale străinilor în altă parte decât în Yokohama. Deși nu era încă terminată, Legația începuse să fie locuită și steagul britanic se înălța pe catargul impunător, ceea ce îi înfuria și mai tare pe Bakufu și pe localnici. Cu un an în urmă, Legația

fusese temporar abandonată de predecesorul lui Sir William după ce un ronin, în timpul nopții, ucisese doi paznici chiar în fața dormitorului lui, spre furia britanicilor și marea bucurie a japonezilor.

— O, ne pare așa de rău..., spusese reprezentanții Bakufu.

Dar locul care le fusese cedat pentru totdeauna de către Bakufu – o eroare capitală, așa cum au afirmat mereu după aceea – fusese ales cu multă înțelepciune. Din curte aveau vederea cea mai bună asupra împrejurimilor și vedeau chiar și flota dispusă în ordine de luptă, rânduiește la ancoră în larg. Cortegiul sosi în toată măreția lui marțială să ia din nou în stăpânire teritoriul Legației. Sir William se hotărâse să-și petreacă noaptea la Legație ca să se pregătească pentru întâlnirea din ziua următoare. Voia tocmai grăbit să intre, când căpitanul îl opri.

— Ce este?

— Să ridicăm drapelul, sir? Să asigurăm paza Legației?

— Imediat. Respectați întocmai planul, faceți cât mai mult zgomot, tobe, cimpoaie și toate celelalte. Sunați retragerea la apusul soarelui și puneți orchestra să mășăluiască în sus și în jos.

— Da, sir.

Căpitanul se îndreaptă spre catarg. În mod solemn, în sunet de tobe și cimpoaie, drapelul britanic, Union Jack, se ridică spre vârful catargului. Imediat, așa cum se convenise anterior, de pe nava amiral se auzi o salvă de salut. Sir William își ridică pălăria și strigă de trei ori ura pentru regină.

— Bun, este mai bine așa, Lim!

— Heya, domnu?

— Stai puțin, tu nu ești Lim!

— Eu Lim Doi. Lim Unu vine seara, hopa, hopa.

— Foarte bine. Lim Doi, cina apusul soarelui, tu avut grijă tot în ordine nu contește.

Lim dădu din cap amărât, căci nu putea suferi gândul că se află într-un loc atât de izolat, imposibil de apărat, înconjurat de o mie de ochi ascunși, ostili, pe care toți îi ignorau, dar pe care aproape toți îi simțeau. Niciodată n-am să-i înțeleg pe barbari, își zise el.

În noaptea aceea, Phillip Tyrer nu putea dormi. Stătea culcat pe o saltea de paie, așezată direct pe podea, peste un covor și își schimba mereu poziția, chinuit tot timpul de gânduri. Se gândea la Londra și la Angélique, la atac și la întâlnirea de a doua zi, la durerea de braț, la Sir William care fusese nervos toată ziua. Se făcuse frig și în aer se simțea apropierea iernii, camera era mică. Ferestrele aveau geamuri și dădeau spre grădina mare, frumos întreținută. În cameră mai era încă o saltea de paie, pentru căpitan, dar acesta încă mai inspecta posturile.

În afară de câțiva câini care lătrau din când în când și de motanii care mieunau, în oraș era liniște. Din vreme în vreme se auzea câte un

clopot de pe navele din port care anunța orele și râsul răgușit al câte unui soldat. Și Phillip se simțea ceva mai liniștit. Oamenii aceștia sunt minunați, își spunea el. Suntem în siguranță aici.

După un timp se ridică, se duse spre fereastră, o deschise și se rezemă de pervaz. Afară se lăsase întuneric adânc, stratul de nori era foarte gros. Nu se vedeau nici un fel de umbre, însă se zăreau scoțienii care patrulau cu lămpi de ulei. Dincolo de gardul Legației, într-o parte, se contura vag silueta templului budhist. La apusul soarelui, după ce cimpoaiele sunaseră stingerea și Union Jack fusese coborât conform ritualului, pe timpul nopții, călugării închiseseră și baraseră ușile, sunaseră din clopot și umpluseră apoi tăcerea nopții cu lamentațiile lor ciudate, tânguitoare: *Ommmmm mahnee padmee hummmmm...* De câteva ori la rând. Tyrer simțea că-l pătrunde un fel de liniște când îi asculta, spre deosebire de alții, care înjurau și le strigau să tacă.

Aprinse lumânarea care se afla lângă pat. Ceasul lui de buzunar arăta ora 2.30. Căscă din nou, își așază mai bine cearșaful, se sprijini de perna tare și își deschise servieta care avea gravate pe ea inițialele lui – un dar de despărțire din partea mamei lui – și își scoase caietul. Acoperi cu mâna coloana de cuvinte și fraze japoneze pe care le notase fonetic și murmură echivalentele lor englezești, apoi încă o pagină, și încă una. Făcu același lucru invers, din engleză în japoneză, îi făcu plăcere să constate că le știa. Dar sunt atât de puține, și nici nu știu dacă le pronunț ca lumea; am atât de puțin timp și nici n-am început măcar să învăț scrierea, murmură el. La Kanagawa îl întrebaser pe Babcott unde ar putea găsi un profesor.

— De ce nu-l întrebi pe părinte? îi sugerase Babcott.

Îl întrebaser cu o zi în urmă.

— Sigur, băiete. Dar săptămâna aceasta nu pot, ce-ai zice să începem de luna viitoare? Nu vrei un sherry?

O, Dumnezeuule, cât puteau să bea aici! Erau chercheliți cam toată ziua, iar la amiază beți de-a binelea. Cu părintele nu este nimic de făcut și miroase așa de urât! Dar ce noroc avusese cu André Poncin! După-amiază îl cunoscuse din întâmplare pe francez într-unul din magazinele unde își făceau cumpărăturile, pe strada principală a satului, din spatele Străzii de Sus, departe de mare și în apropiere de Mahalaua Bețivilor. Toate magazinele păreau să fie identice și să vândă aceleași mărfuri locale, de la mâncare la unelte de pescuit, de la săbii ieftine la curiozități. Scotocea printr-un raft cu cărți japoneze – o hârtie de calitate cu totul deosebită, multe din ele cu gravuri splendide – și încerca să se facă înțeleș de proprietarul al cărui chip radia de bucurie.

— *Pardon, monsieur*, spusese străinul. Trebuie să spuneți ce fel de carte doriți – avea vreo treizeci de ani, nu purta barbă, ochi căprui, un

păr castaniu frumos ondulat, un nas fin, galic și bine îmbrăcat. Trebuie să spuneți: *Watashi hoshii hon. Ing'erich Nihongo, dozo*: Aș dori o carte care are engleză și japoneză! bărbatul îi zâmbi, apoi continuă: Sigur că nu are nici un fel de cărți de felul acesta, deși omul o să spună cu cea mai mare sinceritate. *Ah so desu kan, gomen nasai* etc., adică Ah, îmi pare foarte rău, astăzi nu avem, dar dacă mai veniți și mâine... Bineînțeles că nu spune adevărul, ci se străduiește să spună ceea ce își închipuie că doriți să auziți, aceasta este un obicei fundamental al japonezilor. Mi-e teamă că japonezilor nu prea le place adevărul, nici atunci când vorbesc între ei.

— Dar, atunci, monsieur, îmi permiteți să vă întreb cum de ați învățat dumneavoastră japoneza? Căci o vorbiți fluent, nu-i așa?

— Sunteți prea amabil, râse celălalt. Nu vorbesc chiar fluent, deși mă străduiesc, ridică din umeri amuzant. Cu răbdare. Și mai ales datorită faptului că unii dintre preoții noștri știu japoneză.

Phillip Tyrer ridică din sprâncene.

— Din păcate, eu nu sunt catolic, țin de Biserica Anglicană și sunt, ăă, interpret la Legația Britanică. Numele meu este Phillip Tyrer și tocmai am sosit.

— A, da, bineînțeles, tânărul englez de pe drumul Tokaido. Vă rog să mă scuzați, ar fi trebuit să vă recunosc, am fost cu toții îngroziți când am auzit vestea. Vă rog să-mi permiteți să mă prezint, André Poncin, din Paris, negustor.

— *Je suis enchanté de faire votre connaissance*⁵, spuse Tyrer într-o franceză curgătoare și corectă, deși cu un ușor accent englezesc, peste tot în lume, în afara Angliei, franceza era limba diplomației, lingua franca pentru mulți europeni, așadar un element esențial pentru obținerea unui post la Foreign Office, ca și pentru orice persoană care se considera bine educată, apoi tot în franceză, continuă: Credeți că vreunul din părinți ar fi dispus să-mi dea lecții sau să-mi permită să particip la cursurile lui?

— Nu prea cred că dau lecții, dar pot să-i întreb. Mergeți mâine și dumneavoastră cu flota?

— Da, desigur.

— Și eu. Îl însoțesc pe domnul Seratard, ministrul nostru. Ați fost la Legația din Paris înainte de a veni aici?

— Nu, din păcate nu am fost. Am fost la Paris numai două săptămâni, *monsieur*, în vacanță – acesta este primul meu post.

— Dar franceza dumneavoastră este foarte bună, monsieur.

— Mi-e teamă că nu este chiar așa, nu, nu chiar, Tyrer trecu din nou pe engleză. Presupun că și dumneavoastră sunteți tot interpret.

— O, nu, eu sunt om de afaceri, dar mă străduiesc să-l ajut din când în când pe domnul Seratard atunci când interpretul lui oficial de olandeză este bolnav, căci și eu vorbesc olandeza. Așadar, doriți să

învățați japoneza cât mai repede cu putință, așa e? Poncin se îndreaptă spre raft și scoase o carte. Ați văzut asta? Este lucrarea lui Hiroshige intitulată *Cele Cincizeci și trei de stafii de pe drumul Tokaido*. Rețineți că, la ei, începutul cărții este la sfârșit pentru noi, căci scriu de la dreapta la stânga. Ilustrațiile înfățișează toate locurile de popas de pe drumul Tokaido până la Kyoto, arată cu degetul una din ele. Aici este Kanagawa și aici Hodogaya.

Ilustrațiile în patru culori erau deosebit de elegante, mai frumoase decât tot ce văzuse Tyrer până atunci, detaliile redade cu o extraordinară acuratețe.

— E minunată.

— Da. A murit acum câțiva ani. Păcat, era un mare artist. Au pictori cu adevărat remarcabili – Hokusai, Mansanobu, Utamaro și încă vreo duzină – André râse și scoase din raft altă carte. Uitați-vă, aceasta este o adevărată mostră de umor japonez și de caligrafie, căci așa își numesc ei scrierea.

Phillip Tyrer rămase cu gura căscată. Pornografia era îngrijită și foarte explicită, pagină după pagină, cu bărbați și femei îmbrăcați frumos și cu organele genitale exagerat desenate, în mod de-a dreptul monstruos, trasate cu multă grijă pentru detaliu, atunci când se împreunau viguros și cu multă inventivitate.

— O, Dumnezeule!

Poncin râse din toată inima.

— Aha, deci v-am oferit încă o plăcere. În ce privește literatura erotică sunt unici. Am o adevărată colecție și mi-ar face plăcere să vi le arăt. Se numesc *shunga-e* și *ukiyo-e* – imagini din Lumea Sălciilor Plângătoare, sau din Lumea Plutitoare. Ați fost la vreunul din bordelurile lor?

— Eu... ăăă... nu, n-am fost.

— O, în cazul acesta, pot să vă servesc drept călăuză?

În noaptea aceasta Tyrer își reaminti discuția lor și cât de stânjenit se simțise, încercase să se prefacă și el că este om de lume, dar în același timp parcă îl auzea pe tatăl lui care îi spunea: Ascultă, Phillip, francezii sunt vicleni și nu poți avea nici un fel de încredere în ei, în parizieni încă mai puțin decât în oricare alții, iar Parisul este, fără îndoială, cel mai păcătos oraș din lumea civilizată – obscen, vulgar și francez! Bietul tata, greșește în așa de multe privințe, dar a trăit pe vremea lui Napoleon și a supraviețuit sângeroasei bătălii de la Waterloo. Indiferent cât de măreață ar fi fost victoria, trebuie să fi fost o experiență cutremurătoare pentru un mic toboșar de zece ani, așa că nu e de mirare că nu va ierta și nu va uita și nu va accepta niciodată noua eră. Nu contează, papă își are viața lui și, oricât de mult l-aș admira pentru ceea ce a făcut, trebuie să-mi croiesc și eu drumul meu. Acum Franța ne este aproape aliată, așa că nu este rău să ascultăm și

să învățăm.

Roși amintindu-și cum se agățase de vorbele lui André, deși în fundul sufletului se simțea rușinat de această fascinație avidă. Francezul îi explicase că aici bordelurile erau niște locuri de mare frumusețe, iar curtezanele lor, Doamnele din Lumea Plutitoare sau din Lumea Sălciilor Plângătoare, cum erau denumite, erau de departe tot ce putea fi mai bun în acest domeniu.

— Există, evident, diverse trepte, și au și femei care fac trotuarul în cele mai multe orașe. Dar avem aici un cartier special al plăcerilor, Yoshiwara. Este dincolo de pod, în afara incintei – Poncin râse din nou cu râsul lui plăcut. Noi îi spunem Podul spre Paradis. O, da, și ar trebui să știți..., dar vă rog să mă scuzați, v-am întrerupt în timp ce vă făceați cumpărăturile.

— A nu, deloc, spusese el imediat, înspăimântat la gândul că fluxul informațional atât de prețios era în primejdie să se întrerupă și adăugă în franceza lui cea mai aleasă și mai înflorită: Ar fi o adevărată onoare pentru mine dacă v-ați da osteneala să continuați, zău așa, este atât de important pentru mine să învăț și să aflu cât mai multe și, din păcate, oamenii cu care vin eu în contact nu sunt parizieni și nu au această finețe franceză. Ca să răspund amabilității dumneavoastră aș dori să vă ofer un ceai sau o șampanie la Ceainăria Engleză, sau o băutură la Hotelul Yokohama – din păcate încă nu sunt membru al Clubului de aici.

— Sunteți deosebit de amabil, da, mi-ar face multă plăcere.

Tyrer îi făcu semn librarului să se apropie și, cu ajutorul lui Poncin, îi plăti cartea, uimit să constate că era foarte ieftină. Ieșiră în stradă.

— Și ce spuneți despre Lumea Sălciilor Plângătoare?

— Aici nu are nimic sordid, așa cum este cazul cu bordelurile noastre și aproape peste tot în lume. Aici, ca și la Paris, dar aici mai mult chiar, actul sexual este o formă de artă, delicată și specială ca și bucătăria de înaltă clasă, destinat a fi practicat, savurat și gândit în felul acesta și fără... vă rog să mă scuzați, fără acel incorrect sentiment de „vinovăție” anglosaxonă.

Tyrer tresări instinctiv și fu tentat să-l corecteze, să-i explice care era diferența între sentimentul vinovăției și atitudinea sănătoasă față de morală și față de toate valorile de preț ale epocii victoriene. Și să mai adauge că, din păcate, francezii nu au făcut niciodată deosebire între inclinația lor spre viața destrăbălată ce seducea chiar și persoane atât de auguste și nobile ca Prințul de Wales ce considera în mod deschis Parisul ca o a doua casă a sa (o sursă de mare îngrijorare în cele mai înalte cercuri englezești, scria ziarul *Times*, fiindcă vulgaritatea franceză nu cunoaște margini, ostentația cu care își expun bunăstarea și toate dansurile noi, jignitoare, cum ar fi can-can-ul la

care, după cum ni s-a transmis din surse demne de încredere, dansatoarele nu poartă nici un fel de lenjerie pe dedesubt).

Dar nu spuse nimic din toate astea, fiindcă își dădea seama că n-ar fi făcut altceva decât să repete papagalicește cuvintele tatălui său. Sărmanul papă, își zise el din nou, concentrându-se asupra celor ce-i relatea Poncin în timp ce străbăteau Strada de Sus, scăldată în lumina plăcută a soarelui care promitea ca a doua zi să fie o zi la fel de frumoasă.

— Dar aici, în Nippon, domnule Tyrer, continuă fericit francezul, există niște reguli și regulamente admirabile, atât pentru clienți, cât și pentru fete. De exemplu, fetele nu sunt expuse tot timpul, decât în locurile de categorie inferioară, dar chiar și acolo, tot nu poți să intri și să spui: o vreau pe asta.

— Nu?

— O, nu, fata are întotdeauna dreptul să te refuze fără să-și piardă prin aceasta cinstea obrazului. Există un protocol special – pot să vi-l explic în amănunțime mai târziu, dacă doriți – fiecare Casă este condusă de o Madam, numită mama-san – *san* este un sufix care înseamnă madam, doamnă sau domnule; mama-san este întotdeauna foarte mândră de localul ei și de doamnele ei. Acestea diferă, evident, în ce privește prețul și calitatea. Mama-san te cântărește – acesta este cuvântul corect – stabilește dacă meriți grațiile Casei și ale fetelor ei, în esență, dacă ești sau nu în stare să plătești. Aici un client bun se poate bucura de foarte mult credit, domnule Tyrer, dar vai de tine dacă nu achiți sau întârzii cu plata în momentul în care ți se prezintă discret nota de plată. Toate Casele din Japonia îți vor refuza după aceea orice fel de intrare.

Tyrer râse zgomotos.

— Cum ajunge știrea nu știu, dar ajunge, de aici până la Nagasaki. Așa că, domnule, în anumite privințe este un adevărat paradis. Un bărbat poate regula pe credit un an întreg dacă așa dorește – vocea lui Poncin se schimbă abia perceptibil. Dar un bărbat înțelept cumpără contractul unei doamne și și-o rezervă numai pentru propria plăcere. Sunt într-adevăr atât de încântătoare și de ieftine, dacă te gândești la rata noastră de schimb.

— Deci dumneavoastră asta mă sfătuiți să fac?

— Da, desigur.

Luaseră apoi câte un ceai. După aceea și câte o șampanie la Club, unde era clar că André era un membru foarte bine cunoscut și popular. Înainte de a se despărți, André spusese:

— Lumea Sălciilor Plângătoare merită atenție și grijă. Aș fi onorat să vă pot servi drept călăuză.

Îi mulțumise, știind că nu va profita niciodată de această ofertă. Mă gândesc, oare ce o fi cu Angélique? Dar dacă, dacă mă molipsesc

de una din bolile acestea urâte, gonoree sau boala franțuzească pe care francezii o numesc boala englezească și pe care doctorii o numesc sifilis și care, așa după cum a subliniat Babcott, abundă în toate porturile din Asia și din orientul Mijlociu care au fost cuprinse în tratat, sau în alte porturi: „Phillip, am văzut o mulțime de cazuri printre japonezi și nu toate în legătură cu europenii. Dacă simți vreo nevoie de genul acesta, poartă un prezervativ, nu sunt chiar foarte sigure, totuși... însă cel mai bine este să nu faci nimic, sper că înțelegi ce vreau să spun”.

Phillip Tyrer se cutremură. Nu avusese decât o singură experiență. Cu doi ani în urmă se îmbătase zdravăn cu câțiva colegi după examenele finale la Casa publică Star și Gater de pe Pont Street.

— Acuma-i momentul, Phillip, bătrâne. Totul este aranjat, fata a fost de acord cu două pence, așa e Flossy?

Era o fată de la bar, o tărăfă de vreo paisprezece ani și actul se consumase în grabă, în transpirația și mirosul greu al cămăruței ei de sus – un penny pentru ea și un penny pentru cârciumar. Patru luni mai târziu era îngrozit că are sifilis.

— Avem peste cincizeci de Ceainării, cum li se spune, sau Hanuri, poți alege tot ce-ți pofteste inima în Yoshiwara și toate sunt autorizate și controlate de autorități. Dar ai grijă, să nu cumva să te duci în Orașul Bețivilor – cel mai sordid cartier al coloniei, unde se îngrămădeau o mulțime de baruri și case cu camere de închiriat în jurul unicului bordel european. Acela este pentru soldați, marinari și pușcași marini, pentru pierde-vară, zarafi, cartofori și aventurieri care se îngrămădesc aici. Este la fel în toate porturile, pentru că încă nu avem o poliție portuară și nu avem legi ale imigrării. Poate că Orașul bețivilor este o supapă de siguranță, dar nu este recomandabil să-l vizitezi după lăsarea întunericului. Dacă ții la portofelul tău și la părțile intime, nu te du acolo. *Musuko-san* merită ceva mai bun.

— Poftim?

— A, este un cuvânt foarte important, *Musuko* înseamnă fiu, sau fiul meu. *Musuko-san* înseamnă, literalmente, Onorabilul Fiu, sau Domnul Fiul meu, dar în vorbirea curentă înseamnă sulă, sau Onorabila Mea Sulă, pur și simplu. Fetelor li se spune *musume*. De fapt, cuvântul înseamnă fiică, sau fiica mea, dar în Lumea Sălciilor Plângătoare înseamnă vagin. Așadar fetei îi spui: *Konbanwa, musume-san*. Bună seara, dragă. Dar dacă îi faci cu ochiul, atunci ea știe că vrei să spui: Ce mai face? Ce mai face Valea ta de Aur, cum numesc uneori chinezii trecerea bărbatului spre paradis – sunt atât de înțelepți chinezii ăștia, pentru că într-adevăr, pe margini e numai aur, de hrănit, trebuie să le hrănești cu aur și ca să le deschizi îți trebuie... tot aur.

Tyrer se lăsă acum pe spate, uitând cu totul de caiet, cu creierul

în flăcări. Aproape fără să-și dea seama, scoase micuța carte cu *ukio-e* pe care o ascunsese în servietă și se apucă să studieze imaginile. Brusc închise cartea și o puse la loc. Nu are nici un sens să te uiți la picturi obscene, își spuse el dezgustat. Lumânarea începu acuma să pâlpâie. Suflă în flacără, apoi se lăsă din nou pe spate, simțind o durere cunoscută în vintre. Ce bărbat norocos este André! Cu siguranță că are o amantă. Trebuie să fie minunat, chiar dacă numai jumătate din ceea ce spune este adevărat. Mă întreb dacă aş putea face rost și eu de una. Oare aş putea să cumpăr un contract? André spunea că mulți din cei de aici fac lucrul acesta și închiriază căsuțe mici în Yoshiwara care pot fi secrete și discrete dacă dorești.

— Se spune că toți miniștrii au câte una, Sir William se duce în mod sigur acolo o dată pe săptămână – el își închipuie că nimeni nu știe nimic, dar de fapt, toată lumea știe, îl spionează și se distrează pe seama lui. Olandezul nu merge acolo, pentru că se spune că este impotent, și nici rusul, care preferă în mod fățiș altfel de case...

Oare să risc așa ceva, dacă îmi pot permite? La urma urmelor, André mi-a oferit și un motiv special:

— Ca să înveți mai repede japoneza, monsieur, cea mai bună metodă este cu un dicționar vorbitor – de fapt, este singura posibilitate.

Dar ultimul lui gând înainte să-l învăluie somnul fu: Mă întreb oare de ce este André așa de amabil cu mine. Este foarte ciudat ca un francez să fie atât de deschis cu un englez. Și e ciudat cum de n-a adus deloc vorba despre Angélique...

Era cu puțin timp înainte de revărsatul zorilor. Ori și Hiraga, înveșmântați din nou în costumele ninja care îi acopereau cu totul, ieșiră din ascunzătoarea lor din templu, ce domina Legația. Alergară fără zgomot în josul dealului, peste podul de lemn și pătrunseră pe o uliță. Hiraga era în frunte. Un câine îi zări, mârâi, le tăie calea și rămase mort. Sabia scurtă a lui Hiraga fulgeră instantaneu. Samuraiul își continuă cursa cu sabia în mână fără să zăbovească nici măcar o frântură de secundă, afundându-se tot mai mult printre case. Ori îl urma cu grijă, în ziua de dinainte rana începuse să-i supureze. Hiraga se opri la adăpostul unei colibe, într-un colț ferit.

— Aici suntem în siguranță, Ori! șopti el.

Cei doi bărbați își scoaseră repede costumele ninja și le băgară într-un sac de cârpă pe care Hiraga îl purta atârnat pe umăr și își puseră în schimb niște kimonouri banale. Hiraga își curăță cu grijă lama sabiei, folosind o bucată de mătase pe care toți cei ce purtau spadă o aveau întotdeauna asupra lor tocmai pentru acest motiv, apoi o puse în teacă.

— Ești gata?

— Da.

Hiraga porni din nou prin labirintul de căsuțe, cu pași siguri, profitând de fiecare ascunziș, ezitând în fața fiecărui spațiu deschis până se convingea că nu e nici o primejdie. Nu văzură pe nimeni, nu se întâlniră cu nimeni, grăbindu-se să ajungă cât mai curând în siguranță, acasă.

Ținuseră sub observație Legația încă din zorii zilei, în timp ce bonzii – preoții budhiști – se prefăcuseră că nu-i văd, căci erau siguri că cei doi bărbați nu erau hoți, iar Hiraga se prezentase și le mărturisise și scopul expediției lor: să-i spioneze pe *gai-jini*. Toți bonzii erau xenofobi fanatici, căci pentru ei cuvântul *gai-jin* era sinonim cu iezuit, cei mai urâți și mai redutabili dușmani ai lor.

— A, sunteți *shishi*, atunci sunteți bineveniți amândoi, spusese bătrânul călugăr. Nu am uitat nici o clipă că iezuiții sunt cei care ne-au distrus și nici că shogunii Toranaga sunt un dezastru pentru noi.

Începând de la mijlocul secolului al cincisprezecelea până la începutul secolului al XVI-lea, portughezii erau singurii care cunoșteau drumul spre Japonia. Edictele papale le-au dat, de asemenea, exclusivitate asupra insulelor și iezuiții portughezi fuseseră singurii care dobândiseră dreptul să facă prozeliti, în câțiva ani, convertiseră atât de mulți daimyo la catolicism și, evident, și pe vasalii lor, încât dictatorul Goroda s-a folosit de ei ca pretext pentru a masacra mii de călugări budhiști care i se opuneau. Tairo Nakamura, care îi moștenise puterea, o lărgise considerabil și îi asmuțise pe bonzi împotriva iezuiților, provocând persecuții, suferințe și masacre. Apoi venise Toranaga. Toranaga, altfel tolerant în privința tuturor religiilor, nu însă și în privința influențelor străine, observă că toți daimyo convertiți erau cei care luptaseră împotriva lui la Sekigahara. Trei ani mai târziu, deveni shogun și după doi ani renunță la shogunat în favoarea fiului său, Sudara, dar continuă să păstreze puterea în mâinile lui – un vechi obicei japonez. Toată viața lui îi persecutasese foarte sever și pe iezuiți și pe budhiști, îi eliminase sau îi neutralizase pe toți daimyo catolici. Fiul său, shogunul Sudara, strânse și mai mult șurubul, iar fiul acestuia, shogunul Hironaga, desăvârșise planul atât de minuțios expus în Testament și eliminase oficial creștinismul din Japonia sub amenințarea pedepsei cu moartea. În 1638, shogunul Hironaga distrusese ultimul bastion creștin de la Shimabara, din apropiere de Nagasaki, unde vreo câteva mii de ronini, treizeci de mii de țărani și familiile acestora se răsculasera împotriva lui. Cei care refuzaseră să se dezică fuseseră răstigniți pe cruce imediat, sau uciși cu săbiile ca niște criminali de rând. Cu excepția câtorva, toți refuzaseră. După aceea își concentrase atenția asupra budhiștilor. În câteva zile fu încântat să primească în dar toate pământurile lor și în felul acesta îi pusese cu botul pe labe.

— Ești bine venit, Hiraga-san, și tu Ori-san, spusesese din nou bătrânul călugăr. Noi suntem pentru shishi, pentru sonno-joi și împotriva shogunului. Sunteți liberi să veniți aici oricând doriți. Dacă aveți nevoie de ajutor, spuneți-ne.

— Țineți socoteala numărului de soldați, a orelor când vin și pleacă, aflați ce încăperi sunt ocupate și care sunt libere.

Cei doi bărbați așteptaseră și pândiseră toată ziua. La lăsarea întinericului, își puseră din nou hainele ninja. Hiraga se apropiase de două ori ceva mai mult de Legație, o dată escaladase gardul ca să facă o recunoaștere, și se retrăsese repede, fără să fie zărit, când o patrulă fu cât pe-acți să dea peste el.

— Nu vom reuși niciodată să intrăm acolo noaptea, Ori, șopti el. Și nici ziua. Au prea multe trupe acum.

— Și cât timp crezi că or să mai rămână?

— Până îi azvârlim afară, zâmbi Hiraga.

Erau acum foarte aproape de ascunzătoare, un han situat în partea de răsărit a castelului. Zorile erau aproape, cerul se luminase puțin, stratul de nori era mai subțire decât în ziua precedentă. În fața lor, strada era pustie. Și podul la fel. Încrezător, Hiraga porni în grabă pe pod, dar fu silit să se oprească brusc. O patrulă Bakufu, formată din zece oameni, ieși din umbră. De îndată, ambele părți luară poziție de atac, cu mâinile pe mânerele săbiilor.

— Înaintați și prezentați-mi actele de identitate, spuse șeful samurailor.

— Dar cine ești tu să-mi ceri mie socoteală?

— Doar nu vezi însemnele, spuse bărbatul furios, pășind pe grinzile de lemn ale podului; ceilalți se desfășurară în spatele lui. Suntem luptători din Mito, Regimentul 9, paza shogunului. Actele de identitate!

— Am spionat fortăreața dușmanului. Lăsați-ne să trecem.

— Arătați ca niște tâlhari. Ce aveți în sacul acela din spate? Actele!

Umărul lui Ori zvâcnea. Văzuse că rana se albise la culoare, dar nu-i spusesese nimic lui Hiraga. Și nu-i pomenise nici de dureri. Îl dureau și capul. Își dădu imediat seama că nu avea nimic de pierdut, ci, dimpotrivă, putea dobândi o moarte de invidiat.

— *Sonno-joi*, strigă el dintr-o dată și se aruncă asupra samuraiului de pe pod.

Ceilalți se dădură înapoi ca să le facă loc, în timp ce Ori lovi cu toată puterea, se redresă când lovitura fu parată și atacă din nou, de astă dată lovind în plin. Omul căzu mort la picioarele sale. Ori se îndreptă spre altul, dar acesta se retrase, apoi spre altul care și el se trase imediat înapoi, dar cercul bărbaților începu să se strângă.

— *Sonno-joi*, strigă și Hiraga și se repezi în ajutorul lui Ori.

Stăteau amândoi unul lângă altul, gata de atac.

— Spuneți cine sunteți, le ceru un tânăr războinic fără să pară impresionat. Eu sunt Hiro Watanabe și nu vreau să omor sau să fiu omorât de un luptător necunoscut.

— Sunt shishi din Satsuma, spuse Ori mândru, adăugând și un nume fals, așa cum era obiceiul lor, Riyama Takagaki.

— Iar eu sunt din Choshu, numele meu este Shodan Moto! Sonno-jo! strigă Hiraga și se repezi la Watanabe care se retrase fără teamă, la fel ca și ceilalți.

— Nu am auzit niciodată de nici unul dintre voi. Nu sunteți shishi, sunteți niște ticăloși.

Hiraga era un adevărat maestru în mânuirea spadei, pară lovitura și se folosi de forța și viteza atacatorului său ca să-l facă să-și piardă echilibrul. Făcu un pas în lături și lovi în partea neprotejată, ajunse gâtul și din aceeași mișcare îl decapită în momentul în care celălalt se prăbușea la pământ și termină acțiunea revenind în poziție de atac.

Se lăsa o liniște profundă.

— Cine v-a fost maestru? întrebă cineva.

— Toko Fujita mi-a fost *sensi*, spuse Hiraga și cu fiecare părticică a trupului său era gata pentru încă un atac.

— Eeee!

Acesta fusese unul dintre cei mai vestiți profesori de arte marțiale din Mito care muriseră în timpul cutremurului din '55 când pieriseră peste o sută de mii de oameni.

— Sunt shishi, și bărbații din Mito nu-i omoară pe shishi, care sunt de același neam cu ei, spuse unul dintre samurai blând. *Sonno-jo!*

Prudent, bărbatul făcu un pas în lături, nefiind sigur de atitudinea celorlalți.

Ceilalți se uitară la el, apoi unul la altul. În fața lui, alt bărbat făcu un pas în lături. Acum se formase o potecă îngustă între ei, dar săbiile erau gata de atac în orice clipă.

Hiraga se încordă, așteptându-se la un truc, dar Ori îi făcu semn cu capul, căci uitase de durere, întrucât pentru el victoria sau moartea însemnau același lucru. Fără grabă, își curăță spada și o puse în teacă. Făcu o plecăciune reverențioasă către cei doi bărbați morți și porni prin trecerea lăsată de ceilalți, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta, nici înapoi. O clipă mai târziu, Hiraga porni după el. La fel de încet. Până dădură colțul. Apoi o luară amândoi la fugă și nu se mai opriră decât atunci când se îndepărtaseră destul de mult.

Cei cinci reprezentanți ai Bakufu intrară fără grabă la curtea Legației, purtați în lectici. Întârziaseră o oră, veniseră precedați de samurai cu steaguri care purtau emblemele lor oficiale și erau înconjurați de gărzi. Sir William stătea în capul scărilor care duceau spre intrarea impresionantă a clădirii. Alături de el se aflau miniștrii francez, rus și prusac, împreună cu aghiotanții lor, Phillip Tyrer și alți membri ai Legației și o gardă de onoare formată din scoțieni și câțiva soldați francezi, întrucât Seratard fusese foarte insistent în această privință. Amiralul Ketterer și generalul rămăseseră pe navă, în rezervă.

Japonezii se prosternară ceremonios, Sir William și ceilalți își ridicară pălăriile. Îi invitară după ritual pe japonezi în sala de audiențe, încercând să-și ascundă veselia pe care le-o provoca costumația lor exotică: pălării de lac pătrate, așezate pe creștetele rase și legate cu multă grijă sub bărbie, mantale cu umerii exagerat de largi, kimonouri de mătase multicoloră, pantaloni largi, sandale cu barete și șosete cu un deget – tabi – evantaie la cingătoare și inevitabilele două săbii.

— Pălăriile astea nu sunt destul de mari ca să te piși în ele, spuse rusul.

Sir William se așează în mijlocul unui șir de scaune, miniștrii de-o parte și de alta, iar Phillip Tyrer la unul din capete; reprezentanții Bakufu se așezară pe șirul de scaune din fața lor, iar interpreții pe jos, pe câte o pernă, între cele două șiruri de scaune. După mai multe discuții, căzură de acord ca de fiecare parte să existe câte trei paznici. Aceștia stăteau în picioare în spatele stăpânului lor și se priveau bănuitori unii pe alții.

În conformitate cu un protocol foarte strict, membrii celor două părți se prezentară. Toranaga Yoshi rămase ultimul: Tomo Watanabe, persoană oficială de rang inferior, clasa a doua, spusese el, afectând o umilință pe care n-o simțea și ocupă locul cel mai modest de la capătul șirului de scaune. Purta veșminte mult mai puțin pompoase decât ale celorlalți cărora li se atrăsese atenția, sub amenințarea unor pedepse înfricoșătoare, la fel ca și gardienilor, că trebuie să-l trateze drept cel mai neimportant dintre cei de față. Se așează, având o senzație ciudată. Ce urăți erau dușmanii aceștia, își spunea el, cât de caraghioși cu pălăriile acelea înalte, cizmele bizare și urâte, hainele butucănoase și negre – nu e de mirare că put așa de tare!

Sir William începu simplu și cu mare grijă:

— Un englez a fost ucis de samurarii din Satsuma...

Către ora cinci, europenii deveniseră deja nervoși, căci își

pierduseră răbdarea, japonezii erau politicoși, zâmbitori, aparent imperturbabili. Purtătorul lor de cuvânt le explicase în zeci de moduri diferite că... le pare nespus de rău, dar nu au nici o competență juridică asupra provinciei Satsuma, nici nu știu cine sunt ucigașii și cum ar putea să dea de ei, dar, da, desigur, era cât se poate de regretabil, dar, nu, nu știau cum să obțină despăgubiri, dar, da, în anumite împrejurări se puteau cere reparații, dar, nu, shogunul nu putea fi văzut, dar, da, shogunul va fi încântat să le acorde o audiență când se va întoarce, dar, nu, nu poate fi luna aceasta pentru că nu se cunoaște cu foarte multă exactitate programul lui, dar, da, va fi cât mai curând cu putință, dar, nu, următoarea întâlnire și toate celelalte întâlniri nu vor mai putea avea loc la Yedo, ci în Kanagawa, o, ne pare nespus de rău, dar nu luna aceasta, poate luna viitoare, dar, nu, ne pare nespus de rău, nu dispunem de autoritate...

Fiecare replică trebuia tradusă din engleză în olandeză, din olandeză în japoneză și invers – era discutată pe larg între japonezi, apoi era tradusă pedant în olandeză și în engleză și se cereau în mod politicos explicații pentru cele mai banale cuvinte. Yoshi găsi că procedeul este cât se poate de interesant, cu atât mai mult cu cât nu fusese niciodată în apropierea unui grup mai mare de gai-jini și nu asistase la o întâlnire unde oamenii de rang inferior, în mod uimitor, discutau politică în loc să asculte și să facă ceea ce li se poruncește.

Trei dintre ceilalți patru erau cu adevărat reprezentanți ai Bakufu, deși persoane fără prea mare importanță. Foloseau cu toții nume false, un obicei curent atunci când aveau a face cu străinii. Impostorul, care știa engleză, se afla lângă Yoshi. Numele lui era Misamoto. Yoshi îi ordonase să țină minte totul, să-i spună discret dacă era vreun lucru mai important care nu se tradusese sau se tradusese incorect, iar în rest să-și țină gura. Era un trădător aflat sub amenințarea pedepsei cu moartea. Când Yoshi trimisese cu câteva zile în urmă după el, Misamoto se prosternase imediat la picioarele lui, tremurând de frică.

— Ridică-te și așează-te acolo.

Yoshi îi arătă cu evantaiul marginea platformei de tatami pe care ședea el însuși. Misamoto se conformă imediat. Era un omuleț mic, cu ochi oblici, părul lung și barba cărunte. Sudoarea îi curgea șiroaie pe față și pe spate, hainele – o adunătură de zdrențe, mâinile bătătorite și pielea de culoarea mierii închise.

— Să-mi spui adevărul. Cei care te-au cercetat susțin că vorbești englezește.

— Da, stăpâne.

— Te-ai născut în Anjiro din provincia Izu și ai fost în țara numită America?

— Da, stăpâne.

— Cât timp ai stat acolo?

- Aproape patru ani, stăpâne.
- Unde în America?
- La San Francisco, stăpâne.
- Ce este San Fransiska?
- Un oraș mare, stăpâne.
- Chiar acolo?
- Da, stăpâne.

Yoshi îl studie, căci avea nevoie rapidă de informații. Vedea că omul nu știa ce să mai facă ca să-i intre în voie, dar, în același timp, era înspăimântat de moarte de el și de gărzile care îl bătuseră și-l izbiseră cu capul de podea. Așa că hotărî să încerce o altă abordare a problemei. Concedie gărzile, se ridică în picioare și se rezemă de pervazul ferestrei, privind afară spre oraș.

— Spune-mi repede, cu cuvintele tale, ce ți s-a întâmplat.

— Eram pescar în satul Anjiro din provincia Izu, stăpâne, unde m-am născut acum treizeci și trei de ani, stăpâne – Misamoto începu să turuie imediat – se vedea că era o poveste pe care o mai repetase de o sută de ori. Acum nouă ani pescuiam împreună cu alți șase pescari în barca mea, la câțiva *ri* de coastă, dar am fost prinși pe neașteptate de o furtună care s-a întetit și a devenit curând foarte puternică și vântul a suflat tare și ne-a dus departe, timp de treizeci de zile sau poate chiar mai mult, spre est, în largul mării, sute de *ri*, poate chiar o mie, stăpâne. În acest timp, trei dintre tovarășii mei au fost luați de apă peste bord. Apoi marea s-a liniștit, dar pânzele noastre erau sfâșiate, nu aveam mâncare și nu aveam nici apă de băut... Unul dintre noi a înnebunit, a sărit în mare și a început să înoate spre o insulă pe care credea că o vede și s-a înecat repede. Nu vedeam nici un fel de uscat și nici un fel de navă, era numai apă de jur împrejur. Câteva zile mai târziu, prietenul meu Ishii a murit și eu am rămas singur. Apoi într-o zi am crezut și eu că murisem, pentru că am văzut o navă ciudată care mergea fără pânze și părea că luase foc, dar era un vapor din acela cu roți de apă, care mergea de la Hong Kong la San Francisco. M-au salvat, mi-au dat de mâncare și m-au tratat ca pe unul de-ai lor – eram încremenit de uimire, stăpâne, dar și-au împărțit hainele și mâncarea și băutura cu mine...

— Și nava aceasta americană te-a dus în locul acela San? Apoi ce s-a mai întâmplat?

Misamoto îi povesti cum fusese lăsat în grija unuia din frații căpitanului, agent naval cu aprovizionarea, să învețe limba și să facă diverse servicii până vor decide autoritățile ce să facă cu el. Trăise în acea familie aproape trei ani, lucrând în magazinul lor și în port. Într-o zi fusese dus în fața unui personaj oficial important, pe nume Natow care îi pusese o mulțime de întrebări, apoi i se spusese că va fi trimis cu nava de război *Missouri* la Shimoda, ca interpret al ministrului

Townsend Harris, care se afla deja în Japonia pe cale de a încheia un tratat. În tot acest timp purtase haine occidentale și învățase câte ceva din purtările occidentale.

— Am primit cu bucurie, sire, căci eram sigur că voi putea fi de folos aici, mai ales pentru domnii din Bakufu. În ziua a noua a lunii a opta a anului 1857 după numărătoarea lor, acum cinci ani, sire, am ajuns la Shimoda în Izu, iar satul meu natal se afla nu prea departe spre nord, sire. În momentul în care am debarcat am primit permisiunea de a pleca pentru o zi sau două și am pornit imediat la drum, sire, ca să mă prezint la cea mai apropiată Casă a Gărzilor, să găsesc pe cel mai apropiat reprezentant al Bakufu, fiind convins că voi fi bine primit datorită cunoștințelor pe care le dobândisem... Dar gărzile de la barieră nu au..., chipul lui Misamoto se schimonosi de frică. N-au vrut să mă asculte, stăpâne, nici să înțeleagă... M-au legat și m-au târât la Yedo... Asta a fost cam acum cinci ani, stăpâne, și de atunci am fost schingiuit tot timpul ca un criminal, închis ca un tâlhar, deși n-am fost dus la închisoare și explic mereu și mereu că nu sunt spion, ci un bărbat cinstit și credincios din Izu și spun ce mi s-a întâmplat...

Spre marele dezgust al lui Yoshi, lacrimile începură să curgă șiroaie pe chipul bărbatului. Îi spuse scurt:

— Încetează! Știi sau nu știi că este interzis prin lege să părăsești Nipponul fără învoire?

— Da, stăpâne, eu m-am gând...

— Și știi că, în conformitate cu aceeași lege, dacă o încalci, indiferent din ce motive și indiferent cine ar fi el sau ea, nelegiuitul nu are voie să se mai întoarcă, sub amenințarea pedepsei cu moartea?

— O, da stăpâne, sigur că da, dar nu m-am gândit că s-ar putea referi și la mine, sire, eu am crezut că voi fi binevenit și valoros și nu sunt vinovat că am fost luat de furtună pe mare. Furtuna a fost cea care...

— Legea e lege. Legea aceasta este o lege bună. Preîntâmpină contaminarea. Consideri că ai fost tratat cum nu se cuvenea?

— O, nu, stăpâne, spuse precipitat Misamoto, ștergându-și lacrimile, încă și mai înspăimântat, cu capul lipit de tatami. Te rog să mă ierți, îți implor supus iertarea, te rog...

— Măginește-te să răspunzi la întrebări. Cât de bine știi engleza?

— Eu... înțeleg și vorbesc puțin engleza americană, sire.

— Ceea ce vorbesc gai-jinii de aici?

— Da, stăpâne, mai mult sau mai puțin.

— Când ai venit să te întâlnești cu americanul Harris aveai barbă?

— Purtam barbă, stăpâne. Aveam o barbă precum cei mai mulți dintre marinari, stăpâne și părul îmi crescuse la fel ca al lor și era legat la spate și împletit coadă.

— Cine mai era de față când l-ai cunoscut pe acest american, Harris?

— El, stăpâne, o oră am stat, sau cam așa ceva, și mai era cineva din personalul lui, dar nu-mi amintesc cum îl chema.

Yoshi cântări încă o dată primejdiile planului său: să se ducă la întâlnire deghizat, cu aprobarea Consiliului și să-l folosească pe acest om ca spion să asculte în secret ce spun străinii. Poate că Misamoto este deja spion, că spionează pentru gai-jini, se gândi el încruntat, așa cred toți cei care l-au cercetat. Sigur că este un mincinos, povestea lui este mult prea bine pusă la punct, și e ca o vulpe de viclean.

— Foarte bine. Mai târziu am să vreau să-mi povestești tot ce știi și... știi să scrii și să citești?

— Da, stăpâne, dar numai puțin în engleză.

— Bine. Am o slujbă pentru tine. Dacă mă asculți întocmai și nu mă dezamăgești, am să-ți revizuiesc cazul. Dar dacă mă înșeli și mă dezamăgești, cât de puțin, o să dorești să n-o fi făcut.

Îi explicase ce dorea de la el, îi dădu profesori și când paznicii i-l prezentară din nou cu o zi în urmă pe Misamoto bărbierit, cu părul pieptănat ca un samurai și îmbrăcat în veșminte oficiale, cu cele două săbii – deși acestea erau false și fără lame – nu-l recunosc.

— Bine, fă câțiva pași.

Misamoto se conformă și Yoshi fu impresionat cât de repede învățase omul să-și țină capul drept, așa cum îi arătase profesorul, nu în atitudinea normală, cuviincioasă, supusă a unui pescar. Prea repede, își spuse el, convins acum că Misamoto era fie mai mult, fie mai puțin decât voia să arate.

— Ai înțeles bine ce ai de făcut?

— Da, sire. Jur că n-o să vă dezamăgesc.

— Știu, gardienii mei au ordine clare – te vor ucide imediat ce te vei depărta de mine, te vei comporta ciudat sau... indiscret.

— Facem o pauză de zece minute, spuse Sir William iritat. Spune-le, Johann.

— Întreabă de ce, replică Johann Favrod, interpretul elvețian căscând. Scuzați. Li se pare că au discutat toate punctele etc., etc., spun că vor transmite mesajul dumneavoastră etc., etc. Și că o să vă întâlniți din nou la Kanagawa când vor aduce răspunsul din partea mai-marelui etc., etc. Peste șase zile, așa cum s-a sugerat mai înainte etc., etc.

Rusul mormăi:

— Dați-mi mie flota pe mână numai o zi și rezolv imediat pe *materiebit* ăștia și toate problemele lor.

— Sigur că da, spuse Sir William, apoi adăugă într-o limbă rusă foarte curgătoare: îmi pare rău, dragă conte, dar suntem aici pentru a

ajunge, de preferat, la o soluție diplomatică, apoi în engleză: Arată-le unde să aștepte, Johann. Mergem, domnilor? se ridică, făcu o plecăciune țeapănă și îi conduse pe toți într-o cameră alăturată, trecând pe lângă Tyrer, îi spuse: Rămâi cu ei, deschide bine ochii și urechile.

Toți miniștrii se îndreptară spre oala mare de noapte din colțul antecamerei.

— O, Dumnezeuule, spuse Sir William cu un oftat de ușurare, simțeam că-mi plesnește bășica.

Lim intră în încăpere conducându-i pe servitorii care aduceau tăvi.

— Heya, stapin. Ceeai, saanvicii! făcu cu un gest disprețuitor către cealaltă încăpere. Dat la fel și maimuțoi, heya?

— Ar fi mai bine să nu audă cum îi poreclești, pentru Dumnezeu. Poate că unii din ei știu pidgin.

Lim se holbă la el:

— Ce spus, stapin?

— O, nu contează!

Lim se îndepărtă râzând în sinea lui.

— Ei bine, domnilor, așa cum ne-am așteptat, progresul nostru este zero.

Seratard își aprinse pipa, șezând alături de André Poncin, încântat de eșecul lui Sir William.

— Și ce propuneți să facem, Sir William?

— Care este sfatul dumneavoastră?

— Este o problemă a britanicilor, numai parțial și a francezilor. Dacă ar fi fost în întregime problema mea – aș fi rezolvat-o cu elanul specific francez chiar în ziua când s-a petrecut incidentul.

— Dar, evident, *mein Herr*, ai fi avut nevoie de o flotă la fel ca aceasta, spuse tăios von Heimrich.

— Evident. În Europa aveam numeroase astfel de flote, după cum bine știți. Și dacă politica imperială franceză ar fi considerat de cuviință că trebuie să ne manifestăm aici în forță, așa cum o fac aliații noștri britanici, sigur că am fi fost aici cu o flotă sau două.

— Da, bine... – Sir William era obosit. E clar că sfatul dumneavoastră colectiv este că se cuvine să fim duri cu ei, așa e?

— Duri și aspri, spuse contele Sergheiev.

— Ja.

— Bineînțeles, consimți Seratard. Dar cred că este exact ceea ce aveți și dumneavoastră de gând, Sir William.

Ministrul mestecă sanvișul, își termină ceaiul și spuse:

— Foarte bine, am să închei întâlnirea acum, am să-i convoc din nou pentru mâine la ora zece cu un ultimatum: o întâlnire cu shogunul în răstimp de o săptămână, criminalii și o despăgubire sau altfel...,

evident cu aprobarea dumneavoastră, a tuturor.

Seratard interveni:

— Sir William, mi-aș permite să vă sugerez că, întrucât le este probabil greu să asigure o întâlnire cu shogunul, poate ar fi mai bine să lăsăm această chestiune pentru mai târziu, când vom avea întăriri și un motiv real pentru a ne întâlni cu el. La urma urmelor, acest demers este o demonstrație de forță menită să corecteze un rău, nu să aducă la îndeplinire politica imperială, a dumneavoastră sau a noastră.

— Înțeleaptă propunere, spuse prusacul reticent.

Sir William cântări rațiunile care se aflau în spatele sugestiei, dar nu reuși să descopere nici un fel de gând ascuns.

— Foarte bine. În acest caz vom cere „o întâlnire cât mai curând” cu shogunul. De acord?

Toți dădură din cap afirmativ.

— Vă rog să mă scuzați, Sir William, spuse amabil André Poncin, mi-ați permite să le comunic eu decizia dumneavoastră? Căci dacă veți începe dumneavoastră ședința și o veți încheia apoi imediat ar însemna într-un fel să vă pierdeți cinstea obrazului. Da?

— Foarte înțelept, André spuse Seratard.

După câte știau ceilalți, Poncin nu era decât un negustor ocazional care avea oarecari cunoștințe în privința obiceiurilor japoneze, rupea puțină japoneză, fiind, în același timp, prietenul personal și interpretul ocazional al ministrului francez. În realitate, Poncin era un spion de mare clasă, folosit aici pentru a descoperi și a neutraliza intențiile englezilor, germanilor și rușilor în Japonia.

— Deci, ce părere aveți, Sir William?

— Da, spuse Sir William gânditor, da, ai dreptate, André, mulțumesc. Nu trebuie să fac eu lucrul acesta. Lim!

Ușa se deschise imediat.

— Heya, stapin?

— Adu-l repede aici pe domnul Tyrer, hopa-hopa! apoi se întoarse către ceilalți. Tyrer o poate face în locul meu. Este o problemă a britanicilor.

Când Phillip Tyrer se întoarse în sala de primire care dădea spre curtea din față, se îndreptă spre Johann încercând să afișeze o atitudine cât mai demnă. Oficialii Bakufu nu-i dădură nici o atenție, continuând să sporovăiască între ei. Yoshi se ținea puțin mai la o parte. Misamoto stătea lângă el, singurul care nu vorbea.

— Johann, transmite-le complimente din partea lui Sir William și spune-le că întâlnirea nesatisfăcătoare de astăzi se suspendă și trebuie să revină mâine la ora zece pentru a ajunge la un rezultat satisfăcător în această problemă: asasinii, despăgubirea și garantarea unei întâlniri cu shogunul cât mai curând posibil.

Johann păli:

— Chiar așa?

— Da, exact așa.

Tyrer era și el plictisit de vorbăria aceasta fără sfârșit, de repetarea la infinit a faptului că John Canterbury fusese ucis, Struan, grav rănit, Angélique speriată de moarte.

— Spune-le exact așa!

Îl urmări pe Johann care transmitea ultimatumul scurt în olandeza lui guturală. Interpretul japonez roși, păli, apoi începu o traducere lungă, în timp ce Tyrer studia atent chipurile oficialilor fără a lăsa impresia că-i cercetează. Patru dintre ei erau atenți, ultimul nu – omul acela mic de statură, cu ochi înguști și mâinile bătătorite pe care îl observase și mai înainte – toți ceilalți aveau mâini foarte fine. Bărbatul acesta îi șoptea ceva la ureche celui mai chipeș și mai tânăr dintre oficiali, Watanabe, ceea ce făcuse cam tot timpul. Ce n-aș da să pot înțelege ce-și spun, se gândi iritat Tyrer mai decis ca oricând să învețe cât mai repede limba. În momentul în care interpretul șocat și stânjenit își termină traducerea, se lăsă o liniște grea, tulburată numai de respirațiile oamenilor, fețele rămânând impasibile. În timpul traducerii observase că doi dintre ei aruncaseră priviri furișe spre Watanabe. Oare de ce? Acuma păreau că așteaptă. Watanabe își lăsă ochii în jos, sub evantai și murmură ceva. Imediat omul cu ochi înguști de lângă el se ridică în picioare cu greutate și spuse ceva scurt. Toți răsuflară ușurați, se ridicară în picioare fără să facă nici o plecăciune și se grăbiră să plece, Watanabe rămânând ultimul, urmat de interpret.

— Johann, de data asta au înțeles cu adevărat mesajul, spuse Tyrer fericit.

— Da. Și au plecat cât se poate de plouați.

— Se vede că este exact ceea ce a dorit Sir William.

Johann ridică din sprâncene. Era un bărbat brunet, de înălțime medie, suplu, puternic, cu liniile feței foarte precis conturate.

— Cu cât o să ajungi mai repede să te descurci ca interpret, cu atât mai bine. E timpul să mă duc acasă, la munții și la zăpezile mele, cât mai am capul încă pe umeri. Sunt prea mulți cretinii ăștia, și mult prea imprevizibili.

— Ca interpret, sigur, ai o poziție privilegiată, spuse Tyrer stânjenit. Ești primul care afli orice.

— Și cel care aduce veștile proaste. Căci nu sunt decât vești proaste, întotdeauna, *mon vieux*. Japonezii ne urăsc și abia așteaptă să ne arunce afară de aici. Am făcut contract cu Foreign Office-ul vostru pentru doi ani, reînnoibil prin consimțământ reciproc. Contractul expiră peste două luni și trei zile și atunci am terminat cu engleza – Johann se duse la bufetul de lângă fereastră și luă o dușcă serioasă din

berea pe care o comandase în loc de ceai. Nu-l mai reînnoiesc pentru nimic în lume, indiferent cu ce ar încerca să mă ispitească, dar deodată chipul i se luminează. Merde, e o problemă totuși să părăsești locurile astea.

— *Musume*? Fata ta? râse Tyrer de mutra lui încântată.

— Înveți repede.

În curtea din față, oaspeții se urcau în lectici. Toată activitatea din grădină încetase și cei șase grădinari stăteau îngenucheați cu capul în țărână. Misamoto aștepta alături de Yoshi, conștient că la cea mai mică greșală nu se va mai ridica din țărână, și sperând din toată inima să fi trecut cu bine prima încercare. Într-un fel sau altul am să-i fiu de folos ticălosului ăsta, își zicea el în engleză, până am să reușesc să ajung din nou la bordul navei americane, în raiul american, și am să le spun cum m-au răpit ticăloșii ăștia sifilitici din suita lui Harris. Se uită în sus și îngheță. Yoshi îl privea.

— Stăpâne?

— La ce te gândeai?

— Speram că am fost de folos, sire. Eu..., priviți în spate, sire! șopti el.

André Poncin cobora treptele, îndreptându-se spre Yoshi. Imediat, garda lui formă un zid de apărare. Fără să se teamă, Poncin făcu o plecăciune politicoasă și spuse într-o japoneză corectă, deși în stilul în care vorbesc japonezele:

— Stăpâne, scuzați, vă rog. Pot să transmit un mesaj de la stăpânul meu, preînaltul nobil francez, vă rog?

— Ce mesaj?

— Stăpânul meu este încântat să vă invite pe nava noastră, poate doriți să vedeți cum este un vapor, mașini, tunuri. Este fericit să vă invite pe dumneavoastră și alte persoane oficiale.

Poncin așteaptă, dar nu văzu decât un gest brusc de concediere, cu evantaiul.

— Mulțumesc, stăpâne, rog scuzați.

Se îndepărtă, sigur că avusese dreptate. Când puse piciorul pe prima treaptă, îl văzu pe Tyrer care se uita la el de la fereastra sălii de primire, își înăbuși o înjurătură și îi făcu un semn prietenesc cu mâna. Tyrer îi răspunse la fel.

Când ultimul samurai ieși din curte, grădinarii își reluară lucrul. Unul dintre ei își puse lopata pe spinare și se făcu nevăzut. Hiraga, cu capul năclăit de noroi și murdărie, cu kimonoul jegos și zdrențuros, era foarte încântat de rezultatele spionajului lui din ziua aceea. Acum știa unde și când va trebui dat atacul a doua zi.

Aflat din nou în siguranță în lectica sa în drum spre castel, cu

Misamoto la cheremul lui, în celălalt capăt, Yoshi își lăasă mintea în voia ei. Era încă mirat de felul nepoliticos în care îl concediaseră – nu era furios, ca ceilalți, căci știa să aibă răbdare: trebuie să mă răzbun în felul pe care îl aleg eu. O invitație să vadă mașinile unei nave de război? Ei, ocazie care nu ar trebui scăpată. Periculos, dar am s-o fac. Ochii lui se concentrară apoi asupra lui Misamoto, care privea afară, printr-o fereastră îngustă. E clar că prizonierul Misamoto îi fusese de folos. Ce prostie din partea interpreților să nu traducă exact. Ce prostie din partea rusului să ne amenințe. Ce prostie să fie așa de bătăranii. Ce prostie din partea servitorului chinez să ne spună maimuțe. Mare prostie. Ei bine, o să le arătăm noi lor, tuturor, unora mai devreme și altora mai târziu. Dar cum să ne descurcăm cu mai marii ăștia și cu flota lui?

— Misamoto, am hotărât să nu te mai trimit înapoi la Casa Gărzii. Timp de douăzeci de zile vei locui împreună cu membrii suitei mele și vei continua să înveți cum să te porți ca un adevărat samurai.

Capul lui Misamoto era deja pe podeaua lecticii.

— Mulțumesc, stăpâne.

— Dacă o să-mi faci pe plac. Acuma spune, ce va fi mâine?

Misamoto încremeni. Prima regulă a supraviețuirii era să nu dai niciodată o vestă proastă unui samurai, să nu spui nimic, iar dacă ești silit, să spui ceea ce crezi că i-ar face plăcere să audă. Spre deosebire de ceilalți, de America, paradisul pe pământ. Răspunsul este la mintea cocoșului, voi să strige el, revenind la obiceiul de a gândi englezește – singurul lucru care îl ținuse cu mintea întreagă tot timpul cât fusese închis. Dacă ai fi văzut cum se poartă gai-jinii unii cu alții în familiile lor și în familia la care am locuit eu, cum se purtau cu mine, sigur, eram servitor, dar mă considerau tot om și pe mine, erau mai mult decât orice aș fi putut visa vreodată, fiecare om poate să meargă drept, și poate să aibă pistol sau cuțit, cu excepția celor mai mulți dintre negri, cât de nerăbdători sunt cu toții să rezolve o problemă ca să se poată repezi imediat la următoarea – dacă e nevoie cu pistolul sau cu tunul – unde aproape toți oamenii sunt egali după legea lor, și nu există nici un fel de daimyo, sau de samurai împuțiti care pot să te omoare oricând... Yoshi, citindu-i gândurile, spuse blând:

— Spune-mi adevărul, dacă ții la viața ta, întotdeauna numai adevărul.

— Desigur, stăpâne, întotdeauna – și pierit de groază, Misamoto făcu ce i se ceruse, fără să se mai gândească. Îmi pare foarte rău, stăpâne, dar dacă nu obțin ceea ce vor, cred că... or să facă Yedo una cu pământul.

De acord, își spuse Yoshi, dar numai dacă suntem proști.

— Pot tunurile lor să facă așa ceva?

— Da, stăpâne. Nu castelul, dar tot orașul va fi incendiat.

Asta ar însemna să irosim prosteste averea familiei Toranaga. Va trebui după aceea să aducem alții, țărani, meseriași, negustori ca să aibă cine să ne slujească.

— Atunci cum să le dăm puțină supă, dar fără nici un pic de pește? întrebă Yoshi.

— Stăpâne, iartă-mă, te rog, dar nu știu. Nu știu.

— Atunci gândește-te. Și să-mi dai răspunsul în zori.

— Dar... da, stăpâne.

Yoshi se lăsă pe spate, pe pernele de mătase și își concentră atenția asupra reuniunii Consiliului Bătrânilor, care avusese loc cu o zi înainte. Anjo fusese nevoit să retragă ordinul de evacuare a castelului pentru că, fără o majoritate clară, ordinul nu era valabil, iar el, Yoshi, în calitate de tutore oficial al shogunului, interzisese plecarea acestuia. De astă dată am câștigat, se gândi Yoshi, pentru că nebunul ăla bătrân și încăpățânat, Toyama, a insistat să voteze pentru planul lui nehibzuit de atac, așadar nici cu mine și nici împotriva mea. Anjo are dreptate, ceilalți doi, în mod normal, votează cu el împotriva mea, nu pentru că așa consideră, ci pentru că eu sunt cine sunt: acel Toranaga care ar fi trebuit să fie shogun, în locul țâncului ăsta nătâng. Întrucât se simțea acum în siguranță în lectica sa, singur, numai cu Misamoto care nu putea să-i citească gândurile cele mai ascunse, își îngădui să deschidă ușița tainică pe care scria Nobusada. Ce să facă cu el? Nu pot să-l mai stăpânesc multă vreme. A rămas la mintea copiilor și a ajuns acum în cele mai periculoase gheare – cele ale prințesei Yazu: spioana împăratului, pornită fanatic împotriva shogunului care i-a stricat logodna cu tovarășul ei de joacă din copilărie pe care îl adora, un prinț foarte chipeș și de viță foarte nobilă, shogunul care o silise la un exil permanent, departe de Kyoto, de familia și prietenii ei, printr-o căsătorie cu un slăbănog a cărui erecție este la fel de jalnică precum un steag în miezul verii și care n-o să-i facă niciodată copii.

Acum inventase vizita aceasta de stat la Kyoto ca să se prosterneze în fața împăratului, o lovitură de maestru care va strica echilibrul fragil ce dura de atâtea secole: autoritatea de a supune întregul Imperiu îi este garantată prin edict imperial shogunului, care este numit de asemenea și înalt Lord Contabil, și descendenților lui. De aceea, ordinele date de shogun țării sunt lege pentru ea. O vizită de felul ăsta va fi urmată de alta la fel și atunci împăratul va domni și nu noi, Nobusada nu-și va da niciodată seama de aceasta, căci e legat la ochi de tertipurile ei. Ce e de făcut?

Yoshi o porni din nou de-a lungul potecii atât de bătătorite, dar și atât de tainice: este suveranul meu de drept. Nu pot să-l ucid direct. Este mult prea bine apărat, doar dacă nu vreau să mă despart și eu de viață o dată cu el, ceea ce, deocamdată, nu intenționez. Alte mijloace? Otrava. Dar atunci voi fi suspectat și, chiar dacă reușesc să scap de

toate opreliștile care mă înconjoară – căci, de fapt, sunt și eu tot un fel de prizonier ca și acest Misamoto – țara va fi azvârlită într-un război civil fără sfârșit și singurii care vor avea de câștigat sunt gai-jinii și, ceea ce ar fi încă și mai rău, ar însemna că mi-am trădat jurământul de credință față de shogun, oricine ar fi el, și față de Testament. Trebuie să-i pun pe alții să-l ucidă în locul meu. Pe shishi? Aș putea să-i ajut, dar este periculos să ajuti niște dușmani care sunt angajați în propria ta distrugere. O altă posibilitate. Zeii. Își îngădui să zâmbească: „Norocul și ghinionul” – scrisese shogunul Toranaga, „șansa și neșansa trebuie lăsate în seama zeilor și a legilor naturii – nu sunt lucruri care pot fi câștigate prin rugi sau prin alte mașinații ingenioase”. Ai răbdare, îl auzi el pe Toranaga, ai răbdare. Da, va avea răbdare.

Yoshi închise ușița tainică până la proxima ocazie când se va mai gândi la ea și se întoarce la Consiliu. Ce să le spun? Evident că până acum au aflat deja că m-am întâlnit cu gai-jinii. Voi insista asupra unei reguli fundamentale pentru viitor: vom trimite numai bărbați inteligenți la aceste întâlniri. Altceva ce să le mai spun? O să le povestesc, desigur, despre soldații lor uriași, cu uniforme roșii și cu fustițe scurte, cu pălării imense cu pene, fiecare purtând câte o carabină strălucitoare, la fel de vrednice ca lamelele săbiilor noastre. Să le spun oare că acești dușmani sunt niște proști, care nu au nici un fel de rafinament și pot fi conduși tocmai datorită lipsei lor de răbdare și a urii? Misamoto mi-a povestit suficiente lucruri ca să înțeleg că sunt la fel de dezbinați și stăpâniți de ură ca și daimyo ai noștri. Nu, astea le țin numai pentru mine. Dar am să le spun că mâine delegația noastră va da greș, dacă nu inventăm un motiv de amânare pe care gai-jinii să fie fericiți să-l accepte. Care ar putea fi?

— Misamoto, spuse el alene, mesagerul acela, bărbatul înalt cu nasul mare, de ce vorbea ca o femeie și folosea cuvinte pentru femei? Era jumătate bărbat, jumătate femeie?

— Nu știu, sire, poate. Sunt mulți din aceștia la bordul navelor lor, deși ei ascund acest lucru.

— De ce?

— Nu știu, stăpâne, e greu să-i înțelegi. Ei nu vorbesc deschis despre sex, ca noi, care este cea mai bună poziție, sau dacă este mai bine cu un băiat sau cu o femeie. Însă în ceea ce privește vorbirea lor este altceva: în limba lor nu există deosebire, și bărbații și femeile vorbesc la fel, cu toții folosesc aceleași cuvinte, sire, nu e ca în japoneză. Am cunoscut câțiva marinari străini care vorbeau puțin japoneza, erau bărbați care fuseseră la Nagasaki și ei vorbeau la fel ca Nas Mare, pentru că singurele persoane cu care vorbesc ei sunt târfele și ei învață toate cuvintele noastre așa cum le rostesc ele. Ei nu știu că la noi bărbații vorbesc altfel decât femeile, sire, și că folosesc alte

cuvinte, așa cum se cuvine să facă niște persoane civilizate.

Yoshi își ascunse emoția bruscă, târfele noastre reprezintă singura lor legătură reală cu noi, își zise el. Și au cu toții țiitoare, fără îndoială. Așadar, una din căile prin care îi putem controla, ba chiar și ataca, sunt târfele lor, femeii sau bărbați.

— Nu voi da ordin flotei să bombardeze Yedo fără un ordin oficial scris de la Amiralitate, sau de la Foreign Office, spuse amiralul și se făcu stacojiu la față. Instrucțiunile mele spun să fiu circumspect, la fel ca și ale dumneavoastră. Nu suntem aici într-o misiune de pedeapsă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a avut loc un incident care trebuie rezolvat. Sigur că este o misiune de pedeapsă! spuse Sir William la fel de furios.

Sunaseră cele opt băți de clopot de la miezul nopții și se aflau în apartamentul amiralului de la bordul navei amiral în jurul unei mese rotunde, ei doi, generalul și Thomas Ogilvy. Cabina era joasă, largă, cu bârne groase. Prin ferestrele mici se vedeau luminile de poziție ale celorlalte nave ancorate în port.

— Încă o dată vă spun, am convingerea că, dacă nu recurgem la forță, n-or să se urnească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, aduceți-mi ordinul și îi urnesc eu imediat, spuse amiralul umplându-și din nou paharul cu Porto din cana de cristal aproape goală. Thomas?

— Mulțumesc, generalul întinse și el paharul.

Sir William încercă să se stăpânească și spuse:

— Lordul Russell ne-a dat instrucțiuni să facem presiuni asupra celor din Bakufu ca să obținem despăgubiri, douăzeci și cinci de mii de lire, pentru asasinatele de anul trecut – sergentul și caporalul – și va fi mai furios când va auzi de incidentul actual. Eu îl cunosc, dumneata nu-l cunoști, adăugă el, exagerând efectul celor spuse. Nu pot primi aprobarea lui mai devreme de trei luni. Dar trebuie să obținem satisfacție acum, sau asasinatele vor continua. Fără sprijinul dumitale nu pot face nici o manevră.

— Aveți tot sprijinul meu, în afară de cazul în care vreți să declanșăm un război. Or, bombardarea capitalei lor ne pune în stare de război. Nu suntem pregătiți pentru așa ceva. Thomas, ești de acord cu mine?

Generalul spuse cu băgare de seamă:

— Să înconjuri un sat ca Hodogaya și să elimini o mână de sălbatici, sau să pui în lanțuri un mic potentat de al lor este cu totul altceva decât să ataci un oraș atât de mare ca acesta, inclusiv castelul.

Enervat, Sir William îi replică:

— Și cum rămâne atunci cu ceea ce spuneai: „Nu se poate concepe nici un fel de operație pe care forțele reunite sub comanda

mea să n-o poată duce la îndeplinire cu succes?”

Generalul roși și replică:

— Ceea ce se spune în public, așa după cum bine știm cu toții, are foarte puțină legătură cu practica! Yedo este altceva.

— Foarte corect, spuse amiralul golindu-și paharul.

— Atunci ce propuneți?

Se lăsă liniște. Dintr-o dată, lui Sir William i se rupse piciorul paharului în mână. Ceilalți doi bărbați săriră în picioare, luați prin surprindere.

— La naiba! făcu el și accidentul păru să-i mai domolească furia, apucă neglijent șervetul și încercă să tamponeze vinul. Aici eu sunt ministru. Dacă voi considera necesar să dau un astfel de ordin, iar dumneata vei refuza să-l aduci la îndeplinire, ceea ce, desigur, este dreptul dumitale, voi cere să fii imediat înlocuit.

Gâtul amiralului se făcu stacojiu.

— Am prezentat deja faptele amiralității, spuse el. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit! Sunt mai mult decât gata să răzbun moartea lui Canterbury și atacul asupra celorlalți. Dar dacă este vorba de Yedo, tot ceea ce cer este acel ordin scris de care v-am vorbit. Nu este nici o grabă, acum sau peste trei luni sălbaticii ăștia vor plăti așa cum vrem noi, cu acest oraș și cu o sută altele.

— Da, vor plăti, pe Dumnezeuul meu că vor plăti, spuse Sir William și se ridică în picioare.

— Și mai vreau să vă dau o informație înainte să plecați. Nu vă pot promite că o să stau mult timp ancorat aici, în golf. Flota mea este neprotejată, adâncimea foarte mică, vremea pare să se înrăutățească și suntem mai în siguranță la Yokohama.

— Cât timp mai poți rămâne fără să te expui nici unei primejdii?

— O zi – nu știu, nu am nici un fel de posibilitate de control asupra vremii care luna aceasta este foarte schimbătoare, așa cum știți.

— Da, știu. Ei bine, am să plec. Vă rog pe amândoi să fiți de față la întâlnirea noastră de la ora zece. Trageți o salvă dimineată când ridicăm steagul. Thomas, fii te rog amabil și debarcă două sute de dragoni ca să asigure zona din jurul debarcaderului.

— Pot să întreb de ce mai trebuie să debarc încă două sute de dragoni? întrebă grăbit generalul. Am adus deja o întreagă companie pe uscat.

— Poate că doresc să iau ostateci. Bună seara.

Sir William închise ușa cu grijă. Cei doi bărbați priviră în urma lui.

— Chiar are de gând?

— Nu știu, Thomas. Dar cu Onorabilul, impetuosul și ticălosul de William Aylesbury nu poți ști niciodată.

În întunericul dens, pe poarta castelului ieși încă un detașament de samurai înarmați până-n dinți, alergară tăcuți pe podul suspendat care fusese lăsat în jos, apoi pe podul care ducea la Legație. Mai veneau și alte companii. Peste două mii de samurai erau la posturi și alți o mie erau gata să pornească la primul semn. Sir William înainta cu greu dinspre debarcader, însoțit de garda sa, un ofițer și zece scoțieni, străbătând străzile pustii. Era abătut și obosit, cu gândul la ce-l aștepta a doua zi, încercând să găsească o cale de ieșire din impas. Încă un colț și încă unul. La capătul acestei străzi se afla spațiul deschis din fața Legației.

— Dumnezeuule, sir, uitați-vă acolo!

Tot spațiul era înțesat cu samurai care nu scoteau nici un sunet și îi priveau în tăcere. Toți erau înarmați până-n dinți. Săbii, arcuri, sulite, câteva muschete. Se auzi un zgomot ușor și grupul lui Sir William se întoarse să privească înapoi. În spatele lor, strada fusese blocată de luptători la fel de tăcuți.

— Cristoase, murmură tânărul ofițer.

— Da, oftă Sir William. Ar putea fi și aceasta o soluție, dar Doamne ferește, ca vreunul din ei să sară asupra noastră. Flota va reacționa instantaneu. Să mergem, spuse el. Oamenii să fie gata să tragă, cu puștile despiedicate.

Porni în frunte, fără să se simtă însă foarte viteaz, ci numai cu un sentiment straniu că privește lucrurile cumva din exterior, de deasupra străzii. Între samurai se deschidea o potecă îngustă. În fruntea lor era un ofițer tânăr. Când Sir William ajunse la o distanță de zece pași, bărbatul se înclină politicos, ca de la egal la egal. Sir William își ridică pălăria la fel de politicos și porni mai departe. Soldații veneau în urma lui cu degetele pe trăgaci. Pe tot drumul până în vârful dealului, pe tot drumul până la poartă, samurai nemișcați, tăcuți. În curtea lor nu se afla însă nici unul. Curtea și grădina erau pline de scoțieni, înarmați și gata de luptă, pe acoperiș și la ferestre se vedeau alții. Soldații deschiseră porțile apoi le încuiară din nou în urma lor.

Tyrer și ceilalți așteptau în foaier, unii dintre ei în cămăși de noapte, alții îmbrăcați doar pe jumătate. Se strânseseră cu toții în jurul lui Sir William.

— Pentru Dumnezeu, spuse Tyrer în numele tuturor. Sir William, ne-am speriat că v-au capturat.

— De când sunt aici?

— Cam de pe la miezul nopții, spuse un ofițer. Aveam santinele la poalele dealului. Când a venit inamicul, băieții ne-au dat alarma și s-au retras încoace. N-am avut nici o posibilitate să vă prevenim sau să semnalizăm spre flotă. Dacă rămân aici până dimineața putem rezista până mai vin întăriri și flota deschide focul.

— Bine, spuse el. În acest caz vă propun să mergem cu toții la culcare, lasă numai câțiva oameni de pază, ceilalți să intre înăuntru.

— Sir? spuse ofițerul perplex.

— Dacă ar fi vrut să ne facă ceva, ne-ar fi făcut cât eram pe drum și n-ar mai fi făcut mascarada asta silențioasă, spuse Sir William și se simți ceva mai bine, mai puțin deprimat, dându-și seama că toți erau cu privirile ațintite la el și porni în sus pe scări. Noapte bună.

— Dar, sir, nu credeți că...

Vorbele îi amuțiră în gâtlee.

Sir William oftă plictisit.

— Dacă vrei să-ți ții oamenii la posturi, n-ai decât. Dacă asta te poate face fericit!

Un sergent intră în goană în hol și spuse:

— Sir, au plecat! Ticăloșii se cară.

Aruncând o privire prin fereastră, Sir William constată că, într-adevăr, samurarii se topeau în noapte.

Se simți înfricoșat pentru prima oară. Nu se așteptase să-i vadă plecând. În câteva clipe, potecile din jurul Legației erau goale. Dar simțea că nu plecaseră prea departe, era sigur că toate intrările caselor din apropiere erau pline de dușmani, așteptând încrezători să vadă capcana închizându-se.

Mulțumesc lui Dumnezeu că ceilalți miniștri și cei mai mulți dintre băieții noștri sunt în siguranță la bordul navelor. Mulțumesc lui Dumnezeu, își zise el din nou și porni în sus, pe scară, cu un pas suficient de ferm ca să-i încurajeze pe cei care îl priveau.

Joi, 20 septembrie

Hanul LA CEI PATRUZECI-ȘI-ȘAPTE DE RONINI, se afla pe o uliță întunecoasă din apropierea castelului Yedo, așezat la distanță de drumul de țară și aproape ascuns în spatele unui gard înalt și șleampăt. Văzut dinspre uliță, hanul părea murdar și neatrăgător. În interior era luxos, totul scump, iar gardul solid. O grădină bine îngrijită înconjura întinsa clădire cu un singur etaj și numeroasele ei căsuțe izolate, cu câte o singură cameră, construite pe stâlpi scunzi și rezervate oaspeților de seamă ce voiau să stea mai retrași. Stăpânii hanului erau negustori bogați. Hanul oferea adăpost sigur și pentru anumiți shishi.

Acum, chiar înainte de revărsatul zorilor, hanul era liniștit, stăpânii, curtezanele, mama-san, slujnicele și servitorii dormeau cu toții. În afară de shishi. Fără zgomot, ei se înarmau.

Ori ședea pe veranda uneia din căsuțe, cu kimonoul lăsat în jos și strâns în jurul taliei. Cu mare greutate își înlocuia bandajul de pe rana de la umăr care era acum roșie ca focul, inflamată și chinuitor de sensibilă. Tot brațul îi zvâcnea, își dădea seama că avea nevoie urgentă de un doctor. Chiar și în halul în care era, el îi spusese lui Hiraga că e prea periculos să i se aducă un doctor sau să meargă el la doctor:

— Se poate să fiu urmărit. Să nu riscăm, sunt prea mulți spioni și Yedo este domeniul lui Toranaga.

— Sunt de acord cu tine. Du-te înapoi la Kanagawa.

— Când misiunea ia sfârșit.

Degetul îi alunecă și-și atinse ușor rana purulentă, o durere ascuțită îl săgetă adânc în măruntaie. Nu e nici o grabă, un doctor poate să facă o tăietură și să scoată din rană tot puroiul, gândi el, crezând asta numai pe jumătate. Karma. Și tot karma era dacă rana continua să coacă. Stătea atât de absorbit de gândurile lui acum, că nu-l auzi pe ninja escaladând pe furiș gardul și apropiindu-se fără zgomot, din spate. Inima i se strânse de frică când ninja îi puse mâna la gură ca să nu țipe.

— Eu sunt, șopti Hiraga furios, apoi își luă mâna de la gura lui. Aș fi putut să te omor de o sută de ori.

— Adevărat! – Ori zâmbi forțat și arătă cu degetul: printre tufișuri unde era un alt samurai, cu săgeata pregătită în arc! Numai că nu eu sunt de pază, ci el.

— Bine, Hiraga salută samuraiul de pază și, îmbunat, își scoase masca pe care o purta pe față. Ceilalți sunt înăuntru gata de luptă?

— Da.

— Ce-ți mai face brațul?

— Bine.

Ori căscă gura inspirând cu putere și fața i se strâmbă de durere când Hiraga își reperi mâna și-l apucă strâns de umăr. Lacrimi i se prelinseseră din ochi, dar nu spuse nimic.

— O să ne încurci. Nu mergi cu noi astăzi, te duci înapoi la Kanagawa.

Hiraga pași pe verandă și intră în casă. Foarte deprimat, Ori îl urmă.

Unsprezece shishi ședeau pe un tatami, înarmați. Nouă erau, ca și Hiraga, din Choshu. Doi nou veniți erau din patrula din Mori care le permisesse să treacă nestingheriți cu o zi înainte, ca mai târziu să dezerteze și să le ceară permisiunea să li se alăture. Hiraga se așeză extenuat.

— N-am putut să mă apropii nici la două sute de pași de templu sau de Legație, așa că nu putem să dăm foc clădirii și să omorâm pe stăpânul Yoshi și pe ceilalți când sosesc. E imposibil. Trebuie să-l prindem într-o ambuscadă în altă parte.

— Scuză-mă, Hiraga-san, dar ești sigur că era stăpânul Yoshi? Întrebă unul dintre luptătorii din Mori.

— Sunt sigur.

— Tot nu-mi vine să cred că riscă să iasă din castel cu o gardă de numai câțiva oameni doar ca să se întâlnească și el cu niște gai-jini împuțiți, chiar și deghizat. E mult prea deștept, și cu siguranță știe că el e cea mai jinduită țintă pentru shishi, cu excepția shogunului, chiar o țintă mai importantă ca trădătorul Anjo.

— Nu e deștept, l-am recunoscut, am fost aproape de el o dată la Kyoto, spuse Hiraga, în sinea lui neavând încredere în niciunul din cei doi samurai Mori. Indiferent de motivele lui, poate să riște să meargă la Legație fără gardă o dată, dar nu de două ori. Cu siguranță acesta este motivul pentru care întreaga zonă e invadată de samurai Bakufu. Dar mâine el va ieși din nou afară din castel. E o ocazie pe care nu trebuie s-o scăpăm. Am putea organiza o ambuscadă pe undeva? Știe careva dintre voi?

— Asta depinde de numărul de samurai care fac parte din cortegiu, spuse un samurai Mori. Și dacă are loc întâlnirea, așa cum doresc gai-jinii.

— Dacă? Stăpânul Yoshi e în stare să încerce să-i păcălească?

— Eu aș încerca dacă aș fi în locul lui. Doar e poreclit Vulpea.

— Și ce-ai face?

Omul se scărpină în bărbie.

— Aș trage de timp cumva.

Hiraga se încruntă.

— Dar dacă se duce la Legație ca ieri, când ar fi el cel mai

vulnerabil?

Ori spuse:

— Când iese din palanchin. În curtea exterioară a gai-jinilor.

— Nu putem ajunge acolo, nici măcar printr-un fulgerător atac sinucigaș.

Se așternu tăcere. Apoi Ori spuse încet:

— Cu cât vor fi mai aproape de porțile castelului, cu atât se vor simți căpitanii lui mai în siguranță, deci cu atât mai puțini vor fi oamenii de pază din imediata lui apropiere și cu atât vor fi mai puțin vigilenți atunci când ies... sau atunci când se întorc ca să intre în castel...

Hiraga dădu din cap, mulțumit, și-i zâmbi, apoi făcu un semn unuia din compatrioții lui:

— Când se trezesc ai casei, spune-i mamei-san să-i aducă lui Ori un doctor în taină și repede.

— Am căzut de acord că nu e prudent, replică Ori.

— Un om de preț trebuie protejat. Ideea ta este perfectă.

Ori se înclină mulțumind:

— Mai bine să merg eu la doctor, *neh?*

O dată cu prima lumină a dimineții, Phillip Tyrer o porni, pe jumătate alergând, pe jumătate mergând spre port, însoțit de doi oameni din regimentul scoțian, un sergent și un soldat de rând.

— Sfinte Dumnezeule, Phillip, doi oameni de pază sunt mai mult decât suficienți, spusese Sir William cu câteva clipe mai înainte. Dacă japonezii au intenția să-ți facă vreun rău, întreaga noastră garnizoană nu e suficientă să te protejeze. Mesajul trebuie să fie înmânat lui Ketterer și tu ești cel care o va face. La revedere.

Ca și Sir William, trebui și el să treacă printre sutele de samurai tăcuți care se întorseseră chiar înainte de revărsatul zorilor. Niciunul nu se atinse de el, nici măcar nu păreau să ia în seamă prezența lui, decât printr-o scurtă clipire a ochilor. În fața se afla acum marea. El grăbi pasul.

— Oprește, cine-i acolo, sau îți zbor creierii blestemați, spuse o voce din umbră și el se opri.

— Pentru numele lui Hristos, spuse Tyrer, tremurând de frică. Cine dracu' crezi că este? Eu sunt, cu un mesaj urgent pentru amiral și general.

— Iertați-mă, sir.

În viteză, Tyrer sări într-un cuter cu care vâslașii îl duseră rapid spre nava amiral. Era așa de fericit că nu se mai afla în capcana care devenise Legația, că-i veni aproape să plângă și îi îndemnă pe vâslași să meargă mai repede, apoi urcă schela de acces, sărind câte două trepte dintr-o dată.

— Bună, Phillip! Marlowe era secundul de cart pe puntea principală. Ce dracu' s-a întâmplat?

— Bună, John, unde-i amiralul? Am un mesaj urgent pentru el de la Sir William. Legația e înconjurată de mii de ticăloși.

— Isuse! îngrijorat, Marlowe îl conduse sub punte și apoi spre pupă. Cum naiba ai reușit să ieși din Legație?

— Pur și simplu am ieșit ca la plimbare. M-au lăsat să trec printre rândurile lor, n-au scos nici un afurisit de cuvânt, nici unul dintre ei, dar m-au lăsat să trec. Nu mă jenez să-ți spun că mi-a fost o frică de să mă scap pe mine. Cu excepția incintei Legației și a locului de lângă cheul nostru, mișună peste tot.

Marinarul de santinelă din fața ușii cabinei salută prompt.

— Bună dimineța, sir.

— Un mesaj urgent pentru amiral.

Imediat vocea amiralului răzbătu tăioasă prin ușă:

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, Marlowe, adu-l înăuntru! Mesaj de la cine?

Marlowe oftă și deschise ușa.

— De la Sir William, sir.

— Ce naiba o mai fi făcut idiotul ăla? – amiralul Ketterer se opri văzându-l pe Tyrer. A, tu ești aghiotantul lui, nu?

— Ucenic interpret, sir, pe nume Phillip Tyrer – îi înmână scrisoarea. Ăă, și complimentele lui Sir William, sir.

Amiralul deschise scrisoarea rupând plicul. Purta o cămașă de noapte lungă din flanelă, o scufie cu canaf și ochelari de citit cu rame subțiri. Își strânse buzele în timp ce citea:

„Consider că este cel mai bine să contramandez prezența dvs. la întrunirea de azi, precum și a generalului și a celorlalți miniștri. Suntem cu totul înconjurați de sute, dacă nu chiar de mii de samurai înarmați din cap până în picioare. Până acum ei nu au făcut nici un gest ostil nouă, nici nu au împiedicat pe nimeni să plece din Legație. Deocamdată. Bineînțeles că japonezii au dreptul să-și plaseze trupele proprii unde doresc – poate că totul nu este decât un bluf care să ne facă să ne ieșim din pepeni. Totuși, pentru mai multă siguranță, eu mă voi ocupa de Bakufu personal, dacă își fac apariția așa după cum li s-a cerut (dacă acest lucru se întâmplă, voi înălța un fanion albastru și voi încerca să vă țin la curent cu evenimentele). Dacă Bakufu nu-și fac apariția voi mai aștepta încă o zi sau două, și apoi se poate să fiu nevoit să ordon o retragere rușinoasă. Între timp, dacă vedeți că se coboară steagul acesta, va însemna că ei au năvălit peste noi. Atunci puteți lua orice măsură pe care o considerați potrivită. Rămân al dvs. prea plecat slujitor...”

Amiralul reciti cu mare atenție scrisoarea, apoi spuse hotărât:

— Domnule Marlowe, roagă-i pe căpitanul navei și pe general să vină la mine deîndată. Trimite următorul mesaj tuturor navelor: Toată

lumea la posturile de luptă. Toți căpitanii se vor prezenta la raport pe nava amiral la prânz. Apoi, trimite un mesaj domnilor miniștri rugându-i să aibă amabilitatea să vină la mine aici cât mai curând posibil. Domnule Tyrer, înfulecă ceva de dimineață și pregătește-te în câteva minute să duci înapoi un răspuns.

— Dar, sir, nu credeți că...

Amiralul răcnea deja la ușa închisă:

— Johnson!

Imediat, ordonanța lui deschise ușa.

— Bărbierul e pe drum, sir, uniforma dumneavoastră e proaspăt călcată, micul dejun e gata în clipa în care vă așezați la masă, terciul de ovăz fiert în lapte e fierbinte!

Privirea lui Ketterer se opri asupra lui Marlowe și Tyrer.

— Ce dracu' mai așteptați?

La Yokohama, cutterul lui Struan, în insulele japoneze singura ambarcațiune de dimensiuni mici cu motor cu aburi și pusă în mișcare de elice, se legăna la cheul său, vântul rece încrețind ușor marea cenușie sub cerul acoperit de nori. Jamie McFay urcă sprinten treptele, apoi merse grăbit de-a lungul întregii faleze, îndreptându-se către clădirea cu două etaje care domina Strada Mare. Nu era mai mult de ora opt, dar el fusese deja în port să întâmpine nava de poștă care venea la două săptămâni și care sosise o dată cu zorile, ca să ia poșta, coletele și cele mai recente ziare pe care ajutorul său chinez începu să le încarce într-o căruță. Ținea strâns în mână două plicuri, unul deschis și celălalt sigilat.

— Neața', Jamie.

Gabriel Nettlesmith îl interceptă din mers, ieșind dintr-un grup mic de negustori somnoroși care-și așteptau navele. Era un bărbat scund, rotofei, neîngrijit, urât mirositor, care duhnea a cerneală, a haine nespălate și a țigări de foi pe care le fuma fără încetare. Era redactorul șef și proprietarul lui *Yokohama Guardian*, ziarul coloniei, unul din numeroasele ziare pe care le deținea Struan, pe față sau în secret, în Asia.

— Ce nu-i în regulă?

— O mulțime de lucruri. Fii drăguț și vino să iei o gustare cu mine mai târziu. Iartă-mă, nu pot să stau de vorbă acum.

Chiar și fără prezența flotei ancorate, portul era deja plin de cutere cu vâsle deplasându-se de la o navă comercială la alta, se aflau vreo cincizeci la ancoră, în timp ce alte cutere se îngrămădeau în jurul navei poștă, altele mergând către ea sau venind înapoi. Jamie a fost primul care a ajuns la țarm, ceea ce era pentru el o chestiune de principiu și, în același timp, un mod de a face afaceri într-un loc în care prețurile mărfurilor esențiale, ce nu se găseau niciodată din

abundență, puteau fluctua enorm în funcție de ce vești aducea poșta. Drumul de la Hong Kong la Yokohama, direct cu nava poștală cu aburi, dura cam nouă zile, iar prin Shanghai dura cam unsprezece zile, dacă vremea era bună. Poșta de acasă, din Anglia, ajungea după opt până la douăsprezece săptămâni, dacă vremea era bună și dacă nava scăpa de pirați, iar ziua sosirii poștei era întotdeauna un prilej de îngrijire, de bucurie, de spaimă și toată gama de sentimente înrudite, dar întotdeauna binevenită, așteptată cu nerăbdare și întâmpinată cu rugăciuni.

Norbert Greyforth de la Brock și Fiii, principalul rival al lui Struan, se mai afla încă la o sută de metri distanță de țărm, șezând confortabil la mijlocul bărcii. Vâslașii lui trăgeau tare la rame, iar el îl privea atent pe McFay prin ocean. McFay știa că este observat, dar acum asta nu-l mai deranja. Afurisitul o să afle curând, dacă nu cumva știe deja, se gândi el, simțindu-se neobișnuit de speriat. Speriat pentru Malcolm Struan, pentru companie, pentru sine însuși, pentru viitor, pentru *ai-jin*, persoana iubită, care aștepta răbdătoare ca întotdeauna în căsuța lor din Yoshiwara ce se afla pe partea cealaltă a canalului, dincolo de împrejmuirea coloniei. Iuți pasul. Trei sau patru bețivi zăceau în șanțul de scurgere a apei pe Strada Mare ca niște saci de carbune, alții răspândiți pe faleză. McFay păși peste un individ, evită un grup de oameni din marina comercială, beți și răgușiți, care mergeau împleticit către bărcile lor, alergă în sus pe scările casei, ajunse în salonul mare al clădirii Struan, urcă până în capul scării, o luă pe coridorul care ducea la șirul de camere ce se întindeau pe toată lungimea coridorului. Deschise încet ușa și iscodi camera cu privirea.

— Bună, Jamie, spuse Malcolm Struan din pat.

— Bună, Malcolm, 'neața. Nu eram sigur că o să te gălesc treaz.

Închise ușa în urma lui, băgă de seamă că ușa către apartamentul de alături era crăpată, se duse la uriașul pat de lemn de tek, cu patru stâlpi care, ca toată mobila, era adus din Hong Kong sau Anglia. Malcolm Struan avea o față gălbejită și trasă și stătea între perne – drumul cu vaporul, cu o zi înainte, la întoarcerea de la Kanagawa, îi sleise și mai mult șubrezita lui putere, deși doctorul Babcott îi dăduse sedative și călătoria fusese cât se poate de lină.

— Cum te simți azi?

Struan își ridică doar privirea către el, ochii lui albaștri părând decolorați și mai afundați în orbite, cu cearcăne dedesubt.

— Poșta din Hong Kong nu a adus vești bune, am sau nu dreptate?

Cuvintele fuseseră rostite fără ocol și nu-i dădeau lui McFay posibilitatea de a-i spune veștile cu menajamente.

— Da, îmi pare rău. Ai auzit semnalul de tun?

De fiecare dată când nava de poștă apărea în zare, era

împământenit obiceiul ca șeful portului să tragă o salvă de tun pentru a atrage atenția coloniei. Același procedeu se practica în întreaga lume, oriunde erau colonii.

— Da, l-am auzit, replică Struan. Înainte de a-mi spune lucrurile neplăcute, închide ușa ei și dă-mi oala de noapte.

McFay făcu ce i se spuse. De partea cealaltă a ușii era un salon și după el un dormitor, cel mai bun apartament din întreaga clădire, în mod normal rezervat exclusiv pentru tai-pan, tatăl lui Malcolm. Cu o zi în urmă, la insistența lui Malcolm și cu asentimentul Angelicăi, ea fusese instalată în acest apartament, îndată vestea se răspândise cu viteză prin colonie, dând apă la moară altor relatări și zvonuri după care Angélique devenise noua Florence Nightingale, și alimentând pariurile pro și contra, după care ea era amanta lui Struan și nu numai musafir, fiecare bărbat din colonie dorind să fie în patul ei.

— Ați înnebunit, le spusese McFay unora dintre bărbați, la club, cu o seară mai înainte. Bietul om e într-o stare groaznică.

Doctorul Babcott îl întrerupse.

— O să se scoale din pat și o să-și reia activitatea mai curând decât crezi.

— O să fie cununie în regulă, pe Dumnezeu, spuse cineva.

— Și o să fie băutură pe gratis, strigă un altul, expansiv.

— Ce bine, o să aibă loc o cununie, prima noastră cununie aici.

— Au fost o mulțime de nunți, Charlie, uiți de acele *musume* ale noastre?

— Pentru numele lui Dumnezeu, alea nu contează. Eu mă gândeam la o adevărată nuntă la biserică... și un botez așa cum trebuie și...

— Dumnezeule mare, vrei să zici că s-a și pus pe clocit?

— Se zice că amândoi erau ca niște porumbei pe navă venind înapoi, nu că l-aș acuza pe el de ceva...

— Țățe de Angél nici măcar nu era logodită atunci, pe 'Mnezeu!

— Zi încă o dată și mânjește-i onoarea, și pe Dumnezeu că-ți arăt eu ție!

McFay oftă. Cei doi s-au luat la harță, au schimbat pumni și câteva sticle sparte. Amândoi au fost aruncați afară, dar s-au târât înapoi în mai puțin de o oră, împăcați și întâmpinați cu o hărmălaie de bun venit. Când și-a aruncat o privire pe furiș în cameră, înainte de a se duce el însuși la culcare cu o seară înainte, Malcolm dormea, iar ea moțăia într-un scaun lângă pat. O trezise cu gingășie.

— Mai bine v-ați duce să vă culcați ca lumea, domnișoară Angélique, nu se mai trezește de-acum.

— Da, mulțumesc, Jamie.

O urmărise cu privirea cum se întinde cu voluptate ca o pisică mulțumită, pe jumătate adormită, cu părul lăsat în jos în jurul

umerilor dezgoliți, rochia de casă cu talia înaltă cădea în falduri. Toată fremăta de o forță vitală care atrăgea bărbații ca un magnet. Apartamentul lui era pe același coridor. Multă vreme nu putuse dormi.

Struan se acoperi tot de sudoare. Efortul de a folosi oala de noapte era prea mare și cu rezultat prea mic pentru toată truda: nici un rahat, numai puțină urină cu câteva firisoare de sânge în ea.

— Jamie, acum ce veste rea a mai venit?

— A, știi...

— Pentru numele lui Hristos, spune-mi!

— Tatăl tău a murit acum nouă zile, în aceeași zi în care nava de poștă a pornit din Hong Kong direct către noi, nu prin Shanghai. Înfirmarea lui urma să aibă loc trei zile după aceea. Mama ta mă roagă să pregătesc imediat întoarcerea ta. Nava de poștă de aici care duce vestea... vestea nenorocirii tale nu va ajunge la Hong Kong mai înainte de patru sau cinci zile, cel mai devreme, îmi pare rău, adăugă el ca o slabă scuză.

Struan nu auzi decât prima propoziție. Vestea era de așteptat, și cu toate acestea ea căzu asupra lui ca sabia care-l rănisese atât de adânc. Bucuria și durerea se luptau în sufletul lui. După atâta amar de timp putea cu adevărat să conducă compania, pentru care se pregătise toată viața, compania ce de ani de zile agoniza și fusese ținută pe picioare de mama lui, care, discret, se luptase să-l convingă, să-l ademenească, îl îndrumase și-l ajutase pe tatăl lui în toate momentele grele. Momente grele erau mai tot timpul și de cele mai multe ori se datorau băuturii care devenise pentru tatăl lui un medicament contra cumplitelor dureri de cap și a atacurilor de friguri din Valea Fericită, *mal-aria*, *aer nesănătos*, misterioasa și ucigătoare febră care decimase populația la început, la înființarea Hong Kong-ului, dar care acum, era ținută în șah de un extract de scoarță de copac, chinina.

Nu-mi pot aminti un singur an în care tata să nu fi fost condamnat la pat cel puțin o lună, două, cuprins de friguri, cu mintea rătăcită zile de-a rândul. Nici măcar infuziile cu neprețuita scoarță de *cinchona*, pe care tata mare a adus-o din Peru, nu l-a vindecat, deși nu lăsase febra să-l omoare nici pe el și nici pe cei mai mulți din cei atinși de boală. Dar nu o salvase pe biata micuța Mary, pe atunci doar de patru ani, iar eu, care aveam șapte ani, am învățat o dată pentru totdeauna că există moarte, am învățat ce înseamnă moartea și că nu există întoarcere.

Respiră din greu. Slavă Domnului că nimic n-a atins-o vreodată pe mama, nici ciuma, nici frigurile, nici vârsta și nici nenorocirile. E tot tânără, nu a împlinit încă treizeci și opt de ani, încă zveltă după ce a născut șapte copii, un stâlp puternic de sprijin pentru noi toți, capabilă să treacă cu bine prin orice dezastru, să înfrunte orice furtună, chiar și amara și perpetua dușmănie dintre ea și tatăl ei,

canalia de Tyler Brock... Chiar tragedia de anul trecut, când gemenii Rob și Dunross, dragii de ei, s-au înecat în mare în dreptul lui Shek-O, acolo unde e casa noastră de vară. Și acum bietul tata. Atâția morți. Tai-pan. Acum eu sunt tai-panul Nobilei Case.

— Ce? Ce-ai spus, Jamie?

— Am spus doar că-mi pare rău și că... uite... uite, ai o scrisoare de la mama ta.

Struan luă plicul cu mare efort.

— Care e mijlocul cel mai rapid să ajung la Hong Kong?

— *Sea Cloud*, dar trebuie să sosească abia peste două, trei săptămâni. Singurele nave comerciale care se află aici acum sunt încete și nici una dintre ele nu pleacă spre Hong Kong timp de o săptămână. Nava de poștă ar fi cel mai rapid mijloc. Am putea face să se întoarcă repede, dar merge prin Shanghai.

După experiența din ziua precedentă, ideea unei călătorii de unsprezece zile pe o mare cu siguranță agitată, poate chiar pe taifun, îl îngrozi pe Malcolm. Cu toate astea, murmură:

— Vorbește cu căpitanul. Convinge-l că trebuie să meargă direct la Hong Kong. Ce-a mai venit cu poșta?

— Încă nu m-am uitat la toate scrisorile, dar iată! foarte îngrijorat de paloarea bruscă a lui Struan, McFay îi oferă *Hong Kong Observer*. Mă tem că numai vești rele. Războiul civil american se întetește, zeci de mii de morți, lupte la Shiloh, Fair Oaks, în zeci de alte locuri, la Bull Run, unde armata Uniunii a fost învinsă și decimată. Războiul s-a schimbat pe vecie de când cu armele cu încărcător cu culasă, cu mitralierele și cu tunurile moderne. Prețul bumbacului a crescut până la cer, ca urmare a blocadei Sudului de către Uniune. A avut loc o altă panică la bursa de valori de la Londra și Paris. Sunt zvonuri că invadarea Franței de către Prusia e iminentă. De când Prințul Consort a murit în decembrie, regina Victoria încă nu a apărut în public. Se zvonește că se stinge de supărare. În Mexic, acum că ne-am retras forțele de acolo, e clar că nebunul de Napoleon al III-lea este hotărât să facă acolo teritoriu francez. În Europa foamete, răskoale – McFay avu o ezitare. Ce să-ți dau?

— Un stomac nou! Struan se uită la plicul pe care-l ținea în mână. Jamie, lasă-mi ziarul, uită-te la toate scrisorile și pe urmă vino înapoi și ne vom hotărî ce e de făcut aici înainte ca eu să plec...

Se auzi un zgomot slab și amândoi își întoarseră privirea către ușa care da în camera de alături și care era acum pe jumătate deschisă. În cadrul ei apăruse fata, cu un halat elegant peste cămașa de noapte.

— Bună, *chéri*, spuse ea imediat. Mi-a făcut impresia că aud niște voci. Cum te simți azi? Bună dimineața, Jamie. Malcolm, arăți cu mult mai bine. Vrei ceva?

— Mulțumesc, nu. Intră. Așează-te. Arăți minunat. Ai dormit

bine?

— Nu prea, dar n-are a face, spuse ea, deși dormise perfect, emana numai parfum în jurul ei, îl atinse delicat pe mână și se așează. Luăm micul dejun împreună?

McFay făcu un efort să nu se mai uite la ea.

— Mă întorc după ce am luat toate măsurile. O să-i spun lui George Babcott.

După ce se închise ușa, ea îl mângâie pe frunte, el o prinse de mână, plin de dragoste. Plicul îi alunecă pe podea. Ea îl ridică, pe chipul lui apăru o ușoară încruntare.

— De ce ești așa de trist?

— A murit tata.

Fetei îi dădură lacrimile de compătimire – îi venea întotdeauna ușor să plângă, să-și umple ochii de lacrimi după voie, deoarece văzuse de la o vârstă foarte fragedă care e efectul lor asupra celorlalți, în special asupra mătușii și unchiului ei. Nu trebuia decât să se gândească la mama ei care murise la nașterea fratelui ei cel atât de detestat.

— Dar, Angélique, obișnuia mătușa ei să spună cu ochii plini de lacrimi, bietul Gerard este singurul tău frate, n-o să ai niciodată altul, un alt frate adevărat, chiar dacă secătura de taică-tu se căsătorește din nou.

— Îl urăsc.

— Nu e vina lui, bietul băiat. Nașterea aceea a fost îngrozitoare.

— Nu-mi pasă, a omorât-o pe mama, a omorât-o!

— Nu plânge, Angélique...

Iar acum Struan îi spunea aceleași cuvinte, lacrimile îi curgeau cu ușurință pe obraji deoarece ea era cu adevărat tristă din cauza lui. Bietul Malcolm, să-și piardă tatăl. A fost un om drăguț, s-a purtat frumos cu mine. Bietul Malcolm încearcă să fie curajos. Să nu-ți pese, în curând te vei simți bine, iar acum e mult mai ușor să stea cineva lângă tine, acum că mirosul a dispărut, aproape tot mirosul a dispărut. Brusc fantoma tatălui ei îi veni în minte: „Nu uita că Malcolm acesta va moșteni curând totul, navele și puterea și...” Dar nu vreau să mă mai gândesc la asta. Sau... la ce mi s-a întâmplat. Își șterse ochii.

— Gata, acum spune-mi totul.

— Nu e mult de spus. Tata a murit. În mormântarea a avut loc de mult și eu trebuie să plec la Hong Kong imediat.

— Bineînțeles că trebuie să pleci imediat. Dar nu înainte de a te face bine, se aplecă și-l sărută cu gingășie. Ce-ai să faci când ajungem acolo?

După o clipă el spuse hotărât:

— Eu sunt moștenitorul. Sunt tai-pan.

— Tai-panul Nobilei Case? spuse ea cu o voce care trăda o

adevărată surpriză. Malcolm, dragule, e groaznic ce s-a întâmplat cu tatăl tău, dar... dar într-un fel te așteptai la deznodământul ăsta, nu? Tata mi-a spus că tatăl tău era bolnav de foarte multă vreme.

— Da, era de așteptat.

— Asta e foarte trist, dar... tai-pan al Nobilei Case... te rog dă-mi voie să fiu prima care te felicită! Îi făcu o reverență cu aceeași eleganță cu care ar fi făcut-o unui rege, și se așează la loc pe scaun, mulțumită de ea însăși.

Ochii lui o priveau într-un mod straniu.

— S-a întâmplat ceva?

— Doar atât că tu... tu mă faci să mă simt atât de mândru, atât de minunat. Vrei să te măriți cu mine?

Inima fetei se opri o secundă, ea se îmbujoră la față. Dar mintea îi ordonă să fie prudentă, să nu se grăbească și chibzui dacă să fie la fel de gravă pe cât era el de grav, sau dacă să dea drumul exuberanței explozive pe care o trăia acum că o ceruse de nevastă, sentimentul de victorie și să-l facă și pe el să zâmbescă.

— Doamne, spuse ea veselă, încercând să-l tachineze și făcându-și vânt cu o batistă. Da, promit să mă mărit cu dumneavoastră, monsieur Struan, dar numai dacă... – ezită puțin și apoi adăugă iute – numai dacă vă faceți bine repede, dacă mă ascultați orbește, dacă mă răzgâiați imens, dacă mă iubiți la nebunie, dacă construiți pentru noi un castel la Hong Kong, pe Pisc, un palat pe Champs-Élysées, dacă faceți dintr-un cliper un pat nupțial, o cameră a copiilor numai din aur și dacă ne faceți rost de o moșie la țară cu un milion de hectare!

— Fii serioasă, Angélique, ascultă-mă eu sunt serios!

A, sunt foarte serioasă, gândi ea încântată că el zâmbea acum. Îi dădu un sărut tandru, dar de data aceasta pe buze, plin de promisiuni.

— Vai, monsieur, vă rog nu luați în derâdere pe această tânără domnișoară lipsită de apărare.

— Nu te iau în derâdere, jur pe Dumnezeu. Te-am întrebat: Vrei să te măriți cu mine? spuse el apăsător, deși nu avea încă putere să se ridice de pe pernă sau să întindă mâinile s-o tragă mai aproape. Te rog!

Ochii ei îl tachinau.

— Poate, când te simți mai bine... și numai dacă mă ascuți orbește, dacă mă răzgâi...

— Orbește, dacă ăsta-i cuvântul care-ți place.

— A, da, iartă-mă. Orbește... etcetera, etcetera! și din nou îi zâmbi fermecător. Poate că da, monsieur Struan, dar mai întâi trebuie să ajungem să ne cunoaștem, apoi trebuie să cădem de acord asupra unei logodne și apoi, *monsieur tai-pan al Nobilei Case*, cine știe ce va mai fi?

Bucuria îi umplu întreaga ființă.

— Deci răspunsul e da?

Îl privi atent, făcându-l să mai aștepte răspunsul. Cu toată blândețea de care era în stare, ea spuse:

— Mă voi gândi la asta cu toată seriozitatea. Dar mai întâi trebuie să-mi promiți că te faci bine repede.

— Mă voi face sigur bine, jur.

Ea își șterse din nou ochii.

— Și acum, Malcolm, te rog citește scrisoarea mamei tale și eu o să stau aici cu tine.

Lui Malcolm inima îi bătea cu putere, emoția pe care o simțea îi luase durerea. Dar degetele nu-l ascultau și nu reușea să rupă sigiliul.

— Ține, Angél, citește-mi-o, te rog frumos.

Imediat ea rupse sigiliul, trecu cu privirea peste scrisul cu totul aparte de pe unica pagină a scrisorii. „Iubitul meu fiu”, citi ea cu glas tare, „cu mare tristețe trebuie să-ți spun că tatăl tău a murit și acum viitorul nostru e în mâinile tale. Tata a murit în somn, bietul de el, înmormântarea va fi peste trei zile, cei morți cu cei morți, iar noi, cei care suntem în viață, trebuie să continuăm lupta cât mai trăim. Testamentul tatălui tău te confirmă drept moștenitor al lui și tai-pan, dar pentru ca succesiunea să fie legală ea trebuie transmisă printr-o ceremonie la care eu și compradorul Chen să fim de față, în conformitate cu legatul lăsat de prea iubitul tău bunic. Rezolvă treburile din Japonia după cum am discutat și întoarce-te cât de curând poți. A ta mamă devotată...”

Din nou lacrimi umplură ochii fetei care brusc se gândi că ea e mama care îi scrisese fiului ei.

— Asta-i tot? Nici un post scriptum?

— Nu, *chéri*, nimic altceva, doar „a ta mamă devotată”.

Cât curaj are mama lui. De-ar fi să am și eu tot atâta curaj. Uitând de toate, afară de importanța întâmplărilor de față, îi dădu scrisoarea și se duse la fereastra care da spre port și, ștergându-și ochii, o deschise. Aerul proaspăt îndepărtă mirosul de cameră de om bolnav. Ce era de făcut acum? Să-l ajut să ajungă cât mai repede la Hong Kong, departe de acest loc scârbos. Ai răbdare... va fi oare mama lui în favoarea căsătoriei noastre? Nu știu. Aș încuviința-o eu dacă aș fi în locul ei? Știu că nu i-am fost pe plac în cele câteva dăți când ne-am întâlnit, e atât de înaltă și atât de distantă, deși Malcolm mi-a spus că așa e ea întotdeauna cu toată lumea. În afara celor din familie.

— Ai răbdare, Angélique, până ajungi s-o cunoști, e atât de minunată, atât de puternică...

În spatele ei ușa se deschise și Ah Tok intră fără să bată, ținând o tăviță de ceai într-o mână.

— *Neh hoh mah*, stapin, bună ziua, spuse ea cu un zâmbet larg, arătându-și cei doi dinți de aur de care era foarte mândră. Stapin

dolmit bun, heya?

Intr-o cantoneză fluentă, Malcolm îi spuse:

— Încetează cu vorbirea asta păsărească.

— Ayeeyah!

Ah Tok era *amah*, doica lui Struan, care-l îngrijise de când s-a născut și pentru care el era un fel de Dumnezeu. Aproape că n-o băgă în seamă pe Angélique, concentrându-se cu totul asupra lui Struan. Voinică, puternică, în vârstă de cincizeci și cinci de ani, purta tradiționala cămașă albă cu pantaloni negri, coada lungă pe spate, indicând că își alesese ca profesiune să fie *amah* la un copil și că, drept urmare, se jurase să rămână castă toată viața și să n-aibă niciodată copii proprii care să-i știrbească devotamentul. Doi servitori cantonezi o urmau, aducând prosoape fierbinți și apă ca să-l spele pe Struan. Cu voce tare ea le ordonă să închidă ușa.

— Stăpân baie, heya, spuse ea înțepată către Angélique.

— Mă întorc mai târziu, *chéri*, spuse fata.

Struan nu răspunse, dădu doar din cap și-i întoarse zâmbetul, apoi se uită din nou fix la scrisoare, căzut pe gânduri. Ea lăasă ușa întredeschisă. Ah Tok mormăi dezaprobat, o închise hotărâtă, le spuse celor doi servitori să se grăbească cu îmbăierea lui Struan în pat și-i dădu ceaiul.

— Mulțumesc, mamă, spuse el în cantoneză, folosind termenul onorific obișnuit pentru o persoană atât de apropiată care îl dezmiardase, îl purtase în brațe și-l protejase pe când era doar un copil lipsit de apărare.

— Vești proaste, fiul meu, spuse Ah Tok, căci veștile se împrăștiaseră grabnic prin întreaga comunitate chinezească.

— Vești proaste.

Își sorbi ceaiul cu înghițituri mici, avea un gust foarte bun.

— După ce te-ai îmbăiat, o să te simți mai bine și atunci putem vorbi. Onorabilul tău tată avea de mult întâlnire cu zeii. Acum el se află cu ei și tu ești tai-pan, așa că răul s-a transformat în bine. Ceva mai târziu în dimineața asta o să-ți aduc un ceai nemaipomenit de deosebit pe care l-am cumpărat pentru tine și care o să te vindece de toate bolile.

— Îți mulțumesc.

— Îmi datorezi un tael de argint pentru medicament.

— A cincizecea parte din el.

— Ayeeyah, cel puțin jumătate!

— Ayeeyah, o a douăzecea parte, mamă! – fără să se gândească deloc, se târguiau din obișnuință, fără răutate. Iar dacă continui să te târguiești cu mine, o să-ți amintesc că-mi datorezi leafa pe șase luni pe care ți-am plătit-o în avans pentru înmormântarea bunicii tale. A doua ei înmormântare.

Unul dintre servitori chicoti în spatele ei, dar ea se prefăcu senină că nu observă.

— Dacă așa zici tu, tai-pan! ea rosti titlul cu gingășie, era prima oară când i-l adresa, și-l privi atent, fără să-i scape nimic, apoi se răsti la cei doi bărbați care îl spălau cu buretele și-l curățau cu grijă și pricepere: Mai repede cu treaba pe care o faceți. Trebuie oare fiul meu, tai-panul, să îndure serviciile voastre stângace toată ziua?

— Ayeeyah, bombăni prostește unul din ei ca răspuns.

— Ai grijă, preacurvarule, lepădat și de mă-ta, spuse ea mios într-un dialect pe care Struan nu-l înțelegea. Fă-ți treaba ca lumea și dacă cumva îl ciupești cât de puțin pe fiul meu când îl bărbieresti, o să te deochi. Purtați-vă cu fiul meu cum v-ați purta cu niște jad imperial, altfel sămânța mădularului vostru se va face praf și pulbere. Că nu dați ascultare celor care-s mai breji ca voi, așa cum se cuvine!

— Mai breji? Ayeeyah, babo, tu care te tragi din Ning Tok, un sat de balegă de broască țestoasă, vestit pentru vânturi.

— Contra unui tael de argint, subsemnata persoană civilizată vă poate bate de cinci ori din șapte la mahjong în seara asta.

— Primesc pariul, spuse bărbatul furios, deși știa că Ah Tok era o jucătoare desăvârșită.

— Despre ce e vorba? întrebă Struan.

— Discuții de servitori, nimic important, fiul meu.

Când au terminat, i-au pus o altă cămașă de noapte scrobită.

— Vă mulțumesc, le spuse Struan mult mai înviorat.

Ei făcură o plecăciune politicoasă și ieșiră.

— Ah Tok, trage zăvorul la ușa ei, fără zgomot.

Ea făcu precum i se spusese. Auzul ei ascuțit prinse foșnetul fustelor în camera de alături și se decise să fie și mai vigilentă pe viitor. Târfă afurisită și băgăreață, străină cu pântec de broască care-și vâra nasul peste tot, cu Poarta ta de Jad atât de flămândă după stăpânul meu, încât o persoană civilizată o poate auzi cum salivează...

— Aprinde-mi lumânarea, te rog.

— Poftim? Te dor ochii, fiul meu?

— Nu, deloc. În birou sunt niște chibrituri.

Chibriturile, recenta invenție brevetată de suedezi, se țineau de obicei sub cheie; deoarece erau foarte căutate, deci se puteau vinde foarte ușor, aveau tendința să dispară. Furtul de lucruri mărunte era endemic în Asia. Ah Tok folosi un băț de chibrit cu neîndemânare, neînțelegând de ce chibriturile nu vor să se aprindă decât dacă sunt frecate de o latură a cutiei lor speciale. El îi explicase de ce e necesar să freci bățul de cutie, dar ea nu făcuse altceva decât să bombăne că chibriturile sunt o nouă vrăjitorie a diavolilor de străini.

— Unde vrei să-ți pun lumânarea, fiul meu?

El arătă cu degetul masa de lângă pat la care putea ajunge ușor.

— Acolo. Acuma lasă-mă și tu o vreme.

— Dar, ayeeyah, ar trebui să stăm de vorbă, sunt multe lucruri de pus în ordine.

— Știu. Așteaptă însă afară lângă ușă și nu lăsa pe nimeni să intre până nu strig eu.

Ea ieși din cameră bombănind. Prea multă vorbărie și veștile rele îl epuizaseră. Cu toate acestea, el aranjă cu mare greutate lumânarea lângă pat și apoi rămase nemișcat din nou câteva clipe. Cu patru ani în urmă, la ziua lui de naștere, când împlinise șaisprezece ani, mama lui îl duse pe Pisc ca să discute cu el între patru ochi.

— Acum ești destul de mare ca să afli unele secrete ale Nobilei Case. Totdeauna vor exista secrete la noi. Pe unele tata și cu mine nu ți le vom spune până când nu ajungi tai-pan. Unele lucruri le-am ținut secret față de el, altele de tine. Unele ți le voi împărtăși ție acum, dar nu i le voi spune lui, nici fraților și nici surorilor tale. Sub nici un motiv aceste secrete nu trebuie să fie împărtășite nimănui. Absolut nimănui. Jură în fața lui Dumnezeu!

— Da, mamă, jur că nu voi spune nimic.

— În primul rând, poate că într-o bună zi va fi nevoie să ne transmitem unul altuia informații personale sau periculoase printr-o scrisoare particulară – să nu uiți niciodată că orice este scris poate fi citit de ochi străini. De câte ori îți voi scrie, întotdeauna voi adăuga *P.S. Te iubesc*. Tu vei face același lucru, întotdeauna, neapărat. Dar dacă într-o scrisoare lipsește *P.S.-ul Te iubesc*, atunci scrisoarea conține informații importante și secrete, fie numai pentru mine, fie numai pentru tine. Fii atent!

Ferind cu mâna foaia de hârtie pe care o pregătise dinainte, ea aprinse niște bețe de chibrit și le ținu sub foaie, nu ca să-i dea foc, ci numai să o pârlască ușor. Ca prin minune, apăru mesajul ascuns: „*La Mulți ani!* Sub perna ta se află un cec la vedere pentru suma de zece mii de lire sterline. Nu spune nimănui nimic de bani și cheltuiește-i cu înțelepciune.”

— Vai, mamă, chiar există? Există într-adevăr cele zece mii de lire?

— Da.

— Ayeeyah! Dar cum faci asta? Vreau să zic, cum scrii în felul acesta?

— Ia o pană de gâscă curată, sau un toc și scrie-ți mesajul cu grijă cu un lichid pe care ți-l dau eu, sau cu lapte și lasă-l să se usuce. Când încălzești hârtia, așa cum am făcut eu acum, scrisul apare! Ea luă un alt băț de chibrit și, plină de gravitate, aprinse un colț al hârtiei. În tăcere urmăriră cu privirea cum arde hârtia și ea făcu praf cenușa sub talpa cizmei pe care o purta. Când ajungi tai-pan, nu te încrede în nimeni! Nici măcar în mine.

Acum Struan ridică trista ei scrisoare deasupra flăcării lumânării. Cuvintele apărură la vedere. Era neîndoielnic scrisul ei.

„Îmi pare rău să te anunț că tatăl tău a murit delirând, cu mințile luate de whisky. Trebuie să fi șperțuit un servitor care i-a adus din nou băutură. Mai multe detalii îți voi spune când vorbim personal. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu mai suferă. Dar familia Brock, blestematul meu tată și fratele meu Morgan, cei care nu ne dau pace, au fost cauza loviturilor pe care le-a primit tata, ultima din ele s-a produs imediat după ce ai plecat tu, când am descoperit, prea târziu, niște amănunte cu privire la lovitura lor secretă din Hawaii îndreptată împotriva noastră. Jamie deține unele detalii.”

O clipă se opri din citit, îngreșoșat de furie. Curând va avea loc o răfuială, își promise sieși, și apoi citi mai departe:

„Atenție la prietenul nostru Dimitri Syborodin. Am descoperit că e agent secret al președintelui revoluționar Lincoln, nu al Sudului, așa cum pretinde el. Ferește-te de Angélique Richaud.”

Inima i se strânse brusc înspăimântată:

„Agenții noștri din Paris ne scriu că unchiul ei Michel Richaud, a dat faliment la scurt timp după plecarea ei și se află acum în închisoarea datornicilor. Alte fapte: tatăl ei se însoțește cu oameni de nimic, are substanțiale datorii la jocurile de noroc și în ascuns se laudă prietenilor intimi că în curând el va reprezenta interesele noastre în Franța – am primit scrisoarea din 4 ale lunii prin care recomanzi acest lucru, presupun la îndemnurile ei – el n-o poate face, e nesolvabil. Alt secret al lui: nu va trece anul și vei fi ginerele lui. Bineînțeles, e ridicol, tu ești prea tânăr pentru căsătorie, iar eu nu pot să-mi închipui o înrudire mai proastă ca asta. Separat sau împreună sunt porniți să te prindă în laț, fiul meu. Fii prudent, fii atent la șiretenia femeii.”

Pentru prima oară în viață era furios pe mama lui. Cu mâna tremurând, băgă foaia de hârtie în flacăra și o ținu până ce arse și apoi făcu cenușa praf, stinse cu o lovitură flacăra lumânării, zvârli lumânarea cât colo și se culcă din nou pe spate, plin de greață, cu inima bubuind, în tot acest timp mintea urlându-i: Cum îndrăznește să o cerceteze pe Angélique și familia ei fără să mă întrebe pe mine! Cum îndrăznește să greșească așa de mult în legătură cu Angélique? Indiferent de ce păcate au ai ei, Angélique nu poate fi învinovățită de nimic. Din toți oamenii din lume, mama este cea care trebuie să știe cel mai bine că de păcatele părinților nu trebuie făcuți răspunzători copiii! N-a fost preaiubitul meu bunic mult mai rău? N-a fost el chiar ucigaș și nu cu mult mai breaz ca un pirat, așa cum mai este încă tatăl ei? E o afurisită de ipocrită! Nu e treaba ei cu cine mă însor. E viața mea și dacă vreau să mă însor cu Angélique, la anul o să mă însor cu ea. Mama nu știe nimic de Angélique – și când o să afle adevărul o s-o iubească cum o iubesc și eu – sau dacă nu, pe Dumnezeu! Ea...

— O, Doamne Isuse Hristoase! gâfâi el, durerea sfâșiindu-i întreaga ființă.

McFay își ridică privirea de pe teancurile de scrisori, acte și ziare care erau împrăștiate talmeș-balmeș pe masa lui de lucru.

— Cum se simte? îl întrebă cu îngrijorare pe doctorul Babcott în timp ce acesta intră în cameră și închise ușa. Biroul era spațios și dădea spre Strada Mare și către ocean.

— A avut un fel de criză de stomac, Jamie. Mă tem că ne mai putem aștepta la asemenea crize, bietul om. I-am pansat rana, își rupsese câteva copci. I-am dat o porție de laudanum – Babcott își frecă ochii, care aveau cearcăne roșii de oboseală, purta o redingotă groasă și destrămată la mâneci, pătată, ici și colo, de chimicale și sânge uscat. Nu pot face pentru el mai mult deocamdată. Care sunt ultimele vești de la flotă?

— Statu-quo: flota se află în alarmă de luptă... Legația e încă înconjurată, Bakufu ar trebui să apară curând.

— Ce se întâmplă dacă nu vin?

McFay ridică din umeri.

— Am primit ordin să-l trimit pe Malcolm înapoi la Hong Kong cât mai curând posibil, e foarte important pentru el. Pot să-l urc pe nava de poș...

— Interzic cu desăvârșire acest lucru, spuse Babcott mai furios decât ar fi vrut. Ar fi un lucru prostesc și extrem de periculos, extrem de periculos. Dacă intră într-o furtună, ceea ce e foarte probabil în această perioadă a anului..., mă rog, dacă vomită mult și pe o perioadă lungă de timp, poate să i se rupă cusăturile, ceea ce e moarte curată. Nu!

— Atunci când pot să-l trimit fără risc?

Doctorul își aruncă privirea pe fereastră. Valuri cu creasta înspumată treceau spre larg dincolo de promontoriu, nici un asemenea val nu se vedea în golf. Cerul era acoperit de nori. Își cântări iar neputința și cunoștințele pe care le avea.

— Peste o săptămână, cel mai devreme, poate chiar o lună. Știe Dumnezeu, Jamie, eu unul nu.

— Și dacă ai merge și tu cu nava de poștă ar ajuta asta la ceva?

— Pentru numele lui Hristos, nu! N-ai auzit ce-am spus? Nu. Nu! Nu trebuie să se miște. Două zile pe navă o să-l omoare.

McFay se întunecă la față.

— Ce șanse are Malcolm? Cu adevărat. E foarte important să știu.

— Destul de multe, temperatura este mai mult sau mai puțin normală și nu există semne că rana ar fi infectată. Babcott își frecă ochii din nou și căscă. Iartă-mă, nu am vrut să mă răstesc la tine. Dar sunt sculat de la miezul nopții ca să cârlesc urmările unei încăierări

din Mahalaua Bețivilor dintre un marinar și un soldat, iar în zori am avut o urgență la Yoshiwara, a trebuit să cos o femeie care a încercat să plece pe lumea cealaltă spintecându-se! – oftă. Ar fi bine să stea cât mai liniștit, asta l-ar ajuta. După mine, probabil că tocmai veștile proaste pe care le-a primit i-au provocat criza.

Vestea morții lui Culum Struan, noua poziție a lui Malcolm ca tai-pan și implicațiile acestor evenimente – de importanță vitală și imediată pentru toți rivalii lor – străbătură cu viteză colonia. În clădirea familiei Brock, Norbert Greyforth întrerupse o întrunire pentru a deschide prima sticlă de șampanie din lada pe care o ținuse, tocmai pentru o zi ca asta, mai multe săptămâni la rece în noua lor ghețarie, foarte rentabilă, aflată alături de depozitul lor.

— Cea mai bună veste de ani de zile, chicoti el adresându-se lui Dimitri, și mai am alte douăzeci de lăzi pentru petrecerea pe care o organizez diseară. Să toastăm, Dimitri! – își ridică paharul de cristal, cristal venețian din cel mai scump, închin pentru tai-panul Nobilei Case, afară cu Cel Bătrân, afară cu Cel Tânăr, pe Dumnezeu, și fie ca ei să dea faliment în mai puțin de un an.

— Închin cu tine, Norbert, pentru succesul noului tai-pan, pentru nimeni altcineva, spuse Dimitri.

— Deschide ochii și vezi realitatea. Ei sunt cei vechi, noi suntem cei noi. Pe vremuri când trăia Dirk Struan, aveau vână, dar acum sunt slabi, McFay e slab. Doamne, cu ajutorul lui entuziast și cu puțină muncă de convingere în noaptea când a fost asasinat Canterbury, am fi putut ridica întreaga colonie, flota și armata și l-am fi putut captura pe afurisitul de rege Satsuma, l-am fi putut spânzura și am fi putut trăi fericți până la adânci bătrâneți.

— Sunt de acord, John Canterbury o să fie răzbunat într-un fel sau altul. Bietul om, spuse Dimitri. Știi că mi-a lăsat firma lui? – firma lui Canterbury era una din companiile comerciale mai mici, specializată în exportul de textile de mătase, și mai ales de coconi și gogoși de mătase, un comerț foarte profitabil cu Franța unde industria mătăsii, cândva cea mai bună din lume, fusese distrusă de boli. John mereu spunea că mă va lăsa moștenitor, dar eu nu l-am crezut niciodată. Sunt și executorul lui testamentar. Wee Willie mi-a dat zăpislul înainte de a pleca.

— Toți samurarii sunt niște nemernici, nu au avut nici un motiv să-l omoare așa. Ce știi despre *musume* a lui? Bietul John era nebun după ea. E însărcinată, nu-i așa?

— Nu, a fost un zvon. În testament el m-a rugat să am grijă de ea, să-i dau bani să-și cumpere o căsuță a ei. M-am dus s-o văd dar, mama-san Raiko, târfa aia bătrână, mi-a spus că fata s-a dus îndărăt în satul ei, dar că-i va trimite ea banii. Am plătit ceea ce a spus John, așa că asta este.

Îngândurat Norbert își termină șampania, își mai turnă un pahar și se simți mai bine.

— Ar trebuie să ai grijă și de tine, spuse el cu aceeași voce joasă, considerând că a sosit momentul să abordeze această discuție. La viitor trebuie să te gândești, nu la câteva valuri de mătase și la gogoși de mătase. Gândește-te la Marele Joc, Jocul american. Cu legăturile noastre putem cumpăra orice cantitate de armament englez, francez sau prusac. Chiar acum am semnat o înțelegere exclusivă ca să reprezentăm firma Krupp în Extremul Orient... la prețuri mai bune decât îți poate oferi Struan. Le trimitem în Hawaii pentru transbordarea pe... alte nave către... către orice destinație. Fără întrebări stânjenitoare.

— Ridic paharul pentru asta.

— Orice vrei să cumperi, putem obține mai ieftin și mai repede – Norbert umplu din nou paharele. Îmi place șampania Dom Pérignon, e mai bună decât Tatt. Bătrânul călugăr se pricepea el la culoare și la dulceața băuturii, și știa mai ales cât trebuie să fie de dulce. Asta îmi amintește de zahărul din Hawaii, adăugă el prudent. Aflu că o să fie așa de scump în acest an încât o să ajungă aproape cât un tezaur național, atât în nord cât și în sud.

Mâna lui Dimitri care ridica paharul se opri la jumătatea gestului.

— Asta vrea să însemne...?

— Asta vrea să însemne, absolut între noi doi, că Brock și Fiii au pus mâna pe recolta din acest an, asta vrea să însemne că Struan nu va avea nici măcar un sac de o sută de livre, așa că înțelegerea ta cu ei e moartă.

— Când o să afle toată lumea despre asta? ochii lui Dimitri se îngustară ca două crăpături subțiri.

— Vrei să iei și tu parte la această afacere? La afacerea noastră? Am avea nevoie de un agent de încredere în America, și în nord și în sud.

Dimitri turnă șampanie pentru amândoi, plăcându-i atingerea paharului rece.

— În schimb ce să-ți ofer eu?

— Un toast: pentru dispariția Nobilei Case!

În întreaga Yokohama se ridicau cu nerăbdare alte toasturi la aflarea veștii morții lui Culum și a succesiunii la titlu de tai-pan, așa cum se toasta și în toate sălile de consiliu din întregul Orient îndepărtat, și în alte locuri care făceau comerț cu Asia. Unele toasturi sărbătoreau evenimentul, altele sunau pline de răzbunare, unii toastau pentru succesul lor, alții trimiteau la dracu' pe toți Struanii, unii se rugau pentru succesul lor, în același timp toți oamenii de afaceri se gândeau la modul în care vestea îi va afecta pe ei, căci, le convenea sau nu,

Struanii erau Nobila Casă.

La Ambasada Franceză, Angélique ciocni un pahar cu clinchet cristalin, un pahar ieftin și nu prea potrivit pentru această ocazie, după cum nici șampania nu era prea potrivită și gustă cu prudență, cu înghițituri mici.

— Da, sunt de acord, monsieur Vervene.

Pierre Vervene era *Chargé d’Affaires*, un bărbat trecut de patruzeci de ani, obosit, care începuse să chelească.

— Acest prim toast cere un al doilea toast, mademoiselle, spuse el ridicând paharul din nou, dominând-o prin înălțimea lui, – un toast nu numai pentru prosperitate și o viață lungă noului tai-pan, ci anume pentru tai-panul care va fi viitorul dumneavoastră soț.

— Vai, monsieur! ea puse paharul pe masă pretinzând că e supărată pe el. V-am încredințat vestea în secret, deoarece sunt așa de fericită, așa de mândră, dar ce v-am mărturisit eu nu trebuie menționat cu voce tare, până ce el, monsieur Struan, nu anunță public. Trebuie să-mi promiteți.

— Bineînțeles, bineînțeles.

Vervene vorbea pe un ton menit să o liniștească, dar el era ocupat în minte cu textul mesajului pe care îl va trimite grabnic lui Seratard, la bordul navei amiral, la Yedo, în momentul în care pleca fata. Era clar că o asemenea legătură va avea pentru Franța și interesele franceze nenumărate implicații politice, va oferi importante atuuri. Sfinte Dumnezeule, gândi el, dacă suntem deștepți, și suntem, putem avea controlul asupra Nobilei Case prin această tânără dezmațată care nu are nici o calitate decât un chip destul de drăguț, niște sâni care te pot desfăta, o virginitate cam prea pârguită și un fund care promite soțului o vigoare nebună o lună sau două. Cum naiba l-a prins în laț – dacă ceea ce spune e realmente adevărat. Dacă e... *Merde*⁶, bietul om trebuie să fie bolnav și la cap ca să se căpătuiască cu această poamă, lipsită de zestre și dintr-un neam cu reputație proastă, și s-o facă mamă a copiilor lui! Ce noroc incredibil pe capul ticălosului de Richaud, acum va reuși să-și răscumpere polițele.

— Cele mai sincere felicitări din partea mea, mademoiselle.

Ușa de la încăpere se deschise larg și feciorul numărul unu al Legației, un chinez în vârstă, umflat și îmbrăcat într-o haină de in, pantaloni negri și o tichie neagră pe cap, încărcat de scrisori și pachete, intră fără să bată la ușă.

— Heya, stapin, tot posta aia, nu contește!

Trânti cu zgomot scrisorile și pachetele pe masa ornamentală, se uită ca un nătăfleş la fată și ieși râgâind.

— Sfinte Dumnezeule, acești oameni cu maniere urâte te pot scoate din minți! I-am spus cretinului ăsta de mii de ori să bată la ușă înainte de a intra! Scuzați-mă o clipă! repede, Vervene își aruncă ochii

peste scrisori, două erau de la soția lui, una de la iubita lui, toate având ștampila poștei cu două luni și jumătate în urmă – amândouă cer bani, aş putea să pariez, se gândi el strepezit. Ah, sunt și patru scrisori pentru dumneavoastră mademoiselle – mulți își trimiteau scrisorile în străinătate ca să fie distribuite de cea mai apropiată Legație a țării respective. Trei de la Paris și una din Hong Kong.

— O, vă mulțumesc! se luminează ea la față văzând că două scrisori erau de la prietena ei Colette. Suntem așa de departe de casă, nu-i așa?

— Da, Parisul este universul nostru, da, așa e. Da, presupun că doriți să citiți scrisorile fără martori, puteți folosi camera de vizavi. Dacă vreți să fiți amabilă și să mă scuzați... – Vervene arată spre masă, cu un zâmbet demn de milă la adresa propriei sale persoane. Afaceri de stat!

— Bineînțeles, vă mulțumesc. Și vă mulțumesc pentru bunele urări, dar, vă rog, nici un cuvânt...

Îeși legănându-se languros, conștientă că în puține ore secretul ei minuat va fi cunoscut de toată lumea, va fi spus în șoaptă de la o ureche la alta. A fost înțelept să trăncănesc? Cred că da. Malcolm m-a cerut cu adevărat de soție, nu?

Vervene deschise scrisorile personale, le parcurse în fugă, văzu repede că amândouă îi cereau bani, dar nu conțineau și alte vești proaste, le puse imediat de-o parte să le citească și să le savureze mai târziu și începu mesajul către Seratard – având grijă să facă o copie secretă pentru André Poncin – încântat să fie vestitorul unor noutăți bune. Stai puțin, murmură el, poate că așa cum e tatăl așa e și fiica și deci s-ar putea să fie doar obișnuita lor exagerare! mai bine să informez cam așa: *Acum câteva minute mademoiselle Angélique mi-a șoptit între patru ochi că...*, și atunci Ministrul poate să hotărască singur despre ce e vorba.

Vizavi, într-o plăcută antecameră care dădea către grădinița aflată la o oarecare distanță de Strada Mare, Angélique se instalase plină de speranțe. Prima scrisoare, a Colettei, îi aducea vești bune din Paris, vorbea despre modă, despre relații sentimentale, despre prietenii comuni într-un mod atât de plăcut, încât o citi pe nerăsuflăte, știind că o va reciti de multe ori, mai ales în seara aceea, așezată comod în pat, când putea savura totul pe îndelete. O cunoștea și o iubea pe Colette de când erau mici. La mănăstire fuseseră de nedespărțit, împărțășind aceleași speranțe, vise și taine. A doua scrisoare îi aducea noutăți tulburătoare, terminându-se cu cele privind căsătoria ei – Colette era de vârsta ei, avea optsprezece ani, era deja măritată de un an și avea un fiu: *„Sunt din nou însărcinată, iubita mea Angélique, soțul meu se arată încântat, dar eu sunt puțin cam iritată. După cum știi, prima naștere n-a fost ușoară, deși doctorii mă asigură că voi fi suficient de puternică și*

de data asta. Când te întorci? Că nu mai am răbdare”.

Angélique respiră adânc, privi pe fereastră afară și așteptă să-i treacă junghiul din inimă. Nu trebuie să te lași pradă sentimentalismelor, își repetă ea, aproape plângând. Nici chiar cu Colette. Fii tare, Angélique. Fii atentă, viața ta s-a schimbat, totul s-a schimbat. Și numai de scurtă vreme. Ai grijă să nu fii luată prin surprindere. Și din nou respiră adânc. Următoarea scrisoare o șocă. Mătușa Emma îi trimitea vestea groaznică a falimentului soțului ei și spunea: *„Acum suntem săraci lipiți și bietul meu Michel lânzește în închisoarea datornicilor fără posibilitatea unui ajutor! N-avem cui să ne adresăm, n-avem bani deloc. E groaznic, copilul meu, e un coșmar...”*

Bietul și dragul meu unchi Michel, gândi ea, plângând în tăcere, ce păcat că e un prost administrator al treburilor lui.

— Nu-ți face probleme, dulcea mea dragă mătușă și mamă, spuse ea cu glas tare, înfiorată de o bruscă bucurie. Acum îți pot răsplăti tot ce ai făcut pentru mine, o să-l rog pe Malcolm să mă ajute și el mă va ajuta cu siguranță...

Stai puțin! ar fi înțelept să-l rog? în timp ce reflecta asupra acestui lucru, deschise scrisoarea tatălui ei. Spre surprinderea ei plicul conținea numai o scrisoare, nu și așteptatul cec de plată la vedere pe care-i ceruse, pentru banii aduși de ea de la Paris și depuși la Banca Victoria, bani pe care, cu generozitate, unchiul ei i-i avansase – ea promițând în mod solemn că nu-i va spune soției lui nimic și că tatăl ei îi va plăti împrumutul, imediat ce va ajunge ea la Hong Kong, ceea ce tatăl ei îi spusese că făcuse.

„Hong Kong, septembrie 10. Salut, iepurașul meu, sper că totul este bine și că Malcolm al tău te adoră așa cum te ador și eu, așa cum te adoră întregul Hong Kong. Se zvonește că tatăl lui e în pragul morții. O să te țin la curent. Între timp îți scriu pe fugă pentru că plec la Macao, o dată cu refluxul. Am o minunată ocazie de afaceri acolo, așa de bună că temporar am pus la bătaie cecurile bancare pentru banii pe care mi i-ai lăsat în păstrare și voi face investiții pentru tine în calitate de partener egal. Cu poșta următoare voi fi în stare să-ți trimit de zece ori cât ai cerut și îți voi spune ce profit splendid am realizat amândoi. La urma urmelor, trebuie să ne gândim la zestrea ta, fără de care... ce zici?”

Nu fu în stare să citească mai departe, gândurile i se învâlmășiră: O, Doamne, Dumnezeu! Ce afaceri? Oare riscă la jocurile de noroc tot ce am pe lume?

Era aproape două fix, McFay era obosit, tare flămând și cu sufletul plin de deprimare. Scrisese vreo zece scrisori, semnase cam vreo cincizeci de note de plată, achitase zeci de note de plată, controlase registrele cu socotelile din ziua anterioară care arătau că afacerile scăzuseră, constatase că toate comenzile de mărfuri din

America fuseseră fie anulate, fie neexpediate, fie oferite la prețuri majorate, toate tranzacțiile cu Canada și Europa fiind afectate și ele într-o oarecare măsură de războiul civil din America. De asemenea nu venise nici o veste bună în nici una din scrisorile din Hong Kong, însă multe vești proaste de la sucursala lor din Shanghai, deși Albert MacStruan, care era cel mai puternic om acolo, făcea o treabă minunată. Doamne, gândi, ar fi o catastrofă să trebuiască să evacuăm Shanghaiul, date fiind toate investițiile noastre de acolo. Orașul se afla din nou în plină fierbere, iar cele trei concesiuni străine sub control britanic, francez și american erau asaltate de zvonuri că trupele rebele ale întinsei răscoale Tai-ping, cu baza la Nanking și în jurul lui – unul din orașele mari dinspre sud pe care-l cuceriseră răsculații cu vreo nouă ani în urmă și pe care-l foloseau drept capitală, se puseseră din nou în mișcare. Extrasul tăiat din *Shanghai Observer* spunea:

„Acum doi ani când forța temerară a trupelor britanice și franceze, ajutate cum se cuvinte de armata locală de mercenari, organizată și plătită de floarea comercianților noștri, atât europeni cât și chinezi, sub comanda lui Frederick Townsend Ward, curajos militar american, i-a alungat pe rebeli de pe un teritoriu cu o rază de cincizeci de kilometri, cu toții am presupus că primejdia a fost îndepărtată pentru totdeauna.

În prezent, martori oculari relatează că o armată copleșitoare de o jumătate de milion de rebeli, cu câțiva ofițeri europeni, s-a masat ca să pornească împotriva noastră, iar alți o jumătate de milion de rebeli vor ataca perfid, din nou spre nord, către Peking. Armatele Manchu, care li se opun, nu par demne de încredere și sunt neputincioase, recruții lor chinezi sunt răzvrățiți, așa că de această dată nu vom supraviețui. Se speră că Guvernul Majestății Sale va convinge autoritățile Manchu să numească pe căpitanul Gordon la comanda forțelor d-lui Ward, grav rănit în luptă, și în postul de comandant general al instruirii trupelor Manchu. Corespondentul nostru crede că asta va fi, ca de obicei, o măsură prea târzie și prea nesemnificativă.

Avem nevoie de o armată britanică perfect echipată, staționată în China permanent, în India mai ales, acum când dăinuie nesiguranța datorită recente și groaznicei revolte a sepoilor. Afacerile continuă să fie dezastruoase datorită prețului mătăsii și al ceaiului, mai ridicate ca oricând. Există foamete în majoritatea regiunilor...”

Știri și mai deprimante din Anglia. Ploi colosale au distrus recolta și se așteaptă foamete în Irlanda și în alte regiuni – deși nu ca pe vremea Marii Foamete a Cartofului, când sute de mii de oameni au murit. Șomaj uriaș în Scoția. Sărăcie lucie în Lancashire, unde cele mai multe țesătorii din bumbac nu lucrează, inclusiv trei care erau proprietatea lui Struan, din cauza embargoului Uniunii asupra bumbacului din sud și a blocadei tuturor porturilor sudiste. Cu bumbacul din sud, Anglia furnizase țesături întregii lumi. Un cliper al

firmei Struan înțesat cu ceai, mătăsuri și lac a dispărut în drum spre Londra. La bursă acțiunile Struan au scăzut mult. Cele ale lui Brock au crescut o dată cu sosirea, încununată de succes, a primului transport de ceai al sezonului...

O altă scrisoare de la iubita lui cu care era logodit de cinci ani, Maureen Ross, și mai proastă: „Când urmează să vin la tine? Ai trimis biletul? Ai promis că acest Crăciun va fi ultimul când vom mai fi despărțiți...”

— Nu se poate de acest Crăciun, fetiço, murmură el încruntat, în ciuda faptului că ținea la ea, încă nu pot să-mi permit și aici nu e un loc potrivit pentru o tânără domnișoară.

De câte ori nu-i spusese asta, știind că de fapt Maureen și părinții ei doreau ca el să lucreze pentru Struan în Anglia sau în Scoția, sau chiar mai bine să părăsească „această societate execrabilă și să lucreze acasă, ca un om cumsecade”, în vreme ce el dorea ca ea să rupă logodna și să-l uite, mai ales că cele mai multe soții englezoaice ajungeau repede să urască Asia, să-i deteste pe asiatici, să aibă oroare de Fetele Plăcerii, să facă crize de furie pentru că fetele alea erau ușor accesibile bărbaților, să disprețuiască mâncarea, să se văicărească de dorul patriei și al familiei, făcând viața soților lor un permanent coșmar. Știa de asemenea că lui îi plăcea Asia, că ținea la munca lui, că își adora libertatea, ținea la Yoshiwara ca la lumina ochilor și nu s-ar fi întors de bună voie în țară. Mă rog, gândi el, oricum nu până ies la pensie.

Poșta îi aduse o singură bucurie – de la Hatchard din Picadilly: o nouă ediție ilustrată a lucrării revoluționare a lui Darwin *Originea Speciilor*, niște poezii de Tennyson, o broșură tradusă de curând, scrisă de Karl Marx și Friedrich Engels cu titlul de *Manifestul Comunist*, cinci exemplare din *Punch*, dar lucrul cel mai important dintre toate, o nouă ediție a almanahului *Pe parcursul întregului an*, săptămânalul fundat de Charles Dickens ce conținea al cincilea episod al *Marilor Speranțe*, care urma să apară în douăzeci de numere. În ciuda tuturor treburilor urgente, McFay, ca toți ceilalți care primiseră câte un exemplar al săptămânalului, încuie ușa și înfulecă episodul pe nerăsuflate. După ultima propozițiune: „Va urma în numărul de săptămâna viitoare”, oftă. Oare ce dracu’ va face domnișoara Havisham, afurisita aia ticăloasă? Îmi amintește de mama lui Maureen. Sper din tot sufletul ca până la urmă Pip să fie fericit. Sper din tot sufletul ca bunul nostru Dickens să ne dăruiască un sfârșit fericit... O clipă stătu buimăcit, pierdut în admirație față de Dickens și de minunata lui serie de romane. Dickens este cel mai mare scriitor din lume, nu există nici o îndoială în această privință.

Se sculă de pe scaun, se duse la fereastră, privi la mare, trimise gânduri de încurajare flotei de la Yedo și navei de poștă care nu mai

trebuia să-și schimbe drumul ca să meargă direct la Hong Kong cu Malcolm Struan, ci putea merge pe ruta sa normală la Shanghai, simțindu-se plin de îngrijorare în privința noului tai-pan și a viitorului care, într-un mod ciudat, se amestecă la iuțeală cu Pip și domnișoara Havisham, întrebându-se cum va ieși Pip din încurcătura în care se afla și dacă se va îndrăgosti fata de el. Sper să se îndrăgostească, bietul băiat. Dar ce să zic de fetișcana mea, de Maureen? E cam timpul să-mi încropesc o familie... Îl trezi o bătaie la ușa.

— Domnule McFay, pot să vă văd un minut? se auzi vocea lui Piero Vargas, ajutorul lui.

Simțindu-se vinovat puțin, puse săptămânalul sub teancul de scrisori și documente, se întinse și deschise ușa. Piero Vargas era un euroasiatic chipeș, de vârstă mijlocie, din Macao, mica enclavă portugheză, aflată cam la patruzeci de mile vest de Hong Kong, situată ca o aluniță pe o fâșie de pământ a Chinei continentale și ocupată din 1552. Spre deosebire de englezi, portughezii socoteau Macao drept patria lor, nu ca pe o colonie, îi încurajau pe coloniști să se căsătorească cu chinezi, acceptau copii euroasiatici ca cetățeni ai Portugaliei și le permiteau să stea permanent în Portugalia. Căsătoriile mixte erau puternic descurajate de britanici, deși mulți englezi aveau familii mixte. Însă copiii rezultați din aceste căsătorii nu erau acceptați de înalta societate. Se obișnuia ca cei născuți în Shanghai să poarte numele tatălui, cei născuți în Hong Kong numele mamei.

Din clipa sosirii englezilor în China i-au folosit pe cei mai isteți din Macao, și au fost satisfăcuți de serviciile lor, drept zarafi, ce se îndeletniceau mai ales cu schimbul de bani, și compradori, deoarece, prin forța împrăjurilor, vorbeau engleza, precum și unele dialecte chineze. Cu excepția Nobilei Case. Compradorul ei era imens de bogatul Gordon Chen, fiul nelegitim al fondatorului firmei, Dirk Struan, născut de una din numeroasele lui iubite, nu însă de ultima, legenda May-may.

— Ce vrei, Piero?

— Îmi pare rău că vă deranjez, senor, spuse Piero, în engleza lui curgătoare și sunând dulce. Kinu-san, furnizorul nostru de mătase, cere o întrevvedere personală cu dumneavoastră.

— Da? De ce anume?

— De fapt nu cere întrevderea pentru el, ci pentru doi cumpărători care au venit cu el. Din Choshu.

— Zău?

Interesul lui McFay se trezi imediat. Aproape doi ani de tentative făcute de daimyo din Choshu, feudă aflată departe în vest, la Strâmtoarea Shimonoseki, fuseseră încununăți de o importantă afacere în anul care trecuse, autorizată de biroul central din Hong Kong și rezolvată de el: un vapor cu zbatouri de două sute de tone, cu o

încărcătură foarte tainică: tunuri, ghiulele și muniție. Plata s-a făcut prompt în aur și argint, jumătate în avans și jumătate la livrare.

— Invită-i încoace. Stai, mai bine să-i primesc în salonul principal.

— Da, senor.

— Unul din ei e același care a fost și data trecută?

— Ce vreți să spuneți, senor?

— Tânărul samurai care vorbea puțin engleza?

— N-am luat parte la discuții, senor, eram învoit în Portugalia.

— A, da, acum îmi aduc aminte.

Camera de primire era mare, la masa de stejar puteau lua loc patruzeci și doi de oameni. Avea bufete și scrinuri pentru veselă de argint, și vitrine lucitoare, și bine întreținute, unele conținând arme. Deschise una și scoase o centură cu un pistol în toc. Își puse centura la brâu, asigurându-se că pistolul era încărcat și că se putea scoate ușor din toc. Obişnuia întotdeauna ca atunci când se întâlnea cu samurarii să fie la fel de înarmat ca și ei. O chestiune de obraz, spunea el subordonaților lui, și măsură de siguranță. Ca măsură suplimentară, rezemă o pușcă Spencer de scaun și se duse la fereastră, rămânând cu fața spre ușă. Vargas veni cu trei bărbați. Unul din ei de vârstă medie, gras, micios, fără sabie, era Kinu, furnizorul lor de mătase. Ceilalți doi erau samurai, unul tânăr, celălalt trecut de patruzeci de ani, deși greu să fii sigur. Amândoi scunzi, uscățivi, urâți și ca de obicei, înarmați. Făcură politicos o plecăciune. McFay observă că ambii bărbați văzuseră pe dată arma care se încarcă pe la chiulasă. El răspunse la plecăciune în același fel.

— *Ohayo*, spuse el, bună dimineța. Dozo, vă rog, adăugă indicând scaunele de vizavi, la distanță sigură de el.

— Buna dimineța, spuse cel mai tânăr fără să zâmbească.

— A, vorbiți engleza? Excelent. Vă rog să luați loc.

— Vorbesc nu murt, spuse tânărul (l-ul lui sunând ca r, deoarece în japoneză nu există l, v-urile fiind la fel de greu de pronunțat).

O clipă el i se adresă lui Vargas în fukeneză, dialectul chinezesc pe care-l vorbeau amândoi, și apoi cei doi se prezentară, adăugând că fuseseră trimiși de seniorul Ogama din Choshu.

— Eu sunt Jamie McFay, șeful birourilor firmei Struan și Compania în Japonia și sunt onorat să vă primesc.

Din nou Vargas traduse. Cu răbdare, Jamie parcurse cele cincisprezece minute obligatorii ale protocolului de întrebări despre sănătatea daimyo-ului lor, despre propria lor sănătate, despre sănătatea sa și a reginei, despre situația din Choshu, din Anglia, numai generalități și politețuri. Se servi ceaiul care fu admirat. În cele din urmă ajunseră și la scopul vizitei lor. Cu mare grijă, Vargas se strădui să nu lase să i se ghidească emoția.

— Vor să cumpere o mie de arme cu chiulasă, împreună cu o mie de cartușe de bronz pentru fiecare armă. Urmează să le propunem un preț convenabil și să livrăm marfa în decurs de până la trei luni. Dacă o livrăm în două luni, ne plătesc o primă de douăzeci la sută.

McFay rămase la fel de calm:

— Doar asta vor să cumpere deocamdată?

Vargas îl întrebă și apoi răspunse:

— Da, senor, dar cer o mie de cartușe de fiecare pușcă. Și o navă cu aburi mai mică.

McFay calculă uriașul profit posibil, dar în același timp își aminti și de discuția cu Greyforth și de binecunoscuta ostilitate a generalului și amiralului, sprijiniți de Sir William, față de orice fel de vânzare de armament. Își aduse aminte și de recentele asasinate. Și de Canterbury ciopârțit în bucăți. Și de faptul că el însuși dezaproba vânzarea de armament, cel puțin atâta timp cât exista riscul unor confruntări. Dar va fi vreodată sigur cu niște oameni atât de războinici?

— Te rog, spune-le că le pot da un răspuns în trei săptămâni.

Văzu cum zâmbetul plăcut dispare de pe fața bărbatului mai tânăr.

— Răspuns... acum. Nu trei săptămâni.

— Nu avut arme aici! spuse McFay rar adresându-se direct tânărului. Trebuie scris la Hong Kong, la birou central, nouă zile încolo, nouă zile încoace. Niște arme cu chiulasă acolo! Restul în America. Patru sau cinci luni cel puțin.

— Nu înțeles.

Vargas traduse. Apoi urmă o discuție între cei doi samurai, negustorul răspunzând întrebărilor lor cu o cuvenită umilință. Îi mai puseră întrebări lui Vargas, care le răspunse politicos.

— Spune că sunt de acord, el sau un reprezentant oficial din Choshu va reveni după douăzeci și nouă de zile. Această tranzacție urmează să fie secretă.

— Bineînțeles, McFay se uită la cel tânăr. Secretă!

— Hai! Se-cret!

— Întreabă-l cum se simte celălalt samurai, Saito.

McFay îl văzu că se încruntă, dar nu putu citi nimic pe fețele lor.

— Zic că nu-l cunosc personal, senor.

Din nou plecăciuni și apoi Jamie rămase singur. Dus pe gânduri, puse centura și arma înapoi în vitrină. Dacă nu le vând eu armele, Norbert le va vinde, fără să se gândească o clipă dacă e moral sau nu. Vargas se întoarse foarte mulțumit.

— O excelentă ocazie, dar mare răspundere.

— Adevărat. Mă întreb ce va spune biroul central de această dată.

— E ușor de aflat, senor, și repede. Nu trebuie să așteptați optsprezece zile. Nu e biroul central sus la etaj?

McFay se holbă la el.

— Să fiu afurisit! Cum am uitat! E greu să te gândești că tânărul Malcolm e acum tai-pan, cel care decide în final. Ai dreptate.

Se auziră pași apropiindu-se în fugă, apoi ușa se deschise.

— Cer iertare că dau buzna așa, spuse Nettlesmith, gâfâind. Cred că e mai bine să știi: tocmai mi s-a comunicat că steagul albastru de semnalizare a fost înălțat pe catargul de la Legație acum câteva minute, apoi coborât și înălțat din nou, apoi coborât la jumătatea catargului și a rămas acolo.

Jamie se uită la el cu gura căscată.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Habar n-am, numai că jumătatea distanței înseamnă de obicei că a murit cineva, nu?

Foarte tulburat, amiralul își îndreptă din nou binoclul către catargul steagului Legației, pe duneță se aflau și căpitanii restului flotei, Marlowe, generalul, amiralul francez și von Heimrich, toți la fel de îngrijorați, Seratard și André Poncin prefăcându-se că împărtășesc aceleași sentimente. Când marinarul de veghe dăduse alarma cu o jumătate de oră înainte, toți se repeziseră pe covertă, lăsând de izbeliște masa de prânz. Cu excepția ministrului rus.

— Dacă vreți să stați și să așteptați în frig, n-aveți decât, să mă ia naiba dacă eu ies. Când sosește o veste clară de la țarm, da, nu, război, vă rog să mă sculați. Dacă începeți să trageți cu tunul vin și eu.

Marlowe se uita atent la cuta de deasupra gulerului amiralului: îi făcea silă, ar fi preferat să fie la țarm împreună cu Tyrer, sau îmbarcat pe propria lui navă – *Pearl*. La prânz amiralul îl înlocuise pe căpitanul său temporar cu un străin, un locotenent Domfield, neținând seama de sfatul său. Afurisit de ticălos bătrân, uite cât de important se joacă acum cu binoclul. Cu toții știm că binoclul lui e foarte scump și îl au numai cei cu rang de amiral. Afurisitul de bă...

— Marlowe!

— Da, sir.

— Am face bine să aflăm ce dracu' se petrece. Cobori la țarm..., nu, am nevoie de tine aici! Thomas, vrei să fii amabil și să trimiți un ofițer la Legație? Marlowe, trimite în misiune specială un semnalizator care să meargă cu detașamentul.

Imediat generalul făcu un semn brusc cu degetul mare către aghiotantul lui care se îndreptă grăbit, urmat de Marlowe. Seratard își strânse mai bine paltonul gros ca să-l apere de tăișul vântului.

— Mă tem că Sir William s-a băgat singur în capcană.

— Îmi amintesc ce opinie aveai în dimineața asta! spuse amiralul tăios.

Întrunirea pe care o convocase cu miniștrii plenipotențieri fusese

zgomotoasă și nu dusesese la nici o soluție. Doar contele Sergheiev fusese categoric: să se folosească forța, imediat și masiv.

— De care, dragul meu conte, subliniase francezul imediat cu voce acră, nu dispunem acum, decât dacă e suficient să susținem un simplu bombardament pentru a lua orașul și împrejurimile.

Ketterer își strânse buzele punga, acum privindu-l fix pe Seratard, antipatia lor fiind reciprocă.

— Sunt sigur că Sir William va găsi un răspuns, dar vă spun sincer, pe Dumnezeuul meu, că dacă văd steagul nostru lovit, Yedo ia foc!

— Sunt de acord, spuse Seratard. E o chestiune de onoare națională!

Fața lui von Heimrich se înăspri.

— Japonezii nu sunt tâmpiți ca unii. Nu-mi vine să cred că n-or să țină seama de forța pe care o avem acum.

Vântul se înteti brusc, făcând să trosnească arborada, marea se închisese la culoare, norii deveniră cenușii. Toți ochii se îndreptară către o dungă neagră, prevestitoare de furtună, dinspre răsărit. Vijelia se îndrepta spre țărm, amenințând locul de ancorare expus în care se aflau.

— Marlowe, trimite... Marlowe! răcni amiralul.

— Da, sir? veni Marlowe alergând.

— Pentru numele lui Dumnezeu, stai la o distanță de mine de la care să mă poți auzi! Semnalizează tuturor navelor: „Pregătiți-vă să ieșiți în larg. De se înrăutățesc condițiile rapid, la comanda mea acționați fiecare individual și reveniți cu toții la Kanagawa de îndată ce va permite vremea”. Domnilor căpitani, duceți-vă la navele voastre cât vă mai îngăduie vremea.

Toți se grăbiră să plece, bucuroși să fie cât mai departe de el.

— Și eu mă voi duce înapoi la nava mea, spuse amiralul francez. *Bonjour, messieurs.*

— Venim cu dumneavoastră, monsieur amiral, spuse Seratard. Mulțumim pentru ospitalitate, domnule amiral Ketterer.

— Și contele Alexi? A venit împreună cu dumneavoastră, nu?

— Lăsați-l să doarmă. E mai bine când ursul rus doarme, *n'est-ce pas?* îi spuse Seratard cu răceală lui von Heimrich, amândoi știind perfect de bine propunerile secrete ale Prusiei făcute Țarului de a rămâne neutru în orice confruntare, de a permite Prusiei să se extindă în Europa pentru a-și satisface politica de stat activă îndreptată spre crearea unei uniuni de popoare care vorbesc germana, având Prusia ca vârf de lance.

Marlowe, grăbindu-se să ajungă la semnalizator, își văzu nava, *Pearl*, stând frumos la ancoră și se îngrijoră din cauza ei, detestând faptul că nu era la bord la comanda ei. Tulburat, își aruncă din nou

privirea spre largul mării, cântărind linia neagră prevestitoare de furtună, încărcătura norilor care se tot întunecau, mirosul și gustul sărat purtat de vânt.

— Afurisita asta care vine o să fie toată numai clocot și udeală!

În camera de audiențe a Legației, Sir William, flancat de un ofițer scoțian, de Phillip Tyrer și de soldații de pază, ședea privindu-i cu răceală drept în față pe cei trei oficiali japonezi care se tolăniseră nonșalanți cu samurailor lor în spate: starostele cu păr cenușiu, Adachi, daimyo din Mito, pretinsul samurai Misamoto, pescarul și, ultimul, un funcționar Bakufu scurt și cu pântec mare, care știa să vorbească olandeza fluent, dar se prefăcea că n-o știe, și a cărui misiune ascunsă era să raporteze în secret lui Yoshi ce s-a petrecut la întrunire și cum s-au comportat ceilalți doi. Ca de obicei, nici unul nu-și dădu adevăratul nume.

Cinci palanchine sosiseră la fel ca în ziua precedentă, cu același ceremonial, deși însoțite de un număr mai mare de samurai. Numai trei dintre palanchine erau ocupate și lui Sir William i se păruse ciudat de neliniștitor. Acest amănunt, plus activitatea sporită a samurailor în decursul nopții în jurul templului și al Legației, l-au făcut să dea alarmă parțială flotei, ridicând steagul de semnalizare până la jumătatea prăjinei, sperând ca Ketterer să înțeleagă despre ce-i vorba.

Afară, în curtea din față, Hiraga, deghizat din nou în grădinar, era la fel de tulburat, ba chiar mai mult datorită faptului că Toranaga Yoshi nu era printre persoanele oficiale care sosiseră. Asta însemna că planul de atac, atât de bine întocmit, care prevedea prinderea în ambuscadă a lui Yoshi, în apropierea porților castelului, la reîntoarcerea sa trebuia să fie contramandată. Imediat încercă să o șteargă; dar un samurai i-a ordonat iritat să-și vadă mai departe de treaba lui. Clocotind de furie, el se supuse ordinului, așteptând o ocazie de a fugi de acolo.

— Ați întârziat cu două ore jumătate, le spuse Sir William cu o răceală de gheață, în loc de salut, la începerea discuțiilor. În țările civilizate, întrunirile diplomatice se țin la ora stabilită, nu mai târziu!

Urmară scuze de rigoare pline de înflorituri, dar lipsite de importanță, apoi obișnuitele prezentări și complimente lingușitoare, enervante formule de politețe și peste o oră de replici, de cereri înlăturate cu calm, de argumente plicticoase, cereri de amânare, de momente de uimire când nu era cazul, de întrebări care trebuiau repetate, de fapt eliminate din discuție de adevăruri trecute cu vederea, de alibiuri, explicații, argumentări, scuze, toate într-un mod plin de curtoazie. Sir William era pe punctul de a exploda când, cu mare pompă, starostele, Adachi, scoase un sul sigilat și îl înmână interpretului lor care îl înmână lui Johann. Plictiseala lui Johann

dispăru.

— *Gott in Himmel!* Are sigiliul roju!

— Poftim?

— Sfatul Bătrânilor. Aș recunoaște sigiliul oricând. Același pe care l-a primit Ambasadorul Harris. Ar fi mai bine să acceptați sulul cât mai oficial, Sir William, apoi eu îl voi citi tare dacă e în olandeză, ceea ce mă îndoiesc că este! – Își înăbuși un căscat de nervozitate. Probabil că nu este decât o nouă tactică de tergiversare.

Sir William făcu așa cum îi sugerase Johann, neputând suporta faptul că era atât de îngrădit în acțiunile sale și trebuia să se bazeze pe interpreți străini angajați cu plată. Johann rupse sigiliul și parcurse documentul cu privirea. Uimirea lui era vizibilă.

— E în olandeză, pe Dumnezeuul meu! Sărind peste toate titlurile, peste formulele oficiale etc., documentul spune: „*Sfatul Bătrânilor, primind o plângere care pare să fie îndreptățită, își cere scuze pentru nelegiuirea supușilor săi și dorește să-l invite pe onorabilul Ministru al Marii Britanii și pe ceilalți miniștri acreditați la o întâlnire cu Sfatul în termen de treizeci de zile de la această dată, la Yedo, când va fi prezentată plângerea oficială și va fi discutată chestiunea și se va acționa în conformitate cu ea și când se va cădea la o învoială cu privire la despăgubirea pentru îndreptățita plângere. Semnat... Nori Anjo, Președinte al Sfatului.*”

Cu un efort supraomenesc, Sir William își stăpâni ușurarea care era gata să izbucnească. Această păsuire de necrezut îi dădea șansa de a ieși cu fața curată, șansă de care avea o nevoie disperată, și acum, dacă ar mai putea să manevreze încă puțin situația cu abilitate... Spre mânia lui stărnită brusc, observă cu colțul ochiului că Tyrer zâmbea cu gura la urechi. Fără a se uita la el, șuiera:

— Încetează cu zâmbetul, dracu' să te ia de idiot! și cu aceeași suflare' adăugă cu asprime: Johann! Spune-le că le voi da răspunsul în trei zile. Între timp, cer o despăgubire imediată în aur, în decurs de trei zile, de zece mii de lire sterline, pentru familiile sergentului și caporalului asasinați la această Legație anul trecut și pe care am cerut-o până acum de patru ori!

Când această cerere fu tradusă, văzu consternarea pe chipul bătrânului. Urmă o altă conversație îndelungată între acesta și funcționarul Bakufu. Johann relată plictisit:

— Bătrânul respinge această cerere cu obișnuitul pretext: că această „nefericită întâmplare” a fost comisă de un angajat care făcea parte din personalul Legației care și-a făcut apoi seppuku – s-a sinucis. Nu e deloc vina autorităților Bakufu.

La fel de obosit, Sir William spuse:

— Oferă-le tot argumentul nostru obișnuit, pe Dumnezeuul meu, și spune-le că ei l-au numit, că ei au insistat să-l angajăm, așa că ei sunt

răspunzători. Și că s-a sinucis numai pentru că fusese grav rănit în încercarea de asasinat îndreptată împotriva predecesorului meu și urma a fi capturat imediat!

Încercând să-și alunge oboseala, se uită atent la cei doi oficiali japonezi care vorbeau acum cu interpretul lor, și la cel de-al treilea care asculta așa cum ascultase toată după-amiaza: poate că acesta este cel care are cu adevărat putere. Ce s-a întâmplat cu ceilalți de ieri, în special cu cel mai tânăr, cel pe care André Poncin l-a acostat pe când pleca. Ce mai clocește și stârpitura asta vicleană de Seratard? Vântul care se înțeți prinse un oblon neînchis și îl izbi de fereastră, una dintre santinele se aplecă, sprijinindu-se de pervaz și prinse oblonul la loc. Nu departe de țarm se afla flota, oceanul era acum de un cenușiu adânc cu creste înspumate. Sir William remarcă amenințătoarea linie prevestitoare de furtună. Neliniștea lui cu privire la nave crescuse. Johann spuse:

— Bătrânul întrebă: acceptați trei mii?

Sir William se făcu roșu la față:

— Zece mii în aur!

Urmă o lungă discuție, apoi Johann își șterse fruntea asudată:

— *Mein Gott*, oferă zece mii, plătibile în două tranșe, la Yokohama, în zece zile începând de azi, a doua tranșă cu o zi înainte de întâlnirea de la Yedo.

După o pauză voit dramatică, Sir William spuse:

— Le voi da răspunsul în trei zile dacă acceptăm.

Japonezii pufniră, mai făcură câteva încercări șirete de a transforma cele trei zile în treizeci, sau măcar zece, sau opt, toate aceste încercări izbindu-se ca de un zid.

— Trei.

Plecăciuni politicoase și delegația plecă. De îndată ce au rămas singuri, Johann zâmbi radios.

— Asta-i prima dată când am făcut un progres cât de cât cu ei, Sir William, chiar prima dată!

— Da, mă rog, vom vedea. Numai că nu-i înțeleg deloc. Este evident că au încercat să ne tocească nervii. Dar de ce? Ce rost are asta? Aveau cu ei documentul așa că de ce dracu' nu l-au înmănat de la bun început ca să se termine cu această afurisită irosire de timp? Adunătură de idioți afurisiți! Și de ce să trimită două palanchine goale?

Phillip Tyrer spuse deștept nevoie mare:

— Mi se pare, Sir, că viclenia e chiar una din trăsăturile lor.

— Mda, să zicem. Tyrer, vino cu mine, te rog.

Porni înaintea lui Tyrer spre biroul său personal și când ușa se închise, își dădu drumul furiei:

— Nu te-au învățat la Ministerul de Externe nimic? Chiar n-ai

mintre deloc? Nu ai atâta bun simț să iei o figură inexpressivă la întrevederile diplomatice? Ești chiar nătărău?

Tyrer rămase șocat de veninul cuvintelor lui Sir William.

— Îmi pare rău, Sir, îmi pare tare rău, dar am fost așa de mulțumit de victoria dumneavoastră că n-am pu...

— N-a fost o victorie, idiotule! Doar un armistițiu, chiar dacă mi-a fost trimis în ultimul ceas de Dumnezeu! – ușurarea pe care o simțea Sir William că întrevederea se terminase în sfârșit și că, în ciuda neîncrederii lui, realizase mai mult decât putuse el să-și dorească, puse gaz peste focul enervării sale. Ai vată în urechi? N-ai auzit expresia „ceea ce pare să fie o plângere îndreptățită”? Asta e cea mai mare porțiță a lor de scăpare din situația asta, pe Dumnezeul meu! Am obținut o amânare, atât. Dar îmi convine de minune și dacă întâlnirea de la Yedo are loc în treizeci de zile, al naibii să fiu. Data viitoare să nu cumva să-ți expui toate sentimentele pe față, pentru numele lui Dumnezeu, și dacă vreodată ajungi interpret... Mai bine ai învăța japoneza repede, altfel o să te trezești pe prima navă care pleacă în țară și cu o notă la dosarul tău care o să-ți aducă o numire în țara eschimoșilor pe tot restul vieții tale!

— Da, sir.

Încă spumegând, Sir William surprinse privirea stoică a tânărului îndreptată asupra sa și se întrebă ce se schimbase în acest om. Apoi remarcă ochii. Oare unde am mai văzut această privire în trecut, aceeași privire ciudată și aproape de nedefinit pe care o are acum și tânărul Struan? A da, bineînțeles, acum îmi amintesc! În ochii tinerilor soldați care s-au întors din Crimeea, atât în ochii celor care erau neatinși cât și în ochii celor răniți. Aliați sau dușmani. Războiul smulsese tinerețea din sufletul lor, le-a smuls din suflet inocența cu o iuțea atât de dezgustătoare că i-a schimbat pentru totdeauna. Și acest lucru se vede întotdeauna nu pe fețele, ci în ochii lor. Oare de câte ori mi s-a spus: Era tânăr înainte de bătălie, câteva minute sau ore mai târziu matur, fie el englez, rus, neamț, francez sau turc, tot aia e. Eu sunt idiotul, nu acest tânăr. Am uitat că abia dacă are douăzeci și unu de ani și că în numai șase zile aproape că a fost asasinat și a trecut prin cele mai grele încercări de care poate avea parte un bărbat. Sau femeie, pe Dumnezeu! Adevărat. Aceeași privire e și în ochii fetei. Am fost idiot să nu înțeleg. Biata fată, abia dacă a împlinit optsprezece ani. E groaznic să te maturizezi atât de iute. Eu am fost norocos.

— Da, domnule Tyrer, spuse el cu asprime, invidiindu-l că depășise botezul focului cu atâta curaj. Sunt sigur că te vei descurca bine de acum încolo. Aceste întâlniri sunt, ca să zic așa, suficiente pentru a pune la încercare răbdarea lui Iov, nu? Cred că un sherry ne-ar prinde bine la amândoi.

Hiraga scăpă cu mare greutate din grădină, trecând prin cercurile de samurai și furișându-se înapoi la hanul Celor Patruzeci și Șapte de Ronini. Când ajunsese la han, cu foarte mare întârziere față de momentul când ar fi trebuit să fie acolo, fu șocat să descopere că grupul care trebuia să-l asasineze pe Yoshi plecase deja să execute ambuscada. Ori îi spuse neputincios:

— Unul din oamenii noștri a raportat că delegația a ieșit din castel exact ca ieri, cu steaguri ca ieri, că erau cinci palanchine ca ieri, așa că am presupus că seniorul Yoshi o să fie în unul din palanchine.

— Toată lumea trebuia să aștepte.

— Au așteptat, Hiraga, dar dacă... dacă nu ar fi plecat când au plecat nu s-ar fi aflat amplasați la locul acela la timpul potrivit.

Cu iuteală Hiraga îmbracă un kimono ieftin și-și strânse armele.

— Te-a văzut vreun doctor?

— Noi, mama-san și eu, ne-am gândit că e prea periculos astăzi. Măine va fi tocmai bine.

— Ne vedem la Kanagawa atunci.

— Sonno-joi!

— Du-te la Kanagawa! Aici ești un pericol și pentru noi!

Hiraga se furișă peste gard și merse pe ulițe dosnice, pe drumuri și podețe puțin folosite, făcând un ocol ca să ajungă la castel. De data aceasta fu norocos și reuși să evite toate patrulele. Cele mai multe dintre palatele daimyo aflate în afara zidurilor castelului erau pustii. Folosind cu îndemânare protecția acestora, el merse cu grijă dintr-o grădină în alta, până ce ajunsese la ruinele palatului distrus de cutremur și foc cu trei zile în urmă. Așa după cum se înțeleseseră, prietenii lui shishi erau adunați pentru ambuscadă în apropierea principalei porți, acum distrusă, care dădea spre principalul drum de acces către poarta castelului. Erau nouă oameni, nu unsprezece.

— Eeee, Hiraga, am crezut că nu mai vii! șopti cel mai tânăr și mai emoționat. De aici îl vom omorî cu ușurință.

— Unde sunt samurarii Mori?

— Morți, spuse vărul său Akimoto și ridică din umeri – el era cel mai mare ca vârstă dintre toți, o matahală de douăzeci și patru de ani. Am venit pe căi separate, dar eu am fost aproape de ei și toți trei am dat peste o patrulă, zâmbi larg. Eu am fugit într-o direcție, ei în alta, am văzut cum unul dintre ei e nimerit de săgeată și cade. N-am știut vreodată că pot alerga așa de repede. Uită-i. Când trece Yoshi?

Imensă a fost dezamăgirea lor când Hiraga le-a povestit că prada lor nu era în cortegiu.

— Atunci ce facem? întrebă un tânăr înalt și foarte frumos de șaisprezece ani. Această ambuscadă este perfectă: șase lectici Bakufu cu oameni importanți au trecut pe lângă noi aproape fără nici o gardă care să-i păzească.

— Acest loc este prea bun ca să-l pierdem degeaba, spuse Hiraga. Plecăm unul câte unul, Akimoto tu ești pri...

Shishi care era de pază fluieră în semn de avertisment. Imediat, ei se ascunseră și mai bine, cu ochii lipiți de crăpăturile din gardurile stricate. Un palanchin acoperit și bogat împodobit, cu opt purtători pe jumătate goi și o gardă de doisprezece samurai cu flamuri se afla cam la vreo treizeci de metri distanță, îndreptându-se fără grijă către poarta castelului. Nu se mai vedea nimeni venind pe drum, din nici o parte. Recunoscără pe loc blazonul: Nori Anjo, șeful Sfatului Bătrânilor. Se hotărâră pe loc:

— Sonno-joi!

Cu Hiraga în frunte, se reprezintă ca un om la atac, măcelăriră primele două șiruri de gărzi din față, și se aruncară în direcția palanchinului. Dar în emoția lor, greșiră calculul atacului cu câteva secunde și asta le permise celor opt samurai rămași – războinici aleși unul și unul, cu mare grijă – să-și revină. În vălmășagul violent care urmă, purtătorii palanchinului țipară înnebuniți de frică, își aruncară prăjinile și o luară la fugă – cei care scăpaseră de primul atac violent – și asta îi dădu lui Anjo răgazul de care avea nevoie să deschidă ușa din spate a palanchinului și să se rostogolească afară, în timp ce sabia lui Hiraga tocmai trecea prin lemnul moale al palanchinului ca să spintece perna pe care se odihnise Anjo cu o secundă mai înainte.

Blestemând, Hiraga smuci sabia din pernă și lemn, se roti vijelios, intrând în apărare, amenințat acum din spate, își ucise adversarul după o înverșunată încheștare de săbii, sări peste prăjini spre Anjo, care abia se ridicase anevoie în picioare, cu sabia acum scoasă din teacă, înconjurat de trei gărzi. În spatele lui Hiraga, cinci dintre prietenii lui se duelau cu ceilalți patru samurai, un shishi era deja mort, un altul zăcea neputincios la pământ rănit mortal și un altul, zbierând plin de beția sângelui își aprecie greșit adversarul, alunecă pe corpul unui purtător de palanchin care plângea cu suspine și primi o tăietură groaznică pe o latură a corpului. Înainte ca atacatorul să-și poată reveni, un shishi îi dădu o lovitură cu toată ferocitatea și capul acestuia se rostogoli în praf. Acum erau șapte contra șase.

Pe dată, Akimoto își întrerupse duelul și alergă să-l ajute pe Hiraga care se repezise spre Anjo și cele trei gărzi ale lui și dădea semne că începea să fie copleșit de ei. Simulând cu mare măiestrie un atac, Hiraga forță pe unul din samurai să-și piardă echilibrul, îl străpunse cu sabia, se trase iute într-o parte ca să atragă după el pe ceilalți doi, dând astfel lui Akimoto cale liberă să-l lichideze pe Anjo. În acea clipă se auziră strigăte de avertisment. Douăzeci de samurai de la castel trecuseră de colțul gardului la vreo cincizeci de metri mai încolo și veneau șarjând în ajutorul lui Anjo. O extrem de mică ezitare a lui Akimoto îi dădu unuia din samurai timpul să parzească lovitură

feroce care l-ar fi ucis pe Anjo, oferindu-i acestuia prilejul să fugă către întăriturile care se apropiau. Acum shishi erau complet depășiți la număr. Nu mai puteau să-l ucidă pe Anjo! Nu mai aveau șanse de a învinge!

— Retrageți-vă! strigă Hiraga.

Și din nou, ca un singur om, executară manevra repetată de atâtea ori, Akimoto și ceilalți patru își întrerupseră duelurile și șarjară retrăgându-se spre poarta principală distrusă, urmați de Hiraga, tânărul rănit, Jozan, șontăcând după el. O clipă gărzile fură în încurcătură. Apoi își reveniră și, cu ajutorul puternicelor întăriri, se rezeziră în forță în urmărirea fugarilor, îl prinseră pe Jozan care se apăra cu îndârjire, cu sabia ridicată, clătînându-se, în vreme ce sângele îi șiroia din rană. Akimoto conducea retragerea în mare viteză prin castelul distrus, drumul fiindu-le bine cunoscut din acțiunile de recunoaștere. Hiraga era ariergarda, dușmanul apropiindu-se tot mai mult de el. Așteptă până ajunse la prima baricadă, unde Gota stătea la pândă ca să-l ajute, se opri brusc și amândoi se aruncară vijelios la contraatac, ciopârțindu-i și hăcuindu-i cu turbare pe urmăritori, rănind mortal un om, forțând pe celălalt să cadă și doborând un altul, îndată o luară la fugă, atrăgând dușmanul tot mai adânc în labirintul drumului.

Aproape poticnindu-se, se buluciră să treacă prin următoarea crăpătură îngustă din zidul pe jumătate ars, unde Akimoto și un altul așteptau la pândă. Fără să ezite, aceștia tăiară pe primul dintre atacanți, țipând „*Sonno-joi*”, în timp ce restul de samurai, uluiți de neașteptatul asalt, se opriră să se regroupeze. Când sloboziră strigătul de luptă și săriră peste trupul camaradului lor trecând prin crăpătură, Akimoto, Hiraga și ceilalți nu se mai vedeau nicăieri. Imediat samuraili se risipiră și începură să cerceteze meticulos. Deasupra lor cerul se acoperise de nori amenințători.

În fața porții principale arse, Anjo stătea înconjurat de samurai. Cinci din oamenii lui fuseseră omorâți, doi erau grav răniți. Cei doi shishi morți fuseseră deja decapitați. Tânărul shishi zăcea neputincios pe jos, cu unul din picioare aproape despărțit de corp și-și ținea disperat mădularul, în culmea durerii, încercând să-l lipească la loc. Jozan era ghemuit lângă zid. Începu ploaia. Samuraiul care stătea în picioare aplecat peste tânăr spuse din nou:

— Cine ești? Cum te cheamă, cine te-a trimis, cine e șeful tău?

— Ți-am spus, sunt shishi din Choshu, Toma Hojo! Eu eram șeful!

Nimeni nu m-a trimis. *Sonno-joi!*

— Minte, stăpâne, spuse un ofițer care găfâia.

— Bineînțeles, spuse Anjo, clocotind de mânie. Ucide-l.

— Vă rog cu respect să i se permită să-și facă seppuku.

— Ucide-l.

Ofițerul, un bărbat zdravăn, ca un urs, ridică din umeri și se duse la tânăr. Cu spatele întors către staroste, murmură:

— Am onoarea de a fi secondantul tău. Întinde-ți gâtul.

Sabia lui şuieră în aer și dintr-o singură lovitură îi zbură capul. Solemn, ridică capul de moțul din creștet, prezentându-i-l lui Anjo.

— L-am mai văzut, spuse Anjo, conformându-se corect ritualului, în același timp sufocat de furie că acești oameni îndrăzniseră să-l atace, îndrăzniseră să-l înspăimânte de moarte, pe el, șeful *roju!* Acum și pe ăla, și el e un mincinos, ucide-l și pe el!

— Vă rog cu respect să i se permită să-și facă seppuku.

Anjo era pe punctul de a urla la el să-l ucidă pe asasin cu brutalitate, sau să-și facă chiar el ofițerul seppuku, când simți brusc dușmănia colectivă a samurailor din jurul lui. Îl încercă iar teama: în cine să mă mai încred? Numai cinci din oamenii de față erau gărzile lui personale. Se prefăcu a chibzui asupra cererii. Când își stăpâni furia, dădu din cap, se răsuci și porni cu pași greoi către porțile castelului, prin ploaia tot mai amarnică. Oamenii lui îl însoțiră. Restul îl încercuiră pe Jozan.

— Poți să te odihnești o clipă, shishi, spuse ofițerul cu blândețe, ștergându-și picăturile de ploaie de pe față. Dați-i niște apă să bea.

— Mulțumesc.

Jozan se pregătise pentru această clipă tot timpul, de când, cu patru ani în urmă, împreună cu Ori și Shorin, jurase „să-l onoreze pe împărat și să-i alunge străinii”. Adunându-și puterile care îl părăseau, se așeză cu greu în genunchi și se îngrozi dându-și seama că era înlemnit de spaimă la ideea morții. Ofițerul văzu groaza, se așteptase le ea, iute se apropie de el și se așeză pe vine:

— Nu ai o poezie pentru moarte, shishi? Spune-mi-o, ține-te tare, nu ceda, ești samurai și ziua de azi e o zi la fel de frumoasă ca oricare alta, spuse el blajin, încurajându-l pe tânăr, să nu-i mai vadă lacrimile.

— Din neant în neant, o sabie îl taie pe dușmanul tău, o sabie te taie pe tine. Slobozește-ți strigătul de luptă și vei trăi pe vecie. Spune: *Sonno-joi!* din nou...

Se pregătise în tot acest timp. Cu o singură mișcare fluidă, se ridică drept în picioare, își smulse sabia din teacă și-l trimise pe tânăr în veșnicie.

— Eeee, se miră unul din oamenii lui cu admirație. Uraga-san, ce lovitură minunată am văzut!

— Sensei Katsumata din Satsuma a fost unul din profesorii mei, spuse el gutural, inima bubuindu-i în piept ca niciodată, dar mulțumit că se achitase de datoria lui de samurai, unul din oamenii lui ridică capul de moțul din creștet, ploaia se prefăcu în lacrimi, spălând lacrimile adevărate. Curăță capul și du-l stăpânului Anjo să-l vadă – Uraga aruncă o privire scurtă către porțile castelului. Lașii mă

dezgustă! spuse el și plecă.

În acea noapte, când nu mai era nici o primejdie, Hiraga și ceilalți se furișară afară din pivnița pe care o găsiseră dinainte. Pe căi diferite, se strecurară către adăpostul lor. Cerul era acoperit și negru, vântul bătea puternic și ploaia cădea în rafale. N-am să simt frigul, n-am să arăt că sunt sfârșit, sunt samurai! își ordonă Hiraga în sinea sa, supunându-se imboldurilor educației practicate în familia lui de când își aducea el aminte. Exact așa cum îmi voi educa și eu fiii și fiicele, dacă ajung și karma mea este să am fii și fiice, gândi el.

— E timpul să te însori, îi spusese tatăl lui cu un an în urmă.

— Sunt de acord, tată. Te rog cu respect să-ți schimbi hotărârea și să-mi permiți să mă însor cu aleasa mea.

— În primul rând, este de datoria fiului să-și asculte tatăl, în al doilea rând este de datoria tatălui să aleagă soțiile fiilor și soții fiicelor sale, în al treilea rând tatăl lui Sumomo nu este de acord, ea e din Satsuma și nu din Choshu și, în ultimul rând, oricât o dorești, nu ți-e potrivită. Ce zici de Ito?

— Te rog să mă ierți, tată, sunt de acord că alegerea mea nu este perfectă, dar familia ei este familie de samurai și ea e educată ca samurai și eu sunt stăpânit de ea. Te implor. Mai ai alți patru fii, eu doar o viață și noi, tu și cu mine, amândoi suntem *sonno-joi* și deci va fi scurtă. Îngăduie-mi această singură dorință în viață.

După obicei, o asemenea dorință era o cerere foarte serioasă și însemna că, dacă era împlinită, ea excludea alta pe vecie.

— Foarte bine, spusese tatăl lui cu asprime. Dar nu ca o dorință pe viață. Te poți logodi când împlinește fata șaptesprezece ani. O voi primi cu bunăvoință în familia noastră.

Asta fusese cu un an înainte. La câteva zile după aceea el părăsise Shimonoseki, în aparență pentru a se prezenta la regimentul Choshu din Kyoto, de fapt pentru a se angaja în *sonno-joi* și a deveni ronin și pentru a-și pune cei patru ani de pregătire și credință în slujba cauzei. Acuma era luna a noua. Peste trei săptămâni Sumomo împlinea șaptesprezece ani, dar acum el era de mult în afara legii, așa că nu mai exista nici o șansă de întoarcere fără primejdie. Până în urmă cu o zi. Tatăl lui îi scrisese: *În mod surprinzător, stăpânul nostru Ogama a oferit iertarea tuturor luptătorilor care au aderat deschis la sonno-joi și le va reda toate lefurile, dacă se reîntorc îndată și renunță la această erezie, dacă îi jură din nou supunere în public. Profită de această ocazie. Mulți se întorc înapoi.*

Scrisoarea îl întristase, distrugându-i aproape hotărârea. *Sonno-joi* e mai important decât familia, sau chiar stăpânul Ogama, chiar decât Sumomo, își spusese în repetate rânduri. În stăpânul Ogama nu se poate avea încredere. În ceea ce privește leafa mea... Din fericire tatăl

lui era relativ înstărit în comparație cu majoritatea oamenilor și, din cauza bunicului lui care fusese *shoya*, tatăl ajunsese la rangul de *hirazamurai*, al treilea rang de samurai. Peste acest rang erau samuraii mai vechi, *hatamoto* și *daimyo*. Inferiori gradului acesta erau toți ceilalți: *goshi*, *ashigaru*, samuraii rurali și soldații pedestri care făceau parte din clasa feudală, dar erau sub samurai. Bucurându-se de acest rang avusese acces la funcționarii cu grad inferior, și oferise fiilor săi educația cea mai bună care se putea. Îi datorez totul, gândi Hiraga. Da, și, plin de supunere, am depus eforturi ca să devin cel mai bun elev de la școala samurailor, cel mai bun spadasin, cel mai bun la engleză. Și am permisiunea lui și aprobarea lui și pe cea a lui sensei, principalul nostru profesor, să ader la *sonno-joi*, să devin *ronin*, să conduc și să organizez luptători din Choshu ca vârf de atac pentru a aduce schimbarea. Da, dar aprobarea lor este secretă, căci dacă s-ar cunoaște, mai mult ca sigur ea ar costa capul tatălui meu și capul lui sensei. Karma. Îmi fac datoria. Gai-jinii sunt niște lepădături de care nu avem nevoie. Avem nevoie numai de armele lor ca să-i ucidem cu ele.

Ploaia se abătu și mai puternică. Apoi furtuna. Asta îl bucură pentru că prinderea lor devenea aproape imposibilă. Baia, saké-ul și hainele curate care-l îmbiau și îl făceau acum să nu simtă frigul, îl făceau puternic. Că atacul nu reușise nu-l tulbura. Asta era karma. Imprimată adânc în el de către profesorii lui și prin ereditate, trăia certitudinea că dușmanii și trădătorii se aflau pretutindeni, asta ajungând un mod de viață. Făcea pași mășurați, se asigură să nu fie urmărit, își schimba direcția de mers fără vreo logică, și, de câte ori era posibil cerceta drumul care-i stătea în față, înainte de a porni mai departe. Când ajunse la ulița cunoscută, rămase împietrit. Hanul La Cei Patruzeci și Șapte de Ronini și gardul înconjurător dispăruseră de pe fața pământului. Nu mai rămăsese decât un loc gol, mirosul urât și cenușa care mai fumega. Câteva trupuri, de bărbați și de femei. Unii decapitați, alții hăcuți în bucăți. Își recunosc camaradul shishi, pe Gota, după kimono. Capul mamei-san era pus într-o sulită înfiptă în pământ. De el era prins un anunț: *Este împotriva legii să dai adăpost unor criminali și trădători*. Dedesubt era sigiliul oficial al autorităților Bakufu, cu semnătura lui Nori Anjo, șeful *roju*.

Pe Hiraga îl cuprinse un val imens de furie, dar rece ca gheața și care adăugă doar noi straturi la furia care zăcea deja în el. Blestemațiiăștia de gai-jini, gândi el. E vina lor. Toate astea s-au întâmplat din cauza lor. Vom fi sigur răzbunați.

Duminică, 30 septembrie.

Malcolm Struan se trezi treptat din somn. Simțurile lui cercetau, tatonau. Dintotdeauna știuse ce înseamnă durerea sufletească, deoarece pierduse doi frați și o soră, simțise suferința provocată de bețiile tatălui său și de furiile lui din ce în ce mai violente, suferise din pricina unor profesori plini de nerăbdare, simțise nevoia obsesivă de a fi primul în toate din cauză că într-o zi avea să fie marele tai-pan. Și din cauza fricii lui sâcâitoare că nu va fi la înălțime, oricât de mult se pregătea, se antrena, spera și se ruga și muncea zi și noapte, în fiecare zi și în fiecare noapte din viața lui, căci n-a avut o adevărată copilărie și adolescență ca alții.

Dar acum, ca niciodată, trebuia să se trezească treptat, să sondeze întâi profunzimea durerii pe care trebuia s-o îndure în ziua aceea, cuvenindu-i-se de drept, nemaiținând seama de bruștele spasme care-l lăsaus epuizat și care apăreau fără să se anunțe și fără logică. Acum simțea doar o durere care pulsa în el, dar era mai bine ca înainte. Câte zile trecuseră de la nenorocirea de pe drumul Tokaido? Șaisprezece. Șaisprezece zile.

Își îngădui să se trezească și mai mult. Se simțea cu adevărat mai bine ca în ziua precedentă. Ochii și urechile îl slujeau normal. Camera se vedea limpede în lumina dimineții. Cerul senin, vântul ușor, nici o furtună. Cu două zile în urmă furtuna încetase. Opt zile bântuise cu puterea unui taifun, apoi se topise tot atât de repede pe cât venise. Flota ancorată în largul țărmului de la Yedo se împrăștiase din prima zi căutând salvarea în largul mării. Nava amiral franceză, singura din toate navele de război, ieșise din furtună prima, reușind să ajungă înapoi cu bine la Yokohama. Nici o altă navă nu se întorsese. Nu trebuia să-și facă griji deocamdată, dar toată lumea privea orizontul cu neliniște, sperând și rugându-se.

În timpul furtunii, la Yokohama, o navă comercială fusese aruncată pe țărm, câteva clădiri avariate, multe cutere și nave de pescuit dispăruseră, în sat și la Yoshiwara prăpăd mare, multe corturi din tabăra militară de pe faleză fuseseră luate de vânt. Dar fără victime, nici acolo, nici în colonie. Am fost mai mult decât norocoși, gândi Struan. Apoi se opri la problema centrală a universului lui: Pot oare să mă ridic în capul oaselor? O încercare de probă, stângace. Ayeyeah! Durere, dar nu chiar atât de sfâșietoare. Se sprijini în ambele brațe, se săltă, acum stătea în capul oaselor, proptit în mâini. Suportabil. Mai bine ca ieri. Așteptă o clipă, apoi se aplecă înainte, sprijinindu-se doar pe unul din brațe. Suportabil. Își ridică greutatea de pe ambele brațe. Suportabil. Cu grijă dădu la o parte așternutul și

încercă prudent să-și lase picioarele pe podea. Dar nu fu în stare, junghiurile fiind prea mari. Mai încercă o dată, și din nou eșuă. Nu contează, am să încerc mai târziu. Se lăsă la loc pe spate cât putu mai ușor și oftă ușurat.

— Răbdare, Malcolm, îi spunea Babcott la fiecare vizită, adică de trei sau patru ori pe zi.

— Răbdarea mortului!

— Deocamdată e adevărat, dar tu mergi spre bine.

— Și când am să mă scol din pat?

— Și acum, dacă vrei, dar nu te sfătuiesc.

— Cât mai durează?

— Mai ai răbdare cam vreo două săptămâni.

Înjurase cu voce tare, dar în multe privințe era bucuros de acest răgaz, care-i dădea prilejul să chibzuiască pe îndelete cum să se descurce în rolul de tai-pan, cu maică-sa, cu Angélique, cu McFay și presantele probleme de afaceri.

— Ce facem în privința armelor pentru Choshu? întrebese McFay cu câteva zile înainte. E o afacere imensă și de durată.

— Am o idee. Las-o în seama mea.

— Norbert trebuie să fi mirosit ce-i cu acești indivizi din Choshu de mult și nu se poate să nu le facă o ofertă la un preț mai mic.

— La naiba cu Norbert și familia Brock! Contractele lor nu sunt așa de bune ca ale noastre, iar Dimitri, Cooper-Tillman și majoritatea celorlalți negustori americani din China sunt de partea noastră.

— În afară de negustorii din Hawaii, spuse McFay cu acreală.

Cu ultima poștă, sosită cu zece zile în urmă – nu mai fuseseră alte vești de atunci și vaporul bilunar nu era așteptat decât peste cinci zile, Tess Struan scrisese: *„Banca Victoria ne-a trădat. Cred că l-au susținut financiar tot timpul în secret pe Morgan Brock la Londra cu generoase scrisori de credit. Cu acestea el i-a cumpărat în taină, sau i-a mituit pe toți agenții noștri din Hawaii, acaparând toată piața zahărului și măturându-ne pe noi cu totul. Ceea ce e și mai rău, se zvonește – nu am nici o dovadă – că are contacte strânse cu președintele rebel Jefferson Davis și proprietarii de plantații de bumbac din sud, tratând să le furnizeze întreaga recoltă de zahăr contra unor contracte pentru toată producția de bumbac viitoare destinată fabricilor englezești – tranzacție care îi va face pe Tyler și Morgan cei mai bogați oameni din Asia. Asta nu trebuie să se întâmple cu nici un chip. Nu mă duce mintea ce să fac, Jamie. Tu ai vreo sugestie? Arată-i această scrisoare și fiului meu, cerându-i și lui ajutorul la fel de urgent.”*

— Ce sugestie, Jamie?

— N-am nici una, Mal... tai-pan.

— Dacă tranzacția s-a făcut, s-a făcut și gata! Să zicem că e așa, am putea cumva intercepta bumbacul?

— Să punem mâna pe el printr-o acțiune piraterească?

— Dacă va fi necesar, replică Struan, calm. Bătrânul Brock așa ar face, a mai făcut-o și în trecut. E una din posibilități, bumbacul se va duce la fund cu navele lui cu tot. A doua: marina noastră sparge blocada Uniunii și atunci putem obține cu toții bumbacul de care avem nevoie.

— S-ar putea, dacă declarăm război Uniunii. Ceea ce este de neconceput!

— Nu sunt de acord. Pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să trecem de partea lui Davis, bumbacul din sud este însăși existența noastră. Atunci ar putea câștiga războiul, altfel îl vor pierde.

— De acord. Dar suntem la fel de dependenți de cei din nord.

— Cum măturăm navele lui Brock? Trebuie să existe un mod de a rupe cercul ăsta vicios. Dacă nu poate pune mâna pe marfă dă faliment.

— Ce ar face Dirk?

— S-ar repezi în beregata lor, răspunse Malcolm pe loc.

— Atunci asta este ceea ce trebuie să facem...

Unde-i beregata lor și ce anume trebuie făcut? se întrebă el acum, stând culcat în pat, punându-și mintea să găsească o soluție la problema asta ca și la toate celelalte. Angélique? Nu, la ea mă voi gândi mai târziu. O iubesc cu fiecare zi tot mai mult. Mulțumesc lui Dumnezeu că pot scrie singur scrisori acum. Trebuie să-i scriu mamei din nou, dacă există cineva care știe care-i beregata rivalilor noștri, atunci numai ea e: Tyler Brock e tatăl ei și Morgan fratele ei. Dar cum îndrăznește ea să vorbească în zeflema de familia lui Angélique? Ar trebui oare să-i scriu tatălui fetei? Da, dar nu chiar acum, e timp destul.

Am atâtea scrisori din urmă la care trebuie să răspund! Cărți de comandat din Anglia, Crăciunul se apropie, ca și balul filantropic al Jockey Clubului din Hong Kong. Trebuia să se gândească la balul anual al firmei Struan, la întrevederile din ziua aceea, cu Jamie cel puțin de două ori, cu Seratard după-amiază – oare ce o vrea și ăsta? Ce mai e stabilit pentru azi? Phillip vine să mai trăncănim după micul dejun..., stai puțin, nu, nu azi, pentru că ieri Sir William i-a dat ordin să plece înapoi la Yedo să pregătească Legația pentru întâlnirea cu reprezentanții Sfatului Bătrânilor care va avea lor peste douăzeci de zile.

— Chiar va avea loc această întâlnire, Sir William? îl întrebase pe ministru în timpul vizitei pe care acesta i-o făcuse.

Deoarece flota nu mai proteja Legația, din pricina manifestărilor de ostilitate ale samurailor pretutindeni, după ce a mai stat câteva zile pe loc ca să salveze aparențele, Sir William a considerat că este prudent să se reîntoarcă la Yokohama, pretinzând că se pregătește

pentru primirea banilor de despăgubire.

— Cred că da, domnule Struan. Poate nu la data fixată, dar sunt convins că întâlnirea va avea loc cu toată ceremonia aproximativ în acea perioadă. Și cu asta vom face un adevărat pas înainte. Dacă se țin de cuvânt și onorează prima plată de cinci mii de lire sterline, așa cum au promis... ei bine, e un indiciu de bun augur. Apropo, după câte știu aveți un vapor care trebuie să plece spre Hong Kong. Pot să vă rog să permiteți unuia din membrii personalului meu și unor scrisori urgente să plece cu acest vapor? Soția și cei doi băieți ai mei sosesc în curând și sunt obligat să fac niște pregătiri.

— Bineînțeles, o să-i spun lui McFay. Dacă doriți o cabină pe oricare din navele noastre ca să-i întâmpinați, spuneți.

— Mulțumesc. Aveam de gând să iau o vacanță de două săptămâni când vin ei. Când te lași prins de problemele de aici, ajungi să nu mai știi ce-i pe lumea asta. Îmi lipsește viața de la Hong Kong. Ce oraș deosebit, deși să fie al naibii dacă cei de la Whitehall îl prețuiesc la valoarea lui adevărată. Friptură bună de vită cât vrei, cricket sau tenis, spectacole de teatru sau operă și câteva zile la curse vor fi mai mult decât binevenite.

— Când vă întoarceți?

Când? Asta era întrebarea. Vestea nenorocirii de pe drumul Tokaido trebuie să fi ajuns acolo de aproape o săptămână, presupunând că nava de poștă a rezistat furtunii. Mama trebuie să fi trăit un șoc, deși pe fața ei nimeni nu va citi nimic. Va veni ea încoace cu prima navă disponibilă? Posibil, dar trebuie cineva să aibă grijă și de sediul central al firmei. Și de Emma, de Rose și Duncan. Tata e mort, eu sunt aici, optsprezece zile e o perioadă prea lungă, nu-și poate îngădui să lipsească atâta de acolo. Chiar dacă e pe drum, la bordul unei nave, tot mai durează cel puțin trei sau patru zile până ajunge, timp suficient ca să mă pregătesc s-o înfrunt. E ciudat s-o consider un dușman posibil, dacă nu chiar dușman, oricum tot nu-mi mai e prieten. Poate că-mi este, la urma urmelor, așa cum mi-a fost întotdeauna, chiar dacă de la distanță, neavând timp decât să-l ajute pe tata, nu pentru noi.

— Bună ziua, fiul meu. Cum aș putea să ajung vreodată dușmanul tău?

Era uimit să o vadă lângă pat, ba și pe taică-su, deși știa bine că murise.

Ciudat. Nu părea să aibă importanță. Sări iute din pat, fără să mai simtă vreo durere și se porni să trănănească fericit cu ei în cuterul care traversa portul Hong Kong. Nori de furtună se adunau pretutindeni în jur, amândoi părinții ascultând cu respect ce spune și aprobându-i planurile inteligente, în vreme ce Angélique stătea la pupa, îmbrăcată în ceva diafan, cu sânii îmbietori, acum dezgoliți,

măinile lui oprindu-se pe ei, apoi alunecând în jos, toată goală acum, corpul ei zvârcolindu-se lipit de al lui, mâinile mângâindu-i fața...

— Malcolm?

Se trezi cu o tresărire. Angélique era lângă patul lui, zâmbindu-i, îmbrăcată cu un halat de casă de mătase albastră, elegant, dar discret. Visul se topi, rămânând doar trupul ei ca o amenințare sau promisiune, în subconștientul lui.

— Eu... ah, visam, draga mea, pe tine te visam.

— Da? Ce anume?

Se încruntă încercând să-și reamintească.

— Nu mai țin minte, spuse el, uitându-se la ea și zâmbindu-i, în afară de faptul că erai frumoasă. Îmi place capotul tău.

Ea făcu veselă o piruetă ca să-și scoată în evidență capotul.

— Mi l-a făcut croitorul pe care l-ai rugat pe Jamie să mi-l găsească! *Mon Dieu*, Malcolm, eu, eu cred că e nemaipomenit! Am comandat patru rochii. Sper că nu te deranjează..., îți mulțumesc! se aplecă spre el să-l sărute.

— Așteaptă, Angélique, așteaptă, doar o secundă. Privește! – se sălta cu grijă, stăpânindu-și durerea, ridică ambele mâini în care se sprijinise și le întinse spre ea.

— Asta-i *minunat*, *chéri*, spuse ea încântată, prinzându-i mâinile. A, domnule Struan, cred că ar fi mai bine să-mi fac rost de o însoțitoare permanentă acum, să nu mai rămân niciodată singură cu tine în dormitorul tău.

Zâmbind, ea făcu un pas, apropiindu-se mai mult, își puse cu grijă mâinile pe umerii lui, îi îngădui să o încercuiască cu brațele și îl sărută, ușor, o sărutare plină de promisiuni, care-l făcu să nu-și dorească mai mult. Ea îl sărută inocent pe ureche, apoi își îndreptă corpul îngăduindu-i să-și odihnească capul pe pieptul ei, această poziție plină de intimitate făcându-le plăcere, multă plăcere la amândoi. El simți mătasea gingașă, căldura tulburătoare, de neînlocuit, care dăinuie numai acolo.

— Malcolm, ai vorbit serios când ai spus că vrei să te căsătorești cu mine?

Îi simți brațele încordându-se și-l văzu că se crispează din cauza durerii.

— Bineînțeles. Doar ți-am spus-o de atâtea ori.

— Crezi, crezi că părinții tăi, iartă-mă, mama ta, va fi de acord, da? O, atâta de mult sper să fie așa.

— Da, o da, va fi, bineînțeles că va fi de acord.

— Îmi dai voie să-i scriu lui papă? Aș vrea să-i spun și lui vestea cea mare.

— Bineînțeles, scrie-i când vrei, și eu am intenția să-i scriu, spuse el răgușit.

Apoi, luat de un val de afecțiune irezistibilă, imboldul de moment îi covârși judecata și el sărută mătasea acolo, apoi mai înfocat și nestăpânit și aproape că înjură cu voce tare când simți cum ea se ferește înainte ca el să reușească s-o sărute din nou.

— Iartă-mă, îngăimă el.

— Nu e nevoie să-ți ceri iertare sau să te simți vinovat, cum faceți voi, anglo-saxonii. Iubirea mea, nu în relațiile dintre noi, spuse ea blajin. Și eu te doresc! – apoi, urmându-și planul, își schimbă tactica, se arată deplin stăpână pe sine și plină de o molipsitoare fericire. Acum sunt doar sora Nightingale.

Aranjă pernele, și începu să pună patul în ordine.

— În seara asta e un dineu dat de monsieur Seratard, mâine-seară organizează o *soirée*. André Poncin, oferă un recital de pian, muzică de Beethoven – îl prefer lui Mozart, apoi Chopin și o bucată de un oarecare tânăr Brahms – se auzi un clopot de biserică chemând credincioșii la serviciul de dimineață, după care urmară alte clopote, mai dulci și mai melodioase de la biserica catolică. Gata, spuse ea, ajutându-l să se întindă din nou comod în pat. Acum mă duc să-mi fac toaleta și mă întorc după liturghie, după ce te aranjezi și tu.

El îi reținu mâna.

— Am să fiu îmbăiat. Ești minunată. Te iu...

Brusc ochii lor se îndreptară către ușă unde cineva mișca clanța, dar zăvorul era pus.

— L-am tras eu pe când dormeai, chicoti ea ca o fetiță zburdalnică, clanța se mișcă din nou. Servitorii intră aici întotdeauna fără să bată. Trebuie să li se dea o lecție!

— Stapin! strigă servitorul. Cea-ai!

— Spune-i să plece și să se întoarcă după cinci minute.

Struan, prins în mreaja bucuriei ei, strigă ordinul în cantoneză și auziră servitorul cum se îndepărtează bombănind. Ea râse.

— Trebuie să mă înveți să vorbesc chinezește.

— O să încerc.

— Cum se zice te iubesc?

— Nu au un cuvânt pentru iubire ca noi.

O expresie contrariată îi trecu pe față.

— Ce păcat!

Ea se duse iute la ușă, trase zăvorul, îi trimise o sărutare și dispăru în apartamentul ei. Se auzi zăvorul. El se uită lung la ușă, dezamăgit. Apoi auzi sunetul clopotelor mai insistent, aducându-i aminte de liturghie! Simți un junghi în inimă. Nu m-am gândit la asta, nu m-am gândit că ea e catolică. Mama e anglicană fanatică, merge la biserică de două ori duminică și tata, toți, în grup, împreună cu toate celelalte familii bune din Hong Kong. Catolică? Nu contează, mie..., mie nu-mi pasă. Trebuie să fie a mea, își zise, excitația sănătoasă și

flămândă care zvâcnea în el alungând durerea fizică. Trebuie.

În acea după-amiază, patru hamali japonezi asudați puseră jos un cufăr cu chingi de fier, supravegheați de trei funcționari Bakufu de rând, de Sir William, de interpreți, de un ofițer de la secția contabilă a armatei, de zaraful Legației, de un chinez, de Vargas, care urmau să verifice conținutul. Toți se aflau în principala cameră de recepții a Legației, ferestrele erau deschise, iar Sir William făcea mari eforturi să nu zâmbească fericit. Cu multe ifose, unul dintre funcționari scoase o cheie plină de ornamente și descuie cufărul. Înăuntru se aflau dolari mexicani de argint, câteva bare de aur de un tael – cam de o uncie și o treime, și câteva de argint.

— Întreabă de ce despăgubirea nu este toată în aur, așa cum am convenit?

— Funcționarul spune că nu au putut obține suficient aur la timp, dar că restul e în valută mexicană cinstită și legală și vă roagă să-i dați o chitanță.

Valută cinstită și legală însemna că monezile nu erau cu zimți șterși, nici găurite, nici tocite sau degradate, cum se obișnuia uneori.

— Începe numărătoarea.

Din fericire zaraful lui răsturnă conținutul pe covor. Imediat ochii îi căzură pe o monedă găurită. Vargas văzu alta și apoi încă una. Acestea fură puse la o parte. Toți ochii rămăseseră ațintiți asupra covorului, asupra grămezilor tot mai mari de monede adunate separat. Cinci mii de lire sterline era o sumă imensă într-o vreme în care salariul unui interpret angajat permanent era de patru sute de lire sterline pe an, cu care putea acoperi și chiria casei; al unui zaraf de o sută de lire sterline (deși un mare procentaj din tot ce trecea prin mâna lui se lipea cumva de ea); al unui servitor din Londra de douăzeci de lire sterline pe an, hrană și locuință inclusiv, al unui soldat de cinci penny pe zi, al unui marinăr de șase penny pe zi, al unui amiral de șase sute de lire sterline pe an.

Număratul se termină repede. Amândoi zarafii controlară greutatea fiecărei bare micuțe de aur de două ori, apoi greutatea fiecărei grămezi de monede găurite, apoi folosiră un abac ca să calculeze totalul în raport cu rata de schimb curentă. Vargas spuse:

— Se ridică la patru mii și optzeci și patru de lire sterline, șase șilingi și șapte sferturi de penny, Sir William, în monede întregi, cinci sute și douăzeci de lire sterline în monede găurite, făcând un total absolut de patru mii, șase sute și nouă zeci și șapte de lire sterline, doi șilingi și șapte sferturi de penny.

— Ieltare, opt pence, stapin.

Chinezul se închină și dădu din cap, bălângănind coada lungă și groasă, mărunta lui corectură fiind doar de ochii lumii, să salveze

aparențele, după cum se înțeleseră cu Vargas dinainte, gândindu-se că suma pe care omologul său portughez o scăzuse drept onorariu pentru amândoi – de doi și jumătate la sută și șaptesprezece lire sterline, opt șilingi și șase pence pentru amândoi, era mai mică decât ar fi putut el sustrage, dar acceptabilă pentru o muncă de o jumătate de oră.

— Vargas, pune banii din nou în cufăr, dă-le o chitanță cu o notiță că restul ce nu s-a plătit va fi adăugat la ultima tranșă, spuse Sir William. Johann, mulțumește-le și spune-le că vom aștepta să ni se achite întreaga sumă, în aur, peste nouăsprezece zile.

Johann îndeplini ordinul. Imediat celălalt interpret începu să turuie o lungă declarație:

— Acum cer o amânare a termenului, sir, și...

— Nici o amânare.

Sir William oftă, dădu drumul celorlalți să plece și se pregăti pentru o altă oră de turuială, devenind surd la vorbele din jur, când, spre surprinderea lui, îl auzi pe Johann că spune:

— Brusc am ajuns la problema esențială, sir, e vorba de întâlnirea de la Yedo. Cer ca ea să fie amânată cu încă treizeci de zile, să aibă loc de acum în cincizeci de zile... Cuvintele exacte sunt: Shogunul se va întoarce de la Kyoto abia atunci și el a informat Sfatul Bătrânilor să-i anunțe pe miniștrii străini că le va acorda o audiență în acea zi.

Ca să-și lase timp de gândire, Sir William strigă:

— Lim! – Lim apăru imediat. Ceaiul!

În câteva secunde sosiră tăvile. Și țigările de foi, tutunul de prizat și tutunul de pipă. Curând camera era plină de fum și toată lumea tușea și în tot acest timp Sir William cântărea opțiunile pe care le avea. Mai întâi și-ntâi, probabil am de-a face cu niște funcționari de rang inferior, așa că orice am conveni acum va trebui negociat din nou. În al doilea rând, cele cincizeci de zile se vor întinde la două luni, chiar trei, dar dacă vom avea în cele din urmă o audiență la puterea supremă, delegația fiind bineînțeles sub conducere britanică, înseamnă că am făcut un pas trainic înainte. De fapt, nu-mi pasă dacă amânarea ajunge la trei, chiar la patru luni. Până atunci voi avea aprobarea lordului Russell pentru a porni război, întăririle vor fi pe drum, venind din India și Hong Kong, amiralul își va căpăta afurisita lui de împuternicire de a acționa, și vom avea forțele necesare să cucerim, să păstrăm și să fortificăm Yedo, dacă va fi necesar. Aș putea să le spun: hai să ne întâlnim mai întâi după cum am stabilit, și apoi și cu shogunul. Asta ar fi cel mai bun lucru, dar presimt că n-o să acționeze contra dorințelor sacralui Shogun și o să ne ducă mereu cu zăhărelul, o să ne sucească și o să ne prindă din nou în cursă, Johann interveni:

— Purtătorul lor de cuvânt spune: întrucât suntem de acord cu

acest lucru, ne luăm rămas bun.

— Nu s-a căzut de acord asupra nici unui lucru! O amânare de treizeci de zile nu este posibilă din multe motive. Am stabilit deja o dată pentru întâlnirea cu Sfatul Bătrânilor, care va avea loc după cum s-a stabilit și apoi, zece zile mai târziu vom fi bucuroși să-l întâlnim pe shogun.

După o altă oră de pufneli, tăceri pline de consternare, de limbaj anglo-saxon neaoș, Sir William se lăsă înduplecat pentru a se ajunge la compromisul dorit de el: întâlnirea cu Sfatul Bătrânilor să aibă loc așa după cum s-a stabilit, iar întrevederea cu shogunul să aibă loc la treizeci de zile după aceea. După ce rămase din nou singur numai cu Sir William, Johann spuse:

— N-o să se țină de înțelegere.

— Da, știu. Nu contează. Sir William, contractul meu expiră cam în două luni. Nu vreau să-l reînnoiesc.

Sir William replică tăios:

— Nu pot să mă lipsesc de serviciile tale încă cel puțin șase luni.

— E timpul să plec acasă. Acest loc o să devină o baie de sânge, în curând, și nu doresc defel să-mi văd capul într-un par.

— Îți măresc salariul cu cincizeci de lire sterline pe an.

— Nu e vorba de bani, Sir William. Sunt obosit. Nouăzeci și opt la sută din toate discuțiile purtate sunt apă de ploaie. Nu mai am acum răbdare să aleg câteva boabe de grâu dintr-o grămadă de balegă.

— Am nevoie de tine la aceste două întâlniri.

— Ele nu vor avea loc niciodată. Peste vreo două luni am plecat, data exactă este în contract. Îmi pare rău, Sir William, dar cu asta basta, și acum mă duc să mă îmbăt.

Și plecă, Sir William se duse la locul său de la fereastra biroului și cercetă cu privirea orizontul. Era la asfințit. Nici un semn că flota se întorcea. Dumnezeuul meu, sper că navele au scăpat cu bine. Trebuie să-l păstrez pe Johann. Tyrer nu va fi pregătit nici peste un an. Pe cine pot să găsesc ca să am încredere în el? Fir-ar să fie de treabă! Razele soarelui care dispărea iluminară scurt camera cu mobile puține, apoi lumina păli încât el fu nevoit să aprindă o lampă cu ulei, ajustând fitilul cu grijă. Pe biroul lui se aflau grămezi ordonate de scrisori, un exemplar propriu al almanahului *Pe Tot Parcursul Anului* – de mult citit din scoarță în scoarță – toate ziarele venite cu ultima navă de poștă, câteva copii din *Illustrated London News* și din *Punch*. Alese exemplarul de corectură al romanului *Părinți* și copii de Turgheniev, în rusă, pe care i-l trimisese un prieten de la curtea țarului din St. Petersburg, printre alte cărți în engleză și franceză, începu să citească, apoi, distrat, îl puse la o parte și a început să scrie a doua scrisoare din acea zi destinată guvernatorului Hong Kong-ului, dând amănunte despre întrunirea avută și cerând să i se trimită om în locul lui

Johann. Lim intră în cameră în tăcere, închizând ușa.

— Da, Lim?

Lim se apropie de masa lui de lucru, ezită, apoi coborî vocea spunând în șoaptă.

— Stapin, spuse el precaut, aude reu, reu la Casa Mare Yedo, mare reu, iute, iute.

Sir William își ridică ochii și se uită fix la el. Casa Mare așa spuneau servitorii chinezi Legației lor din Yedo.

— Ce se va întâmpla atât de rău curând?

Lim dădu din umeri.

— Reu.

— Când va avea loc?

Din nou Lim ridică din umeri.

— Whisky, apa, heya?

Îngândurat, Sir William dădu din cap. Din când în când Lim îi șoptea la ureche zvonuri, care aveau darul tulburător de a se adevăra. Îl urmări cu privirea cum merge fără zgomot la bufet și îi pregătește băutura, exact așa cum îi plăcea lui.

Phillip Tyrer și căpitanul cu fustanelă urmăreau același apus de soare, de la o fereastră de la etajul Legației din Yedo, obișnuitul grup de samurai fiind staționat în afara zidurilor și în toate zonele apropiate de pe deal. Nuanțele roșu închis și portocaliu și cafeniu se amestecau pe orizontul pustiu cu fâșia albastră a mării.

— Va fi vremea frumoasă mâine?

— Nu știu prea multe despre cum e vremea pe aici, domnule Tyrer. Dacă am fi în Scoția ți-aș putea da cât de cât un buletin meteo, răsă căpitanul, un bărbat bătos, cu părul ca nisipul, de vreo treizeci de ani. Ploaie și ici și colo averse... dar, vai, sigur, nu e dracu' chiar atât de negru.

— N-am fost niciodată în Scoția, dar voi merge sigur la următoarea mea întoarcere în țară. Când pleci acasă?

— Poate anul viitor, poate peste încă un an. Anul acesta este doar al doilea an aici.

Își îndreptă din nou atenția către scuar. Patru soldați din regimentul Scoția și un sergent urcau greoi dealul printre samurai și intrară pe porțile de fier, întorcându-se dintr-o patrulare de rutină, făcută către cheu, unde staționa un detașament de marinari cu un cuter. Samuraii erau întotdeauna prezenți, de jur-împrejur, uneori sporovăind, adunați în grupuri mișcându-se tot timpul în apropierea unor focuri pe care le aprindeau dacă era frig. Nimeni, nici un soldat, nici angajat al Legației nu fusese împiedicat să părăsească incinta sau să se întoarcă, deși toți cei care plecau sau veneau trebuiau să treacă printre rândurile de samurai care-i cercetau în tăcere de sus până jos,

fără să le scape nimic.

— Scuză-mă, trebuie să vorbesc cu sergentul, să mă asigur că acum cuterul nostru mai e acolo, la o adică, și să fac inspecția de seară. Masa la șapte, ca de obicei?

— Da.

Când rămase singur, Tyrer își reținu un căscat nervos, se întinse și își mișcă brațul să-și ogoiască durerea surdă pe care o simțea. Rana i se vindecase perfect, nu mai era nevoit să umble cu mâna legată cu o fașă de gât. Sunt al dracului de norocos, gândi el, am scăpat ușor. Doar ce mi-a făcut Wee Willie! Lua-l-ar naiba să-l ia că m-a trimis aici. Eu trebuie să mă pregătesc să devin interpret, nu să fiu măcelărit. Fir-ar el să fie, fir-ar el să fie! Și acum am să pierd și recitalul lui André pe care l-am așteptat atât. Precis că Angélique va fi la recital. Zvonurile despre logodna ei secretă s-au răspândit cu repeziciune prin colonie ca o furtună, tulburând spiritele. Aluziile făcute în fața ei sau a lui Struan nu au fost nici infirmate nici confirmate. Nici un indiciu cât de cât. La Club, pariurile ajunseseră de doi la unul că zvonul logodnei era adevărat și de douăzeci la unul că această căsătorie nu va avea loc niciodată.

— Struan e bolnav de nu mai poate, ea e catolică și o cunoști pe mă-sa, pentru numele lui Dumnezeu, Jamie!

— Accept pariul! El se simte pe zi ce trece mai bine și tu nu-l știi ca mine. Zece guinee contra două sute.

— Charlie, ce-mi dai că fata a și fost încercată?

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Țâțe de Angél nu e curtezană, pentru numele lui Hristos!

— O mie la unul?

— S-a făcut, pe Dumnezeu... o guinee de aur!

Spre dezgustul lui Tyrer și al lui Pallidar, jocul de-a pariurilor și presupunerile deveneau din ce în ce mai intime și mai amănunțite, cu fiecare zi.

— Afurisiții ăștia de aici sunt o șleahță de haimanale!

— Bineînțeles că ai dreptate, Pallidar. O șleahță de lepădături!

În afară de speculațiile intense privind pe Struan și Angélique, se mai vânturau și cele privind furia furtunii și soarta flotei, mai rele decât crunta realitate. Negustorii japonezi erau mai nervoși ca de obicei, șoptind zvonuri despre niște răscoale care aveau loc pretutindeni în Japonia și lupte între cei care erau împotriva sau pentru Bakufu, că misteriosul Mikado, presupus a fi marele preot al tuturor japonezilor și care ținea sub stăpânirea lui Kyoto, ordonase tuturor samurailor să atace Yokohama.

O tâmpenie, dacă vrei să știi, își spuneau occidentalii.

Dar se cumpărau din ce în ce mai multe arme de foc și chiar și singurele două neveste de negustori din colonie dormeau cu o armă

încărcată alături de pat. Mahalaua Bețivilor se zvonea că este o tabără înarmată. Apoi, cu câteva zile în urmă, se produse un act de război: o navă comercială americană, avariata de furtună, ajunsese șontâc-șontâc în Yokohama. Venea din Shanghai către Yokohama, cu o încărcătură de argint, muniție și arme, ca să plece în continuare către Filipine cu opiu, ceai și diverse mărfuri, dar când trecuse printre bateriile de coastă din Strâmtoarea Shimonoseki acestea trăsese răsuflare asupra sa.

— Dracu' să-i ia! strigă cineva acoperind explozia de mânie de la Club.

— Ai dreptate, lua-i-ar să-i ia! S-a tras asupra noastră! Și noi pașnici ca niște mielușei! Nelegiuții ăia din Choshu au ținut foarte bine. Ne-au zburat vârfurile catargelor cât ai zice pește, de n-am apucat să ferim navele. Care nelegiuit de idiot le-o fi vândut afurisitele de tunuri? Sigur că am tras și noi, dar nu avem decât două împușcate de tunuri cu ghiulele nenorocite de cinci livre care nu-s în stare nici să facă pe cineva să sughită. Am numărat vreo douăzeci de tunuri la flăcăi.

— Pe Dumnezeu meu, douăzeci de tunuri și niște tunari pricepuți ar putea să închidă cu ușurință Strâmtoarea Shimonoseki, și dacă se întâmplă asta, atunci am dat de dracu'. Țăla e cel mai rapid și cel mai sigur drum înapoi.

— Da, apele interioare sunt absolut necesare pentru navigație, pe Dumnezeu!

— Unde naiba-i flota? Ar putea să meargă și să distrugă bateriile alea! Ce-o să se întâmple cu comerțul nostru?

— Da', unde-i flota? Sper, la naiba, să fi scăpat întreagă!

— Și dacă nu?

— Charlie, va trebui să trimitem să vină altă...

Ce idioți, gândi Tyrer, nu le trece prin cap decât să vină altă flotă, alt rând de băutură, alți bani! Mulțumesc lui Dumnezeu că amiralul francez l-a adus pe André înapoi. Mulțumesc lui Dumnezeu că există și André, deși e flăcău și apare și dispăre în mod ciudat, dar asta numai pentru că e francez. Datorită lui am deja două caiete pline cu cuvinte și expresii japoneze, jurnalul meu zilnic e înțesat cu o mulțime de elemente de folclor. Am o întâlnire cu un iezuit când ne ducem din nou la Yokohama. Un progres minunat! Și e atât de important pentru mine să învăț repede. Ca să nu mă mai gândesc și la Yoshiwara. Trei vizite. Primele două însoțit, a treia numai noi singuri.

— André, nici nu pot să-ți spun cât de recunoscător îți sunt pentru tot timpul pe care l-ai pierdut cu mine, pentru tot ajutorul. Iar cât despre seara asta, n-o să pot niciodată să te răsplătesc, niciodată.

Asta fusese după prima vizită. Nervos, îmbujorat, transpirând, neînstare să îngâne o vorbă, dar pretinzând a fi bărbat hârșit îl urmăsea pe André afară din colonie la căderea nopții, alăturându-se mulțimii

de bărbați veseli care se îndreptau către Yoshiwara, trecură de samurarii de gardă, ridicându-și politicoș jobenurile și primind în schimb niște plecăciuni de formă, trecură peste Podul către Paradis, spre porțile înalte și gardul de lemn care înconjura zona.

— Yoshiwara înseamnă Locul cu Trestii, îi spusese André expansiv, amândoi înviorați bine de șampanie care, în cazul lui Tyrer, nu făcea decât să-i sporească relele presimțiri. Numele unui cartier din Yedo, o mlaștină secată, unde fusese construit pentru prima dată în istoria Japoniei un cartier de bordeluri, în baza unui decret al shogunului Toranaga, cu două secole și jumătate în urmă. Până atunci bordelurile erau răspândite pretutindeni. De atunci, ni se spune, toate orașele mari și orașelele au asemenea zone îngrădite, toate cu permis de funcționare și controlate îndeaproape. Conform obiceiului multe se numesc Yoshiwara. Ia uite ce-i acolo!

Deasupra porții, un șir de caractere chinezești erau gravate cu eleganță în lemn.

— Sensul lor este: Dorința trupească e apăsătoare, atunci trebuie să facem ceva s-o ușurăm.

Tyrer râse nervos. Văzu o mulțime de samurai de pază și în afara incintei. Cu o noapte înainte când André se oferise să-l însoțească – erau la Club atunci, și beau – el amintise spusele unui negustor cum că gărzile se aflau acolo nu ca să păstreze liniștea, ci mai ales să împiedice curvele să scape.

— Deci sunt de fapt slave, nu?

Fu șocat când îl văzu pe Poncin roșindu-se de furie.

— *Mon Dieu*, să nu faci greșeala de a te gândi la ele ca la niște curve și nici nu le numi curve, în sensul pe care-l are cuvântul la noi. Nu sunt slave. Unele sunt legate prin contract pe un număr de ani, multe sunt vândute de părinții lor de la o vârstă fragedă, tot pentru un număr de ani, dar contractele lor sunt aprobate de Bakufu și înregistrate la Bakufu. Nu sunt curve, ele sunt Doamnele din Împărăția Sălciilor să nu uiți acest lucru. Sunt doamne!

— Scuză-mă, eu...

Dar André nu-i dădu nici o atenție.

— Unele sunt gheișe – artiste – educate să te distreze, să cânte, să danseze, să joace cu tine jocuri stupide, dar nu sunt pentru culcat. Restul, *mon Dieu*, ți-am spus, nu te gândi la ele ca la niște curve, ci gândește-te la ele ca la niște Femei ale Plăcerii, educate să-ți ofere plăcere, educate ani îndelungați.

— Iartă-mă, n-am știut.

— Dacă le tratezi cum se cuvine, îți oferă plăcere, aproape orice fel de plăcere dorești, dacă vor ele și dacă suma pe care o plătești e corectă. Tu le dai niște bani care nu înseamnă mare lucru, ele îți dau tinerețea lor. E un târg inegal – André se uită la el ciudat. Ele îți dau

tinerețea lor și-și ascund lacrimile pe care le provoci tu.

Dădu dușcă vinul și se uită fix la ceașcă, devenind brusc sentimental. Tyrer își aminti cum umpluse iar paharele, pe tăcute, blestemându-se că distrusese sentimentul acela plăcut de prietenie, pentru el o prietenie neprețuită, jurând să fie mai prudent pe viitor și întrebându-se de ce André se înfuriase subit.

— Chiar lacrimi?

— În meseria asta viața nu este frumoasă, dar chiar și în situația asta nu este întotdeauna urâtă de tot. Pentru unele, ea poate fi chiar minunată. Cele mai frumoase și desăvârșite în arta lor devin vestite, sunt căutate chiar de cei mai importanți daimyo – regi – din țară, se pot mărita cu persoane de rang înalt, cu negustori bogați, chiar cu samurai. Dar Doamnele din Împărăția Sălciilor care au de-a face cu noi, gai-jinii, continuă André cu amărăciune, nu au nici un viitor. Nu li se îngăduie decât cel mult să deschidă o altă casă aici, să bea saké și să angajeze alte fete la rândul lor. *Mon Dieu*, tratează-le pe toate cum se cuvine, deoarece o dată ce au ajuns aici cu noi sunt pătate în ochii tuturor celorlalți japonezi.

— Îmi pare rău. Groaznic lucru!

— Da, nimeni nu înțelege...

O explozie de râsete de bețivani îi acoperi cuvintele, clubul era plin de fum și vacarm.

— Ți-am spus că acestor cretini nu le pasă și nu dau nici doi bani pe nimeni, nici unul dintre ei. Canterbury săracul era alt aluat – André își ridică o clipă privirea din pahar. Ești tânăr și neîntinat. Vei rămâne aici un an, sau doi, și pari dornic să înveți, așa că am crezut..., sunt atâtea lucruri de învățat, există atât de multe lucruri bune, spuse el.

Brusc, se ridică și plecă. Asta se petrecuse cu o noapte mai înainte, iar acum când se aflau la porțile Yoshiwarei, André își scoase din buzunar un pistol mic.

— Phillip, ai vreo armă la tine?

— Nu.

André întinse pistolul unui servitor micios care-i restitui o chitanță și puse pistolul alături de celelalte.

— Nu este permis să se aducă vreo armă în interiorul zidurilor Yoshiwarei. Lucru valabil pentru toate cartierele Yoshiwara. Chiar samurarii trebuie să-și predea săbiile. *On y va!*

Acum, în fața lor, de ambele laturi ale unei străzi late și ale străduțelor laterale, se înșirau căsuțe curate, cochete, multe pentru a lua masa sau pur și simplu mici baruri, toate construite din lemn, cu verande și paravane shoji din hârtie cerată, ridicate pe niște stâlpi scunzi. Peste tot culoare și desene înflorite, zgomote și râsete, lanterne, lumânări și lămpi cu ulei.

— Focul este un imens pericol, Phillip. Locul acesta a ars până la

pământ în primul an, dar peste nici o săptămână era din nou înfloritor.

Fiecare casă avea firmă proprie. Unele stăteau cu ușile deschise și paravanele shoji glisante trase în lături. În ele se vedea mulțime de fete, îmbrăcate în kimonouri care mai înflorate, care mai modeste, de calități diferite, după rangul casei respective. Alte fete se plimbau, unele cu umbrele colorate, altele cu servitoare care le însoțeau, nedând nici o importanță sau prea puțină importanță bărbaților care se holbau la ele cu gura căscată. Amestecați printre ele mișunau vânzători de lucruri mărunte, o mulțime de servitoare care făceau reclamă în gura mare calităților caselor într-un limbaj amestecat, plin de savoare, anglo-chinez, cu voci găjâite, iar mai presus de toate râsneau glumele deșuchete ale clienților, majoritatea dintre aceștia fiind recunoscuți și având locurile lor preferate. Nu se vedeau japonezi, în afară de gărzi, servitori, hamali și maseuri.

— Să nu uiți niciodată că Yoshiwara este un loc al desfătării, al plăcerii carnii, ca și al plăcerii de a mânca și a bea, și că în Japonia nu există ceea ce se numește păcat, păcatul original sau vreun alt păcat de orice fel.

André râse și porni înainte arătându-i drumul prin mulțimea care se mișca în perfectă ordine, cu excepția câtorva bețivi gălăgioși care erau îndepărtați repede și cu blândețe de niște matahale uriașe și pricepute, imediat puși să șadă pe taburete și îndopați din nou cu saké de servitoarele foarte atente.

— Bețivii sunt bineveniți, Phillip, deoarece pierd socoteala banilor. Dar să nu cumva să cauți ceartă vreunei matahale din acestea, sunt fantastic de pricepuți cu mâna goală.

— Față de Mahalaua Bețivilor, aici dăinuie o ordine ca pe Promenada Regentului din Brighton.

O servitoare plină de zel îl prinse pe Tyrer de braț și încearcă să-l tragă către o ușă.

— *Saké heya?* Hât hât foarte bun, stapin...

— *Iyé, domo, iyé!* izbucni Tyrer – nu, mulțumesc, nu – și se grăbi să-l ajungă din urmă pe André. Doamne Dumnezeule, a trebuit să mă smulg din mâna ei ca să scap.

— Asta e meseria lor.

André ieși de pe strada principală, trecând printr-un pasaj dintre coșmelii, mai traversă un pasaj, se opri la o ușă sărăcăcioasă, deasupra căreia se afla o firmă neîngrijită și bătu. Tyrer recunoscuse caracterelor pe care André i le scrisese mai devreme: Casa la Trei Crapi. Zăbrelele se ridicară. Niște ochi îi priviră iscoditori, ușa se deschise și Tyrer pătrunse într-o țară a minunilor. O grădină micuță, lanterne cu ulei și lumânări. Trebuia să pășești pe pietre cenușii, lustruite, așezate în pat de mușchi verde, tufe de flori, mulți arțari mici – frunze roșii ca

sângele în contrast cu altele verzi – o lumină portocalie care venea de la un shoji pe jumătate acoperit. Un pod micuț peste un pârau miniatură, o cascadă alături, îngenuncheată pe verandă – o femeie de vârstă medie: Mama-san, frumos îmbrăcată și coafată.

— *Bonsoir Monsieur Furansu-san*, spuse ea, puse ambele mâini în fața ei pe verandă și se înclină.

André îi răspunse și el cu o plecăciune.

— *Raiko-san, konbanwa. Ikaga desu ka?* Bună seara, ce mai faci? *Kore wa watashi no tomodachi desu, Tyrer-san*. Acesta este prietenul meu Tyrer.

— *Ah so desu ka? Taira-san?*

Ea se înclină cu gravitate. Stângaci, Tyrer se înclină și el, apoi ea îi invită s-o urmeze.

— Ea spune că Taira este un vestit și vechi nume japonez. Ești norocos, Phillip, cei mai mulți dintre noi trebuie să se mulțumească doar cu porecle. Eu sunt Furansu-san, cea mai apropiată pronunție pe care au găsit-o pentru cuvântul francez.

Scoțându-și pantofii ca să nu murdărească tatami-ul foarte curat și foarte scump, și așezându-se cu stângăcie turcește, André îi explică ce e *takoyama*, nișa unde se atârână sulul cu inscripții anume și aranjamentul cu flori, schimbat zilnic, învățându-l să aprecieze calitatea shoji-ului și a tipurilor de lemn folosit.

Sosi saké-ul. Servitoarea era un copil, poate zece ani, nu era drăguță, dar era îndemânatecă și tăcută. Raiko turnă băutură mai întâi lui André, apoi lui Tyrer și apoi ei. Ea abia gustă, André bău dintr-o dușcă ceșcuța și o întinse să i se mai toarne. Tyrer făcu la fel, constatând că băutura aceea caldă nu era neplăcută, ci mai degrabă lipsită de gust. Ambele cești fură imediat umplute, apoi golite și umplute iar. Se aduseră alte tăvi și alte clondire cu băutură. Tyrer le pierdu șirul dar curând se simți cuprins de o căldură plăcută, îi dispăru nervozitatea, privea, asculta și nu înțelegea aproape nimic din ceea ce spuneau ceilalți doi, numai câte un cuvânt când și când. Raiko avea părul negru și strălucitor, prins cu mulți piepteni frumos ornamentați, era dată pe față cu un strat gros de pudră albă. Nu părea nici frumoasă, nici urâtă, ci deosebită, purta un kimono de mătase roz, cu niște crape verzi.

— Crapul este *koi*, și este de obicei semn de noroc, îi explicase André mai devreme. Metresa lui Townsend Harris, curtezană din Shimoda, pe care Bakufu i-a băgat-o pe gât să-l zăpăcească, își zice Koi, dar mă tem că asta nu i-a purtat noroc.

— Da? Ce s-a întâmplat?

— Curtezanele de aici spun că el o adora și că atunci când a plecat, i-a dat bani destui ca să-și facă un rost. Ea fusese cu el cam doi ani. La scurtă vreme după ce el s-a întors în America, ea a dispărut

fără urmă. Probabil că a băut până a murit, sau s-a sinucis.

— L-a iubit atât de mult?

— Se spune că la început, când au venit cei de la Bakufu, ea a refuzat cu toată tăria să se culce cu un străin – o aiureală nemaivăzută – nu uita că el a fost primul străin căruia i s-a permis să locuiască pe pământ japonez. Ea i-a implorat pe Bakufu să aleagă pe altcineva, s-o lase să trăiască în pace, a spus că se va face călugăriță budistă, a jurat chiar să se omoare. Dar și ei au fost de neînduplecat, cerându-i să-i ajute să rezolve problema acestui gai-jin, insistând neobosiți să accepte să devină concubina lui, înmuindu-i îndărătnicia nimeni nu știe prin ce mijloace. A acceptat și ei i-au mulțumit. Iar când Harris a plecat, toți i-au întors spatele, și Bakufu și toată lumea. A, atât de tristă poveste, dar orice femeie care a fost cu un străin rămâne prihănită pentru totdeauna.

— Groaznic!

— Da, în concepția noastră, și atât de trist. Dar să nu uiți că aici e Țara Lacrimilor. Acum ea a ajuns legendă, cinstită de cele de-o seamă cu ea și de cei care i-au întors spatele, pentru sacrificiul ei.

— Nu înțeleg.

— Nici eu și nimeni dintre ai noștri. Dar ei, japonezii, înțeleg.

Cât de ciudat e totul, gândi Tyrer din nou. Și această căsuță. Și acest bărbat și această femeie, care sporovăiesc jumătate în japoneză, jumătate în pidgin, râd împreună, ea madama, el clientul, amândoi prefăcându-se a fi altceva decât sunt. Și alt saké, și alt saké. Apoi ea se înclină, se ridică și ieși.

— Saké, Phillip?

— Mulțumesc. E bun, nu?

După o pauză André spuse:

— Tu ești primul pe care l-am adus vreodată aici.

— Zău? De ce tocmai pe mine?

Francezul răsuci ceașca de porțelan între degete, sorbi ultima picătură, își mai turnă băutură, apoi începu să vorbească în franceză, cu voce blândă și plină de căldură.

— Pentru că tu ești prima persoană pe care am întâlnit-o la Yokohama care..., pentru că vorbești franceza, ești cult, pentru că mintea ta e ca un burete, ești tânăr, cam jumătate ca vârstă față de mine, nu? Ai douăzeci și unu de ani și nu ești ca ceilalți, ești neprihănit și o să stai aici câțiva ani – zâmbi, țeșând nesimțit pânza de păianjen mai bine în jurul lui, spunând numai parte din adevăr, rotunjind adevărul după voie. Chiar dacă ești englez și prin asta dușman al Franței, ești singurul care, nu știu de ce mi se pare mie, meriți să-ți împărtășesc cunoștințele pe care le-am dobândit, spuse el și zâmbi stânjenit. E greu de explicat. Poate din cauză că întotdeauna am vrut să fiu profesor, poate din pricină că n-am avut niciodată un

fiu, poate pentru că n-am fost niciodată însurat, poate pentru că în curând va trebui să mă întorc la Shanghai, poate pentru că avem destui dușmani, și poate... poate că ai putea deveni un prieten de nădejde.

— Aș fi onorat să-ți fiu prieten, spuse Tyrer imediat, prins în mrejele lui, fascinat de el, și cred cu adevărat..., am crezut întotdeauna că ar trebui să fim aliați, Franța și Anglia, nu dușmani și...

Shoji-ul lunecă într-o parte, Raiko, așezată în genunchi, îl chemă pe Tyrer cu un semn. Inima începu să-i galopeze, André Poncin zâmbi.

— Urmează-l, atâta tot și adu-ți aminte ce ți-am spus.

Ca în vis, Phillip Tyrer se sculă nesigur pe picioare, porni după ea, pe un coridor, printr-o cameră, de-a lungul unei verande, intră într-o altă cameră goală în care ea îl invită cu un gest, apoi trase paravanul shoji și îl lăasă singur. În jur, o lampă cu abajur, un vas de metal cu mangal pentru încălzit. Umbre, întuneric, pete de lumină. Salteluțe dreptunghiulare așternute pe podea – pat pentru două persoane. Plăpumi de puf. Două *yukata*, cămăși de noapte din bumbac, cu mâneci largi. Printr-o ușiță se vedea o cameră de baie, luminată de o lumânare, un hârdău înalt de lemn, plin cu apă fierbinte. Miros ademenitor de săpun. Un taburet scund cu trei picioare, prosoape mici de tot. Exact așa cum îi spusese dinainte André. Inima îi bătea acum foarte repede, făcu un efort să-și amintească instrucțiunile lui André prin ceața de saké. Începu să se dezbrace metodic. Haina, vesta, cravata, cămașa, maioul de lână, le împături pe toate înfrigurat și le puse cu grijă unul peste altul. Se așază stingherit, își scoase șosetele, își dădu jos pantalonii, și se ridică din nou în picioare: nu mai avea pe el decât izmenele lungi de lână. Se clătină puțin, apoi ridică din umeri stângaci, își scoase și izmenele și le împături, chiar cu și mai mare grijă. Pielea i se făcu ca de găină, intră în camera de baie. Scoase niște apă cu pumnii din butoi, așa cum i se spusese, și-și stropi umerii cu ea, căldura îl pătrunse plăcut. Mai făcu o dată același lucru, apoi auzi un paravan shoji cum se dă înlături, se uită în spatele lui.

— Sfinte Hristoase, îngăimă el.

În cadrul intrării, o femeie vâncioasă, cu niște brațe uriașe, o cămașă *yukata* scurtă, iar dedesubt doar o fâșie de pânză legată în jurul șoldurilor. Se apropie de el foarte hotărâtă, cu un zâmbet profesional, îi făcu semn să se așeze pe taburet. Fâstâcit cu totul, el se supuse. Imediat, ea remarcă pe brațul lui rana vindecată, i se tăie răsuflarea și spuse ceva de neînțeleș.

El se sili să zâmbească:

— Tokaido.

— Wakarimasu. Înțeleg.

Apoi, înainte ca el s-o poată opri, ea îi turnă apă pe cap. André

nu-l prevenise în privința asta – și începu să-l săpunească și să-i spele părul lung, apoi corpul, îi simțea degetele puternice, pricepute și stăruitoare, ferindu-i cu grijă brațul rănit. Mâinile, picioarele, spatele, fața. Apoi ea îi întinse cărpa și îi arătă cu degetul între picioare. Încă șocat, el își spălă părțile acelea, și sfios dădu cărpa înapoi.

— Mulțumesc, murmură el. A, îmi cer iertare, domo.

Turnă iar apă pe el, îndepărtă săpunul apoi îi arătă cu degetul hârdăul.

— *Dozo*. Te rog.

André îi explicase tot ritualul în felul următor:

— Phillip, ține bine minte că, spre deosebire de obiceiurile noastre, aici trebuie să te speli și să fii curat înainte să intri în hârdău, ca și alții să poată folosi aceeași apă, lucru de bun simț, deoarece nu uita că lemnul este foarte scump și trebuie o mulțime de timp pentru a încălzi atâta apă, așa că să nu te piși acolo. Cât despre femeia aceea, când ești în sala de baie, gândește-te că-i cineva care te ajută să te speli și atât. Ea te curăță pe dinafară. Apoi urmează curățatul pe dinăuntru, nu?

Tyrer să lăsă ușor în hârdău. Apa era fierbinte, dar suportabilă, închise ochii, nedorind să vadă cum femeia făcea ordine în sala de baie. Hristoase, se gândi el disperat, n-o să ajung niciodată în stare să fiu la înălțime cu femeia asta. André a făcut o greșală groaznică.

— Dar... asta... eu, ă... nu știu cât trebuie... eu... ă... să-i plătesc, îi dau fetei banii la început, sau când?

— *Mon Dieu*, să nu cumva să dai bani unei fete, niciodată, e culmea proastelor maniere, deși poți să te târgui cu mama-san la sânge, uneori chiar cu fata în persoană, dar numai după ce ai bănut ceai, sau saké cu ele. Înainte de a pleca, poți să pui banii discret într-un loc la vedere. În Casa La Trei Crapi nu dai bani, e un loc cu totul deosebit – mai sunt și altele la fel – numai pentru clienți cu totul deosebiți, unul dintre aceștia sunt eu. Îți vor trimite o notă de plată, de două, trei ori pe an. Dar ascultă, înainte de a merge acolo va trebui să juri pe Dumnezeu că vei achita nota de plată în clipa în care-ți este prezentată și că niciodată, absolut niciodată nu vei duce pe nimeni acolo și nici nu vei pomeni nimănui despre acest loc.

Așa că el jurase și promisese tot ce i se ceruse, dori să întrebe cam cât costă, dar nu îndrăzni.

— No... ă..., nota de plată, când îmi parvine?

— Când vrea mama-san. Ți-am spus, Phillip, poți să guști plăcerea un an întreg, pe credit, dacă te porți cuviincios. Bineînțeles că eu sunt garantul tău...

Căldura băii i se răspândi în tot corpul. Abia dacă o auzi pe femeie ieșind zorită și mai apoi, revenind tot zorită.

— Taira-san...

— Hai? Da?

Ea îi arată un prosop. Cuprins de o curioasă moleșeală, ieși din hârdău, și o lăasă să-l șteargă. Încă o dată el se șterse singur în anumite locuri, constatând că-i vine mai ușor de data aceasta, Femeia îi întinse un piepten, apoi o yukata uscată și scrobită și îi făcu semn spre pat. Din nou îl invadează panica. Tremurând, se sili să stea culcat. Ea îl înveli, desfăcu și cealaltă plapumă și plecă din nou. Inima îi bubuia, dar se simțea minunat culcat în pat, pe salteaua moale, curată și frumos mirositoare, mai curat decât fusese el vreodată. Curând se relaxă. Shoji-ul se deschise. Îl încercă o nemaipomenită ușurare. Dar liniștea îi dispăru. Fata pe care doar o întrezărea era micuță, mlădioasă, purta o cămașă yukata de un galben pal, avea părul lung care-i cădea în cascadă pe umeri. Îngenunchease lângă pat.

— *Konbanwa, Taira-san. Ikaga desu ka? Watashi wa Ako.* Bună seara, domnule Taira. Vă simțiți bine? Eu sunt Ako.

— *Konbanwa Ako-san. Watashi wa Phillip Tyrer desu.*

Ea se încruntă.

— F... uri... f...

Încercă să spună Phillip de mai multe ori, dar nu reuși, apoi râse vesel, spuse ceva ce el nu înțelese, și la urmă *Taira-san*. El se săltă în capul oaselor, privind-o atent, cu inima bătându-i nebunește. Se simțea neputincios, fata nu-l atrăgea; ea îi arăta cu un deget cealaltă parte a patului:

— *Dozo?* îmi permiți te rog?

— *Dozo.*

La lumina lumânării n-o putea vedea prea clar, doar că era tânără, cam de o vârstă cu el, față netedă, albă de pudră, dinții albi, buze roșii, păr lucios, un nas aproape latin, ochii înguști și un zâmbet plăcut. Se băgă în pat, se așează comod, se întoarse spre el și îl privi cu atenție. Aștepta. Timiditatea și lipsa lui de experiență îl paralizară. Hristoase, cum să-i spun că nu o doresc, că nu doresc pe nimeni acum, că nu sunt în stare, știu că nu sunt în stare și că n-am să pot, n-am să pot în noaptea asta, că n-o să meargă, și o să mă fac de rușine, și pe mine și pe André... André! Ce o să-i spun? O să ajung bătaia de joc a tuturor, o, Hristoase de ce am venit aici? Ea întinse mâna și-l atinse pe obraz. Fără să vrea, el se cutremură. Ako murmură cuvinte de încurajare, dar în sinea ei zâmbea, știind la ce să se aștepte de la acest copil pe cale de a deveni bărbat, căci fusese prevenită de Raiko-san:

— Ako, noaptea asta e o noapte unică în viața ta și trebuie să ții minte fiecare amănunt ca să ne delectezi cu povestirea ta la masa de dimineață. Clientul este prieten al franțuzului, cum nu se întâlnește la noi, e neprihănit, săracul.

Franțuzul spune că e sfios de n-o să-ți vină să crezi, o să fie înspăimântat, va plânge poate când Onorabila Sculă îl va lăsa baltă.

Din prea multă emoție, s-ar putea să-și scape pe cearșaf onorabila lui sămânță, dar nu te neliniști. Dragă Ako, franțuzul m-a asigurat că e un flăcău normal și că nu ai de ce să te neliniștești.

— Eeee, n-o să-i înțeleg pe gai-jini niciodată, Raiko-chan.

— Nici eu. Sunt ciudați, necivilizați, dar, din fericire, cei mai mulți dintre ei sunt îmbucurător de bogați, soarta ne-a aruncat aici, așa că trebuie să profităm din plin de situație. Ceva foarte important, franțuzul spune că e un funcționar englez de vază, poate client de durată, așa că fă-l să trăiască Norii și Ploaia, faci cum știi, chiar dacă... chiar dacă trebuie să folosești Calea Extremă.

— *Oh ko!*

— Este în joc onoarea casei.

— O! Înțeleg. În acest caz... o să fac tot ce-mi ceri.

— Am toată încrederea, Ako-chan, la urma urmelor ai aproape treizeci de ani de experiență în Lumea Sălciilor în care trăim.

— Crezi că seamănă cu franțuzul în privința gusturilor?

— Căruia îi place să-l gâdili la spate și să folosești Perlele Plăcerii? Poate ar trebui să te pregătești și pentru așa ceva, dar eu l-am întrebat pe franțuz direct dacă tânărul are înclinație spre bărbați și el m-a asigurat că nu. E curios că franțuzul a ales casa noastră pentru inițierea unui prieten, și nu l-a dus la celelalte pe care le frecventează acum.

— Casa noastră-i fără pată. Te rog, nu te gândești la altceva, Raiko-chan. Sunt onorată că m-ai ales pe mine, îți promit că voi face tot ce se cere.

— Bineînțeles. Eeee, când stai și te gândești că Lujerele Aburinde ale gai-jinilor sunt de obicei mai mari decât ale persoanelor civilizate, că cei mai mulți gai-jini preacurvesc satisfăcător, deși nu cu vigoarea japonezilor, că-s înzestrați bine și au poftă de a încerca de toate, caută și se grăbesc să ajungă în ultimul punct, cu excepția francezului, ai crede că sunt niște curvari fericiți, cum sunt persoanele normale. Dar nu sunt, au atât păienjenii înțeleși și plin de praf în capetele lor de parcă preacurvia n-ar fi Cea Mai Cerească Desfătare, așa cum e la noi, ci un rău care trebuie ascuns, un păcat după religia lor. Tare ciudat!

Tatonând acum terenul, Ako se apropie de el și-l mângâie pe piept, apoi coborî ușor, și se sili din răspuțuri să nu izbucnească în râs când tânărul se trase înapoi de spaimă. Femeii i-au trebuit câteva clipe să-și revină.

— Taira-san, murmură ea.

— Da, ă, *hai*, Ako-san?

Ea îi luă mâna și i-o puse sub cămașă pe sâni, se aplecă asupra lui și-l sărută pe umăr, avertizată să aibă grijă să nu se atingă de rana de pe braț pe care i-o făcuse un curajos shishi. Nici o reacție. Se trase și mai aproape de el. Îi șopti cât de extrem de brav era, cât de puternic și

de viril, cât de desăvârșit și puternic e el cu fructul său! Și în tot acest timp îl mângâia cu răbdare pe piept, simțind cum se înfioară, dar fără ca dorința să se nască în el. Trecură minute bune. Nimic. Neliniștea ei crescuse. Îl mângâie ușor, ca o atingere de fluturi, și el mort! Măinile, buzele, totul la fel mort. Îl mângâie cu gingășie, luându-l pe ocolite, să nu-l intimideze. Și alte minute trecură. Nimic. O prinse disperarea. Teama că ar putea să nu reușească. Îi atinse urechea cu limba. Ah, iată, o mică răsplată, el îi pronunță cu voce strangulată numele, o sărută și el pe gât. Eeee, gândi ea și prinse curaj, îl sărută pe sfârcurile sânilor. De acum doar puțină răbdare și fecioria lui o să explodeze până în înaltul cerului. Și după aceea pot să comand niște saké și să dorm și eu până în zori și să uit că am patruzeci și trei de ani, că-s fără copii și să-mi amintesc doar că Raiko-san m-a salvat de la o Casă de categoria a șasea unde am fost surghiunită din pricina vârstei și că nu-s frumoasă.

Tyrer îl urmărea cu privirea fără mare interes pe samuraiul din fața Legației, în clipa când soarele atinge linia orizontului, mintea lui fiind preocupată de Ako din ce în ce mai mult, apoi după două nopți de Mieko. Apoi de Ea. De Fujiko. Asta se petrecuse cu două seri în urmă. Simți cum i se învârtosează mădularul, și și-l așează mai bine, știind că de-acum era prins fără scăpare în mrejele acelei lumi, Lumea Plutitoare, unde, așa după cum îi spusese André, se trăia numai pentru clipa de față, pentru desfătare, plutind fără griji ca un boboc de floare pe firul unui râu liniștit.

— Nu e întotdeauna liniștit, Phillip. Cum e Fujiko?

— A, ăă, n-ai văzut-o, n-o știi?

— Nu, eu doar i-am spus lui Raiko-san ce fel de fată ți-ar plăcea, important fiind cum se descurcă ea la pat. Cum e?

Tyrer râse ca să-și acopere totala stânjeneală și neliniște față de o întrebare atât de intimă și directă. André îi dăduse atât de mult încât dori să fie și el francez, așa că își lăsă de o parte prejudecățile că un gentleman nu ar trebui să discute sau să dea la iveală informații atât de personale.

— E... e mai tânără ca mine, mică, de fapt micuță, nu..., nu frumoasă în termenii cu care suntem noi obișnuiți, dar nemaipomenit de atrăgătoare. Cred că am înțeles din ce mi-a spus că e venită de curând aici.

— Vreau să zic în pat, cum e? Mai bună ca celelalte?

— A! Ce să zic, nu există, ă... comparație.

— E mai plină de energie? Senzuală? Cum e?

— Mă rog, da, ă, îmbrăcată sau dezbrăcată, e nemaipomenită. Deosebită, încă o dată nu știu cum să-ți mulțumesc. Ți sunt atât de îndatorat.

— *De rien, mon vieux*⁷.

— E adevărat. Data viitoare... data viitoare o s-o vezi.

— *Mon Dieu*, nu! Așa e regula. Nu prezinți niciodată pe fata ta de suflet nimănui, cu atât mai puțin unui prieten. Să nu uiți: atâta timp cât n-ai instalat-o într-o casă a ei, unde tu plătești toate cheltuielile, ea e disponibilă pentru oricine care are banii... dacă vrea și ea.

— Ah, am uitat, spuse el, mințind.

— Chiar dacă o instalezi în casa ei, tot își poate aduce un iubit pe ascuns dacă vrea. Cine ar afla?

— Cred că ai dreptate, și simți alt junghi în inimă.

— Nu te îndrăgosti, prietene, mai ales de o curtezană. Ia-le așa cum sunt, adică ființe făcute pentru plăcere. Simte-te bine cu ele, pot să-ți placă, dar nu le iubi. Și nu le lăsa niciodată să se îndrăgostească de tine...

Tyrer se cutremură, urând adevărul, urând ideea că ea ar putea fi cu altul, că s-a putea culca cu el așa cum se culcaseră ei doi, urând faptul că se culcase cu el pentru bani, urând tulburarea pe care o simțea în vintre. Doamne Dumnezeule, e cu adevărat atât de deosebită, încântătoare, diafană, o dulce femeie care flecărește tot timpul. Gîngășă, binevoitoare, atât de tânără și ajunsă în casa asta de atât de puțin timp. Trebuie oare s-o instalez în casa ei? Nu dacă trebuie. Ci îmi pot eu permite? Sunt sigur că André își are propria sa locuință cu prietena lui de suflet, deși niciodată nu mi-a vorbit de asta și nici eu n-aș întreba vreodată. Hristoase, oare cât ar costa asta? Sigur că mai mult decât îmi pot permite. Nu te gîndi la asta acum. Nici la ea. Cu mare efort își îndreptă atenția spre grădina pe care o vedea de sus, de la geam, dar durerea nu se stinse. Parte din detașamentul de scoțieni se adunase în jurul catargului steagului, trompetistul și patru toboșari, fiind deja pregătiți pentru coborârea drapelului. Rutină. Un grup pestriț de grădinari se adunase lângă poartă pentru a fi numărați și apoi să li se îngăduie să plece acasă. Ieșiră pe poartă, se strecuraseră printre samurai și dispărură. Tot rutină. Santinele închiseră și puseră zăvoare la porțile de fier. Altă rutină. Se auziră tobele și sunetele trompetelor în timp ce steagul britanic era coborât încet. Soarele care apune nu trebuie să surprindă niciodată steagul britanic ridicat pe catarg – asta era regula englezilor în întreaga lume. Și asta era o treabă de rutină. Cei mai mulți samurai plecau mărșăluind din preajma Legației, lăsând în urma lor doar un grup simbolic, ca să stea peste noapte. Tot rutină. Tyrer se înfiora: dacă totul este doar rutină de ce sunt atât de nervos?

Grădinarii Legației intrară grămadă în cocioaba care le slujea de acum de dormitor de cealaltă latură a templului budist. Nici unul dintre ei nu-l privi pe Hiraga în ochi. Toți fuseseră avertizați că viețile

lor și viețile tuturor urmașilor lor depindeau de siguranța lui.

— Păziți-vă să vorbiți cu oamenii străini de aceste locuri, le spusese el. Dacă se află de către Bakufu că m-ați adăpostit, răsplata voastră va fi exact aceeași: doar că voi veți fi crucificați, nu omorâți în mod cinstit.

Cu toate că se juraseră cu toții, încredințându-l în toate felurile că era în siguranță la ei, că putea să se încreadă în ei, Hiraga știa că el nu era niciodată în siguranță. De la ambuscada împotriva lui Anjo, în urmă cu zece zile, cea mai mare parte a timpului stătuse ascuns în casa lor conspirativă din Kanagawa, Hanul Bobocilor care înfloresc la Miezul Noptii. Faptul că ambuscada dăduse greș și că toți camarazii lui afară de unul fuseseră uciși era doar karma, nimic altceva. Cu o zi înainte sosise o scrisoare de la Katsumata, conducătorul clandestin al shishilor din Satsuma, aflat acum în Kyoto: *Urgent: în câteva săptămâni shogunul Nobusada va veni aici să facă o vizită oficială împăratului, fapt nemaîntâmpnat și nemaiauzit până acum. Toți shishii sunt sfătuiți să se adune aici de îndată ca să punem la cale cum să-l prindem, să-l trimitem pe lumea cealaltă și apoi să punem mâna pe Porțile Palatului.* Katsumata se semnase cu numele conspirativ: Corbul.

Hiraga discutase cu Ori ce să facă, apoi decisese să se întoarcă la Yedo, hotărât să acționeze singur pentru a distruge Legația engleză, furios că Sfatul Bătrânilor părea să fi fost păcălit și învins de gai-jini.

— Kyoto poate aștepta, Ori. Trebuie să ducem la bun sfârșit atacul asupra gai-jinilor. Trebuie să-i înfuriem într-atât încât să bombardeze Yedo. Ceilalți se pot ocupa de shogun și de Kyoto.

L-ar fi adus pe Ori la Legație, dar Ori era lipsit de putere, rana lui se agravase, deoarece nu-l văzuse nici un doctor.

— Cum stai cu brațul, Ori?

— Când nu voi mai putea îndura am să-mi fac seppuku, spuse Ori, cuvintele lui sunând nedeslușit din cauza saké-ului pe care-l bea ca să-și ostoiască durerile, ei trei – el, Ori și mama-san – fiind la ultimul pahar pe care-l beau împreună. Nu-ți face griji.

— Nu există alt doctor, unul singur?

— Nu, Hiraga-san, spuse Noriko, mama-san, o femeie micuță, de cincizeci de ani, cu o voce dulce. Am trimis chiar după un acupunctur, și după un specialist în plante medicinale coreean, amândoi prieteni, dar cataplasmele n-au făcut nici două parale. N-a rămas decât uriașul doctor gai-jin.

— Ești o proastă, strigă Ori. De câte ori să-ți spun? Asta e rană de glonte, făcută de unul din gloanțele lor, m-au văzut la Kanagawa!

— Te rog să mă ierți, spuse mama-san cu umilință, plecându-și capul până la tatami. Te rog s-o ierți pe această persoană proastă.

Ea se plecă din nou și ieși, dar în fundul inimii ei îl blestemă pe Ori că nu se dovedise un shishi adevărat și nu-și făcuse seppuku cât

era și Hiraga acolo, cel mai desăvârșit secundant pe care și l-ar putea dori un bărbat, și astfel să mai reducă groaznicul pericol care plana asupra casei ei. Vestea sorții Hanului la Cei Patruzeci și Șapte de Ronini se răspândise cu repeziciune la o distanță de cincizeci de *ri* și chiar mai departe. Groaznică pedeapsă să-i omori pe toți patronii, curtezanele și servitorii și să înfigi într-o țeapă capul mamei-san. Monstruoasă, gândi ea, pornită. Cum poate o casă să interzică intrarea vreunui samurai, fie că e shishi, fie că nu? În vremurile vechi samurarii ucideau mult mai mulți oameni ca acum, da, dar asta se petrecea cu secole în urmă și mai ales când moartea era meritată, dar nici atunci nu ucideau femei și copii. Asta se petrecea pe vremea când legea țării era dreaptă, când shogunul Toranaga era drept, când fiul și nepotul lui erau drepti, înainte ca destrăbălarea și corupția să fi devenit un mod de viață pentru shogunii care au urmat, pentru daimyo și samurai în aceeași măsură, care de un secol și mai bine au pus peste noi impozitele lor rapace care au ajuns ca o molimă! Shishi sunt singura noastră speranță! *Sonno-joi!*

— Anjo trebuie să moară înainte să murim noi, îi spusese ea înverșunată lui Hiraga când acesta se întorsese în cele din urmă cu bine la două zile după atac. Am fost înlemniți de spaimă că ai fost prins și ars laolaltă cu ceilalți. Totul s-a făcut la ordinele lui Anjo, Hiraga-san, la ordinele lui, el tocmai se întorcea de la hanul pârjolit când l-ai atacat în apropierea porților castelului, el personal a ordonat execuțiile și a stat să le privească, lăsând niște oameni de-ai lui acolo la pândă în caz că voi, ceilalți shishi, vă întoarceți fără să știți ce s-a întâmplat.

— Cine ne-a trădat, Hiraga? întrebese Ori.

— Samuraii Mori.

— Dar Akimoto a spus că i-a văzut încolțiți și uciși.

— Probabil că a fost doar unul dintre ei. A mai scăpat cineva?

— Akimoto, el s-a ascuns într-un alt han o zi și o noapte.

— Unde e acum?

— E ocupat cu o fată. Să trimit după el? spuse Noriko.

— Nu. Măine.

— Anjo trebuie să plătească cu sânge pentru han. Ce a făcut e împotriva tuturor obiceiurilor!

— Va plăti. Și roju. Și shogunul Nobusada. Ca și Yoshi.

În apartamentul lui particular, sus, în foișorul castelului, Yoshi compunea o poezie. Purta un kimono bleu de mătase și ședea la o masă joasă, pe care era o lampă cu ulei, foi de hârtie de orez, pensule de diferite mărimi, o bucată de materie neagră cu o scobitură în mijloc, în care se punea apă pentru a se obține cerneala necesară. Crepusculul se topea în noapte. De afară venea zumzăitul mereu

prezent al celor un milion de suflete ale orașului Yedo. Ardeau câteva case, ca de obicei. Din partea de jos a castelului, se auzea zgomotul reconfortant, în surdină, al soldaților, al copitelor pe pavajul de piatră, din când în când câte un hohot de râs gutural purtat de vânt în sus, o dată cu fumul și mirosurile focurilor la care se gătea mâncarea, ce se strecura prin deschiderile crenelurilor pentru arcași din zidurile uriașe, care nu aveau încă obloanele trase ca să nu pătrundă răcoarea nopții. Aici era sfânta sfintelor, refugiul interior. Spartan. Doar niște tatami, o takoyama, și ușa shoji în fața lui, așezată și luminată în așa fel încât el să poată vedea conturul oricărei persoane care se afla afară, dar nimeni de afară să nu poată privi înăuntru. Dincolo de această încăpere se afla o antecameră mai mare, cu coridoare care duceau la dormitoare, goale acum, cu excepția celor destinate suitei, servitoarelor și favoritei lui speciale, Koiko. Familia lui – soția, cei doi băieți și o fată, concubina lui cu fiul ei – se aflau cu toții în siguranță și bine păziți în castelul-fortăreață, moștenit de el, Dintele Dragonului, în munți, la vreo douăzeci de *ri* către nord. Dincolo de această antecameră se aflau cele destinate gărzilor și alte camere pline cu samurai, care i-au depus personal jurământ de credință.

Pensula se cufundă în scobitura plină de cerneală. Puse vârful ei pe delicata hârtie de orez și scrise cu o mână sigură:

Sabia strămoșilor mei

În mâna mea

Se răsuțește de neastâmpăr.

Scriitura fusese pictată în trei rânduri verticale de ideograme, robuste unde trebuiau să fie robuste, gingașe unde gingășia scotea în evidență desenul pe care-l alcătuiau caracterele. Fiecare trăsătură trebuia să fie foarte precisă, nu exista posibilitatea de a îndrepta, de a modifica fie cât de puțin, deoarece textura hârtiei de orez sugera imediat cerneala și o îngloba în ea pe vecie, negrul trecând în degradeuri de gri, după cum era folosită pensula și după câtă apă avea cerneala în ea. Cu detașare rece, scrută ce făcuse, încadrarea poemului pe fața hârtiei și întregul desen pe care-l formau umbrele caligrafiate în negru făcute pe întinderea albă a foi, forma și curgerea, exactitatea plină de taină a caracterelor făcute de el. E bine, gândi el fără îngâmfare. Nu pot deocamdată mai bine. Acum sunt aproape de limita puterilor mele, dacă nu e chiar la limită. Dar sensul poeziei, cum ar trebui înțeles? A, asta-i întrebarea, din cauza asta e bună. Dar își va atinge menirea? Aceste întrebări îl făcură să-și amintească din nou de situația dezastruoasă de aici și de la Kyoto. Cu câteva zile mai înainte sosise știrea că trupele din Choshu dăduseră pe neașteptate o lovitură sângeroasă încununată de succes și izgoniseră forțele din Satsuma și Tosa care, în ultimele șase luni de zile, deținuseră puterea asigurând Porțile Palatului în baza unui armistițiu precar. Seniorul Ogama din

Choshu comanda acum Porțile Palatului. La reuniunea de urgență a Sfatului, membrii acestuia dădură frâu liber furiei. Anjo aproape făcu spume la gură:

— Choshu, Satsuma și Tosa! Totdeauna acestea trei. Sunt niște câini care trebuie striviți. Fără ei ar fi liniște.

— Adevărat, spusese Yoshi. Vă spun tuturor din nou că trebuie să ordonăm trupele noastre din Kyoto să înăbușe răskoala imediat, cu orice preț!

— Nu, trebuie să așteptăm, nu avem forțe destule acolo.

Bătrânul Toyama își șterse bărbia încărunțită și spuse:

— Sunt de acord cu Yoshi-donno. Războiul este singura cale, trebuie să-l scoatem pe Ogama din Choshu în afara legii!

— Imposibil, spusese Adachi, pe un ton plângăreț, în numele lui și al ultimului dintre bătrânii Consiliului. Noi suntem de acord cu Anjo, nu putem risca să ofensăm pe toți daimyo astfel, încurajându-i să facă front comun împotriva noastră.

— Trebuie să acționăm imediat, repetase el. Trebuie să ordonăm trupelor noastre să recucerească Porțile, să înăbușe răskoala!

— Nu avem forțe suficiente, spusese Anjo plin de încăpățănare. Vom aștepta. Nu e momentul acum.

— De ce nu vreți să-mi ascultați sfatul?

Era atât de mâniat, încât mânia îi era aproape vizibilă. Și-o reținuse cu un efort, fiind conștient că dacă tună și fulgeră și-și pierde cumpătul, va fi o greșală fatală, și-i va face pe toți dușmani pentru totdeauna. Nu era el cel mai tânăr, cel mai lipsit de experiență, dar cel mai competent, cel care avea cea mai mare influență printre daimyo, care ar putea, dacă ar dori, el dintre toți sfetnicii, să-și înalțe steagul și să azvârle întreaga țară într-un război civil cum fuseseră secole de-a rândul, înainte de shogun Toranaga? Îi purtau pică și dușmănie pentru că fusese numit membru al Consiliului și Tutore printr-o rugămintă a împăratului fără să fie consultați, de acel care îl juca pe degete pe Fiul Cerului?

— Știu că am dreptate. N-am avut dreptate despre gai-jini? Am dreptate și în acest caz.

Planul pe care-l pusese la cale ca să-i scoată pe gai-jini și flota lor din Yedo, să câștige timp ca să se ocupe de propriile lor probleme, avusese un succes deplin. Și era atât de simplu:

— Cu mare ceremonie și prefăcută umilință le dăm gai-jinilor o despăgubire nimica toată, le propunem o întâlnire viitoare cu Sfatul care va fi amânată și din nou amânată sau contramandată, sau chiar se va înscena o asemenea întâlnire cu niște înlocuitori marionetă dacă va fi nevoie, lăsând să se înțeleagă în ultimul moment, când răbdarea lor ajunge la capăt, că urmează să se aranjeze o întâlnire cu shogunul când se va întoarce, întoarcere care și ea poate fi amânată,

renegociată și iar amânată și nu va avea loc niciodată, sau chiar dacă are loc cândva în viitor nu va duce la nici un rezultat pe care nu-l dorim noi.

— Am câștigat parte din timpul de care avem nevoie și am descoperit o metodă permanentă de a avea de a face cu ei: să ne folosim de nerăbdarea lor în detrimentul lor, să le facem promisiuni și să le oferim doar apă chioară, sau, în cel mai rău caz, câteva bucățele de pește stricat de care nu avem nevoie, sau pe care nu le dorim. Au fost mulțumiți, flota lor a plecat în larg pe vreme de furtună și poate a ajuns pe fundul mării. Nici o navă nu s-a întors încă.

Bătrânul Toyama spuse:

— Zeii ne-au ajutat cu furtuna aia, Vântul Divin, vântul *kamikaze* s-a abătut din nou așa cum ne-au ajutat când au venit hoardele lui Kublai Khan să ne invadeze cu secole în urmă. Când îi vom da afară din țară tot așa va fi, zeii nu ne vor părăsi niciodată.

Adachi se înfioase în pene.

— E adevărat că eu am executat perfect planul. Gai-jinii au fost atât de docili ca o curtezană de mână a cincea.

— Gai-jinii sunt o rană care nu se va vindeca niciodată cât noi suntem mai slabi din punctul de vedere al puterii militare și al bogăției, spuse Anjo iritat, frângându-și mâinile. Ei sunt o rană care nu se va vindeca dacă nu ardem în carne vie, iar noi nu suntem în stare să facem asta, nu încă, nu fără a avea mijloacele de a construi nave și tunuri. Nu putem să ne abatem de la calea noastră și să dăm ordin trupelor să ia Porțile, încă nu. Nu ei sunt dușmanii noștri imediați, și nici cei din Choshu. Dușmanii cu care trebuie să ne răfuim imediat sunt *sonno-joi*, câinii de shishi.

Yoshi observase cât se schimbaseră Anjo de la tentativa de asasinare. Acum era cu mult mai irascibil, mai încăpățânat, hotărârea lui slăbise, dar nu și influența lui asupra celorlalți sfetnici.

— Nu sunt de acord, dar dacă tu crezi că avem forțe insuficiente, să ordonăm o mobilizare generală și să terminăm cu veneticii și cu oricine li se alătură!

— Războiul este singura cale, spuse Toyama, Anjo-san, uită de shishi, uită de gai-jini, deocamdată. Porțile, mai întâi trebuie să reintrăm în stăpânirea drepturilor noastre ereditare.

— O vom face cu siguranță, la momentul potrivit, spusese Anjo. În al doilea rând, vizita shogunului va avea loc așa cum s-a plănuțit.

Cu toate noile lui proteste, Anjo câștigase votul din nou, trei la doi, și, între patru ochi, adăugase plin de venin:

— Ți-am spus, Yoshi-dono, că ei vor vota întotdeauna cu mine, shishi nu mă vor doborî niciodată, nici tu, nici nimeni.

— Nici chiar shogun Nobusada?

— El... el nu e dușman, și el îmi ascultă sfatul.

— Și prințesa Yazu?

— Ea va asculta..., ea va da ascultare soțului ei.

— Ea îl va asculta pe fratele ei, împăratul, până la moarte.

Spre surprinderea lui, Anjo îi spusese cu un zâmbet strâmb:

— Sugerezi un accident? Da?

— Nu sugerez nimic!

Yoshi simți că îngheață, speriat că individul devenea prea periculos ca să mai fie lăsat în viață, deja prea puternic pentru a fi neutralizat, prea perspicace, prea sprijinit de mulțimi de detașamente gata să-l anihileze pe el, pe Yoshi...

Acum o umbră se apropie de ușă, neauzită. Fără să se gândească, duse mâna la sabia lungă de lângă el, deși era sigur că recunoscuse silueta. Aceasta îngenunche. Se auzi o delicată bătaie la ușă.

— Cine-i?

Ea împinse ușa zâmbind, se plecă și așteptă.

— Te rog intră, Koiko, spuse Yoshi, încântat de această vizită neașteptată, toate duhurile rele dispărând.

Ea îl ascultă, închise ușa și alergă spre el, kimonoul lung, cu broderii bogate foșni mătăsos, îngenunche din nou și-și lipi obrazul de mâna lui, observând imediat poezia.

— Bună seara, sire.

El râse și o strânse în brațe cu gingășie.

— Cărui lucru îi datorez această plăcere?

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea cu simplitate. Îmi dai voie să admir poemul?

— Sigur.

Pe când ea studia lucrarea, el o studie pe ea, ființa care fusese pentru el o permanentă plăcere în cele treizeci și patru de zile de când se afla aici, între zidurile castelului. Avea o îmbrăcăminte extraordinară. O piele curată cum e coaja de ou, păr negru corb care, desfăcut, îi ajungea la talie, un nas delicat, dinți albi, așa cum erau și ai lui, și nu înnegriți după moda de la curte.

— O prostie! îi spusese tatăl său de îndată ce el fusese în stare să înțeleagă. De ce să ne înnegram dinții, numai pentru că așa-i obiceiul la curte, stabilit cu secole în urmă de un împărat cu dinți bătrâni și cariați, care a decretat că dinții vopșiți sunt superior celor firești, ca ai animalelor! Și de ce să folosim vopsea pentru buze și pentru obraji, cum mai fac unii numai pentru că un alt împărat a dorit să fie femeie și nu bărbat, și se făcea că e femeie, iar curtenii l-au imitat sau au imitat-o ca să-i intre pe sub piele și să-l câștige.

Koiko avea douăzeci și doi de ani, era *tayu*, cel mai înalt rang de gheșă în Împărăția Sălciilor. Yoshi auzise vorbindu-se în șoaptă despre ea și, fiind curios, cu câteva luni în urmă trimisese după ea, fusese încântat de tovărășia ei și apoi, îi dăduse ordin mamei-san care

o avea în grijă să-i trimită o propunere de răscumpărare a serviciilor fetei. Așa cum e corect, oferta fusese trimisă soției lui, urmând ca ea să se ocupe de toată problema. Soția lui îi scrisese de la Dintele Dragonului, castelul familiei:

Iubite soț, astăzi am încheiat niște înțelegeri mulțumitoare cu mama-san pentru tayu Koiko de la Casa Glicinei. Stăpâne, noi am considerat că este mai bine să o luăm în exclusivitate, decât să obținem prima opțiune la serviciile ei, și de asemenea este și mai sigur, deoarece ești înconjurat de dușmani. După dorința ta, contractul se poate reînnoi în fiecare lună, plata făcându-se lunar la terminarea lunii pentru a ne asigura că serviciile ei se mențin la nivelul foarte înalt cum sperî și tu.

Concubina ta și cu mine suntem mulțumite că te-ai hotărât să-ți iei o jucărie, am fost și suntem tot timpul foarte neliniștite în privința sănătății și a siguranței tale. Permite-mi să-ți fac un compliment cu privire la alegerea ta, se zvonește că Koiko este cu adevărat o raritate.

Fiii tăi sunt bine și fericiți, la fel și fiica ta și eu. Îți trimitem credința noastră veșnică și ducem dorul prezenței tale. Te rog să mă ții la curent întrucât trebuie să-i spun vistiernicului ce are de făcut, și cum să strângă fondurile...

Așa cum e corect, soția lui nu menționase suma, nici nu l-ar fi privit pe el, căci era una din îndatoririle de prim ordin ale soției: să administreze și să apere averea familiei și să achite toate notele de plată. Koiko își ridică privirea spre el.

— Poezia ta e fără cusur, Yoshi-chan, spuse ea și bătu din palme, chan fiind un diminutiv al intimității.

— Tu ești fără cusur, spuse el ascunzându-și plăcerea față de laudele ei.

În afară de calitățile fizice unice, ea era renumită în Yedo pentru caligrafia de bună calitate, frumusețea poeziilor ei și pentru perspicacitatea ei în artă și politică.

— Ador modul în care scrii, iar poezia e superbă. Ador complexitatea minții tale, în special motivul pentru care ai ales „în mână”, să zicem, în loc de „acum c-o țin”, când un om mai puțin dotat ar putea folosi „se mișcă” sau mai stridentul „este activă”, care ar da poeziei o nuanță erotică. Dar plasarea cuvântului tău final „neastâmpărat”, vai, Yoshi-chan, câtă inteligență să folosești acest cuvânt la urmă, ultimul cuvânt din ultimul rând de poezie, perfect. Opera ta e superbă și poate fi citită în zeci de feluri.

— Și ce crezi că vreau să spun?

— Mai întâi spune-mi – ochii ei se luminară – dacă intenționezi s-o păstrezi la vedere, în taină, sau vrei s-o distrugi.

— Deci care este intenția mea? spuse el, bucurându-se de curiozitatea ei.

— Dacă o păstrezi la vedere, sau te faci că o ascunzi, sau te faci

că e secretă, planul tău este să fie citită de alții, care într-un mod sau altul îi vor informa pe dușmanii tăi, așa după cum dorești tu.

— Și ce vor crede dușmanii mei?

— Toți, în afară de cei mai deștepți, vor presupune că voința îți slăbește, că temerile încep să pună stăpânire pe tine.

— Și ceilalți?

Expresia amuzată din ochii ei nu se schimbă, dar el văzu în ei o nouă strălucire.

— Dintre adversarii tăi principali, spuse ea blând, shogun Nobusada s-ar gândi că în sinea ta socoți că nu ești destul de puternic ca să fii un adevărat pericol pentru el, lucru cu care e perfect de acord, și se va gândi fericit că va fi din ce în ce mai ușor să te elimine cu cât așteaptă mai mult. Anjo va fi ros de invidie gândindu-se la perfecțiunea ta ca poet și caligraf și se va strâmba zeflemisitor în fața cuvântului „neastâmpăr”, socotindu-l nedemn și prost ales, dar poezia îl va obseda, îl va neliniști, mai ales dacă i se va șopti că poemul este ținut în taină, până ce va ajunge la optzeci și opt de interpretări, care toate vor mări dușmănia lui neîmpăcată față de tine.

Franchețea ei îl ului.

— Și dacă aș păstra-o în taină?

— Dacă ai fi dorit s-o ții secretă, ai fi ars-o imediat și nu mi-ai fi arătat-o nici mie, răs ea. E atât de trist să distrugi o asemenea frumusețe, atât de trist, Yoshi-chan, dar e necesar în cazul unui bărbat cu poziția ta.

— De ce? E un simplu poem.

— Cred că acesta e deosebit. E prea bun. Asemenea lucrare de artă vine din adânci străfunduri interioare și le dezvăluie. Dezvăluirile sunt scopul poeziei.

— Spune mai departe.

Ochii ei păzură să-și schimbe culoarea pe când se întreba cât de departe își putea permite să meargă, tatonându-i puterea de gândire, pentru a-și bucura și a-și stimula stăpânul, dacă asta îl interesa pe el. El remarcă schimbarea, dar nu desluși cauza.

— De exemplu, spuse ea volubilă, pentru ochii dușmănoși ea ar putea fi interpretată drept gândul tău cel mai adânc și mai adevărat: puterea strămoșului meu shogunul Toranaga Yoshi e la îndemâna mea și cere să fie folosită.

El o privi atent și ea nu putu citi ce spunea ochii lui. Eeee, se gândi el, cu toate simțurile urlând a primejdie: Sunt chiar așa de ușor de citit? Poate că această doamnă pricepe prea multe ca să merite să trăiască.

— Și prințesa Yazu, ea ce va crede?

— Ea e cea mai deșteaptă dintre toți, Yoshi-chan. Dar tu știi asta foarte bine. Își va da seama de sensul ei deosebit pe loc – dacă are un

sens deosebit.

Din nou în ochii ei nu se putea citi nimic.

— Dar dacă e un dar pentru tine?

— Atunci această persoană nevrednică va fi plină de bucurie să i se dea o asemenea comoară, dar s-ar afla într-o încurcătură, Yoshi-chan.

— În încurcătură?

— E ceva prea deosebit pentru a fi oferit sau pentru a fi primit.

Yoshi își luă ochii de la ea și își privi opera foarte atent. Reprezenta tot ce dorise. N-ar mai putea să facă una la fel niciodată. Apoi o cântări și pe ea cu aceeași hotărâre. Se uită atent la propriile lui degete cum apucă hârtia și i-o întind fetei, desăvârșind capcana pe care i-o întindea. Cu mult respect, ea primi hârtia cu ambele mâini și se înclină mult. Scrută îndelung foaia de hârtie, dorind ca tot ce cuprindea ea să i se imprime în memorie pentru totdeauna, așa cum se întipărise cerneala pe hârtie. Oftă adânc. Cu mare grijă, apucă de colț foaia de hârtie și o apropie de flacăra lămpii de ulei.

— Cu îngăduința ta, Yoshi-sama, te rog! spuse ea ceremonios, privindu-l, cu ochii plini de fermitate și cu mână sigură.

— De ce? întrebă el mirat.

— E mult prea periculos pentru tine să dezvălui asemenea gânduri la lumina zilei.

— Și dacă refuz?

— Atunci, te rog să mă ierți, eu trebuie să decid.

— Atunci decide.

Imediat ea lăasă foaia de hârtie în flăcără. Se aprinse și începu să ardă cu vâlvătaie. Cu mare îndemânare, răsuci foaia până ce numai o mică fărâmiță din ea mai ardea, foaia transformată în scrum mai era încă întreagă, o puse cu mare atenție pe o altă foaie, până ce flacăra se stinse. Avea degetele lungi și delicate, unghiile perfecte. În tăcere, îndoiră foaia de hârtie care conținea cenușa închipuind un origami – jucărie de hârtie – și o puseră din nou pe masă. Foaia de hârtie semăna cu un crap.

Când Koiko își ridică privirea din nou, avea ochii plini de lacrimi; el simți cum îl copleșește un val de afecțiune.

— Îmi pare așa de rău, te rog să mă ierți, spuse ea, cu voce disperată. Dar prea periculos pentru tine... e atât de dureros să trebuiască să distrugi o asemenea frumusețe, atât de mult am dorit s-o păstrez. E atât de trist, dar prea periculos...

Gingaș, el o luă în brațe, conștient că gestul ei era singura soluție, pentru el și pentru ea, înspăimântat, dar plin de venerație pentru capacitatea ei de a pătrunde intenția sa inițială: dorise să ascundă poezia, ca să fie găsită și transmisă tuturor celor pe care ea-i menționase, în special prințesei Yazu. Koiko are dreptate, înțeleg asta

acum. Yazu mi-ar fi descifrat jocul și mi-ar fi citit adevăratele gânduri: că influența ei asupra lui Nobusada trebuie să ia sfârșit, altfel sunt un om mort. Nu este asta un alt mod de a spune „Putere a strămoșului meu...”? Dacă n-ar fi fost Koiko mi-aș fi pus singur capul în țeapa lor!

— Nu plânge, micuț, murmură el, acum sigur că putea avea încredere în ea.

Și în timp ce ea se lăsă mângâiată și încălzită, ca după aceea ea să-l încălzească pe el, ea se gândea în cea de a treia inimă a ei, cea mai tainică – prima putea fi dezvăluită la toată lumea, a doua se deschidea numai pentru membrii cei mai apropiați ai familiei, cea de a treia niciodată, absolut niciodată, dar niciodată, nu se deschidea în fața nimănui – se gândea și ofta în tăcere, ușurată, că trecuse cu bine încă o încercare, căci asta fusese fără doar și poate o încercare. Prea periculos pentru el să păstreze această dovadă de trădare fără s-o distrugă, dar și mai periculos pentru mine s-o țin. A, da, preafrumosul meu stăpân, e ușor să te adore cineva, să râdă și să se joace cu tine, să mă prefac că sunt extaziată atunci când pătrunzi în mine, și e ceva divin să-mi amintesc că la sfârșitul fiecărei zile, la sfârșitul tuturor zilelor, câștig un koku. Gândește-te la asta, Koiko-chan! Un koku pe zi, în fiecare zi, pentru bucuria de a lua parte la cel mai captivant joc de pe pământ, care are numele cel mai ridicat în slăvi de pe pământ, cu un bărbat tânăr, frumos și uimitor, un om de mare cultură al cărui lujer este cel mai bun din câte am cunoscut vreodată... Și cu toate acestea, să câștig în același timp o bogăție mai mare decât oricare alta înaintea mea.

Mâinile, buzele și trupul ei răspundeau abil, strângându-se, deschizându-se și mai mult, primindu-l, dirijându-l, ajutându-l, un instrument perfect acordat la care să cânte el. Ea își îngădui doar să se apropie de extaz, dar simulând extazul la perfecție, prefăcându-se a se lăsa copleșită iarăși și iarăși, deoarece era mult prea important să-și păstreze energia și mintea limpede, căci el era un bărbat cu variate pofte. Ei îi plăcea lupta asta între ei, nu se grăbea niciodată, dar tot timpul împingând desfășurarea lucrurilor mai departe, acum trecându-l de intrarea peșterii, acum lăsându-l să se retragă ca să-l aducă înapoi, lăsându-l să se depărteze și atrăgându-l iar, până pătrundea scuturat de ușurare.

Și apoi tăcere. Greutatea corpului lui în somn nu era neplăcută, o purta cu stoicism, atentă să nu se miște, nu cumva să-i tulbure liniștea. Foarte mulțumită de măiestria ei, cum fusese și el de măiestria lui. Ultimul ei gând, foarte tainic, care o binedispusese înainte de a se cufunda în somn a fost: Mă întreb cum vor interpreta Katsumata, Hiraga și prietenii lor shishi versul: Sabia strămoșilor mei...

Luni, 1 octombrie

La câteva mile sud de Kyoto, în asfințitul care se lăsa, se desfășura o urâtă încăierare de ariergardă între trupele Satsuma aflate în retragere și forțele din Choshu ale seniorului Ogama care luaseră de curând în stăpânire Porțile Palatului. Katsumata, profesorul de scrimă din Satsuma, tainic shishi, sprijinit de o sută de samurai călare, conducea lupta ca să protejeze fuga seniorului Sanjiro și a grosului forțelor din Satsuma aflate la câteva mile spre sud. Erau cu mult depășiți la număr de adversari. Locul era deschis, vântul mugea și aducea o putoare de excremente de om de pe câmpuri, iar deasupra capetelor lor se adunau rău prevestitori nori de furtună.

Și din nou Katsumata conduse o șarjă care pătrunse primele rânduri ale adversarului în direcția steagului daimyo-ului de Choshu, Ogama, care era și el călare, dar oamenii lui Katsumata au fost forțați să se retragă într-o luptă sângeroasă, suferind pierderi mari întrucât alte întăriri se repezără să-și protejeze conducătorul.

— Înainte! strigă Ogama, bărbat de douăzeci și opt de ani, zdravăn și furios, purtând o armură ușoară din bambus și metal și un coif de război, cu sabia scoasă din teacă plină de sânge. Treceți de câinii aștia! Treceți pe lângă ei! Vreau capul lui Sanjiro!

Imediat, aghiotanții se repezără să-i transmită ordinele. La trei sau patru mile depărtare, seniorul Sanjiro și rămășițele forțelor lui se grăbeau către coastă și Osaka, ce se afla cam la vreo douăzeci de mile depărtare, unde să găsească niște ambarcațiuni care să-i ducă acasă, în insula Kyushu, aflată la sud, spre capitala lor, Kagoshima, aflată la patru sute de mile marine la sud-vest.

În total rămăseseră cam opt sute de luptători, bine echipați, fanatici, care doreau cu disperare să se repeadă înapoi ca să se alăture luptei, încă suferind usturător din cauza înfrângerii lor și a faptului că fuseseră forțați să iasă din Kyoto cu o săptămână în urmă. Ogama organizase un atac de noapte, pe neașteptate, înconjurându-le cazărmile, incendiind clădiri, anulând astfel acordurile solemne încheiate între ei. Cu multe pierderi, trupele din Satsuma reușiseră să iasă prin luptă din oraș, ajungând în satul Fushimi, unde Sanjiro își regrupă trupele lui plin de mânie, în vreme ce detașamente de luptători Choshu îi urmăreau.

— Suntem prinși în cursă.

Unul dintre căpitani lui spusese:

— Stăpâne, propun un contraatac imediat către Kyoto.

Katsumata replicase cu emfază:

— Prea periculos, sunt prea mulți împotriva noastră, ne vor

copleși. Stăpâne, vei îndepărta pe toți daimyo și vei speria și mai mult curtea. Propun să-i oferi lui Ogama un armistițiu, dacă ne permite să ne retragem în ordine.

— În ce temei?

— Ca parte a armistițiului accepti ca oamenii lui să devină păzitorii Porților – ai lui, nu cei din Tosa, și asta va semăna și mai mult discordie între ei.

— Nu pot accepta, spusese Sanjiro, tremurând de furie că Ogama îl trăsesse pe sfoară. Chiar dacă aş încerca, el nu va consimți. Și de ce ar face-o? Suntem în ghearele lui. Poate să se pișe pe noi. Dacă aş fi în locul lui m-aş repezi asupra noastră, în locul acesta, înainte de amiază.

— Da, stăpâne, o va face dacă nu i-o luăm înainte. Și o putem face prin șiretlic. El nu e un adevărat luptător ca tine, soldații lui nu sunt plini de zel ca ai noștri, și nici nu sunt așa de bine instruiți. El a avut izbândă asupra noastră numai pentru că s-a năpustit asupra noastră noaptea, acțiune de trădare murdară. Amintește-ți că alianța lui cu Tosa e nesigură. El trebuie să-și consolideze stăpânirea asupra Porților și nu are luptători suficienți cu care să facă față tuturor problemelor în următoarele câteva săptămâni. Trebuie să se ocupe de organizare, și să obțină întăriri fără a provoca vreo opoziție. Și în curând Bakufu trebuie să se întoarcă în forță ca să ia înapoi Porțile care sunt dreptul lor.

După edictul dat de Toranaga, toți daimyo care vizitează Kyoto au dreptul la un număr de gărzi limitat la cinci sute, toți aceștia trebuind să locuiască îngrădiți de restricții stricte, în propriile cazărmi ale seniorului lor, construite conform decretului, fără sisteme de apărare. Același edict permitea shogunatului să aibă trupe al căror număr de luptători să depășească numărul tuturor celorlalte forțe la un loc. În decursul secolelor de pace care au urmat, Bakufu au permis ca aceste reguli să devină mai puțin stricte. În ultimii ani, daimyo din Tosa, Choshu și Satsuma, bazându-se pe puterea lor personală au silit organele de control să accepte sporirea numărului de luptători până ce au fost nevoiți să-i trimită acasă pe cei în plus.

— Ogama nu e un tâmpit, nu mă va lăsa niciodată să scap, spuse Sanjiro. Eu i-aș pune capul în țepă dacă l-aș prinde în cursă.

— Nu e un tâmpit, dar poate fi păcălit, apoi Katsumata adăugă încet: Pe lângă cedarea Porților, ai putea să fii de acord, ca, dacă are lor o convenție a daimyo, când o avea, tu ai să-i sprijini pretenția de a deveni șeful Sfatului Bătrânilor.

Sanjiro izbucni:

— Niciodată! El știe că eu n-o să fiu niciodată de acord cu asta. Cum o să creadă el o prostie ca asta?

— Pentru că e Ogama, pentru că și-a fortificat Strâmtoarea Shimonoseki cu zeci de tunuri din fabrica lui de arme, construită de

olandezi. Care nu e un secret atât de mare. Și crede, ca atare, pe drept cuvânt, că poate opri navele gai-jinilor de a o folosi după pofta inimii lui, fără ca aceia să-i facă ceva. Că numai el, crede el, poate pune în aplicare dorința împăratului de a-i da afară din țară pe gai-jini, că numai el poate reda împăratului hățurile puterii. Atunci de ce să nu pretindă marea dregătorie *tairo* – dictator?

— Țara se va dezmembra înainte ca să se întâmple asta.

— Ultimul motiv pentru care va primi favorabil un posibil armistițiu este pentru că, stăpâne, el n-a avut niciodată stăpânire asupra Porților. Nu e oare un parvenit, un uzurpator, nu e neam de rând? spuse Katsumata cu un rânj. Nu e vechi sau slăvit ca al tău. Un alt motiv: el va accepta armistițiul pe care-l oferi deoarece în oferta ta vei include și faptul că armistițiul e permanent.

În mijlocul zarvei mânioase și pline de uimire care a urmat, Sanjiro se holbă la sfetnicul său, încremenit de numărul imens de concesi pe care le propusese Katsumata. Neînțelegând, dar cunoscându-l pe Katsumata prea bine, le făcu celorlalți semn să plece.

— Ce se ascunde în spatele tuturor acestora? întrebă nerăbdător. Ogama știe că orice armistițiu e valabil doar până ajung cu bine în spatele munților mei, în siguranță, unde îmi voi mobiliza întreaga Satsuma și apoi voi porni în marș către Kyoto ca să reintru în stăpânirea drepturilor mele, să răzbun insulta care mi-a fost adusă și să-i iau capul. De ce-mi servești prostiile astea?

— Pentru că te afli în pericol de moarte, cum n-ai fost niciodată până acum, stăpâne. Ești prins în capcană. Printre noi se află spioni. Am nevoie de timp să pregătesc nave în Osaka și am un plan de bătlie.

În cele din urmă Sanjiro spuse:

— Foarte bine, negociază.

Negocierile durau de șase zile. În acest timp Sanjiro stătea la Fushimi fără să facă nici o mișcare, dar spionii lui se aflau pe toate drumurile care duceau și veneau de la Kyoto. Ca semn de încredere reciprocă, Sanjiro fusese de acord să se stabilească pe o poziție mai greu de apărut, iar Ogama își retrăsese toate forțele, în afară de un grup simbolic plasat de-a curmezișul căii pe care putea fugi Sanjiro. Apoi amândoi așteptară ca celălalt să facă o greșală. Dobândind puterea supremă la Kyoto, oricât era ea de firavă, Ogama, sprijinit de peste o mie de samurai, părea mulțumit să-și întărească puterea asupra Porților, cultivând pe unii daimyo și în special pe oameni de la Curte, care-l simpatizau. Pe aceștia Ogama i-a convins să-l abordeze pe împărat, și să-l roage să-i ceară demisia imediat lui Anjo și a Sfatului Bătrânilor, să convoace o Convenție a daimyo, cărora să li se dea puterea de a numi un nou Sfat al Bătrânilor – el însuși devenind *tairo*, urmând să conducă țara până ce shogun Nobusada ajungea la

majorat. Și, dintr-o lovitură, îi înlocuia astfel pe toți adepții lui Toranaga din Bakufu.

Vestea că tunurile lui Ogama trăsese în navele gai-jinilor îi plăcuse foarte mult împăratului, bucurându-l acest lucru foarte mult pe senior, iar armistițiul oferit de Sanjiro și concesiile extraordinare oferite de acesta îi ridicaseră și mai mult influența la Curte.

— Armistițiul este acceptat, îi comunicase el arogant lui Katsumata cu o zi în urmă. Vom ratifica acordul, de acum în șapte zile, aici la cartierul meu central. Apoi vă puteți retrage la Kagoshima.

Dar în acea dimineață venise vestea surprinzătoare a propusei vizite a shogunului Nobusada. Imediat Sanjiro trimise după Katsumata.

— Ce i-a apucat pe Anjo și pe Yoshi de au fost de acord? Au înnebunit? Orice s-ar întâmpla, ei tot pierd.

— Sunt de acord, stăpâne, dar asta face situația ta și mai plină de primejdie. Dacă Ogama ține Porțile, având deci acces la împărat, orice dușman al lui Ogama este dușman al împăratului.

— Clar ca lumina zilei! Ce să fac? Ce propui?

— Imediat, trimite lui Ogama o scrisoare care să propună o întâlnire peste trei zile pentru a discuta toate implicațiile vitale. El trebuie să fie la fel de surprins ca orice alt daimyo. Între timp la noapte, după ce se întunecă, punem în aplicare planul de bătălie.

— Nu putem să fugim fără ca Ogama să știe, peste tot în jurul nostru sunt spioni, iar trupele lui sunt la o distanță de la care pot interveni cu ușurință. În clipa în care va auzi că părăsim tabăra, se va năpusti asupra noastră.

— Da, dar noi vom părăsi tabăra exact așa cum e, luându-ne numai armele. Eu sunt mai șiret ca el, îl cunosc.

Mânios, Sanjiro spusese:

— Dacă e așa, atunci de ce n-ai mirosit atacul prin surprindere, ei?

— O, ba l-am mirosit, ar fi putut răspunde Katsumata, dar îmi venea mai la îndemână ca Ogama să dețină temporar Porțile. N-am scăpat noi din capcana întinsă de el fără prea mare bătaie de cap? Ogama nu va fi niciodată în stare să se descurce cu Curtea, cu daimyo ostili, cu Tosa, cu vizita shogunului Nobusada sau cu Prințesa Yazu. Nobusada nu va ajunge. Ogama va fi socotit răspunzător și de moartea lui.

— Îmi pare așa de rău, stăpâne, spusese el, prefăcându-se a-și cere scuze. O să descopăr de ce spionii tăi au dat greș. Vor cădea niște capete.

— Bine.

Curând după căderea întunericului trimise niște oameni special instruiți care au ucis pe tăcute grupul de luptători Choshu care-i

spionau și care nu se așteptau la așa ceva. Apoi, urmând planul de bătălie al lui Katsumata, cu excepția lui și a celor o sută de cavaleriști ai lui, Sanjiro și regimentul porniră în grabă spre sud, având ordin să lase o sută de oameni la fiecare trei *ri* ca să i se alăture lui Katsumata pe măsură ce el se retrăgea, venind în urma lor. Plin de încredere, Katsumata pregăti o ambuscadă de-a curmezișul drumului către Kyoto. Era sigur că dacă reușea să supraviețuiască până în zori, ademenindu-i pe luptătorii Choshu să poarte o luptă în pripă, atunci ei vor renunța probabil la luptă și se vor întoarce la Kyoto ca să-și întărească poziția acolo, lăsând în urmă doar o grupă simbolică de luptători care să-i urmărească. Nenumărate zvonuri circulau după care alianțele lui Ogama începeau deja să se destrame, dezacordul fiind mărit de minciunile răspândite de aliații ascunși ai lui Katsumata.

Așa că rămase surprins să constate că Ogama conducea personal urmărirea și că fuseseră ajunși din urmă atât de repede. Karma.

— Atacați! strigă Katsumata.

Și din nou își întoarse calul după pretinsa lor fugă. Imediat cavaleria lui, care părea să se fi împrăștiat, se strânse în formații furioase și sparse rândurile adversarilor lor care fură împinși înapoi în dezordine. Aerul rece și umed deveni greu de mirosul sudorii, al fricii și al sângelui care îi ardea nările. Oamenii mureau la stânga și la dreapta lui, oameni de-ai lui și de-ai lor, dar el își croia drum înainte, și acum drumul către Ogama era aproape liber. Dar și de data aceasta intenția lui fu dejucată, așa că el încetă lupta și o luă la fugă, de fapt se retrase cu adevărat de această dată, cei care mai erau în viață urmându-l. Din cei o sută mai rămăseseră douăzeci.

— Aduceți oamenii de rezervă! Cinci sute de koku pentru capul lui Katsumata! strigă Ogama și o mie pentru cel al seniorului Sanjiro!

— Stăpâne! Unul dintre căpitaniii lui cei mai experimentați arată cu degetul în sus: neobservați în zarva luptei, norii de furtună ocupaseră aproape tot cerul și fâșii se ridicau în direcția lunii. Îmi pare rău, dar drumul înapoi spre Kyoto este greu și nu știm dacă câiniiăștia șireți nu au pus la cale o altă ambuscadă și ne pândesc.

Ogama se gândi o clipă.

— Contramandați rezervele! Ia cincizeci de oameni călare și hărțuie-i până-i termini. Dacă îmi aduci capul unuia din cei doi, te fac general, și-ți dau zece mii de koku. Încetați lupta! Pe loc, căpitaniii lui se îndreptară în grabă, și începură să strige ordine. Cu amărăciune, Ogama se uită iscoditor în întunericul care se lăsa și în care dispăruseră Katsumata și oamenii lui.

— Pe strămoșii mei, bombăni el, când ajung *tairo*, Satsuma va deveni un protectorat Choshu, tratatele vor fi anulate și nici o navă gai-jin nu va mai trece vreodată prin strâmtorile mele!

Apoi își întoarse calul și, însoțit de gărzile personale, dădu pinteni calului îndreptându-se bucuros spre Kyoto. Și spre destinul lui.

În aceeași seară, la Legația franceză din Yokohama petrecerea și recitalul pe care le organizase Seratard în onoarea Angelicăi se bucura de un mare succes. Bucătarul șef se autodepășise, făcuse pâine proaspătă, pregătise platouri cu stridii, rasol de languste, raci, creveți, gătise pește din regiune, dres cu ghimbir și usturoi, servit cu praz din propria lui grădină și tarte *aux pommes*, merele uscate venite din Franța fiind folosite numai în ocazii speciale. Șampanie La Doucette și o sticlă de Margaux din satul lui de baștină, de care era foarte mândru. După ce s-a luat masa și s-au fumat țigările de foi, aplauze puternice l-au anunțat pe André Poncin, pianist desăvârșit, deși nu prea dornic să cânte, apoi au urmat alte aplauze după fiecare piesă, iar acum, aproape de miezul nopții, și după trei bisuri, toți ovaționau în picioare după ce se stinsese ultimul acord minunat al unei sonate de Beethoven.

— Minunat...

— Superb...

— O, André, spuse în franceză Angélique, cu respirația tăiată, din locul de onoare de lângă pian pe care-l ocupa, cu mintea departe de nenorocirea care-o pândea. A fost așa de frumos, vă mulțumesc foarte mult.

Evantaiul îi flutură fermecător, ochii și chipul ei arătau perfect, noua crinolină așezată peste fuste puse pe cercuri, avea decolteu adânc, lăsându-i umerii goi, iar mătasea verde, fină, cădea în cascadă în volane care îi accentuau talia ca de viespe.

— *Merci, mademoiselle*, răspunse Poncin, se ridică de pe scaun, își ridică paharul, abia ascunzându-și sentimentele. *Á toi!*

— *Merci, monsieur*, spuse ea.

Apoi se întoarse din nou către Seratard, care era înconjurat de Norbert Greyforth, Jamie McFay, Dimitri și alți negustori, toată lumea în haine de seară, cu cămăși de mătase cu jabouri, veste în culori vii și cravate, unele din ele noi, dar cele mai multe vechi, șifonate și călcate la repezeală din cauza prezenței ei acolo. Mai erau niște ofițeri francezi din armata terestră și marină, cu uniforme pline de galoane, cu săbii de paradă care măreau strălucirea lor neobișnuită, și militari britanici care semănau și ei cu niște păuni. Două din celelalte femei din colonie se aflau și ele în încăperea aglomerată luminată de lămpi cu ulei și lumânări, Mabel Swann și Victoria Lunkchurch. Amândouă erau voinice, puțin peste douăzeci de ani, fără copii, soții de negustori, și amândouă se uitau cruciș de gelozie, ținându-și soții transpirați priponiți pe lângă ele.

— E timpul, domnule Swann, spuse Mabel Swann, pufnind plină

de acreală pe nas. Da. Rugăciunea și la culcare, cu o plăcută ceașcă englezească de ceai.

— Dacă ești obosită, draga mea, tu și Vie...

— Imediat!

— Și tu, Barnaby, sări Victoria Lunkchurch, cu accentul ei de Yorkshire la fel de greoi ca și șoldurile. Și scoate-ți gândurile tale murdare din cap, băiete, înainte să te ating cum meriți!

— Pe cine, pe mine? Pen' ce?

— Pen' aia, tu și poama aia străină de colo, să te ierte Dumnezeu, spuse ea cu și mai mult venin. Ieși!

Nimeni nu le simți lipsa și nici nu știu că au plecat. Toată lumea se concentra asupra invitatei de onoare, încercând să ajungă mai aproape de ea, sau dacă erau în cercul din jurul ei, să nu fie împinși cu coatele din acest cerc.

— O seară splendidă, Henri, spuse Angélique.

— Asta numai din cauza ta. Făcându-ne onoarea de a fi cu noi faci ca totul să fie mai frumos.

Seratard îi spunea platitudini politicoase în timp ce se gândea: ce păcat că nu ești tu deja măritată, și deci gata pentru o legătură amoroasă cu un om de cultură. Biata fată, să trebuiască să înduri tu un văcar scoțian, cu caș la gură, oricât de bogat ar fi el. Mi-ar face plăcere să fiu primul tău amant adevărat, va fi o bucurie să te învăț.

— Zâmbești, Henri? spuse ea, brusc conștientă că era mai bine să fie prudentă cu acest om.

— Tocmai mă gândeam ce perfect va fi viitorul tău și asta m-a făcut să fiu fericit.

— A, ce amabil ești!

— Cred că...

— Domnișoară Angélique, dacă-mi permiteți să fiu atât de îndrăzneț, vom avea o cursă, sâmbăta care vine, întrerupse Norbert Greyforth, furios că Seratard o monopolizase, dezgustat că individul avea moșia de a vorbi franceza pe care el n-o înțelegea, detestându-l pe el și tot ce venea din Franța, cu excepția lui Angélique. Noi... o să fie o nouă cursă, în, ă... în onoarea dumneavoastră. Ne-am hotărât s-o numim Cupa îngerului, nu-i așa, Jamie?

— Da, spuse Jamie McFay. Amândoi erau în conducerea Jockey Clubului, și în aceeași măsură fermecați de ea. Noi, mă rog, am hotărât că va fi ultima cursă a zilei și firma Struan oferă banii de premiu, douăzeci de guinee pentru cupă. Vreți să înmânați premiul, domnișoară Angélique?

— O, da, cu plăcere, dacă domnul Struan e de acord.

— O, da, bineînțeles.

McFay ceruse deja permisiunea lui Struan, dar el ca și toți cei care auziseră replica ei se întrebau ce implicații putea avea, deși toate

pariurile împotriva logodnei căzuseră. Chiar și între patru ochi, nu obținuse de la Struan nici un indiciu, deși McFay simțise că e de datoria lui să-i aducă la cunoștință zvonurile.

— Să nu aud de treburile astea murdare, Jamie. Nimic.

El fusese de acord, dar neliniștea lui crescuse. Căpitanul unei nave comerciale venite în port, un vechi prieten de-al lui, îi strecurase o scrisoare de la mama lui Malcolm prin care ea îi cerea un raport confidențial: *Doresc să știu tot ce s-a întâmplat de când individul Richaud a sosit la Yokohama, Jamie. Orice, zvon, fapte, bârfe și nu cred că e necesar să insist spunându-ți că trebuie să rămână un secret foarte important al nostru.*

Fir-ar să fie, gândi Jamie, sunt angajat printr-un jurământ sfânt să-l servesc cu credință pe tai-pan, indiferent cine este el și acum mama lui vrea... Dar la urma urmelor, o mamă are drepturi și ea, nu? Nu neapărat, dar doamna Struan are, deoarece este doamna Struan și, de, sunt obișnuit să fac tot ce vrea ea. N-am îndeplinit poruncile, cererile și sugestiile ei ani de zile? Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să te protestezi singur, Jamie. Nu conduce ea în realitate de ani de zile pe Culum și firma Struan? Și nici tu și nici nimeni altcineva n-a vrut vreodată să țină seama de acest adevăr.

— E adevărat! bombăni el acum, șocat de gândul că-i fusese frică să privească acest adevăr în față și simțindu-se brusc stânjenit, încercă să-și ascundă gafa, dar toată lumea era atentă în continuare doar la Angélique, în afară de Norbert.

— Ce e adevărat, Jamie? întrebă el în zarva conversației, zâmbind calm.

— Totul, Norbert. Extraordinară seară, nu? Spre marea lui ușurare, Angélique le abătu atenția amândurora.

— Noapte bună, noapte bună, Henri, domnilor, spuse ea în ciuda protestelor generale. Îmi pare rău, dar trebuie să-mi văd pacientul înainte de a mă culca.

Își întinse mâna. Cu o eleganță îndelung exersată, Seratard i-o sărută, Norbert, Jamie și ceilalți sărutându-i-o stângaci și, înainte ca altcineva să se ofere, André Poncin spuse:

— Poate îmi permiteți să vă conduc acasă?

— Bineînțeles, de ce nu? Muzica dumneavoastră m-a ridicat în al nouălea cer.

Noaptea era rece, cerul acoperit, dar destul de plăcută. Șalul de lână stătea aruncat incitant în jurul umerilor, poalele crinolinei largi se târau neglijent în praful trotuarului de lemn – atât de necesar în timpul ploilor de vară care transformau drumurile în adevărate mlaștini. Angélique plutea și numai o părticică a ființei ei atingeau pământul.

— André, cânti minunat. O, cât aș vrea să pot cânta ca tine, spuse

ea sinceră.

— Totul depinde numai de exercițiu, doar exercițiu.

Mergeau alene spre clădirea firmei Struan, puternic luminată, vorbind prietenos în franceză, André fiind foarte conștient de privirile invidioase ale bărbaților care se revărsau trecând strada către Clubul zgomotos, plin până la refuz și îmbietor, înviorat de prezența ei, nu din poftă, pasiune sau dorință, ci pur și simplu de compania ei și de trăncăneala ei plăcută care nu prea cerea răspuns. Cu o seară înainte, la dineul francez al lui Seratard, oferit într-o cameră particulară a Hotelului Yokohama, șezuse alături de ea și constatase că tinerețea ei și aparenta ei frivolitate erau reconfortante. Dragostea ei pentru Paris, felul în care cunoștea orașul, restaurantele, teatrele, cancanurile despre prietenele ei, ocazia de a râde de ele și de a hoinări sau a călări în Bois, toată agitația Celui de al Doilea Imperiu, toate îl umplură de nostalgie, amintindu-i de perioada când fusese la universitate și cât de mult îi era și lui dor de casă.

Petrecuse prea mulți ani în Asia, în China și aici. E curios că fata asta seamănă așa de mult cu propria mea fiică. Marie are aceeași vârstă, s-au născut în aceeași lună, iulie, același an... Se corectă: poate seamănă cu Marie. Câți ani au trecut de când am rupt legăturile cu Françoise și le-am lăsat pe amândouă în pensiunea aceea de familie, din apropierea Sorbonnei, unde stătusem cu chirie? Câți ani au trecut de când le-am văzut pentru ultima oară? Zece, *Merde*. N-ar fi trebuit să mă însor nicicum, fie că Françoise era însărcinată, fie că nu era. Eu am fost prostul, nu ea. Cel puțin ea s-a remăritat și ține pensiunea. Dar Marie? Zgomotul valurilor îi atrase privirea către mare. Un pescăruș răzleț țipă deasupra capetelor lor. Nu departe de mal se vedeau luminile de poziție ale navei lor amiral și asta rupse vraja, amintindu-i de misiunea lui și făcându-l să-și concentreze gândurile. Ca o ironie, această fată zveltă devine acum un pion important în marele Joc. Franța contra Anglia. O ironie, dar așa e viața. Las totul pentru mâine, sau poimâine, sau pornesc jocul așa cum ne-am înțeles, eu și Henri?

— A, spunea ea, fluturându-și evantaiul, mă simt atât de fericită în această seară. André, muzica ta mi-a dat atât de mult, m-a făcut să mă simt la Opera, m-a înălțat într-atât că pot mirosi parfumul Parisului...

În ciuda intențiilor sale, să lăasă ademenit. Din pricina ei sau pentru că îmi amintește că așa ar putea arăta și Marie? Nu știu, dar nu contează. Angélique, în această seară te las să plutești fericită cu balonul visurilor tale. Ziua de mâine e colea! Apoi nările lui prinseră o boare din parfumul ei, Vie de Camille, amintindu-i de sticluta infimă pe care o obținuse de la Paris cu atâta greutate pentru *musume* Hana – Floare – și o furie bruscă îl făcu să renunțe la impulsul de a fi drăguț. Nu se afla nimeni prin apropiere ca să-i poată auzi, cea mai mare

parte din Strada Mare fiind pustie. Chiar și în aceste condiții, el vorbea în șoaptă:

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar am vești personale pe care ar trebui să le afli. Nu pot să ți le spun pe ocolite ca să le mai îndulcesc, tatăl tău a fost acum câteva săptămâni la Macao și a jucat sume mari la jocuri de noroc și a pierdut! Îi văzu paloarea subită, simți compătimire pentru ea, dar continuă așa cum plănuiseră Seratard și el. Îmi pare rău.

— Sume mari, André? Adică cât?

Vocea abia i se auzea. Se uita țintă la el, cu ochi mari, stând țepănă la adăpost de vânt, în dreptul unei clădiri.

— A pierdut totul, firma și banii tăi.

Ea respiră cu greutate.

— Totul? Și banii mei? Nu putea să facă asta! Nu se poate!

— Îmi pare rău, a putut și a și făcut-o! El e apărat de lege, tu ești fiica lui, femeie nemăritată, în afară de faptul că ești minoră, el e tatăl tău și are autoritate legală asupra ta și asupra a tot ce posezi, dar sunt sigur că știi asta. Îmi pare rău. Mai ai și alți bani? Întrebă el, știind bine că ea nu avea.

— Ți pare rău? Ea se cutremură și se chinu să-și adune mintea în fața realității atât de brutale că a doua ei mare spaimă se împlinise și devenise fapt cunoscut de toată lumea, ceea ce rupse în bucăți pavăza pe care și-o făcuse cu atâta grijă. Cum de-ai... de-ai aflat toate astea? se bâlbâi ea, străduindu-se să poată respira. Banii, banii mei sunt ai mei... Tata a promis...

— S-a răzgândit. Afară de asta, Hong Kong-ul e un sat; nu există secrete în Hong Kong, Angélique, nici acolo, nici aici. Azi a sosit o scrisoare din Hong Kong, trimisă de un partener de afaceri. El a transmis detaliile. Era în Macao în acel timp și a fost martor la prăpăd! continuă el să-i vorbească pe un ton prietenos și îngrijorat, așa cum se cuvenea să facă un bun prieten, dar îi spunea numai o jumătate de adevăr. El și cu mine, noi, noi deținem unele din hârtiile semnate de tatăl tău, împrumuturi de anul trecut care n-au fost încă plătite.

O altă străfulgerare de teamă o înfioră.

— Tata... nu-și prea plătește datoriile?

— Nu, îmi pare rău s-o spun, dar nu și le plătește.

Cu sufletul zdrobit, se gândea la scrisoarea mătușii ei, acum știa sigur că datoria către unchiul ei nu fusese nici ea plătită și că el era în închisoare pentru că... poate din cauza mea, ar fi dorit să strige ea în gura mare, în același timp chinuindu-se să-și păstreze cumpătul, dorind ca totul să fie un vis. Dumnezeu, Dumnezeu, ce-o să mă fac?

— Vreau să știi că dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să mi-o spui.

Brusc, se repezi la el cu voce stridentă:

— Să mă ajuți tu? Mi-ai distrus liniștea, dacă ceea ce spui e adevărat. Să mă ajuți? De ce mi-ai spus asta acum, de ce, de ce, de ce, când eram atât de fericită?

— E mai bine să afli imediat. E mai bine să-ți spun eu decât un dușman.

— Dușman, care dușman? se schimonosi ea la față. De ce să am eu dușmani? N-am făcut nimic nimănui, nimic, nimic!

Lacrimile începură să i se reverse pe față, împotriva voinței sale; el o luă în brațe o clipă, plin de compasiune, apoi își puse ambele mâini pe umerii ei și o zgâlțâi...

— Încetează, spuse el, înăsprindu-și vocea. Doamne Dumnezeule, încetează, nu înțelegi, eu încerc, eu încerc să te ajut!

Câțiva bărbați se apropiau de ei pe partea cealaltă a străzii, el văzu că mergeau clătinându-se, preocupați numai de ei înșiși. Nu se vedea nimeni în apropiere, doar niște bărbați care se îndreptau spre Club, departe în josul străzii. Ei doi stăteau în umbra clădirii lângă care se opriseră. O zgâlțâi din nou. Ea gemu.

— Mă doare!

Dar nu mai plângea, își revenise.

El se gândi cu răceală că exact acest procedeu îl aplicase de o sută de ori înainte, debitând adevăruri strâmbe și amenințări, pentru a da pe brazdă alte și alte persoane nevinovate, pentru binele Franței. Și cu bărbații e mult mai ușor să ai de-a face decât cu femeile... Pe bărbați îi lovești cu piciorul drept în coaie sau îi ameninți că le tai, sau le bagi ace în ele, și-i destul. Dar cu femeile? E dezagreabil să tratezi femeile în acest fel.

— Ești înconjurată de dușmani, Angélique. Sunt mulți care nu vor ca tu să te măriți cu Struan, mama lui va lupta cu tine în orice chip, va...

— N-am spus niciodată că ne vom căsători, e... e un zvon, un zvon, atât și nimic mai mult.

— *Merde!* Bineînțeles că e adevărat! Doar te-a cerut, nu? O zgâlțâi din nou, fără multe menajamente. Nu te-a cerut?

— Mă doare, André. Da, da, m-a cerut...

Îi dădu o batistă, mai binevoitor acum.

— Ține, ștergeți ochii, nu avem mult timp la îndemână.

Blajină, ea îl ascultă supusă, începu să plângă, apoi se opri.

— De-ce-ești-atât-de-groaznic? îi spuse ea dintr-o suflare.

— Eu sunt singurul tău prieten adevărat pe care-l ai aici. Sunt cu adevărat de partea ta, gata să te ajut. Singurul prieten adevărat în care te poți încrede. Singurul prieten pe care-l ai, jur, singurul care te poate ajuta. În mod obișnuit ar fi adăugat cu înflăcărare: jur pe Dumnezeu, dar consideră că ea mușcase momeala, și păstră expresia pentru mai

târziu. E mai bine să auzi dinainte adevărul în taină. Acum ai timpul să te pregătești. Vestea nu va ajunge aici cel puțin o săptămână de acum încolo. Asta îți dă timpul necesar ca logodna să fie făcută în mod solemn și oficial.

— Poftim?

— Struan e gentleman, nu? Cu efort, el își ascunse surâsul batjocoritor. Gentleman englez, pardon, scoțian, britanic. Nu e un gentleman mândru de cuvântul dat? Ce zici? De îndată ce promisiunea e publică, n-o mai poate retrage, fie că ești săracă lipită, fie că nu. Indiferent de ce a făcut tatăl tău, indiferent ce spune mama lui.

Știu, știu, dori ea să ție. Dar sunt femeie și trebuie să aștept. Am tot așteptat și acum e prea târziu, oare e chiar târziu? O, Sfântă Fecioară, ajută-mă!

— Nu... nu cred că Malcolm mă va învinovăți pe mine pentru păcatele tatei, nici n-o va asculta pe mama lui...

— Mă tem că trebuie s-o asculte, Angélique. Ai uitat că Malcolm Struan e și el minor, oricât ar fi el de tai-pan. Împlinește douăzeci și unu de ani abia în mai, anul viitor. Până atunci, ea poate să-i ridice tot felul de bariere legale, chiar să anuleze logodna, conform legislației engleze!

Nu era el absolut sigur de asta, dar ideea părea rezonabilă și era posibilă după legea franceză.

— Ar putea să-ți facă și ție necazuri, poate să te cheme în fața tribunalului, adăugă el cu tristețe. Struanii sunt puternici în Asia. Asia e aproape numai teritoriul lor. Poate să te târască în fața tribunalului. Știi ce se spune despre judecători, despre orice judecător, nu? Ea poate să facă să fii dusă în fața unui magistrat, să te acuze că ești o femeie ușoară, o curtezană, care aleargă doar după banii lui sau chiar mai rău. Ea poate să te zugrăvească în fața judecătorului într-un tablou dezgustător, în vreme ce tu stai în boxa acuzatului lipsită de apărare: tatăl tău, un nepricopsit falimentar și care joacă jocuri de noroc, unchiul tău în închisoarea datornicilor, tu lipsită de un sfânt, o aventurieră.

Fața ei căpătă o înfățișare sălbatică.

— Cum ai aflat de unchiul Michel? Cine ești?

— Nu e nici o minune la mijloc, Angélique, spuse el, fără nici o stingereală. Câți cetățeni francezi sunt în Asia? Nu mulți. Nici unul ca tine. Și oamenilor le place să bârfească. Eu sunt André Poncin, negustor în China, negustor în Japonia. N-ai de ce să te temi de mine. Nu doresc nimic, numai prietenia ta, încrederea ta și să te ajut.

— Cum? Pe mine nu mă mai poate ajuta nimeni!

— Ba da, spuse el blând, privind-o cu multă atenție. Îl iubești, nu-i așa? Ai fi cea mai bună soție pe care ar putea-o avea un bărbat, dacă ți s-ar da ocazia, nu?

— Da, da, cu siguranță...

— Atunci fă presiuni asupra lui, ademeneste-l, convinge-l în orice mod poți să anunțe logodna voastră public. Te pot îndruma! Abia acum ea îl asculta într-adevăr, înțelegea cu adevărat ce-i spunea, și cu blândețe îi dădu lovitura de grație. O femeie înțeleaptă, și tu ești la fel de înțeleaptă pe cât ești de frumoasă, s-ar mărita repede. Foarte repede.

Struan citea, lampa de ulei de pe masa de lângă pat dădea destulă lumină, ușa către camera ei era întredeschisă. Patul era confortabil, și el se adâncise în povestirea pe care o citea, cămașa de noapte de mătase îi scotea în evidență culoarea ochilor, fața îi părea încă palidă și trasă, fără vigoarea de dinainte. Pe masa de lângă pat se afla un somnifer, pipa și tutunul, chibriturile și niște apă cu un infim adaus de whisky:

— O să-ți facă bine, Malcolm, îi spuse Babcott. E cel mai bun medicament pentru dormit pe care-l poți lua, dacă îl bei slab. E mai bun decât tinctura de opiu.

— Fără ea stau treaz toată noaptea și mă simt groaznic.

— Sunt șaptesprezece zile de la accident, Malcolm, e timpul să întrerupi, Malcolm. Să nu mai iei deloc tinctură, nu e bine să te bazezi pe medicamente ca să dormi. E mai bine să nu mai luăm.

— Am mai încercat și înainte, dar n-am putut. O să întrerup într-o zi, două...

Draperiile fuseseră trase pentru noapte, camera era plăcută, tic-tacul ceasornicului elvețian bogat împodobit suna liniștitor. Se făcuse aproape ora unu și citea *Crimele din Rue Morgue* pe care i-o împrumutase Dimitri în acea dimineață spunându-i:

— Cred c-o să-ți placă, Malc. E o povestire detectivistă. Edgar Allan Poe este unul din cei mai buni scriitori ai noștri, pardon, a fost, că a murit în '49, în anul de după goana după aur. Am o colecție întreagă cu cărțile și poeziile lui, dacă-ți place.

— Mulțumesc, ești foarte drăguț. Frumos din partea ta să mă vizitezi atât de des. Dar de ce ești atât de posomorât azi, Dimitri?

— Veștile de acasă sunt proaste. Ai mei... totul e anapoda, Malc, totul e încurcat, veri, frați, unchi luptă și de o parte și de alta. La naiba, nu ai nevoie să auzi asemenea lucruri. Știi ce, am o groază de alte cărți, de fapt o întreagă bibliotecă.

— Povestește-mi de familia ta, te rog, spusese el, simțind cum se strecoară în el durerea, cum se întâmpla în fiecare zi. Zău, aș vrea să aud.

— În regulă, sigur. Mă rog, când bunicul meu și familia lui au venit din Rusia, din Crimeea – ți-am spus că ai mei au fost cazaci – s-au stabilit într-un loc liniștit numit Far Hills în New Jersey, au făcut

agricultură acolo până la războiul din 1812 – bunicul meu a murit în acel război – un loc extraordinar pentru crescut cai și am devenit prosperi. Familia mea a locuit în New Jersey, doar doi din fii bunicului meu s-au mutat în sud, în Richmond, Virginia. Când eram în armată, – o, cam acum vreo cincisprezece ani pe vremea aceea exista Armata Uniunii, nu a Nordului și a Sudului, am intrat la cavalerie și am stat acolo cinci ani, am bătut aproape tot timpul prin zona de sud, sud și vest, în Războaiele Indiene, dacă se pot numi așa. Mi-am petrecut cea mai mare parte din timp în Texas, un an pe când mai era republică, ajutându-i pe texani să-i alunge pe indieni de acolo, apoi o vreme, după ce Texasul s-a alăturat Uniunii în '45 am fost staționați lângă Austin. Acolo e locul în care am întâlnit-o pe soția mea, Emilie, și ea e din Richmond, tatăl ei era colonel de aprovizionare. Doamne, ce loc frumos e acolo, în jurul Austinului, dar și mai frumos la Richmond, Emilie... Să te ajut cu ceva?

— Nu, nu, mulțumesc, Dimitri, durerea o să treacă. Continuă, te rog... când vorbești... când îmi vorbești mă simt mai bine.

— Sigur, în regulă. Emilie, Emilie Clemm după numele ei de domnișoară, era o verișoară îndepărtată a soției lui Poe, Virginia Clemm, ceea ce n-am descoperit decât mai târziu, dar așa am ajuns să am o colecție a lucrărilor lui Poe, răsă Dimitri. Poe a fost un mare scriitor, dar un și mai mare bețiv și afemeiat. Se pare că toți scriitorii sunt niște pierde-vară, bețivi și cam curvari. Ia de exemplu pe Melville. Poate că asta îi face să fie scriitori, eu, eu nu pot scrie o scrisoare fără să asud. Tu te descurci?

— O, eu pot scrie scrisori... trebuie să scriu, și țin și un jurnal ca cei mai mulți. Ziceai de Poe...?

— Eram pe punctul de a-ți spune că s-a însurat cu Virginia Clemm pe când ea avea doar treisprezece ani – mai era și verișoară cu el, închipuie-ți – și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, dar se pare că fericirea lor n-a fost chiar ca în basme, dacă ceea ce s-a spus în ziare și s-a bârfit e adevărat. A fost un pui de lele nerușinat, deși ei nu părea să-i pese. Emilie a mea nu avea treisprezece ani, ci optsprezece și era o frumusețe cum nu întâlnești decât în sud, și chiar și atunci doar rar. Ne-am căsătorit când am ieșit din armată, am intrat la Cooper-Tillman în Richmond. Ei doreau să se extindă, să producă armament și muniții pentru export către Asia, treabă în care eu mă pricepeam, cum mă pricepeam la vânatoare de indieni și negoțul cu cai. Bătrânul Jeff Cooper a socotit că puștile și alte mărfuri exportate din Norfolk, Virginia s-ar împăca numai bine cu negoțul de opiu în susul coastei chineze, aducând în schimb argint și ceai la Norfolk. Dar îl știi pe Jeff. Cooper-Tillman și Struan sunt prieteni vechi, nu?

— Da și sper să rămână prieteni. Continuă.

— Prea multe nu mai sunt de spus. Cu anii, alții din familie s-au

mutat în dus și s-au împrăștiat. Maică-mea era din Alabama, am doi frați și o soră, toți mai mici ca mine. Acum Billy e în regimentul 1 de cavalerie al Nordului și fratele meu cel mai mic, Janny – care poartă numele lui tata mare – Janov Syborodin, Janny e în cavalerie și el, dar în regimentul 3 din Virginia, cercetași de avangardă. Totul e o idioțenie. Cei doi frați ai mei habar n-au de război și lupte și o să fie omorâți, cum te văd și cum mă vezi, ageamii.

— Tu... n-ai de gând să te întorci acasă?

— Nu știu, Malc. În fiecare zi îmi zic că da, în fiecare noapte îmi zic că da și în fiecare dimineață zic nu. Nu vreau să mă apuc să-mi omor rudele, frații, indiferent de ce parte sunt.

— De ce ai plecat și ai venit în acest loc uitat de Dumnezeu?

— Emilie a murit. A făcut scarlatină. A fost o epidemie și ea a fost una dintre victime. S-a petrecut acum nouă ani. Tocmai eram pe punctul de a avea un copil.

— Ce ghinion oribil!

— Da. Și tu și eu, amândoi am avut destule necazuri...

Struan era așa de concentrat asupra cărții polițiste că nu auzi ușa dinafară care da spre apartamentul ei deschizându-se și închizându-se fără zgomot, nici pașii ei ușori, și nici n-o observă cum iscodește o clipă cu privirea, ca apoi să dispară, peste o clipă se auzi imperceptibil clanța de la ușa interioară a dormitorului ei. Își ridică ochii de pe carte. Acum asculta cu mare atenție. Ea îi spusese că o să vină la el, dar dacă dormea nu o să-l deranjeze. Iar dacă se simțea prea obosită urma să se ducă direct la culcare, tăcută ca un șoricel și o să-l vadă dimineața.

— Nu-ți face probleme, draga mea, îi spusese el fericit. Distrează-te. O să te văd la micul dejun. Somn ușor și ține minte că te iubesc.

— Și eu te iubesc, *chéri*. Somn ușor.

Acum stătea cu cartea în brațe. Cu efort mare, se săltă în capul oaselor și își lăsa picioarele pe marginea patului. Până aici totul era suportabil. Dar mai departe era imposibil. Nu se putea ridica în picioare, îi era peste puteri. Inima îi bătea cu putere, simți un val de greață și se culcă la loc. Cu toate astea se simțea parcă ceva mai bine ca în ziua precedentă. Trebuie să fac un efort, indiferent ce mârâie Babcott, își spuse cu înverșunare, frecându-și stomacul. Măine am să încerc din nou, de trei ori. Poate că e bine așa. Când se simți mai bine, începu din nou să citească, bucuros de carte, dar acum cartea nu-l mai captiva ca înainte, atenția lui rătăcea și în mintea lui începu s-o amestece și pe ea în povestea pe care o citea, când părea pe punctul de a fi asasinată, cadavre în jurul ei, el alerga să o salveze, când îl copleșeau imagini erotice. În cele din urmă puse cartea jos, marcând locul unde rămăsese cu o pagină pe care i-o dăduse ea, smulsă din

jurnalul ei. Mă întreb ce-o fi scriind ea în jurnal, știu eu că e foarte sânguincioasă. Despre mine și despre ea? Despre ea și despre mine? Se simți foarte obosit acum. Întinse mâna spre lampă, ca să dea fitilul în jos, apoi se opri. Păhăruțul cu licoarea de adormit îi făcea cu ochiul. Degetele îi tremurară. Babcott are dreptate, nu mai am nevoie de elixirul ăsta.

Hotărât, stinse lampa, se culcă pe spate și închise ochii, rugându-se pentru ea și pentru familia lui, pentru ca maică-sa să le dea binecuvântarea, și la urmă se rugă pentru el: O, Dumnezeuule, ajută-mă să mă fac bine. Mi-e teamă, mi-e tare teamă.

Dar somnul nu se lipea de el. Dacă se întorcea sau încerca să se întindă mai confortabil, orice mișcare îi provoca dureri, aducându-i aminte de Tokaido și de Canterbury. Zăcea pe jumătate adormit, pe jumătate treaz, în minte învălmășindu-i-se scenele cărții, macabrul acțiunii, curios să știe cum se va sfârși. I se perindau în imaginație tot felul de momente, scene, unele urâte, unele frumoase, unele pline de viață, fiecare mișcare cât de mică pe care o făcea trezindu-i valuri de durere. Timpul trecea, poate o oră, poate numai câteva minute, renunță la luptă, bău elixirul, se relaxă mulțumit, știind că în curând avea să plutească, să-i simtă mâna pusă pe el, mâna lui pe a ei, pe sâni, peste tot, și mâinile ei dibace, toată, nu numai mâinile.

Vineri, 5 octombrie

Chiar după revărsatul zorilor, Angélique se sculă din pat și se așează la masa de toaletă din dreptul ferestrelor cu arcadă care dădeau spre Strada Mare și port. Era foarte obosită. În sertarul încuiat se afla jurnalul ei, din piele roșie mată, încuiat de asemenea. Ea trase cheia din locul în care era ascunsă, îl descuie, apoi muie tocul în cerneală și scrise în jurnal, ca de la prietenă la prietenă – în aceste zile jurnalul îi părea să fi rămas singurul ei prieten, singurul cu care se simțea în siguranță.

Vineri, 5: altă noapte proastă, mă simt îngrozitor. Sunt patru zile de când André mi-a dat groaznica veste despre tata. De atunci n-am mai fost în stare să scriu nimic, să fac nimic, am încuiat ușile și am zăcut doborâtă la pat, pretinzând că am febră, și nu m-am ridicat decât pentru una sau două vizite pe zi la Malcolm al meu, ca să-i potolesc neliniștea, nedeschizând ușa decât cameristei mele, pe care n-o pot suferi. Am fost totuși de acord să-l primesc o dată pe Jamie și pe André. Bietul Malcolm, a fost înnebunit de grijă în prima zi când n-am apărut și nici n-am vrut să deschid ușa, a cerut să fie adus cu brancarda în budoarul meu ca să mă vadă, chiar dacă ar fi trebuit să dărmăm ușa ca să treacă. Am reușit să-l fac să renunțe, am făcut un efort să merg eu la el, a trebuit să-i spun că mă simt mai bine, că era vorba doar de o durere groaznică de cap, nu, nu am nevoie de Babcott, nu trebuie să-și facă griji din cauza lacrimilor mele, spunându-i, între patru ochi că e vorba de povestea care se întâmplă o dată pe lună, că uneori pierderea de sânge era mare, uneori îmi vine neregulat. A fost teribil de stânjenit că i-am vorbit despre ciclul meu! Neînchipuit de jenat! Ca și cum n-ar fi știut nimic despre meteahna asta femeiască. Uneori nu-l înțeleg defel, deși e atât de drăguț și curtenitor, cel mai curtenitor din câți am cunoscut. Am și altă grijă: bietul om nu se simte cu mult mai bine și are zilnic dureri atât de mari că-mi vine să plâng.

Binecuvântată Fecioară, dă-mi putere! gândi ea. Mai există și cealaltă problemă. O să încerc să nu mă neliniștesc, dar sunt înnebunită. Se apropie ziua. Apoi voi scăpa de această spaimă care mă îngrozește, dar nu de sărăcie. Și se apucă să scrie mai departe.

E atât de greu să ai un loc al tău și numai al tău în clădirea Struan, indiferent cât de confortabilă și plăcută ar fi, colonia e înfiorătoare. Nu există coafor, nu există croitoreasă pentru femei (totuși am un croitor chinez care este foarte priceput să copieze lucrurile făcute deja), cine să-ți facă o pălărie. N-am încercat încă serviciile cizmarului. Nu ai unde să te duci, nu ai ce face. O, cât de dor îmi e de Paris, dar cum pot să locuiesc acolo acum? S-ar muta Malcolm acolo dacă ne-am căsătorit? Niciodată. Și dacă nu ne căsătorim... cum să plătesc chiar și biletul până acasă? Cum?

Mi-am pus această întrebare de o mie de ori, dar n-am putut răspunde.

Își ridică privirea de pe foaia de hârtie, se uită pe fereastră, la navele din golf. Aș vrea să mă aflu pe una din aceste nave, în drum spre casă, aș vrea să nu fi venit aici niciodată. Urăsc acest loc... Ce se va întâmpla dacă...? Dacă Malcolm nu se însoară cu mine, o să trebuiască să mă mărit cu altcineva, dar n-am dotă, nimic. O, Dumnezeu, nu asta am sperat eu! Dacă aș reuși să ajungă acasă, tot n-am bani deloc, biata mea mătușă și bietul meu unchi sunt ruinați. Colette n-are bani să-mi împrumute, nu cunosc pe nimeni destul de bogat sau destul de vestit cu care să mă mărit, sau aflat destul de sus pe scara socială ca să pot să-i devin metresă și să nu-mi pese. M-aș putea face actriță, dar în această meserie trebuie neapărat să ai un patron care să mituiască directorii și autorii dramatici, să plătească toate rochiile și bijuteriile, trăsurile și un palat pentru serate. Bineînțeles că trebuie să te culci cu patronul, după cum îi vine lui și nu cum ai tu chef, până ce ajungi bogată și destul de vestită, și asta cere timp, iar eu n-am relații și nici n-am prieteni care să aibă relații. Vai de mine, sunt atât de năucită. Cred că o să mă pun pe plâns din nou.

Își ascunse fața în mâini, lacrimile o năpădiră, dar avu grijă să nu facă prea mult zgomot, ca nu cumva camerista ei s-o audă și să înceapă să se bocească, făcând o scenă ca în prima zi. Purta o cămașă de noapte de mătase crem, pe umeri un halat de casă verde pal, avea părul ciufulit, camera în care se afla părea mai potrivită pentru un bărbat, patul cu cei patru stâlpi și draperii era imens, apartamentul fiind mai mare decât cel al lui Malcolm. Pe o latură era antecamera care se învecina cu dormitorul lui, apoi o sufragerie în care puteau lua masa douăzeci de persoane, și care avea propria sa bucătărie. Ambele uși aveau zăvorul pus. Masa toaletei era singura pată de frivolitate din cameră, ea pusese să i se facă draperii din satin roz. După ce se răcori și încetă să mai plângă, își șterse ochii și își studie în tăcere chipul în oglinda de argint. Nici o dungă, nici o umbră, un chip doar puțin mai tras ca de obicei. Nici o schimbare exterioară. Oftă adânc, apoi începu să scrie din nou:

Plânsul nu ajută la nimic. Astăzi TREBUIE să vorbesc cu Malcolm. Pur și simplu trebuie. André mi-a spus că nava de poștă a întârziat deja o zi și că vestea catastrofei mele va veni precis cu ea – oare de ce englezii consideră nava de genul feminin? Sunt îngrozită că mama lui Malcolm va fi la bord. Vestea accidentului lui trebuie să fi ajuns la Hong Kong pe 24, exact ca să prindă nava de poștă. Jamie se îndoiește că ea va fi în stare să plece atât de curând, când ceilalți copii sunt acolo, când bărbatul ei a murit de numai trei săptămâni și mai este încă în mare doliu, biata femeie.

Când Jamie a fost la mine, prima oară când am putut de fapt vorbi cu el singură, mi-a spus tot felul de lucruri despre ceilalți din familia Struan.

Liza are șaisprezece ani, Ronaldă treisprezece, iar Duncan zece. Și încă o mulțime de lucruri triste: în anul trecut alți doi frați, gemenii Rob și Dunross, în vârstă de șapte ani, s-au înecat într-un accident pe mare, în dreptul unui loc din Hong Kong numit Shek-O, unde familia Struan are pământuri și o casă de vară. Și cu ani în urmă, când Malcolm avea șapte ani, o altă soră, Mary, care avea atunci patru ani, a murit de o boală numită friguri din Valea Fericită. Bietul copil, am plâns toată noaptea gândindu-mă la ea și la gemeni. Atât de mici!

Îmi place Jamie, dar e atât de plicticos, atât de necivilizat, vreau să spun stângaci, asta-i tot, n-a fost niciodată la Paris și nu cunoaște decât Scoția, firma Struan și Hong Kong-ul. Mă întreb dacă aş putea miza pe el dacă...

Șterse și în loc de dacă scrise când ne căsătorim... Mâna avu o ezitare.

Malcolm și cu mine vom petrece câteva săptămâni la Paris în fiecare an – și copiii noștri vor fi educați acolo, bineînțeles vor fi catolici. André și cu mine am vorbit despre asta ieri, despre religie și catolicism. El e foarte amabil și felul în care vorbește mă face să-mi uit problemele neplăcute, la fel ca și muzica lui, de fiecare dată. Am discutat de faptul că doamna Struan e o protestantă inflexibilă și ce să spun dacă problema religiei se va pune vreodată. Vorbeam foarte încet – sunt atât de norocoasă că André e prietenul meu și că m-a avertizat despre tata – și brusc el și-a dus degetul la buze, s-a dus la ușă și a deschis-o dintr-o smucitură. Hoaașca aceea bătrână, Ah Tok, amah a lui Malcolm, stătea cu urechea lipită de ușă și aproape că s-a prăvălit în cameră. André vorbește puțin cantoneza și i-a spus să plece.

Când l-am văzut pe Malcolm mai târziu, în aceeași zi, el și-a cerut deplorabil scuze. Nu are importanță, am spus, ușa nu era încuiată, camerista mea era, așa cum se cere, în cameră, supraveghindu-mă cum e corect, dar dacă Ah Tok vrea să mă spioneze, te rog să-i spui să bată la ușă și să intre. Mărturisesc că am fost distantă și rece cu Malcolm și el s-a dat peste cap să fie extrem de plăcut și să mă calmeze, dar astea îmi sunt sentimentele, deși trebuie să recunosc și că André m-a sfătuit să mă port așa până ce logodna noastră devine publică.

A trebuit să-i cer lui André, îmi pare rău, dar a trebuit să-i cer un împrumut – m-am simțit groaznic. E prima oară în viață că a trebuit să fac așa ceva, dar am nevoie disperată de niște bani gheață. El a fost amabil și a fost de acord să-mi aducă mâine douăzeci de ludovici pentru care o să semnez o poliță, o sumă suficientă pentru cheltuieli neprevăzute pentru o săptămână sau două – Malcolm nu pare să-și dea seama că am nevoie de bani și nu am vrut să-i cer lui.

Am cu adevărat o durere de cap aproape permanentă, de când încerc să fac un plan ca să ies din coșmar. Nu există nimeni în care să pot avea cu adevărat încredere, nici măcar în André, deși până acum el s-a arătat

că e vrednic de ea. Cu Malcolm, de fiecare dată când încerc să-i spun fraze învățate dinainte, știu că vorbele mele sună forțat, plate, groaznice încă înainte de a începe să le rostesc, așa că nu-i mai spun nimic. „Ce e, draga mea?” mă tot întrebă el. „Nimic”, spun eu, apoi după ce am plecat de la el și mi-am încuiat ușa, plâng și tot plâng cu capul în pernă. Cred că voi înnebuni de durere. Cum a putut tatăl meu să mă mintă, să mă înșele, să-mi fure banii? Și de ce nu-mi dă Malcolm o pungă cu bani fără să i-o cer eu, sau să-mi ofere niște bani în așa fel ca eu să mă pot preface că refuz și apoi să-i accept cu bucurie? Nu este asta datoria unui soț sau a unui logodnic? Nu este datoria unui tată să-și protejeze fiica iubită? Și de ce tot așteaptă Malcolm atâta până să facă publică logodna noastră? S-a răzgândit? O, Dumnezeuule, nu lăsa să se întâmple una ca asta...

Angélique se opri din scris, lacrimile începură să-i curgă din nou șiroaie. Una căzu drept pe pagina pe care o scria. Din nou își șterse ochii, sorbi puțină apă dintr-un pocal, apoi continuă:

Astăzi sunt hotărâtă să vorbesc cu el. Trebuie să fac asta astăzi. O veste bună este faptul că nava amiral britanică s-a reîntors în port cu bine, acum câteva zile, spre bucuria tuturor (suntem într-adevăr lipsiți de apărare fără navele de război). Nava e avariată și a pierdut un catarg. După ea au venit imediat toate celelalte nave, cu excepția unei fregate cu aburi, cu tunuri de 20 de inci numită Zephyr, care avea peste două sute de oameni la bord. Poate că n-a pățit nimic nici nava asta, sper să fie așa. Ziarul de aici spune că alți cincizeci și trei de marinari și doi ofițeri au murit din cauza furtunii, a taifunului.

A fost o furtună groaznică, cea mai mare din câte am văzut vreodată. Am fost îngrozită, și ziua și noaptea. Credeam că întreaga clădire o să fie măturată de vânt, dar e tot așa de solidă ca Jamie McFay. Mare parte din cartierul băștinașilor a dispărut, s-au produs multe incendii. Fregata Pearl a fost avariată, pierzând și ea un catarg. Ieri a sosit un bilet de la căpitanul Marlowe: „Acum am aflat că ești bolnavă și îți trimit cele mai sincere și profunde regrete etc.” Nu cred că-mi place tipul, e prea semeț, deși uniformă îl face să fie foarte fermecător și-i scoate în relief bărbăția, pentru că doar de asta pantalonii uniformelor sunt strâmți, exact așa cum noi ne îmbrăcăm ca să ne arătăm sânii, talia și gleznele. O altă scrisoare a venit de la Settry Pallidar, a doua, cu alte regrete etc.

Cred că nu-l pot suferi pe niciunul. De fiecare dată când mă gândesc la ei, îmi vine în minte acel iad care se numește Kanagawa și că ei nu și-au făcut datoria să mă protejeze. Phillip Tyrer se mai află încă la Legația din Yedo, dar Jamie mi-a spus că a auzit că Phillip trebuie să sosească înapoi mâine sau poimâine. Asta e foarte bine deoarece când se întoarce am un plan care...

Bubuitul înfundat al unui tun o făcu să sară de pe scaun și să se uite în direcția portului. Era tunul de semnalizare. De departe, din largul mării, un alt tun îi răspunse. Ea privi dincolo de flotă spre

orizont și văzu fumul care anunța sosirea navei de poștă.

Jamie McFay, cu o tașcă de poștă încărcată, la sub braț, conducea un străin, în sus, pe scările principale ale clădirii Struan. Razele soarelui se revărsau prin ferestrele înalte și elegante din sticlă. Amândoi purtau redingote de lână și jobenuri, deși ziua era caldă. Străinul ducea în mână o geantă. Era bondoc, cu barbă, urât, peste cincizeci de ani, cu un cap mai scund decât Jamie, dar mai lat în umeri, de sub pălărie ieșea o coamă dezordonată de păr lung, cenușiu. O luară de-a lungul coridorului și McFay ciocăni la ușă.

— Tai-pan?

— Intră, Jamie, ușa e deschisă! și la vederea lor Struan rămase cu gura căscată. E cumva și mama pe navă, doctore Hoag?

— Nu, Malcolm!

Doctorul Hoag văzu ușurarea de pe chipul lui Malcolm, ceea ce îl întristă, deși înțelegea prea bine reacția lui. Tess Struan o condamnase cu vehemență pe „poama aia de străină” care, era sigură, îl prinsese în mreje pe fiul ei. Își ascunse îngrijorarea când văzu cât slăbise Malcolm și ce palid era; își puse jobenul alături de geantă pe birou.

— M-a rugat să te consult, spuse el cu o voce caldă și prietenoasă, să fac tot ce pot pentru tine și să te însoțesc acasă, dacă ai nevoie de însoțitor! De aproape cincisprezece ani era doctorul familiei Struan în Hong Kong și asistase la nașterea ultimilor patru frați și surori ai lui Malcolm. Cum te simți?

— Eu... doctorul Babcott s-a ocupat de mine. Eu, eu mă simt bine. Îți mulțumesc că ai venit, mă bucur că te văd.

— Și eu mă bucur că am venit, deși George Babcott este un doctor minunat, nu e altul mai bun ca el! Hoag zâmbi, avea ochii mici de culoarea topazului, o față zbârcită și tăbăcită. Nesuferită călătorie, ne-a prins coada taifunului și mai să ne ducem la fund, mi-am petrecut timpul cârpind marinari și câțiva pasageri – mai ales oase rupte. Am pierdut doi oameni peste bord, un chinez, un pasager de clasa a patra, celălalt un străin oarecare, n-am aflat cine era. Căpitanul a spus că omul își plătitse călătoria la Hong Kong și bălămbăise un nume. Și-a petrecut cea mai mare parte a timpului în cabina lui, a ieșit pe punte o singură dată și pac, l-a luat un val. Malcolm, arăți mai bine decât mă așteptam după ce-am auzit toate zvonurile care au inundat colonia.

— Ar fi cel mai bine să vă las singuri, spuse Jamie, și puse un teanc de scrisori pe masa de lângă pat. Asta-i poșta personală, o să-ți aduc cărțile și ziarele mai târziu.

— Mulțumesc. Malcolm îl privi țință. Ceva important?

— Două sunt de la mama ta. Le-am pus deasupra teancului.

Doctorul Hoag își băgă mâna în buzunarele voluminoase și scoase un plic mototolit.

— Uite încă o scrisoare de la ea, Malcolm, scrisă după celelalte. Mai bine ar fi s-o citești și apoi o să te consult, dacă îmi permiți. Jamie, nu uita de doctorul Babcott.

Jamie îi spusese deja că Babcott consulta la Kanagawa în acea dimineață și că va trimite un cuter să-l aducă imediat după ce se întâlneau cu Malcolm.

— Pe curând, tai-pan.

— Nu, mai bine așteaptă o clipă, Jamie, și Struan deschise scrisoarea pe care i-o dăduse Hoag și începu să citească.

Când Jamie urcase pe puntea principală a navei de poștă, doctorul Hoag îl întâmpinase, îi spusese că avea toate scrisorile firmei Struan la el așa că puteau pleca imediat, iar drept răspuns la întrebarea pusă de el imediat, și spre ușurarea lui, îi spusese:

— Nu, Jamie, doamna Struan nu e pe navă, dar uite o scrisoare pentru tine de la ea.

Scrisoarea spunea pur și simplu: *Jamie, fă ceea ce-ți spune doctorul Hoag și trimite-mi rapoarte detaliate și confidențiale prin fiecare navă de poștă.*

— Știi ce scrie în ea, doctore?

— Da, nu prea era nevoie, dar știi cum e doamna!

— Cum se simte?

— Ca de obicei, spuse Hoag după ce se gândi o clipă. Imperturbabilă în exterior, în interior un vulcan. Într-o zi trebuie să explodeze! Nimeni nu poate ține atâta durere în frâu, atâtea tragedii! Nimeni. Nici chiar ea.

Îl urmase pe Jamie în jos pe pasarelă, aruncându-și ochii de jur-împrejur.

— Trebuie să recunosc că sunt bucuros că am șansa să vizitez Japonia. Arăți în formă, Jamie. Se vede că acest post îți priește. Stai să vedem. E aproape un an, nu-i așa, de la ultimul tău concediu? Acum povestește-mi totul, mai întâi despre atacul criminal... apoi despre domnișoara Richaud.

Până să ajungă la țarm, doctorul Hoag știa tot ce știa și Jamie.

— Dar, te rog, adăugă Jamie stingherit, te rog să nu-i spui lui Malcolm ce ți-am spus despre Angélique. E o fată minunată, a trecut și ea prin momente grele, nu cred că s-a culcat cu ea, logodna lor secretă este o vorbă goală, dar el e îndrăgostit rău de tot și nu-l acuz nici pe el nici pe altcineva din cei aruncați de soartă în Asia, de altfel. Nu pot să suport ideea de a trimite doamnei Struan rapoarte secrete, din motive evidente. Oricum, am scris unul, o versiune diluată care e gata de trimis când această navă se întoarce. Loialitatea mea trebuie să fie către Malcolm, mai presus de orice, el e tai-pan.

Acum, privindu-l pe Malcolm Struan cum zace în pat și citește scrisoarea pe care i-o dăduse Hoag, văzând chipul palid și trupul

molău, începu să se îndoiască. Și să se roage. Struan, își ridică privirea. Ochii i se îngustară.

— Ce-i, Jamie?

— Voiai să fac ceva anume. Ce?

După o scurtă pauză, Malcolm spuse:

— Da. Trimite vorbă la Legația franceză – Angélique e acolo, a spus că se duce să-și aștepte poșta acolo, spune-i că mi-a sosit un vechi prieten din Hong Kong pe care aş dori să-l cunosc.

McFay dădu din cap și zâmbi:

— S-a făcut. Când ai nevoie de ceva, eu sunt aici, spuse el și ieși.

Malcolm, bietul meu fiu iubit. Îți trimit doar un scurt bilet, scris în grabă, că Ronald Hoag pleacă îndată la vasul de poștă pe care l-am făcut să întârzie ca să poată el să-l prindă, și să ai cea mai bună îngrijire. Am fost înspăimântată când am aflat de porcii aceia care te-au atacat. Jamie spune că doctorul acela Babcott a trebuit să te opereze. Te rog scrie-mi prin orice poștă expres poți și vino acasă repede ca să te putem îngriji cum se cuvine. Îți trimit dragostea mea și rugăciunile mele, ca și Eliza, Ronald și Duncan. P.S. Te iubesc.

Își ridică ochii de pe scrisoare.

— Da?

— Da? Spune-mi adevărul, Malcolm. Cum te simți?

— Mă simt îngrozitor și mă tem că o să mor.

Hoag se așează pe fotoliu și-și atinse degetele mâinilor, gânditor:

— Primul e de înțeles, cel de al doilea nu e adevărat, deși este foarte ușor, foarte, foarte ușor de crezut și foarte periculos. Chinezii se pot convinge să moară, pot muri doar gândindu-se la moarte, deși sunt sănătoși tun. Am văzut lucruri din astea.

— Cristoase, nu vreau să mor, am toate motivele să trăiesc. Nici nu-ți pot spune cât de mult doresc să trăiesc și să mă fac bine. Dar în fiecare noapte și în fiecare zi vine un moment când mă izbește gândul că n-am... Mă izbește exact ca o lovitură adevărată.

— Ce medicament iei?

— Ceva... cu laudanum în el, care să mă ajute să dorm. Durerea e îngrozitoare și mă simt atât de rău.

— În fiecare noapte?

— Da, adăugă Struan, pe jumătate scuzându-se. Doctorul mi-a spus să nu mai iau, spune că eu... că ar trebui să întrerup.

— Ai încercat?

— Da.

— Dar n-ai întrerupt tratamentul ăsta?

— Nu, nu încă. Voi... voința, parcă nu mai am voință deloc.

— Așa se întâmplă când te obișnuiești cu laudanum. E bun el, dar periculos, zâmbi. Laudanum a fost numele dat inițial de Paracelsus acestui panaceu. Îl știi pe Paracelsus?

— Nu.

— Nici eu, spuse Hoag râzând. Noi am dat numele și acestei tincturi de opiu. E păcat că toți derivații formează obișnuință. Dar, firește, știi asta.

— Da.

— Putem să te înțărăm, asta nu-i o problemă.

— Ba este. Și eu știu asta. Și mai știu că dezaprobi comerțul nostru cu opiu.

— Mă bucur că ai spus asta, zâmbi Hoag, ca o afirmație și nu ca o întrebare. Dar nici tu nu ești de acord cu el, nici unul dintre cei ce fac negoț cu China nu este, dar, suntem cu toții prinși ca într-o cursă. Știi ce, să lăsăm economia, să lăsăm politica, Malcolm. Următorul punct, domnișoara Richaud.

Struan simți cum îi năvălește sângele în față.

— Știi ce, o dată pentru totdeauna ascultă ce-ți spun eu, fir-ar să fie. Orice ar spune mama, sunt destul de mare să știu ce vreau și să pot face ce vreau! E clar?

— Sunt doctorul tău, Malcolm, nu mama ta, zâmbi binevoitor Hoag. Și sunt și prietenul tău. Ți-am înșelat vreodată așteptările, sau ale vreunui membru al familiei tale?

Cu un efort vizibil, Struan își înghiți mânia, dar încă nu reuși să-și liniștească inima care o luase razna.

— Iartă-mă, iartă-mă dar eu... ridică din umeri neputincios. Iartă-mă.

— Nu e nevoie să te iert. Nu încerc să mă amestec în viața ta particulară. Sănătatea ta depinde de mulți factori. Se pare că ea este unul. De aceea pun întrebarea, din motive medicale, nu din motive de familie. Deci, cum stăm cu domnișoara Angélique Richaud?

Struan dorea să răspundă bărbătește și calm, dar nu-și putu reține furia și izbucni:

— Vreau să mă însor cu ea și mă înnebunește faptul că trebuie să stau culcat în pat aici ca un... să stau aici neputincios. Pentru numele lui Hristos, nici nu mă pot da jos din pat, nu pot să fac pipi, sau..., nu pot să fac nimic, fir-ar să fie, abia dacă pot să beau sau să mănânc și așa mai departe fără ca să mă apuce o infernală durere. Înnebunesc și oricât de mult încerc să mă conving, nu simt deloc că mă fac mai bine...

Continuă să vorbească până ce îl lăsară puterile. Hoag îl asculta. În cele din urmă Struan se opri. Bolborosi o altă scuză.

— Îmi permiți să te examinez?

— Da... da, bineînțeles.

Hoag îl examinează cu mare atenție, își puse urechea la pieptul lui să-i asculte inima, se uită în gura lui, îi luă pulsul, cercetă atent rana, o mirosi. Cu degetele lui puternice, palpă pereții stomacului, căutând

să simtă organele interne, cât de mare era rana.

— Te doare aici... Aici... E mai puțin dureros aici?

Fiecare apăsare îl făcea pe Malcolm să geamă. În cele din urmă Hoag se opri. Struan rupse tăcerea.

— Ei?

— Babcott a făcut o treabă foarte bună, a cârpit cum trebuie rana, care până acum ar fi omorât un bărbat normal. Hoag vorbea cu măsură și plin de încredere. Acum vom încerca să facem un experiment.

Încet, îl apucă de picioare și-l ajută să se așeze pe marginea patului. Apoi, punându-și brațul în jurul umerilor lui Malcolm, și preluându-i cea mai mare parte din greutatea corpului cu surprinzătoarea lui putere, îl făcu să stea în picioare.

— Atenție!

Struan nu putea sta în picioare singur, dar avea acum impresia că stă în picioare singur și asta îl încurajă. După o clipă sau două Hoag îl așază din nou în pat. Inima lui Struan bubuia de durere, dar era foarte încântat.

— Mulțumesc.

Doctorul se așază comod în fotoliu, rezemându-se de spetează să-și adune propriile puteri. Apoi spuse:

— O să te părăsesc acum, trebuie să mă duc să văd unde mă găzduiesc. Aș vrea să te odihnești acum. După ce îl întâlnesc pe Babcott, mă întorc. Probabil că vom veni împreună. Atunci vom discuta. În regulă?

— Da. Și... îți mulțumesc, Ronald.

Drept răspuns îl mângâie ușor pe braț, își strânse lucrurile și plecă. Rămas singur, Struan începu să plângă, lacrimile prelingându-i-se pe obraji și acest lacrimi de fericire îl făcură să adoarmă. Când se trezi se simțea odihnit și, pentru prima oară, înviorat, rămase o vreme nemișcat, bucurându-se că se ridicase în picioare, e adevărat că ajutat, dar stătuse pe picioarele lui, făcuse începutul și acum, acum avea un adevărat aliat. Din locul în care stătea culcat, puțin întors pe partea stângă, putea să privească afară, pe fereastră, către mare. Iubea și ura marea, nu se simțea niciodată în largul lui pe mare, temându-se de ea pentru că nu putea fi stăpânită, era imprevizibilă, cum fusese atunci când, într-o zi însorită, cei doi gemeni și nostromul s-au depărtat vâslind la o sută de metri de țărm, a venit un val, a răsturnat barca, iar curentul i-a tras spre larg, toți fiind buni înotători; gemenii înotau ca peștii, dar toți s-au înecat, în afară de marinar. Durerea, pe el, Malcolm, l-a distrus, aproape l-a omorât pe taică-su, maică-sa mergea ca în transă, fără să fie în stare de nimic, doar repeta întruna: „Voința lui Dumnezeu. Trebuie să mergem înainte”. Nu vreau să mă mai gândesc la frații mei, sau la Dirk Struan, își spuse el, bucuros că se afla

în siguranță pe pământ. Trecutul nostru e legat de mare în mod inexplorabil, ca și viitorul nostru. Și toată puterea noastră nu stă în clipele și vapoarele noastre, comerțul cu China? Japonia e o piață mică, interesantă, dar restrânsă, care nu se poate compara cu China. Putem face bani și aici, sigur, o seamă de armamente și nave, priceperea englezilor va putea face bani buni și aici. Am de gând să-i spun lui Jamie să încheie afacerea cu cei din Choshu. Lasă-i să se omoare între ei și cu cât se omoară mai repede cu atât mai bine. Tărăgăneala de neputincios al lui Sir William, care așteaptă aprobarea Londrei pentru a porni un război, e prostească. Dacă ar depinde de mine, le-aș ordona să ne predea ucigașii, să plătească imediat, sau dacă nu, de mâine între noi va fi stare de război, și prima acțiune va fi să distrugem Yedo. Nu-i voi ierta niciodată, niciodată pe nemernicii aceia! Orizontul parcă îl ademenea. Curând va trebui să merg la Hong Kong să iau în primire frânele firmei. Peste vreo săptămână. Nu e nici o grabă. E timp suficient... Cât e ceasul acum? Nu trebuie să se întoarcă și să se uite la ceas, căci după înălțimea soarelui se vedea că era aproape amiază. Se gândi că, dacă ar fi fost sănătos ar fi comandat friptură de vită în sânge și budincă de Yorkshire, cu sos mult, cartofi prăjiți, o farfurie sau două de friptură de pui tăiată în cubulețe cu orez prăjit și zarzavaturi de mai multe feluri, și alte mâncăruri chinezești pe care Ah Tok i le-ar face imediat și care-i plăceau lui, oricât de mult strâmbau din nas maică-sa, surorile și fratele lui, spunând că sunt fără gust, nehrănitoare, poate chiar otrăvitoare, bune numai pentru pângâni...

Auzi un zgomot ușor: Angélique zăcea ghemuită, mică, pierdută în fotoliul cel mare cu fața numai lacrimi, mai nefericită decât o văzuse el vreodată.

— Hristoase, ce s-a întâmplat?

— Sunt... sunt ruinată! Lacrimile începură să-i curgă șiroaie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce e vorba?

— Uite, a venit cu poșta de azi.

Se ridică din fotoliu și-i dădu o scrisoare, încercă să spună ceva, dar nu reuși. Făcu o mișcare bruscă să ia scrisoarea și abia putu să-și stăpânească un urlet. Hârtia era verde ca și plicul, purta data de 23 septembrie, fusese trimisă din Hong Kong, cu antetul lui Guy Richaud, *Richaud Frères* și era scrisă în franceză, limbă în care Struan se descurca suficient pentru a citi:

Dragă Angélique, îți scriu în grabă. Afacerea despre care ți-am vorbit nu a ieșit bine, partenerii mei din Macao m-au păcălit, așa că am pierdut din greu. Tot capitalul meu actual s-a topit și e posibil să auzi minciuni spuse de dușmanii mei că băncile nu mă mai sprijină și că firma e în mâna portăreilor. Nu-i crede, viitorul este roz, sunt stăpân pe situație. Această scrisoare pleacă cu nava de poștă de mâine. Azi plec spre Bangkok cu

vaporul american „Liberty”, unde mi s-a promis că voi fi finanțat din nou de către Surse Franceze. Îți voi scrie de acolo. Până atunci, rămân al tău tată devotat...

P.S. Până la această dată ai aflat probabil trista, dar așteptata veste cu privire la Culum Struan. Tocmai am aflat de mârșavul atac al japonezilor asupra lui Malcolm. Sper că nu e rău rănit, te rog urează-i numai bine și transmite-i speranțele mele că se va însănătoși repede.

În mintea lui Struan totul era cam tulbure.

— De ce ești ruinată?

— El mi-a luat toți banii, spuse ea pe un ton plângăreț. Mi-a furat toți banii și i-a pierdut, e un hoț și acum, acum nu mai am nimic pe lume. Mi-a furat ce am avut, vai, Malcolm, ce-o să mă fac?

— Angélique, Angélique, ascultă! Ea părea atât de pierdută, atât de melodramatică încât lui aproape îi veni să râdă. Pentru numele Domnului, ascultă, asta nu-i o problemă. Pot să-ți dau bani câți vrei...

— Nu pot accepta bani de la tine! strigă ea printre lacrimi. Nu e cinstit!

— De ce nu? Curând vom fi căsătoriți, nu?

Lacrimile de pe fața ei dispăruseră:

— Ne... ne vom căsători?

— Da. Vom... vom anunța chiar azi.

— Dar tata... el... își trase nasul smiorcăindu-se ca un copil. André mi-a spus că este convins că tata nu s-a dus nici la Macao, nici în altă parte ca să facă afaceri. Tata e un cartofoar, joacă jocuri de noroc și trebuie să fi pierdut absolut totul la joc. Tata a promis, i-a promis lui Henri, Henri Seratard că va înceta să mai joace și că-și va achita datoriile... Toată lumea știa asta numai eu nu. Vai, Malcolm, eu n-am știut niciodată, mă simt atât de îngrozitor că-mi vine să mor. Tata mi-a furat banii, deși s-a jurat că-i va păstra în siguranță!

Izbucni din nou în plâns, alergă la el, îngenunche lângă pat și-și îngropă capul în cuvertură. Cu gingășie, el îi mângâie părul, simțindu-se foarte puternic și stăpân pe situație. Ușa se deschise și Ah Tok intră în cameră.

— Afară! tună el. Dew neh loh moh!

Ea ieși fugind. Însălmântată cu adevărat. Angélique își ascunse și mai adânc capul în cuvertură. Niciodată până atunci nu-l văzuse mânios. El îi mângâie părul.

— Nu te necăji, draga mea, nu te necăji din cauza tatălui tău, voi vedea ce putem face ca să-l ajutăm, mai târziu, dar acum nu trebuie să te necăjești, am eu grijă de tine, spuse el plin de gingășie.

Suspinele ei se mai liniștiră, simți că imensa greutate îi căzuse de pe umeri, o dată ce i-a spus tot adevărul și i-a dat vestea înainte ca el s-o audă de la alții, mai ales că lui nu părea să-i pese. André e un geniu, gândi ea, epuizată de ușurarea pe care o simțea. A jurat că așa

va reacționa Malcolm:

— Nu trebuie decât să fii cinstită, spune-i lui Malcolm adevărul, că nu ai știut că tatăl tău e cartofoar, că asta e prima dată când ai aflat și că ești așa de șocată că nu știi ce să mai spui. Inșiști că tatăl tău ți-a furat banii, e important să folosești cuvintele *furat* și *hoț*, spune adevărul, arată-i scrisoarea și cu doza potrivită de lacrimi și tandrețe îl vei lega de tine pentru totdeauna.

— Dar, André, spusese ea jalnic. Nu îndrăznesc să-i arăt scrisoarea tatei, nu îndrăznesc, postscriptumul lui sună așa de groaznic...

— Privește! Fără a doua pagină, postscriptumul nu spune nimic, decât speranța lui că se va însănătoși repede. Perfect! A doua pagină? Care a doua pagină? Poftim, s-a rupt, și nici n-a existat vreodată.

Cu degete îndemânatice, André lipi ultima bucățică zdrențuită a celei de a doua pagini, refăcând-o în întregime.

— Poftim Henri, spuse el și împinse scrisoarea pe masă spre Henri. Citește-o cu ochii tăi.

Nu-i trebuise mult timp ca să refacă pagina din bucățile pe care se prefăcuse că le aruncă neglijent în coșul de hârtii. Se aflau în biroul lui Seratard, cu ușa încuiată. Pe pagina aceea scria:

... și speranța, așa după cum am discutat, că vei fi în stare să stabilești o dată foarte apropiată pentru logodna voastră și pentru căsătorie, indiferent prin ce mijloace. El este partida cea mai bună a sezonului și este vitală pentru viitorul nostru, în special al tău. Struan va rezolva pentru totdeauna problemele firmei Richaud Frères. Să nu-ți pese că e britanic, prea tânăr, sau mai știu eu ce, el e acum tai-panul firmei Struan și ne poate asigura un viitor fără griji. Fii matură, Angélique, fă tot ce e necesar ca să-l legi de tine căci altfel viitorul tău nu prevestește decât sărăcie lucie.

— Nu e un document chiar atât de grozav, spuse Seratard jenat. Sfatul unui tată cuprins de panică, al unui tată care se agață de un pai. Struan este fără îndoială o partidă nemaipomenită pentru orice fată și Angélique... Cine ar putea învinovăți prea tare un tată în cazul acesta?

— Asta depinde de cine este tatăl. Dacă este folosită în modul potrivit și la timpul potrivit, scrisoarea asta este o altă armă împotriva ei, deci împotriva Nobilei Case.

— Deci crezi că biata fată va avea succes?

— Trebuie să acționăm, să facem să aibă: Acum că avem această dovadă care poate fi folosită, dacă e necesar trebuie s-o ajutăm, o chestiune politică! Buzele lui André deveniră o dungă subțire și plină de răceală. Și nu o cred eu o biată fată neajutorată. Ea e și așa decisă să-l prindă în mreje prin *indiferent ce mijloace*. Nu?

Seratard se sprijini de speteaza scaunului lui îmbrăcat în piele

roșie. Biroul său era de prost gust, cu excepția câtorva tablouri în ulei de pictori francezi moderni, puțin cunoscuți, printre care Manet, pe care el le achiziționa din când în când ieftin, printr-un agent din Paris.

— Fata asta nu face decât să răspundă la dragostea unui tânăr? El împinse hârtia înapoi către André. Nu-mi plac aceste metode, André. Sunt dezgustătoare. Ai încurajat-o pe fată să recurgă la șmecheria josnică de a spune jumătăți de adevăr, și să-i dea jumătate din scrisoare.

— În cartea lui, Machiavelli spunea: „E necesar ca statul să folosească minciuni și jumătăți de adevăr deoarece oamenii sunt alcătuiți din minciuni și jumătăți de adevăr. Chiar și prinții”. Și firește, prin definiție, toți ambasadorii și politicienii! André ridică din umeri. Cu mare grijă îndoi hârtia. Poate că n-o vom folosi, dar e bine s-o avem deoarece noi reprezentăm statul.

— S-o folosim, cum?

— Chiar și faptul că a rupt scrisoarea dovedește ceva și...

— Dar n-a rupt-o ea, replică Seratard, șocat.

— Ba bineînțeles! spuse André cu răceală. Și în această chestiune e vorba de mărturia ei contra mărturiei mele și cine câștigă într-o asemenea confruntare? Faptul că ea a rupt a doua pagină și i-a arătat lui Struan numai prima pagină ar trebui să fie suficient să scadă în ochii lui. Asta îi oferă lui o scuză perfectă pentru a anula orice promisiune de căsătorie: „întrucât a fost înșelat”! Maică-sa? Dacă ea ar ști despre această pagină, ne-ar face tot felul de concesii ca să poată ajunge în posesia ei, dacă el insistă să se însoare cu ea împotriva sfatului ei.

— Nu-mi place șantajul.

— Nici mie nu-mi plac o mulțime de metode pe care sunt obligat să le folosesc pentru scopurile noastre, repet ale *noastre*, se înroși André și puse pagina cu scrisul acela frumos în buzunar. Dacă e făcut să circule în societate sau dacă e publicat în detalii aferente, acest document ar distruge-o pe Angélique. Într-un tribunal, ar duce la condamnarea ei. Poate că documentul arăta doar adevărul: că ea nu e nimic altceva decât o aventurieră, în căldășie cu tatăl ei, care, în cel mai bun caz, este un cartofor care-și joacă destinul la jocuri de noroc și care va da curând faliment, ca și unchiul ei. În ceea ce privește faptul că aş fi încurajat-o, eu îi spun numai ce vrea ea să știe și să spună. Ca s-o ajut! E buclucul ei, nu al meu sau al nostru, nu suntem amestecați.

— Trist, oftă Seratard. E trist că s-a băgat în încurcătura asta.

— Da, dar s-a băgat, nu? Spre avantajul nostru! André zâmbi doar cu buzele, nu și cu ochii. Și al tău personal, monsieur, nu? Folosită cu priceperea, hârtia asta o va aduce în mod garantat în patul tău, dacă farmecele tale, de care nu se poate nimeni îndoi, dau greș, ceea ce mă

îndoiesc.

— Și tu, André? Ce ai de gând să faci cu Hana, Floarea?

Seratard nu zâmbi.

André își ridică brusc privirea spre el.

— Floarea a murit.

— Da. Și în condiții atât de ciudate.

— Nu sunt ciudate, spuse André, ochii lui devenind dintr-o dată inexpressivi ca ai unei reptile. S-a sinucis.

— A fost găsită cu gâtul tăiat, cu cuțitul tău. Mama-san spune că ai petrecut noaptea cu ea ca de obicei.

André încercă să înțeleagă de ce Seratard se ocupa de asta acum.

— Am petrecut ca de obicei, dar asta nu e treaba ta.

— Mă tem că este. Reprezentantul Bakufu din zonă a trimis ieri o cerere oficială prin care solicită informații.

— Spune-i să se spânzure. Hana, Floarea, era o ființă deosebită, da, ea făcea parte din Lumea Sălciilor.

— Așa după cum ai spus pe drept cuvânt, oamenii sunt făcuți din minciuni și jumătăți de adevăr. Plângerea spune că ai avut o ceartă violentă cu ea. Deoarece își luase un iubit.

— Am avut o ceartă, da, și am vrut s-o omor, și asta-i adevărat, dar nu pentru acest motiv, mârâi André sufocat de obidă. Adevărul e... adevărul e că a avut într-adevăr niște clienți. Trei, când era la cealaltă Casă, dar asta s-a petrecut înainte să devină proprietatea mea. Unul dintre ei... unul dintre ei i-a dat frenție și ea mi-a dat-o mie.

Seratard rămase trăsnit.

— *Sfântă Fecioară, sifilis?*

— Da.

— *Mon Dieu*, ești sigur?

— Da! André se ridică de pe scaun și se duse la bufet, își turnă niște coniac și bău. Babcott mi-a confirmat acest lucru acum o lună. Nu e posibilă nici o greșeală. Nu putea fi decât ea. Când am întrebat-o de asta, ea...

O vedea din nou, uitându-se la el, în căsuța aceea din incinta casei La Trei Crapi, cu o ușoară încruntare pe fața ei perfect ovală. Abia împlinise șaptesprezece ani și avea cu puțin peste un metru și cincizeci înălțime.

— *Hai, gomen nasai*, Furansu-san, pată ca a tău avut și eu, dar an trecut, ar meu *sukoshi*, mic, hai, mic, Furansu-san, *sukoshi* mic, nu rău, trecut, spuse blând, cu zâmbetul ei dulce, în obșnuitul ei amestec de japoneză și frânturi de engleză, toate „l”-urile ei sunând ca „r”. Hana spus mama-san. Mam-san spus mers doctor, doctor er spune nu rău. Nu pată rea, pentru că abia început culcat și eu mică. Doctor spune roagă ra arțar și bea doctorie, phuu! dar puțini săptămână tot trecut!

și adăugase fericită. Tot trecut acum an.

— Nu a trecut cum zici tu.

— De ce supărat? Nu neriniște. Eu rog ra arțar Shinto ca doctor spus, plătesc preot murți tael, mănânc... – fața i se încreți de râs – mănânc doctorie nesuferit. Câțiva săptămână tot trecut...

— N-a trecut și nu va trece. Nu există vindecare!

Ea se uitase la el ciudat.

— Tot trecutul, tu vezi, vezi coip a meu, tot, câte ori, neh? Bineînțeles tot trecut.

— Pentru numele lui Hristos, n-a trecut!

Atunci ea se încruntase din nou, apoi dăduse din umeri.

— Karma, *neh*?

Atunci el izbucnise. Ea trăi un șoc imens, își pusese capul pe tatami și începuse plină de durere să-i ceară iertare.

— Nu rău, Furansu-san, trecut, doctor spune, trecut. Tu mergi doctor curând, tot trecut.

Dincolo de pereții shoji subțiri, putea auzi pași și șoaapte.

— Trebuie să mergi la doctorul englez.

Inima îi bubuia în urechi, încercă să vorbească coerent, știind totuși că a merge la un doctor, la oricare doctor, era inutil și că deși uneori ravagiile bolii puteau fi oprite, o vreme cel puțin, tot atât de sigur pe cât e că soarele va răsări a doua zi dimineață, ravagiile bolii vor apărea în forță într-o zi.

— Nu înțelegi? ți-pase el. *Nu există vindecare!*

Ea se înclinase dinaintea lui, tremurând ca un cățeluș înspăimântat, și spunea întruna:

— Nu rău, Furansu-san, tot trecut...

Se smulse cu greu din amintiri, reveni la prezent și se întoarse cu privirea la Seratard.

— Când am întrebat-o despre asta a spus că s-a vindecat, acum un an. Ea a crezut, bineînțeles că a crezut, că s-a vindecat. Eu, o da, eu urlam la ea și am întrebat-o de ce nu-i spusese lui Raiko-san și a bălmăjit ceva că doctorul i-a spus că nu are nimic și mama-san a ei ar fi spus lui Raiko-san dacă ar fi fost important.

— Dar e îngrozitor, André. A consultat-o Babcott?

— Nu! și mai trase o înghițitură de coniac, dar el nu-i simțea gustul, apoi spuse cu repeziciune, simțind nevoia disperată să mărturisească cuiva ce se întâmplase. Babcott mi-a spus că sifilisul... mi-a spus că o femeie infectată de curând cu lues poate să pară sănătoasă din toate punctele de vedere, că nici nu transmite boala în toate cazurile, nu de fiecare dată când te culci cu ea, Dumnezeu știe de ce, dar e inevitabil ca să ți-l transmită cândva dacă continui relațiile cu ea și de cum a apărut o rană ești pierdut, deși după cam o

lună rana sau rănila trec, crezi ca ai scăpat, dar n-ai scăpat! Vâna din centrul frunții lui André se umflă, neagră, zvâcnind. Săptămâni sau luni mai târziu, ai o spuzeală, ăsta-i stadiul al doilea. Spuzeala e mai puternică sau mai slabă, depinde de ceva ce numai Dumnezeu știe și uneori îți provoacă o hepatită, sau meningită și rămâne pe tine sau trece spuzeala, depinzând de ceva ce numai Hristos știe. Ultimul stadiu, stadiul acela groaznic, apare oricând, la luni de zile, treizeci de ani mai târziu.

Seratard își scoase o batistă din buzunar și-și șterse fruntea, rugându-se în sinea lui să dea Domnul să fie cruțat de așa ceva, gândindu-se la frecvențele vizite la Yoshiwara, la propria lui *musume*, pe care o păstra acum numai pentru sine, dar care, nu putea garanta, defel, putea avea și alt iubit. Cum poți să dovedești adevărul sau falsitatea acestui lucru dacă au ele o înțelegere secretă cu mama-san, atunci când sunt interesate doar să scoată șapte piei de pe tine?

— Ai avut dreptul s-o omori, spuse el cu înverșunare. Și pe mama-san.

— Raiko nu e de vină. I-am spus că niciuna din fetele de la ea, niciuna din Yoshiwara nu era ce doream. Voiam o fată tânără, deosebită, virgină sau aproape. Am rugat-o stăruitor să-mi găsească o floare, explicându-i exact ce doream, și ea așa a făcut, iar Hana-chan era tot ceea ce doream, perfecțiunea, provenea din una din cele mai bune case din Yedo. Nu poți să-ți închipui ce frumoasă e, era...

Își aminti cum îi tresărise inima prima dată când Raiko i-o arătase sporovăind cu alte fete într-o cameră.

— Aceea, Raiko, în kimonoul albastru deschis.

— Te sfătuiesc să rămâi cu Fujiko sau Akiko, una din doamnele mele, îi spusese Raiko, care atunci când voia vorbea o engleză corectă. Cu timpul îți voi găsi alta. Micuța Saiko poate. Într-un an sau doi...

— Aceea, Raiko. E perfectă. Cum o cheamă?

— Hana, Floarea. Mama-san a ei spune că micuța s-a născut aproape de Kyoto, a fost cumpărată de casa ei când avea trei sau patru ani ca să fie pregătită să devină gheișă, zâmbi Raiko. Din fericire, nu e gheișă, zâmbi Raiko. Din fericire, nu e gheișă, dacă ar fi, nu ar fi de vânzare, îmi pare rău.

— Pentru că sunt gai-jin?

— Pentru că o gheișă e pentru delectare, nu pentru culcat și, Furansu-san, îmi pare așa de rău, asta e cu adevărat greu de înțeles dacă nu ești japonez. Profesorii Hanei au avut răbdare, dar ea nu a fost în stare să-și însușească deprinderile de gheișă, așa că a fost pregătită pentru culcat.

— Pe ea o vreau, Raiko.

— Acum un an era destul de mare ca să înceapă meseria. Mama-

san a ei a târgruit prețurile cele mai bune pentru culcat, bineînțeles după ce Hana a fost de acord cu clientul. Numai trei clienți s-au bucurat de ea, mama-san spune că e o elevă minunată, și are voie să se culce numai de două ori pe săptămână. Singurul ei cusur e că s-a născut în Anul Calului de Foc.

— Ce înseamnă asta?

— Știi că noi calculăm timpul în cicluri de câte doisprezece ani, ca și chinezii, fiecare an purtând un nume de animal, Dragon, Șarpe, Cocoș, Bou, Cal și așa mai departe. Dar fiecare are de asemenea și unul din cele cinci elemente: foc, apă, pământ, fier, lemn care se schimbă ciclu de ciclu. Doamnele născute în Anul Calului, sub semnul focului, sunt considerate cu ghinion.

— Nu cred în superstiții. Te rog, spune-mi prețul.

— Ea e o Floare de pat neprețuită.

— Prețul, Raiko!

— Celeilalte Case – zece koku, Furansu-san. Pentru Casa asta – doi koku pe an și prețul casei ei în incinta mea, două servitoare, toate veșmintele pe care le dorește și un cadou de despărțire de cinci koku când nu mai ai nevoie de serviciile ei. Această sumă să fie depusă la negustorul de orez și bancherul nostru din Gyokoyama, cu dobândă care, până la despărțire, este a ta – totul făcut în scris, semnat și înregistrat la Bakufu.

Suma era uriașă după standardele japoneze, exorbitantă conform calculelor europene, chiar dacă rata de schimb atârna greu în favoarea europeanului. O săptămână s-a tocmit și a reușit să reducă prețul numai la câțiva bănuți. În fiecare noapte, visele îl îboldeau și mai tare. Așa că a fost de acord. Cu îndeplinirea ritualului de rigoare, cu șapte luni în urmă, îi fusese prezentată oficial, ea fusese de acord în mod oficial să-l accepte. Amândoi au semnat documentele în mod oficial. În noaptea următoare s-a culcat cu ea și s-a vădit că era tot ce-și dorise. Veselă, fericită, entuziasă, tandră, iubitoare.

— A fost un dar de la Dumnezeu, Henri.

— De la diavol. Și de la mama-san.

— Nu, n-a fost vina ei. Cu o zi înainte de a o primi pe Hana, Raiko mi-a spus, în mod oficial – era scris și pe actul de plată – că trecutul era trecut, că ea a promis numai că se va îngriji de Hana ca de una din fetele ei, că mă asigură că Hana nu va fi văzută niciodată de alți bărbați și că va rămâne numai a mea din acea zi.

— Atunci ea a omorât-o?

André își turnă din nou în pahar.

— Eu... eu i-am cerut Hanei să-mi spună numele celor trei bărbați, unul dintre ei e ucigașul meu, dar ea a spus că nu poate, sau nu vrea. Eu, eu am izbit-o cu putere peste față ca să scot cu forța

adevăărul din gura ei, dar ea doar a scâncit, n-a scos alt sunet. Aș fi omorât-o, adevărat, dar o iubeam și... după aceea am plecat. Eram ca un câine turbat, era ora trei sau patru și pur și simplu am pornit fără să mai văd în jur și am mers până m-am trezit în mare. Poate că doream să mă înec, nu știu, nu-mi amintesc exact, dar apa rece mi-a limpezit mintea. Când m-am întors la Casă, Raiko și celelalte erau înnebunite, vorbeau fără șir. Hana zăcea înghemuită acolo unde o lăsasem, într-o baltă de sânge, cu cuțitul meu în gât.

— Deci s-a sinucis?

— Așa mi-a spus Raiko.

— Tu nu crezi?

— Nu știu ce să mai cred, spuse André, torturat sufletește. Știu doar că m-am dus înapoi să-i spun c-o iubesc, că boala asta e karma, nu vina ei, că-mi părea rău că am spus tot ce-am spus și că am făcut ce-am făcut, că totul va fi ca mai înainte, iar atunci când, când boala va ieși la vedere ne vom sinucide împreună.

Henri încercă să gândească logic, dar își simțea mintea ca de câlți. Nici nu auzise de Casa La Trei Crapi înainte ca zvonul despre moartea fetei să se răspândească cu iuțea prin colonie. André știuse întotdeauna să-și păzească atât de bine secretele, gândi el, și bine făcuse, avea dreptate. Și nu era treaba mea să mă bag în afacerile lui... până ce Bakufu n-au făcut din ea o chestiune oficială.

— Cei trei bărbați? Raiko știe cine sunt?

Amorțit de băutură, André dădu din cap.

— Nu, și cealaltă mama-san nu a vrut să spună.

— Cine e aceea? Cum se numește? Unde e? O să-i informez pe Bakufu, oamenii lor știu ei să afle cu forța de la ea dacă e nevoie.

— N-o să le pese. Și de ce le-ar păsa? Cealaltă Casă era un loc de întâlnire pentru revoluționari, hanul La Cei Patruzeci și Șapte de Ronini, și a fost ars până în temelii acum vreo săptămână iar capul ei a fost înfipt într-un par. Sfântă Născătoare de Dumnezeu, Henri, ce mă fac? Hana a murit, iar eu trăiesc...

La începutul după-amiezii, doctorul Hoag stătea în cuterul care se îndrepta către cheul din Kanagawa. Babcott îi trimisese vorbă că nu poate părăsi Kanagawa deoarece opera în cabinetul lui de acolo, dar că se va întoarce cât de curând posibil: „... îmi pare rău, dar nu se poate să ne vedem mai devreme de mâine seară, târziu, probabil chiar poimâine dimineața. Îmi face mare plăcere să veniți aici la mine, dacă doriți, dar fiți pregătit să rămâneți peste noapte căci vremea este schimbătoare”.

La debarcader era așteptat de un grenadier și de Lim care purta o haină albă, pantaloni negri largi, papuci și pe cap o mică tichie. Când Hoag ajunsese la țarm, Lim făcu o plecăciune în derâdere:

— Heya, stapan, Lim-ah, Feciolul Numălu' Unu.

— Putem să renunțăm să vorbim stâlcit ca hamalii, Lim, spuse Hoag, într-o cantoneză acceptabilă și Lim începu să se uite chiorăș. Eu sunt Doctorul-vindecător-înțelept-și-învățat – acesta fiind numele lui Hoag în chineză – sensul celor două caractere cele mai apropiate de sunetele cantoneze alese din zeci de alte posibilități de Gordon Chen, compradorul firmei Struan, unul din pacienții lui. Lim se holbă la el prefăcându-se că nu înțelege, metoda obișnuită și cea mai rapidă de a face de rușine pe un diavol de străin care a avut impertinența de a îndrăzni să învețe câteva cuvinte din limba lui civilizată. Ayeeyah, gândi el, cine e acest preacurvar băgăreț, acest diavol roșu rău mirositor, mâncător de scârnă cu gâtul de bivol, acest maimuțoi cu chip de broască care are îndrăzneala să vorbească în limba noastră într-un chip atât de dezgustător și de plin de superioritate...

— Ayeeyah, spuse Hoag cu dulceață în glas, și eu știu multe, foarte multe cuvinte spurcate cu care pot să vorbesc despre mama unui preacurvar și părțile ei putrede dacă o gămălie de individ dintr-un sat ca o grămadă de balegă pe care se pișă câinii îmi dă cea mai măruntă ocazie, de exemplu prefăcându-se că nu m-ar înțelege.

— Doctorul-vindecător-înțelept-și-învățat? Ayeeyah, asta da nume! Lim izbucni în hohote de râs. Și n-am auzit niciodată un diavol străin să vorbească atât de bine.

— Perfect. Dar o să auzi și mai multe dacă-mi mai spui diavol străin. Venerabilul Chen al Nobilei Case mi-a ales numele.

— Chen al Nobilei Case? Lim se uită la el cu gura căscată. Ilustrul Chen, care are mai mulți saci cu aur decât un bou fire de păr? Ayeeyah, asta da, zic și eu parșiv privilegiu.

— Da, fu Hoag de acord, și adăugă, chiar dacă nu chiar adevărul, ceva pe aproape: Și tot el mi-a spus că dacă am neplăceri din partea vreunei persoane de rahat din Regatul de Mijloc, fie ea sus-pusă, fie om de jos, și dacă văd că nu mi se face imediat serviciul pe care, ca

prieten al lui, mă pot aștepta să-l primesc, să-i spun doar numele ticălosului de preacurvar la întoarcerea mea.

— *Ohko*, Doctor-vindecător-înțelept-și-învățat, este într-adevăr o mare cinste să te primim în umila noastră casă cât o grămadă de bălegar.

Doctorul Hoag simți că obținuse un loc de vază acum, binecuvântându-și profesorii, cei mai mulți dintre ei pacienți recunoscători, care-l învățaseră cuvintele cu adevărat importante și cum se descurcau cu unele persoane și situații în Regatul de Mijloc. Ziua era plăcută și caldă și aspectul orașelului atrăgător. Vedeă templele ridicându-se peste acoperișurile caselor, pescarii trăgând plasele spre mal, țăranii pretutindeni pe câmpurile cultivate cu orez, oamenii care forfoteau încoace și încolo, și inevitabilul șuvoi de călători care se scurgea pe drumul Tokaido. Până să ajungă la Legație călăuzit atent de Lim, Hoag își formă o imagine destul de corectă despre situația din Kanagawa, intuind câți pacienți avea în ziua aceea Babcott și la ce se putea aștepta. George Babcott era în sala de operații, ajutat de un ucenic japonez, un tânăr numit de Bakufu care să învețe medicina occidentală, antecamera dinaintea sălii de operații fiind aglomerată de săteni, bărbați, femei și copii. Operația era complicată, o amputare a labei piciorului.

— Bietul om e pescar, și-a prins piciorul între barcă și cheu, n-ar fi trebuit să i se întâmple, mă tem că e vorba de prea mult saké. Când termin, putem discuta despre Malcolm. L-ați văzut?

— Da, nu e nici o grabă. Îmi face plăcere să te văd, George, pot să te ajut cu ceva?

— Mulțumesc, v-aș fi recunoscător. Aici mă descurc, dar ce-ar fi să triați mulțimea de afară? cazuri urgente. Și cei care pot să mai aștepte. Îi puteți trata pe care vreți. Mai există o așa-zisă sală de operații alături, deși nu e decât o simplă cameră de spital. Mura, dă-mi ferăstrăul, spuse el într-o engleză ostentativă, către ajutorul lui, luă instrumentul și începu să-l folosească. De câte ori am o operație mai mare aici, lucrurile încep să se încurce rău. În dulap există obișnuitele placebo-uri, iod, etc., medicamentele uzuale, medicamente contra durerii, soluții amare contra tusei pentru bătrâne drăguțe și soluții dulci pentru furioși.

Hoag îl părăsi și își aruncă privirea peste bărbații, femeile și copiii care așteptau, uimit de ordinea, răbdarea, plecăciunile și tăcerea lor. Repede, constată că nici unul dintre pacienți nu avea variolă, lepră, pojar, febră tifoidă, holeră sau alte boli infecțioase endemice în cea mai mare parte din Asia. Ușurat de-a binelea, începu să le pună întrebări fiecăruia în parte și constată că era întâmpinat cu multă suspiciune. Din fericire, printre pacienți se nimeri și Cheng-sin, un vârstnic caligraf, scriitor cantonez de scrisori și prezicător din Canton,

care ştia să vorbească şi ceva japoneză. Cu ajutorul lui – după ce-l fusese prezentat ca Profesorul-Vindecătorului-Uriaş şi-i promise să-i dea un medicament nou şi modern, deosebit de bun ca să-i uşureze tusea seacă, aproape permanentă – doctorul Hoag deschise cel de-al doilea cabinet de consultaţii. Unii pacienţi aveau suferinţe minore, alţii erau grav bolnavi. Febră, dizenterie şi altele, pe unele reuşi să le diagnosticheze, pe altele nu. Mădularele rupte, tăieturi de sabie şi de cuţit, ulcere. Una dintre paciente, o tânără cu mari dureri, avea o sarcină foarte avansată. Ochiul lui exersat îi spuse că naşterea, cea de-a patra, va fi grea şi că cea mai mare parte din nenorocirea ei venea din faptul că se măritase prea tânără, lucra pe câmp prea mult timp şi căra prea mult. Îi dădu o sticlută cu extract de opiu.

— O lingură? Cât de mare, onorabile înţelept şi învăţat?

— O lingură de dimensiune normală, Cheng-sin.

Femeia se înclină:

— *Domo arigato gozaimashita*, murmură ea şi nu mai prididea cu mulţumirile la plecare, cu ambele mâini încercând să ducă greutatea pântecului.

Copii cu febră, răceli, viermi intestinali, răni, nimic foarte grav cum se aşteptase, şi nici un caz de malarie. Dinţi în general buni, ochi limpezi, nici un păduche, toţi pacienţii uimitor de curaţi şi sănătoşi în comparaţie cu ţăranii de aceeaşi condiţie din China. Nici un opioman. După o oră îşi intrase în ritm. Tocmai terminase de aşezat la loc un braţ rupt când uşa se deschise şi intră şovăielnic o tânără atrăgătoare şi bine îmbrăcată care se înclină. Kimonoul de mătase albastră cu modele, un obi verde, părul prins cu piepteni după moda japoneză, umbrelă de soare, albastră, în mână. Hoag observă că ochii lui Cheng-sin se îngustară şi mai mult. Ea îi răspunse cu glas coborât la întrebări, vorbea cu convingere, deşi se vedea că este speriată.

— Doctor Vindecător înţelept şi învăţat, spuse Cheng-sin, printre accesele de tuse uscată, pe care Hoag o diagnosticase pe loc ca semnificând o tuberculoză în faza finală. Această doamnă spus flate la ea nevoie ajutorul male, aploape moalte. Ea loaga tu melge la ea, casa aploape.

— Spune-i să-l aducă aici.

— Nu pote, teme mişcat la el.

— Ce i s-a întâmplat?

După multe alte întrebări şi răspunsuri, care sunau în urechile lui Hoag mai degrabă o târguială, Cheng-sin spuse:

— Casa ea numai una două stladă. Flatele ea este... – tuşi în timp ce încerca să găsească cuvântul – dolmit ca molt, dai el viu la el, şi fulios volbe la el şi felba la el – vocea i se îndulci mai mult. Ea teme mişcat la el, Onolabile Doctol Vindecător înţelept şi învăţat. Flatele ei samulai, ea spus multe pelsoane foalte flicită dacă ajuţi flate. Eu cled

ea spus adevăl.

Din ziarele din Hong Kong aflase de importanța samurailor, care aveau puterea conducătoare absolută în Japonia și orice le-ar putea câștiga încrederea, în acest mod, colaborarea, va ajuta la întărirea influenței britanice acolo. O studie pe fată. Imediat ea își lăsă privirea în jos. Nervozitatea ei crescuse. Părea să aibă cincisprezece sau șaisprezece ani, iar trăsăturile ei nu semănau deloc cu cele ale sătenilor, pielea ei era delicată. Dacă fratele ei e samurai, atunci este și ea samurai, gândi intrigat.

— Cum o cheamă?

— Uki Ichikawa. Rog glăbit.

— Fratele ei e un samurai important?

— Da, spuse Cheng-sin. Eu melge, nu teme.

Hoag pufni pe nas:

— Teamă? Eu? Să dea frenția în ea de teamă! Așteptați aici.

Se duse în sala de operații, deschise încet ușa, Babcott era total absorbit de extragerea unei măsele și proptise un genunchi în pieptul tânărului, mama, înnebunită, își frângea mâinile și vorbea întruna. Hoag se hotărî să nu-l tulbure. La poartă sergentul gărzii îi opri politicos, și-l întreabă unde merge.

— Trimit doi, trei băieți cu dumneavoastră. Mai bine să ne asigurăm noi dinainte, decât să ne pară rău după aceea.

Fata încercă să-i convingă să nu ia soldații, dar sergentul nici nu vru să audă. În cele din urmă ea consimți și, și mai speriată, le arătă drumul, mergând în fața lor pe o stradă, apoi intrară dintr-o uliță în alta. Sătenii pe lângă care treceau le ocoleau privirea și spălau putina, îndepărtându-se iute. Hoag avea servieta medicală în mână. Peste acoperișurile caselor, putea vedea templul, asta îi dădea siguranță, era bucuros de prezența soldaților, știind că ar fi fost o nesăbuintă să meargă fără ei. Cheng-sin tropăia greoi pe lângă ei, cu un toiag lung în mână. Tânăra asta nu e chiar ce pretinde a fi, gândi Hoag, această aventură începând să-l stârnească. Intrară pe o altă uliță, ea se opri în fața unui gard înalt, bătut în poartă. Se deschise un grilaj, apoi poarta. Când servitorul mătăhălos dădu cu ochii de soldați, se pregăti să le-o trântască în nas, dar fata îi ordonă poruncitoare să deschidă. Pătrunseră într-o grădină mică, bine îngrijită, nu exagerat de frumoasă. Lângă treptele verandei unei căsuțe shoji, ea își scoase sandalele cu talpă de lemn și-i rugă să se descâlce și ei. Lui Hoag îi venea mult mai greu, deoarece purta cizme înalte. Imediat ea ordonă servitorului să-l ajute și acesta se supuse pe dată.

— Voi doi mai bine păziți aici, spuse Hoag soldaților, stânjenit de găurile din ciorapi.

— Da, sir, unul din soldați îți verifică pușca. O să inspectez locul din spate. Dacă e ceva în neregulă, strigați.

Fata împinse peretele shoji. Ori Ryoma, acel shishi rănit în atacul pe drumul Tokaido, zăcea pe saltele, cearșaful era ud de transpirație, o servitoare îi făcea vânt cu evantaiul, căscă ochii mari când văzu că Onorabilul Vindecător Doctor Uriaș era un englez și nu un japonez, așa cum se așteptase, se retrase în timp ce el intră stângaci în cameră. Ori zăcea inconștient, în comă, săbiile lui erau pe un rastel din apropiere. Hoag se lăsă pe vine alături de Ori. Fruntea tânărului era încinsă, fața îmbujorată, febra periculos de mare. Cauza stării lui ieși repede la iveală când Hoag trase bandajul de pe umărul și partea superioară a brațului.

— Hristoase, mormăi el, văzând inflamația imensă, purulentă, simțind mirosul grăitor și văzând negreala țesuturilor moarte, cangrena, în jurul rănii de glonț. Când a fost împușcat?

— Ea nu știut exact. Doua, trei săptămâni.

Se mai uită încă o dată la rană. Apoi, ignorând privirile ațintite asupra lui, ieși afară, se așează pe marginea verandei și privi țință în gol. Acum îmi trebuie minunatul meu spital din Hong Kong și instrumentele minunate de operație de acolo, minunatele surori, alături de un butoi de noroc, ca să-l salvez pe bietul tânăr. Afurisite arme, afurisite războaie, afurisiți politicieni. Pentru numele lui Dumnezeu, tot încerc să cârpăcesc mutilări produse cu arme de foc, de când practic meseria, am dat greș de cele mai multe ori, șase ani ca angajat al Companiei Indiilor Orientale, în sângerosul de Bengal, cincisprezece ani în anii Războiului Colonial și al Opiului, am fost un an voluntar în Crimeea, cel mai sângeros din toate, cu așezământul spitalicesc din Hong Kong. Afurisite fie armele de foc! Hristoase, câte vieți irosite! După ce și-a descărcat furia înjurând, își aprinse un trabuc, pufăi din el, apoi aruncă chibritul. Imediat un servitor indignat apărură alergând și ridică gunoiul jignitor.

— A, scuze, spuse Hoag care nu remarcase curățenia desăvârșită din jur, trase adânc aer în piept, își alungă din minte orice alt gând în afară de cele legate de starea tânărului, în cele din urmă se hotărî, vru să-și arunce mukul, se opri și-l dădu servitorului care făcu o plecăciune și se duse să-l îngroape. Cheng-sin, spune-i că-mi pare rău, dar, ori că-l operez ori că nu, fratele ei va muri. Îmi pare rău.

— Ea spune: Dache molt – karma. Dache nu ajutat, moale azi, mâine. Rog incelcat. Dache moale karma. Ea celut ajutorul, și Cheng-sin adăugă în șoaptă: Doctor Vindecător înțelept și învățat, acest tanal impoltant. Impoltant incelcam, heya?

Hoag se uită la fată. Ea îl privi cu ochi împăienjeniți de lacrimi.

— *Dozo, Hoh Geh-sama*, spuse ea. Te rog.

— Foarte bine, Uki. Cheng-sin, spune-i din nou că nu pot promite nimic, dar voi încerca. Voi avea nevoie de săpun, multă apă fierbinte, o mulțime de bucăți de pânză curată, o mulțime de cearșafuri rupte

fășii pentru bandaje, tampoane și o liniște de mormânt și de cineva tare de fire care să mă ajute.

Imediat fata arătă spre sine.

— *Soji shimatsu*. Eu voi ajuta.

Hoag se încruntă.

— Spune-i că va fi foarte neplăcut, mult sânge, miros greu, o operație urâtă.

O văzu cum îl ascultă încordată pe chinez, și apoi cum răspunde cu vizibilă mândrie:

— *Gomen nasai, Hoh Geh-san. Watashi samurai desu*.

— Ea spus: „Te log, scuți, eu inteleg. Eu samulai”.

— Eu nu știu ce înseamnă asta pentru tine, frumoasă domnișoară și nici n-am știut că femeile pot fi samurai, dar hai să începem...

Hoag constată curând că una din trăsăturile caracteristice ale samuraiului era curajul. Fata nu șovăi nici măcar o dată în decursul operației, când fu nevoit să curețe, să înlăture țesutul infectat, să elibereze puroiul care duhnea groaznic, să spele rana, sângele țâșnind în ritmul pulsului dintr-o arteră parțial tăiată, până reuși să-i oprească hemoragia și să lege vasul de sânge. Fata îndepărtă sângele cu ghemotoace de pânză fără să crâcnească. Își suflecăse mânecile largi ale kimonoului cameristei, pe care-l îmbrăcase pentru operație, își prinsese cu un batic părul la ceafă, curând și kimonoul și baticul fiind mânjite de sânge. O oră a tot lucrat, Hoag mormăind în legea lui din când în când, mort la orice sunet sau miros, cu toate simțurile moarte pentru tot ce se petrecea în jur, în afară de operația pe care o făcuse de prea multe ori în viață. Tăia, cosea, curăța, bandaja, în fine, termină. Fără grabă se întinse să-și îndrepte spinarea obosită, își spălă mâinile și-și scoase cearșaful însângerat pe care-l folosisese drept șorț. Ori zăcea pe o masă improvizată la marginea verandei, chirurgul stătea în grădină:

— E greu să operezi stând în genunchi, Uki, îi spuse el.

Tot ceea ce-i ceruse el, fata executase fără ezitare. Nu fusese nevoie să anestezieze pacientul, Hiro Ichikawa, cum i se spusese că-l cheamă, deoarece zăcea în comă profundă. O dată sau de două ori tipă, dar nu de durere, ci din cauza cine știe cărui diavol din coșmarele lui. Și se zbatu, dar fără putere. Ori suspină adânc, neliniștit, Hoag îi pipăi pulsul. Abia perceptibil, ca și respirația.

— Nu contează, bombăni el, bine că are puls.

— *Gomen nasai, Hoh-Geh-san*, spuse fata încet, *anata kangaemasu, hai, iyé?*

— Ea spus, scuza Onolabile Intellect și Invătat, clezi ca da sau nu tlaieste? Cheng-sin tuși.

În timpul operației chinezul stătuse departe de verandă, cu spatele la el. Hoag dădu din umeri, privind atent fata, uimit în

privața ei, întrebându-se de unde îi venea puterea, unde stătea și ce se va întâmpla acum. Ea era foarte palidă, trăsăturile rigide, dar dominate de o voință de fier, reușind chiar să zâmbească, făcând crețuri în coada ochilor.

— Nu știu. Depinde de Dumnezeu. Uki, tu ești o ființă de clasa întâi. Samurai!

— *Domo... domo arigato gozaimashita.* Mulțumesc, făcu ea o plecăciune până la tatami: Numele ei adevărat era Sumomo Anato, era viitoarea soție a lui Hiraga, și sora lui Shorin, nu a lui Ori.

— Ea intleaba ce trebuie faca acum?

— Pentru fratele ei, nimic deocamdată. Spune servitoarei să-i pună prosoape reci pe frunte și să ude bandajele cu apă curată până scade febra. Dacă fe..., de îndată ce febra a trecut, sper să se întâmple asta înaintea zorilor, tânărul va trăi. Poate (și care sunt șansele de a supraviețui – era de obicei întrebarea următoare, dar de data asta fu crușat). Bun, plec acum. Spune-i să trimită pe cineva la mine mâine dimineață devreme să mă ia...

Dacă mai trăiește, îi trecu prin gând, dar se hotărî să nu mai spună nimic. În timp ce Cheng-sin traducea, el începu să-și spele instrumentele. Fata făcu semn servitorului și-i vorbi.

— *Hai*, spuse omul și plecă în grabă.

— Doctol Vindecatul Intelapt și Invătat, înainte, pleche, doamna spus tu vlut baie? Da?

Doctorul Hoag era pe punctul să refuze, dar se trezi că încuviințează din cap. Și fu bucuros.

În lumina slabă a asfințitului, Babcott ședea pe veranda Legației bucurându-se de un whisky, extenuat, dar mulțumit de operațiile făcute. Briza care ajungea în grădină aducea un miros plăcut de mare. Pe când privirea îi alunecă fără voie către tufișurile unde fusese prins și ucis asasinul îmbrăcat în negru cu trei săptămâni în urmă. Clopotul templului începu să bată și se auziră, de departe, incantațiile răgușite ale călugărilor.

— *Ommm mahnee podmee hummmmm hoom...*

Își ridică privirea și-l văzu pe Hoag împleticindu-se către el.

— Sfinte Dumnezeule!

Hoag avea pe el o yukata cu desene, strânsă cu cordon, ciorapi albi cu un deget și sandale japoneze cu talpă de lemn, părul și barba proaspăt spălate și pieptănate, sub braț un fel de ploscă mare, îmbrăcată în pai, plină de saké. Iar Hoag zâmbea cu gura până la urechi.

— 'Seara, George!

— Arăți tare încântat. Unde ai fost?

— Cea mai frumoasă parte a aventurii a fost baia! – Hoag puse

plosca pe un bufet și-și turnă un whisky zdravăn. Pe Dumnezeu, cea mai bună baie pe care am făcut-o vreodată. Nu-mi vine să cred că mă simt atât de bine.

— Cum arăta tipa, întrebă sec Babcott.

— Nu. Nu s-a lăsat cu amor, prietene, m-au frecat de jegul de pe mine, într-o apă aproape clocotită, m-au frământat și m-au masat, m-au băgat în șaleta asta. Între timp mi-au spălat și călcat hainele, mi-au curățat cizmele, mi-au pus alți ciorapi. Strașnic. Fata mi-a dat saké și astea...

Se scotoci în mânecă și-i arată lui Babcott două monede ovale și un sul de hârtie cu niște caractere japoneze.

— Doamne, ai fost bine plătit. Țștia sunt obani de aur, poți să-ți cumperi șampania cel puțin o săptămână! Sergentul mi-a spus că ai fost chemat la o consultație! amândoi răsără. Era vreun daimyo?

— Nu cred, un tânăr, un samurai. Nu cred că l-am ajutat prea mult. Știi să citești ce scrie pe hârtie?

— Nu, dar știe Lim. Lim!

— Da, stapin?

— Hârtia, ce scrie, da?

Lim luă sulul. Se holbă, apoi reciti textul cu atenție, și-i spuse lui Hoag în cantoneză:

— Haltie spus: „Doctol Vindecătol înțelept învățat făcut mare selvici. În numele shishi din Satsuma dat tot ajutorul la nevoie!”. Lim arată semnătura cu degetul care-i tremura. Ieltala, stapin, numele nu pot citi.

— De ce ești așa de speriat? întrebă Hoag, vorbind și el în cantoneză.

Stingherit Lim îi spuse:

— Shishi lebeli, bandiți ulmaliti de Bakufu. Oamenii lai, samulai, stapin.

Nerăbdător, Babcott întrebă:

— Ce se spune în hârtie, Ronald?

Hoag îi spuse.

— Sfinte Dumnezeule, un bandit? Ce s-a întâmplat?

Însetat tare, Hoag își mai turnă un pahar și începu să descrie amănunțit femeia, tânărul, rana, cum îndepărtase prin operație țesutul mort.

— Se pare că afurisitul ăla a fost împușcat acum două, trei săptămâni și...

— Isuse atotputernic! sări Babcott în picioare, dându-și seama de cine era vorba, sperându-l pe Hoag care-și vărsă paharul.

— Ai înnebunit? bolborosi Hoag.

— Poți să găsești drumul către casa aceea?

— Ce? A, da, presupun că da, dar ce...

— Haide, grăbește-te! Babcott se repezi afară strigând: Sergentul Gărzii la mine!

Se strecurau cu fereală pe o uliță dosnică, Hoag în frunte, arătându-le drumul, purtând încă yukata, dar cu cizme în picioare, Babcott după el; sergentul și zece soldați în urma lor, toți înarmați. Puținii trecători, unii cu lanterne, se împrăștiu din drumul lor. Deasupra răsări o lună splendidă pe un cer senin. Se grăbeau și mai mult acum. Au trecut din greșeală de o uliță. Hoag înjură, se întoarse, stabili unde se află și găsi intrarea pe jumătate ascunsă a uliței pe care o căuta. Și din nou porniră. Ajunseseră pe altă uliță. Se opri, arătă cu degetul. Cam la douăzeci de metri în fața lor se afla poarta cu pricina. Imediat sergentul și soldații se repeziră înainte trecând pe lângă el. Doi soldați se sprijiniră cu spatele de zid, la pândă, patru soldați se opintiră cu umerii în ușă scoțând-o din țâțâni, năvăliră înăuntru, urmați de Hoag și Babcott, și ei cu niște arme luate la nimereală, dar pregătiți să le folosească fără ezitare la nevoie, deprindere necesară oricărui european în Asia. Au dat buzna pe alee, pe scări. Sergentul deschise peretele shoji. Camera era goală. Fără să ezite, sergentul se repezi înaintea lor în camera următoare, în cealaltă. Nici un semn de viață în vreuna din cele cinci încăperi, în bucătărie sau în căsuța de lemn din grădină. Din nou reveniră în grădină.

— Împrăștiati-vă, băieți. Jones și Berk colo! Voi doi în partea aceea, voi doi dincolo și voi doi păziți aici. Și, pentru numele lui Hristos, căsați ochii bine.

Au pătruns mai adânc în grădină, în grupuri de câte doi soldați, unul păzindu-l pe celălalt, cu lecția primului asasinat bine învățată. Scotociră în toate cotloanele. Peste tot, cu armele despiedicate, gata de tras. Și nimic. Când se întoarse, de pe sergent curgeau sudori.

— Fir-ar să fie! La naiba, sir! Nici măcar o șoaptă, nimic. Sunteți sigur că asta e locul, sir?

Hoag arătă cu degetul o pată întunecată de pe verandă.

— Acolo am făcut eu operația.

Babcott înjură și își roti privirea în jur. Casa era înconjurată de alte case, dar peste gard se vedeau numai acoperișurile, nici o fereastră nu da în direcția lor. Nu exista nici un alt loc în care să te poți ascunde.

— Precis au șters-o de aici în clipa în care ai plecat tu.

Hoag își șterse sudoarea de pe frunte, bucuros în sinea lui că fata reușise să dispară și nu fusese prinsă în cursă. După ce plecase la baie, nu o mai văzuse, spre regretul lui. Servitoarea îi dăduse banii și sulul de hârtie, amândouă frumos împachetate, plosca, îi spusese că stăpâna ei va trimite pe cineva să-l aducă a doua zi dimineață și-i mulțumi. Gândindu-se la fratele ei, trăia sentimente contradictorii. Pentru el era

doar un pacient, el doctor și dorea ca munca lui să fie încununată de succes.

— Nu mi-a trecut o clipă prin cap că tânărul putea fi unul dintre asasini. Și n-ar fi contat deloc, operația tot o făceam. Acum cel puțin îi știm numele.

— O mie de obani contra unui nasture îndoit că era fals, și nu știm nici măcar dacă tânărul era fratele ei. Dacă e shishi, așa după cum reiese din ce scrie pe sul, numele trebuie să fie fals fiind vorba de un răsculat, iar să-ți dai un nume fals este un vechi obicei japonez, și Babcott oftă. Nici eu nu sunt sigur că era diavolul de pe drumul Tokaido. E doar o bănuială. Ce șanse are de a supraviețui?

— Că l-au cărat în grabă de aici, n-o să-i facă prea bine! o clipă rămase pe gânduri, bosumflat – arăta bondoc, ca o broască alături de Babcott, cel uriaș, dar nici unul din ei nu era conștient de contrastul dintre ei. L-am consultat chiar înainte de a pleca. Avea pulsul slab, dar regulat, cred că am eliminat cea mai mare parte de cangrenă, dar... – ridică din umeri. Știi cum e zicala: Fiecare cu norocul lui. N-aș paria prea mult că va trăi. Dar, cine știe. Nu? Acum, acum spune-mi cum a fost atacul, cu amănunte.

Pe drumul de întoarcere, Babcott îi povesti ce se întâmplase, îi vorbi și de Malcolm Struan.

— Mă îngrijorează, dar Angélique e cea mai bună infirmieră de care putea avea parte.

— Jamie spunea același lucru. Sunt de acord că nimic nu-l ajută mai mult pe un bolnav ca prezența unei fete frumoase. Malcolm a slăbit mult și fizic și moral, dar e tânăr și a fost întotdeauna un caracter puternic, în familie doar maică-sa îl întrece. Și scapă el și de data asta dacă cusăturile țin. Am toată încrederea în ce-ai făcut, George, deși o să se pună pe picioare mai încet, bietul băiat. E foarte îndrăgostit de fată, nu-i așa?

— Da. Și ea de el. Norocos băiat.

Merseră câteva clipe în tăcere. Hoag spuse șovăitor:

— Eu, mă rog, presupun că știi că maică-sa se opune oricărei legături cu tânăra domnișoară.

— Da, am auzit. O să aibă probleme.

— Deci crezi că Malcolm se gândește serios la legătura lor?

— E serios până în pânzele albe. Iar ea e o fată cum rar întâlnești.

— O știi?

— Pe Angélique? De fapt nu, nu ca pacientă, nu, deși, așa după cum ți-am spus, am văzut-o în situații dramatice. Tu o știi?

Hoag clătină din cap.

— Am văzut-o doar la petreceri, la curse, întâlniri mondene. De când a sosit, acum trei sau patru luni, a fost centrul atenției generale la fiecare bal, și pe drept cuvânt. N-am cunoscut-o ca pacientă. A

apărut acum și un doctor francez la Hong Kong. Ca să vezi! Da, sunt de acord că e uluitoare. Nu neapărat o soție ideală pentru Malcolm, dacă spre asta înclină el.

— Pentru că nu e englezoaică și bogată?

— Și una și alta. Dar mai există și altele. Regret, dar nu am încredere în francezi, neam prost, au asta în sânge. Tatăl ei e exemplul cel mai elocvent: fermecător, curtenitor la suprafață, dar dedesubt o secătură sută la sută. Îmi pare rău dar n-aș alege-o pe fata lui pentru fiul meu, dacă ar fi ajuns la majorat, săracul.

Babcott se întrebă dacă Hoag știa că el aflate ce scandal trăise el la viața lui. Pe când era tânăr, doctorul Hoag lucra la compania Indiilor Orientale, asta cam cu vreo douăzeci și cinci de ani în urmă, în Bengal și se căsătorise cu o indiană, în ciuda prejudecăților sociale și a sfatului superiorilor lui care fuseseră fără echivoc. Drept urmare, fusese dat afară, trimis în țară, acoperit de oprobriu public. Avuseseră o fiică și un fiu, apoi soția îi muri. Frigul, ceața și umezeala Londrei echivala cu o sentință la moarte pentru orice indian. Oamenii sunt așa de ciudați, gândi Babcott. Iată un englez destoinic, curajos, integru, un mare chirurg, cu niște copii pe jumătate indieni, din punct de vedere social niște paria în Anglia, și care acum strâmbă din nas pentru originea lui Angélique. Ce stupid, dar și mai stupid să te ascunzi de adevăr. Da, dar nu te ascunde nici tu de el. Ai douăzeci și opt de ani, timp suficient ca să te însori, dar vei găsi vreodată o femeie mai fascinantă ca Angélique undeva pe pământul ăsta? Fiindcă să nu vorbim de Asia, unde îți vei petrece toți anii cât vei mai avea de muncit. N-o să găsesc, știu. Din fericire, Struan se va însura probabil cu ea. Așa că asta este. Iar eu am de gând să-l ajut, pe Dumnezeu!

— Poate că madam Struan vrea să-l protejeze ca orice mamă, spuse știind ce influență avea Hoag în familia Struan. Și se opune doar fiindcă e prea tânăr ca să se lege la cap cu însurătoarea. E de înțeles. Acum el e tai-pan și pentru asta va avea nevoie de toată energia. Dar să nu mă înțelegi greșit, cred că Angélique este o fată cum rar întâlnești, o viitoare soție curajoasă și frumoasă, cum și-ar dori oricine, iar pentru a se descurca așa cum trebuie ca tai-pan, Malcolm va avea nevoie de tot sprijinul pe care-l poate găsi.

Hoag simți patima care-l muncea pe celălalt, o înregistră în minte și lăsa lucrurile cum erau, gândul lui întorcându-se brusc la Londra, unde sora lui și soțul ei aveau grijă de fiul și fiica lui. Ca de fiecare dată când își amintea de asta, se detesta că părăsise India, plecându-se în fața conveniențelor sociale și astfel o omorâse pe fermecătoarea Arjumand. Trebuie să fi fost nebun când m-am hotărât s-o iau pe fata aia și s-o condamn să îndure iernile acelea cumplite, mai ales că eram fără bani, fără slujbă, obligat să încep totul de la început. Hristoase, ar fi trebuit să stau în India și să mă bat cu compania, în cele din urmă

priceperea mea medicală i-ar fi forțat, i-ar fi forțat să mă accepte și așa și am fi fost salvați...

Cele două santinele de pază îi salutară când trecură pe lângă ei. În sufragerie masa era pusă, pentru două persoane.

— Whisky sau șampanie? întrebă Babcott, și apoi strigă: Lim!

— Șampanie.

— Am găsit-o! Babcott deschise sticla care aștepta în frapiera de argint georgian plină cu gheață. Sănătate! Lim!

— Și fericire! ciocniră. Minunată! Cum e bucătarul tău?

— Mai degrabă groaznic, dar fructele de mare sunt bune: raci, creveți, stridii și zeci de feluri de pești. Unde naiba e Lim? oftă Babcott. Afurisitul ăsta merită bătut. Când ai de-a face cu el, înjură-l.

Dar în oficiul majordomului nu era nimeni. Lim nu era nici în bucătărie. În cele din urmă l-au găsit în grădină, lângă o alee. Decapitat, iar capul aruncat într-o parte, iar în locul lui fusese pus unul de maimuță.

— Nu, doamnă, spuse mama-san foarte speriată. Nu-l puteți lăsa pe Ori aici până mâine, trebuie să plecați cum se crapă de ziuă.

— Îmi pare tare rău, dar Ori-san va sta pân..., spuse Sumomo.

— Îmi pare așa de rău, dar de la atacul asupra primului ministru, shishii sunt vânați peste tot, recompensele pentru informații au crescut până la cer, e adevărată amenințarea că vor fi omorâți toți, toți din casa care-i adăpostește.

— Ordinul e valabil pentru Yedo, nu aici, în Kanagawa, spuse Sumomo.

— Îmi pare așa de rău, cineva a vorbit, spuse mama-san cu buzele strânse.

Numele ei era Noriko. Se aflau singure în apartamentul ei personal din Hanul Florilor de la Miezul Noptii, care era al ei, amândouă îngenuncheate pe perne purpurii, camera plină de lumânări, o masă joasă cu ceai între ele. Mama-san abia se întorsese de la o întâlnire cu cămătarul și negustorul de orez care mărise rata dobânzii pe ipoteca ei, de la treizeci la treizeci și cinci la sută, pretextând starea în care se află împărăția și se certaseră pe rupte. Câine fără mamă, gândi ea, clocotind, apoi îndepărtă din gând această problemă pentru a se ocupa de problema mai periculoasă care-i sta în față.

— În această dimineață am auzit că executanții au...

— Cine?

— Executanții! Patrule speciale Bakufu, care interoghează oamenii, sunt fără milă. Au ajuns acolo noaptea trecută. Mă tem să nu vină și aici. Îmi pare așa de rău, în zori trebuie să plece.

— Îmi pare așa de rău, dar îl vei ține aici până se face bine.

— Nu în-drăz-nesc! Nu, după ce s-a întâmplat cu Hanul La Cei Patruzeci și Șapte de Ronini. Executanții nu știu ce-i aia milă. Nu vreau să mă trezesc cu capul înfipt în par.

— Asta s-a întâmplat la Yedo, aici suntem în Kanagawa. Acesta e Hanul Florilor de la Miezul Noptii. Îmi pare așa de rău, Hiraga-san a insistat.

— Nimeni nu are dreptul să insiste în acest loc, doamnă, spuse Noriko tăios. Nici chiar Hiraga-san. Eu am un fiu la care trebuie să mă gândesc, și Casa mea.

— Corect. Iar eu pe prietenul fratelui meu, care este și aliatul lui Hiraga, la care trebuie să mă gândesc. Precum și onoarea fratelui meu de care trebuie să-mi amintesc. Sunt împluternicită să-i achit datoriile.

Noriko se uită la ea cu gura căscată.

— Toate datoriile lui Shorin?

— Jumătate acum și jumătate când se va instaura puterea sonno-joi.

— Accept, spuse Noriko, pe dată uluită de pleșca la care nu se aștepta, încât uită să se mai târguie. Dar să nu văd nici un doctor gai-jin, și numai o săptămână.

— De acord! imediat fata băgă mâna în mânecă să ia punga de bani dintr-un buzunar ascuns, Noriko trase aer în piept cu zgomot când văzu monedele de aur. Iată zece obani. Îmi vei da o recipisă de primire și contul lui cu cheltuielile în detaliu, restul din jumătatea sumei la care am căzut de acord ți-i dau când plecăm. Unde poate Ori-san sta în siguranță?

Noriko se blestemă că fusese atât de pripită, dar, deoarece căzuse de acord, acum era cinstea obrazului în joc. În timp ce se gândea ce să facă, o studie pe fata din fața ei. Sumomo Anato era sora mai mică a lui Shorin Anato, un shishi, sălbaticul, flăcăul pe care ea îl inițiasse în ale bărbăției cu atâția ani în urmă. Eeee, ce desfătare, ce vigoare la un băiat atât de tânăr, gândi ea cu o durere plăcută în suflet.

Și ce curtezană nemaipomenită ar putea deveni această fată. Împreună am putea câștiga o avere. După un an, doi s-ar putea mărita cu un daimyo și, dacă mai e virgină, ce preț de culcat aş putea obține! E frumoasă, așa cum spunea Shorin, o frumusețe clasică din Satsuma, și samurai până în măduva oaselor. Și atât de frumoasă.

— Câți ani aveți, domniță?

— Șaisprezece, spuse Sumomo mirată de întrebare.

— Știți cum a murit Shorin?

— Da. Mă voi răzbuna.

— Hiraga v-a spus?

— Pui prea multe întrebări, spuse Sumomo cu asprime.

Noriko era amuzată.

— În jocul pe care-l jucăm, deși sunteți samurai și eu doar mama-

san, suntem surori.

— Poftim?

— Da, da, îmi pare așa de rău. Jocul foarte serios prin care încercăm să-i apărăm pe bărbații noștri, să le fim o pavăză în fața propriei lor bravuri sau prostii, asta depinzând de ce parte te afli, riscându-ne viața ca să-i protejăm de ei înșiși! Și în jocul ăsta trebuie să existe încredere de ambele părți. Încredere ca între surori de același sânge. Deci Hiraga v-a spus de Shorin?

Sumomo știa că situația ei era pe muchie de cuțit.

— Da.

— Hiraga e iubitul vostru?

Ochii lui Sumomo se făcură ca două crăpături.

— Hiraga este, a fost logodit cu mine înainte de..., înainte de a pleca pentru a servi în sonno-joi.

Mama-san clipi.

— Îngăduie un samurai Satsuma fetei lui să se logodească cu un samurai Choshu, fie că e sau nu e shishi, fie că e sau nu e ronin?

— Tatăl meu..., tatăl meu nu a fost de acord. Nici mama, numai Shorin. Nici eu nu am fost de acord cu cel pe care l-au ales ei să-mi fie soț.

— A, îmi pare așa de rău! se întristă Noriko, știind foarte bine că asta însemna să fii supusă continuu unor presiuni, să stai închisă în casă, sau chiar și mai rău. Te-au alungat din familie?

Sumomo nici nu se clinti, vocea-i rămase calmă.

— Acum câteva luni m-am hotărât să-mi urmez fratele și pe Hiraga-san, ca să-l cruț pe tata de rușine. Acum sunt ronin.

— Ai înnebunit? Femeile nu pot deveni ronin.

— Noriko, spuse Sumomo mergând la risc. Sunt de acord că ar trebui să fim surori de sânge.

Și un pumnal mic apără în mâna ei ca prin farmec. Noriko clipi căci nu văzuse de unde se ivise stiletul. Se uită atentă cum Sumomo își înțepă degetul și-i întinde arma. Fără să ezite ea făcu la fel, își atinseră apoi degetele unul de altul, amestecându-și sângele, apoi făcură cu solemnitate o plecăciune.

— Sunt onorată. Îți mulțumesc, Sumomo-san și zâmbind, mama-san îi dădu pumnalul înapoi. Acum sunt și eu puțin samurai? Da?

Cuțitul dispără în teaca din mânecă.

— Când împăratul își va recâștiga puterea, el îi va face samurai pe cei care merită. Noi îi vom cere în scris asta pentru tine. Hiraga-san, Ori și eu.

Din nou Noriko făcu o plecăciune mulțumind. Ideea îi surâdea, dar împlinirea ei părea imposibilă, și era convinsă că nu va ajunge ea să vadă ziua când se va întâmpla minunea asta de neconceput: ziua când shogunatul Toranaga va înceta să mai existe.

— În numele tuturor celor din neamul meu, mulțumesc. Acum saké?

— Nu, mulțumesc. Îmi pare așa de rău, dar sensei Katsumata le-a pus pe femeile din grupul lui să jure că nu pun gura pe saké, spunându-ne că ne va toci îndemânarea și vom greși ținta. Te rog, unde se află Hiraga-san?

Noriko se uită atent la ea, ascunzându-și un zâmbet.

— Katsumata, marele sensei? Ai învățat cu el? Shorin ne-a spus că poți folosi sabia, cuțitul și shurikenul. E adevărat?

Cu o viteză amețitoare, Sumomo băgă mâna în obi, scoase un shuriken, azvârli micul disc de oțel cu cinci lame ca briciul, care zbură prin cameră și se înfipse zbârnâind amenințător, exact în centrul unui stâlp. Și aproape nici nu clintise.

— Te rog, unde e Hiraga-san? spuse ea blând.

YEDO

În acea noapte, Hiraga conduse, într-o desăvârșită tăcere, asaltul peste împrejmuirea palatului unui daimyo, din cel de-al doilea cerc din afara zidurilor castelului, alergând ca iepurii prin grădină, către intrarea din spate a clădirii. Noaptea era luminată de o semilună nepăsătoare. Toți cei cinci bărbați purtau aceleași kimonouri scurte, negre, făcute anume pentru atacul de noapte, fără armuri ca să poată să se miște ușor și fără zgomot. Toți aveau săbii, cuțite și lațuri de strangulat. Niște ronini din Choshu pe care Hiraga îi chemase de urgență de la Kanagawa, pentru raidul din acea noapte.

În jurul clădirii principale, obișnuitele cazărmi, grajduri și locuințe ale servitorilor, care ar fi putut adăposti în mod normal cinci sute de luptători, familia daimyo-ului, precum și servitorii. Acum erau lugubru de pustii. Numai două santinele somnoroase se aflau la ușa din spate. Aceștia îi văzură pe bandiți, prea târziu pentru a da alarma și muriră pe loc. Akimoto îl dezbracă pe unul de uniformă și o luă el, apoi târî cadavrele în tufiș și îi ajunse pe ceilalți din urmă pe verandă. Au rămas nemișcați, ascultând plini de încordare. Nu se auziră strigăte de avertizare: dacă s-ar fi auzit cea mai mică alarmă, ar fi abandonat imediat acest raid.

— Dacă trebuie să ne retragem, nu contează, le spusese Hiraga la apusul soarelui când ceilalți sosiseră la Yedo. E suficient că putem pătrunde atât de aproape de castel. Scopul raidului din noaptea asta este să-i îngrozim, să ucidem și să răspândim groaza, să-i facem să creadă că nu există om sau loc care să ne scape, unde să nu avem spionii noștri. Îi îngrozim: pătrundem și plecăm repede, desăvârșită surpriză, nici o pierdere de partea noastră. În astă noapte avem o ocazie rară! zâmbi el. Când Anjo și Sfatul Bătrânilor au anulat *sankinkotai*, au săpat mormântul shogonatului.

— Dăm foc la palat, vere? întrebă Akimoto fericit.

— După asasinat.

— Și de cine-i vorba?

— Un bătrân, păr cărunt și cam rar, slab, pipernicit. Utani, bătrânul *roju*.

Toți căscură gura uimiți.

— Daimyo de Watasa?

— Da. Din păcate, eu nu l-am văzut niciodată. L-a văzut careva dintre voi?

— Cred că l-aș recunoaște, spuse un tânăr de optsprezece ani, cu o cicatrice urâtă care i se întindea de sus în jos pe un obraz. Sfrijit ca un pui de găină lingav. L-am văzut o dată la Kyoto. Deci la noapte

trimitem pe unul din Sfatul Bătrânilor pe lumea cealaltă, da? Un daimyo, da? Bine! rânji și-și scărpină cicatricea, o moștenire de la o încercare nereușită a celor din Choshu de a pune mâna pe Porțile Palatului din Kyoto cu o primăvară înainte. Utani nu va mai hălădui pe unde are chef de acum încolo. E nebun că-și petrece noaptea în afara zidului castelului și mai și lasă să se afle una ca asta! Și fără destui oameni de pază! Tâmpit de-a binelea.

Joun, un băiat de șaptesprezece ani, întotdeauna foarte precaut, spuse:

— Iartă-mă, Hiraga-san, dar ești sigur că nu ni s-a întins o cursă dându-ni-se o informație falsă? Yoshi e poreclit Vulpea, Anjo chiar mai urât. S-au pus prețuri mari pe capetele noastre, nu? Sunt de acord cu fratele meu: cum poate Utani să fie așa de prost?

— Pentru că era o întâlnire tainică. Și e pederast.

Se holbară la el cu priviri tâmpe:

— De ce-ar face din asta o taină?

— Iubitul e unul din prietenii apropiați ai lui Anjo.

— *So ka!* ochii lui Joun scânteiară. Dacă e așa, cred că și eu aş ține asta în taină. Dar de ce să-și dea un tânăr frumos trupul unuia ca Utani, când are deja un protector puternic?

Hiraga dădu din umeri.

— Din cauza banilor, din ce altă cauză? Nori e ahtiat după bani, Utani e darnic. Nu țărani lui Utani plătesc cele mai mari impozite din toată Japonia? Și nu au ajuns datoriile lui Nori până la cer? Nu consumă el obanii de aur ca pe boabe de orez? Curând, într-un fel sau în altul, Anjo va părăsi acest pământ. Poate că acest băiat frumos crede că Utani îi va supraviețui, și că merită riscul: Utani are influență la Curte, nu? Gândește-te la câți koku va primi. Și de ce nu. Familia băiatului e săracă, înecată în datorii. Oare nu toți samurarii sub rangul de hirazamurai sunt săraci lipiți pământului?

— Adevărat! au încuviințat cu toții.

— E adevărat de pe vremea celui de al patrulea shogun, spuse cu amărăciune băiatul de optsprezece ani, de acum aproape două sute de ani. Daimyo iau toate impozitele, vând rangul de samurai unor negustori împruțiți, din ce în ce mai des, în fiecare an, iar nouă ne tot taie din simbrerie. Daimyo ne-au trădat, pe noi servitorii lor credincioși.

— Ai dreptate, spuse Akimoto furios. Tatăl meu trebuie să se angajeze ca lucrător de fermă ca să hrănească familia...

— Părinților noștri nu le-au mai rămas decât săbiile. Taică-meu nu mai are casă, doar o colibă, spuse Joun. Suntem atât de îndatorați de pe vremea străbunicului că nu vom putea plăti niciodată împrumuturile. Niciodată.

— Știu ce trebuie să fac cu ăștia care se închină numai banilor: ori ne șterg datoriile, ori îi omorâm, spuse un altul.

— Dacă niște daimyo își plătesc datoriile uneori în acest fel, de ce nu și noi?

— O idee minunată, încuviință Akimoto, dar o să plătești cu capul. Seniorul Ogama va da o pildă în felul ăsta atunci când zarafii lui vor refuza să-i mai dea bani, dacă nu..., cum le zice acum, pune în gaj dijmele pe patru ani înainte.

— Ai mei tot banii ăia îi primesc de când cu Sekigahara, dar prețul orezului a crescut de o sută de ori de atunci. Ar trebui să ne facem negustori sau producători de saké. Doi unchi și fratele meu mai mare au lăsat săbiile și așa au făcut.

— E groaznic, e adevărat, și eu m-am gândit la asta.

— Daimyo ne-au trădat pe toți.

— Cei mai mulți, spuse Hiraga, dar nu toți daimyo.

— Adevărat, spuse Akimoto. Nu contează, o să ne alegem un daimyo al nostru după ce-i dăm afară pe barbari și zdrobim shogunatul Toranaga. Noul shogun ne va da mâncare îndestulă, pentru noi și familiile noastre, arme mai bune, chiar din puștile gai-jinilor.

— O să le păstreze pentru oamenii lui, oricare va fi el.

— De ce s-o facă, Hiraga? Vor fi destule pentru toată lumea. Nu adună familia Toranaga cinci până la zece milioane de koku anual? Asta e mai mult decât destul pentru a ne înarma pe toți cum trebuie. Spune, dacă ne răzlețim unii de alții din pricina întunericii, unde ne adunăm din nou?

— La Casa Sălciilor Verzi, la sud de Al Patrulea Pod, nu aici. Dacă nu puteți ajunge acolo, ascundeți-vă pe undeva și întoarceți-vă pe ascuns la Kanagawa...

Acum, pe verandă, cu toate simțurile treze să afle dincotro va veni pericolul, Hiraga trăia momentul din plin, și zâmbi. Inima începu să-i bată cu putere, simți și bucuria de a trăi și apropierea morții, cu fiecare zi tot mai aproape. În câteva clipe atacăm. Pornim în sfârșit. Zile întregi zăcuse ascuns în templul de lângă Legația engleză, așteptând cu nerăbdare un prilej să-i dea foc, dar întotdeauna fuseseră prea mulți soldați dușmani, și venetici și samurai. În fiecare zi făcuse pe grădinarul, spionând, trăgând cu urechea, făcând planuri. Părea așa de ușor să-l ucidă pe barbarul cel înalt, ce se afla acolo, cel care scăpase din atacul de pe drumul Tokaido. Mare ciudățenie că numai un singur barbar fusese ucis din cei trei bărbați și o femeie, care păreau o pradă ușoară. A, drumul Tokaido! Tokaido înseamnă Ori, Ori înseamnă Shorin, amândoi înseamnă Sumomo, care împlinește șaptesprezece ani luna viitoare și nu voi ține seamă de scrisoarea tatălui meu, nu am deloc de gând! Nu voi primi iertarea lui Ogama, dacă trebuie să mă lepăd de *sonno-joi*. Voi merge înainte pe drumul *sonno-joi*, și nu-mi pasă spre ce moarte mă împinge. Numai eu am rămas în viață acum. Ori a murit sau va muri mâine. Shorin s-a dus.

Ce s-o fi întâmpnat cu Sumomo?

Cu o seară mai înainte, se trezise cu obrazul scăldat în lacrimi, din cauza visului în care îi apăruse fata, îi simțise trupul, focul ființei, bushido, parfumul, și-i făcea semne și-l chema, și trăise sentimentul că o pierduse pentru totdeauna. Nu mai putuse dormi după visul acesta, așa că se așezase în poziția lotus, poziția Buddha, folosindu-se de puterea Zen pentru a-și aduce pacea în suflet. Apoi, în acea dimineață, sosise un dar al zeilor, un mesaj tainic, de la mama-san a lui Koiko, care prinsese vestea, tot în mare taină, de la servitoarea lui Koiko, despre prezența lui Utani aici. Eeee, gândi el plin de bucurie, mă întreb ce ar face Toranaga Yoshi dacă ar ști că iscoadele noastre au ajuns până în patul lui, chiar în jurul coaielor lui?

Încredințat acum că încă nu fuseseră descoperiți, sări neauzit în picioare, se duse la ușă, cu cuțitul săltă piedica. Se strecură iute înăuntru, Akimoto rămase de pază, îmbrăcat în uniforma santinelei. Ceilalți îl urmară fără zgomot pe Hiraga către camerele femeilor, pe drumul care-i fusese arătat dinainte. Totul numai lux, lemn din cel mai scump, cele mai frumoase tatami, hârtie cerată din cea mai fină pentru shoji, cele mai binemirositoare uleiuri pentru lămpi și lumânări. Au cotit după un colț. Omul de pază care nu bănuia nimic se holbă la el năuc, deschise gura, dar nu apucă să scoată un sunet, cuțitul lui Hiraga îi reteză icnetul. Păși peste cadavru, merse până la capătul coridorului, șovăi o clipă să se orienteze. Nimerise într-o fundătură, coridorul se sfârșise. De ambele părți pereți shoji, care puteau să fie trași la o parte, în spatele lor camere. În capăt numai o cameră, mai mare și mai împodobită ca celelalte. Înăuntru ardea o lampă cu ulei, ca și în alte încăperi. Se auziră icneli, gâfâieli. Fără un zgomot, le făcu semn lui Todo și Joun să-l urmeze, iar celorlalți să stea de pază, apoi se furișă ca o fiară care vânează noaptea. Gâfâiala se auzi mai tare. Un semn cu capul către Joun. Imediat tânărul se furișă pe lângă el, se ghemui la ușa mai îndepărtată, și, la un alt semn al lui Hiraga, făcu shoji-ul să lunece într-o parte. Dintr-un salt, ajunse în cameră, apoi și Todo. Pe splendide așternuturi și saltele, zăceau doi bărbați goi, împreunați, cel tânăr cu picioarele desfăcute, cel bătrân peste el, ținându-l strâns și îndesând la el, gâfâind, orb și surd la toată lumea din jur. Hiraga se apropie de ei, își ridică sabia deasupra capului, strângând garda cu ambele mâini, o înfipse dintr-o mișcare prin ambele trupuri într-un punct chiar deasupra inimii, vârful străpunse și podeaua acoperită cu tatami, cele două victime părănd trase în țepă.

Bătrânul căscă gura și muri pe loc, doar măduarele îi mai zvâcniră puțin. Tânărul scurmă neputincios salteaua cu degetele, neînstare să se întoarcă în vreun fel, să-și miște trunchiul, să vadă, să priceapă ce i se întâmplase așa din senin, doar că viața i se scurgea

din trupul spintecat, și nu putea să bââie decât din cap, din mâini și din picioare. Gâtulejul i se umflă să sloboadă un urlat de groază. Todo se repezi la el și-l sugrumă cu lațul, dar puțin prea târziu, un scâncet pluti în aerul de-acum împuțit. Pe dată, el și Hiraga se repeziră la ușă, cu toate simțurile în alertă, Hiraga cu cuțitul în mână, Todo, Joun și cei de pe coridor cu săbiile ridicate. Inimile le băteau să le spargă pieptul, toți gata de atac, de fugă, de luptă, de năvală, de moarte, dar să lupte și să moară cu cinste. În urma lor degetele delicate ale tânărului făceau eforturi desperate să-și elibereze gâtul, unghiile lui lungi, perfect vopsite, zgâriind în carne în jurul sârmei lațului. Degetele tremurără, se opriră, zvâcniră, se opriră iar, încă un fior, apoi pace.

Tăcere. Undeva cineva se răsuci în somn cu zgomot, apoi adormi din nou. Nici o alarmă, nici un strigăt de panică. Treptat atacanții se smulseră din starea de încordare, sfârșiți și plini de sudoare. Hiraga dădu semnal de retragere. Imediat toți se supuseră, în afară de Joun, care fugi înapoi în cameră ca să ia sabia lui Hiraga. Se așeză călare pe cele două trupuri, dar cu tot efortul, nu putu să tragă sabia afară și nici s-o clinească măcar. Hiraga îl dădu cu mâna la o parte, încercă și el și nu reuși. Pe un rastel de săbii scund și lăcuit, se aflau armele celor morți, își alese una din ele. Când ajunse la ușă, aruncă o privire înapoi. În lumina clară, nemișcată a lămpii cu ulei, cele două corpuri păreau o singură libelulă monstruoasă, cu multe picioare și cu capete de om, așternuturile mototolite – aripile multicolore, sabia înfipă în ei – un bold uriaș de argint. Acum văzu și fața tânărului – era foarte frumoasă.

Yoshi se plimba pe creasta zidurilor crenelate ale castelului, Koiko alături, el cu un cap mai înalt decât ea. Vântul ușor, rece, aducea boarea mării la reflux. El nici nu-l luă în seamă. Gânditor, își ridică privirea de la orașul care se întindea la picioarele lui spre lună, și rămase așa, visător. Koiko așteptă răbdătoare. Avea un kimono din cel mai fin șantung, dedesubt un alt kimono stacojiu, părul lăsat pe spate îi ajungea la talie. El purta un kimono obișnuit, de mătase obișnuită, săbii obișnuite, obișnuite, dar foarte agere!

— La ce te gândești, stăpâne? îl ispiti ea, socotind că venise timpul să-i împrăstie posomorea și deși nu mai era absolut nimeni în jur, ea vorbi în șoaptă, știind bine că nicăieri între zidurile castelului nu putea scoate o vorbă fără să se audă.

— La Kyoto, spuse el scurt și la fel de încet.

— Îl vei însoți pe shogun Nobusada acolo?

El clătină din cap, deși se hotărâse deja să meargă la Kyoto înaintea grupului oficial, această șmecherie fiind un truc obișnuit. Cumva trebuie să-l împiedic pe prostul ăla tânăr și să devin singura

cale de legătură între împărat și shogunat, se tot gândea el de câțva timp, în minte colcăindu-i primejdiile care-l pândeau: nebunia acestei vizite oficiale; Anjo a cărui influență asupra sfatului îi silise pe toți să aprobe această vizită, Anjo cu ura și intrigile lui, capcana în care mă aflu aici, în castel, mulțimea dușmanilor de pe tot cuprinsul țării, cei mai importanți dintre ei fiind Sanjiro din Satsuma, Hiro din Tosa și Ogama din Choshu, care stăpânește acum Porțile, ceea ce *e dreptul nostru ereditar*. Și capac peste toate necazurile astea mai sunt și gai-jinii, gata să se năpustească asupra noastră ca niște lupi, cu botul plin de bale de poftă. De ei trebuie să scăpăm o dată pentru totdeauna. Țâncul de Nobusada și prințesa trebuie potoliți o dată pentru totdeauna. Soluția definitivă pentru gai-jini e limpede: nu contează cum, nu contează prin ce șiretlic, prin ce sacrificiu, trebuie să devenim mai bogați ca ei și mai bine înarmați. Asta trebuie să devină politica noastră națională tainică, acum și de-a pururi. Cum să înfăptuim asta? Încă nu știu. Dar trebuie să-i flatăm până îi facem să adoarmă, să-i facem să nu fie niciodată siguri de nimic, să ne folosim chiar de atitudinea lor prostească împotriva lor, utilizând talentele noastre mult mai rafinate pentru a-i îmbrobodi ca pe niște viermi de mătase.

Și cu Nobusada? La fel de clar. Dar nu el e amenințarea adevărată. Ci ea! Nu trebuie să-mi fac griji în privința lui, dar trebuie să-mi fac în privința ei, a prințesei Yazu, ea e adevărata putere și în spatele lui, și în fața lui. Brusc în minte i se conturază imaginea prințesei în chip de bărbat și cu făloșenie bărbătească și a lui Nobusada în chip de femeie, pătrunsă de scula lui. Această imagine ar fi o minunată *shunga*, gândi el, amuzat. *Shunga* erau gravuri erotice, multicolore, în lemn atât de populare și prețuite de negustorii și proprietarii de magazine din Yedo că fuseseră proscrise de shogunat timp de un secol sau mai bine, ca fiind prea imorale pentru cei care formau clasa cea mai de jos, și mult prea ușor de folosit ca satire la adresa mai marilor lor. În ierarhia neschimbată a Japoniei, stabilită de *tairo*, dictatorul Nakamura, apoi permanentizată de shogunul Toranaga, veneau întâi samurarii, apoi fermierii, în al treilea rând meșteșugarii de tot felul și, la urmă de tot, disprețuiți de toți – negustorii: „lipitorile care sug munca tuturor celorlalți”, cum erau denumiți în Testamentul lui Toranaga. Disprețuiți mai ales pentru că toți ceilalți aveau nevoie de priceperea și bogăția lor, mai mult de bogăția lor, în special samurarii. Așa că legile, anumite legi, cel puțin puteau fi împlânzite. Astfel la Yedo, Osaka și Nagasaki unde locuiau negustorii cu adevărat bogați, aceste *shunga*, deși în mod oficial scoase în afara legii, erau executate, pictate, gravate și produse cu veselie de cei mai buni pictori și gravori din țară. În toate epocile, artiștii plastici s-au luat la întrecere între ei pentru a câștiga faimă și avere, vânzând aceste *shunga* cu miile.

Rafinate, dar elocvente, întotdeauna expunând uriașe organe genitale, disproporționate până la ridicol, toate detaliile perfecte, în mișcare, pline de prospețime. La fel de prețuite erau și *ukiyo-e*, portrete ale principalilor actori, subiect permanent pentru bârfe, scandal și destrăbălare – femeile nu puteau fi actrițe prin lege, așa că bărbați pregătiți special, *onnagata*, jucau și roluri de femei. Și mai presus de toate aceste expresii plastice, erau prețuite tablourile celor mai faimoase curtezane.

— Aș vrea să te picteze cineva. Păcat că Hiroshige și Hokusai au murit.

— Și cum ar trebui să pozez, stăpâne? râse ea.

— Nu în pat, spuse râzând și el – lucru neobișnuit pentru el să rădă – și ea fu plăcut impresionată de această victorie. Pur și simplu mergând pe o stradă, cu o umbrelă de soare, verde cu roz, și purtând kimonoul tău roz cu verde și crapul țesut în fir de aur.

— Poate, stăpâne, în loc de stradă, într-o grădină în amurg prinzând licurici?

— A, mult mai bine așa!

El zâmbi, aducându-și aminte de minunatele zile din tinerețe când în serile de vară ieșea de la lecții. Atunci el și frații și surorile lui, alți prieteni de-ai lui obișnuiau să meargă pe câmp să prindă licurici, cu plase ca pânda de păianjen și să pună insectele minuscule în cutii mici și să se uite la ele cum își stingeau și aprindeau miraculoasele lumini, iar ei compuneau poeme, râdeau și se țineau de pozne, lipsiți de obligații și atât de tineri.

— Așa după cum mă simt cu tine acum, murmură el.

— Ce-ai spus, stăpâne?

— Tu, Koiko, mă faci să mai uit de mine și de necazurile mele. Tu, cu tot ce ai tu numai al tău!

Drept răspuns ea-i atinse brațul, fără un cuvânt, dar exprimând totul, mulțumită de compliment, întreaga sa minte concentrându-se asupra lui, dorind să-i citească gândurile și dorințele, jinduind să fie perfectă pentru el. Dar e un joc obositor, gândi ea din nou. Stăpânul e un om prea complicat, o minte prea pătrunzătoare, prea imprevizibil, prea solemn și prea dificil ca să-l amuz eu. Mă întreb câtă vreme mă va ține în preajma lui. Încep să urăsc acest castel, urăsc să stau închisă aici, să fiu mereu pusă la încercare, mi-e silă să fiu departe de casa noastră, de râsetele fără perdea și de sporovăiala celorlalte doamne, Rază-de-Lună, Anotimpul-Primăverii, Petala și mai ales departe de draga mea mama-san Meikin. Da, dar mă mândresc că sunt în centrul lumii, mi-e drag acel koku pe care-l primesc în fiecare zi, sunt nemaipomenit de mândră că sunt cine sunt, prea plecata slujnică a celui mai nobil stăpân, care nu e decât un bărbat și el, ca toți bărbații, un băiețel supărăcios care face pe complicatul, dar poate fi stăpânit

mai cu o prăjitură, mai cu câte una la fund, ca de obicei, și care, dacă ești deșteaptă, face numai ce vrei tu să faci, chiar dacă el își închipuie altfel. Râsul ei răsună ca un tril.

— Poftim?

— Mă faci să fiu veselă, plină de viață, stăpâne. Va trebui să te numesc Stăpânul Dătător de Fericire!

Simți cum în toată ființa lui se răspândește un fel de căldură.

— Chiar și în pat?

— Chiar și în pat!

Braț la braț se pregăteau să părăsească peisajul scăldat de lumina lunii.

— Privește! Colo! exclamă el.

Depart, unul din palatele satelite castelului luase foc. Limbi de flăcări începură să țâșnească în sus, apoi altele, se buluciră nori de fum. Iar acum, slab, ajungea până la ei sunetul clopotelor care anunțau incendiul, văzură un furnicar de oameni apărând, șiruri de alte furnici umane întinzându-se între locul incendiului și rezervoarele de apă. *„Focul este pentru noi cel mai mare pericol, nu femeia, scrisese, cu un umor rar întâlnit, shogunul Toranaga, în Testamentul său. Pentru a lupta contra focului ne putem pregăti, dar nu pentru a lupta împotriva femeii. Toți bărbații și toate femeile de vârsta căsătoriei se vor căsători. Toate așezările vor avea rezervoare de apă la care să se poată ajunge cu ușurință”.*

— Nu-l vor putea stinge, nu-i așa stăpâne?

— Nu! Bănuiesc că vreun prost a răsturnat o lampă sau o lumânare, spuse Yoshi abia mișcându-și buzele.

— Da, ai dreptate, stăpâne. Neîndemânatic și prost! Întări ea imediat, încercând să-l îmbuneze, simțind o neașteptată furie în el, fără să înțeleagă din ce pricină. Sunt așa de bucuroasă, stăpâne, că tu ești cel care se îngrijește să păzească tot castelul de pârjol ca să putem dormi liniștiți. Cine-i vinovat de nenorocirea asta trebuie muștrat bine. Oare al cui palat o fi?

— Reședința lui Tajima.

— Vai, stăpâne, iar mă uimești, exclamă Koiko cu o înduioșătoare admirație. Ce minunat e să fii în stare să deosebești un palat de altul cu atâta repeziciune, între sutele de palate de acolo și de la distanță atât de mare! și făcu o plecăciune ca să-și ascundă fața, sigură acum că era vorba de Watasa și că daimyo Utani era mort, iar raidul reușise. Ești minunat.

— Nu, tu ești minunată, Koiko-chan! zâmbi el, uitându-se la ea și gândindu-se: atât de dulce, delicată, perspicace și periculoasă.

Cu trei zile înainte, noul său spion Misamoto, foarte dornic să-și dovedească râvna, îi pomenise de zvonurile care circulau prin cazărmi privind întâlnirile amoroase ale lui Utani cu băiatul cel frumos. Îi

poruncise lui Misamoto să facă în așa fel încât această taină să ajungă așa, ca din întâmplare, la urechile cameristei lui Koiko și servitoarea, era sigur, o va șopti la urechea stăpânei sale, sau a mamei-san, sau și uneia și alteia, dacă și celelalte zvonuri erau adevărate – anume că respectiva mama-san era o sprijinitoare înflăcărată a mișcării *sonno-joi*, că ea îngăduia în ascuns ca adesea casa ei să fie loc de întâlnire și refugiu pentru shishi. Vestea avea astfel să fie transmisă acestor shishi care aveau să reacționeze imediat față de o asemenea minunată ocazie de a comite un asasinat de mare răsunet. De aproape doi ani spionii lui o țineau pe mama-san și casa ei sub supraveghere și din acest motiv, dar și din pricina lui Koiko, al cărei rang social era în continuă creștere. Dar nici măcar o dată nu a apărut nici cea mai mărunță dovadă care să sprijine această teorie și să arunce asupra lor umbra vinovăției. A, dar acum, gândi el privind fix flăcările, acum Utani trebuie să fi murit, dacă palatul e în flăcări și am o dovadă sigură: o șoptă prinsă de o servitoare a dat roade otrăvite. Utani a fost... o lovitură mare pentru ei. Așa cum aş deveni și eu, chiar una și mai mare. Un fior îl scutură brusc.

— Focul mă sperie, spuse ea, înțelegând greșit înfiorarea aceea și dorind să-i salveze cinstea obrazului.

— Da. *Hai*, fiecare cu karma lui.

Braț la braț, porniră spre iatacul lor, în vreme ce el încerca să-și stăpânească emoția. Mă întreb care o fi karma ta, Koiko. Ți-a spus camerista secretul lui Utani și tu i-ai spus să-i spună mamei-san și deci faci și tu parte din acest lanț? Poate da, poate nu. N-am văzut nici o tresărire pe chipul tău când am spus Tajima în loc de Watasa, și doar te-am urmărit cu foarte mare atenție. Mă tot întreb. Bineînțeles că ești suspectă, întotdeauna ai fost suspectă, de ce altceva te-ai fi ales? Oare nu asta adaugă sare și piper relațiilor noastre în pat? Ba da, iar tu ești la înălțimea reputației tale. Cu adevărat, sunt mai mult decât satisfăcut. Așa că voi mai aștepta. Dar acum e ușor să te prind în cursă, îmi pare așa de rău. Chiar și mai ușor să scot adevărul din gura servitoarei tale, de la acea nu prea inteligentă mama-san. Și de la tine, frumoaso! Va fi prea ușor, îmi pare atât de rău, atunci când am să închid ușa cursei. Eeee, va fi o hotărâre greu de luat, pentru că acum, mulțumită lui Utani, am o legătură tainică și directă cu shishi, care poate fi utilă pentru a-i da în vileag, a-i distruge, sau pentru a-i folosi contra dușmanilor mei, după cum poftesc eu. Și de ce nu? Tentant! Nobusada? Nobusada și prințesa lui? Foarte tentant! Începu să râdă.

— Sunt așa de fericită că ești așa de binedispus în noaptea asta, stăpâne.

Prințesa Yazu plângea. Preț de aproape două ore, folosisese toate trucurile citite sau învățate în arta amorului pentru a-l excita pe

tânărul shogun, și cu toate că reușise să-i învârtoseze mädularul, acesta se blegise înainte de a dezlănțui Norii și Ploaia. Apoi, ca de obicei, el izbucnise în lacrimi, și urlase, printre accesele de tuse nervoasă, că era numai vina ei. Ca de obicei, furtuna a trecut repede, el își ceruse iertare, se lipise strâns de ea, ca să-i sărute sânii, și adormise în timp ce-i sugea un sfârc, făcut covrig în poala ei.

— Nu e drept, scânci ea, sfârșită și neputând să doarmă. Trebuie să am un fiu, altfel soțul meu e ca și mort și așa voi fi și eu. În cel mai fericit caz voi ajunge de rușine într-atât încât voi fi nevoită să-mi rad capul și să mă fac călugăriță budistă... *oh-ko, oh-ko...*

Nici măcar doamnele ei de companie nu au fost în stare s-o ajute.

— Toate sunteți femei cu experiență, cele mai multe măritate. Trebuie să existe un mijloc prin care să-l fac pe stăpânul meu să devină bărbat, strigase ea la ele după nenumărate încercări, și ea și ele consternate că ea își pierduse cumpătul cu totul. Aflați-l. Este de datoria voastră să-l aflați.

Luni de-a rândul, curtea ei consultase tot felul de cunoscători în plante de leac, acupunctură, doctori, dar fără nici un rezultat. În acea dimineață ea trimisese după matroana mai mare peste curtea femeilor.

— Trebuie să existe o cale! Ce mă sfătuiești?

— Ai numai șaisprezece ani, onorată prințesă, spuse matroana îngenunchind, iar stăpânul tău șaisprezece și...

— Dar toți au copii până la vârsta asta, chiar mult mai devreme, aproape toți. Ce cusur am eu, ce cusur are el?

— Prințesă, tu n-ai nici un cusur, ți-am spus de nenumărate ori și eu și celelalte doamne, și doctorii te-au încredințat...

— Dar ce-ai zice să-l încercăm și pe acest doctor gai-jin, uriașul de care am auzit? Una din cameristele mele mi-a spus că umblă zvonuri că face vindecări miraculoase la tot felul de boli, poate că el l-ar putea vindeca și pe stăpânul meu.

— O, îmi pare așa de rău, înălțimea ta, izbucni doamna de companie, îngrozită, nu s-a mai pomenit vreodată, și nu e de gândit ca tu sau stăpânul să ajungeți să vă cerceteze un gai-jin! Te rog să ai răbdare, te rog. Cheng-sin, minunatul tălmăcitor de vise și ghicitor ne-a încredințat că răbdarea...

— L-am putea chema în taină, proasto! Răbdare?! Aștept de luni de zile! țipă ea. Luni de zile de răbdare și nici până acum stăpânul meu nu se poate lăuda cu sămânța unui urmaș! – și înainte să se poată stăpâni o pălmui pe sfetnică. Zece luni de răbdare și de sfaturi proaste e prea mult, nenorocito. Pleacă! Pleacă și să nu te mai văd vreodată dinaintea ochilor.

Toată ziua încropise planuri pentru seara aceea. Mâncăruri din cele alese, cum îi plăceau lui, în care presăraseră din belșug ginseng, saké din cel ales, în care strecuraseră ginseng și corn de rinocer pisat

mărunt, mărunt de tot, parfumuri alese, din cele menite să stârnească bărbatul. Și rugăciuni din cele alese către Buddha, către Ameratsu, Zeița Soarelui, bunica zeului Niniji, care a coborât din cer pe pământ ca să cârmuiască Japonia și care a fost străbunica primului împărat muritor, Jimmu-Tennu, întemeietorul dinastiei imperiale, cu douăzeci și cinci de veacuri înainte, Ameratsu, strămoașa ei directă. Dar totul dăduse greș. Acum, în puterea nopții, plângea neauzit, întinsă pe așternuturile ei, în vreme ce soțul se cuibărise în așternuturile lui alături de ea, dormind somn neliniștit, mai tușind, mai tresărind. Și chipul lui cufundat în somn îi era drag. Biet băiat prostuț, gândi ea cu durere în suflet, o fi karma ta să mori fără urmași, ca atâția din spița ta? *O-ko, o-ko, o-ko!* De ce m-am lăsat înduplecată să încuviințez această căsnicie dezastruoasă, și să renunț la brațele iubitului meu prinț?

Cu patru ani înainte, pe când avea doisprezece ani, ea se logodise, și fusese fericită de alegere, cu un tovarăș de joacă din copilărie, prințul Sugawara, cu încuviințarea deplină a mamei ei, ultima și cea mai iubită concubină a tatălui ei, împăratul Ninko, care murise chiar în anul în care se născuse ea, și cu îngăduința împăratului Komei, fratele vitreg, mult mai mare ca ea și care îi urmase tatălui ei la tron, îngăduință absolut necesară, și care fusese dată chiar cu încântare. Asta se petrecuse în anul în care administrația Bakufu semnase în mod oficial Tratatul care dădea liber acces veneticilor în Yokohama și Nagasaki, împotriva dorinței împăratului Komei, a majorității curții și a sfatului celor mai mulți daimyo. Anul când *sonno-joi* a răsunat pentru prima dată ca un strigăt de luptă. Și în același an, *tairo* i-a sugerat prințului consilier ca prințesa Yazu să se mărite cu shogun Nobusada.

— Îmi pare așa de rău, spusese sfetnicul. E imposibil.

— E foarte posibil și deosebit de necesar să se înrudească shogunatul cu dinastia imperială și să asigure pacea și liniștea în țară, spuse li. Există numeroase precedente istorice în care membri ai familiei Toranaga au fost de acord să se căsătorească cu membri ai familiei imperiale.

— Îmi pare așa de rău, spuse sfetnicul, un individ foarte efeminat, îmbrăcat și coafat cu dichiseală multă, cu dinții înnegriți, după moda de la curte. După cum știi foarte bine, alteța sa imperială este deja logodită și urmează să se mărite de îndată ce ajunge la pubertate. De asemenea, după cum știi foarte bine, și shogunul Nobusada este logodit cu fata unui nobil din Kyoto.

— Îmi pare așa de rău, dar logodnele unor persoane atât de ilustre sunt o chestiune de politică de stat, hotărâte de shogunat, și așa a fost întotdeauna, îi replicase li, om mic de stat, trupeș și inflexibil.

Logodna shogunului Nobusada, la cererea sa, s-a anulat.

— A, îmi pare așa de rău, ce trist. Am auzit că formau o pereche potrivită.

— Shogun Nobusada și prințesa Yazu au amândoi aceeași vârstă, anume doisprezece ani. Te rog să-l informezi pe împărat, *tairo* vrea ca el să fie informat că shogunul va fi onorat s-o accepte de soție. Se pot căsători când împlinește paisprezece sau cincisprezece ani.

— O să-l informez pe împărat, dar îmi pare așa de rău, mă tem că cererea voastră e imposibil de realizat.

— Eu sper ca Fiul Cerului să fie îndrumat de Cer la luarea unei asemenea hotărâri importante. Gai-jinii sunt la porțile noastre, și shogunatul și dinastia trebuie întărite.

— Îmi pare așa de rău, dinastia imperială nu are nevoie să fie întărită. Iar supunerea administrației Bakufu față de dorințele împăratului va consolida cu siguranță pacea.

— Tratatetele trebuiau semnate! Îi spuse cu asprime *tairo* Ii. Flota barbarilor și armele lor ne pot îngenunchea, indiferent ce spunem noi în public! Suntem lipsiți de apărare! Am fost forțați să semnăm!

— Îmi pare așa de rău, asta e problema și vina administrației Bakufu și a shogunatului. Împăratul Komei nu a fost de acord cu Tratatetele și nu a dorit semnarea lor.

— Politica externă, orice hotărâre politică practică, așa cum este cea privind căsătoria pe care eu o propun cu atâta umilință, sunt de domeniul shogunatului în exclusivitate. Împăratul... – Ii își alesese cuvintele cu mare grijă – ... are întâietate în toate celelalte chestiuni.

— Celelalte chestiuni? Acum câteva secole, împăratul conducea țara așa cum a fost obiceiul timp de milenii.

— Îmi pare așa de rău, dar nu mai trăim acum câteva secole!

Când propunerea lui Ii, considerată de toți cei care se opuneau administrației Bakufu drept o insultă la adresa dinastiei, a devenit cunoscută, ea a stârnit un protest general. În câteva săptămâni shishi l-au asasinat pentru îndrăzneala și obrăznicia lui și chestiunea a rămas în suspensie. Timp de doi ani, până când ea a făcut paisprezece ani. Deși nu încă împlinită ca vârstă, prințesa imperială Yazu era de pe acum o desăvârșită poetesă, știa să scrie și să citească limba chineză clasică, cunoștea toate ritualurile curții, necesare carierei sale. Și încă amorezată de prințul ei și el de ea.

Anjo simți și el nevoia să ridice prestigiul shogunatului tot mai amenințat, l-a abordat și el pe prințul consilier care i-a repetat ceea ce spusese și până atunci, Anjo i-a repetat ceea ce spusese Ii, și în plus, spre uimirea adversarului său, a adăugat:

— Mulțumesc pentru sfatul tău, dar, îmi pare așa de rău, Wakura, șambelanul imperial, nu are aceeași părere.

Wakura era trecut de patruzeci de ani, bărbat cu rang înalt la curte, deși nu de spiță nobilă, și care, de la bun început, își asumase

conducerea mișcării xenofobe printre nobilii de rang mijlociu care se opuneau Tratatelor. Fiind șambelan, se număra printre puținii care aveau acces la împărat. În câteva zile, Wakura a cerut o întrevedere cu prințesa:

— Sunt fericit să-ți spun că Fiul Cerului te roagă să fii de acord să-ți anulezi logodna cu prințul Sugawara și să te măriți în schimb cu shogunul Nobusada...

Prințesa Yazu aproape că leșină. Pentru cei de la Curte, o cerere din partea împăratului era un ordin.

— Trebuie să fie o greșală! Fiul Cerului s-a opus acestei obraznice cereri acum doi ani, din motive limpezi pentru oricine. Și tu te opui, toată lumea se opune cererii. Nu pot crede că întruchiparea cerului pe pământ ar putea să ceară un lucru atât de oribil.

— Îmi pare așa de rău, dar nu e oribil și asta ți s-a cerut.

— Chiar și așa, eu refuz... refuz!

— Nu poți refuza. Îmi pare așa de rău. Îmi permiți să-ți explic de ce...

— Nu, nu-ți permit! Eu refuz, refuz, refuz!

A doua zi șambelanul i-a cerut o altă întrevedere, care i-a fost refuzată, apoi alta și alta. Prințesa rămase de neînduplecat:

— Nu.

— Îmi pare atât de rău, alteță, îi spusese prima ei doamnă foarte tulburată. Șambelanul imperial vă cere din nou o întrevedere scurtă ca să vă explice de ce vi se cere acest lucru.

— Nu vreau să-l văd. Spune-i că vreau să-l văd pe *fratele meu!*

— Vai, îmi pare așa de rău, alteță, spusese înspăimântată prima doamnă, vă rog să mă iertați, dar e de datoria mea să vă amintesc că Fiul Cerului nu mai are nici un fel de rude, o dată ce s-a înscăunat pe tron.

— Eu..., bineînțeles, te rog să mă ierți, știu. Sunt obosită, te rog să mă ierți.

Numai soția împăratului, concubinele, mama, copiii, frații și surorile lui și doi sau trei sfetnici aveau îngăduința să-i privească chipul fără să ceară încuviințare. În afară de aceste câteva persoane apropiate, acest lucru era interzis tuturor celorlalți. Împăratul era un zeu. Ca toți împărații dinaintea lui, din clipa în care Komei îndeplinise ritualul care îi lega în mod mistic spiritul de cel al recent decedatului împărat, tatăl său, așa cum spiritul acestuia se unise cu cel al părintelui său, și așa în șir neîntrerupt până la Jimmu-Tennu, el a încetat de a mai fi muritor de rând și a devenit zeitate, Păstrătorul Simbolurilor Sacre – Globul, Sabia și Oglinda – a devenit Fiul Cerului.

— Te rog să mă ierți, spusese Yazu umilă, înspăimântată și ea de sacrilegiul comis. Îmi pare rău, eu... Te rog roagă-l pe Seniorul Cancelar să facă o cerere Fiului Cerului să-mi acorde o clipă din

timpul său.

Acum printre lacrimi Yazu își amintea cum, multe zile mai târziu, se afla îngenunchată în fața împăratului și a mulțimii lui de curteni mereu prezenți, cu capetele plecate, ea abia recunoscându-l în veșmintele acelea de ceremonie înfoiate pe fratele ei, îl vedea prima oară după mai multe luni. Se rugase și ceruse îndurare, cuvintele amestecându-i-se cu plânsul, în limbajul protocolar obligatoriu la curte, care era de neînțeles pentru cei din afară, și-și pledase cauza, până se simțise sfârșită.

— Înălțimea Voastră Imperială, nu vreau să-mi părăsesc căminul, nu vreau să merg în locul acela respingător care se numește Yedo, la celălalt capăt al lumii, permiteți-mi să vă spun că suntem de același sânge, și nu niște parveniți prin puterea armelor precum cei din Yedo...

Și-i venise să țipe: „Nu ne tragem din niște țărani care nu știu nici să vorbească așa cum se cuvine, nici să se îmbrace cum se cuvine, să se poarte cuviincios, care nu știu să citească sau să scrie și put *a daikon*”. Nu îndrăzni să-și rostească gândurile. În schimb spusese:

— Vă rog, lăsați-mă să-mi urmez calea sorocită dinainte.

— În primul rând te rog să te duci și să ascuți atentă și calmă, așa cum îi șade bine unei prințese imperiale, ce are să-ți spună sambelanul Wakura.

— Așa voi face, Alteță Imperială.

— În al doilea rând, eu nu voi încuviința această căsătorie împotriva voinței tale. În al treilea rând, întoarce-te peste zece zile, și atunci vom vorbi din nou. Du-te acum, Yazu-chan.

Pentru prima oară în viață, fratele ei folosisese diminutivul numelui ei. Așa că ea îl ascultă pe Wakura.

— Motivele sunt foarte încâlcite, prințesă.

— Sunt obișnuită cu treburile încâlcite, înalte cancelar.

— Foarte bine. În schimbul logodnei cu tine, prințesă imperială, administrația Bakufu a fost de acord să-i alunge pentru totdeauna pe toți gai-jinii și să anuleze Tratatetele.

— Dar Nori Anjo a spus că una ca asta nu e cu putință.

— Adevărat. În momentul de față. Dar el a fost de acord să înceapă de îndată modernizarea armatei, construirea imediat a unei flote de neînvins. În șapte, opt sau poate zece ani, el a făgăduit că vom fi destul de puternici să ne impunem cu forța voința.

— Sau în douăzeci, sau în cincizeci, sau într-o sută de ani! Shogunii Toranaga sunt recunoscuți în istorie ca mincinoși și nu te poți încrede în ei. De secole îl țin pe împărat închis aici și i-au uzurpat puterea moștenită de el. În ei să nu te încrezi.

— Îmi pare așa de rău. Acum împăratul este convins că e bine să aibă încredere în ei. Adevărul este, prințesă, că noi nu avem nici un fel

de putere politică asupra lor.

— Atunci aş fi o proastă să devin ostateca lor de bunăvoie.

— Îmi pare așa de rău, dar tocmai voiam să spun că prin această căsătorie se vor îmbunătăți relațiile dintre împărat și shogunat, lucru de cea mai mare însemnătate pentru liniștea statului. Shogunatul va asculta atunci de sfatul împăratului și va îndeplini dorințele lui. Dacă shogunatul va avea legături de rudenie cu el.

— Dar cum va reuși căsătoria mea să facă să se ajungă la o asemenea situație?

— Oare curtea nu va fi în stare, prin tine, să intervină și să țină sub control pe acest tânăr shogun și pe oamenii lui care cârmuiesc țara?

Ideea îi stârni interesul.

— *Sub control?* În numele împăratului?

— Bineînțeles. Cum ar putea acest băiat – comparat cu tine, alteță, el e un biet copil – cum ar putea acest băiat să aibă vreun secret față de tine? Bineînțeles că nu. Cu siguranță, speranța Gloriosului este ca tu, sora lui, să fii mesagera lui. Ca soție a shogunului, vei ști tot ce se petrece, iar o persoană deosebită ca tine va putea în curând să dețină toate pârghiile puterii Bakufu în mâinile sale prin acest shogun. De la al treilea shogun Toranaga încoace n-a mai fost nici un shogun puternic. Nu vei fi exact în situația de a deține adevărata putere?

Se gândise la asta multă vreme.

— Anjo și shogunatul nu sunt proști. Trebuie să se fi gândit și ei la asta.⁴

— Dar ei nu te cunosc, alteță. Ei cred că nu ești decât o trestie care poate fi îndoită cum vor ei, folosită după pofta inimii lor, ca și băiatul. Nobusada! De ce crezi că l-au ales pe el și nu pe altul? Ei doresc această căsătorie, adevărat, ca să-și mărească prestigiul, cu siguranță pentru a apropia shogunatul de curte. Bineînțeles, după ei, tu, o fetiță, vei fi păpușa lor docilă, numai bună pentru a săpa voința împăratului.

— Îmi pare așa de rău, ceri prea mult de la o femeie. Nu vreau să plec de acasă și nici să renunț la prințul meu.

— Împăratul îți cere asta.

— Și de data asta shogunatul îl forțează să se târguiască, deși shogunatul ar trebui să se supună, spusese ea cu amărăciune.

— Împăratul cere să ajuți ca aceștia să fie siliți să se supună.

— Te rog să mă ierți, nu pot.

— Acum doi ani, în anul cel nenorocit, continuă Wakura pe același ton cumpătat, anul foametei, anul în care li a semnat Tratatetele, anumiți învățați Bakufu cercetau istoria pentru a găsi exemple de împărați care au fost detronați.

Yazu se sufocă.

— N-ar îndrăzni niciodată..., n-ar îndrăzni să facă una ca asta!

— Shogunatul e shogunat, ei sunt atotputernici în acest moment. De ce să nu se gândească să îndepărteze un obstacol, orice obstacol. Nu s-a gândit împăratul, wa-ul lui fiind distrus, chiar să abdice în favoarea fiului său, prințul Sachi?

— Zvonuri, izbucni ea, nu poate fi adevărat.

— Cred că a fost adevărat, prințesa imperială, îi spusese el cu gravitate. Și, acum, el îți cere să-l ajuți. *Vrei să-l ajuți?*

Înnebunită, știa că orice ar spune se va izbi întotdeauna de acel „îți cere”. Nu exista cale de scăpare. În cele din urmă, va trebui să se supună sau să se călugărească. Deschise gura să spună din nou că refuză, dar nu fu în stare să îngaiame nici un cuvânt. Ceva păru să se fi rupt în mintea ei și pentru prima oară începu să gândească altfel, simțind că nu mai e copil, ci om în toată firea. Și răspunsul veni de la sine:

— Foarte bine, încuviință ea, hotărându-se să se conducă după voia ei. Prea bine, cu condiția să continui să trăiesc la Yedo așa cum am trăit în Palatul Imperial.

Ca urmare a acelei discuții, stătea acum, în această noapte, plângând fără un suspin, neauzit. Yazu se ridică în capul oaselor, își șterse lacrimile. Mincinoșii! se gândi ea cu amărăciune. Mi-au promis totul, dar m-au înșelat. Se auzi un zgomot ușor din direcția lui Nobusada, în timp ce se întorcea în somn pe cealaltă parte. În lumina lămpii fără de care nu putea dormi, părea mai copil ca oricând, aducând mai mult cu un frate mai mic decât cu un soț, atât de tânăr, tânăr de tot. Blând, respectuos cu ea, ascultând-o întotdeauna, fără să păstreze vreun secret față de ea, totul așa cum prezisese Wakura. Dar n-o mulțumise niciodată. Fereastra era deschisă. Se sprijini de pervaz, abia observând palatul din vale distrus și fumegând, alte incendii, ici și colo, pe întinderea orașului, luna poleia marea în depărtare, se simțea iz de fum adus de vânt, zorii conturau orizontul către răsărit. Hotărârea ei tainică nu se schimbase din ziua în care discutase cu Wakura: să-și dedice viața distrugerii shogunatului care-i distrusese această viață, să le smulgă din mână puterea prin orice mijloc și să o readucă în mâna fiului Zeilor pe pământ.

Îi voi distruge cum m-au distrus și ei pe mine, gândi ea, mult prea înțeleaptă acum ca să lase să-i scape vreo șoaptă. I-am rugat să nu fiu trimisă aici, m-am rugat să nu fiu silită să mă mărit cu acest tânăr deși nu-mi displace, dar urăsc acest palat groaznic, îi urăsc pe acești oameni groaznici.

Vreau să mă întorc acasă! Și o să mă întorc acasă. Și atunci viața mea va deveni suportabilă. Vom face această vizită, indiferent ce face

sau spune Yoshi, indiferent ce va face sau spune oricine altcineva.
Vom merge acasă... și vom rămâne acolo!

CARTEA A DOUA

Luni, 15 octombrie

Zece zile mai târziu, scădat în lumina puternică a soarelui de amiază, Phillip Tyrer stătea la biroul lui, pe veranda Legației britanice din Yedo, caligrafiind cu mare râvnă caractere japoneze, foarte mulțumit de progresele lui.

Deodată, se opri din scris. Căpitanul Settry Pallidar, însoțit de zece dragoni în uniforme impecabile, tocmai urca dealul, în goana calului. Când ajunseră în fața Legației, samurarii postați acolo, mai numeroși decât până atunci, se dădură în lături, să le facă loc. Apoi făcură plecaciuni reținute, în semn de bun venit, iar noii sosiți le răspunseră înclinând puțin capul, salutându-i, după un obicei adoptat de puțină vreme între cele două părți. Santinelele în tunici roșii, mult mai multe decât înainte, deschiseră larg porțile de fier, apoi le închiseră iar în urma trupei de călăreți, ce intrară la iuțeală, zângănindu-și armele.

— Salutare, Settry, strigă Tyrer, grăbindu-se să coboare scările, în întâmpinarea lui. Sfinte Dumnezeule, ce bucurie să te mai vadă omul la față. Da' de unde naiba ai apărut?

— De la Yokohama, bătrâne, de unde altundeva? Am venit pe mare.

În vreme ce Pallidar descăleca, unul dintre grădinari, cu săpăliga încă în mână, se și repezise smerit, cu spinarea ușor încovoiată, cu capul plecat în semn de supușenie, să-i țină frâiele calului. Dar când căpitanul dădu cu ochii de el, duse imediat mâna la tocul pistolului.

— Șterge-o de-aici, *în clipa asta!*

— Stai potolit, Settry, e omul nostru, Ukiya, lucrează pentru noi și-i foarte priceput. *Domo, Ukiya*, îi zise Tyrer japonezului.

— *Hai, Taira-sama, domo*, rosti Hiraga, privindu-l cu un zâmbet tâmp, ca și cum nu l-ar fi înțeles.

Fața îi rămăsese pe jumătate ascunsă sub pălăria de culi. Făcu o plecaciune respectuoasă și nu se mai clinti din loc.

— Cară-te de-aici, repetă Pallidar, nervos. Îmi pare rău, Phillip, dar nu-mi place deloc să se învârtă în jurul meu viermii ăștia nemernici, mai ales dacă au, ca ăsta, și-o drăcoasă de săpăligă-n mână! Grimes!

— Da, să trăiți! răspunse îndată cel strigat, se apropie de el și îl îmbrânci cu brutalitate pe grădinar, prinzând căpăstrul.

— Ia-ți tălpășița de-aici, japiță ce ești! Piei, n-auzi!?

Hiraga dădu din cap, smerit, cu același zâmbet tâmp pe chip, apoi se depărtă. Însă rămase la o distanță destul de mică să poată auzi ce vorbeau veneticii. Abia se stăpânise să nu spele în sânge insulta pe loc,

crăpându-i împușitului de gai-jin capul cu săpăliga, sau luându-i beregata cu micul pumnal ascuns în pălărie, sau chiar zdrobindu-l cu pumnii goi, căci avea o forță uimitoare.

— Și de ce mama soarelui ai venit pe mare, mă rog? tocmai întrebă Tyrer.

— Ca să nu mai pierd vremea de pomană. Patrulele noastre au raportat că pe tot drumul spre Tokaido, în punctele de mare trecere și pe toată calea de la Hodogaya spre Yedo, japonezii au ridicat o mulțime de alte bariere, ca să controleze trecătorii. E mai mare înghesuiala decât în piață, într-o zi de târg. Și toți sunt mai furioși decât oricând. Pe deasupra, mai am și o depeșă de la Sir William, care ordonă să se închidă Legația, iar dumneavoastră împreună cu tot personalul de-aici, să vă întoarceți imediat... Eu am venit special să te escortez cum se cuvine, pentru cinstea obrazului...

Tyrer rămăsese încremenit de uimire.

— Bine, dar cu întâlnirea de-aici ce facem, atunci? Am muncit de m-au găsit năbădăile ca să pun totul pe picioare!

— Asta habar n-am, bătrâne. Ia, citește!

Tyrer rupse degrabă pecetea de pe depeșa oficială:

Domnului P. Tyrer, Legația Britanică, Yedo. Vă aduc la cunoștință prin prezenta că am căzut de acord cu Bakufu să amânăm întâlnirea de pe 20 octombrie pentru luni, 5 noiembrie. Pentru a scuti deplasarea inutilă de trupe, vă rog să vă întoarceți degrabă împreună cu tot personalul Legației, sub escorta căpitanului Pallidar.

— De trei ori ura! izbucni Tyrer, bucuros peste poate. Yokohama, așteaptă-mă, vin cu viteza fulgerului!

— Când vrei să pleci?

— Acum, imediat. Dacă așa a poruncit Marele Părinte Alb, atunci imediat plec și eu! Nu mai stau nici o clipă. Ce-ar fi să o luăm din loc după ce prânzim? Haide. Ce mai e nou prin Yokopoko?

— Nu prea multe, zise Pallidar.

În timp ce ei se îndreptau agale spre verandă, Hiraga se trase mai la umbră, ferit de privirile lor și continuă să sape. Pallidar își aprinse un trabuc.

— Sir William, generalul și amiralul au fost iar trași pe sfoară de guvernatorul japonez al regiunii și de Bakufu, iar de-atunci se jură întruna că or să le facă mațele ghem dacă nu-i predau japițele pe ucigașii lui Canterbury... iar acum și pe cei ai bietului Lim. Ce soartă afurisită a mai avut și el, nu-i așa? Iar tot ce-au obținut de la indivizi a fost, bineînțeles, vorbărie goală, ca de obicei: Vai, să avem iertare, dar noi cercetăm toate drumurile, toate potecile, ca să punem mâna pe ei... Vai, ce rău ne pare pentru pierderile și neplăcerile care s-au abătut asupra Domniilor Voastre... Atunci Sir William a sărit cât colo. Aha, deci știți cine sunt ăia, nu? La care japonezii, repede: Vai, nu,

nici vorbă, dar noi cercetăm toate actele și pe toată lumea, poate că așa-i găsim, noi oricum facem tot ce ne stă în puteri! Dar, vă rugăm, fiți mai cu băgare de seamă la răsculații ăștia! Tot felul de rahaturi din astea. Dacă ar fi vrut, ar fi pus mâna pe ei până acum. Sunt niște mincinoși.

— Groaznic sfârșit a mai avut săracul Lim! Cumplit! Am rămas îngrozit când am aflat. Iar Sir William era cât pe ce să moară de inimă rea. Și totuși, nu s-a descoperit deloc cum au reușit să intre în clădirea noastră, de la Kanagawa?

— Nu, nimic de-atunci.

Pallidar observase foile pline cu caractere japoneze, dar nu aduse deocamdată vorba despre ele. Își mai dădu puțin drumul la guler.

— Caporalul care era atunci în post a fost retrogradat, iar pe deasupra, el, împreună cu ceilalți doi soldați, au căpătat câte cincizeci de vine de bou pe spinare pentru neglijență în timpul plantonului. Ce tâmpit și ăsta, să nu aibă el ochii în patru, după ce se petrecuse deja celălalt atac! Dar de ce să-i pună în loc un cap de maimuță?

Tyrer simți un fior rece pe șira spinării.

— Sir William crede că din pricină că Lim i-a cam luat peste picior pe trimișii lor, le-a zis maimuțe și ei s-au răzbunat.

Pallidar fluieră a uimire.

— Asta înseamnă că măcar unul dintre ei știe englezește și se ascunde... sau cel puțin pidgin!

— Mda, cred că suntem de aceeași părere, rosti Tyrer, apoi își alungă din minte gândurile negre. Ia mai dă-le dracului toate necazurile astea, eu unul sunt grozav de bucuros că te văd! Mai bine spune-mi ce mai e prin oraș!

Pallidar îl privi tăios pe Hiraga.

— Generalul spune că pretutindeni, cât vezi cu ochii, dai de baricade noi și peste tot au loc mișcări de trupe japoneze. Negustorii ne-au destăinuit că oamenii lor de legătură băștinași le-au mărturisit că toate drumurile spre Yedo sunt pur și simplu blocate și că adevăratul război civil deja bate la ușă. Ce tâmpiți și noi, să nu aflăm asta la vreme! Puteam să ne băgăm coada primprejur, mă rog, cât ne îngăduie Tratatul, ca să găsim o soluție convenabilă... Generalul și amiralul au căzut imediat de acord că ar trebui să se opereze precum în India și ca în atâtea alte părți. Să trimitem patrulele noastre sau un regiment, două, ca să-i stârnim. Da, Doamne, ce bine ar ieși totul! Iar după aceea am lua legătura cu unii dintre seniorii nemulțumiți și i-am asmuți pe unul împotriva celuiilalt. Auzi, n-ai cumva niște bere?

— Ei, cum să nu! Iartă-mă, trebuia să mă gândesc și singur! Chen!

— Da, stapin...

— Bere, bere, hop-hop, porunci el cu blândețe, fiind sigur că șovinismul prietenului său nu era deloc binevenit.

Maestrul grădinar se apropie de ei și rămase în grădinița de lângă verandă, făcând o plecăciune adâncă. Spre marea uimire a lui Pallidar, Phillip răspunse și el cu o înclinare ușoară a capului.

— *Hai, Shikisha? Non desu ka!* Da, Shikisha, ce vrei?

Spre uluirea crescândă a căpitanului, slujitorul îl întreabă ceva pe Tyrer, în japoneză. Acesta îi răspunse tot în aceeași limbă, vorbind fluent, după care mai urmară câteva schimburi de replici. Într-un târziu, omul făcu o reverență respectuoasă și plecă.

— *Hai, Taira-sama, domo.*

— Sfinte Cristoase, Phillip, ce dracu' ați tot sporovăit acolo?

— A... cu bătrânul Shikisha? A vrut să știe dacă li se îngăduie grădinarilor să cultive grădina din spatele casei. Știi, Sir William vrea să aibă în permanență legume proaspete: conopidă, ceapă, varză de Bruxelles, cartofi, pentru mâncare și... dar ce s-a întâmplat?

— Deci tu chiar vorbești japoneza, ca la carte, nu?

Tyrer râse din toată inima.

— Nu chiar. Dar am tras mâța de coadă vreo zece zile pe-aici și, dacă tot n-aveam prea mare lucru de făcut, am buchisit și eu câte ceva. Mă rog, m-am străduit să învăț câteva cuvinte și fraze uzuale. De fapt, cu toate că Sir William mi-a amintit ce scrie în Legea împotriva Răzvrătirii, pentru că, zice el, mă întrec cu gluma, mie unul îmi place într-adevăr să învăț toate astea. Găsesc că-i o adevărată bucurie să poți comunica direct cu japonezii.

În fața ochilor îi apărură chipul drăgălașei Fujiko, cu care comunicase într-un chip mai mult decât plăcut, în cele câteva ore pe care le petrecuse cu ea... în urmă cu zece zile, când se întorsese la Yokohama pentru o zi și o noapte. Trăiască Sir William, pentru că datorită lui, diseară sau mâine o să mă întâlnesc din nou cu ea. Ce grozav!

— Grozav, spuse el cu voce tare, fără să-și dea seama, în vreme ce fața îi radia de bucurie. Ăăăă..., se dezmetici el imediat. Da, îmi place teribil să vorbesc, să scriu și să citesc în limba asta. Bătrânul Shikisha m-a ajutat să învăț numeroase cuvinte, mai ales din cele legate de muncă, de viața de zi cu zi, iar Ukiya mă ajută să învăț caracterele... Este destul de isteț pentru un japonez...

Arătă spre Hiraga, care trudea de zor cu săpăliga lui, rămânând tot timpul în preajma lor, ca să audă ce vorbesc. Tyrer nu știa că Ukiya era un nume fals și însemna chiar grădinar. În urmă cu o zi, în timpul lecției lui de calligrafie japoneză, voise să cerceteze dacă zvonurile pe care le aflate erau adevărate. Așa că, folosind cunoștințele dobândite de la André Poncin, îl rugase pe grădinar să-i arate cum se scriu cuvintele: „război” (*senso*) și „curând” (*jiki-ni*). După care, cu ajutorul caracterelor abia învățase de el, calligrafiasc: *Război în Japonia curând, te rog*. Observase imediat schimbarea

expresiei de pe chipul lui Hiraga și uimirea acestuia.

— *Gai-jin to nihon-jin ka?* Între gai-jini și japonezi? Întrebare el îndată.

— *Iyé, Ukiya, Nihonjin to nihonjin.* Nu! Ukiya. Între japonezi și japonezi.

Slujitorul răsese din toată inima, ușurat, iar Tyrer își dăduse seama atunci cât de chipeș era japonezul și cât de diferit față de ceilalți grădinari. Se mira cum de putea acesta să fie atât de inteligent în comparație cu ceilalți, cu toate că, spre deosebire de muncitorii englezi, cei mai mulți niponi știau să citească și să scrie.

— *Nihonjin tsuneni senso Nihonjin!* Japonezii întotdeauna se luptă între ei! zisese Ukiya, iar Tyrer răsese și el, începând să-i placă tot mai mult de individ.

— Ei, spune, ce mai e nou? zâmbi Tyrer cu subînțeles. Nu treburile oficiale, pentru numele Celui de Sus. Ce mai face Angélique?

Pallidar se încruntă.

— Ei, să nu-mi zici că te interesează subiectul! rosti el nepăsător, savurând în sinea lui gluma.

— Da' de unde? răspunse Tyrer la fel de netulburat și sarcastic, apoi izbucniră amândoi în râs.

— Ei, atunci află că mâine se serbează logodna.

— Norocos Malcolm ăsta! Slavă Domnului că scap de-aici! Nu mi-aș fi iertat niciodată dacă pierdeam o asemenea petrecere! Și ea ce mai face?

— Frumoasă ca întotdeauna. A fost invitata noastră de onoare, la masă, de curând. A venit, ca o zeiță coborâtă pe pământ, cu ambasadorul broscuilor după fusta ei, da, da, cu găoaza aia plină de fumuri și cu individul celălalt, André Poncin... Mie unul nu-mi plac deloc înfumurații ăștia. A fost...

— André este destul de simpatic..., pe mine, de pildă, m-a ajutat mult să învăț japoneza.

— Poate, așa o fi... Da' eu tot n-am încredere deloc în el. Și am citit și un ditamai articol în *The Times* despre conflictul european care tocmai e gata să izbucnească: Franța, poate și Rusia, împotriva Germaniei. Iar noi o să fim iar prinși la mijloc.

— Mda, războiul ăsta nu poate fi evitat nicicum. Și ce povestea despre petrecere?

Pallidar rânji cu gura până la urechi.

— A fost o masă pe cinste. Am și dansat o dată cu ea. M-am simțit ca-n paradis! Da, am dansat o polcă și mi-a scos sufletul din piept. Ce mai, am ținut-o aproape în brațele mele și, fără să fiu lipsit de maniere, vreau să-ți spun că are niște țâțe, mmm! numai lapte și miere, și se dăduse cu un parfum...

Pentru o vreme, Pallidar nu făcu decât să descrie cu lux de

amănunte acel moment înălțător, când el și frumoasa coloniei fuseseră în centrul atenției, dansând o polcă îndrăcită pe ringul improvizat la repezeală, înconjuțați de ofițeri în uniformă strălucind de fireturi de aur. Ea fusese singura femeie de la petrecerea respectivă, toți bărbații erau cu ochii ațintiți asupra ei. O mulțime de lampioane și lămpi cu petrol luminau din plin încăperea, iar fanfara militară cânta întruna... Și ei doi, dansând împreună dumnezeiește, se roteau și se roteau în ritmul muzicii...

— Nu mă feresc să recunosc că îl invidiez pe Struan.

— Dar el cum se mai simte?

— A... el? Păi, după câte se zvonește, s-a mai înzdrăvenit. Eu nu l-am văzut încă, dar se pare că s-a pus pe picioare, nu mai este ținut la pat. Am întrebat-o și eu pe Angélique și ea mi-a zis doar: „Se simte mult mai bine”, încheie el, zâmbind iar, cu gura până la urechi. Doctorul cel nou, Hoag, medicul Nobilei Case, îl îngrijește acum. Am auzit că ar fi foarte priceput.

Pallidar își termină de băut berea. Ca prin minune, o alta, proaspătă, apărui iar în fața lui, prin grija lui Chen, slujitorul cel veșnic atent la dorințele stăpânului. Chinezul semăna oarecum cu Lim, avea aceeași față rotundă și mereu zâmbitoare, era la fel spion ca și acesta și, tot la fel ca el, rudă îndepărtată a neamului Chen, din care se trăgeau compradorii companiei Struan.

— Mulțumesc, zise Pallidar, sorbind cu plăcere. Al naibii de bună berea asta!

— Este făcută de localnici. Ukiya spune că băștinașii cunosc meșteșugul ăsta de ani de zile. Este cea mai bună bere din zona Nagasaki. Eu îmi închipui că au deprins modul de preparare de la portughezi, cine știe cu câte sute de ani în urmă. Și ce alte noutăți îmi mai aduci?

Pallidar se uită la Tyrer îngândurat.

— Ce părere ai despre istoria aia cu asasinul pe care l-a operat Hoag? Și toată povestea aceea cu fata misterioasă?

— Nu știu ce să cred. Mie mi s-a părut că-l recunosc pe unul dintre ei, ți-aduci aminte? Individul era rănit exact în același loc. Totul se potrivește prea bine. Mare păcat că tu și cu Marlowe n-ați reușit să puneți mâna pe el. Ironia sorții a făcut ca el să fie vindecăt de unul de-al nostru, ca să poată să mai ucidă și pe alții dintre noi, roști Tyrer încruntat, apoi coborî vocea, să nu audă nici unul dintre soldații sau servitorii aflați mereu prin preajmă. Fie vorba între noi doi, bătrâne, află că Sir William a dat dispoziție să vină întăriri din Hong Kong.

— Și eu am auzit același lucru, în curând o să izbucnească războiul civil, sau o să fie nevoie să intervenim dacă încep ăștia să se măcelărească între ei...

Hiraga asculta cu mare atenție, în timp ce plivea și săpa grădina, și cu toate că nu înțelegea multe cuvinte, pricepu esențialul. Ceea ce afla nu făcea decât să-i confirme bănuielile și să-i sporească îngrijorarea. După ce dăduseră foc palatului lui Utani, el și camarazii săi ajunseseră teferi și nevătămați până la casa conspirativă. Todo și ceilalți voiau să se întoarcă la Kanagawa îndată ce barierele aveau să se ridice dimineața în zori, și să părăsească locurile acelea. Însă el, Joun și Akimoto se hotărâseră să rămână în ascunzători diferite și să aștepte până ce avea să li se ofere prilejul de a ataca Legația. Însă în zorii aceleiași zile, cu o viteză uimitoare, care îi îngrozise pe shishi, Bakufu dăduseră ordin să se dubleze controalele de pe drumul spre Tokaido, și oamenii lor supravegheau cele patru artere principale, precum și celelalte căi de acces, chiar și cele mai mici poteci, spre Yedo. Astfel, rămăseseră cu toții împresurați în locurile acelea, atât shishi cât și ceilalți răzvrățiți ce pătrunseseră deja în capitală. Cu patru zile în urmă, mama-san Noriko îi trimisese o scrisoare de la Kanagawa, în care, cerându-și iertare că din pricina controalelor numeroase și a permanentei supravegheri, nu reușise să-i trimită până atunci nici o știre, îl înștiința abia atunci despre soarta lui Ori și Sumomo, precum și despre doctorul gai-jin, încheind astfel:

Încă nu am nici o știre despre Todo și ceilalți doi shishi, care au dispărut fără urmă. Am aflat numai că au reușit să treacă de prima barieră, dar atât și nimic mai mult. Ne temem că au fost trădați, ca și Domnia Ta, de altfel. Așa că scăpați-vă viața cum puteți. Ori se însănătoșește pe zi ce trece, iar rana i se vindecă bine. L-am trimis aproape de Yokohama, într-un loc sigur, singurul loc unde Bakufu nu se așteaptă să-l găsească. Doamna Înălțimii Tale nu vrea nici în ruptul capului să plece de-aici, până nu primește poruncă, așa că trimite degrabă semn, că mă tem că umila mea casă este pândită de ochii iscoadelor. Dacă o să fim prinși, să cauți să afli vești de la Raiko, stăpâna Casei „La Trei crapi”, din Yokohama. Zvonurile despre uciderea lui Utani se întind cu mare repeziciune pe tot cuprinsul Japoniei îngrozindu-i pe toți. Sonno-joi!

Se apucase să scrie un răspuns la epistolă, dar trimisul mamei-san se arătă înspăimântat de moarte.

— A fost înfiorător drumul până aici, Hiraga-san. Samuraii care păzesc barierele poruncesc la toată lumea să se despoaie la piele, fie că sunt bărbați, femei sau copii, ca nu cumva să ascundă mesaje în cingătoarea de sub pântec. Eu am trecut prin asta, stăpâne.

— Și cum ai scăpat?

Omul îi făcuse semn spre fund.

— Am vârât scrisoarea într-un tub subțire de metal și l-am băgat aici, Hiraga-san. Dar nu vreau să-mi mai pun așa viața în primejdie încă o dată. Unii dintre gardieni sunt foarte isteți, așa că pot da de bucluc. Vă rog din suflet să aveți încredere în mine și să-mi spuneți

prin viu grai ce mesaj să duc.

— Atunci să-i zici stăpânei tale că are toate mulțumirile din partea mea și că în ea îmi pun speranțele. Iar Sumomo să pornească de îndată să se prezinte la Shinsaku. Ai mare grijă, zise și îi dădu plata cuvenită.

— Cum va voi karma.

Hiraga folosisese special prenumele tatălui său, pe care nu-l cunoștea decât Sumomo, așa că putea fi sigură că el îi poruncea să se ducă acasă. Dar karma hotărăște, gândi el, apoi începu să se concentreze asupra discuției dintre cei doi venetici. Se bucură când auzi că Ori trăiește, apoi se distră în sinea lui că soarta făcuse ca un gai-jin să-i scape viața lui Ori, ca acesta să poată ucide mai mulți gai-jini, așa cum el, de pildă, voia să-i omoare pe cei doi de pe verandă. „Da, în timpul plecării, în învălmășeală, aș putea izbândi, măcar pe unul să-l zdrobesc cu mâna mea, care-mi iese primul în cale, dacă nu pe amândoi. Eeee, fie ca toți zeii, dacă există vreunul, să o aibă în pază pe Sumomo. Ce bine că s-a sfădit cu părinții ei, ca apoi să vină în Choshu, la părinții mei, apoi la Kanagawa... Și încă și mai minunat este faptul că îndrăznește să se avânte în bătălie, alături de mine... Va fi o mamă neprețuită pentru urmașii mei, dacă așa va voi karma mea. Însă de-acum e mult mai bine pentru ea să se întoarcă acasă, la loc sigur. Să rămână în Choshu, departe de orice pericol...”

Prinse din zbor cuvântul *Shimonoseki*. Ofițerul gai-jin tocmai vorbea, la repezeală, foarte însuflețit, și, cu toate că mare parte din spusele lui nu le pricepea, Hiraga deduse că tunurile japonezilor avariaseră câteva nave gai-jin ce treceau prin Strâmtori și ucisese câțiva marinari. Iar acum, toți gai-jinii erau furioși pentru că ruta aceea era foarte importantă pentru navigatorii lor. Da, așa-i, își zicea Hiraga, mulțumit. Tocmai de aceea n-o să puneți voi mâna niciodată pe Strâmtorile noastre. Cu tunurile pe care le avem noi acum, putem să le închidem oricând, să rezistăm oricărei flote a barbarilor... Și în curând, fabrica noastră de armament, construită după tipul celor olandeze, o să producă tunuri cu obuze de șaiszeci de livre. Da, câte trei pe lună, cu toată muniția necesară! Norocul a venit de partea noastră până la urmă: Seniorul Ogama, din Choshu, singurul dintre toți daimyo, a ascultat cu sfințenie porunca împăratului de a-i ataca și a-i alunga din țară pe venetici. Și, după cum se și cuvenea, el are sub control deplin Porțile Palatului, împreună cu trupele din Choshu. Katsumata îi adună pe toți shishi, ca să-l atragă în capcană și să-l ucidă pe shogun, care tocmai a ieșit din culcușul lui sigur și este în drum spre Kyoto. De necrezut! Iar acum, noi vom împresura tot mai tare orașul gai-jinilor, Yokohama...

Deodată, toți se uitară cu atenție spre curtea din față, către porțile zăbrelete, păzite în permanență. Se auziră câteva ordine. Lui Hiraga i

se întoarce stomacul pe dos, de teamă, când pricepu ce se petrecea. Un ofițer samurai, în fruntea unei patrule sub flamurile Bakufu și purtând însemnele personale ale lui Toranaga Yoshi, cerea cu vehemență să intre; cu la fel de multă vehemență, soldații în livrea roșie îl îndemneau să plece. Exact în spatele lui, legat, torturat și frânt, se afla Joun, tovarășul shishi al lui Hiraga. Trâmbița sună alarma. Toate trupele din incinta Legației se grăbiră spre posturi, unii dintre oameni cu capul gol și uniforma pe jumătate descheiată, dar înzestrați toți cu puști, cu încărcătoare doldora de cartușe și cu baionete; grădinarii erau cu toții în genunchi, frunțile măturând pământul. Luat prin surprindere, Hiraga rămase în picioare vreme de câteva secunde, după care urmă precipitat exemplul celorlalți, cu sentimentul că e cu totul descoperit. Războinicii masați în piață prinseră a se grupa într-o atmosferă rău-prevestitoare. Cuprins de fiori, Tyrer se ridică.

— Ce naiba se petrece?

— Ce-ar fi să încercăm să aflăm? Întrebă Pallidar cu o lentoare studiată, se ridică fără grabă și se adresă căpitanului răspunzător de paza Legației, pe care îl văzu deschizându-și nervos teaca pistolului în pragul ușii. Bună ziua. Sunt căpitanul Pallidar.

— Căpitanul McGregor. Îmi pare bine că sunteți aici, chiar foarte bine.

— Le facem față?

— Da.

— Cât personal aveți?

— Cincizeci de oameni.

— Perfect, e prea destul. Nici o grijă, Phillip, spuse Pallidar ca să-l calmeze, liniștit în aparență, dar năpădit de adrenalina. Dumneata ești autoritatea oficială, ar fi bine să-l întrebi ce dorește. Te escortăm.

— Da, da, desigur.

Încercând să pară netulburat, Tyrer își puse jobenul, își netezi costumul și coborî treptele, ținut de ochii tuturor. Dragonii erau atenți doar la Pallidar, în așteptarea ordinelor. La cinci metri de porți, Tyrer se opri, urmat numai la câțiva pași de cei doi ofițeri. Pe moment, nu simți decât nevoia de a urina. În tăcerea generală, rosti șovăielnic:

— *Ohayo, watashi wa Taira-san. Nan desu ka!* Bună ziua, sunt domnul Tyrer, vă rog, ce doriți?

Ofițerul – Uraga, un bătrân masiv, cu alură de urs, prezent la ambuscada shishi împotriva lui Anjo, lângă castel – îi adresă o privire rea, după care făcu o plecăciune adâncă. Tyrer se înclină la rândul său, dar mai puțin, cum îl sfătuiseră André Poncin și rosti iar:

— Bună ziua, vă rog ce doriți?

Ofițerul, care remarcase plecăciunea jignitoare, se lansă într-o avalanșă de fraze japoneze, copleșindu-l pe Tyrer, a cărui deznădejde

se accentuă subit. Același lucru se întâmplă cu Hiraga, căci ofițerul cerea autorizație imediată de a inspecta Legația și dependențele acesteia, și de a-i lua la întrebări pe toți japonezii prezenți, printre ei aflându-se probabil revoluționari și asasini shishi. „Ca ăsta!” sfârși el cu mânie, arătând spre Joun.

Tyrer își caută cuvintele.

— *Wakarimasen. Dozo, janashi wo suru noroku.* Nu înțeleg, rog a vorbi rar.

— *Wakarimasen ka!* Nu înțelegeți? răspunse ofițerul exasperat, apoi ridică tonul, crezând precum majoritatea oamenilor că, atunci când se adresează unui străin, cu cât zbigera mai tare cu atât cuvintele deveneau mai clare și mai inteligibile, și repetă ceea ce spusese numai că din guturale cum sunaseră mai înainte, cuvintele păreau de-a dreptul amenințătoare. Nu va dura mult, vă rog să înțelegeți că e pentru propria dumneavoastră protecție!

— Pare rău, nu înțeleg. Rog dumneavoastră a vorbi engleza sau olandeza?

— Nu, evident că nu. Doar nu e greu de înțeles. Vreau să intru numai un moment. Vă rog să deschideți porțile. E pentru protecția dumneavoastră! Porțile! Am să vă arăt!

Se apropie, apucă una din gratii și începu să scuture zgomotos partea de fier; cei prezenți în interior reacționară, multe piedici de siguranță ale armelor fură înlăturate, și Pallidar tună:

— Piedicile la loc! Nici un glonte până nu dau ordin!

— Habar n-am ce zice, spuse Tyrer, în vreme ce o sudoare glacială îi inunda spinarea. În afară de faptul evident că vrea să deschidem porțile.

— Nici vorbă de așa gogomănie, cu hoarda aia înarmată acolo. Spune-i să plece, aici e teritoriu britanic.

— Aici... Tyrer reflectă o clipă, și, arătând spre stâlpul în vârful căruia flutura steagul britanic, aici loc englez... Intrare nu. Rog a pleca!

— Să plec? Ați înnebunit? V-am explicat că e pentru protecția dumneavoastră. Tocmai l-am capturat pe câinele din spatele meu, și suntem siguri că mai e unul ascuns aici sau prin preajmă. DESCHIDEȚI POARTA!

— Pare rău, nu înțeleg! Tyrer privi neputincios în jur, asaltat din nou de cuvinte japoneze, privirile i se opriră asupra lui Hiraga, aflat în apropiere. *Ukiya*, vino încoace! strigă el în japoneză. *Ukiya!*

Lui Hiraga îi sări inima. Tyrer îl strigă din nou. Cu prefăcută groază, Hiraga alergă, poticnit și umil, să-și lipească capul de pământ la picioarele lui Tyrer, cu spatele spre porți, aproape ascuns cu totul sub pălărie.

— Ce zice om? întrebă Tyrer.

Mimând tremurături convulsive, cu simțurile în alertă, Hiraga răspunse încet și rar în japoneză:

— E om rău... Vrea să intre... să fure arme...

— Ah, da, a intrare? De ce?

— Vrea... Vrea să facă percheziție.

— Nu înțeleg. Ce înseamnă perikishitsu?

— Percheziție. Vrea să inspecteze clădirea, totul.

— Da, înțeleg a intra. De ce?

— V-am spus, să facă percheziție.

— Hei, grădinar! strigă ofițerul.

Și Hiraga tresări violent, cuprins de mânie. Pentru prima oară în viață, se afla astfel în centrul atenției, îngenuncheat în fața unui gai-jin, conștient de turbanul grosolan pe care îl purta sub pălărie, și care, o dată scos, i-ar fi dezvelit țeasta rasă și moțul de samurai – pentru prima oară, lui Hiraga i se făcu subit inima greață de frică.

— Hei, grădinar! strigă iar ofițerul, smucind portalul, spune-i acestui nesăbuit că sunt în căutare de asasini – de asasini shishi!

În disperare de cauză, Hiraga i se adresează lui Tyrer în șoaptă:

— Taira-sama, samuraiul vrea să intre, să cerceteze pe toată lumea. Spune-i că va putea intra după ce plecați.

— Nu înțeleg, Ukiya, mergi acolo! replică Tyrer, arătând spre poartă: Spune plece, drăguț și plece.

— Nu pot, nu pot, șopti Hiraga, încercând să-și pună mintea în mișcare și să-și învingă golul din stomac.

— Phillip, rosti Pallidar, a cărui uniformă era pătată de sudoare. Ce naiba tot bâiguie ăla?

— Nu știu.

Tensiunea crescuse în momentul în care ofițerul lovi din nou poarta, cerând să intre, și oamenii săi se apropiară, înșfăcând gratiile întru ajutorarea lui. Smuls din nemișcare, Pallidar se apropie. Un salut rece. La fel de rece, samuraiul se înclină. Pallidar rosti rar:

— Aici este teritoriu britanic. Vă ordonăm să plecați de bună voie, dacă nu doriți să suferiți consecințele.

Ofițerul îi lansă o privire goală, după care, cu aceleași cuvinte, îi spuse să deschidă poarta cât se poate de repede.

— Plecați! fără să întoarcă capul, Pallidar ordonă: Dragonii numai! Pregătiți salva!

Cei zece dragoni se avântară imediat, fără șovăire, formară două rânduri pe lățimea porților, primul rând îngenunche, cele zece piedici de la arme fură înlăturate, cartușele își aflară locul: ca la un semn, dragonii ținiră. În tăcerea bruscă, Pallidar își desfăcu fără grabă tocul pistolului.

— Plecați!

Ofițerul izbucni subit în râs – hohot preluat de cei aflați în fața

zidurilor. Erau acolo sute de samurai, știa că mai erau mii în preajmă, și zeci de mii la îndemână, numai să-i fi chemat. Nici unul, însă, nu văzuse ce masacru pot face câțiva soldați britanici disciplinați și dârzi, și nimicitoarele lor arme. La fel de repede precum izbucnise, hohotul de râs se stinse. Ambele tabere rămaseră în așteptarea primului gest inevitabil. Pe toți îi prinse un fior: De data asta e pe viață și pe moarte, *shi kiraru beki*, Isuse Cristoase, *Namu Amida Butsu...* – se încrucișară prin cer gândurile dușmanilor. Hiraga aruncă iute o privire spre Tyrer, îi observă neputința și dezorientarea și se blestemă în sine, știind că în orice clipă căpitanul urma să dea ordinul de atac spre a salva cinstea obrazului în fața strigătelor dușmănoase din exterior. Înainte să se poată stăpâni, Hiraga se trezi că instinctul său de conservare îl îmboldește să riște și se surprinse șoptind în engleză (se ferise până atunci să-i dea de înțeles lui Tyrer că limba asta îi era cunoscută):

— Rogu ink'redere – rogu spune cuvinte: *Sencho... dozo...*

Tyrer rămase cu gura căscată.

— Ce? Ai pronunțat cuvântul încredere? Da?

Hotărât acum, cu inima bătând să-i sară din piept, și în speranța că, din cauza concentrării asupra a ceea ce se petrecea afară, cei doi ofițeri din preajmă nu aveau să-l audă, Hiraga spuse șovăielnic, cu o pronunție cam poticnită:

— Imposibiru pentru er. Rogu tatcut. P'rimejdir... Face cuvinte funnefostra. Spune: *senchi, dozo shizuka ni...* Spune cuvinte!

Bolnav de teamă, tăcu după care, simțind că tensiunea printre samurarii de afară era pe punctul de a exploda, șuieră încă o dată, ca un ordin:

— Spune-cuvinte-acuma! Acuma! *Sencho... dozo shizuka ni...* iute! Aproape scos din minți, Tyrer se supuse.

— *Senchi, dozo shizuka ni...*, zise el, repetând papagalicește cuvintele auzite mai înainte, neștiind ce spunea de fapt.

În același timp se chinuia să priceapă implicațiile faptului că grădinarul vorbea englezește și că totul nu era un vis. În câteva clipe, observă că spusele sale avură efect. Ofițerul japonez strigă să se facă liniște. Tensiunea scădea în piață. Acum ofițerul asculta cu atenție, din când în când exclamând: „*Hai, wakata!*” Da, înțeleg! Tyrer, căruia îi revenise curajul era atent la ce-i spunea Hiraga, la cuvintele japoneze. Termină rapid prin „*Domo!*”.

Ofițerul oferi imediat un răspuns. Hiraga așteptă să termine, apoi șopti:

— Mișcat cap! Spune *iyé, domo*, ink'rinat iute-iute, inapoi casa. Ordonat și mine 'napoi.

Mai sigur de el acum, Tyrer înclină ferm din cap, spuse „*iyé, domo*” și – țintuit de privirile tuturor în tăcerea de mormânt – se

îndreptă în pas apăsător spre casă, se opri, se întoarse și strigă în engleză:

— Ukiya, vino încoace! Oh, Doamne! căută frenetic cuvântul japonez, îl găsi și cu un semn în direcția lui Hiraga, exclamă: *Ukiya, isogi!*

Hiraga se supuse, alergând plin de umilință spre stăpân. Prudent, așteptă să ajungă în capul scării pentru a-i șopti lui Tyrer, cu o plecăciune smerită cu spatele la ceilalți:

— Rogu ordonat la oamenii, acumna nu pericor. În casa repede, rogu.

Ascultător, Tyrer strigă:

— Căpitane Pallidar, ordonați oamenilor să se retragă, nu mai e nici un pericol.

Înapoi în clădirea Legației, la adăpost de priviri, ușurarea de pe chipul livid al lui Tyrer se transformă în mânie.

— Cine ești, și ce m-ai făcut să spun, pentru numele lui Dumnezeu?

— Exp'riku ma târziu, Taira-san. Samurai voia perkezitzu, ra fumnefostra toții oamenii, voia rua arme, răspunse Hiraga, poticnindu-se, încă pradă propriei sale panici, stătea țeapăn acum privindu-l pe Tyrer drept în ochi, mai puțin înalt decât el, dar la fel de nădușit, conștient că nu scăpase încă de primejdie. Capitanu forte furie, voia arme, rua arme, perckezitzu dupa... inamiku a lui Bakufu. Fumnefostra zic rui: „Nu capitanu, *Kinjiru*. Interziksu percheziție. Azi eu cu oamenii p'recamu aici apoi voi percheziție. Ținem arme, apoi p'recamu. *Kinjiru* interziksu opri pe noi. Murtumesc, acumna pregătim dusu Yokohama.

— Asta am spus?

— Da. Acuma rogu afara iar, ordona la mine, g'rădinar inapoi treaba, furiosu... Cuventu *hataraki-mashol*, zise Hiraga, năpădit de aceeași teamă care-l făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Vorbimu mai târziu, în seckretu. Fumnefostra și cu mine, da?

— Da, dar nu singuri, cu un ofițer de față.

— Atunci nu vorbe, pare rau.

După acest dialog de numai câteva secunde, Hiraga își relua postura umilă și se retrase din încăperea, de-a-ndărăteala, îngenunchind din nou în fața lui Tyrer, cu spatele spre curte. Nesigur pe el, Tyrer ieși la vedere, și observă că toată lumea aștepta dezlegare de la el.

— Căpitane Pallidar, și, aa, căpitane McGregor, vă rog să dați liber trupei, apoi aș dori să stăm de vorbă. *Hataraki-mashoi! Ikimasho!* înapoi la treabă, grăbiți-vă! strigă către grădinari, care se supuseră neîntârziat.

Recunoscător, Hiraga se refugie în mijlocul grădinii, mormăind

grădinarilor să-l acopere. Ofițerii și sergenții ridicară glasurile, dând ordine, și totul se puse în mișcare. Tyrer rămase pe verandă, cu ochii la Hiraga, neștiind ce să facă, îngrozit de faptul de netăgăduit că grădinarul era spion, și binecuvântându-l în același timp pentru salvarea tuturor.

— Ne-ai chemat? întrebă Pallidar, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Oh! Ah, da... veniți cu mine, vă rog, îi conduse în biroul său, închise ușile bine și le relatează ceea ce spusese.

Ambii ofițeri îl felicitară.

— Ai fost pe cinste, Phillip, opină Pallidar. La un moment dat am fost sigur că ne vom bate, și Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat atunci. Erau prea mulți, prăpădiții..., în final ne-ar fi copleșit. În final. Cu siguranță, flota ne-ar fi răzbunat, dar am fi fost oale și ulcele, și, să fiu al naibii dacă mă împac cu ideea.

— Ba chiar o detest, mormăi căpitanul McGregor, după care privi spre Tyrer. Ce doriți să facem acum, sir?

Tyrer șovăi, nevenindu-i să creadă că nici unul din ei nu băgase de seamă că Ukiya îi vorbise în engleză. Era încântat nu mai puțin de noua sa poziție: pentru prima oară McGregor i se adresa cu *sir*.

— Cel mai bine ar fi să împlinim ordinele lui Sir William. Ordonăți tuturor să-și facă bagajele și... dar fără să dăm impresia unei retrageri înjositoare. Nici vorbă să predăm armele. Ce tupeu! Nici să nu-i lăsăm să creadă că fugim de ei. Vom ieși în bună rânduială, cu, aa, cu surle și tobe.

— Perfect, după ce coborâm reglementar drapelul.

— Exact! Ei bine, cred că..., cred că am să mă ocup de depeșe... să fie strânse în ordine.

— Dacă îmi pot permite, sir, spuse căpitanul McGregor... Părerea mea e că meritați o cupă bună de șampanie... sunt sigur că mai avem câteva sticle.

— Mulțumesc, răspunse Tyrer, vizibil plăcut impresionat. Ce-ar fi să... să spânzurăm butoiul? expresie tradițională în marină care însemna împărțirea rației de rom întregului echipaj. Și hai să luăm o gustare, să le arătăm că nu ne lăsăm izgoniți cu una cu două.

— Mă ocup imediat, spuse McGregor. Ați avut teribilă idee, aia cu grădinarul, că l-ați pus să vă ajute cu ceva cuvinte..., unele sunau aproape englezește. Dar de ce voiau să percheziționeze Legația?

— Ca să găsească... să caute niște inamici ai Bakufu.

Ambii bărbați îl priviră uimiți:

— Dar nu e nici un *jap* aici, cu excepția grădinarilor, dacă la ei se gândeau.

Lui Tyrer i se strânse inima, căci numai Ukiya putea fi implicat, dar Pallidar continuă:

— Doar n-ai să le permiți să percheziționeze Legația, nu? Ar

constitui un precedent periculos.

Lui Tyrer îi trecut brusc buna dispoziție: desigur, Pallidar avea dreptate.

— Fir-ar al naibii, nu mi-a trecut prin cap pe moment.

McGregor rupse tăcerea:

— Sir, ce-ar fi, înainte de a pleca, să-l invitați pe ofițerul samurai să ne însoțească în timp ce facem înconjurul Legației? N-ar fi o problemă dacă ar fi invitat. Ar putea să-i cerceteze pe grădinari cu ocazia asta, sau dacă nu, am putea să le dăm drumul înainte de plecarea noastră și închiderea porților.

— Excelent compromis, se bucură Pallidar.

Hiraga smulgea buruieni în preajma unei uși laterale a Legației, lângă o fereastră deschisă; era murdar și transpirat, sub soarele dogoritor de după-amiază. Bagajele erau strânse grămadă, caii țesălați, unii dintre soldați deja încolonați în formație de marș. Santinelele patrulau pe lângă zidurile de incintă. Afară, samurarii stăteau ghemuiți la umbră, sau dădeau târcoale, amenințători, Legației.

— Acum! se auzi vocea lui Tyrer din încăpere.

Hiraga se asigură că nu-l vede nimeni, se strecură printre tufișuri și deschise rapid ușa. În mare grabă, Tyrer o luă înaintea lui de-a lungul coridorului, spre o cameră cu vederea spre curte și ferecă ușa. Ferestrele erau închise, lumina se prefira prin perdele. Un birou, câteva scaune, suluri de documente, dosare, un revolver pe birou. Tyrer se așează la birou și-i arătă celuiilalt un scaun.

— Ia loc. Acum spune-mi cine ești, și ce-i cu tine?

— Intai, secretu vorbesc eng'reza, da? Hiraga rămăsese în picioare, dominându-l cu statura și oarecum amenințător.

— Întâi spune-mi cine ești. După aceea voi decide.

— Nu, pare rau, Taira-san. Eu forosu, sarvare oamenii. Mare forosu. Așa e, neh?

— Așa e. De ce trebuie să fie secret?

— Sigur mine... sigur fumnefostra.

— Eu, de ce?

— Poate nu bine avea... cum zice, ha, da, seck'retu alții gai-jin nu stie. Eu ajuta mu'rta fumnefostra. Ajuta invatamu rimba, ajutatu kunoaste Nippon. Eu zicu adevaru, fumnefostra zicetii la mine adevaru, ajuta mine, eu ajuta fumnefostra. Catii anii, rogu?

— Am douăzeci și unu de ani.

Hiraga își ascunse mirarea și zâmbi: imposibil de ghicit vârsta gai-jinilor, toți arătau la fel. Cât despre arma plasată de inamicul său pe birou, era ridicol! L-ar fi putut ucide pe nesăbuitul ăsta cu mâinile goale înainte ca el să atingă măcar arma. Și ce ușor, ce ispititor să-l ucidă aici, chiar în locul ideal, de unde evadarea ar fi fost atât de

simplă; dar o dată aflat în exterior, i-ar fi fost mult mai greu să scape de samurai.

— Tinetii seck'retu?

— Cine ești? Nu te numești Ukiya, așa e?

— Promisu seck'retu?

Tyrer trase adânc aer în piept, cântări consecințele, și ajunse la concluzia că oricum o dădea, tot prost ieșea.

— De acord.

Îi stătu inima în loc când văzu cum Hiraga scoate un pumnal de sub borul pălăriei, și își blestemă imprudența, și pentru că nu se gândise în ce primejdie intrase.

— Scapi de dracu și dai de tat-su! murmură Tyrer.

— Cumu?

— Nimic.

Se uită fascinat cum Hiraga își înțepă degetul și apoi îi întinse lui pumnalul.

— Acuma fumnefostra, rogu.

Tyrer ezită, știind ce urma, dar, o dată decizia luată, ridică din umeri și se supuse. Hiraga își împreună degetul cu al său, sângele li se amestecă:

— Jur la zei ca pastrezii seckret cat timp voi vostru zicetii la fer pe zeu c'rstinu, Taira-san.

— Jur în numele Domnului să păstrez cât timp voi putea, spuse Tyrer cu gravitate, întrebându-se cât de departe îl va duce acest legământ. Unde ai învățat engleza? Într-o școală de misionari?

— Hai, dar eu nu c'restinu.

E primejdios să-i explici cum e cu școlile din Choshu, își zise Hiraga. Sau de domnul Putoare, olandezul, profesorul nostru de eng'reză, care pretindea că fusese preot înainte de a deveni pirat. Adevărul sau minciuna spuse acestui Taira n-au nici o importanță – e gai-jin, un șef mărunț aparținând celui mai puternic inamic din afară, și deci merit să fie utilizat, înșelat, urât și masacrat după voie.

— Fumnefostra ajute skapare?

— Cine ești? Nu te cheamă Ukiya. De unde ești?

Hiraga surâse și se așeză pe scaun.

— Ukiya a însemna g'radinaru, Taira-san. Nume de familie Ikeda, minciuna îi veni cu ușurință pe limbă. Nakama Ikeda. Mine v'rea ofiteru. Eu douazeci-doiu de anii.

— Pentru ce?

— Fiinduca eu cu famiria, din Choshu, împotrivimu lui Bakufu. Bakufu lua putere de la imparatu și...

— Shogunul, vrei să spui?

Hiraga scutură din cap:

— Shogun ala Bakuni, șefii la Bakufu. El..., rămase o clipă pe

gânduri, apoi mimă o marionetă trasă de sforicele. Înț'eresu?

— Marionetă?

— Da, marioneta.

Tyrer clipi din ochi.

— Shogunul e o marionetă?

Hiraga încuviință din cap, mai sigur pe sine acum că stabilise un fel de comunicare cu celălalt, muncind din greu să-și amintească cuvintele.

— Shogun Nobusada, baiatu, șase'zrezece ani. Marioneta la Bakufu. Ajunsu Yedo. Împaratu ajunsu Kyoto. Acuma imparatu nu putere. Peste doi sute anii în urma, shogun Toranaga luat putere. Noi luptamu luat putere de la shogunu și Bakufu, da inapoi ra imparatu.

Deși extrem de solicitat de concentrarea necesară pentru a-l înțelege pe individ – exprimarea omului era greu inteligibilă – Tyrer cântări instantaneu implicațiile foarte importante și cu bătaie lungă a dezvoltărilor acestuia.

— Băiatul ăsta, shogunul, câți ani are?

— Șase'zrezece anii, shogun Nobusada, Bakufu spune lui ce fac, repetă Hiraga, stăpânindu-și iritarea, conștient că trebuia să aibă acum răbdare. Împaratu mur'ta putere, dar... – caută cuvântul potrivit și, nedibuindu-l, explică altfel: Împaratu nu ca daimyo. Daimyo avea samurai, arme, destur. Împaratu nu samurai. Nu pot face Bakufu ascurta. Bakufu avea armate. Împaratu nu, *wakata*!

— Hai, Nakama, wakata.

O mie de întrebări se băteau cap în cap, voind parcă să sară înainte; Tyrer știa că omul din fața lui putea fi stors ca un burete, dar se cerea infinită prudență și locul nu era deloc potrivit. Remarcă concentrarea intensă de pe chipul celuiilalt, și se întreba cât înțelegea acesta din ceea ce-i spunea el. Își puse în vedere să vorbească rar, și cât mai simplu posibil.

— Câți luptați contra Bakufu?

— Mur'tii, răspunse Hiraga, în timp ce strivea cu palma un țânțar pribeag.

— Sute? Mii? Ce fel de oameni, oameni de rând, grădinari, muncitori, negustori?

Chipul lui Hiraga se schimonosi de uimire.

— Ei nimica. Doaru a servi samurai. Doaru samurai rupta. Doaru samurai a avea arme. *Kinjiru artii* avea arme.

Tyrer ridică din sprâncene.

— Ești samurai?

Aceași uimire:

— Doaru samurai rupta. Am zisu rupta cu Bakufu, da? Nakama samurai! Hiraga își scoase pălăria și smulse bucata de pânză spurcată și pătată de sudoare ce-i folosea drept turban, expunându-și țeasta

rasă și moțul de păr caracteristic, abia acum, văzându-i distinct figura, pentru prima oară fără pălăria cu boruri trase pe ochi, și privindu-l pentru prima oară cu adevărat, Tyrer observă căutătura dură și oblică a ochilor de samurai obișnuit cu armele și lupta, precum și imensa diferență de structură osoasă față de oamenii de la țară. Când *Shenso*, kapitanu samurai, vede mine așa, eu mor 'tu – Tyrer dădu din cap a înțelegere, dar mintea nu-l mai ajuta. Usoru eu evada. Rogu dații haine de sor'datu.

Tyrer se chinuia din greu să-și ascundă expresia de tulburare și groază ce i se întipărise pe chip, luptându-se să-și înfrâneze dorința de a o rupe la fugă, înboldit, pe de altă parte, să afle totul de la acest samurai – informații care, folosite așa cum trebuie, puteau, și trebuiau să devină cheia pentru dezlegarea universului japonez și a propriului său viitor. Tocmai când era gata-gata să-și dea drumul la gură și să încuviințeze, își aminti de muștrarea primită de la Sir William și își acordă, din fericire, timpul necesar pentru a-și recâștiga calmul.

— Usoru eu evada, așa e?

— Nu ușor, posibil. Dar riscant. Întâi trebuie să am convingerea că meriți să fii salvat!

Tyrer remarcă o înfiorare bruscă de mânie, o mânie amestecată cu teamă, greu de spus. Un samurai, Isuse Hristoase! De ce nu-i Sir William aici, mă simt complet depășit...

— Să nu crezi că pot să...

— Rogu, imploră Hiraga, conștient că era singura sa șansă de a ieși din capcană, dar zicând în sinea lui: Grăbește-te și acceptă, dacă nu, te ucid și încerc să fug peste zid! Nakama jura pe zei ajuta Tairasan.

— Juri solemn pe zeii tăi că îmi vei răspunse sincer la toate întrebările?

— *Hai*, zise Hiraga, surprins peste măsură că Tyrer putea fi atât de naiv ca să pună o astfel de întrebare unui dușman, sau să dea crezare răspunsului său afirmativ, cum să fii atât de dobitoc – ce zeu, ce zei? – nici vorbă. Pe zei ma juru, adăugă el.

— Așteaptă aici. Încuie ușa și nu deschide nimănui altcuiva.

Tyrer își puse revolverul în buzunar, se întoarse la Pallidar și McGregor și, cu sufletul la gură, îi luă deoparte:

— Am nevoie de ajutor. Am aflat că Ukiya e unul din oamenii căutați de samurai – s-a vădit că e un soi de opozant. Vreau să-l deghizez în soldat și să-l strecor afară împreună cu noi.

Ambii ofițeri îl priviră îndelung, apoi McGregor zise:

— Scuzați-mă sir, dar credeți că e înțelept? Vreau să spun, Bakufu e guvernul legal, și dacă suntem deconspirați, atu...

— Nu vom fi deconspirați. Îl îmbrăcăm în livrea roșie și-l strecurăm printre soldați. Ce zici, Settry?

— Da, Phillip, se poate, dar dacă cineva își dă seama, suntem în pom cu scara ruptă.

— Ai altă idee? replică Tyrer cu nervozitate în glas, din ce în ce mai năpădit de acel amestec de tulburare și teamă. Vreau să-l scoatem, continuă el. Fără ajutorul lui, am fi probabil morți cu toții. În plus, ne va fi extrem de util.

Ceilalți doi se uitară, stânjeniți, unul la altul, apoi la Tyrer.

— Îmi pare rău, pericolul e prea mare, spuse Pallidar.

— NU CRED! explodează Tyrer, pradă durerii de cap. Vreau să facem exact așa! E o afacere de importanță majoră pentru guvernul Majestății Sale, și cu asta basta!

McGregor oftă:

— Bine, sir, foarte bine. Domnule căpitan, ce-ați zice dacă-l scoatem călare?

— În chip de dragon? Ridicol! Cum vreți să călărească un biet grădinar, pentru numele lui Dumnezeu? Mai bine să meargă pe jos, înconjurat de sold...

— Pun prinsoare cincizeci contra unu că nu e în stare să țină pasul. O să semene c-o curvă deghizată în episcop.

— Ce-ar fi să-l îmbrăcăm în uniformă, interveni Tyrer, îi bandajăm fața și mâinile, și-l transportăm cu targa? Ne prefacem că e bolnav.

— Excelent! exclamă amândoi ofițerii, radioși.

— Și mai bine – reluă Tyrer, jubilând – spunem că are o molimă din asta urâtă, vărsat, pojar, ciumă, știu eu?

Râseră toți trei.

Ofițerul samurai și gărzile autorizate să pătrundă în Legația acum pustie făcură, precedați de Tyrer, McGregor și de patru dragoni, înconjurul clădirii. Percheziția fu migăloasă – fiecare încăpere, fiecare dulap, chiar și podul. În final, samuraiul păru satisfăcut. În hol se aflau două târgi pe care zăceau doi soldați, ambii cuprinși de febră și bandajați, unul doar parțial, celălalt – Hiraga – din cap până în picioare, peste uniforma learcă de transpirație.

— Amândoi bolnav foarte, explică Tyrer în japoneză, folosind vocabularul comunicat de Hiraga. Soldat are pete.

Samuraiul păli și dădu înapoi la simpla mențiune a bolii – epidemiile de vărsat erau endemice în orașe, deși mai puțin grave decât în China, unde lumea murea cu sutele de mii.

— Trebuie... Trebuie raportat, mormăi ofițerul și, împreună cu oamenii săi, își acoperi gura, crezând cu toții că infecția se propagă prin respirarea aerului viciat din preajma bolnavului.

Tyrer nu înțelese, drept care se mulțumi să ridice din umeri:

— Om bolnav foarte. Nu apropia.

— Nu mă apropii, mă crezi nebun? și uriașul samurai ieși pe terasă. Ascultați aici, le spuse calm oamenilor săi. Nu suflați o vorbă despre asta celorlalți din piață. S-ar isca panică. Câini venetici împuțiți! Până una-alta, fiți cu ochii-n patru, Hiraga ăsta e pe-aici pe undeva.

Inspectoră atent proprietatea și dependențele; întregul personal al Legației și soldații se refugiaseră la umbră, nerăbdători să pornească spre cheu, unde îi așteptau bărcile. Punând în fine capăt percheziției, ofițerul se înclină mândros și se retrase țănoș, alăturându-se samurailor adunați îndărătul porților. Joun se afla în continuare legat fedeleș, în primele rânduri; grădinarii îngenuncheaseră aliniați, goi și fără pălărie. La apropierea samurailui, își lipiră și mai tare fruntea de țărână.

— Sus! exclamă el furios, contrariat de faptul că după ce le dăduse ordinul să se despoaie, nici unul dintre grădinari nu vădise o țeastă rasă cu moț, răni provocate de spadă, ori alt semn distinctiv al rangului de samurai, fu deci nevoit să considere că prada se afla încă ascunsă în interiorul clădirii sau evadase, cu furie sporită, se proțăpi în dreptul lui Joun. Roninul Hiraga s-a deghizat răzându-și țeasta complet sau lăsându-și părul lung ca o otreapă de grădinar. Identifică-l!

Joun stătea în genunchi, distrus, mai degrabă mort decât viu. La ordinele lui Anjo fusese bătut de moarte, readus în simțiri, iar bătut, iar reînviat.

— Identifică-l pe Hiraga!

— Nu e... nu e... Nu e aici, gemu tânărul, în vreme ce piciorul de fier al ofițerului îl izbi în repetate rânduri peste părțile cele mai sensibile și grădinarii tremurau, îngroziți și ei de moarte. Nu e... nu e... Nu e aici...

O nouă lovitură cruntă. Copleșit de o suferință sfâșietoare și neputincioasă, ieșindu-și din minți, Joun arătă spre un tinerel care căzu în genunchi, strigând din răsputeri că e nevinovat.

— Faceți-l să tacă! zbieară ofițerul. Duceți-l la judecător, de-acolo la închisoare și răstigniți canaliala asta! Luați-i pe toți, sunt vinovați cu toții că l-au ascuns, luați-i pe sus!

Grădinarii fură târați în timp ce strigau că sunt nevinovați; tinerelul scheuna că îl văzuse mai devreme pe Hiraga în preajma casei și că era gata să-l arate dacă i se dădea voie, dar nimeni nu-l luă în seamă, și țipetele lui, ca și ale celorlalți fură rapid și brutal curmate. Ofițerul își șterse fruntea de sudoare, satisfăcut că își executase ordinele. Sorbi dintr-o sticlă cu apă și scuipă să-și clătească gura, apoi bău cu lăcomie.

„Eeee, făcu în sine-a-i, cutremurându-se. Auzi, pete! O boală gai-jin, adusă din afară! Tot ce-i putred e adus de afară, gai-jinii trebuie

alungați și împiedicați să revină vreodată. Văzu cu mânie cum soldații intrau în formație și mergeau trufași. Se întoarse cu gândul la acel shishi în căutarea căruia venise. Imposibil ca grădinarul cu pricina să fi fost un shishi de faimă. Hiraga cel războinic. Karma că am ajuns prea târziu în acea zi ca să-i prindem pe el și pe ceilalți care ne-au scăpat. Nu karma, ci Dumnezeu veghea asupra-mi. Dacă l-aș fi văzut, n-aș fi putut să mă prefac că-l cred pe Joun și să-l înșfac pe celălalt grădinar. Unde-o fi Hiraga ăsta? Se ascunde el undeva. Doamne, ajută-mă!

Ciudată mai e viața: îi urăsc pe gai-jini, și totuși cred în Domnul lor Isus Hristos, deși în taină, ca și tatăl meu, și mai înainte, tatăl și bunicul lui, și tot astfel până hăt, înainte de Sekigahara. Da, cred în acest Domn Isus Hristos, singurul lucru bun adus de gai-jini. Nu spunea oare dascălul iezuit că părinții bisericii socot că această credință ne dă forță și că, o dată confrunțați cu o problemă, suntem datori s-o roadem precum câinele roade un os?

Hiraga se ascunde el pe undeva. Am percheziționat cu grijă. Care va să zică s-a deghizat. În ce? În copac? În ce?” În incinta Legației, pregătirile de plecare își urmau cursul. Drapelul fu coborât. Fanfara începu să cânte. Călăreții erau în șa, tărgile în faeton. Se deschiseră porțile. Încolonați, soldații călare, în frunte cu gai-jinul cu nume japonez, treceau acum prin fața lui, coborau la vale, apoi... Bandajele! Revelația explodează brusc în mintea ofițerului samurai. Nici un fel de molimă! Isteață înscenare, dar nu tocmai îndeajuns! își spuse el, înviorat. Ce fac acum? Le tai drumul și-i blochez într-o stradă îngustă? Sau trimit spioni să-l urmărească și să mă ducă la ceilalți? Îl urmăresc.

Marti, 16 octombrie

Petrecerea de logodnă era în toi, sub lămpile cu ulei care iluminau sala principală, înțesată de lume, a clubului: întreaga clădire fusese preluată de către Malcolm Struan și decorată pentru seara asta. Toți membrii de vază ai așezării fuseseră invitați și erau prezenți, la fel toți ofițerii pe care flota și armata de uscat își puteau permite să-i lase liberi, iar afară, pe Strada Mare, patrule ale ambelor arme vegheau gata să taie calea bețivilor și nepoftiților din Mahalaua Bețivanilor. Nicicând Angélique nu fusese mai strălucitoare – crinolina, toca din pene de pasărea Paradisului, inelul de logodnă scânteietor! Se dansa un vals îmbietor de Johann Strauss cel Tânăr, nou-nouț și proaspăt sosit de la Viena prin curierul diplomatic. André Poncin îl cânta cu brio la pian, acompaniat în mod competent de o fanfară redusă a marinei, înveșmântată pentru ocazie în uniformă completă de paradă. Angélique dansa acum cu Settry Pallidar. Când fusese desemnat să reprezinte armata de uscat, propunerea fusese întâmpinată cu urlete de încuviințare și invidie nemărginită. Victoria Lunkchurch și Mabel Swann dansau și ele, în acest moment cu Sir William și Norbert Greyforth; carnetele lor de bal fuseseră completate de cum se anunțase evenimentul; în ciuda corpolenței, ambele erau bune dansatoare și purtau crinoline, cu toate acestea nu se comparau nici pe departe cu cea a superbe Angélique, nici ca podoabe, nici ca decolteu.

— Pungaș ce mi-ai fost, pui de lele, Bamaby, scrâșni Victoria către soțul ei. Mabel și cu minie vriem tolete nouă de te-o costa compania întreagă, zau, mi îi martor Dumniedzău. Și ca ea vriem pălăruici.

— Ce bombănești acolo?

— Ei, ce! Pălăruici... pălării! – toca Angelicăi fusese lovitura de grație pentru cele două femei. Îi război de-acu întră ea și noi, așo-ți dzâc!

Dar succesul de care aveau parte chiar și ele le învinsese zavistia, și amândouă se lăsaseră antrenate de ritmul amețitor.

— Mama lui, norocosul dracului! bodogăni Marlowe, cu ochii ațintiți asupra rivalului său – Marlowe sclipea în uniforma de marină, la care adăugase un șnur aurit de aghiotant, pantaloni albi de mătase cu dresuri asortate și pantofi negri cu cataramă de argint.

— Cine-i al dracului? întrebă Tyrer, trecând prin preajmă cu o cupă de șampanie în mână – nu era prima – îmbujorat și exaltat de ambianța petrecerii, precum și de modul în care îl strecurase pe Nakama afară din Yedo și îl dusesese, cu încuviințarea lui Sir William, la el acasă, pe post de profesor de japoneză. Cine-i al dracului, Marlowe?

— Ia mai du-te de-a dura! Ca și cum n-ai ști! rânji Marlowe. Ascultă, sunt reprezentantul marinei, următorul dans e-al meu, și-am să-i arăt prăpăditului cum se dansează, chiar dacă ar fi să-mi dau sufletul.

— Noroc pe tine! Ce urmează?

— O polcă.

— Ah, pe onoarea mea, da' știu că tu ai pus la cale dansul!

— Nici vorbă! – polca, bazată pe un dans popular din Boemia, constituia marea noutate pe ringurile de dans din Europa și făcea furori, deși era socotită încă puțin cam îndrăzneată. E în program. N-ai observat?

— Nu, am prea multe pe cap! răspunse Tyrer în culmea veseliei, abia abținându-se să nu împărtășească cuiva faptele sale de glorie, cu atât mai mult cu cât în acea seară, de cum putea, urma să traverseze Podul Raiului și să se arunce în brațele mult-iubitei sale, din păcate, jurase să păstreze secretul în ambele privințe. Dansează dumnezeiește, nu-i așa? mai spuse el.

— Hei, Tyrer, tinere! – se auzi vocea lui Dimitri Syborodin, care o luase pe ulei, era transpirat, și se apropiase de ei cu o halbă plină de rom în mână. I-am zis dirijorului să-i tragă un can-can pe cinste. Cică sunt al cincilea care cere același lucru.

— Doamne, chiar are de gând s-o facă? întrebă Tyrer îngrozit. Am văzut un spectacol la Paris o dată – n-ai să mă crezi, dar fetele nici nu purtau desuuri.

— Ba te cred! se hlizi Dimitri. Da' Țâțe-de-Angél poartă, și nu se sfiește să și le arate, naiba să mă ia!

— Ascultă ce e!... se înfierbântă Marlowe.

— Lasă, John, glumește. Dimitri, ești imposibil. Doar n-o să îndrăznească dirijorul!

— Până nu-i face semn bătrânul Malc, nu!

Ochii li se îndreptară spre colțul opus al sălii, de unde doctorul Hoag, Seratard, mai mulți ambasadori și Malcolm Struan priveau salonul de dans, sorbind-o din priviri pe Angélique care sălta și se mlădia în ritmul acelei muzici moderne, vrăjite și temerare, ce-i tulbura pe toți. Malcolm stătea cu mâna sprijinită pe măciulia unui baston greu: inelul de logodnă din aur scânteia în vreme ce bătea măsura cu degetele. Purta un frac elegant de mătase, cămașă cu guler scrobit, cravată crem, cu ac cu diamant și cizme din piele fină de la Paris.

— Păcat că încă nu-i întremat pe deplin, murmură Tyrer, căinându-l sincer, dar mulțumind lui Dumnezeu pentru șansa de care avusese parte.

Struan și Angélique întârziaseră. El pășea cu dificultate, cocârjat, se vedea efortul de a sta drept, sprijinit în două bastoane, în timp ce

ea, radioasă, îl ținea de braț. Hoag era alături, foarte atent la tot ce se întâmpla în jur și îndatoritor. Fuseseră aclamați, ea mai mult decât el; așezându-se, Struan își trăsese sufletul, apoi urase bun-venit tuturor, îndemnându-i să se înfrupte din festinul întins pe mese.

— Dar înainte de toate, prieteni, v-aș ruga să ținem un toast pentru cea mai frumoasă faptură din lume, mademoiselle Angélique Richaud, viitoarea mea soție.

Bravo, și iar bravo! Servitori chinezi în livrea aduseră șampanie frapată, cu lada, Jamie McFay adăugase câteva cuvinte de veselie, și petrecerea începuse. Vinuri de Bordeaux și Burgogne, un Chablis special, foarte apreciat în Asia, coniacuri, whisky-uri – toate importate în exclusivitate de firma Struan – gin, bere din Hong Kong. Fripturi de vită australiană, miei întregi, plăcinte de pui, friptură de porc rece, cartofi de Shanghai, fierți și împănați cu carne de porc și unt, deserturi și bomboane de ciocolată proaspăt aduse din Elveția. După ce s-a încheiat masa și șapte tipi beți au fost scoși afară, André Poncin își relua locul și orchestra se puse pe treabă.

Plin de curtoazie față de Malcolm, Sir William solicitase primul dans. Apoi Seratard, după el ceilalți ambasadori – cu excepția lui von Heimrich, care zăcea la pat, bolnav de dizenterie – amiralul și generalul; toți dansară pe rând și cu celelalte două doamne. La sfârșitul fiecărui dans, Angélique se trezea înconjurată de figuri îmbujorate și fericite; făcându-și vânt cu evantaiul, ea se întorcea înapoi lângă Malcolm, fermecătoare cu toată lumea, dar atentă numai la el. Refuza de fiecare dată invitațiile la dans, lăsându-se în final convinsă de logodnicul ei:

— Angélique, îi spunea el, ador să te privesc dansând, iubito, dansezi cu o grație sublimă.

Acum o privea, trăind un sentiment de extaz și frustrare, înnebunit că încă era stânjenit de infirmitate.

— Nu fi nervos, Malcolm, îi spusese Hoag, încercând să-l calmeze, căci simplul act de-a se îmbrăca în acea seară fusese un coșmar de durere și neîndemânare. E prima oară când te ridici din pat. N-a trecut decât o lună de la accident, nu fi îngrijo...

— Repetă și-ai să mă vezi scuipând sânge!

— Nu numai durerea e insuportabilă. Mai e și tratamentul, sau lipsa lui, și poșta de azi. Ai primit o scrisoare de la mama dumitale, nu?

— Da, răspunse Struan cu un aer năpăstuit, și se așezase în culmea furiei. Se opune cu înverșunare logodnei și căsătoriei mele... dacă m-aș lua după ea, Angélique e diavol în carne și oase. Mi-a... – cuvintele îi ieșeau anevoie din gură. Nici nu s-a uitat la scrisoarea mea, pur și simplu n-a vrut și spune... uite, citește: *Ai înnebunit? Nu sunt șase săptămâni de când ți-a murit tatăl, nici n-ai împlinit douăzeci și*

unu de ani, femeia asta vânează banii tăi și e cu ochii pe compania noastră, e fiica unui falit fugar, nepoata altui fățarnic nelegiuit și – Doamne păzește! – catolică și franțuzoaică pe deasupra. Ți-ai ieșit din minți? Spui că te iubește. Aiurea! Te-a vrăjit. Gata cu prostiile. Gata, m-ai înțeles? Ți-a sucit capul. Se vede că deocamdată nu ești în stare să conduci firma Struan! Te vei întoarce fără acea persoană de cum îți va îngădui doctorul Hoag.

— Când îți voi da voie să pleci, Malcolm, vei face așa cum spune ea?

— În ceea ce-o privește pe Angélique, nu. Nimic din ce spune mama n-are importanță – nimic! E evident că nu mi-a citit scrisoarea, puțin îi pasă de mine. Ce naiba să fac?

Hoag ridicase din umeri:

— Ceea ce ai hotărât deja: te logodești și, când vine vremea, te însori. Acum te vei simți mai bine. Ai să te odihnești mai mult, să te întremezi cu supe bune și porridge, și fără balsamuri de dormit și pentru dureri. Timp de două săptămâni ai să rămâi aici, apoi ai să te întorci acasă și ai să înfrunți... (doctorul îi zâmbise cu bunătate) viitorul plin de încredere.

— Sunt foarte norocos că am un doctor ca dumneata lângă mine.

— Și eu sunt foarte norocos că am un prieten ca tine.

— Și dumneata ai primit o scrisoare de la ea?

— Da! râse el fără veselie. Dacă mă gândesc bine, pot zice că am primit și eu una.

— Și?

Hoag își dăduse ochii peste cap:

— Am fost destul de explicit?

— Da, mulțumesc.

Acum, privind-o dansând, înconjurată de admirația generală și de pofte, cu parte din sâni delicat expuși, cum era moda, cu gleznele-i gingașe ce îmbiau ochii să se încumete sub involburarea mătăsoasă a volanelor de culoarea caisei coapte, Malcolm simți cum i se învârtosează mădularul. Mulțumescu-ți ție, Doamne, pentru asta, își spuse în gând, mult mai potolit acum, bine că măcar mi se mai scoală, dar n-am să mă pot abține până la Crăciun, știu bine că n-am să pot. Se apropia miezul nopții; Angélique atinse cu buzele cupa de șampanie, se ascunse în spatele evantaiului, fâlfâind expert din el, tachinându-i pe cei din jur, întinse cuiva paharul, ca și cum ar fi oferit un dar, se scuză și porni lin spre fotoliul ei, lângă Struan. Alături se afla un grup însuflețit, format din Seratard, Sir William, Hoag, alți ambasadori și Poncin.

— Da, monsieur André, cântați minunat. Nu-i așa, iubiture?

— Da, minunat, întări Struan, nesimțindu-se deloc bine și încercând s-o ascundă.

Hoag se întoarce cu ochii spre el. Angélique vorbea în franceză:

— André, unde te-ai ascuns zilele-acestea? Dacă am fi la Paris, aş putea să jur că ți-ai oferit inima unei doamne.

— Doar ocupat cu lucrul, mademoiselle, zise Poncin, pe un ton amabil.

Angélique trecu din nou la engleză.

— Ah, ce păcat... Parisul e superb toamna, aproape la fel de încântător ca primăvara. Abia aştept să ți-l arăt, Malcolm. Ar trebui să petrecem un sezon acolo, nu crezi?

Stătea în picioare, în imediata lui apropiere, şi îi simţi braţul în jurul mijlocului; îşi sprijini mâna uşor de umărul lui şi începu să se joace cu părul lui lung. Senzaţia îi plăcea – îi plăcea faţa lui chipeşă, hainele elegante, era fermecată de inelul pe care îl primise de la el în acea dimineaţă, cu un diamant înconjurat de alte diamante. Se uită la inel, întorcându-l pe toate feţele, întrebându-se cât valora.

— Ah, Malcolm, te va fermeca Parisul, în sezonul lui e de-a dreptul fascinant. Mergem?

— De ce nu, sigur, dacă doreşti.

Angélique suspină, mângâindu-i discret gâtul cu degetele, şi spuse, parcă brusc frapată de o idee:

— Ne-am putea petrece luna de miere acolo, ce crezi, iubitele – am dansa până-n zori...

— Nu contează în ce oraş vă aflaţi, felul în care dansaţi e o încântare, mademoiselle, spuse Hoag, asudat şi sugrumat de hainele prea strâmte. Din păcate, nu e cazul meu. Dacă îmi pot perm...

— Nu dansezi deloc, doctore?

— Am dansat cu mulţi ani în urmă, pe când eram în India, dar am încetat la moartea soţiei mele. Îi plăcea dansul atât de mult încât eu nu mai pot să mă bucur de el. A fost o petrecere extrem de reuşită, dacă îmi pot permite, cred că ar trebui să plecăm.

Angélique se uită spre el, zâmbetul îi pieri: îi citi prudenţa pe chip, privi spre Malcolm şi îşi dădu seama că era epuizat. Ce pacoste că e aşa bolnav, îşi zise în gând. Of!

— E încă devreme, spuse Malcolm cu dârzenie, tânjind după odihnă. Nu, Angélique?

— Trebuie să recunosc că şi eu sunt foarte obosită, răspunse ea imediat, şi strângându-şi evantaiul, îi surâse lui Malcolm, lui Poncin şi celorlalţi, şi se pregăti de plecare. Poate că am face bine – adăugă ea – să mergem şi să lăsăm petrecerea să continue.

Se scuzară faţă de cei din jur. Toată lumea se făcu a nu observa plecarea lor, dar o dată cu ieşirea Angelicăi farmecul petrecerii dispăru. Abia ieşită pe uşă, ea se opri o clipă:

— Oh là là, mi-am uitat evantaiul. Te prind din urmă, iubitele.

Grăbită, se întoarce în sală. Poncin o interceptă.

— Mademoiselle, spuse el în franceză, cred că vă aparține.

— Ah, ce drăguț din partea dumatăle! – își luă evantaiul încântată că-i reușise stratagema și că Poncin băgase de seamă șmecheria, așa cum sperase, iar pe când acesta se aplecă să-i sărute mâna, îi șopti în franceză: Trebuie neapărat să ne vedem mâine.

— La Legație, la amiază. Întrebați de Seratard, nu va fi acolo.

Angélique își peria pletele în fața oglinzii, fredonând încă ultimul vals pe care îl dansase. Care din dansuri fusese oare cel mai satisfăcător? Ușor de spus: Marlowe și polca, mai mult decât Pallidar și valsurile. Nu poți valsa cu adevărat decât cu cel care-i dragostea vieții tale, lăsându-te coplesită, prin muzică, de beția iubirii și a dorinței, purtată către văzduh, cuprinsă de un dulce freamăt. Așa cum mă simt eu acum, în cea mai frumoasă zi din viața mea, logodită cu bărbatul ideal și iubită de el la nebunie... Ar trebui să fie ziua cea mai frumoasă, dar nu e. Ciudat că m-am simțit bine astă-seară, că pot gândi și acționa cu calm, când, iată, ziua s-a scurs și ciclul nu mi-a venit și port probabil copilul unuia care m-a siluit – trebuie pus capăt situației. Își privea imaginea din oglindă ca și cum ar fi fost o altă persoană – în vreme ce dinții duri ai periei îi înviorau agreabil pielea capului, descâlcindu-i părul – nevenindu-i să creadă că era în viață și aparent neschimbată, după atâta spaimă și chin. Curios. După prima zi, toate i-au părut tot mai suportabile. De ce oare? Nu știu. În fine, nu contează. Mâine se va rezolva cu întârzierea, poate că o să-mi vină ciclul chiar în cursul nopții, și toată groaza și plânsul, și iar groaza și iar plânsul nu vor fi avut nici un rost. Zeci de mii de femei au trecut prin ce-am trecut eu și s-au întremat fără probleme. O sorbitură și gata, totul e ca înainte, și nu știe nimeni nimic. În afară de tine însăși și de Dumnezeu. Sau de tine și doctor, sau de moașă. Sau de vrăjitoare.

Destul pentru astă-seară, Angélique. Ai încredere în Dumnezeu și în Preacurata Fecioară, Maica Domnului are să te ajute, ești neprihănită. Ești logodită oficial cu un om minunat, cum-necum ai să te măriți și ai să trăiești fericită până la adânci bătrâneți. Mâine... Mâine se va vedea ce și cum.

În spatele ei, Ah Soh se ocupa de patul cel mare, strângându-i ciorapii și lenjeria intimă. Crinolina era deja atârnată în cuier alături de alte două și de o jumătate de duzină de rochii noi de zi, încă învelite în hârtie de orez. Prin geamul deschis se auzeau râsete și cântece de beție, precum și muzica de la club care nu dădea semne să fi obosit. Angélique oftă, regretând că părăsise dansul. În mâna ei, peria deveni mai energică.

— Ceva dolește Dom'so-hala?

— Nu. Vreau să mă culc.

— 'Pte buni, Dom'so-hala.

Angélique încuie ușa în urma ei. Ușa de comunicare cu apartamentul lui Struan era închisă, dar neîncuiată. De obicei, de cum își termina toaleta, bătea și intra să-i spună noapte bună și să-l sărute, făceau eventual puțină conversație și se întorcea la ea în cameră, lăsând ușa întredeschisă pentru cazul că-l apuca vreo criză de dureri în cursul nopții. Acestea se răriseră în ultimul timp, deși, de când nu-și mai lua medicamentul de seară, cam de o săptămână, Struan dormea prost și puțin, fără însă să strige după ajutor. Se așeză din nou în fața oglinzii, și fu mulțumită de ceea ce vedea: peignoir-ul era de mătase, cu dantelă și șic parizian, o copie locală după cel pe care îl adusese cu ea. *Și nu-ți poți imagina, Colette, priceperea și viteza croitorului chinez,* scrisese Angélique în cursul după-amiezii, ca să expedieze misiva cu nava poștală de a doua zi.

Acum pot obține copii după orice. Trimite-mi, te rog, câteva pagini din La Parisienne sau La Haute Couture cu ultimele modele sau orice e mai atrăgător. Malcolm al meu e imens de generos și de bogat. Zice că pot comanda orice îmi face plăcere.

Ce să mai spun de inel!!! Un diamant mare cu alte paisprezece, mai mici, împrejur. L-am întrebat, nevenindu-mi să cred cum și l-a procurat, și unde anume în Yokohama, dar s-a mulțumit să zâmbească. Sunt hotărâtă să am grijă să nu mai pun întrebări stupide. Colette, totul e minunat, cu excepția faptului că sunt neliniștită în legătură cu sănătatea lui Malcolm. Se întreamează încet și abia merge. Dar e din ce în ce mai înflăcărat, și trebuie să fiu atentă... Acum e timpul să mă îmbrac pentru petrecere, dar îți mai scriu până pleacă poșta. Deocamdată te îmbrățișez cu aceeași dragoste.

Ce norocoasă e Colette, sarcina ei e un dar de la Dumnezeu! Gata! Să termin cu văicăreala, dacă nu, mă apucă iar groaza. Trebuie să las grija asta la o parte. Ai decis ce să faci, fie că da, fie că nu. Dacă da, intră în acțiune celălalt plan. Ce, e de făcut altceva? Un strop neglijent de parfum după urechi și pe piept, o vagă aranjare a dantelei. O bătaie tandră la ușa lui.

— Malcolm?

— Intră, sunt singur.

Spre uimirea ei, ședea în fotoliu în loc să fie întins în pat. Halat de casă de mătase roșie, expresie ciudată. Intuiția ei o puse imediat în gardă. Încuie ușa dinspre coridor ca de obicei, și se îndreptă spre el.

— Nu ești obosit, dragostea mea?

— Da și nu. Mă lași fără suflare.

Malcolm își întinse mâinile spre ea, ea se apropie prudentă, inima începu să-i bată mai tare. O trase spre el, lipindu-i corpul de al lui, și începu să-i sărute mâinile, brațele și sânii. Angélique nu se opuse pe moment, dorindu-l, flatată de forța iubirii lui, sărutându-l și lăsându-

se mângâiată. După care, simțind că înflăcărarea se întetea prea repede, se lăasă în genunchi lângă scaunul lui cu inima bătându-i la fel de puternic în piept ca și lui, și se smulse din îmbrățișare.

— Nu e bine ce facem, șopti Angélique, cu respirația întretăiată.

— Știu, dar trebuie... nu mai pot... te doresc atât de mult...

Buzele lui fierbinți, flămânde le căutau pe ale ei, ea răspunse cu aceeași patimă, mâinile lui îi urcau de-a lungul coapselor, sporindu-i focul lăuntric, mângâind-o mai sus, tot mai sus, fata ar fi vrut să meargă mai departe, dar ea își reveni, chiar pe marginea prăpastiei, se smulse de lângă el șoptind:

— Nu, *chéri*...

De data asta însă, el se arată surprinzător de vânjos, ținând-o într-o îmbrățișare pătimașă, buzele și glasul îi deveniră tot mai stăruitoare, din ce în ce mai aproape, până când, uitând că e convalescent, Malcolm făcu o mișcare precipitată și fu fulgerat de durere.

— Oh, Doamne!

— Ce e? Nu te simți bine? întrebă Angélique, înfricoșată.

— Ba da, cred că da. Doamne Dumnezeule!

Îi trebui un timp ca să-și revină: suferința bruscă ce-l invadase îi domolise patima, durerea deveni stăruitoare, amplificată și de chinul neputinței. O ținea încă în brațe, tremurând încă, dar fără nici o vlagă.

— Doamne, iartă-mă...

— Nu-i vorba de iertare, iubitul meu...

Recăpătându-și, în fine, suflul, Angélique se ridică în picioare, mulțumind Cerului, și turnă o ceașcă din ceaiul rece, aflat în permanență la căpătâiul lui Malcolm. Inima îi era răvășită, coapsele îi fremătau de dorință, nu-i venea să se oprească aici, dar n-avea încotro. Câteva clipe, și m-aș fi pierdut cu firea, trebuie să găsesc o cale și pentru el, și pentru mine, pentru amândoi. În conștiința ei auzi parcă glasul răsunător al mamei sale, ținându-i binecunoscuta predică: „Bărbatul nu se însoară niciodată cu amanta. Nimic înainte de căsătorie, orice după!” Și numai asta o auzea de îndată ce-a fost în stare să priceapă despre ce-i vorba.

— Uite, murmură, dându-i ceașca.

Îngenunche și îi contemplă ochii închiși, chipul, halatul, năpădite de transpirație. În scurt timp, Angélique se liniști, își reveni cu totul. Își puse mâna pe genunchiul lui, și el i-o acoperi cu palma.

— Nu e bine să fim chiar atât de intimi, Malcolm, spuse ea plină de afecțiune, plăcându-i de el, dar neștiind prea bine dacă e chiar iubire sau nu. E greu, pentru amândoi, *chéri*, adăugă, și eu te iubesc, și te doresc la fel de mult.

Malcolm răspunse într-un târziu, cu dificultate, încet, cu o voce plină de suferință:

— Da, dar mă poți ajuta.

— Dar nu se poate, înțelegi? Nu înainte de căsătorie, încă nu, nu putem deocamdată.

Suferința, sentimentele de frustrare trăite în seara aceea, izbucniră brusc la gândul că stătuse ca un lemn, tot timpul privind cum alți bărbați dansează cu ea și o poftesc, în vreme ce el abia se ținea pe picioare, de unde, cu o lună înainte, dansa infinit mai bine decât oricare dintre ei. De ce nu acum? Îi veni să-i strige, ce contează o lună sau două? Pentru numele lui Dumnezeu... Bun, de acord, sunt gata să accept că o fată respectabilă trebuie să fie virgină, că altfel ar fi o femeie de moravuri ușoare; accept că un domn nu trebuie s-o ademenească înainte de căsătorie, de acord. Dar, ce Dumnezeu, există și alte modalități...

— Știu că... că acum nu se poate, spuse el cu voce sugrumată, dar... Angélique, ajută-mă te rog! Te rog...

— Dar cum?

Cuvintele pe care el ar fi vrut să i le spună i se opriră în gât: Așa cum fac fetele din Casele alea care te sărută, te mângâie și tot așa până când te eliberezi de apăsare. Ce naiba, crezi că dragostea înseamnă chiar să te crăcănezi și să zaci ca o halcă de carne? Fetele astea știu atâtea gesturi simple, fără pic de jenă sau mofturi, și se și bucură dacă ți-a plăcut. „Totu’ așa bine, Dom’nu, este la dumneavoastră?” Dar știa că nu-i putea spune nimic, s-ar fi răzvrătit întreaga sa educație. Cum îi poți explica așa ceva femeii pe care o iubești, când e atât de tânără, de nepricepută, de egoistă, sau pur și simplu neștiutoare? Subit, adevărul îi făcu silă. Ceva se schimbase în Malcolm. Cu o voce complet diferită, zise:

— Ai dreptate, Angélique, e greu pentru amândoi. Îmi pare rău. Poate-ar fi mai bine să te muți înapoi la Legația franceză până plecăm la Hong Kong. Acum că m-am mai întremat trebuie să ne gândim și la reputația ta.

Ea îl fixă cu privirea, descumpănită de această schimbare subită.

— Dar, Malcolm, stau bine aici, sunt aproape de tine în caz de nevoie...

— Oh, da, am nevoie de tine... (umbra unui zâmbet ironic i se contură pe buze). Am să-l rog pe Jamie să se ocupe de mutare.

Angélique ezită, neștiind ce să creadă.

— Dacă asta ți-e dorința, *chéri*.

— Da, e preferabil. Ai dreptate, e greu pentru amândoi să fim atât de aproape unul de celălalt. Noapte bună, iubito, mă bucur că ți-a plăcut petrecerea.

Ea simți că o străbate un fior înghețat, dar neputându-și da seama dacă din afară sau lăuntric. Îl sărută, gata să-i împărtășească patima acum, dar patima dispăruse. Ce-l schimbase oare într-atât?

— Somn ușor și plăcut, Malcolm. Te iubesc.

Nici o reacție. Nu-i nimic, își spuse ea, bărbații sunt capricioși și cu hachițe. Zâmbind ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, descurse ușa, îi trimise din zbor un sărut tandru și se întoarse în camera ei. Malcolm își îndreptă privirea spre ușa de comunicare: era vag întredeschisă. Ca de obicei, dar, în universul lor, nimic nu mai era ca de obicei. Ușa și apropierea dintre ei nu-l mai ispiteau. Se simțea altfel, parcă era alt om. Fără să știe de ce, era trist, dintr-o dată bătrân, și un anume instinct îi șoptea că oricât ar fi iubit-o, oricât s-ar fi străduit fizic, ea nu-l va putea mulțumi pe deplin vreodată în viață. Ajutându-se cu bastonul, se ridică în picioare și țopăi de bine, de rău, până la birou. În sertarul de sus se afla sticluta cu leacul pe care îl pitise cu gândul la nopțile în care știa că somnul nu avea să se lipească de el. O dădu peste cap și se târî greu, înapoi spre pat. Scrâșnind din dinți, se întinse și oftă din rărunchi, simțind cum se topea din el durerea. Puțin îi păsa că terminase ultimul strop de elixir: Chen, Ah Tok, sau oricare dintre servitori putea să-i mai aducă de cum le-ar fi cerut. La urma urmei, nu firma Struan acoperea un sector important al pieței chineze cu produsul respectiv?

Dincolo de ușă, Angélique stătea sprijinită de perete, pradă neliniștii, șovăind dacă să se întoarcă la el, sau să-l lase în voia lui. Îl auzi ducându-se la birou și deschizând sertarul, dar nu știa de ce o făcuse; mai auzi scârțâitul arcurilor patului și suspinul adânc al lui Malcolm. Durerea e de vină, atâta tot, și părerea de rău că nu putem să ne iubim, deocamdată, își spuse ea, încercând să-și recapete încrederea și își înăbuși un căscat nervos. Plus neputința de a dansa, și dacă mă gândesc, n-am cunoscut dansator mai bun. Doar e primul lucru care m-a atras spre el, la Hong Kong!

Nu e de condamnat că vrea să facă dragoste, și nu eu sunt de vină că a fost rănit. Bietul Malcolm – e pur și simplu surmenat. Până mâine, va uita toată chestia și totul va fi ca înainte. Mai bine mă mut, trebuie să mă gândesc și la cealaltă problemă. Totul va ieși bine. Se cuibări în pat și adormi ușor, dar visele îi fură curând invadate de monștri ciudați, cu figuri schimonosite de copil, hohotind nebunește și agățându-se de ea: Mama! Mama! Visă că scria pe cearșafuri cu sângele ei izvorând din degetul transformat în toc de scris, trasând iar și iar ideogramele înscrise pe cearșaf în noaptea aceea, pe care le păstra întipărite în memorie și a căror semnificație nu îndrăznise să le-o ceară lui André sau lui Tyrer. Ceva o făcu să sară din somn. Coșmarurile dispărură. Privi, temătoare, spre ușă, așteptându-se să-l zărească acolo. Nu era: Angélique îi auzi vag respirația profundă și regulată în cealaltă încăpere și se cufundă din nou în perne, gândind că va fi fost vântul sau vreun oblon trântit. *Mon Dieu*, sunt obosită, dar ce frumos a fost la bal! Și ce frumos inel mi-a dăruit!

Fredonând polca și gelos pe succesul lui John Marlowe, încredințat că nici el n-ar fi fost mai prejos, Phillip Tyrer ajunse, în pas oarecum de dans, la Casa La Trei Crapi, de pe mica alee pustie, și bătu elegant la ușă. Aici, Yoshiwara părea adormită, dar, nu departe, în casele și barurile de pe strada principală, veselie era în toi: râsete de bărbați străpungeau noaptea aflată încă la început, punctate ici-colo cu sonorități metalice de samisen, sau replici în pidgin.

Oblonul ușii se deschise, și apărură un servitor solid.

— Ce, Dom'nu?

— Rog vorbiți japoneza. Sunt Taira-san și am întâlnire.

— Ah? Taira-san, spuneți? Îi dau de veste mamei-san.

În așteptare, Tyrer bătea darabana cu degetele pe lemnul străvechi. În ajun și în noaptea precedentă fusese obligat să stea cu Sir William, explicându-i cum fusese cu Nakama și cu Legația, negociind condițiile relațiilor cu noul său profesor, apăsător de un sentiment de vinovăție, deoarece nu putea destăinui că omul înțelegea ceva engleză. Doar jurase, și cuvântul dat de un englez îl leagă iremediabil.

Sir William acceptase în sfârșit ca Nakama să se arate în chip de samurai în anturajul lor. Mai fuseseră fii de familie samurai pe lângă legațiile franceze și britanică pentru scurte perioade, în același fel în care Babcott avea asistenți japonezi. Sir William ordonase însă ca Nakama să nu poarte sau să dețină spade în incinta coloniei. Aceeași regulă li se aplică tuturor samurailor, cu excepția gărzilor din subordinea unui ofițer, în cursul rarelor lor ronduri, aprobate din timp. Mai mult, Nakama trebuia să nu se îmbrace ostentativ, să nu se apropie de sediul vamei sau de loja de gardă, și să treacă cât mai neobservat posibil, fiind stabilit că, dacă era descoperit sau căutat de Bakufu, el își asuma întreaga răspundere și urma să fie predat. Tyrer îl convocase pe Nakama și îi expusese condițiile lui Sir William. După toată tevatura asta se simțise prea obosit pentru Fujiko.

— Nakama; am de trimis un mesaj, și vreau să-l înmânezi dumneata. Scrie, te rog, ideogramele pentru: Vă rog să fixați...

— Fixa, rogu?

— A aranja. „Vă rog să aranjați o întâlnire pentru mine mâine seară cu...” lasă un spațiu pentru nume.

Durase ceva până când Hiraga înțelesese exact ce i se cere și de ce. În disperare de cauză, Tyrer se trezise dând numele lui Fujiko și al Casei La Trei Crapi.

— Ah, T'rei K'rap? zisese Hiraga. *So ka!* Da mesajul ra mama-san, aranja dumnevoastră vede *musume* mâine, da?

— Da, te rog.

Nakama îi arătase cum se scriu ideogramele: Tyrer le copiase, încântat de propria sa performanță, și semnase grijuliu mesajul cu iscălitura pe care i-o concepuese Hiraga. Acum se afla la poartă.

— Haide o dată, mormăi el, pus pe fapte mari, dornic și plin de vlagă.

După un timp, oblonul fu deschis din nou, de data aceasta de către Raiko.

— Ah, bună seara, Taira-san. Vreți probabil să vorbim japoneza, zâmbi ea cu o ușoară plecăciune, și urmă un flux tonal de japoneză care îi scăpă, cu excepția numelui lui Fujiko, terminat prin: Ne pare foarte rău.

— Ce? Oh, dumnevoastră pare rău? De ce pare rău, Raiko-san? Bună seara, am întâlnire Fujiko... cu Fujiko.

— Ah, îmi pare extrem de rău, repetă Raiko cu răbdare, dar Fujiko nu e disponibilă în seara asta, și din păcate, va fi ocupată o scurtă bucată de vreme, îmi pare extrem de rău, dar nu am ce face, vă transmite regretele ei, desigur; regret și eu infinit de mult, dar și celelalte fete sunt reținute. Iertăciune.

Din nou, Tyrer nu înțelese totul, dar prinse miezul. Năucit, pricepu că Fujiko nu era acolo, dar nu și motivul.

— Dar, scrisoare, ieri... om al meu cu mesaj, Nakama, el aduce, nu?

— Da, sigur. Nakama-san a adus mesajul și, precum i-am spus, credeam că totul va fi în ordine, dar îmi pare extrem de rău, acum este imposibil să vă primim. Toate scuzele, Taira-san, vă mulțumim că v-ați gândit la noi. Noapte bună!

— Un moment! strigă Tyrer în engleză, când văzu cum i se închide oblonul în nas, apoi se rugă de ea: Spuneți că nu e aici, deci? Așteptați, rog, Raiko-san. Mănu-pardon, mâine, Fujiko, da?

Raiko clătină din cap cu tristețe:

— Ah, îmi pare rău, nici mâine nu e posibil, regret peste poate. Sper că înțelegeți, să-mi fie cu iertare.

Tyrer era distrus.

— Nu mâine? După mâine, da?

Raiko șovăi, îi surâse și, cu o nouă plecăciune:

— Poate, Taira-san, se poate, dar – îmi pare rău – nu pot promite nimic sigur. Trimiteți-l, vă rog, pe Nakama-san în cursul zilei și am să-i spun lui. Înțelegeți? Trimiteți-l pe Nakama-san. Noapte bună.

Tyrer se uită la ușă cu o figură distrusă, trase o înjurătură și își încheștă pumnii, venindu-i să spargă ceva. Trecu destul timp până își reveni din crunta dezamăgire, după care, năpăstuit, făcu cale întoarsă.

Hiraga spiona printr-o gaură din gard. Îndată ce Tyrer dispăru după colțul străzii, traversă în sens invers grădina, pe cărarea pietruită, șerpuită, cufundat în gânduri. Grădina părea spațioasă – deși nu era – presărată cu mici căsuțe, toate prevăzute cu verandă și cuibărite în verdeața proprie.

Hiraga le ocoli, se afundă în hățiș și bătu cu degetele pe un panou

de gard, care se dădu în lături fără un sunet. Slujitorul se înclină, Hiraga îi răspunse cu o scurtă mișcare a capului și o luă pe cărarea ce ducea către o căsuță asemănătoare. Majoritatea hanurilor sau caselor aveau ieșiri secrete și ascunzișuri, ori comunicau cu stabilimentul vecin, iar cele care se încumetau să ofere servicii clientelei shishi se îngrijeau, din rațiuni de securitate proprie, în mod special de acest aspect. Respectiva aripă din Casa La Trei Crapi era destinată oaspeților de vază, și dispunea de bucătărie și servitoare aparte, deși oficiau în ea aceleași curtezane. Ajuns pe verandă, Hiraga își azvârli geta – încălțările – și trase peretele shoji.

— Ce-a zis? întrebă Ori.

— S-a supus și a plecat de bună voie. Ciudat și nefiresc.

Hiraga se așează în fața lui, și răspunse scurt la plecaciunea adâncă a lui Fujiko. În ajun, după ce predase mesajul, o reținuse pe Fujiko pentru seara aceea, cu încuviințarea lui Raiko, pe care întorsătura evenimentelor o amuza.

— De ce-i faci asta, dacă îmi pot permite, Hiraga-san? îl întrebase ea.

— Doar ca să-i fac în ciudă lui Taira.

— Hmm, am impresia că și-a lăsat fecioria aici, cu Sako. Apoi a încercat-o pe Meiko și la urmă pe Fujiko. Fujiko i-a sucit capul.

Hiraga râse la unison cu Raiko, în compania căreia se simțea bine, dar, văzând-o pe Fujiko, rămăsese trăsnit de faptul că dușmanul său o putea găsi atrăgătoare. Avea o înfățișare de rând, cu un păr oarecare; totul în ea era oarecare, cu excepția ochilor, neobișnuit de mari. Își ascunsese însă gândul și o complimentase pe Raiko pentru superba achiziție ce părea să aibă șaisprezece ani, deși număra treizeci și unu, din care cincisprezece se îndeletnicise cu meseria de curtezană.

— Mulțumesc, Hiraga-san, zâmbise Raiko. E o fată prețioasă, într-adevăr, dintr-un motiv sau altul are trecere la gai-jin. Dar rog pe domnia ta să nu uite că Tairo ne e client și că gai-jinii sunt altfel decât noi: tind să se atașeze de o fată anume. Te rog să-l încurajezi, gai-jinii sunt bogați. Din câte-am auzit, Taira e o oficialitate importantă, și s-ar putea să stea aici câțiva ani buni.

— Sonno-joi.

— De asta se îngrijește domnia ta. Taie-le capetele, dar promite-mi că nu o vei face aici, căci eu le tai baierile pungii.

— Îi permiți lui Ori să rămână?

— Ori-san e un tânăr ciudat, spusese Raiko, șovăind – foarte puternic, foarte mânios, foarte nestatornic. Mi-e teamă de el, e un adevărat butoi cu pulbere, îl pot ascunde o zi două, dar... dar, rogu-te, stăpânește-l cât timp mi-e oaspete. Și-așa e destul scandal în Lumea Sălciilor, nu ne trebuie mai mult.

— Da. Ai auzit ceva de vărul meu Akimoto?

— E în siguranță la Hodogaya, în Ceainăria Primului Pătrar.

— Trimite după el – Hiraga scoase un oban de aur dintr-un buzunar secret, și observă strălucirea din ochii lui Raiko. Asta e pentru plata mesagerului, sau orice altă cheltuială cât timp stau aici Akimoto și Ori, și pentru serviciile lui Fujiko de mâine, desigur.

— Desigur! – moneda, răsplată cât se poate de generoasă, dispăru în măneca lui Raiko. Ori-san poate sta până consider că e momentul să plece – regret – dar atunci pleacă, de acord?

— Da.

— Apoi, regret, shishi, trebuie să-ți spun că ești în mare pericol aici. Iată ce primesc samurarii la toate barajele – Raiko desfășură un portret de formă pătrată, cu latura de 30 pe 40 de centimetri, un portret al lui Hiraga, cu următoarea legendă: *Bakufu oferă doi koku recompensă pentru capul acestui ronin asasin din Choshu care circulă sub o serie de nume false, unul dintre ele fiind cel de Hiraga.*

— Baka! scrâșni Hiraga. Seamănă cu mine? Cum se poate? Nu mi-a făcut nimeni niciodată portretul.

— Da și nu. Artiștii au memorie durabilă, Hiraga-san. Poate unul din samurarii de la încăierare? Dacă nu cumva trădătorul ți-e mai apropiat decât crezi. E grav și faptul că ești căutat de persoane importante: Anjo, desigur, dar acum și de Toranaga Yoshi.

Hiraga simți un fior de gheață, întrebându-se dacă curtezana Koiko fusese trădată sau ea era trădătoarea.

— El? De ce?

Raiko dădu din umeri a neștiință.

— El e fruntea șarpelui, fie că îți convine, fie că nu. Sonno-joi, Hiraga-san, dar nu-mi aduce inamicul Bakufu aici. Vreau să-mi păstrez capul pe umeri.

Hiraga se perpelise toată noaptea cu gândul la portret și la ce era de făcut. Acum Fujiko îi umplea din nou cupa de saké.

— Acest Taira mă uimește, Ori.

— Ce-ți pierzi timpul cu el? Ucide-l!

— Mai târziu, nu acum. Parcă ar fi o partidă de șah cu reguli mereu schimbătoare – mă uit la el, la ceilalți, încerc să le ghicesc reacțiile... E fascinant – o dată ce te obișnuiești cu duhoarea lor.

— Astă-seară ar fi trebuit să facem ce prevăzusem eu: Să-l ucidem și să-i aruncăm cadavrul lângă loja de gardă, ca să cadă vina pe ei – Ori își trecu mâna cu iritare peste țepii mărunți de păr ce îi acopereau țeasta și chipul, umărul îi era încă bandajat, și brațul în fașă. Mâine mă rad, și am să mă simt ca un samurai din nou – Raiko are un bărbier de încredere; oricum, ras sau neras, inactivitatea asta forțată mă scoate din minți.

— Și umărul?

— Rana e curată. Mă zgândăre, dar e o mâncărime sănătoasă –

Ori își ridică brațul pe jumătate. Mai mult nu pot, dar forțez un pic în fiecare zi. Greu de luptat așa. Karma. Dar dacă l-am fi ucis pe gai-jinul Taira, n-ar fi fost nici o primejdie pentru noi sau pentru casă – mi-ai spus că e prea tănuitor ca să fi spus cuiva că se află aici.

— Da, dar ar fi putut s-o facă, și tocmai asta nu înțeleg. Sunt total imprezibili. Se răzgândesc tot timpul, spun un lucru și fac exact invers, dar nu dintr-un calcul anume ca noi.

— *Sonno-joi*. Dacă l-am fi ucis, ar fi înnebunit gai-jinii. S-o facem data viitoare când vine.

— Da, o vom face, dar mai târziu. Deocamdată, Taira e prea prețios. Ne va destăinui secretele lor, cum să-i umilim, să-i ucidem cu sutele și miile și, după ce ne vom fi folosit de ei, cum să-i umilim și să-i distrugem pe cei din Bakufu – Hiraga întinse cupa spre a-i fi umplută, ceea ce Fujiko se grăbi să facă, zâmbind. Am fost chiar în biroul căpeteniei tuturor eng'rezilor, la trei pași de el. Mă aflu în centrul comandamentului gai-jin. Ah, dacă le-aș vorbi mai bine limba...

Hiraga era prea prudent ca să-i dezvăluie lui Ori cât de multe știa, sau modul în care îl convinsese pe Tyrer să-l strecoare afară din Legație. Prezența curtezanei era un argument suplimentar. Umplându-le cupele toată seara, surâzătoare, perfect atentă, neîntrerupându-i o singură dată, Fujiko ascultă cu aviditate, fără să pară cătuși de puțin că o face, tânjind să pună nesfârșite întrebări, dar mult prea bine învățată ca să cadă pradă tentației. „Ascultă doar, zâmbește, și prefă-te că ești tâmpă, o simplă jucărie” – fuseseră toate îndochinate de diverse mama-san. „Curând vei afla tot ce dorești de la ei fără ca tu să fi suflat o vorbă. Ascultă, zâmbește, privește, fletează-i și fă-i fericiți. Doar astfel se vor arăta generoși. Nu uita că fericirea bărbatului înseamnă aur, singurul tău scop și unica ta siguranță”.

— La Yedo – spunea Hiraga – Taira a fost plin de curaj și în seara asta un laș. Cum e la pat, Fujiko?

Zâmbitoare, Fujiko își ascunse mirarea față de atâta nedelicatețe.

— Ca orice tânăr, Hiraga-san.

— Bineînțeles, dar cum e? E proporționat – bărbat înalt, suliță lungă?

— Ah, regret – zise Fujiko coborând privirea și glasul i se umplu de smerenie – doamnele din Lumea Sălciilor sunt învățate să nu discute niciodată despre un client cu altul, oricare ar fi el.

— Regulile noastre se aplică și gai-jinilor? Ei? întrebă Hiraga.

— N-ai să scoți nimic de la ea sau de la oricare alta, chicoti Ori. Am încercat și eu. Raiko-san m-a muștrat pentru întrebări: „Gai-jin sau nu, vechea regulă din Yoshiwara e valabilă”, mi-a spus. „Se poate vorbi așa în general de mulți, dar despre un client anume – *Baka neh!*” Era chiar mândră.

Cei doi bărbați izbucniră în râs, dar Fujiko observă severitatea din ochii lui Hiraga. Prefăcându-se că nu remarcă nimic, dorind să-l liniștească și întrebându-se în același timp cum va trebui să-l satisfacă în noaptea aceea, spuse:

— Regret, Hiraga-san, dar am puțină experiență, cu bătrâni, tineri sau din cei de mijloc. Dar majoritatea doamnelor experimentate afirmă că mărimea nu garantează plăcerea pentru bărbat sau femeie, și că tinerii sunt totdeauna cei mai buni și mai satisfăcători dintre clienți.

Fujiko râse în sinea ei de minciuna asta atât de des pomenită. Aș vrea să pot spune adevărul măcar o dată, anume că tinerii sunt cei mai răi dintre clienți, cer cel mai mult și oferă cel mai puțin. Sunteți peste poate de pripiți, plini de vlagă, vreți să tot intrați în noi și nu vă mai săturați, aveți bălți de sămânță, dar puțină mulțumire la urmă, și arareori sunteți darnici. Partea cea mai proastă e că, oricât s-ar feri, fetele se mai și îndrăgostesc de un tânăr anume, ceea ce provoacă și mai multă nefericire, dezastru, ba chiar sinucidere în majoritatea cazurilor.

— Unii tineri, zise ea, evitând răspunsul, sunt incredibil de timizi, oricât de bine înzestrați ar fi de la natură.

— Interesant... Ori, tot nu-mi vine să cred că Taira s-a supus și a plecat.

Ori ridică din umeri.

— Supus sau nesupus, la ora asta ar trebui să fie mort, și eu aș dormi mai ușor. Ce altceva putea face?

— Orice. Ar fi trebuit să doboare poarta – o întâlnire stabilită dinainte e sfântă și faptul că Raiko nu avea o înlocuitoare disponibilă e un afront în plus.

— Poarta și gardul sunt prea solide, chiar și pentru noi.

— Atunci s-ar fi convenit să iasă în strada principală, să strângă cinci, zece sau douăzeci de oameni de-ai lui, să-i aducă aici și să dărâme gardul. E om cu multă autoritate, ofițerii și soldații ascultau de ordinele lui la Legație. Ar fi făcut-o pe Raiko să stea la cheremul lui un an întreg, dacă nu mai mult, și ar fi avut ce servicii dorește atunci când le dorește – chiar și noi am fi fost obligați să ne luăm tălpășița. Asta aș fi făcut eu dacă eram om cu autoritatea lui – Hiraga zâmbi, și Fujiko își stăpâni o înfiorare lăuntrică. Era cinstea obrazului în joc și doar știu că ei înțeleg foarte bine când e obrazul în joc. Erau gata să apere prostia aia de Legație până la ultimul om, după care flota ar fi făcut prăpăd la Yedo.

— Nu asta vrem noi?

— Ba da – Hiraga râse. Dar nu când ești fără armă și te guduri ca un grădinar – mă simțeam gol-goluț.

Cupele fură iar umplute. Hiraga privi spre Fujiko. În mod normal,

chiar în serile când fata nu era prea atrăgătoare, virilitatea lui obișnuită și saké-ul l-ar fi ajutat să se excite. Dar în seara asta, lucrurile stăteau altfel. Era în Yoshiwara, cartier gai-jin. Fujiko se culcase cu el, acum era pătată. Poate că-i va plăcea lui Ori, își spuse, și răspunse de formă surâsului ei.

— Ce-ar fi să îmbucăm ceva, Fujiko? Ei? Ce are casa mai bun.

— Imediat, Hiraga-san, și se îndepărtă în grabă.

— Ascultă, Ori, îi șopti Hiraga, căci nu voia ca nimeni să le surprindă conversația. Suntem în mare primejdie aici – scoase sulul cu portretul.

Ori fu cutremurat.

— Doi koku? Oricine ar fi tentat. Ai putea fi tu – nu e foarte asemănător, dar te-ar putea opri la un baraj.

— La fel spune și Raiko.

Ori își ridică ochii spre el:

— Joun era artist, chiar foarte bun.

— Mi-a trecut și mie prin cap, și m-am întrebat cum l-au capturat și cum l-au distrus. Știe multe secrete shishi, de planul lui Katsumata de a-l prinde pe shogun.

— Dezgustător din partea lui să se lase capturat de viu. E evident că au spioni printre noi – Ori îi restituî portretul. Oricine ar fi tentat de doi koku, chiar cea mai îndatoritoare mama-san.

— Și-asta mi-a trecut prin minte.

— Lasă-ți barbă, Hiraga, sau mustață. Ți-ar fi de ajutor – Ori avea din nou capul pe umeri, sfaturile lui fiind la fel de binevenite. Ciudat când mă gândesc că portretul ăsta sau ce-o fi, atârnă peste tot.

După o vreme Ori reluă:

— Într-o zi-două, de cum pot – îmi recapăt puterea pe zi ce trece – voi merge la Kyoto, la Katsumata, să-l anunț cum stau lucrurile cu Joun. Trebuie prevenit și el.

— Da, e o idee bună, foarte bună.

— Și tu?

— Eu sunt în siguranță printre gai-jini, mai în siguranță decât oriunde, atâta timp cât nu sunt trădat. Akimoto e la Hodogaya, am trimis după el: vom lua o hotărâre împreună.

— Bun. Ai fi și mai în siguranță dacă ai porni spre Kyoto chiar acum, înainte ca portretul să împânzească drumul Tokaido.

— Nu. Taira e o ocazie prea bună ca s-o las din mână. Am să ascund spade acolo, pentru orice eventualitate.

— Ia-ți un revolver, e mai puțin vizibil – Ori își introduse mâna dreaptă în yukata, și se scărpină prin bandaj.

Hiraga fu șocat să vadă, agățată de gâtul lui, o cruciuliță de aur, montată pe un lanț și el de aur.

— De ce porți aia?

Ori dădu din umeri:

— Mă amuză.

— Dă-o jos, Ori; te trădează că ești dintre cei care au comis crima de pe Tokaido, te leagă de Shorin și de ea. Crucea e un risc de care ne putem lipsi.

— Mulți samurai sunt creștini...

— Da, dar fata ar putea recunoaște crucea. E nebunie curată să-ți iei un asemenea risc.

După o clipă de tăcere, Ori spuse:

— Crucea asta mă amuză.

Hiraga văzu că e de neînduplecat și îl blestemă în sinea lui, dar hotărî că era de datoria lui să apere mișcarea shishi și principiul *sonno-joi*, chiar și acum.

— DĂ-O JOS!

Sângele i se urcă lui Ori în obraji. Fără să-și schimbe expresia vag zămbitoare, știu că ordinul era imperativ. Alternativa era simplă: refuzul și moartea, sau supunerea. Un țânțar zumzăi lângă el; nu-i dădu atenție, dorind să evite orice mișcare bruscă. Cu un gest lent al mâinii drepte, își rupse lanțul de la gât. Crucea dispăru în buzunarul de la mânecă. Ori își lipi mâinile de tatami și făcu o plecăciune adâncă:

— Ai dreptate, Hiraga-san, era un risc inutil, te rog să mă ierți.

Tăcut, Hiraga se înclină la rândul său. Atunci, abia se relaxă, în vreme ce Ori își îndreptă spatele. Ambii erau conștienți că raportul dintre ei se schimbaseră pentru totdeauna: nu deveniseră dușmani – pur și simplu nu mai erau prieteni, aliați, desigur, dar nu prieteni, și nici nu aveau să mai fie vreodată. Ridicându-și cupa în onoarea lui Hiraga, Ori constată cu plăcere că își stăpânea furia lăuntrică în atare măsură încât nu-i tremurau degetele.

— Mulțumesc.

Hiraga bău și el, se aplecă și turnă saké pentru amândoi.

— Acum spune-mi despre Sumomo.

— Aproape că nu-mi mai amintesc nimic, spuse Ori, desfăcându-și evantaiul și alungând abia acum țânțarul. Mama-san Noriko mi-a zis mai apoi că Sumomo a apărut ca o fantomă, eu eram târât pe targă, nu i-a spus mare lucru despre ce s-a întâmplat, doar că un doctor gai-jin m-a spintecat și m-a cusut la loc. I-a plătit jumătate din datoriile lui Shorin, convingând-o să mă ascundă la ea. După ce a întrebat de soarta lui Shorin, ascultând ce i se întâmplase, Sumomo aproape că n-a mai scos nici o vorbă. Când mesagerul s-a întors de la Yedo cu răspunsul tău, a plecat pe dată la Shimonoseki. Singurele vești de la ea: că Satsuma mobilizează oamenii, în vederea războiului, că bateriile din Choshu au deschis din nou focul împotriva navelor veneticilor, apărute în strâmtoare, obligându-le să se întoarcă.

— Foarte bine. I-ai dezvăluit totul despre Shorin?

— Da. Era de piatră și după ce i-am povestit totul a zis doar că va fi răzbunat.

— A lăsat vreo scrisoare, vreun mesaj la mama-san?

— Mie nu mi-a lăsat nimic, ridică Ori din umeri.

Poate are Noriko vreo veste pentru mine, se gândi Hiraga. Nu contește, mai poate aștepta.

— Arăta bine?

— Da. Îi datorez viața.

— Da. Într-o bună zi va veni să-și ceară datoria.

— Plătindu-i ei, e ca și cum ți-aș plăti ție și mi-aș ține jurământul *sonno-joi*.

Se cufundară în tăcere, fiecare întrebându-se ce gândea celălalt în adâncul ființei sale. Hiraga surâse brusc:

— A fost o petrecere mare astă-seară în colonie, cu muzică urâtă și bătută din plin, asta e obiceiul lor când un bărbat se hotărăște să se însoare – dădu cupa peste cap. Bun saké-ul ăsta. Unul dintre negustori, gai-jinul pe care l-ai tăiat pe Tokaido, se căsătorește cu femeia aceea.

Ori rămase cu gura căscată:

— Femeia cu crucea? E acolo?

— Am văzut-o astă-seară.

— Ah, bâigui Ori, ca pentru sine, apoi își termină saké-ul și mai turnă în cupe pentru el și Hiraga, puțin alcool picură, neobservat, pe tavă. Se căsătorește, care va să zică? Când asta?

— Nu știu. I-am văzut pe amândoi astă-seară – el merge în două bastoane, ca un olog. L-ai rănit rău de tot, Ori.

— Bun. Și, ăă, femeia cum era?

Hiraga izbucni în râs:

— Ca de pe altă lume, Ori, n-am văzut ceva mai caraghios.

Îi descrie crinolina. Apoi coafura. Apoi se ridică în picioare și îi maimuțări mersul. Curând ambii bărbați se rostogoleau pe tatami de râs.

— Uite-așa îi ieșeau sânii, goi! Înainte de a veni aici, am aruncat o privire pe fereastră. Bărbații o țineau fără jenă în brațe, ea și cu un bărbat se țineau unul de altul, și se fâțâiau în fața tuturor, într-un soi de dans, pe-o muzică îngrozitoare care ieșea din niște instrumente înfiorătoare. Dacă asta-i muzică! Și ce-și mai vântura fustele, de-o vedeai până la brâu, toată numai lenjerie dantelată, de la chiloții strânși pe cur, până la gleznă! Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei, n-aș fi crezut! Trecea de la un bărbat la altul ca o curvă de trei parale și era aclamată de toată lumea. Și nătângul ei de logodnic stătea într-un fotoliu și zâmbea radios, dacă poți să-ți închipui una ca asta – Hiraga vru să mai toarne saké, dar sticla era goală. Saké, comandă el.

O ușă se deschise instantaneu și intră o servitoare cu două

recipiente, îngenunche, turnă și se retrase în grabă. Hiraga râgâi, căci saké-ul începuse să i se urce la cap.

— Se comportau ca niște animale. Dacă n-ar avea tunurile și navele acelea, n-ar fi demni nici măcar de dispreț.

Ori aruncă iute o privire pe fereastră către mare.

— Ce e? Întrebă Hiraga, brusc alertat. Vreo primejdie?

— Nu, n-a fost nimic.

Hiraga se încruntă, neliniștit, amintindu-și ce sensibil era Ori la cel mai neînsemnat semnal de primejdie din afară.

— Ai săbii aici?

— Da. I le-am dat lui Raiko întru păstrare.

— Mi-e groază când n-am cele două săbii la brâu.

— Da, așa e.

Băură în tăcere un timp, apoi fu adusă mâncarea în mici boluri: pește prăjit, orez, sushi, sashimi, însoțite de o specialitate portugheză, tempura – pește cu legume dat prin făină de orez și prăjit în ulei. Înainte de venirea, în jurul anului de grație 1550, a portughezilor – primii europeni apăruiți pe țărmurile lor – japonezii nu cunoșteau tehnica prăjitului. După ce se îndestulară, trimiseră după Raiko și o lăudară pentru toate serviciile, refuzară o gheișă și rămaseră cu Fujiko, după că gazda se retrase cu o plecăciune.

— Poți să pleci acum, Fujiko. Voi fi aici mâine, după apusul soarelui.

— Da, Hiraga-san.

Fujiko se înclină până la pământ, mulțumită că nu mai trebuia să ofere și alte servicii în acea seară: aflase deja de la Raiko că primise un onorariu generos.

— Mulțumesc pentru onoarea ce mi-o faceți.

— Nimic din ce auzi sau vezi aici nu va ajunge vreodată la urechile lui Taira sau ale oricui altcuiva, gai-jin sau nu.

— Bineînțeles, Hiraga-sama, răspunse ea cu o tresărire speriată a capului. Bineînțeles că nu, repetă, abia auzindu-i-se glasul, își lipi fruntea de tatami și, înfricoșată ieși.

— Ori, femeia asta aude ce vorbim noi. E un risc.

— E un risc în toate. Dar n-ar îndrăzni, nici ea, nici suratele ei! – Ori își făcu vânt, cu evantaiul, îndepărtând insectele nocturne. Înainte de-a pleca, va trebui să ne înțelegem cu Raiko, limpede, ca Fujiko să fie plasată într-o casă de mână a șaptea, unde va fi prea ocupată ca să ne dea de furcă, și nu va avea nimic de-a face cu gai-jinii sau cu Bakufu.

— Bun. Țasta da sfat. S-ar putea să ne coste! Raiko mi-a spus că Fujiko are mare trecere la gai-jinul ei, dintr-un motiv sau altul.

— Fujiko?

— Da. Bizar, *neh?* Raiko pretinde că au obiceiuri complet diferite

de ale noastre – zâmbetul lui Ori se schimonosi. Ce e?

— Nimic. Mai vorbim mâine.

Hiraga dădu din cap, sorbi ultima picătură de saké, își scoase cămașa yukata, apretată, cu care casele și hanurile își dotau de regulă clienții, își reluă kimonoul țărănesc, ordinar, turbanul grosolan, pălăria cu boruri largi, și își aruncă pe umăr coșul gol de provizii.

— Ești în siguranță așa?

— Da, și atâta vreme cât nu sunt obligat să-mi dau jos pălăria și turbanul, trec nestingherit cu astea – Hiraga scoase la iveală două permise date de Tyrer, unul în japoneză și altul în engleză. Gărzile de la poartă și de pe pod sunt cu ochii-n patru, și sunt patrulile de soldați noaptea prin Legație. Nu există oră de stingere, dar Taira m-a avertizat să fiu prudent.

Cu un aer gânditor, Ori îi înapoie actele, Hiraga și le strecură în mânecă.

— Noapte bună, Ori.

— Noapte bună, Hiraga-san – Ori îl privi ciudat. Aș vrea să știu unde locuiește acea femeie.

— Ah! făcu Hiraga, micșorându-și ochii a mirare.

— Da. Aș vrea să știu unde anume.

— Cred că aș putea afla. Pentru ce?

Tăcerea deveni densă. Ori reflectă: acum nu sunt singur – ce n-aș da să fiu! Dar, de fiecare dată când îmi las mintea să zboare, îmi amintesc de acea noapte și de nesfârșita mea bucurie în trupul ei. Dacă aș fi ucis-o, toată povestea ar fi fost ca și uitată; știind-o în viață, sunt obsedat de ea. Nu-mi iese din cap. E o prostie, o adevărată prostie, știu bine, dar sunt vrăjit. E spurcată, pângărită, dar m-a vrăjit și sunt convins că va continua să mă obsedeze câtă vreme va fi în viață.

— Pentru ce? Întrebă din nou Hiraga.

Chipul lui Ori nu-i dezvălui gândurile. El se mulțumi să ridice din umeri.

Miercuri, 17 octombrie

André Poncin clipi uluit din ochi:

— Ești însărcinată?

— Da, răspunse ea încet. Știi, e...

— E minunat, totul e perfect! izbucni el, în timp ce șocul se transformă într-un zâmbet radios: Struan, acest perfect gentleman britanic, profitase de inocența unei tinere fecioare și nu-și putea apăra onoarea decât consimțind să se căsătorească în pripă.

— Doamnă, felicitările mele...

— Taci, André, nici o felicitare, și vorbește mai încet, te rog – pereții au urechi, și în special pereții legațiilor, nu-i așa? șopti ea, uluită peste măsură chiar ea de calmul cu care vorbește și de faptul că-i venea atât de ușor să se destăinuie. Din nefericire, e o altă problemă: nu monsieur Struan e tatăl.

Lui André îi dispăru surâsul de pe buze, ca apoi să-i apară din nou.

— Glumești, desigur, dar de ce glum...

— Ascultă-mă, te rog! Angélique își apropie scaunul de al lui. Am fost violată la Kanagawa.

El o privi îndelung, consternat, în vreme ce ea îi relată ce credea ea că se întâmplase, ce avea de gând să facă și cum își ascunsese groaza începând din acel moment.

— Doamne Dumnezeule, Angélique, biata de tine, ce groaznic, reuși el să îngâne, în stare de șoc, întrezărind un nou indiciu în dezlegarea șaradei.

Și William, Seratard și Struan hotărâseră să păstreze desăvârșită taină în legătură cu operația făcută de doctorul Hoag la Kanagawa într-un cerc cât mai restrâns, tăinuindu-i-o în special Angelicăi. Ambii doctori consideraseră că era mai înțelept din punct de vedere medical vorbind. De ce să o speriem degeaba? E și-așa destul de traumatizată de întâmplarea de pe Tokaido. Încă nu era cazul să fie pusă la curent, își spuse el, tulburat peste toate de ironia faptului. O mângâie tandru pe mână, străduindu-se să se dezbrace de propriile sale griji, concentrându-se asupra ei. Văzând-o așezată alături, în biroul lui, neînchipuit de calmă, cu ochii senini întruchipând nevinovăția, abia cu câteva ore înainte eroina balului celui mai magnific de care Yokohama avusese vreodată parte, văzând-o astfel, îi venea greu să dea crezare celor ce-i spusese.

— E adevărat? Chiar așa s-a întâmplat?

Angélique își ridică mâna ca pentru jurământ.

— Jur în numele Domnului!

Își împreună mâinile în poală. Rochie de zi, galben-deschis, cu malacof, bonetă portocalie, umbreluță. Uluit, André scutură din cap.

— Nu-mi vine să cred.

De-a lungul întregii sale vieți, André fusese implicat în numeroase astfel de tragedii între sexe: împins către unele de superiorii săi, încurcat el însuși în altele, stârnind multe, și folosindu-se de majoritatea lor întru avansarea Cauzei; o făcuse pentru Franța – pentru Revoluție, pentru Liberté-Egalité-Fraternité, pentru împăratul Louis Napoleon, pentru oricine sau orice s-a aflat la putere... și pentru el în primul rând. De ce nu? se întrebă. Ce-a făcut oare Franța pentru mine sau ce va face în viitor? Nimic. Cât despre Angélique, ori cade pradă crizei de nervi dintr-un moment într-altul, cu toată seninătatea ei doar de suprafață, ori e ca alte femei pe care le-am cunoscut, de soi rău, ce denaturează adevărul în scopurile lor proprii, sau va face precum cele împinse în prăpastie de groază, pentru ca apoi să ajungă uneltitoare cu sânge rece, atât de calculate cum n-ai crede că pot fi la vârsta lor.

— Problema trebuie rezolvată, André.

— Te gândești la avort? Doar ești catolică.

— Și dumneata la fel. Asta este între mine și Dumnezeu.

— Și spovedania? Trebuie neapărat să te spovedești. Duminică te...

— Asta este între mine și preot și apoi Dumnezeu. Întâi trebuie rezolvată problema!

— E împotriva legilor Domnului și ale oamenilor.

— Și ce face de secole, încă dinainte de Potop? – în voce i se strecură o inflexiune dură. Oare totul se mărturisește? Adulterul e și el împotriva „legilor Domnului”, nu? Și crima e împotriva oricărei legi. Nu am dreptate?

— Ce te face să crezi că am ucis vreodată pe cineva?

— Nimic, dar e mai mult decât probabil că ai omorât sau ai fost pricina uciderii altora. Trăim vremuri de violență. André, am mare nevoie de ajutorul tău.

— Te expui păcatului veșnic.

Știu, m-am chinuit și am vărsat lacrimi amare, își spuse în sinea ei, păstrându-și expresia inocentă a ochilor. Îl ura, dar se vedea nevoită să se încreadă în el. Se trezise devreme în dimineața aceea și, întinsă în pat, reflectase îndelung, revizuindu-și planurile: își dăduse dintr-o dată seama că s-ar fi convenit să-i urască pe toți bărbații. Bărbații sunt cauza tuturor nenorocirilor noastre – tați, soți, fii și preoți. Aceștia din urmă sunt cei mai răi: curvari și perversi notorii, se folosesc de biserică întru propășirea propriilor lor scopuri mizerabile, deși, într-adevăr, există și câțiva sfinți printre ei. Împreună cu alți bărbați, preoții stăpânesc lumea și fac din ea un infern pentru femei. Îi

urâsc pe toți, cu excepția lui Malcolm. Pe el nu-l urâsc, sau nu încă. Nu știi dacă îl iubesc cu adevărat, nu știi ce înseamnă dragostea, dar îmi place mai mult decât oricare alt bărbat întâlnit vreodată și îl înțeleg. Cât despre ceilalți, mulțumescu-ți ție Doamne că mi-ai deschis în sfârșit ochii. Acum se uita la André cu o expresie rugătoare, și o deplină încredere în el. Blestemat să fii că sunt nevoită să-mi încredințez viața în mâinile tale, și laudat fie Domnul că acum văd în străfundul sufletului tău. Malcolm și Jamie au dreptate: nu-ți dorești decât să domini casa Struan sau să-i provoci pieirea. Blestemat fie orice bărbat în care trebuie să mă încred. De ce nu mă aflu la Paris, sau chiar la Hong Kong? Aș găsi acolo zeci de femei cărora le-aș putea cere discret sprijinul necesar! Aici nu e nici una. Scorpiile alea două? Nici vorbă! E clar că mă urâsc și îmi sunt dușmance. Angélique stoarse câteva lacrimi:

— Te implor, ajută-mă.

André oftă:

— Am să vorbesc cu Babcott în cursul dimînii...

— Ai înnebunit? Cum să îndrăznesc să-l amestec pe el? Sau pe Hoag? Nu, André. M-am gândit bine la toate aspectele. Nici Babcott, nici Hoag. Trebuie să găsim pe altcineva. O femeie pricepută de la casele alea.

André o privi din nou cu gura căscată, uluit de calmul din voce și de logica raționamentului.

— Adică o mama-san? bâigui el.

— Oh, femeile-alea, da... Genul de femeie mai-mare peste bordelul local, care se ocupă cu stabilirea întâlnirilor, a prețurilor, cu distribuirea fetelor, și-așa mai departe – fruntea i se încreți. Nu mă gândeam la așa ceva. De fapt, am auzit că e o casă de toleranță în capul străzii.

— Doamne Dumnezeule! La Nellie-Făr'-de-Jenă? În Mahalaua Bețivanilor? Nu m-aș duce acolo nici pentru o mie de ludovici de aur.

— Dar nu e casa surorii acelei doamne Fortheringill? Celebra Fortheringill din Hong Kong?

— De unde-ai auzit de ea?

— Of, Doamne, André! Dar ce mă crezi? O mărginită de englezoaică bigotă? Orice europeană din Hong Kong a auzit de stabilimentul doamnei Fortheringill pentru tinere domnișoare, deși se face că nu știe nimic și nu discută în public despre așa ceva. Toate europencele, cu excepția celor mai proaste, știu că soții lor se perindă prin casele chinezești, sau au amante orientale. Sunt de-o ipocrizie! Nici chiar dumitale nu ți-ar veni să crezi ce discută doamnele în intimitatea budoarelor, sau când nu sunt bărbați de față.

— Nu e același lucru, Angélique, aici clienții sunt marinari, bețivi, tot felul de trântori, numai scursură. Nellie-Făr'-de-Jenă nu e sora ei,

ci doar pretinde a fi, plătind probabil ceva bani pentru folosirea numelui.

— Oh! Atunci dumneata unde mergi? Să te „distrezi”, vreau să spun.

— La Yoshiwara, răspunse el, uimit de tonul conversației și de faptul că el însuși se arăta atât de deschis.

— Ai un loc anume, o casă specială? Undeva unde să fii în termeni buni cu mama-san?

— Da.

— Perfect. Du-te deci la mama-san diseară și adu ce băutură vor fi folosind ele pe-acolo.

— Cum?

— Hai, André, fii serios, puțină deșteptăciune! E o afacere gravă, și dacă problema nu se rezolvă nu voi ajunge niciodată castelana-ceasus-pusă, și îmi va fi deci imposibil să sprijin... anumite interese – Angélique observă că săgeata atinsese ținta și fu mulțumită de sine. Du-te – adăugă ea – în acel loc astă-seară și cere băutura. N-o întreba pe fata ta sau pe oricare alta, s-ar putea să nu știe. Întreab-o pe *Madame la Patronne*, pe mama-san. Spune-i că doamna are o întârziere.

— Nu știu dacă au genul ăsta de remediu.

Angélique zâmbi îngăduitor:

— Fii puțin isteț, André, evident că au, nu se poate să nu aibă. O dată ce acest obstacol va fi înlăturat – mai spuse ea, îndreptându-și cu mâna dreaptă degetele de la mânășta stângă – totul va merge ca pe roate, și ne vom căsători de Crăciun. Apropo, am decis că ar fi preferabil să mă mut din apartamentul Struan până la măritiș, acum că monsieur Struan se întreamează pe zi ce trece. Am să mă mut înapoi la Legație în cursul după-amiezii.

— Crezi că e înțelept? Mai bine ai sta cât mai aproape de el.

— În principiu, da, deși decența impune anumite limite. Dar sunt convinsă că-mi va fi rău de la licoarea aceea vreme de o zi-două. După ce se rezolvă problema, voi hotărî dacă mă mut înapoi sau nu. Știu că pot avea încredere în dumneata, *mon ami* – se ridică în picioare. Măine la aceeași oră?

— Chiar dacă n-am făcut nimic, îți dau de veste.

— Nu. Mai bine ne întâlnim aici la prânz. Știu că mă pot bizui pe dumneata.

Îi surâse irezistibil. André simți un fior agreabil, datorită nu numai zâmbetului, ci și faptului că, orice s-ar fi întâmplat de-acum, Angélique era înlănțuită de el pe vecie.

— Ideogramele acelea, cele de pe cearșaf – mai spuse el – ți le amintești?

— Da, răspunse ea, surprinsă de schimbarea bruscă de subiect. De

ce?

— Le-ai putea desena? S-ar putea să le recunosc, e posibil să aibă un sens.

— Erau pe cuvertură, nu pe cearșaf. Scrise cu... sângele lui – Angélique inspiră adânc, se apropie, și înmuie pana în cerneală. Am uitat să-ți spun ceva. Când m-am trezit, îmi dispăruse crucea pe care o purtam la gât de când eram copilă. Am căutat-o peste tot, dar dispăruse cu desăvârșire.

— El ți-a furat-o?

— Presupun. Dar nu a luat nimic altceva. Toate celelalte bijuterii au rămas neatinse. Nimic care să valoreze prea mult, dar mai mult decât crucea, oricum.

Imaginea ei zăcând pe pat, inertă, cu cămașa de noapte spintecată de la guler la tiv, mâna siluitorului smulgându-i lanțul cu crucea lucind în lumina lunii în timp ce-i desfăcea pulpele – imaginea căpătă un caracter concret, erotic, excitant. Poncin o învălui cu privirea din cap până în picioare pe Angélique, care era aplecată asupra biroului, ignorându-i pofta.

— Uite, spuse ea, oferindu-i foaia de hârtie.

André o examinează, în vreme ce soarele îi lumina inelul cu pecete de care nu se despărțea niciodată. Ideogramele nu semănau cu niciuna din cele cunoscute.

— Regret, dar nu au nici un sens – nici măcar nu par chinezești. Oricum, chineze sau japoneze, semnele sunt aceleași.

Subit frapat de o idee, întoarse hârtia pe dos și exclamă, ca trăsnit:

— Tokaido! Asta înseamnă! Angelicăi îi pieri culoarea din obraji. Le-ai copiat pe dos. Tokaido înnoadă toate firele. A vrut ca tu să știi, ca toată colonia să știe și într-adevăr s-ar fi întins vestea dacă ai fi suflat o vorbă cuiva. Dar de ce?

Tremurând toată, Angélique își duse degetele la tâmpile...

— Nu... nu știu. P...poate că... Nu știu. Acum e... probabil că e mort, monsieur Struan l-a împușcat în umăr, cu siguranță că e mort.

André șovăi cuprins de incertitudine, cântărind dacă să-i spună sau nu.

— Dacă tot avem atâtea secrete în comun, și e evident că știi să le păstrezi, cu toată părerea de rău trebuie să mai afli unul – și îi povestii istoria cu Hoag și operația. Nu a fost vina lui Hoag, n-avea cum să fie la curent. Ce ironie – ambii doctori au fost de părere să nu-ți spună nimic, să nu te sperii și mai rău.

— Din cauza lui Babcott și a narcoticului lui am ajuns unde-am ajuns, rosti ea în șoaptă, cu o inflexiune care îi îngheță lui André sângele în vine. Deci, trăiește?

— Nu știm. Hoag nu-i dădea prea mari șanse de supraviețuire.

Oare de ce vrea nemernicul să i se cunoască fapta?

— Mai e vreun secret în legătură cu toată grozăvia asta pe care tu îl știi și eu nu?

— Pentru ce-o fi dorit individul ca toată lumea să știe? Din teribilism?

O bună bucată de vreme, Angélique rămase cu privirea ațintită asupra a ceea ce desenase, nu clintea, doar pieptul îi sălta în ritmul egal al respirației. Apoi, fără să scoată o vorbă, ieși din încăpere, ușa se închise încet în urma ei. Poncin clătină din cap, uluit, cu ochii pironiți pe foaia de hârtie.

Tyrer stătea în micul bungalow, vecin cu Legația britanică, pe care îl împărțea cu Babcott; își exersa caligrafia în compania lui Nakama – numele sub care îl cunoștea el pe Hiraga.

— Spune-mi, te rog, cuvintele japoneze pentru: azi, mâine, poimâine, săptămâna viitoare, anul viitor, zilele săptămânii și lunile anului.

— Da, Taira-san! – plin de solitudine, Hiraga rosti un cuvânt japonez, apoi așteptă ca Tyrer să-l transcrie fonetic, cu litere latine, după care trase ideogramele în spațiul gol prevăzut, și așteptă din nou ca Tyrer să le copieze. Dumneavoastra erevu bun. Totdeauna forosi acerași or'dine în pensura, așa nu uita.

— Da, încep să înțeleg. Mulțumesc, îmi ești de mare ajutor, răspunse Tyrer cu bună dispoziție, plăcându-i să scrie, să citească, să-și însușească limba și să-l învețe în același timp pe Nakama, pe care îl considera extrem de inteligent și de receptiv, și după ce epuiză lista de cuvinte, spuse cu un aer satisfăcut: Bun. Mulțumesc. Acum du-te te rog la Raiko-san și confirmă întâlnirea de mâine.

— Confir'ma, va rogu?

— A se convinge. Convinge-te că întâlnirea mea e stabilită.

— Ah, interesu. Hiraga își frecă bărbia, deja aspră din pricina părului crescut peste noapte. Acuma duc confir'mez.

— Mă întorc după prânz. Încearcă te rog să fii aici, ca să facem exerciții de conversație și să-mi mai spui câte ceva despre Japonia. Cum se zice asta în japoneză?

Hiraga îi spuse cuvintele. Tyrer le transcrie fonetic, într-un caiet plin ochi cu cuvinte și propoziții, și le repetă în mai multe rânduri, până fu mulțumit. Era pe punctul de a-i da liber lui Hiraga când, subit interesat, îl întrebă:

— Ce e un ronin?

Hiraga reflectă un timp, apoi explică cât mai simplu posibil, fără să sufle un cuvânt despre shishi.

— Ești deci un ronin în afara legii?

— Hai.

Pus pe gânduri, Tyrer îi mulțumi și-l lăsă să plece. Își înăbuși un

căscat. Dormise prost în noaptea precedentă, cu mintea și sufletul răvășite de refuzul neașteptat al lui Raiko. Blestemate fie toate, și Raiko, și Fujiko, își spuse punându-și jobenul și pregătindu-se s-o ia alene spre club ca să îmbuce ceva. La naiba cu japoneza și la naiba cu toate, mă doare capul și niciodată, în vecii vecilor, nu voi reuși să învăț limba asta îngrozitor de complicată.

— Nu fi ridicol, își spuse cu voce tare, bineînțeles că ai să reușești, îl ai pe Nakama și pe André, amândoi excelenți profesori, diseară ai să cinezi pe cinste, o sticlă bună de șampanie, un pic de distracție și un pui de somn sănătos la noapte. Și nu o blestema pe Fujiko, curând te vei culca din nou cu ea. Oh, Doamne, sper să se adeverească.

Ziua era plăcută și portul plin de nave. Negustorii se îndreptau, din diverse direcții, către club.

— Oh, salut, André, te invit să prânzim împreună, îi spuse el celuialt.

— Mulțumesc, nu.

Poncin trecu mai departe fără să se oprească.

— Ce s-a întâmplat? Ceva nu e în regulă?

— Nu s-a întâmplat nimic. Cu altă ocazie.

— Măine?

Nu-i stătea în caracter lui André să fie așa de tăios. La naiba, voiam doar să-l întreb ce să...

— Am să vin eu cu dumneata, Phillip, dacă îmi permiți, zise McFay.

— Cum să nu, Jamie! Pari mahmur, amice!

— Chiar sunt. Și dumneata pari la fel. Asta da, petrecere!

— Da. Ce mai face Malcolm?

— Mai puțină febră. Despre el voiam să-ți vorbesc, printre altele.

Găsiră o masă în sala afumată, neaerisită și înțesată de lume în frac, ca de obicei. Se așezară la o masă din colț; prin fața lor treceau servitori chinezi cu tăvi cu fripturi de vită, plăcintă cu pui sau pește, pateuri de Cornwall, Yorkshire pudding, porc rece, farfurii cu curry și boluri de orez, pentru veteranii comerțului cu China, plus whisky, rom, gin, bere brună, vin alb și roșu și halbe. Palete de muște lângă fiecare tacâm. McFay se folosea din plin de a sa.

— Voiam să te rog să pălăvrăgești un pic cu Malcolm. Spune-i așa, ca de la d-ta, că n-ar fi rău să se întoarcă la Hong Kong cât mai curând posibil.

— Dar, Jamie, o va face oricum, fără să-l sfătuiesc eu. De ce-ar asculta de mine, la urma urmei? Ce se petrece?

— Maică-sa. Cred că nu mai e nici un fel de secret. Nu-i spune nimic, dar să știi că-mi scrie cu fiecare poștă, ordonându-mi să-l expediez rapid înapoi. Ce dracu' pot să fac eu? Nu vrea să audă nimic.

Dacă ajunge vestea petrecerii și-a logodnei la Hong Kong... – McFay își rostogoli ochii în cap. Aiaiai! Uite-așa un strat de rahat o să se întindă, de-aici până la Yedo!

În ciuda aerului serios al lui McFay, Tyrer izbucni în râs:

— S-a întins deja: e mai caca-câh ca niciodată. Grădina Legației înnoată până la genunchi.

— Ah? – scoțianul își încreți fruntea și adulmecă aerul. Nu observasem. Cum e curry-ul? îl întrebă el pe un bărbat ce stătea alături.

— Iute, Jamie, vecinul – Lunkchurch – scuipă un os de pui pe podeaua acoperită cu rumeguș. Sunt la porția a doua.

Tyrer îi făcu semn unui ospătar din preajmă, dar tânărul, cu nasul pe sus, îl evita în mod deliberat.

— Hei, *Dew neh loh moh*, ospătar! strigă McFay cu iritare în glas. Bagă curry repejor, heya?

Înjurăturile chinezești provocară hohote de râs, huiduieli și rânjete amuzate printre negustorii și comercianții prezenți, și priviri fulgerătoare din partea mai marelui batalionului de scoțieni, care dejuna somptuos în compania omologului său anglican din fruntea dragonilor și a pastorului. O farfurie de friptură de vită în sânge apăru în fața lui McFay.

— Cully, dom-nu, бага-baga repe-yor, heya? surâse radios tânărul servitor.

— Asta-i vită, pentru numele lui Dumnezeu! Curry, ce dracu', adu CURRY! Exasperat, McFay împinse farfuria cu violență.

— Eu iau plăcintă cu pui, se grăbi să comande Tyrer.

Bombănind, servitorul se întoarse la bucătărie, o dată ajuns dincolo de ușă, însă, unde dăinuia un veritabil balamuc, se hlizi cu gura până la urechi:

— Seniorașul Fay a explodat ca un butoi cu pulbere când i-am împins tava cu friptură de vită sub nasul lui ca o pătlăgică, făcându-mă că-i curry. Aiaiai – exclamă el, ținându-se de burtă – nici să te freci cu o muiere nu face cât o bășcălie bună cu diavolii ăștia de străini!

Ceilalți hohotiră la unison, până ce bucătarul șef îl plesni pe băiat cu cureaua peste față.

— Ascultă aici, fustangiu prăpădit, și voi toți ceilalți – să nu vă bateți joc de diavolii străini până nu spune Nobila Casă Chen. Acum du-i onorabilului McFay de la Nobila Casă farfuria asta de curry cât ai zice pește și să nu te pună naiba să scuipi în ea că îți frig coaiele-n untură!

— Aiaiai, să scuip în mâncarea diavolilor de străini e firesc, onorabile bucătar șef, mormăi tânărul care o încasase de-și simțea capul aproape mutat din loc, apoi se supuse rapid, împovărându-se în plus cu plăcinta de pui.

Farfuria de curry și bolul de orez fură trântite în fața lui McFay.

— Cully, dom-nu, dolește, nu contește, și tânărul se îndepărtă în goană, înjurând în sinea lui, totuși mulțumit, căci, deși nu îndrăznise să nesocotească ordinele bucătarului șef, își ținuse degetul murdar în curry pe tot parcursul drumului dintre bucătărie și masă.

— Împutit neobrăzat, zise Jamie. Cincizeci contra unu că prăpăditul a scuipat în farfurie.

— De ce te răstești la el, dacă ești așa sigur? și Tyrer se apucă să taie crusta groasă a plăcintei.

— Pentru că merită și ceilalți la fel, plus un picior în dos, și McFay începu să se lupte cu mari delicii, cu curry-ul de oaie și cartofi – un terci gălbui la suprafața căruia se formau ochiuri de grăsime. Ce-mi aud urechile? Care va să zică, ai scos din Yedo un samurai care cirepește ceva engleză?

— Aiurea! – Tyrer mai că se înecă cu bucata de pui.

— Atunci de ce ești ca o vânăță, pentru numele lui Dumnezeu? Cu mine vorbești, cu McFay de la Nobila Casă! Haide, Phillip, doar nu te-așteptai ca chestia să rămână secretă tocmai aici? Ați fost auziți – sosul era atât de iute că-i ieșiră pe frunte broboane de sudoare. Frige de să-ți prăjești coaiele-n el. Da-i bun. Vrei să guști?

McFay hăpăi mai departe, bine dispus. Când vorbi însă, printre îmbucături, vocea îi deveni mai dură, în ciuda tonului confidențial.

— Dacă nu-mi destăinui deschis ce e cu el, amice, așa, ca de la om la om, și nu-mi spui ce și cum ți-a cântat, îți jur că, pe loc, spun în gura mare la toată lumea. Uite, lui mai întâi, adăugă el, arătând cu lingura către Nettlesmith, redactorul-șef al periodicului *Yokohama Guardian*, care deja era numai ochi și urechi. O împrôscătură de curry căzu pe fața de masă. Acuma, dacă drăgălașul de Willie o să afle secretul ăsta din ziar, o să iasă un tărăboi ce n-ai mai văzut de când ești.

Lui Tyrer îi dispăru foamea.

— E, aa, e adevărat că am ajutat un opozant să fugă din Yedo, răspunse el. Asta e tot ce pot spune. În prezent se află sub oblăduirea Majestății Sale. Regret, dar nu pot spune mai mult. Secret oficial.

McFay îl măsură din ochi cu un aer șiret.

— Sub oblăduirea Majestății Sale Britanice, care va să zică?

— Da, regret. Mai departe, mucus. Secret de stat.

— Interesant...

McFay își termină farfuria și strigă să i se aducă porția a doua.

— Tu-mi zici, în schimb – continuă el – eu nu voi mai spune la nimeni o vorbă.

— Îmi pare rău, am jurat să păstrez secretul! – Tyrer asuda și el, pe de o parte pentru că transpirația era în Asia ceva firesc, și pe de altă parte pentru că taina lui răsuflesc, chiar și așa, nu era nemulțumit

de modul în care se descurca cu Jamie, fără îndoială cel mai important dintre comercianții din Yokohama. Sunt sigur că înțelegeți, mai spuse Tyrer.

McFay dădu îndatoritor din cap în semn de aprobare, în vreme ce se concentra asupra farfuriei de curry:

— Înțeleg perfect, amice. În secunda în care am terminat de mâncat, Nettlesmith află bomba în exclusivitate.

— N-ai să îndrăznești! – Tyrer fu îngrozit. Secret de st...

— Rahat cu perje, șuieră McFay. În primul rând, nu te cred; în al doilea rând, chiar de-ar fi așa, avem dreptul să aflăm, ce mă-sa, noi suntem statul, nu o adunătură de handicapați de diplomați, de-o răstorni cu-o bășină!

— Fii atent aici...

— Sunt atent, Phillip. Vorbește, Phillip, sau citești articolul cu pricina în ediția de după-amiază.

McFay arboră un zâmbet angelic în timp ce suga și înghițea ultima picătură de sos cu o bucată de pâine; râgâi, își împinse scaunul și dădu să se ridice.

— Dumneata alegi, Phillip.

— Așteaptă!

— Totul? Ești de acord să-mi spui totul?

Încremenit, Tyrer încuviință:

— Dacă juri că păstrezi secretul.

— Bun, dar nu aici. Biroul meu e mai sigur. Vino. Ce mai e nou, Gabriel? zise McFay în timp ce trecea pe lângă Nettlesmith.

— Citește ediția de după-amiază, Jamie. Războiul se anunță în Europa, e groaznic în America și aici mocnește.

— Nimic nou, deci. Salve...

— Ziua, domnule Tyrer și scărpînându-se tacticos, Nettlesmith își aruncă ochii isteți peste persoana lui Tyrer, după care atenția i se îndreptă din nou către McFay. Am un exemplar cu șpalturile ultimului capitol din *Marile speranțe*.

Jamie încremenii pe loc. Phillip de asemenea.

— Hai că nu te cred!

— Zece dolari plus promisiunea unei exclusivități.

— Care exclusivitate?

— Când ai una, contez pe tine – și privirea lui tăioasă se opri cu subînțeles asupra lui Tyrer, care încercă să o înfrunte calm.

— Azi după-amiază, Gabriel? Fără glume?

— Da, pentru o oră doar, ca să n-o poți copia – e exemplarul meu exclusiv. Am pus la bătaie mai toate contactele mele din Fleet Street ca să ob...

— Ca să le furi, vrei să spui. Doi dolari?

— Opt, dar ora dumitale vine după cea a lui Norbert.

— Ultima mea ofertă: opt și o citesc primul.

— Plus știrea mea? Bun. Ești un gentleman și un erudit, Jamie. La trei sunt în biroul duminicel.

Prin fereastra deschisă, Tyrer auzi cele opt bătăi de clopot de la Căpitănia portului. Moțăia cu picioarele întinse pe birou: uitase de exercițiile de calligrafie de după-amiază. Nu avea nevoie să se uite la ceasul de pe consolă – propriul lui creier îi spunea că e ora patru după-amiază: pe nave intra, prin urmare, primul cart de după-amiază, al câinelui, de la patru la șase, apoi al doilea, de la șase la opt, după care se reluau carturile obișnuite până a doua zi la ora patru după-amiază. Marlowe îi explicase cum stătea treaba cu carturile, care permiteau rotirea echipajului. Tyrer căscă și deschise ochii, cufundându-se în gânduri. Acum ceva mai mult de o jumătate de an, nici n-auzisem de carturi și nu fusesem vreodată pe o navă. Acum știu ora după bătăile de clopot la fel de bine ca după ceas. Ceasul de pe cămin bătu și el de patru ori. Exact. În jumătate de oră trebuie să fiu la Sir William. Elvețienii ăștia știu, ai naibii, să facă ceasuri. Mai bine decât noi. Unde naiba o umbla și Nakama. O fi șters-o? Trebuia să fi apărut de câteva ceasuri bune. Și ce naiba mai vrea și Sir William ăsta. Sper să nu fi aflat nimic de taina mea. Poate nu vrea decât să-i scriu scrisori. Mare nenorocire să scriu cel mai frumos din Legație. Ar trebui să fiu tălmăci, nu funcționar. Fir-ar să fie al naibii.

Se ridică cu greu, făcu ordine pe birou și se apucă să se spele pe mâini în lighean, să-și scoată petele de cerneală de pe degete. Cineva bătu la ușă.

— Intră!

În spatele lui Hiraga se aflau un sergent în livrea roșie și un soldat, ambii mândri și cu baioneta la pușcă. Hiraga era plin de vânătaie, cu părul vâlvoi, verde la față de furie și aproape gol, fără pălărie, fără turban, cu kimonoul țărănesc în zdrențe. Sergentul îi dădu un ghiont, ținându-i baioneta în poziție de atac, și salută:

— Am pus gheara pe el când dădea să sară gardu', sir. Da' până l-am făcut băiat bun să ne înțelegem cu el ne-a luat ceva timp. Are un permis semnat de dumneavoastră în persoană. Așa-i, sir?

— Da, așa e – îngrozit, Tyrer veni în întâmpinarea lor. E oaspetele nostru, sergent. Oaspetele lui Sir William și al meu – e profesor de japoneză.

— Profesor, ai? făcu sergentul neîmblânzit. Păi ziceți-i pramatiei că profesorii nu prea sar peste garduri, nu încearcă să-și ia tălpășița, n-au freze de samurai, și nu se dau la oameni să-i bage în sperieți, și nici nu se luptă ca niște fiare, am un om de-are mâna-ruptă și altu' de i-a făcut nasu' ca o conopidă. Dacă-l mai prindem vreodată, n-o să mai fim așa de gingași.

Ambii soldați se retraseră țănoși. Tyrer închise ușa, se repezi spre bufet și aduse apă.

— Poftim.

Hiraga refuză din cap înecat de supărare.

— Hai, te rog. Ce dorești? Saké? Bere?

— Iyé.

— Te rog... în fine, așează-te și spune-mi ce s-a întâmplat.

Hiraga dădu drumul la o salvă de explicații în japoneză.

— *Gomen nasai, Ingerish dozo*. În engleză, dacă se poate.

Sforțându-se, Hiraga schimbă limba și, cu pauze lungi, clocotind de furie, spuse:

— Mur’te gărzii la poarta și la podu. Eu ma ducu în m’raștina, în apa, peste gar’du; sordatăii văzu mine. Eu înc’rinu, caut per’misu, ei aruncă mine josu. Ruptatu, daru ei p’rea mur’te.

Urmă o nouă revărsare de venin în japoneză, cu abundente promisiuni de răzbunare. Când explozia de mânie se mai potoli, Tyrer spuse:

— Regret, dar e vina dumatăle.

Se dădu înapoi fără să vrea în momentul în care Hiraga se răsuci furios spre el.

— Termină! îi spuse, enervat. Soldatul avea dreptate, lumea se teme de samurai! Sir William ți-a spus să fii atent, și eu ți-am spus același lucru. Amândoi te-am prevenit.

— Nu făceam decât ce se cuvenea politicos, explodă Hiraga în japoneză. Maimuțele alea fără pic de educație s-au năpustit la mine. Eu căutam pur și simplu permisul și nu-l găseam. Maimuțe, asta sunt, am să-i ucid!

Inima lui Tyrer bătea să-i sară din piept, iar gustul dulceag și greșos al fricii îi inundase gura.

— Ascultă, trebuie să rezolvăm chestia asta împreună. Dacă află Sir William, s-ar putea să te expulzeze din colonie. Dumneata și cu mine trebuie să rezolvăm chestia cumva, înțelegeți?

— Iyé. Ce înseamnă *rezorva*, rogu?

Tyrer simți o oarecare ușurare auzindu-se *rugat*, dar spaima stăruie: aprig și iute din fire, omul se numără în mod clar printre samurarii cei mai periculoși din întreaga Japonie. Slavă Domnului că nu era înarmat!

— A rezolva înseamnă a ajunge la o înțelegere. Dumneata și cu mine trebuie neapărat să rezolvăm problema, ca să poți locui aici în siguranță mai departe, înțelegeți?

— Hai. *So desu Ka! Wakarimasu*. Taira-san eu rezorvamu p’robrema – Hiraga își stăpâni furia. Rogu, ce punem? Per’misu nu bun pent’r sor’datii. Oamenii, care vadu mine, urascu. Cum rezorva?

— În primul rând... mai întâi, noi, englezii, avem un obicei vechi:

oricând avem de rezolvat o problemă importantă, luăm ceaiul.

Hiraga îl privi fără să priceapă. Tyrer sună din clopoțel și-i porunci să aducă ceaiul lui Chen, valetul numărul unu, care îl măsură bănuitor din ochi pe Hiraga, ascunzând un satâr la spate. În timp ce așteptau, Tyrer se așează mai confortabil în fotoliu și se uită încruntat pe fereastră tânjind să afle ce se-ntâmplase cu Fujiko, dar mult prea bine crescut ca să pună direct o întrebare de atare însemnătate. Al naibii să fie – își spunea în sinea lui – ar putea să-mi zică singur ce și cum, doar știe că stau ca pe jăratec, ce dracu', în loc să mă lase să aștept bunăvoința lui. Trebuie să-l învăț manierele englezești, să-l învăț să nu o mai ia razna așa – aveau dreptate soldații. Trebuie să fac din el un gentleman. Dar cum? Și mai e și Jamie asta, naiba să-l ia, care e cam prea isteț pentru gustul meu. După prânz îl însoțise pe McFay în biroul acestuia, acceptase, la insistența lui, un păhărel de brandy și doar câteva minute mai târziu, se trezise că-i spunea totul.

— Da' știi că ești grozav, Phillip, maică? se entuziasmase sincer McFay. Flăcău' asta are să fie o mină de aur dacă e întrebat ce trebuie. Ți-a spus de unde e?

— A spus că din Choshu, din câte mi-aduc aminte.

— Aș vrea să vorbesc cu el între patru ochi.

— Dacă vorbește cu tine, vor mai afla și alții, și vestea va fi... pe buzele tuturor.

— Dacă eu sunt la curent, înseamnă că știe și Norbert, și sunt gata să pun prinsoare că știe și Bakufu. Nu sunt proști tipii. Îmi pare rău, aici nu există secrete, de câte ori va trebui să-ți amintesc acest lucru?

— Bine, îl întreb dacă vrea să vorbească și cu tine. Dar numai dacă sunt și eu de față când vorbiți.

— Nu cred c-ar fi nevoie, Phillip. Știu că ai multe de făcut, parcă n-aș vrea să-ți irosesc timpul.

— Da sau nu?

— Ești un dur, Phillip, oftă McFay. De acord.

— Mai e o condiție: vreau să citesc și eu ultimul capitol, gratis, să zicem mâine, aranjezi tu cu Nettlesmith.

McFay îi răspunse fără menajamente:

— Dacă eu sunt obligat să plătesc suma astronomică de opt dolari, va trebui să plătești și dumneata.

— Atunci adio întrevederea cu Nakama, și Sir William va fi pus la curent.

Acum Tyrer zâmbi la amintirea expresiei oțărâte a lui McFay.

— Che-ai, stăpin, hop-hop! și cuvintele lui Chen îl aduseră înapoi la Nakama.

Chen puse platoul jos, nu mai avea satârul cu el, dar îl lăsase afară, la îndemână, lângă ușă. Cu un aer grav, Tyrer turnă ceai, pentru el și Hiraga, adăugă lapte și zahăr și sorbi din licoarea fierbinte,

neagră și tare, cu încântare.

— Ah, mă simt dintr-o dată mai bine. Hiraga îl imită. Avu nevoie de întreaga sa putere de voință să nu geamă de fierbințeală și să nu scuipe lichidul cel mai infect din care îi fusese dat să guste.

— E bun, nu-i așa? zâmbi Tyrer cu gura până la urechi terminându-și ceașca. Mai vrei?

— Nu murțumesc. Obiceiul eng'rezu este?

— Englez și american, da. Francez, nu. Francezii – adăugă Tyrer, dând din umeri – n-au nici un fel de gust.

— Ah, so ka! Hiraga remarcase un ușor sarcasm. Francezii nu ra felu ca eng'rezii? Întrebă cu inocență prefăcută, lăsând furia deoparte pentru mai târziu.

— Doamne Dumnezeule, ce idee, nu sunt câtuși de puțin la fel. Ei sunt pe Continent, noi suntem o națiune insulară, ca voi. Obiceiuri diferite, hrană diferită, administrație – totul. În plus, Franța e o putere mărunță în comparație cu Anglia – Tyrer își mai puse o linguriță de zahăr în ceai, satisfăcut de sine, căci mânia interlocutorului său părea a se fi evaporat. Foarte diferiți.

— Ah, este? Eng'rezii și frankcezii avutu razboiu?

Tyrer izbucni în râs:

— De zeci de ori de-a lungul secolelor, aliați în alte războaie! Am fost aliați în ultimul conflict – îi povesti rapid despre Crimeea, apoi despre Napoleon Bonaparte, despre Revoluția franceză, și despre actualul împărat, Louis Napoleon. E nepotul lui Bonaparte – continuă Tyrer – un măscărici! Bonaparte nu era, dar era unul din oamenii cei mai răi cu putință, e vinovat de sute de mii de morți. Dacă n-ar fi fost Wellington și armatele noastre, ar fi stăpânit lumea, înțelege toate astea?

Hiraga făcu semn că da.

— Nu totii cuvintele, da' înțeregu – prinsese miezul și îi zornăia capul de informații, deși nu se putea dumiri cum putea fi considerat rău un mare general. Rogu continua, Taira-san.

Și Tyrer continuă o scurtă vreme după care puse capăt lecției de istorie și schimbă subiectul.

— Acum despre problema dumată. Când ai plecat din Yoshiwara nu te-au oprit gărzile?

— Nu, p'refacu iau legume.

— Bun. Și fiindcă suntem la capitolul ăsta, te-ai văzut cu Raiko-san?

— Da. Fujiko nu posibiru la mâine.

— Ah? Bine, nu-i nimic, răspunse Tyrer prefăcându-se nepăsător, dar distrus în sine-i.

Hiraga, însă, observă imensa dezamăgire ce îl copleșea și se delecta. *Sonno-joi*, își spuse. Trebuie să plătească el însuși pentru

serviciile lui Fujiko, dar nu conta, Raiko spusese: „Sunt de acord fiindcă plătești bine, deși mai puțin decât gai-jinii. Dar poimâine se va culca cu Fujiko. N-aș vrea să găsească altceva...”

— Nakama-san, zise Tyrer, singurul mod pentru dumneata de a fi în siguranță aici e să nu mai ieși din colonie. Nu te voi mai trimite la Yoshiwara. Trebuie să rămâi aici, în incinta Legației.

— Mai bine, Taira-san, stau în satu, gasescu casa singuru. Încoace de gar'du mai siguru, zi fiecare vinu la soare-susu, ori chind zice la dumneata, p'redau și invatu. Dumneata foar'te bunu sensei. Asta rezorva p'robrema, da?

Tyrer ezită, nu tocmai încântat la gândul de a-i da prea multă libertate de mișcare, dar nemandorindu-l chiar atât de aproape în același timp.

— Bun, dacă îmi arăți întâi unde anume și nu te deplasezi fără să-mi spui.

După un scurt timp de gândire, Hiraga făcu un gest de încuviințare.

— Da acor'du. Rogu, zicetii sor'datii eu bien sta aicea și în satu?

— Da, așa am să fac. Sunt sigur că Sir William nu va avea nimic împotrivă.

— Mur'tumescu, Taira-san. Mai zicetii sor'datii ca ataca din nou și eu aducu *katana*.

— Nici vorbă de așa ceva! Îți interzic, Sir William a pus clar: fără arme, fără spade!

— Rogu zice sor'datii nu ataca.

— Da, am să le spun. Dar dacă porți spade aici, te vor împușca.

Hiraga ridică din umeri:

— Rogu nu ataca. *Wakata*?

Tyrer nu răspunse. *Wakata* era forma imperativă a lui *wakarimasu ka*: înțelegeți.

— *Domo*.

Cu o furie stăpânită pe care Tyrer o putea aproape mirosi, Nakama îi mulțumi din nou, încredințându-l că se va întoarce la răsăritul soarelui ca să-l conducă la ascunziș, și că-i va răspunde la toate întrebările pe care dorea să i le pună. O plecăciune țeapănă. Tyrer i-o întoarse. Hiraga ieși: atunci abia, Tyrer văzu ce vânătaii îi acopereau spatele și picioarele.

În acea noapte vântul deveni schimbător și marea agitată. Flota se afla ancorată în radă în așteptarea somnului; primul cart de noapte, ce începea la opt seara, era deja la post. Peste cincizeci de oameni din echipaje se găseau în celule pentru diverse delikte și trăind groaza în diverse doze, șase dintre ei își împleteau singuri pisica cu nouă cozi, în vederea celor cincizeci de lovituri pe care urmau să le primească a

două zi dimineată pentru comportamente dăunătoare ordinii și disciplinei militare: unul pentru a fi amenințat să-i frângă gâtul unui boțman sodomit, trei pentru încăierare, unul pentru furtul unei rații de rom, și încă unul pentru injurii la adresa unui ofițer. Nouă înmormântări pe mare erau prevăzute pentru răsăritul soarelui. Toate infirmeriile navelor erau înțesate de oameni suferind de dizenterie, diaree, anghină difterică, tuse măgărească, scarlatină, pojar, boli venerice, brațe rupte, hernii și așa mai departe, nimic neobișnuit cu excepția a paisprezece cazuri periculoase de vărsat pe nava amiral. Sângerările și purgativele erau leacurile recomandate pentru majoritatea indispozițiilor, căci cei mai mulți dintre medici erau, de fapt, bărbieri; câțiva norocoși doar aveau dreptul la tinctura miraculoasă a vremii, care, inventată în timpul războiului din Crimeea, redusese cazurile de dizenterie cu trei sferturi – șase picături din licoarea cu opiu întunecată erau suficiente pentru liniștirea măruntaielor.

În întreaga colonie erau în toi pregătirile pentru cină, momentul cel mai dorit al zilei: conversații de după masă, trecerea în revistă a zvonurilor și noutăților – slavă Domnului că mâine vine nava poștă! – camaraderie sinceră și râsete legate de scandalurile mai picante, balul, tensiuni cauzate de probleme în afaceri și ce ne facem dacă izbucnește războiul, ultima carte citită de careva, o glumă sau o poezie pomenite de altul, povești cu furturi și deșerturi și țărături înghețate, istorisirea călătoriilor întreprinse în cele mai îndepărtate colțuri ale imperiului – Noua Zeelandă, Africa sau Australia, unde doar coastele fuseseră explorate – sau despre Vestul sălbatic american și canadian – anecdote despre goana după aur în California anului '48, expediții în Americile spaniolă, franceză sau rusă, Dimitri se aventurase de-a lungul celei mai neospitaliere coaste, de la San Francisco către Alaska – fiecare bărbat amintea ciudățeniile văzute, fetele cunoscute și războaiele trăite la fața locului. Vin bun, alcool, pipă și tutun de Virginia, câteva păhărele la club înainte de culcare, rugăciunile și hopa în pat. O seară obișnuită în imperiul britanic. Unele gazde preferau seara să se adune și să cânte, ori să recite poezii, sau să asculte fragmente din romane aflate la mare căutare. La reuniunea foarte restrânsă a lui Norbert Greyforth, spre exemplu, după ce toți musafirii juraseră solemn să nu destăinuie secretul, avea loc evenimentul în totul deosebit al lecturii ultimului capitol pomenit mai înainte, din exemplarul pirat, copiat de gazdă cu prețul muncii neobosite a celor cincizeci de angajați ai săi în acel unic ceas în care-l avusese în mână. „Dacă transpiră ceva, zburăți cu toții din slujbă!” le declarase, amenințător, Greyforth. La Club se discuta în continuare despre balul din seara precedentă, examinându-se posibilitatea de a mai organiza unul.

— De ce n-am face o chercheleală de genul ăsta în fiecare

săptămână, ai? S-o văd pe Țâțe-de-Angél cum își ridică fustele și-și arată chiloții, ea și cu Nellie-Fortheringill-cea-făr-de-jenă...

— Nu-i mai zice Țâțe-de-Angél, pentru numele lui Dumnezeu, e ultima dată când ți-o spun!

— Țâțe de Angél are, Țâțe-de-Angél am să-i zic!

Și în îndemnuri entuziaste cu „dă-i!” și „trage-i!”, se iscă încăierarea, se făcură pariuri. Cei doi rivali, Lunkchurch și Grimm, un alt negustor, se așezară la linie și începură să-și care pumni încercând fiecare să-l lase lat pe celălalt.

Aproape exact în partea dinspre mare a drumului, se afla bungalow-ul impunător, clădit din cărămidă, al Legației britanice, cu un catarg de drapel în față și împrejmuit ca toate reședințele mai importante, cu ziduri ușor de apărat; Sir William era îmbrăcat pentru cină, la fel și principalul său oaspete, amiralul, ambii în culmea furiei.

— Fir-ar ai dracului de nenorociți! izbucni amiralul, cu chipul roșu și mai congestionat ca de obicei, în timp ce se îndrepta către bufet să-și mai toarne un whisky dublu. Chiar depășesc orice închipuire!

— Absolut!

Sir William zvârli mesajul recent primit și le aruncă priviri încruntate lui Johann și Tyrer, care stăteau în picioare în fața lui. Mesajul îi parvenise cu o oră înainte printr-un mesager trimis de Guvernatorul japonez din partea Bakufu: „Reg’retu foarte ur’gentu”. În loc de olandeză, cum ar fi fost normal, mesajul fusese compus în ideograme. Cu acordul lui Seratard, Johann cooptase un misionar iezuit francez aflat în trecere și furnizase o ciornă, imediat transpusă de Tyrer în engleză corectă. Răvașul, ce provenea de la Consiliul Bătrânilor, era semnat de Anjo:

„Prin această misivă vă comunic. Din ordinul shogunului, primit de la Kyoto, data provizorie a conclavului prevăzut în nouăsprezece zile cu roju și a întrevederii cu shogunul suferă o amânare de trei luni, Majestatea Sa fiind până atunci absentă. Vă expediez deci mai întâi acest mesaj, înainte de a conferi asupra detaliilor. A doua tranșă a ploconului va fi livrată cu o întârziere de treizeci de zile. Cu respect și smerenie închei acest comunicat.”

— Johann, spuse Sir William cu o voce de gheață, nu ești de părere că gestul acesta e o bădăranie ieșită din comun și totalmente infectă?

— Nu v-aș contrazice, Sir William, răspunse elvețianul cu prudență.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am stat zile întregi să negociez, să ameninț, să-mi pierd somnul, să negociez iar și iar până ce-au jurat pe capul shogunului că întâlnirile vor avea loc pe 5 noiembrie cu roju și pe 6 noiembrie cu shogunul și-acum îndrăznesc să ne trimită

porcăria asta!

Sir William dădu paharul peste cap, se înecă și înjură vreme de aproape cinci minute în engleză, franceză și rusă, înmărmurindu-i de admirație pe cei prezenți cu vulgaritățile sale pline de culoare.

— Chiar așa, zise amiralul. Tyrer, mai servește-l pe Sir William cu un gin.

Tyrer se conformă rapid. Sir William dădu din batistă, își suflă nasul, priză un pic de tutun, strănută și își mai suflă o dată nasul.

— Dracu' să-i ia pe toți!

— Ce propuneți, Sir William? se interesă amiralul, nelăsând să transpară satisfacția lăuntrică ce i-o provoca această nouă umilire a adversarului.

— Am să replic imediat, se înțelege. Vă rog să dați ordin flotei să se deplaseze mâine la Yedo pentru a bombarda instalațiile portuare pe care le voi desemna.

— Cred, răspunse amiralul mijindu-și ochii, că această problemă trebuie discutată în particular, domnilor!

Tyrer și Johann se îndreptară neîntârziat spre ieșire.

— Nu! șuieră autoritar Sir William. Johann, poți pleca, te rog să aștepți afară. Tyrer face parte din personalul meu apropiat și rămâne aici.

Grumazul amiralului se înroși, dar nu scoase o vorbă până nu se închise ușa.

— Sunteți la curent cu opinia mea, în ceea ce privește bombardamentele. Cât timp nu sosește ordinul din Anglia, eu nu voi ordona una ca asta decât dacă sunt atacat.

— Poziția dumneavoastră împiedică orice fel de negociere. Puterea ne-o tragem de la tunuri și de la nimic altceva.

— Sunt de acord, părerile noastre diferă doar asupra momentului potrivit.

— Eu sunt cel care decide momentul potrivit. Fiți bun deci și ordonați doar câteva salve – douăzeci de obuze asupra obiectivelor desemnate de mine.

— La naiba, am spus NU! Sunt îndeajuns de explicit? Când și dacă sosește ordinul am să pârljolesc Japonia, până atunci nu.

Lui Sir William i se aprinseră obraji:

— Refuzul dumneavoastră de a sprijini politica Majestății Sale în cât de mică măsură depășește înțelegerea mea.

— Mi se pare că e mai degrabă vorba despre orgoliu personal. Ce contează câteva luni? Prudența e totul.

— La naiba cu prudența! zise Sir William, ieșindu-și din fire. Bineînțeles că vom primi instrucțiuni conforme – repet! – deciziilor mele. Prin poșta de mâine voi solicita să fiți înlocuit cu un ofițer mai fidel intereselor Majestății Sale. Și mai încercat în luptă.

Amiralul deveni stacojiu: puțini știau că, în decursul întregii sale cariere, nu luase parte la nici o acțiune de luptă, fie ea navală sau terestră.

— Este privilegiul dumneavoastră, sir, rosti el când își recăpătă glasul. Până una-alta, în așteptarea înlocuirii mele sau a dumneavoastră, eu comand Forțele Majestății Sale în Japonia. Noapte bună, sir.

Ușa se trânti în urma lui.

— Ce grobian! mormăi Sir William, apoi văzu cu surprindere că Tyrer se afla în spatele lui, ținut pe loc de tirurile de artilerie verbale. E preferabil să nu scoți o vorbă despre ce-ai auzit. Te-au învățat treaba asta?

— Da, sir, desigur...

— Bun! – Sir William își abătu pentru moment gândurile de la nodul gordian compus din Bakufu, roju și intransigența amiralului. Tyrer, toarnă-ți un sherry, s-ar zice că nu ți-ar strica. Și fă bine și rămâi la masă. Amiralul mi-a refuzat invitația. Știi să joci table?

— Da, sir, vă mulțumesc, răspunse Tyrer, spăsit.

— Și, fiindcă mi-am amintit, ia spune ce-a fost cu încăierarea dintre samuraiul dumitale preferat și armata britanică?

Tyrer îi comunică amănuntele și soluția găsită, fără însă să menționeze amenințarea sensei-ului său cu privire la spade, pradă unui sentiment de vinovăție sporită legată de tăinuirea unor fapte față de ambasador.

— Aș vrea să-l păstrez, cu acordul dumneavoastră, sir, e foarte bun profesor, și cred că ne va fi extrem de util.

— Mă îndoiesc, și e mai important să nu avem gălăgie aici. N-ai cum să știi de ce e în stare omul. S-ar putea să se dovedească o viperă cuibărită la sânul nostru. Măine are ordin să dispară.

— Dar, sir, mi-a dat deja anume informații cât se poate de prețioase – și îmboldit de teama de a nu-l pierde, Tyrer lansă brusc: De pildă, mi-a spus că shogunul e doar un băiat de șaisprezece ani, o marionetă în mâinile administrației Bakufu; adevărata putere aparține împăratului lor – a folosit titlul de Mikado în repetate rânduri – care își are reședința la Kyoto.

— Isuse Hristoase! explodă Sir William. De-adevăratelea?

Tyrer fu cât pe ce să-i spună că Nakama vorbea engleza, dar se opri la timp.

— Încă nu știu, sir, nu prea am avut timp să-l interoghez cu adevărat, se lasă greu, dar, da, cred că nu m-a mințit.

Sir William îl privi îndelung, în timp ce prin minte îi defilau cu viteză amețitoare implicațiile informației.

— Ce ți-a spus?

— Abia am început să-i pun întrebări, și vă dați seama că ia

destul de multă vreme, și continuă cu însuflețire. Dar mi-a explicat cum e cu *roninii*. Cuvântul înseamnă „val”, domnule, li se spune „ronini” pentru că sunt liberi ca valul. Sunt cu toții samurai dar, din diverse motive, scoși în afara legii. Majoritatea sunt adversari ai Bakufu, ca Nakama: consideră că Bakufu a uzurpat puterea care îi revine de drept Midakoului, pardon, Mikadoului.

— O clipă, mai rar, ia-o mai încet, Tyrer. Avem tot timpul. Deci ce e exact un ronin?

Tyrer îi răspunse la întrebare.

— Doamne sfinte! – Sir William rămase un moment pe gânduri. Așadar, roninii sunt samurai fie scoși în afara legii fiindcă regele lor a căzut în dizgrație, fie scoși în afara legii de către proprii lor regi pentru vini reale sau imaginare, fie nelegiuți care se adună de bunăvoie ca să răstoarne guvernul central al marionetei shogun?

— Da, sir. Guvern ilegal, astfel îl numește el.

Sir William își sorbi ginul până la ultima picătură, zâmbindu-și sieși, uluit și parcă înviorat de informațiile care i se plimbau prin minte.

— Deci acest Nakama e un ronin, ceea ce tu numești un opozant, iar eu aș numi un revoluționar.

— Da, sir. Iertare, sir, pot să mă așez? Întrebă Tyrer tremurând, cu adevărul adevărat pe limbă, dar neîndrăznind să i-l spună.

— Desigur, desigur, Tyrer, dar mai întâi servește-ți un sherry și adu-mi o măsură de gin.

Sir William îl urmări cu privirea, încântat de el, și totuși oarecum tulburat. Ani lungi de contacte cu diplomații, spionii, semiadevărurile, minciunile și dezinformarea strigătoare la cer îi spuneau că i se ascundea ceva. Luă paharul.

— Mulțumesc. Ia fotoliul ăsta, e cel mai confortabil. Noroc! Trebuie să vorbești tare bine japoneza ca să afli atâtea lucruri într-un timp atât de scurt.

— Nu, sir, îmi pare rău, dar lucrurile nu stau chiar așa. Mă străduiesc mai tot timpul să învăț. Cu Nakama, e nevoie, cum să spun, de multă răbdare, de gesturi, de câteva cuvinte englezești și câteva vorbe și propoziții japoneze pe care mi le-a dat André Poncin. Mi-a fost de foarte mare ajutor, sir.

— André e la curent cu ce ți-a destăinuit acest om?

— Nu, sir.

— Nu-i spune nimic. Nimic, absolut nimic. Altcineva?

— Nu, sir, nu știe nimeni cu excepția lui Jamie McFay – Tyrer își înghiți măsura de sherry. Știa ceva și, în fine, e extrem de convingător și... a aflat ce și cum e cu shogunul.

— Da, oftă Sir William, e puțin spus că Jamie e convingător, în plus, știe întotdeauna mai multe decât spune.

Se instalează mai confortabil în fotoliul pivotant de piele veche și moale, navigând cu gândul pe o mare de informații neprețuite, compunând deja replica la depeșa fără pic de respect primită în cursul serii, încercând să determine până unde ar fi putut risca și în ce măsură se putea încrede în cele spuse de Tyrer. Ca de obicei, în astfel de ocazii, își aduse aminte cu nervozitate de salvele de adio ale subsecretarului permanent, sintetizând teoria eșecului.

— În legătură cu Nakama, spuse el, sunt de acord cu planul dumitale, Phillip... Nu te deranjează dacă îți spun Phillip?

Tyrer se îmbujoră de plăcere la acest compliment neașteptat:

— Nicidecum, sir, dimpotrivă, vă mulțumesc.

— Bun, mulțumesc. Deocamdată sunt de acord cu planul dumitale, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă cu el, nu uita că roninii au comis toate asasinările, în afară de cel al bietului Canterbury.

— Voi avea grijă, Sir William. Nici o problemă.

— Scoate tot ce poți de la el, dar nu mai spune nimănui altcuiva și comunică-mi informațiile neîntârziat. Ai grijă, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să ai în permanență un revolver la îndemână, și, dacă manifestă cel mai mic semn de violență, țipă naibii că te taie, împușcă-l sau pune-l în fiare.

Alături de Legația britanică se află cea americană, apoi olandeză, rusă, germană și, la urmă, cea franceză. În apartamentul său din incinta acesteia din urmă, Angélique se îmbrăca pentru cină, cu ajutorul lui Ah Soh. Masa la care fusese invitată de Seratard, împreună cu Malcolm, în cinstea logodnei lor, începea peste o oră. Mai târziu avea să fie muzică.

— Nu cânta prea mult, André, spune că ești obosit, îl instruisese ea ceva mai devreme. Ca să ai destul timp pentru îndeplinirea misiunii, da? Ce noroc au bărbații!

Era deopotrivă bucuroasă și întristată de mutare. E mai bine, mai înțelept, își zise. În trei zile mă voi putea muta înapoi. O nouă viață, o nouă...

— Nu bine, dom-ni-so-hala?

— Ba da, ba da, Ah Soh.

Angélique se strădui să-și scoată din minte suferința ce o aștepta, îngropându-și teama în adâncul sufletului. La câteva case mai jos, în zona cea mai de seamă a falezei, clădirea Struan era frumos iluminată. La fel cu cea din imediata vecinătate: Brock și Fiii. În ambele trebăluia de zor o armată de funcționari și conțopiști. Malcolm Struan se mutase în cursul zilei în apartamentul tai-panului, mult mai spațios și mai confortabil decât cel pe care îl ocupase până atunci. Acum se chinuia să îmbrace costumul de seară.

— Ce mă sfătuiești, Jamie? Să fiu al naibii dacă știu ce să fac cu mama și cu scrisorile ei. În fine, afurisita asta de treabă n-are de ce să te privească, deși te-a luat și pe tine la rost, nu-i așa?

Jamie McFay dădu din umeri:

— E într-o situație teribil de dificilă. Din punctul ei de vedere are dreptate: nu vă vrea decât binele. Cred că moare de neliniște pentru sănătatea dumneavoastră. Sunteți așa departe, iar ei îi e imposibil să vină. În plus, treburile firmei Struan nu pot fi rezolvate de la Yokohama, ci de la Hong Kong. Nava *China Cloud* sosește de la Shanghai în câteva zile apoi o ia rapid spre Hong Kong. Vă întoarceți cu ea?

— Nu, și te rog să nu mai aduci subiectul în discuție, răspunse Struan, tăios. Când vom pleca, Angélique și cu mine, îți voi spune. Sper doar ca mama să nu fie pe *China Cloud*, asta chiar ar pune capac la toate! – Struan se aplecă să-și tragă cizmele, neizbutind din cauza unui nou acces de durere. Scuză-mă, ai putea să...? Mulțumesc! apoi izbucni: M-am săturat să fiu ca un olog, futu-i mama ei de rană!

— Îmi închipui, zise McFay, ascunzându-și surpriza. Pentru prima oară îl auzea pe Struan folosind o astfel de expresie. Și eu aș fi la fel, nu, nu la fel, să fiu al naibii dacă n-aș fi mult mai rău, adăugă el plin de solicitudine, cuprins de simpatie și admirându-i curajul.

— Am să mă simt bine după căsătorie, când o să ia sfârșit toată povestea asta și lucrurile vor intra pe un făgaș normal.

Cu mare greutate, Struan folosi oala de noapte – o operație dureroasă – și observă în șuvoi câteva picături de sânge. Îl pusese la curent pe Hoag în ajun, când evenimentul se mai produsese; Hoag îl sfătuisese să nu-și facă griji.

— Atunci dumneata de ce ai aerul ăsta atât de îngrijorat?

— Nu sunt îngrijorat, Malcolm, doar pus pe gânduri. La leziunile astea interne urâte, orice indiciu survenit pe parcursul procesului de însănătoșire e demn de luat în seamă...

Struan își termină treaba și țopăi până la fotoliul de lângă fereastră, în care se așeză, ușurat.

— Jamie, aș vrea să-mi faci un serviciu.

— Desigur, orice, spuneți-mi despre ce e vorba.

— Ai putea... în fine, am nevoie de o femeie. Ai putea să aranjezi ceva la Yoshiwara?

Jamie fu luat prin surprindere:

— Aa, da, presupun că da, apoi adăugă alarmat: Credeți că e înțelept?

O pală puternică de vânt agită obloanele, aplecând arborii din grădini, smulgând și aruncând la pământ câteva țigle desprinse de pe acoperișuri, gonind șobolanii din grămezile de gunoaie depozitate de-a valma pe strada principală și din șanțul împrejmuitor, plin de ape

împuțite care servea drept canal de colectare.

— Nu, răspunse Malcolm.

La o jumătate de milă de clădirea Struan, lângă Mahalaua Bețivanilor, într-o locuință cu aspect oarecare din satul japonez, Hiraga zăcea gol, întins pe burtă, lăsându-se masat. Locuința era ordinară, cu fațada decrepită dinspre stradă, la fel cu ale tuturor celor ce străjuiau drumul desfundat: toate erau folosite ca spații de locuit, antrepozite și magazine în timpul zilei. Interiorul, aidoma celor ce aparțineau negustorilor mai de văză, era sclipitor de curat, spațios, totul lustruit și îngrijit cu mare devotament – casa lui *shoya*, mai-marele satului. Maseuza era oarbă, puțin trecută de douăzeci de ani, bine clădită, dulce la chip și cu un zâmbet îmbietor. Un obicei străvechi în Asia conferea orbilor un monopol aproape total asupra artei masajului, deși acesta era practicat și de unii văzători. Iarăși în virtutea unui străvechi obicei, orbii erau de neatins, neavând a se teme.

— Ești foarte puternic, samurai-sama, zise fata, rupând tăcerea. Cei cu care te-ai luptat cu siguranță că sunt morți sau suferinzi.

Hiraga nu răspunse imediat, gustând senzația de alinare profundă dată de degetele ce-i pipăiau mușchii încordați, relaxându-l.

— Se prea poate.

— Dacă îmi pot permite, am un ulei chinezesc special care grăbește vindecarea rănilor și a vânătăilor.

Hiraga zâmbi: era un tertip folosit adesea pentru a obține onorarii suplimentare.

— Bun. De acord.

— Ah, dar zâmbești, prea cinstite samurai. Nu e un mod de a mai câștiga niște bani, zise ea imediat, frământându-i spinarea. Bunica mea, oarbă și ea, mi-a împărtășit secretul.

— De unde știi că am zâmbit?

Tânăra izbucni în râs, un râs ce îi evocă la Hiraga cântecul ciocârliei în faptul dimineții.

— Zâmbetul se înfiripă în multe părți ale trupului. Degetele mele te ascultă, îți ascultă măduarele, și chiar gândurile, uneori.

— Acum la ce mă gândesc?

— La *sonno-joi*. Ah, am dreptate! din nou acel râs care-l descumpănea. Dar nu te teme, n-ai spus nimic, aici clienții n-au spus niciodată nimic, eu tac, numai degetele mele îmi șoptesc că ești un spadasin de seamă, cel mai iscusit pe care l-am masat vreodată. Nu ești din partea Bakufu, prin urmare ești ronin, ronin din propria voință, căci ești oaspetele acestei case, deci shishi, primul pe care l-am găzduit vreodată! – fata se înclină. Suntem onorați. Dacă aș fi bărbat, aș susține *sonno-joi*.

Degetele ei puternice ca oțelul apăsară un centru nervos, simți clientul cutremurat de durere și fu încântată că îl putea ajuta mai mult decât își putea el închipui.

— Iertare, dar e un punct de seamă care întinerește și pune seva lăuntrică în mișcare.

Hiraga gemu de durere, dar o durere ciudat de plăcută, ce îl ținui de rogojină.

— Și bunica ta era maseuză?

— Da. În familia mea, o dată la două generații, cel puțin o fată e oarbă din naștere. A fost rândul meu.

— Karma.

— Da. Se zice că în China părinții își orbesc una din fiice ca să-și găsească un rost când ajunge om în toată firea.

Hiraga nu mai auzise așa ceva, dar dădu crezare spuselor fetei și se înfurie:

— Aici nu suntem în China, și nu vom fi niciodată. Dar vom cuceri China într-o bună zi și o vom civiliza.

— Eeee, iertare că ți-am tulburat pacea sufletească, stăpâne. Iertăciune, domnia ta. Ah, e mai bine așa, îmi cer iertare. Ce spuneai, domnia ta? Să... să civilizați China? Așa cum voia să facă dictatorul Nakamura? E oare cu puțință?

— Da, într-o bună zi. E destinul nostru să preluăm Tronul Dragonului, precum e destinul tău să masezi, nu să vorbești.

Un nou râs, blând.

— Da, domnia ta.

Hiraga oftă când tânăra eliberă punctul de apăsare, iradiindu-i trupul cu o desfătătoare senzație de bine. Toată lumea știe deci că sunt shishi, își spuse. Cât mai e oare până ce voi fi trădat? De ce nu? Doi koku e o avere. Nu-i fusese ușor să se refugieze aici. Când intrase în sat, se instalase o tăcere îngrozită în fața acestui samurai fără spade și arătând ca un apucat. Strada se golise, cu excepția celor aflați în preajmă, care îngenuncheaseră, așteptându-și soarta.

— Tu, bătrâne! Unde pot găsi un *ryokan* – han pe aici?

— N-avem, domnia ta, n-avem nevoie, onorate stăpâne, băiguise bătrânul proprietar de dugheană, bălbâindu-se întruna de frică, n-avem nici o nevoie, căci Yoshiwara e alături, oraș mare, cu zeci de popasuri și peste o sută de fete, fără a mai socoti slujnicele, gheșe în carne și oase și șapte ucenice, e într-acolo...

— Destul! Unde se află casa lui *shoya*?

— Acolo, domnia ta.

— Unde, netotule? Ridică-te și arată-mi drumul.

Furios, Hiraga străbătuse strada, în urma bătrânului, tânjind să sfărtece toți acei ochi ce îl spionau din fiecă crăpătură și să înăbușe șaptele stârnite de trecerea lui.

— Aici, domnia ta.

Hiraga îi făcu semn să plece. Firma magazinului deschis, înțesat de tot soiul de bunuri, dar lipsit de clienți, anunța reședința și sediul afacerii lui Ichi Ryoshi, shoya, negustor de orez și bancher, agent al Gyokoyama în regiunea Yokohama. Gyokoyama era un *zaibutsu* – un complex unitar de întreprinderi familiale – extrem de puternic la Yedo și Osaka. Gyokoyama se ocupa cu negoțul de orez, cu distilarea saké-ului și fermentarea berii, și mai cu seamă, cu activitățile bancare. Hiraga își recăpătă stăpânirea de sine. Cu mare grijă și politețe bătu în poartă, se așează pe vine și se apucă să aștepte, străduindu-se să-și controleze durerile de pe urma bătăii primite de la patrulă. Într-un târziu coborî în magazin un bărbat între două vârste cu trăsături puternice, care îngenunche și se înclină. Hiraga se înclină și el, se prezintă sub numele de Nakama Otami și afumă că și bunicul său era shoya, neprecizând unde, dar dând destule informații pentru ca interlocutorul lui să nu poată pune la îndoială faptul. Apoi îi spuse că nu găsisese un ryokan unde să poposească, așa că shoya ar putea avea, eventual, o încăpere nefolosită disponibilă contra plată pentru oaspeți.

— Bunicul meu – continuă el politicos – e, de altfel, onorat să aibă de-a face cu *zaibutsu* Gyokoyama, prin care satele sale își vând întreaga recoltă. V-aș ruga, de altfel, să trimiteți la Osaka rugămintea mea și să-mi dați niște bani în temeiul ei.

— Yedo e mai aproape decât Osaka, Otami-san.

— Da, dar pentru mine Osaka e preferabilă, răspunse Hiraga, nevoind să riște să se afle despre el la Yedo, unde putea fi trădat către Bakufu.

Își dădu seama că celălalt îl cerceta cu ochi reci și temători și își ascunse ura – până și daimyo trebuiau să fie prudenți cu Gyokoyama și agenții lui, chiar și seniorul Ogama din Choshu. Știa toată lumea că acesta le era dator vândut și că își ipotecase veniturile pe mulți ani înainte în chip de cheazășie.

— Compania mea consideră o onoare să poată fi de folos vechilor clienți. Cât timp doriți să stați în casa mea, vă rog?

— Câteva zile, dacă nu vă deranjez.

Hiraga pomeni de Tyrer și relatează întâmplarea cu soldații, fiind sigur că vestea i-o luase înainte.

— Puteți rămâne cel puțin câteva zile, Otami-san. Îmi pare rău, dar trebuie să fiți gata să plecați de îndată dacă e vreun control, fie că e ziua, fie noapte.

— Înțeleg. Mulțumesc.

— Îmi cer iertare, dar aș vrea un ordin semnat de către acest Taira, sau – și mai bine – de căpetenia gai-jinilor, cerându-mi să vă găzduiesc, asta dacă ar veni aici oamenii Bakufu.

— Corect, Hiraga făcu o plecăciune în chip de mulțumire, iritat

de condițiile puse. Mulțumesc.

Shoya porunci unei slujnice ceai, unelte de scris și hârtie, și așteptă ca Hiraga să pună pe hârtie datoria: suma urma să fie plătită de Shinsaku Otami, numele secret al tatălui său. Semnă scrisoarea și o pecetlui, iscăli și sigilă chitanța către Ryoshi, care fu de acord să-i avanseze jumătate din sumă, cu dobânda obișnuită de doi la sută pentru fiecare din cele trei luni necesare pentru trimiterea răvașului la Osaka și efectuarea tranzacției.

— Doriți bani gheață?

— Nu, vă mulțumesc, mai am câțiva bani, zise Hiraga, exagerând, căci nu mai avea decât doi. Vă rog să-mi deschideți un cont și să scădeți sumele pentru cameră și hrană. Aș mai avea nevoie de haine, de spade și de o maseuză, dacă e cu putință.

— Desigur, Otami-san. Dacă e vorba de haine, servitoarea o să vă arate ce avem. Alegeți ce doriți. Cât despre spade, de vânzare nu am decât niște tinichele pentru gai-jini, nedemne de dumneavoastră, dar puteți oricum arunca o privire la ele. Am să încerc să găsesc niște spade pe cinste. Permiteți-mi să vă arăt camera cu intrarea și ieșirea dumneavoastră separată. Avem oameni de pază zi și noapte.

Hiraga îl urmă. Nici o remarcă sau întrebare în legătură cu zdrențele sau vânătăile sale.

— Sunteți binevenit, nedemna mea casă e onorată de prezență, spusese el, retrăgându-se.

Hiraga se înfioră amintindu-și de tonul folosit de Ryoshi, extrem de calm și de ceremonios, dar în el dăinuia o amenințare de moarte. Ce murdărie, își spuse, ce murdărie ca noi, samurarii, să fim ținuți în sărăcie de niște daimyo corupți, de shoguni și de Bakufu, siliți să ne împrumutăm de la niște zaibutsu de neam prost și mârșav – negustori cu gheare lungi ce par să creadă că banii le dau putere și asupra noastră... Mi-s martori zeii că, atunci când împăratul își va fi recăpătat puterea, se vor plăti datoriile: ce-au să mai plătească negustorii și zaibutsu...

Exact în acel moment simți că degetele maseuzei se opresc.

— Ce e, domnia ta?

— Nimic, nimic, continuă, te rog.

Ea se supuse, dar degetele nu-l mai frământau ca înainte, în încăpere se instalase o stare de tensiune. Era o odaie de opt rogojini, saltele umplute cu puf, tatami de bună calitate, iar hârtia de la shoji recent schimbată. Într-o firidă takoyama se aflau o lampă cu ulei, un aranjament floral și o pictură de mici dimensiuni ce reprezenta un vast peisaj, și o cabană minusculă într-un pâlc de bambuși; o femeie micuță scruta zările, din pragul ușii, alături – un poem de dragoste:

Aștepți,

Ascultând ploaia

Înfruntând ploaia

Cât de sigură era, și cât de plină de speranță în reîntoarcerea bărbatului ei! Hiraga era pe punctul de a adormi, când panoul de ușă se deschise și, speriat, servitorul îngenunche și zise:

— Iertare, domnia ta, e afară o persoană de joasă spiță care zice că te cunoaște, dorește să te vadă, îmi cer iertare că îți curm odihna, dar e foarte stăruitor, e...

— Cine e? Cum îl cheamă?

— Nu..., nu vrea să spună cum îl cheamă, și nu ți-a spus pe nume, domnia ta. Zice doar: „Spune-i samuraiului: Todo e fratele lui Joun”.

Într-o clipă Hiraga fu în picioare. Îmbrăcându-și yukata, îi ceru maseuzei să revină a doua zi la aceeași oră și-i spuse să plece, trase mai departe cele două spade pe care le împrumutase, până când o să facă rost de altele mai bune, îngenunche cu fața spre ușă, în poziție de apărare.

— Spune-i să intre, să nu se apropie nimeni.

Un tânăr țaran slăbuț, cu un kimono murdar, se târî pe coridor și se așază în genunchi în fața ușii.

— Mulțumesc, domnia ta, îți mulțumesc că mă primești, mormăi tânărul, apoi își ridică privirea iluminată de un zâmbet tâmp, îi lipsea un dinte din față. Mulțumesc, domnia ta, repetă el.

Hiraga se uită aspru la musafir, după care rosti, ca trăsnet:

— Ori? Dar, dar nu se poate!

Privindu-l mai atent, observă că dintele fusese doar înnegrit, ca să-și ascundă și mai bine adevăratul chip, se deghizase perfect. Ori nu mai aducea a samurai: își răsese moțul și avea pe cap o perie de țepi, cât putuse să-i crească părul în două săptămâni.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Hiraga, neștiind ce să creadă. Ori surâse și se așază lângă el.

— Bakufu caută ronini, eee? șopti el, destul de încet ca să înșele urechile pe care ambii le știau la pândă. Nu sunt mai puțin samurai, dar acum pot trece de orice baraj, ce zici?

Hiraga șuieră admirativ.

— Ai dreptate. Ești tare deștept. *Sonno-joi* nu de păr depinde. Ce simplu – chiar că nu mi-ar fi trecut prin cap.

— Ideea mi-a venit azi-noapte. Mă gândeam la necazurile tale, Hiraga, și...

— Atenție! Aici mă numesc Nakama Otami.

— Așa deci! Bun – Ori zâmbi. Nu știam ce nume să spun, de aceea am folosit parola.

— I-au găsit pe Todo și pe ceilalți?

— Nu, sunt dispăruți, nu i-a mai văzut nimeni. Morți, probabil. Am auzit că Joun a fost executat ca un criminal de rând, dar încă nu știm cum a fost prins.

— De ce-ai venit aici, Ori? E mult prea periculos.

— Nu e nici o primejdie, că m-am deghizat așa și mai ales noaptea. Voiam să văd cum mă descurc cu noua înfățișare și să vorbesc cu tine – scârbit, își trecu mâna peste țepii de pe țeastă, scărpinându-și pielea capului. Arăt groaznic, murdar, înjositor, dar nu face nimic, acum pot pleca liniștit spre Kyoto. Pornesc în două zile.

Hiraga nu-și putea dezlipi privirea de la țeasta lui Ori, nerevenindu-și din uimire, fascinat de schimbare.

— Așa zic și eu că ești în siguranță. Samuraii te vor lua drept un om de rând. Cum ai să porți săbiile?

— Când voi avea nevoie de spade voi face eu rost de ele. Voi purta pălărie să nu se vadă că sunt ras de tot pe cap. Când mă ascund sub înfățișarea asta de țăran prost, am asta la mine – Ori își strecură mâna sănătoasă în mânecă, și scoase la iveală un mic pistol cu două țevi.

— Oooh, ce minune! – chipul lui Hiraga se luminează. De unde îl ai?

— De la Fujiko. Mi l-a vândut împreună cu o cutie de cartușe. I l-a dăruit un client în momentul în care a părăsit Yokohama. Închipui-eți! O comoară ca asta la o curvă de doi bani!

Hiraga examinează arma cu atenție, o cântărește în mână, ținti în gol, apoi o frânse în două și observă cele două cartușe de bronz la locul lor, în capul țevelor.

— Dacă ești destul de aproape de ei, pe doi îi omori, cu jucăria asta, dar după aia te omoară ei pe tine.

— E destul unul să am timp să pun mâna pe săbii – Ori surâse, privindu-l insistent pe Hiraga. Am aflat ce-ai pățit tu cu soldații, și voiam să văd dacă ești teafăr. *Baka!* Plecăm împreună la Kyoto, și lăsăm baltă totul aici până ne întoarcem în forță.

Hiraga scutură din cap și îi spuse exact ce se întâmplase, relatându-i apoi cele aflate de la Tyrer, mai cu seamă în legătură cu vrajba dintre francezi și englezi.

— Punem mâna pe o sămânță de zăzanie pe care o putem băga între ei, adăugă, înflăcărandu-se. Îi facem să se războiască unii cu alții, îi lăsăm să se ucidă între ei. Ce zici? Îmi dau seama, Ori, că suntem abia la început. Trebuie să învățăm tot ce știi ei, să fim în stare să gândim ca ei ca să-i distrugem la urmă.

Ori se încruntă, cântărind argumentele pro și contra: deși nu-l iertase pe Hiraga pentru că îl rănisese în amorul propriu, obligându-l să-și scoată crucea, se cuvenea să apere *sonno-joi*.

— Dacă e să ne slujești de spion, trebuie să te porți ca ei în toate privințele, să te instalezi ca o ploșniță în societatea lor, să te prefaci că le ești prieten, ba chiar să porți veșminte ca gai-jinii – văzând expresia îngrozită de pe chipul lui Hiraga, Ori continuă: De ce nu? Veșmintele lor or să te apere, și i-ar face să te accepte mai ușor, *neh?*

— Dar de ce m-ar accepta?

— Din prostie. Taira ar fi vârful tău de lance. Doar el te poate ajuta în toate chipurile, poate da și ordin să fii primit printre ei.

— De ce-ar face-o oare?

— În schimbul lui Fujiko.

— Ce spui?

— Raiko ne-a dat o cheie: gai-jinii sunt altfel decât noi, poftesc să se culce cu aceeași femeie. Ajut-o pe Raiko să-l prindă în mreje: o să facă din el un cățeluș, și tu vei fi omul de legătură de care nu se va putea lipsi. Vorbește cu el mâine, spune-i că, deși erai mâniat pe soldați, nu era vina lui. Că te-ai strecurat din greu înapoi în Yoshiwara și i-ai obținut o întâlnire cu Fujiko mâine seară. Spune-i: „Îmi pare rău, Taira-sama, dar mi-ar fi mai ușor să-ți împlinesc poruncile și să mă duc unde mă trimiți dacă aș purta veșminte europene: m-ar ajuta să trec de baraje,” și-așa mai departe. Fujiko să i se bage sub piele, să-l prindă bine în undiță, apoi răsucești cârligul cum ți-e voia. Ce zici?

Hiraga se apucă să râdă înfundat:

— Mai bine rămâi aici în loc să pleci la Kyoto: sfaturile tale sunt neprețuite.

— Katsumata trebuie să afle ce se întâmplă aici și să se ferească. Cu femeia gai-jin ce se aude?

— Voi afla mâine unde se află.

— Bun – vântul se întete și o rafală se abătu asupra casei, zgâlțâind hârtia în rame și făcând să danseze flacăra lămpii cu ulei. Ori se uită atent la Hiraga. Ai văzut-o?

— Încă nu. Servitorii lui Taira, o adunătură de chinezi infecti, nu vorbesc o limbă pe care să o pot înțelege. De la ei n-am putut deci afla nimic, dar știu că cea mai mare casă din colonie îi aparține bărbatului pe care urmează să-l ia de soț.

— Acolo stă și ea?

— Nu sunt sigur, însă... – Hiraga se opri străfulgerat de o idee. Ascultă, dacă îi fac să mă primească în lumea lor, aș putea să mă duc peste tot, să descopăr sistemul de apărare, să urc la bordul navelor de război și...

— Și într-o noapte, îi luă vorba Ori, am putea pune stăpânire pe una din ele, ba chiar am putea să o scufundăm.

— Așa e.

Ideea le înfierbântă mințile. Împrejur, flacăra pâlpâitoare arunca umbre ciudate.

— Cu un vânt bun, reluă Ori încet, un vânt dinspre sud ca astă-seară, cu cinci sau șase shishi, câteva butoaie cu ulei puse unde trebuie în magaziile din colonie... Și nici măcar atât: putem da foc și stârni incendii în Yoshiwara. Flăcările vor fi purtate de vânt în sat și s-ar întinde spre colonie, înghițind-o... *Neh?*

— Și nava?

— În mijlocul zăpăcelii lor, ne strecurăm cu o barcă spre nava cea mare. Ar fi ușor, *neh*?

— Ușor nu, dar ce lovitură ar fi!

— *Sonno-joi!*

Joi, 18 octombrie

— Intră! Ah, bună dimineța, André! exclamă Angélique, cu o căldură în glas care îi ascundea profunda îngrijorare. Ești tare punctual. Te descurci, te descurci?

André dădu din cap, închizând totodată ușa micii încăperi de la parter care, învecinată cu dormitorul, îi servea Angelicăi drept budoar la Legația franceză. Era din nou uimit de puterea ei de a părea atât de calmă și dispusă să discute firesc despre fleacuri. Se aplecă politicos și îi sărută mâna, apoi se așeză în fața ei. Stăteau într-o cameră amărâtă, cu o masă veche de scris, scaune aidoma, și pereți tencuiți pe care tronau câteva uleiuri ieftine ale unor pictori francezi ai vremii, Delacroix și Corot.

— Armata m-a învățat că punctualitatea e arma Domnului.

Angélique zâmbi, vag amuzată:

— Hm! Nici nu știam că ai făcut armata.

— Am fost ofițer în Algeria timp de vreo zece luni, pe când aveam douăzeci și doi de ani, după universitate, nici un fel de glorioase fapte de arme, doar că am participat la înăbușirea uneia din răzmerițele obișnuite. Cu cât reușim mai devreme să-i supunem de-a binelea pe rebeli și să anexăm întreaga Algeria de Nord, cu atât mai bine – alungă câteva muște cu mâna și o studie atent pe Angélique. Ești mai frumoasă decât oricând. Ăă... starea îți priește.

Ochii ei își schimbă culoarea, căpătând o scânteie de cremene. Noaptea trecuse greu, patul din acel dormitor sărăcăcios și vraște dovedindu-se inconfortabil. În întuneric, grijile și neliniștea îi învinseseră încrederea în sine: devenise din ce în ce mai nervoasă la gândul de a-și fi părăsit cu atâta grabă apartamentul somptuos, vecin cu cel al lui Struan, și toate înlesnirile cu care se obișnuise. Dispoziția nu i se ameliorase o dată cu zorii zilei – o năpădise iar acea idee mistuitoare: *bărbații sunt pricina tuturor nenorocirilor noastre. Dulce va fi răzbunarea...*

— Te referi la viitorul meu statut de femeie măritată, presupun!

— Desigur, răspunse el, după o pauză abia perceptibilă.

Îngrijorată, ea se întrebă ce i se întâmplase, de ce se arăta atât de plictisit și distant ca și în seara precedentă, când cântase fără nici un haz, de parcă nu era el. André avea acum cearcăne întunecate sub ochi, și era mai tras la față ca de obicei.

— Ai pățit ceva, scumpe prietene?

— Nu, Angélique dragă, nimic.

Minte, își spuse ea. De ce oare mint bărbații în așa hal, și pe alții și chiar pe ei înșiși?

— Ai făcut ceva?

— Da și nu.

Știa că o pune pe jăratec și simți dintr-o dată dorința de a o auzi cum geme, dorința de a ațâța flăcările, făcând-o să țipe de durere și să plătească pentru Hana. Ai înnebunit, își zise în gând. Nu e vina Angelicăi, e adevărat. Dar, din cauza ei am fost aseară la Trei Crapi, am văzut-o pe Raiko, am vorbit cu ea ca de obicei amestecând cuvinte din japoneză, engleză și pidgin, am simțit brusc că trăiam un coșmar infect, că Hana urma să apară din clipă în clipă, cu ochii surâzători; iar inima mea avea să zburde ca odinioară, și am fi plecat de la Raiko și ne-am fi îmbăiat împreună, hârjonindu-ne, înfruptându-ne din toate bunătățile numai noi doi și iubindu-ne fără grabă. Iar când mi-a apărut iar adevărul că Hana era dusă pentru totdeauna, am simțit cum și mie viermii mi-au năpădit mațele și creierii și era cât pe ce să vomit.

— Raiko, trebuie să aflu cine au fost cei trei clienți.

— Regret, Furansu-san, v-am spus: mama-san a ei a murit, lumea din casă s-a împrăștiat, hanul La Patruzeci și Șapte de Ronini nu mai e.

— Trebuie să existe un mod de a afla...

— Nici unul, regret.

— Atunci spune-mi adevărul... Adevărul... cum a murit.

— Cu pumnalul dumată în gât, oh, ce rău îmi pare.

— Așa deci? Și-a făcut hara-kiri?

Raiko răspunsese pe același ton calm și răbdător, repetând aceeași poveste, replicând identic la aceleași întrebări, ca în atâtea rânduri.

— Hara-kiri e o cale străveche, o cale demnă, singurul mod de a îndrepta o greșeală. Hana te-a trădat și ne-a trădat, i-a trădat pe patroni, pe clienți, și pe ea însăși deopotrivă. Astfel i-a fost karma. Nu mai e nimic de spus. Oh, ce rău îmi pare, dar trebuie lăsată să odihnească în pace. A trecut de-acum cea de-a patruzecă zi după moarte, ziua în care omul fie reînvie, fie devine kami. Lasă-i kami, duhul, să odihnească. Oh, ce rău îmi pare, dar să nu mai vorbim despre ea. Ce altceva pot face pentru domnia ta?

Angélique stătea dreaptă în fotoliu, precum fusese învățată din copilărie, pradă neliniștii, privindu-l, cu o mână în poală, cu cealaltă vânturând evantaiul să se apere contra muștelor.

— Cum adică, da și nu? întrebasese ea în două rânduri deja, dar el nu o auzise, pierdut în propriile-i gânduri.

Puțin timp înainte ca Angélique să plece din Paris, unchiul ei avea niște stări asemănătoare.

— Lasă-l în pace, îi spusese mătușa ei, cine știe ce demoni bântuie prin capul unui bărbat când are necazuri!

— Ce fel de necazuri, *ma tante*?

— Ah, *chéri*, întreaga viață e un necaz când câștigurile nu ajung să acopere datoriile. Taxele ne strivesc, Parisul e un puț fără fund, plin de lăcomie și imoralitate. Franța fierbe din nou, francul scade pe lună ce trece, prețul pâinii s-a dublat în răstimp de o jumătate de an. Lasă-l în pace, bietul om, face și el ce poate.

Da, bietul de el, suspină Angélique. Măine voi face ce voi putea – am să vorbesc cu Malcolm, o să aranjeze el cumva să-i plătească datoriile. Un om atât de cumsecade nu poate ajunge în Temnița Datornicilor. La cât s-or fi ridicat aceste datorii? Câțiva ludovici, acolo. Observă cum André revenea la realitate, ațintindu-și privirile asupra ei.

— Da și nu, André? Cum adică?

— Da, au astfel de leac, dar nu-l poți primi încă pentru că...

— Dar de ce, de ce...

— *Mon Dieu*, ai puțină răbdare, lasă-mă să-ți povestesc ce mi-a spus mama-san. Nu-l poți primi încă fiindcă nu trebuie luat până în cea de-a treizecea zi de întârziere, apoi din nou într-a treizeci și cincea, fiindcă băutura – o infuzie de ierburi – se cere preparată de fiecare dată atunci ca să fie proaspătă.

Cuvintele lui André erau ca tot atâtea lovituri de pumnal care-i ucideau planul atât de simplu: el trebuia să-i dea acum băutura sau hapul obținut în noaptea precedentă, ea ar fi luat-o imediat și s-ar fi retras, pretextând o amețelă. *Voilà!* O durere de stomac și, în câteva ore, cel mult o zi, totul ar fi reintrat în normal. Timp de câteva clipe pământul se învârti în jurul ei, dar reuși să stăvilească vârtejul: gata! Ești singură. Ești victima eroică pe care forțele răului au prins-o în mrejele lor. Trebuie să fii tare, să lupti doar tu însăși, căci **POȚI ÎNVINGE!**

— Treizeci de zile? întrebă ea cu o voce gătuită.

— Da, și din nou în a treizeci și cincea zi. Trebuie să respecti soco...

— Și atunci, André, ce se întâmplă? E rapid, sau cum?

— Lasă-mă să termin, pentru numele lui Dumnezeu! Mi-a spus că, în general, își face efectul de prima dată. Seria a doua nu e necesară întotdeauna.

— Nu există nimic de luat imediat?

— Nu, nimic.

— Deci, acest hap... ți-a spus sigur că e eficace în toate cazurile?

— Da!

Discuția cu Raiko, la aceeași întrebare, decursese altfel: „În nouă cazuri din zece. Dacă leacul nu merge, există alte mijloace”. „Un doctor, adică?” „Da. Leacul e bun de obicei, dar scump – trebuie să-l plătesc pe spițer dinainte: are de cumpărat ierburi, înțelege domnia ta...”

André se întoarce din nou la Angélique:

— Mama-san a spus că e eficace, dar costisitor.

— Eficace? Fără greș? Și nu e periculos?

— Fără greș. Nu, nu e periculos, dar e costisitor. Trebuie plătit dinainte cel care-l pregătește, ca să poată lua ierburi proaspete.

— Oh, zise ea, distrată, plătește, te rog, tu, te voi răsplăti întreit cât de curând.

André zâmbi tăios:

— Am avansat deja douăzeci de ludovici. Nu sunt un om bogat.

— Dar cât poate costa un medicament, André, un medicament atât de obișnuit? Doar nu e chiar așa scump!

— Mama-san a spus că nu contează cât costă pentru o tânără care are nevoie de un astfel de ajutor, de ajutor tainic.

— De acord, André, dragule – Angélique lăsa problema deoparte, arătându-se plină de căldură și amicitie, deși în inima ei nu-l ierta că se arăta atât de zgârcit. De-acum în treizeci de zile pot plăti oricât din alocația promisă de Malcolm. În orice caz, sunt sigură că ai să reușești să descurci toată treaba, un om bun și înțelept ca dumneata... Mulțumesc, scumpe prietene. Te rog să-i spui mamei-san că sunt exact opt zile de când ar fi trebuit să am ciclul. Când obții leacul?

— Ți-am spus, în ajunul celei de-a treizecea zi de întârziere. Putem trece să-l luăm sau trimitem după el. În ajun.

— Și, și... suferința cât durează?

André se simțea extrem de obosit, de tracasat, de mânios chiar, căci, iată, se lăsase prins și în încurcătura asta, oricât de numeroase ar fi fost avantajele acestei legături în viitor.

— Mi-a spus că depinde de femeie, de vârsta ei, de faptul dacă a mai făcut-o sau nu. Dacă nu, treaba va fi ușoară.

— Dar câte zile voi suferi?

— *Mon Dieu*, n-a spus și nici n-am întrebat-o. Dacă ai întrebări precise, notează-le pe o hârtie și îți voi aduce răspunsurile. Acum te rog să mă scuzi...

André se ridică în picioare. Angelicăi i se umplură instantaneu ochii în lacrimi.

— Oh, André, îți mulțumesc, îmi pare rău, ești atât de bun că mă ajuți, iartă-mă că te enervez, sughiță ea, observând cu plăcere că interlocutorul se topește pe loc.

— Nu plânge, Angélique, nu m-ai enervat, nu e vina ta, e... Te rog să nu-ți faci griji, voi aduce leacul la timp: până una-alta, notează întrebările – în decurs de câteva zile, vei avea răspunsurile. Scuză-mă, e din pricina... Nu m-am simțit prea bine în ultimul timp.

Angélique se prefăcu a-l compătimi și, după plecarea lui, cântări cele auzite, privind către strada principală prin perdelele pătate de muște. Treizeci de zile? Nu-i nimic dacă mai întârzie rezolvarea, nu

are să se vadă nici un semn, își spunea ea iar și iar, căutând să se liniștească singură. Pentru mai multă siguranță, își scoase jurnalul, îl desferecă și se apucă de socotit, apoi luă socoteala de la capăt, și ajunsese la aceeași zi. Vineri, nouă noiembrie, ziua Sfântului Teodor. Cine o fi? Am să-i aprind o lumânare în fiecare duminică. N-are rost să însemne ziua, își zise, cutremurându-se. Făcu, totuși, o cruciuliță în colțul foi. Și spovedania? Dumnezeu înțelege. Înțelege totul. Dar dacă nu are efect leacul, dacă André se îmbolnăvește, sau dispare, sau e ucis, dacă nu mă ajută mama-san, sau se întâmplă o mie și una de nenorociri care să mă ducă la pieire? Gândul începu să o roadă, măcinându-i încrederea în sine. Lacrimi adevărate îi umeziră obraji. Apoi își aminti subit de sfatul pe care i-l dăduse tatăl ei, cu ani și ani în urmă, la Paris, puțin înainte de a o abandona, pe ea și pe fratele ei.

— Da, ne-a abandonat, zise ea cu voce tare, spunând adevărul în privința asta pentru prima oară în viață. Cu adevărat ne-a abandonat. *Mon Dieu*, după tot ceea ce-am aflat între timp, poate că e mai bine așa. Ne-ar fi vândut deja de mult... pe mine în orice caz.

Tatăl ei își citase idolul, pe Napoleon Bonaparte: „Un general înțelept are întotdeauna o linie de retragere prevăzută din timp, de unde lansează apoi lovitura izbânzii”.

Care e oare linia mea de retragere? Își aminti ce-i spusese André Poncin cu câteva săptămâni în urmă. Angélique zâmbi, despovărată de grijă.

Phillip Tyrer era pe punctul de a pune ultimele cuvinte pe ciorna răspunsului lui Sir William către *roju*, în cea mai frumoasă caligrafie de care era în stare cu noua peniță de cupru abia inventată. Spre deosebire de corespondența anterioară, Sir William intenționa să expedieze originalul în engleză, însoțit de traducerea în olandeză cu a cărui elaborare fusese însărcinat Johann.

— Gata, Johann, am sfârșit – Phillip termină coada Y-ului de la Sir William Aylesbury cu o înfloritură complicată.

— *Scheiss in mein Hut!* exclamă Johann cu un zâmbet admirativ. N-am mai văzut așa caligrafie. Nu e de mirare că drăguțul de Willie vrea să-i copiezi toate depeșele de la Londra.

— *Shigata ga nai!* zise Tyrer, fără să se gândească. Nu contează.

— Care va să zică, chiar studiezi japoneza.

— Da, și, fie vorba între noi, te rog să nu-i spui drăguțului de Willie – Doamne ferește – tare mare plăcere îmi face. Ce crezi despre planurile lui?

Johann oftă.

— Cu japii, eu nu cred nimic. În ce mă privește, consider că... că microșenia japilor i-a sucit mințile.

Textul mesajului era următorul:

Către Excelența Sa, Nori Anjo, Prim-roju. Am primit depeșa Dvs. de ieri și vă comunic un refuz net. Dacă nu plătiți rata convenită a despăgubirii pentru asasinarea celor doi soldați britanici la timp, suma datorată va fi împătrită cu fiecare zi de întârziere.

Regret să aflu că nu respectați calendarul stabilit, și voi fi nevoit să-mi schimb planurile imediat în felul următor: voi pleca în direcția Kyoto pe nava-amiral, însoțit de o escadră, de azi în douăsprezece zile, cu destinația Osaka. Apoi, laolaltă cu o escortă călare și însoțit de un tun cu ghiulele de șaizeci de livre, aparținând Artileriei Regale, pentru salutul oficial, eu și ceilalți ambasadori ne vom îndrepta neîntârziat spre Kyoto pentru a obține îndreptarea greșelilor Dvs., din partea Tinerei Sale Majestăți, Shogunul Nobusada în persoană sau, în caz de absență, din partea Alteței Sale Imperiale, împăratul Komei, promițându-vă să-l salutăm cu onorurile regale prin douăzeci și una de salve de tun. Vă rog să-i informați de sosirea noastră iminentă.

(Semnat) Ministrul plenipotențiar și Ambasadorul Majestății Sale Britanice, Sir William Aylesbury.

— Împărat? Care împărat? făcu Johann, în silă. E doar Miakoul, Mikado-ul, cum i-o fi spunând, și nu e decât un fel de papă mărunț lipsit de putere. Nu ca Pius IX, care se bagă și înnoadă fire și care, ca un *Gottverdampft* de catolic ce e, ar vrea să ne pună din nou pe rug.

— Hai, Johann, nu sunt cu toții chiar atât de răi. Acum englezii catolici au drept de vot, și pot fi aleși și în Parlament, ca oricine întrunește condițiile necesare.

— Blestemați fie toți catolicii! Eu sunt elvețian, și noi nu uităm ce ne-au făcut.

— Atunci de ce întreaga gardă personală a Papei e formată din elvețieni?

Johann dădu din umeri:

— Sunt mercenari catolici. Dă-mi ciorna depeșei, să mă apuc de treabă.

— Sir William zice că nu vrei să-ți înnoiești contractul.

— A sosit momentul să plec și să las terenul liber pentru cei mai tineri și mai înțelepți. Pentru tine, zise Johann cu un zâmbet larg.

— Nu e de răs. Trimite-mi-l, te rog, pe Nakama. Cred că e în grădină.

Tyrer se întrebă în sinea lui care ar fi fost reacția lui Johann dacă ar fi știut adevărul. Hiraga apăru în ușă:

— Hai, Taira-san?

— *Ikimasho, Nakama-sensei, hai?* îi dăm drumul, bătrâne? zise Tyrer, surâzând până la urechi, încă uimit de schimbarea din înfățișarea celuiilalt.

Când Hiraga sosise în zori, nici urmă de mizerie, de zdrențe, sau de tunsoare de samurai. Părul lui, acum tuns scurt, era aproape identic

cu cel al oamenilor de rând. Cu kimonoul curat, apretat, dar simplu, cu pălăria de soare nouă atârându-i pe spate, cu *tabi* și sandale noi, arăta ca un fiu de negustor avut.

— Doamne, arăți superb, Nakama, izbucnise Tyrer, îți stă bine tunsoarea.

— Ah, Taira-san, zise Hiraga șovăind, căci astfel dicta planul stabilit împreună cu Ori. Gandescu ra ce spune dumneavoastru, ajuta sa renun'tsu samurai. Curându înapoi la Choshu, devin fer'mieru ca bunicu, ori în faburica bere sau saké.

— Să renunți la rangul de samurai? E posibil așa ceva?

— *Hai*. Posibilu. Daru nu mai spune nimicu, da?

— De acord. E o hotărâre înțeleaptă, te felicit.

Fără să vrea, Hiraga își trecu mâna peste creștetul capului, jenat de noua senzație de mâncărime și de dispariția perciunilor.

— Curandu păru c'rește. Taira-san, la feru ca a tau.

— De ce nu?

Tyrer purta părul, natural ondulat, până aproape de umeri. Spre deosebire de alții, făcea mare caz de curățenie: dintotdeauna îi atârna deasupra patului o broderie făcută de mama sa. *Domnul iubește curățenia*.

— Cum stai cu vânățăile?

— Am uitat ere.

— Am uitat de ele.

— Ahm mur'tsumesc, am uitat de ere. Vești bune, Taira-san – pe îndelete, Hiraga îi vorbi de Yoshiwara, spunându-i că aranjase o întâlnire cu Fujiko în acea seară. Pentru tu, toata noapte. Bine, *neh*?

Tyrer rămase fără glas. Apoi, fără să se gândească se repezi și-i strânse mâna lui Hiraga.

— Mulțumesc, îți mulțumesc, prietene.

Se trânti în fotoliu și, scoțându-și pipa, îi oferi tutun și lui Hiraga, dar acesta îl refuză, abia abținându-se să nu râdă. Excelent! Tyrer se lăsa în voia gândurilor, anticipând momente de dragoste, cu inima bătând să-i sară din piept și bărbăția înviorată. Doamne, ce bine! apoi cu un efort de voință, Tyrer își alungă gândurile erotice pentru a se concentra asupra programului zilei.

— Ai găsit unde să stai în sat?

— Da. Acuma noi mer'gemu, da?

În timp ce se îndreptau către satul japonez, îngrijindu-se să nu vorbească prea tare și să nu sufle o vorbă în engleză în preajma vreunui trecător, Tyrer continuase să-l descoase pe Hiraga, scoțând la iveală informații neprețuite, precum numele shogunului și cel al împăratului. Ajuns la reședința lui shoya, inspectase magazinul și modesta cămăruță de alături unde avea să stea Hiraga. Apoi, perfect satisfăcut, încântat chiar, revenise, în compania acestuia, la Legație.

— Ai văzut că lumea pe stradă, inclusiv soldații, abia te-a luat în seamă, acum că nu mai arăți a samurai?

— Da, Taira-san. Ajutoru ra mine, da?

— Sigur, orice.

— Vreau încerca pur'ta haine ca voi, ca gai-jin, da?

— Excelentă idee!

O dată ajunși la Legație, Tyrer se grăbi să intre la Sir William, căruia îi comunică entuziast numele shogunului și pe cel al împăratului.

— Mi-am închipuit că ați dori să aflați imediat, sir. Și mai am vești noi: dacă am înțelege bine, zice că toți japonezii, fie ei și daimyo, au nevoie de autorizație ca să meargă la Kyoto, unde locuiește împăratul.

— Ce sunt daimyo?

— Așa îi numesc japonezii pe regii lor, sir. Dar toată lumea, chiar și ei au nevoie de permis de trecere pentru orașul Kyoto. Nakama afirmă că Bakufu, alt nume pentru shogunat, un fel de administrație publică a lor, se feresc să acorde permise de trecere indiferent cui – Tyrer se străduia să-și mențină calmul, dar vorbea, fără să vrea, destul de aprins. Dacă așa stau lucrurile, dacă shogunul se află actualmente la Kyoto, și dacă împăratul locuiește acolo în permanență, dacă acolo e concentrată toată puterea – ei bine, dacă ar fi să mergeți acolo, n-ar însemna să treceți peste Bakufu, să-l ocoliți cu totul?

— O inspirată șmecherie logică, răspunse Sir William cu amabilitate, oftând mulțumit de a fi intuit-o cu mult înainte ca Tyrer să i-o fi explicat. Phillip, cred că am să rescriu depeșa. Vrei să revii într-o oră? Te-ai descurcat de minune.

— Mulțumesc, sir, și-i relatez cum arăta noul Nakama cu noua tunsoare. Ideea mea e că, dacă am reuși să-l îmbrăcăm în straine europene, ar deveni din ce în ce mai maleabil în vreme ce mă învață japoneza, iar eu pe el engleza.

— Foarte bună idee, Phillip.

— Mulțumesc, sir, am să acționez imediat în consecință. Pot să-i trimit factura casierului nostru?

Buna dispoziție a lui Sir William se mai domoli.

— N-avem fonduri de aruncat, Phillip, și visteria... Bun, de acord. Dar un singur rând de haine. Tu răspunzi ca factura să nu fie prea ridicată.

Tyrer se îndepărtase în grabă. Acum, o dată terminată redactarea depeșei, avea să-l ducă pe Hiraga la croitorul chinez, de peste drum. Strada principală nu era prea populată la ora aceea – către mijlocul după-amiezii – căci majoritatea bărbaților se aflau în depozite, la siestă sau la club. Câțiva bețivi se bălăngăneau, zgribuliți în cotloanele cheului, la adăpost de vântul încă puternic. Un meci de fotbal fusese

prevăzută pentru mai târziu, marina contra armatei, pe terenul de paradă. Tyrer se gândea cu plăcere la acest eveniment, mai puțin încântat la întrevvedere cu Jamie McFay pe care neputând-o împiedica, o fixase după vizita la croitor.

— El conduce firma Struan aici, Nakama-san, cum necum a aflat despre dumneata și e la curent că știi ceva engleză. E un om de încredere.

— *So ka?* Băr'batu care însoară?

— Oh, ți-au spus servitorii despre petrecerea de logodnă? Nu, McFay e doar negustorul-șef. Domnul Struan, tai-panul, e cel care se însoară. Asta e clădirea firmei: magaziile, birourile și locuința.

— *So ka!* Hiraga studie edificiul, greu de atacat sau de pătruns în el, își spuse, ferestrele de la stradă erau zăbrele. Aicea Struan și femeia lui el, stau aicea?

Gândurile lui Tyrer se îndreptară brusc spre Fujiko.

— Struan, da, spuse el, distrat. Despre ea nu sunt sigur. Clădirea asta nu e nimic în comparație cu miile și miile de case oarecare de la Londra. Londra este cel mai bogat oraș din lume.

— Mai bogat decât Yedo?

Tyrer izbucni în râs:

— Mai bogat decât douăzeci, decât cincizeci de Yedo. Cum se spune asta în japoneză?

Hiraga îi spuse, în timp ce sorbea totul cu ochii săi ageri: nu credea ceea ce auzise despre Londra, precum nu credea în general cele spuse de Tyrer, considerându-le minciuni menite să-l deruteze. Treceau acum prin fața diverselor bungalow-uri ce serveau drept legații, deschizându-și drumul printre gunoarele împrăștiate pretutindeni.

— De ce d'rapere diferite, rogu?

Tyrer ar fi voit să-și îmbunătățească japoneza vorbită, dar de cum începea să vorbească cu el, Hiraga îi răspundea în engleză și adăuga imediat o nouă întrebare. Se simți obligat să explice, indicând cu degetul:

— Sunt diverse legații: aici e cea rusă, pe urmă cea americană, dincolo cea franceză, și acolo e cea prusacă. Prusia e o națiune importantă de pe continent. Dacă ar fi să spun asta...

— Ah, iertare, aveții har'tă la lumea matală, rogu?

— Da, desigur, aș fi încântat să ți-o arăt.

Un detașament de soldați se apropie și îi depășește, neluându-i în seamă.

— Oamenii acesta din p'ru-sia – Hiraga pronunță cuvântul cu grijă – și ei în război cu francezii?

— Uneori. În orice caz, sunt un popor războinic, tot timpul se luptă cu cineva. Tocmai au un nou rege care se bizuie pe un prinț

mare și dur numit Bismarck. Acest Bismarck încearcă să-i strângă pe toți germanii într-o națiune mare și puternică și...

— Rogu, Taira-san, nu așa repede, da?

— Ah, gomen nasai.

Tyrer repetă ceea ce spusese, dar mai rar, răspunzând la mai multe întrebări, uimit de fiecare dată de numărul și adâncimea acestora, precum și de curiozitatea spiritului protejatului său. Izbucni din nou în râs:

— Trebuie să ajungem la o înțelegere: o oră despre lumea mea în engleză, una despre a dumitale în engleză, apoi o oră de conversație în japoneză. *Hai?*

Patru soldați călare, ce se îndreptau spre pistele de curse, îi depășiră, salutându-l pe Tyrer și măsurându-l din ochi pe Hiraga. Tyrer îi salută la rândul său. În capătul străzii principale, lângă barieră, șiruri de muncitori asiatici, cărând încărcături de pe nave, începeau să treacă prin vamă sub supravegherea neîncrezătoare a gărzilor japoneze.

— Să ne grăbim, e mai bine să nu ne amestecăm printre ei, zise Tyrer.

Apoi traversă, croindu-și drum peste grămezile de bălegar de cal, se opri brusc și făcu un semn cu mâna. Tocmai trecuseră de legația franceză: Angélique se afla la o fereastră, cu perdelele trase într-o parte. Tânăra îi zâmbi și-i răspunse făcând din mână. Hiraga se prefăcu a nu observa privirea ei cercetătoare.

— E doamna cu care domnul Struan urmează să se însoare, spuse Tyrer, continuându-și drumul. Așa e că e tare frumoasă?

— *Hai*. Asta casa la ea, da?

— Da.

— Noapte bună, domnule McFay. Am încuiat peste tot.

— Mulțumesc, 'pte bună, Vargas.

McFay căscă și purcese mai departe cu scrierea jurnalului, ultima activitate propriu-zisă a zilei. Pe birou nu era decât un maldăr cu ziarele din ultimele două săptămâni încă necitite. Platoul cu corespondența era gol, cel cu scrisori de expediat plin până la refuz, cu răspunsuri la majoritatea poștei din acea zi, ordine și dispoziții de încărcare completate și semnate, gata de a fi colectate în zori, o dată cu începerea lucrului. Vargas își scărpină distrat o pișcătură de purice – nimic neobișnuit în Asia – și depuse cheia seifului pe birou.

— Mai doriți lumină?

— Nu, mulțumesc, încă puțin și am terminat. Pe mâine.

— Cei din Choshu vin mâine, în legătură cu armele.

— Da, n-am uitat. Pe mâine.

Singur de-acum în acea aripă a clădirii, la parter, McFay se simți

mai bine – întotdeauna se simțea mai în largul lui, mai apărat când era singur. Cu excepția lui Vargas, toți conțopiștii, casierii și ceilalți membri ai personalului aveau scara lor de intrare separată și camere de serviciu în capătul celălalt al clădirii la o distanță apreciabilă. Ușa de comunicare între cele două aripi era încuiată noaptea. Doar Ah Tok și servitorii personali stăteau în această aripă din față, unde erau birouri, camera tezaurului unde se păstrau toate armele, cărțile de conturi, seifurile cu tot felul de valute de la dolari de argint mexicani la taeli de aur și monede japoneze și, deasupra, spațiile de locuit.

Ziua de poștă însemna întotdeauna muncă din greu până noaptea. Iar în ziua aceea se lungise și mai mult căci în clipa în care McFay pusese mâna pe ultimul episod din *Marile speranțe*, împrumutat de Nettlesmith după prânz, urcase valvârtej și își împărțise ora de lectură cu Malcolm Struan, savurând amândoi pagină după pagină. Coborâse apoi, încântat de faptul că totul se sfârșise cu bine pentru Pip și fată, și că în ediția din luna viitoare avea să înceapă o nouă poveste de Dickens.

M.S. a fost înfuriat de scrisoarea mamei sale de azi (vaporul cu aburi Shift Wind, o zi întârziere, un om căzut peste bord într-o furtună în largul Shanghai-ului: prins sub salve în strâmtoarea Shimonoseki: vreo douăzeci de obuze dinspre țărm – nici o stricăciune, slavă Domnului!) Am răspuns cu lapte și miere la ghiulelele epistolare ale Dnei S. (încă nu i-a ajuns la urechi vestea cu petrecerea – va declanșa o explozie de la Hong Kong până la Java), dar nu cred să reușesc să calmez apele.

I-am scris că A. s-a mutat la Legația franceză, dar m-ar mira să o liniștească măcar cât negru sub unghie pe Dna S.; M.S., în schimb, nu și-a găsit locul toată ziua de furie că A. n-a venit să-l vadă. Iar s-a zborșit la Ah Tok care acum e în toane extrem de proaste pe care le-a transmis și celorlalți servitori, ayeeyah!

Trebuie să precizez că, în ciuda durerii, M.S. e mult mai înțelept decât mă așteptam: se pricepe bine la afaceri în general, și chiar la comerțul internațional – acum e de acord cu mine că aici e un mare potențial. Am discutat cazul Brock și am hotărât amândoi că de aici nu se poate face nimic, dar că, de cum se va înapoia el la Hong Kong, o să le arate el. A refuzat din nou ideea de a pleca înapoi cu nava-poștă – Hoag stă deoparte și nu-mi e aliat; cu cât Malcolm se odihnește mai mult aici, cu atât mai bine, după opinia lui, o călătorie în condiții proaste ar fi dăunătoare.

Am avut o primă întrevedere cu japonezul Nakama (mai mult ca sigur un nume de împrumut), care e fără îndoială mai important decât pretinde a fi. Un samurai, un ronin în afara legii, care vorbește ceva engleză, care vrea să-și tundă coada pentru că a decis să renunțe la rangul de samurai, care dorește să se îmbrace ca noi e cu totul ieșit din comun, și se cere supravegheat. Dacă măcar jumătate din ce spune e adevărat, am făcut, via Tyrer (ține-l, Doamne!), un pas de gigant în materie de spionaj. Păcat că

Nakama n-are idee de afaceri: singura informație utilă a fost că Osaka, nu Yedo, e centrul comercial cel mai important din Japonia: cu atât mai mare interesul de a face presiuni pentru a ni se îngădui cât mai grabnic să pătrundem în orașul ăsta. Nakama trebuie cultivat, asta e sigur, și...

O bătaie în oblon, McFay se uită la ceasornic: aproape zece. O oră mai târziu. Nu conta: timpul în Asia curge altfel. Fără grabă, se ridică de la masa de scris, își strecură micul revolver în buzunarul lateral al redingotei, se îndreaptă spre ușa pe care o folosea numai el și o deschise. Afară se aflau două femei învăluite în mantii cu glugi, însoțite de un servitor. Tustrei se înclină. McFay le invită pe femei în casă. Îi dădu câteva monezi omului, care mulțumi, se înclină din nou, și se înturnă de-a lungul aleii din spate către Yoshiwara. McFay încuie la loc ușa.

— Hei, Nemi, tu la fel frumoasă, *neh?* și zâmbind, o luă în brațe pe una dintre tinere.

Ea îi zâmbi larg de sub glugă: de un an avea șansa de a-i fi *musume*, întreținută fiind de el de șase luni încoace.

— Hei, Jami-san, tu bunu, hei? Asta *musume* sora mea. Shizuka. Dulce, *neh?*

Timidă, cealaltă fată își înlătură gluga, zâmbind stânjenită. McFay fu plăcut surprins – Shizuka era la fel de fragedă ca Nemi, la fel de atrăgătoare și înmiresmată.

— *Hai*, zise el.

Și amândouă se simțiră ușurate că fata trecuse primul examen. Era întâia oară că McFay aranja o întâlnire pentru altcineva. Cu stângăcie, o rugase pe Nemi să se asigure că mama-san înțelesese că era vorba de o fată pentru însuși tai-panul și trebuia, în consecință, să fie deosebită. Ambele tinere erau puțin trecute de douăzeci de ani și abia îi ajungeau lui McFay la umăr. Se simțeau acum mai în largul lor, deși știau prea bine că adevăratul examen abia urma.

— Shizuka, eu plăcere văd tine. Tai-pan om mare, îi zise McFay cu bunătate în glas, apoi se întoarse spre Nemi, arătând unde se afla rana lui Struan. Ea știe de rană, *neh?*

— *Hai*, esp'ricu, Jami-san, dădu Nemi din cap, și-și arătă dinții strălucitor de albi. *Dozo*, haine răsatu aicea, ori susu?

McFay o luă înaintea lor pe scara cea mare, bine luminată de lămpile cu ulei. Nemi sporovăia cu fata cea nouă, care nu pierdea nimic din ochi. Era un obicei ca, din când în când, McFay să trimită după Nemi pentru a-și petrece noaptea aici: servitorul revenea înaintea zorilor să o însoțească înapoi la reședința pe care Jamie i-o cumpărase în incinta casei ei, Hanul Suculentei Bucurii. După zile întregi de tocmeală, achiziția casei, cu un contract pe cinci ani, îl costase zece sovereigni de aur. Alți zece pentru contractul lui Nemi pe aceeași perioadă, plus alte sume pentru un kimono în fiecare lună,

pentru coafat, o slujnică personală, plus întreaga hrană, din care nu lipsea saké-ul.

— Dar, mama-san, dacă cumva arde casa, hei? întrebare, înmărmurit el însuși de faptul că acceptase un atare preț, cu toate că rata de schimb, incredibil de avantajoasă, îngăduia în majoritatea lunilor un profit de 400\$. Ceea ce însemna că putea să aibă un cal sau doi, să consume șampanie la discreție și, în special, că toate cheltuielile curente ale lui Nemi nu urmau să depășească vreo câteva lire sterline pe an.

Mama-san fusese șocată de replica lui:

— C'rădire ca nou. P'rătește juma p'rețu, corec'tu, *neh?*

Prezentă la ultima rundă de tratative. Nemi izbucnise în râs:

— Mu'rt focu în casă, Jami-san, mu'rt hăț-hăț, *neh?*

Ajuns în capul scării, McFay o mai strânse o dată în brațe fără un motiv anume, doar pentru că meritase prețul cu vârf și îndesat, îndestulându-l cu plăcere și liniște sufletească. Pe palier se afla un scaun cu spătar înalt: Nemi își scoase mantia și o instrui pe cealaltă tânără să-i urmeze exemplul, și ambele își lăsară pelerinele acolo. Dedesubt purtau kimonouri drăgălașe și curate, părul bine coafat – crisalidele se metamorfozară în fluturi. Încântat de el însuși, McFay bătu la ușă.

— Intră.

Malcolm Struan ședea în fotoliul său obișnuit, cu un trabuc fumegându-i între degete. Elegant în halatul de casă, dar nu tocmai în largul lui.

— Salve, Jamie.

— 'Seara, tai-pan! fetele se înclină cu mare respect – McFay nu avea idee că, practic, cel mai mic detaliu din viața lui Malcolm Struan, ca și din a sa și a majorității gai-jinilor, era pe toate buzele, subiect a nenumărate și avide bârfe: averea enormă, noul statut de tai-pan, împrejurările în care fusese rănit, căsătoria iminentă. Ți-o prezint pe Shizuka, ce va rămâne cu dumneata. Servitorul va sosi în zori, exact cum ți-am spus. Voi bate la ușă. S-ar putea să fie puțin timidă, dar, în fine, nici o problemă. Iat-o și pe Nemi, care îmi e *musume*. Am, ăă... am considerat preferabil, pentru prima oară, s-o aduc și pe ea ca să înlesnească lucrurile.

Cele două tinere se înclină din nou.

— Heya, tai-pan, zise Nemi, câtuși de puțin fâstăcită, bucuroasă să-l cunoască și încrezătoare în alegerea ce o făcuse, Shizuka sora meu, bun *musume*, hey! dădu viguros din cap și, cu un mic ghionț, o îndemnă pe Shizuka să se apropie de el, fata șovăi, îngenunche și se înclină iar.

— Voi fi în apartamentul meu, dacă ai nevoie de mine.

— Mulțumesc, Jamie.

McFay închise ușa discret și se îndreptă spre celălalt capăt al coridorului. Apartamentul său era aranjat bine, de o eleganță masculină și confortabil. Trei camere, salon, dormitor, cameră de oaspeți, toate prevăzute cu șemineuri și baie. Pe bufet se aflau carne rece, pâine proaspătă și – preferința ei! – o plăcintă, de-abia scoasă din cuptor, cu mere de Shanghai. Saké într-un vas cu apă caldă și whisky Lock Vel de la distileria privată Struan, după care Nemi se înnebunea. Imediat ce ușa fu încuiată ea se ridică pe vârfuri și îl sărută cu foc.

— Nu văzutu șase zire, întâi patu, apoi ba-e! zise ea, răsturnând ordinea obișnuită.

Inima lui McFay prinse a bate mai repede, deși nu era nici o grabă. Nemi îl luă de mână, și îl duse în dormitor, împingându-l pe jumătate în pat; îngenunche să-i scoată ghetele și începu să-l dezbrace, sporovăind întruna în engleza ei pidgin abia inteligibilă, spunându-i că afacerile mergeau strună în Yoshiwara, că Lumea Sălciilor propășea, nici o grijă cu Shizuka, era costisitoare, dar de cea mai bună calitate, ce mai e și cu zvonurile astea despre război, noi nu vrem să fie război, doar să fie de lucru, și uite că am un kimono nou cu crape imprimați, un pic cam scump, e adevărat, „*daru ichiban*, Jami-san, mur'tu p'race la tu. Patu!”

McFay se supuse, întinzându-se în patul cu baldachin. Noaptea era taman bună, nici caldă, nici prea rece. Nemi își desfăcu *obi*-ul, lăsând să-i cadă kimonoul și lenjeria. Complet goală, fără urmă de sfială sau vinovăție, ca toate celelalte *musume* (una din obiceiurile lor aparte, după care, uluiți, McFay și ceilalți gai-jini se dădeau în vânt) își scoase acele de păr, apoi își scutură pletele și, lăsându-le să-i ajungă la brâu, se îndreptă în pas triumfal spre baie, unde o aștepta prima bucurie a nopții. Nemi se așeză pe scaunul de toaletă, căută lanțul cu mâna, și trase apa. Torentul de apă se prăvăli cu zgomot în vasul de porțelan și, ca de obicei, Nemi bătu din palme de bucurie. Când văzuse closetul pentru prima oară, refuzase să creadă că e cu puțință una ca asta. „Unde duce apa?” întrebuse. McFay îi explicase și-i făcuse desene, da nu o convinsese până ce nu-i arătase țevile și nu o dusesse în grădină la locul unde se afla bazinul de decantare acoperit, ca și toate conductele, rezervoarele de apă, vasele de closet, chiuvetele, robinetele și cele trei căzi importate din Anglia, de la Hong Kong și de la Shanghai, unde începuseră să se fabrice diversele instalații destinate vastelor piețe din India și Asia.

Nemi îl rugase să-i permită să le arate și prietenelor sale. El acceptase cu mândrie, căci, spre supărarea lui Sir William și furia lui Norbert Greyforth, aceasta era prima instalație de acest fel din Japonia, și servise drept model unei duzini de imitații mai mult sau mai puțin reușite, în orice caz lipsite, în general, de apă caldă și rece.

Pentru casa Struan, doar ce reprezenta culmea progresului era acceptabil. Astfel, adevărate excursii cu ghid în cadrul cărora o minoritate norocoasă putea examina miraculoasa scaldă a lui Jami-san deveniseră una din atracțiile esențiale din lumea gai-jinilor: sporovăind de zor, ca tot atâtea păsări exotice, diversele *musume* se înclinau, cu respirația tăiată, și, într-o destrăbălare de aplauze, trăgeau apa cu încântare. Nemi se spală pe mâini. Cu un suspin de plăcere, se strecură între cearșafuri, alături de partenerul ei.

Phillip Tyrer era epuizat și aproape adormit, Fujiko îi suportă o vreme greutatea cu răbdare apoi începu să se desprindă de sub el.

— *Iyé, matsu*. Nu, nu pleca... Așteaptă, murmură el.

— Vreau doar să aduc un prosop, Taira-san. Prosop, înțelegeți?

— Ah, da, prosop. Tu stai eu aduc...

— *Oh, nu*, nu se poate, e datoria mea. Lasă-mă te rog... Nu face mofturi și nu fi rău.

Fujiko chicoti în timp ce Phillip o îmboldea cu nasul ținând-o strâns: pricepută însă fiind, și cunoscându-și meseria, ea așteptă. Mica încăpere era acum liniștită. Noaptea era frumoasă, vântul înfoia ușor copacii și tufișurile. Dinspre ferestrele culisante se simțea curent, încă agreabil și calduț. Flacăra lămpii pâlpâia. O clipă mai târziu, Fujiko se strecură și fără să-l deranjeze intră în baia unde se afla un hârdău înalt de lemn, umplut ochi cu apă caldă, așezat pe un grătar ce permitea evacuarea apei când se scotea dopul. Săpun parfumat, vas de noapte, prosoape curate. Fujiko se învioră și se șterse cu un prosop umed. Reveni în odaie, curăță și-și șterse partenerul cu un prosop cald. El rămase tot timpul cu ochii închiși, aproape gemând de plăcere, rușinat că ea îl spăla pe el când, normal ar fi fost invers.

— Ah, Fujiko-chan, ești minunată.

— Deloc, e plăcerea mea, răspunse ea, nerevenindu-și din uimire, și chiar stânjenită de ciudățeniile gai-jinilor care arareori se îmbăiau, erau cotropiți de rușine și vinovăție când era vorba de plăcerile patului, se arătau supărător de posesivi, adesea mânioși că mai avea alți clienți.

Ce prostie! Ei doar ce erau? Nu clienți? Își întorceau fața, rușinați, când ea se dezbrăca pentru desfătarea lor, sau se acopereau când erau abia despuiați pe jumătate, preferând să facă dragoste pe întuneric când toată lumea știe că mare parte din plăcere vine tocmai pentru că vezi, cercetezi cu simțurile, observi ce se întâmplă. Sau se roșeau până în albul ochilor când ea încerca și alte mijloace mai delicate pentru prelungirea Momentelor cu Zeei, vremea Norilor și a Ploii. Nu, gai-jinii nu sunt ca noi: mai întotdeauna preferă Poziția Întâi de Urgență, rareori Ademenirea Găinii sau Vremea Cireșilor în Floare, neîngăduindu-mi nici o ocazie de a-mi demonstra priceperea. Când

încep să mă joc pe lumină cu Călugărul Chior atâtea jocuri care să-l ațâțe, de-a uite-o-nu-e, Peste Dragon, Însămânțarea de Primăvară sau Furtul Mierii – jocuri pe care tânărul cel mai lipsit de experiență le-ar dori și aprecia – iată că gai-jinul se dă la o parte, mă trage ferm, dar cu tandrețe, ce-i drept, lângă el, mă sărută pe gât și bolborosește aiureli fără noimă.

— Acum vă masez până adormiți, îi spuse ea.

— Nu înțeleg „mahasezu”.

— Masez, Taira-san. Așa, uite.

— Ah, masez, înțeleg, mulțumesc, da.

Degetele lui Fujiko erau gingașe și fermecate: Phillip se lăsă purtat spre somn. Abia crezând că putea avea atâta noroc, mândru de vloga lui, de faptul că ea terminase în culmea fericirii de trei ori, iar el numai o dată. Ce conta că Raiko îi spusese că Fujiko urma să plece la ea în sat a doua zi, lângă Yedo, să-și vizitele bunicul bolnav?

— Dar numai pentru câteva zile, Taira-san.

— Ah, regret, Raiko-san. Rog, Raiko-san, câte zile plecată?

— Câte zile va fi plecată! Doar trei.

— *Ah, mulțumesc. Câte zile va fi plecată!* repetase Tyrer, care o rugase și pe ea și pe Fujiko să-l corecteze cu fiecare ocazie.

Trei zile. O să am timp să-mi revin, Doamne-Dumnezeule, ce bine-a fost! Oare ce-o să fie când *roju* va primi depeșa? Sunt sigur că sfatul meu e bun și că Nakama mi-a spus adevărul – am de ce să-i fiu recunoscător, slavă Domnului, Sir William era în al nouălea cer, cât despre Fujiko... Adormită de dulcea ei atingere, în mintea lui Tyrer apăreau și Fujiko și Nakama, într-o încâlceală de vise ba umbra prin Japonia, un tărâm cu totul diferit și învăța japoneza, o avalanșă de cuvinte și fraze dădea năvală peste el. Salteaua era tare, greu de suportat, dar Tyrer zăcea întins confortabil, pe burtă, bucurându-se de apropierea lui Fujiko. Doamne, ce obosit mai sunt! Nu suport gândul că s-ar putea să aibă și alți clienți. Trebuie să fie a mea, numai și numai a mea. Măine am să-l rog pe André să mă ajute. Fără să întoarcă capul, întinse o mână și îi mângâie coapsa. Ce piele dulce și mătăsoasă!

Unde am rămas? Ah, da, la *roju*. O să le arătăm noi pramatiilor! Tare urâtă chestia cu nava-poștă în care au tras cu tunul, și dacă nu se ocupă de asta Bakufu, dracul să-i ia, înseamnă că trebuie să radem noi bateriile alea. Să nu uit că Nakama e din Choshu și nu trebuie să afle o vorbă. Oare-aș putea să-l folosesc ca mesager? Și dacă *roju* n-are de gând să-i tragă de urechi pe dracii ăia ai lui Satsuma, va trebui să-i strivim tot noi. Ce obraznicie pe daimyo ăsta să pretindă că nu-i poate identifica pe asasinii lui Canterbury, doar din trupele lui au venit scârbele, și i-am văzut cum hăcuiau brațul lui Canterbury, și cum a țâșnit sângele... Degetele lui Fujiko înghețară.

— S-a întâmplat ceva, Taira-san?

Înainte de a-și da seama ce face, Tyrer o cuprinse brutal în brațe, stăpânit parcă de dorința de a sugruma calea Tokaido; apoi, când coșmarul se potoli, se întinse pe spate, trăgând-o pe Fujiko după el, bucurându-se de contactul unduitor al corpului ei, îi plăcea atât de mult, recunoscător pentru prezența ei lângă sine, așteptând coșmarul să se întoarcă în vizuina de unde ieșise.

Fujiko tăcea, nemișcată, se gândea din nou că gai-jinii erau o spiță aparte, de neînțeles. Nu-i plăcea să se odihnească astfel rezemată de el; era mulțumită că prima descătușare se petrecuse corect, că clientul era satisfăcut, încredințată că meritase onorariul suplimentar.

Cu ocazia împărțirii întâlnirilor în dimineața aceea, Raiko îi comunicase că tariful ei urma să crească: „Doar cu Taira, fiindcă vei avea de lucru în plus. Ai în vedere că se poate dovedi a fi șansa ta cea mare, Fujiko, un mușteriu pe termen lung cu mult mai valoros decât Kan-ter-buri-san, dacă avem grijă și îi ești pe plac. Franțuzul mi-a spus că e o persoană oficială importantă, așa că străduiește-te să-i intri în voie. Vorbește doar japoneza, nu pidgin, fă-te dascăliță, încurajează-l. Nu uita că e ridicol de timid și nu știe nimic, și nu aduce vorba despre Kan-ter-buri. Ne vom preface că trebuie să pleci pentru câteva zile, dar nu-ți face griji, am doi clienți pentru tine mâine – un gai-jin, după-amiază, o persoană civilizată la noapte...”

Cu un protector generos timp de un an sau doi mi-aș putea plăti repede datoriile și aș duce o viață mult mai bună decât acum, alegându-mi clienții, se apucă Fujiko să viseze, smulgându-se din prezent precum avea obiceiul să o facă în prezența clienților, proiectându-se într-un viitor în care urma să trăiască fericită cu soțul ei, un agricultor bogat, și patru sau cinci fii. Își vedea deja casa de la țară înconjurată de multele lanuri de orez, înspicate de nenumărați muguri de iarnă sau primăvară, anunțând încă o recoltă abundentă, soacra ei, blândă și bună, avea să fie mulțumită de ea, pentru jug ar fi avut o pereche de boi, în grădină flori și...

— Ah, Fujiko, mulțumesc, ești minunată...

Ea se cuibări mai aproape și îl complimentă pentru vigoarea și virilitatea lui.

— *Cum?* zise el, somnoros.

Ea îi răspunse mângâindu-l intim cu mâna. Phillip se feri.

— Nu, Fujiko, te rog, întâi dorm. Nu, mai încolo, te rog...

— Ah, dar un bărbat plin de vlagă ca domnia ta..., susură ea și, ascunzându-și plictisul, își făcu mai departe datoria.

Ori căscă și își îndepărtă ochiul de gaura din perete.

— Am văzut prea destul. Strigător la cer!

— Întru totul de acord – Hiraga vorbea și el încet. Lamentabil. Fujiko s-a dovedit atât de nepricepută cum nu mi-a fost dat să văd. *Baka!*

— În locul lui Taira, mi-aș cere banii înapoi.

— Și eu. *Baka!* Ore întregi n-a reușit să-l încălzească. Cât despre el... Poziția întâi o dată – ca să nu mai vorbim de Urgență: zece mișcări de cur și bum! Peste Lună! Ca un rățoi!

Ori fu silit să-și astupe gura cu mâna pentru a-și potoli râsul; după care lipi la loc, cu mare grijă, bucățile de hârtie peste găurile făcute într-un colț nevăzut al panoului shoji. Amândoi se strecurară apoi afară și, prin poarta secretă din gard, printre tufișuri, reveniră la lăcașul lui Ori.

— Saké!

Pe jumătate adormită, slujnica le aduse platoul, îi servi, apoi ieși, târându-și picioarele, nereușind încă să nu se mai holbeze la figurile lor cu totul schimbate. Ori și Hiraga ținură fiecare câte un toast și umplură iar cupele; o încăpere mică și agreabilă, intimă, luminată cu lumânări; alături, saltelele de dormit erau gata pregătite. Săbiile se aflau pe suporturile joase de lemn lăcuit. Raiko încălcase regula din Yoshiwara ce interzicea armele în incinta cartierului: era vorba de shishi, lui Hiraga i se publicase portretul, și ambii juraseră pe *sonno-joi* să nu facă uz de spade contra nimănui din casă ori contra vreunui oaspete, decât dacă vor fi nevoiți să-și apere pielea.

— Nu-mi vine să cred că Taira s-a lăsat păcălit când Fujiko s-a prefăcut că a ajuns la Momentul cu Zeii, Hiraga. Chiar, așa, de trei ori, una după alta! Proastă actriță mai e! Și el – e oare chiar atât de netot?

— Așa s-ar zice, răspunse Hiraga râzând și frecându-și de zor creștetul și tâmpile. Ha, cu o sculă de mărimea aia ar fi trebuit s-o facă să guițe. Or fi toți gai-jinii, clădiți așa?

— Ce contează? Oricum, degeaba o are.

— Nici un pic de finețe, Ori! Ce-ar fi să-i fac rost de o carte de sfaturi, ca pentru miresele virgine?

— Mai bine îl ucidem, pe el și pe ceilalți, și incendiem colonia!

— Răbdare, o vom face. Avem tot timpul.

— E o țință perfectă, iar avem o ocazie neprețuită, zise Ori, cu oarecare agresivitate în glas.

Hiraga îl privi atent, subit cuprins de răceală:

— Da, dar nu acum, e prea important.

— Chiar tu ai spus că, dacă am reuși să-i scoatem din pepeni, ar bombarda Yedo, ceea ce ar fi excelent pentru propășirea cauzei noastre.

— Da, ai dreptate, dar avem timp – Hiraga nu-și trădă cu nimic îngrijorarea, îl domoli, căci ținea să nu piardă controlul asupra lui. Taira îmi răspunde la toate întrebările. Nimeni nu mi-a spus, de pildă,

că gai-jinii se luptă unii cu alții ca niște câini, mai rău decât niște daimyo înainte de epoca lui Toranaga – asta ne-au ascuns-o olandezii, așa e?

— Sunt cu toții niște mincinoși și niște barbari.

— Așa e, cu siguranță că sunt sute de astfel de informații ce ne vor deschide calea să-i jucăm cum vrem noi, să-i stăpânim. Trebuie să învățăm totul, Ori, și, după aceea, când vom face parte din noul Bakufu, îl vom întărâta pe german contra rusului, pe rus contra francezului, pe francez contra englezului, contra americanului...

Hiraga se cutremură amintindu-și puținul spus de Tyrer cu privire la acel război de secesiune, la bătălii și victime, la toate acele arme moderne și sute de mii de combatanți, la incredibila întindere a ținuturilor gai-jin.

— Astă-seară mi-a spus că marina engleză stăpânește oceanele lumii, și că e de două ori mai mare decât următoarele două forțe navale luate la un loc, cu sute de nave de război și mii de tunuri.

— Minciuni. Exagerări menite să te înfricoșeze. Vor cu toții să ne subjuge. Umblă după secretele noastre.

— Nu-i comunic decât ce consider eu că poate să știe – Hiraga râgâi, iritat. Ori, trebuie să aflăm cât mai multe despre ei. Câinii ăștia au cucerit cea mai mare parte din lume – au umilit China și au ars Pekinul; anul acesta francezii au pus stăpânire pe Cochîn-China și sunt pe cale de a coloniza Cambodgia.

— Da, dar francezii i-au ațâțat pe prinții indigeni unii contra celorlalți, ca englezii în India. Aici suntem în Nippon. Noi suntem altfel – aici e pământ divin. N-au să ne cucerească, cu toate tunurile lor – chipul lui Ori se schimonosi. Chiar dacă atrag câțiva daimyo de partea lor, chiar dacă reușesc așa ceva, ei bine, cei care vor rămâne dintre noi tot îi vor măcelări.

— Nu fără tunurile și știința lor.

— Ba da, fără tunuri, Hiraga-san.

Hiraga dădu din umeri și mai turnă saké. Mai erau destui shishi care împărțeau zelul lui Ori și care uitaseră cuvintele lui Sun Tzu: *Cunoaște-ți vrăjmașul ca pe tine însuși, și o sută de bătălii vei câștiga.*

— Sper să ai dreptate. Până una-alta, eu încerc să aflu cât mai multe lucruri. Măine mi-a promis să-mi arate o hartă a lumii – un „at’ras”, așa i-a zis.

— De unde știi că nu e falsă, măsluită?

— Nu mi se pare posibil să fi falsificat o hartă. Poate că voi reuși chiar să obțin o copie, am putea să facem rost de o traducere, și de unele manuale școlare – entuziasmul îi revenea treptat. Taira spune că au noi metode de a socoti, predate și în școlile obișnuite, și măsurători astronomice, numite *rong-it-udine*, *rat-tit-udine* – Hiraga pronunță cuvintele cu greutate – care într-un fel sau altul îi ajută să navigheze

peste ocean cu mare precizie, la o mie de *ri* de țărături. *Baka!* Ce puțin știu și eu! *Baka!* Nici engleza n-o pot citi.

— Vei putea, zise Ori, eu nu voi putea niciodată; vei face parte din noua orânduire, eu nu.

— De ce spui asta?

— Eu divinizez *sonno-joi*. Mi-am compus deja poemul funebru și l-am recitat. I l-am spus lui Shorin în noaptea atacului. *Baka*, a fost ucis prea devreme – Ori sorbi ce rămăsese pe fundul bolului, turnă ultimele picături, comandă încă un rând și cu ochii mici, îl fixă pe Hiraga. Aud că seniorul Ogama va ierta pe orice shishi din Choshu care se va dezice de *sonno-joi*.

Hiraga făcu un semn afirmativ din cap.

— Mi-a scris tata despre asta. Pentru noi nu înseamnă nimic, pentru shishi din Choshu.

— Există un zvon cum că Ogama stăpânește Porțile, și i-a dat pe toți ceilalți de-o parte; ba chiar se zice că luptele au reînceput între trupele lui și Satsuma.

— Mulți daimyo se lasă prost sfătuiți uneori, zise Hiraga, ridicând și el ușor tonul, mai ales că nu-i plăcea întorsătura discuției, conștient de faptul că, cu fiecare bol, Ori era din ce în ce mai arțăgos, iar Raiko îi spuse din nou în acea seară că Ori era ca un vulcan fumegând. Ne-am înțeles cu mult în urmă – adăugă el – că nu suntem legați de actele, bune sau rele, ale șefilor noștri ereditari.

— Dacă Ogama ține Porțile, ar putea restitui puterea împăratului și înfăptui *sonno-joi*.

— Poate că o va face; poate chiar a făcut-o.

Ori își dădu bolul peste cap:

— Va fi o ușurare să plec din Yokohama. Aerul e otrăvit. Mai bine ai veni cu mine la Kyoto. Te poți molipsi în cuibul ăsta de mincinoși.

— Vei fi mai în siguranță fără mine în drum spre Kyoto. Chiar fără păr, aș fi recunoscut.

O pală bruscă de vânt lovi acoperișul de trestie și izbi un oblon întredeschis. Cei doi bărbați își îndreptară ochii într-acolo, apoi băură mai departe. Saké-ul le dezlegase oarecum limbile, dar nu le alungase gândurile ascunse, obsesia morții, presimțirea funiei ce se strângea în jurul lor. Ideea planului de ambuscadă contra shogunului Nobusada, neliniștea în legătură cu Shorin și Sumomo și, mai cu seamă, curiozitatea cu privire la tânăra gai-jin. Hiraga nu pomenise încă o vorbă de ea, nici Ori nu întrebase nimic, dar ambii erau în așteptare, ambii dădeau târcoale, ambii erau nerăbdători, și totuși nehotărâți. Ori rupse tăcerea:

— Când vine Akimoto mâine, cât anume ai de gând să-i spui?

— Tot ce știu, te va însoți la Kyoto.

— Nu, e preferabil să rămână aici, ai nevoie de un luptător în

preajmă.

— La ce bun?

Ori dădu din umeri:

— Mai bine doi decât unul. Bun – reluă el de-a dreptul – acum spune-mi unde e ea.

Hiraga descrie locul cu exactitate.

— Din câte am văzut, nu erau zăbrele la ferestre sau la ușa laterală – toată ziua se întrebasese ce să facă acum cu Ori – dacă se strecura în casă și o ucidea, fie că el rămânea în viață sau nu, întreaga colonie ar fi explodat de mânie și și-ar fi revărsat veninul asupra oricărui japonez din preajmă. Sunt de acord că ar fi o țință potrivită pentru *sonno-joj*, dar încă nu e momentul, nu atâta vreme cât nu sunt acceptat și nu am aflat destule din secretele lor.

— O țință atât de potrivită ar trebui lovită imediat. Katsumata a spus că dacă șovăi, pierzi. Secretele le putem afla din cărți.

— Am spus deja că nu sunt de acord.

— În timp ce o ucid, incendiem Yoshiwara, deci și colonia, și când toată lumea va fi năucită, ne retragem. O facem de azi în două zile.

— Nu.

— Am spus da! Două sau trei zile, mai mult nu!

Hiraga se gândi intens, la fel și Ori. Cântărind totul. Rece. Apoi spuse hotărât:

— In-ter-zis!

Tonul de hotărâre definitivă îl izbi pe Ori în plin. A doua oară în tot atâtea zile. De ambele dați în legătură cu ea. Nici un zgomot nu se mai auzi în încăpere. Amândoi calmi, neclintii. Afară se auzea vântul, care se mai potolise. Din când în când, făcea să foșnească hârtia impregnantă a shoji-ului. Ori bău, fierbând în sinea lui, dar netrădându-se; dacă ambele brațe i-ar fi fost la fel de puternice ca înainte și ar fi fost la fel de agil, s-ar fi aruncat în acel moment spre săbii pentru a se apăra de atacul care, în caz de nesupunere era inevitabil. Nu-i nimic. Într-o luptă directă, chiar dacă aș fi în cea mai bună formă, Hiraga ar fi mai iute ca mine și m-ar răni înainte să apuc arma. Prin urmare trebuie înlăturat din calea mea în alt mod. Stăpânit de voința de a se măsura cu noul său dușman, care era decis să-i deoaze planurile, Ori jură în sinea lui că nu va rupe el primul tăcerea, pierzându-și astfel cinstea obrazului. În răstimp de câteva clipe, tensiunea ajunsese la culme, devenind de nesuportat, acum era pe cale să... Pași grăbiți! Un perete shoji fu dat la o parte. Raiko avea un chip de ceară.

— Patrule Bakufu au ajuns la pod și la porțile de intrare. Trebuie să dispăreți. Iute!

Cei doi bărbați rămaseră încremeniți. Ce se întâmplase înainte nu

mai conta. Se repezică să-și ia săbiile.

— Intră în Yoshiwara? Îngăimă Ori.

— Da, câte doi, câte trei, au mai făcut-o, îi evită pe gai-jini, dar nu și pe noi, spuse în vreme ce vocea îi tremura, la fel de mult ca mâinile.

— Există o cale de ieșire prin orezărie?

— Nu prea, Ori, îi răspunse Hiraga, în locul lui Raiko, pentru că cercetase acest drum de scăpare în ajun. Terenul e neted, fără un desiș unde să te ascunzi, cale de un *ri*. Ne trezim și acolo cu ei, dacă blochează poarta și podul.

— Și zona gai-jinilor, Raiko?

— Colonia? Niciodată n-au intrat acolo. Treb... – se întoarse brusc, cuprinsă de o spaimă cumplită, în timp ce ambii bărbați își scosese ră pe jumătate săbiile din teacă.

O servitoare se apropie în goană de ei.

— Sunt afară, pe alee, și percheziționează casă cu casă, scânci ea.

— Anunță-i și pe ceilalți.

Tânăra dispăru în fugă. Hiraga încercă să-și adune gândurile.

— Raiko, unde e ascunzătoarea, pivnița secretă?

— N-avem, răspunse ea, frângându-și mâinile.

— Trebuie să fie una undeva.

Cu o mișcare ca de șarpe, Ori fu într-o clipă lângă ea, făcând-o să se dea înapoi înfricoșată.

— Unde e drumul tainic spre colonie? Iute!

Raiko mai că leșină când îl văzu pe Ori cum strânge mânerul spadei și, deși nu se auzi un cuvânt de amenințare, ea știe că e la un pas de moarte.

— Sp... Spre colonie? N... nu sunt sigură, dar cu ani în... în urmă, m-mi s-a spus... Uitasem, zise ea, și începu să tremure ca varga. Nu sunt sigură... dar vă rog să mă urmați... fără gălăgie.

Se țineau cât mai aproape de ea, în vreme ce se afundau în tufișuri, fără să ia în seamă crengile ce le tăiau calea, vântul care-i îmbrâncea, în vreme ce luna lumina destul de puternic când răzbea printre nori. Ajungând la o parte ascunsă a gardului dintre hanul ei și cel vecin, Raiko apăsă pe un nod din lemn. O bucată a gardului se deschise, scrâșnind din balamalele neunse și îmbâcsite de mizeria vremii. Fără să-i deranjeze pe cheflii, traversară grădina, deschiseră o altă porțiță, pătrunzând în altă grădină, și, prin spate, trecură de edificiul scund de cărămidă – o construcție făcută să reziste la incendiu, ce servea drept seif pentru lucrurile de valoare, și ajunseră în cele din urmă în zona puțurilor și rezervoarelor de apă, acestea din urmă umplute parțial de ploaie și în parte de șirurile de culi care cărau găleți de apă ziua. Gâfâind, Raiko indică cu degetul capacul unuia dintre puțuri:

— Cred... cred că e aici.

Hiraga înlătură capacul: în peretele din pământ erau împlântate scoabe de fier ruginite, ca reazem pentru mâini și picioare. Nici un semn de apă dedesubt. Încă stăpânită de teamă, Raiko șopti:

— Mi s-a spus că duce la un tunel... Nu sunt sigură, dar mi s-a spus că trece pe sub canal. Nu știu unde iese în partea cealaltă. Am uitat cu totul... Acum mă duc...

— Stai! tăindu-i calea, Ori luă o piatră de pe jos și o azvârli în puț. Se auzi un plescăit puternic. Cine a săpat tunelul?

— Bakufu, din câte mi s-a spus, când a fost ridicată colonia.

— Cine ți l-a arătat?

— Un servitor, nu mai știu care din ei; i-a văzut pe Bakufu la treabă... – tustrei priviră grăbiți în direcția din care veniseră, de unde se auzeau voci mânioase. Trebuie să mă duc...

Raiko dispăru pe drumul urmat la venire. Neîncrezători, Ori și Hiraga scrutară adâncul puțului.

— Dacă l-a săpat Bakufu, Ori, s-ar putea să fie o cursă întinsă celor ca noi.

Dintr-o casă situată în apropiere răsunau înjurături în engleză: „Ce dracu' vrei? Cară-te!” Ori își înfipse spada la brâu. Stingherit de rana de la umăr, trecu peste buza gurii puțului și începu să coboare. Hiraga îl urmă, închizând capacul în urma lui. Bezna părea și mai profundă. Ori atinse pământul cu piciorul.

— Ai grijă, cred că e o treaptă.

Vocea îi era sugrumată și multiplicată de un ecou sinistru. Hiraga veni lângă el, orbecăind, și aprinse un chibrit din cutia pe care o avea în buzunarul din mânecă.

— Eeeee, zise Ori, uluit, de unde ai așa ceva?

— Sunt peste tot în Legație – câinii ăștia sunt atât de bogați încât le lasă peste tot. Taira mi-a spus să iau și eu dacă vreau.

În lumina pâlpâindă a chibritului, zăriră gura tunelului. Era uscată și cât un stat de om. La zece picioare mai jos, apa inunda puțul. Într-o nișă se afla o lumânare veche. Hiraga avu nevoie de trei chibrituri ca să o aprindă.

— Vino!

Tunelul cobora în pantă. Cincizeci de pași mai încolo începea igrasia, pe jos erau băltoace, și chiar apă stătută pe alocuri. Lichidul fetid se prelingea prin tavanul și pereții proptiți grosolan. Lemnul putred stătea să se frângă. Pe măsură ce înaintau, aerul devenea mai stătut, respirau tot mai greu.

— Ori, ne putem opri aici.

— Nu, mai departe!

Erau amândoi nădușiți, și de frică, și fiindcă mergeau înghesuiți unul în altul prin tunelul îngust. Flacăra pâlpâi și pieri. Înjurând,

Hiraga o aprinse din nou și, ferind cu mâna ce mai rămăsese din fitil, înaintă prin apă, al cărei nivel era în creștere. Ori alunecă, dar își recăpătă echilibrul. Încă douăzeci-treizeci de pași. Apa nu contenea să crească ajungându-le acum la brâu. Aproape atingeau tavanul cu capul. Mai departe. Lumânarea abia mai pâlpâia. Mai departe! Blestemând de zor, Hiraga stătea cu ochii pe lumânare.

— Mai bine facem cale întoarsă și așteptăm unde-i loc uscat.

— Nu, mergem mai departe până se stinge lumânarea.

În fața lor, tunelul cotea, afundându-se în beznă, tavanul mai mai să atingă apa. Cuprins de greață, Hiraga continuă să înainteze cu greu, pe fundul alunecos, încă vreo câțiva pași – capul i se lipi de plafon. Încă puțin. Tavanul începu să se înalțe puțin.

— Nivelul apei scade, gâfâi el, aproape bolnav de ușurare, înaintând tot mai iute, prin nămolul duhnind.

— După cot, plafonul se înalță și mai mult. Înainte. În vreme ce lumânarea își dădea duhul, văzură solul uscat la capătul tunelului, și un puț urcând spre suprafață, altul coborând în adânc. Hiraga orbecăi prin întuneric.

— Ori, am ajuns la margine. Dau drumul la o piatră.

Secunde treceau una după alta, se auzea piatra ricoșând în pereți, tot mai adânc, apoi, departe, un plescăit.

— Ori, sunt sigur că adâncimea e de cel puțin o sută de picioare aici, îngăimă el, și teama îi puse un nod în gât.

— Mai aprinde un chibrit.

— Nu mai am decât trei.

Hiraga scăpără unul din ele, și la lumina lui văzură o serie de trepte șubrede din scoabe de fier ruginit, ducând în sus.

— De unde ai știut că Raiko cunoștea trecerea secretă?

— Mi-a trecut brusc prin minte. Trebuia să existe un tunel. În locul lor, și eu aș fi săpat unul – Ori avea un glas răgușit, întretăiat de o respirație anevoioasă. S-ar putea să fie oameni postați sus, la pândă. Au să ne dea brânci înapoi, sau o să ne aruncăm singuri în puț.

— Da.

— Grăbește-te. Nu mai suport să mai stau aici, urcă!

Nesimțindu-se nici el în apele lui, Hiraga își pregăti sabia de la brâu. Ori se dădu înapoi cu neliniște, încleștându-și mâna pe mânerul armei. Brusc, cei doi se aflară față în față, aproape, poate, de scăpare, dar conflictul dintre ei rămăsese același. Chibritul pâlpâi, și se stinse. În beznă aceea adâncă, nu se mai vedeau unul pe celălalt. Din instinct, se retrăseseră, fiecare lipindu-se de pereții tunelului, ferindu-se de gura hăului. Mai ager în luptă, Hiraga, pusese un genunchi în pământ și, cu mâna pe mânerul sabiei, gata să-i reteze lui Ori picioarele în caz de atac, pândea cu urechile ciulite un eventual zgomot de armă scoasă din teacă.

— Hiraga! răsună vocea hârâită a lui Ori, în întuneric, destul de departe de Hiraga. Vreau s-o văd moartă, am să merg după ea, pentru *sonno-joi* și pentru mine. Tu vrei să rămâi. Atunci rezolvă tu problema asta.

Hiraga se ridică fără zgomot în picioare.

— Rezolv-o tu, șuieră el, și își schimbă imediat, neauzit, poziția.

— Nu pot! Nu pot s-o rezolv, am încercat.

Hiraga șovăi, așteptându-se la o cursă.

— Întâi pune jos săbiile.

— Și apoi?

— Apoi, pentru că femeia te obsedează mai presus de *sonno-joi*, nu vei fi înarmat când vei fi în tovărășia mea la Yokohama. Vei pleca spre Kyoto mâine și te vei duce drept la Katsumata, mai marele tău din Satsuma. Când te întorci, facem exact cum ai spus.

— Și dacă nu mă întorc?

— Atunci o voi face eu – atunci când voi socoti că a sosit momentul potrivit.

Glasul lui Ori deveni și mai găjâit:

— Dar ar putea să plece, să scape, *neh?* Dacă pleacă înainte de întoarcerea mea?

— Voi avea grijă să nu-mi scape nici o mișcare pe care o face și îți voi trimite vorbă. Dacă nu te poți întoarce la timp, atunci voi hotărî eu. Ea... și cu soțul ei, dacă vor fi căsătoriți atunci... se vor duce doar la Hong Kong. Tu – sau noi – putem merge după ei acolo. Hiraga auzi respirația grea a lui Ori și rămase în expectativă, luându-și toate măsurile contra unui atac neașteptat. Știa că nu poate avea încredere în Ori câtă vreme trăia femeia aceea și se afla aproape, dar, deocamdată, acesta părea să fie planul cel mai potrivit și ar fi fost păcat să-l ucidă. Avea nevoie de istețimea lui... De acord?

Așteptă. După o lungă tăcere, Ori răspunse:

— Bun. Apoi?

— Ultimul lucru: aruncă-ți crucea în puț.

Hiraga îl auzi cum trage furios aer adânc în piept. Tăcerea deveni mai apăsătoare.

— Bine, Hiraga-san. Te rog să mă ierți.

Cu auzul lui fin, Hiraga prinse un foșnet de haine: ceva trecu pe lângă el, după care se auzi un sunet metalic – cel al unui obiect care lovea peretele puțului în spatele lui ca apoi să cadă în hău. Auzi sunetul săbiilor puse pe pământ. Hiraga aprinse un chibrit: Ori era acum total lipsit de apărare. Hiraga se repezi spre el. Ori se trase speriat înapoi, dar adversarul lui se mulțumi să ridice săbiile, pe care avu răgazul să le arunce în puț înainte de stingerea chibritului.

— Te rog să mă ascuți, Ori, și nu vei avea a te teme. Urc eu primul: așteaptă până ce te strig.

Treptele erau mâncate de rugină, îl răneau, unele nici nu se țineau bine. Urcușul era periculos. Într-un sfârșit, ușurat, Hiraga zări, departe, gura puțului deschisă spre cerul înstelat, brăzdat de nori. Zgomote nocturne, șuieratul vântului, vuietul mării. Continuă să urce, cu mai multă luare-aminte; cu ultimele puteri se trase de buza ghizdului de piatră. Hiraga se uită împrejur. Puțul abandonat se afla alături de gardul canalului, într-o zonă năpădită de buruieni și gunoaie. Țărml era aproape. Case năruite, drumuri noroioase, cu fâgașe adânci. Un mârâit de câine prin preajmă. Voci gătuite ce cântau, aduse de vânt. Hiraga se orientă: erau în Mahalaua Bețivanilor.

YEDO

Vineri, 19 octombrie

Castelul din Yedo era scăldat în lumina dimineții; pescarul Misamoto – falsul samurai și spion al lui Yoshi – zăcea în genunchi, în fața unei reuniuni de urgență a Sfatului Bătrânilor, cu versiunea engleză a răspunsului lui Sir William tremurându-i în mână. Lângă el, se făcuse mic de spaimă un funcționar Bakufu.

— Vorbește, pescarule! repetă Anjo, mai-marele sfatului, în tăcerea plină de tensiune, înghețată, ce se așternuse peste sala de consiliu. Nu contează dacă nu înțelegi toate cuvintele eng'rezești. Vrem să știm dacă împuternicitul Bakufu a tălmăcit mesajul corect. Asta spune mesajul gai-jin? Cu exactitate?

— Ăă, deci, da, mai mult sau mai puțin, înălțimea ta, bâigui Misamoto, atât de înfricoșat încât abia putea deschide gura. E cum... a zis seniorul împuternicit, e... e mai mult sau mai puțin, înălțimea ta... mai mult... sau...

— Ai oare alge în loc de limbă și măruntaie de pește în chip de creier? Iute! Seniorul Yoshi spune că citești eng'reze – citește dară!

Cu o oră înainte, Anjo fusese trezit din somn de împuternicitul Bakufu care, într-o stare de profundă neliniște, îi aduse răspunsul în olandeză și engleză.

Anjo se grăbise să convoace o reuniune a sfatului, în fața căruia împuternicitul tocmai repetase traducerea din olandeză.

— Ce spune mesajul în eng'reză?

— Ăă, înălțimea ta, da, e, ăă...

Lui Misamoto îi pieri glasul din nou, gătit de panică. Anjo privi exasperat spre Yoshi.

— Acest creier de pește ți-e spion, zise el, cu o doză de ostilitate perfect calculată. Dumitale îți aparține ideea de a trimite după el, fă-l te rog să vorbească.

— Spune-ne ce scrie în scrisoare, Misamoto, zise Yoshi cu blândețe în glas, dar în adâncul inimii lui zguduit de mânie și jignire. Cu cuvintele tale. *Adevărul.*

— Da, înălțimea ta, e mai mult sau mai puțin cu... cum a spus seniorul împuternicit, înălțimea ta, bâigui iar Misamoto, dar aceas... această scrisoare e... Nu știi toate cuvintele, înălțimea ta, dar unele sunt, ăă..., îngăimă el, cu chipul schimonosit de frică.

Yoshi așteptă un moment.

— Mai departe, Misamoto, nu-ți fie teamă, rostește adevărul, oricare ar fi el. Adevărul ne trebuie.

— Ei bine, înălțimea ta, șeful gai-jin, se bâlbâi Misamoto, zice că

pleacă spre Osaka în unsprezece zile, precum a spus împluternicitul, dar nu, nu ca să facă o... o „vizită ceremonială”... – se cutremură sub forța privirilor sfetnicilor, îngrozit în atare măsură încât îi curgea nasul și i se prelingeau balele pe bărbie, apoi explodează brusc. Nu e deloc mulțumit..., adică e tare furios, și merge... merge la Osaka cu flota, se îndreaptă în forță spre Kyoto cu tunul, cu ghiulele de șaizeci de livre, cu cavalerie și soldați, să-l vadă pe Fiul Cerului și pe seniorul shogun – chiar îi numește, Sire, împăratul Komei și tânărul shogun Nobusada.

Li se tăie suflarea de uluire tuturor celor de față, până și celor din gărzi, în mod normal impasibili, și care n-ar fi trebuit nici să audă ce se petrece. Misamoto își lipi capul de tatami, și acolo rămase. Yoshi îndreptă degetul către împluternicitul Bakufu care se făcu alb ca hârtia când simți privirile tuturor ațintite asupra sa.

— Așa se spune acolo?

— Dacă se spune vizită ceremonială, înălțimea ta? Pentru augustele urechi ale domniilor voastre, aceasta trebuie să fie tălmăcirea corectă... Formularea barbarilor este necioplită și jignitoare, și ar trebui interpretată – este opinia mea sinceră – ca vizită ceremonială, de stat...

— În mesaj se spune de tunuri, cavalerie și celelalte?

— În principiu, înălțimea ta, seri...

Spre uimirea tuturor, Yoshi aproape zbieră:

— Da sau nu?

Înaltul funcționar înghiți în sec, cutremurat că i s-a poruncit să răspundă atât de direct, pentru prima oară în viață, îngrozit de tonul agresiv, care nesocotea regulile, uzanțele și subtilitățile diplomatice.

— Îmi pare rău că trebuie să vă informez că, în principiu, aceste lucruri sunt menționate. O atare impertinență, însă, e cu siguranță o greșeală, și...

— De ce nu ai tălmăcit exact?

— Pentru urechi auguste, înălțimea voastră, o interpretare e necesară...

— Sunt numite augustele persoane? Da sau nu?

— Numele sunt amintite, dar...

— Caracterele numelor lor sunt corecte?

— După toate aparențele, înălțimea voastră, o interpretare e necesară...

— Scrie imediat o tălmăcire exactă a mesajului – cuvintele dure fură rostite încet, dar violența din ele păru a fi amplificată de zidurile goale ale sălii. Exactă! Astfel vei proceda cu toate mesajele, dinspre sau către ei. Exact! O greșeală, și capul îți va ajunge la groapa de gunoi. Afară acum! Misamoto, te-ai descurcat foarte bine, te rog să aștepți afară.

Cei doi bărbați ieșiră în fugă. Misamoto își blestema în sinea lui ghinionul și ziua în care acceptase să-l însoțească pe Perry în Japonia, crezând că Bakufu îl va primi cu brațele deschise pentru știința lui neprețuită și îi va pune în brațe o avere întreagă. Împuternicitul jura, în același timp, să se răzbune pe Yoshi și pe mincinosul de pescar înainte ca sfatul să aplice sentința de care el, funcționar înțelept și corect, nu va putea scăpa.

Yoshi rupse tăcerea, mintea îi lucra frenetic, străduindu-se să determine următoarea mișcare în eternul conflict.

— Imposibil să îngăduim o vizită a ăstora înarmați până în dinți la Kyoto! Iată dovada a ceea ce am cerut fără încetare: ne trebuie vorbitori de engleză, tălmaci în care să putem avea încredere, care să ne informeze ce spun infectele mesaje ale gai-jinilor.

— Nu e nevoie de așa ceva, scrâșni Toyama, scuturându-și faldurile kimonoului de furie. Impertinența gai-jinilor e peste măsură de jignitoare, echivalentă cu o declarație de război. Nu se poate replica la o astfel de necuviință decât prin sânge – un freamăt străbătu gărzile. E o declarație de război – bun: în trei sau patru zile voi conduce un atac-surpriză asupra coloniei și vom termina o dată pentru totdeauna cu prostiile astea.

— Ar fi *baka*. Nu îndrăznim. *Baka!* repetă Anjo, mai mult pentru urechile celor din gărzi, căci se putea prea bine ca vreunul dintre ei să fie un tainic admirator shishi, sau *sonno-joi*. De câte ori va trebui să spun că încă nu poate fi vorba de un atac, fie el și prin surprindere!

Toyama se înroși și mai tare.

— Yoshi-san, zise el, am putea să-i strivim și să incendiem Yokohama, *neh?* Am putea, *neh?* Nu pot suporta rușinea asta, e prea de tot!

— Ai dreptate, sigur că am putea distruge Yokohama, dar Anjo-donno grăiește adevărat: nu ne putem lupta cu flota lor. Propun să continuăm ca și până acum... – calm, dar în sinea lui departe de a fi așa, Yoshi adăugă: Le dăm apă chioară, fără pește: le oferim un conclav cu Sfatul Bătrânilor în treizeci de zile, perioadă pe care o putem reduce, prin negocieri, până la opt zile, și tragem de timp cât mai mult posibil.

— Nu mă pot întâlni cu acești câini decât pe câmpul de luptă.

Yoshi își domoli furia:

— Sunt sigur că vei face tot ce va decide *roju*, dar propun ca la acest conclav să fii reprezentat de un impostor: Misamoto.

— Cum?

Toate privirile se ațintiră asupra lui.

— Va fi un excelent loctiitor.

— Un pescar stupid e incapabil de a...

— Îmbrăcat în straie de ceremonie, instruit cum să le poarte, îi va

fi suficient o săptămână să învețe. Acum arată ca un samurai, deși nu se comportă ca atare. Din fericire, nu e prost, și e destul de înfricoșat ca să ne execute ordinele întocmai. Mai presus de toate, va grăi adevărul, de care s-ar zice că ducem lipsă.

Yoshi îl văzu pe Anjo roșind. Ceilalți se prefăcură a nu observa.

— Și mai departe, Yoshi-san?

— Apoi organizăm conclavul aici, în castel.

— Nici vorbă! zise Anjo.

— Întâi propunem Kanagawa, desigur, replică Yoshi cu iritare în glas, apoi ne îngăduim slăbiciunea de a ceda.

— Nici vorbă, repetă Anjo, spre încuviințarea celorlalți.

— Ademenindu-i cu castelul, mai obținem o amânare, încă o lună, poate – vor fi nespuse de curioși – și îi primim doar la periferie. De ce nu în castel? Toți șefii gai-jini venind aici de bunăvoie, la mâna noastră? Îi putem lua ostateci, prezența lor ne va da nenumărate prilejuri să-i...

— Să-i luăm ostateci?

— E o posibilitate, printre altele, răspuse Yoshi cu răbdare, conștient că, în conflictul ce se anunța, avea nevoie de aliați. Contra lor trebuie folosită ispita. Firul de mătase, propria lor slăbiciune, nu lupta. Nu înainte de a ne putea măsura cu flota lor.

— Așa? explodează Adachi – bărbat scund și rotunjour, cel mai bogat dintre toți și, fiind de obârșie Toranaga, era prin sânge la fel de nobil ca Yoshi. Chiar crezi că e bine să tratăm cu câinii până avem o flotă comparabilă cu a lor?

— Sau până avem destule tunuri ca să le împiedicăm apropierea de țărmurile noastre! Avem nevoie numai de un sac-două de aur și se vor călca în picioare, între ei, care mai de care să ne vândă mijloacele de a-i șterge de pe fața pământului – fruntea lui Yoshi se întuneacă. Aud zvonuri că anume emisari Choshu încearcă deja să cumpere arme de la ei.

— Câini infecți! exclamă Toyama, scuipând de furie. Iarăși Choshu! Cu cât îi punem mai repede cu botul pe labe, cu atât mai bine.

— Și pe cei din Satsuma, murmură Anjo, spre aprobarea generală, apoi își întoarse privirile către Yoshi. Și pe alții!

Yoshi se prefăcu a nu înțelege aluzia adversarului. Nu contează, își zise în sinea lui, se apropie ziua.

— Ne putem ocupa de toți vrăjmașii, dar de unul câte unul, nu de toți la un loc.

— Eu votez, spuse Toyama pe un ton morocănos, să le ordonăm tuturor daimyo care ne sunt prieteni să mărească urgent impozitele și să se înarmeze. În ce mă privește, încep de mâine.

— Să-i sfătuim ar fi o formulare mai adecvată, opină cu prudență

Adachi, sorbindu-și ceaiul, platourile lăcuite, așezate în fața lor, erau decorate cu flori gingașe. Expune-ți, te rog, mai departe planul, Yoshi-donno, căci avem nevoie de toate detaliile pentru a vota.

— În dimineața zilei stabilite pentru întâlnire, Anjo-sama va cădea, din nefericire, la pat, să-mi fie cu iertare. Nefiind prezent întreg *roju*, ne va fi imposibil să ne luăm angajamente, dar vom asculta, încercând să ajungem la un compromis. Dacă acest compromis nu poate fi atins, vom fi de acord cu toată deferența, să le supunem doleanțele plenului sfatului de cum va fi posibil. Și vom amâna, și vom tot amâna, până ce vor înnebuni, împingându-i astfel pe ei să facă vreo greșală.

— Ce i-ar face să accepte o nouă amânare? întrebă Anjo, părându-i bine că nu putea să dea nas în nas cu gai-jinii, nu avea încredere în Yoshi, și se întreba în ce consta capcana.

— Căinii au dovedit că preferă negocierea și nu conflictul deschis, sunt niște lași, spuse Yoshi. Deși ne-ar putea stăpâni ușor, e limpede că nu le dă mâna.

— Și dacă refuză, și gorila asta nerușinată de eng'rezoi își înfăptuiește amenințarea și pleacă la Kyoto? Ce facem atunci? Nici gând să permitem așa ceva.

— Sunt de aceeași părere, răspunse Yoshi pe un ton ce nu admitea replică, provocând o creștere generală a tensiunii. Asta înseamnă război – un război pe care în final îl vom pierde.

— Mai bine ne războim ca niște bărbați, interveni imediat Toyama, decât să ajungem robi precum chinezii, indienii și alte seminiții barbare – bătrânul își miji ochii spre Yoshi. Dacă debarcă, votezi pentru război?

— Neîntârziat! Orice încercare de a debarca în forță, oriunde, va fi împiedicată.

— Bun. Atunci sper că vor debarca, zise Toyama cu un aer satisfăcut.

— Războiul ar fi un lucru foarte rău. Cred că vor negocia și că vom reuși să-i manevrăm în așa fel încât să renunțe la această nebulie – glasul lui Yoshi deveni mai dur. Vom reuși dacă suntem îndeajuns de ageri. Până una-alta, avem de luat în considerare afaceri mai importante, precum Kyoto, recăpătarea controlului asupra Porților, problema acelor daimyo ostili, cum să obținem o cantitate suficientă de aur pentru cumpărarea de arme, modernizarea și echiparea forțelor noastre și ale aliaților noștri. Pe de altă parte, cei din Choshu, Tosa și Satsuma trebuie împiedicați să se înarmeze sub pretextul de a ne susține, ei nedorind de fapt decât să ne atace mai grabnic.

— Trădătorul Ogama ar trebui declarat în afara legii, zise Toyama. De ce nu l-am scoate în afara legii, punând astfel din nou stăpânire pe Porți?

— Să-l atacăm ar fi *baka*, îi spuse Anjo, pe un ton acru. I-ar împinge pe cei din Satsuma și Tosa în brațele lui, împreună cu ceilalți care stau și cască gura – își schimbă poziția, pradă durerilor constante de cap și de stomac, cărora noul doctor chinez pe care îl consultase în taină nu le găsisese nici o alinare. Acționăm, în felul următor: Yoshi-donno, ești rugat să redactezi un răspuns gai-jinilor, răspuns care urmează să fie supus aprobării la reuniunea de mâine.

— Dar ceea ce doresc să aflu este cine anume le transmite secretele noastre. Cine e spionul gai-jinilor? E pentru prima oară că vorbesc de tânărul shogun și îl numesc, la fel cum îl numesc și pe împărat. Cineva ne trădează.

— Ne vom asmuți spionii asupra acestei chestiuni. Bun. Ne reunim mâine dimineață ca de obicei, luăm în discuție proiectul de răspuns și decidem asupra planului domniei tale – ochii lui Anjo se micșorară. Și facem ultimele pregătiri pentru plecarea shogunului Nobusada spre Kyoto.

Sângele dispăru din obrajii lui Yoshi.

— Am discutat această chestiune de o sută de ori. Ultima dată...

— Vizita va avea loc! O va lua pe drumul de nord, nu pe Tokaido, de-a lungul coastei. E mai sigur.

— În calitatea mea de tutore, mă opun acestei vizite pentru aceleași rațiuni pe care le-am invocat în repetate rânduri. Oricare ar fi drumul pe care l-ar urma.

— E preferabil ca fiul meu să fie la Kyoto, zise Toyama. În curând vom fi în război. Nu ne mai putem ține războinicii în frâu multă vreme.

— Nici un fel de război și nici un fel de vizită. Ambele ne-ar distruge, afirmă Yoshi cu mânie. În momentul în care un shogun se va prosterna dinaintea împăratului, așa cum va face Nobusada, poziția noastră va fi compromisă pe vecie. Testamentul spune că...

— Nu testamentul are cuvântul de pe urmă aici, interveni Anjo.

— Testamentul Toranaga e singurul nostru reazăm și nu poate fi...

— Mă opun!

Înecându-se de furie, Yoshi dădu să se ridice în picioare, dar se opri când Anjo vorbi:

— O ultimă chestiune de hotărât astăzi: numirea imediată a noului sfetnic, succesorul lui Utani.

Tensiunea spori brusc. De la asasinarea lui Utani încoace, și date fiind circumstanțele morții sale – încăperea în care el și tânărul fuseseră străpunși cu sabia nu fusese în totalitate mistuită de flăcări – plus eșecul legiunilor de spioni și soldați de a-i prinde pe ucigași, toți sfetnicii își găseau cu greu somnul. Mai cu seamă Anjo, care încă era panicat în urma tentativei de asasinat asupra lui, care fusese aproape

să izbutească. Cu excepția lui Yoshi, care fusese susținut de Utani, uneori, nimeni nu-i regreta moartea sau natura acesteia, cu atât mai puțin Anjo, care fusese cutremurat când aflase identitatea ibovnicului și care îl detesta pe Utani și mai mult pentru că-i răpise băiatul cu care se delecta și el din când în când.

— Să votăm așadar.

— O chestiune atât de importantă ar trebui lăsată pe mâine.

— Regret, Yoshi-sama. Acum e momentul cel mai potrivit.

— Cât timp Sfatul nu are numărul de membri complet, îl sprijini Adachi, nu putem lua hotărâri importante. Pe cine propui?

— Îl propun oficial pe Zukumura din Gai.

În ciuda stăpânirii de sine, lui Yoshi îi scăpă un sunet de surpriză: acel daimyo era un netot, rudă și aliat deschis al lui Anjo.

— Mi-am manifestat deja dezacordul față de el – există zeci de nobili mai buni decât el, replică Yoshi. Căzusem de acord asupra lui Gen Taira.

— Eu nu am fost de acord, zise Anjo, mimând un zâmbet. Am spus doar că am să examinez chestiunea cu atenție. Ei bine, am examinat-o. Zukumura e o alegere mai potrivită. Să votăm chiar acum.

— Nu cred că un vot ar fi înțelept sau adecuat...

— Se va vota! În calitate de prim sfetnic, e dreptul meu să supun chestiunea la vot. Se va vota!

— Votéz împotriva! afirmă Yoshi, străfulgerându-i din ochi pe ceilalți doi.

Adachi nu-i întoarce privirea, mulțumindu-se să spună:

— Seniorii de Gai sunt aliați cu Mito încă de la Sekigahara. Votéz pentru.

— Faceți cum vreți voi, zise Toyama, dând din umeri.

Yoshi atacă violent cu sabia din lemn adversarii – doi la număr – în timp ce sudoarea îi scurgea șiroaie pe față, apoi se trase iute înapoi, se răsuci și reluă atacul. Ambii bărbați, experți în mânuirea armelor, se dădură în lături și atacă la rândul lor; aveau ordin să învingă – eșecul i-ar fi costat o lună de izolare în cazarmă și trei luni de soldă neplătită. Abil, unul dintre ei fentă, ca să-i facă o breșă celuiilalt, dar Yoshi era pregătit pentru un astfel de truc, se aplecă mult, sabia trecu pe deasupra capului, îl lovi la rândul lui de-a curmezișul pieptului; sabia se fărâma de violența șocului: dacă lama ar fi fost adevărată, l-ar fi despicat în două, eliminând un adversar. Încrezător, celălalt se avântă, convins că-l va da gata, dar Yoshi nu se mai afla acolo unde se aștepta el, ci, întins pe podea, forfecându-l acum cu piciorul într-o priză de karate. Bărbatul gemu, înfiorat până în străfunduri, când latul de fier al piciorului lui Yoshi i se împlântă în boabe și căzu la pământ, zvârcolindu-se. Încă îmboldit de propria sa furie și adrenalină, Yoshi

se aruncă asupra bărbatului căzut, cu jumătatea de sabie ruptă ridicată în aer, gata să i-o înfigă în beregată cu o lovitură de grație. Arma se opri, însă, la un fir de păr de gâtul omului. Cu inima bătându-i să-i sară din piept, Yoshi își îngădui abia acum să trăiască bucuria măiestriei și stăpânirii de sine de care făcuse dovadă, fericit că nu se lăsase învins, fiindcă victoria în sine nu însemna nimic. Mânia mistuitoare, ținută atâta vreme în frâu, îi dispăruse.

Mulțumit, aruncă arma ruptă și începu să se relaxeze. Încăperea destinată exercițiilor de luptă, asemănătoare întregului lui castel, era austeră și simplă. Toți combatanții gâfâiau după efort; cel căzut continua să se tăvălească de durere. Subit, spre surprinderea lui Yoshi, se auzi un ropot de aplauze. Întoarse capul mânios – din ordinul lui nimeni nu avea voie să asiste vreodată la aceste ședințe de antrenament, pentru că astfel s-ar fi putut afla cât de priceput era în mînuirea armelor, i s-ar fi putut cântări slăbiciunile și violența temperamentului. Dar mânia i se stinse.

— Hosaki! Când ai sosit? Întrebă el, străduindu-se să-și recapete suflul. De ce nu mi-ai trimis solie că vii? – zâmbetul îi pieri. Probleme?

— Nu, înălțimea ta, îi răspunse soția sa în culmea bucuriei, îngenunchind în pragul ușii. Nici o problemă, doar nemărginita plăcere de a te vedea – Hosaki se înclină adânc, fusta și tunică de călătorie, din mătase verde, grea, erau modeste și trădau greutatea călătoriei, la fel și mantaua matlasată, pălăria cu boruri largi, legate sub bărbie și sabia scurtă înfiptă în obi. Te rog să mă ierți că m-am strecurat astfel, nepoftită aici, și că nu mi-am schimbat veșmintele înainte, dar... dar nu mai aveam răbdare să stau fără să te văd. Iar acum sunt și mai încântată că am procedat astfel, căci știu că ești mai priceput în mînuirea sabiei ca oricând.

Yoshi nu lăsă să se vadă cât de încântat era de aceste cuvinte și, apropiindu-se, o cercetă din cap până în picioare.

— Sigur? Nici o problemă?

— Nu, Sire – zâmbea radios, cu adorație vădită.

Dinți albi, ochi migdalați, negri ca abanosul, un chip clasic, nici atrăgător, nici oarecare, oricum, de neuitat; întreaga ei prestanță marcată de o adâncă demnitate. „Yoshi” – îi spusese tatăl său cu nouă ani înainte, pe când el nu număra decât șaptesprezece – „ți-am ales soață. E de sânge Toranaga, de spiță egală cu a ta, deși provine din ramura minoră, Mitowara. O cheamă Hosaki, ceea ce, în vechiul grai, înseamnă și *spic de grâu*, nume de bun augur, prevestind abundență și fertilitate, dar și *vârf de lance*. Nu cred să-ți greșească nici într-un fel, nici în celălalt”.

Și nici că mi-a greșit, își zise Yoshi cu mândrie. Deja doi fii frumoși și o fiică, și e încă în putere, pururi înțeleaptă, o bună

administratoare a mijloacelor financiare, destul de plăcută la pat din când în când, lucru rar la o nevastă, deși fără flacăra concubinelor sau partenerelor mele de plăcere, mai cu seamă Koiko. Primi un prosop uscat de la bărbatul nevătămat și îi făcu semn să se îndepărteze. Acesta din urmă se înclină în liniște și îl ajută pe celălalt, încă pradă unei imense dureri, să iasă, șchiopătând. Yoshi îngenunche alături de ea, ștergându-se de sudoare.

— Deci?

— Nu prea ești în siguranță aici, *neh?* zise ea încet.

— Nicăieri nu există siguranță.

— Mai întâi, reluă Hosaki cu voce firească, mai întâi, Yoshi-chan, ne vom ocupa de trupul domniei tale: o baie, un masaj și apoi vom sta de vorbă.

— Bun. Sunt destule lucruri de discutat.

— Așa e – zâmbind, Hosaki se ridică în picioare și răspunse din nou privirii lui iscoditoare. Cu adevărat totul e bine la Dintele de Dragon, fiii domniei tale sunt sănătoși, căpitanii și oamenii veșnic de veghe și bine înarmați – exact cum ți-ai dorit. M-am hotărât doar să fac o scurtă vizită, dintr-un imbold de moment, adăugă ea, adresându-se urechilor ascunse la pândă. Doream pur și simplu să te văd, să vorbim de treburile domeniului.

Și să cădem la așternut, frumosul meu, gândea ea din adâncul inimii sale, privind în sus la el, cu nările fremătând de mirosul lui de bărbat, înfiorată de apropierea lui și tânjind, ca întotdeauna, după vigoarea lui. Cât timp ești departe, Yoshi-san știu să-mi păstrez cumpătul, însă alături de tine... Oh, ce greu îmi este, dar mă prefac, și încă în ce măsură, și îmi ascund gelozia față de celelalte, comportându-mă ca o soție perfectă. Ceea ce nu înseamnă că eu, ca orice soție, nu simt gelozia cu violență, uneori până la nebunie, de-mi vine să le ucid – sau, și mai bine, să le schinguiesc – pe toate celelalte, tânjind să fiu dorită și posedată cu aceeași patimă ca și ele.

— Prea lungă ți-a fost absența, multiubitule soț, zise ea domol, jinduind ca el să o iubească chiar acum, acolo pe podea, să se împerecheze cum își închipuia ea că fac țăranii tineri, nestingheriți.

Se apropia amiaza; cerul era măturat de o dulce adiere. Se aflau amândoi în iatacul lui cel mai intim, cu trei încăperi așternute cu tatami, plus o baie îndărătul culoarului. Hosaki îi servea ceaiul lui Yoshi, cu eleganța-i obișnuită. De mic copil studiasse ceremonia ceaiului – la fel și el – numai că ea era acum *sensei*, profesoară de ceai în deplinătatea cuvântului. Amândoi se îmbăiaseră și fuseseră masați. Ușile fuseseră ferecate cu drugi, gărzile postate la locurile lor și servitoarele expediate din preajmă. Yoshi purta un kimono scrobit, iar Hosaki unul de noapte, cu falduri ample.

— După ce stăm de vorbă, cred că am să mă odihnesc. Și o să-mi fie mintea clară diseară.

— Ai făcut tot drumul călare?

— Da, Sire.

Avusese parte, în realitate, de o călătorie grea și obositoare, cu somn puțin, schimbând caii la fiecare *ri* – în jur de nouă mile.

— Cât timp a durat?

— Două zile și jumătate, n-am luat cu mine decât douăzeci de servitori, în subordinea căpitanului Ishimoto. Tare bine mi-au făcut masajul și baia. Dar mai întâi...

— Aproape zece *ri* pe zi? Pentru ce acest marș forțat?

— În mare parte pentru propria mea bucurie, răspunse ea pe un ton ghiduș, conștientă că mai era timp pentru veștile proaste. Dar mai întâi, Yoshi-chan, niște ceai pentru plăcerea domniei tale...

— Mulțumesc.

Yoshi bău ceaiul verde și fin din vasul Ming, pe care îl așeză iar pe tatami, fără s-o piardă din ochi, așteptând, lăsându-se deocamdată învăluit de pacea desăvârșită pe care o emana soția lui. După ce îl servi din nou și își puse pe tatami propria-i ceașcă, Hosaki relua suav:

— M-am hotărât să vin neîntârziat pentru că mi-au ajuns la urechi zvonuri neliniștitoare. Și eu, și căpitanii domniei tale, trebuia să ne asigurăm că ești bine. Zvonurile spuneau că ești în primejdie, că Anjo instigă sfatul contra domniei tale, că atentatul shishi împotriva lui și uciderea lui Utani sunt semne că mișcarea *sonno-joi* devine tot mai agresivă, că vine războiul, dinăuntru și din afară, că Anjo te trădează în continuare, pe domnia ta și întreg shogunatul. Trebuie să fi înnebunit ca să-i permită shogunului și soției sale imperiale să meargă la Kyoto să se prosterneze dinaintea împăratului.

— Totul e adevărat, sau în parte adevărat, răspunse Yoshi calm, Hosaki se întunecă la față. Veștile proaste zboară pe aripi de șoim, Hosaki, *neh*? E și mai rău din cauza gai-jinilor.

Apoi îi relatează întâlnirea cu veneticii și despre spionul Misamoto, și, mai detaliat, despre intrigile din castel, dar nu și despre bănuitele legături între Koiko și shishi: Hosaki n-ar fi înțeles cât de mult îl stârnea fata asta, și că bănuiala ce plana asupra ei o făcea și mai ispititoare. Soția mea – își spuse el – m-ar sfătui să o îndepărtez imediat, să o cercetez și să o pedepsesc, și nu mi-ar da pace până ce n-aș împlini totul așa cum trebuie. La urmă îi explică lui Hosaki cum stăteau lucrurile cu flota străină ce îi împresura, cu scrisoarea și amenințările lui Sir William, și cu reuniunea din ziua aceea.

— Zukumura să ajungă sftenic în Sfatul Bătrânilor? Un creier de pește ramolit ca el? Parcă unul din fiii lui e căsătorit cu o nepoată de-a lui Anjo, nu-i așa? Și Toyama? Doar n-a votat pentru el, totuși!

— S-a mulțumit să dea din umeri și să zică: „El sau altul, e totuna,

în curând va fi război. Votați pe cine vreți”.

— Deci, în cel mai bun caz, în consiliu vei avea trei voturi împotriva domniei tale, și doar două pentru.

— Da. Acum Anjo nu mai poate fi stăvilit. Poate să facă tot ce dorește, să-și acorde prin vot puteri sporite, să se proclame tairo, să înfăptuiască orice prostie îi trece prin minte, ca de pildă, prostia cu plecarea lui Nobusada la Kyoto.

Yoshi simți un junghi la inimă, dar nu-l luă în seamă, fericit că putea vorbi deschis, în măsura în care se putea destăinui vreodată cuiva, mai încrezător în ea decât în oricine altcineva.

— Barbarii sunt chiar așa cum ți i-ai închipuit, Sire?

Era fascinată de tot ce era legat de ei: „Cunoaște-ți vrăjmașul ca pe tine însuți...” Sun Tzu îi fusese prima învățătură, a ei și a celor patru surori și trei frați, laolaltă cu artele marțiale, caligrafia și ceremonia ceaiului. Ea și surorile ei fuseseră instruite, în plus, de către mama și mătușile lor, în privința conducerii economice a moșiilor și a modalităților practice de a trata cu oamenii din orice clasă. Nu excelasе niciodată în artele marțiale, dar se putea servi de un stilet cu destulă pricepere.

Yoshi îi relată tot ceea ce își putea aminti, inclusiv cele spuse de Misamoto despre gai-jinii dintr-o parte a Americilor numită California și uneori *Țara Muntelui de Aur*. Hosaki își miji ochii, dar el nu băgă de seamă. Când el sfârși, ea mai avea zeci de întrebări de pus, dar le păstră pentru mai târziu, nevoind să-și obosească soțul.

— Mă ajuți să-mi formez o imagine realistă despre toate, Yoshi-chan, ești un excelent observator. Ce ai hotărât?

— Nimic deocamdată. Cum mai regret că tata nu e în viață! Îmi lipsește sfatul lui... Și al mamei.

— Într-adevăr, rosti ea.

Fericită de fapt că ambii muriseră, tatăl lui în urmă cu doi ani, mai mult de bătrânețe, dar și din pricina exilului său, condamnat de li să nu-și părăsească domeniul – avea cincizeci și cinci de ani, iar mama lui pierise în epidemia de vărsat din anul precedent. Ambii îi făcuseră viața un chin. Yoshi trebuia venerat permanent; după opinia ei, socrul ei nu-și făcea datoria, luând decizii nefericite în cele mai multe cazuri, iar mama lui purtându-se cu ea ca o soacră dificilă și răuvoitoare cum nu se pomenise în familie, mai insuportabilă decât soțiile celorlalți trei frați ai lui Yoshi. Singurul lucru inteligent pe care l-au făcut vreodată a fost să accepte propunerea tatălui meu de a mă căsători cu Toranaga Yoshi. Pentru asta le sunt recunoscătoare. Acum eu sunt stăpână peste Dintele Dragonului și toate pământurile noastre, și acestea vor fi moștenite de fiii mei, neatinse, prospere, și demne de seniorul shogun Toranaga.

— Într-adevăr, repetă Hosaki. Ce păcat că s-au dus! Mă înclin la

altarul lor în fiecare zi, și mă rog să fiu demnă de încrederea lor.

Yoshi oftă. De la moartea mamei sale încoace trăia parcă într-un gol, o senzație mai apăsătoare decât cea stârnită de decesul tatălui său, pe care îl admirase, dar de care se temea. Oricând avea vreo problemă sau vreo spaimă, știa că ea îi aducea alinare, sfaturi călăuzitoare, și chiar forțe noi.

— Karma că mama a murit atât de tânără, zise el cu tristețe.

— Da, Sire, încuviință Hosaki, înțelegându-i amărăciunea, dar perfect mulțumită, căci astfel e orice fiu, a cărui primă datorie e să-și îndrăgească și să-și respecte mama până la moarte, mai presus de orice altceva.

— Ce mă sfătuiești, Hosaki?

— Mă copleșesc prea multe gânduri pentru prea multe probleme deodată, răspunse ea, îngrijorată, mintea ei scormonind ghemul de primejdii ce se iveau din toate direcțiile. Acum nu-ți pot fi de nici un folos. Lasă-mă să mă gândesc, diseară și mâine: poate că voi reuși să vin cu vreo idee, ceva care să te îndrume oarecum. Apoi, cu voia domniei tale, mă voi întoarce acasă în ziua următoare. Un lucru e sigur: trebuie să ne întărim mijloacele de apărare. Să-mi spui cum să procedez. Până atunci, câteva sugestii pe care ți le supun spre a le lua în considerare: sporește vigilența gărzilor și mobilizează-ți discret toate forțele.

— Am luat deja această hotărâre.

— Gai-jinul care te-a acostat după întâlnire, acel francez, după câte spui... Îți sugerez să profiți de oferta lui ca să inspecțezi interiorul unei nave de război cu ochii domniei tale – e foarte important să vezi totul cu ochii tăi. Poate că n-ar fi rău să te prefaci că le ești prieten, pentru ca apoi să-i stârnești împotriva englezilor, *neh*?

— Și asta hotărâsem să fac.

Hosaki zâmbi pentru sine, și glăsui și mai încet:

— Oricât ar fi de greu, Anjo trebuie înlăturat pentru totdeauna, și cu cât mai repede, cu atât mai bine. Acum, dacă tot nu vei putea împiedica probabil deplasarea shogunului și a prințesei la Kyoto – sunt de acord, ea e, în mod corect spioana și marioneta Curții, și deci vrăjmașa ta – trebuie să pleci în taină, imediat după ei. Să pornești iute spre Kyoto, pe Tokaido – e mai scurt – și să ajungi acolo înaintea lor... Zâmbești, Sire?

— Doar fiindcă ești o mare bucurie a vieții mele. Ce fac o dată ajuns la Kyoto?

— Trebuie să devii omul de încredere al împăratului – avem prieteni la Curte dispuși să te ajute. Apoi, o posibilitate printre multe altele: fă o înțelegere secretă cu Ogama din Choshu și lasă-i controlul asupra Porților... – Hosaki șovăi. Yoshi se îmbujoră... Dar numai atâta vreme cât e pe față aliat cu tine contra celor din Satsuma și Tosa.

— Ogama nu va fi niciodată convins că aş respecta târgul, iar eu nici atât, mai ales că trebuie să recuperăm stăpânirea asupra Porţilor cu orice preţ...

— Aşa e. Dar spune-i că ultima parte a înţelegerii e valabilă dacă va fi de acord să-şi unească forţele cu ale tale pentru un atac prin surprindere asupra seniorului Sanjiro din Satsuma, o dată acesta înfrânt, Ogama îţi înapoiază Porţile şi se alege cu Satsuma.

Yoshi se încruntă:

— Sanjiro e greu de învins pe uscat: se fortifică dincolo de munte. Nici shogunul Toranaga nu a atacat Satsuma după Sekigahara: s-a mulţumit doar cu gestul lor de respect în public, jurămintele lor de credinţă, şi i-a supus cu blândeţe. Iar un atac pe mare nu poate fi lansat – Yoshi reflectă o clipă. E un vis, nu o posibilitate reală. Prea greu de înfăptuit, mormăi el. Dar, cine ştie? Apoi?

Hosaki coborî şi mai mult vocea, de-abia o mai auzi:

— Înlătură-l pe Nobusada în drum spre Kyoto, o ocazie unică în viaţă.

— Niciodată! rosti el, în aparenţă şocat, şi în străfundul sufletului îngrozit că gândul ei se potrivea exact cu al lui, ba chiar mai rău, că Hosaki citise în el ca într-o carte deschisă. Ar însemna să trădez Testamentul, cheazăşia mea, toată strădania seniorului shogun Toranaga. L-am acceptat ca suzeran, îi sunt vasal, sunt legat prin jurământ faţă de el.

— Ai dreptate, desigur, zise Hosaki pe un ton împăciuitor, înclinându-se adânc, pregătită pentru o astfel de reacţie şi anticipându-o, dar conştiinţă de nevoia de a formula ideea în locul lui. A fost *baka* din partea mea, sunt întru totul de acord. Regret...

— Bun, nici să nu mai gândeşti sau să spui aşa ceva vreodată.

— Nici vorbă. Îmi cer iertare.

Hosaki îşi ţinu capul plecat exact atât cât se cuvenea, şoptind cuvinte de iertăciune, apoi se întinse şi, umplându-i bolul, îşi lăsă ochii în pământ, aşteptând ordinul de a continua. Nobusada ar fi trebuit să fie înlăturat de către tatăl tău, Yoshi – asta era în mintea ei – sunt uluită că nu ţi-ai dat seama niciodată, că părinţii tăi – care ar fi trebuit să te povăţuiască aşa cum trebuie – n-au fost la înălţimea datoriei în momentul în care acest puşti prostuţ a fost propus ca shogun în locul tău de către trădătorul li. Li ne-a îndepărtat pe toţi, impunându-ne arestul la domiciliu, ne-a distrus pacea ani întregi, mai-mai să fie pricina morţii primului nostru născut în acele luni de izolare totală, în care aproape am murit de foame. Am ştiut cu toţii dinainte că li va proceda astfel, şi de multă, multă vreme a fost limpede că Nobusada trebuia înlăturat indiferent cât de mişelească şi silnică ar fi fost acţiunea asta, pentru că era singurul mod de a ne apăra viitorul. Şi dacă tu nu vrei să o iei în considerare, Yoshi, voi găsi eu însămi o

cale...

— A fost un gând mârșav, Hosaki, un gând groaznic!

— Cu adevărat, Sire. Îmi cer umil iertare – din nou atinse tatami-ul cu fruntea. Nu știu de unde îmi vine atâta prostie. Ai dreptate, desigur: poate din cauza prea marilor griji în legătură cu primejdia ce te paște, rog pe domnia ta să-mi îngăduie să mă retrag.

— Mai rămâi o clipă. Mai înainte... – oarecum înmuiaș, îi făcu semn să-i mai toarne ceai, încă tulburat de îndrăzneala ei de a rosti fără sfială atare sacrilegiu, chiar și în fața lui.

— Mai pot face o sugestie, Sire, înainte de a pleca?

— Poți, numai să nu fie la fel de proastă precum cea din urmă.

Hosaki mai că izbucni în râs: înțepătură de țânc necopt, care nu o rănea nici măcar pe departe.

— Ai spus cu înțelepciune, Sire, că prima dilemă în legătură cu gai-jinii este cum să le distrugem flota sau să-i împiedicăm să se apropie cu tunurile lor de țărmurile noastre, *neh*?

— Așa am spus.

— Tunurile pot fi montate pe șleपुरi?

— Eh? se încruntă el, uitând de Nobusada acum când se simți brusc supus unui nou atac. Cred că da. De ce?

— Am putea afla de la olandezi, o să ne ajute. Am putea – cine știe – să construim o flotă defensivă, oricât ar fi de dificil și oricât de greoaie ar fi flota asta, și să ancorăm șleपुरile în larg, cât de departe, în zona strategică a punctelor importante, cum ar fi strâmtoarea Shimonoseki. Pe de altă parte, am fortifica întăririle, în toate porturile noastre – din fericire, atât de puține, *neh*?

— Ar fi posibil, acceptă el în cele din urmă, pus pentru prima oară în fața unei astfel de idei. Dar nu am destui bani sau destul aur ca să cumpăr toate tunurile necesare bateriilor de pe țărm, ca să nu mai vorbim de construirea unei asemenea flote; n-am nici destul timp, nici destulă știință sau destulă avere ca să clădesc fabrici și armurării proprii ca să ne facem singuri armele. Și nici oamenii care să le conducă.

— Da, este întru totul adevărat, Sire. Ce înțelept ești! Încuviință ea, și cu un aer trist, suspină adânc. Toți daimyo sunt sărăciți și îndatorați, noi la fel ca toți ceilalți.

— Eh? Recolta? făcu Yoshi tăios.

— Regret că aduc vești proaste: mai mică decât anul trecut.

— Cu cât mai mică?

— Cam cu o treime.

— O veste nenorocită, tocmai când am nevoie de venituri suplimentare! Yoshi izbi cu pumnul în podea. Fermierii sunt cu toții *baka*.

— Regret, nu e vina lor, Yoshi-chan, ploile au venit prea târziu

sau prea devreme, la fel și soarele. Nu ne-au surâs zeii anul acesta.

— Nu există zei, Hosaki-san, dar există karma. Karma că recolta e slabă. Va trebui să mărim impozitele.

Ochii ei se umplură de lacrimi:

— Va fi foamete în Kwanto până la viitoarea recoltă. Și dacă se va întâmpla una ca asta la noi, în regiunea cu cele mai bogate plantații de orez din Nippon, ce se va întâmpla cu ceilalți?

Amintirea foametei din urmă cu patru ani îi năpădi brusc. Mii de oameni muriseră din pricina ei, și alte zeci de mii în urma inevitabilelor epidemii; și sute de mii pieriseră cu prilejul mării foamete, cu douăzeci de ani înainte.

— E cu adevărat Ținutul Lacrimilor.

Yoshi încuviință, distrat. Apoi rosti cu asprime în glas:

— Vei mări impozitele cu o zecime, toți samurarii vor primi cu o zecime mai puțin. Vorbește cu cămătarii. Ne pot mări împrumuturile. Banii vor fi cheltuiți pe armament.

— Desigur, încuviință ea, apoi continuă cu prudență. O ducem mai bine decât mulți, dar recolta anului viitor e ipotecată. Nu va fi ușor să obținem dobânzi normale.

Iritat, Yoshi răspunse:

— Ce știi eu despre dobânzi? Nu mă interesează, fă cele mai avantajoase înțelegeri de care ești în stare – trăsăturile lui Yoshi se aspriră. Poate că a sosit momentul să propun Sfatului o „ajustare” a dobânzilor, așa cum a făcut și străbunicul meu.

Cu vreo șaiszeci de ani înainte, shogunul, împovărat peste toate datoriile tatălui său, cu recolta pe mulți ani înainte ipotecată, ca toți ceilalți daimyo, și provocat de aroganța și disprețul nestăvilit al negustorilor de tot felul, emisese pe neașteptate un decret prin care toate datoriile erau anulate, iar recoltele viitoare eliberate de orice ipotecă. În cele două secole și jumătate scurse de la Sekigahara, acest act extrem fusese promulgat de patru ori, lucru care generase haos pretutindeni în țară. Suferința fusese teribilă pentru toate clasele, în special pentru samurai. Comerțianții cu orez, cămătarii principali, nu puteau face nimic. Falimentul se abătuse asupra multora. Câțiva își făcuseră sepukku. Restul se dădura la fund cum putuseră și suferiseră în valul general de nenorociri.

Asta până la recolta următoare. Fermierii aveau nevoie de negustori și toți aveau nevoie de orez, astfel încât, treptat, cu prudență, oarecari vânzări avură loc și ceva împrumuturi – puține, deci împovărătoare – fuseseră acordate în contul recoltei viitoare, pentru unelte și sămânță. Din nou, încetul cu încetul, samurarii primiseră bani și noi credite în contul veniturilor scontate ca să aibă pentru trai, distracție, mătăsurii și spade. Curând, cheltuielile exorbitante deveniseră obișnuite printre samurai. Cu mai multă grijă,

cămătarii își refăcuseră vadul. La puțină vreme, pentru a le câștiga bunăvoința fu nevoie de oferte foarte tentante, statutul de samurai se acorda cu zgârcenie, dar fiii unor negustori îl obținură pe bani grei și situația reveni încet la normal, ca mai înainte, moșiile ipotecate.

— Poate că ar fi înțelept, Sire – Hosaki era la fel de scârbită de cămătari ca și soțul ei. Am rezerve tainice de orez în caz de foamete: oamenii domniei tale vor suferi de foame, dar nu vor muri că n-au ce mânca.

— Bun. Schimbă rezervele de orez pe arme.

— Îmi pare atât de rău, dar cantitatea nu e îndestulătoare, răspunse ea cu blândețe, îngrozită însă că el putea fi atât de naiv, după care adaugă, căutând să-i abată gândurile. Pe de altă parte, impozitele nu vor aduce destui bani pentru a acoperi pretențiile gai-jinilor.

— Vom recurge atunci la cămătari, replică el tăios. Fă orice va fi necesar, îmi trebuie neapărat arme.

— Da – încuviință Hosaki, apoi lăasă să se așeze între ei tăcerea și abia când aceasta deveni apăsătoare, fără să se pripească, îi puse dinainte un plan îndelung chibzuit: Un lucru spus de domnia ta înainte de a pleca mi-a dat o idee, Sire. Mica noastră mină de aur din munții de la nord. Propun să punem mai mulți oameni la lucru acolo.

— Dar mi-a spus că mina e și-așa secătuită și produce din ce în ce mai puțin pe an ce trece.

— Adevărat, dar m-ai făcut să-mi dau seama că minerii noștri nu sunt destul de pricepuți, și m-am gândit că acolo unde e un filon, s-ar putea să fie și altele. Cu condiția să avem prospectori care să le scoată la iveală. Poate că metodele noastre sunt învechite. Printre gai-jini se pot găsi oameni pricepuți.

— Cum asta?

— Am vorbit cu Puturosul – porecla unui bătrân olandez, cu ani în urmă negustor la Deshima, care fusese momit cu fete, un ibovnic tinerel și mult, mult saké să devină unul din profesorii lui Yoshi și rămăsese pe moșia lor până fusese prea târziu ca să mai plece. Mi-a povestit despre o imensă goană după aur în Țara Muntelui de Aur de care vorbeai, cu numai paisprezece ani în urmă, în care gai-jinii de pretutindeni s-au îmbulzit să scoată averi nemăsurate din pământ. La fel, acum câțiva ani a fost o astfel de goană după aur într-o țară mult la sud de noi – a numit-o țara lui van Diemen. La Yokohama trebuie să fie și oameni care au luat parte la una din expedițiile astea. Cunosători pricepuți în prospecțiuni.

— Și dacă sunt? Yoshi se gândi la Misamoto.

— Propun să le oferi trecerea liberă și jumătate din aurul descoperit pe timp de un an. Aud că în colonie sunt mulți americani și aventurieri.

— Să ne trezim cu gai-jinii perindându-se și spionând pe pământurile noastre? o întrebă Yoshi încet.

Hosaki scutură din cap și se aplecă spre el, știind că acum o ascultă cu nestrămutată atenție.

— Tot tu ai găsit soluția, Yoshi-chan. Să zicem că intri în taină în legătură cu cel mai important om de afaceri din Yokohama, cel despre care mi-ai spus că urma să vândă arme pentru Choshu. Înțeleg perfect că ne trebuie cu orice preț puști și tunuri moderne, și că trebuie să ne împiedicăm dușmanii să le dobândească, să mai zicem că-i oferi în exclusivitate concesiunea asupra aurului, în schimb, el se îngrijește de toate aspectele prospectării și exploataării. Domnia ta ai accepta doar un om de meserie sau doi, de-ai lui, neînarmați. Desigur, vor fi supravegheați îndeaproape. Dar o să-ți aducă dinainte destule puști și tunuri în schimbul a jumătate numai din aurul ce urmează a fi descoperit. Și negustorul se angajează să nu vândă arme decât domniei tale. Nimic pentru Choshu, Tosa sau Satsuma. Surăzi, Sire?

— Și intermediarul e Misamoto?

— Fără iscusința cu care domnia ta l-a descoperit și l-a învățat, acest lucru ar fi imposibil.

Hosaki rosti fraza cu tot respectul cuvenit, apoi se trase la locul ei, mulțumită în adâncul inimii sale, ascultând oarecum absentă, și comentariile lui și propriile ei răspunsuri, știind prea bine că Yoshi urma să-i pună rapid planul în aplicare, că, într-un fel sau altul, aveau să obțină arme, și că niciodată, dar niciodată, nu vor ajunge să prăduiască orezul ei agonisit în taină cu atâta trudă. După o scurtă vreme se prefăcu a fi obosită și ceru îngăduința de a se odihni.

— Și domnia ta ar trebui să te odihnești, Sire, după un exercițiu de luptă atât de minunat, dar, o, cât de greu!

Sigur că trebuie, un bărbat atât de încântător, își spuse ea în gând. Mai trebuia să-i înmoaie cugetul cu niște laude bine alese, să-i ceară îngăduința de a-i masa mușchii umărului, obosiți de efort, apoi încet-încet, să se strecoare cât mai aproape de el, să-i fie la fel de aproape cum îi e Koiko uneori. Ceva mai înainte, Koiko îi ceruse îngăduința, așa cum se și cuvenea, să-i facă o vizită: se înclinase dinaintea ei, îi mulțumise și îi spusese că spera că stăpânul era satisfăcut de serviciile ei, că e onorată să facă parte din nobila lor casă, fie și pentru scurtă vreme. Pălăvrăgisera un timp, după care Koiko se retrăsese.

Ce frumusețe, își spuse Hosaki fără pic de gelozie sau invidie. Yoshi are dreptul la o jucărie din când în când, cât ar fi ea de costisitoare. Frumusețea lor e atât de fragilă, de efemeră, viața lor atât de tristă – boboci de flori de cireș în Arborele Vietii. Lumea bărbaților e mult mai ispititoare, cel puțin fizic decât a noastră. Oh, să poți trece din floare în floare, fără vătămare sau gândul vinovăției... Dacă

pedeapsa pentru cea mai mică greșeală a femeii n-ar fi atât de severă, ele ar avea astfel de gânduri cu mult mai adesea. Nu-i așa? De ce nu, la urma urmei? Dacă n-ar fi primejdie... Uneori, când Yoshi era departe, gândul acestui pericol uriaș și al morții imediate îi stârnea copleșitor simțurile. Ce nebunie, pentru o plăcere atât de trecătoare... Oare? Hosaki așteptă, privindu-și soțul, iluminată de o căldură internă, delectându-se cu jocul vieții, în timp ce creierul lui Yoshi examina frenetic toate laturile planului și cum să-l folosească mai bine pe Misamoto, creația sa. Mă voi pune imediat pe treabă, își spuse. Hosaki e isteată, și se pricepe să-mi lege ideile între ele; dar, eeee, să rostească una ca asta despre tânărul shogun a fost cât se poate de *baka*, oricât de necesară ar fi această acțiune de stat. Femeile n-au rafinament.

În colonie, la mijirea zorilor, Jamie McFay îi dădu lui Nemi un ultim sărut, după care străbătură împreună coridorul în direcția apartamentului lui Struan. Jamie bătu discret la ușă: se deschise îndată. Tânăra Shizuka ieși, trase ușa, zâmbi ciudat și începu să-i șoptească ceva la ureche lui Nemi, care îl apucă pe McFay de braț și îl împinse spre palier.

— Ce? Vești proaste, heya? întrebă el, cu nervozitate în glas.

Îl întrezărise pe Struan, care dormea profund în patul uriaș cu baldachin, totul păruse în regulă. Nemi nu-i acorda nici o atenție și continua s-o întrebe pe Shizuka. Exasperat, McFay strigă:

— Nemi, ce? Ce rău, heya?

Nemi ezită, apoi se lansă într-un val muzical de japoneză împănată de scuze, se opri zâmbitoare și-i spuse în pidgin.

— Nu rău. Jami-san, tu veni ra Yoshiwara mâine, da, nu?

Își puse mantia pe umeri și se apucă să coboare scările.

McFay o opri:

— Ce rău, Nemi? întrebă el bănuitor.

Nemi îl privi o clipă apoi dădu drumul la un nou val de japoneză și de pidgin greu de priceput. În final ridică din umeri.

— Sc'retu, *wakarimasu ka?*

— Sc'ret? *Iyé*, pentru numele lui Dumnezeu? Ce sc'retu, heya?

— Sc'retu, Jami-san, hai?

— Ah, secret! Dumnezeuule mare! *Wakarimasu*. Ce secret?

Nemi zâmbi, ușurată, și oftă:

— Sc'retu bun, Jami-san, Shizuka, Nemi? *Hai? Hai?*

— *Hai*. Noi secret. Ce?

Din nou japoneza aceea de neînțeles, din nou engleza de baltă. Fetele își îmbrăcaseră veșmintele groase. Enervată de imposibilitatea de a se face înțeleasă, dacă nu chiar de obligația de a explica, Nemi maimuțări o scenă de dragoste și șopti:

— Shizuka bun, lucru bun tot nopte.

— Tai-pan bun?

Ea ridică ochii la cer:

— Hai, Jami-san. Shizuka bun.

La toate întrebările lui nu primi decât noi plecăciuni și zâmbete din partea ambelor fete în loc de răspuns, drept care Jamie îi mulțumi Shizukăi. Tariful ei era deja convenit. „C’reditu tai-pan for’te bun”, îi spuse mama-san. Nemi îi mai ceru o dată promisiunea de a păstra secretul, apoi ea și Shizuka dispărură spre Yoshiwara, însoțite de servitorul care le aștepta.

Tulburat fără să știe de ce, convins că nu aflatea întregul adevăr, McFay urcă scările în vârful picioarelor și se aplecă deasupra patului: Struan dormea adânc, respirând regulat. McFay coborî la birou, se apucă de lucru, și trudi până după ora zece.

— Salut, doctore, intră! ‘Mpare bine să te văd. Ce mai nou?

Hoag avea un chip întunecat:

— Ah Tok a trimis după mine. Tocmai am fost să-l văd pe Malcolm, asta e noutatea. Pentru numele lui Dumnezeu, Jamie, de ce nu m-ai întrebat și pe mine înainte de a – oh, Jamie, ce naiba, adăugă doctorul repede, văzându-l cum se îmbujorează. Știu că el te-a rugat să aranjezi întâlnirea asta. Dar îmi pare rău că nu m-ai întrebat înainte. Mie mi-ar fi trecut prin cap că e al naibii de limpede, că e al naibii de periculos și al naibii de caraghios să se arunce așa de al naibii la femei, așa repede după rana aia, cu mațele pe jumătate cârpite și gata să-i plesnească! – se opri din vorbă și se așeză. Îmi pare rău, dar trebuia să-ți zic ce-aveam pe suflet.

— Nu face nimic. E grav?

— Nu știu, ceva sânge în urină și o puternică durere de șale. Cică femeia era plină de vlagă, s-a lăsat antrenat și zice că în momentul culminant a avut spasme și crampe de stomac. Bietul de el, zice că a meritat fata, deși acum nu mai poate de durere.

— Așa a spus?

— Da, cu oarecari detalii – nu-i spune că ți-am spus, de acord? I-am dat un calmant: o să doarmă vreo două ore. Mai trec mai încolo – Hoag oftă și se ridică, cu un zâmbet acru. Am mai primit un răvaș de la doamna Struan. Dumneata nu?

— Ba da, în același stil. Ai de gând să-l trimiți la Hong Kong acum?

— Nu pot să-l trimit nicăieri. Va pleca când va avea el chef să plece. Suntem în plin anotimp al furtunilor, pentru Dumnezeu! Face bine că mai stă aici, atâta timp cât nu e nimic presant la Hong Kong.

— Există zeci de motive – acolo e sediul puterii, aici n-are mare lucru de făcut.

Hoag dădu din umeri:

— Și eu sunt de părere că Hong Kong e preferabil – aveam de gând să plec cu nava de poștă, dar după cele întâmplare azi-noapte, cred că am să mai stau să aștept câteva zile.

— Ia-l cu dumneata, te rog, pe nava-poștă.

— Am propus și eu același lucru, și mi s-a trântit un nepoliticos: Nu! Las-o baltă, Jamie, mai bine rămâne aici să se odihnească. O traversare agitată cu vaporul ar putea fi extrem de dăunătoare, dacă nu chiar fatală. Aud că va mai fi un bal marțea viitoare, cu Țățe-Angelice în chip de oaspete de onoare.

— Malcolm nu mi-a spus nimic.

— Sub auspiciile ambasadorului Seratard, cel de obârșie dubioasă, părintele tuturor francezilor. Bun, trebuie să plec; țin-mă la curent și dacă Malcolm mai are chef de o astfel de distracție, întreabă-mă întâi pe mine, în secret.

— De acord. Mulțumesc, doctore.

Ceva mai târziu, Vargas bătu la ușă:

— Senor. Ah Tok spune că tai-panul vrea să vă vadă.

Pe când urca scările, Jamie avu o senzație grețoasă în stomac, închipuindu-se în locul lui Malcolm.

— Senor McFay! strigă Vargas din josul scării. Scuzați-mă. A sosit samuraiul din Choshu în legătură cu comanda de arme, senor!

— Vin imediat.

McFay bătu la ușă și intra:

— Bună, tai-pan, zise el cu blândețe, Struan stătea proptit în perne în capul oaselor, cu o lumină ciudată în ochi și un zâmbet palid pe buze. Cum te simți azi?

— Te-ai văzut cu Hoag?

— Da.

— Bun, deci ai aflat că fata a fost excelentă, și, în fine, mulțumesc, Jamie. Mi-a fost de mare ajutor, deși... – Struan râse nervos – deși sfârșitul m-a cam zdruncinat. Ce corp! Totul minunat, dar nu cred că vreau să repet experiența până nu mă simt ceva mai în puteri. Ce mai, a fost... – din nou acel râs scurt, nervos. Habar n-aveam, Jamie, că o fetiță poate să aibă atâta forță, sau atâta... înțelegi, nu!

— Desigur. Totul a mers strună?

Struan șovăi o clipă, după care rosti ferm:

— Da, chiar mai bine decât mă așteptam. Te rog să-i dublezi tariful.

— Bun, sigur, McFay simți câtă neliniște dospea în sufletul lui și îl compătimi, plin de afecțiune. În mod evident, orice s-ar fi întâmplat, târgul lui Malcolm cu Shizuka rămânea secret, dacă asta voia, perfect, încă un secret de adăugat la celelalte. Îmi pare bine că totul a fost bine.

— Mai mult decât atât. Ți-a spus ceva fata?

— Doar că, aa, a muncit din greu toată noaptea ca, în fine, ca să-ți fie pe plac.

O bătaie ușoară în ușă și Angélique își făcu apariția, înfloritoare, plesnind de sănătate, plină de rafinament într-o rochie de culoarea lavandei, cu o pălărie cu pene, mănuși și șal, toate noi.

— Bună dimineața, iubitule, bună, Jamie, cum te simți azi? Oh, Malcolm, sunt atât de fericită că te văd! se aplecă deasupra patului și-l sărută pe Struan cu tandrețe. Oh, *chéri*, ce dor mi-a fost de tine!

Când s-a deschis ușa atât de intempestiv, cei doi bărbați au simțit că li se taie suflarea. Nervozitatea lui McFay spori: verifică imediat din ochi patul și camera în ansamblul ei, căutând din privire orice semn ce ar fi putut da toată tărăsenia pe față: Totul era însă așa cum trebuia, pus la punct, cearșafurile și fețele de pernă imaculate, căci se schimbau zilnic: mania de-a dreptul nesănătoasă a clanului Struan în privința curățeniei, își spuse McFay. Câte o cămașă curată în fiecare zi? Ridicol! Un schimb sau două pe lună sunt prea destul! Știa, însă, că obiceiul fusese împământenit de Dirk Struan, și că orice decret al tai-panului devenise lege pentru Tess Struan și, prin urmare, pentru întreaga familie. Struan era ras proaspăt și într-o cămașă de noapte curată; ferestrele erau deschise, briza era suficientă pentru a șterge orice urmă de parfum. Lui McFay îi veni inima la loc.

— M-am întâlnit cu doctorul Hoag, zise Angélique.

Inimile bărbaților trecură printr-un nou spasm.

— Bietul de tine, iubitul meu, reluă ea aproape fără întrerupere, mi-a spus că ai dormit prost, sărăcuțul de tine, și că nu vii la recepția lui Sir William de astă-seară, așa că m-am hotărât să trec și să stau cu tine până la prânz.

Fură amândoi cucerțiți de zâmbetul ei fermecător, pe care îl arboră în timp ce lua loc în fotoliul cu spetează înaltă. Struan era copleșit de dragoste pentru ea, și, în același timp, cuprins de un val de vinovăție. Trebuie să fi fost nebun să înlocuiesc dragostea vieții mele cu serviciile unei curve, își spuse el, vrăjit de tandrețea ei plină de căldură, gata să mărturisească aventura cu Shizuka și să implore iertare.

Noaptea începuse bine cu Shizuka: fata se dezbrăcase, zâmbitoare, și se lipise de el, excitantă și încurajatoare. O pipăise și o mângâiasse și el, mândru și dornic. Ce greu și dureros să adopți o poziție normală, să te miști normal în situația lui, așa că se săltă în capul oaselor, și mai mai să înceapă... Dintr-o dată, chipul și prezența Angelicăi, nedorite, nechemate, dădură buzna în mintea lui.

Toată vloga îi dispăruse. Oricât au încercat, și el și Shizuka, bărbăția îi rămăsese moartă. Se mai odihniseră și încercaseră iar, el cotropit de durere, chinuit de o furie frenetică și neputincioasă, de

nevoia de a se arăta la înălțime. Încercară iar și iar, Shizuka era pricepută, știa să se servească de mâinile, buzele și tot corpul ei în fel și chip, dar nimic nu mai reuși să stârnească în el fireasca reacție la dorința și pofta trupeză, și mai cu seamă la dragoste și la inefabilul ei mister. Nimic nu reuși să alunge nedorita fantomă, s-o învingă. Într-un târziu Struan renunță, fata mai să-și dea duhul, cu trupul năpădit de sudoare după atâta efort zadarnic.

— *Gomen nasai*, tai-pan, murmură Shizuka tot timpul, cerându-și iertare, ascunzându-și furia și lacrimile stârnite de impotența lui.

Niciodată nu mai suferise o astfel de înfrângere, și se aștepta în orice clipă ca el să trimită după servitori, ordonându-le să o bată și să o arunce în stradă, pentru lipsa ei de iscusință în a-l excita și a-i stârni pasiunea, așa cum ar fi procedat orice persoană civilizată. Mai mult, era îngrozită la gândul că trebuia să-și explice eșecul în fața mamei-san. Mi-e martor Buddha: bărbatul e de vină, nu eu!

— *Gomen nasai, gomen nasai*, șopteau buzele ei fără întrerupere.

— Accidentul, murmură el, cuprins de dispreț față de el însuși, pradă unei dureri de-a dreptul groaznice, și-i povesti despre episodul de pe Tokaido și rănilor ce le suferise, deși era conștient că Shizuka nu înțelegea o iotă.

Sentimentul de frustrare, îl chinuia cel mai rău. Când furtuna și lacrimile se potoliră, o făcu să se întindă alături de el, o împiedică să încerce din nou și o făcu să înțeleagă că urma să primească un tarif dublu dacă incidentul rămânea un secret între ei, numai.

— Secret, *wakarimasu ka?* o rugase.

— *Hai, tai-pan, wakarimasu*, încuviințase ea ușurată, îi găsi apoi leacul pe care i-l ceru și, legănându-l gingaș, îl făcu să adoarmă.

— Malcolm..., auzi el vocea Angelicăi.

— Da? răspunse imediat Struan străduindu-se să-și adune gândurile, inima bătea să i se spargă, își amintise că terminase somniferul dat de Hoag și că trebuia să o roage pe Ah Tok să-i aducă o nouă mixtură pentru o zi-două. Mă bucur atât de mult că te văd.

— Și eu. Cum îți place noua mea rochie?

— E minunată, și tu la fel.

— Eu mă duc, tai-pan, interveni McFay observând cu ușurare bucuria lui Struan, dar încă cotropit de sudoare. Cei din Choshu așteaptă jos. Îi dăm drumul?

— Așa cum am hotărât. Bun, mulțumesc din nou, Jamie. Să-mi spui ce-ai făcut.

— Malcolm, zise repede Angélique, cât e Jamie aici, îți amintești? Mi-ai spus să... ți-aduc aminte, când ne vedem, de... de mica mea alocăție.

— Ah, desigur, Jamie, răspunse el încântat cuprinzând mâna Angelicăi, simțind cum prezența ei luminoasă alungă umbrele nopții,

de-a pururi, se gândi el, nici n-a existat noaptea trecută, își spuse. Decontează notele Angelicăi din banii mei, îi zise lui McFay, delectându-se cu numele logodnicei sale. N-ai decât să semnezi note de plată, Angél. Orice vrei – Jamie se ocupă de tot.

— Mulțumesc, *chéri*, e minunat, dar aş putea să primesc totuși niște bani peșin?

Malcolm izbucni în râs; Jamie zâmbi și el.

— N-ai nevoie de bani gheață aici, nimeni nu umblă cu bani în buzunar.

— Dar, Malcolm, vr...

— Angélique, o întrerupse el, cu autoritate în voce. Notele sunt modul de plată universal aici, la club, în orice magazin din colonie. Nimeni nu plătește altfel, chiar la Hong Kong, nu se poate să fi uitat, e un mod de a împiedica înșelătoriile negustorești și de a ține evidența plăților.

— Dar dintotdeauna am avut bani, *chéri*, banii mei, cu care îmi plăteam facturile, răspunse ea, arborând o expresie perfect candidă. Și cum tata... în fine, înțelegi...

— Să-ți plătești tu facturile? ce idee nesuferită! Nici nu poate fi vorba de așa ceva în lumea bună! Nu-ți face nici o grijă, adăugă el, zâmbind, de asta se ocupă bărbatii. Notele de plată sunt soluția ideală.

— Poate că francezii sunt altfel. Noi avem în permanentă bani în buzunar și...

— Și noi la fel în Anglia sau prin alte părți, dar în Asia, folosim cu toții notele de plată: indiferent ce vrei să cumperi, n-ai decât să semnezi. Ba chiar trebuie să-ți facem propriul *chop*, îți vom alege un nume chinezesc care să ți se potrivească perfect – *chop-ul* era un sigiliu de mici dimensiuni, adesea din os sau fildeș, a cărui parte inferioară era migălos gravată cu ideograme chinezești care atunci când se pronunțau trebuiau să semene cu numele posesorului. O dată înmuiat în cerneală și aplicat pe hârtie, *chop-ul* lăsa o amprentă imposibil de falsificat. Jamie se va ocupa și de acest lucru.

— Mulțumesc, Malcolm. Dar, în fine, m-am gândit că aş putea avea propriul meu cont, *chéri*, sunt o excelentă gestionară.

— Nu mă îndoiesc, dar n-are rost să-ți încarci capul tău cel drăgălaș cu așa ceva. Vei avea un cont în momentul în care vom fi căsătoriți, dar aici nu e necesar.

Angélique era atât de preocupată de problema ei că vorbea absentă, povestindu-i lui Struan bârfele de la Legația franceză, ce mai citise prin ziare, ce îi scrisese prietena ei de la Paris în legătură cu o reședință superbă – acolo se numea *hotel* – de pe Champs-Élysées, care aparținea unei contese și urma să fie disponibilă la un preț derizoriu, așternea fundațiile radiosului lor viitor comun, îl făcea să râdă, așteptând de fapt să ațipească, spre a putea pleca la Club să ia masa

de prânz în compania unor ofițeri francezi, apoi la hipodrom să călărească, unde aveau să apară și ofițeri din marina regală engleză, apoi siesta, pregătirea pentru serata lui Sir William. De ce să nu meargă și ea? Întâi, însă trebuia să treacă din nou să-i spună noapte bună viitorului ei soț. Totul era minunat și groaznic: era acum adânc preocupată cum să facă rost de bani gheață. O adevărată dilemă. Ce aş putea face? Porcul de André Poncin n-are să mi-i avanseze, sunt sigură de asta. Blestemat fie el, și blestemat fie tatăl meu pentru că mi-a furat banii. Și blestemat fie individul de pe Tokaido, arde-l-ar focul Iadului pe vecie! Gata! Gândește-te! Adu-ți aminte că ești singură și că singură trebuie să-ți rezolvi toate problemele. Unicul lucru de valoare e inelul de logodnă pe care nu-l pot vinde cu nici un chip. Oh, Doamne, ce bine decurgea totul! Sunt logodită oficial, Malcolm merge spre însănătoșire, André mă ajută, dar leacul e scump și eu n-am nici un ban, nici un ban în mîna mea, oh, Doamne, Doamne, ce e de făcut? Ochii i se umplură de lacrimi.

— Doamne Dumnezeu, Angélique, ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar că... doar că sunt atât de nefericită, se smiorcăi ea și își îngropă capul în pătura de pe pat, atât de nefericită când îmi aduc aminte de cele întâmplate pe Tokaido și de rana ta și de... Și eu sufăr. Nu e drept...

Propulsată de zece vâsle, barca lui Sir William avansa cu repeziciune spre nava amiral, ancorată în largul Golfului Yokohamei. Era singur la pupă, în picioare, perfect degajat, în redingotă și joben. Marea era calmă, lumina zilei pierea spre vest, norii deja cenușii, dar nu anunțau furtună. Barca rapidă se apropie de navă și se lipi de ea, cu vâslele în poziție verticală. Sir William sări pe pasarelă și urcă grăbit spre puntea principală pentru a fi întâmpinat cu tot protocolul la bord.

— 'Ziua, Sir, salută elegant locotenentul Marlowe. Pe aici, vă rog.

Trecură de șirurile de tunuri scânteietoare și pătrunseră pe duneță. Puntea principală și arborada roiau de activitate febrilă: tunurile erau amarate, parâmele făcute colac, pânzele verificate. Din coș se înălța fum. Urcară un șir de scări, coborâră altele spre a doua punte, a tunurilor, unde marinarii închideau etanș sabordurile, rânduind toate la locul lor, apoi o luară spre cabina amiralului, la pupa. Santinela salută când Marlowe bătu la ușă:

— Sir William, sir.

— Deschide o dată ușa, Marlowe, pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba aștepti?

Marlowe îi deschise larg ușa lui Sir William și dădu să iasă.

— Rămâi aici, Marlowe! ordonă amiralul.

Cabina spațioasă ocupa toată pupa navei: hublouri mici, masă de

mari dimensiuni și fotolii fixate în podea, cușetă și toaletă, bufet larg, cu carafe de sticlă jivrată. Amiralul și generalul se ridicară pe jumătate, cu politețea de rutină, și se așezară la loc. Marlowe rămase în dreptul ușii.

— Vă mulțumesc că ați sosit atât de grabnic, Sir William. Brandy? Sherry?

— Brandy, mulțumesc, domnule amiral Ketterer. Probleme?

Bărbatul acela rumen la față îi aruncă o privire severă lui Marlowe:

— Vrei să fii amabil, domnule Marlowe? Brandy pentru Sir William – și aruncă o foaie de hârtie pe masă. O depeșă din Hong Kong.

După înfloriturile salutărilor de rigoare, textul depeșei continua:

Vă veți îndrepta neîntârziat, cu nava amiral și patru sau cinci nave de război, spre portul Boh Chih Seh, la nord de Shanghai (coordonate pe verso), unde a acostat principala flotă pirat a lui Wu Sung Choi. Cu o săptămână în urmă, un grup de bandiți ai acestui pirat, arborând cu aroganță stindardul Lotusului Alb, au interceptat și scufundat nava de poștă britanică Bonny Sailor în largul Golfului Mirs, portul pirat de la nord de Hong Kong. Flota cu baza acolo se va ocupa de Golful Mirs. Dumneavoastră veți distruge portul Boh Chih Seh și veți scufunda toate ambarcațiunile, cu excepția celor de pescuit, dacă șeful grupului de piraiți, bănuiește a fi Chu Fang Choy, refuză să-și ridice pavilionul și nu acceptă să se predea Justiției Majestății Sale.

După îndeplinirea misiunii veți trimite o navă aici pentru a raporta îndeplinirea misiunii și vă veți întoarce la Yokohama, plasându-vă ca de obicei la dispoziția reprezentanților Majestății Sale. Arătați-i vă rog această depeșă lui Sir William și remiteți-i scrisoarea personală inclusă în această corespondență.

Al dvs., Stanshope, Guvernator Extrem Orient.

P. S. Bonny Sailor s-a scufundat, cu toți cei 76 de ofițeri și oameni de echipaj, 10 pasageri, dintre care o englezoaică, soția unui negustor de aici, o încărcătură de lingouri de aur, opiu și orez în valoare de 10 000 de guinee. Chu Fang Choy a avut neobrăzarea de a trimite la sediul ambasadei un sac conținând jurnalul de bord al navei și 43 de perechi de urechi, împreună cu o scrisoare de scuze pentru neputința de a le recupera și pe celelalte. Urechile femeii nu erau printre ele: avem cele mai serioase temeri în legătură cu viața ei.

— Mișei, mormăi Sir William, dezgustat, gândindu-se că pirateria era endemică în apele Asiei, în special pe ruta Singapore-Pekin, flota Lotusului Alb cea mai numeroasă, mai celebră și mai infamă dintre toate, iar femeia ar fi putut fi propria lui soție, care era așteptată la

Hong Kong împreună cu cei trei copii ai lor. Plecați o dată cu marea?

— Da.

Amiralul îi împinse un plic peste masă. Sir William rupse sigiliul:

Dragă Willie,

Nava-poștă va aduce numerarul necesar pentru cheltuielile Legației, între noi fie vorba, îmi pare rău, Willie, dar nu pot să-ți mai pun la dispoziție trupe sau nave la ora actuală. Poate la primăvară. Am primit ordin să expediez trupe și nave în India: autoritățile locale se tem de o eventuală repetare a revoltei de acum cinci ani. În plus, Punjabul fierbe din nou, pirății împânzesc Golful Persic, și nenorociții de nomazi din Mesopotamia au tăiat iar liniile telegrafice – se pregătește expedierea unei noi forțe care să-i termine o dată pentru totdeauna. Ce mai face bietul Struan? Vor fi cu siguranță luări de poziție în Parlament pe tema „incapacității de a proteja cetățenii britanici”. Informația privind dezastrul de pe Tokaido va ajunge probabil la Londra în două săptămâni, și răspunsul autorităților nu înainte de două luni. Sunt convins că vor ordona represalii severe și că ne vor trimite banii, trupele și navele necesare pentru executarea ordinelor. Până una-alta, treci cum poți prin furtună, dacă se iscă vreuna. La Hong Kong furia e în toi după atac. Mama lui Struan a luat-o razna de supărare și nespălații de negustori (oricât ar fi de bogați de pe urma comerțului ticălos cu opiu) care fac afaceri cu China sunt turbați. Vândută intereselor lor și prost informată, presa lor de scandal cere demisia dumată. A fost oare altfel vreodată? cum ar spune Disraeli. Noroc, al d-tale, Stanshope, Guvernator.

Sir William luă o înghițitură bună de brandy, sperând ca, în nici un fel, chipul să nu-i trădeze tulburarea și neliniștea.

— Bun brandy, domnule amiral.

— Da, e din rezerva mea personală, cea mai bună calitate, răspunse amiralul, furios că Marlowe îl servise pe Sir William cu lărghețe, și nu dintr-un brandy oarecare, de calitate a doua, pe care îl păstra pentru oaspeți. Boul – își spuse în gând – ar fi trebuit să știe și singur ce are de făcut, nici vorbă să ajungă vreodată amiral.

— Și cu mersul la Osaka, ei, cum rămâne? întrebă Sir William.

— Oh, Osaka? Regret, dar va trebui să amânați până ce revin, spuse cu un surâs abia stăpânit.

— Și când va fi asta? și diplomatul simți că gheața și sentimentul eșecului îl copleșesc.

— În funcție de vânt, șase-șapte zile ca să ajungem la destinație, plus două-trei zile la Boh Chih Seh ar fi de ajuns, în mod normal. Va trebui să fac plinul de cărbune la Shanghai. Dacă nu mai intervine vreun ordin, ar trebui să fiu înapoi la Yokohama cam în...

Sir William dădu paharul pe gât și se simți mai bine.

— Domnule locotenent, fiți amabil, îi întinse el paharul. Mulțumesc.

Marlowe îi luă paharul cu deferență și îl umplu din nou cu brandy din cel mai de soi al amiralului. Îi era silă de rolul de slugă și sătul până peste poate să mai fie aghiotant. Ar fi vrut să se întoarcă la nava lui, să supravegheze de pe dunărea repararea stricăciunilor cauzate de furtună. Dar măcar am să am prilejul acum să particip și eu la o acțiune militară, își spuse cu încântare, închipuindu-și atacul contra cuibului de pirăți, tunurile scuișând foc.

— Mda, domnule amiral, zise Sir William, dacă nu ne punem în practică amenințarea, ne pierdem cinstea obrazului, inițiativa și, în plus, ne vom afla în mare primejdie.

— Dumneavoastră le-ați aruncat această amenințare, nu marina de război. Apoi puneți prea mare preț pe cinstea obrazului de care vorbiți. Cât despre primejdie – presupun că vă referiți la colonie – la naiba, sir, indigenii Japoniei n-ar îndrăzni să ne creeze probleme mari. Nu ați avut de suferit la Legație, nici Yokohama nu va avea de suferit.

— Cu flota plecată în misiune, suntem neputincioși.

— Nu tocmai, Sir William, rosti generalul, țeapăn. Armata de uscat are ceva forțe la fața locului.

— Adevărat, încuviință amiralul, dar Sir William are dreptate când spune că Marina Regală asigură liniștea aici. Am de gând să iau cu mine patru nave de război, nu cinci, și să las o fregată la post. Ar trebui să fie suficient Fregata *Pearl*.

Înainte de a se putea stăpâni, Marlowe se trezi vorbind:

— Îmi cer scuze, sir, dar nava asta are încă nevoie de reparații importante pentru a fi operativă.

— Sunt încântat să aflu că nu-ți scapă nimic din starea flotei mele, domnule Marlowe, și că stai cu urechile ciulite, îl repezi amiralul pe un ton ce nu suporta replica. E evident că *Pearl* nu poate pleca în această misiune, așa că ai face bine să te întorci la bord și să te străduiești ca până mâine la apusul soarelui să fie în perfectă stare de a împlini orice misiune. Altfel, nu vei mai avea comanda navei.

— Da, sir.

Marlowe înghiți în sec, salută și părăsi în grabă încăperea. Amiralul scoase un mormăit și i se adresă generalului:

— E bun ofițer, dar nu destul de copt, din familie cu tradiție de marinari, doi frați ofițeri de marină și ei, tatăl căpitanul navei amiral la Plymouth – spuse privind spre Sir William. Nici o grijă, fregata va fi cu catargul la loc până mâine, și în stare perfectă. E cel mai bun căpitan pe care îl am, dar, pentru numele lui Dumnezeu, vă rog să nu i-o spuneți. Vă va asigura protecția până ce mă întorc. Dacă asta e tot, domnilor, eu am să ridic ancora. Îmi pare rău că nu pot lua cina cu dumneavoastră.

Sir William și generalul își terminară paharele și se ridicară.

— Succes, domnule amiral Ketterer, îți urez să te înapoiezi cât de

curând fără nici o pierdere, spuse Sir William cu sinceritate, și generalul repetă ca un ecou spusele sale: Dacă nu obțin satisfacție din partea Bakufu, reluă el cu demnitate, voi pleca spre Osaka așa cum am plănuir, cu sau fără *Pearl*, în fruntea armatei de uscat sau fără ea. Dar mi-e martor Dumnezeu că voi merge la Osaka și la Kyoto, asta e sigur.

— Mai bine aștepți până ce mă întorc. Într-o astfel de situație e mai bine să fii prudent, nu-l luați martor pe Dumnezeu la o faptă așa de necugetată, Sir Wiliam, zise amiralul tăios. S-ar putea ca Dumnezeu să aibă alte intenții.

În noaptea aceea, puțin înainte de ora douăsprezece, Angélique, Phillip Tyrer și Pallidar părăsiră Legația britanică și o luară pe strada principală în direcția clădirii Struan.

— Ei, spuse Angélique cu veselie în glas, bucătarul lui Sir William nu e chiar modest.

Tustrei erau îmbrăcați de gală. Se apucară să râdă: cina fusese abundentă, în stil englezesc tradițional, și absolut delicioasă – fripturi de vită, platouri cu cârnați de porc și crabi proaspeți, aduși de la Shanghai, la gheață, cu nava poștală ca făcând parte din secretele curierului diplomatic, și nesupuși deci controalelor sau taxelor vamale. Aceștia fuseseră însoțiți de legume fierte, cartofi copti – importati și ei de la Shanghai, și budincă de Yorkshire, urmate de plăcintă cu mere și foietaje cu fructe, totul stropit de atâta Bordeaux, Pouilly Fumé și porto, cât putuseră invitații să bea.

— Am crezut că mor de răs când madam Lunkchurch a aruncat cu un crab după soțul ei, adăugă Angélique, stârnind din nou hohotele celorlalți.

Jenat, însă, Tyrer interveni:

— Mi-e teamă că unii așa-ziși negustori și soțiile lor tind să fie cam zgomotoși. Să nu-i judecați pe toți englezii după comportamentul lor.

— Exact, răspunse Pallidar radios, încântat că fusese acceptat ca membru al escortei Angelicăi, conștient că uniforma de paradă și șapca cu pene pe care le purta făceau ca redingota oarecare a lui Tyrer, cravata de mătase, înfioată și desuetă, precum și jobenul acestuia să pară și mai triste. Teribili oameni, continuă el. Fără prezența dumneavoastră, seara ar fi fost îngrozitoare mai mult ca sigur.

Strada principală și cele adiacente erau încă înțesate de negustori, de funcționari și alții ce se îndreptau spre casele lor sau ieșiseră la promenadă, și de câțiva bețivani înțiși la picioarele felinarelor cu ulei. Din când în când, câte un grup de pescari japonezi, cu vâsle, năvoade și lampioane de hârtie menite să le lumineze calea urcau, târându-și picioarele dinspre țărm, unde le erau ancorate bărcile, sau

coborau dinspre sat pentru pescuitul de noapte. La intrarea în clădirea Struan, Angélique se opri și le întinse mâna să i-o sărute.

— Mulțumesc – și noapte bună, dragii mei prieteni, vă rog, n-are rost să așteptați, am să iau cu mine un servitor să mă conducă înapoi la Legație.

— Nici vorbă de așa ceva, opină imediat Pallidar, luându-i mâna și reținându-i-o o clipă.

— Aș... aș fi încântat să aștept, o asigură și Tyrer.

— Dar se poate la fel de bine să stau o oră, sau doar câteva minute, depinde cum se simte logodnicul meu.

Ambii insistară, ea le mulțumi și urcă în fugă scările, trecând de paznicul în livrea înarmat, cu crinolina înfioată și șalul târându-se în urma ei. Angélique trăia încă din plin emoțiile serii, plutea încă în sentimentele de adorație cu care fusese înconjurată.

— Bună seara, iubitul meu, am trecut să-ți spun noapte bună.

Struan purta un halat elegant de mătase roșie peste o cămașă largă și pantaloni aidoma, încălțări de piele moale, cravată. Se ridică din fotoliu, durerea îl mai lăsase după elixirul pe care Ah Tok i-l admirase cu o jumătate de oră mai înainte.

— De zile întregi nu m-am simțit atât de bine, dragostea mea. Un pic nesigur pe mine încă, dar mă simt bine. Arăți superb!

Lumina lămpilor cu ulei înfrumuseța mai mult decât oricând chipul slăbit al lui Malcolm; Angélique era strălucitoare și mai atrăgătoare ca niciodată. Struan își puse mâinile pe umerii ei ca să se sprijine. Își simțea capul și corpul neobișnuit de ușoare. Pielea ei ca laptele era caldă sub degetele lui. Fetei îi dansau ochii în cap, el o privi și o sărută, întâi duios, apoi tot mai pătimăș pe măsură ce simțea că și în ea se trezea pasiunea.

— Te iubesc, murmură el printre sărutări.

— Te iubesc, răspunse ea, cotropită de plăcere, fericită cu adevărat că Malcolm părea mai întremat.

Buzele lui se dovedeau puternice și flămânde, mâinile la fel – puternice și flămânde, mânate de-o patimă stăpânită și brusc, cuprinsă de dorință, Angélique ar fi dorit să nu mai existe nici un fel de opreliște:

— *Je t'aime... Je t'aime...*

Rămaseră un timp înlănțuiți. Apoi, cu o forță pe care nu și-o cunoștea, Malcolm o luă în brațe și se așeză din nou în fotoliul cu spetează înaltă, legănând-o pe genunchi, cu buzele lipite de buzele ei, cu o mână după talia ei subțire, cealaltă odihnindu-i-se pe sânul ei, mătasea amplificând parcă, dogoarea dinăuntru. Malcolm trăia o minune, și era uluit că în noaptea aceea trupul ei, ferecat în veșminte și de neatins, părea mai aproape ca oricând, radiind de tinerețe, iar el se simțea mai energic și mai ispitit de el, dar și mai stăpân pe sine,

fără să se lase furat de pofte.

— Ce ciudat, murmură el, și se gândi că ceea ce se întâmplă nu era chiar atât de ciudat, durerea îi era amortită de licoare, nu însă și restul, nici dragostea lui față de ea.

— *Chéri?*

— Ce ciudat că te doresc atât de mult, dar pot să aștept. Nu prea multă vreme, dar pot.

— Nu multă vreme, te rog, te rog...

Buzele ei le căutară din nou pe ale lui, în mintea ei nu mai exista decât el, dogoarea patimii îi topise orice altă amintire, orice grijă și temeri. Nimic nu le putea amenința fericirea. Brusc, răsună un foc de armă afară, în apropiere. Farmecul se spulberă, Angélique se ridică în picioare și, într-o clipă, fără să-și dea seama, se afla în fața ferestrei. Îi văzu dedesubt pe Pallidar și pe Tyrer. La naiba, am uitat de ei! Cei doi priveau în partea opusă mării, apoi se uitaseră înspre Mahalaua Bețivanilor. Angélique scoase capul pe fereastră, dar nu văzu în depărtare decât un vag grup de oameni ale căror strigăte erau aduse de vânt.

— Nimic grav, s-ar zice. Ceva în Mahalaua Bețivanilor...

Focurile de armă, și chiar duelurile nu erau o raritate în acea parte a orașului. Cu o senzație ciudată de frig și căldură în același timp, Angélique se întoarse și îl privi pe Malcolm. Suspinând ușor, îngenunche, îi luă mâna într-a ei și și-o lipi de obraz, lăsându-și capul pe genunchii lui. Acum, însă, duișia și mângâierea degetelor lui care îi atingeau părul, ceafa, nu mai fură în stare să alunge demonii ce-i dădeau târcoale.

— Trebuie să plec, dragul meu.

— Da, îi răspunse și degetele lui continuă să o mângâie.

— Aș vrea să mai stau.

— Știu.

Parcă detașându-se de sine, Struan se vedea purtându-se ca un perfect gentleman, calm, liniștit, ajutând-o să se ridice, așteptând să-și aranjeze corsetul, coafura și șalul pe umeri. Apoi purceseră încet, mână în mână, până în capul scărilor unde Malcolm se lăsă convins să rămână, permițându-i unui servitor să o conducă până jos. La ușă, Angélique se întoarse, făcu un semn de rămas bun plin de dragoste la care el îi răspunse, apoi ea dispăru. Fără nici un efort, el reveni în cameră, începu să se dezbrace, lăsând pe un servitor doar să-i scoată cizmele. Malcolm se întinse apoi în pat fără să-l ajute nimeni, se întoarse pe spate, mulțumit de sine și de lume. Minte teafără, trupul teafăr, pace desăvârșită.

— Ce mai face băiatul meu? șopti Ah Tok de la ușă.

— E în Țara Macilor.

— Bun, foarte bine. Acolo nu-l doare nimic pe băiatul meu.

Servitoarea stinse lampa, și dispăru și ea.

În capul Străzii Mari, santinela, un francez, într-o uniformă la fel de șleampătă ca și comportarea, îi deschise Angelicăi poarta Legației.

— *Bonsoir, Mademoiselle.*

— *Bonsoir, Monsieur.* Noapte bună, Phillip, noapte bună, Settry.

Se rezemă câteva secunde de ușa abia închisă pentru a-și pune gândurile în rânduială. Farmecul serii dispăruse; în locul lui, se îmbulzeau strigoi. Adâncită în gânduri, Angélique traversă holul spre apartamentul ei și văzu o lumină sub ușa lui Seratard. Se opri și, îmboldită de o intuiție care îi spunea că ar fi momentul ideal pentru a cere un împrumut, bătu la ușă și intra.

— Oh! André! Iartă-mă. Mă așteptam să fie monsieur Henri.

— E încă la Sir William, tocmai terminam o depeșă pentru el! André se afla la biroul lui Seratard, înconjurat de o mulțime de hârtii, depeșa pomenea numele firmei Struan, posibilele ei livrări de arme către Choshu, și posibilul ajutor pe care o posibilă soție de origine franceză l-ar putea da industriei franceze de armament, ce se află în declin.

— Te-ai distrat bine? Ce mai face logodnicul dumitale?

— E mult mai bine, mulțumesc. Mâncarea a fost copleșitoare, pentru cei cărora le place să mănânce mult. Ah, ce-mi lipsește Parisul, dumitale nu?

— Ba da.

Doamne, bună de pat mai e, își spuse el, aducându-și implicit aminte de boala mârșavă ce-l rodea.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Angélique, speriată de paloarea lui subită.

— Nimic! Își drese vocea și încercă să se debaraseze de sentimentul de groază care-l cuprinsese. Nu sunt tocmai în apele mele, atâta tot.

Poncin părea atât de vulnerabil, atât de neajutorat, încât Angélique hotărî brusc să i se destăinuie pe deplin și închizând ușa, se așeză alături de el, și începu să-și depene povestea:

— Dragă André, ce pot să fac? Nu pot obține nici un ban gheață. Ce mă fac?

— Șterge-ți lacrimile, Angélique, răspunsul e simplu. Mâine sau poimâine te iau la cumpărături, zise el, concentrându-se asupra problemelor lumești. M-ai rugat să te iau la cumpărături, nu-i așa, ca să te ajut să alegi un cadou de logodnă pentru monsieur Struan. Butoni de manșetă cu perle, și cercei de aur cu perle pentru dumneata, spuse el și vocea lui adoptă un ton trist. Dar, oh, ce nenorocire, undeva pe drum vei pierde o pereche; căutăm peste tot, dar nimic. Ce pacoste! o fixă pe Angélique cu ochii lui căprui deschiși. Și mama-san își primește plata pentru treburile ei tainice. Mă voi descurca pentru

ca perechea pe care o vei pierde să acopere cu prisosință și leacul și toate celelalte cheltuieli.

— Ești minunat! izbucni ea, luându-l în brațe. Ce bine! Oare ce măș face fără tine? Îl îmbrățișă iar, îi mulțumi din nou, și părăsi încăperea aproape dansând.

Poncin privi îndelung în urma ei. Da, va acoperi cu prisosință leacul, și cei douăzeci de ludovici ai mei, și orice cheltuieli vreau eu, își spuse el, ciudat de tulburat. Biata de tine, iepuraș prost, ce ușor să te învârtă cineva pe deget, te afunzi în vârtejuri din ce în ce mai adânci. Nu-ți dai seama că acum devii o hoțomană, mai rău, o delincventă care comite o fraudă premeditată. Iar tu, André, faci parte din conspirație. Râse cu poftă, un râs rău, parșiv. Dovada! Cum ar îndrăzni să spună, în fața completului de judecată, că a avortat? Ce are să facă? Să o ia pe mama-san ca martoră contra mea? Pe cine o să creadă tribunalul? Povestea uneia care e fiica și nepoata unor nelegiuți, sau pe mine? Nu, dar va ști numai Dumnezeu, și în curând te vei afla în fața lui. Așa va fi, și El va ști că am făcut lucruri și mai groaznice. Și că am de gând să fac și mai mult rău. Lacrimi începură să i se prelingă pe obraji.

— Ayayay, dom-ni-șo-hala, zise Ah Soh încercând să o ajute să se dezbrace pe Angélique care nu stătea locului, cuprinsă din nou de veselie – problema era rezolvată. Dom-ni-șo-hala!

— Bun, de acord, dar grăbește-te.

Angélique continuă să fredoneze polca aceea săltăreată. În lumina lămpii, încăperea avea un aspect mai feminin și mai prietenos; ferestrele erau întredeschise, jaluzelele trase.

— Dom-ni-șo-hala dis-tlat, heya? degetele agere ale lui Ah Soh începură să desfacă crinolina.

— Foarte bine, mulțumesc, răspunse politicos Angélique, deși servitoarea nu era tocmai pe gustul ei.

Ah Soh era o femeie între două vârste, cu fundul mare, o slujnică, nu o amah adevărată. „E atât de bătrână, Malcolm, n-ai putea să-mi găsești o fată tânără și drăguță cu zâmbetul pe buze?” „Gordon Chen, compradorele nostru, a ales-o. Mi-a garantat că e o femeie de încredere, te va pieptăna, te va îmbăia, va avea grijă de toaletele tale europene. Ah Soh e darul meu pentru tine cât timp ești în Japonia.” Panglicile fură dezlegate și crinolina căzu la podea. Ah Soh procedă aidoma cu juponul și, la urmă, cu structura complexă de cercuri metalice și balene care dădeau formă ansamblului. Pantalonașii lungi, ciorapii de mătase, corsetul ce reducea talia de cincizeci de centimetri la patruzeci și cinci și umfla sânii cu un șic desăvârșit. Când Ah Soh o scăpă de corset, Angélique scoase un suspin adânc de satisfacție, ieși din oceanul de pânzeturi și, aruncându-se pe pat, se lăsă dezbrăcată

asemenea unui copil. Își ridică ascultătoare brațele, pentru a i se pune cămașa de noapte înflorată.

— Stau josu, dom-ni-șo-hala.

— Nu, în seara asta nu, Ah Soh, părul poate să aștepte.

— Ayayay, mi-hine nu bine.

— Bine, dacă insiști, oftă Angélique și, ridicându-se anevoie din pat, se așază la masa de toaletă, permițându-i lui Ah Soh să-i scoată acele din păr și să o pieptene.

Ce inteligent e André! Totul devine așa de simplu când vorbești cu el: acum pot avea toți banii de care am nevoie. Cât e de isteț!

Din când în când, o briză mângâietoare făcea să trosnească ușor jaluzelele. La vreo sută de metri, dincolo de promenadă, valurile se revărsau peste pietrele de pe țărm, se retrăgeau și reveneau cu un dulce zgomot ce promitea încă o noapte liniștită, dorită cu ardoare de toți cei din colonie. Flota plecase o dată cu seara. Toți cei ce nu erau beți sau bolnavi la pat, urmăriseră cu teamă plecarea navelor din port. Toți le urară în gând noroc și întoarcere grabnică. Toți, cu excepția japonezilor. Ori era unul dintre aceștia. Se afla acum cu ochii lipiți de o crăpătură din jaluzelele Angelicăi, pitit și camuflat în spatele cameliilor ce creșteau acolo din abundență, plantate de Seratard, căruia nu-i lipseau aptitudinile de grădinar.

Ori se ascunse în acel loc cu mult înainte de miezul nopții, așteptând-o. Timpul trecuse greu; Ori cântărise diverse planuri, le întorsese pe toate fețele, până simțise că nu mai poate nici gândi, își scosese de nenumărate ori sabia să vadă dacă ieșea ușor, verificase dacă pistolul era la locul lui în kimonoul de pescar pe care îl purta. Oboseala îi dispăruse însă, ca prin minune, de cum o văzu pe Angélique în compania celor doi gai-jini. Avusese o clipă ideea de a-i ucide, luându-i prin surprindere, dar își dăduse seama că era o prostie, căci nu ar fi putut să-i ucidă pe toți trei, și pe planton, înainte de a fi el însuși ucis. Oricum, își spusese, în acest fel s-ar duce de răpă tot planul pe care mi l-am făcut, să mă mai culc cu ea încă o dată înainte de a muri și să dau foc coloniei: Dacă nu l-aș îmboldi eu, Hiraga nu ar face-o de unul singur. A devenit mult prea slab de înger – s-a molipsit de la gai-jini. Dacă Hiraga cel Puternic se poate da bătut atât de ușor, ce să mai spunem despre ceilalți? Împăratul are dreptate să-i urască pe gai-jini și să vrea să-i vadă alungați o dată. Ori își stăpâni mânia și se piti mai bine, așteptând momentul, gata de orice. Pe fereastră nu putea intra decât dacă Angélique dădea la o parte drugul care o bloca. Ușa din dos era nepăzită și accesibilă; oricum, dacă nu era descuiată, era ușor să se cațere până la etajul superior. Ori urmărise îndeaproape cum era dezbrăcată Angélique, de la numai doi pași distanță de perete. Acum slujnica o învelea, grijulie și cu ifose. Ori aproape că nu mai putea îndura să aștepte.

Ceva mai devreme, o patrulă mixtă formată din militari și marinari din cele care supravegheau colonia pe timpul nopții îl oprise într-o alee lăturalnică. Ori se supusese fără frică – nu exista interdicție pe timpul nopții, și nici o parte a coloniei nu era interzisă japonezilor, deși aceștia nu ieșeau din cartierul lor și prefereau să nu-i provoace pe gai-jini. Sergentul, însă, îi băgase un felinar puternic sub nas, făcându-l să dea înapoi, surprins. Spada scurtă, ascunsă, căzuse cu zgomot pe jos. „Așa, care va să zică, prăpăditu’ dracu’, nu știi că e interzise pumnalele și toate alea, ai? *Kinjiru!*”. Deși Ori nu înțelesese o iotă din ce îi îndruga militarul, regula asta era cunoscută de toată lumea ca și pedepsele la care se putea aștepta. Își înșfăcase iute arma și o luase la fugă; sergentul trăsesese după el, dar glonțul ricoșase pe o țiglă. Ori sărise un zid și dispăruse în labirintul de străduțe și case. Patrula nu-și dăduse osteneala să-l urmărească, mulțumindu-se cu câteva înjurături: portul cuțitului nu era o infracțiune gravă și atrăgea după sine doar o bătaie imediată și confiscarea armei. Ori rămăsese pitit o bucată de vreme, până ce putuse să se alăture unui grup de pescari în drum spre țarm. Apoi făcuse cale întoarsă, sărise gardul Legației și își găsisse un ascunziș sigur, după care se apucase să aștepte.

Dimineață se prefăcuse că pleacă din Yoshiwara, precum îi ceruse Hiraga.

— De cum îl contactez pe Katsumata îți trimit un mesaj, îi spusese acestuia, pe un ton deliberat rece. Ai grijă să nu scape fata!

— E femeia tai-panului: orice pas îi e supravegheat, și nu va fi greu să-i dai de urmă, îi răspunsese Hiraga, pe un ton la fel de rece. Fii prudent; Tokaido e un drum periculos, patrulele și gărzile de la baraje vor fi în alertă.

— Mai bine să ne jertfim pentru *sonno-joi*. Mai bine îmi îngădui să rămân cu tine și incendiem Yokohama. Akimoto sosește azi: nimic mai simplu.

— O vom face când te întorci. Dacă rămâi aici acum, faci o greșală. Femeia ți-a sucit mințile și ai ajuns o primejdie pentru tine însuși, pentru prietenii tăi și pentru *sonno-joi*.

— Și dumneata, Hiraga? Gai-jinii te-au moleșit și ți-au stricat judecata.

— Nu. Ți-o spun pentru ultima oară.

Nesinchisindu-se că vorbele lui erau o nouă provocare la adresa lui Hiraga, Ori izbucnise:

— Ai văzut ce jigodii sunt gai-jinii, bețivani împuțiți, se luptă ca chiorii, se tăvălesc în mizeria din mahalaua aia deocheată. Despre oamenii aceștia vrei să afli mai multe? Cu ei vrei să semeni?

— Pleacă!

Cuprins de mânie, Ori își luase spada scurtă și pistolul cu două țevi. Ascultând de sfatul lui Raiko, se alăturase servitorilor ce se

îndreptau zilnic către piața din Kanagawa, unde se vindea mâncarea și saké-ul cel mai bun. Trecuse o dată cu ei de Yoshiwara și de barajele din fața coloniei. Patrulele de intervenție circulau printre gârzi, înfricoșându-le la fel de mult ca pe săteni. La mijlocul drumului către Kanagawa, profitând de aglomerația circulației, Ori se strecurase către țarm, unde mituisese un pescar că să-l transporte cu barca până la celălalt capăt al coloniei, în apropierea Mahalalei Bețivanilor.

Fac ceea ce trebuie, rosti el în gând, în timp ce briza mării îndepărta insectele dimprejurul său. Femeia e o țintă perfectă pentru *sonno-joi*. Orice ar spune Hiraga, s-ar putea să nu mai am niciodată ocazia de a mă dezbara de vraja ei. Da, sunt vrăjit. Trebuie să fie un *kami*, un duh: nici o altă femeie nu poate fi virgină și drogată, și în același timp atât de ademenitoare. E o femeie-lup reîncarnată în gai-jin. Nici o femeie nu-l poate face pe un bărbat să explodeze cum am pățit eu. Și nici nu-l poate ține astfel înlănțuit de patimă. Azi mă voi culca cu ea pentru a doua oară. Apoi o voi ucide. Dacă reușesc să scap teafăr, karma. Dacă nu, iarăși karma. Dar ea va muri răpusă de mâna mea. Sudoarea îi inunda chipul și spatele. Se concentrează din nou, spionând-o prin crăpătură. Era atât de aproape încât, de n-ar fi fost zidul, ar fi putut să întindă mâna și să o atingă. Angélique se sui în pat, și mai ispititoare în ținuta ei de noapte. Slujnica micșoră flacăra lămpii, lăsând doar o lumină caldă și îmbietoare.

— 'Pte bu-nă, dom-ni-șo-hala.

— 'Pte bună, Ah Soh.

Bucuroasă că e singură, Angélique se cufundă comod în cearșafuri, contemplând cu capul sprijinit alene de braț dansul umbrelor produse de flacăra lămpii mișcate de curent. Înainte de Kanagawa, întunericul nu o speriasese niciodată: obișnuia să alunece ușor în somn și în vise, trezindu-se a doua zi odihnită și proaspătă. De la Kanagawa încoace, lucrurile se schimbaseră. Angélique insistă acum să aibă o lumină în cameră în timpul somnului. Somnul îi venea greu. Curând, gândurile ei luară forma unor speculații nebune. Își pipăi sânii: sunt oare mai plini decât ieri, sfârcurile mai sensibile? Da, sunt, ba nu sunt, e doar o închipuire. Și burta? E oare mai rotundă? Nu, nici o diferență, și totuși... Era totuși o diferență, și încă una ca de la cer la pământ. Aceași întrebare în fiecare zi: o fi oare un băiat sau o fată? Sau un diavol, precum tatăl său siluitorul? Nu, copilul meu n-ar putea fi un drac! Dracul! Asta mi-aduce aminte că azi e vineri și că peste două zile trebuie să merg la biserică să mă spovedesc iar. E la fel de greu ca înainte. Ce mai urăsc spovedania acum, și cum îl mai detest pe părintele Leo, bătrânul ăla libidinos, mârlanul ăla grăsan care duhnește a tutun! Mi-l amintește pe preotul mătușii Emma de la Paris, bătrânul scoțian care mirosea a whisky, a cărui franceză era la fel de penibilă ca sutana pe care o purta. Am avut noroc că nici ea, nici

unchiul Michel nu erau fanatici, ci doar niște catolici de duminică. Oare ce fac acum, bieții de ei? Măine voi vorbi cu Malcolm. Dragul, scumpul de Malcolm, ce adorabil a fost astă-seară, ce puternic și înțelept. Doamne, ce-l mai doream! Ce bine îmi pare că pot vorbi cu el, ce bine că mătușa Emma a refuzat să învețe franceza, iar eu a trebuit să învăț engleza. Cum o fi supraviețuit oare la Paris atâția ani vorbind doar engleza, și ce l-o fi împins oare pe unchiul Michel să o ia de nevastă și să îndure atâtea greutăți? Deși îi iubesc pe amândoi, ea e așa de fără haz, și el așa de oarecare... Iubirea! asta îmi spunea ea întotdeauna, povestindu-mi cum s-au cunoscut când el era în vacanță în Normandia, iar ea era actriță într-o trupă de teatru shakespearean. Dragoste la prima vedere! Așa spunea, și îmi povestea fiecare ce frumos era celălalt. Fuga împreună, căsătoria peste nici o săptămână... Ce romantic, dar cât de puțină fericire... Dar noi vom fi fericiți, Malcolm și cu mine. Da, și îl voi iubi pe Malcolm ca o soție modernă, vom avea mulți copii, le vom da o educație catolică, el nu se va opune, nici el nu e fanatic. „Chiar nu sunt, Angélique. Desigur, ne vom căsători în spiritul tradiției protestante, mama soacră n-ar accepta altceva, asta e sigur. După aceea vom organiza și o ceremonie catolică privată, dacă dorești...”

Nu contează dacă e privată, asta e căsătoria adevărată, nu cealaltă, copiii vor fi primiți la sânul Bisericii Mame, vom locui la Paris cea mai mare parte a anului, Malcolm mă va iubi, eu îl voi iubi, vom face dragoste ca în povești... Inima lui Angélique începuse să bată pățimaș, în vreme ce se lăsa în voia gândurilor. Tot mai mult, tot mai mult. Seara fusese minunată, ea se simțea minunată și în deplină siguranță așa că își îngădui acum să retrăiască momentele acelei nopți de demult, când totul păruse a fi doar un vis. Nu-și putea aminti nimic precis, ci doar cum silnicia se topea în scene erotice. Apoi o vagă durere, o arsură, ce devenea o căldură ce pătrundea peste tot. Știa și nu știa ce înseamnă dragostea. Simțea și nu simțea în același timp niște brațe puternice, care o frângeau, senzualitatea nemaiîncercată care o stăpânea, mintea, trupul, viața ei, eliberate miraculos de orice opreliști, dăruindu-se unei desfătări totale. Pentru că... era doar un vis...

Dar m-am trezit oare? Poate doar pe jumătate? Sau m-am prefăcut a nu mă trezi? se tot întreba ea cutremurată. Nu aș fi reacționat astfel dacă aș fi fost trează, cu siguranță că nu, dar visul era atât de puternic, și prinsă în vârtejul lui am ajuns să trăiesc atât de pățimaș momentul, încât voiam mai mult, tot mai mult... Angélique auzi ușa exterioară deschizându-se și închizându-se la loc, apoi mișcarea clanței de la ușa dormitorului. Se răsuci dintr-o dată și-l văzu pe André cum deschide ușa, apoi o închide în liniște, o ferecă și se sprijină de ea, cu un rânjat batjocoritor pe buze. Angélique fu cuprinsă

brusc de teamă.

— Ce dorești, André?

André tăcu o bună bucată de vreme, apoi se apropie de pat și o privi:

— Să... să vorbim, nu? spuse el domol. N-ar trebui să vorbim? Mai vorbim, apoi iar vorbim...

— Nu înțeleg, răspunse ea, înțelegând prea bine, conștientă și îngrozită de acea strălucire rea din ochii lui, strălucire ce luase locul compătimirii de mai înainte, blestemându-se în sinea ei pentru faptul că nu ferecase ușa – deși aici nu era nevoie de așa ceva, fiind numai servitori sau membri ai personalului Legației, și nu ar fi îndrăznit nimeni să intre la ea fără încuviințare. Te rog să nu cum...

— Aș vrea să vorbim despre ziua de mâine și... să devenim buni prieteni.

— André, dragă, e târziu, orice ar fi, poate să aștepte până mâine, regret, dar nu se face să intri aici fără măcar să bați la ușă... – și într-un acces subit de panică, văzându-l cum se așează pe marginea patului și întinde mâna spre ea, Angélique se trase spre cealaltă margine. Pleacă, dacă nu, țip!

André râse ușor, cu cruzime:

— Dacă țiți, dragă Angélique, vei atrage servitorii, eu voi deschide ușa și le voi spune că tu m-ai chemat aici, că voiai să discutăm între patru ochi despre nevoia ta de bani, de bani pentru abort – din nou acel rânjet rău, batjocoritor. Ce zici?

— Oh, André, nu spune asta, pleacă te rog, te implor... dacă te vede cineva?

— Un sărut, mai întâi.

Angélique se îmbujoră:

— Ieși imediat, cum îndrăznești?

— Taci și ascultă-mă, rosti el, dur, apucând-o de încheietura mâinii ca într-o menghină, pot să îndrăznesc orice. Dacă vreau mai mult decât un sărut, îmi vei da ce vreau de bunăvoie, dacă nu, știi ce te așteaptă. Fără mine iese totul la iveală. Dacă n-aș fi eu...

— André... Dă-mi drumul, te rog...

Încercă, dar nu reuși să se elibereze din strânsoarea lui. André îi dădu drumul, rânjind.

— Mă doare, scânci ea, aproape plângând.

— Nu vreau să te doară, răspunse el răgușit, surprins de propriul său glas.

Știa că era o nebulie ce făcea, dar fusese cuprins de o groază care îi întunecase mințile, picioarele îl aduseseră aici contra voinței lui, ca să o forțeze să... Să ce? Să fie părtașă la prăbușirea lui. De ce nu? striga o voce în străfundurile lui. E vina ei, de ce își tot arată țâțele și își plimbă nurii peste tot, stârnindu-mă? Nu-i cu nimic mai bună decât

curva din colțul străzii. Poate că nici n-a fost siluită, vrea să scape de sarcină, poate doar ca să-l prindă pe Struan în mrejele ei, cu milioanele lui cu tot, prin orice mijloace. Nu?

— Îți sunt... îți sunt prieten, doar te ajut, nu? Vino, hai, un sărut nu e cine știe ce răsplată!

— Nu!

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o de bună voie, sau nu te mai ajut și într-o zi, două îi pun la curent, anonim, pe Struan și pe Babcott. Asta vrei? Spune!

— André, te rog...

Angélique privi împrejur, căutând cu disperare o cale de scăpare: nu găsi nici una. André se apropie și dădu să-i mângâie sânul. Ea îi respinse mâna și rezistă, zbătându-se, încercând să-i zgârie ochii cu unghiile. Poncin însă nu se lăsă. Angélique se temea să țipe, știindu-se prinsă în capcană, știindu-se pierdută, știind că va trebui să se supună. Brusc, răsună o bătaie violentă în obloane. Zgomotul îl trezi deodată pe André din nebunie; Angélique țipă, înfricoșată. André sări de pe pat, se repezi la ușa dormitorului, o descuie, ca și pe cea exterioară, apoi se întoarse dintr-o mișcare spre fereastră, deschizând-o brusc. În câteva secunde, desferecă obloanele și le trânti de perete. Nimic! Nimeni! Doar tufișurile bătute de vânt, zgomotul mării, promenada pustie dincolo de gard. Se apropie în goană o santinelă:

— Ce se întâmplă?

— Eu ar trebui să te întreb pe tine, soldat, zise André, cu inima răvășită, cu vocea schimbată. Ai văzut ceva, orice? Treceam prin fața ușii domnișoarei și mi s-a părut că aud cum bate cineva în obloane. Repede, cercetează locul!

În spatele lui, Pierre Vervene, *chargé d'affaires*, pătrunsese grăbit în cameră, cu un halat peste cămașa de noapte, cu scufia strâmbă și cu o lumânare pâlpâind în mână.

— Ce se întâmplă, ce – oh, André! Ce naiba, ce se petrece? Ați strigat, mademoiselle?

— D... da, eu, aa, el... se bâlbâi ea, André era, el... cineva a bătut în fereastră și André a, aa...

— Tocmai treceam prin fața ușii, interveni André, și m-am repezit în cameră, nu-i așa, Angélique?

Angélique își coborî privirea, strângându-și cearșafurile în jurul corpului.

— Da, da, așa e, răspunse ea, urându-l, dar temându-se de el și încercând să-și ascundă simțămintele.

Vervene i se alătură lui Poncin la fereastră și privi afară.

— Poate că a fost vântul, te trezești cu tot soiul de pale de vânt, așa din senin, pe-aici, și obloanele nu sunt tocmai noi – scutură unul din ele, într-adevăr, nu stătea bine în țățâni și făcea zgomot, apoi se

aplecă în afară și strigă la santinelă. Cercetează bine totul și vino să-mi dai raportul! – închise obloanele și ferecă fereastra. Bun! Nici o grijă mademoiselle!

— Da, da, dar... – pe obraji îi curgeau lacrimi de ușurare.

— *Mon Dieu, mademoiselle*, nu vă îngrijorați, nu plângeți, sunteți în siguranță.

Vervene își scoase scufia de noapte și, neștiind cum să reacționeze, își scărpină țeasta cheală. Din fericire, o zări pe Ah Soh printre servitorii strânși în dreptul ușii și îi făcu plin de importanță, semn să intre:

— Ah Soh, tu stai a-icea cu dom-ni-so-hala, heya?

— Da, dom-nu.

Ah Soh plecă după saltea și cearșafuri; toată lumea începu să iasă din cameră.

— Am să mai stau cu dumneavoastră, mademoiselle, până vine Ah Soh, Vervene căscă. Poate că ați greșit amândoi, și a fost într-adevăr doar vântul. Cine să bată în obloane? Nu sunt nici golani, nici derbedei de stradă în colonie, n-are cine să facă glume din astea sau să comită tâlhării, din fericire. Trebuie să fi fost vântul, nu?

— Sunt convins, încuviință André, revenindu-și din accesul de panică, sperând ca nimeni să nu-i fi spionat gesturile din afară: observase crăpătura în oblon, dar nimic altceva. Nu crezi, Angélique?

— Aa, probabil, da, răspunse ea, încă șocată, pradă fricii produse de atitudinea lui André și de zgomotul de la fereastră.

Cum se face că a intervenit tocmai atunci? A fost ceva, sau doar vântul, trimis de Dumnezeu? Să fie chiar un semn al Domnului? Vânt sau nu, mână de om sau nu, nu contează. Am scăpat, mâine mă mut înapoi la Malcolm, nu îndrăznesc să rămân aici, alături de André, e prea periculos.

— Mi s-a părut că lovește ceva în obloane, adăugă ea, dar probabil că m-am înșelat. Poate că a fost o... o pală de vânt.

— Cu siguranță așa a fost, spuse Vervene cu convingere. Și obloanele mele trosnesc tot timpul și mă trezesc din somn – tuși și se așează, uitându-se cu blândețe la André, a cărui față era încă albă ca creta. N-are rost să mai stai. Nu arăți deloc bine, parcă ai avea o criză de ficat, Doamne păzește!

— S-ar putea. E adevărat, nu mă simt prea bine – André privi către Angélique. Mă scuzați, adăugă, cu vocea acum calmă și domoală, părând din nou el însuși, fără acea criză ciudată de poftă și brutalitate. Noapte bună, Angélique, nici o grijă, n-ai de ce te teme. Monsieur Vervene are dreptate.

— Da... Sigur, mulțumesc, André.

Angélique se sili să zâmbească. André ieși. Înainte de a pleca ea îl sfredelise cu privirea, căutând să deslușească adevărul din ochii lui.

Părea prietenos și nimic mai mult. Dar Angélique nu mai avea încredere în el. În orice caz, știa că nu avea ce-i face, trebuia să se împace cu el, să-i accepte inevitabilele scuze, prefăcându-se a uita totul, acceptând că fusese victima unui moment trecător de nebunie. Urmau să fie din nou în relații bune. Dar numai la suprafață. Se cutremură. În străfundul sufletului știa că, în cele din urmă, va trebui să-i satisfacă orice i-ar fi cerut. Atâta vreme cât Poncin rămânea în viață.

Ori tremura, chircit lângă o barcă de pescuit, răsturnată pe țărmul acoperit cu pietriș. La douăzeci de metri, se spărgeau alene valurile, murmurând încet.

— Ești complet *baka*, șopti el, mânios pe el însuși.

Fără să-și dea seama ce face, lovise în obloane, după care, îngrozit de propria lui prostie, fugise. Sărise gardul, găsisse vâsla de care se folosisese și la venire ca să aducă a pescar, și-o aruncase peste umăr și traversase drumul fără să-l someze nimeni, doar în urmă se auzeau glasurile agitate ale gai-jinilor. Hiraga are dreptate, își spuse, cuprins de greață, năuc, cu inima bătând să-i spargă pieptul, cu umărul năclăit de sângele cald ce i se prelingea din rana deschisă de efortul făcut când fusese nevoit să fugă. Poate că femeia mi-a sucit într-adevăr mințile. Ce nebunie să bat în obloane, la ce mi-a servit mie? Ce contează dacă se mai culcă și altul cu ea? De ce m-am aprins așa de rău? De ce mi s-a urcat sângele la cap din pricina asta? Nu e proprietatea mea, și nici nu vreau să fie, ce contează dacă un gai-jin se culcă cu ea, cu voia sau fără voia ei? Unor femei le place chiar să te porți brutal cu ele, asta le stârnește, la fel ca mulți bărbați... Ei, stai puțin... Oare ar fi fost mai bine dacă s-ar fi luptat cu mine în loc să mi se supună, oricât ar fi fost ea de drogată, sau oricât s-ar fi prefăcut că este? Să se fi prefăcut? Gândul îi trecu pentru prima oară prin minte. Parte din veninul din suflet îi dispăru, deși era încă întărâtat și zdrobit de o durere năprasnică în tâmplă. Să se fi prefăcut? Oh, poate, doar m-a cuprins cu brațele și picioarele, iar corpul ei se mlădia cum n-am mai pomenit. Toate femeile cu care te culci se mișcă ațățător, mormăie, oftează, le dau lacrimile uneori, gem și-ți spun: „Oh, ce vânjos ești, ah, mă sfârșesc în brațele tale, n-am mai cunoscut un astfel de bărbat”, dar orice client știe că așa sunt ele învățate să spună, asta zic la oricare și nu înseamnă mare lucru. Dar cu ea nu a fost așa, fiecare moment a fost pentru mine plin de miez. Că s-a prefăcut sau nu, n-are importanță, femeile sunt atât de înșelătoare. Nu contează, n-ar fi trebuit să lovesc în obloane ca un apucat, trădându-mi prezența și distrugându-mi probabil orice șansă de a reveni vreodată aici. Furia îl cotopea din nou. Izbi cu pumnul în lemnul bărcii.

— *Baka*, mârâi Ori, regretând că nu poate urla din răsuputeri.

Se auziră pași pe pietriș. În alertă, Ori se cufundă și mai mult în întuneric, auzi glasuri de pescari ce se apropiau, sporovăind între ei, și își reproșă amarnic propria imprudență. Imediat, un pescar între două vârste, cu o mutră dură, ocoli barca și se opri în fața lui.

— Hei, ia uitați aici! Cine ești, străine, rosti omul cu mânie, pregătindu-se să-și folosească catargul scurt drept măciucă. Ce faci aici?

Ori nu se clinti, mulțumindu-se să-l măsoare cu ochi asasini, pe el și pe ceilalți doi care i se alăturaseră. Unul era și el între două vârste, celălalt – un tânăr nu mult mai mare decât Ori. Ambii aveau în mâini vâsle și scule de pescuit.

— Ați ajuns să le puneți voi întrebări mai marilor voștri?! se răsti la el Ori. Astea sunt purtări?

— Cine ești, doar nu ești samur...

Omul se opri, încremenit. Ori țâșni în picioare, cu mâna pe mânerul sabiei, lama ieșind pe jumătate din teacă, amenințătoare.

— În genunchi, jigodii, sau vă sfârtec inimile voastre *baka*. Sunt samurai, chiar dacă sunt tuns așa.

Pescarii ingenuncheară instantaneu, lipindu-și capetele de nisip și guițând scuze: nu se mai puteau îndoi, simțiseră autoritatea vocii și văzuseră cum ținea sabia în mână.

— Gura! lătră Ori. Unde mergeți?

— Să pescuim, domnia ta, să pescuim în larg. Ne cerem iertare, dar cu întunericul și tunsoarea ciud...

— Gura! Puneți barca la apă! Hai!

O dată în larg, cu furia domolită, înviorat de aerul sărat, Ori privi înapoi spre colonie. Luminile erau în continuare aprinse în legațiile franceză și britanică, în clădirea Struan și la Clubul pe care i-l descrisese Hiraga. Felinare pe promenadă, câteva licăriri în bungalow-uri și taverne. Mahalaua Bețivanilor trează, ca de obicei, acolo ginul curgea fără întrerupere. Ori, însă, își concentră atenția asupra Legației franceze. De ce? se tot întreba. De ce să fi simțit atâta... gelozie, asta e cuvântul. O gelozie nebunească. *Baka* gelozia la pat! O fi oare pentru că Hiraga mi-a spus: „Taira spune că obiceiul la ei e ca la noi în clasele de sus: bărbatul nu se culcă înainte de căsătorie cu femeia sortită să-i fie nevastă...” Ceea ce înseamnă că tai-panul nu se culcă cu ea și, fiindu-i promisă, nimeni nu are dreptul s-o atingă. Din cauza asta am izbit oare în obloane, ca să-l împiedic pe acel om să se culce cu ea? Sau ca să o ocrotesc pe ea? Sau o fi pentru că nu vreau să se bucure nici un alt bărbat de ea înaintea mea – asta e și mai prostesc! Oare pentru că am fost primul? Culcatul e oare altfel când ești singurul care se bucură de femeia aia? Îmi amintesc că chinezii socot virginitatea cel mai puternic afrodisiac pe acest pământ. De asta am procedat cum am procedat? Nu, am făcut ce-am făcut dintr-o toană

care mi-a venit deodată. Cred că e femeie-lup care trebuie ucisă, dar mai bine după ce m-am culcat încă o dată cu ea. Ca să mă pot elibera de vraja ei. Dar când și cum? Acum trebuia să fie. E prea primejdios să rămân în Yoshiwara. Hiraga va afla cu siguranță că nu am plecat. Dacă mă găsește, sunt un om mort. Să mai risc trei zile? Dacă nu reușesc în acest răstimp, aş putea oare să mai plec la Kyoto fără ca Hiraga să afle ceva? E mai înțelept să plec acum. Care din soluții e cea bună?

— Tu, bătrâne, unde locuiești?

— Strada a doua, casa a cincea, domnia ta, bâigui pescarul.

Erau cu toții îngroziți: își dăduseră de mult seama că aveau de-a face cu vreun ronin ce se ascundea în colonie, încercând să scape de oamenii din detașamentele de căutare ale lui Toranaga.

Duminică, 21 octombrie

Clopotele bisericii chemau credincioșii la rugăciune în acea dimineață frumoasă și răcoroasă.

— Nu prea se înghesuie credincioșii, aici, la Yokohama? spuse Jamie McFay către Struan.

Pe McFay îl dureau umerii și șalele. Nu era tocmai pe gustul lui biserica și nici slujba ce se anunța atât de diferită de austerele servicii prezbiteriene de rit scoțian din copilăria lui.

— Nu că aș fi eu dus la biserică prea mult, adăugă el, cu prudență, întrebându-se care va fi atitudinea lui Struan după cearta violentă pe care o avuseseră în ajun. Maică-mea e ușă de biserică, de trei ori se duce la slujbă în fiecare duminică!

— Și a mea la fel, doar că e anglicană, răspunse Struan apăsător.

Mergea încet, cu dificultate, sprijinindu-se în cârje, în mijlocul grupurilor de bărbați ce se îndreptau, din direcții diferite, către biserica amplasată la capătul străzii principale, ușor retrasă în centrul unei grădini, pe un teren dintre cele mai bune, în apropierea mării.

— Biserica e frumoasă. Dă coloniei din Yokohama aerul că e de acum permanentă.

Sfânta Treime, sau Pe De Trei, cum era poreclită biserica în particular, constituia mândria coloniei. Fusese sfințită în anul precedent de către episcopul de Hong Kong. Turla era înaltă și clopotele plăcute la auz, ducându-i pe expatriați cu gândul la pământurile natale, atât de îndepărtate. Lemn, ghips și cărămizi de la Shanghai. Grădini bine întreținute, un cimitir cu numai șapte morminte: epidemiile erau rare la Yokohama spre deosebire de Hong Kong, unde bântuiau molimele și febra mortală a Văii Fericirii, *malaria*. Cele șapte morți fuseseră accidentale, cu excepția uneia, datorată bătrâneții. Nu era lucru obișnuit să lucrezi douăzeci de ani în Asia, și încă și mai rari erau cei trecuți de vârsta pensiei.

Clopotul sună din nou, fără însă să fie imperativ: mai era destul timp ca lumea să-și găsească locurile. Strana Nobilei Case, cea mai de vază, se afla în primul rând. Am mare nevoie de ajutor, își spuse Struan cu ardoare, căci, deși nu era habotnic, nu era mai puțin credincios. Îmi pare bine că biserica asta e mai mult a noastră. Terenul și clădirea fuseseră donate bisericii anglicane de către toți negustorii, care votaseră cu entuziasm în favoarea contribuției la patru ore după deschiderea clubului din Yokohama, unde se și porniseră afacerile, în chiar ziua fondării coloniei. Lucrul se făcuse la propunerea lui McFay și din ordinele lui Tess Struan, care garantase cincizeci la sută din cheltuieli. Se angajase de asemenea să furnizeze clopotul, pe care îl

comandase la noua lor oțelărie din Hong Kong. Când povestea ajunsese la urechile lui Tyler Brock, acesta, nevoind să o lase pe pierdută și detestată lui fiică să i-o ia înainte, adusese de la Londra un vitraliu și strane din lemn englezesc.

— Să te duci la slujba de duminică e bine, dar numai o dată pe lună, obișnuia să spună taică-meu când nu era de față maică-mea, își aminti Struan și zâmbi trist. Când era tânăr, mergea tot atât de des la biserică precum ea acum...

Malcolm se opri o clipă să-și tragă sufletul și privi spre mare. Era agitată, de un cenușiu albăstrui; cerul înspicat de nori. O duzină de nave comerciale, în special englezești, una americană, una rusească. Nava poștală, sosită cu o zi înainte, nava amiral franceză cu zbatouri, și fregata *Pearl*, tot fără catargul din față, erau ancorate în rânduială în port.

— Parcă nu te simți tocmai în siguranță fără flotă. Parcă ai fi în pielea goală.

— Asta e sigur. Cred că nu va lipsi multă lume de la slujbă azi, răspunse McFay, executând mișcări circulare din cap pentru a-și ușura durerea de ceafă.

— Când crezi că se întorc?

— Eu aș zice peste o lună... 'Neața, doamnă Lunkchurch – ambii își scoaseră ceremonios pălăriile, Struan cu oarecare stângăcie, în momentul în care femeia navigă pe lângă el, cu fustele ei umflate și bonetă, remorcându-și soțul asudat, al cărui chip era plin de vânătaie. Ce naiba a pățit tipul?

— S-o fi bătut, răspunse McFay prudent, sondând mai departe dispoziția lui Struan, pe care nu-l văzuse și de la care nici nu mai primise vreo vorbă din ziua precedentă cu excepția mesajului rece din acea dimineață, prin care-l convoca la biserică, iar acum pășea spăsit în urma lui Struan care continua să șontăcăie mai departe. Se pare, continuă McFay, că el, Dimitri și încă vreo câțiva s-au hotărât să facă o escapadă în Mahalaua Bețivanilor ieri, să-i tragă o paranghelie de sămbătă seara.

— Paranghelie în sens de cafteală?

— Mi-e teamă că asta era ideea. Cică s-au distrat teribil, așa mi-a spus Dimitri.

Struan remarcă o scânteiere subită în ochii lui McFay.

— Aha, deci ai fost și tu acolo, Jamie? Întrebă el pe un ton tăios, apoi îi zâmbi.

McFay observă zâmbetul și simți o mare ușurare:

— Păi, da, tai-pan, am fost și eu... Doar ca să mă asigur că nu i se întâmplă nimic lui Dimitri.

— Și i s-a întâmplat ceva? făcu Struan, cu un ghimpe de invidie.

— Nu, da' chiar că ne-am distrat bine, tai-pan.

— Ce noroc pe tine! Hai, Jamie, dă-i drumul, povestește.

Jamie auzi în glasul celuiilalt tonul prietenos, de camaraderie, pe care se temuse că l-a pierdut pentru totdeauna și surâse larg, uitând de dureri, de furie, de grijile legate de viitor.

— A fost o luptă de cocoși pe cinste la taverna Taurul și Cocoșul, cea mai strașnică, o arenă de lupte nouă și o bere de Nagasaki mai ceva decât berea brună scoțiană! Doi tipi din armată s-au chitit contra a doi dintr-ai noștri, Sykes Lumânărarul și Barbă-n Sânge.

— Cine?

— Un marinar la pensie, șef de tun, Charlie Bent, a fost pe *Lasting Cloud*, cel care a spulberat jonca de război a lui Wu Fang Choi în '43. Acum i se spune „Barbă-n Sânge” fiindcă are grijă de abator. L-am încurajat de la un cap la altul, tai-pan, și-am câștigat douăzeci și cinci de lire. Pe urmă am descins la Yokopoko Palace, cea mai mare tavernă din Mahalaua Bețivanilor, locul de întâlnire al celor din armata de uscat – marina merge la Fratele Tuck, așa că frumoșii ăștia nu se întâlnesc niciodată. Am pierdut un decar la ruletă, și încă cinci lire la zaruri. Apoi, nici nu știu cum am ajuns la *Cin' bea mai tare*, negustorii contra celorlalți. Cred că am câștigat. Pe urmă acasă și nani, deși, aa, unii s-au dus pentru reparații la Nelli-Făr'-de-Jenă.

— Și tu?

— Aa, da, dar numai pentru un ultim pahar, are șampania cea mai bună și cea mai ieftină din Yokohama.

— Și fetele?

McFay izbucni în râs:

— Nici nu se compară cu cele ale doamnei Fortheringill, de la Hong Kong! O duzină de păsărici, stârnite din cartierul East End din Londra, cu popas la Hong Kong, câteva de la Sydney, din Australia, fiice de ocnașe care și-au ispășit pedepsele și-au rămas mai departe acolo. Cam necioplite toate, nu prea pe gustul meu – numai zâmbet, Jamie saluta trecătorii și fără să-și dea seama, adăugă: Mie Nemi îmi ajunge cu vârf și îndesat – atunci observă mutra acră a lui Struan, veselie i se stinse și se blestemă în sinea lui că pomenise de fată. S-a întâmpat ceva tai-pan, te simți bine?

— Nu, nimic, răspunse Struan scurt, cuprins brusc de invidie față de forța și virilitatea celuiilalt, dar nu pe el îl ura, ci pe sine. Nu mai suport să fiu în halul ăsta, Jamie, mi-e groază! Mi-e groază! Doamne, ce greu e să trebuiască să ai răbdare, dar n-am de ales, știu asta – și se sili să zâmbească. Nemi? Da, o fată drăgălașă. Drăguță.

Cu mare efort, Struan își îndepărtă gândul de la Shizuka și eșecul său, dorindu-și mai presus de orice să se dovedească bărbat cu Angélique, să treacă de toate piedicile și pragurile de nisip ce îl așteptau și să înfrunte furtuna pe care mama lui avea, fără îndoială, să o stârneasă. Lucrurile trebuie luate unul câte unul. Ține-te bine,

rezolvă cu biserica și cu restul până la șase, când Ah Tok îți va aduce leacul:

— Un pic înainte de a merge la templu, fiule?

— Nu, mulțumesc mamă, o dată pe zi îmi ajunge. Doctorul mi-a spus să am grijă.

— Ce știi diavolii ăștia de străini?

— Și eu sunt un diavol de străin.

— Da, dar tu ești fiul meu.

Ce pisăloagă e Ah Tok. Dar mă pot încrede în ea. Ce contează dacă iau din leac câte puțin o dată pe zi? Pot să mă las oricând, n-am nevoie în timpul zilei, deși e adevărat că mă simt mult mai bine după el. Trebuie să iau o decizie în legătură cu scrisoarea mamei, să-i scriu și să-i trimit răspunsul cu poșta de mâine. Trebuie! Scrisoarea îi fusese adusă de un curier special, o rudă a compradorului Gordon Chen, evident. Din nou lipsea acel P.S. „Te iubesc”. Din nou, mesajul secret îl înfuriase la culme:

Malcolm,

Ai luat-o complet razna? Petrecem de logodnă? După ce te-am prevenit? Cum ai putut să-mi nesocotești scrisoarea și îndemnurile insistente de a te întoarce? Dacă n-aș fi primit azi, o dată cu acea veste incredibilă, raportul doctorului Hoag, aș fi crezut că ai fost rănit și la cap, nu numai la corp. I-am cerut guvernatorului să ia măsuri imediate împotriva bestiilor care te-au atacat și să le aducă în fața tribunalului Majestății Sale. Dacă nu o face, l-am avertizat personal că întreaga forță a familiei se va mobiliza contra administrației sale.

Destul în această privință. Întoarcerea ta la Hong Kong este o necesitate VITALĂ din trei puncte de vedere. Desigur, sunt dispusă să-ți iert răzvrătirea, ești încă foarte tânăr, ai trecut prin momente cumplite și te-ai lăsat prins în mrejele unei femei care știe ce vrea. Mulțumesc lui Dumnezeu că te întrezeși pe zi ce trece. Din raportul doctorului Hoag reiese că, în momentul în care vei primi această scrisoare, vei fi capabil să întreprinzi călătoria (i-am cerut doctorului să vină la HK cu tine, și îl consider direct responsabil de starea sănătății tale). V-am rezervat amândurora locuri pe nava-poștă, ceea ce am omis în mod deliberat să fac pentru ea.

Trebuie neapărat să te întorci REPEDE și SINGUR, în primul rând pentru a deveni în mod oficial tai-pan. Bunicul tău a lăsat în scris dispoziții anume care se cer împlinite înainte ca tu să devii LEGAL tai-pan al casei Struan, indiferent ce ți-am lăsa eu sau tatăl tău moștenire. Înainte de moarte, tatăl tău m-a făcut să depun – în absența ta, fiule – jurământul care trebuia depus. M-am angajat de asemenea să te fac pe tine să depui jurământul. E un lucru care nu mai poate fi amânat.

În al doilea rând, se impune să hotărâm neîntârziat cum să respingem atacul lui Tyler Brock contra noastră. Ți-am mai scris că e susținut fără rezerve de Banca Victoria și că amenință să ne suspende plata cecurilor,

ceea ce ne-ar fi fatal dacă-i reușește. Gordon Chen a sugerat o soluție extrem de riscantă, nu poate fi așternută pe hârtie și necesită semnătura și participarea tai-panului. Fratele meu vitreg, lordul Sir Morgan Brock tocmai a sosit la HK și își afișează peste tot titlul de noblețe, pe care nu l-a obținut decât convingându-și tatăl vitreg fără moștenitor, să-l adopte, după care acesta, aproape imediat și oh, cât de oportun, a murit.

A fost oare ajutat să moară? Doamne iartă-mă, nu mă îndoiesc că da. Și Morgan și Tyler Brock se laudă deschis că până la Crăciun ne vor pune cu botul pe labe, la cheremul lor și că vor prelua loja fondatorilor la cursele de cai din Valea Fericirii. Ieri s-a supus la vot alegerea unui nou fondator. Conform dorinței bunicului tău și în numele tău, am votat din nou contra lui. Să mă ierte Dumnezeu, dar îmi urăsc tatăl cu toată ființa, mă apucă pandaliile când aud de el.

În al treilea rând: capcana în care ai fost atras. Nu mi-a venit să cred istoria cu „petrecerea de logodnă” până nu am primit confirmarea. Mă rog lui Dumnezeu și sper că până acum ți-a venit mintea la cap îndestul ca să-ți dai seama ce s-a petrecut cu tine. Din fericire, nu te poți căsători fără aprobarea mea și în nici un caz cu fiica unui catolic și escroc pe deasupra, care a dat bir cu fugiții (există mandate contra lui pentru datorii neplătite). Într-adevăr, eu te înțeleg într-un fel. Gordon Chen mi-a explicat cât de ușor poate fi îmbrobodit un flăcău ca tine, așa că nu dispera. Avem un plan care te va smulge din ghearele ei și ți va demonstra – regret, dar trebuie să fiu directă – că nu e decât o curtezană.

Când te vei căsători, soția ta va trebui să fie englezoaică, cu frica lui Dumnezeu, în nici un caz o eretică; o fată de familie bună, instruită, acceptabilă în societate și demnă să-ți fie nevastă, cu o zestre așa cum se cere și calități de natură să te ajute pe viitor. Când va veni momentul, nu vor lipsi persoanele potrivite și vei putea alege.

I-am scris cu aceeași poștă și doctorului Hoag și, de asemenea, lui McFay, spunându-i cât am fost de șocată auzind că a permis această prostie. Aștept să te văd și să te îmbrățișez în câteva zile. Mama ta iubitoare.

Aproape imediat, Jamie se precipitase în camera lui, cu chipul ca de ceară:

— E la curent!

— Știu. Nu contează.

— Isuse Cristoase, Malcolm, cum poți spune că nu contează! izbucnise McFay, nemaștiind ce să spună, apoi îi întinse scrisoarea care îi tremura în mână. Uite. Citește!

Scrisoarea, fără nici un fel de introducere, era semnată Tess Struan:

În caz că nu puteți explica în mod satisfăcător de ce i-ați permis fiului meu (deși urmează să fie tai-pan, știți bine că e minor) să se logodească fără a obține acordul meu prealabil, despre care știți cu SIGURANȚĂ că

nu l-ar fi obținut pentru o căsătorie atât de nepotrivită, veți înceta să mai conduceți firma Struan în Japonia de la finele anului. Predați-i domnului Vargas pentru moment conducerea și reveniți împreună cu fiul meu cu nava-poștă în scopul rezolvării acestei probleme.

Struan aruncă scrisoarea cu furie:

— Nu mă duc înapoi la Hong Kong, nu încă. Mă voi duce când voi avea chef.

— Doamne Dumnezeule, Malcolm, dacă ne ordonă să mergem, am face bine să ne supunem. Sunt rațiuni care...

— Nu! strigă Malcolm. Ai priceput? Nu!

— Pentru numele lui Dumnezeu, deschide ochii, se zburlise, la rândul lui, McFay. Ești minor, ea conduce compania, și încă de mulți ani. Suntem în subordinea ei și...

— Eu nu sunt în subordinea nimănui. Ieși afară!

— N-am să ies! Nu vezi că ceea ce ne cere e înțelept, așa cum spune ea, și nu ne silește la nimic! Putem să fim înapoi în două-trei săptămâni, tot va trebui să obții acordul ei mai devreme sau mai târziu, de ce să nu încercăm acum, se va clarifica situația și va fi mai ușor și pentru mine și pen...

— Nu! Și... anulez ordinele ei: eu îți ordon de-acum înainte. Sunt tai-pan al firmei Struan.

— La naiba! Doar știi că nu mă pot pune de-a curmezișul voinței ei!

Struan se clătină aproape, simțind junghiul care-i străbătuse șalele când se ridicase în picioare și zbierase la McFay:

— Ascultă dracului o dată, lepădătură! Ți-aduc aminte că ai jurat să-l servești pe tai-pan, pe TAI-PAN, pentru numele lui Dumnezeu, oricare ar fi el, pe tai-pan, și nu pe mă-sa, dracu' s-o ia! ȚI-ADUCI AMINTE SAU NU?

— Da, dar să nu...

— De cine ai de gând să ascuți, Jamie? De mine sau de mama?

Prăpastia se adâncise între ei, urmaseră niște vorbe amare, pline de furie, dar Malcolm câștigase. Subiectul nu era discutabil: totul era stipulat clar în documente, jurământul fusese depus în numele lui Dumnezeu.

— Bun, de acord! scrâșnise McFay. Dar, fir-ar să fie, iartă-mă, cer dreptul de a-i scrie și de a o pune la curent cu noile mele ordine.

— Da, fă-o, scrie-i cu prima poștă și spune-i cu ocazia asta că tai-panul îți ordonă să rămâi aici, că eu sunt singurul care te poate da afară și într-adevăr o voi face dacă îmi mai creezi probleme. Cât despre logodnă, asta mă privește doar pe mine, fie că sunt minor sau nu.

Malcolm se așezase cu greu la loc, încovoiat de durere.

— Doamne. Tai-pan, mă dă afară, orice ai zice dumneata. S-a

terminat cu mine.

— Nu. Nu fără acordul meu. Asta e regula la noi.

— Se poate. Dar, fie că îți convine, fie că nu, poate să ne facă viața un chin la amândoi.

— Nu, dacă faci doar ceea ce îți cer eu. Ești apărat de legea lui Dirk, și chiar și ea trebuie să se supună acestei legi, răspunse Malcolm, amintindu-și nenumăratele ocazii în care mama lui invocase numele lui Dirk Struan în fața lui sau a tatălui său, a fraților și surorilor lui, în chestiuni de afaceri, de morală sau de viață pur și simplu. Și n-au spus oare mama și tata de o mie de ori că eu voi fi tai-pan, și toți, inclusiv unchiul Gordon au încuviințat alegerea? Orice formalități de instalare pot să aștepte, mama invocă asta ca un pretext pentru a mă da pe brazdă cum vrea ea. Ce Dumnezeu, am fost crescut și pregătit o viață întreagă să fiu tai-pan, știu cum să mă descurc, așa cum știu și care e buba în toată povestea asta. Eu sunt Tai-pan, și cu asta basta. Acum, te rog să mă scuzi, am... Am de lucru.

De cum rămăsese singur strigase după Ah Tok. Oh, atunci chiar că am avut nevoie de licoarea aia mai mult decât oricând, ce bine îmi prinde și cum m-a scăpat de dureri și neliniști și mi-a dat curaj, și ce bine m-am simțit apoi cu Angélique! Ah, îngerul meu, abia aștept să revii în apartamentul tău de-alături, așa de aproape, așa de caldă, ce desfătare! Dar, Doamne! Ce n-aș da să nu mă apuce durerea când mă gândesc la ea și să-mi stârnească cealaltă durere, și dimineața abia a început, și mă așteaptă o slujbă plicticoasă, și mai trebuie să suport și prânzul, încă opt ore până la viitoarea...

— Îmi cer scuze pentru discuția de ieri, spuse acum McFay. Regret mult.

— Eu nu, am limpezit lucrurile, replică Struan cu o forță neobișnuită. Acum compania are cu adevărat un conducător, e adevărat că nu tata a condus pentru că în ultimii ani a fost mai mult beat, în timp ce mama făcea tot ce îi stătea în putere, ceea ce nu ne-a ajutat prea mult să le-o luăm înainte celor de la Brock. Trebuie să spunem lucrurilor pe nume, ne-au devansat, sunt mai prosperi și mai sănătoși din punct de vedere financiar. Vom avea mare noroc dacă reușim să ieșim teferi din furtuna actuală. Ia Japonia, spre exemplu, Japonia nu ne acoperă nici cheltuielile.

— E adevărat pe termen scurt, dar pe termen lung e o afacere profitabilă.

— Nu în modul în care ai condus firma până acum. Japonezii nu cumpără de la noi mărfurile care să ne aducă profit. Iar noi cumpărăm niște mătăsuri și niște viermi de mătase, ceva fleacuri lăcuite, altfel nu mare lucru. N-au industrie și nici nu par să-i ducă dorul.

— Așa e, dar, pe de altă parte, până am reușit să avem liber acces în China au trecut ani de zile. Și acolo aveam opiu, ceai, argint.

— Da, dar China e altceva. China e o civilizație străveche, sunt oameni cultivați. Avem prieteni în China și, cum ai spune dumneata, o strategie comercială. Ideea mea e că trebuie să grăbim lucrurile aici dacă vrem să supraviețuim, altfel ne scufundăm.

— Îndată ce Sir William pune punctul pe i cu Bakufu...

— Dar-ar frenția în Bakufu! Întrerupse Struan cu intransigență în voce. M-am săturat să fiu condamnat să stau în fotoliu și să-i aud pe toți spunând că trebuie să așteptăm ca Sir William să ordone flotei și armatei să-și facă treaba. Când mai e o reuniune cu Bakufu vreau să fiu prezent sau, și mai bine, să-mi aranjezi mie o întâlnire particulară cu ei înainte.

— Da, tai-pan.

— Aranjează întâlnirea asta, Jamie, asta îți cer. Și grăbește-te!

— Nu știi cum s-ar putea așa ceva.

— Întreabă-l pe samuraiul domesticit al lui Tyrer, Nakama. E de altfel preferabil să-mi pui la cale o întâlnire în taină cu el, ca să nu-l compromitem pe Phillip.

McFay îi încredințase informațiile primite de la Nakama.

— Nu-i o idee rea, spuse el cu sinceritate, și își recăpătă încrederea constatând ardoarea lui Struan și văzându-i hotărârea întipărită pe chip – poate că, în sfârșit, s-a găsit persoana potrivită.

— Voi discuta cu Phillip după prânz, adăugă Jamie.

— Când pleacă următoarea navă spre San Francisco?

— Într-o săptămână, e nava confederată *Savannah Lady* – McFay coborî prudent tonul, căci trecea un grup de negustori prin apropiere. E cursa cu care pleacă comanda pentru Choshu.

— Pe cine putem desemna, un om de încredere, ca să plece cu ea pentru o misiune specială? întrebă Struan, începând să-și pună planul în aplicare.

— Pe Vargas.

— Nu, nu pe el, avem nevoie de el aici – Struan se opri din nou, căci îl dureau picioarele, și se refugie țopăind la marginea promenadei, lângă un zid scund, unde dorea să se odihnească, dar și să discute cu celălalt ferit de urechi indiscrete. Nu mai e altcineva? Un om priceput?

— Nepotul lui, Pedrito. E un băiat isteț, arată mai portughez decât Vargas, practic n-are trăsături chinezești. Vorbește portugheza, spaniola, engleza și cantoneza. În plus, se descurcă bine cu cifrele. Ar fi bun ca mesager și în Nord, și în Confederație. La ce te gândeai?

— Rezervă-i un loc pe navă. Vreau să plece cu comanda pe care intenționez s-o înmulțesc cu patru, și să com...

— Patru mii de puști? rosti McFay, neîncrezător.

— Da. Trimite o scrisoare cu nava-poștă de mâine și transmite-le celor de la fabrică să-l aștepte. Nava se întâlnește cu vaporul care

pleacă din Hong Kong spre California.

— Dar – spuse McFay, nelineștit – n-au primit deocamdată decât aurul necesar pentru două sute de puști și trebuie să acoperim întreaga comandă, asta e politica fabricii. Nu crezi că ne cam angajăm în obligații peste puterile noastre?

— Unii așa ar putea crede. Eu nu.

— Și să zicem că aducem două mii de puști. Pe amiral îl apucă pandaliile când e vorba de importuri de arme și opiu în Asia... Știu că legal nu ne poate împiedica, se grăbi să adauge McFay, dar e posibil să sechestreze un transport întreg sub pretextul stării de necesitate.

— Nu va găsi armele și nici nu va auzi despre ele decât când va fi prea târziu. Te îngrijești dumneata de asta. Până una-alta, fă un proiect de scrisoare care să însoțească comanda și expediază alta cu nava-poștă. Fă-o tu cu mâna ta, Jamie, în secret. Cere din partea fabricii un tratament de favoare pentru această comandă, și dreptul de a fi agenți exclusivi pentru Asia.

— Excelentă idee, tai-pan, dar sfatul meu e să nu supralicităm comanda.

— Cere cinci mii de puști, și spune-le clar că le oferim o afacere cât se poate de profitabilă. Nu vreau să ne fure Norbert toată piața asta de sub nas – Struan păși mai departe și mai stânjenit de durere, își dădu seama ce îi trecea prin minte lui McFay fără să-l privească, și adăugă, sec: Nu e cazul să consulți Hong Kong-ul. Fă ce-ți spun. Voi semna comanda și scrisoarea.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi McFay se pronunță:

— Voi face precum spui.

— Bun, făcu el – simți reticența din glasul lui McFay și hotărî că sosise momentul să pună lucrurile la punct. Ne schimbăm politica în Japonia. Le place să se omoare prin părțile astea, nu? Din câte spune acest Nakama, mulți dintre regii locali sunt gata să se revolte împotriva administrației Bakufu, iar Bakufu nu e tocmai de partea noastră, adevărat? Ei bine, le vom da ce vor. Le vom vinde ce le face trebuință: armament, câteva nave, chiar o fabrică de tunuri sau două, în cantități din ce în ce mai substanțiale. Le vindem pe aur și argint.

— Și dacă întorc aceste arme împotriva noastră?

— Pot. O singură dată, și le vom da o lecție, s-o țină minte, cum am făcut oriunde în lume. Le vindem muschete, ceva arme cu încărcător, dar nu carabine cu repetiție, tunuri de mari dimensiuni și nici nave de război moderne. Îi vom vinde clientului ceea ce dorește să cumpere.

Angélique îngenunche în micul confesional, făcându-și loc atât cât îi permiteau fustele voluminoase, și începu ritualul, dând drumul unei avalanșe de cuvinte latinești cu ușurința celor care nu citesc și nici nu

scriu limba, dar au învățat rugăciunile și formulele obligatorii pe de rost încă din copilărie.

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit...

De partea cealaltă, părintele Leo era mai atent decât de obicei. În mod normal nu asculta decât pe jumătate, cu tristețe, convins că penitenții mințeau, că nu-și mărturiseau păcatele, că încălcau din plin poruncile (dar nu mai mult decât oriunde în altă parte în Asia), iar canonul pe care-l dădea el păcatului era acceptat doar din vârful buzelor și niciodată urmat.

— Deci ai păcătuit, copila mea, spuse cu vocea cea mai suavă de care era în stare, într-o franceză cu un accent atroce părintele, un bărbat de cincizeci și cinci de ani, bărbos și corpulent, un portughez iezuit, hirotonisit cu douăzeci și șapte de ani înaintea, ce se mulțumea cu firimiturile de viață pe care credea că i le îngăduie Cel de Sus. Ce păcate ai comis săptămâna aceasta?

— Am uitat să-i cer iertare Fecioarei în rugăciunile mele, într-o noapte, pe când mă rugam, răspunse Angélique cu un calm desăvârșit, respectând înțelegerea ei cu divinitatea, și am avut multe gânduri și vise urâte, și m-am temut, uitând că sunt în puterea Domnului...

În ziua ce urmase acelei nopți de pomină la Kanagawa, o dată ce se împăcase cu gândul dezastrului suferit, îngenunchease, plângând, în fața micului crucifix pe care îl ținea în permanență în camera ei: Maică a Domnului, nu mai trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat și cum am fost pângărită, îngăima ea printre suspine, cu toată ardoarea de care era în stare, să-ți mai spun că n-are cine să mă ajute, să-ți spun că am nevoie de ajutorul Tău, că nu pot să mă împărtășesc nimănui, nici chiar la spovedanie. Nu îndrăznesc să mărturisesc ce s-a petrecut, nu îndrăznesc, mi-ar distruge și ultima șansă... te implor în genunchi să îngădui și să înțelegi că atunci când voi spune, la spovedanie *am uitat să-i cer iertare Fecioarei în rugăciunile mele*, va însemna că mă spovedesc și mărturisesc tot ce ți-am spus acum și tot ce ai văzut că mi s-a întâmplat, am să mai zic și câteva mici minciuni pe care va trebui să le adaug ca să mă ocrotesc. Îți cer iertare pentru această rugămintă, și implor ajutorul Tău, n-am la cine să mă rog în afară de Tine. Știu că mă vei ierta și că mă vei înțelege, pentru că ești Maica Domnului și femeie, vei înțelege și mă vei dezlega de păcat...

Acum Angélique întrezărea profilul părintelui Leo și îi simțea duhneala de vin și usturoi. Suspinând, îi mulțumi Fecioarei din toată inima pentru ajutor.

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit.

— Păcatele ce mi le spui nu-mi par atât de grave, copila mea.

— Mulțumesc, părinte.

Angélique își înăbuși un căscat, pregătindu-se să primească așa cum se întâmpla de obicei, un modest canon, urmând apoi să se

încine, dezlegată de păcat, să-i mulțumească preotului și să plece. Urma prânzul la club, cu Malcolm și Seratard, siesta în superbul apartament de lângă cel al lui Malcolm, cina la Legația rusă, și...

— Ce fel de gânduri urâte ai avut?

— Oh, n-am ascultat și nu m-am dovedit răbdătoare, răspunse ea, cu gândurile aiurea, și nu m-am încredințat Domnului.

— Răbdătoare în ce privință?

— M-a apucat un fel de furie contra servitoarei – Angélique fu luată prin surprindere – și aș fi voit ca logodnicul meu să se simtă mai bine, să se întrezeze mai repede...

— Ah, tai-panul, un tânăr la locul lui, dar nepot al unui mare dușman al Bisericii Adevărate. Ți-a povestit? Ți l-a descris pe bunicul său, Dirk Struan?

— Am auzit ceva, părinte, răspunse Angélique, deloc la largul ei. Mi-am pierdut răbdarea cu servi...

— Malcolm Struan e un tânăr așa cum trebuie, nu ca bunicul lui. I-ai cerut să treacă la catolicism?

Chipul Angelicăi își pierdu culoarea:

— Da, am atins și problema asta. Discuțiile de acest fel sunt... foarte delicate și nu pot fi rezolvate în grabă.

— Da, da, așa e – părintele Leo auzi respirația grăbită a Angelicăi și își dădu seama de neliniștea ce o stăpânea. E adevărat, e o chestiune importantă pentru amândoi.

Se încrunță, știind din experiență că tânăra îi ascundea multe, dar nu era prima oară că i se întâmpla acest lucru. Urma să pună capăt spovedaniei în acest punct, apoi simți brusc că era în fața unei ocazii nesperate de a salva un suflet și de a angaja o acțiune profitabilă. Spre deosebire de iubita și însorita lui Portugalie, viața lui la Yokohama era tristă, cenușie: pescuit, mâncare, băutură și rugăciune. Biserica lui era mică și dărăpănată, credincioșii păcătoși și puțini la număr, colonia o adevărată închisoare.

— Discuțiile de acest gen sunt delicate, dar trebuie purtate. Nemuirea sufletului logodnicului tău e în mare primejdie. Mă voi ruga pentru împlinirea dorințelor tale. Copiii pe care îi veți avea vor fi crescuți întru Biserica Mamă și presupun că el a încuviințat.

— Am discutat și această problemă, părinte, zise Angélique cu o detașare ușor forțată. Desigur, copiii noștri vor fi catolici.

— Dacă nu vor fi, îi vei azvârli în prăpastia Iadului. Și nemuirea sufletului tău va fi în primejdie – observă cu mulțumire că Angélique se cutremură, bun, își spuse, încă o lovitură dată Antichristului. Acest lucru trebuie hotărât fără greș înainte de căsătorie.

Inima Angelicăi bătea să-i sară din piept, mintea îi era întunecată de o teamă pe care încerca să nu și-o trădeze în glas. Credea cu fervoare în Dumnezeu și diavol, în viața veșnică și blestemul etern.

— Mulțumesc pentru sfat, părinte.

— Voi vorbi și eu cu domnul Struan.

— Oh, nu, părinte, te rog, nu, zise ea, cuprinsă de panică, cred că n-ar fi o faptă înțeleaptă.

— N-ar fi o faptă înțeleaptă? – părintele Leo se scărpină distrat în barba plină de păduchi, ca și părul și sutana uzată, ajungând rapid la concluzia că convertirea lui Struan era o ispravă demnă de înfăptuit, meritând toată silința de care era în stare. Mă voi ruga lui Dumnezeu să mă îndrume. Dar nu uita că ești minoră, și logodnicul tău la fel. Presupun că, în absența tatălui tău, monsieur Seratard îți este tutore după lege. Înainte de celebrarea sau înfăptuirea căsătoriei e nevoie de o autorizație și trebuie împlinite toate așa cum se cuvine pentru ocrotirea sufletului tău – aici zâmbi radios, mulțumit de sine. Acum să rostești zece Ave Maria și să citești de două ori scrisorile Sfântului Ioan până duminica viitoare. Și roagă-te lui Dumnezeu să te lumineze.

— Mulțumesc, părinte.

Ușurată, Angélique se închină, sudoarea inundându-i palmele, și își înclină capul în așteptarea binecuvântării.

— *In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti, absolvo tuum* – urmă semnul crucii. Roagă-te pentru mine, copila mea, spuse el pe un ton important, punând capăt ritualului și începând în minte un dialog cu Malcolm Struan.

La ora amurgului, Phillip Tyrer ședea cu picioarele încrucișate în fața lui Hiraga, într-o mică încăpere foarte retrasă dintr-un mic restaurant pe jumătate ascuns în spatele casei acelui shoya, cel mai bătrân din sat. Erau singurii clienți, iar pentru Tyrer aceasta era prima masă cu adevărat japoneză în compania unui japonez. Îi era foame și era gata să guste din toate.

— *Mulțumesc invitat la mine, Nakama-san.*

— *E plăcerea mea, Taira-san. Dacă îmi pot permite, accentul dumitale e din ce în ce mai bun. Mănâncă, te rog.*

Pe masa joasă dintre ei servitoarea dispusese o sumedenie de farfurioare cu diverse soiuri de mâncare, calde sau reci, așezate pe tăvi lăcuite. Panouri shoji, tatami, ferestre culisante deschise către întunericul ce se lăsa, lămpi cu ulei ce dădeau o lumină plăcută, aranjament floral în nișă. Alături se afla o altă încăpere rezervată, iar de cealaltă parte restul restaurantului, constând de fapt într-un coridor ce dădea într-o alee care ducea la rândul ei în stradă. Localul oferea saké și butoiașe cu bere, având un bucătar și trei servitoare-chelnerițe, totul gătit pe o sobiță cu cărbuni. Hiraga și Tyrer purtau kimonouri largi de casă. Tyrer se desfăta cu neobișnuitul confort, iar Hiraga se simțea ușurat să se despovăreze de veșmintele europene pe care le purtase toată ziua. Ambii fuseseră îmbăiați și masați în așezământul

specializat de peste drum.

— Te rog să mănânci.

Tyrer se servea cu neîndemânare de bețișoare. La ambasada din Pekin fusese avertizat să nu guste mâncarea chinezească: „Doar dacă vrei să te otrăvești cu adevărat, bătrâne. Prăpădiții chiar mănâncă în mod obișnuit carne de câine, beau fiere de șarpe, înfulecă insecte cu lingura, orice, și au o credință pe cât de aiurită, pe atât de nestrămutată: orice stă cu spatele la cer se mănâncă. Pfui!”

Hiraga îi corectă poziția degetelor în jurul bețișoarelor.

— Așa.

— Mulțumesc, Nakama-san, foarte greu, spuse Tyrer, distrându-se. Îngraș nu mă dacă mănânc așa ceva.

— Nu mă îngraș dacă mănânc așa ceva, îl corectă Hiraga, încă neostenit să tot corecteze japoneza lui Tyrer, căci ajunsese la concluzia că nu-i plăcea să-l învețe limba. Tyrer era un elev bun, dotat cu o memorie remarcabilă și o natură veselă, în plus – fapt de supremă importanță – constituia o sursă nesecătuită de informații.

— Ah, regret nu mă îngraș așa ceva. Ce este, iertare, ce sunt aceste mâncăruri?

— Noi le numim tempura, pește prăjit în aluat.

— Iertare, ce e aluat?

Tyrer asculta cu atenție, pierzând multe cuvinte dar înțelegând miezul, știind prea bine că interlocutorul său avea același tip de probleme. Vorbim mai mult engleza decât japoneza își spuse, strâmbându-se în sinea lui, dar nu contează. Nakama e un dascăl excelent și s-ar zice că am ajuns la un acord echitabil. Dacă n-ar fi fost el, n-aș fi aici, poate că nici n-aș fi în viață și n-aș fi câștigat atâta cinste a obrazului de care mă bucur pe lângă Marlowe, Pallidar și drăguțul de Willie ca să nu mai vorbim de informațiile neprețuite pe care mi le furnizează. Tyrer zâmbi. Îi plăcea să se gândească la Sir William în acești termeni, când cu doar câteva zile înainte ar fi încremenit în spaimă în fața lui.

— Oh, acum înțeleg aluat! Și noi folosim!

— Mancarea pr'ace, Taira-san? întrebă Hiraga, trecând la engleză.

— Da, mulțumesc – când putea, Tyrer răspundea în japoneză. Mulțumesc pentru tot, baie, masaj, acum clam, pardon, acum calm și vesel.

Anume mâncăruri erau interesante, tempura și *yakitori*, îmbucături de pui prăjite în sos dulce-sărat. *Anaga* se dovedi a fi țipar prăjit, cu un sos dulce-amar care îl încântă. *Shushi*, bucățele de pește crud de diverse consistențe și culori pe turtițe de orez, îi păru greu de înghițit la început, dar, o dată înmuiate într-un misterios sos sărat numit *soia*, deveniră acceptabile. La urma urmei, își spuse el, tata m-a sfătuit să încerc de toate: „Fiule, dacă insiști asupra acestei idei

ciudate de a deveni interpret de japoneză, te sfătuiesc să te dai la felul lor de viață, hrana lor, și tot așa mai departe, fără să uiți că ești un gentleman englez cu obligații, cu datorii față de Coroană, de Imperiu și de Dumnezeu...” Mă întreb ce-ar zice Bătrânul de Fujiko. Cu siguranță face parte din modul lor de viață. Tyrer surâse brusc și făcu un semn cu bețișorul:

— Asta ce e?

— Iertare, Taira-san, nu se face să arăți cu capătul subțire al bețișorului. Folosește te rog celălalt capăt. Asta e *wasabeh*.

Înainte ca Hiraga să-l poată opri, Tyrer înșfăcă gogoliul de pastă verde și îl înghiți. Nările îi luară foc instantaneu: căscă gura, aproape orbit de lacrimi. După un timp focul se stinse. Tyrer mai gâfâi o vreme.

— Doamne, zise Hiraga, copiindu-l pe Tyrer și încercând să nu râdă. *Wasabeh* nu maninca, doar pune o reacă – iertare, cuvent greu de pronunțat – pune un pic în sos soia ca să dai gust.

— E vina mea, gâfâi Tyrer, încă parcă gătuît. Doamne, e mortală chestia asta, mai rău decât chili. Data viitoare eu atent.

— Tu bun pentru om care începe, Taira-san. Și înveți japoneza rapidu, foarte bun.

— Domo, Nakama-san, domo. Tu la fel în engleză.

Încântat de complimentul primit, Tyrer se concentrează încercând să se arate și mai priceput. Ajunse la *tako*, felii de tentacule de caracatiță. Chiar cu un pic de soia și *wasabeh*, tot avea gust de cauciuc năclăit.

— Țsta delicios. Place foarte mult.

Mor de foame, își spuse în sinea lui. Mi-ar trebui o rație întreită de pui, încă un bol de orez, încă douăzeci de bucăți de tempura. Hiraga mănâncă precum un bebeluș. N-are a face, stau de vorbă cu un samurai. Nici n-a trecut o săptămână de când ne-a scos din Legație, la Yedo, fără incident diplomatic. Nici nu sunt șase săptămâni de când l-am cunoscut pe André, dar vorbesc deja ceva japoneză și știu mai multe despre obiceiurile locale decât toți negustorii care sunt aici încă de la început. Dacă continui așa, îmi voi vedea numele în ziar ca interpret oficial în câteva luni și mă voi trezi cu un salariu pe măsură: patru sute de livre pe an! Ura, sau Banzai, cum ar spune japonezii. La rata de schimb actuală mi-aș permite un cal nou fără probleme, dar înainte... Inima lui Tyrer își accelerează bătăile. Înainte, voi răscumpăra contractul lui Fujiko. Nakama a promis să mă ajute, așa că nu va fi greu. Mi-a promis. Poate că vom începe chiar în seara asta: din fericire, Fujiko s-a întors de la bunica ei. Presupun că nu se cade într-o duminică, dar n-are a face. Karma. Phillip oftă. Cu André și Nakama în preajmă, descoperise acest cuvânt și minunata lui valoare universală, căci e aplicabil oricărui eveniment, benefic sau defavorabil, asupra căruia nu aveai putere.

- Karma!
- Ce, Taira-san?
- Nimic. Îmi place mâncare.

— Îți prace mâncarea, repetă Hiraga. Bine, mulțumesc, mie pare bine.

Hiraga mai comandă bere și saké. Shoji-ul culisă și băuturile apărură pe un platou purtat de o ospătăriță veselă care îi surâse lui Hiraga în timp ce zâmbea timid către Tyrer. Distrat, Hiraga îi mângâie șoldul:

— Cum ți-ar place Peste Munte?

— Oh, neobrăzatule! Peste Munte? Nu, cu mine nu, nici peste nici dedesubt. Dar ți-aș Cânta din Flaut pentru un oban de aur.

Ambii râseră de glumă: un oban de aur era o avere pe care doar o curtezană de cel mai înalt rang ar fi putut să o ceară pentru un astfel de serviciu. Ospătărița turnă saké, umplu cana lui Tyrer și se retrase.

— Ce spus, Nakama-san?

Hiraga zâmbi:

— Ier'tare, g'reu de exp'ricat, încă nu desture cuvinte. Doar o grumă, grumă bărbat-femeie, înțelege?

— Wakarimasu. Biserica azi plăcut?

Cu acordul lui Sir William și consimțământul grabnic al reverendului Michaelmas Tweet, Tyrer îl strecurase pe Hiraga în balconul corului bisericii. Cu joben, înveșmântat în noile haine europene făcute cu croitorul chinez cu viteza-i obișnuită, Hiraga trecuse drept eurasian și abia fusese remarcat, cu excepția lui McFay, care făcuse un semn discret cu ochiul.

— Biserica bun, și tu exp'ricație la fer, răspunse Hiraga.

Deși tot nu reușea să ajungă la o viziune de ansamblu, priveliștea fusese uimitoare: bărbați adulți și două femei îngrozitoare, cântând la unison, ridicându-se, stând jos, mormăind rugăciuni monotone, închinându-se la acel zeu ciudat despre care Tyrer îi explicase, după slujbă, că era format din trei persoane, Tatăl, Fiul care fusese răstignit ca un tâlhar ordinar și un kami.

— So ka? întrebese Hiraga, cu gura căscată. Deci, Taira-san, femeie numită Mama Domnului, care nu zeu are fiu zeu – dar ea nu zeu – și ea curcatu cu kami care nu zeu, dar hatamoto de zeu, cu aripa care nu soț, soț nici *er* zeu, dar tată este, deci tata de fiul ei e bunicu, *neh?*

— Nu, nu s-au culcat împreună. Vezi tu...

Hiraga ascultă din nou, prefăcându-se a înțelege spre a-l putea chestiona pe Taira în legătură cu dușmănia dintre cele două biserici: observase că femeia lui Ori nu era prezentă și întrebese de ce. Două biserici, la fel de puternice, ce se războiau tot timpul! Și Ori îmi tot spune să o las baltă... *Baka!* Când, după ce făcuse un efort ce-i dăduse

durere de cap, înțelese în fine motivul schismei și consecințele acesteia în termeni de ură, masacre și războaie de amploare, avusese clar conștiința faptului că, în anume privință, gai-jinii erau totalmente nebuni, dar și foarte vulnerabili. Ruptura intervenise doar pentru că un bonz bătrân numit „Ruter”, cu vreo trei sute de ani mai înainte, interpretase diferit un aspect mărunț al dogmei inventate de alt bonz cu paisprezece sau cincisprezece secole înaintea lui. Acest om, în mod evident un găgăuță, declarase, printre altele, auzi ce prostie, că trebuia să jinduiești să ajungi sărac lipit pământului, iar dacă te culcai cu femeile erai pedepsit și, după ce mureai nu mai ajungeai niciodată într-un loc numit Rai, unde nu erau nici saké, nici mâncare, nici femei, și unde erai ca un fel de pasăre. Barbarii întrec în prostie orice închipuire. Cine poate dori să meargă într-un asemenea loc? Se vedea de la o poștă că bonzul cel bătrân era un zănatec morocănos și ambițios care, după o viață de pretinsă castitate, voia să aibă o soție sau o concubină în văzul tuturor, ca orice persoană sau bonz respectabil.

— Taira-san, îi spuse Hiraga cu vocea stinsă. Am nevoie baie, masaj, saké și mâncare. Ur'mează te rog.

Își reproșase inițial imprudența acestei invitații: shoya avea să afle că vorbește enleza.

— Oh, ce minunăție să vorbești gai-jin. Ce-aș mai vrea și eu. Otami-san! chicotise shoya, plin de admirație. Îmi permit să-ți spun din nou că susțin *sonno-joi* și că mi-am trimis fiul cel mai isteț pe lângă un bonz gai-jin, ordonându-i să se prefacă a se converti la credințele lor ridicole pentru a le putea învăța limba și obiceiurile.

— Ești sigur că servitorii sunt de încredere?

— Vei fi ocrotit ca un membru al familiei. Pentru mai multă siguranță, îți sugerez să închiriezi întreg restaurantul și să-i ordoni acestui Taira să vorbească numai japoneza la baie. Spui că învață repede?

— Foarte.

— Secretele domniei tale nu vor trece de mine. *Sonno-joi!*

Hiraga zâmbise acru amintindu-și cu ce fervoare îi cântase în strună shoya, neacordându-i nici o crezare. Mă întreb cum ar reacționa dacă ar ști că plănuim să trecem prin foc toată Yokohama. S-ar căca pe el, și nici n-ar apuca rahatul să se usuce pe el, că s-ar grăbi să se gudure pe lângă Bakufu și să mă trădeze. *Baka!*

Tyrer continua să mănânce cu mare poftă. Deși îi mai era foame, Hiraga se juca îndelung cu mâncarea conform obiceiului și buneicreșteri japoneze, a educației de a se mulțumi cu puțin, căci zilele fără de hrană erau mai numeroase decât cele de abundență. Fusesse educat să îndure cu dârzenie gerul și durerea, căci zilele rele erau mai numeroase decât cele bune, iar de frig aveai parte mai des decât de

căldură. Ce e mult, strică. Cu excepția saké-ului. Și a femeilor. Hiraga zâmbi:

— Saké! Taira-san, *kampai!*

Încă un recipient golit. Hiraga îl îndemnă pe Tyrer să bea, prefăcându-se că toasturile reciproce erau un obicei important. Curând, Tyrer ajunsese să-i povestească despre războaiele gai-jinilor, despre întinderea Imperiului Britanic, despre bunurile produse de acesta și cantitățile respective. Dată fiind (posibila) sinceritate a lui Tyrer și aceluia „Jur că e adevărat, mi-e martor Dumnezeu”, Hiraga hotărâse că acceptase informațiile primite, oricât de înfricoșătoare sau aberante ar fi putut părea, până ce nu avea dovada contrarie. După ce cercetase timp de o oră atlasul școlăresc și hărțile lui Tyrer, Hiraga rămăsese cu gura căscată:

— Daru, rogu, cum poate țară mică ca Ang'ria fie atât puternică?

— Din mai multe motive, răspunse Tyrer și, mulțumit de sine, uitând să folosească idei și cuvinte simple, se apucase să explice pe îndelete. Din mai multe motive, din cauza educației noastre superioare – învățământ mai bun, înțelegi? – unei moșteniri superioare, unei Regine înțelepte și blânde, din cauza formei noastre speciale, unice, de organizare statală, din cauza Parlamentului, care ne-a dat legi și libertăți superioare. În același timp suntem o nație binecuvântată, o fortăreață insulară, marea ne ocrotește, flota noastră controlează căile de navigație comerciale, ceea ce ne-a permis să dezvoltăm tehnici superioare în timp de pace, să inventăm și să experimentăm, facem mai mult comerț decât alții, deci avem mai mult capital, Nakama-san, mai mulți bani decât oricine altcineva, și ne pricepem de minune să băgăm zădărnici între alții pentru a stăpâni – e o veche lege romană, și... – Tyrer izbucnise în râs și terminase saké-ul. Mai cu seamă, cum ți-am mai spus, avem de două ori mai multe tunuri, nave și capacitate de luptă decât următoarele două țări luate la un loc: jumătate din navele lumii sunt britanice, cu echipaje britanice și războinici britanici...

Ce de cuvinte și idei pe care nu le înțeleg, își spuse Hiraga cu mintea încâlcită. Romanii? Aștia cine mai sunt? Dacă jumătate din ce spune Taira e adevărat – nu, a o suta parte – atunci ne vor trebui zeci de ani ca să-i prindem din urmă. Da, dar îi vom prinde. Și noi suntem o insulă. În plus, acesta este Pământul Zeilor, iar ca oameni suntem mai duri, mai puternici, mai războinici, avem mai multă disciplină și curaj, și vom câștiga în cele din urmă, căci nu ne temem de moarte! Eeeee, deja întrezăresc posibilități de acțiune împotriva lor pe care nici nu le bănuiam acum câteva zile!

— *Honto*, mormăi Hiraga.

— Honto, Nakama-san? Adevărat? Ce e adevărat?

— Eu gândesc la ce tu spui. Ce adevărat! Rogu, ai zis înainte...

Kampai!

— *Kampai!* Timpul mers la Yoshiwara, neh?

Tyrer își înăbuși un căscat, obosit de atâtea întrebări, dar simțindu-se de minune.

— Nu uita, Taira-san! Hiraga își ascunse un zâmbet: aranjase deja ca Fujiko să nu fie disponibilă în acea seară. Termina saké, urtima întrebare, apoi precam. Rogu, zis mai înainte că mașinii fac mașinii. Cum posibiru?

Tyrer se lansă în noi explicații entuziaste, arătând că englezii erau în fruntea Revoluției Industriale: inventaseră motorul cu aburi, căile ferate, nave din oțel și fier, războiul de țesut, mașini de plantat, producția în serie, recoltatoare, toate sunt invenții britanice, tunuri de șaizeci de livre, submersibile, anestezice, medicamente noi, navigația...

— Acum patru ani am tras primul cablu telegrafic peste Atlantic. Peste o mie de mile...

Tyrer decise să nu menționeze faptul că acel cablu arsese nici o lună mai târziu și trebuise înlocuit. Am inventat generatoarele electrice, iluminatul cu gaz.

Hiraga ameti curând după efortul făcut să înțeleagă tot ce-i spunea celălalt, mai ales că-și dorea cu disperare să priceapă cât mai mult și nu reușea mare lucru. În plus, nu pricepea de ce un om atât de important ca Taira răspundea dușmanului la orice întrebare. Doar suntem dușmani! Trebuie neapărat să învăț engleza mai repede, trebuie și o voi face! O bătaie ușoară în ușă. Peretele shoji culisă.

— Iertare, Otami-san, zise ospătărița, shoya ar vrea să-ți răpească câteva momente.

Hiraga încuviință scurt, îl informă pe Tyrer că se întoarce imediat și ieși pe urmele ospătăriței, în aleea pustie, de unde ajunse pe drumul principal. Rarii trecători care îl remarcară se înclinară politicos ca în fața unui negustor și nu a unui samurai, conform ordinilor lui shoya. Bun. Shoya îl aștepta într-o încăpere din interior, îngenuncheat lângă o masă, odihnindu-și mâna pe un suport conceput în acest scop. Lângă el, o pisică dormea, covrig. Shoya se înclină:

— Regret că te deranjez, Otami-san, dar, în caz că gai-jinul ne vorbește limba mai bine decât pretinde, mi s-a părut mai înțelept să discutăm aici.

Hiraga se încruntă, răspunse la plecăriune și, așezându-se, îi acordă toată atenția.

— Da, Ryoshi-san? Te ascult.

— Sunt mai multe lucruri pe care ar fi bine să le știi, Otami-sama.

Bărbatul acela cu trăsături puternice turnă în cești ceai verde dintr-un ceainic de fier micuț. Magnific ceai, la fel de neprețuit precum ceștile ca o coajă de ou, aromat și fin. Presentimentele de rău

augur ale lui Hiraga se accentuează. Shoya luă o înghițitură apoi scoase un document din mânecă și îl desfășură pe masă: *Bakufu oferă o recompensă de doi koku pentru capturarea acestui revoluționar asasin, cunoscut, printre alte nume de împrumut, ca Hiraga...*

Hiraga luă hârtia în mână, prefăcându-se a o vedea pentru prima oară, apoi, cu un mormăit nesemnificativ, i-o înapoie posesorului. Bătrânul o apropie de flacăra. Ambii privesc hârtia ce ardea, transformându-se în scrum, ambii știau că, astfel tuns și cu o barbă ce devenea mai stufoasă de pe o zi la alta, Hiraga era bine deghizat.

— Bakufu devine amarnic când e vorba de vitejii noștri shishi.

Hiraga încuviință din cap, fără însă să scoată un cuvânt. Cu un aer absent, shoya mângâie pisica, ce torcea domol.

— Se zice că seniorul Yoshi trimite emisari pe lângă șeful gai-jinilor pentru negocierea unui contract de cumpărare de arme. Nici o îndoială că un senior de rangul domniei sale ar oferi prețuri mult mai ridicate decât emisarii Choshu! Gai-jinii vor vinde cui oferă cel mai mult.

Hiraga auzise ceva de la Raiko în legătură cu samurarii Choshu care vizitaseră casa Struan – practic toată lumea era la curent cu aceste negocieri la Yoshiwara – și era sigur că, dacă le-ar fi cunoscut numele adevărate, ar fi știut de cine era vorba, sau le-ar fi cunoscut familiile. Cu doar vreun an în urmă, un frate vitreg, care frecventase aceeași școală englezească la Shimonoseki, făcuse parte din echipa trimisă să cumpere prima sută de puști. Ciudat, își spusese Hiraga, că e vorba de aceeași companie, aparținând celui tai-pan ce avea să moară curând, împreună cu femeia lui și cu tot acel cuib de mârșăvie.

— Gai-jinii n-au pic de onoare.

— E dezgustător – o nouă sorbitură. Castelul din Yedo forfotește. Se spune că shogunul și prințesa imperială vor pleca spre Kyoto într-o săptămână sau două.

— Pentru ce ar face așa ceva? întrebă Hiraga, prefăcându-se că nu-l interesează povestea.

— Nu știu, Otami-san, chicoti celălalt, dar e curios că shogunul își părăsește bârlogul tocmai acum, călătorind așa de departe spre a vizita bârlogul atâtor dușmani, când de la început nu a trimis decât servitori în astfel de misiuni – pisica se întinse, shoya o scarpină pe burtă înainte de a continua. *Roju* măresc impozitele în toate ținuturile Toranaga pentru a putea plăti cât mai multe arme și tunuri.

Hiraga simți furia ascunsă a bătrânului, dar el nu-și trădă sentimentele. Îl distra. La ce erau buni țărani și negustorii, dacă nu să plătească impozite?

— Dacă Fiul Cerului nu-și poate exercita puterea conferită de Ceruri, Bakufu va arunca Japonia într-un nou război civil, fără de sfârșit.

— Așa e.

Mă întreb în ce măsură ești de aceeași părere, bătrâne, își spuse Hiraga în sinea lui. Începu să reflecteze la modalitățile de a împiedica Bakufu și pe Toranaga Yoshi să-și realizeze planurile. Akimoto ar trebui să porceadă imediat spre Yedo, n-am mai auzit nimic de Koiko sau de mama-san a ei de mai multe zile. Poate că am face bine să plecăm împreună...

— În ultimul rând, se pare că prietenul shishi al domniei tale, Ori-san, nu a plecat la Kyoto, contrar înțelegerii, spuse shoya pe un ton foarte sec.

Hiraga îl fulgeră cu ochi de șarpe. Shoya își înăbuși un fior înfricoșat. Trezită instantaneu, pisica se înălță brusc, la pândă. Hiraga rupse tăcerea:

— Undee?

— În colonie, în partea în care gai-jinii de clasă inferioară locuiesc, beau și curvășăresc.

Nu mult înainte de miezul nopții, André Poncin bătu la ușa casei La Trei Crapi. Portarul îl lăsa imediat să intre, Raiko îl întâmpină cu grație. Câteva clipe mai târziu, beau saké împreună, dezbătând ultimele noutăți privind Yoshiwara și colonia. Fiecare era pentru celălalt o sursă importantă de informații, într-un amestec de japoneză și engleză.

— ...și patrula a cercetat fiecare casă în parte, Furansu-san! Parcă noi am putea să ascundem criminali! E împotriva regulilor din Yoshiwara. Știm cum să procedăm ca să ne păstrăm bolurile de orez; suntem de partea păcii și evităm complicațiile. Patrula e încă la intrarea principală, unde îi examinează pe toți trecătorii.

Raiko își făcu vânt cu evantaiul, amintindu-și cum scăpase ca prin urechile acului și regretând momentul în care invitasе luptători shishi să-i onoreze Casa. A sosit momentul să mai meargă și în altă parte și shishii, și patrulele, oricât aș ține la Hiraga, își spuse ea în gând. Ce bine ar fi să plece!

— Ce criminali caută? întrebă André.

— Trădători, în general ronini. Dar oricine e împotriva lor, e un trădător. Roninii sunt prada lor obișnuită.

— Împotriva Bakufu? Bakufu poate fi înlăturat cu forța? O revoluție?

Raiko izbucni într-un râs grațios și, terminându-și saké-ul, deschise un nou recipient.

— Bakufu seamănă cu păduchii în pușcărie – ucizi o mie, ca să faci loc pentru încă o sută de mii. Nu, Bakufu și shogunatul înseamnă Nippon, și vor rămâne pururi printre noi.

— Taira-san e aici astă-seară?

Raiko făcu semn că nu:

— Fata pe care o voia nu era disponibilă. I-am oferit alta, dar a refuzat și s-a dus. Ciudat, *neh*? Un tânăr ciudat din mai multe puncte de vedere, deși poate un bun client. Mulțumesc că l-ați introdus în biata mea Casă.

— Acest sensei de japoneză, acest dascăl, samuraiul pe care l-a găsit Taira... Cine e, Raiko?

— Regret, nu știu, aud că e din Yedo și locuiește în colonie, în sat.

— Taira-san a vorbit cu Fujiko despre el?

— Fujiko nu a făcut nici o referire la așa ceva, dar nici eu n-am întrebat-o. Data viitoare, s-ar putea să aflu, Furansu-san.

André nu o crezu, dar își spuse că nu avea importanță: îi va spune când va considera necesar.

— Leacul. S-a aranjat?

— Desigur. Scopul meu în viață e să dau satisfacție clienților.

Poncin scoase o pereche de cercei de aur și îi așează pe masă. Ochii lui Raiko străluciră. Nu făcu nici un gest în direcția lor, dar Poncin era mai mult ca sigur că-i cântărise cu ochii minții, apreciindu-le calitatea, cât costaseră și cât ar lua dacă i-ar vinde iar.

— Mi s-a spus să ofer acest cadou, zise el pe un ton agreabil.

Raiko îi zâmbi cu gingășie, prefăcându-se a fi copleșită, deși își dăduse imediat seama că plata va fi efectuată în bijuterii imposibil de plasat în Yoshiwara. Degetele îi tremurară la contactul cu cerceii. Poncin o împiedică să-i ia în mână, înșfăcându-i el însuși și prefăcându-se a-i examina îndeaproape. Planul său cu privire la Angélique mersese ca ceasul. Servitorii din casa Struan trecuseră străzile prin sită, fără nici un rezultat. Scena de disperare și lacrimile ei fuseseră jucate perfect; între patru ochi, îl întrebaseră:

— Oh, André, am procedat cum trebuie? Malcolm a fost extrem de supărat. Habar n-aveam că sunt așa scumpi.

— Doar ți-a spus să semnezi pentru orice dorești, nu? Nu e vina ta că n-ai întrebat de preț. I-au plăcut butonii de manșetă, presupun?

— Da, André, dar...

— Vor rămâne destui bani pentru caz de nevoie. O măsură de prevedere contra oricărei eventualități, Angélique.

André zâmbi acum în sinea lui și își întoarse privirile către Raiko:

— Valorează de multe ori prețul leacului.

— Prețul la cumpărare, cu siguranță. Dar trebuie să-i trimit la Yedo sau la Nagasaki. E o vânzare dificilă, dar vă rog să nu vă faceți griji, vă voi ajuta să vă debarasați de copilul nedorit.

— Nu-i al meu, replică el, tăios.

— Ah, regret, iertăciune, răspunse ea, crezându-l.

Mi-a fost teamă că e al lui, își spuse în gând, cu mare ușurare. Sunt sătulă de complicațiile lui.

— Nu e treaba mea.

— Îl ajut pe prietenul unui prieten, din Mahalaua Bețivanilor.

— Îmi cer iertare.

Poncin zâmbi fără nici un fel de veselie:

— Doar te pricepi la perle. Valorează de cincizeci de ori cât leacul.

Raiko zâmbi mai departe, gângurind plăcut, dar în sinea ei scrâșnea din dinți.

— O să cer să fie evaluați exact. Sigur că fac mai mult decât leacul cerut.

— Desigur.

Poncin întinse palma, permițându-i lui Raiko să ia cerceii. Perlele erau aproape negre, perle din insule. Le lipi de dinți ca să se asigure că erau reci, apoi le mușcă: nici o urmă. Convinsă că erau autentice și prețioase, rosti drăgăstos:

— Prețul, vechiul meu prieten?

— Prețul e următorul: leacul, chiar dacă prima doză nu are efect. Orice e necesar dacă băutura dă greș, ne-am înțeles? Tot ceea ce trebuie ca acest făt să nu se nască. De acord?

— De acord, încuviință ea bucuroasă, conștientă că realizează o afacere nesperat de rentabilă. Să garantez că sarcina se oprește aici.

— Plus douăzeci de obani de aur, adăugă el, încântat să-i vadă chipul schimonosit de groază, cu toate că suma reprezenta abia o treime din ce putea scoate din vânzare.

Montura nu era de valoare, dar Poncin îi ceruse bijutierului chinez să folosească perlele cele mai prețioase. Raiko mormăi și blestemă, începu tocmeala, ambii mulțumiți de fapt de întrevedere, ambii conștienți că prețul real al leacului și al sfaturilor medicale nu reprezenta mare lucru pentru o mama-san. Când erau gata să încheie afacerea, dispoziția lui Raiko suferi o schimbare: îl privi cu niște ochi ciudați, cuprinsă de afecțiune, întristată de situația lui, spunându-și: Să mă amestec oare în karma?

— Ce e? întrebă el, bănuitor.

— Lasă-mă să mă gândesc puțin, Furansu-san.

Ceva mai târziu, cu o voce caldă și învăluitoare, amintind de cea din vremurile când Poncin fusese primul ei client și risipise mari sume de bani în Casă, a cărei deschidere o sărbătoreau, Raiko spuse:

— A curs multă apă sub poduri de când ne-am cunoscut, am avut multe clipe frumoase și râsete în Lumea noastră Plutitoare și, precum se întâmplă în viață, și lacuri de lacrimi, pe care eu nu le-aș fi dorit. Mi-am adus brusc aminte că ultima oară când ne-am târguit astfel a fost în legătură cu contractul Hanei.

Chipul lui Poncin îngheță ca o mască:

— Să nu vorbim despre Hana.

— Ah, regret, dar aş vrea să vorbim, căci aş putea avea o soluție.

— Nu există, spuse el cu mânie. Leac nu e, Hana e moartă și n-are nimic de-a face cu perlele.

— Așa e. Doar un pic de îngăduință și atenție. Poate că aş putea, zise Raiko cu blândețe, să găesc o nouă Hana, asemănătoare, dar care să aibă deja boala chinezească.

— Imposibil, izbucni el, șocat. Boala e oribilă, scârboasă!

— Da, către sfârșit, reluă ea, cu răbdare. Adesea, însă, nu se vede nici un semn ani de zile. Încă nu sunteți urât, Furansu-san, nu se vede nimic, s-ar putea să treacă ani și ani până apar semnele. Depinde de karma. Să încerc să găesc o astfel de femeie?

Poncin începu să vorbească, se poticni și scutură din cap.

— Dacă ar fi să găesc o nouă Hana, și dacă...

— Nu există așa ceva...

— Dacă vă doriți unul pe altul, puteți fi împreună până... cât timp vreți, zise Raiko, ridicând din umeri. Ce contează viitorul, azi e azi, asta e regula în Lumea Plutitoare. Aș ține-o pe fată aici, v-aș clădi o nouă casă – pe cealaltă am dăruit-o, desigur – și ați trata-o ca pe Hana în toate privințele, același preț, aceeași alocație lunară pentru îmbrăcăminte și locuință, și ați fi unicul ei client.

Raiko îl sfredeli cu ochii: știa că poate vedea în adâncul sufletului și într-adevăr îl deslușea cuprins de o dorință arzătoare, de o speranță subită, de pofta de a accepta singurul lucru care l-ar fi eliberat de chin. Vestea karmei lui se răspândise cu viteza luminii, toate Casele îi erau acum interzise, cu politețe, oh, cu câtă politețe, nu-i mai era îngăduit să se atingă de fetele alea, cu excepția așezămintelor din Mahalaua Bețivanilor. Spada lui Damocles îi atârna deasupra capului pe vecie. Iar pofta lui sexuală nu scăzuse, ci dimpotrivă, era mai dornic, mai obsedat decât înainte. Acea poftă îl adusese în pragul nebuniei cu două nopți înainte, în dormitorul Angelicăi. Și dorința pentru ea nu dispăruse, era prezentă în continuare, mai acută decât oricând, era conștient că avea să încerce iar și că nu avea să eșueze. Ajută-mă, Maica Domnului, își spuse el, în pragul lacrimilor, nu vreau să o molipsesc și pe ea.

— Mai e o posibilitate, spunea Raiko, privindu-l cu aceiași ochi stranii. Vom discuta acest lucru mai târziu. Acum, despre Hana.

— Nu-vorbim-despre-Hana!

— Trebuie, Furansu-san. Deci, vreți să știți cum a murit, *neh?* Raiko îl văzu că face ochii mici și aproape că i se taie suflarea. După ce ați fugit în noapte și ea mi-a explicat motivul, printre lacrimi, am fost la fel de supărată ca și dumneavoastră și am gonit-o din Casă, deși țineam la ea ca la propria mea fiică. Desigur, aveți dreptate, și ar fi trebuit să o ucideți, nu doar să o loviți, înainte de a pleca, desigur, mama-san a ei ar fi trebuit să mă pună la curent, și ea însăși ar fi

trebuit să mă pună la curent de cum...

— Mai rar...

— Îmi cer iertare, nu e ușor să vorbesc rar. Ar fi trebuit să mă pună la curent de cum a aflat. Am fost în culmea furiei, am lăsat-o ca să alerg după dumneavoastră, dar nu v-am prins. Mai târziu, una din servitoare – Miekō – a intrat în grabă la mine, spunându-mi că Hana încercase hara-kiri...

Raiko transpira. Nu fusese prima încercare de sinucidere la care asistase – văzuse zeci de cazuri în cei patruzeci și cinci de ani petrecuți ca ucenică, curtezană și mama-san. Se născuse în Lumea Sălciilor – mama sa fusese o curtezană de rangul doi. Multe sinucideri reușeau, câteva prin cuțit, majoritatea prin otravă sau înec, unele sinucideri duble între amanți, bărbatul de obicei sărac, uneori chiar samurai. Sinuciderea Hanei, însă, fusese cea mai groaznică. Când se precipitase în încăpere o găsisse pe fată în culmea disperării, plângând, neajutorată, cu tăieturi pe gât, dar cu venele și arterele neatinse, și traheea abia ciupită. Mici clăbuci de aer pe rană, care sângera rău, dar nu îndeajuns. Hana era răvășită, zbatându-se pe saltea, cu cuțitul alături, dar incapabilă să-l prindă în mână: ori de câte ori încerca să-l apuce îi scăpa. Plângea, se îneca, vomita. Implora iertare și țipa după ajutor...

— Nu mai rămăsese în sufletul ei nici o dorință de viață, Furansu-san, spuse Raiko cu tristețe. Am cunoscut prea multă deznădejde ca să nu-mi dau seama. Dacă ar fi supraviețuit acelei încercări ar fi încercat iar și iar, fără încetare, în această lume – în a noastră, în orice caz – sosește un moment în care e corect și înțelept să treci dincolo. Animalele nu sunt lăsate să sufere, e o faptă corectă să ușurezi la fel o ființă umană. Am ajutat-o, deci. Am liniștit-o, am spălat-o, am așezat-o în capul oaselor. A avut timp să spună *Namu Amida Butsu*, apoi i-am ținut cuțitul în dreptul gâtului, și ea s-a lăsat să cadă în cuțit. Astfel a murit.

— Ai... ai... Ai ucis-o... ai participat la uciderea ei?

— Era datoria mea ca mama-san, răspunse Raiko cu simplitate.

Ezită din nou, oftând. Lacrimile nu mai aveau rost – vărsase din belșug odinioară. Acum nu mai am lacrimi, gândi ea. De câte ori, pe când eram de vârsta ei, urând viața și felul în care eram obligată să-mi câștig orezul, nu mi-a trecut prin minte aceeași soluție! O dată chiar mi-am tăiat venele, dar mi-a venit în ajutor și m-a salvat mama-san care, când mi-am revenit, m-a bătut fără milă. Dar mama-san a avut dreptate, dar și eu am avut dreptate: știa că nu eram la fel de hotărâtă ca Hana. Acum nici nu-mi aduc aminte de chipul celui băiat pe care îmi interzisese să-l mai văd, îmi amintesc doar că era poet...

— Înainte de a muri, Hana mi-a cerut din nou să vă implor iertare în numele ei.

— Dumneata... dumneata ai iertat-o? Ai iertat-o?

Ce întrebare stranie, îşi spuse Raiko, luată prin surprindere. Apoi, cu voce tare:

— Hana era ca floarea târzie de cireş împrăştiată de vânt. Iertarea sau neiertarea sunt de prisos. Era o petală din Lumea Sălciilor. Exista şi în acelaşi timp nu exista. Înţelegeţi?

Prins de tulburare, André încuviinţă: deşi îi scăpau anumite cuvinte, înţelesese ce făcuse şi de ce. O ura şi o binecuvânta, era uşurat şi trist, nutrind şi el gânduri sinucigaşe şi pline de speranţă în acelaşi timp.

— Cei trei bărbaţi dinaintea mea, cei trei! Cine erau?

— Nu ştiu, regret, ştiu doar că erau japonezi. Adevărat, îl încredinţă ea, cu ochii limpezi, cu numele gravate în străfundul inimii, gata să fie scoase la iveală şi folosite, în caz de nevoie, pentru sau contra Bakufu.

— Despre cercei, adăugă Raiko, deschizându-şi palma: perlele fermecătoare luciră ademenitor în lumea lămpii cu ulei. Propun să vă dau o treime din ce iau din vânzare, plus leacul şi orice va mai fi nevoie. O treime mi se pare...

Raiko se opri deodată: cuvintele acelea „prieteni din cartierul Beţivanilor” – îi produsese o revelaţie subită. Leacul e destinat femeii care urmează să se căsătorească cu tai-panul, îşi spuse, tulburată la culme. Doar ea parcă e cea care a pierdut nişte podoabe ieri, şi nu mi-a trecut nici o bănuială prin minte. Ea trebuie să fie, perlele sunt o dovadă... Iar dacă e ea – eeee, atunci avortul se face fără acordul sau ştirea lui. Altfel, intermediarul ar fi fost Jami-san, nu Furansu-san...

— O treime mi se pare cinstit, continuă şi-i veni să-i spună: „Pentru tânăra gai-jin care urmează să se căsătorească cu tai-panul”, dar, văzându-l pe Furansu-san cum priveşte cu ochi stinşi în bolul de saké, hotărî că nu sosise momentul să-i dezvăluie că ghicise cine era „persoana”.

Eeee, ce seară profitabilă, îşi mai spuse Raiko, jubilând. A fi la curent cu avortul secret al unei doamne atât de importante, fie că ştirea e îngropată, fie că e folosită, s-ar putea să fie un lucru extrem de preţios pentru femeia în cauză, înainte sau după nuntă, pentru tai-pan, care e la fel de bogat ca Adachi din Mito, înainte sau după nuntă, sau chiar pentru unul din mulţii săi duşmani.

Apoi: prin Hiraga, Taira e înfipt definitiv în Poarta de Jad a lui Fujiko – ce-o fi în fata asta de-l atrage pe Ochi Rotunzi? Şi, nu în ultimul rând, am găsit soluţia şi pentru Furansu-san, nepreţuitul meu spion gai-jin. Raiko ar fi vrut să chiuie de bucurie dar, prudentă, îşi păstră pe chip expresia cea mai modestă şi sinceră.

— O treime, Furansu-san?

Cu o expresie năucă, Poncin se uită spre ea și dădu din cap a încuviințare.

— I-ați spus doamnei că există un risc?

— Ce risc? Parcă leacul era eficace în majoritatea cazurilor!

— Este, în majoritatea cazurilor. Dar dacă nu merge cu băutura, vom... Dar să nu ne facem griji de pe-acum. Să sperăm că Buddha îi va surâde și că o să scape ușor de povară, bucurându-se apoi de desfătărilor vieții – îl privi fix în ochi. Și dumneavoastră la fel, *neh?*

Poncin se uită lung la ea.

Joi, 8 noiembrie

„Scumpa mea Colette,

Săptămânile astea parcă au trecut în zbor, iar mâine, da, mâine, va fi pentru mine cea mai minunată zi din toate”, scria Angélique de zor, îmbujorată de bucurie și nerăbdare. „Mă simt atât de bine, încât nici mie măcar nu-mi vine să cred cu adevărat. Am dormit grozav, m-am odihnit și sunt rumenă în obraji, toată lumea îmi face complimente pentru asta, iar silueta mea, în general, mă mulțumește mai mult decât oricând...”

Mda, deocamdată nu se vede nici o schimbare, își zise. Da, da, chiar nimic-nimic. Poate numai sânii i se lăsaseră puțin. Nu, nici atât, probabil că numai i se părea ei, iar a doua zi oricum totul avea să se sfârșească...

Ședea la biroul din apartamentul ei, cu vedere spre golf. Își ținea vârful limbii între dinți, concentrată numai asupra scrisorii, care nu trebuia să trădeze nimic, nici un cuvânt despre cele ce ar fi putut să o compromită. Și ce binecuvântată și prevestitoare de noroc se anunța ziua Sfântului ce avea să o apere pe ea de rele de atunci înainte?!

„Mâine este sărbătoarea Sfântului Theodore”, își urmă ea epistola. „De acum încolo el o să fie protectorul meu. Pentru că, vezi tu, Colette, prin puterea căsătoriei, eu voi deveni cetățeană britanică (nu engleză, numai că Malcolm este pe jumătate scoțian, pe jumătate englez), iar Sfântul Theodore este unul dintre (vai!) atât de puținii lor sfinți. Și Preasfântul Theodore a devenit la rândul lui britanic (deși era grec prin naștere), cu o mie două sute de ani în urmă și a ajuns chiar arhiepiscop de Canterbury...”

Penița metalică se opri pe hârtie, șovăitoare, căci numele acela părea că stârnește fantome ciudate din neguri, dar, înainte ca Angélique să le recunoască, se afundau iar în străfunduri neștiute.

„...ceea ce înseamnă că era un fel de Papă al Insulelor Britanice. A reformat biserica, a izgonit făcătorii de rele și a stârpit practicile păgâne. În plus era (vai, ce minune!) atât de cucernic și bun, mai ales cu femeile și a trăit până la uimitoarea vârstă de optzeci și opt de ani, dovedindu-se într-un tot un adevărat părinte al bisericii. Așa că eu îi voi sărbători ziua cu cât mai mult fast posibil. Deci, peste nu mai mult de trei zile, ne vom bucura de o mare petrecere!

Părintele Leo mi-a povestit toate astea. Bleah! Nu-mi place individul ăsta deloc-deloc. E-așa de îngălat (de câte ori mă duc la spovedanie, trebuie să-mi iau o batistă îmbibată din belșug cu parfum, așa de tare pute?!). Duminica trecută am avut un fel de lingoare și nu m-am dus la biserică și poate și duminica asta o să scap. Mai ții minte

cum chiuleam noi două și în timpul școlii, deși nici acum nu-mi dau seama cum de am scăpat fără nici cea mai mică mustrare!”

Aducându-și aminte de Colette și de anii de școală și de Paris, rămase câteva momente pe gânduri. Ochii îi rătăciră în voie, contemplând oceanul vârstat cu nuanțe sinilii și brăzdat de un vânt rece, tăios, ce stârnea valuri înspumate, apoi le mâna din urmă până la țărm, izbindu-le cu putere de plaja aflată la numai vreo sută de metri depărtare. De cealaltă parte a falezei se zăreau nave comerciale la ancoră, mahune la încărcare, sau descărcare, precum și singura navă de război din port, fregata *Pearl*, ce se vedea în toată splendoarea ei, cu un catarg nou, proaspăt vopsită, îndreptându-se spre locul ei de ancorare, căci abia se întorsese de la Yedo.

Însă Angélique nu dădu prea mare importanță tuturor acestor lucruri, pentru că în fața ochilor ei se închegau imagini ale fericitelor zile pe care viitorul i le promitea, după cum își închipuia ea. Da, acolo, în apartamentul ei era cald și liniște, nu pătrundea nici o adiere măcar, căci geamurile bine închise o apărau de frig; un foc sprinten trosnea încet în șemineu, iar Malcolm Struan moțăia învelit cu grijă, așezat într-un fotoliu înalt, îmbrăcat în catifea roșie. Pe genunchii lui și la picioare zăceau împrăstiate o mulțime de scrisori, acte și facturi. Ușa de trecere dintre cele două apartamente era larg deschisă. Iar ușa ei, ce dădea spre coridor, stătea mereu descuiată. Așa stabiliseră ei, de puțină vreme. Era mai convenabil, mai sigur pentru amândoi, se declaraseră ei de acord, și, oricum, aveau în față o veșnicie ca să stea singuri, între patru ochi, nederanjați de nimeni.

În unele zile, Malcolm venea în budoarul ei mai devreme și de acolo își punea la punct toate afacerile, până în jurul amiezii, când trăgea un pui de somn înainte de masa de prânz. Alteori rămânea în camera lui și, mai rar, chiar cobora, șontăcâind, până la birourile de la etajul inferior. Întotdeauna îi spusese logodnicei sale că era oricând binevenită acolo, însă ea își dăduse seama că invitația fusese făcută din politețe. Pentru că acolo, jos, era teritoriul bărbaților și numai al lor. Iar ea era încântată că iubitul ei putea lucra. De altfel, McFay îi mărturisise franc:

— De când *tai-panul* a fost rănit, toți ne străduim cât ne stă în puteri să-i suplinim lipsa, pentru că avem planuri mari în legătură cu afacerile noastre și toată compania trudește întruna, ca un stup...

De altfel, așa simțea și ea. Nu avea nici un fel de teamă pentru ziua de mâine. Ba, dimpotrivă, aștepta cu nerăbdare să-l întâlnească pe André în acea seară, la Legația franceză. Născociseră împreună un motiv plauzibil, așa că ea se muta pentru trei zile acolo, câtă vreme apartamentul ei era zugrăvit, se puneau perdele noi la ferestre și un baldachin nou, pe care îl alesese chiar ea, dintre mătasurile din

depozit.

— Dar, Angél, iubito, nu stăm aici decât încă vreo câteva săptămâni, zisese Struan. Iar toată cheltuiala asta nu-i deloc...

Un singur zâmbet și un sărut al ei fuseseră de ajuns însă ca să-l facă să-și schimbe gândurile. „Ei, chiar încep să-l iubesc pe prostuțul ăsta și îmi place tot mai mult să-mi croiesc propriul drum în viață”, se bucurase Angélique în sinea ei. Surâse mulțumită, aducându-și aminte de toate acestea, și începu din nou să scrie: „Colette, scumpa mea, să știi că am acum mai multă poftă de viață decât oricând. Călăresc în fiecare zi – dar nu mă depărtez prea tare, pentru că asta este regula coloniei – însă fac o mulțime de tururi prin împrejurimi, împreună cu Phillip Tyrer, Settry (Pallidar), care de altfel este cel mai bun călăreț pe care l-am întâlnit. Uneori mă însoțesc și câțiva ofițeri din cavaleria franceză sau engleză și, bineînțeles, nu trebuie să-l uit pe bietul Marlowe, care este un om minunat, însă, mă tem că nu se pricepe mai deloc la călărie. Toți aceștia însă au plecat acum trei zile la Yedo, unde Sir William și miniștrii participă la ÎNTREVEDEREA cu autoritățile locale, în frunte cu regele lor, numit SHOGUN.

Malcolm se înzdrăvenește pe zi ce trece, însă, vai, atât de încet, căci încă șchioapătă destul de rău, dar este un bărbat perfect – mă rog, cu excepția zilelor în care primește poșta, adică de două ori pe lună, când e grozav de furios pe orice și oricine îi iese în cale, chiar și pe mine. Și asta numai pentru că mereu îi scrie maică-sa (încep să o urăsc deja), care îi reproșează întruna că stă aici și nu se întoarce la Hong Kong. Acum trei zile însă s-a enervat îngrozitor, ca niciodată. Unul dintre cliperile Nobilei Case a sosit aici, de data asta cu o altă scrisoare, dar și cu un ultimatum transmis personal de către căpitanul navei, care i-a spus lui Malcolm: „Sir, v-aș rămâne profund îndatorat dacă v-ați imbarca pe nava noastră, după ce vom lăsa la țarm încărcătura specială pe care am adus-o. Ni s-a ordonat să vă escortăm pe dumneavoastră, împreună cu domnul doctor Hoag, până la Hong Kong, cât mai degrabă și în deplină siguranță”.

Doamne sfinte, crede-mă, Colette, nu mi-au auzit urechile în viața mea asemenea vorbe! Am crezut chiar că bietul Malcolm va da în apoplexie! Căpitanul navei s-a făcut mic cât un degetar în fața mâniei lui, apoi a șters-o de îndată cât l-au ținut picioarele. L-am implorat iar pe Malcolm să facem cum vrea femeia aceea, dar... el numai s-a răstit o dată: „O să plecăm de-aici când o să hotărâsc eu, pentru numele lui Dumnezeu! Și să nu mai aduci vreodată vorba despre asta!” În rest, Yokohama este *grozav de plicticoasă*, așa că eu una mi-aș dori din tot sufletul să ne întoarcem în Hong Kong, adică la civilizație.

Ca să-mi omor timpul, am citit tot ce mi-a căzut sub mâini (ziarele, de pildă, chiar în afară de informațiile despre modă și viața mondenă a Parisului, sunt chiar foarte interesante, după cum mi-am

dat eu seama cu mare uimire și m-au făcut să înțeleg cât de superficial am tratat eu până acum multe dintre lucrurile importante).

Dar trebuie să mă pregătesc serios pentru toate seratele pe care le voi frecventa de-acum înainte, ca să fac cinste soțului meu și să știu să port o conversație plăcută cu oaspeții lui de marcă – așa cum de altfel fac și soțiile acestora. Deci, am de gând să învăț cât mai multe despre comerț, opiu, ceai, bumbac și viermi de mătase... însă trebuie să fiu atât de precaută în toate! Prima dată când am încercat să deschid o discuție pornind de la un articol ce dezvățea starea dezastruoasă a industriei mătăsurilor din Franța (de aceea sunt atât de prețioși viermii de mătase crescuți de japonezi), Malcolm n-a zis decât: „Nu-ți bate tu căpșorul cel frumos cu așa ceva, Angél...” N-am putut scoate de la el nici un alt cuvânt despre asta, nici măcar o aluzie, iar când am sugerat eu că firma *Struan* ar putea deschide o fabrică de mătăsuri în Franța, s-a enervat de-a binelea...

Vai, draga mea Colette, dacă ai ști tu cât de mult mi-aș dori să fii aici, ca să-mi vărs și eu amarul în fața cuiva apropiat... Mi-e tare, tare dor de tine...”.

Penița de metal, montată într-un suport de os, începu să zgârie hârtia, mângălind literele. Angélique o șterse și o curăță cu grijă, minunându-se întruna cât de ușor putea să o facă iar ca nouă. Cu numai câțiva ani în urmă, încă se scria cu pene de gâscă, așa că atunci trebuia să se folosească de un ascuțitor special, care să taie un vârf nou tocului, ce avea însă să dureze numai vreo câteva pagini, după care era nevoită să o ia de la capăt. În timp ce tocurile Mitchell, cu penița de metal, produse în serie la Birmingham, rezistau zile întregi și putea alege ce formă sau mărime îi poftea sufletul sau era convenabilă pentru orice fel de scriere.

În spatele ei, Malcolm Struan se mișcă prin somn, dar nu se trezi. Așa cum dormea, avea o figură calmă și deschisă, observă ea. Da, cu trăsături regulate și bărbătești...

Ușa se deschise pe neașteptate și Ah Soh dădu buzna înăuntru.

— Doamna, masa-i gata, vlea dumneavoastră aicea sau acolo, la jos de scări, *heya*?

Struan se deșteptă într-o clipă.

— Stăpâna ta o să ia masa aici, porunci el la iuțeală, în cantoneză. Eu o să mănânc în camera de jos și ai grijă să-i spui bucătarului să n-
mi iasă în cale, dacă n-o să gătească un prânz excepțional.

— Prea bine, *tai-pan*, rosti Ah Soh și se grăbi să iasă.

— Ce i-ai zis, Malcolm? se interesă Angélique.

— I-am zis că tu o să iei masa aici, iar eu jos, la birou. I-am invitat pe Dimitri, Jamie și Norbert – privi cu nesaț silueta ei suplă profilată în lumina ferestrei. Arăți pur și simplu minunat.

— Mulțumesc, se fandosi ea. Pot să mănânc și eu cu voi? Mi-ar plăcea mai mult decât dacă stau singură aici.

— Îmi pare rău că te refuz, dar avem de discutat afaceri.

Cu mare greutate, se ridică singur de pe scaun, iar ea îi dădu cărjele de lemn. Înainte de a le lua din mâinile ei, Malcolm o cuprinse cu brațele pe după mijloc, iar ea se rezemă ușor de pieptul lui, ascunzându-și mânia. Păi da, trebuia să rămână iar închisă, singură între patru pereți, fără să aibă măcar unde să se ducă și nici ce să facă altceva decât să mai scrie iar vreo epistolă sau să citească și să aștepte cine știe ce. Groaznic, groaznică plictiseală!

Stewardul Lun tăie prima plăcintă mare, groasă, de mere, în sferturi, apoi puse bucățile pe farfurii lucitoare, din aluminiu cositorit, turnă deasupra frișcă din belșug și îi servi pe cei patru bărbați strânși în jurul mesei.

— Preasfinte Dumnezeule, da' de unde mama dracilor smoliți ai făcut rost de așa ceva? se minună Norbert Greyforth.

Iar Dimitri exclamă și el în același timp, plin de admirație:

— Al dracu' să fiu dac-am mai pomenit!...

— Ce, frișcă? zise McFay râgâind satisfăcut. Scuze. Asta a fost în loc de complimente pentru tai-pan.

Dimitri vârî în gură o linguriță plină cu vârf, pofticios.

— Ultima dată când am mai pupat eu frișcă pe-aici a fost în Hong Kong, acu' vreo șase luni, da' să crăp eu aici dacă era așa de bună. N-o fi și asta tot vreun produs exclusiv al Nobilei Case?

— Când a venit încoace ultimul nostru cliper, zâmbi subțire Malcolm, acum câteva zile, băieții mei au reușit să strecoare pe navă trei vaci. Când au ajuns, le-au coborât la țarm în timpul nopții și, cu ajutorul șefului intendent al armatei, le-au ascuns printre cai, pentru că nu aveam nici un chef să rămânem fără ele, sau să-și bage japonezii prea mult nasul în treburi care nu-i privesc. Iar acum sunt păzite zi și noapte.

Nu își putea ascunde mulțumirea văzând uimirea invitaților săi care avuseseră parte de o masă regească – friptură de vacă din belșug, cartofi prăjiți și legume proaspete, tradiționala plăcintă cu carne de fazan pregătită de japonezi, brânzeturi englezești și franțuzești de tot felul, toate acestea servite la alegere, alături de bere, vin Château Haut-Brion '46 un Chablis minunat la gust și Porto. Iar în final, acel ospăț fusese încununat cu delicioasa plăcintă cu frișcă.

— Avem de gând să creștem aici o cireadă numeroasă, dacă animalele or să se obișnuiască repede cu locurile astea și cu clima și să construim o fermă producătoare de lapte, ca o nouă filială a lăptăriei noastre din Hong Kong. De fapt, ideea inițială îi aparține lui Jamie, și, bineînțeles, aceste produse ale firmei noastre vor fi la îndemâna

tutoror.

— Adică, la obișnuitul preț *nobil*, completă Norbert sarcastic, cumplit de mânios că nu fusese și el înștiințat din vreme despre noua acțiune a companiei Struan.

— Ei, sigur, cu un oarecare profit, însă destul de rezonabil, zâmbi Malcolm Struan cu modestie, deși dăduse ordin ca acele vaci să fie aduse din Hong Kong cât mai repede, chiar în momentul când sosise în Japonia. Mai dorești o bucată, Dimitri?

— Mda, nemaipomenită plăcinta asta, Malc!

— Și ce vești mai aduceți voi din America? întrebă Jamie, ca să risipească încordarea ce se ivise între Struan și Norbert Greyforth.

— Groaznice. Cumplite. Amândouă părțile se omoară cu puști și artilerie grea. Al dracului, ceas rău, se căsăpesc mai rău ca niciodată și mi-e teamă că Lumea noastră Nouă a înnebunit de-a binelea.

— Ei, stai, amice, că toată lumea a înnebunit, îl întrerupse Norbert. Dar războiul, în general, este o afacere bună, ăsta-i adevărul, mă rog, cel puțin pentru cei care au un dram de noroc, conchise, apoi adăugă, numai ca să-l întărească pe Struan: Firma *Brock* a concesionat tot zahărul hawaian, de care aveți voi nevoie, la prețuri rezonabile.

— Oricum, va trebui să se producă într-adevăr o schimbare în toate direcțiile, ca să se ajungă la o soluție rezonabilă, spuse și Dimitri, în treacăt.

Cunoștea chiar și cele mai mici amănunte ale imenselor pierderi cărora firma Struan era nevoită să le facă față în viitor, din pricina loviturilor date de Tyler și Morgan Brock, însă în sinea lui își repetă, indiferent: „Eu unul nu mă amestec în războiul lor. Am eu destule pe cap și-așa. Sfinte Isuse mare din Ceruri, oare cum o să se sfârșească totul?”

— Ei, războaiele astea niciodată n-au adus nimic bun omenirii, rosti el cu voce tare. Maică Precistă, păi numai cât o să coste toată tevatura asta?!... Ați auzit că Lincoln tocmai a trecut prin Congres impozitul pe venit, ca să suporte cheltuielile de război?

Toți ceilalți rămaseră cu lingurițele în aer, uluiți.

— Și care-i procentul?

— Trei cenți la dolar, răspunse el dezgustat și izbucniră toți în râs.

— Ești absolut sigur?

— Azi am aflat și eu dintr-o corespondență specială a ziarului *Calif Belle*.

— Trei la sută? Păi ai un noroc chior, Dimitri, declară Jamie, stând mulțumit în fața farfuriei aproape goale. Eu mă așteptam să vă pocnească așa, cu vreo cin'spe la sută.

— Ce, ai înnebunit de tot? Păi atunci chiar că făceam ditamai revoluția, se arată indignat Dimitri.

— Alta? Că nici pe asta de-acum n-ați încheiat-o, îl tachină celălalt. Oricum, trei la sută impozit este exact cât ni se cere și nouă, dar la voi chestia asta o să dureze numai vreo trei ani, ceea ce înseamnă că..., numai o clipă, să-mi aduc aminte... (Jamie își drese vocea, apoi urmă, pe un ton mai ridicat)... Ceea ce Lincoln a promis, a jurat chiar, că nu va dura decât o perioadă de trei ani, potrivit ultimului număr din *Frisco Chronicle*, dacă va fi de acord Congresul. Trei ani în cap.

— Da, așa-i, nici vorbă, dar îi știi și tu pe politicieni ce gargaragii sunt, Jamie. Numai ce reușesc ei să smulgă Congresului sau Parlamentului o taxă, că nu mai dau nimic înapoi, nici de-ai dracului. Auzi, Congresu' lu' pește, le țâțâie curul la toți. Și să vedeți voi dacă trei la sută ăsta nu-i decât începutul!?...

— Mda, aici cam ai dreptate, începu și Norbert, la fel de înverșunat, apoi îi zise stewardului Lun: Mai vreau și eu o felie, cu multă frișcă deasupra. Ei, cum ziceam, ai mare dreptate în privința blestematelor ălea de taxe! Scârbei de Pitt, netrebnicului ăstuia i-a bășit mintea prima dată ideea cu impozitul pe venituri, dup-aia a promis și el că-l retrace, ceea ce n-a făcut, așa cum n-o să facă nici Lincoln. Politicienii ăștia sunt toți niște mincinoși, de la cap la coadă, dar Robert Peel chiar că ar fi trebuit să fie bătut cu biciul la sânge!

— A, zici de Robert Peel ăla care a inițiat trupele de poliție locală, numite după el Peelers? spuse Dimitri și mai luă o linguriță de frișcă.

— Da, de-ăla e vorba. Trupele alea, Peelers, n-au fost o idee rea – cu toate că ideea în sine n-a fost numai a lui, și nu ne-ar prinde rău să avem și noi poliție din asta aici, fără îndoială, da' auzi, impozit pe venituri!? De-a dreptul monstruos!

— Peel a fost un prim-ministru priceput. El a..., interveni și Malcolm.

Norbert însă-l întrerupse intenționat:

— Noi am avut parte de impozite dintr-astea afurisite numai pentru două scurte perioade. Mai întâi în timpul războaielor napoleoniene, ceea ce a fost destul de corect, nu? Dar dup-aia au fost retrase pentru totdeauna, în '15, imediat după Waterloo, da, da, pentru *totdeauna*. Ceea ce nu l-a durut pe Peel ăla nici cât o muscă-n cur, așa că-n '41 a pus iar taxe de șapte pence la o liră, respectiv trei la sută, cum zice și Jamie. Și tot pentru trei ani. Da' dup-aia a mai suflat el vreo vorbă despre asta sau căpoșii ăia de-au venit după el? Și taxele au rămas. Și uite-așa o să meargă treaba tot timpul și, chiar dac-o să ajungă impozitul la douăzeci de guinee la un penny, Lincoln n-o să-l mai abroge în veci! Așa-i, Dimitri bătrâne, ați băgat-o pe mânăcă. Și noi la fel, din pricina lui Peel. Tâmpitul și ticălosul dracului ce e, adăugă el în mod voit, ca să-l enerveze și mai mult pe Struan, cu toate că în sinea lui și el era de acord cu introducerea

impozitului lui Peel, în întregime.

Buna dispoziție a lui Malcolm Struan se risipea văzând cu ochii.

— Lun, adu brandy, și dup-ai-a închide ușa! porunci el fără nici un chef.

Stewardul turnă în pahare băutură din belșug, apoi părăsi încăperea, împreună cu ceilalți patru servitori îmbrăcați în livrele.

— Bună prăjitură, tinere Malcolm, râgâi satisfăcut Norbert. Și-acum, ia spune-ne și nouă cărui fapt datorăm plăcerea unui astfel de ospăț?

Atmosfera din cameră se schimbă total. Parcă fiecă mișcare căpătă un înțeles mai profund.

— Ceea ce-i interesează pe toți neguțătorii deopotrivă: Sir William și faptul că noi am fost dați de-o parte de la întâlnirea cu shogunul și Bakufu.

— Mda, recunosc că scârba aia de om trebuie învățat minte, se înfurie Norbert. N-am pomenit așa ceva în viața mea!

— Da, întâri Struan. În cel mai rău caz trebuia să avem acolo măcar un reprezentant de-al nostru, nu?

— Ai dreptate, îl aprobă Dimitri mohorât, gândindu-se mai mult la cele ce se petreceau în țara lui: unul dintre frații săi fusese ucis, criza alimentară bătea la ușă. Omul nostru e un tip descurcăreț, dar e totuși cam bleg, continuă el. Eu i-am sugerat să mă numească pe mine aghiotantul lui, da' nici n-a vrut să audă de-așa ceva. Deci, tu ce propunere ai, Malc?

— O delegație comună, ca să ne asigurăm că n-o să se mai întâmple a doua oară, printr-o plângere trimisă imediat guvernatorului...

— Stanshope ăsta e un apucat, zâmbi Norbert cu șiretenie. Dar, oricum, va face în mod sigur ceea ce vrea mămica ta, nu?

— Nu-i marioneta noastră, dacă asta vrei să insinuezi, i-o reteză Struan, privindu-l la fel de tăios precum îi vorbise.

— Mă rog, interveni Dimitri. Marionetă sau nu, chestia e dacă o să-l pună pe liber pe Wee Willie!

— Nu, răspunse Struan. Asta hotărâsc mai-marii de la Londra. Dar eu m-am gândit că, dacă William n-o să fie de acord să luăm și noi parte la orice fel de negocieri în viitor atunci o să-l sfătuim prietenește pe Stanshope să dispună acest lucru ca fiind o chestiune de interes politic, iar atâta lucru, în mod clar, poate și el să facă, pentru că, la urma urmei, doar noi plătim taxele, nu? Tot noi ducem tratative cu chinezii, așa că de ce să nu avem un cuvânt de spus și aici, în Japonia?! Iar împreună, de comun acord, vom reuși să punem planul în aplicare. Ce zici, Norbert?

— Viermele ăla găunos o să fie de acord cu orice, ca să nu-și complice viața, da' asta n-o să ne ajute nici cât negrul de sub unghii,

roști acesta, iar figura i se înăspri dintr-o dată. Pentru că nu William ne pune bețe-n roate în primul rând, ci amiralul. Trebuie neapărat să aducem un alt amiral. Iar asta-i mult mai important decât să-l dăm deoparte pe William. Amiralul este cel care nu-i bombardează pe ticăloșii ăia așa cum merită. El e de vină pentru asta, nu William, după cum poate vedea oricine, oricât de bătut în cap ar fi – Norbert luă o ultimă gură de brandy, apoi își umplu din nou paharul și continuă să vorbească, prefăcându-se că nu bagă de seamă cum cuvintele lui pline de venin îl scosese rădăcină pe Struan și îl enervaseră la culme pe McFay. Încă o dată recunosc că frișca asta merită toate laudele, dar băutura mai are mult până să-și merite banii. Ce-ar fi să-ți trimit un butoi cu Napoleon, din cel pe care îl produc ai noștri?

— De ce nu? Își înăbuși furia Malcolm. Poate că este, într-adevăr, mai bun. Dar ai cumva și o soluție mai bună pentru problema asta a noastră?

— Soluția pe care o propun eu este cunoscută de toată lumea, răspunse Norbert răspicat. Le cerem să ne predea pe ucigașii lui Canterbury și despăgubirile, iar dacă nu dau nici un semn de râvnă, după trei zile facem Yedo una cu pământul. De câte ori să mai repet? Numai că idioții ăștia de-aici n-or să recurgă deloc la represalii, cu toate că ăsta-i singurul mod de a-i face pe băștinași să le intre bine la bilă că nu-s de capul lor. Și numai așa îi putem speria și pe dușmanii noștri, oricare ar fi ei. Dar până flota noastră o să acționeze așa cum se cuvine, viața noastră e în pericol, și oricare dintre noi poate să se aștepte oricând să-l ia dracu', când îi e lumea mai dragă! Doamne Sfinte, cum de n-or înțelege atâta lucru?

În încăperea se lăsă o tăcere apăsătoare. McFay încerca să nu se ghidească nici urmă de gând pe chipul său, era îngrijorat pentru că Struan era în stare să provoace o confruntare cu Norbert, care era totuși mult mai în vârstă decât Malcolm și avea mai multă experiență. Pe lângă toate astea, era și cam nemulțumit că soluția propusă de Norbert, care fără îndoială că era cea mai potrivită, nu-i venise și tai-panului, s-o fi lansat din prima salvă și, în plus, el, McFay, nu fusese deloc înștiințat dinainte despre adevăratul motiv al întrunirii de față, așa că nu avusese cum să-l sfătuiască în privința asta pe Malcolm.

— Chiar dacă am ajunge la asta, Norbert, ești de acord totuși că tu, Dimitri și tai-panul, care reprezentați majoritatea comercianților, va trebui să discutați cu Wee Willie imediat ce se întoarce?

— N-am nimic împotrivă, dar tot nu facem mare scofală, pufni Norbert disprețuitor, sorbind satisfăcut încă o gură de brandy și simțindu-se tot mai bine la gândul că îl va stârni și mai mult pe Malcolm. Eu pot să vă zic de pe-acum ce-o să spună domnul Brock, ca un adevărat tai-pan ce este, ca și Sir Morgan. Da, da, Tyler Brock ar zice-o pe-a dreptă, ca orice englez sadea, că amiralul nu-i decât un

parazit nenorocit care nu știe decât să încurce lucrurile și să-și tragă spuza pe turta lui, William ăla e-un tâmpit arogant care n-o să se mai schimbe în veci și că el, Tyler Brock în persoană o să se ducă să-l ia de beregată pe Stanshope, care-i și el un dobitoc la fel de mare, și cu prima navă de poștă, tai-panul o să le scrie prietenilor noștri din Parlament să facă un război de pomină – în timp ce vorbea, își aprinse un trabuc, suflând fumul disprețuitor. Și o să spună că treaba-i o bășină în vânt fiindcă, deși prietenii noștri sus-puși sunt mai influenți decât ai voștri, da' până s-ajungă la ei, veștile fac pe drum cinci-șase luni. Așa că Tyler Brock mi-a trântit-o pe merit: „Ia mișcă-ți tu curu' ăla puturos din scaun, că prea s-a înșurubat acolo, că doar e treaba ta de care trebuie să te-ngrijești, ce mama dracilor, așa că ori îți limpezești singur toate apele, cât poți de repede, ori vin chiar eu la maimuțele alea galbene de japi și-atunci multe capete-or să se spargă!...”

Struan simțea deopotrivă cum crește în el mânia, dar și o oarecare umbră de teamă, ca de fiecare dată când auzea numele lui Tyler Brock, sau când citea prin ziare despre el sau chiar când dădea cu ochii de el pe străzile din Hong Kong sau la cursele de cai.

— Bun, și atunci care-ar fi răspunsul?

— Ei, p-ăsta nu-l știu deocamdată. Dacă l-aș fi știut, fii sigur, pen' numele Domnului, că l-aș fi pus în aplicare demult, se răsti Norbert și râgâi fără jenă. Așa cum nu s-a aflat nimic despre prietenul tău de taină, japul, și concesiunile lui miniere pe care n-o să puneți voi laba niciodată.

Malcolm și McFay rămaseră cu gura căscată de uimire, auzindu-l. Cu două săptămâni în urmă, Vargas venise în mare grabă și îi destăinuise, cu sufletul la gură, că fusese abordat de unul dintre furnizorii lor de mătăsuri, care se dovedise a fi de fapt trimisul stăpânului său, Ota, ce dorea neapărat să se întâlnească în secret cu tai-panul:

— Pentru a discuta despre garantarea concesiunii exclusive firmei Struan a unei mine de aur, de pe domeniul aceluia puternic stăpân, ce deținea cea mai mare parte a regiunii Kwanto, ținut ce cuprindea cele mai multe câmpii și munții dimprejurul localității Yedo, acea concesiune în schimbul unui singur produs: arme.

— Perfect, acceptase atunci Malcolm. Dacă toată afacerea asta ar fi propusă într-adevăr cu bună-credință, am da o lovitură strașnică! Ce spui, Jamie?

— Păi da, dac-ar fi așa, chiar că-i grozav!

— Uitați aici înputernicirea din partea lor, le arătase Vargas o hârtie de orez, de cea mai bună calitate, înțesată cu caractere asemănătoare celor chinezești și purtând peceți cizelate cu măiestrie. Aceasta este pecetea seniorului Ota, iar aceasta este pecetea unui mare

roju, seniorul Yoshi. Două condiții sunt scrise aici: mai întâi ca această întâlnire să aibă loc în Kanagawa și apoi ca toată înțelegerea să fie ținută în mare taină, ca să nu ajungă la urechile celor din Bakufu.

— Dar de ce? De ce la Kanagawa? De ce nu aici?

— Aici scrie că ei nu vor decât acolo, vor veni noaptea la Legația din Kanagawa. Așa că întrevvedereea poate avea loc numai acolo.

— Ar putea fi numai o capcană, tai-pan, se repezise Jamie. Nu uita că acolo, la Legație, Lim a fost măcelărit, iar asasinii aceia...

Lui Struan îi scăzu brusc entuziasmul, aducându-și aminte. Dar încercă să-și alunge temerile.

— Acolo sunt destui soldați care să ne apere.

— Ei garantează că trimișii lor vor fi neînrmați, însă stăruie să nu se afle deloc de această întâlnire, *senor*, intervenise Vargas.

— E prea riscant, tai-pan, insistase Jamie. Mai bine mă duc numai eu, cu Vargas ca tălmăcitor.

— Îmi pare rău, domnule McFay, dar ei nu vor să stea de vorbă decât cu tai-panul în persoană, îi spuse Vargas. Și se pare că nici nu au nevoie de un tălmaci, pentru că or să aducă ei unul care știe englezește.

— E prea periculos, tai-pan.

— Da, dar este în același timp și un prilej prea bun ca să-l irosim aiurea, Jamie. Niciodată până acum nu i s-a oferit vreunui străin o asemenea ocazie. Dacă reușim să încheiem afacerea asta, cu cât mai în taină, cu atât mai bine, o să facem un pas înainte uriaș. Care sunt condițiile, Vargas?

— N-au spus încă, tai-pan.

— Nu-i nimic. Acceptă invitația lor și sper să ne vedem cât mai curând. Numai că am și eu o condiție: să-l iau cu mine pe domnul McFay. Jamie, noi doi ne ducem cu barca, așa că ai tu grijă să mi se pregătească un palanchin la Kanagawa.

Întrevvedereea ținuse uluitor de puțin și fusese cât se poate de neprotocolară. Veniseră doi samurai. Unul dintre ei, care își spunea Watanabe, vorbea un fel de engleză stricată și înțesată cu americanisme, și avea chiar accent american.

— Stăpânur Ota vrea doi prospectorii. De meserie. Ei poa' să merge oriunde la pământuri de ra stăpân ar meu, da' numai cu cărauze cu ei. Fără arme. Stăpânur făgăduiește viață fără primejdie ra ei, dă adăposturi bune, uscate, cu hrană, cu tot saké cât poate ei să bei și femei câte trebuie ra ei să aibe. Face cu ei contract pe un an de zile. Tu să iei juma' din aur cât găsesc oameni de ra tine, da' să dai mașini pentru muncă în mină și supraveghetori să învețe oamenii lu' stăpânur, dacă arți nu vrea să muncește. Și trebuie tu să ai grijă de vânzare. Dacă iese bine la toată rumea, stăpân mai face înțelegere pe

anul doi, pe trei sau mai murți... dacă Nobira Casă joacă ra noi cinstit. De acordu?

— Oamenii mei n-or să caute decât aur?

— Bun înțelegere că aur. Stăpânur Ota spune că are o mină mică, poate mai multe prin preajmă, ce zici? Tu trebuie să ai grijă de vânzare de ra aur. Oamenii tăi trebuie să fie buni, să rucreze până acum în mine din *Californi* sau *Austrari*. De acordu?

— De acord. Numai că o să-mi ia ceva timp să găsesc oamenii ăștia.

— Cât?

— Două săptămâni dacă o fi vreunul prin colonie sau... șase luni, dacă suntem nevoiți să-i aducem din Australia sau America.

— Dacă mai repede, și mai bine. Și-acum să spuneți ra mine câte puști vânzare ai?

— Cinci.

— Stăpânur Ota cumpără ra ere pe roc și toate puști pentru Choshu pentru care te-ai înțeles cu artii, când ele vin în țară. Acerași prețu.

— Acelea sunt deja promise. Dar putem să aducem altele.

— Stăpânur Ota vrea pe puști Choshu... *er vrea*. Er prătește preț. Toate puști Choshu, pricepe ra tine? Și toate pe care să aduci aici poți. În Japonia ra er toate puștire vinzi, numai ra er, înțeregi? Așa cu tunuri și nave – toate câte să aduci aici poți stăpânur prătește ra ere în aur. Cât mai murt aur găsești, atât mai murt ai tu.

Nici Malcolm, nici McFay nu reușiseră să-i schimbe în vreun fel poziția japonezului. Într-un târziu, Struan acceptase condițiile acestuia și stabiliseră o nouă întâlnire peste o lună, când tai-panul trebuia să prezinte un simplu contract în care să se specifice garanțiile pe care le ofereau japonezii și actele celor doi prospector. După ce plecaseră samuraii, Malcolm și McFay se felicitaseră reciproc, plini de bucurie, iar primul spusese fără să stea pe gânduri:

— Jamie, îi găsești pe cei doi în Mahalaua Bețivanilor. Și, pentru numele lui Dumnezeu, mișcă-te cât poți de iute, și cu grijă mare, ca nu cumva să afle Norbert ceva.

— Lasă totul în seama mea.

În câteva zile, McFay găsisese deja doi mineri calificați, un american și un altul din Cornwall, care lucraseră deopotrivă în minele de aur de lângă Sutter's Mill, din California și la șantierul de prospecțiuni miniere Anderson's Creek, din Australia. Acum, cei doi mineri tocmai își terminau toate pregătirile pentru transportul utilajelor și puneau la punct ultimele detalii ale contractelor, urmând a pleca a doua zi. Așa că Malcolm Struan și Jamie McFay pur și simplu înghețară auzindu-l pe Norbert Greyforth cum jubila:

— De-acum eu am cam încheiat afacerea asta, tinere Malcolm.

Gata, s-a dus, poți să-ți iei adio de la ea, ca și de la cei doi nenorociți de prospectori. Sunt angajați la firma *Brock și Fii* cu contract pe cinci ani încheiați.

— Ce-ai făcut?! bâigui Struan, simțind că nu mai are aer.

Norbert se prăpădea de râs.

— De, fiule, cine se scoală devreme, departe ajunge. Ți-am suflat afacerea de sub nas, pe oameni i-am expediat cu o navă, la Yedo, la samuraiul Watanabe. Unde-o fi învățat viermele ăla netrebnic engleza americană? Nu ți-a zis cumva? Ei, asta e, nu-i nimic. Jumi-juma din cât aur găsim acolo este destul, ei, ce părere ai?

Și începu să râdă mai batjocoritor.

— Cât despre William, o să mă duc eu la el îndată ce se întoarce, că doar n-o să-mi cadă rangul, Dimitri, fii binevenit, și mă ocup eu de toate treburile – îl privi satisfăcut pe Malcolm Struan, mustăcînd disprețuitor. Cum tu n-o să mai fii aici, îl iau cu mine pe Jamie.

— Poftiiim!?

Norbert râgâi din nou mulțumit.

— Păi, dac-am auzit eu bine, maică-ta ți-a poruncit să te întorci la Hong Kong cu prima navă, nu?

Jamie se roși ca un rac de mânie.

— Auzi, uite ce-i, Norb...

— Nu te băga, Jamie, mârâi Struan printre dinți. Norbert, te sfătuiesc să-ți mai ții în frâu gura.

— Chiar așa, tinere? Da' nu cumva m-am înșelat eu când am auzit că ți-a ordonat să te întorci nesmintit, iar căpitanul tău a venit expres să te salte?

— Asta nu te privește pe tine! Ți-o spun cu binișorul...

— Tot ce se întâmplă în Yokohama mă privește pe mine al dracului de mult, i-o reteză Greyforth. Și să ții minte că noi nu primim sfaturi de la nici un Struan de pe lumea asta, cu atât mai mult de la un mucos cu caș la gură!

McFay sări de pe locul lui ca ars, iar Struan înșfacă paharul lui cu brandy și i-l aruncă lui Greyforth drept în ochi.

— Sfinte Hristoase!

— Retrage-ți cuvintele, Norbert! răcni Malcolm, în vreme ce Dimitri și Jamie pur și simplu amuțiseră, depășiți de ieșirea lui. Cere-ți scuze pentru vorbele tale, altfel, jur de Dumnezeu că o să ne batem în duel!

— Bun, deci mâine în zori ne prezentăm amândoi cu pistoalele, da? îi aruncă Greyforth cu dispreț nemăsurat.

Totul decurgea chiar mai bine decât sperase el. Dintr-o singură mișcare, trase jumătate din fața de masă, să se șteargă pe față. Paharele se rostogoliră care încotro, zuruind.

— Îți ceri scuze sau nu?

Norbert se sprijini în amândouă mâinile, de masă, străpungându-l cu privirea pe Malcolm Struan, care îl fulgera din ochi, la rândul lui, alb ca varul de mânie.

— Ți s-a *poruncit* să te întorci acasă, pentru că *ai abia douăzeci de ani*, deci în fața legii ești încă minor, ceea ce înseamnă că ești un țânc mucos, cu caș la gură. Ți s-a spus că ești gol-goluț și mai este încă unul, la fel de vădit: eu aș putea să-ți iau beregușul dintr-o singură lovitură, chiar și cu o mână legată la spate, pe când tu nu ești în stare nici să stai drept pe picioare, așa că spune-mi și mie cum dracu' ai de gând să te bați cu mine, ha? continuă el cu venin în glas. Ești un amărât de schilod, Malcolm, puiule, iar ăsta-i, martor mi-e Dumnezeu, e tot un adevăr! Și să-ți mai zic un adevăr: maică-ta conduce afacerile familiei Struan, așa cum face de ani de zile, iar acum v-a dus pe marginea râpei. Poți să-l întrebi pe Jamie sau pe oricine mai are un dram de cînste, și-o să-ți spună pe șleau! Ți-oi fi zicând tu de unul singur tai-pan, da' nu ești Dirk Struan, nu ești un tai-pan ca el și nici n-o să ajungi vreodată! A, da, Tyler Brock este *tai-pan* și, pe toți sfinții din ceruri, până-n Crăciun Nobila Casă o să fie în mâinile noastre! Vrei să ne batem în duel? înseamnă că te-ai țicnit de tot, dar dacă asta ți-e voia, eu sunt gata oricând.

Ieși din încăpere pășind țănoș, fără să se uite înapoi. Ușa se trânti cu putere în urma lui.

— Aș vrea... aș vrea ca voi doi să fiți secundanții mei, îngăimă Malcolm, tremurând de furie.

Dimitri se ridică în picioare, îngrozit.

— Malc, ai înnebunit? Duelul este interzis prin lege, da' acum... asta e!... Mulțumesc pentru masă!

Ieși din cameră. Struan încercă să-și recapete stăpânirea de sine, deși inima îi bătea încă nebunește. Se uită la McFay, care rămăsese cu ochii ațintiți asupra lui, de parcă nu l-ar fi recunoscut.

— Așa-i, Jamie, e nebunie curată. Dar Norbert este cel mai bun de la *Brock și Fiii*, te-a înfundat și pe tine și...

— Îmi pare rău că...

— Și mie. Dar și mai adevărat este faptul că eu unul n-am spus nimănui despre cei doi mineri. Vargas habar n-avea de ei, deci numai de la tine s-a aflat. Tu ești cel mai bun om al companiei noastre, dar Norbert ăsta o să ne îngroape pe toți de vii. Un glonț în căpățâna nemernicului este cea mai sigură cale de a cădea la înțelegere cu el... sau cu oricare dintre ticăloșii ăștia ai lui Brock.

După câteva momente de tăcere, McFay mărturisi:

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, da, așa-i, nu?... Dar... dar îmi pare rău, nu vreau în ruptul capului să fiu martor la nici un duel, la răzburarea ta... E de-a dreptul o nebunie.

Chipul lui Malcolm se albi încă și mai tare.

— Bun, am înțeles. Atunci hai să vorbim despre tine, nu? Deci să-ți intre bine în cap: ori îți ții jurământul de credință față de mine și mă sprijini întru totul, ori ești terminat, martor mi-e Sfântul Dumnezeu. Ai trei zile de gândire.

În acea dimineață, devreme, Settry Pallidar și o trupă de dragoni călări deschideau drumul caravanei ce tocmai trecea podul mobil, de peste șanțul adânc, plin cu apă, ce înconjura castelul Yedo.

Merseră mai departe, printre șirurile de samurai în port tradițional, cu chipuri de nepătruns (alte mii de samurai îi așteptaseră aliniați perfect, pe marginea drumului până la castel), așezați de-a lungul podului, pe toată lungimea metrezelor și pe lângă porțile masive, din fier. Înainte erau călăuzele – un pâlț de samurai ce duceau flamuri cu blazonul *roju* – trei flori de vișin îngemănate.

După dragoni mășăluiau cincizeci de scoțieni, în frunte cu căpitanul lor, un muntean uriaș, urmat de douăzeci de cimpoieri ce cântau cât îi țineau puterile, apoi venea la rând suita ambasadurilor și însoțitorilor lor, tot călare. Înălții oaspeți erau în haine de gală – pălării țuguiate, săbii măiestrit lucrate, mantii sau redingote groase, ce le țineau cald în fața vântului aspru, în afară de atașatul rus, care se îmbrăcase în uniformă de cazac și pelerină și avea cel mai minunat cal din întreaga Japonie, un armăsar murg, pe lângă care trudeau douăzeci de grăjdari, care îl îngrijeau și îl apărau cu prețul vieții lor. Phillip Tyrer și Johann înaintau alături de Sir William, iar André Poncin lângă Henri Seratard. O companie de soldați britanici încheia escorta.

Un tun, tras de cai, împreună cu muniția și artileristii rămaseră dincolo de pod. Acesta fusese punctul cel mai fierbinte al discuțiilor, timp de câteva zile bune, pentru că Sir William stăruia să se permită aducerea tunurilor, lucru obișnuit la orice ceremonie onorată de o persoană de viță regală, în vreme ce cei din Bakufu se împotriviseră spunând că orice armă *gai-jin* era interzisă prin lege și însemna o insultă cumplită la adresa veneratului lor *shogun*. După o săptămână întreagă de târguială, Sir William reușise să ajungă la un compromis: tunul avea să rămână dincolo de pod, iar salvele în cinstea casei regale începeau numai cu încuviințarea unanimă a celor din *roju*, care dădeau astfel voie străinilor să-și prezinte onorul.

— Nici un muniție să nu se descarce, rugăm frumos mult scuzăți...

Această majoră parte a protocolului avea însă să fie rezolvată cu ajutorul amiralului francez. În timpul uneia dintre interminabilele discuții pe tema respectivă, el ordonase să se apropie nava-amiral de țărm și să tragă câteva salve, una după alta, pe deasupra coloniei, așa că schije și obuzele se înfipseseră într-un câmp de orez, fără să facă

nici un rău nimănui, dar toți japonezii care auziseră șuieratul proiectilelor înghetaseră de spaimă.

— Dacă tot nu putem să aducem muniție la țărm, le explicase Sir William mios, atunci va trebui să-l salutăm cum se cuvine pe *shogun* de pe mare, după cum tocmai ați văzut... Noi l-am rugat pe domnul amiral francez să folosească obuze oarbe, dar nu știu de ce mi se pare că nu a înțeles tocmai bine, poate din pricină că nu pricepe foarte ușor limba engleză, cum să vă spun... Și ar fi atât de păcat dacă tirul, din întâmplare, ar fi prea scurt și ar lovi chiar orașul vostru! Însă atunci vina v-ar aparține în întregime! Voi fi nevoit să-i explic în amănunțime împăratului Komei că toate aceste canonade și armele pe care le-am adus cu noi nu sunt decât pentru a da onorul cuvenit *shogunului*, atunci când o să mergem la împăratul Komei, la Kyoto, vizită amânată de trei ori până acum de altfel, ca să mă conformez planurilor domniilor voastre, dar în mod sigur va trebui să o reprogream exact în clipa în care se va întoarce flota noastră engleză, cu mai multe nave, acum plecată să stârpească ultimii pirați de pe coastele Chinei, care au avut neînchipuita obrăznicie de a jefui o mică navă britanică!

Bakufu nu mai avusese nici o obiecție. Așa că toate puștile fuseseră încărcate și toți soldații fuseseră avertizați că, deși s-ar fi putut foarte bine să aibă loc vreo luptă, să nu le dea nici cel mai mic prilej japonezilor de a ataca, căci altfel vor avea cruntă pedeapsă de ispășit.

— Dar cu nava regală militară *Pearl* ce facem, Sir William? se interesase generalul când primise ultimele instrucțiuni.

— O să mă ducă pe mine cu suita la Yedo, apoi se întoarce aici, pentru ca, în cazul în care gazdele noastre plănuiesc vreun atac prin surprindere asupra coloniei cât suntem noi plecați... să poată acoperi retragerea oamenilor noștri de aici.

— Sfinte Dumnezeule mare! exclamase generalul. Dar, sir, dacă vă gândiți că există și posibilitatea aceasta, de ce vă avântați într-o acțiune atât de primejdioasă? Ceilalți reprezentanți... mă rog, n-ar fi o pierdere chiar atât de gravă, dar dacă dumneavoastră..., dacă dumneavoastră vi s-ar întâmpla ceva, ar ieși o furtună internațională! La urma urmei, sir, dumneavoastră reprezentați Imperiul Britanic! Nu vă puteți primejdui așa viața!

— E și asta o parte a misiunii mele, dragă generale!

Sir William surâse ca pentru sine, aducându-și aminte cât de calm rostise el acele cuvinte, de parcă într-adevăr n-ar fi fost decât o glumă, dar generalul clătinase înțelepțește din cap, crezând într-adevăr că așa stăteau lucrurile. Bietul nătâng, așa era el, mai greu de cap, dar de! și însușirea asta se potrivea cu cariera lui de militar, fără îndoială, își spusese ambasadorul înveselit. Apoi își alungă toate celelalte gânduri

din minte, ca să se concentreze numai asupra întâlnirii de la castel, care era rodul a luni de tratative și care, până la urmă, trebuia să legitimizeze Tratatul și să permită punerea lui în aplicare. Mda, câteva obuze franțuzești și s-a produs minunea, își zise el mohorât. Lua-l-ar toți dracii pe Ketterer, dar oricum, slavă Domnului că operațiunile lui din China merg bine, cel puțin după câte scrie în depeșe, așa că o să se întoarcă el curând. Dacă poate să bombardeze coastele chinezești, de ce n-ar face-o și aici?! Dracii să-l ia! Și pe el și castelul ăsta blestemat!

De departe nu părea foarte impunător, dar cu cât se apropiau mai mult, cu atât își dădeau seama cât de imens era de fapt. Castelul era mai întâi înconjurat de opt rânduri de cazărmi, ca un fel de avanposturi; apoi urma construcția propriu-zisă – înaltă, elegantă și minunat alcătuită, apărută de un șanț de aproape două sute de metri lățime și de ziduri exterioare uriașe, groase de zece-doisprezece metri, clădite din blocuri enorme de granit. Tunurile noastre de șaizeci de livre nici nu or să știrbească măcar piatra asta, își spuse Sir William, cam înfricoșat. Iar înăuntru doar Dumnezeu știe câte rânduri de fortificații or mai apăra palatul. Așa că singurul mod în care am putea trece dincolo de porți sau peste ziduri ar fi un atac frontal, iar mie nu mi-ar plăcea defel să comand așa ceva! Sau poate asediul? Dar naiba știe câte provizii or avea înăuntru... sau câte trupe or fi încartiruite aici? Pot să fie mii și mii de soldați!

După poarta principală, drumul străbătea o curticică îngustă, străjuită de pâlcuri de arcași așezați în puncte strategice, sau sus, pe parapetele de zece metri înălțime. Porțile erau larg deschise și lăsau cale liberă spre o altă curte strâmtă, ce dădea către o nouă poartă ferecată și strașnic păzită, apoi urma o altă și alta... Tot acel labirint de intrări și alei ducea în mod clar către castelul propriu-zis, însă fusese construit cu intenția vădită de a lăsa mereu posibili dușmani descoperiți în fața apărătorilor cetății.

— Aici trebuie să descălecăm, Sir William, îl anunță Pallidar, ridicându-se în scări și salutând ceremonios.

El era căpitanul escortei. Iar alături stăteau ofițeri samurai pedestri, care îi poșteau să se îndrepte către o ușă masivă, ce se deschidea greoi.

— Bine. Știi sigur ce ai de făcut?

— A, bineînțeles. Numai că nu am nici cea mai mică speranță că v-aș putea acoperi retragerea de aici, nici măcar împotriva arcașilor, ca să nu mai vorbim de restul!

— Nu am deloc de gând să dau vreo luptă vitejească în locul ăsta, căpitane, zâmbi Sir William, apoi se întoarse în șa și făcu semn suitei să descalece. Țsta da castel, ce părere ai?

— E mai strașnic clădit decât toate cele despre care mi s-a povestit sau am citit eu, recunosc Pallidar cam încurcat. Lasă mult în

urmă orice fortificație a cruciaților. Drept să spun, marele castel al Cavalerilor Sfântului Ioan, din Malta, pare destul de firav pe lângă asta. Ce mai, e minunat să aperi un munte de granit ca acesta, dar mi-aș blestema zilele dacă ar trebui să-l atac.

— Așa mă gândeam și eu, Phillip! strigă Sir William. Întreabă pe cineva pe unde poți să te ușurezi aici!

Tyrer se grăbi spre unul dintre ofițerii samurai, se înclină politicos în fața acestuia și îi șopti ceva. Japonezul mormăi câteva vorbe și arată într-o parte.

— Acolo sunt niște oale de noapte, sir. Și cred că în mai toate camerele castelului o să găsiți așa ceva într-un colț, dacă are cineva nevoie neapărată.

— Bine. Întotdeauna este bine să-ți golești bășica înainte de o întâlnire importantă... Așa că o bășică sănătoasă este cel mai mare avantaj al unui diplomat.

După ce Sir William se ușură, plin de bucurie, iar ceilalți îi urmară exemplul, au fost conduși apoi în ordine, spre sala de oaspeți: Seratard, contele Sergheiev, von Heimrich, van de Tromp, Adamson și un nou-venit cu ultima navă de poștă – primarul Fritz Erlicher, trimis de Confederația Helvetă. Acesta din urmă era un uriaș bărbos, chiar din orașul Berna și vorbea franceza, engleza, germana, daneza și mai multe dialecte germane. Phillip Tyrer și Johann îl urmau îndeaproape, iar André Poncin se alătură lui Seratard. Camera de audiență măsura treizeci și șapte de metri pătrați, avea tavanul înalt, sprijinit pe grinzi, strălucea de curățenie, însă grozav de friguroasă. Pereții groși, de piatră, aveau mici despicături în loc de ferestre luminoase. Samurai cu chipuri aspre, de nepătruns, erau perfect aliniați pe lângă ziduri. În capătul încăperii se vedeau două șiruri a câte șase scaune așezate față în față. O mulțime de uși. Însă numai servitorii le ieșiră în întâmpinare, să-i salute. Un dregător (de rang inferior) din Bakufu, înveșmântat în straie pompoase, le făcu semn spre scaune, fără să încline capul în semn de salut, în vreme ce slujitorii aduceau tăvi delicate. Japonezul le spuse în olandeză:

— Vă rog să luați loc și să serviți ceaiul.

Sir William observă că Johann discuta cu mare aprindere cu atașatul elvețian, așa că i se adresă lui Tyrer, cam intrigat:

— Phillip, ia întreabă-l tu pe ăsta unde este Sfatul bătrânilor *roju*. Cum îi spun ei?

Ascunzându-și nervozitatea și stăpânindu-și nevoia de a se ușura din nou, când simți că toți ochii celor din cameră erau îndreptați asupra lui, Phillip Tyrer se apropie de dregătorul japonez și așteptă ca acesta să se încline, politicos. Însă nu se întâmplă defel așa, respectivul pur și simplu doar îl măsură cu privirea. Atunci, Tyrer se răsti:

— Unde-ți sunt bunele maniere? Înclină-te respectuos! Eu sunt senior în țara mea și aici vorbesc în numele acestor preamăriți seniori!

Japonezul se făcu stacojiu la față, de rușine, făcu o plecăciune până la pământ și începu să bâiguie scuze. Phillip Tyrer era grozav de mulțumit de ideea lui strălucită de a-l pune pe Nakama să-l învețe câteva fraze de bază în japoneză, îl întrerupse pe dregător cu voce încă și mai tăioasă:

— *Unde sunt stăpânii tăi, măriții roju?*

— Ah... ce rău îmi pare, vă rog să mă iertați, vestite stăpân, îngăimă japonezul. *Măriții mei stăpâni au poruncit ca dumneavoastră să așteptați aici... ăăă... și... să vă odihniți puțin.*

Tyrer nu înțelese toate cuvintele, dar pricepu esențialul.

— *Bine. Și după ce ne odihnim?*

— *Voi avea marea onoare de a vă duce la locul întâlnirii,* răspunse celălalt, lăsând ochii în pământ, cu supușenie.

Spre marea lui bucurie, Tyrer, înțelese din nou toate cuvintele. În timp ce îi traducea lui Sir William, simți cum îl treceau sudori pe șira spinării și își repeta că avusese un noroc nesperat. Sir William mormăi nemulțumit și se întoarse spre ceilalți.

— Al dracului să fie dacă o să mai aștept, ce ziceți, domnilor? Au cam întârziat și așa! Ne-am înțeles că venim să discutăm aici, fără să zăbovim... Dracu' să mă ia pe mine dacă o să stau vreo clipă să aștept sau să mă îndop cu scuzele și cu ceaiul lor. Am dreptate sau nu?

Toți ceilalți îl aprobă în unanimitate, așa că reprezentantul britanic adăugă:

— Phillip, spune-i bondocului ăsta că noi am venit să stăm de vorbă cu *roju*. Și asta vrem acum. În clipa asta!

— Ăăăă... cât de dur pot să mă exprim, sir?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Phillip, dacă aș fi vrut să te porți cu mânuși de catifea, aș fi făcut-o eu mai întâi, nu crezi? Misiunea unui tălmăci este aceea de a rosti într-o limbă străină exact ceea ce i se spune, nu să caute nuanțele a ceea ce trebuie zis.

— *Marele Stăpân zice: vreau să vorbesc cu slăviții roju acum. Acum!*

Dregătorul rămase uluit auzind aceste cuvinte nemaipomenit de îndrăznețe și cumplit de jignitoare și păru în mare încurcătură. El primise poruncă foarte clară: Toți acei gai-jin aveau să aștepte câtăva vreme, cât să-și mai piardă din cinstea obrazului, adică exact cât să ardă jumătate de lumânare, când ei, *roju*, aveau să trimită vorbă că sunt gata să-i primească, iar dregătorul îi putea aduce pe străini. Așa că acum, japonezul rosti la iuțelă, încercând să iasă din impas:

— Firește că o să vă duc la stăpânii mei, atunci când vă veți înviora cu un ceai și totul va fi pregătit pentru a vă face o primire de mare cinste, dar, vai, îmi pare rău că pentru câtăva vreme nu o să pot face asta, până ce slăviții mei stăpâni nu vor fi pregătiți să vă

primească, așa că încă nu este posibil să dau ascultare nemaiauzitei cereri a stăpânului domniei voastre, tălmaci-san.

— Rog pe Domnia Voastră să repete din nou toate astea, dar nu prea repede, îl opri Tyrer nervos, copleșit de debitul verbal al celui alt.

Însă urmă un alt potop de cuvinte japoneze.

— Sir William, cred că ne zice iar că trebuie să mai așteptăm, pricepu el într-un târziu.

— Poftim? Dar de ce, mă rog?

— Stăpânul meu întrebă de ce să așteptăm?

Dregătorul îi răspunse iar pe larg și foarte grăbit, așa că Tyrer nu înțelese mare lucru. Atunci, japonezul începu să-i explice în olandeză, iar Erlicher luă și el parte la conversație enervându-l pe Sir William și pe ceilalți încă și mai mult. Până la urmă, Erlicher le spuse:

— Sir William, se pare că *roju* nu sunt... ăăă... cum se zice... nu sunt încă pregătiți, da, nu sunt pregătiți să ne întâmpine, dar când vor fi gata, o să fim duși la ei, în sala de primire.

— Te rog să-i spui dumneata verde-n față individului ăsta să ne ducă imediat la locul întâlnirii, pentru că noi ne-am respectat cuvântul și am venit exact la ora potrivită și pentru că întotdeauna întrevederile la nivel înalt se țin la ora convenită, pentru că ambele părți au de rezolvat și alte probleme importante de stat, după cum i-am mai explicat de cincizeci de ori până acum! Și zi-i să se grăbească o dată!

Erlicher își luă inima în dinți și îi tălmăci întocmai japonezului, iar acesta, oricât se codi și încercă să se scuze, până la urmă se văzu nevoit să se încline politicos și, târșându-și picioarele cât de încet putea el, îi conduse pe străini pe un coridor întortocheat (după ce mai întâi trimisese un mesager care să-i avertizeze pe cei din Sfatul Bătrânilor de neasemuita neobrăzare a acelor *gai-jini*).

O luară apoi pe un alt coridor și acolo, un samurai le deschise o ușă imensă, în pragul căreia dregătorul căzu în genunchi cu venerație și își lipi fruntea de pământ. Patru bărbați în kimonouri din mătase minunată, cu spade măiestrit încrustate prinse la brâu, ședeau pe scaune, în celălalt capăt al sălii de primire a oaspeților. Șirul acela de scaune era montat pe o platformă mică. Locul din mijloc era neocupat. În fața lor, drept pe podea – lucru pe care toți delegații străini îl observară în aceeași clipă – erau așezate șase scaune, pentru invitați, iar între cele două rânduri stătea în genunchi tălmaciul. Vreo sută de ofițeri samurai, ingenuncheați și ei, stăteau în semicerc, cu fața spre intrare, iar în timp ce Sir William păși în încăpere, toți deopotrivă făcură o plecăciune. Cei patru *roju* însă nu se clintiră. Reprezentantul britanic, împreună cu ceilalți înclinară și ei capul, respectuoși, apoi se apropiară de micul podium și se așezară pe locurile lor.

— În nici o situație miniștrii plenipotențitari ai unor popoare civilizate nu se lasă în genunchi și nu-și înclină fruntea până la podele,

îi avertizase Sir William pe japonezi, în cursul tratativelor. Indiferent care ar fi obiceiul în țara voastră, indiferent dacă voi faceți așa, și cu asta am încheiat!

Phillip Tyrer, devenit de-acum expert în ritualul înclinărilor din cap la japonezi, datorită lui Nakama, observă că de fiecare dată când unul dintre Bătrânii Sfetnici catadicsea să facă o plecăciune, o făcea cu o vădită condescendență, ca un superior care îi ferește cu bunăvoința sa pe cei de rang mult inferior. Nu-i nimic, își spuse el, uluit, dar și grozav de curios în același timp. Oricum, am ajuns în sfânta sfintelor lor. Oare când o veni shogunul să ocupe locul rămas liber? Un puști? Mă tot întreb cum arată și ce...

Unul dintre sfetnici începu să grăiască. Tresărind fără să vrea, Tyrer îl recunoscuse. Era reprezentantul cel tânăr, care venise la întâlnirea lor de la Legație, iar alături, destul de nervos, stătea și cel mai în vârstă, mai oacheș, cel care la acea întrevedere nu scosese nici o vorbă, ci numai îi cercetase pe toți cu ochii lui mijiți. De ce au venit atunci doi dintre sfetnici să discute cu noi, fără să-și facă rangul cunoscut? se minună în sinea lui. Ia stai puțin, nu cumva tânărul dregător se prezentase drept Tomo Watanabe? Ba da, sigur că da, atunci se prezentase numai ca dregător de rangul doi. În mod clar, titulatura era falsă. Dar de ce? Și de ce să se ascundă? Nedumerit, Tyrer lăsa deocamdată deoparte aceste întrebări și își concentra toată atenția asupra spuselor tânărului, fără să înțeleagă însă prea mult, după cum de altfel îl avertizase și Nakama, care îi spusese că înalții dregători probabil că aveau să folosească dialectul de curte, care, în mare parte, diferea total de limba japoneză comună, ba chiar unele sensuri erau cu totul de-a-ndoaselea. Se uită apoi spre ceilalți *roju*. Al treilea dintre ei era un bărbat corpulent, cu o față bucalată și cu mâini feminine. Iar ultimul dintre ei, cu adevărat cel mai în vârstă, cărunț, avea o figură uscățivă și o cicatrice cumplită pe obrazul stâng. Nici unul dintre ei nu avea mai mult de un metru șaizeci, șaizeci și cinci, dar kimonourile largi, ca niște aripi și pantalonii înfoiați, pălăriile înalte, lucioase, legate sub bărbie și, mai ales, aerul acela de demnitate suverană, îi făceau să pară foarte impozanți. Traducătorul japonez le vorbea acum străinilor în limba olandeză:

— Măriții *roju* din Sfatul Bătrânilor ai shogunatului le urează bun venit trimișilor din țări străine și doresc să li se prezinte acreditările despre care au discutat înainte.

Sir William oftă cu amărăciune, parcă fascinat de locul încă neocupat.

— Bine, Johann, hai să începem. Întreabă-i dacă nu este mai nimerit să-l așteptăm pe shogun, care o să ne onoreze cu prezența domniei sale.

Aceste cuvinte au fost mai întâi tălmăcite în olandeză, apoi în

japoneză și, după multe discuții, tânărul dregător, Yoshi, ținu o mică cuvântare, tradusă mai întâi în olandeză, apoi în engleză.

— Pe scurt, Sir William, lăsând deoparte vorbele de prisos, purtătorul lor de cuvânt dă veste că shogunul nu urma să vină la această întrevedere, ci numai sfetnicii *roju*. Shogunul trebuie să vină altă dată.

— Nu așa ne-am înțeles și vreau să le atrag din nou atenția că scrisorile de acreditare ale ambasadorilor nu sunt prezentate decât șefului statului respectiv, în cazul acesta shogunului! Așa că nu putem începe nici un fel de negocieri!

Așteptară până ce spusele guvernatorului au fost traduse, apoi, spre neplăcuta lor surpriză, ambasadorii aflară că:

— Sfetnicii spun că shogunul a fost nevoit să plece la Kyoto degrabă și îi pare nespus de rău că nu a avut marea plăcere și onoare de a vă întâlni etc... Însă puteți lăsa și mărișilor *roju* scrisorile de acreditare, pentru că domniile lor au împuternicire de la shogun să le primească.

Urmară iar o mulțime de politețuri, tergiversări și multă vreme irosită astfel, așa că nervozitatea lui Sir William se transformă văzând cu ochii în furie mocnită. După care, într-un târziu, japonezii aduseră un pergament înțesat cu caractere întortocheate, cu peceti impresionantă, pe care un dregător, îngenunchind, i-l prezentă ministrului britanic de parcă i-ar fi adus sfintele moaște.

— Phillip, știi să citești încâlcelile astea?

— Nu, sir, îmi pare rău...

— N-ai pentru ce, oftă Sir William și se întoarse către ceilalți. Mi se pare mai mult decât necuviincios.

— Așa-i, aprobă von Heimrich rece.

— De neacceptat, întări și contele Sergheiev. Dacă ne-am împăca acum cu situația asta, am crea deja un precedent periculos, își dădu Adamson cu părerea.

— În orice caz, e foarte neobișnuit, zise și Seratard în franceză. Doar au promis că shogunul va fi aici. Am putea oare, măcar de data asta, să fim de acord, cu propunerea lor, ce spuneți, prieteni?

Își stăpânea cu mare grijă furia și vorbea cât putea de calm, zâmbitor, amintindu-și că André Poncin, ce nu se dezlipise de el, îi șoptise, în clipa când intraseră în acea încăpere:

— Fii foarte atent, Henri, că *roju* acela care vorbește în numele tuturor este același dregător Bakufu căruia i-am propus noi, data trecută, să vină să vadă cum arată o navă de război, ți-aduci aminte? *Mon Dieu*, mă gândeam eu că are vreo funcție importantă, dar nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că este totuși unul dintre Înălții Sfetnici! Dacă am putea să-l atragem cumva de partea Franței, ar fi cu adevărat o reușită minunată!

Contele Sergheiev tocmai repeta:

— Dacă am accepta, s-ar crea un precedent rușinos pentru noi.

— Numai de data asta, ce ziceți?

— Nu contează nici cât o baligă de vacă, interveni Erlicher, elvețianul. Haideți să le facem pe plac.

Atunci începură toți să se contrazică. Tyrer îi asculta, dar era mai mult cu ochii la *Sfatul Bătrânilor*, fără să arate însă cât de mult îl fascinau. Voia neapărat să tragă cât se putea de multe învățăminte din acea minunată ocazie, iar asta în puținul timp pe care-l avea la dispoziție. Tatăl lui îl sfătuisese nu o dată, încă de când era copil: „Când ieși parte la o întrunire importantă, să urmărești cu mare grijă mâinile și picioarele adversarului tău, pentru că mișcarea lor este un indiciu prețios despre starea de spirit a omului, ca de altfel și ochii și chipul lui, deși, acestea sunt mai ușor de stăpânit. Concentrează-te! Observă, dar cu mare fereală, căci altfel s-ar putea ca aceste semne care-ți arată ce gândește respectivul sau respectiva să fie ascunse și să cazi în eroare. Nu uita, fiule, orice om exagerează cu bună știință, oricine minte până la un punct”.

Mâinile și picioarele rotofeiului *roju*, cel cu ochii mijiți, vicleni, se mișcau mai tot timpul, trădând nervozitate, în vreme ce tânărul sfetnic își stăpânea admirabil orice tresărire. Din vreme în vreme, ca și la cealaltă întrunire, îl zărea pe Ochi Lunecoși, cum îl poreclise el, șoptind câte ceva la urechea tânărului dregător, numai acestuia. Oare de ce? se întrebă Tyrer. Și de ce Ochi Lunecoși nu intervenea deloc în discuție, părând a nu avea dreptul s-o facă? Mai mult, era atent doar la delegații străini, în loc să asculte ce spune tălmaciul. Dintr-o dată, Sir William arătă spre scaunul neocupat.

— Dacă shogunul nu era așteptat să vină la această întrunire, iar în *Sfatul Bătrânilor* sunt cinci *roju*, atunci de ce a rămas un loc gol?

Trecură câteva minute până ce acesta cuvinte ale ministrului britanic să fie traduse, apoi sosi și răspunsul:

— Spune că seniorul Anjo, mai-marele Sfatului Bătrânilor nu a putut să vină, pentru că tocmai a căzut grav bolnav, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile, pentru că ceilalți *roju* au primit dezlegare din partea lui să țină această întrevedere. Vă roagă deci să începeți negocierile.

Von Heimrich se pronunță, în franceză, ca și cum i-ar fi tradus lui Seratard:

— Nu cumva asta anulează validitatea întâlnirii de azi? Nu ne-au tot făcut ăștia capul baniță insistând că în orice tratative „trebuie să fie de acord toți *roju* din Sfatul Bătrânilor”? Care înseamnă *cinci* oameni, nu patru, câți sunt aici. Ceea ce ar putea să însemne o foarte parșivă mașinație și să se folosească în viitor de acest amănunt ca să declare toate înțelegerile de astăzi nule.

Se iscară iar discuții între reprezentanții străini. Numai Sir William nu rostea nici o vorbă. Își stăpânea mânia și neliniștea, ca să nu se trădeze. În mod clar, fuseseră trași iarăși pe sfoară. Ce era de făcut? Și atunci se auzi răspunzând, parcă fără voia lui chiar el, cu voce tare:

— Foarte bine, vom accepta autoritatea dumneavoastră, socotind-o un act de *bona fide* din partea shogunului, dar numai de data asta. O să aducem la cunoștința guvernelor noastre că înțelegerile anterioare nu au fost validate aici, așa că vom porni spre Kyoto cât mai repede cu putință, pentru a ne prezenta, cum se cuvine, scrisorile de acreditare shogunului și împăratului Komei, iar atunci ne vom duce, firește, însoțiți de o escortă mult mai potrivită pentru o astfel de ocazie.

În timp ce Johann începu să traducă în olandeză, contele Sergheiev mormăia mulțumit:

— Bravo, ăsta-i singurul mod în care poți să vorbești cu ăștia, matyeryebitz!

Vom Heimrich și van de Tromp, olandezul se declară și ei de acord, spre indignarea lui Seratard, Adamson americanul și a lui Erlicher. Tălmăciul japonez înghiți în sec și spuse mirat că poate nu a înțeles el bine. Johann îl asigură că pricepuse cât se putea de bine. În timpul acestui schimb de replici, Sir William nu-i mai băgă deloc în seamă, ci luă aminte la chipurile celor patru *roju*, în vreme ce aceștia ascultau vorbele interpretului. Vestea îi tulbură evident pe toți, însă fiecare își trăda îngrijorarea în mod diferit. Minunat, își spuse ministrul.

— După toată poliloghia de introducere, dar de data asta cu mult mai multe scuze politicoase, *roju* spune că nu va fi posibil să-l întâlnești pe shogun la Kyoto, pentru că vremea este foarte aspră în această perioadă a anului, dar în momentul în care o să se întoarcă el, să fiți sigur, Sir William, că ei... etc., etc.

Sir William zâmbi amar.

— Johann, spune-le că fie vremea aspră sau nu, noi tot o să mergem să ne întâlnim cu împăratul în viitorul apropiat. Și subliniază asta cu toată tăria, Johann. Numai în aceste condiții o să începem orice negociere.

Auzind acestea, japonezii amuțiră pentru o vreme. În schimb, Sir William se ridică de pe locul lui, făcu o plecăciune respectuoasă, își spuse numele, rangul și țara pe care o reprezenta și își prezentă scrisorile de acreditare. Ceilalți reprezentanți procedară întocmai. Actele fură primite cu mare solemnitate de către cei patru *roju*. De fiecare dată, japonezii se înclinară și ei cu mare politețe.

— Ei, și-acum să trecem la cea de-a doua problemă importantă a întâlnirii noastre, începu Sir William, împingându-și bărbia înainte, foarte pornit. Guvernul Majestății Sale Britanice anunță iar autoritățile

japoneze că vineri, 14 septembrie, anul acesta, 1862, după Hristos, Domnul Nostru, un cetățean englez a fost ucis mișelește, ziua la drumul mare de o bandă de samurai din garda regelui din Satsuma și aflați atunci chiar sub comanda stăpânului lor, Sanjiro. Alți doi cetățeni britanici au fost răniți. Guvernul Majestății Sale cere să i se predea asasinii sau să fie judecați după legile japoneze, în public, o despăgubire de o sută de mii de lire sterline plătibile în aur; o declarație scrisă, în care să se prezinte scuzele autorităților nipone și asigurarea oficială că astfel de fapte nu se vor mai întâmpla. Al doilea punct al acestei probleme: trimiterea celei de-a doua părți a despăgubirii de cinci mii de lire sterline în aur pentru asasinarea sergentului Gunn și a caporalului Roper, uciși anul trecut la Legația noastră, despăgubire care până acum nu a fost achitată în întregime, deși a trecut de câteva săptămâni termenul stabilit. Drept care cerem și lichidarea acestei datorii, în aur, de acum în trei zile, altfel din acel moment suma va fi dublată cu fiecare zi de întârziere...

Sir William îi lăsă timp lui Johann să traducă încet, cuvânt cu cuvânt, însă nu permise nici un fel de întrerupere sau comentarii până ce nu termină de citit lista de cereri. Adamson ceru și el despăgubiri pentru moartea unui reprezentant american apoi, ultimul, urmă delegatul rus. Conte Sergheiev, mândru în uniforma lui brodată cu aur și împânzită cu medalii și decorații zornăitoare, prinse să vorbească foarte răspicat:

— Un ofițer rus și un soldat coborâți la țărm de pe o navă de război, Gudenev, au fost măcelăriți în Yokohama pe 16 februarie anul trecut! – tăcu o clipă, să sporească efectul următoarelor cuvinte, care îi uluiră pe toți ceilalți. Drept despăgubire pentru aceste asasinate, țarul Alexandru al II-lea al întregii Rusii cere Insulele Kurile.

În timp ce se traducea acea somație năucitoare, Sir William se apropie de Sergheiev și îi șopti surâzător în limba rusă:

— Bună glumă, conte Alexei, că nu pot să-i spun altfel, având în vedere faptul că guvernul Majestății Sale nu ar îngădui în ruptul capului o astfel de pătrundere în sfera noastră de influență.

— Poate că da, poate că nu... Cine mai știe? Războiul plutește iar asupra Europei. În curând o să vedem și noi care ne sunt prieteni și care dușmani.

Sir William chicoti amuzat.

— Ei, asta a fost dintotdeauna marea bătaie de cap a anumitor popoare. Marea Britanie însă nu are dușmani permanenți, ci numai interese permanente.

— Ei, așa-i, dragă prietene, numai că ai uitat să adaugi: „nici prieteni permanenți”. Iar acum, noi, după ce am luat Vladivostokul suntem o mare putere în Pacific.

— Ha, puterea ce stăpânește de la o mare la alta? Visul țărilor,

nu?

— De ce nu? Mai bine noi decât alții, sublinie contele Sergheiev ridicând din umeri. De ce nu Insulele Kurile? Dacă nu ele, măcar alte insule, ca să ne apărăm Vladivostokul.

— Va trebui să discutăm în amănunt despre „curioasa” voastră prezență în Pacific, dar asta în condiții mult mai prielnice pentru astfel de dezbateri. Guvernul britanic este chiar foarte interesat să audă părerile voastre.

Seratard, care nu înțelegea o iotă rusește și era foarte furios că nu putea lua și el parte la acea discuție, interveni cu voce glacială, în franțuzește:

— N-am nici o îndoială, Sir William, că țineți seama și de interesele Franței.

— Ca întotdeauna, monsieur, interesele bravilor noștri aliați sunt pe primul loc în atenția Ministerului de Externe al Guvernului Majestații Sale.

— Sir William, interveni Johann îngrijorat. *Roju* spune că... de fapt repetă pentru a nu știu câta oară că ei nu au nici o putere asupra regatului Satsuma, că nu știu cine sunt ucigașii și că ei cred că orice fel de despăgubire ar trebui cerută chiar de la autoritățile din Satsuma, pe căile potrivite, desigur...

— Ce înseamnă „căi potrivite”?

Urmă iar un schimb de cuvinte în olandeză, apoi în japoneză și iar în olandeză.

— *Roju*, care vorbește în numele tuturor, spune că prin el se poate ajunge la Satsuma și i se poate transmite din nou rugămintea noastră.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, aici nu e vorba de nici o rugămintel? Uite ce-i, Johann, mai încercăm pentru ultima dată să-i facem să înțeleagă, te rog să sublimezi lucrul ăsta, ridică Sir William tonul. Întreabă-i: ei pedepsesc criminalii? Și zi-i tălmaciului să răspundă prin da sau nu. Numai prin da sau nu.

Olandezul se conformă.

— Sir William, zice că în anumite împrejurări...

— Am întrebat dacă pedepsesc crima. Da sau ba!? Phillip, spune-le tu direct în japoneză!

Tyrer simți că i se face un gol în stomac. Până atunci el îl urmărise pe rotofeiul *roju*, care șoptea din nou la urechea celui tânăr. Când auzi însă dispoziția lui Sir William, sări ca ars de pe locul lui și începu să traducă întocmai:

— Preacinstiți Stăpân, rog scuzați la mine japoneza proastă, dar stăpâna al meu întreabă, vă rog, dacă ucide cineva, Domniile Voastre omorâți la el? Da sau nu, vă rog.

Urmară câteva momente de tăcere apăsătoare. Cei patru *roju* se uitau spre Yoshi, care la rândul lui îl privea țință pe Tyrer, în vreme ce

se juca elegant cu evantaiul. Cel de lângă el îi șopti iar ceva la ureche, iar tânărul *roju* încuviință din cap.

— Pedepsa pentru omor este moartea, răspunse în cele din urmă.

— Spune că da, sir, transmise mai departe Tyrer. Pedepsa pentru crimă este moartea.

Phillip Tyrer învățase acele cuvinte-cheie de la Nakama, care îi mai explicase și în ce constă codul penal japonez, arătându-i cât de sever era acesta.

— Mulțumește-i din partea mea, zise Sir William.

— Stăpânul meu vă mulțumește, Domnia Voastră.

— Și-acum întreabă-l: este firesc să se ceară și o despăgubire pentru o astfel de crimă? Da sau nu?

— *Iertare, Stăpâne, dar este... este... eu...*, se bâlbâi Tyrer, și dintr-o dată parcă toate gândurile îi fugiră din minte. Scuzați-mă, Sir William, dar nu știu cum se spune „despăgubire”, în japoneză.

Și atunci, pe dată, André Poncin sări să-l ajute.

— Cuvântul japonez pentru „despăgubire” este *bakkin* și este destul de puțin cunoscut și folosit. Aș putea să încerc eu să-i lămuresc?

— Bineînțeles.

— *Preamăriți Stăpâni*, începu Poncin făcând o plecăciune până la pământ, în timp ce Phillip Tyrer îl binecuvântă în gând pentru că îl scosese din impas și îl scăpase basma curată. *Vă rog să binevoiți a răspunde Stăpânului meu, care întreabă dacă vi se pare firesc să vă ceară dreptate și un ajutor pentru familiile celor uciși, da, o despăgubire din partea autorităților din Satsuma?*

— *Da, din partea celor din Satsuma, da*, recunosc Yoshi, zâmbind abia perceptibil.

André oftă a ușurare.

— Spune că i se pare normal, Sir William, dar că despăgubirea ar trebui cerută chiar de la cei din Satsuma.

Înainte ca Sir William să poată interveni cu încă o întrebare, spre marea uimire a lui Tyrer, francezul adăugă, într-o japoneză fără de cusur, începând cu formula de politețe la care se gândise și el:

— *Preamăriți Stăpâni*, în numele Stăpânului meu, îmi îngădui în umilința mea să-i rog pe slăviții roju să gândește, vai, iertare, să gândească dacă pot să împrumute Satsuma prima parte din despăgubire, o cincime. Asta plățiți Domniile Voastre acum, apoi aveți timp să luați înapoi de la Satsuma, să strângeți cealaltă jumătate de la Satsuma. Ce spuneți, vă rugăm?

De data aceasta, observară toți că tânărul *roju* se arată interesat de acea propunere. Imediat, începu să discute în șoaptă cu ceilalți. André îl zări pe Tyrer încruntându-se, îi răspunse clătinând abia vizibil din cap ca să-l facă să nu se mai amestece. Peste o clipă, Yoshi răspunse:

— Poate că o să reușim să vă plătim a douăzecea parte, în termen de o sută de zile de la scadența îndreptățitei datorii a celor din Satsuma.

— Precinstiți Stăpâni...

— Phillip, ce dracu' tot boscorodește ăsta cu *roju*!

— Numai o clipă, Sir William, îl domoli André micios – voia să-l dea deoparte în văzul tuturor. Precinstiți Stăpâni, Stăpânul meu crede că ar fi mai potrivit o zecime din despăgubire, în șaizeci de zile. Vai, cer multă îndurare, iertare pentru proasta mea cuvântare, dar cu mare supușenie, cu multă umilință vă implor să cădem așa la înțelegere.

Cu mare mulțumire în suflet, André Poncin văzu că japonezii încep iar să discute între ei și își încercă iar norocul.

— Scuzați-mă, Sir William, dar după cum vă va confirma și Phillip, le-am sugerat că ar putea să avanseze niște bani în numele celor din Satsuma, care, după cum recunosc și ei, trebuie să plătească orice despăgubire.

— Ce dracu' spui tu acolo c-ai făcut? rămase Sir William uluit. Și ăștia au acceptat?

Ministrul britanic se uita la Poncin fără să-i vină a crede, simțind, ca toți ceilalți, de altfel, că toată îngrijorarea și oboseala ce îl cuprinseseră se spulberă ca prin farmec.

— Bine gândit, n-am ce zice... Dacă or să fie de acord cu punctul ăsta, am putea încheia un compromis, nu? Sunteți de aceeași părere? Întrebă, întorcându-se spre restul delegației, ca să respecte până la capăt legile politetii.

În spatele său, Tyrer se cruci, admirativ, înțelegând mai tot din ceea ce spusese Poncin în japoneză și felul subtil în care acesta îl jucase pe degete atât pe *roju*, cât și pe ministrul britanic, apreciind și acea mică deosebire a traducerii în engleză față de japoneză, diferență mică dar semnificativă. Deștept André ăsta, își zise Phillip Tyrer plin de uimire. Dar la ce-o fi vrând el să ajungă? O fi ideea lui sau a lui Seratard? Din nou, Ochi Lunecoși începu să murmure la urechea tânărului *roju*, care se uită cu atenție la delegați. De parcă... Și abia atunci parcă îi căzu o pânză încețosată de pe ochi și începu să vadă totul în adevărata sa lumină. Ba chiar mai mult decât atât: acum își dădu el seama că trebuia să-i privească pe acei *roju* cum se cuvenea, fără prejudecățile civilizației occidentale, niște ființe normale, civilizate, la fel de simpli sau de complecși în mintea lor, iar nu niște ființe de pe altă lume, niște japi misterioși, stranii pentru toți, încât și Nakama, și Fujiko, chiar și André, fiecare în felul său, îi detestau, Sfinte Dumnezeule Atotputernic, Ochi Lunecoși știe englezește, îi veni lui să strige din toate puterile. Da, aceasta era singura explicație pentru toată șuşoteala lui cu tânărul *roju*. Iar un alt adevăr era că, fără

îndoială, Ochi Lunecoși nu era decât o iscoadă de încredere a tânărului *roju*, nicidecum unul dintre legitimii membri ai sfatului, ăla nu era *roju* cum nu era el, Phillip Tyrer, japonez! De aceea toți ceilalți *roju* nu-i dădeau nici cea mai mică atenție când discutau între ei. Ia să vedem ce altceva mai dibuim noi de-aici! Da, probabil că Ochi Lunecoși este iscoada lui Watanabe, pentru că este singurul cu care vorbește... Trebuie neapărat să le aflui numele adevărat și să-l pun pe Nakama să-mi spună tot ce știe despre el. Watanabe, sau cum l-o fi chemând, are cel mai mare rang dintre toți dregătorii ăștia, poate chiar e mai-marele lor. Oare o ține locul mai-marelui care lipsește azi? Va trebui să aflui și numele adevărat al ăstuia. Și altceva... Unde a învățat André...

Deodată simți nevoia să-și pună ordine în gânduri și își concentră toată atenția asupra negocierilor. Yoshi tocmai îi spunea ceva interpretului. Vocea lui păru că se înăsprește dintr-o dată. Într-o clipă, tălmăciul păru că se trezește dintr-o ațipeală, și prinse să traducă în olandeză cu râvnă înzecită. Johann tălmăcea la rândul lui, încercând să-și stăpânească în același timp uimirea.

— *Roju* sunt de acord că în această situație este foarte drept să se ceară o despăgubire celor din Satsuma și că, într-adevăr, o sută de mii pare o sumă acceptabilă pentru orice nobil, cu toate că ei n-au cum să știe dacă și regele din Satsuma va fi de aceeași părere. Dar, ca un semn de prietenie față de poporul englez și față de celelalte națiuni, *roju* vor plăti a zecea parte din sumă în cincizeci de zile, în numele autorităților din Satsuma, de vreme ce pretențiile oficiale ale guvernului britanic sunt adresate acestuia. În ce privește cererea reprezentantului rus, care vorbește în numele patriei sale, ei răspund că pământul japonez rămâne tot pământ japonez și că este deci... ăăă... cred că acest cuvânt înseamnă *inviolabil* sau în orice caz *nu este monedă de schimb!*

Fără să atragă atenția celorlalți, Sir William puse ușor mâna pe umărul contelui rus, ca să-l domolească, și îi șopti cu blândețe, în rusește:

— Ține-ți firea, Alexei, apoi cu voce tare, pregătit să înceapă negocierile asupra termenului plății și a sumei ce trebuia avansată. Minunat, Johann, te rog să le spui că...

Se opri auzindu-l pe Tyrer, care-i zise la repezeală, cu glas scăzut:

— Iertați-mă, sir, dar eu vă sfătuiesc să acceptați totul acum, așa cum este, însă trebuie neapărat să aflați numele lor reale...

Incidentul trecu neobservat, pentru că Sir William continuă netulburat, ca și cum nu ar fi auzit nimic din tot ce îi recomandase Phillip Tyrer:

— Johann, te rog să le spui că propunerea lor este onorabilă din punctul de vedere al Guvernului Majestății Sale, sigur, în același spirit

al prieteniei dintre țările noastre. În ceea ce-l privește pe reprezentantul Curții de la Sankt Petersburg, sunt sigur că o să se consulte cu guvernul său și, fără îndoială, se va ajunge la concluzia că o despăgubire bănească va fi satisfăcătoare și în acest caz – apoi, fără să-i lase timp contelui Sergheiev să intervină, ministrul britanic își urmă discursul: Cât despre cealaltă problemă pe care trebuie să o rezolvăm urgent și anume situația Strâmtoarelor Shimonoseki, vreau să le aduc la cunoștință protestul tuturor guvernelor țărilor străine ale căror nave, deși trimise cu gânduri pașnice încoace, au fost bombardate de pe țărm când treceau prin zona respectivă! – iar aici, Sir William repetă datele și numele navelor atacate, care stârniseră deja un schimb de scrisori foarte înfocate.

— *Roju* ne înștiințează că nu au nici un cuvânt de spus în această chestiune, Sir William, pentru că nu au nici o putere asupra regatului Choshu, după cum au susținut dintotdeauna.

— Johann, zi-le așa: cu aceleași simțăminte prietenești cu care am venit la această întâlnire, aș putea să îndrăznesc să afirm că este destul de greu, dacă nu chiar imposibil, pentru guvernele țărilor străine, să trateze cu Bakufu, care, după toate aparențele, nu are autoritate asupra numeroaselor sale regate sau ținuturi. Și-atunci ce ar trebui să facem noi? Să tratăm aceste probleme direct cu shogunul, care a semnat personal Tratatul nostru, sau chiar cu împăratul Komei?

— Guvernul legitim al Japoniei este shogunatul, iar mai-marele acestuia este shogunul, care îl conduce în numele Fiului Cerului, iar roju sunt cei mai înalți sfetnici ai shogunatului, ai cărui dregători aleși sunt Bakufu. În orice fel de situație, guvernele străine trebuie să discute numai cu shogunatul.

— Și, de pildă, în cazul acesta, cum putem noi să obținem garanția că navele noastre pot trece prin Strâmtoarea Shimonoseki în deplină siguranță?

Urmare iar discuții interminabile, iar apoi aceleași tergiversări ca să primească răspunsuri echivoce, care de fapt nu lămurau nimic, oricât de mult se strădui Sir William să lămurească lucrurile. În plus, după atâta vreme acesta abia se mai ținea să nu se scape pe el, ceea ce îi sporea nerăbdarea și oboseala. Trecuseră deja trei ore de când începuseră tratativele. În cele din urmă, un gând neașteptat păru a fi soluția cea mai potrivită. Ministrul zâmbi în sinea lui, mulțumit:

— Foarte bine. Să spunem că nu or să mai aibă loc alte atacuri, iar protestele noastre bine întemeiate vor fi transmise mai departe regelui din Choshu, vom cădea la înțelegere, în spiritul acestei noi prietenii reciproce, să ne întâlnim de acum în o sută de zile.

Urmă apoi încă o oră încheiată de tratative complicate, după care se decise:

— *Roju* se declară de acord cu o a doua întâlnire peste o sută

cincizeci și șase de zile, tot aici, la Yedo, iar acum ar dori să declare această întrevvedere încheiată.

— Bine, acceptă Sir William, mulțumit, înăbușindu-și un căscat. Dar acum am putea afla și numele slăviților *roju*, mai întâi verbal, apoi scrise corect, în caractere japoneze, pe actul pe care-l vom schimba între noi în decursul următoarelor trei zile, pentru a întări în mod oficial înțelegerile încheiate între noi?

Urmă iar o avalanșă de fraze, dintr-o limbă într-alta, cu mici modificări de sens:

— Sir William, *roju* zice că veți avea acel act într-o săptămână, talmaciul o să vă spună numele fiecăruia în parte, apoi reuniunea se va încheia.

Astfel începu prezentarea fiecărui *roju*, respectivul înclina condescendent din cap, de parcă le-ar fi făcut o onoare nesperată.

— Seniorul Adachi din Mito, seniorul Zukumura din Gai, seniorul Yoshi din Hisamatsu...

Phillip Tyrer era grozav de încântat văzându-l pe Ochi Lunecoși, ultimul la rând, cum asuda în zece ape, iar mâinile și picioarele foindu-i-se nestăpânit. Când trebui să încline din cap nu vădi nici o urmă de demnitate, spre deosebire de ceilalți *roju*.

— ...și seniorul Kii din Zukoshi.

— Te rog să le transmiți mulțumirile noastre. Iar acum, așa cum am stabilit dinainte, o să ordon salvele de tun – salutul nostru cuvenit celor de viță regală...

— Seniorul Yoshi amintește că, din nefericire, unul din membrii Sfatului lipsește. Și, după cum s-a subliniat mai înainte, este nevoie de aprobarea *unanimă* a tuturor *roju*, pentru a îngădui tragerea salvelor de tun.

Dintr-o dată, buna dispoziție a lui Sir William pieri ca prin farmec. Toți ceilalți delegați încremeniseră de uimire.

— Bine, și atunci cu înțelegerile noastre cum rămâne? întrebă el răstit. Nu cumva au și ele nevoie de *acordul unanim al tuturor roju*?

Urmă ră câteva momente de discuții aprinse. Reprezentanții puterilor străine murmurau neliniștiți, neștiind ce să creadă. După care Johann îi anunță cam îngrijorat:

— Stăpânul Yoshi spune că această adunare are încuviințarea shogunului și a mai-marelui Sfatului Bătrânilor, ca să primească scrisorile de acreditare ale delegațiilor străine, să le asculte cererile și să se sfătuiască în orice problemă cu ei. În unanimitate au recomandat încheierea acestei înțelegeri. Dar, după cum s-a hotărât și la convorbirile anterioare, pentru salvele de tun e nevoie de aprobarea tuturor marilor dregători din Sfatul Bătrânilor, ceea ce înseamnă că, deși cu mare părere de rău, *roju* aici de față nu pot să decidă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare în încăperea, în vreme ce Sir William și

toți ceilalți delegați își dădură seama în ce capcană fuseseră atrași. De data asta nu mai am încotro, trebuie să pun piciorul în prag, își spuse ministrul britanic, simțind cum i se face un gol în stomac.

— Căpitane Pallidar! strigă el hotărât.

— Da, să trăiți! salută Pallidar, apărând pe dată din spatele delegației, cu inima bătându-i nebunește în piept, pentru că știa și el la fel de bine ca și ceilalți că Sir William nu mai avea nici o altă cale decât să dea ordinul de începere a salvelor, oricât l-ar fi costat asta, altfel, sub pretextul lipsei unui *roju*, avea să fie în mod sigur anulată și înțelegerea abia încheiată, și socotită nulă și neavenită.

În timp ce căpitanul stătea la ordin, în așteptarea poruncii, Seratard interveni, cu cea mai mieroasă și mai diplomatică voce de pe lume:

— Sir William, eu sunt sigur că toată această întrevedere a fost pusă la cale cu bună-credință, prevederile înțelegerii vor fi împlinite, așa că domnia voastră poate accepta concluzia ca atare. Eu unul vă sfătuiesc călduros să procedați astfel. Și de altfel cred că sunt în asentimentul tuturor aici de față, nu-i așa, domnilor? întrebă el, spre marea ușurare a celorlalți. Și mai fac încă o sugestie: date fiind împrejurările, să renunțăm deocamdată la salutul regal. Sir William, o să fiți de acord, în numele nostru, al tuturor?

Mohorât, ministrul britanic șovăi să răspundă. Spre marea uimire a celorlalți, Seratard adăugă, foarte mărinimos:

— André, spune-le că eu, în numele Franței, mă voi pune personal chezaș pentru plata primei părți din despăgubirea convenită.

Înainte ca Sir William să poată replica în vreun fel, André Poncin făcuse deja o reverență plină de respect și începu să vorbească în japoneză:

— Stăpânul meu spune, Preamăriți înțelepți, că el fericit că slăviții roju, în înțeleapta lor hotărâre, trimite actul într-o săptămână și plătești în numele regatului Satsuma prima parte din despăgubire, în cincizeci zile. Stăpânul meu mai spune că guvernul Franței, în semn de mare prietenie față de Japonia, e onorat nespun să pună singur chezașie pentru achitarea sumei cuvenite ministrului britanic. Și mai spune Domnia Sa că oricând și în orice loc, el se simte mai mult decât onorat să primească pe o navă sau oriunde în altă parte vizita unui roju sau a tuturor deopotrivă. Cu umilință și mare recunoștință în suflet, vă mulțumim la toți, slăviți Stăpâni.

Cu ochii mijiți, Yoshi rosti ceremonios:

— Mulțumește Stăpânului tău. Adunarea se încheie aici.

Un ofițer samurai strigă îndată:

— *Kerei!* (Salutați!)

Și toți samurarii se plecară până la pământ, rămânând astfel, în vreme ce *roju* se ridicară de pe locurile lor și înclinară fruntea, cu

politețe reținută. Sir William nu avu altceva de făcut decât să-i urmărească pe cei patru dregători ce se îndreptară spre o ușă tainică, din spatele micului podium, în frunte cu Yoshi, ieșind degrabă din încăpere. Îndată după aceea, toți samurarii își ridicară capul din pământ și începură iar să-i privească atent, cu vădită ostilitate.

— Totul a decurs cât se poate de mulțumitor, i se adresă Seratard lui Sir William, în franceză, luându-l prietenește de braț, ca să-i distragă iar atenția. Ce mai, minunat!

— Mai-marii tăi de pe Champs Elysées or să cam strâmbе din nas când o să le cerem noi vreo zece mii de lire în aur, îl avertiză Sir William, cam țăfnos, dar nu din cale afară, pentru că, în afară de faptul că fusese silit să renunțe la salvele de tun, toată întrunirea însemnase un uriaș pas înainte în relațiile lor cu japonezii. Oricum, că or să se ia cu mâinile de cap sau nu, a fost un gest minunat, Henri, oricât de scump v-ar costa.

— Pariez pe douăzeci de guinee că or să plătească! izbucni în râs Seratard.

— S-a făcut! Și-acum o să cinezi cu noi, la Legație?

Începură să se îndrepte spre ieșire, fără să dea importanță samurailor care îi priveau arogant, cu ostilitate.

— Mulțumesc, dar nu pot. De vreme ce am ajuns la un rezultat cu toată întrevederea asta, cred că eu o să pornesc spre Yokohama chiar acum, nu mâine. Avem destul timp la dispoziție, iar marea este calmă. De ce să așteptați până vine nava *Pearl*, în loc să vă îmbarcați pe nava noastră amiral, iar cina s-o luăm în drum spre casă?

— Mulțumesc mult, dar eu unul o s-aștept până mâine. Vreau să fiu sigur că toți flăcăii noștri se îmbarcă teferi și nevătămați pe nava noastră.

În spatele lor, nebăgat de nimeni în seamă în îmbulzeala suitei, Tyrer îl aștepta pe André Poncin, care se aplecase să-și strângă mai bine catarama de la o gheată, și care fără să-l observe pe Phillip, ce nu-l scăpa din ochi, începu să șușotească în taină cu tâlmaciul japonez. Acesta șovăi câteva clipe, apoi încuviință din cap și făcu o reverență respectuoasă:

— Domo.

Poncin se întoarse apoi și îl zări pe Phillip Tyrer, urmărindu-l cu mare atenție. Pentru o fracțiune de secundă, francezul rămase descumpănit, apoi zâmbi și se apropie de celălalt, zâmbind:

— Ei, Phillip, totul a mers strună, nu-i așa? Părerea mea este că tu ai fost extraordinar și, în mod sigur, ne-am impus punctul de vedere în toate privințele.

— N-am fost deloc extraordinar, și în plus, tu ai salvat totul în ultima clipă. Și mi-ai salvat și mie cinstea obrazului, lucru pentru care îți mulțumesc de mii de ori, spuse Tyrer, și apoi încurcat, adăugă, în

vreme ce mergeau în urma celorlalți. Dar chiar și așa, cu toate că ne-ai scos din impas în chip strălucit, ceea ce ai spus tu în englezește și ceea ce-ai spus în japoneză era oarecum diferit, nu-i așa?

— Nu foarte diferit, *mon ami*, nu într-atât încât să schimbe ceva.

— Mă rog, nu prea cred eu că Sir William o să fie de aceeași părere.

— Poate că da, poate că nu. Poate că dumneata te-ai înșelat, încercă André să glumească. Niciodată nu-i indicat să stârnești un ambasador, așa-i? Tăcerea e de aur.

— În cele mai multe cazuri, da. Ce i-ai spus tălmaciului?

— I-am mulțumit. *Mon Dieu*, dacă mai stau o clipă, îmi plesnește bășica udului! Tu cum te simți?

— Tot cam așa, spuse Tyrer.

Era sigur că Poncin îl mințise în privința discuției lui cu interpretul japonez. Și, în fond, de ce n-ar face-o? se întrebă el, încercând să gândească prin noua perspectivă pe care o câștigase. André era totuși un adversar, oricum, dacă nu chiar adversar, totuși concurent și se folosea chiar și de mici nuanțe pentru a spori în ochii japonezilor poziția lui Seratard, a Franței și a lui André Poncin. Destul de limpede și corect, nu? Dar ce o fi pus el la cale între patru ochi cu tălmaciul? Să transmită un mesaj de taină? Bine, dar ce fel de mesaj tainic? Ce-ar fi să merg eu la sigur și să aflu?

— Ai cerut să te întâlnești în particular cu seniorul Yoshi, nu-i așa? aruncă el la întâmplare, să sondeze terenul. Tu și monsieur Seratard!

Expresia de pe chipul lui André Poncin nu se schimbă deloc, însă Phillip observă că mâna dreaptă a francezului se albi dintr-o dată, încleștându-se pe mânerul spadei de ceremonie.

— Phillip, începu el cu voce tăioasă. Eu m-am dovedit un bun prieten încă de când ai venit tu aici. Te-am ajutat să începi lecțiile de japoneză, te-am prezentat mai peste tot, așa-i? Nu m-am amestecat nici o clipă în ce-l privește pe samuraiul tău de încredere... Nakama, parcă îl cheamă, cu toate că eu am auzit că se zvonește în taină cum că are și alte nume. Nu am...

— Ce alte nume, mă rog? întrebă Tyrer dintr-o dată nervos, fără să știe de ce. Ce mai știi tu despre el?

André însă vorbi mai departe, de parcă nici nu ar fi auzit cuvintele lui Phillip.

— Nici nu am încercat măcar să-l descos pe omul tău sau pe tine să aflu ce hram poartă, cu toate că tot eu te-am avertizat de ce sunt în stare japonezii ăștia, toți deopotrivă, iar de-atunci a trecut destulă vreme ca tu să fii în măsură să-mi destăinui și mie câte ceva despre servitorul tău. Sigur, ca între noi, prietenii, dacă vrei. Deci nu uita că noi doi suntem de aceeași parte a baricadei, Phillip, noi suntem

slujitorii altora, nu stăpâni, suntem prieteni și suntem în Japonia, unde toți *gai-jinii* trebuie să se ajute într-adevăr unul pe celălalt..., așa cum am făcut eu atunci când te-am dus la Raiko, iar ea te-a prezentat lui Fujiko. Drept sau nu? Drăguță fată, Fujiko, așa-i? Eu zic mai bine să dai dovadă de puțin realism galic, Phillip, să păstrezi *informațiile secrete în secret*. Și cel mai bine ar fi să iei seama bine la Nakama ăla al tău. Ține minte ce ți-am spus eu de zeci de ori: în Japonia nu se pot aplica decât soluțiile în stil japonez.

Spre apusul aceleiași zile, Yoshi străbătea grăbit unul din coridoarele austere, friguroase, ale castelului Yedo. Era îmbrăcat de-acum în hainele lui obișnuite: kimono legat cu un brâu, în care erau înfipte două săbii, precum și o mantie cu glugă de călătorie pe deasupra. La fiecare câțiva metri luminau torțe înfipte în suporturi de metal, alături de ferestruicile unde străjuiau arcașii și pe unde se făcea și aerisirea interiorului. Afară se răcorise dintr-o dată. În fața dregătorului se zări scara spiralată, care cobora spre grajdurile lui personale. Începu să coboare la repezeală treptele.

— Stai! Cine-i? Vai, iertare, slăvite stăpâne! se închină străjerul.

Yoshi îl salută grăbit, plecând ușor capul, apoi trecu mai departe. Pretutindeni, în palat, soldații, grăjdarii, slujitorii se pregăteau de culcare sau pentru îndatoririle lor din timpul nopții, după obiceiul deja recunoscut, de a intra în pat o dată cu lăsarea serii. Numai cei bogați se bucurau de privilegiul de a avea lumină și peste noapte, pentru a vedea, a citi sau a se distra cu diverse jocuri.

— Stai! Vai, iertare, preamărite stăpâne! se închină și santinela următoare, apoi toți cei ce urmară.

În curtea grajdului, aștepta deja în tăcere o gardă personală de douăzeci de oameni, cu bidiviii de căpăstru. Printre ei se afla și Misamoto, pescarul, pretinsul samurai și *roju*. Acum însă era înveșmântat în haine sărăcicioase, de pedestru, neînarmat și înspăimântat. Două palanchine mici, acoperite, deosebit de ușoare și special construite pentru transportul rapid, se aflau și ele tot acolo. Fiecare era instalat pe câte două traverse rezistente, care se montau la iuteală în șeile a doi cai în față și doi în spate. Potcoavele cailor fuseseră înfășurate în pâslă, ca să nu facă zgomot, ca totul să se desfășoare conform planului pe care îl concepuse el împreună cu Hosaki, cu câteva zile în urmă. Ferestruica tainică a unuia dintre palanchine se dădu ușor în lături. Yoshi o zări pe Koiko uitându-se pe furiș afară. Apoi femeia îi zâmbi, plecând grațios fruntea, în semn de salut. Ferestruica se închise la loc. Mâna tânărului dregător se încleștă pe sabie. Apoi, pregătit să facă față oricărei situații, deschise larg, dintr-o singură mișcare, portiera litierei, ca să se asigure că într-adevăr înăuntru era chiar femeia care crezuse el că este și nimeni

altcineva în afară de ea. Când Yoshi era încă la o vârstă fragedă, taică-su îl învățase prima lecție a supraviețuirii, fiecare cuvânt însoțit de bătaie, ca să i se întipărească definitiv în minte: „Dacă ești prins nepregătit, trădat pe nepregătite, înseamnă că nu ți-ai împlinit datoria nici față de mine și nici de tine. Iar vina va fi numai și numai a ta, pentru că tu ai greșit atunci când nu ai verificat personal cel mai mic amănunt și nu ți-ai luat măsuri de precauție pentru orice eventualitate. Nu există nici un fel de scuză pentru greșeala asta. Doar *karma*. Iar zeii nu există!”

Zâmbi în treacăt, liniștitor, femeii dinăuntru. Apoi închise portiera palanchinului. Controlă dacă și celălalt era gol, așa cum poruncise el, în caz că va avea chiar el nevoie să-l folosească. Mulțumit, dădu semnalul de plecare. Toți săriră în șa, fără cel mai mic zgomot, ceea ce îl făcu să se simtă din nou foarte mulțumit de felul cum pusesese totul la cale. El ordonase să se ia măsuri ca nici armele nici harnașamentul cailor să nu facă nici un zgomot. Mai verifică încă o dată, pentru ultima oară totul, într-o desăvârșită tăcere, dar nu observă nimic care să primejduiască expediția. Pușca cea nouă era legată în tocul ei la oblâncul șeii, săculețul cu gloanțe plin, iar celelalte patru arme le duceau pe umeri patru dintre cei mai credincioși și mai iscusiți țințași ai prințului. Neauzit, se aruncă și el în șa. Dădu semnalul. Avangarda și purtătorii stindardului cu blazonul său deschiseră calea suitei. Îi urmă Yoshi, apoi cele două palanchine, apoi ceilalți, încheind cortegiul. Mergeau în ritm susținut, aproape fără să stârnească nici un sunet. Trecuseră prin primul portal în următoarea fortificație, exact în partea opusă porții principale și drumului principal de ieșire. La fiecare punct de control, li se făcea semn să treacă, fără să fie opriți. În loc să o ia prin labirintul castelului propriu-zis, își croiră cale spre o clădire impresionantă, dinspre nord, lipită de una dintre cele mai mari fortificații. Clădirea era păzită cu strășnicie pe dinafară. În clipa în care străjerii îl recunoscuseră pe Yoshi, porțile masive se dădură larg în lături, să le facă loc călăreților să treacă. Dincolo de porți, începea o arenă încăpătoare, cu pământul bătătorit de cai care erau antrenați acolo, cu tavanul boltit foarte înalt și șiruri de creneluri pentru supraveghere. Câteva torțe din loc în loc luminau locul. Apoi ușile uriașe se închiseră în urma călăreților. Yoshi își îmboldi calul să o ia în frunte și trecu iute pe sub arcada de la celălalt capăt al arenei, pe lângă grajduri și odăile unde se păstrau harnașamentele. Nu se zărea țipenie prin preajmă. În acea parte, era pietruit peste tot, iar în aer stăruia miasma puturoasă de bălegar, urină și sudoare. După grajduri, urma iar pământ bătătorit și o nouă arcadă ce ducea spre un alt zid fortificat, interior, mai mic. La celălalt capăt se zărea alt portal, abia luminat. Yoshi își îmboldi armăsarul ce porni în trap întins, apoi îl struni în loc pe neașteptate: brâul de

crenele ce înconjură incinta era înțesat de arcași ce așteptau în tăcere, nemișcați. Nici unul dintre ei nu avea încă săgeata în arc, însă toți cei din mijlocul arenei știau că era destul un ordin și toți ar fi fost niște oameni morți.

— A, Yoshi-sama! se auzi vocea lui Nori Anjo, de undeva, din semi-întuneric.

Pentru câteva clipe, tânărul senior nu reuși să-l zărească. După aceea însă, când ochii i se obișnuiră cu întunecimea, îl descoperi. Fără armură, stătea la capătul brâului fortificat, chiar lângă scara ce cobora spre arenă.

— La întâlnirea de azi după-amiază parcă nu ne-ai spus nimic că vrei să pleci din castel, însoțit de oameni înarmați ca..., nu știu cum să spun... Ca niște ninja?

Un murmur de mânie se stârni printre oamenii lui Yoshi, însă acesta izbucni în râs, iar atmosfera se destinse imediat. Și însoțitorii lui și soldații lui Anjo părură că răsuflă mai ușurați.

— Nu ca niște ninja, Anjo-sama, cu toate că știu să meargă neauziți și-s la fel de iscusiți. Am socotit că este foarte bine să cercetez în ce fel e apărat castelul, fără să fie nimeni prevenit. Eu sunt Păzitorul întregului castel, ca și al shogunului, de altfel. Dar domnia ta? Cărui fapt datorez plăcerea de a te întâlni?

— Deci nu faceți decât să cercetați cum apărăm noi castelul?

— Da, vreau să ucid trei porumbei cu o singură săgeată, rosti Yoshi răspicat, în timp ce toți ceilalți încremeniră, întrebându-se de ce spusese trei porumbei și ce anume voia să dea de înțeles. Dar domnia ta ce caută aici? De ce ai adus atâția arcași? Poate pui la cale vreo ambuscadă?

Un hohot răgușit răsună amplificat de bolțile tavanului, sporind nervozitatea tuturor celor de față. Mâinile soldaților se încleștară degrabă pe mânerele armelor, deși nici unul dintre ei nu se clinti din loc.

— Ambuscadă!? Nicidecum, nici un fel de ambuscadă. Se află aici numai o gardă de onoare. Din clipa în care am auzit că ai poruncit un tur de inspecție și cai cu copitele înfășurate-n cârpe... Deci, acești samurai sunt toți aici numai ca să vă dea onorul cuvenit și să vă dovedească pe viu că nu toți dorm noaptea în castel, iar palatul întreg este lăsat în paza unor mâini bune, așa că nu are nevoie de nici un alt înalt Păzitor!

Rosti un ordin scurt, cu vocea lui dogită. Imediat, toți arcașii coborâră scările și formară două rânduri strânse, încadrându-l pe Yoshi și pe oamenii săi, pe toată lungimea arenei. Făcură câte o reverență scurtă, foarte oficială, iar tânărul dregător și însoțitorii săi procedară întocmai. Însă deocamdată nimic nu părea să se fi schimbat, capcana părând gata să se închidă în orice moment.

— Și aveți nevoie de puști, pentru a cerceta apărarea castelului? urmă Nori Anjo.

— Sfatul Bătrânilor i-a sfătuit pe toți *daimyo* să poarte asupra-le arme moderne, răspunse Yoshi cu glas cât se poate de liniștit, însă în sufletul lui grozav de furios că planul lui fusese trădat și el nu fusese în stare să prevadă posibilitatea unei ambuscade. Acestea sunt primele dintre noile mele puști, continuă el. Doresc să-i obișnuiesc și pe slujitorii mei să le poarte.

— Mda, foarte, foarte înțelept din partea domniei voastre. Dar văd că și înălțimea ta poartă așa ceva. Oare chiar și seniorul Yoshi trebuie să aibă la el o pușcă?

Abia înăbușindu-și mânia la auzul împunsăturii, Yoshi privi spre oblâncul șeii, unde se afla arma, simțind dintr-o dată că detestă toate puștile din lume și binecuvântând marea înțelepciune a strămoșului său de a fi interzis producerea și importarea acelor arme, în ziua în care a ajuns shogun. Oare nu datorită acestei înțelepte măsuri avusese Japonia parte de două secole și jumătate de pace netulburată? se întrebă Yoshi îngândurat. Da, armele astea moderne erau viclene, făcute pentru cei lipsiți de curajul de-a se bate bărbătește, întocmai pe măsura îngălaților de *gai-jini*. Arme care puteau ucide de la o mie de pași, fără să apuci să vezi măcar cine anume a tras în tine sau pe cine anume omori tu, pe care orice nevolnic, ticălos, nebun, tâlhar jegos, bărbat sau femeie o putea folosi împotriva oricui, chiar împotriva celui mai înalt dintre stăpâni, fără teama de a suferi vreo pedeapsă, ba putea nimici chiar și pe cel mai iscusit dintre mânuitorii de sabie. Iar acum, chiar și el, Yoshi, era nevoit să poarte cu el și să folosească o astfel de armă netrebnică. *Gai-jinii* îi siliseră pe japonezi să se înjosească până într-atât. Întărâtat de vorbele batjocoritoare ale lui Anjo, smulse pușca de la oblâncul șeii, trase piedica, așa cum îl învățase Misamoto, privi prin cătare, apoi apăsă pe trăgaci, descărcând imediat câteva gloanțe, unul după unul. Cinci focuri asurzitoare bubuiră spre grinzile tavanului, în timp ce pușca aproape că-i zbură din mână, din pricina reculului. Toți se împrăștiară ca potârnichile, chiar și samurarii care îl însoțeau pe el, iar câțiva chiar fură aruncați din șa de bidivii înspăimântați. Anjo și gărzile lui se aruncară la pământ, așteptându-se la altă salvă, de data aceea însă mortală, descumpăniți ca toți ceilalți de rapiditatea cu care fusese trasă acea primă rafală.

Într-o tăcere mormântală, așteptară toți cu sufletul la gură, iar apoi, pentru că nu se auzi nici o altă mișcare, dându-și seama că Yoshi voise numai să facă o demonstrație cu acea armă, imediat, cele două rânduri de arcași se refăcură, încadrându-i pe oamenii lui, care, și ei, se grăbiră să-și reia locurile. Anjo și gărzile lui se ridicară în picioare.

— Ce-a fost asta? răcni el, scos din minți.

De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, încercând să-și stăpânească bătaile nebunești ale inimii, Yoshi își mângâie mai departe calul, să-l liniștească, apoi puse siguranța puștii și o așază de-a curmezișul, străduindu-se să nu-și trădeze nici încântarea care îl cuprinsese la vederea succesului pe care îl repurtase și nici faptul că și el, ca oricare dintre cei de față, era la fel de impresionat de puterea nebănuită a armei. Mai încercase el să tragă și cu muschete, care se încărcau direct pe țeavă, precum și cu câteva pistoale de tip vechi, de duel, trăgând la țintă, însă nu avusese niciodată ocazia să folosească o armă cu repetiție și gloanțe moderne.

— N-am vrut decât să vă arăt ce valoroasă este o astfel de pușcă. În anumite împrejurări, pot fi mult mai folositoare decât o sabie, mai ales pentru un *daimyo*, spuse și se simți foarte mulțumit auzind cât de calmă îi suna vocea. De pildă, continuă el, netulburat, acum câteva săptămâni, când ați fost prinși în acea ambuscadă, ați fi putut să vă folosiți foarte bine de o astfel de armă, *neh*?

Tremurând de furie, Anjo abia se stăpânea să nu răbufnească, convins de-acum că se afla el însuși într-un mare pericol, care îi amenința chiar viața, și tot atât de sigur că, dacă ar fi dat poruncă să fie arestat Toranaga, după cum își pusese în minte înainte, ar fi fost într-o clipă ciuruit de gloanțe. Pe sfintele nume ale tuturor zeilor din ceruri, oare unde și cum învățase câinele acela turbat să tragă cu pușca și de ce nu-i adusese nimeni la cunoștință că Yoshi ajunsese deja un maestru al armelor gai-jin!? Și faptul că amintise în public despre incidentul acela cu *shishi* constituia o insultă cumplită pentru că se știa prea bine că el, Nori Anjo, nu fusese defel într-atât de viteaz încât să se dueleze măcar o clipă bărbătește cu vreun atacant, ci doar se trăsese la adăpost, iar după aceea, el poruncise să fie uciși în mod josnic răniții care fuseseră luați prizonieri.

— Da, sigur, Yoshi-sama, scrâșni el. În anumite împrejurări sigur că astfel de arme prind bine, răspunse el, înăbușindu-și mânia. Dar numai în anumite împrejurări, iar eu unul mă cam îndoiesc că pușca dumitale sau cele ale altora vor avea prilejul să-și dovedească valoarea în noaptea asta. Însă aş putea eu oare să vă întreb încotro vă îndreptați acum? Ce gânduri aveți pentru astă-noapte? Oare numai să inspecțați sistemul nostru de apărare, iar apoi să vă întoarceți în castel? Sau unul dintre „porumbeii” voștri înseamnă de fapt să vă luați zborul spre alte locuri?

Știa însă foarte bine că Yoshi nu era obligat să dea socoteală despre preumblările lui în afara castelului sau prin incinta acestuia.

— Asta depinde numai de ceea ce voi vedea eu dincolo de aceste ziduri, răspunse celălalt, tăios. S-ar putea foarte bine să hotărâsc să mă întorc pentru o zi sau două pe domeniul meu, s-ar putea tot atât de bine să nu plec nicăieri... Dar oricum, vă voi ține la curent cu orice

decizie voi lua...

— Înaltul Sfat v-ar simți lipsa, chiar și numai pentru câteva zile. E mult de lucru aici, iar dacă Domnia Voastră se hotărăște să plece, va trebui să luăm noi, cei de-aici, toate deciziile ce se cuvin!

— După câte am hotărât noi în după-amiaza aceasta, nu mai este nici o problemă de mare importanță de rezolvat, mai ales că, din fericire, nici un fel de hotărâre de seamă nu poate fi luată fără să se întrunească toți cei cinci *roju*!

— Bine, dar cum rămâne totuși cu înțelegerea cu gai-jinii?

— Am hotărât și asta, tot azi după-amiază.

După plecarea delegației gai-jinilor, adunarea Sfatului Bătrânilor fusese plină de veselie, pentru că toți se bucuraseră din tot sufletul că încă o dată, netrebnicii de gai-jini fuseseră siliți să-și piardă cinstea obrazului și se lăsaseră duși cu vorba. Anjo, Toyama și Adachi îl felicitaseră sincer pentru iscusința lui de a fi ținut în frâu tot timpul întrunirea și pentru priceperea lui în a-i desluși pe gai-jini și a-i sili să joace după cum le cânta el. Numai Zukumura scosese puține vorbe și, bine-înțeles, tot atâtea prostii, din vreme în vreme, după cum îi era obiceiul. Anjo chicotise fericit:

— Eu unul țin să spun, Yoshi-sama, ai pus minunat la cale când te-ai gândit ca în schimbul unei sume de nimic să-i ții pe gai-jini, cu navele lor cu tot, departe de Yedo, și a-i pune pe cei din Satsuma cu botul pe labe. Minunat! în același timp, am reușit să amânăm pentru o dată neprecizată amenințarea lor de a se îndrepta spre Kyoto. Și i-ai convins că pentru toate relele numai Satsuma este vinovată.

— Asta înseamnă că putem să începem război cu Satsuma, nu-i așa? intervenise Toyama. Foarte bine!

— Nu, nu războiul este cel mai nimerit în cazul ăsta, își dăduse Anjo cu părerea, foarte încrezător în noul său mod de a privi lucrurile. Mai sunt și alte căi de a-l pune pe câinele acela cu botul pe labe. Ai avut mare dreptate în ce-i privește pe gai-jini, Yoshi-sama. A fost o experiență extraordinară de interesantă să observ cum dușmănia dintre străini iese atât de ușor la iveală.

El și Toyama asistaseră la acea întrunire fără să fie văzuți, de după peretele din spatele micului podium, special construit ca să se poată vedea numai dintr-o parte.

— Da, revoltător, urmă el, foarte convins. Aproape că puteam să le simțim și duhoarea pielii prin paravanul acela. Scârboși de-a dreptul. Am dat poruncă să se spele lună sala de primire și să se distrugă scaunele pe care au stat.

— Grozav, îl aprobă Adachi. Parcă mi se încrâncena carnea pe mine de silă, cât am stat de vorbă cu ei. Yoshi-sama, aș putea să te întreb dacă maimuțoiul acela de Misamoto chiar ți-a tălmăcit tot ce-au

boscorodit gai-jinii? Chiar tot-tot? Eu unul n-am putut să prind o vorbă din ce îți spunea la ureche.

— Nu mi-a zis chiar tot, se eschivase Yoshi. Însă mi-a deslușit îndeajuns de mult ca să pot preîntâmpina unele din gândurile lor, dar numai atunci când discutau între ei în englezește. Misamoto mi-a spus că în cea mai mare parte a timpului, vorbeau o altă limbă, probabil franceză. Ceea ce înseamnă că trebuie să luăm o măsură foarte importantă, cât mai repede cu putință: să pregătim interpreți de nădejde, oameni de mare încredere. Așa că eu propun să înființăm o școală pentru învățarea limbilor străine, la care să fie instruiți cei mai străluciți tineri japonezi.

— O școală? Ce fel de școală? mormăise Zukumura, dar nimeni nu se ostenise să-i dea atenție.

— Eu mă opun, îi anunțase Toyama, tremurându-și gușile de grăsimi, furios. Cu cât se apropie mai mult fii noștri de scârbavnicii de gai-jini, cu atât or să se pângărească mai tare.

— Nu, nu, îl contrazise Anjo. Pentru că noi înșine vom hotărî care sunt cei ce vor învăța acolo. Trebuie neapărat să avem în preajmă vorbitori ai limbilor barbare, oameni de credință. Să votăm acum: vom porunci ca Bakufu să se ocupe imediat de înființarea acelei școli. Sunteți de acord, da? Bine, iar acum următoarea problemă: documentul pe care trebuie să-l trimitem gai-jinilor. Să aplicăm în continuare tactica lui Yoshi-sama: cu o zi înainte de a se împlini termenul, le lăsăm vorbă că actele vor ajunge, „cât mai repede cu putință”. De acord?

— Nu, îmi pare rău, dar nu cred că-i bine, se împotrivise Yoshi de data asta. Trebuie să facem exact pe dos. Adică să trimitem documentul exact la vreme, nu mai înainte, nu mai târziu, și să le dăm și cea de-a doua parte a despăgubirii tot la timpul convenit.

Rămăseseră cu toții privindu-l țintă. Doar Zukumura, cu aerul lui tâmp, bolborosise:

— Document? Ce document?

— Gai-jinii trebuie ținuti tot timpul cu sufletul la gură, continuase Yoshi, răbdător, să nu bănuiască deloc care o să fie reacția noastră. Pentru că ei se așteaptă acum ca noi să nu ne ținem de cuvânt, așa că noi vom proceda exact invers. Iar asta îi va face să creadă apoi că termenul de o sută de zile va fi de asemenea respectat, ceea ce, bineînțeles că nu se va întâmpla. Pentru că noi o să amânăm și iar o să amânăm și sper că o să-i întărâtăm așa, până or să-și iasă din minți.

Izbucniră toți în hohote de râs. Se distraseră încă și mai copios când el le povestise de câte ori abia își ținuse râsul văzându-i pe gai-jini cum aproape că nu-și mai puteau stăpâni nerăbdarea, care, încet-încet, le surpa iluzoria poziție hotărâtoare.

— Fără un câine ucigaș, stăpânul este tot atât de neajutorat

precum un cățeluș în fața unui bărbat voinic, cu bâta-n mână, spusese în încheiere Yoshi.

— Ce? Care om cu bâta? întrebasese Zukumura, privindu-l prostește, cu ochii lui de pește, lipsiți de orice lucire de inteligență. Care câine?

Atunci, buna-dispoziție a lui Yoshi pierise ca prin farmec, pentru că el își adusese iar aminte că va fi nevoit să-l suporte pe idiotul acela la nesfârșit. Cu toate acestea, explicase în continuare, calm, că fără puterea mușchilor și voința de a-i folosi, ca să-i oblige să le împlinească cererile, vrăjmașii lor erau neajutorati ca niște prunci.

— Mușchi? Care mușchi? Eu nu-nțeleg, Yoshi-sama. Care mușchi?

— Forța, adică, se răstise Anjo, scos din răbdări. - Forța armelor! Tunurile și navele de război, Zukumura! Bine, nu contează.

Toyama, cel mai în vârstă dintre ei rostise atunci, răspicat:

— Acum, când sunt fără flota aceea, ar trebui să-i pârjolim, să nu rămână nici urmă de gai-jini și colonie. Sunt din cale-afară de îndrăzneți și lipsiți de orice bună-purtare. Cât despre purtătorul lor de cuvânt... Nici nu știți ce bucuros sunt că n-am fost de față, Yoshi-sama, pentru că nu cred că m-aș fi putut stăpâni. Haideți să-i trecem prin foc, acum, cât mai repede.

— Pe cine? Pe cine să ardem?

— Taci o dată, Zukumura, îl repezise Anjo. Tu votează când îți spun eu și gata! Yoshi-sama, eu sunt de acord cu tot ce-ai spus până acum. O să le trimitem documentele la timp și cea de-a doua parte a despăgubirii pe care ne-au smuls-o prin silnicie. Toată lumea gândește la fel? Bine. Acum să trecem la altceva: dacă tot am hotărât cum să procedăm cu gai-jinii, iar shogunul și prințesa sunt în siguranță, pe Drumul de Nord, înseamnă că nu ne-a mai rămas prea mult de făcut, pentru următoarea săptămână cel puțin.

— A fost o hotărâre necugetată din partea noastră să-i lăsăm să plece acum. Pentru că vizita lor e fără precedent, zisese Yoshi.

— Cred că aici te cam înșeli. Dar oricum, te rugăm să pregătești un plan pentru a-l pune cu botul pe labe pe câinele acela de Sanjiro și Satsuma lui. Eu propun să ne întâlnim peste două săptămâni, dacă nu apare nici o urgență până atunci...

După aceea, întorcându-se în apartamentele lui, Yoshi cântărise toate eventualitățile, dar nu descoperise nici un fel de urgență care ar fi putut apărea reclamând prezența lui la Yedo. Nici măcar cea de-a doua invitație de taină pe care i-o propusese francezul ca să inspecteze o navă de război; propunere la care el nu răspunsese nici da, nici ba, lăsând chestiunea deschisă pentru următoarele săptămâni, deci nu era prea grabnică. Așa că se decisese să pună în aplicare planul pe care el și soția lui, Hosaki, îl concepuseră. Iar acum, Anjo și arcașii lui îi stăteau în cale. Ce-i rămânea de făcut?

— Noapte bună, Anjo-sama, zise, hotărându-se dintr-o dată. Ca întotdeauna, o să am grijă să aflați primul intențiile mele.

Ascunzându-și descumpănirea și neliniștea, își îndemnă calul la drum, îndreptându-se spre portalul de la capătul arenei. Nici unul dintre arcași nu se clinti din loc, așteptând porunca stăpânului lor. Oamenii lui Yoshi și cele două palanchine îl urmară în tăcere. Toți se simțeau lipsiți de apărare. Anjo se uita în urma lor, mocnind de furie.

Pentru puștile acelea ar fi trebuit să-l aresteze, așa cum de altfel își pusese în gând de la început. Dar pe ce temei? Pentru trădare, pentru complot împotriva shogunului! Numai că Yoshi nu va ajunge niciodată în fața vreunei judecăți: ah, ce rău ne pare, vai ce păcat, că niște nebuni de legat l-au ucis pe când el încerca să scape de lege! O durere cumplită îl săgetă în vintre, silindu-l să se așeze cu greu. *Baka* doctorii! Nu se poate, trebuia neapărat să existe vreun leac pentru asta, se încurajă el singur. Apoi se apucă să-l ocărăască în gând pe Yoshi și pe ai lui, în vreme ce aceștia toți dispăreau pe sub îndepărtatele bolți.

De-acum, Yoshi răsuflă mai ușurat, nu-l mai treceau fiori reci, de groază, pe șira spinării. Merse mai departe printre fortificații, prin culoarele slab luminate de torțe, trecând pe lângă grajduri și odăi pentru harnașamente, până ce ajunsese în fața ultimului zid. Zidul era în întregime placat cu lemn. Samurarii descălecară și aprinseră câteva torțe, de la cele înfipite în suporturile lor pe pereți.

Cu cravașa, arătă spre un mâner aflat mai la o parte. Aghiotantul lui descălecă degrabă și apăsă cu putere. O bucată mare din zid se dislocă deodată, dezvăluind un tunel destul de larg și înalt ca să îngăduie trecerea a doi călăreți deodată, unul lângă altul.

Pe dată, prințul își îmboldi calul înainte. Când cele două palanchine și ultimul dintre oamenii lui trecură, iar poarta mascată se închise în urma lor, abia atunci oftă liniștit. Și abia atunci își agăță iar arma la oblâncul șei. Dacă n-ai fi fost tu, Pușcă-san, acum aș fi fost mort sau măcar în pușcărie, se gândi el cu afecțiune. Uneori văd și eu că o pușcă poate fi într-adevăr mai folositoare decât orice sabie. Tu, cu siguranță, meriți un nume. Era un străvechi obicei *Shinto* de a da nume unor săbii deosebite sau altor arme prețioase, ba chiar copacilor sau pietrelor. Așa că o să te cheme de-acum încolo *Nori*, cuvânt care mai înseamnă și *algă*. Un joc de cuvinte care însă o să-mi amintească mereu de Nori Anjo și de faptul că m-ai scăpat de el și că unul din gloanțele tale i se cuvine și o să-l nimerească în cap sau în inimă.

— Eeee, stăpâne, zise căpitanul, călărind alături de el. A fost minunat să vă văd trăgând cu arma.

— Mulțumesc. Însă tu și ceilalți ați primit poruncă să nu deschideți gura până ce nu vă îngădui eu să vorbiți. Din clipa asta ești retrogradat. Treci la coada convoiului!

Mohorât, omul se grăbi să-i îndeplinească porunca.

— Tu de acolo, i se adresa Yoshi celui de-al doilea aghiotant al său. De-acum tu ești căpitan.

Se întoarse iar în șa și porni mai departe, în frunte. În tunel, aerul era închis. Acela era unul dintre numeroasele drumuri secrete din labirintul ce străbătea castelul. Clădirea în sine, cu cele trei șanțuri de apărare și donjonul avântat spre ceruri, fuseseră construite în numai patru ani. Cinci sute de mii de oameni, la sugestia shogunului Toranaga, și fără să primească nici un fel de plată, munciseră zi și noapte, plini de mândrie că fuseseră chemați acolo, până ce terminaseră. Tunelul cobora, cotea când într-o parte, când în alta, tăiat direct în stâncă pe alocuri, întărit cu cărămizi în altele, cu tavanul proptit ici și colo, și în general bine întreținut. Și cobora, cobora mereu spre adânc, în pantă lină. La un moment dat începu a se scurge apă prin vreo fisură, iar aerul deveni rece.

Yoshi își dădu seama atunci că se aflau chiar sub șanțul cu apă. Se strânse mai bine în mantie, simțind că detestă din toate puterile hruba aceea și abia luptându-se cu greața pe care i-o provoca claustrofobia – spaimă care i se întipărise în minte pe viață, de când împreună cu soția și fiii lui fuseseră închiși într-o celulă izolată, timp de aproape jumătate de an, de către *tairo* li. Nu trecuse multă vreme de-atunci. Iar el își jurase că niciodată, niciodată în viața lui, nu avea să se mai lase prins și închis. Între timp, drumul începu să urce lin, apoi ajunseră curând la capătul lui, care ieșea chiar în mijlocul unei clădiri. Ajunseseră la un loc sigur, pentru că aparținea unui vasal credincios al clanului Toranaga, care, anunțat dinainte, acum i se închină respectuos. Bucuros că deocamdată nu se mai prevedea nici un pericol, Yoshi făcu semn avangardei să o ia înainte.

Afară se lăsase o noapte plăcută și porniră să traverseze orașul pe străduțe puțin cunoscute, până ce ajunseră la periferie, la prima barieră a drumului Tokaido. Străjerii, la început ostili, deveniră foarte politicoși și prietenoși când dădură cu ochii de stindardul lui Toranaga. În mare grabă, deschiseră larg porțile, se închinară până la pământ, apoi închiseră bariera în urma lor, toți frământați de curiozitate, dar fără să-i treacă vreunui prin minte să îndrăznească să întrebe ceva. La oarecare distanță de barieră, drumul se bifurca: un șleau ducea spre nord, către munții unde se afla și castelul lui, Colții Dragonului, la care ar fi ajuns în mod normal în vreo trei-patru zile de mers călare.

Cu mare bucurie, avangarda o luă într-acolo, spre casă, fiindcă tot într-acolo erau și căminele lor, iar mulți dintre ei nu-și văzuseră familiile, logodnicele sau prietenii de aproape un an. La aproximativ trei kilometri mai departe, pe când se apropiau de un sat cu o adăpătoare minunată și un izvor cu apă termală, el strigă gărzile și le

făcu semn să se întoarcă. Noul căpitan al escortei smuci frâul, oprind calul și abia se abținu în ultimul moment să nu zică: „Poruncă, Stăpâne!”. Avu prezența de spirit să încremenească în loc, așteptând ordinul. Yoshi îi făcu semn spre un han, ca și când atunci i-ar fi trecut prin minte să-și schimbe planurile:

— Oprim aici! – hanul se numea La Cele Șapte Anotimpuri ale Fericirii. Iar de-acum, nu mai e cazul să stați cu gura ferecată.

Curtea era curată și bine îngrijită, pietruită. În câteva clipe, apărui hangiu, împreună cu servitoarele și toți slujitorii, care se grăbiră să lumineze calea oaspeților cu lampioane, înclinându-se plini de respect și neștiind ce să mai facă să le fie pe plac noilor veniți, onorați de majestuoasa escortă a celor pe care îi așteptau. Fetele înconjurară degrabă palanchinul lui Koiko, să-i asculte poruncile, în vreme ce stăpânul hanului, un bărbat în vârstă, curățel, chel și subțiratic, șchiopătând de un picior, îl duse pe Yoshi spre cea mai bună și mai izolată dintre căsuțe.

Fuse și el o dată samurai, însă se hotărâse să-și taie moțul din creștet și să țină un han. Se numea Inejin. În taină însă, era tot *hatamoto* – samurai privilegiat – și una dintre iscoadele lui Yoshi, care avusese grijă să-și planteze informatori pretutindeni împrejurul castelului Yedo și pe toate drumurile ce duceau la *Colții Dragonului*. Noul căpitan, conștient de responsabilitățile ce îi reveneau, împreună cu alți patru samurai, îi însoțiră, urmați de Misamoto și cei doi străjeri ai acestuia. În mare grabă, căpitanul cercetă dacă împrejurimile erau ferite de orice pericol pentru viața stăpânului.

Apoi Yoshi se așeză pe verandă, pe niște perne, cu fața spre scări, iar căpitanul și ceilalți samurai îngenuncheară în spatele lui, de pază. Observă că slujitoarea care îi adusese ceaiul avea o figură plăcută și era aleasă într-adins, ca și licoarea pe care o servea să pară mai plăcută la gust. Când fu pregătit să împlinească ceea ce îl adusese acolo, făcu semn cu mâna servitorilor să se retragă.

— Te rog să-i aduci aici, Inejin, porunci apoi.

În câteva clipe, Inejin se întoarse deja, însoțit de cei doi prospectori gai-jini. Unul dintre ei era înalt, celălalt scund, însă amândoi sfrijiti, cu chipuri încrâncenate, bărboși, îmbrăcați în haine soioase, zdrențuite și cu căciuli găurite. Yoshi îi măsură câțeva vreme, curios, disprețuitor, de parcă ar fi văzut mai degrabă niște animale ciudate, nu oameni ca și el. Amândoi gai-jinii păreau că nu prea se simt în apele lor. Se opriră lângă scară, holbându-se la el, cu gura căscată. Imediat, căpitanul se răsti la ei:

— În genunchi!

Însă cum cei doi nu făcură nici o mișcare, ci numai se uitară nedumeriți la el fără să priceapă nimic, acesta le porunci înverșunat celor doi samurai:

— Învățați-i să se poarte!

În câteva secunde, cei doi erau în genunchi, cu nasurile în țărână, blestemându-și prostia de a fi acceptat o astfel de slujbă primejdioasă.

— Ce paștele mă-sii, Charlie, zisese scundacul, minerul din Cornwall, după ce se întâlnise cu Norbert Greyforth, în Mahalaua Bețivanilor. Asta-i slujbă s-o aruncăm noi pă apa sâmbetei? Nici vorbă! Ne ghiorăie mațele de foame și n-avem o lețcaie-n buzunar, dă muncă nicidecum, nici cu ce să scorojim bolovanii nu mai avem, măi, omule. Nici măcar cu cerșitu' nu putem să mai agonisim nimic, pă toți dumnezeii din cer. La nici un bar din Yokopoko nu ne mai' dă ăștia dă băut măcar fo berică, sau un așternut acolo, dă să punem capu' pă iel sau o coajă de pâine, necum fo fărâcă dă muieră! Și nici o navă dă pă lumea asta n-o să ne lase nici să punem picioru' pă ea, d'apoi să ne ia dracu' știe unde! Stăm aici înțepeniți ca două hoituri și parcă văd că vin curând niște caralii d-ăia australieni de-ai mei, sau ai tăi, din Frisco, să ne pună-n lanțuri, pă mine să mă spânzure pentru c-am trosnit fo câțiva sifilitici d-ăștia, pân tufișuri, de se dau mineriei lu' pește, și le-am călcat terenurile, iar pă tine pen' c-ai lăsat fără izmene niște căcăcioși dă bancheri și dup-aia le-ai mai și ciuruit găocea.

— Adică tu-l crezi pă nememicu' ăla dă Greyforth?

— Unde ți-e onoarea ta dă meseriaș, mă, limbă lungă? Noi îi dăm la omu' ăla ce știm noi mai bine, așa-i? Ei, și el ne dă nouă cum ne-a promis, că-i ditamai marțafoiu', doar l-ai văzut, nu? Ne dă alea două'j'două dă sterline cât să stăm la dracu'-n praznic, unde ne-o trimite, ale două' în bancă, pă când ne-ntoarcem, toate lopețile și târnăcoapele, praf dă pușcă și ce-om mai avea noi trebuință, și bașca ditamai contractu' semnat, pecetluit, în fața popii, că noi doi om avea două părți 'a fiecare cinci din câte-om reuși să încărcăm ca marfa bună, pentru Yoko, așa-i? Toate astea le-a promis el, cu gura lui așa-i? O fi el ditamai granguru', da' atâta știu și io că toți găozarii ăștia sunt mișei de-i seacă la inimă!

Îi umflase pe-amândoi râsul, după care celălalt zisese:

— Al dracu' să fiu dacă n-ai dreptate.

— Ei, și-acuma se cheamă că noi suntem dă meserie, așa-i? Noi facem munca a mai murdară, nu? Și-ncă în țara ăstora cu ochii beliți, unde suntem numai noi ăi mai pricepuți, așa-i? Ei, păi atunci mai găsim noi cum să mai dosim noi câte ceva, așa-i? Și dup-aia îl scoatem pă tarabă, nu? Cu toată crăpelnița, băaturica și alelalte daravele plătite dă altu' pă un an dă zile, în loc să stăm să crăpăm degeaba la Yoshiwara, pentru nici o ceapă degerată. Și mai dăm și-o spargere dă toată cinstea la auru' gălbejiților... Ce mai, io unu' merg cu ochiinchși. Dacă tu nu vrei, treaba ta!

Acum însă stăteau speriați în fața seniorului Yoshi, cu capetele în țărână.

— Lasă-i să se ridice, nu le face nimic! Misamoto!

Într-o clipă, Misamoto era în genunchi, lângă stăpânul lui. Când cei doi gai-jini îl văzură pe Misamoto, păru că le mai vine inima la loc.

— Ei sunt cei cu care te-ai întâlnit la doc ieri?

— Da, stăpâne.

— Și te cunosc ca Watanabe.

— Da, stăpâne.

— Bine. Și știi ceva despre trecutul tău?

— Nu, stăpâne, am făcut întocmai cum mi-ați poruncit. Tot ce...

— Le-ai spus deci că marinarii din Nagasaki te-au învățat englezește?

— Da, stăpâne.

— Bine. Acum spune-le mai întâi că or să fie bine tratați și să nu le fie teamă. Cum îi cheamă?

— Auziți aici ra mine, voi aștia doi. Asta-i stăpânur ăr mare. Stăpânur Ota, începu Misamoto, după cum îi ordonase Yoshi, vorbind cu accent american, foarte ușor de înțeles de cei doi. V-am zis io nenorociților să închinați pân' pământ în fața rui și să spărați, da' voi ați făcut tot cum v-a tăiat capul. Stăpânur spune că o s-o duceți bine aici și vrea să știe cum vă cheamă.

— Io-s Johnny din Cornwall și el e Charlie 'Mericanu' și noi n-avem ce să băgăm la maț și ni s-a uscat gâtu' dă tot de sete. N-ați avea ceva pe-aici, pen' numele lui Hristos, drăguțu' de el?

Misamoto se strădui să le traducă numele cât putu mai bine.

— Să nu le spui nimic despre mine sau despre ce ai făcut tu după ce te-am scos din pușcărie. Să nu uiți că eu am urechi peste tot și o să aflu într-o clipă.

— N-o să suflu o vorbă, stăpâne, spuse Misamoto și se închină până la pământ, încercând disperat să-i fie pe plac lui Yoshi și temându-se cumplit pentru viitorul și viața lui.

— Bine, răspunse Yoshi mulțumit, măsurându-l din cap până în picioare.

În cele două luni și ceva de când îl luase pe Misamoto în slujba lui, acesta se schimbase și era de nerecunoscut, cel puțin ca înfățișare. Acum era bărbierit cu îngrijire, capul ras în părți, iar restul părului strâns într-o coadă de samurai. Ținuta îngrijită îl avantaja mult, și chiar dacă, după poruncă, era îmbrăcat în straie potrivite celui mai mic rang de samurai, părea samurai adevărat și purta chiar două săbii la cingătoare, așa cum se cuvenea. Însă nu erau spade adevărate, ci numai niște mânere, fără lamă, înfipite în teacă. În plus, Yoshi era foarte mândru de progresele tălmăciului și, când îl mai zărise și înveșmântat și împodobit ca un *roju*, fusese grozav de mirat, pentru că

pur și simplu nu-l recunoscuse. Da, își spusese el atunci, e bine să ții minte lucrul ăsta. E foarte ușor să pari ceea ce de fapt nu ești.

— Ar fi foarte bine pentru tine să nu dai greș, adăugă el, apoi își întoarse privirea de la Misamoto și li se adresă celor doi samurai din spatele acestuia. Voi doi sunteți răspunzători pentru viețile acestor doi străini. Doamna Hosaki o să vă dea și alți străjeri și călăuze, însă voi o să-i aveți de-acum în grijă pe străini.

— Am înțeleș, stăpâne.

— Cât despre acest așa-zis Watanabe, urmă el cu voce blândă, însă toți cei de față deslușiră amenințarea ascunsă, va fi tratat ca orice samurai, chiar dacă are rangul cel mai mic. Dar dacă nu va da ascultare poruncilor așa cum se cuvine, sau încearcă să scape, să mi-l aduceți legat cobză, oriunde aș fi. Tot voi răspundeți cu capul pentru el.

— Da, stăpâne.

— N-o să te dezamăgesc, stăpâne, murmură supus Misamoto, cu chipul întunecat de groază.

Frica lui însă păru că trece și asupra celor doi mineri.

— Spune-le străinilor că sunt în siguranță și că tu o să le fii ajutor și învățător. Nu aveți nici unul a vă teme dacă o să ascultați întocmai poruncile mele. Și mai zi-le că eu sper să izbândească degrabă în căutările lor.

— Stăpân ar meu spune că n-aveți de ce să temeți.

— Atunci tu de ce te scapi în nădragi dă frică?

— Ba voi v-ați udat deja. Eu... Eu o să răspund de voi, așa că mai bine vedeți de-nvățați să vă purtați cum trebuie.

— Mai bine ți-ai purta tu dă grijă, că altfel, când om rămâne singuri, o să-ți facem boășele tocană. Ia zi acu' unde-i lăturile alea dă mâncăruri și băuta și curviștinele de ni le-ai făgăduit?

— O să căpătați voi pe toate. Da' mai bine purtați frumos când sunt... tipii ăștia pân' preajmă, îl înfruntă Misamoto, precaut. Vedeți că ăștia-s ca armăsarii când le intră musca sub coadă, așa repede sar la om. Și stăpânul spune că ar fi cel mai bine pentru voi dac-ați dibui auru' ăla cât curând.

— Dacă-i fo grăunță de aur p-acolo, îi dăm noi dă cap, ai auzit Wotinabey, cocoș bătrân. Da' dacă nu-i nimic, atunci nu-i și gata! Așa-i Charles, sau ba?

— Iertare, stăpâne, oamenii aceștia vă mulțumesc pentru bunătatea Domniei Voastre, spuse Misamoto, acum mai liniștit, pentru că înțeleșese de la bun început că, dacă el avea să se ocupe îndeaproape de cei doi mineri, tot el avea să afle primul dacă descopereau vreun zăcământ din aurul atât de prețios. Ei vă făgăduiesc că or să încerce din toate puterile să găsească repede comorile. Dar vă întrebă, cu mult respect, dacă ar putea căpăta câte

ceva de mâncare și de băut. Și mai întreabă când anume pot începe lucrul.

— Mai întâi bagă-le în cap că merită să fie răbdători, politicoși și la locul lor. Învață-i purtările cele bune, cum să facă o reverență respectuoasă și așa mai departe. Pentru toate astea, răspunzi.

În vreme ce Misamoto lua aminte la spusele stăpânului său, Yoshi făcu semn omului său de încredere, care aduse două pelerine scurte, special făcute de Hosaki, care se strâneau la baza gâtului cu câte un șnur. Pieptii și spatele hainelor purtau inscripții imprimate direct pe mătasea de culoare pală. Scrisa: „*Acest gai-jin este sluga mea și căutător de aur, cu voia-mi. Îi este îngăduit să cerceteze oriunde pe domeniul meu. Toți supușii mei sunt datori să-l ajute la muncă*”.

Pe fiecare inscripție se vedea clar pecetea lui Yoshi.

— Spune-le că trebuie să poarte aceste veșminte tot timpul, pentru că astfel nu au a se teme de nimic și pot trece pe oriunde, nevătămați. Și lămurește-i ce scrie pe ele.

Din nou, Misamoto se grăbi să asculte porunca, fără să stea pe gânduri și le arată chiar el celor doi cum să îmbrace pelerinele. Aceștia, precauți de-acum, se prefăceau că sunt din cale-afară de răbdători și supuși, deși acea atitudine nu se potrivea deloc nici cu firea lor ticăloasă, nici cu proasta creștere.

— Charlie, șopti aproape neauzit cel din Cornwall, în timp ce lega șnurul pelerinei, abia mișcând buzele, ca orice ocnaș, obișnuit să vorbească neauzit și nevăzut, iar el, unul, fusese condamnat la patru ani de muncă silnică încheiați prin pustiurile australiene, pentru jefuirea terenurilor aurifere, proprietatea altora. De-acum totuna-i, unde merge suta merge și mia și o-nghițim și p-asta.

Americanul zâmbi pe neașteptate, simțindu-se mai în largul lui.

— Io tot sper să iasă mai mult de-o mie, bătrâne...

Yoshi îi mai privi o vreme. Când se lămuri cu ei, îi făcu semn lui Misamoto:

— Ia-i cu tine și așteptați în curte.

Îndată ce aceștia plecară, după ce mai întâi făcură o plecăciune cuviincioasă, fără să-i mai silească nimeni, de data asta, prințul îi expedie pe toți cei din preajmă, în afară de Inejin.

— Stai jos, bătrâne prieten, îl pofti pe hangiu să șadă pe scări, unde era mai confortabil pentru el, pentru că avea șoldul stâng zdrobit dintr-o căzătură de pe cal și de aceea nu putea îngenunchea. Bine... Iar acum spune-mi ce vești noi mai ai pentru mine?

— Ei, stăpâne, multe și mărunte.

Timp de trei secole, strămoșii lui Inejin, ca și acesta, la rândul lui, slujiseră cu credință ramura asta a nobilei familii Toranaga. Iar ca *hatamoto*, Inejin nu se temea deloc să spună adevărului pe nume, ci dimpotrivă, avea chiar datoria de a face astfel.

— Pământul a fost lucrat cu îngrijire, urmă el. S-au pus îngrășăminte îndeajuns, recolta a fost bună, însă țăranii spun că anul acesta o să fie mare foamete chiar și aici în ținutul Kwanto.

— Cât de mare?

— Anul acesta o să avem nevoie să aducem orez din alte părți, iar în alte locuri va fi chiar cu mult mai rău.

Yoshi își aduse aminte că Hosaki îi spusese deja toate aceste lucruri și se bucură în sinea lui că avea o soție atât de prudentă și clarvăzătoare. Și era mulțumit, de asemenea, și pentru că avea un vasal credincios precum Inejin. Destul de rar se găsea vreun supus în care să se poată încrede pe deplin. Încă și mai rar se găsea vreunul care să spună numai adevărul, iar asta pentru că voia să-și informeze corect stăpânul și nu pentru că ar fi vrut să crească în ochii lui.

— Altceva ce mai ai de zis?

— Toți samurarii loiali domniei voastre sunt îngrijorați foarte din pricina neînțelegerilor dintre Bakufu și răzvrățiții seniori din Satsuma, Choshu și Tosa. Iar samurarii acestora sunt și ei nemulțumiți, majoritatea din același motiv: dările statornicite în urmă cu un veac le fac viața tot mai amară, pentru că le este tot mai greu să plătească dobânzile la datoriile care cresc întruna și să mai și cumpere orez și hrană la prețuri ce se măresc văzând cu ochii! – Inejin cunoștea foarte bine necazurile celor de rând, pentru că numeroasa lui familie, în mare parte aparținând ordinilor de samurai, resimțea din plin toate acele neplăceri. În fiecare zi, shishi atrag de partea lor noi forțe, dacă nu în mod deschis, măcar în taină. Țăranii sunt supuși, ca întotdeauna, neguțătorii mai puțin, însă toți, în afară de majoritatea negustorilor din Yokohama și Nagasaki, ar voi din tot sufletul să-i vadă pe gai-jini alungați de pe pământurile noastre.

— Iar despre *sonno-joi* ce se aude?

Bătrânul tăcu câteva clipe, apoi răspunse:

— La fel ca o mulțime de alte lucruri de pe lumea asta, stăpâne, acest cumplit strigăt de luptă este în parte îndreptățit, în parte păgubos. Toți japonezii îi detestă pe gai-jini, mai mult chiar decât pe chinezi sau decât pe coreeni. Toți vor să-i vadă risipiți în patru vânturi, toți îl slăvesc pe Fiul Cerului și cred că dorința lui de a-i alunga pe străini este foarte înțeleaptă. Din cei douăzeci de oameni credincioși dumneavoastră, care s-au strâns aici în astă-seară, toți douăzeci ar sprijini bucuroși *sonno-joi*, din acest punct de vedere. Și, așa după cum gândiți și dumneavoastră, shogunatul se va bucura de ajutorul lor, ca deținător, pe moment, al puterii de a împlini dorințele împăratului, după cum au hotărât legile scrise chiar de shogun Toranaga.

— Da, bine gândit, aprobă Yoshi.

Dar în sinea lui era sigur că, dacă ar fi avut puterea în mâinile lui,

nu ar fi îngăduit niciodată încheierea celui Dintâi Tratat, așa că împăratul nu ar fi fost nevoit niciodată să se amestece în problemele shogunatului. Și nici nu ar fi permis viclenilor dimprejurul înălțimii sale să-l conducă pe căi greșite. Chiar și așa, în ciuda legământului *sonno-joi*, dacă ar fi avut el căderea să o facă, ar mai fi invitat din când în când niște gai-jini să discute, când avea el vreme. Însă numai în condițiile stabilite de el. Și doar despre problemele comerciale care îl interesau pe el. Numai atunci când vom avea și noi flota și armele lor, își zise el, o să-i putem alunga din țara noastră, o să-i vânturăm de prin mările noastre și, până la urmă, ne vom împlini istorica menire de a-l pune pe împărat pe Tronul Dragonului din China. Și atunci, cu toate milioanele lor de oameni și cu legile noastre *bushido*, o să supunem întreaga lume a gai-jinilor.

— Spune mai departe, Inejin, îl îndemnă pe bătrân.

— Nu prea mai sunt multe lucruri pe care să nu le știe domnia voastră, stăpâne. Mulți se tem că tânărul shogun nu va ajunge niciodată bărbat, alții cârtesc împotriva Sfatului care ia hotărâri prea puțin înțelepte. Sunt iarăși mulți care au fost foarte înverșunați aflând că sfatul înțelept al domniei tale de a nu se întreprinde această călătorie umilitoare spre Kyoto a fost nesocotit de shogun. Iar unii regretă că nu Domnia Voastră îi stăpânește pe toți *roju*, ca să începeți schimbările ce trebuie făcute să stărpiti corupția celor din Bakufu, cu mare înțelepciune, și să tăiați astfel tot răul din rădăcină.

— Shogunul rămâne shogun, orice ar face el, spuse Yoshi categoric. Și trebuie să-l sprijinim toți și pe el și Sfatul lui. El este stăpânul nostru, noi suntem vasalii lui, așa că trebuie să-i dăm tot ajutorul de care are nevoie.

— Sunt într-un tot de acord, stăpâne, dar nu fac altceva decât să vă informez, cât pot eu mai exact, care este părerea samurailor. Numai puțini dintre ei ar dori să fie înlăturat Bakufu și shogunatul. Da, da, doar o mână de neisprăviți cred că împăratul ar putea conduce țara fără ajutorul shogunatului. Chiar și dintre shishi, foarte puțini sunt de părere că shogunatul ar trebui să fie desființat.

— Și-atunci?

— Soluția este foarte limpede: într-un fel sau altul, un bărbat cu mână de fier trebuie să preia puterea, așa precum în alte vremuri a făcut shogunul Toranaga.

Inejin își trase piciorul bolnav lângă el, să șadă mai bine.

— Rog pe domnia voastră să mă ierte că sunt vorbă lungă. Dar îngăduiți-mi să vă spun sincer cât de mult mă onorează vizita domniei voastre.

— Mulțumesc, Inejin, zise Yoshi îngândurat. Dar vreo veste despre vreun daimyo care strânge oaste împotriva noastră, nu ai?

— Nu, n-am auzit să vină cineva să adune oameni de prin părțile

astea, stăpâne. Deși am aflat că Sanjiro i-a pus pe toți samurarii din Satsuma pe picior de război.

— Și Choshu?

— Nu, încă nu. Însă Ogama și-a întărit iar trupele care păzesc Porțile și a sporit numărul tunurilor sale din Strâmtoarea Shimonoseki.

— Aha, iar a luat legătura cu armurierii olandezi?

Inejin încuviință din cap.

— Iscoadele mele spun că acolo își instruiește trăgătorii și face câte patru tunuri pe lună, în noul arsenal din Choshu... Se grăbesc să întărească fortificațiile, în curând Strâmtoarea vor fi de netrecut.

Pe de-o parte asta-i bine, pe de alta cam rău, își zise Yoshi. E bine că există posibilitatea asta, dar e grav că se folosește inamicul de ea.

— Ogama plănuiește cumva să sporească atacurile pe mare?

— Mi s-a spus că pe moment nu vrea așa ceva. Dar oricum, a ordonat artileriștilor lui să distrugă toate navele gai-jinilor și să închidă strâmtoarea pentru oricine atunci când le va trimite el o parolă tainică, îl informă Inejin, apoi se aplecă spre el și îi șopti: Cerul Sângerieu.

Yoshi rămase cu gura căscată de uimire:

— Aceeși parolă pe care a folosit-o shogunul Toranaga?

— Așa se șoptește.

O mulțime de gânduri i se învâlmășiră în minte prințului. Oare să însemne asta că, la fel ca și străbunul meu, Ogama are de gând să declanșeze un atac prin surprindere și pe toate fronturile, astfel încât puterea deplină să-i revină lui în totalitate în final?

— Poți să-mi aduci vreo dovadă?

— Cu timpul, poate. Dar oricum, în prezent, aceasta este parola. Cât despre adevăratele intenții ale lui Ogama... – Inejin ridică nedumerit din umeri. Deocamdată Porțile sunt în mâinile lui. Dacă mai reușește să-l facă și pe Sanjiro să i se supună...

Câteva minute se lăsă o tăcere apăsătoare între ei.

— Ai procedat foarte bine, îl laudă Yoshi.

— Și am aflat încă un lucru interesant, stăpâne. Seniorul Anjo suferă de o boală de stomac, îl informă Inejin cu ochi strălucitori, ce se aprinseră și mai tare de încântare când văzu interesul pe care vestea o trezi în celălalt. Un prieten de-al unui prieten al meu, în care am deplină încredere, m-a anunțat că seniorul Anjo a consultat în taină un doctor chinez. Boala care îl chinuie se înrăutățește pe zi ce trece și nu se poate vindeca nicicum.

Yoshi mormăi ceva nedeslușit. Pe de o parte, vestea îi făcea plăcere, pe de alta, simțea că îl trec fiori de groază la gândul că putea să se molipsească și el de așa ceva, cine știe de unde sau cum, sau probabil că deja luase boala și în curând măruntaiele lui aveau să fie

cuprinse de putreziciune.

— Și cât o să mai trăiască?

— Câteva luni, poate un an, nu mai mult de-atât. Însă domnia voastră ar trebui să fiți de două ori mai cu băgare de seamă, stăpâne, pentru că omul care m-a lămurit pe mine, spune că, în vreme ce răul care macină trupul pe dinăuntru nu se vede cu ochiul, mintea celui bolnav începe să se abată pe căi primejdioase pentru cei din jur.

Da, ca de pildă hotărârea aceea lipsită de judecată, de a-i îngădui prințesei să preia singură toată puterea, își spuse Yoshi încruntat, foarte impresionat de cele ce auzise.

— Și altceva?

— Aș mai avea să vă zic vreo două vorbe despre shishii care l-au atacat și l-au ucis mișelește pe stăpânul Utani și pe ibovnicul lui. Erau comandați de același shishi din Choshu, care l-a atacat și pe stăpânul Anjo – Hiraga.

— Aha, acela a cărui înfățișare a fost trimisă la toți ostașii de la barierele orașelor ca să-l prindă?

— Întocmai, stăpâne. Rezan Hiraga, așa îl cheamă, sau cel puțin așa a zis acel shishi capturat de samurai, înainte de a-și da duhul. S-ar putea însă să nu fie adevărat. Un alt nume pe care și-l dă el este Otami.

— L-ați prins? Întrebă Yoshi increzător.

— Nu, stăpâne, încă nu. Și deocamdată, din nefericire, i-am pierdut orice urmă, așa că poate să fie oriunde la vremea asta. Poate chiar la Kyoto, rosti Inejin cu voce mai scăzută decât înainte. Umblă zvonurile că va avea loc un nou atac la Kyoto. Se pare că mulți nelegiuți se adună acolo în zilele astea. Foarte mulți.

— Ce fel de atac? Un omor?

— Nimeni nu are habar deocamdată. Poate va avea loc o nouă încercare de a cucerii orașul. Conducătorului lor i se spune *Corbul*, și el a lansat chemarea asta tuturor luptătorilor shishi. Eu încerc acum să aflu cine este cu adevărat.

— Bine. Într-un fel sau altul, shishi ăștia trebuie șterși de pe fața pământului. N-ar putea fi îndreptat cumva veninul lor împotriva unora ca Ogama sau Sanjiro, care sunt adevărații vrăjmași ai împăratului?

— Greu, stăpâne.

— Și-ai aflat până la urmă cine i-a informat pe shishi despre seniorul Utani? Și despre întâlnirea lui cea de taină?

După câteva momente de tăcere, Inejin răspunse:

— Slujitoarea doamnei Koiko, stăpâne, care i-a povestit secretul mamei-san și care, la rândul ei, le-a zis shishilor.

Yoshi oftă întristat.

— Și doamna?

— Se pare că doamna nu are nici o vină, stăpâne.

Yoshi oftă iar, mulțumit însă că, de data asta, Koiko nu era amestecată în toate acestea, deși undeva, în sufletul lui, nu era tocmai atât de sigur.

— Fata este acum cu noi... O să rezolv eu cu ea. Ai grijă să nu bănuiască nimic mama-san. Cu ea o să rezolvăm atunci când mă întorc. Ai descoperit cumva și cealaltă iscoadă, care trădează informații gai-jinilor?

— Nu sunt foarte sigur încă, stăpâne. Mi s-a șoptit de către cineva cum că numele trădătorului, sau, mă rog, numele lui de împrumut, ar fi Ori. Nu-i cunosc tot numele, dar este un shishi din Satsuma, unul dintre oamenii lui Sanjiro și, în același timp, unul dintre cei doi ucigași de pe drumul Tokaido.

— Ce prostie să ucizi doar unul, când toți patru erau victime atât de ușoare! Și-acum unde este trădătorul?

— Undeva, prin Yokohama, în colonie, stăpâne. Între timp, a ajuns sfătuitorul de taină atât al tânărului tălmaci englez, cât și al francezului despre care mi-a povestit domnia ta.

— Aha, deci și al lui..., spuse Yoshi, căzând pe gânduri câteva clipe. Astupă-i gura cu pământ de îndată acestui Ori! Inejin se închină în fața stăpânului său, în semn că va îndeplini porunca. Altceva? adăugă Yoshi.

— Aici se sfârșesc toate veștile pe care le-am adunat eu pentru domnia voastră.

— Mulțumesc. Ai procedat cum nu se poate mai bine, rosti prințul.

Își termină de băut ceaiul, adâncit în gânduri. Veghind din cerul întunecat, luna arunca umbre ciudate peste pământ. Bătrânul sparse deodată tăcerea.

— Baia domniei voastre este pregătită, stăpâne. Probabil că sunteți și infometați după atâta drum. Totul este pregătit pentru stăpânul meu.

— Îți mulțumesc mult, Inejin. Dar noaptea asta este atât de frumoasă, încât o să pornesc iar la drum, de îndată. Mai am multe de împlinit la castelul meu, Colții Dragonului. Căpitane!

Îndată, toată lumea se strânse la porunca lui. Koiko și slujnica ei se îmbrăcară degrabă iar în haine de călătorie; cea dintâi urcă în palanchinul ei. Cu nespus respect, Inejin, familia lui, slujnicele și toți servitorii își conduseră oaspeții, închinându-se până la pământ.

— Și cu toată mâncarea pe care am pregătit-o pentru înălțimea sa ce facem? întrebă soția hangului, o femeie micuță, cu fața rotundă ca o lună plină.

Ea dăduse fuga să cumpere și să prepare tot felul de delicatese, care îi costaseră mai mult decât profitul lor pe trei luni, pentru o

singură masă regească, întinsă în cinstea neașteptatei vizite a stăpânului lor.

— Ei, o s-o mâncăm noi, răspunse Inejin, urmărind cu privirea suita ce se depărta la pas pe străduțele satului adormit, până ce nu se mai zări defel. Oricum, a fost atât de minunat că l-am putut vedea... Ce mare onoare ne-a făcut popasul lui!

— Da, așa este, murmură femeia și îl urmă supusă, intrând în han.

Noaptea era caldă, iar lumina puternică a lunii aurea drumul. După ce lăsă satul în urmă, calea prăfuită șerpuia spre nord, printre copaci, printre sate mici, presărate aproape la fiecare câțiva kilometri, prin locuri pe care Yoshi le cunoștea bine încă de când era copil. Era liniște împrejur. Nimeni nu îndrăznea să pornească la acea oră din noapte, în afară de hoții de drumul mare, ronini sau înalți dregători însoțiți de suita lor. Trecură apoi prin vadul unui râu, apoi urmau mai multe câmpii. Când trecură de apă, Yoshi îl strigă iar pe căpitan.

— Da, stăpâne, se prezentă acesta.

Spre nedumerirea tuturor, Yoshi se întoarse în șa și arătă spre răsărit și spre sud, înapoi, către coastă.

— Mi-am schimbat gândurile, îl anunță el, de parcă abia atunci ar fi luat hotărârea aceea, și nu cu multe zile în urmă.

— De-acum ne îndreptăm într-acolo, spre Tokaido, adăugă el. Însă o să ocolim primele trei bariere, apoi o luăm de-a dreptul pe marele drum, îndată după ivirea zorilor.

Nu mai era nevoie să întrebe nimeni încotro aveau să se îndrepte.

— În marș forțat, stăpâne? se interesă căpitanul.

— Da. Iar din clipa asta, nimeni nu mai scoate o vorbă. Ia-o înaintea!

Nu mai mult de o sută douăzeci de leghe până acolo, zece sau unsprezece zile de mers, se gândi el. Acolo-i Kyoto și Porțile. Porțile mele!

YOKOHAMA

Spre sfârșitul după-amiezii aceleiași zile, Hiraga se ascunse degrabă la umbra unei coșmelii sărăcăcioase, de la capătul Mahalalei Bețivanilor, unde îl aștepta un marinar scund și îngălat.

— Dă-ncoa' paralele, amice, se răsti acesta. Le-ai adus, nu?

— Da, arma, rog ra tine.

— Într-o zi te-nțolești ca un mare grangur, într-alta ca ultimul amărât!

Omul îl privea încruntat, bănuitor. La brâu avea un cuțit cu lamă lungă, iar un altul într-un buzunar special, de pe mânecă. Prima dată când vorbise cu Hiraga, se întâlniseră pe plajă, și acesta purta un costum fercheș, ce fusese al lui Phillip Tyrer, și ajustat pe măsura lui. Acum însă era îmbrăcat în veșminte de lână murdare, cum purtau muncitorii, pantaloni soioși, zdrențuiți, și în picioare ghete scâlciate.

— Ce-oi fi vrând tu cu toată maimuțarea asta?

Hiraga înălță din umeri, fără să înțeleagă.

— Arma, rog ra tine.

— Pușcă zici? Io am tot ce-mi trebuie, cum am hotărât.

Ochii lui vicleni dădură la iuțeală roată împrejur, cercetând locul înțesat de buruieni și gunoae, dintre Mahalaua Bețivanilor și micul sat japonez, zonă denumită de localnici „Țara Nimănu”, însă nu observă să-i urmărească nimeni.

— Unde-s zornăitorii? întrebă el ursuz. Banii, pentru numele Celui de Sus. Arginții ăia mexicani?

Hiraga băgă mâna în buzunarul hainei murdare, simțindu-se destul de neplăcut, îngălat în veșmintele acelea pe care le cumpărase special pentru ziua aceea. Trei dolari mexicani de argint luciră pe dată în podul palmei lui.

— Arma, rog eu ra tine.

Nerăbdător, marinarul vârî și el mâna în buzunarul bluzei și îi arătă un revolver Colt.

— Nu pui tu laba pă el decât când îmi dai lovelele.

— Gronț, rog ra tine?...

Europeanul scoase din buzunarul pantalonilor o cârpă îmbâcsită, în care erau înfășurate vreo duzină de cartușe.

— Afacerea-i afacere, ce mai! Și cuvântul e cuvânt!

Se întinse degrabă să ia banii de la japonez, dar acesta își trase la iuțeală mâna înapoi, înainte de a reuși celălalt să-i înșface.

— Nu-s furat, așa?

— 'Nențeles că nu, hai odat', pentru numele Țăluia de Sus!

Hiraga deschise pumnul atunci. Marinarul înhăță repede

monedele și se apucă apoi să le cerceteze îndeaproape, ca să se convingă că nu au marginile tocite și nu sunt false. În tot acest timp, ochii îi fugeau în toate părțile, ca nu cumva să fie luat prin surprindere. Când fu mulțumit de plata lui, îi dădu japonezului pistolul și gloanțele, apoi se ridică imediat în picioare.

— Să nu te prindă vreunul cu rabla asta la tine, amice, că ai dat de dracu'. Normal că-i de furat, doar nu-s prost, nu?

Se uită în batjocură la celălalt, apoi o luă iute la picior, ca un șobolan speriat, animal cu care de altfel și semăna la înfățișare. În vreme ce se întorcea în satul care-i oferea oarecum adăpost – atâta vreme cât prostituatele și bețivii nu se apucau să facă târaboii din te miri ce – Hiraga merse mai tot drumul cu capul în pământ, ca să nu fie recunoscut. În mica localitate nu erau nici gărzi, nici santinele la barieră, ca să-i apere cât de cât pe săteni. Numai uneori, mai trecea pe acolo câte o patrulă de marinari sau militari, care se încumetau să mărșăluiască pe strada principală, însă de obicei nu se amestecau în astfel de tevat-uri. Îi trebuiseră câteva zile bune lui Hiraga, până să poată aranja cumpărarea unei astfel de mărfi. Bineînțeles că nu putea să-i ceară lui Tyrer să-l ajute. Iar în Yoshiwara, nu avea nimeni așa ceva. Raiko îi spusese dezgustată:

— Numai gai-jinii au asemenea scârbăvnicii, Hiraga-san. Îmi pare așa de rău, nu te pot ajuta. E foarte primejdios pentru o persoană civilizată să fie prinsă cu o astfel de armă asupra sa.

Akimoto intervenise în favoarea lui, zâmbind poznaș:

— Dacă vărul meu vrea, atunci fă-i rost de una, Raiko! Doar tu poți face tot ce dorești, *neh*? Și în loc de plată, eu îți promit o noapte de amor fără pereche, și fără să-ți iau un ban!

Fu nevoit să se aplece să se ferească de perna cu care Raiko aruncase în el, râzând și ea din toată inima. Apoi femeia spusese, prefăcută, făcându-și vânt cu evantaiul:

— Vai, Hiraga-san, te implor din suflet să mă scapi de bărbatul acesta nă răvaș, că deja două din fetele mele și-au luat câte o zi liberă să-și oblojească biete *yin* după măcelul pe care l-a făcut *yang*-ul lui!

Când rămăseseră numai ei doi în cameră, Akimoto îi zisese serios:

— Poate că totuși ar trebui să-ți schimbi hotărârea, să nu mai iei nici un pistol. Lasă-mă pe mine să încerc să-l conving pe Ori să ne întâlnim aici.

Hiraga însă-l refuzase categoric, cu toate că era foarte bucuros că putea sta de vorbă cu poznașul său văr.

— Ori are deja o armă și o să se folosească de ea de cum dă ochii cu noi doi. Eu unul am încercat tot ce mi-a trecut prin cap ca să-l atrag afară din Mahalaua Bețivanilor și n-am izbutit deloc. Dar, dacă reușesc să-l ucid cu o armă, atunci poate părea că l-a omorât vreun gai-jin. Oricum, într-una din zilele astea va încerca să ajungă cumva la

fata aceea din nou, iar atunci eu nu mai am ce căuta prin părțile astea.

— Dar poate că o să se plictisească și el să aștepte întruna. Și oricum, fiecărui om din sat i s-a spus să-l urmărească și n-o să îndrăznească nimeni să-l treacă golful cu barca pe furis.

— Cine se încumetă oare să aibă încredere într-un sătean?

Akimoto rostise atunci cu hotărâre:

— Atunci, când o să faci rost de un pistol, să mă lași pe mine să închei socotelile cu el.

El era mult mai voinic decât Hiraga. Acesta nici nu-l recunoscuse când venise, pentru că, între timp, își tunsese părul de samurai din creștet ca și vărul său. În orice caz, până la urmă, Hiraga îl abordase pe marinari pe plajă, dându-se drept un neguțator chinez din Hong Kong. Ajunseseră într-un târziu la o înțelegere, iar Hiraga nu pusese decât o singură condiție: ca respectivul revolver să nu fie furat. Dar bineînțeles că altfel nu se putea... Akimoto îl aștepta acum la locuința lor din sat, pe care cei doi o închiriaseră pe o lună de zile.

— Eeei, vere, te rog să mă ierți, râse acesta când îl văzu. Nu mai trebuie să te întreb dacă ai reușit să o iei sau nu, dar arăți atât de caraghios în hainele astea... Dacă te-ar vedea camarazii noștri shishi?!...

Hiraga înălță din umeri, indiferent:

— Numai în felul ăsta pot să trec drept hamalul vreunui gai-jin venit de cine știe unde. Tot soiul de gai-jini și hamali umblă îmbrăcați așa prin Mahalaua Bețivanilor – își trase turul pantalonilor, simțind cum îl strâng între picioare. Tot nu pot să pricep cum de poartă haine atât de greoaie și nădragi strâmți și haine strâmte toată vremea... Și când e caldură mare afară, eee, atunci să vezi grozăvenie. Asuzi leoarcă!

În vreme ce vorbea, cercetă revolverul abia cumpărat, îl cântări în palmă, ținând cu el în gol.

— E greu, să știi.

— Vrei saké?

— Mulțumesc, da. După aceea cred că o să mă odihnesc până la asfințit.

Încărcă pistolul, sorbi o gură de saké și se așeză pe jos, mulțumit. Închise ochii. Începu să mediteze. Când simți pacea cuprinzându-l, se lăsă să plutească în voia liniștii. În câteva minute dormea adânc. La apusul soarelui se trezi singur. Akimoto încă ședea de pază. Hiraga se uită pe geamul îngust.

— N-o să plouă și nici furtună n-o să vină în noaptea asta, prezise el, apoi scoase o eșarfă și o legă în jurul frunții, așa cum văzuse el că făceau gai-jinii de rând și marinarii.

Dintr-o dată, Akimoto păru cuprins de temeri:

— Și-acum?

— Acum? răspunse vărul său, ascunzând arma la brâu. Acum mergem după Ori. Dacă nu mă întorc, atunci rămâne să-l ucizi tu.

Majoritatea sătenilor nici nu-l recunoscuseră pe stradă, iar cei câțiva câți își dădură seama cine este, îl salutară scurt, nervoși, plecând fruntea, ca în fața unui gai-jin, iar nu a unui samurai, după cum fuseseră instruiți dinainte. În veșmintele lui europene, pentru cei mai mulți gai-jini avea să treacă drept vreun eurasian, ca oricare altul, sau un negustor chinez din Hong Kong, Shanghai sau Manila, felul veșmintelor arătând rangul și averea ce o posedea. „Să nu uiți niciodată, Nakama-san, îl dădăcise Phillip Tyrer întruna, oricât de bogat ai părea, straiele arătoase nu te vor apăra împotriva hărțuielilor și a jignirilor tuturor nemernicilor, dacă te vei duce singur în Mahalaua Bețivanilor sau în oricare alt loc deosebit.” Prima dată când se dusesese să-l caute pe Ori, în clipa în care *shoya* îi zisese că Ori îi ieșise din cuvânt, se repezise ca turbat în Mahalaua Bețivanilor, îmbrăcat în hainele căpătate de la Tyrer. Aproape imediat ce ajunsese acolo, fusese încolțit de un grup de bețivi gălăgioși, care îl înconjuraseră, batjocorindu-l și înjurându-l, apoi se aruncaseră asupra lui. Numai priceperea lui la karate (o artă despre care gai-jinii încă nu știau mare lucru) îi scăpase viața. Se retrăsese la iuțea, mcnind de furie și lăsând în urma lui doi atacanți cu capetele sparte și unul schilodit, leșinat.

— Să mi-l scoți pe Ori din pământ, din iarbă verde, imediat! îi poruncise el lui *shoya*. Să afli exact ce anume face și unde locuiește.

În seara următoare, *shoya* venise la el cu o hartă mângălită ca vai de lume:

— Casa unde stă este aici, pe colțul ăsta, care dă spre mare, chiar în apropiere de niște debarcadere. E un fel de crâșmă cu camere de închiriat pentru oameni de joasă speță. Ori-san a închiriat aici o cameră, pentru care plătește de două ori prețul. Foarte ticălos locul acela, Hiraga-san. Întotdeauna e plin de netrebnici. Nu vă puteți duce acolo fără să aveți vreun plan deosebit în minte. Este chiar atât de important să fie scos de acolo?

— Da. Și satul tău este în mare primejdie atâta vreme cât rămâne el aici!

— *So ka!*

Două zile mai târziu, *shoya* îi spusese că, în timpul nopții, casa în care stătea Ori arsesese din temelii, iar printre ruine fuseseră găsite rămășițele a trei bărbați.

— Mi s-a spus că omul nostru era unul din cei trei, zisese *shoya* râsuflând ușurat.

— Mare păcat că n-a ars toată zona aceea și cu tot cu gai-jini.

— Așa este.

Așa că viața își reluate cursul normal, liniștit. Hiraga își petrecuse

mai departe timpul cu Tyrer, mulțumindu-se să învețe și să-i dea lecții, la rândul lui, însă fără să-și dea seama câte informații prețioase primeau de la el Phillip Tyrer, Sir William și Jamie McFay. Pentru o jumătate de zi se dusesse în larg, împreună cu Tyrer, la bordul fregatei britanice. Acea experiență uluitoare îl cutremurase pur și simplu și îl ambiționase încă și mai tare să descopere cum acei oameni, pe care el îi disprețuia atât, puteau inventa și reușeau să facă astfel de mașinării nemaivăzute și nave de război nemaipomenite; cum acel popor ce ocupa o insulă mai mică decât Japonia – dacă Tyrer spunea adevărul – putuse aduna o astfel de bogăție, necesară pentru a avea atâtea nave și atâta armată și fabrici și, pe deasupra, să izbândească să stăpânească toate mările și cea mai mare parte a lumii gai-jinilor.

În seara aceea, se îmbătase criță, dezmeticindu-se pentru câte o clipă, prăbușindu-se apoi iar în hăul coșmarului de bețiv, cutremurat până în străfundul ființei fiindcă încrederea lui deplină în codul bushido și în Țara Zeilor fusese adânc zdruncinată. Petrecuse apoi multe seri împreună cu Akimoto, la Yoshiwara, sau în ascunzătoarea lor din sat, făcând tot felul de planuri și împărtășindu-i din cunoștințele lui despre gai-jini, cu toate că întotdeauna avea grijă să nu-și trădeze marea îngrijorare ce îl cuprinsese, dar având grijă să strângă lațul în jurul lui Tyrer, jucându-se cu el, ducându-l cu vorba:

— Ah, ce rău îmi pare, Taira-san, contract Fujiko, foarte greu, murte săptămâni îi ia. Greu înțelegeți cu Raiko, negustor rău, vrei murți bani, contractu foarte scump și are așa murți crienți! Murți, murți! Vai, ce rău pare la mine, e ocupată la seară da' poate mâine...

Și cu două săptămâni în urmă, spre furia lui Hiraga, *shoya* descoperise că Ori nu murise în flăcări.

— ...și, vai, Hiraga-san, ce rău îmi pare, dar mi s-a mai spus că acum Ori-san s-a îmbogățit peste noapte și cheltuiește bani în stânga și-n dreapta, ca un daimyo. Acum a închiriat câteva camere într-altă tavernă.

— Ori e bogat!? Cum se poate așa ceva?

— Îmi pare așa de rău, nu știu, stăpâne.

— Dar măcar știi unde-i taverna asta în care stă el acum?

— Da, stăpâne, aici aici, uite harta, îmi pare așa de rău că...

— Nu-i nimic, scrâșnise Hiraga clocotind de furie. Diseară îi dai iar foc.

— Vai, ce rău îmi pare, Hiraga-san, dar acum nu mai e așa ușor!

Shoya se arăta din cale-afară de spăsit, deși în sufletul lui mocnea mânia că prima soluție și cea mai la îndemână, pentru care plătise ca să scape de acel ronin nebun, nu-și atinsese scopul.

— Nu mai este chiar așa de ușor, pentru că acea casă este izolată și se pare că Ori-san și-a tocmit paznici mulți, da, paznici gai-jini.

Judecând la rece, Hiraga cântărise atunci toate consecințele ce

puteau surveni. Așa că-i trimisese o scrisoare mieroasă lui Ori, printr-unul dintre sătenii care vindeau pește în Mahalaua Bețivanilor, în care îl anunța pe acesta că se bucura nespus să afle că el, Ori, era în viață și nu murise în incendiul acela cumplit, așa cum i se spusese mai înainte, ba mai mult, că acum ajunsese bogat, în final, îi propunea să se întâlnească în acea seară în Yoshiwara cu el și cu Akimoto, care voia și el să discute despre unele probleme shishi, de mare importanță. Ori îi răspunsese imediat printr-o altă epistolă: „Nu ne întâlnim nici în Yoshiwara și nici într-altă parte, până ce planul nostru *sonno-jo*i nu va fi împlinit, fata moartă, iar colonia întreagă arsă din temelii. Dacă tu, Akimoto sau alt trădător va îndrăzni până atunci să se apropie de mine, va fi împușcat ca un câine”.

Akimoto își dăduse seama imediat de ce:

— Știe el că focul n-a fost simplă întâmplare.

— Bineînțeles. Dar de unde-o fi luat el banii?

— I-a furat, *neh*?

Mai trimisese ră câteva mesaje, dar toate primiseră același răspuns, încercaseră atunci să-l otrăvească, dar dăduseră greș. Așa că Hiraga cumpărase revolverul și își făcuse alt plan. Iar acum venise momentul și seara părea minunată pentru a-și duce gândul la îndeplinire. Ultimele raze sângerii ale apusului îi luminau drumul prin Țara Nimănui. Pretutindeni, străzile erau pline de gropi adânci, primejdioase. Puținii trecători pe care-i întâlneau, abia dacă se uitau la el, doar atât cât să-l înjure ca să se dea la o parte din drumul lor.

Ori scoase la întâmplare o monedă din săculețul plin așezat pe masa de lână pat. Era un dolar mexican de argint, cu marginile tocite, ceea ce însemna că acum valora doar jumătate din adevăratul său preț. Cu toate acestea, tot era de cinci ori mai mult decât prețul negociat la început, și-i întinse moneda femeii goale din fața lui. Când văzu cât primește, fața ei se luminează toată, își plecă la iuțea fruntea, înclinându-se cu uimire și bâiguind întruna mulțumiri mieroase.

— Ești un adevărat domn, tu, scumpule.

Ori o privi absent cum cotrobăia prin veșmintele ei vechi, cârpite. Se mira și el cum de ajunsese acolo, scârbit de toată camera aceea îmbâcsită și de patul soios și de casa deochetă și de trupul fără culoare, numai oase, al muierii gai-jin, cu niște buci fleșcăite, care, se amăgise el, că ar fi putut să-i domolească clocotul sângelui care-l înnebunea, însă nu făcuse decât să-l întărească și mai tare gândindu-se la aceea cu care nu se compara nici pe departe.

Femeia nu-i mai dădu nici o atenție acum. Ea își făcuse meseria. Nu mai avea decât să bâiguie obișnuitele mulțumiri și minciuni îndrugându-i ce bărbat nemaipomenit se dovedise el. În cazul lui, nu era nevoie să mintă prea mult, pentru că micimea sculei lui fusese

compensată de vigoarea și puterea dorinței lui. Și, nu-i mai rămânea decât să iasă de acolo și să-și păstreze cu mare grijă comoara abia dobândită, fără să dea de necaz. Rochia îi atârna șleampătă pe umerii slabi, dezgoliți, iar poalele i se târau pe covorul ros, ce abia acoperea dușumelele nelustruite. Jupa îi era zdrențuită, iar pe dedesubt nu purta nimic altceva. Avea părul castaniu, lins, și se boise exagerat cu ruj. Arăta de patruzeci de ani, deși abia împlinise nouăsprezece. Copil al străzilor din Hong Kong, habar n-avea care-i erau părinții, fusese vândută unei case de prostituție cu opt ani în urmă, de către mama ei adoptivă.

— Vrei să vin și mâine? Ăăăă... mâine?

Ori înălță din umeri, dezgustat și îi arătă ușa. Brațul i se vindecase, atât cât se putuse vindeca, deși nu avea să mai aibă niciodată aceeași forță și iuțeală în lupta cu sabia, cu toate că încă putea înfrunta cu succes un spadasin de talie medie și, în mod cert, se descurca minunat cu revolverul. Pistolul cu două țevi, stătea pe masă, la vedere, întotdeauna la îndemâna lui. Femeia îi zâmbi forțat și se retrase, bâiguind în continuare mulțumiri și foarte bucuroasă în sinea ei că scăpase fără să încaseze bătaie ca de obicei și nici nu fusese silită la vreo perversiune scârbavnică, cum se temuse la început.

— Nu-ți fă griji, Gerty, îi spusese madama. Chinezii ăștia sunt ca toți ceilalți bărbați, cam mofturoși uneori, dar porcu' ăsta ticălos e plin de parale, așa că fă-i tot ce vrea el, fără să te tocmești, că-i putred de bogat și dă-i-o la meserie.

Nu avusese prea mult de făcut, doar să-i suporte cu stoicism vârtoșenia înverșunată și să scape gemete mincinoase, ca să se prefacă satisfăcută.

— Pe curând, scumpule, mai zise, apoi ieși, bucurându-se în gând de dolarul de argint, ascuns acum în corsajul îngălat care abia îi acoperea sâni fleșcăiți.

În mână ținea o altă monedă, care valora cam a douăzecea parte din cât primise ea în realitate. Pe coridor, în fața ușii, o aștepta Timee, marinar eurasiatic, cu trăsături predominant chinezești, și o mutră de bandit. Închise ușa în urma femeii și o înșfăcă într-o clipă.

— Ține-ți fleanca aia spurcată, târfă nespălată, scrâșni el printre dinți, silind-o să desfacă pumnul, ca să-i ia banii, apoi, văzând ce sumă mică dobândise, începu s-o ocărăască furios, când în chinezește, când în englezește. Ayeeyah, de ce nu l-ai mulțumit pe domnu' cum trebuie?

Apoi îi dădu brânci femeii, care se duse cât colo, împiedicându-se, cât pe ce să se rostogolească pe scări, însă când ajunse destul de departe de el, simțindu-se mai în siguranță, se întoarse și începu să-l înjure cu mare râvnă.

— O să-i zic eu mamei Fortheringill de tine, o să-i zic ce mi-ai

făcut, să vezi tu ce-o să pățești de la ea!

Timee scuipă în urma ei, apoi bătău la ușa lui Ori și îl întrebă mioros:

— *Musume* bine, domnu' heya?

Ori ședea la o masă veche, de lângă fereastră. Purta o cămașă aspră și pantaloni largi. Era cu picioarele goale, iar la brâu își înfipsese sabia scurtă, ascunsă în teacă. Săculețul cu bani era așezat pe masă. Observă ochii mijiți ai celui alt furișându-se într-acolo. Cu mare nonșalanță, scoase un alt dolar mexican și i-l aruncă. Matahala îl prinse cu dexteritate, salută respectuos ducând mâna la cozoroc, apoi rânji cu toată gura în care nu mai avea decât vreo câțiva dinți galbejiți.

— Mulțumesc, 'nălțimea voastră. Crăpelniță, da? întrebă iar, frecându-și palma lată de pânțele burduhănos. Crăpelniță, *wakarimasu ka?*

Ei doi se înțelegeau mai mult prin semne și în dialectul pidgin. Timee era mai-marele tuturor paznicilor lui Ori. Un alt păzitor al acestuia stătea jos, în bar, iar al treilea pe stradă. Ori clătină din cap, plictisit.

— Nu, răspunse el în englezește, folosind astfel unul dintre puținele cuvinte pe care le învățase în acea limbă. *Beer-u*, adăugă el și îi făcu semn cu mâna să plece.

Când rămase singur, în sfârșit, începu iar să se uite pe geam. Sticla era plesnită, iar crăpăturile se întindeau, fine, ca o pânză de păianjen; un colț lipsea. Fereastra dădea spre fațada dărăpănată a unei alte coșmelii, o tavernă de lemn ce se zărea chiar peste drum, cam la zece metri depărtare. Aerul era umed și plin de miasme, iar el se simțea murdar după ce se lipise de corpul femeii (i se încrâncenă carnea pe el când își aminti). Și nici nu avea vreo șansă de a se bucura de o baie după întâlnirea aceea dezgustătoare, deși așa ar fi trebuit să facă orice japonez civilizat și el unul ar fi putut foarte ușor să aibă parte de condiții infinit mai bune dacă s-ar fi dus în satul aflat la nu mai mult de câteva sute de metri distanță de Țara Nimănu. Dar dacă ai încerca numai, ai risca sigur să fii prins de Hiraga sau de iscoadele lui, își spunea Ori. Ticăloșii aceia abia așteaptă un prilej să pună mâna pe tine. Hiraga și Akimoto și toți netrebnicii aceia de săteni care n-ar merita altceva decât să fie răstigniți ca orice ucigași de rând pentru că încearcă să se pună în calea mărețului meu plan. Niște lepădături! Toți, fără deosebire! își zise Ori. Auzi, să îndrăznească ei să încerce să mă facă scrum, să se încumete ei să-mi pună otravă în pește... Eeee, numai karma a fost la mijloc atunci când pisica aia a furat peștele, înainte de-a reuși eu s-o alung! Și în câteva clipe a murit vomitând numai venin, în locul meu! De atunci mâncase pe sponci și numai orez pregătit chiar de el într-o oală pe care o așeza pe sobă, cu puțină carne

sau pește gătit pentru ceilalți oaspeți care închiriau acolo camere sau pentru clienții de jos, din bar. Întotdeauna îl punea mai întâi pe Timee să guste în fața lui, pentru mai multă siguranță. Mâncarea-i scârboasă, coșmelia scârboasă și femeia aceea la fel... Da, câteva zile o să mai îndur eu și abia după aia o să răbufnesc!

Și atunci, dădu cu ochii de săculețul cu bani. Rânji satisfăcut, viclean, amintindu-și. În noaptea incendiului, când stătea la cealaltă tavernă, tocmai dormea într-o odăiță murdară, strâmtă, din dosul barului, în care nu era decât un pat îngust, dar pentru care plătise cu ultimii lui bani. Cu mult înainte ca toți ceilalți din cârciumă să se trezească, simțurile lui ascuțite în numeroase incendii încă de copil, îl avertizaseră asupra primejdiei și se trezise într-o clipită ca să vadă flăcări înalte ce mistuiau deja scările spre etaj și tocmai atunci o altă tigvă plină cu ulei și cu o cârpă aprinsă în gura ei era aruncată pe geam, spre bar. Un câine și două pisici, scoase din minți, se repeziseră în josul treptelor, încercând să găsească o cale de ieșire și, alergând înnebunate, cele trei animale nu făcuseră decât să spargă sticlele cu alcool pe podele și să alimenteze astfel incendiul. Atunci începuse și învâlmășeala și se auziseră țipetele îngrozite ale numeroșilor clienți care ocupau etajul. Oameni pe jumătate dezbrăcați dădură buzna să coboare treptele, pârjoliți de flăcări în timp ce încercau să iasă din casă. Apoi scările începuseră să ardă în toată regula, iar flăcările se întinseseră curând la pereții de lemn putred, uscat, și la balustrade. Flăcări orbitoare cuprinseseră tot barul, iar dogoarea dinăuntru se întetise, pârjolul fiind stârnit de un vânt ce prefăcuse totul într-un rug de-acum nestăvilit, ucigător. Canaturile ușii principale prinseseră să ardă iute, iar flăcările aproape că blocau ieșirea. Mai mulți oameni înnebuniți se repeziseră îmbrâncindu-se pe scări, călcându-se în picioare, răcnind cât îi ținea gura, dând să iasă din pălălăile mistuitoare, unii dintre ei deja cu hainele arzând. Numai câteva minute trecuseră de când izbucnise incendiul și acesta pusese deja stăpânire pe han, fără să mai poată fi oprit de nimeni.

În cotlonul lui ferit, Ori era singurul care nu-și pierduse cumpătul, obișnuit cu focul, deocamdată ferit de fumul înecăcios, pentru că se lipise de podele, cu o cârpă muiată în bere peste nas și gură. Își făcuse în minte planul de salvare încă de când intrase în acea încăpere, dintr-un reflex de-acum înrădăcinat. Reușita în orice situație constă în a nu-ți pierde cumpătul. În cazul de față, scăparea avea să fie mica fereastră, acoperită cu oblon, de la capătul barului, aflată la o distanță apreciabilă de scările care ardeau. Pe acolo se ajungea pe o străduță lăturalnică, din spatele cârciumii. Tocmai voia să o ia la picior într-acolo, când îl zărise pe corpulentul proprietar al tavernei, numai în cămașă de noapte și cu o bonetă cu ciucure pe cap, repezindu-se pe scări în jos, împreună cu alți bărbați îngroziți. Cârciumarul ținea sub

braț o cutie de fier, ferecată. Cu furie, îl îmbrânci pe un altul din calea sa, drept în flăcări, însă și el avu parte de aceeași soartă. Focul îl cuprinse într-o clipă, transformându-l în torță vie și pe el și pe ceilalți doi și, în urletele lor de groază, scara se prăbuși, prefăcându-se într-un rug dogoritor, tăind orice cale de scăpare celor de la etaj. Cutia de metal îi sărise din brațe, rostogolindu-se pe dușumea. Un bărbat, ars cumplit, reuși să iasă din flăcări, și se împletici spre ieșire. Rugul îi mistuia în continuare, hulpav, pe proprietar și pe cei doi însoțitori ai lui, părând că vrea să se întindă cu lăcomie și spre cutia de fier. Fără să stea pe gânduri, Ori se repezise prin flăcări, înșfăcase cutia și o luase la goană spre fereastră, spărsese dintr-o singură mișcare obloanele putrede și ieșise la aer curat. Imediat, se aplecase în față, ascunzând comoara să nu-l vadă nimeni, fugise spre gardul din față, îl sărise cu îndemănare și, mergând tot furișat, se strecurase printre gunoaiile și buruienile presărate peste tot în Țara Nimănui, până ce ajunsese la fântâna părăsită. O dată ajuns acolo, cu sufletul la gură, se uitase înapoi îngrijorat: flăcările ce mistuiau taverna se ridicau până la cer. O mulțime de oameni mișunau împrejur, urlând și blestemând nenorocirea. Doi bărbați săriră de la geamurile de sus. Alții, cu găleți cu apă în mâini, stropeau clădirile alăturate și coșmeliile construite prinprejurul cârciumii, strigând după ajutor. Pe el nimeni nu-l băgase în seamă. În vacarmul acela, în care nu-l puteau auzi, dăduse peste un drug de fier și forțase capacul cutiei, fără să ia în seamă roiurile de țânțari și gânganii de noapte. Comoara dinăuntru îl lăsase pentru câteva clipe fără respirație. Îndată, își îndesase doi săculeți cu bani în buzunarul pantalonilor largi, iar un altul în buzunarul bluzei de lucru. Cu mare grijă, îngropase apoi încă vreo zece-doisprezece săculeți în locuri diferite, apoi făcuse la fel și cu acea cutie de fier.

A doua zi dimineață, bătuse Mahalaua Bețivanilor în lung și-n lat, până găsisse o altă cârciumă cu camere de închiriat, însă mai izolată și la mare depărtare de aceea care pierise mistuită de flăcări. Zece dolari mexicani de argint și priveliștea pungii grele de bani fuseseră de ajuns pentru proprietarul casei ca să-i asigure îndată serviciu complet și o cameră mare, aleasă de el. Cârciumarul, un bărbat cu ochi vicleni, de un albastru-strălucitor (*ca ai ei*, își spusese Ori, simțind un zvâcnit dureros în boașe), îi arătase spre mulțimea de bani, spunându-i:

— O să-ți ia beregata și-o să sfârșești prin vreun tufiș, din pricina mormanului ăla, gălbiorule!

La început, Ori nu pricepuse ce voia să spună individul. Dar curând înțelese, căci omul i-l prezentase pe Timee. Iar dacă Timee era bine plătit, iar proprietarul aidoma, Ori avea să fie în siguranță atât la han, cât și pe stradă, iar când ieșea în oraș, camera lui avea să fie păzită ca un templu sfânt. Ca semn de prevedere, știind ce primejdie îl păștea dacă se încredea în astfel de oameni, Ori le explicase mai mult

prin semne, cu multă răbdare, că acei doi săculeți cu bani nu erau decât o mică parte a averii sale, care se afla sub pază strașnică în sat și pe care era foarte dornic să o cheltuiască cu generozitate numai să se știe în siguranță și să i se împlinească voile.

— Tu ești stăpân aici, numai să zici și tot ce poțestești ți se împlinește imediat. Io mă numesc Bonzer și sunt australian de fel.

Ca aproape toți cei din Mahalaua Bețivanilor, se scărpinga întruna din pricina puricilor și a păduchilor, avea doar câțiva dinți strâmbi în gură și putea îngrozitor.

— Stăpân? Înseamnă *Ichiban!* Număru' unu. *Wakarimasu ka?*

— Hai, domo.

Ușa se deschise întrerupându-i gândurile. Timee intră în cameră, aducând o halbă cu capac, plină cu bere.

— Stăpâne, mă duc și io să bag ceva la burdihan acu', zise el înecându-se. Crăpelniță, mâncare, *wakarimasu ka?*

— Hai.

Berea îi mai domoli setea lui Ori, însă nu-i limpezi gândurile și nici nu era atât de bună precum cea din sat. Sau cea de acasă, din Satsuma, sau din Yoshiwara, sau de la hanul din Kanagawa, La Florile Îmbobocite la Miezul Noptii. Da, niciodată nu băuse bere mai proastă ca asta. Poate că-ncep să-mi pierd mințile deja, își zise el, neliniștit. Târfa aia gai-jin, cu burta ei buboasă ca de broască și puțin a pește putred a fost cea mai nenorocită dintre toate zdrențele pe care le-am avut vreodată, chiar dacă am atins Norii și Ploaia de două ori și tot așa mai fi vrut. Ce-or fi având astea atât de deosebit? Numai ochii lor albaștri, pielea albă și flocii lor arămii?! Și curva nu se deosebea de ea în privința asta. În rest era cu totul altfel! Fără să-și dea seama, își plimba degetele peste crucea de aur de la gât, pe jumătate ascunsă sub cămașă. Zâmbi viclean, ca pentru sine. Când fugise prin tunel, îl păcălise pe Hiraga. Aruncase în urma lui ultimul oban de aur. Bine că păstrase crucea, ca să-i aducă mereu aminte. În plus, obiectul acela fusese foarte folositor în mai multe rânduri, pentru că prostănacii de gai-jini crezuseră că este creștin. Totuși, ce-or avea femeile lor de mă scot pe mine din minți? Karma, își spuse el într-un târziu. Karma și nimic altceva, nici un alt răspuns nu mai poate exista decât că... decât că mi-a trimis-o pe ea în cale...

Când își amintea cum îi cuprinsese el gâtul alb între palme, înfigându-și adânc bărbăția învârtoșată între picioarele ei lungi, i se încrâncena carnea pe el și simțea că i se urcă sângele la cap. Cu cealaltă însă nu se întâmplase deloc așa. Din nou, camera păru că începe să-i joace prin fața ochilor și să-l înăbușe, așa că sări dintr-o dată în picioare, își vârî pistolul în buzunar, aruncă pe el o vestă de piele și porni să coboare scările spre ieșire.

— Stăpâne, încotro? făcu Timee, surprins, înecându-se.

În fața lui era așezată o farfurie plină cu orez și friptură. Matahala se ridică de la masă, ca să-l însoțească, însă Ori îi făcu semn cu mâna să se întoarcă la locul lui, iar celuilalt gardian să păzească încăperea la etaj și ieși din han.

Hiraga îl zări imediat. Stătea pe cealaltă parte a străzii murdare și aglomerate, pe o bancă din fața unei cârciumi infecte. În fața lui era o halbă cu bere neatinsă, iar împrejur tot soiul de oameni care discutau cu glas tare, beau sau căzuseră deja beți morți, pe vreo bancă. Alții se îndreptau spre casele lor sau spre camerele închiriate prin apropiere, sau se duceau la tavernele pe care le frecventau în mod obișnuit, sau la sălile cu jocuri de noroc. O adunătură pestriță, la fel de jengoasă, poate chiar mai rău, ca în orice mahala. Toți aceia erau europeni care vorbeau mai multe limbi străine, asiatici sau metiși, muncitori sau hamali; fiecare înarmat cu cel puțin un șis și îmbrăcați cam la fel ca el. Probabil că veneau de la muncă, de la atelierele de croit vele sau de la depozitele pentru aprovizionarea navelor, sau mecanici de pe la atelierele unde se vindeau piese pentru mașinării – o profesiune cu totul nouă sau, în orice caz, lucrau în vreuna din duzinile de bresle care țineau de marinărie. Erau strânși laolaltă cerșetori, pierde-vară, măcelari, brutari, berari, cămătari și mulți alții care hrăneau acel cartier al Yokohamei sau profitau de cei ce îl locuiau, separat și de satul japonez și de Orașul Ștabilor, cum numeau cei de aici zona în care stăteau negustorii. Tyrer îi explicase lui Hiraga:

— În Mahalaua Bețivanilor trăiesc vreo sută cincizeci de suflete, majoritatea fără nici un căpătâi. Au însă câteva legi nescrise, pe care le respectă toți. De pildă: fiecare se descurcă după cum poate, dar vai de cel care este prins furând, pentru că toți cei din jur se reped la el și-l lasă lat, mai mult mort decât viu. Acolo nu există autorități care să țină mulțimea în frâu, ci doar armate și patrulele marinei care caută dezertori sau pur și simplu încearcă să-i domolească pe cei ce se iau la gâlceavă sau să înăbușe vreo revoltă. Cârciumile unde se bea bere și gin – ginul ăla e o poșircă groaznică la gust, care dacă nu iei bine seama, te duce de răpă, sunt deschise atâta vreme cât au clienți, ca și bârlogurile pentru jocuri de noroc. Însă nu încerca să intri în vreunul dintre aceste locuri sau în stabilimentul Mamei Fortheringill, care îi detestă pe japonezi din pricină că practică prețuri foarte scăzute în Yoshiwara, Dumnezeu să le dea sănătate! La celălalt capăt al mahalalei, lângă Poarta de Sud și dincolo de Maidanul Porcului începe cea mai periculoasă zonă a Mahalalei Bețivanilor. Eu unul n-am fost niciodată acolo și cel mai nimerit ar fi să te ții și tu cât poți de departe, pentru că n-ai să întâlnești decât unii dintre cei mai nemernici oameni de pe fața pământului, care s-ar deda la orice ca să viețuiască și ei. Pretutindeni numai opiu, cerșetori, tot felul de

lepădături și curve masculine. E un abator. Și cimitir. Și locul cel mai prielnic pentru tot felul de boli. Și pentru nenumărați șobolani...

Puținul pe care îl aflate Hiraga despre locul acela fusese de ajuns ca să-l facă să se gândească, chiar mai mult decât înainte, că trebuia neapărat să vadă ce-i acolo cu ochii lui. Iar în seara aceea i se oferea primul prilej de a-și potoli curiozitatea. În afară de câteva înjurături obișnuite, care erau adresate oricui, fără alegere, nimeni nu-i stătuse în cale câtă vreme îl urmărise pe Ori, fără prea mare trudă, pentru că încă era destulă lumină afară, deși se însera tot mai mult. Viitoarea lui victimă rătăcea la întâmplare de-a lungul țărmului, aparent fără nici o țintă și fără să fie însoțit de nici unul dintre apărătorii lui, despre care Hiraga aflate dinainte. Atunci, nerăbdarea urmăritorului spori. Revolverul din buzunar îi dădea un plăcut sentiment de siguranță, la atingere. Degetele parcă ar fi voit să apuce singure, fără voia lui, pistolul, să ochească și apoi să apese pe trăgaci, ca să spulbere o dată amenințarea ce îi primejduia viața dacă mai rămânea acolo. Apoi el avea să o șteargă, așa cum plănuise cu grijă, prin Țara Nimănuui sau de-a lungul plajei, până la Legație. De-acum ajunseseră lângă micul scuar de lângă faleză, unde, de-a lungul promenadei, se zăreau cârciumi, hanuri și alte localuri, dornice de clienți. Acela era capătul coloniei, partea cea mai îngustă a acesteia, înghesuită între mare, pe de o parte, și zidul de împrejmuire care ducea până la Poarta de Sud. La Poarta de Nord, zidul era înalt și foarte solid și cobora până în mare. Singura cale de acces era Poarta de Sud, care era prevăzută cu o barieră strașnică, păzită zi și noapte.

Scuarul era înțesat de lume. O mulțime de soldați englezi, marinari și tot soiul de comercianți, precum și câțiva francezi, americani, ruși și eurasiatici. Ori se strecură printre ei, ca să ajungă pe marginea falezei. Acolo rămase cu ochii ațintiți la mare. Apa crescuse cu aproape un metru, în timpul fluxului, neagră și murdară. Înspre nord, la aproximativ un kilometru, putea desluși luminile reprezentanțelor comerciale și ale Legației franceze. Iar în față, aproape de mal, se distingeau silueta clădirii firmei Struan și a Companiei Brock, care domina faleza.

În seara asta? Oare să încerc astă-seară? Picioarele îl purtau singure într-acolo. Și dintr-o dată se auzi un uruit asurzitor, pământul se cutremură, și la fel ca toți cei ce erau acolo, Ori se clătină pe picioare, îi veni rău, și căzu în patru labe, înfigându-și mâinile în țărână, în timp ce terenul de sub el tremură, se vâluri și, după câteva minute, se opri. Urmă un moment de liniște, ce păru un strigăt mut către ceruri. Se auziră câteva vaiete, strigăte și ocări, amuțite ca prin farmec de un nou cutremur. Din nou, pământul urui, nu atât de tare ca înainte, însă destul de puternic ca să înfioare parcă, făcând valuri, apoi se liniști iar. De pe un acoperiș începură să se desprindă țiglele.

Oamenii începură să alerge sau să se târască spre adăpost. Din nou, se lăsa liniștea aceea mormântală. Tăceau oamenii, tăceau pescărușii, tăceau animalele... Pământul parcă aștepta ceva. Și totul în jur parcă ar fi așteptat ceva. Mulți îmbrățișau țărâna, rugându-se, înjurând și iar rugându-se. Și așteptau.

— Pentru numele lui Dumnezeu, s-a terminat? întrebă unul.

— Da...

— Nu...

— Așteaptă să...

Se auzi alt uruit. Și țipete de groază. Vuietul crescuse înnebunitor, în vreme ce pământul se zvârcoli, mugii și, până la urmă, amuți. Câteva șandramale se prăbușiră. Izbucniră strigăte de ajutor. Nimeni însă nu se urni din loc. Din nou, toți își ținură răsuflarea, înfricoșați. Așteptau. Gemete și rugii și plânsete și înjurături se auzeau peste tot. Pentru că toți așteptau să se mai producă un cutremur. Cel mai mare dintre toate. Așteptau cu sufletul la gură, însă nu se mai întâmplă nimic.

Și totuși...

Clipele acelea de neliniște și așteptare păreau veacuri întregi. Apoi Ori își dădu seama că se sfârșise și se ridică în picioare, primul dintre toți, cu inima bătându-i nebunește de emoție și bucurie că nu murise atunci și că era teafăr și nevătămat, însă instinctiv, presimțind primejdia următoare, focul ce urma întotdeauna după cutremur și din care numai nemăsurata înduplecare a sorții te mai putea scăpa. Un cutremur era momentul când unii erau pedepsiți și-i înghițea pământul, iar toți ceilalți aveau prilejul să renască și asta se-ntâmpla din vremuri străvechi: așa gândeau toți cei trăitori în Țara Zeilor, numită, de asemenea, și Țara Lacrimilor.

Deodată, Ori simți că se produce un cutremur și înlăuntrul lui, și căzu ca fulgerat. Dincolo de scuar, ridicându-se deasupra oamenilor încă lipiți de pământ, stătea Hiraga, uitându-se fix la el. La vreo cincizeci de metri în spatele acestuia, aproape toți samurail din garda ce păzea bariera rămăseseră și ei în picioare. Câțiva începuseră deja să-i urmărească pe cei doi cu mare curiozitate. Aproape în aceeași clipă în care Ori își dăduse seama că luase sfârșit cutremurul, și sărise în picioare, Hiraga și samurail făcuseră și ei la fel, trăind aceeași ușurare și fericire de a se simți renăscuți. Hiraga nu-și dădea seama că sărise în picioare, decât atunci când îl văzu pe Ori privindu-l cu ochi măriți de mirare și teamă. Fața-i deveni de piatră deodată. Porni spre el, în vreme ce piața prindea iar viață, o dată cu aceia ce se ridicau în picioare, împleticindu-se, luând-o la goană, vociferând. Ori se repezi înainte, orbește, călcând peste oamenii înspăimântați și furioși dimprejur. Unii se apucaseră să râdă isteric, alții se văitau și îi mulțumeau Domnului că-i salvase de la moarte. Ori alerga printre ei,

îmbrâncindu-i, când îi stăteau în cale – și lui, dar și lui Hiraga – așa că în urma lui se ridică un cor de voci mânioase:

— Ce mama dracu' te-a apucat să...

— În cine te-mpingi, tâmpitule ce ești...

— Hei, ia uită-te la el, e-un nenorocit de jap!

Și atunci, cineva strigă îngrozit:

— Foooc! Uitați-vă acolo!

Ca toți ceilalți, Ori își îndreptă privirea spre nord. La capătul promenadei se zărea o clădire în flăcări. Recunoscuse sediul companiei Struan – o casă cu două etaje. Poate că-i în altă parte, își spusese Ori. Fără să se mai uite pe unde calcă, se repezi înainte prin mulțime. Hiraga se luă după el, îmbrâncindu-i pe cei din cale, însă chiar în clipa aceea, un bar de alături se prăbuși, oamenii se împrăștiară în toate părțile, speriați, fu luat de val, se poticni, căzu, fu apoi călcat în picioare, se strădui să se ridice iute, printre cei ce alergau de colo-colo la întâmplare, neștiind unde să se adăpostească și blocându-i drumul. Pentru o fracțiune de secundă îl zări pe Ori, apoi dugheana dărâmată începu să ardă cu vâlvătaie, iar valul de oameni se trase iar înapoi, luându-l și pe el. Când, în sfârșit, Hiraga își recăpătă echilibrul, Ori dispăruse deja și, oricât încercă să ajungă acolo unde îl zărise ultima dată, nu reuși decât să stârnească un val de proteste înverșunate din partea celor pe care îi îmbrâncea.

— Pe cine dracu' crezi tu că-mpingi, idiotule!

— ...Ia uite, alt jap nenorocit!

— Ia trage-i câteva scărnaviei, să se-nvețe minte să...

Când izbuti să scape de ei și să se retragă, ocolind cu grijă locul, Ori nu alerga în josul promenadei, așa cum se așteptase el, ca să ajungă la locul incendiului, nici nu o luase spre plajă, ci pur și simplu... dispăruse ca prin minune!

În clădirea firmei Struan, Jamie McFay sărea câte două trepte, prin semi-întuneric, în timp ce de peste tot răsunau strigăte îngrozite:

— Ardeee! Foc!

Înăuntru, numai candelabrul din hol lumina scările, încă scârțind sub impactul cutremurului. Ajunse la capăt, apoi o luă la fugă pe coridor, spre camera lui Struan. Se năpusti pe ușă, strigând:

— Tai-pan, ai pățit ceva?

Camera era cufundată în întuneric, numai într-un colț se reflecta pe draperiile ferestrei dansul sinistru al vâlvăților. Struan zăcea pe podele, năucit, pe jumătate îmbrăcat pentru cină, scutură din cap, încercând să-și limpezească mintea.

Amândouă lămpile cu ulei se spărseseră. Una dintre ele căzuse după birou, fitilul aprins împrăștiase scântei pe covorul îmbibat de uleiul scurs.

— Cred că n-am nimic, gemu Malcolm. Probabil că m-am lovit la cap când am căzut. Sfinte Hristoase, ce-o fi cu Angélique?

— Dă-mi voie să te-ajut...

— Mă descurc eu, Jamie. Du-te la ea!

Jamie încercă atunci clanța ușii dintre cele două camere. Însă era încuiată pe partea cealaltă. În clipa aceea, covorul luă foc, iar Struan, blestemând, se grăbi să se târască departe de locul acela. Însă Jamie reuși să stingă focul înainte de a se întinde. În graba lui de a-l ajuta pe stăpânul lui, îl ridică în picioare brusc, smucindu-l.

— Sfinte Isuse, fii atent, Jamie!

— Iartă-mă, iartă-mă, n-am...

— Nu-i nimic, gemu Struan simțind cum îl săgetează o durere cumplită într-o parte, unde se lovise, un junghi ascuțit îl sfâșie prin stomac – până acum acolo nu avusese nici un fel de dureri, și în dreptul operației, care se cicatrizase cu greu.

— Unde arde?

— Habar n-am, începu Jamie. Eu eram jos...

— Lasă acum. Angélique!

Jamie o luă la goană pe coridor. De la celălalt capăt ieșea un fum gros, înecăcios. Bătu la ușă, apoi apăsă pe clanță. Era încuiată pe dinăuntru. Izbi cu umărul panoul de lemn, chiar lângă canat, iar ușa sări din țâțâni. Budoarul era gol. O lampă încă ardea, căzută pe-o parte, în vreme ce uleiul se scurgea pe biroul acoperit cu brocart, o altă lampă zăcea pe jos, iar uleiul se împrăștiase peste tot. McFay stinse fitilul și alergă în dormitor. Angélique stătea ghemuită în patul cu baldachin, palidă la față precum albul halat de casă de pe ea, cu ochii ținți la candelabrul care se legăna întruna, periculos de mult, cu toate luminițele aprinse.

— Ești teafără, Angélique?

— Vai, Jamie..., șopti ea, poticnindu-se, parcă trezită dintr-un somn adânc. Nu, n-am pățit nimic... Eu... stăteam așa, întinsă, tocmai mă gândeam să mă îmbrac pentru cină, când, dintr-o dată, camera a început să se cutremure. Eu... eu am crezut că visez, dar lămpile s-au spart și... *mon Dieu!*... a urmat hurea aceluia îngrozitor al clădirii, când trosnea din toate încheieturile. Asta m-a înspăimântat cel mai tare... Vai de mine, dar Malcolm...

— Malcolm n-are nimic. Mai bine îmbracă-te și tu cât mai repede. Grăbeș...

La Căpitănia Portului începu să sune clopotul care anunța incendiul, iar cei doi tresăriră, surprinși. Dintr-o dată deveni și fata conștientă de fumul gros ce pune stăpânire pe clădire, auzi strigătele înfundate de afară, apoi zări vâlvătaia, printre draperii și întrebă, cu voce gătuie de groază:

— Casa asta a luat foc?

— Deocamdată nu trebuie să te sperii prea tare, dar mai bine pune ceva pe tine, cât poți de repede și vino dincolo. Eu o să descui ușa de trecere, ca să poți veni pe-acolo.

Se grăbi să iasă. Ea se dădu jos din pat. La repezeală, intră în crinolina care deja-i fusese pregătită și luă un șal.

— N-a pățit nimic, tai-pan, îl auzi ea pe Jamie, în vreme ce acesta descuia ușa de legătură. Se îmbracă acum. Dă-mi voie să te ajut să cobori scările...

— Numai când este și ea gata...

Jamie dădu să spună ceva, însă se răzgândi în ultima clipă, pentru că știa că amândoi mai aveau încă viu în minte conflictul de la prânz și nici nu era pregătit să încheie un compromis cu Struan. Deschise larg ferestrele. În grădina din fața clădirii și pe stradă, servitorii și funcționarii firmei mișunau de colo-colo. Era și Vargas printre ei, precum și tot felul de gură-cască, unii de la diferite legații, care se strângeau întruna. Deocamdată însă nu se zăreau deloc flăcări.

— Vargas! strigă McFay. De unde-i focul, de la noi?

— Nu știm sigur, senor, dar credem că-i doar o parte din acoperiș în flăcări. Căpitanul de pompieri și oamenii lui sunt deja acolo, dar la Brock e în flăcări tot etajul.

Jamie nu putea să vadă de-acolo și ce se-ntâmpla la vecini, așa că se duse iar în budoarul Angelicăi și dădu perdelele deoparte. Pârjolul cuprinsese deja o bună parte din fațada reprezentanței Brock (o clădire cu două etaje, aidoma cu cea a firmei Struan), unde se aflau dormitoare principale. Observă grupuri de oameni trecându-și găleți cu apă, și încercând să stingă pojarul, în vreme ce Norbert Greyforth se străduia să coordoneze acțiunile de stingere a incendiului. Și el făcuse adesea exerciții cu echipele proprii de pompieri, chinuindu-și oamenii așa cum îi chinuise și celălalt. Dar acum vântul înteți flăcările care răzbiră prin norii de fum și limbile lor începură să se întindă și spre clădirea vecină. Uite, fir-ar să fie, că am ghinionul să ard și eu prins în incendiul lor afurisit, își spuse el cu amărăciune, apoi se aplecă peste pervaz și strigă iar:

— Vargas! Ia-ți oamenii și aduceți apă aici, sus... și udați clădirea întâi bine de tot în partea asta! Când terminați toată treaba, mergeți de-i dați o mână de ajutor lui Norbert!

Dar-ar Domnul să ardă viermele ăsta ticălos și o dată cu el toți cei din neamul Brock, și se termină și cu duelul ăla tâmpit, cu ocazia asta. Din locul acela nu vedea alte incendii în afară de unul, departe, în josul falezei, în Mahalaua Bețivanilor, iar altele două izbucniseră în Yoshiwara. Mirosul amestecat de lemn ars, ulei, haine încinse și catran (cu care erau impregnate acoperișurile) pătrunsese pretutindeni, deși încă mai stăruia în aer mireasma sărată a brizei marine. Aproape fără să vrea, își întoarse privirea iar spre flăcările ce mistuiau

reprezentanța Brock și se apropiiau periculos de clădirea Struan. Vântul împingea vâlvătaia spre el. Și-ar fi dorit din suflet să se stingă pojarul acela ca prin minune, pentru că-i era groază de foc. Casa în care se născuse el, pe pământul luat în arendă de tatăl lui, arseese din temelii într-o noapte geroasă de iarnă. Jamie era încă mic pe atunci, însă știa că tatăl lui, beat criță, ca de obicei, fusese mistuit împreună cu mezinul familiei, în vreme ce el, cu maică-sa și cu sora lui, de-abia scăpaseră cu viață salvând vreo câteva nimicuri din incendiul acela ucigaș. Curând după aceea, ajunseseră cu toții la azilul săracilor, trăind câțiva ani de mizerie și ticăloșie, până ce fuseseră adunați de pe drumuri de Campbell Struan, rudă cu Dirk Struan, cel pe a cărui moșie muncise tatăl lui Jamie.

— Vargas! Grăbește-te o dată, pentru numele lui Dumnezeu!

— Venim acum, senor!

De-acum, faleza era ticsită cu oameni, căci se strânseseră o mulțime de gură-cască, unii să dea sfaturi, alții o mână de ajutor, formând un lanț continuu de oameni cu găleți în mână de la clădire la uriașul bazin cu apă de mare din apropiere, iar șiruri de militari, din cazarma de alături, se alăturară celorlalți. Se zăreau și samurai alergând dinspre Poarta de Nord, să ajute și ei, pentru că incendiul era o amenințare pentru toți. Spre sud, de cealaltă parte a canalului, o casă din Yoshiwara ardea în flăcări până la cer, iar vântul aducea strigătele deznădăjduite și vaietele celor de acolo. Însă vâlvățiile păreau să se domolească învinse, așa că nu erau într-adevăr primejdioase, din fericire, n-aveau cum să ajungă până unde putea fi Nemi. Sudoarea începu să-i curgă pe șira spinării. Ușurat acum când îl știa pe Malcolm în deplină siguranță, simți cum iar i se face rău. De la prânz stătuse mohorât la el în birou, chinuit de gânduri: era furios din cale-afară că toată strădania lui de a-i găsi pe cei doi mineri îl pusese pe Greyforth pe urmele lor, îngrijorat din cale-afară din pricina duelului și a viitorului său. Niciodată până atunci nu s-ar fi gândit că avea să fie amestecat într-o astfel de încurcătură, sau că s-ar putea să fie nevoit să părăsească Nobila Casă sau chiar Japonia, decât în caz de boală sau de accident. Cel puțin nu înainte cu cinci ani de a împlini vârsta de pensionare, de patruzeci și patru de ani, după ce slujise cu credință timp de douăzeci și cinci de ani, săltând mereu treaptă cu treaptă. Iar acum, când Malcolm se înstrăinase de el, în vreme ce maică-sa era și ea grozav de mânioasă pe el, șansa lui de a promova în rang, ba chiar și pensia lui... de fapt, tot viitorul său stăteau sub un mare semn de întrebare.

Și el ce trebuia oare să facă? se tot întrebasese întruna, până când cutremurele întorseseră totul cu susu-n jos, silindu-l să-și aducă aminte cât de trecător era și el, ca orice muritor de rând. Apoi, când totul se liniștise și reușise să se salte în picioare, toată ființa lui

crescută în spiritul respectului și a sentimentului datoriei pe care el și tot neamul său le aveau față de familia Struan, sărise în picioare și o rupsese la fugă pe scări, cu sufletul la gură, îngrozit pentru soarta lui Malcolm. La urma urmei, el răspundea de băiatul acela aproape invalid. Tai-pan? Asta nu, Malcolm. Îmi pare rău, dar Norbert are dreptate. Maică-ta conduce toate treburile. De n-ai fi fost tu rănit în halul ăsta, ai fi dat fuga înapoi, în Hong-Kong, cum ți-a poruncit ea. Și nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Acolo, lângă ea, te-ai fi dat tu iar pe brazdă și într-un an, doi ai fi...

— Jamie... vrei să mă închei la rochie?

Nedumerit, bărbatul se întoarse. Angélique stătea în pragul ușii, cu spatele la el, cu partea din față a rochiei cu crinolină ridicată peste piept, iar la spate descheiată. În prima secundă, abia se abținu să nu răcnească la ea: „Fi-ți-ar zdreanța a dracu' să-ți fie, nu vezi că ardem aici ca șoarecii!?” însă se stăpâni cu greu, îi încheie la iuțeală nasturele de sus și îi aruncă un șal peste umerii goi, apoi o îndemnă să se grăbească în camera de alături, unde femeia se cuibări în brațele lui Malcolm. Un grup de oameni goniră prin dreptul ușii, cu căldările pline cu apă.

— Mai bine vă duceți afară, sir..., strigă unul din ei.

— E vremea să ne cam ducem, nu, tai-pan?

— Da.

Malcolm se îndreptă spre ușă cât de repede putea el, sprijinit în cele două cârje, cu care se deplasa încet, primejdios de încet. Dacă ar fi fost cu adevărat pericol, încetineala aceea i-ar fi fost fatală, fără doar și poate, lucru de care își dădeau seama toți trei, mai cu seamă Struan. De-acum se auzeau tropăituri prin mansardă, deasupra lor oamenii alergând înapoi și încolo, iar fumul se îngroșa tot mai mult, devenea tot mai grețos, sporindu-le îngrijorarea.

— Jamie, du-o pe Angélique afară. Eu o să vin singur.

— Sprijină-te de mine și...

— Pentru numele Celui de Sus, fă o dată ce-ți spun și după-ia te întorci, dacă poți!

Jamie se făcu stacojiu la față. O prinse pe fată de braț și se grăbiră să iasă de acolo, pe lângă oamenii ce se repezeau care mai de care cu găleți de apă goale, în vreme ce alții se clătinau sub povara căldărilor pline. Când rămase singur, Malcolm se îndreptă, împleticindu-se, spre scrin, răscoli printre niște rufe și scoase sticluta pe care Ah Tok o umpluse la loc chiar în acea după-amiază. Dădu pe gât cam jumătate din lichidul maroniu, îi puse dopul la loc și apoi vârî recipientul în redingotă, oftând a ușurare. Angélique coborî în mare grabă treptele și apoi ieși pe poarta principală. Aerul curat îi făcu bine.

— Vargas! strigă Jamie, o dată ajuns afară. Ai grijă de

domnișoara Angélique, câteva clipe.

— Desigur, senor!

— Îngăduiți-mi mie, *monsieur!* interveni Pierre Vervene, funcționar la Legația franceză, foarte îndatoritor. Îngăduiți-mi s-o conduc eu pe *mademoiselle* Angélique la noi la Legație. Poate rămâne acolo în deplină siguranță.

— Mulțumesc, zise Jamie și se năpusti iar înăuntru.

Acum putea vedea și ea că, într-adevăr, acoperișul ardea, nu foarte tare, deocamdată, însă destul de aproape de apartamentele lor, iar flăcările ce mistuiau clădirea firmei Brock se întindeau spre reprezentanța Struan, aproape să o atingă. Samurai bine instruiți, în kimonouri cu poale scurte, ca să nu-i stânjenească, și cu fețele acoperite, ca să-i apere de fum, așezară scărite pe unul dintre pereți. Alții se suiră la iuțeală, în vreme ce toți cei rămași jos strigau și făceau semne celor cu găleți să aducă mai multă apă. Căldările pline erau trecute din om în om, până la ultimul, din vârful scărilor, care arunca apoi apă acolo unde era mai mare nevoie. O limbă de foc aproape îi atinse fața, însă omul se ciuci pe dată, acoperindu-și ochii cu mâinile, apoi începu iar să se lupte cu focul. Angélique păru mai liniștită văzând atâta dăruire și se gândea cu admirație cât de puternic și viteaz era necunoscutul acela și cât de neajutorat devenise bietul Struan. Da, cât de puțină protecție îi putea oferi el atunci, în cazuri disperate. Pe zi ce trecea, viața ei alături de el semăna tot mai mult a corvoadă, iar el devenea tot mai mult un biet invalid, tot mai văicăreț și tot mai puțin amuzant. „Și atunci ce-o să se aleagă de viitorul meu?” se întrebă ea, simțind un fior rece pe șira spinării.

— Nu trebuie să vă îngrijorați, *mademoiselle*, o liniști Vervene, vorbind în franceză și clătinându-și curtenitor capul împodobit cu o pălărie pompoasă, cu panaș. Veniți cu mine, sunteți în siguranță. În această parte a pământului, cutremurele sunt obișnuite.

O luă de braț și o conduse prin mulțimea care umplea faleza, privind focul sau încercând să dea o mână de ajutor. Ori o zări din clipa în care ieșise din casă. El stătea chiar în față, la capătul aleii de lângă Legația franceză, din vecinătatea Porții de Nord. Hainele lui de muncitor semănau într-un tot cu cele purtate de oamenii din jurul său, ceea ce îl făcea să se piardă în mulțime. Din locul acela, avea vedere spre aproape toată promenada, spre frontonul clădirii Struan și spre strada de lângă aceasta, care venea dinspre ulița mare a satului din apropiere. O vreme se uită dacă nu cumva îl depistaseră Hiraga sau Akimoto, fiind sigur că aceștia pândeau oricum pe undeva, prin preajmă, și mai devreme ori mai târziu aveau să apară. Inima încă îi bătea nebunește după alergătura din Mahalaua Bețivanilor până acolo, trecând într-un suflet prin mijlocul satului. În momentul în care zărise incendiul și toată întinderea falezei, își dăduse seama că soarta lui era

pecetluită și avea să fie prins fără doar și poate, dacă încerca să o ia pe acolo sau pe plajă. Și nici nu mai avea vreme să-l ia pe Timee ca să-l acopere. Nu că aş putea să mă încred pe deplin în javrele alea pe care le cumperi și cu un bănuț, își zise el, scrâșnind furios.

Inima îi bătea încă și mai nebunește în apropierea ei. Pentru că ea nu se mai afla decât la douăzeci de metri distanță. Cei care o zăreau, își scoteau pălăriile, respectuoși și o salutau, iar ea răspundea cam absentă. Ori s-ar fi putut ascunde cu ușurință în mulțime, însă nu o făcu, ci numai își scoase căciula, ca toți ceilalți și o privi mai departe. Acum arăta ca un bărbat cu puțină barbă, cu trăsături puternice, ochi ciudați, cu părul tuns scurt, însă îngrijit. Ochii femeii trecură repede peste chipul lui, fără să-l vadă cu adevărat, ca de altfel nici Vervene, care sporovăia mai departe, cu voioșie, în franțuzește. Trecură pe lângă el la numai câțiva metri. Ori așteptă până ce intrară amândoi în sediul Legației franceze, unde nu mai era nici un soldat de pază, pentru că toți se duseseră să ajute la stingerea incendiului, apoi o porni alene în josul aleii. În clipa în care se convinse că nimeni nu-l vede, sări gardul, așa cum făcuse și data trecută, și se ascunse în tufișul de sub fereastra ei. În seara aceea, obloanele nu erau trase, iar ușa de la cameră era deschisă. Putea vedea în cameră, ba chiar și pe coridorul de dincolo de încăpere și îi zări pe cei doi intrând într-o altă odaie. Ușa rămase întredeschisă. Știind de-acum că era în siguranță și nimeni nu-l observa, Ori își verifică pistolul, apoi cercetă dacă pumnalul era la locul lui, în teacă. După care se așeză pe vine, câteva clipe, gândindu-se ce să facă. Din clipa în care îl văzuse pe Hiraga urmărindu-l și apoi, la numai câteva minute distanță, dăduse cu ochii de incendiul de la reprezentanța Struan, nu făcuse altceva decât să asculte de instinctul lui înnăscut. Care de-acum încolo nu-mi mai folosește la nimic, își zise el. Da. Acum trebuie să acționez după un plan bine pus la punct. Și asta cât mai repede. Obloanele acelea deschise îl atrăgeau ca un magnet. Sări peste pervaz drept în cameră.

— Dar de ce să nu doarmă aici *mademoiselle* Angélique, măcar astă-seară, domnule Struan? Doar avem o mulțime de camere! protestă Vervene.

Era aproape de ora cinei, iar toți se strânseseră în marea sală de recepție de la Legația franceză, ca să bea o cupă de șampanie. Jamie tocmai sosise, să-i anunțe că focul fusese stins și nu suferiseră pagube prea serioase. Numai în camera ei și a lui Malcolm era cam apăraie pe jos.

— Dacă vreți, puteți dormi în apartamentul meu, tai-pan, propuse Jamie. Eu o să mă aciuiiez undeva în noaptea asta, iar domnișoara Angélique ar putea dormi în camera lui Vargas.

— Nu-i nevoie, Jamie, spuse Angélique. Putem rămâne aici, fără să mai deranjăm și pe alții. Oricum mă mutam aici mâine. Nu-i așa, *chéri*?

— Eu cred că m-aș simți mai bine în camera mea, acasă. Spui că totul este în regulă, Jamie?

— Da, sigur. Aproape că nici nu se vede urmă de incendiu. Atunci, domnișoară Angélique, vreți să stați dumneavoastră în apartamentul meu?

— Nu, Jamie, o să stau aici și o să mă simt minunat.

— Bine, atunci ne-am înțeles, hotărî Struan, cu o lumină ciudată în ochi și părînd grozav de obosit.

Opiul îi luase parcă într-o clipă mare parte din dureri, însă tot nu reușise să amortească cumplita ură pe care i-o purta lui Norbert Greyforth.

— Domnule Struan, fără nici o îndoială, sunteți mai mult decât bineveniți aici, amândoi, îl asigură Vervene. Avem destule camere, mai ales că ministrul și ceilalți funcționari sunt plecați la Yedo pentru câteva zile.

— Vai de mine! se sperie Angélique pentru că a doua zi André trebuia să aducă licoarea, toți se uitară la ea grozav de intrigati. André mi-a zis... André mi-a zis că se vor întoarce cu toții cel mai târziu mâine dimineață, după întâlnirea cu shogunul.

— Dar totul depinde de punctualitatea shogunului și de cum decurge întrevederea, *mademoiselle*. Iar gazdele noastre sunt cunoscute în lumea întreagă pentru... punctualitatea lor, nu-i așa? chicoti Vervene, amuzându-se de gluma lui. Niciodată n-ai de unde să știi cum și în câtă vreme se pot rezolva probleme înalte, de stat. Oricând poate apărea o ocazie ce trebuie folosită. Poate să dureze o zi, poate chiar și o săptămână, cine știe? Mai doriți puțin brandy, *monsieur* Struan?

— Da, mulțumesc...

— Dar André spunea că întâlnirea aceea are loc în dimineața asta și că mâine, cel târziu, or să se-ntoarcă, insistă ea, abia stăpânindu-și lacrimile ce stăteau să i se prelingă pe obraji.

— Da' ce dracu' s-a întâmplat, Angél? întrebă Struan nervos. Are vreo importanță când se întorc ei?

— Aăă... nu... nu, dar eu... eu pur și simplu, nu suport să-mi spună cineva ceva și să nu se țină de cuvânt.

— Poate că ai înțeles tu greșit. Dar oricum, mi se pare ridicol să te necăjești dintr-o pricină atât de neînsemnată, stăruind Malcolm, sorbind cu sete din paharul cu brandy. Pentru numele lui Dumnezeu, las-o încolo, Angél!

— Poate că totuși se vor întoarce mâine, *mademoiselle*, interveni Vervene, diplomat ca întotdeauna, și gândi: ce vită cretină mai e și-asta, oricât de frumoase țâțe are și oricât de dulci i-ar fi buzele, auzi de ce-o doare pe ea acum! Nu vă faceți griji, adăugă el cu cel mai mios zâmbet. Cina o să fie servită în mai puțin de-o oră. *Monsieur* McFay, o să rămâneți la noi la masă, *bien sur*...

— Aăă... nu, mulțumesc... Eu cred că-i mai bine să mă întorc acasă, răspunse Jamie, apoi din ușă, întrebă, șovăitor: Tai-pan, eu... aăă... să vin mai târziu să te iau?

— Sunt în stare să merg și singur, pe picioarele mele, vreo două sute de metri măcar, scrâșni Malcolm. Sunt în stare!

Ar fi voit el să adauge că era la fel de capabil să apese și pe un amărât de trăgaci, chiar în seara aceea sau în oricare alta, însă se abținu să strige în urma celui lalt. Chiar înainte de a ajunge el la Legație, Norbert Greyforth, împreună cu oamenii lui, reușiseră aproape să stingă focul de la reprezentanța Brock și, luându-și un răgaz să mai respire, coborâse în stradă. Ceilalți nu-l băgară în seamă: Jamie, alături de Malcolm, era ocupat să-i dea ordine lui Vargas și celor ce se luptau să înăbușe incendiul, în apropiere doctorul Hoag și doctorul Babcott lucrau de zor, oblojind arsuri și punând la loc cele câteva oase rupte. Elixirul lui Ah Tok își făcuse ca de obicei efectul miraculos, iar Malcolm se simțea bine, încrezător în forțele lui, cu toate că avea o stare ciudată și ar fi dorit să doarmă mai mult ca de obicei, să doarmă și să viseze că face dragoste, da, făcea dragoste cu mica japoneză sau cu Angélique, cu o patimă necunoscută până atunci, iar femeile – la fel de flămânde după el, și mai ispititor de nebune. Dintr-o dată, fu trezit la neplăcuta realitate:

— 'Nă seara, Jamie, îl auzi el pe Greyforth. Mare ticăloșie, așa-i?

— Ei, Norbert, făcuse Struan, reușind să fie politicos din pricina acelei stări de euforie pe care i-o dădea opiul. Îmi pare rău că ați avut parte de un *joss* atât de crunt. Cred că...

Norbert însă-l ignoră cu bună știință:

— Din fericire, Jamie, n-avem pagube prea mari nici la birouri, nici la depozite, nici la mărfuri, nici la tezaur, veste care, sunt sigur, te va face fericit. Mi-a afumat doar puțin apartamentul! – și abia atunci se prefăcu că-l observă pe Struan și începu să vorbească intenționat cu voce mai ridicată și sfidătoare, ca să audă toți ceilalți din jur: Hopa, măi să fie, uite-l chiar pe tânărul tai-pan al, vai! atât de Nobilei Case! Te-a cam turtit seara asta, flăcăiaș, nu prea arăți grozav... Da ce-i, ți s-a terminat lăpticul?

Buna dispoziție a lui Malcolm se risipi imediat. Cu toate că era moleșit de opiu își dădu seama că trebuia să înfrunte răul, iar vrăjmașul stătea chiar înaintea lui.

— Nu, nu s-a terminat, în schimb s-au cam dus pe apa sâmbetei bunele tale maniere.

— Bunele maniere nu sunt tocmai punctul tău forte, fecioraș, răsese Norbert. Da, n-am pățit mare lucru, băiețel. Cu noile noastre concesi miniere curând noi o să fim Nobila Casă în Japonia. Și o să fie și Hong Kong-ul al nostru până în Crăciun. Așa că mai bine s-o iei hopa, hopa acasă, la mămica, Malcolm.

— Numele meu este Struan, rostise acesta, simțindu-se dintr-o dată înalt, puternic și de nebiruit, uitând de toți ceilalți din jur și fără să-și dea seama că Jamie și Babcott încercau să-i domolească. *Struan mă numesc!*

— Mie-mi place mai mult să-ți zic Malcolm, tinere Malcolm, Malcolm băiatule.

— Ei, atunci data viitoare când o să-mi mai zici așa, eu o să-ți spun că ești un bastard ticălos și o să-ți zbor țeasta dintr-un foc, fără să mai aștept secundanții, jur pe Dumnezeu.

Se lăsară câteva minute de tăcere apăsătoare între ei, ce părură o veșnicie. Trosnetul vâlvățăilor și vuietul depărtat, stăruitor, al vântului rece păreau să adâncească și mai mult tăcerea. Zvonul despre provocarea de la prânz se întinsese deja printre cunoscuți, în numai câteva minute și toți așteptau cu sufletul la gură următoarea mișcare din acel conflict ce mocnea de când bunicul lui Malcolm, Dirk Struan, murise înainte de a-l putea ucide pe Tyler Brock, după cum făcuse legământ. Norbert Greyforth își făcu la iuțeală o mulțime de socoteli în minte. Cântări din nou care era perspectiva și poziția lui în cadrul firmei Brock, gândindu-se cu grijă ce anume trebuia să facă. Miza era imensă. Era bine plătit pentru toate, atâta vreme cât asculta întocmai poruncile. Tyler Brock îi arătase poarta spre paradis, spunându-i clar, în ultima lui scrisoare: „scoate-l pe Malcolm Struan din minți, acu că-i lingav, rănit și nu-l mai apără fustele diavoliței ăleia de fiică-mea, deie Domnul să-i putrezească oasele-n fundul iadului, pe vecie! O să ai la teșcherea câte cinci mii de guinee pe an, și asta zece ani, de-acu-ncolo de-l strivești pe țângăul ăla nenorocit, câtă vreme colcăie prin

Japonia... Și poți să iei orice măsură crezi tu de cuviință, și faci cum ți-i pofta”.

Peste numai șase zile, Norbert împlinea treizeci și unu de ani. La patruzeci de ani, vârsta de pensionare, un comerciant tăvălit în China era socotit bătrân, de-acum, în mod normal. Cinci mii de guinee pe următorii zece ani era într-adevăr o răsplată princiară, de ajuns atât pentru el, cât și pentru urmașii lui. Era destul pentru a cumpăra un loc în Parlament, pentru a intra în lumea bună, pentru a deveni un bogătaș în lege, cu moșie și conac pe măsură, care să se căsătorească oricând cu o tânără frumoasă, care să-i aducă drept zestre câteva terenuri rodnice, din comitatul Surrey. Așa că-i era foarte la îndemână să hotărască ce avea de făcut. Își apropie fața de chipul lui Struan și se bucură nespus în sinea lui observând urmele suferinței sub pielea tânără, strălucitoare a acestuia. Da, acum părea de aceeași statură, căci Struan stătea cocârjat, sprijinindu-se cu mâinile în cărje.

— Uite ce-i, tinere Malcolm, dacă tot mi-ai aruncat brandy în față la prânz, n-ai decât să mă pupi în cur la cină.

— Pui de târfă ticălos!

Celălalt râse cu poftă auzindu-l, apoi rânji foarte mulțumit:

— Iar tu, mă țâncule, ești un amărât de pui de târfă și mai mare, de fapt tu...

Babcott însă se interpușe între cei doi, iar statura lui uriașă îi domină, făcându-i să pară niște bieți pitici.

— Terminați, amândoi! se răsti el furios. Amândoi! Ne aflăm într-un loc public, iar certurile de soiul ăsta trebuie rezolvate între patru ochi, ca între gentlemeni.

— ăsta gentleman? Nici...

— Între patru ochi, ca între gentlemeni, Malcolm, repetă Babcott pe un ton mai ridicat. Norbert, cum preferi să soluționați conflictul ăsta?

— Eu unul nu vreau să mă duelez, dar dacă scârba asta de om ține cu tot dinadinsul, fie! Eu sunt gata oricând! Astă-seară, mâine... Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

— Nu, nu. N-o să fie nici astă-seară, nici mâine și nici altă dată. Duelul este interzis prin lege. Însă oricum, eu o să vin la tine la birou mâine, la unsprezece, decise doctorul.

Îl privi pe Struan și înțelese că nimeni de pe lumea asta nu putea să împiedice un duel, dacă cei doi adversari voiau cu tot dinadinsul să se bată. Observă că tânărul avea pupilele dilatate și se întristă, dar se și înfurie pe el. Și el și Hoag constataseră mai de mult că Malcolm o luase pe panta opiului, însă orice i-au spus și orice au făcut n-a avut nici o influență asupra lui și știa că nu aveau cum să-l împiedice să pună mâna pe drog.

— Iar la tine o să vin mâine la prânz, Malcolm, rosti el. În timpul

ăsta, ca cel mai înalt reprezentant al ambasadei britanice la Yokohama vă ordon amândurora să nu vă mai adresați nici un cuvânt, să nu vă mai atacați verbal nici în public, nici în particular.

Acum, la Legația franceză, simțind cum opiul se amestecă cu băutura, dându-i o senzație de detașare, Malcolm Struan își zise că nu trebuie să-l mai ia în seamă pe nemernicul de Babcott: „Măine sau poimăine o să-l trimit pe Jamie, nu, pe Dimitri, să se întâlnească cu Norbert. Jamie nu mai este om de încredere, după cum s-a dovedit. O să ne duelăm chiar în apropiere de pista de curse, iar Nobila Casă o să-i facă lui Greyforth o înmormântare minunată, ca de altfel și nenorocitului de Brock, dacă îndrăznește să se-arate pe-aici, jur pe sfântul Dumnezeu! Țtia au cam uitat că tu ai fost cel mai bun trăgător cu revolverul, la Eton, și că te-ai duelat cu neisprăvitul ăla de Percy Quill, pentru că ți-a zis chinezoi. Și l-ai băgat în pământ în câteva clipe, după care ai fost trimis departe de țară, chiar dacă papă a liniștit toate apele cu numai câteva mii de guinee. Iar cu Norbert o să rezolvi exact în același fel”...

Zarva din încăpere îi alungă gândurile. Tocmai intrase Seratard, iar ceilalți îl înconjuraseră degrabă, ca să-l salute. În urmă apăru și André Poncin. Ca prin ceață, amețit de drog, Malcolm îl zări pe Henri Seratard explicând foarte voios că întâlnirea de la Yedo se terminase destul de repede, desigur, după ce „noi am spart gheața, iar compromisul propus din partea Franței a fost acceptat, așa că nu mai avea nici un rost să rămânem...”

Brusc nu mai auzi nici un cuvânt din discuția din jurul lui, când dădu cu ochii de André: tânărul francez, spilcuit, uscățiv, cu alură plăcută, îi zâmbea Angelicăi, care îi răspunse la fel, fericită cum nu o mai văzuse de zile întregi. Un val de gelozie se stârni în sufletul lui, însă se potoli singur pe dată. Doar nu era vina ei, își spunea Malcolm, nici a lui André, are și ea dreptul să zâmbească, el, bolnav fiind, nu era deloc o companie plăcută, nu mai era cel de altădată, ci un suferind, mocnindu-și durerile groaznice, neajutorat. Sfinte Dumnezeule, dar o iubesc cu adevărat pe femeia asta și am nevoie de ea.

Se ridică de pe locul lui, scuzându-se față de cei de față și le mulțumi pentru ospitalitate. Seratard îi răspunse, cu șarmul lui obișnuit:

— Dar sunteți sigur că nu mai vreți să rămâneți? Vai, ce rău îmi pare pentru pagubele acelea făcute de incendiu... Noi n-am simțit pe mare nici un cutremur, nici măcar o zgâlțâitură, nimic... Nu fiți îngrijorat pentru logodnica dumneavoastră! Suntem încântați să o avem în mijlocul nostru, *monsieur*. Și dacă o să aveți de făcut reparații la apartamentul dumneavoastră, sunteți oricând bineveniți aici.

Îl conduse până la ușă, împreună cu Angélique, care stăruia cu

încăpățănare să-l ia de braț și să-l conducă până acasă.

— Dar mă simt bine, Angél, zise Struan simțind că se topește de dragul ei.

— Bineînțeles, dragostea mea, dar îmi face plăcere, zâmbi ea, debordând de voieșie, de când se întorsese André.

Mai am de răbdat încă vreo câteva ore și apoi sunt salvată, își spuse ea în gând.

Cina prilejui o seară minunată pentru toți cei de față, pentru că Angélique radia de fericire. Seratard nu-și mai încăpea în pene de mândru ce era pentru succesul reputat la Yedo. Le povesti plin de însuflețire isprăvile sale din Algeria, unde fusese însărcinat oficial cu cucerirea acestei țări înainte de a fi numit aici, iar Vervene încerca mai tot timpul să-i câștige fetei atenția cu faptele sale de eroism. Toți erau foarte stârniți de prezența frumoasei fete și de vinul bun, de Bordeaux, adus din belșug, câte o sticlă pentru fiecare, plus câte o cupă de șampanie, la început ca să le stârnească apetitul, și una acum pentru digestie. Iar apoi André Poncin începuse cu povestioare picante despre Hong Kong, Shanghai și Kowloon, unde sătenii credeau într-adevăr că puteau fi blagosloviți cu Molima Penisului, când organul se micșora și se retrăgea în trup, așa că toți bărbații își legau cu un capăt de sfoară daravela și celălalt capăt zdravăn de gât, ca să nu li se întâmple o astfel de nenorocire.

— A, nu, asta-i imposibil, André, ce nebunii îți mai trec prin cap! se fandosi ea, fluturându-și evantaiul, în timp ce toți ceilalți râdeau în hohote, iar Poncin jura că era adevărul-adevărat.

Angélique însă își dădu seama că era de-acum vremea să plece. Își termină de băut cel de-al doilea pahar de șampanie, care merse de minune după cele trei păhărele de Château d'Arcins. Băutura o copleșise chiar mai mult decât își închipuise, însă în seara aceea era teribil de fericită că André se întorsese așa cum făgăduise, că sporovăiseră tot timpul numai în franceză, așa că își îngăduise să fie mai puțin reținută decât de obicei.

— Ei, acum eu o să vă las să vă bucurați nestingheriți de trabucuri, de coniac și povestiri... deocheate.

— Mai rămâi, numai o clipă măcar, o rugă Seratard. André o să ne cânte.

— A, nu, nu astă-seară, îl întrerupse André. Dacă nu vă supărați, și eu aș vrea să mă retrag. Mai am de rezolvat niște acte pentru mâine. Îmi pare rău.

— Ei, orice lucru poate să aștepte, nu? Plăcerea mai înainte de afaceri plicticoase, decretă Seratard. Așa că trebuie să ascultăm puțină muzică, pentru ca seara să se încheie în mod plăcut, da, ceva romantic, pentru Angélique...

— De ce nu-l lași și pe el să se odihnească măcar o seară, Henri? protestă ea, îmbujorată din pricina vinului și a bucuriei ce o încerca, gândindu-se că André era foarte nerăbdător să facă rost de doctoria aceea. La urma urmei, el nu face parte dintre funcționarii ambasadei, nu?

— Dar lui André îi place teribil să ne cânte...

— Aha, deci asta înseamnă că putem să-i poruncim să ne delecteze oricând vrem noi, aia-i. Ei, atunci eu vă poruncesc, domnule ministru, să-l iertați și pe el, măcar de data asta... și pe mine, cred c-a venit vremea să merg la culcare.

Se ridică de pe locul ei, ușor șovăielnică. Toți o înconjură curtenitori, protestând.

— O să mai fiu aici și mâine și încă vreo trei zile, cel puțin, îi asigură ea și îi întinse mâna lui André, zâmbindu-i complice. Ei, decum ești liber să pleci unde vrei. Eu îți poruncesc, numai să ai grijă să te străduiești pentru interesele noastre.

— Poți să contezi pe mine, Angélique.

— Ei, măcar un ultim pahar să mai bei cu noi...

Se lăsă rugată și apoi convinsă să ia cu ea încă un pahar de șampanie, după care o însoțiră până în cameră, ca să se asigure că încuietorele ferestrelor și noile obloane de la budoar și de la dormitor erau bine închise.

— Am hotărât să înlocuim toate obloanele, după ce-ai plecat dumneata ultima oară de-aici, îi repetă Vervene, scuturându-și convingător capul cu păr rar și ciufulit, zâmbind strâmb ca orice chefliu. Nici măcar săptămâna trecută, când a fost furtuna aceea grozavă, nu s-au clintit din loc, atât de bine au fost prinse.

De acolo, din prag, observară toți un capot gri-perle și o cămașă de noapte așezate cu grijă pe patul pregătit de noapte, ca o ispită, de către camerista grăsană, ce mișuna prin cameră, încruntată, așteptându-și stăpâna. Lumina scăzută a lămpilor și aburii alcoolului dădeau camerei o aură încă și mai ademenitoare, iar fata aceea frumoasă părea mai provocatoare ca oricând.

Cu greu se hotărâră să plece, după alte amabilități și urări de noapte bună, vise plăcute, apoi ea rămase singură, doar cu Ah Soh, și închiseră ușa spre coridor. Servitoarea o dezbracă, apoi îi perie părul, îi puse crinolina în dulapul încăpător, alături de celelalte haine, lenjeria în scrinul cu sertare sculptate, în vreme ce Angélique fredona fericită că se afla acolo, că a doua zi avea să scape de toate necazurile, că era, în sfârșit, singură, și că incendiul și cutremurul nu făcuseră pagube și nu-i încurcaseră planurile, ba din contră o ajutaseră să le ducă mai repede și mai simplu la îndeplinire. Da, o să-l împac eu pe Malcolm cu Jamie, pentru că nu este bine să se înstrăineze și să strice prietenia, gândirea euforică, simțind că ar mai fi avut chef să bea, deși

îi fusese de ajuns cât băuse. Îi mulțumesc bunului Dumnezeu că mi l-a trimis pe André. Mă întreb oare cum o fi la Yoshiwara și cum o arăta iubita lui. O să-l trag eu de limbă într-o bună zi despre ea și o să ne distrăm de minune...

— 'Oapte bună, șoala, spune Ah Soh, întrerupându-i gândurile.

Servitoarea se îndreptă hotărâtă către canapeaua din budoar. Ultima dată când Angélique rămăsese peste noapte la Legație, slujnica dormise tot acolo, și, chiar dacă ușa dintre camere fusese închisă, îi auzise sforăiturile toată noaptea, tulburându-i somnul.

— A, nu, Ah Soh, tu nu dormi aici! Tu pleci acum și vii mâine, hop hop, cu cafea, ah, dimineață, heya?

— 'noapte bună, șoala, ridică femeia din umeri, indiferentă.

Angélique zăvorî ușa în urma ei, simțindu-se minunat singură, în sfârșit, în lumina aceea blândă, învărtindu-se încet în pas de vals prin încăpere, fredonând. După câteva clipe, auzi de departe acordul de note zglobii ale pianului. A, ăsta-i Henri, își zise ea, recunoscând tușeul pianistului. Bun pianist, mai bun decât Vervene, însă nu se compară în nici un chip cu André. Cântă Chopin. Ce muzică dulce, delicată și romantică...

Se legănă o vreme în tactul frumoasei melodii, apoi își surprinse cu coada ochiului silueta reflectată de oglinda cea mare. Câteva momente, se studie din cap până în picioare, întorcându-se când pe o parte, când pe cealaltă, apoi își prinse sânii în căușul palmelor, ridicându-i, așa cum făcea ea cu Colette la internat, jucându-se astfel, ca să vadă cum le stă mai bine, când sunt mai provocatoare. Sorbi iar o gură de șampanie, delectându-se cu băutura acidulată, întărită de muzica aceea suavă și de alcool. Deodată, excitată, lăsă să-i cadă capotul, apoi își ridică încet cămașa de noapte, dezvelindu-și treptat picioarele, apoi coapsele, cochetând cu sine în oglindă, până ce rămase goală, privindu-se, admirându-se, când acoperindu-se iar cu cămașa mototolită, când dezvăluindu-se din nou. Mai bău puțină șampanie. După care își cufundă un deget în paharul de cristal și își puse câte un strop pe sfârcurile întărite, așa cum citise ea că făceau marile curtezane pariziene, care foloseau uneori vin dulce, Chateau d'Yquem, pentru a da aromă sânilor și chiar... Ce ciudat că exact cele mai celebre curtezane ale Franței erau de fapt două englezoaice. Chicoti ca pentru sine, încântată, bucurându-se din plin de noaptea aceea, de muzică și de șampanie. După ce o să nasc unul sau doi copii și o să am, să zicem, vreo douăzeci și unu de ani, iar Malcolm va avea o amantă, eu o să-mi aleg un iubit cu totul deosebit, întocmai așa o să fac... da, da, pentru plăcerea mea și a lui... Dar mai întâi pentru bucuria lui Malcolm. Încă o înghițitură de licoare, apoi alta și... se termină. Angélique linse lacomă ultima picătură, privindu-se în oglindă, după care, ațâțată de propria imagine, își trecu limba peste

buza paharului, jucându-se. Chicoti din nou, amețită, puse paharul gol pe măsuta de toaletă, fără să bage de seamă când acesta căzu neauzit pe covor. Ea nu mai asculta decât muzica lui Chopin, presimțind patimile ce o inspiraseră și se uita mai departe în oglindă, la goli ciunea ei sfidătoare.

Lascivă, se lăsă pe pat, micșoră fitilul lămpii, iar umbra se întinse, protectoare. Femeia se uită spre oglindă și își zări silueta frumoasă, voluptoasă. Degetele ei începură să prindă parcă singure viață, să o mângâie, să o pipăie, inima îi tresărea de plăcere crescândă. Închise ochii, închipuindu-și că Malcolm, înalt, puternic, foarte puternic, mirosind frumos, ațâțător, o duce spre dormitor, se așează alături de ea pe pat, și el gol, apoi degetele lui încep să o dezmi erde, să o descopere treptat...

În cealaltă cameră, Ori deschise încetișor ușa dulapului, apoi păși neauzit în penumbră, ascunzându-se în conul de întuneric de dincolo de ușa întredeschisă, privind-o, simțind cum i se înfierbântă sângele, iar inima îi bate nebunește. Îi fusese foarte ușor să se pitească printre valize și crinoline, apoi să se ghemuiască într-un colț, nevăzut, când slujnica deschisese garderobul. Nu fusese greu după aceea să-și dea seama când Angélique rămase singură și încuiase ușa în urma servitoarei. Femeia pe care el o visase atât, zăcea întinsă pe așternut, în lumina slabă a dormitorului, cu ochii închiși, tresăltând din când în când, cu chipul și o parte de trup în întuneric, în timp ce umbrele pe pereții camerei dansau ciudat, după cum curenții de aer mișcau într-o parte sau alta flăcări uia lămpii. Și atunci i se păru că așteptase deja o veșnicie. Fără să facă nici un zgomot, ieși din întuneric și păși peste prag. Ușa se închise în urma lui. Muzica nu se mai auzi deloc. Ea deschise ochii, își concentră privirea și îl zări.

Ceva, o voce dinlăuntru ei îi șopti că el era acela, da, ucigașul de la Tokaido, tatăl copilului ce nu avea să se nască nicicând, cel ce o violase, dar nu-i lăsase amintirea silniciei și a durerii, ci numai vagi vise erotice, când răpusă de letargie, când aproape revenindu-și. Iar acum era în fața lui, lipsită de apărare, și în noaptea asta el avea să o omoare.

Și unul și celălalt abia mai respirau, neclintiți. Fiecare pândind mișcarea celuilalt. Încă sub puterea uimirii și a groazei, ea își dădu seama că bărbatul era cam de aceeași vârstă cu ea, poate numai cu puțin mai mare, puțin mai înalt. La brâu avea o spadă scurtă, vârată în teacă, pe mânerul căreia mâna încheștată trăda încordarea. Barbă și păr scurt, umeri largi, puternici și șolduri înguste, îmbrăcat cu o cămașă aspră, de muncitor, pantaloni largi, picioare musculoase, sandale cum purtau țărani de rând. Chipul în umbră!

Nu, e tot un vis..., se încurajă Angélique. Da, tot un vis ca toate celelalte, nu-ți fie teamă... Fără să-și dea prea bine seama ce face, își

sprijini capul într-o mână, iar cu cealaltă îi făcu semn să se arate în lumină. Pentru câteva clipe năucit ca și ea, fără să-și dea seama prea bine, dacă trăiește un vis sau realitatea, Ori o ascultă fără voie. Dar când zări trăsăturile lui dure, parcă dăltuite în piatră, atât de deosebite și străine, precum și ochii negri, arzând de dorință, ea deschise gura să-l întrebe: Cine ești? Cum te cheamă? Atunci el crezu că vrea să strige după ajutor, și dintr-un salt ajunsese lângă ea și îi puse lama cuțitului în beregată, amenințător.

— Nu, te rog, gemu ea îngrozită, căzând iar pe pernă, dar cum el nu înțelegea, clătină din cap, speriată de moarte, apoi încremeni, implorându-l cu ochii, simțind că fiecare părțică a trupului ei striga – acum o să mori, de data asta nu mai ai nici o scăpare! Nu, te rog.

Teamă dispăru atunci de pe chipul lui încrâncenat și cum stătea acolo aplecat, asupra ei, cu inima bătându-i la fel de nebunește, își duse un deget la buze, dându-i de înțeles că trebuie să tacă, să nu țipe și să nu se miște.

— *Iyé*, șopti el răgușit, apoi adăugase în englezește: Nu!

O picătură de sudoare i se prelinse de-a lungul obrazului.

— Eu... eu n-o să scot un sunet, murmură ea, înspăimântată la culme.

Își trase cearceaful peste șoldurile goale, însă imediat, el îl smulse de pe ea. Inima ei i se opri: în clipa aceea înțelese. Vocea nebănuită a unui instinct atavic o făcu să vadă totul într-o altă lumină, și descoperi în adâncul ei o altă ființă ascunsă, stăpână pe o altfel de cunoaștere. Groaza începu să i se topească dintr-o dată. Glasuri ciudate, dinăuntru ei, îi șopteau liniștitoare: Fii cu mare băgare de seamă, ascultă-ne, căci noi te vom călăuzi. Uită-te numai în ochii lui, nu face nici o mișcare bruscă. Mai întâi cuțitul...

Cu inima mai să-i sară din piept, Angélique privi adânc în ochii bărbatului și duse un deget la buze, cum făcuse și el mai înainte, apoi arătă ușor spre lama cuțitului și îi dădu de înțeles că trebuie să-l lase deoparte. El însă era ca un arc încordat, gata să zvâcnească în orice clipă, așteptându-se în orice moment ca femeia să țipe după ajutor și să fugă la ușă. Știa că o putea face să tacă pe vecie oricând, într-o secundă, însă nu așa plănuise el. Ea trebuia să fugă la ușă când va socoti el că a venit clipa, apoi să țipe, să țipe înnebunită de frică, să se trezească vrăjmașii și atunci el hârști! o singură dată, după care avea să aștepte și, când ceilalți dădeau buzna, el avea să strige „Sonno-joi!”, și, împlântându-și cuțitul în el ca un samurai ce era, avea să-i scuipe în față, cu scârbă, avea să moară ca un mare erou. Acela era planul lui, cel pe care îl alesese dintre multe altele. Mai întâi să o posede pe femeie, cu sălbăticie, după aceea să o omoare, apoi să-și facă și el felul. Sau pur și simplu să o ucidă pe loc așa cum ar fi trebuit să facă data trecută, după aceea să lase pe cearșafuri, scris mare, „Tokaido”,

așa cum mai făcuse și înainte, după care să sară pe fereastră și să scape cu viață. Însă ea nu reacționa așa cum se așteptase el. Fără să clipească măcar, fără să-și ia privirea de la el, îi făcu semn cu mâna să dea lama ucigașă deoparte, ochii precum cerul de albaștri îi porunceau, nu implorau: erau încordați, dar nu cuprinși de groază. Un zâmbet ciudat îi stăruia pe buze. De ce oare? Cuțitul rămase nemișcat. Ai răbdare, liniștește-te, îi șopteau fetei vocile lăuntrice.

Din nou arată spre cuțit, fără grabă, îndemnându-l s-o asculte. Ochii lui se îngustară încă și mai mult. Cu mare greutate, își smulse privirea dintr-a ei, îi privi iute trupul, dar ochii ei îl subjugară din nou inexorabil. Oare ce avea ea în minte? Încordat, lăsă cuțitul la o parte și așteptă, gata să atace. Stătea aproape de pat, mâinile ei începură încet să-i descheie nasturii de la cămașă, apoi încremeniră pe dată. Crucea de la gâtul lui luci în lumină. *Crucea ei!* Uimirea de a fi găsit printr-o minune ceea ce nu crezuse că va mai vedea vreodată, o bucură într-un fel ciudat și, ca prin vis, parcă nu ar fi fost ale ei, își văzu degetele tremurătoare atingând mica podoabă, fericită că el o luase ca să o poarte în amintirea ei, ca să aibă o părticică din ea cu el, toată vremea, așa cum o părticică din el avea să o urmărească și pe ea toată viața, însă nu acea cruce, ci crucea ei. Gândul nu o făcu să se abată de la planul ce i se conturase în minte. Cu delicatețe, îi scoase ușor cămașa, trăgând-o peste brațul drept, peste cuțitul ținut încă strâns în mână, ca o permanentă amenințare. Privirea ei cercetătoare trecu peste trupul bărbatului, dădu peste rana de la umăr, abia vindecată peste mușchii frumos desenați ai pieptului. Apoi se întoarse iar la rană, înțelegând.

— Tokaido, rosti ea încetișor, ca o confirmare, dar el crezu că îl întreabă despre locul luptei.

— *Hai*, răspunse el, stând mai departe la pândă, așteptând în același timp, aproape răpus de dorință. *Hai*.

Din nou crucea își sclipi aurul în lumină.

— Kanagawa? urmă Angélique.

El încuviință din cap, abia respirând, parcă vrăjit, iar femeia se bucură în sinea ei că avusese dreptate încă de la început. Acum era aproape gol, iar ea devenea tot mai sigură că planul ei avea să izbândească. Se întinse încet și îi atinse brăul, privindu-l mereu în ochi și simți cum bărbatul se-nfioară deodată. Un fior o trecu și pe ea, bucuroasă de victoria dobândită până acum asupra lui.

Nu-ți fie teamă, o sfătuiau vocile. Continuă... Degetele lui desfăcură catarama. Brăul căzu o dată cu spada prinsă de el, pantalonii îi lunecară la podele. Dedesubt, purta o legătoare mică, împrejurul șoldurilor. Cu un efort supraomenesc, rămase nemișcat, bine proptit în picioarele ușor depărtate, cu trupul tot tremurând de dorință și inima bătându-i nebunește, ochii parcă legați printr-un

blestem de apele albastre ale privirii femeii.

Continuă, șoptiră iar vocile dinlăuntrul ei. Nu te teme... Și dintr-o dată, îl văzu prins în plasa de păianjen pe care nenumărate generații de femei fără apărare, căzute în aceeași capcană a bărbaților, o ajutau acum să o țeasă în jurul lui, același instinct atavic îi îmboldi pe neașteptate voința ascuțindu-i simțurile, făcând din ea duh al nopții, și atât de detașată de sine încât se dedublase și-i urmărea pe cei doi de departe, degetele ce-i desfăceau legătura, trupul lui gol. Nu mai văzuse niciodată până atunci un bărbat complet dezbrăcat. În afară de cicatricea de pe umăr, el era fără cusur. Ca și ea.

Pentru câteva momente, Ori reuși încă să-și stăpânească dorința devoratoare, apoi toată voința i se spulberă, azvârli pe pat cuțitul și se aruncă asupra ei. Însă ea se închise ca o scoică și se rostogoli într-o parte, bărbatul făcu întocmai înșfăcând la iuțeală arma, înainte ca ea să o ajungă; dar nu spre cuțit se deplasase ea, ci-i făcuse loc și acum stătea întinsă, urmărindu-l cum ședea încordat, în genunchi, în mijlocul patului, cu lama strălucitoare ridicată asupra ei, un alt falus îndreptat spre ea.

Ca trezită dintr-un vis, femeia clătină liniștită din cap, dându-i de înțeles să lase cuțitul deoparte, să se întindă lângă ea.

— Nu e nici o grabă, șopti ea molcom, știind că nu avea cum să-i înțeleagă cuvintele, ci numai gesturile. Așează-te aici, îi arătă ea pe cearșaf, alături. Nu, nu..., ușor, încet, îi arătă iar. Sărută-mă... nu, nu atât de brutal... Delicat...

Îl făcu să priceapă tot ce dorea ea și ce dorea și el de altfel, atingându-se, apropiindu-se și depărtându-se, stăvilind patima în ei, până ce amândoi simțiră că le clocotește sângele în vine, apoi, când, în sfârșit, atinseră piscul, ea simți cum explodează, purtându-l și pe el dincolo de pragul fericirii și apoi se prăbușesc în abisul unei uriașe plăceri ce le sorbi toată vloga. Când reuși să-și tragă sufletul și să vadă și să audă ce se întâmplă în jur, muzica încă răsuna undeva, departe. Nici un zvon de primejdie, ci numai suflarea lui gâfâită. Trupurile lor ușoare, îngemănate perfect. Păreau că fuseseră născute să se contopească astfel. Asta era ceea ce o uimea pe ea cel mai tare – cum de se potriveau perfect corpurile lor! Și cum și din ce pricină atinsese ea acea stare de extaz.

Bărbatul încercă să se tragă înapoi. Nu, nu-l lăsa să se depărteze, se grăbiră să șoptească vocile dinlăuntrul ei. Ține-l lângă tine, nu-l lăsa să se miște de lângă tine. Primejdia încă n-a trecut, veghează, urmează-ți întocmai planul... Așa că îl înlănțui și mai strâns cu brațele. Dormiră alături cam o oră, iar când Angélique se trezi, el încă era cufundat în somn adânc, respirând ușor, cu chipul lui tânăr destins, cu o mână încheștată pe mânerul armei, iar cu cealaltă pe crucea ei, pe care el o purta la gât atât de firesc. Primul dar din viața

mea, cum i-a spus maman, pe care mi l-au pus la gât în prima zi când m-am născut și de atunci nu m-am mai despărțit de cruciulița asta niciodată: numai lanțul a fost schimbat. E cruciulița lui acum? A mea? A noastră?

El deschise ochii și un fior o străbătu. Pentru o clipă el nu-și dădu seama unde se află, dacă nu cumva visa, apoi o văzu pe ea, tot frumoasă, tot ispititoare, încă alături de el, privindu-l și surâzând în felul acela ciudat, misterios, care îl fermeca. Ca în transă, întinse mâna spre ea, iar femeia îi răspunse dezmiardării. După care se contopiră iar în îmbrățișare, însă de data aceasta fără grabă, fără mânie, ci ca o lungă stare de vis și voluptate. După aceea, abia dezmeticit, el ar fi voit să-i mărturisească și ei cât de imens se simțise când atinsese Norii și Ploaia și cât de mult o admira și voia să-i mulțumească pentru tot..., copleșit de tristețe însă, că tocmai el trebuia să-i curme firul vieții, al acestei vieți. Însă se mai alina gândindu-se că și moartea lui era foarte aproape. Iar acum, datorită ei, putea muri împăcat, căci sacrificarea ei sfințea marea și dreapta cauză sonno-joi.

Da, își zise el, străluminat dintr-o dată, pentru un astfel de dar al fericirii pot și eu să o răsplătesc printr-un dar asemănător, o ofrandă de samurai: dăruindu-i o moarte demnă de un samurai, fără țipete de groază, fără durere. Să treacă pragul morții într-o clipă.

Acum vie, acum moartă. De ce nu? Și deplin împăcat cu sine, cu mâna strânsă pe mânerul cuțitului, își mai îngădui încă o dată să se afunde în liniștea somnului netulburat de nici un vis. Ea îl atinse cu degetele. El se trezi instantaneu, în alertă, cu mâna încleștată pe cuțit. Observă că ea îi făcea semn spre geamul acoperit de draperie și apărât de obloanele de lemn. Angélique își duse degetul la buze. Afară se auziră un fluierat și pași ce se apropiau. Apoi trecură și se stinseră în depărtare.

Ea răsuflă ușurată, apoi se strânse lângă el și se cuibări la pieptul lui, sărutându-l, după care, atât de fericită, îi arătă ceasul de pe noptieră: era ora patru și șaisprezece minute dimineța. După aceea îi făcu iar semn spre fereastră. Coborî din pat ușor și, prin semne, îi dădu de înțeles că trebuia să se îmbrace și să plece chiar acum, apoi să se întoarcă iar la căderea nopții, atunci ferestrele nu aveau să mai fie cu obloanele trase. El însă clătină din cap, refuzând, prefăcându-se că vrea să o necăjească, să se joace, iar femeia alergă degrabă înapoi, încântându-l cu frumusețea ei, cum îngenunchea lângă pat, rugătoare, șoptind întruna:

— Te rog..., te rog...

Tot sufletul se răsuci în el: nu văzuse în viața lui o astfel de expresie pe chipul unei femei, iar acea patimă pe care i-o dăruise ea depășea puterea lui de înțelegere... Nici un cuvânt de dragoste. Nu

exista în japoneză. Se cutremură, însă nu-și schimbă decizia. Dar nu-i era prea greu să se prefacă și el că este de acord cu vrerea ei, că acceptă să plece atunci și să se întoarcă iar la căderea nopții. În timp ce se îmbrăca, ea rămase tot timpul alături, ajutându-l să-și pună veșmintele, nevoind parcă să-l lase să se ducă încă, dorindu-i apropierea. Cu un deget la buze, ca un gest de copil, dădu perdelele în lături, deschise neauzit fereastra, desferecă obloanele și se uită afară. Aerul era proaspăt și răcoros. Mijeau zorile. Cerul era brăzdat de nori, iar marea liniștită. Nici un semn de primejdie nu se zărea de nicăieri, nu se auzea nimic, decât foșnetul calm al valurilor ce dezmiardau plaja. Pe Strada Mare numai câteva dăre subțirele de fum aminteau de incendiul de cu seară. Nimeni nu era prin preajmă. Colonia întreagă era cufundată în somn adânc, netulburat.

Se apropie de ea, pe la spate și își dădu seama că acela era cel mai potrivit moment pentru a o ucide. Mâna i se încleștă cu putere pe mânerul cuțitului, ridică lama ucigașă... Însă nu lovi, hotărârea i se spulberă pentru că exact în acea clipă ea se întoarse, tandră și îngrijorată pentru viața lui, iar dorința din el încă nu se stinsese cu totul, ci tot îi mai stăruia în minte, ațâțându-l. Ea îl sărută repede, apoi se aplecă iar peste pervaz și se uită degrabă în stânga și în dreapta, ca să fie sigură că nu este nici un pericol.

— Nu, nu încă, murmură ea temătoare, înlănțuindu-l iar cu brațele, făcându-l să mai aștepte.

Apoi, când se convingse că e momentul potrivit, se întoarse spre el, îl sărută din nou și îl îndemnă să se grăbească. El păși neauzit peste marginea ferestrei, ca vrăjit.

Când îl văzu ajuns în grădină, departe de ea, Angélique trânti cu putere obloanele, le blocă la iuțeală și țipătul ei disperat sfâșie noaptea adâncă:

— Ajutooor!...

Ori încremeni. Însă numai pentru o clipă. Orbit de furie, se repezi iar la obloane, încercând să le sfărâme, înnebunit de mânie că fusese înșelat în halul acela, scos din minți de țipetele ce nu se mai potoleau ale femeii. Degetele lui însângerate, prefăcute parcă în gheare, reușiră să desprindă un oblon, aproape smulgându-l din țâțâni. Însă exact atunci, primul soldat francez care auzise strigătul, dădu colțul, cu pușca pregătită. Ori îl zări și el, fu mai iute, scoase pistolul și apăsă pe trăgaci, însă dădu greș cu gloanțele de pe ambele țevi, pentru că nu mai ținuse niciodată în mână o armă de foc. Gloanțele ricoșară în zidărie, apoi se pierdură țiind în întuneric. Însă santinela nu rată nici primul, nici al doilea, nici al treilea foc. În camera ei, Angélique își acoperise urechile cu mâinile, trecând de la extaz la disperare, neștiind ce să mai creadă, ce să mai facă, dacă râdea sau plângea. Nu mai știa decât că izbutise să scape. Acum era în deplină siguranță și se

răzbunase, în vreme ce vocile cele înțelepte dinlăuntru ei jubilau: Ai câștigat, ai reușit... Ai fost minunată... Ai făcut tot ce trebuia, ai urmat întocmai planul ticluit... Gata, s-a sfârșit, acum ești salvată, ești în siguranță, ai scăpat de el pentru totdeauna! Am scăpat? bâigui ea năucită. A, sigur că da, ai scăpat de tot, el e mort de-acum, pentru toate trebuie să plătești, dar nu-ți fie frică, nu mai ai de ce te teme... Ce preț să plătesc? Pentru ce... Vai de mine! Doamne preasfinte! Am uitat de cruce. El are crucea mea la gât! îngăimă ea speriată.

În vreme ce afară sporea zarva ca și bățiile puternice din ușa ei, Angélique începu să tremure din toate încheieturile. Nestăpânit.

Vineri, 9 noiembrie

În acea după-amiază, nava Majestății Sale britanice *Pearl*, se întoarse de la Yedo, cu toate pânzele sus și se pregăti să înceapă manevrele de ancorare la geamandura proprie în aglomeratul port al Yokohamei. De departe se zărea steagul cu blazonul lui Sir William în vârful catargului și fanioanele care ordonau venirea imediată a bărcii de comandant, ceea ce nu mai era necesar, de vreme ce aceasta, însoțită de cuterul cu aburi al firmei Struan pornise în întâmpinare, iar Jamie McFay stătea nerăbdător la prova. Toți cei de pe cheu urmăreau nava *Pearl*, să vadă dacă într-adevăr căpitanul ei se ridica la înălțimea aroganței lui, căci vântul era nestatornic, iar viteza cu care se îndrepta nava spre port făcea ca manevrele de acostare să fie foarte dificile. Valul de pupă era înalt, marea destul de liniștită. În ultima clipă, nava făcu o voltă în vânt și rămase pe loc, legănându-se, cu bompresul îndreptat perfect spre geamandură. Îndată, marinari îmbrăcați în uniforme dichisite aruncară odgoane în jurul geamandurii și asigurară nava, în vreme ce toți ceilalți se repeziră degrabă să strângă velatura.

Ei, nu se descurcă rău deloc! își zise Jamie cu mândrie, apoi strigă spre cei de pe cuterul cu aburi:

— Cu toată viteza înainte! Trageți chiar lângă *Pearl*!

Ținea cu tot dinadinsul să fie primul la pasarelă, ca să-l întâmpine pe Sir William, pentru că așa îi ordonase Malcolm:

— Hai, grăbește-te o dată, Tinker, ce mama dracu'!

— 'Nțeles, să trăiți! răspunse timonierul, răsând cu gura lui știrbă până la urechi și-i dădu drumul cu toată viteza înainte.

Era un marinar hârșit, cu coadă căruntă pe spate, tatuat, care îmbătrânise ca șef de echipaj pe unul din clipele lor. Trecu îndată la un fir de păr de cuterul cu opt vâslași al lui Sir William, spre marele necaz al celor de la bordul acestuia, scuipă într-o parte zeama de mahorcă, foarte mândru de el, le arată ce le face el la toți, ridicându-și cu voioșie degetul mijlociu de la mână, apoi ocupă locul de acostare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Jamie sări iute pe pasarelă. Pe puntea principală își scoase pălăria în fața unui ofițer, un aspirant tinerel, cu figură plăcută.

— Cer permisiunea să urc la bord cu un mesaj pentru Sir William. Ofițerul îl salută și el.

— Desigur, sir.

— Ei, ce dracu' s-a mai întâmplat, ce se mai aude acum pe-aici? strigă de sus, de pe dunetă, ministrul.

Alături de el stăteau Phillip Tyrer și căpitanul Marlowe.

— Iertați-mă, sir, dar în colonie se pare că este un început de

zaveră, iar domnul Struan a considerat că ar fi bine să vă dau câteva detalii despre asta.

— Puteți discuta la mine în cabină, Sir William, se oferi Marlowe, îndatoritor.

— Mulțumesc. Dar ar fi mai bine să vii și tu acolo. La urma urmei ești amiral însărcinat cu apărarea navală, chiar dacă numai temporar.

Marlowe râse, amuzat.

— În orice caz, sir, nu mi-ar plăcea să mă bucur măcar de salariu, dacă nu de rangul ăsta, oricât de temporar ar fi el.

— Ei, parcă n-am vrea toți să facem la fel! Hai, Phillip, vino și tu!

Îl urmară toți în cabina comandantului. Marlowe rămase ultimul și, înainte de a părăsi puntea, îi făcu semn secundului:

— Să se ridice presiunea aburului în cazane, să se curețe toate tunurile, să se ungă, să fie pregătite. Toți artileriștii la posturi!

În cabina strâmtă, austeră, cu o cușetă, o masă a hărților și closet separat, se așezară toți, cum putură mai bine.

— Ei, Jamie, ce vești mi-aduci?...

— Mai întâi, Sir William, tai-panul și toți ceilalți neguțători țin să vă felicite din tot sufletul pentru succesul tratativelor.

— Mulțumesc. Ce se aude cu răscoala aia?

— Am avut niște necazuri pe-aici. Azi dimineată, devreme, un japonez a încercat să pătrundă în camera lui Angélique, de la Legația franceză, iar santinelele l-au împușcat, mortal. Doctorul Hoag și doctorul Babcott au...

— Sfinte Isuse, dar ea a pățit ceva? E rănită?

Spre marea lor ușurare, Jamie clătină din cap:

— Nu, sir, spune că ea l-a auzit umblând la obloane și a început să țipe și nenorocitul ăla...

— Înseamnă că într-adevăr a fost cineva și data trecută! izbucni Tyrer. Deci n-a fost numai vântul care zgâlțâia obloanele!

— Așa credem, recunosc Jamie, apoi schimbă vorba. Babcott și Hoag au fost chemați de urgență. Biata de ea se afla în stare de șoc. Nu era rănită, dar, v-am zis, era în stare de șoc, tremura din toate încheieturile. Au cercetat și mortul și imediat Hoag și-a dat seama că este același tâlhar care a acționat și la Kanagawa...

Phillip Tyrer rămase cu gura căscată, iar Marlowe îi aruncă o privire rapidă, plină de înțeles.

— ...și noi bănuim că tot el a fost și unul dintre asasinii lui Canterbury, același care a fost la Legația noastră din Kanagawa și pe care căpitanul Marlowe și Pallidar au încercat să-l prindă.

— Fir'aș eu să fiu! izbucni Sir William, uitându-se la Tyrer, care se făcuse alb la față ca varul. Crezi c-ai putea să-l recunoști, Phillip?

— Nu știu, nu cred. S-ar putea să-l recunoască Malcolm, nu știu...

Mintea lui Sir William începu să cântărească imediat consecințele.

Dacă într-adevăr cel ucis era același pe care-l bănuiau ei, iar acum era mort, ca și celălalt asasin, atunci în ce măsură influența acest fapt recompensa pe care o pretinseseră ei?

— La Legația franceză zici? Mă mir că l-au nimerit pe nemernic. De obicei paza la ei este sub orice critică, iar trăgătorii lor parcă au orbul găinilor. Bine-bine, dar ce căuta el acolo, o urmărea pe fată sau de ce?

— Nici noi nu știm, sir. Se pare că, pe deasupra mai era și catolic... Purta o cruce la gât. Ce...

— Auzi, ce ciudățenie! Dar... dar ia stai puțin, ce făcea Angélique acolo? Din câte știam eu, se mutase înapoi la Struan.

— Așa este, însă apartamentul ei a fost afectat de incendiu. Am uitat să vă spun că, după cutremur, am avut ghinionul să izbucnească un incendiu la noi în clădire și la Norbert. Și...

— A pățit cineva ceva?

— Nu, sir, slavă Domnului, și nici într-altă parte a coloniei, cel puțin din câte știm noi până acum. Francezii i-au oferit adăpost, dar...

— Iar Malcolm stătea și el acolo?

Jamie oftă, cam nervos din pricină că tot era întrerupt:

— Nu, sir, el era la noi, la reprezentanță.

— Înseamnă că nu ați avut prea multe pagube.

— Nu, sir, din fericire. Și nicăieri nu au fost prea multe stricăciuni, deși Norbert a avut ghinionul să-i ardă aproape tot etajul superior.

— Ei, asta înseamnă că îți face o mare plăcere. Deci, fata n-a pățit nimic, atacantul este mort, atunci de ce toată zarva asta?

— Păi tocmai încercam să vă explic, sir, se repezi Jamie să-i povestească, hotărât să nu se mai lase întrerupt. Câțiva țicniți din Mahalaua Bețivanilor, cu ajutorul neprecupețit al unora dintre neguțătorii noștri, încă și mai bătuți în cap, îmi pare rău că trebuie să spun asta, au decis că toți japonezii din sat sunt de vină pentru ce s-a întâmplat la Legație. Așa că în câteva ore s-au adunat într-o ceată foarte pusă pe fapte mari, care a început să zdrobească în pumni pe toți japonezii pe care i-au întâlnit în cale. Ei, asta a adunat o mulțime de samurai care clocoteau de furie, tot soiul de întăriri și de-o parte și de alta, precum și militari de-ai noștri, marinari. Așa că acum este un război cumplit, căci amândouă părțile sunt înarmate, capătă tot mai multe ajutoare și devin tot mai agresive. O parte din cavaleria noastră este deja la fața locului în frunte cu generalul, arzând de nerăbdare să pornească la atac, întocmai precum vestita trupă de cavalerie ușoară de la Balaclava.

Auzi, ce imbecili, își zise Sir William, pentru sine.

— O să cobor imediat la țarm, hotărî el.

— O să trimit un detașament de infanterie marină să vă

însoțească, sir, interveni Marlowe. Ordonanță!

— Da, să trăiți! răspunse marinarul, intrând pe ușă într-o clipă.

— Căpitanul de infanterie marină, împreună cu zece soldați și un semnalizator să fie pe puntea principală, cât mai repede cu putință! porunci el, apoi se întoarse spre Jamie. Unde anume este zavera aceea?

— La capătul de sud al satului, aproape de Țara Nimănui.

— Sir William, mă postez cu nava în apropierea coastei. Dacă întâmpinați vreun necaz, dați de știre semnalizatorului meu și puteți da poruncă să deschidem foc de baraj.

— Mulțumesc din suflet, dar mă cam îndoiesc eu că o să avem nevoie de sprijin de pe mare...

— Numai că mai este o altă problemă..., încep Jamie.

— Îmi povestești când ajungem pe cuter, îl opri ministrul, care o pornise deja spre dunetă. O să mergem cu ambarcațiunea voastră, e mai rapidă. Ne ducem direct la docul din Mahalaua Bețivanilor.

În momentul în care cuterul lui Struan o luase din loc în plină viteză, iar marinarii erau toți pe punte, la pupa, Sir William, Jamie și Tyrer stăteau comod în cabina de comandă.

— Ei, Jamie, și-acum care era cealaltă problemă?

— Este vorba despre samuraiul domnului Tyrer, Nakama, japonezul acela nu tocmai ușor de supus, urmă McFay, aruncându-i o privire scurtă lui Phillip. O ceată din mulțimea aceea s-a legat de el, însă a reușit să scape. A făcut nu știu cum rost de săbii și s-a luptat ca un leu, l-a cam ciopârțit pe unul, un australian beat, însă nu foarte rău, și probabil că i-ar fi omorât el și pe ceilalți, dacă ei n-ar fi dat bir cu fugiții. Unii dintre ei au arme de foc, așa că s-au întors să-l înfrunte cu ele și aproape că l-au nimerit, însă japonezul a reușit să se adăpostească într-o dugheană din sat, unde noi credem că are niște ajutoare, probabil tot samurai... Iar împrejurul șandramalei s-a strâns acum o duzină de nebuni care vor neapărat să-l linșeze.

Sir William rămase cu gura căscată de uimire și furie.

— Cum? Un linșaj? În zona mea de jurisdicție?

— Da, sir. Am tot încercat să-i fac să-l lase-n pace, dar mi-au zis o las baltă că ei n-au de gând să-l lase să le scape. La început, Nakama n-a avut prea mare vină, Sir William. L-am văzut eu mergând liniștit pe Strada Mare, fără să se lege de nimeni, de-asta sunt sigur.

— Bine, hotărî Sir William, categoric. Din fericire, legea noastră este aceeași și pentru bogați, și pentru săraci, deci pentru toți cei care se află sub protecția noastră. Dacă va fi el linșat, noi o să dăm ordin să fie linșați cei care îl spânzură. Eu unul sunt sătul până-n gât de toată Mahalaua Bețivanilor și de toate idioțeniile lor. Până ce-o să ajungă aici trupele acelea de poliție, de la Londra, o să înființăm noi aici niște garzi de ordine, o poliție. Iar eu o să fiu Șeful acestei poliții. Jamie, te

voi numi temporar adjunct, ca și pe Norbert, de altfel... Tot temporar.

— Nici în ruptul capului, Sir Will...

— Bun, atunci Norbert o să fie numai el ajutor de șerif, zâmbi dulce ministrul.

— Lua-l-ar dracii să-l ia, foarte bine, spuse Jamie, fără să fie mulțumit defel, pentru că știa că pentru slujba aceea nu avea nici un fel de recompensă. Norbert spuneți? Apropo de el, ați auzit despre conflictul lui cu tai-panul?

— Ce-i cu ei?

Jamie le spuse despre cearta lor și despre posibilul duel.

— Deja cota pariurilor a ajuns de cinci la unu. Toți sunt siguri că într-o bună dimineață unul din ei o să fie găsit rece, bun de-nmormântat.

Sir William ridică ochii în tavan, oftând și rosti, foarte îngrijorat:

— Lipsesc și eu trei zile și când mă întorc, totul e cu fundu-n sus!

Rămase o clipă pe gânduri.

— Phillip, să le transmiți din partea mea că le poruncesc să fie mâine, la prima oră, la mine la birou! – după aceea, tonul neutru al vocii se schimbă dintr-o dată, iar ceilalți rămaseră uluiți de veninul din glasul lui: Avertizează-i pe amândoi, dinainte, că ar fi cel mai înțelept și pentru unul și pentru celălalt, să asculte sfatul meu și să se supună blândeii mele povețe. Timonier! Dă-i dracului bătaie, pentru numele Domnului, parcă suntem la înmormântare!

— Da, să trăiți!...

— Mi-ai adus cumva servieta, Phillip?

— Da, sir.

Tyrer îi mulțumi lui Dumnezeu că-i dăduse prin minte la vreme să-i care geanta cu el.

Hiraga privea prin crăpăturile ușii baricadate, de la magazinul lui shoya, unde se adăpostise. Afară se adunase o mulțime de oameni înfuriați, care strigau cât îi ținea gura, înarmați cu pistoale și muschete. Sudoarea îi curgea șiroaie pe față. Furia îl înăbușea și era și înfricoșat pentru viața lui, chiar dacă încerca să ascundă asta în fața celorlalți. Spatele cămășii îi era îmbibat de sânge de la o rană destul de ușoară, pe care o căpătase în lupta cu netrebnicii de gai-jini. Își aruncase cât colo redingota, în clipa în care intrase în acea casă, ca să înșface degrabă câteva spade, să se apere. Shoya stătea lângă el, grozav de nervos, doar cu un harpon de pește în mână, pentru că numai samuraii aveau dreptul să poarte arme asupra lor și asta sub pedeapsa cu moartea.

Alături de el fusese asediat acolo și un cărunt ashigari (infanterist), care îl privea pe Hiraga cu mare admirație și nedumerire în același timp. Admira iscusința lui Hiraga în luptă și faptul că, fără

îndoială, acesta era shishi, însă era și foarte nedumerit văzându-l îmbrăcat în straie de gai-jin și tuns precum scârbavnicii venetici, în mijlocul cărora se părea că-și face veacul. Atunci de ce era el ținta celui atac neîntemeiat? Împuții ăștia de gai-jini! ocăra el în gând. Fac atâta zarvă pentru un baka de ronin care a încercat să fure și el câte ceva, acolo. Bineînțeles că viermele ăla era un amărât de ronin, un nenorocit de hoț, nicidecum nu voia să intre înăuntru pentru femeie. Care om civilizată de pe lumea asta și-ar dori o femeie de-a lor? Și după aceea, tâlharul a fost omorât, așa cum i se și cuvenea pentru ticăloșia lui. Nimeni n-a pățit nimic din pricina asta... Atunci de ce atâta ură și suferință? Baka de gai-jini!

— Nu e vreo ieșire și prin spate? Întrebă el cu voce tare.

Shoya clătină din cap că nu, negru la față de supărare. Pentru prima dată se iscase un astfel de tăvăno în care să se amestece atâția gai-jini, parcă scoși din minți de furie. Iar el era vârat în toate acestea până peste cap. Nu el îl lăsase pe shishi să se aciuiască acolo? Chiar și nebunul acela de ronin fusese la el în casă, iar el nu-i raportase pe nici unul, după cum era obligat prin lege să facă. Nu numai pe ei, ci trebuia să anunțe pe orice străin ce trecea prin casa lui.

— Din cauza asta o să ne cerceteze cei de la Bakufu, se văicărea nevastă-sa cu o oră în urmă. O să ne ducă legați în fața lor ca să depunem mărturie. Trupele lor de intervenție sunt încă aici, stau în cazărmi. Și noi o să pierdem tot ce-am agonisit și pe deasupra și capetele noastre proaste. *Namu Amida Butsu!*

Ea, împreună cu fiica lor cea mai mare, tocmai cumpărau niște legume pentru masă, din piață, când prima ceată de furioși năvălise în sat, răcnind din răputeri tot felul de amenințări, răsturnând coșurile cu verdeață, lovindu-i și alungându-i pe vânzătorii care fugiseră îndată, cât îi ținuseră picioarele, pe la casele lor, să se ascundă.

— Iertare, stăpâne, băigui shoya, înspăimântat. Suntem înconjurați din toate părțile. Mai sunt gai-jini și pe strada din spate.

În afară de cei zece-cincisprezece întărâțați care atacau casa, cea mai mare parte din populația coloniei se strânsese de o parte și de alta a Țării Nimănui, așteptând. Majoritatea veniseră la început ca orice gură-cască, însă curând fuseseră asmuțiți și ei de scandalagii care voiau răzbunare cu orice preț. În spatele lor, pe ulița satului, erau postați douăzeci de samurai de la Poarta de Nord, care păzeau localitatea. În față, se aflau în poziție de luptă samurailor de la Poarta de Sud. Nici unul dintre aceștia nu scosese încă săbiile din teacă, însă toți stăteau cu mâna pe mânerul lor, în frunte cu ofițerii. La fel și trupele cu care erau gata să se înfrunte. Se așezară în poziție de luptă câteva zeci de cavaleriști, cu armele pregătite, așteptând numai ordinele generalului. Toți păreau foarte încrezători în forțele lor, vociferau și fremătau de colo-colo, arzând de nerăbdare să înceapă

lupta. Din nou, mai-marele samurailor strigă acoperind zgomotul acela infernal că gai-jinii trebuie să se împrăştie numaidecât, iar generalul strigă şi el iar, foarte hotărât, susţinut de un cor de glasuri, că samurarii trebuie să se risipească pe dată. Însă nici unii, nici ceilalţi nu înţelesesă sau nu voiră să înţeleagă.

Hiraga nu-l auzi decât pe general, printre toate vocile acelea ce îi dădeau dreptate sau protestau. Ce nebun, îşi zise el, clocotind de mânie. Dar oricum, nu-i nici pe departe atât de ieşit din minţi precum turbatul acela de Ori! Bine că e mort, foarte bine că-i mort! Ce prostie, auzi, să facă el ce a făcut, fără nici un rost, pentru că n-a izbutit decât să producă necazuri altora! Ce prostie! Ar fi trebuit să-l ucid eu atunci când l-am prins purtând la gât crucea ei... sau atunci când l-am avut în mână, în tunel!

Când şipetele femeii spulberaseră liniştea nopţii, apoi urmaseră îndată împuşcăturile, el şi Akimoto stăteau pitiţi pe străduţa de lângă reprezentanţa Struan, aşteptând încordaţi să apară Ori, sperând că or să-l prindă acolo. N-o văzuseră pe Angélique plecând spre Legaţie, aşa că bănuiseră că Ori se afla pe undeva prin preajmă, poate chiar în clădirea Nobilei Case. În toată zarva care urmase apoi, se alăturaseră şi ei mulţimii de oameni pe jumătate îmbrăcaţi, treziţi de zgomotele acelea, şi trecuseră neobservaţi, aşa cum erau în haine de rând. Uluiţi, Hiraga şi Akimoto îi văzuseră pe cei doi doctori sosind şi apoi, nu după multă vreme, cadavrul lui Ori fusese tras la lumină. Pe dată, Hiraga îi făcuse semn lui Akimoto şi se pierduseră repede în noapte, plini de furie. În clipa când ajunseseră în ascunzătoarea lor din sat, Hiraga izbucnise:

— Fie ca netrebnicul acela de Ori să se reîncarneze ca un spurcat de gai-jin, nu ca samurai! Toată prostia lui o să pună doar paie pe foc, pentru nimica! Strecoară-te cum poţi până în Yoshiwara, ia-o prin tunel şi ascunde-te bine, până ce îţi trimit eu vorbă să te întorci sau o să vin să te iau.

— Şi tu ce faci?

— Eu sunt de-al lor acum, nu? spusese Hiraga, zâmbind viclean. Taira este protectorul meu, ca şi căpetenia gai-jinilor, care ştie asta. Deci toţi cunosc lucrul ăsta şi eu sunt în afară de orice primejdie.

Însă tare m-am mai înşelat, îşi zise el acum, cu amărăciune, în vreme ce toţi cei de afară se înverşunau tot mai mult.

Cu câteva ore în urmă, când nava *Pearl* tocmai apărea la orizont, el părăsise satul şi o luase pe Strada Mare, îndreptându-se către Legaţia britanică, să-i dea lui Tyrer o întreagă listă cu fraze uzuale, pe care acesta i le ceruse înainte de a pleca. Mergea cufundat în gândurile lui, grozav de curios să afle mai întâi ce se petrecuse la întâlnirea de la Yedo, când câţiva gai-jini, cu feţe schimonosite de mânie, îl treziseră la crunta realitate.

— Hei, ia uite-l pe gălbejitul ăsta al lui Tyrer...
— Nu-i samuraiul care...
— Măi, maimuțoiule, hei, tu, samurai, heya...
— Seamănă ca două picături de apă cu bestia ailaltă...
— Hopa, păi chiar că ar fi ceva..., cam același fel de tunsoare...
— Ia să te-nvățăm noi și pe tine să nu te mai dai la femeile noastre!

Fără să mai stea pe gânduri, dintr-o dată, unul îl pocnise pe la spate, lăsându-l lat la pământ. Pălăria i se rostogolise cât colo, iar unul dintre gai-jini o călcă în picioare în mijlocul străzii pline de noroi, spre hazul tuturor. Apoi începuseră să dea cu picioarele în el, care mai de care, îmbrâncindu-l de la unul la celălalt, înghiontindu-se între ei, să apuce fiecare să dea măcar o dată. Hiraga prinsese atunci momentul și, avantajat de tinerețea și agerimea lui, reușise să scape, fugind cât îl țineau picioarele, urmărit cu mare greutate de atacanții săi. Din josul străzii de lângă clădirea Struan, dinspre sat, alergau gărzile de samurai din amândouă părțile, să vadă ce anume se întâmpla. Câțiva necunoscuți îi blocau drumul spre locul unde își ascunsese el pistolul, așa că o zbughise drept în dugheana lui shoya, înșfăcase câteva spade care îi erau mai la îndemână și se întorsese spre inamici. Atacul lui îndârjit îi uluise pe aceștia și se împrăstiaseră degrabă. Trei dintre ei căzuseră la pământ, unul rănit destul de rău, iar ceilalți se ridicaseră și dăduseră bir cu fugiții. Undeva, din josul străzii, cineva trăsese un foc de mușchetă spre el, dar glonțul trecuse fără să-l atingă. Însă tot mai mulți bărbați înarmați cu pistoale începuseră să se strângă, iar în învălmășeala aceea de samurai și gai-jini, el și ashigari reușiseră să se retragă iar în prăvălie.

Cei trei, Hiraga, ashigari și shoya se aruncară la pământ, în timp ce un glonte le zbură pe deasupra capetelor și făcu țandări un vas ornamental de porțelan. Din camerele din spatele casei se auzi plânsetul înfricoșat al unui copil, însă imediat fu înăbușit. Afară, focurile de armă se întetiră. Lunkchurch, înverșunat și înfierbântat ca de obicei de sticla de brandy de după-amiază, începu să răcnească:

— Să-i ardem ca pe șobolani! Să le dăm foc tâlharilor!

— Ce, ți-ai ieșit din toate mințile? Păi tot Yokopoko poate să se aprindă de la...

— Îi frig ca pe șoareci, pe Dumnezeu' meu! Care ai vr'un chibrit?

Când cuterul lui Struan trase la cheul de la marginea Mahalalei Bețivanilor, toată lumea se repezi într-acolo. Mica piațetă se umplu îndată, iar un șir de infanteriști marini se aliniară la marginea docului. În fața lor se zărea un rând de samurai, în fața lor mulțimea înfuriată. Și atunci, pe loc, căpitanul de infanterie marină puse planul în aplicare. La ordinul lui, soldații se așezară în poziție de luptă. Formară deci un triunghi, cu vârful înainte, cu puștile pregătite și o porniră

astfel printre cele două părți combatante, amenințând să străpungă zidul alcătuit din locuitorii Mahalalei Bețivanilor. Însăpăimântați, oamenii se dădură în lături, strigând revoltați și îndârjiți. Tyrer se grăbi să se apropie de samuraiul la fel de speriat de apariția neașteptată a trupelor de infanteriști disciplinați. Englezul se înclină, respectuos, și îi spuse în japoneză:

— Vă rog, domnule ofițer, toți oamenii aici să rămână la loc. Vă rog la dumneavoastră să salutați pe stăpân al meu, stăpânul tuturor gai-jini.

După obicei, ca un mecanism ce se mișcă fără voia lui, samuraiul descumpănit făcu și el o plecăciune în fața lui Tyrer, care tocmai își îndrepta spatele. Sir William, stacojiu la față de efortul neobișnuit pentru el de a fi făcut un tur de forță până acolo, se opri locului pentru câteva momente și îl privi drept în ochi pe căpetenia samurailor. Pe dată, Phillip Tyrer făcu o reverență largă în fața ministrului, strigând poruncitor în japoneză:

— Salutați!

Căpetenia samurailor, împreună cu toți oamenii lui se supuseră, iar Sir William făcu și el o reverență. De-acum samurarii reveniseră la ordine. După aceea, Sir William se întoarse și merse mai departe, în urma formației de infanteriști, care câștiga tot mai mult teren, în vreme ce scandalagii care rămăneau prea aproape de puștile armate ale soldaților erau împinși deoparte, fără cruțare.

— Dați-vă înapoi. Înapoi! înapoi! striga tânărul căpitan, simțind cum i se urcă sângele la cap de furie.

Stătea chiar în spatele celor ce înaintau printre primii și, când observă că mulțimea nu făcea loc îndeajuns de repede ca ei să treacă în voie, ordonă, fără să stea pe gânduri:

— Baioneta la armă!

Toți ca unul, infanteriștii marini se dădură înapoi doi pași, fixară baionetele la capetele armelor, le ridicară la nivelul pieptului, îndreptându-le spre mulțime, își aleseră din ochi câte o țintă vie, ca și cum ar fi devenit dintr-o dată un mecanism ucigător, neiertător, după cum li se și dusesse vestea în toată lumea.

— Pregătiți-vă de atac!

Sir William, Tyrer și McFay rămaseră cu răsuflarea tăiată de emoție. Ca de altfel toți ceilalți. Se lăsă o liniște mormântală. După care diavolul acela al urii, care se părea că intrase în mulțime, se spulberă ca și când n-ar fi fost. Și toți cei de față redevenită niște oameni fără de căpătâi, ce se risipiră ca iepurii care încotro, să-și scape pielea. Dar tânărul căpitan nu se opri aici.

— Cu arma în mână, după mine!

În fruntea soldaților săi, o porni în fugă spre sat, unde adunătura pestriță de negustori, soldați, cavaleriști și samurai erau încă gata să

se înfrunte, fără să știe că sosise ministrul și infanteria marină. Din nou, soldații se aliniază în formație de luptă, însă, după ce trecură de mulțimea gălăgioasă, îl auziră pe generalul de cavalerie răcnind:

— Pentru ultima dată vă ordon să ieșiți afară sau vă arunc eu cât colo!...

Glasul acestuia însă se pierdu într-un cor de voci furioase. Adunătura aceea era pe punctul de a exploda în orice clipă. Și atunci, căpitanul de infanterie marină hotărî că nu mai avea vreme de pierdut:

— Pe loc, stai! Tir deasupra capetelor! Foooc!

Salva bubui dintr-o dată, asurzitoare, iar toți cei de față se întoarseră către noii-veniți, inclusiv cavaleriștii. Toți se învârtiră iute pe călcâie, speriați, sau se trântiră la pământ, ferindu-se, în vreme ce Sir William, roșu de furie, păși apăsător printre șirurile de soldați, întâmpinat de o tăcere apăsătoare. Mai încolo, pe stradă, Lunkchurch și tovarășii lui încremeniseră pe loc, primul cu o cârpă aprinsă în mână, pregătit să o arunce. O altă zdreanță în flăcări ajunsese deja pe veranda de lemn, împrăștiind focul pe tot peretele uscat. Când dădură însă cu ochii de Sir William și de pușcașii marini, se risipiră într-o clipă pe străduțele lăturalnice, grăbindu-se să ajungă, care cum putea, acasă. Toți rămăseseră cu ochii ațintiți asupra ministrului. Acesta își așează pălăria elegantă, foarte impunătoare, mai bine pe cap și scoase din buzunar o hârtie și rosti, cu voce tare și răspicată:

— Dau citire Hotărârii Majestății Sale cu privire la răzvrătire: „Dacă o astfel de adunare neautorizată nu se va risipi în bună liniște și cât mai repede cu putință, orice bărbat, femeie sau copil este pasibil de arestare, conform legii și...”

Următoarele lui cuvinte se pierdură în potopul de proteste și înjurături însă, pe dată, mulțimea începu să se împrăștie. Hotărârea cu privire la răzvrătire, adoptată în 1715, fusese promulgată de Parlamentul Britanic după Rebeliunea Iacobiților, care numai prin forță fusese stăvilită și înăbușită. Noua lege avea ca scop oprirea oricărei întruniri neautorizate încă de la bun început. Prin actul respectiv, se garanta dreptul oricărui magistrat sau judecător de pace, precum și datoria acestora de a da citire documentului respectiv în cazul în care se strâneau într-un loc public mai mult de douăzeci de persoane care prezentau o amenințare la adresa ordinii și liniștii imperiului, iar obligația revoltaților era să asculte și să se supună prevederilor acestei legi. Cei care nu voiau să se supună, în decurs de patruzeci și cinci de minute, erau pasibili de arestare, închisoare sau, dacă li se dovedea vinovăția, chiar de pedeapsa cu moartea sau pușcăriia pe viață, fără a mai avea șanse de grațiere decât dacă binevoia Majestatea Sa.

Însă Sir William nici nu avu nevoie să termine de citit hotărârea,

pentru că strada se goli de îndată. Nu mai rămaseră acolo decât soldații, generalul și samurarii.

— Phillip, discută tu cu ei, spune-le să se întoarcă la posturile lor, te rog.

Îl privi pe Tyrer cum se apropie de căpetenia samurailor, îl salută, iar acesta îi răspunde întocmai. Phillip este un tânăr de ispravă, își spusese Sir William, mulțumit, apoi se întoarse spre general, privindu-l tăios. Acesta se făcuse roșu ca racul la față și asuda ca o fântână.

— 'Neața, Thomas.

— 'Nă dimineța, sir, îl salută generalul, cu un rest de curaj, însă mai mult de ochii soldaților.

Sir William nu-și ridică pălăria când îi dădu binețe. Bătrân și tămpit, îl ocări el în gând.

— Plăcută zi pentru toată lumea, așa-i? îl ironiză el, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Eu nu vreau decât să-ți sugerez să dai drumul oamenilor la treburile lor.

Generalul nu scoase o vorbă, ci numai îi făcu semn ofițerului de cavalerie care, în sufletul lui, era mai mult decât bucuros că venise ministrul, știind sigur că de data aceea japonezii nu erau de vină, ci mai degrabă ar fi trebuit să-i calce sub copite pe nespălații de negustori și încurcă-lume. Ce bandă de descreierați și lepădături fără nici o lege! îi blestemă el în gând.

— Sergent! strigă la rândul lui. Toți soldații să se întoarcă la cazarmă! Acum!

Ostașii începură să se strângă în coloană. Tyrer făcu iar o ultimă plecăciune respectuoasă în fața căpeteniei samurailor, foarte mândru de cum reușise el să se descurce întru totul, apoi îi urmări cu privirea pe cavaleriști cum se îndreptau spre unitate, îndemnându-și caii în buiestru, spre Poarta de Nord.

— Frumos spectacol, fir-ar să fie, Phillip, bravo, te-ai descurcat strașnic! exclamă admirativ Jamie McFay.

— Zău? N-am făcut chiar mare lucru, replică Tyrer cu modestie.

Jamie se încruntă. Era ud leocă de teamă că tot o să-i treacă vreunuia prin tărtăcuță să apese pe trăgaci sau să dea cu sabia în cineva.

— De data asta era cât pe ce să iasă lată rău de tot!

Se uită apoi la Sir William, care vorbea foarte aprins cu generalul, acum încă și mai roșu la față și foarte tăcut.

— Wee Willie i-o trage pe bune idiotului ăla de bășinos bătrân! spusese McFay în șoaptă, zâmbind satisfăcut. Auzi, ce dobitoc!

— Este..., începu Tyrer, dar se opri auzind și el zarva de pe stradă.

Samurarii alergau cât îi țineau picioarele spre o prăvălie din partea de răsărit, care acum era deja cuprinsă de vâlvătaie.

— Sfinte Atotputernice, asta-i casa lui shoya! răbufni Phillip, luând-o la goană într-acolo, cu McFay după el.

Câțiva samurai se repeziseră deja pe verandă, să stingă focul, călcând lemnul aprins în picioare, în vreme ce alții se grăbeau spre cisternele cu apă și gălețile, așezate la îndemână pentru astfel de nenorociri, destul de des întâlnite. Când Tyrer și McFay ajunseră acolo, focul era aproape înăbușit. Se mai aruncară încă vreo cinci-șase găleți de apă și totul se liniști ca prin farmec. Tot peretele de afară al dughenei fusese mistuit. Înăuntru, cei doi europeni îi zăriră pe shoya și pe ashigari. Amândoi ieșiră pe verandă. Shoya îngenunche și plecă respectuos capul, iar soldatul se închină și el, murmurând mulțumiri. Spre marea uimire a lui McFay, nu se vedea nici urmă de Hiraga, cel pe care el și Tyrer îl cunoșteau ca fiind de fapt Nakama. Însă înainte ca unul dintre ei să poată deschide gura, căpetenia samurailor începu să-l întrebe pe shoya și pe ashigari.

— Cum a izbucnit focul?

— Un venetic a aruncat o cârpă aprinsă lângă peretele de lemn, stăpâne.

— Rahațiiăștia de câine turbat nu se mai potolesc o dată! să faci o plângere și să spui din ce pricină s-a iscat toată nenorocirea asta... Măine, shoya!

— Da, stăpâne, am înțeles.

Căpetenia samurailor, un bărbat de peste treizeci de ani, însemnat de vârstă, cercetă din priviri prăvălia.

— Unde-i celălalt bărbat?

— Iertare, stăpâne, nu știu despre cine vorbiți.

— Celălalt. Japonezul care a fost hăituit până aici de gai-jini! repetă samuraiul furios. Hai, răspunde o dată!

Ashigari însă făcu o plecăciune plină de respect:

— Iertare, stăpâne, dar n-a mai fost nimeni altcineva aici!

— L-am văzut eu, cu ochii mei, intrând aici... Aea săbii în mână! – se întoarce spre ostașii lui. Cine l-a mai văzut? Toți clătinară din cap, stânjeniți, căpetenia se făcu purpuriu la față de mânie. Cercetați prăvălia degrabă!

Se apucară să răstoarne totul cu susul în jos, dar nu scoaseră la iveală decât pe cei din familia lui shoya și servitorii acestuia, înspăimântați de moarte, care căzură în genunchi cu capul plecat și rămăseseră așa, tremurând de frică. Se jurară toți că nu văzuseră pe nimeni. Urmară câteva clipe de tăcere apăsătoare, apoi Tyrer și McFay rămaseră cu gura căscată de uimire văzându-l pe ofițerul samurai cum se repede ca un uliu, urlând și ocărându-i cât îl ținea gura, ca ieșit din minți. Fără să se clikească, ashigari și ceilalți soldați suportară cu stoicism furiile mai-marelui, iar sătenii se prefăcură în stane de piatră, îngenuncheați, cu frunțile lipite de pământ, sub ploaia de înjurături.

Fără veste, căpetenia se apropie de ashigari și îl plesni cu toată puterea peste față, cu dosul palmei. Omul însă își păstră firea, stând mai departe nemișcat, sub potopul de lovituri și blesteme. Atunci, ofițerul răcni o dată un ordin, iar shoya sări în picioare ca ars, încremenind locului, celălalt se repezi la el, lovindu-l ca ieșit din minți, numai peste față, în timp ce femeia și copiii lui încercau să nici nu clipească de fiecare dată când îl mai pocnea. Tot atât de neașteptat precum începuse, mai-marele samurailor se opri. Cei loviți aveau acum fețele umflate și începuseră să se învinețească. Făcură o plecăciune până la pământ. Apoi shoya îngenunche din nou. Foarte important, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ofițerul samurai răspunse la salut, făcând și el o plecăciune. Ceilalți samurai se aliniară, iar el trecu în frunte și o porniră spre Poarta de Nord. Tyrer și McFay rămaseră uitându-se după ei, fără să le vină să creadă. Când socoti el că e timpul potrivit să se ridice de jos, shoya sări în picioare, copii și nevasta lui intrară în casă, iar el începu să supravegheze reparația peretelui ars. Pe stradă, viața satului își relua cursul normal.

— Și până la urmă de ce dracu' toate astea? întrebă Jamie nedumerit.

— Habar n-am, zise Tyrer, la fel de șocat ca și celălalt de violența cu care se purtase samuraiul și de stoicismul cu care o înfruntaseră ceilalți. N-am priceput decât câte o vorbă din zece... Cred că din pricina lui Nakama. Am impresia că toți din casă au jurat că nu a fost aici.

— Da' asta-i imposibil, izbucni celălalt... Eu știu sigur că a fost aici... L-am văzut cu ochii mei, se încruntă McFay, neînțelegând. Și în afară de asta, de ce l-au suportat pe ȋicnitu! ăla fără să crănească? Doar era turbat rău de tot, nu? Iar acum uită-te și dumneata la ei cum se poartă de parcă nimic nu s-ar fi petrecut?! De ce toate astea?

— Nu știu, ridică Tyrer din umeri. Poate că o să ne lămurească Nakama. Dar un singur lucru pot să-ți spun: n-aș vrea vreodată să cad în mâinile lor!

— Bună, Angél, cum te simți?

— Bună, iubitele, mă simt..., mă simt cu mult mai bine, mulțumesc, răspunse Angélique, zâmbind cam forțat.

Struan intră în cameră și închise ușa în urma lui. Ea stătea întinsă între perne, în dormitorul de la Legația franceză. Soarele de amiază pătrundea sfielnic prin fereastra întredeschisă, iar umbra santinelei ce patrula acum în permanență în fața geamului ei se zărea trecând din vreme în vreme.

În acea dimineață, când Malcolm dăduse fuga să vadă ce i se întâmplase, șontăcând pe jumătate dezbrăcat, Angélique se opusese ferm stăruințelor de a se muta înapoi la reprezentanța Struan, pentru

că numai ea știa că, în acea seară, André Poncin avea să-i aducă medicamentul ce o putea scăpa de tot răul acela. Nu, nu o scăpa de rău, ci de orice rău de pe lume, ar fi voit ea să strige în gura mare. Da, André o să mă scape de răul pe care îl port în mine și de cel pe care l-am făcut cu bună știință.

— Oh, Mon Dieu, mă simt bine, Malcolm, și nu vreau să mă mișc nici un pas măcar din clădirea asta!

— Bine, dar te rog să nu plângi, iubita mea, nu plânge, te rog...

— Atunci lasă-mă aici, singură. Malcolm, mă simt bine, crede-mă. Sunt în deplină siguranță aici, întotdeauna am fost, iar doctor Babcott mi-a dat ceva ca să nu mai tremur așa, am dreptate, doctore?

— Așa-i Malcolm, îl asigurase Babcott. Și nu te mai îngrijora de pomană. Angélique n-a pățit nimic și când o să se trezească mai târziu, va fi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, o să vezi tu. Mai bine însă nu ai muta-o de-aici deocamdată. Și nu ai de ce te teme.

— Da' cum dracu' să nu mă îngrijorez, auzi la el!?

— Poate diseară vine înapoi la...

— Nu, nu, se împotriviase ea, cu lacrimile curgându-i șiroaie, nu diseară, poate mâine.

Slavă Domnului că ne-a lăsat lacrimile pe lume, își spunea ea, privindu-l pe-Malcolm cum se apropie degrabă, șchiopătând îngrozitor, ca să o liniștească. Știa prea bine că acea armă cerească era de neînlocuit împotriva bărbaților, pentru că, deși plânsul era socotit un semn de slăbiciune, era o platoșă de nebiruit. Struan îi zâmbea drăgăstos, însă ea observase cearcănele adânci de sub ochi, ciudate. Malcolm părea cuprins de o mare oboseală.

— Am mai trecut eu pe-aici mai devreme, dar tu dormeai, așa că n-am vrut să te deranjez.

— Tu știi că nu mă deranjezi niciodată.

Neliniștea și dragostea i se citeau atât de clar pe chipul plăcut încât ea se strădui din toate puterile să se abțină să nu urle în gura mare adevărul-adevărat.

— Nu mai fi supărat, dragul meu drag, totul o să fie minunat, în curând, promit!

El se așeză pe un scaun lângă pat și se apucă să-i povestească despre răskoala ce era cât pe ce să izbucnească și cât de repede reușise Sir William să pună ordine.

— Este un om de ispravă, în multe privințe, spuse el tare, însă în gând adăugă: însă într-alte privințe, este absolut cumplit de enervant.

Și el și Norbert Greyforth fuseseră convocați la o întrevedere în prezența guvernatorului, a doua zi dimineața. Bineînțeles că se întâlnise degrabă cu Norbert, în taină, ca să discute problema între patru ochi.

— Da' nu-i deloc treaba bășinosului ăla de Wee Willie! răbufnise

Norbert, furios. El să aibă grijă să vadă cum se descurcă acum cu japonezii ăștia și să aducă flota înapoi cât mai repede. Auzi, da' străinul ăla, tâlharul, am înțeles eu că l-ai recunoscut ca fiind unul dintre asasinii bătrânului Canterbury. Chiar era al doilea ucigaș?

— Nu, eu n-am zis așa ceva. Eu cred că era altul, deși se pare că este limpede că a fost împușcat, avea o rană la umăr. Hoag zice că este acela pe care l-a operat el la Kanagawa.

— Da' ce dracu' căuta la fereastra fetei?

— Habar n-am... E tare încurcată chestia asta... Cred că totuși nu era decât un hoț...

— Chiar că-i ciudat rău de tot. Și mai era și catolic. Da, da, ce aiureală...

Struan o văzu pe Angélique privindu-l curioasă, ca și cum ar fi așteptat să continue povestirea. Se întreabă atunci dacă ar fi momentul să discute cu ea în mod deschis. Să o întrebe ce anume credea ea despre japonez, să vorbească amândoi, poate se lămureau așa. Însă logodnica lui părea atât de fragilă și neajutorată în clipele acelea, încât se hotărî să amâne pentru altă dată. Oricum, bestia aia era în pământ de-acum și asta conta cel mai mult.

— Când o să vin iar la tine, după cină, o să-ți aduc ultimul număr din *Illustrated London News*. Este acolo un articol foarte interesant despre ultima modă londoneză...

Angélique îl asculta numai pe jumătate, abia stăpânindu-se să nu se uite mereu la ceasul de pe cămin, care măsura minutele ticăind ușurel. André îi spusese că se întoarce de la Yoshiwara pe la nouă seara și că atunci ea trebuia să aibă deja pregătită o cană mare cu ceai verde și ceva dulce de mâncare, pentru că se putea ca licoarea aceea să fie destul de rea la gust. Și îi mai trebuiau și niște prosoape. În plus, nu mai avea voie să ia nici o pilulă de dormit din cele pe care i le dăduse Babcott. Se uită totuși la ceas. Era 6,45. Ce greu trece timpul când aștepți, își zise ea, tot mai nerăbdătoare. Vocile acelea lăuntrice se treziră iar la viață. Nu fi îngrijorată, îi șopteau ele. Orele or să treacă pe nesimțite și după aceea vei scăpa de toate relele. Nu uita, Angélique, ai câștigat deja o luptă. Ai fost atât de curajoasă și de isteată și totul a mers perfect... Deci nu te mai teme de nimic, pentru că tu ești în viață, iar el a murit. Și așa ar fi făcut orice femeie ca să se salveze, ca să poată trăi... Și curând te vei elibera de el, de celălalt, și totul se va duce pe apa uitării ca și cum n-ar fi fost decât un coșmar ca toate celelalte... O să scap, slavă Domnului, slavă Domnului, repeta ea în gând. Îi zâmbi logodnicului ei, simțindu-se mai în putere, mai liniștită.

— Ce frumos ești astăzi, Malcolm! Îți stă minunat în hainele astea de seară.

Amabilitatea ei îi mai risipi și lui amărăciunea, căci totul îi părea

urât și plin de murdărie... în afară de ea. Se luminează dintr-o dată.

— Of, Angél, dacă n-ai fi fost tu, cred că aş fi explodat de mult.

În seara aceea avusese multă bătaie de cap cu alegerea vestmintelor cele mai potrivite și a ghetelor din piele de căprioară. Până la urmă, îmbrăcase o cămașă din mătase albă, cu manșete de dantelă, o cravată albă, cu ac de rubin, pe care i-l dăruise tatăl lui la ultima sa aniversare, când împlinise douăzeci de ani, pe 21 mai. Bine că nu mai sunt decât șase luni până la majorat, iar după aceea o să fiu liber ca pasărea cerului, o să fac tot ce cred de cuviință, se bucură în sinea lui.

— Numai faptul că exiști și tu pe lumea asta nenorocită mă mai ajută să nu-mi pierd mințile și s-o iau razna, Angél, oftă el, iar zâmbetul nevinovat și plin de dragoste îi alungă femeii toate temerile.

— Îți mulțumesc, iubitele, se fandosi ea. Dar de ce spui că ai fi explodat?

— Ei, din pricina unor încurcături financiare, spuse el în treacăt, ocolind adevăratele motive. Blestemațiiăștia de politicieni ne dau peste cap toate afacerile, toate zonele de influență, în goana lor după putere, bani și afirmare, fără deosebire de țară, credință sau culoare politică. Lor să le fie bine. Slavă Domnului că Nobila Casă este în afară de orice pericol.

Nu-i spuse o vorbă despre criza prin care trecea firma din pricina zahărului hawaiian, a presiunii pe care compania Brock o exercita tot mai mult asupra piețelor de desfacere ale Nobilei Case și hărțuielile de tot felul în lumea băncilor, stânjenirea împrumuturilor. Cu o zi în urmă, de la Victoria Bank, cea mai importantă bancă din Hong Kong, la care firma Brock deținea cea mai mare parte din acțiuni, i se trimisese și lui o copie după o scrisoare expediată mamei sale, Tess Struan, care deținea funcția de director general al companiei. Pe copia lui scria numai: „Pentru dl. Struan Ssq., Yokohama, pentru informare”. Pe Malcolm îl izbise ostilitatea declarată a tonului informării respective: „Doamnă, ținem să vă reamintim prin prezenta că firma Struan are la noi datorii ce nu-i fac deloc onoare, precum și prea multe polițe justificate prin garanții debitabile și profituri nu tocmai onorabile; cele mai multe din aceste polițe au scadența la 31 ianuarie. De asemenea, vrem să vă informăm, doamnă, din nou, că plata tuturor acestor ne-Nobile polițe pe care le deține banca noastră trebuie făcută până la data stabilită. Am onoarea să vă prezint respectele mele, doamnă. Al dumneavoastră supus, etc.”

Nici o problemă, își spunea el foarte convins. O să gădesc eu o cale să-i fac una cu pământul pe netrebniciiăștia și pe tot neamul Brock. Dacă îl omor pe Norbert, o să fie un început de bun augur. Avem directori foarte capabili, un personal clasa întâi, flota noastră este încă prima din toate, iar căpitanii ne sunt credincioși cu trup și

suflet.

— Nu-ți bate tu capul cu zvonurile astea despre Brock, Angél. Ne descurcăm noi cu ei cumva, ca întotdeauna. Războiul ăsta civil din America ne-a sporit infinit profiturile. Acum noi îi ajutăm pe sudiști să scoată bumbacul din țară, cu toată blocada impusă de nordiști, ca să ajungă la fabricile noastre din Lancashire și să capete în schimb praf de pușcă, arme și tunuri care se produc la Birmingham. Da, jumătate pentru sudiști, jumătate pentru nordiști. Noi îi aprovizionăm cu de toate, de la mașinării, prese și pantofi, până la nave și ceară de sigiliu. Capacitatea de producție a Marii Britanii este uluitoare, acoperă mai mult de jumătate din toată producția industrială a lumii întregi. După aia mai stăpânim și comerțul cu ceai și cel cu opiu, transport din Bengal în China. Iar anul ăsta avem o recoltă nemaipomenită... Eu știu cum să cumpăr bumbac mai ieftin din India și să completăm piața americană... După care, cu toate navele noastre... Ce mai, Anglia este cea mai bogată și mai prosperă țară de pe glob, iar tu ești minunat de frumoasă.

— Vă mulțumesc, prea amabile domn! Je t'aime..., să știi că te iubesc cu adevărat, Malcolm... Știu că sunt cam ciudată uneori, dar o să mă străduiesc să fiu cea mai bună soție din toate și îți făgăduiesc că...

El se ridică de pe scaun și o opri cu un sărut. Mirosea puternic a fum de trabuc și a pomadă, miros bărbătesc plăcut. Brațele lui erau puternice, musculoase. Cu o mână aspră, muncită, îi dezmiarda ușor sânul, buzele îi erau ferme, cu un gust ușor de brandy. Exact opusul celui alt. Uită-l, îi șopteau vocile întruna. Nu pot, încă nu pot, își zicea ea cu disperare. Cum stătea așa aplecat asupra ei, el simți că poziția e grozav de dureroasă pentru spatele lui încă nevindecăt și pentru mușchii stomacului, atât de încordați din pricina oboselii și cu un efort își îndreptă spinarea, cu toate că ar fi fost nespus de fericit să facă chiar atunci dragoste cu ea (dacă ar fi vrut și Angélique), fără să mai țină seama de nici un fel de dureri.

— Cu cât ne căsătorim mai repede, cu atât mai bine, șopti el, sigur că simțise buzele și sânul ei tresărind la atingerea lui.

— Ah, da, te rog, da...

— De Crăciun, atunci. Adică luna viitoare.

— Crezi tu că... Dar stai jos, iubito, odihnește-te aici puțin. Crezi că am putea să discutăm despre... când ne întoarcem la Hong Kong?

— Eu... nu m-am hotărât încă, zise el, iar buna-dispoziție i se spulberă pe dată, când își aduse aminte că trebuia să o înfrunte pe maică-sa.

— Poate că ar trebui să plecăm săptămâna viitoare și...

— Nu mă mișc de-aici până nu o să fiu pregătit pentru ce m-

așteaptă.

Și până nu o să scap de afurisitele astea de dureri, adăugă el în gând, simțind cum îi sfredeleau toate măruntaiele. Atunci o să pot să mă descurc eu și cu ea și cu Brock și cu nemernicii ăia de la bancă. Înainte de a veni Angélique, luase a doua doză de opiu, mai devreme decât de obicei, ca să-și mai aline suferința. Mai am încă o priză diseară, înainte de culcare, iar mâine dimineată o să mă trezesc cu chef de toate. Și tot de mâine încolo, nu mai iau opiu decât o singură dată pe zi. Nu puteam să încep chiar de azi pentru că... azi-noapte a fost ce-a fost, după aceea a mai venit și Norbert ăla, iar ieri... a, ieri a fost o zi pur și simplu groaznică din toate punctele de vedere...

— Nu-ți mai bate tu căpșorul ăla frumos cu tot felul de prostitoare.

— Dar mă îngrijorează foarte mult starea sănătății tale, Malcolm. Uite, eu nu vreau să mă amestec în ce nu mă privește; însă oricum îmi fac griji pentru tine. Și aș... mai vrea să-ți mărturisesc ceva, ce mă frământă, spuse ea cu prudență. E vorba despre cearta dintre tine și Jamie. Oare eu nu pot face nimic să...

Zâmbetul lui o sili să se oprească, mirată.

— S-a aranjat totul, iubito. Asta-i vestea cea bună de pe ziua de azi. Am trimis după el și când ne-am întâlnit, mi-a cerut scuze pentru necazurile pe care mi le-a făcut. Ba chiar a depus încă o dată legământ că mă va susține în tot ceea ce vreau eu să întreprind. În totul!

— Vai, asta-i chiar minunat! Ce bucuroasă sunt!

Chiar înainte de a veni el la Angélique, Jamie îi ceruse câteva minute de audiență.

— Iertare, tai-pan, nu vreau să te tulbur, însă aș dori din tot sufletul să lămurim totul între noi și să ne împăcăm și pentru ultima dată, să încerc să-ți schimb gândul de la duelul ăla nenorocit. Pentru că în mod sigur Norbert face tot ce-i stă în putință să te omoare cu orice preț.

— Îmi pare rău, Jamie, dar asta nu te privește și, fii convins, și eu o să-ncerc la fel de mult să-l ucid pe viermele ăla. Dar sunt de acord cu tine că trebuie să lămurim o dată pentru totdeauna lucrurile, așa că te întreb pentru cea din urmă oară: Jamie, o să mi te supui ca unui tai-pan, sau îți rupi sfântul legământ pe care l-ai făcut în fața Domnului și a mea?

— Da, făgăduiesc să-mi ascult tai-panul, după cum am jurat.

— Bine. Atunci, după ce o să ne întâlnim cu Sir William, mâine, te duci la Norbert, în taină, și îl întrebi dacă vinerea viitoare îi convine. Da, Jamie, știi și eu că e chiar ziua lui de naștere. Deci îi spui să ne vedem la pista de curse, în spatele stadionului, când mijesc zorile. Iar tu să nu suflă o vorbă nimănui despre asta, nici măcar lui Dimitri.

— Dacă reușești să-l omori, trebuie să părăsești imediat Japonia.

— M-am gândit și singur la asta. Cliperul nostru, *Storming Cloud*, o să fie gata de plecare. Ne suim numaidecât la bord și o pornim spre Hong Kong. De-acolo, orice s-ar întâmpla, o să izbutesc eu cumva să liniștesc toate apele.

— Mie unul nu-mi place deloc povestea asta!

— Așa-i, te cred, dar asta este. Sper că n-ai uitat deja legământul tău, nu?

— Nu.

— Bine, Jamie, mulțumesc. Atunci suntem iar prieteni, ca și înainte...

Însuflețit de acele amintiri, o auzi dintr-o dată pe Angélique care tocmai se bucura:

— Vai, vai, dac-ai ști cât de fericită sunt că v-ați împăcat.

Iar el, foarte mândru, abia se abținu să nu-i spună și despre duelul de vineri, care avea să înceapă șirul răzbunărilor lui personale împotriva Casei Brock. Oricum, o să afle ea, Angél, în curând, și-atunci va fi foarte mândră de mine, își zise el, grozav de încrezător.

— N-ai nici un motiv să te îngrijorezi pentru Jamie, iubito, nici pentru plecarea la Hong Kong. De fapt, nu ai nici un motiv de îngrijorare pentru nimic!

— Malcolm, dragule, pot să-i scriu mamei tale? Întrebă ea deodată, de-acum sigură că trebuia să înceapă manevrele de înfruntare a dușmanului.

André o avertizase că influența lui Tess Struan în cadrul companiei era nemăsurată, iar puterea ei asupra lui Malcolm, a fraților și surorilor acestuia era copleșitoare. Ținuse să-i reamintească iar că Malcolm era minor, ceea ce însemna că, fără consimțământul mamei lui, nu se puteau căsătorii decât peste luni de zile, iar dacă aceasta nu voia nici în ruptul capului se putea foarte bine să nu se cunune niciodată. Parcă eu n-aș fi știut și singură, își zise ea, nervoasă.

— Vreau să o asigur că-i port o nemărginită admirație și respect și că-i făgăduiesc să devin cea mai minunată noră din toată lumea asta mare!

Logodnicul ei sări în sus de bucurie:

— Excelent! O să-i scriu și eu și trimitem amândouă scrisorile o dată! – îi prinse cu delicatețe mâna firavă. O femeie atât de frumoasă ca tine n-ar trebui să-și chinuie mintea atât. Eu sunt sigur de pe acum că mama o să te iubească la fel de mult ca și mine.

Hiraga repetă pentru a cine știe câta oară:

— Când gai-jin departe fugit, shoya spus la mine repede să plec... Foarte frică-i era lui de samurai, foarte frică...

— Mi se pare firesc, pufni Tyrer, așezându-se mai bine pe scaun.

Hiraga stătea în fața lui, foindu-se și el pe scaun, neliniștit. Discutau în camera de zi a micului bungalow în care Phillip Tyrer locuia împreună cu doctorul Babcott. Camera avea numai câteva piese de mobilier – câteva scaune, două birouri și o mulțime de rafturi înșirate pe pereți, pline cu cutioare și sticlute de medicamente, pomezi și licori. Ferestrele erau larg deschise și, cu toate că noaptea aceea nu era prea răcoroasă, Hiraga încă tremura, stăpânit de emoția pe care o încercase când era cât pe ce să fie capturat. În clipa în care zurbagii fugiseră la venirea infanteriei marine, iar Hiraga se pregătea să fugă prin spatele prăvăliei, îi spusese lui shoya și ashigari:

— Știți ce-o să pățiți și voi dacă or să mă prindă aici? Mai bine nu suflați o vorbă despre mine. Mai bine vă țineți gura, chiar dacă o să încasați o bătaie, care o să treacă ea destul de repede, decât să putrezim toți în pușcărie, de unde nici noi, nici măcar copiii sau nevestele voastre n-o să ieșim cu viață! Sonno-joi!

Tyrer îl întrebă însă, foarte bănuitor:

— Însă eu tot nu pot pricepe cum de ofițerul acela acum era om ca toți oamenii, apoi s-a dezlănțuit ca un animal turbat și, când toată lumea o ținea sus și tare că n-a văzut nimic, și-a venit din nou în fire!

— Tot așa de simplu este, Taira-san. Căpitanul de ra samurai sigur era că ashigari încercat să mintă rău ra el și shoya nu spus adevăr și nici oameni nu spus adevăr, așa că bătut ra ei ca să scape cinstea obrazului... Nu-i adevărat că samurai sunt foarte rău, să bată să omoare, pentru că nu scrie așa ra rege. Dar pedeapsă ca asta e corect, așa că toată rumea fericită, nici o problemă numai este acoro!

— Da, poate că pentru ei nu mai este nici o problemă, rosti Tyrer îngândurat, însă noi avem o mulțime de probleme. Pentru că Sir William nu este deloc încântat, nici în ce privește uciderea tâlharului acela, nici în ce te privește pe tine!

— Da' eu nu făcut problemă, eu nu atacat ra nimeni, oameni atacat ra mine!

— Îmi pare rău, Nakama, dar nu ăsta-i necazul. Sir William spune că tu ești numai o complicație inutilă, care nu poate decât să ne dea și mai multă bătaie de cap și, îmi pare rău că trebuie să recunosc, dar cred că are dreptate. În curând autoritățile or să afle că ești aici, dacă nu cumva au și prins de veste. Iar atunci or să ne ceară să te predăm, iar noi n-o să avem încotro, va trebui să ne supunem.

— Rog ra dumneavoastră... Nu înțeleg.

Tyrer încercă de câteva ori, folosind cuvinte simple, ca să-l facă să priceapă, apoi adăugă:

— Sir William mi-a zis să-ți transmit că ar fi mai bine pentru tine să dispari fără să observe nimeni, când crezi tu că e momentul.

Lui Hiraga i se opri inima în loc. De când scăpase din sat, unde era cât pe ce să fie prins, tot încercase să găsească vreun temei prin

care să întoarcă totul în favoarea lui, pentru a dezminți concluzia ce se impunea în mod clar, de la bun început: căpetenia samurailor își dăduse seama că în colonie se ascunsese un shishi. Însă nu-i rămăsese nici o altă soluție decât să rămână în continuare acolo. Dacă ar fi încercat să fugă atunci, era încă și mai mare primejdie. Samuraili aveau să fie cu ochii în patru, mai mult decât până atunci, iar dacă își dădeau seama că el era Hiraga, cel despre care fuseseră înștiințați... îi venea să urle de mânie, mintea îi lucra cu febrilitate, dar în zadar, pentru că evenimentele se precipitaseră și îl depășeau, iar groaza pe care o trăise de la trădarea lui Ori îi intrase în suflet. Apoi prinse câteva cuvinte-cheie din cuvântarea pe care Phillip Tyrer i-o ținea. Acesta tocmai spunea cât de rău îi pare că pierde un ajutor atât de prețios când se străduia mai mult să învețe limba japoneză, dar se părea că nu există nici o cale de a evita un astfel de deznodământ nedorit... Într-o clipă, Hiraga își făcu un nou plan.

— Ia gândiți-vă, Taira-san, zise el cu tristețe. Reu pentru ra mine se pleche acum, sigur omoare ra mine. Eu vreau se ajut la prieteni inglezi, vreau se fiu reșos... preșos... prețios ajutor ra ei, foarte prețios. Eu știu ceva despre Satsuma daimyo, știu ceva taină despre Satsuma. Shoya a dat mute..., iertare, murte știri ra mine. Eu pot zic cum se faceți Satsuma se ascurte ra voi, se supune ra voi, se supune la Bakufu. Eu vreau se ajut la voi. Ia se întrebați la Sir Wiriamu eu dau vești despre el și cum să fie viațe de la gai-jini pezit, voi țineți la mine aici la adepot și dați alte vești de mine. Târg cinstit. Prieteni, neh?

Foarte interesat, Tyrer cântări în minte oferta japonezului. În mod sigur, Sir William avea să accepte, însă numai dacă informațiile promise erau cu adevărat de mare preț și numai după ce avea să-l interogheze el însuși pe Nakama. Ceea ce însemna că... Sfinte Hristoase, nu pot lăsa să se întâmple așa ceva! Ar trebui să-i mărturisesc lui Willie că japonezul meu știe englezește. Nu am cum să fac așa ceva, să mă dau de gol că am ținut secretă o astfel de informație vitală, aș fi concediat fără doar și poate. Nu, nu pot risca într-atâta, câtă vreme Willie este atât de pornit! Mai bine pleacă naibii, Nakama, o dată de pe capul meu, înainte să-mi rup eu gâtul, iar el să devină pricină de scandal internațional.

— Îmi pare rău, Nakama, dar nu se poate, zise el dezamăgit.

— Vai ce reu, vai ce reu... De' poate este o cale se..., începuse Hiraga, încercând un ultim gambit ca să câștige timp. Eu de la Fujiko am mesaj... eeee, Taira-san, reu pare ra toți, vostru mere în inima a ei, ea crede tu cer mai mare prieten la ea. Dar mama-san zice, ah reu pare, Fujiko ieri început boală de la femeii o date pe lune așa ce nu poate primi ra dumneavoastră o zi, doi!

Observă dezamăgirea de pe chipul lui Tyrer, apoi resemnarea și bănuiala acestuia. Sleit de încordare acum, se relaxă puțin, însă în

același timp, rămase grozav de mirat cum de un om, mai ales un înalt funcționar, precum Taira, își îngăduia cu atâta ușurință să-și arate simțămintele cele mai tainice, în fața oricui, mai cu seamă a unui inamic. Fără doar și poate, barbarii aceștia erau dincolo de orice închipuire!

— Ia uită aici, urmasa el înmânându-i evantaiul cu ideograme pe care el le dictase cu mare grijă. Poem de ra Fujiko scris: „Număr orere foarte tristă. Grebesc în minte orere până ce soare de ra tine asupra mea va străuci. Iar atunci, nici urmă de tristețe. Oprește timpul”.

Îl urmări pe Tyrer cum primește cu mare respect evantaiul acela, mulțumit de împerecherea cuvintelor ticluite de el, dar nu și de îndemânarea ei de a le caligrafia. Oricum, înțelese cu mare satisfacție că efectul celui haiku era minunat.

— Iar despre necazur de la gai-jin căpetenie am eu pran la capu, dar mai întâi afru eu cum a fost întârnire cu shogun Taira-san. Întârnire bune, da?

Akimoto izbucni într-un râs molipsitor. Hiraga nu se mai putu abține și începu să râdă în hohote și el.

— Eeee, Hiraga-san, ce minte strălucită ai avut de l-ai mânuit cu atâta iscusință pe gai-jin! Strălucită! Saké, să mai închinăm cu saké!

Stăteau de vorbă în camera lor Conspirativă, de la subsolul bordelului La Trei Crape, cu pereții shoji trași, ca să nu intre insectele de noapte. Rămurelele de arțar, cu frunze în toate nuanțele toamnei, așezate într-un vas ornamental, înfrumusețau încăperea. Câteva lămpi cu ulei luminau ici-colo. Își puseseră spadele alături, iar când slujnica părăsi camera, dădură pe gât încă un păhărel de saké. Apoi Akimoto întrebă, foarte curios:

— Și după aceea ce s-a mai întâmplat?

— După ce peștișorul de Taira a înghițit hulpav momeala, ne-am dus să ne închinăm în fața mării căpetenii, care ne-a făcut pe amândoi cu ou și cu oțet. Eu însă i-am zis că, fără ca Taira să știe, o rup puțin pe englezește, pentru că am învățat câte ceva de la olandezii din Deshima...

— Și n-ai mințit deloc, răspunse Akimoto și umplu iar cupele cu saké.

Și el fusese înscris la aceeași școală din Shimonoseki, unde se instruiu samurarii din Choshu, cu talent la limbile străine, însă nu fusese selectat pentru clasele de limbi străine, în schimb primise poruncă să se specializeze în probleme de navigație modernă ca toți cei din Occident. Iar acolo avusese drept profesor pe un căpitan de marină olandez, ieșit la pensie.

— Baka! De ce nu mi-o fi intrat mie-n cap vreun pic de engleză sau olandeză!? Asta e! Și ce-a zis căpetenia gai-jin?

— Păi nu prea multe. Taira s-a prefăcut foarte mirat când a auzit așa ceva, după cum vorbiserăm noi mai înainte. A fost foarte ușor să-l duc de nas pe mai marele lor, cu câteva povestitoare despre Satsuma, despre Sanjiro și fortăreața lui de la Kagoshima. Dup-aceea le-am mai zis câteva istorii auzite de la alții și așa mai departe, se împăună Hiraga, de parcă totul fusese într-adevăr floare la ureche.

De fapt, întrevădarea nu fusese deloc ușoară pentru el. I se pusese răstăbări foarte directe și iscoditoare și cu greu izbutise să-l convingă pe gai-jin de nevinovăția lui. În disperarea lui de a rămâne în colonie, spusese mai multe decât ar fi trebuit, atât despre intențiile politice ale provinciilor Satsuma și Tosa, cât și despre oamenii lui din Choshu, ba chiar despre shishi. Simți cum i se face un gol în stomac amintindu-și cum îl privise Sir William îndelung, cu ochii lui albaștri, tăioși, de nepătruns, de parcă ar fi vrut să vadă tot adevărul prin el, apoi, într-un târziu, rostise scurt și răspicat:

— O să mă gândesc dacă-ți pot permite să mai stai aici o vreme. Oricum, mâine vom discuta din nou. Între timp, o să stai la Legație, ca să fii în deplină siguranță.

— Mai bine stai la shoya, Sir Wiriamu-sama.

— Te muți la Legație chiar astă-seară și stai cu domnul Tyrer. Nu pleci de-acolo decât cu permisiunea lui sau a mea. Când o să ieși pe stradă să ai mare grijă să nu cumva să mai intri în conflict cu vreunul dintre oamenii noștri. Ori te supui fără să crâcnești la tot ce-ți poruncim noi, ori o să fii alungat dincolo de Poarta de Nord... imediat!

Din nou, Hiraga fusese nevoit să bâiguie, cu slugărnice, mulțumiri mieroase, însă de fapt clocotea de mânie în sufletul lui și încă nu-i trecuse furia, ba dimpotrivă, se gândea mai mult ca niciodată să pună în aplicare planul lui Ori și să ardă colonia din temelii... Dar numai atunci când va considera el că este momentul potrivit. Fie ca toți zeii din ceruri, dacă există, să-i blesteme pe vecie pe nenorociții de gai-jini!

— Mai vrei saké? întrebă Akimoto, în timp ce i se prelingea pe bărbie o șuviță de salivă.

— Da, mulțumesc, răspunse Hiraga, cu chipul schimonosit de ură. Ori ăla! Baka pentru că a murit înainte de a-l ucide eu!

— Da, da... Dar bine că-i mort, ca și Shorin, de altfel. N-au fost în stare să facă nimic altceva decât necazuri, ca toți cei din Satsuma... bărbații, nu femeile, adăugă el repede, aducându-și aminte de sora lui Shorin, Sumomo.

— Așa-i, toți cei din Satsuma numai necazuri au adus, îl aprobă Hiraga, îngândurat. Mda, Sumomo..., habar n-am în ce parte să trimit să aflu vești de la ea, pe unde-o fi..., dacă o fi ajuns acasă teafără și nevătămată... Ca să ajungă poate să piardă săptămâni întregi pe drum,

apoi mai trec încă vreo câteva săptămâni până tata poate trimite știri despre ea până aici. Da, da, veștile ajung cam în două, poate chiar trei luni...

— Dar l-ai rugat pe Katsumata să o caute. Iar el are iscoade peste tot, de-aici la Kyoto. Fii liniștit, fata asta știe să-și poarte singură de grijă. O să auzi tu curând de ea. Akimoto se scărpină între picioare, foarte nervos, nu-i era deloc pe plac că Hiraga era atât de indispus. Știi și tu că suntem aproape închiși de vii aici. Trupele Bakufu au primit întăriri și acum umblă în toate părțile, doar-doar or prinde pe vreunul de-ai noștri. Toate mama-san sunt foarte îngrijorate și după tot tâmbălăul de astăzi, Raiko... n-o să ne îngăduie să stăm prea mult aici!

— Ba o să stăm atât cât o să plătim. Și atâta vreme cât tunelul este cea mai sigură cale de scăpare, putem fugi chiar și pe mare, dacă este nevoie. Of, blestematul ăla de Ori!?

— Ei, dă-l și tu uitării acum! zise Akimoto, nerăbdător. Atunci ce facem?

— Așteptăm. Gai-jinii o să mă adăpostească..., o să aibă el grijă Taira!

— Din pricina lui Fujiko, neh? Eeee, este înnebunit după ea! Ce-o fi văzând atâta la târfa aia ieftină? Nici nu-mi pot închipui! Că nu-i decât o curvă ca toate celelalte! se miră Akimoto și apoi, venindu-i o altă idee, începu să râdă cu poftă. Știi ce, spuse el, trecându-și degetele prin părul lui țepos. Cred că într-o seară o să mă duc la ea, numai ca să văd și eu dacă are vreun meșteșug ascuns. Da, da, mă duc... chiar dacă-i spurcată de-acum de venetic!

— Atunci du-te chiar în seara asta, dacă vrei, că Taira n-o să vină.

— Da, dar Raiko cred că deja i-a trimis alți clienți, pentru că-i lacomă...

— Așa-i, numai că Fujiko este plătită dinainte.

— Cuuuum?!

— Noua mea înțelegere cu Raiko este că n-o să o dea pe Fujiko altcuiva decât dacă eu și ea ne înțelegem mai întâi... Așa că o pot păstra pentru Taira oricând, dacă eu hotărâsc așa. Dar dacă tu o vrei, poți să te duci, că-i destul de ieftină.

— Bine, că tot am nevoie de toți banii pe care-i mai am pentru că Raiko m-a silit să plătesc cu banii jos, mârâind că deja am întrecut orice limită a datoriilor mele față de ea, rânji Akimoto mulțumit și sorbi și ultima picătură din paharul cu saké. Vreau să-i dau niște parale vreunui pescar să mă ducă și pe mine lângă fregată... poate reușesc să mă strecur de-acolo pe o navă de război, prefăcându-mă că vând pește. Trebuie să văd și eu cum arată o sală a mașinilor, cu orice preț!...

Lui Hiraga i se strânse iar stomacul ghem, gândindu-se înfiorat la

vizita pe care o făcuse el acolo.

— Poate că reușesc să-l conving pe Taira să mă ducă încă o dată și vii și tu atunci. Pot să spun că ești fiul unui mare neguțător din Choshu, care se ocupă cu construcția de nave și ții cu tot dinadinsul să faci afaceri cu ei, însă orice fel de înțelegere trebuie ținută în taină, să nu afle Bakufu.

În taină? se întrebă el, îngrijorat. Oare câtă vreme poate fi păstrată o taină în părțile astea?! îl trecuseră iar fiori de groază.

— Cam frig astă seară, minți el, ca să-și ascundă teama, iar Akimoto se prefăcu, politicos, că nu observă adevăratul motiv al tremurului său.

La numai câteva camere mai încolo, Raiko tocmai sfârșise să se machieze și se gătea de seară. Se hotărî să-și pună noul kimono roz. Pe spatele lui era brodat un bătlan mare, lucrat numai în fir de aur. Multe luni la rând își dorise veșmântul acela. Iar acum îi aparținea, în sfârșit, pentru că reușise să-l cumpere, cu o parte din banii pe care îi luase de pe cerceii cu perle, vânduți la un preț neașteptat de avantajos. Se părea că erau mult mai valoroși decât crezuse ea la început. Eeee, kami și toți zeii care au grijă de orice mama-san mi-au adus mare bucurie în ziua aceea, își zicea ea. Dăduse într-adevăr o mare lovitură, din care îi revenea mai tot profitul, cu excepția părții convenite lui Furansu-san. Banii pentru doctoria cerută fuseseră plătiți cu vârf și îndesat, cu atât mai mult cu cât ea avusese mare grijă să încarce destul și tarifele înscrise în registre. Zâmbi ca pentru ea. Licorile acelea nu erau foarte greu de preparat și nici foarte scumpe, însă trebuia să știi foarte bine ce plantă anume trebuia culeasă și când să o rupi, în ce perioadă a anului... Da, da, asta, indiferent de prețul pieții, întotdeauna trebuie să primească preț bun!

Prințesa gai-jin o să fie o minunată sursă de profit și pe viitor! murmură ea mulțumită, privindu-se admirativ în oglinda mare cât un stat de om. Nu mai avea nimeni așa ceva în toată Yoshiwara, pentru că fusese comandată special pentru ea, din Anglia, de către un client care i-o făcuse cadou. Un rid subțire îi apăru pe frunte, când se încruntă aducându-și aminte de el. Bietul *Kanterberri*! El era acel gai-jin ucis pe drumul Tokaido de turbații aceia de Ori și Shorin. *Baka! Kanterberri* era un client bun și foarte îndatoritor pentru serviciile pe care i le-am adus eu când i-am găsit o amantă perfectă, pe Akiko, care acum își zice Fujiko... Este foarte convenabil pentru noi că gai-jinii ăștia *ingleji* arareori vor să împartă femeile lor cu altcineva. Preferă să păcătuiască așa cu ele, în taină, și numai cu câte una o dată. Da, da, le păstrează numai pentru ei, în mare secret. Iar Lumea noastră Plutitoare este cu adevărat întemeiată numai pe taine și discreție! Iar Taira ăsta nu-i cu nimic mai altfel decât ceilalți gai-jini. Și uite-așa

Fujiko și-a găsit un nou drum în viață și un alt iubit. Deci totul s-a terminat cu bine pentru toată lumea!

— Doamnă! Un gai-jin, Furansu-san, tocmai a sosit.

— Bine.

Raiko se asigură încă o dată că licorile sunt cele potrivite, apoi le puse alături de masă. Când consideră ea că îl lăsase pe André să aștepte exact cât se cuvenea, adică nici prea mult, nici prea puțin trimise după el să-l cheme.

— Vai, Furansu-san, ce bine că ai mai călcat pragul umilei mele case...

Turnă în pahărele mici cât niște degetare cel mai bun saké pe care îl avea și închină în cinstea lui.

— Arăți minunat, așa să rămâi pe vecie!

— Și ție, sănătate! Fie să-mplinești cu bine zece mii de veri însozite! răspunse André politicos.

Pălăvrăgiri câțva timp despre vreme și mersul afacerilor fiecăruia, apoi ajunseră la punctul cel mai important al întâlnirii lor.

— Alegerea pe care ai făcut-o în privința perechii de cercei a fost mult mai minunată decât am crezut chiar eu, iar partea ce ți se cuvine este de două ori și ceva mai mare decât ai cerut! André rămase cu gura căscată de uimire.

— Sfinte Cristoase, chiar atât de mult!?

— Da, da, îl asigură ea.

Mai turnă saké în pahărele, grozav de mândră de istețimea cu care se descurcase, spre folosul amândurora pentru că desigur, după ce încheiaseră o înțelegere, era în joc cinstea obrazului și trebuia să o onoreze întocmai.

— Banca unde îmi depun eu banii, Gyokoyama, mi-a găsit un client, un chinez, negustor de mătase și opiu, din Shanghai, care se afla în vizită la Kanagawa – zâmbi iar, mulțumită, apoi adăugă cu delicatețe: Mi-a dat de înțeles că ar fi foarte interesat să mai cumpere astfel de podoabe, oricât de multe aş avea de dat...

André îi zâmbi la rândul lui, complice, apoi goli cupa și i-o întinse să i-o umple din nou cu saké. Toastă în cinstea ei:

— La cât mai multe podoabe, pe viitor!

— Apoi mai este...

— Înainte de a trece la altceva, Raiko, spune-mi de ce anume dă atâția bani pe flecuștețele astea?

— Pentru că, în timpuri grele, orice om înțelept investește o parte din avere în lucruri mărunte, pe care le poate purta asupra lui oricând, în mânăcă! Nu-i el nebun de pomană... Chiar și eu m-am gândit dacă n-ar fi bine să-i păstrez pentru mine, din același motiv.

Interesul francezului crescuse dintr-o dată.

— Dar ce timpuri grele așteaptă China?

— Spunea neguțatorul că toată China este în pragul răscoalei, pentru că peste tot este numai foamete și sărăcie, gai-jinii fac afaceri în Shanghai mult mai puțin decât altădată, chiar dacă acum flota engleză pustiește toată coasta Mirs și a nimicit deja mulți dintre pirații Lotusului Alb, iar căile pe mare vor fi pentru o vreme sigure și s-ar putea face mult comerț, mai ales că primăvara fluviul Yangtze crește mult. Eeee, Furansu-san, am auzit că au dus la fund sute și sute de jonci și au făcut una cu pământul mii de oameni, o mulțime de sate, mărturisi Raiko, cu adevărat înfricoșată. Puterea lor de a ucide este uriașă!

Se cutremură, înspăimântată, pentru că, deși japonezii îi disprețuiau pe chinezi, spunând că sunt slabi de înger, aveau, ca și aceștia, o singură mare obsesie: frica de gai-jini și dorința nestrămutată de a-i ține pe aceștia cât mai departe de țara lor, pentru totdeauna.

— Oare o să vină flotele gai-jinilor și împotriva noastră când se întorc din China?

— Da, Raiko, dacă Bakufu nu o să plătească despăgubiri pentru moartea gai-jinilor. Da, o să fie război. Dar nu aici, nici la Yokohama. La Yedo.

Ea rămase cu ochi ațintiți la păhărelul cu băutură, gândindu-se câteva momente cum ar putea ea oare să pună tot ce avea la adăpost și să întoarcă toată situația în favoarea ei. Era convinsă mai mult decât oricând că trebuia neapărat să scape cumva de Hiraga și Akimoto, înainte de a se afla că și ea era amestecată în nenorocirea aceea provocată de Ori, pentru că îl ascunsese acolo, ca și pe ceilalți. Da, trebuia neapărat să scape de ei, oricât de dreaptă ar fi fost cauza lor, sonno-joi. Luminată dintr-o dată, începu să-și facă vânt cu evantaiul, pretextând că saké-ul era prea tare pentru ea.

— Karma, zise ea și ridică din umeri, ca și cum s-ar fi supus fără crâcnire destinului. Ei, și-acum alte vești bune: am găsit o fată pe care aș vrea să o cunoști.

Lui André i se opri inima în loc apoi, când își reveni în fire, parcă respira mai greu decât înainte.

— Când să o cunosc?

— Când vrei. Înainte de a discuta despre afacerile noastre sau după?

— Înainte sau după, n-are nici o importanță. Dacă îmi place, plătesc oricât cere.

Înălță iar din umeri, ca și cum într-adevăr nu i-ar fi păsat, dar ea ghici cumplita disperare din sufletul lui.

Dar nu i se făcu defel milă de el. Și de ce mi-ar fi milă, mă rog? gândi ea. Setea lui yang pentru yin este însăși temeiul pentru care există lumea noastră, iar Lumea Plutitoare nu ar mai pluti nici ea o

clipă măcar, dacă n-ar fi așa. Totuși este ciudat cu câtă înverșunare își dorește yang tot timpul să se împreuneze cu yin... Da, deși bătaia aceea la porțile plăcerii, când afară, când înăuntru, este mai mult durere decât plăcere, mai mult disperare de a sfârși o dată și în același timp de a urma astfel la nesfârșit, iar dacă termini, niciodată nu ți-e de ajuns, dacă nu termini iar și iar, gemând toată noaptea... Și totul este atât de trecător, dar yin nicicând nu se arată mai nesățios!? Însă numai așa sunt femeile binecuvântate cu rod, cu toate că zeii, dacă or exista, le hărăzesc tuturor aceeași cruntă soartă! De trei ori am încercat să iau viața de la capăt, pentru că yin-ul din mine tânjea ca o nebună după câte unul ce avea un yang deosebit – deși yang-ul, cu puține deosebiri, este întotdeauna același – și întotdeauna am ales prostește o cale zadarnică, nu mi-a adus nimic altceva decât suferință, nici o perspectivă de viitor, ba de două ori nici măcar nu mi s-au împărtășit simțămintele. Ce nebunie fără rost! Și de ce oare? Nimeni nu știe. Nu-i nimic, a trecut. Acum este atât de ușor să-mi potolesc focul yin-ului, iar ca mama-san a devenit totul deja o distracție. Este atât de ușor să plătesc un yang sau un harigata, cum i se spune, sau chiar să invit vreuna dintre doamne să împartă patul cu mine! Ca de pildă, pe Fujiko, căreia se pare că-i place să se dedea și la alte plăceri! Da, da, sărutările ei sunt uneori divine!

— Raiko mă cunoaște de mult, da? tocmai spunea André.

Iar ea îl completează în minte: într-adevăr, eu te cunosc.

— ... Și eu o știu bine pe Raiko.

Asta s-o crezi tu!

— Suntem prieteni vechi. Și prietenii vechi întotdeauna îi ajută pe prietenii vechi...

Așa este, așa este, numai că noi doi nu suntem deloc prieteni, nu în felul în care gândim noi, asiaticii despre prietenie. Noi doi nu o să ajungem niciodată astfel de prieteni. Pentru că tu ești un gai-jin!

— Furansu-san, vechi prieten, rosti ea cu voce tare. Eu o să am grijă ca tu și această doamnă să vă cunoașteți cât mai curând.

André simți că i se înmoaie picioarele de emoție, dar încearcă să-și ascundă sentimentele.

— Da. Mulțumesc.

— Asta o să se întâmple curând. Iar acum, doctoria.

Se aplecă lângă piciorul mesei. Micul pachet era învelit cu grijă într-o bucată de mătase cărămizie, părând astfel un dar frumos și scump.

— Ascultă-mă cu mare atenție.

Îi explică iar pe îndelete cum se folosește. Apoi îl puse să repete după ea, până ce se convinse că a înțeles.

— Raiko-san, te rog spune-mi adevărul: doctoria asta-i primejdioasă? Da sau nu?

— Eeee, adevărul, auzi?! Dar nu sunt eu o persoană onorabilă? Doar sunt chiar Raiko, de la casa La Trei Crapi, nu? Nu ți-am mai zis și până acum? Sigur că poate fi primejdioasă, dar poate să nu fie, la fel de bine. Dar lucrul ăsta este foarte obișnuit și se întâmplă oricărei fete, tot timpul, iar vindecarea acelei fete este arareori o problemă. Iar prințesa ta este tânără și puternică și așa că o să fie foarte ușor să se vindece, n-o să pățească nimic.

— Prințesa? repetă André, încremenind. Știi pentru cine este?

— Da, era foarte ușor de ghicit. Câte femei sunt în colonie care ar putea fi în impasul ăsta, și dintre ele câte atât de importante încât să încerci tu să o salvezi? Nu-ți face nici o grijă, vechi prieten. La mine, taina e taină!

După câteva momente de tăcere, el întreabă din nou:

— Ce necazuri poate să aibă?

— Ei, niște dureri de stomac și nimic altceva, decât că o să-i fie foarte greață. Dar după aceea trebuie să încerce iar, a doua oară, cu licoarea cealaltă, care-i mai puternică. Și dacă nici asta nu ajută, atunci mai este o cale.

— Care anume?

— Avem destulă vreme să discutăm despre asta, la timpul potrivit, zise Raiko, bătând ușurel cu palma peste pachetul învelit în mătase. S-ar putea să nu aibă nevoie decât de asta și-atât!

— Ai înțeles, Angélique?

— Da, André, spuse ea, nedezipindu-și ochii de la pachetul învelit în mătase.

Da, salvarea ei se afla aici pe biroul acela. Vorbeau amândoi în șoaptă, deși ușa era încuiată și nu era nimeni prin preajmă să-i audă. Pendula bătu ora 10,00 noaptea. André o privi, neliniștit.

— Mama-san mi-a zis că ar fi mai bine să stea slujnica ta cu tine toată vremea asta.

— Asta nu se poate, André. Nu pot să mă încred în Ah Soh și în nimeni altcineva..., nu i-ai spus?

— Ba da, însă ea a insistat.

De pe coridor, se auzeau vocile înăbușite ale celor ce râdeau încă, luând cina în sala de mese, de unde ea tocmai plecase. Se aflau acolo Seratard, Vervene, Dimitri și câțiva ofițeri francezi. Ea se retrăsese pretextând că este foarte obosită și vrea să se culce devreme. În drum spre camera ei, după cum aranjase dinainte, se întâlnise cu André în biroul lui.

— Mai bine am..., mai bine am vedea dacă este tot ce trebuie înăuntru...

Însă el nu se urni din loc ca să desfacă pachetul. În schimb se juca nervos cu un colț al învelitorii de mătase.

— Dacă... dacă Ah Soh n-o să fie lângă tine, să te-ajute... ăăă... cine o să arunce atunci sticlulele și ierburile și... Doar nu poți lăsa nimic acolo, la vedere. Cine o să curețe totul?

Câteva clipe, Angélique cântări în minte toate posibilitățile. Și se dojeni pentru ușurința de care dăduse dovadă neluând în seamă toate consecințele.

— Eu... eu n-o să am nevoie de nici un fel de ajutor... N-o să rămână nici o urmă, decât sticlulele acelea și ierburile și... prosoapele. Dar nu pot avea încredere în Ah Soh, e clar că nu mă pot încrede nici în ea, nici în nimeni altcineva. Numai în tine îmi pot pune toate speranțele. În rest, n-am nevoie de nici un ajutor.

Era atât de nerăbdătoare să înceapă tratamentul acela, încât toate celelalte griji i se păreau cu totul neînsemnate.

— Nu-ți mai face tu gânduri pentru mine. O să încui ușa și... o să-i zic servitoarei că vreau să dorm până mai târziu, așa că nu trebuie să mă deranjeze. Eu cred că... ar trebui să se termine totul până în zori, nu?

— Dacă Domnul voiește așa... probabil că așa o să fie..., cel puțin mie așa mi-a spus mama-san. Totuși eu tot cred că ar trebui să riști și să-i ceri ajutorul lui Ah Soh...

— Nu, nu, se vede că nu-ți dai seama prea bine de situație, nu-ți dai seama deloc despre ce vorbești. Numai în tine pot avea încredere. Așa că tu să vii să bați la ușa mea dimineață devreme...

Bătu repede, de trei ori, în tăblia mesei, apoi încă o dată.

— Țasta o să fie semnalul. Iar eu o să-ți deschid numai ție.

Arzând de nerăbdare, desfăcu tremurătoare mătasea. Înăuntrul bocceluței se aflau două sticlule mici, cu dopuri pecetluite și un plic cu ierburi.

— Deci, mai întâi, beau tot ce este într-o sticlură, deodată, apoi...

— Mon Dieu, nici vorbă, se răsti el, la fel de nervos ca și ea. Trebuie să faci totul așa cum trebuie, Angélique, nu așa, la întâmplare... Mai întâi pui ierburile astea în vasul cu apă fierbinte pe care ai poruncit să ți-l aducă... Când ai făcut infuzia respectivă, bei repede o sticlură din licoare și nu te sperii deloc de ce o să urmeze. Dacă este prea rea la gust, bei ceaiul verde, îndulcit cu miere, ca să-i ia amăreala.

— Mai am niște ciocolată elvețiană, mi-a dat-o domnul Erlicher, pot să mănânc?

— Da, bineînțeles...

Își șterse mâinile transpirate de emoție, cu o batistă. În mintea lui bănuiau fără încetare tot felul de priveriști apocaliptice.

— Când infuzia este destul de caldă, deci după vreo jumătate de oră, să spunem, bei jumătate din fierură... nici asta n-o să fie prea grozavă la gust, ca să știi... După aceea te întinzi frumos pe pat, liniștită, te odihnești, și aștepti...

— Dar n-o să am nici un fel de simptome imediate, n-o să simt nimic?

— Nu, doar ți-am spus deja, ce naiba! Mama-san zicea că nu se întâmplă nimic timp de câteva ore... Iar atunci o să fie așa, ca o durere de stomac foarte puternică.

Cu cât vorbea mai mult despre toate acestea, cu atât îi plăcea mai puțin că era amestecat în toată povestea. Dacă se sfârșea totul foarte rău? se întreba el îngrijorat. Mon Dieu, sper că n-o să mai fie nevoie să încerce și a doua oară, se rugă el și se strădui să alunge din minte astfel de gânduri negre, dorindu-și ca acea metodă să nu fie deloc primejdioasă pentru fată.

— O să fie ca o durere puternică de stomac, urmă el, asudând și mai tare. Țasta-i începutul, Angélique, când apar crampele. Acum îți repet: mai întâi conținutul primei sticlule, apoi bei jumătate din infuzie, deci jumătate, te rog să ții minte, da? pentru că totul trebuie să decurgă întocmai în ordinea asta... Apoi te odihnești, încerci să dormi. Și nu uita: cu cât mai odihnită, mai destinsă o să fii, cu atât mai ușor o să-ți fie după aceea să suporti. După ce încep aaa... crampele acelea, bei cea de-a doua licoare, după care mănânci niște

miere sau ceva dulce, iar apoi bei ce a mai rămas din infuzie..., însă sorbi încet, n-o dai pe toată pe gât, da? Crampele or să se întetească iar după aceea o să înceapă... Mama-san a spus că o să fie ca și cum ai avea ciclul foarte abundent, deci... ăăă... să ai la îndemână un prosop..., își șterse iar palmele transpirate. E aer cam închis aici astă-seară, nu?

— Este rece și nu trebuie să fii așa nervos, îl liniști ea.

Desfăcu dopul primei sticlute și mirosi licoarea dinăuntru. Strâmbă din nas, degustată.

— Pute mai rău decât un closet public din Paris, în mijlocul lunii august, când e căldura-n toi...

— Ești sigură că îți aduci aminte cum trebuie să iei totul, în ordine?

— Da, da... Nu te mai chinui atât, o să...

Se auzi o bătaie în ușă. Tresăriră amândoi. Femeia apucă la iuțelă cele două sticlute și ierburile și le ascunse în poșetă.

— Intră, spuse André.

Doctorul Babcott intră, aplecându-se puțin, ca să încapă pe ușa prea mică pentru statura lui de uriaș.

— Aha, Angélique, aici erai... Mi-a spus servitorul unde să te gălesc. Am tot așteptat momentul să discut cu tine între patru ochi. Bună seara, André.

— Bună seara, monsieur.

— Ăăă..., doctore, mă simt minunat, zise ea la repezeală, simțind că o trece un fior rece, sub privirea lui cercetătoare. Nu cred că...

— Nu voiam decât să-ți iau temperatura, pulsul și să văd dacă nu ai nevoie de vreun sedativ. Cel mai bine este să-ți iei toate măsurile de prevedere din timp...

Ea începu să protesteze, dar medicul nici n-o ascultă.

— Cel mai bine este să fii sigur că totul este în regulă, Angélique. Așa-i cel mai bine pentru toți, rosti el categoric. Consultul n-o să dureze decât un minut.

— Bine, atunci să mergem, suspină ea, fandosindu-se.

Își luă rămas bun de la André și-l conduse pe Babcott la ea în cameră. Ah Soh o aștepta în budoar.

— Ah Soh, îi zise Babcott politico, în cantoneză. Te rog să te întorci când te chem eu.

— Sigur, preaonorabile doctor.

Foarte supusă, ieși din cameră.

— Habar n-aveam că vorbești chinezește, George, se miră Angélique, în vreme ce el se așeză pe pat lângă ea și începu să-i ia pulsul...

— Am vorbit în cantoneză, Angélique. Limba chineză are o mulțime de dialecte, însă scrierea este una pentru toți. Numai un

singur fel de scris îl înțelegea cu toții. Ciudat, nu?

Ce tâmpenie din partea lui că-mi îndrugă întruna ce știam și eu foarte bine, își zise mândroasă Angélique, abia stăpânindu-se să nu țipe la el să se grăbească o dată. De parcă eu n-aș fi fost în Hong Kong, parcă Malcolm și o grămadă de alții nu mi-ar fi zis de o sută de mii de ori toate astea! Și parcă eu aș fi uitat că tu ești cauza tuturor nenorocirilor mele!

— Am prins puțină cantoneză cât am stat în Hong Kong, continuă el, fără să observe privirea femeii.

Da, pulsul era cam precipitat, inima tinerei părea că bate speriată și se zărea pe frunte o urmă de transpirație. Nu era însă deloc neobișnuit, având în vedere prin ce trecuse ea cu puțină vreme înainte.

— Da, zise el mai departe. Am prins și eu din zbor câteva cuvinte. Am lucrat câțiva ani buni la Spitalul Public. Ar trebui să înființăm neapărat și aici un astfel de spital minunat. Știi, doctorii chinezi cred că există șapte feluri de bătăi ale inimii, șapte niveluri ale pulsului. Pretind chiar că ei pot simți aceste ritmuri, din aproape în aproape, atingând anumite puncte din jurul inimii. De altfel, aceasta este principala lor metodă de a pune diagnostice...

— Și dumneata ce anume deduci ascultând cele șapte ritmuri ale inimii mele? Întrebă ea, nerăbdătoare, simțind plăcuta căldură a mâinii lui tămăduitoare și gândindu-se că, în ciuda resentimentelor față de el, ar fi vrut foarte mult să se poată încrede în omul acela.

Niciodată nu mai avusese prilejul să simtă acea liniște ce părea că radiază din mâinile medicului, coborând și asupra ei, treptat.

— Nu deduc altceva decât că ești sănătoasă și în plină putere, răspunse el și se întrebă dacă era vreun pic de adevăr în toată teoria aceea despre ritmul inimii.

În toți acei ani petrecuți în Asia, fusese martor al extraordinarelor însușiri și cunoștințe ale medicilor chinezi. Ca de altfel și a nenumăratelor superstiții legate de vindecarea bolnavilor, care lui i se păreau prostestii. Lumea asta mare este tare ciudată, își zicea el, însă oamenii sunt încă și mai ciudați. Se uită iar la fata din fața lui. Ochii lui albaștri-cenușii erau foarte sinceri și blânzi. Însă ea sesiză umbra de îngrijorare ascunsă cu bună știință.

— Dacă-i așa, atunci ce anume te neliniștește? îl întrebă ea direct, speriată dintr-o dată ca nu cumva doctorul să-și fi dat seama de starea în care se afla ea.

Babcott șovăi câteva clipe, apoi scoase la iveală ceva, împachetat în foiță de mătase. O desfăcu și îi dădu crucea mică de aur.

— Cred că-ți aparține, Angélique...

Răscolită de groază, ea îl privi fără să scoată o vorbă. Buzele uscate nu reușiră să articuleze nici un sunet, însă se strădui să ridice

din umeri, să pară nedumerită.

— Eu... eu sigur... am pierdut o cruciuliță la fel ca asta, dar... ești convins că este a mea? Unde anume ai găsit-o?

— La gâtul așa-zisului tâlhar!

— La gâtul lui?! Ce... ciudat, rosti ea și parcă se văzu cum face pe mirata, parcă se auzi vorbind astfel, de parcă altă persoană ar fi făcut toate acestea, nu ea.

Se forță să se stăpânească, chiar dacă îi venea să urle adevărul în fața celuiilalt, pentru că știa că se afla din nou în apropierea capcanei ce avea să-i descopere taina. Mîntea ei căuta înnebunită un motiv plauzibil pentru a justifica acea dezvăluire.

— Cum adică... la gâtul lui?

— Da, chiar așa. Eu am găsit-o asupra cadavrului. La început am crezut doar că omul era catolic, însă din întâmplare am văzut și inscripția... abia se poate citi, spuse el, apoi rîse nervos. Numai că eu am văzul mai ascuțit decât Hoag. Așa că am reușit să descifrez dedicația: „Pentru Angélique, de la mama, 1844”.

Ea îngăimă atunci fără voce:

— Biata mama, a murit la nașterea fratelui meu, cu numai patru ani mai târziu.

Luă cruciulița și începu s-o cerceteze cu atenție, ținând-o la lumina lămpii, fără să poată citi prea bine inscripția, pe care o blestemă în gând că o trădase. Apoi, instinctul ei de conservare birui și Angélique își reveni pe dată:

— Da, am pierdut-o, așa cred, c-am pierdut-o la... Tokaido, sau la Kanagawa, chiar în seara aceea în care m-am dus să-l văd pe Malcolm, ți-amintești?

— A, sigur că da. Nefericită seară, foarte nefericită, ca de altfel și ziua aceea, răspunse Babcott bănuitor. Eu... eu... ăăă... m-am gândit că ar trebui s-o primești înapoi.

— Da... da... îți mulțumesc mult. Sunt atât de bucuroasă că am găsit-o din nou. Dar, te rog mai stai puțin. Ia loc, îl pofti ea, cu toate că își dorea nespus să-l vadă plecat mai repede. Dar cine era individul acela și cum de-o fi găsit el crucea? Unde anume?

— Asta n-o să aflăm noi niciodată, răspunse Babcott, privind-o scrutător. Cel puțin nu acum. Ți-a spus cumva Malcolm că noi credem că era unul dintre diavolii aceia de ucigași de pe Tokaido, cu toate că nici el și nici Phillip nu sunt prea siguri de asta?

În ciuda groazei care pusese stăpânire pe ea, femeia simți un îndemn ciudat de a izbucni în hohote de rîs și de a striga în gura mare: N-a fost deloc un diavol, nu cu mine, nu prima dată, pentru că m-a lăsat în viață și n-a mai fost deloc un diavol ucigaș după ce l-am schimbat eu întru totul. Nu m-a omorât, deși știi sigur că asta voia să facă, știi precis că avea de gând s-o facă chiar înainte de a-l convinge

eu să plece... Nu, nu, n-a fost un diavol cum îi ziceți voi, dar chiar și așa merita să moară, trebuia să moară... Mon Dieu, nici măcar nu știu cum îl chema. Eram atât de năucă, încât am uitat să-l întreb... Ce proastă sunt că mă gândesc la toate astea...

— Dar cine era?

— Nimeni nu știe. Nu încă. Deși prințul din Satsuma ar putea să-i facă numele cunoscut acum, cu toate că s-ar putea să-i dea un nume fals. Japonezii ăștia sunt atât de mincinoși! Nu, de fapt nici măcar nu le putem spune mincinoși, pentru că tot ceea ce noi numim minciună pare să fie un mod de viață pentru ei. Poate că omul acela a găsit într-adevăr cruciulița la Kanagawa. Dar tu chiar nu-ți aduci aminte când anume ai descoperit că ți-a dispărut de la gât?

— Nu, deloc. Numai când am văzut-o aici...

Din nou, observă privirea lui cercetătoare, tăioasă, iar în mintea ei se răsucea un gând crunt, ca un cuțit înroșit în foc: oare nu cumva își dăduse seama de starea ei când îi luase pulsul?

— Oricum, bine că s-a găsit, slavă Domnului. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc că mi-ai înapoiat-o. Însă nu pot înțelege nici în ruptul capului de ce o purta?

— Mda, și mie mi se pare grozav de ciudat.

Urmără câteva momente de tăcere apăsătoare.

— Dar doctorul Hoag ce crede?

Babcott se uită la ea o clipă, însă în frântura aceea ea nu putu citi nimic în ochii lui netulburați. Apoi rosti:

— Eu nu l-am întrebat nimic! N-am discutat nici cu el, nici cu Malcolm, adăugă privind-o într-un fel curios, parcă voind să intre în sufletul ei. Doctorul Hoag este angajat al firmei Struan și ăăă..., castronul lui de orez e în mâna doamnei Tess Struan. Nu știu exact de ce, însă am considerat că-i mai bine să-ți spun ție mai întâi.

Stătură iar câtăva vreme amândoi tăcuți. Apoi ea se uită în gol, neștiind ce să zică, nesigură, și își dădu seama că ar fi fost minunat să se poată încrede în el, da, să se destăinuie altcuiva, nu lui André (oricum, era foarte periculos chiar și faptul că știa numai el), însă mai mult ca sigur că era imposibil așa ceva. Trebuia neapărat să urmeze planul pe care și-l propusese întocmai: să-și înfrunte singură destinul, să se salveze prin puterile ei.

— Probabil că..., nu sunt sigură, dar s-ar putea să fi găsit cruciulița la Kanagawa. Poate că m-a văzut acolo și... – se opri câteva clipe, apoi, luându-i-o înainte doctorului, vorbi mai departe, născocind pretextul pe măsură ce vorbea. Poate că a păstrat-o ca să-i amintească de mine și să... Și nu mai știu..., dar ce voia oare cu mine?

Atunci el îi răspunse încurcat:

— În mod clar, voia să-ți facă rău, draga mea, să te facă femeia lui cu orice preț și apoi să te omoare. Îmi pare rău, dar cred că ăsta

este adevărul. La început, m-am gândit și eu ca toți ceilalți, că nu-
decât un nelegiuit dintr-aceia pe care japonezii îi numesc ronini, dar
când am dat peste cruciulița ta, totul s-a schimbat. În clipa în care mi-
am dat seama că îți aparține podoaba aceea. Probabil că s-a întâmplat
întocmai cum presupui și tu... Te-a văzut la Tokaido, apoi el și celălalt
cred că i-au urmărit pe Malcolm și pe Phillip Tyrer, ca să-i ucidă, să
nu fie recunoscuți. După care te-a zărit iar, a găsit crucea și a păstrat-
o, pentru că era a ta. După aceea te-a urmărit până aici, pentru ca,
iartă-mă, să se culce cu orice preț cu tine. Și nu uita că nici nu-i greu
să-l faci pe un astfel de individ să se îndrăgostească de tine la prima
vedere, să devină chiar... chiar obsedat de tine!

Modul în care spusese toate acestea, îi trăda adevăratele
simțăminte față de Angélique. Iar ea oftă ușurată, înțelegând în sfârșit.
Ce bine că pricepuse totul singur, își spunea ea, vlăguită de emoție și
fericită în același timp, că scăpase încă o dată ca prin urechile acului.
Începu să se gândească iar numai la cele două sticlute salvatoare și la
ziua următoare, când ea avea să fie curată ca lacrima și putea să
înceapă o viață nouă, minunată.

— Da, japonezii ăștia sunt niște ființe foarte curioase, tocmai
spunea medicul. Da, cu totul și cu totul deosebite. Însă este foarte
ciudat că nu se tem deloc de moarte, ba chiar o caută cu lumânarea.
Iar tu, crede-mă, ai fost foarte, foarte norocoasă că ai scăpat
nevătămată. Ei, cred că ar trebui să plec și eu...

— Da, îți mulțumesc mult, mult de tot, zise Angélique, apoi îi luă
cu delicatețe mâna și o lipi de obrazul ei. Nu vrei dumneata să-i
explici toate astea lui Malcolm și lui Hoag? Așa o să se termine toate
nelămuririle astea.

— Pe Malcolm îl las în seama ta.

Pentru o fracțiune de secundă se gândi să-i mărturisească
adevărul despre logodnicul ei, care se droga cu opiu, și să-i ceară
ajutorul, dar după aceea își zise că nu este chiar atât de presantă
problema, și-apoi era răspunderea lui, nu a ei. Biata Angélique, avea
ea atâtea pe cap și fără asta.

— În ce-l privește pe Hoag, ce-l interesează asta pe el, sau pe toți
gură-cască și bârfitorii din Yokohama? Nu-i deloc treaba lui sau a
mea, nu-i așa?

Văzu cum ochii și chipul ei proaspăt, strălucind de tinerețe, se
întorc spre el, radiind de bucurie și de o senzualitate stranie, încă
latentă, ce părea că o înconjoară întotdeauna ca o aură în ciuda
tuturor dificultăților prin care trecuse și care ar fi trebuit, în mod
normal, să-i micșoreze farmecul. Uluiitor, își spunea doctorul, mirat la
culme de liniștea subită ce o cuprinsese, aș vrea tare mult să aflu taina
ei și de ce anume unii oameni de pe lumea asta par că înfloresc atunci
când se confruntă cu situații-limită, care pe mulți alții i-ar doborî într-

o clipită. Și, dintr-o dată, curiozitatea lui profesională făcu loc simțămintelor lui adevărate pentru femeia aceea fascinantă. Nu pot să-l învinuiesc deloc pe amărâțul ăla de ronin, nici pe Malcolm sau pe oricine își pierde mințile din pricina ei pentru că și eu o doresc la fel de mult.

— Oricum, foarte curioasă toată povestea asta cu cruciulița..., adăugă el cu voce răgușită, de data aceasta fără pic de reținere. Însă viața asta este plină de curiozități, nu-i așa? Noapte bună, draga mea, somn ușor.

Primele crampe o smulseră dintr-un somn chinuit, bântuit de vise cumplite, cu pușcăriși care se repezeau la ea și diavoli cu ochii bulbucați și fețe schimonosite, cu femei cu pântece uriașe, în care se zbăteau copii nenăscuți, cu bărbați cu coame imense care încercau să o alunge departe de Tess Struan, care stătea de veghe lângă Malcolm, ca un șacal însetat de sânge. Apoi urmă o a doua durere, care o trezi de-a binelea la realitate și-și dădu seama ce se întâmplă de fapt cu ea.

Bucuria că, în sfârșit, începuse ceea ce aștepta cu sufletul la gură, șterse pe dată din mintea ei orele lungi de așteptare încordată, ce i se păruseră că durează o veșnicie, până ce adormise. De-acum era deja patru și câteva minute dimineața. Ultima dată când se uitase la ceas era două și jumătate. O altă crampă, mai puternică decât cea de dinainte, îi scutură trupul și o sili să se gândească ce anume avea de făcut în continuare. Cu degetele tremurătoare, desfăcu a doua sticlură. Simți din nou gustul acela infect și aproape că era cât pe ce să vomeze, însă reuși să înghită fiertura și băgă repede în gură o linguriță de miere. În tot timpul ăsta, stomacul părea că nu vrea să mistuie deloc zeama aceea cumplit de amară. Se întinse pe pat, gâfâind. Mii de flăcări parcă îi ardeau în pântece. În câteva clipe, cămașa de noapte fu learcă de sudoare. Apoi totul trecu dintr-o dată, iar ea rămase vlăguită, plină de transpirații reci și cu respirația întretăiată. Așteptă. Ca și până atunci, nu se mai petrecu nimic o vreme. Doar un fel de sfârșeală și un gust amar, de fiere, după atâtea ore de așteptare și neliniște, dinaintea somnului plin de coșmaruri. Disperarea ei crescuse.

— Sfântă Fecioară Preacurată, ajută-mă să mergă totul așa cum trebuie. Ajută-mă..., murmură printre lacrimi.

Apoi urmară iar minute lungi de așteptare. Nimic nu se întâmplă. Trecură alte minute, apoi altele... Și dintr-o dată, ca nicicând până atunci, o durere cruntă, cu totul altfel decât cele de până atunci, parcă o sfâșie în două. Apoi alta. Cu greu reuși să suporte. Și apoi altele, tot mai greu de îndurat. Își aduse aminte de cea de-a doua parte a infuziei și se ridică în capul oaselor, să o bea. O sorbi încet, cum fusese învățată, iar gustul nu i se păru chiar atât de groaznic precum cel al lichidelor din sticlute.

— Slavă Domnului că nu mai trebuie să beau așa ceva, îngăimă Angélique și sorbi iar din infuzie.

Apoi iar și iar, și după fiecare înghițitură, mai mânca o bucată de ciocolată. Și nu după multă vreme, începură crampele. De data aceasta, mult mai puternice. Și păreau că se întetesc tot mai mult. Nu te speria, se încuraja ea, totul se întâmplă cum te-a avertizat André. Mușchii stomacului i se contractau îngrozitor, tot mai tare... Dar ea sorbi în continuare din băutura aceea și convulsiile sporiră în intensitate, până ce ultimul strop de infuzie se sfârși. Cheseaua cu miere era aproape goală, ciocolata și ea pe sfârșite, însă de-acum nici măcar dulciurile acelea nu mai puteau alunga gustul scârbos care îi stăruia în gură. Un curent de aer dinspre ușa budoarului suflă într-o parte flăcăruia lămpii de pe noptieră, silind umbrele de pe pereți să joace în tot soiul de chipuri. Străduindu-se să-și păstreze curajul, Angélique rămase întinsă pe pat și privi îndelung dansul umbrelor de pe pereți, cu mâinile încheștate pe pântecul sfârtecat de dureri. Simțea sub palme cum mușchii se contractau rapid, apoi se destindeau și iar... și iar... până ce făceau numai ghemulețe, sub degetele ei tremurătoare.

Privește umbrele, gândește-te la lucruri frumoase, își șoptea, îmbărbătându-se. Ce vezi tu acum? I se năzărea că vede vapoare și bărci și acoperișurile Parisului și chiar rugi de mure. Și ia uită-te, acolo este chiar o ghilotină, a, nu, e numai o boltă de verdeață, împânzită cu trandafiri agățători. Ei, dar asta-i chiar căsuța noastră de vară de lângă Versailles, unde ne duceam noi primăvara și vara, da, eu și fratele meu, căci biata maman murise cu multă vreme în urmă, iar tata cine știe pe unde hălăduia prin lumea asta mare. Sigur, unchiul și mătușa ne iubeau, dar asta nu ținea deloc...

— Ah, Mon Dieu! gemu ea, când următoarea contracție o cutremură, apoi la a doua aproape că țipă de durere. În grabă, își vârî în gură un capăt de cearșaf, ca să-și înăbușe strigătele fără voie ca nu cumva să se trezească după aceea cu toată Legația bătând la ușa ei.

După aceea începură frisoanele. Mii și mii de ace de gheață îi răscoleau prin măruntaie, mai puternice de zeci de ori decât la cel mai abundent dintre cicluri. Tot corpul i se încorda de suferință, mâinile și picioarele i se chirceau de fiecare dată când o scutura câte un spasm. Parcă tot chinul iadului ar fi voit să-i sfâșie șoldurile și pântecul, apoi durerile îi cuprinseră tot trupul și capul și...

— Sfinte Dumnezeule, o să mor... o să mor..., gemea ea, sfârșită, cu dinții clănțănind de friguri și de groază.

Trăgea din toate puterile de cearșaful mototolit, ca să-și înăbușe gemetele provocate de spasmele groaznice, care creșteau și creșteau... Și dintr-o dată se opri. Da, într-o clipă. La început, crezu că a murit cu adevărat, dar curând, își veni iar în simțiri și observă că, pe

neașteptate, camera nu se mai învârtea cu ea, iar flacăra lămpii se micșorase, însă ardea încă. Apoi auzi ticăitul ceasului. Era ora cinci și patruzeci și două de minute. Se ridică în capul oaselor, cu greu, simțindu-se îngrozitor. Când se uită în oglinjoara pudrierei, se sperie cum arăta. Era vineție la față, cu părul ud de transpirație, cu buzele albite de doctoriile acelea. Își clăti gura cu ceai verde, apoi scuipă în oala de noapte și o împinse iar cu piciorul sub pat. Sleită de oboseală, își trase peste cap cămașa de noapte, îmbâcsită de transpirație, apoi se șterse cum putu cu un prosop ud, pe față și pe gât. Se pieptănă și apoi se lăsă iar pe pat, simțindu-se însă mai bine după toată suferința pe care o îndurase. Abia atunci observă pata de sânge de pe cămașa de noapte, aruncată la întâmplare, pe covorul vechi.

Se uită degrabă să vadă dacă nu cumva se înșela și răsuflă ușurată când se convinse că, într-adevăr, începuse să sângereze. Își puse un prosop curat între picioare și, în lumina slabă a zorilor ce începeau să mijească, se lăsă iar pe spate, aproape lipindu-se de saltea, în neștire, frântă de osteneală. O căldură binefăcătoare creștea tot mai mult între membrele ei sleite de sfârșeală. Șuvoiul sângelui se întetea.

Duminică, 11 noiembrie

— Preailustrul Chen a spus să te încredințez că îl interesează orice lucru, cât de mic, care ar putea să-l atingă cumva pe tai-pan, Soră mai Mare, începu Ah Soh, cam încurcată. Acum două nopți, Floci Aurii a început iar ciclul și...

— Aha, de-asta s-a vârat în pat așa devreme și n-a vrut să-l primească pe fiul meu, se dumiri Ah Tok.

Stăteau amândouă în tihnă, în camera ei de la capătul coridorului, ferite de urechi indiscrete.

— Da, așa-i, ascultă-mă mai departe: ea zice acum că i-a venit iar ciclul, numai că eu știu datele la care îi vine, cum le știu și pe-ale mele. Și nu se poate să aibă dreptate. Firesc este ca, orice tânără civilizată și fecioară pe deasupra să aibă ciclu regulat, însă... Ah Soh se opri o clipă din vorbă jucându-se nervoasă cu capătul șorțului. Cu toate că eu îmi aduc aminte că ultima dată a avut foarte puțin, de-abia de-abia... ca și cum ar fi rămas...

Cealaltă râgâi mulțumită de masa îmbelșugată și începu să se srobească între dinți cu o scobitoare.

— Ei, auzi acum... dacă a întârziat sau a avut numai puțin sau i-a venit altă dată, nu-i nici o mirare, cu toate necazurile astea care i s-au întâmplat bietului meu fiu și cu boala lui și cu toți nemernicii care ne împresoară aici. Asta e chiar destul de normal, nu-i nimic deosebit.

Pe măsuta dinaintea lor se vedeau o mulțime de boluri cu rămășițele îndestulatului lor prânz: supă dulce, îngroșată cu smântână, fripturi cu garnituri de legume proaspete, pește umplut cu ghimbir și soia, frigărui de porc în sos de fasole neagră, creveți în mujdei de usturoi și orez.

— Da, da, este și firesc să se întâmple așa, Soră mai Mică, repetă Ah Tok.

— Așa o fi, numai că mie mi se pare nefiresc faptul că ieri dimineață, când m-am dus să-i duc ceai și apă fierbinte să se spele, a trebuit să bat în ușă de nu știu câte ori, până să se trezească. Și nici nu m-a lăsat să intru, doar a strigat ca o țicnită: Ieși! Pleacă de-aici! Da, da, chiar așa mi-a urlat ea, cu vocea aia vulgară și dup-aia... — Ah Soh făcu o pauză, apoi își coborî glasul, luându-și o mască tragică: Ei, și numai după câteva minute, vine la ea Năsoi Ascuțit, din celălalt neam de diavoli venetici, de le spunem noi Broaște. Și a bătut la ușă uite-așa... (bătu și ea cu degetele în tăblia mesei, mai întâi de trei ori la rând, apoi a patra oară). Iar ea l-a lăsat să intre imediat!

Ah Tok rămase cu gura căscată de mirare.

— Imediat? Pe ăla, pe Broscoiul? Cum de l-a lăsat pe el să intre și

pe tine nu? L-ai văzut cu ochii tăi?

— Da, dar el nu m-a văzut pe mine.

— Ayeeah! Asta a fost foarte isteț din partea ta. Hai, spune mai departe, Soră mai Mică! o îndemnă nerăbdătoare Ah Tok, sorbindu-i fiecare cuvânt. Dă-i drumul mai departe!

— Ei, dup-aceea, a rămas acolo câteva minute și-apoi a ieșit cu o bocceluță din mătase cărămizie, în care erau legate câteva lucruri. A ieșit cu ele pe furiș, ca un hoț în miez de noapte. Numai că nu m-a zărit defel când îl urmăream, chicoti Ah Soh încântată, ca orice chinez onorabil, care se simte grozav de mândru când află vreo taină sau vreo bătăfă. Și nici măcar nu și-a dat seama că m-am luat după el!

— Pe toți zeii mari și mici, chiar așa? se minună Ah Tok și mai turnă două pahare de vin de Madeira. Viață lungă să-ți hărăzească aceia din ceruri, Soră mai Mică, și fie ca Poarta ta de Jad să nu te întristeze niciodată. Și acum spune ce s-a mai petrecut!

— Ei, Broscoiul s-a dus la țarm, s-a suit într-o barcă cu vâsle și a pornit-o spre larg. După câțeva vreme, l-am văzut cum a aruncat bocceaua aceea în mare; cu ce-o fi avut înăuntru!...

— Ei, nu mai zi!

— Da, da, chiar așa! După care s-a întors la mal. Numai că nu m-am simțit deloc în tot timpul ăsta!

— Da' ce-o fi fost acolo?

Ah Soh se apropie de urechea ei și șopti:

— Când don'șoala m-a lăsat să intru la ea în cameră, m-am uitat și eu pe-acolo, cu mare grijă. Așternutul era leoarcă de sudoare, cămașa de noapte la fel, de parcă ar fi avut parte de frigurile din Valea Fericirii. Iar prosoapele ei erau îmbibate cu sânge, mai mult decât oricând. Mi-a poruncit să curăț tot, să aduc apă fierbinte și să nu las pe nimeni să vină la ea, nici măcar pe tai-pan. Și după ce-am sfârșit tot ce-aveam eu de făcut, s-a vârat iar în pat ca o putoare și a început să tragă la aghioase.

— Ei, asta nu-i chiar așa ieșit din firea lucrurilor, dar trebușoara aia cu Năsoi Ascuțit!..., clătină din cap, îngândurată, Ah Tok. Asta-i ca baliga măgarului – sclipește pe dinafară, da tot baligă rămâne! E limpede ca ziua că ăla a aruncat ceva tainic, de-al ei.

Ah Soh șovăi câteva clipe, apoi îndrăzni să întrebe:

— Dar... Dar nu se poate cumva ca onoratul dumitale fiu să o fi tăvălit vreun pic?

Ah Tok chicoti încântată.

— Eu una sunt sigură c-a încercat el, dar Floci Aurii nu îngăduie ea așa ușor să-i lase Cerescului Lujer să rupă zăgazurile Porții ei de Jad, cu toate că se înfige-n sufletul lui de câte ori poate. L-am auzit eu pe bietul meu fiu murmurând prin somn numele ei. Dezgustător, ce mai, dacă e așa cum gândești tu, atunci, ca orice ființă civilizată,

putea să spună, ne înțelegeam noi asupra prețului și se sfârșea cu bine pentru toată lumea.

Ah Soh o privi pe Ah Tok cum prinde cu bețișoare o bucată de cap de pește, îl suge până rămâne curat apoi, sculpă oasele în bolul din fața ei. Ea ar fi fost dornică chiar să mănânce și acele rămășițe, pentru că bucătarul ei nu era la fel de priceput.

— Cum îți mai merge cu bucătarul zilele astea? întrebă ea, făcând pe nevinovată.

— Ei, mai bine. Câinele acela vine de la mine din sat și are obligații. Dar, bineînțeles că trebuie să-l dădăcesc mereu, spuse Ah Tok, nepăsătoare, apoi zâmbi ciudat. Foarte curios ce mi-ai povestit, Soră mai Mică. Și cum se simte împărăteasa ta astăzi?

— Țăfnoasă ca de obicei. Curge din ea ca din vita tăiată. Vraciul cel Uriaș a venit să o vadă astăzi dimineață, dar n-a vrut să-l lase. Mi-a zis să-l trimit de-acolo. E ceva care...

— Dar pe fiul meu l-a văzut?

— Nu, azi după-masă se întâlnesc.

— Bine. Că toată ziua a fost numai foc și pară pe bătrâna lui mamă, din pricina ăleia. Așa deci... Năsoi Ascuțit și Floci Aurii au pus ceva la cale, în taină... Nu miroase deloc a bine, deloc. Fii cu ochii în patru Soră mai Mică, și cu urechile deschise la orice șoaptă...

— Și mai e ceva, se repezi Ah Tok, dându-și ochii peste cap, foarte mândră de ea.

Scotoci prin buzunar și puse o sticlură pe masă. Partea de jos a recipientului era pătată cu o substanță purpuriu-închisă.

— Am găsit asta sub patul ei, când am luat să deșert oala de noapte.

Fața brăzdată de riduri a celeilalte se zbârci încă și mai tare.

— Ei și?

— Miroase, Soră mai Mare.

Ah Tok făcu întocmai. Izul acela puturos îi părea destul de cunoscut.

— Dar ce-i?

— Nu sunt prea sigură... dar mie-mi pare c-ar fi Umbrele Lunii. Eu cred că asta a fost în sticlă... dimpreună cu alte ierburi!

Ah Tok rămase cu gura căscată.

— Cum? Leacul pentru lepădat copii? Imposibil! De ce-ar fi avut ea nevoie să facă așa ceva?

— Ar fi fost mare rușine a obrazului pentru fiul tău dac-ar fi ajuns tată înainte de-a se căsători, eh? Doar știi prea bine câtă zarvă fac diavoli ăștia venetici despre nuntă și feciorie și scandaluri ce știrbesc reputația și cum nu vor deloc să accepte împreunarea înainte de cununie. Întotdeauna îi spurcă grozav pe cei ce nu țin la toate prostiile astea? Ce nebunie! Da, mare rușine ar fi pățit fiul dumitale! Dup-aia

mai este și tai-pan Tess căreia trebuie să-i dea socoteală, ca și zeul acela al lor, răzbunător și deloc înduplecat cu astfel de fapte!

Amândouă se cutremurară de groază. Ah Tok mirosi iar sticluța.

— Și crezi că Nas Ascuțit a aruncat sticlele în mare?

— Da, și-mi mai lipsește și o cană mare, de ceai, care probabil că era pentru infuzia de plante, pentru că ea mi-a poruncit să-i aduc apă fierbinte și miere.

— Ca să mai îndulcească gustul acela! Ayeeyah! făcu Ah Tok foarte îngândurată. Fiul meu este..., este ca scos din minți după femeia aceea.

— Și atunci ce-ar trebui să facem?

— Ai avut dreptate când mi-ai spus. Trebuie să-i scriem neapărat ilustrului Chen și să-i trimitem și sticluța asta drept dovadă cu prima navă de poștă. El o să știe dacă spui sau nu adevărul și atunci vom afla ce să facem noi mai departe.

Apoi Ah Tok mai turnă câte un pahar de vin.

— Fii cu ochii în patru la orice mișcare, ca un șoim să-i pândești, iar eu o să fac întocmai, la rândul meu. Și... nici un cuvântel măcar să nu scapi nici în fața ei, nici în fața fiului meu și a nimănui altcuiva, până ce o să ni se poruncească de către preamăritul Chen ce trebuie să facem.

Malcolm Struan se grăbea, șontăcând, pe Strada Mare, către reprezentanța Struan, sprijinit în cârje. Cerul era acoperit de nori, un vânt rece venea dinspre mare, iar după-amiaza era răcoroasă și ea. Însă Malcolm parcă se mai liniștise, când o văzuse pe Angélique și se convinsese că nu pățise nimic, ba dimpotrivă, era mai frumoasă ca niciodată, chiar dacă părea cam palidă și somnoroasă. Nu stătuse cu ea decât câteva minute, ca să nu o obosească prea tare. Un grup de neguțatori călări își opriră caii, să-i facă loc să treacă, politicoși, și ridicară cravașele, în semn de salut.

— Bună să vă fie ziua, tai-pan, zise Lunkchurch, încruntat ca și ceilalți, de altfel. Veniți la club, mai pe seară?

— Ce s-a-ntâmplat?

Lunkchurch arătă cu degetul mare spre nava masivă, întunecată, cu două catarge, ancorată lângă fregata lui Marlowe. Nava purta stindardul companiei Brock și Fiii.

— Corabia aia și veștile pe care le-aduce. Norbert ne-a chemat la o întrunire, pe toți, numai pe noi, negustorii, fără Sir William.

— Și eu voiam să fac același lucru. Bun, deci la asfințit o să fiu și eu acolo, scrâșni Malcolm, indispus.

Ocean Witch (toate navele importante ale firmei Brock purtau numele de Vrăjitoare, după cum cele ale companiei Struan erau numite *Cloud* – Nor) se întorsese pe neașteptate cu o zi în urmă, cu vești, poștă și ultimele ziare din Hong Kong.

— Tâmpit afurisit! ocări el.

Majoritatea editorialelor din toate ziarele scriau despre amiralul Ketterer și marea izbândă reputată de el în toate atacurile ce nimiciseră cuiburile piraților din Golful Mirs și din împrejurimile acestuia. În momentul acela, vestitul comandant era în drum spre Shanghai, pentru a reface proviziile de cărbune ale navelor.

În *Guardian*, se vedea chiar pe prima pagină, scris cu majuscule, un articol care pune punctul pe i:

„Într-o informare trimisă Guvernatorului, amiralul Ketterer îl anunță că au suferit și pagube, provocate de trupele chinezești, care dispuneau de tunuri moderne – tunuri fabricate la Birmingham, venite prin Hong Kong și cumpărate prin mijloace mai mult sau mai puțin cinstite, de către Wu Sung Choi, comandantul flotei Lotusului Alb care, din păcate, nu a fost prins și nici ucis”.

Uimitor, însă din cauza acestui incident minor (tunurile au fost distruse de trupele de uscat ale infanteriei marine), amiralul susține categoric ca toate vânzările de arme – precum și comerțul cu opiu – să fie scoase în afara legii și să nu se mai permită aducerea lor sub nici o formă în Asia, mai ales în Japonia și China, sub amenințarea cu pedepse foarte drastice pentru încălcarea acestui embargo.

Această nedorită intervenție în desfășurarea comerțului legal, această inconștientă învinuire a tuturor negustorilor cu China – renumiți pentru onestitatea lor, pentru eforturile deosebite de a întări puterea Imperiului Britanic, pentru loialitatea lor față de Majestatea Sa, Dumnezeu s-o binecuvânteze! și de a pune interesele Patriei-Mamă înaintea profiturilor personale – trebuie să fie respinsă imediat și în termenii cei mai categorici.

Ziarul nostru ar vrea să-i pună amiralului următoarea întrebare: cine anume plătește oare taxele pentru a întreține cea mai mare flotă din întreaga istorie a omenirii (și căreia, fără îndoială, amiralul îi face mare cinste, cu toate că, în mod clar, este greșit informat în anumite privințe, despre interesele vitale ale Coroanei), fără de care Imperiul nostru ar înceta să existe? Răspunsul este: cine altcineva decât atât de încercații și muncitorii neguțatori și activitatea lor profitabilă...”

— Ketterer ăsta-i tâmpit rău de tot, începu Struan. Aici Norbert are mare dreptate. Poate că acum Sir William o să se lămurească și el într-adevăr cum stau lucrurile și o să ceară să-l înlocuiască din funcție. Noi trebuie să ne descurcăm cum știm noi cu japonezii de-aici, iar Ketterer ăla să nu zică nici pâs.

— Da, e clar ca bună ziua că avem nevoie de unul uns cu toate alifiile și cu vână-n el, nu glumă, îl aprobă Lunkchurch. Ketterer ăsta-i doar o bășină răsuflată.

— Hei, Charlie, interveni un altul, din spate. Nu uita că el i-a făcut praf pe pirați, când a avut ordin, de ce n-ar veni și-aici să facă același lucru? Ce înseamnă câteva luni în plus? Tai-pan, cum se mai

simte Miss Angél?

— Se simte bine acum.

— Slavă Domnului!

Zvonul că Angélique căzuse la pat făcuse înconjurul coloniei cu o zi în urmă și, când se aflase că ea refuzase să-i primească pe Hoag, pe Babcott, ba chiar și pe tai-pan, îngrijorarea tuturor crescuse.

— Sfinte Isuse, să știi că-i de la mâncarea Broscoilor, i-au pus otravă-n mâncare..., șopteau unii.

— A, nu, a luat de la ei frenție...

— Da' de unde, Broscoii nu-s molipsiți de frenție, da' au păduchi.

— Ei și? Toți avem păduchi! Eu însă am auzit c-ar avea holeră...

Dar, spre bucuria tuturor, în aceeași zi, după-amiaza, toată Yokohama aflase că ministrul Seratard specificase într-un buletin oficial că Angélique era perfect sănătoasă, numai că suferea de o indispoziție temporară (imediat se presupusese că ajunsese la ciclu).

— Logodnica mea se simte bine, repetă Malcolm, foarte mândru.

— Asta chiar că-i o veste grozavă, zise Lunkchurch. Ați auzit că *Vrăjitoarea* pleacă astă-seară, cu refluxul?

Malcolm aruncă o privire spre largul mării, simțind cum îl cuprinse iar o spaimă nelămurită. Cu o seară în urmă, când auzise că sosise nava în port îl apucase o frică de neînțeles, neașteptată, ca nu cumva să se afle la bord Tyler Brock sau Morgan Brock. Numai când Jamie îi dăduse nenumărate asigurări că nu se putea să fie așa, începuse să se mai liniștească și să judece la rece. Oare de ce dracu' mă îngrozește pe mine Tyler Brock ăsta chiar și-acum? se întrebă el cine știe pentru a câta oară. Când eram mic, mai treacă-meargă, însă acum Tyler nu-i cu mult mai înalt decât mine, este la fel de urât cantotdeauna, cu înfățișarea lui de necioplit și gură spurcată peste poate, cu burdihanul ăla al lui și un singur ochi, mereu injectat. Dar care-i problema? Doar sunt atâția bărbați în Hong Kong mai urâți chiar decât el. Și încă mulți alții la fel de înverșunați pe mine. Însă ăia nu mă sperie. Dar el... a fost dintotdeauna vrăjmașul nostru, totdeauna ne-am izbit de el... Și Dirk, și tatăl meu, și mama au fost nevoiți să-l înfrunte și eu trebuie să... Dar..., Sfinte Atotputernic, îl urăsc din tot sufletul pe netrebnicul ăla pentru toate nemerniciile pe care le-a făcut el mamei și întregii familii. Trase adânc aer în piept și privi cu atenție *Ocean Witch*.

— Bine, dar nu urma să părăsească portul decât peste două zile.

— Așa se zvonește.

— Dar de ce? De unde și până unde se schimbă hotărârile așa ușor?

— Habar n-am, da' tocmai aici e buba!

— Aflăm noi și asta, cât de curând. 'Nă ziua!

Malcolm își alungă presimțirile negre și o porni mai departe. În

fața lui se zărea reprezentanța Struan, iar în spatele acesteia se înălța turla bisericii Sfânta Treime. Fusesse și el la liturghia de dimineață și se rugase pentru Angélique și pentru sănătatea lor, a amândurora, și pentru tărie sufletească, iar după aceea parcă se simțise mai bine. Însă fie ca toate pedepsele Domnului să se abată asupra neamului Brock de-acum și-n veci de veci! Ajută-mă, Preaputernice, să-l ucid pe Norbert cât mai degrabă și fără prea mare zarvă și...

— Tai-pan!

Smuls din gândurile lui, se uită descumpănit în jur. Phillip Tyrer se grăbea spre el, venind dinspre Legația britanică.

— Iartă-mă că te tulbur, dar toți suntem foarte îngrijorați și vrem să aflăm cum se mai simte Miss Angélique?

— Bine, n-are nimic serios, răspunse Malcolm.

În spatele lui Tyler îl zări pe Sir William uitându-se la ei, de la o fereastră de la parter. Îl salută ridicând bastonul, apoi, îi făcu un stângaci semn de victorie. Sir William îi răspunse. Cu o clipă înainte ca ministrul să se retragă de la fereastră, Malcolm prinse în treacăt, cu coada ochiului, silueta celui de lângă el.

— Ei, dar cel de-acolo nu-i chiar samuraiul tău cel domesticit și nevinovat, Nakama?

— Ăăă... cine?! A, da, sigur, el era. Și cum spuneai? Chiar se simte bine Miss Angélique?

— Se simte cât se poate de bine, mulțumesc.

— Mulțumim lui Dumnezeu! Să știi că toți eram grozav de îngrijorați, îl asigură iar numai zâmbet Tyler, imagine a bărbatului în plină putere, radiind de sănătate, musculos, puțin mai înalt decât Struan, însă numai pentru că acesta acum, și când mergea și când stătea, era adus de spate.

— Dar să știi că și dumneata arăți mult mai bine!

— Tare aș vrea să te cred și eu, Phillip, și îmboldit de invidie Malcolm nu se putu stăpâni să nu-l întrebe, insinuant: Din câte am auzit eu, Nakama al tău vă furnizează tot felul de informații, ție și lui Sir William...

Lui Tyler îi pieri zâmbetul.

— Da, cam așa...

— Înțelegerea noastră însă a fost să ne țineți și pe noi la curent. Adică pe mine și pe Jamie. Cu toate detaliile... Am dreptate sau nu?

— Păi, da, cam așa a fost înțelegerea. Dar Sir William... ăăă... el încearcă acum să descopere ce jocuri fac japonezii și...

— Jocurile politicii și cele ale afacerilor merg mână-n mână, Phillip. Poate că treci pe la noi mâine dimineață, înainte de dejun, ce zici? Mi-ar face mare plăcere să aflu ce mai e nou, adăugă el zâbind cam forțat. Te rog să-i transmiți lui Sir William toate urările mele de bine. La revedere, Phillip, pe mâine.

O porni mai departe, șchiopătând grozav de furios pe sine că nu reușise să se abțină și fusese atât de caustic. Îl scotea din minți faptul că era nevoit să umble în halul acela. Urcă scările și se îndreptă spre apartamentul lui. Spatele și stomacul îl dureau înfiorător. Însă nu mai mult decât de obicei, se muștră el. Asta nu-i motiv să te repezi la Phillip ca un câine turbat. El nu voia decât să fie drăguț cu tine. Nici o problemă, mai beau puțin din elixirul lui Ah Tok și o să mă simt iar minunat. O să-l invit apoi pe Phillip la masă și...

— Tai-pan!

— A, bună, Jamie, îl salută Malcolm bucuros, oprindu-se la mijlocul scărilor. Nu cumva ai auzit că *Ocean Witch* pleacă foarte curând? Se pare că diseară, cu refluxul?

— A! Tocmai asta voiam și eu să te anunț. Am auzit și eu zvonul ăsta și am încercat să aflu adevărul chiar din gura lui Norbert, dar el este foarte ocupat acum... Cum îi mai merge domnișoarei Angélique?

— Bine, răspunse Malcolm absent. Mai bine. Am pregătit pachetele și poșta, pentru cazul în care *Vrăjitoarea* chiar pleacă astă-seară.

— O să am eu grijă de toate. Mă ocup eu imediat ce mă conving că-i adevărat ce-am auzit amândoi.

— Să trimiți pe cineva și la Angélique, are și ea ceva de expediat.

Scrisese epistola către mama lui de nenumărate ori, până ce fuseseră amândoi mulțumiți cum suna. Într-adevăr o scrisoare care o să fie pe placul mamei, gândi el, mai liniștit.

— Chiar se simte bine, tai-pan?

— Minunat.

Zâmbi, aducându-și aminte cât de frumoasă era ea așa întinsă pe pat, proaspătă ca o floare, deși cam palidă la față, însă bucuroasă, tandră și grozav de fericită că-l vedea.

— Mi-a spus că până mâine seară o să fie perfect sănătoasă, Jamie. De ce n-am da noi o masă pe cinste aici, ce zici? Da, să fim noi, apoi... Dimitri, de pildă, Babcott, Marlowe, dacă nu are deja alte planuri, și Pallidar. Amândoi sunt foarte cumsecade, chiar dacă se gudură pe lângă Angélique ca niște cățeluși.

— Dar Phillip și Sir William?

— Da, Phillip, însă nu Sir William... Ba nu, mai bine nu-l chema pe nici unul din ei. Da' ce părere ai de contele Sergheiev? ăsta-i gata oricând să râdă de o glumă bună și să petreacă pe cinste.

— Dacă-l inviți pe el, atunci ar trebui să-i inviți pe toți miniștrii... și nu poți să-l dai deoparte pe Sir William.

— Ai dreptate. Bine, atunci să fie numai așa, între prieteni, iar pe ceilalți îi chemăm altă dată.

— Mă ocup eu de toate, spuse Jamie, bucuros că erau din nou în relații bune.

O porniră amândoi spre apartamentul lui Malcolm. Toate stricăciunile produse de incendiu fuseseră deja înlăturate, însă mai stăruia un iz ușor de fum.

— Și cu Ketterer ăla ce mai e? Ori ne apără interesele ori s-a zis cu el, îl anunță Malcolm, așezându-se la birou și sortând corespondența pe care voia să o trimită cu prima navă. Probabil că mama s-a întâlnit deja cu guvernatorul și a aranjat totul dinainte.

— Da.

Malcolm se uită la el tăios, simțind o umbră ciudată în vocea lui Jamie. După câteva momente spuse:

— Ce ciudat că suntem atât de siguri ce-o să facă ea într-o situație ca asta și nu avem habar dacă o s-o pot convinge vreodată să-mi dea consimțământul pentru căsătorie.

— La asta nu știu ce să mai răspund, tai-pan, dacă este cumva o întrebare, zise Jamie cu tristețe.

Malcolm clătină din cap, îngândurat, înțelegător, privindu-l admirativ pe bărbatul cu chipul brăzdat de riduri, cu trupul puternic și sănătos și se întrebă dacă la treizeci și nouă de ani avea să arate și el la fel de bine. Adică peste nouăsprezece ani.

— Ai mai primit vreo scrisoare de la ea?

— Da, mi-e teamă că *Ocean Witch* nu ne-a adus deloc vești bune.

— Nu zău? Ia loc, Jamie. Ce mai zice mama?

— Îmi pare rău, dar... ăăă... o ține pe-a ei, ca și înainte. Eu, împreună cu doctorul Hoag să te însoțim spre Hong Kong imediat că oricum, până la sfârșitul lunii, sunt concediat.

— Las-o baltă despre partea asta. I-ai scris, cum ți-am zis eu, că te afli sub porunca tai-panului, adică a mea, nu a ei?

— Da.

— Bun, așa i-am spus și eu, deci lucrurile sunt lămurite de-acum. Probabil că scrisorile noastre au ajuns la ea tot când a ajuns și epistola ei la noi. S-au întâlnit pe drum, conchise Malcolm și își aprinse un trabuc – observă că-i tremurau degetele. N-ai fumat niciodată, Jamie?

— Nu, am încercat, dar nu mi-a plăcut deloc.

— Dă uitării nerozia aia cu concedierea. Ce alte vești proaste mai avem?

— Am toată corespondența și tăieturi din ziare și, când dorești, îți spun toate noutățile. Stăm prost cam peste tot. Am pierdut *Racing Cloud*... Trebuia să ajungă de mult la San Francisco...

— Pe toți tartorii iadului! Ce nenorocire! răbufni Malcolm.

Era un cliper din flota Struan, care cuprindea douăzeci și două de nave. Cliperele erau nave cu trei catarge, cele mai rapide pe mare, mult mai iuți decât greoaiele nave cu aburi, care pe deasupra trebuiau să-și ducă și proviziile de cărbuni cu ele. Încărcătura consta în ceai, mătăsuri și mirodenii, toate considerate mărfuri de mare preț mai ales

atunci, când, din pricina războiului de secesiune, valoarea lor crescuse la cifre astronomice. În special dacă ajungeau în Sud.

— Și compania de asigurare n-o să plătească, așa-i?

— Cred că nu. Nimeni nu se bagă la așa ceva. Nici măcar cei de la Lloyd. Escapada navei ar putea chiar să fie declarată act de război. Doar este război acolo, nu?

— Ayeeyah! Asta o să ne cam coste. Vai de capul echipajului ăla! Cine-i căpitan, Caradoc?

— Da. Probabil că i-a prins vreun uragan... S-au semnalat mai multe prin zona Hawaii, cu toate că este cam târziu în perioada asta a anului. Căpitanul secund era vărul meu, Duncan McGregor.

— A, îmi pare rău, sincer.

Tot mai dezamăgit, Struan aruncă o privire furișă spre sertarul unde ascunsese sticluța cu elixir. Mă tot întreb dacă blestemele alea de furtuni n-or fi scufundat și *Doamna Savanelor*, cu tânărul Pedrito Vargas, care trebuia să ne aducă aici comanda de cinci mii de puști, își zise Malcolm, absent. Și atunci își aminti de altceva.

— Auzi, tunurile alea din Golful Mirs... nu erau achiziționate prin intermediul nostru, nu?

— Din câte știu eu, nu, răspunse Jamie, după cum era de așteptat la o astfel de întrebare.

Pentru că amândoi știau la fel de bine toate vânzările mari de arme către neguțătorii chinezi, ce reprezentau autoritățile Manchu. Ceea ce se întâmpla cu transporturile de armament după livrarea lor la Shanghai sau Canton era cu totul altceva. Și nu-i mai privea pe ei. Malcolm își spuse: Pun pariu pe cincizeci de dolari mexicanii la un dolar american că tunurile alea erau de la noi, indiferent cum au ajuns ele acolo. Cunoștea doar și el una dintre marile taine ale familiei Struan: între Nobila Casă și Flota piraților Wu Choi, Lotusul Alb, exista o ciudată relație de prietenie și inamiciție în același timp, legătură ce începuse în timpul bunicului său și continuase și în zilele tatălui său. Dar eu? Eu cum o să tratez cu ei, se întrebă el, sătul dintr-o dată de Yokohama și voind cu disperare să cunoască toate secretele și porțițele de scăpare lăsate încă de la Dirk Struan... și încă mult mai speriat de faptul că într-o zi trebuia să dea ochii cu maică-sa.

— Mda, peste vreo săptămână, cam așa, murmură el.

— Poftim, tai-pan?

— A, nimic. Altceva mai ai să-mi spui, Jamie?

Jamie începu să îndruga o întreagă poliloghie despre scăderea vertiginoasă a prețurilor la produsele pe care le vindeau ei, despre creșterea uriașă a prețurilor la produsele pe care erau nevoiți să le cumpere, despre sporurile de pericolitate pe care trebuiau să le crească și ei, pentru că marinarii din flota Struan erau de origine engleză și americană și erau ademeniți fără voie să treacă pe navele de război

care devastează și Nordul și Sudul, deopotrivă.

— Aș putea să continui cu veștile de felul ăsta la nesfârșit, tai-pan. Rusia și Franța ard de nerăbdare să declare război, așa că toată Europa este ca un butoi de pulbere, nu așteaptă decât o scânteie să sară în aer. În India, pretutindeni se înfruntă musulmanii cu hindușii, se omoară pe capete, își dau foc la recolte... Parcă a înnebunit toată lumea. Și... ceva foarte urgent... Ția de la Banca Victoria ne-au scris iar despre polițele pe care le au la noi. Cred că termenul scadent e la...

— Știu chestia asta, dar-ar frenția în ei să dea. Banca e la mâna lui Brock, ne-au aruncat ca pe niște cârpe, numai să-i finanțeze firmei Brock și Fii preluarea pieței zahărului din Hawaii, și acum sunt gata să ne ducă la faliment cât de repede și cu mare voioșie. Dar-ar frenția în toți să dea! se enervă Malcolm, răgușit, simțind cum îl săgetează tot mai rău durerile în pânțele. Eu cred că am terminat cu hârțogăraia asta, așa că dacă *Vrăjitoarea* pleacă astă-seară, trimite-le. De ce oare se grăbește atât să se întoarcă la Hong Kong?

Jamie rămase pe gânduri câteva momente, apoi răspunse:

— Habar n-am. Dar și eu cred același lucru: orice are legătură cu firma Brock este o veste proastă pentru noi.

Întrunirea de la Club degeneră curând în învâlmășeala obișnuită de înjurături, țipete, crize de furie, acompaniată din belșug de băutură cât cuprindea, nimeni nu asculta pe nimeni, fiecare își striga cât îl ținea gura necazul lui, acum, al tuturor celor de-acolo:

— Deie Dumnezeu să-i trăsnească pe toți bătuții în cap din guvern și pe toți cășcații de perceptor și pe toți bășinoșii ăia puturoși de generali și amirali care nu-și cunosc lungul nasului! Auzi, de ce dracu' nu-și văd ei de treaba lor, adică să plece și ei urechea la interesele tuturor, să facă așa cum le zicem noi și-atunci să vezi ce fericire-ar fi pă capul la toți, nu?

— Că bine zici, Lunkchurch. Eu propun să...

Ce propunea acela nu mai află nimeni, pentru că vocea lui se pierdu într-un tumult de strigăte:

— Să-l tragem la răspundere pe Wee Willie!...

Exasperat, Norbert Greyforth își croi drum prin mulțimea de lângă bar, unde începuse el adunarea, și se îndreptă spre Malcolm Struan, care ședea lângă ușă, alături de Jamie.

Dimitri strigă după el:

— Nu luăm nici o hotărâre, Norbert?

— Da' tu te așteptai la altceva, Dimitri? Tot tai-panii or să decidă, ca întotdeauna. Hai, vino încoa'. Jamie, vrei tu și...

Greyforth era cât pe ce să-l ia peste picior pe Malcolm, spunându-i „tânărul Struan”, dar își aduse aminte cât de categoric îi pusese în

vedere Sir William să nu-l provoace în public, că va avea de-a face cu el. Iar în buzunar parcă îl ardea și mai tare scrisoarea de la Tyler Brock. Așa că se uită la Malcolm și rosti politicos:

— Nu ați vrea amândoi să veniți la o... discuție numai între noi, ce ziceți? Vii și tu, Dimitri?

Malcolm se așteptase ca Norbert să treacă doar pe lângă el, salutându-l fără cuvinte, doar cu capul.

— Bineînțeles. Unde anume? Afară?

— La mine în birou, dacă nu vă deranjează.

Cei trei îl urmară, atenți la orice mișcare.

— *Ocean Witch* pleacă astă-seară? se interesă Malcolm.

— Da.

— Dar de ce v-ați răzgândit așa deodată, Norbert? Întrebă și Dimitri.

— Așa a poruncit Tyler Brock.

Norbert observă în treacăt umbra de îngrijorare ce trecu peste chipul lui Struan și își zâmbi în barbă. Deocamdată, până ce aveau să se repare toate pagubele produse de incendiu la etajele superioare, biroul lui Greyforth era la parter. Scara principală era înnegrită de foc, acoperișul ars pe alocuri, însă învelit temporar cu pânză impermeabilă de vele.

— Al dracu' foc a mai fost, da' e bine că suntem cu toții aici nevătămați. Se întâmplă oricui, din vreme în vreme. Din fericire, după cum v-am mai spus, n-a ajuns până la seifuri, nici la registre sau depozit. Dar simțiți-vă ca acasă, îi pofti el să șadă pe scaunele căptușite cu piele.

În cealaltă parte a încăperii se vedea un bar ticsit cu pahare de cristal, băuturi de tot felul – whisky, brandy, gin, vin de calitate – și șampanie deja frapată. Băiatul de casă, chinezul, îi aștepta să se decidă ca să-i servească. Cei trei deveniră tot mai precauți.

— Ei, ce vă dorește sufletul de-aici? îi întrebă Norbert, foarte îndatoritor.

— Șampanie, răspunse Malcolm, iar ceilalți se declarară de acord.

Se simțea mai bine acum, căci elixirul acela îi dădea puteri noi parcă, sentimentul că este invincibil, și îi alina durerile. Când slujitorul umplu paharele și îi servi pe invitați, Norbert îi făcu semn chinezului să plece. Acesta făcu o reverență respectuoasă, apoi părăsi încăperea.

— Sănătate! toastă Greyforth.

Ceilalți îi răspunseră la fel. Norbert se așeză pe colțul biroului, privindu-i pe rând. Cei trei oaspeți se uitau la el, încă nedumeriți și precauți, cum stătea acolo, înalt, viclean, și foarte încrezător în sine.

— Aici suntem feriți de urechi indiscrete, începu el. Mai întâi, noi reprezentăm cele mai mari companii de aici, așa că va trebui să scriem

împreună un protest adresat lui Wee Willie chiar dacă nu ne va folosi la nimic, iar un altul amiralului, pentru că toți suntem de acord că el este un mare obstacol în calea noastră. Nu văd nici un motiv pentru care nu ni te-ai alătura, Dimitri, pentru că firma Cooper și Tillman are o mulțime de bani de pierdut din pricina lui, ca și noi de altfel. În același timp, ar trebui să începem o campanie în Parlament, prin oamenii lui Struan și ai noștri, desigur, pentru a limpezi o dată pentru totdeauna poziția noastră în Japonia. Ori îi punem pe japi cu botul pe labe definitiv, ori plecăm de-aici.

— Noi nu plecăm din Japonia, răspunse Malcolm, foarte hotărât, iar McFay răsuflă ușurat.

— Nici noi, zâmbi Norbert cu viclenie. Dar asta-i numai înțelegerea noastră ca să le-o tragem viermilor ăloră din Parlament...

Luă un dosar de pe biroul imaculat și scoase de acolo o singură filă.

— Aici am o informare secretă, venită de la Londra, prin *Ocean Witch*, de la unul dintre oamenii noștri de încredere de acolo. Este datată 16 septembrie.

— Da' asta înseamnă c-a ajuns al dracu' de repede, se miră Jamie, în vreme ce și ceilalți gândeau același lucru.

— Noi ținem pasul cu vremurile, Jamie. Tyler spune că ar trebui să vă împărțășim doar vouă știrile astea. Așa că o să citesc ce scrie în document: „Ieri, Primul Ministru și Cancelarul Trezoreriei au căzut de comun acord ca în planul bugetului pe anul următor să fie trecută creșterea următoarelor taxe: la ceai – patru pence pe livră, la bere – un penny pe halbă; un șiling pe litru la orice sortiment de brandy și vinuri importate; la tutun, taxa se dublează... (toți ceilalți rămaseră încremeniți de uimire), ca și la importul de bumbac...”

— Da, cum mama dracului se poate așa ceva?! răbufni Dimitri. Asta-i nebunie curată! Bumbacul și tutunul sunt singurele produse sigure pe care le avem noi în Sud! Își dau seama nenorociții ăia ce fac prin asta tuturor celor implicați în război și căcaturilor ălea de fabrici ale voastre, din Lancashire?

— Noi nu avem fabrici de prelucrat bumbac, Struan are. Și mai urmează ceva: „ca să dea satisfacție anumitor părți influente, pro sau contra activității noastre, sunt gata să ordone arderea tuturor plantațiilor noastre de opiu din Bengal, iar plantațiile de ceai...”

— Sfinte Cristoase! bâigui Struan, cu răsuflarea întretăiată, în timp ce Jamie se făcu stacojiu la față, amuțind, iar Dimitri era cât pe ce să facă o criză nervoasă. Bine, dar atunci, pentru numele Celui de Sus, cum mai putem noi să facem comerț cu China? Să schimbăm opiu pe argint și...

— Parlamentul nu dă pe noi nici o bășină răsuflată măcar, sau pe Triunghiul Ceresc, scrâșni Norbert, încruntat. Și îi doare în cot și de

Asia întreagă, și de China și de comerț, numai să stea ei acolo, în biroul lor călduț. Vor să se replanteze toate terenurile acelea pârjolite numai cu ceai! – puse foaia la loc, în dosar, conștient de curiozitatea nemăsurată a celorlalți, care ar fi dat orice să afle cât adevăr era în informațiile acelea și ce anume mai cuprindea raportul. Bătrânul mi-a spus că pot să vă anunț că avem un informator foarte apropiat de Primul Ministru și că toate vorbele lui s-au adevărit până acum, așa că putem fi siguri că ăsta-i adevărul gol-goluț. Și mai spunea că trebuie să scăpăm de perechea asta de dobitoci cât mai repede. Dimitri, începi de-acum presiunile din partea voastră. Tyler spune că noi o să facem absolut tot ce putem, și cere ca și voi să faceți întocmai. De acord?

— De acord, acceptă Dimitri. Sfinte Isuse, mai că nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Ba mie îmi vine să cred tot – Struan ridică paharul, întrebându-se oare unde anume întinsese capcana Tyler Brock. Așa că sper să-i ia dracu' pe toți și să ardă în fumul iadului, adăugă el.

Băură toți, în tăcere. Norbert le umplu iar paharele. Apoi îl privi țintă pe Malcolm și trăsăturile feței i se înăspriră.

— Al doilea punct al discuției: suntem toți implicați în duelul acela într-un fel sau altul. Eu unul n-am nevoie de secundanți și ne-am înțeles pentru joi dimineață, în zori. Îmi pare nespus de rău, dar diseară o să fiu la bordul lui *Ocean Witch*, cu regret, dar aste-s ordinele lui Tyler... Deci termenul de joi cade. Eu prop...

— Dar de ce să amânăm, doar acum mai este încă destulă lumină, interveni la iuțelă Struan.

Nu se putuse abține, cuvintele parcă îi zburaseră de pe buze fără voia lui, însă era nemulțumit că reacționase atât de rapid și hotărât, deși, dintr-o dată, parcă i se făcu un gol în minte. Se lăsă o tăcere și mai apăsătoare. Jamie se făcu alb la față ca varul.

— Nu acum! zise Norbert, cu ochi scânteietori, abia ascunzându-și amuzamentul, apoi se întoarse spre Jamie și Dimitri, presupușii lor secundanți. Eu propun să amânăm până peste trei săptămâni, de comun acord, când o să mă întorc eu, înțelegere ca între gentlemeni. Ce ziceți atunci, peste trei săptămâni? Atunci, indiferent când mă întorc, a doua zi ne-ntâlnim...

— Asta-i o idee minunată, tai-pan, se repezi Jamie. Ești de acord?

După câteva momente, ceața ce se lăsase peste gândurile lui Malcolm păru că se risipește.

— În regulă, răspunse el.

Nu era nici prea bucuros, nici dezamăgit de deznodământ, însă era foarte mulțumit că tot el aruncase mănua și de data aceea. Nu observă că Jamie și Dimitri răsuflară ușurați, ca și cum li s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Terminară de băut șampania și plecară. Când rămase singur, Norbert scoase iar scrisoarea lui Tyler Brock și o

întoarce pe partea cealaltă, cu mâinile umede de transpirație. Prima parte conținea numai informații de la iscoada lor. Dar în încheiere, i se ordona:

„Fă bine și suie-ți curu’ pe *Ocean Witch* și ia-o din loc cu primul reflux, numai tu, fără alți pasageri la bord. Adu cu tine toate registrele, contractul cu japonezii, pentru minele de aur și toate lingourile de aur din tezaur pe care-ai pus laba. Ne întâlnim la Shanghai, în taină – asta-i primul port în care o să ancoreze *Vrăjitoarea*, cu toate că în acte scrie că mergem direct la Hong Kong – eu, Morgan și cu tine, cât mai repede cu putință și fără să știe nimeni altcineva.

Când o să te-ntorci la Yokohama, poa’ c-o să dormi chiar în camera aia blestemată a lui Malcolm Struan, ay, cu târfulița aia fandosită a lui mișunând de colo-colo, ca să-ți intre-n toate voile, pen’ că-n curând o să fie și ea de vânzare, ca tot ce ține de Struan. Tocmai am auzit că tac’su a dat roiu’ din Bangkok, ca și din Hong Kong, mai ‘nainte, că a lăsat în urmă o mulțime de fraude și escrocherii, de data asta i-a amestecat și pe niște Broscoi d-ăia barosani. Îl prind ei pâ’n la urmă, scot și untu’ din el, și-apoi îl duc drept la ghilotină. Că știi, Broscoii nu se poartă așa cu mânuși, ca mironosițele alea de-și zic Peelers și nu fac nici un rahat măcar. Doamna îți trimite cele mai bune urări”.

KYOTO

Duminică, 18 noiembrie

După ce se înnoptase bine, Yoshi, împreună cu garda lui, îmbrăcat ca și ceilalți, ca un soldat de rând, își urmaseră drumul, precauți, pe străzile cufundate în liniște ale capitalei străvechi, unde împărații și curtea imperială sălășluiau vreme de secole întregi. Orașul fusese construit în stil chinezesc, cu străzi drepte, cu răspântii de drumuri tăiate chiar în unghi drept, toate înconjurând și îndreptându-se spre Palatul Interzis și terenurile din jur. Numai acoperișurile se puteau zări, ițindu-se deasupra zidurilor înalte, cu numai șase porți uriașe. Yoshi însă evită să intre pe porțile principale, ca să nu dea peste patrulele lui Ogama și samuraili ce păzeau palatul. Iar când, în sfârșit, ajunse, neanunțat, la clădirile ce aparțineau shogunatului, se îndreptă direct spre apartamentele lui și curând se bucură de o baie minunată, în care ar fi încăput cu ușurință opt persoane.

— Câți luptători de nădejde am aici, la Kyoto, Akeda? întrebă el, simțind cum durerile ce-i săgetau tot trupul, după zile întregi de marș forțat, dispăreau ca prin farmec.

Încruntat, bătrânul general intră alături de el în bazinul adânc de un metru. Camera de baie se afla în interiorul fortăreței din mijlocul complexului de construcții ale shogunatului. Toate servitoarele fuseseră trimise într-altă parte, iar de jur-împrejur păzeau o mulțime de santinele înarmate până în dinți.

— Opt sute doi, dintre care optzeci sunt încă pe patul de suferință sau se refac, după răni grele, însă toți îți sunt credincioși cu trup și suflet, sunt oameni de mare nădejde, călăreți neîntrepuți. Plus cei optsprezece pe care i-ai adus cu dumneata, adăugă cu vocea lui serioasă.

În clipa în care sosise Yoshi, Akeda dublase toate gărzile. Era un hatamoto încercat, și toată familia lui, din tată-n fiu, slujise neamului Toranaga, timp de generații întregi. Iar în momentul acela, el era căpetenia garnizoanei lor din capitală.

— Însă nu sunt destul ca să te protejeze.

— Sunt în deplină siguranță aici.

Prin Testament, clădirile shogunatului erau singurele fortificații capabile să asigure o apărare bună, în caz de nevoie. Acolo se puteau caza cinci mii de soldați. Ceilalți daimyo nu aveau voie să fie însoțiți decât de cel mult cinci sute de oșteni, și nu erau îngăduiți mai mult de zece daimyo o dată în capitală. Cu vremea, datorită slăbirii autorității Consiliului Bătrânilor, se redusese efectivele militare ale shogunatului la sub o mie de oameni.

— Te îndoiești cumva de asta?

— Aici, între pereții păziți de ai noștri, nu! Iertare, dar mă gândeam la ce se-ntâmplă dincolo de ele.

— Dar aliați? Pe câți dintre daimyo pot să mă bazez?

Akeda înălță din umeri nervos.

— A fost mare greșeală când v-ați pus într-asemena primejdie și ați plecat la drum cu atât de puține gărzii. Și încă și mai periculos a fost când ați venit la Kyoto. Dacă aș fi fost înștiințat din vreme, aș fi venit să vă întâmpin și să vă însoțesc. Dacă ar fi trăit tatăl domniei tale, nu ar fi îngăduit așa ceva în ruptul capului...

— Dar tatăl meu nu mai trăiește! i-o reteză Yoshi, încleștându-și buzele furios. Deci: în ce aliați pot să mă-ncred?

— Dacă ridici steagul domniei tale în Kyoto, pentru a porni la luptă, cea mai mare parte din samurai și cei mai mulți daimyo or să ți se alătore degrabă, atât cei de-aici cât și cei de pretutindeni. Or să te sprijine mai mulți decât este nevoie, pentru a pune cu forța rânduială, nu contează ce fel de rânduială.

— Dar asta ar putea fi socotită înaltă trădare.

— Vai, iertare, stăpâne, dar pentru cei de rangul tău adevărul de multe ori este trădător, stăpâne, și foarte greu să iasă la iveală, rosti generalul, apoi chipul îmbătrânit i se luminează de un surâs. Vrei adevăr, atunci iată primul: dacă ridici steagul de luptă al shogunatului, nici un daimyo de-aici n-o să cuteze să-ți vină alături, împotriva lui Ogama din Choshu. Nu atâta vreme cât Ogama este păzitorul Porților.

— Câți samurai are Ogama în oraș?

— Se spune că peste două mii, toți unul și unul, și găzduiți în toate casele apărate de fortificații din jurul Palatului, aproape tot atâtia câți avem noi la porțile noastre, urmă bătrânul samurai și zâmbi văzând cum Yoshi își mijește ochii îngândurat. Sigur, toată lumea știe că este împotriva legii, dar nimeni nu a îndrăznit să-i aducă aminte asta și nici nu s-a ridicat împotriva lui. I-a furișat înăuntru câte zece, douăzeci, până ce l-a alungat cu totul pe bătrânul vulpoi Sanjiro, pe Katsumata și samurarii lui din Satsuma. Știi că au scăpat cu viață doar fugind pe mare, la Kagoshima? șopti generalul, apoi se afundă în apă mai mult. Se zvonește că Ogama mai are adunați încă vreo douăzeci sau treizeci de mii de samurai Choshu la zece ri distanță.

— Nu zău?!

— Da, gheara lui necruțătoare se strânge tot mai mult în jurul străvechiului Kyoto, zi de zi. Gărzile lui patrulează pe străzi tot timpul, numai uneori se mai avântă vreo ceată de shishi care se iau la sfadă cu oricine li se pare că nu împărtășește credința lor în sono-joi, mai ales cu noi sau oricine sprijină shogunatul. Sunt niște tâmpiți, pentru că și noi ne împotrivim la fel de mult tuturor gai-jinilor și tratatelor lipsite de rușine pe care vor să le încheie veneticii cu noi și

voim la fel de mult să dispară din țara noastră.

— Și-acum sunt mulți shishi aici, în oraș?

— Da. După câte se zvonește, se pregătesc să stârnească o zaveră. Acum o săptămână, câțiva s-au luat de o patrule a lui Ogama și au strigat în gura mare că acesta-i un trădător. Ogama a fost grozav de furios și de atunci i-a vânat ca pe șoareci, toată vremea. Mai este și...

O bătaie în ușa băii îl sili să se oprească. Apoi, căpitanul gărzilor shogunatului intră.

— Iertare, senior Yoshi. A sosit un trimis al seniorului Ogama, e la poartă, cere o întrevedere cu domnia voastră.

Cei doi rămaseră încremeniți de uimire.

— Dar de unde a aflat că am venit? se răsti Yoshi nervos. Ultimii cincizeci de ri i-am parcurs deghizat. Am așteptat la marginea orașului până s-a întunecat de-a binelea, am ocolit barierele și n-am întâlnit în cale nici o patrule. Înseamnă că aici este o iscodă.

— Nu există nici o iscodă aici, înăuntrul fortăreței, scrâșni Akeda, clocotind de mânie. Îmi pun capul jos, stăpâne. Dar afară sunt o mulțime, pretutindeni, iscoadele lui Ogama, iscoade shishi și ale altora... Iar domnia ta nu se poate ascunde chiar așa ușor.

— Căpitane, porunci Yoshi. Spune-i că dorm și am dat ordin să nu fiu deranjat. Roagă-l să se întoarcă mâine dimineață, când va fi primit cu tot onorul ce i se cuvine.

Căpitanul făcu o plecăciune până la pământ și voi să iasă. Însă Akeda strigă în urma lui:

— Toate gărzile să fie la posturi, pentru cazuri de mare primejdie!

Când rămaseră singuri, Yoshi îl întreabă:

— Crezi că Ogama ar îndrăzni să mă atace chiar aici? Asta ar fi o adevărată declarație de război.

— Nu ceea ce îndrăznește el sau nu mă interesează pe mine, stăpâne, ci numai viața și siguranța ta. Iar de-acum eu răspund cu capul pentru domnia ta.

Apa fierbinte îl moleșea pe Yoshi, însă-l făcea să se simtă plăcut așa, întins pe spate, lăsându-se în voia senzației aceleia de liniște. Era bucuros că Akeda comanda gărzile care îl apărau pe el, se simțea protejat, cu toate că nu se răzgândi deloc, ci era hotărât să-și ducă planul la îndeplinire până la capăt. Însă nu se așteptase să fie descoperit atât de curând. Nu-i nimic, își spuse el, planul meu încă se poate duce până la capăt.

— Cine este câinele de credință și omul de legătură al lui Ogama la Curtea Imperială?

— Prințul Fujitaka, văr primar cu împăratul..., iar fratele soției sale este șambelan imperial.

Fără să vrea, Yoshi scăpă un șuiier admirativ, în vreme ce generalul încuviința din cap, înțelepțește.

— E tare greu să rupi o verigă dintr-un lanț atât de puternic... dacă nu ai o spadă pe măsură!

— Nici să nu te gândești, se răsti Yoshi și în sinea lui își spuse că, dacă ar fi izbutit o astfel de mișcare, o făcea el oricum, dar era o nesăbuiință să spui așa ceva cu voce tare. Și ce vești mai ai despre shogun Nobusada și prințesa Yazu?

— Sunt așteptați la Palat de-acum într-o săptămână și...

— Nu sunt așteptați decât de-acum în două-trei săptămâni, nicidecum mai devreme, îl săgetă Yoshi cu privirea.

Bătrânul însă-i spuse cu voce scăzută:

— Prințesa Yazu a poruncit cortegiului să pornească pe Tokaido, pe drumul cel mai scurt, nerăbdătoare să se întâlnească mai iute cu fratele ei și să-l facă pe soțul ei să se închine împăratului sfidând tradiția, să spulbere shogunatul și să-i predea puterea lui Ogama.

— Chiar și aici, bătrâne prieten, ar trebui să-ți pui lacăt gurii.

— Sunt prea bătrân ca să mă mai înfioare atâta lucru. Mai ales acum, când viața domniei tale e amenințată de Ogama.

Yoshi chemă servitoarele, care veniră degrabă cu prosoape și îi șterseră. Apoi îi ajutară să se îmbrace în yucata curate. Yoshi luă spada cu el.

— Să mă trezești în zori, Akeda. Am multe treburi de rezolvat.

Chiar înainte de ivirea zorilor, la periferia sudică a orașului, pe unde râul Kanagawa făcea un cot spre sud, către Osaka, până la marea aflată la peste douăzeci de ri depărtare, pe unde ulițele și străzile erau croite la întâmplare, spre deosebire de cele din centrul orașului, unde duhoarea de fecale și mocirlă și putreziciuni stăruia tot timpul, Katsumata, căpetenia tuturor luptătorilor shishi din Satsuma, omul cel mai de încredere al seniorului Sanjiro, se trezi dintr-o dată, sări din așternut și rămase nemișcat în mijlocul camerei cufundate în întuneric, ascultând cu mare atenție, cu sabia scoasă, gata de orice. Dar nu se arătă deocamdată nici o primejdie apropiindu-se. Dedesubt, la parter, se auzeau doar șoaptele înăbușite ale slujitorilor care aprindeau focul la bucătărie, tocau legume și verdețuri, pregăteau mâncarea pentru acea zi. Camera lui se afla la etajul al doilea, chiar sub acoperișul hanului „La Pinii Foșnitori”. Undeva, în depărtare, un câine lătra neostoit. Ceva nu este în ordine, își zise Katsumata. Deschise cu grijă peretele shoji. De-a lungul coridorului se aflau și alte camere. Trei erau ocupate de alți shishi, care stăteau câte doi într-o încăpere. Ultima era pentru servitoarele de la han.

Într-o parte, era un gemuleț ce dădea spre curtea din față. Dar nu se zărea nici o mișcare acolo. Din nou, cercetă cu privirea, atent, toată bătătura, poarta mare și străduța de dincolo de aceasta. Tot nimic. Apoi o luă de la capăt. Nici o clintire măcar. Și deodată, observă o sclipire ce se stinse imediat. De fapt, mai mult o simți decât o văzu. Pe

dată, se repezi să deschidă ușile celor trei camere și șopti răspicat parola. Într-o clipă, toți cei șase shishi erau în picioare, dezmeticiți complet și îl urmară în goană pe scări, cu spadele scoase, apoi trecură ca o vijelie prin bucătărie și ieșiră pe ușa din spate. În câteva momente săriră gardul, străbătură grădina de dincolo de acesta, uitându-se în toate părțile, apoi trecură de o altă grădină, peste încă un gard. Ajunseră pe o străduță, alergară degrabă spre capătul ei, apoi se abătură la iuțelă pe o fundătură lăturalnică, printre coșmeliile dimprejur. Acolo cotiră spre stânga și Katsumata deschise o ușă. Îndată, tăișul spadei celui ce păzea i se opri sub bărbie.

— Katsumata-san! îl recunosc acestă. Ce s-a întâmplat?

— Cineva ne-a trădat, găfâi căpetenia, ostenit, apoi îi făcu semn unui tânăr din Choshu, uscățiv ca și el, numai vână, având însă doar jumătate din vârsta lui, adică doar nouăsprezece ani. Dă un ocol prin preajmă, ia aminte și-apoi întoarce-te degrabă. Să nu te simtă nici pasărea cerului și să nu te dai prins!

Flăcăul se grăbi să împlinească porunca. Ceilalți îl urmară pe Katsumata, care străbătu culoarul ticsit cu de toate, până intra în clădirea propriu-zisă. Înăuntru erau mai multe camere, iar construcția avea legătură prin tot felul de pasaje secrete cu casele din jur. Se aflau acolo mai mulți shishi. Douăzeci în cap, toți înarmați până în dinți, majoritatea căpetenii ale cetelor shishi, care acum fuseseră înștiințați și se pregătiseră de luptă sau de retragere. Printre ei se afla și Sumomo, sora lui Shorin și logodnica lui Hiraga. Se strânseră degrabă împrejurul lui și așteptară să primească porunci. Pe când ei părăseau în grabă hanul, nici unul dintre servitori măcar nu păru să bage de seamă plecarea lor precipitată, ci își văzură de treburile lor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Rămaseră însă încremeniți când o trupă de soldați de-ai lui Ogama dădură buzna înăuntru, prin ușa din față, apoi începură să dea iama prin camerele încă liniștite, cufundate în somn, trezind pe dată toți clienții și fetele hanului, apoi pe mama-san, în vreme ce alții urcară în fugă scările să cerceteze și încăperile de la etajul superior. Vaiete de teamă și uimire se auzeau din toate părțile, apoi țipetele femeilor care ocupau acum singure cele patru camere de sub acoperiș, unde, cu numai câteva minute înainte, stătuseră shishi. Totul fusese plănuisit astfel din timp de către Katsumata.

În zarva aceea, ce creștea tot mai mult și țipetele mânioase ale abia trezitei din somn mama-san, căpitanul lui Ogama răcnea acum și el tot mai furios, blestemând și întrebând întruna unde au fugit acei ronini nelegiuți. Din când în când, îl mai pocnea peste față pe câte un slujitor, dar fără nici un rezultat. Toți cei de la han tremurau și protestau tare cât îi ținea gura, făcând pe neștiutorii.

— Ce ronini? în casa mea respectabilă, unde niciodată nu s-au încălcat sfintele legi? N-a călcat nici picior de tâlhar aici! țipă mama-

san în disperare.

Însă după ce patrula plecă și rămaseră toți în siguranță, mama-san se apucă să ocărăască din toate puterile, laolaltă cu toți slujitorii ei, pe acela care îi trădase.

— Katsumata-san, cine ne-o fi vândut? întrebă Takeda, un bărbat solid, cu gât foarte scurt, de numai douăzeci de ani, originar din Choshu (rudă cu Hiraga), în timp ce inima îi bătea nebunește, mai să-i spargă pieptul, din pricina alergăturii care le scăpase viața în ultima clipă.

Katsumata ridică din umeri, încruntat.

— Numai karma ne va ajuta să-l descoperim sau nu. Ceea ce s-a petrecut acum dovedește încă o dată că tot ceea ce v-am spus eu de nenumărate ori este întocmai: fiți pregătiți oricum pentru trădare, să fiți gata mereu să vă scăpați viața cum puteți, nu vă încredeți în nimeni, fie bărbat sau femeie apropiată, decât în frații shishi și sonno-joi.

Toți cei din încăpere încuviințară tăcuți din cap.

— Și cu seniorul Yoshi cum rămâne? Când ne ducem după el?

— Când o să iasă din adăpost.

Vestea despre sosirea lui Yoshi ajunsese la ei abia noaptea, prea târziu ca să mai poată întreprinde ceva.

— Dar, sensei, noi avem câțiva simpatizanți ai mișcării în rândul paznicilor de la shogunat, interveni Takeda. În mod sigur acolo se va socoti cel mai apărât și nu o să mai fie atât de precaut.

— Yoshi nu este niciodată lipsit de precauție, nu uita asta! Iar oamenii noștri de acolo au primit poruncă să stea liniștiți, să nu dea de bănuț, pentru că informațiile pe care ni le pot aduce ei sunt prea prețioase ca să-și riște viața degeaba. Iar în cazul nefericit în care shogun Nobusada va scăpa nevătămat din ambuscada noastră, atunci cei dinăuntrul shogunatului vor fi cu atât mai importanți.

Pe chipurile celorlalți apărură câteva rânjete crunte, iar mâinile li se încleștară pe mânerele săbiilor. Ambuscada aceea fusese plănuită peste cinci zile, la asfințit, la ultimul popas dinainte de Kyoto. Numai câteva hanuri erau pe Drumul de Nord și pe calea Tokaido până la capitală, care puteau fi considerate demne să găzduiască astfel de persoane auguste și numeroasa lor suită de gardieni, servitori și slujnice, așa că unde aveau să petreacă ei nopțile era foarte ușor de aflat. Și era la fel de ușor să plaseze iscoade în locurile acelea. Zece shishi fuseseră trimiși în acea misiune sinucigașă, iar atunci se aflau deja la Otsu, gata pentru a duce planul la îndeplinire. Fiecare dintre cei o sută șapte shishi din oraș, care acum erau adunați în diferite case conspirative din Kyoto, îi imploraseră pe mai-marii lor să-i aleagă pe ei pentru echipa morții, care avea să dea atacul asupra suitei shogunului. Până la urmă, Katsumata hotărâse să se tragă la sorti. Așa

că trei shishi din Choshu, trei din Satsuma și patru din Tosa avuseseră onoarea de a fi desemnați pentru acea misiune, iar la ora aceea erau deja în preajma țintei lor, la Hanul Câmpului cu Flori.

— Eeee, n-au mai rămas decât cinci zile, apoi sonno-joi își va duce mărtașa menire la îndeplinire până la capăt, șopti însuflețită fata, Sumomo. Bakufu n-o să mai fie nicicând ce a fost înainte, după această lovitură.

— Nu, niciodată, îi zâmbi Katsumata.

Dintre toate femeile care se înrolaseră în mișcarea lor, pe ea o plăcea cel mai tare și era cea mai înzestrată dintre toate – așa cum Hiraga era cel mai bun dintre oamenii lui, cu excepția lui Ori – și îi admira nespus curajul și iscusința în mânuirea armelor. Și ea se oferise să meargă în acea misiune, însă Katsumata se opusese categoric, pentru că o considera mult prea valoroasă ca să o expună unui asemenea risc.

Era foarte bucuros că-i poruncise să aștepte acolo, în oraș, trecând peste hotărârea lui Hiraga, care îi poruncise să se întoarcă imediat la tatăl lui. Iar Sumomo adusese ultimele vești importante de la Yedo: le confirmase zvonurile despre negocierile dintre Bakufu și gai-jini, despre eșecul acțiunii împotriva dregătorului Anjo, dar și despre uciderea lui Utani și arderea castelului său. Și, la fel de însemnat pentru ei, le adeverise că între Anjo și Toranaga Yoshi relațiile se înrăutățeau tot mai mult.

— De unde a răsuflat știrea asta, eu nu pot să vă spun, îi șoptise Sumomo. Însă mama-san zice că sursa este aceea pe care o cunoaște domnia ta.

În plus, îi povestise cu lux de amănunte cum murise Shorin. Însă nu mai știa nimic altceva despre Hiraga sau Ori. Decât că rana lui Ori se vindeca pe zi ce trecea și amândoi se ascundeau pe undeva prin colonia din Yokohama, împreună cu Akimoto. Și că, cine știe cum, Hiraga ajunsese ca prin minune omul de încredere al unui mare dregător gai-jin.

— Ai dreptate, Sumomo, Bakufu n-o să mai fie niciodată ce a fost până acum, repetă Katsumata. Iar următoarea noastră lovitură de grație o să pună capăt pe vecie shogunatului Toranaga.

Imediat după ce aveau să izbândească în uciderea shogunului Nobusada – însă trebuiau să o lase teafără și nevătămată pe prințesa Yazu, cu orice preț – shishi plănuseră un atac fulgerător, din toate părțile, asupra trupelor lui Ogama ca să-l asasineze pe acesta. În același timp, Katsumata și ceilalți aveau să ia cu asalt Porțile, înălțând steagul luptei sonno-joi, proclamând public că toată puterea îi revenea iar numai împăratului, în vreme ce toți adevărații daimyo și samurai aveau să se zorească să li se alătore și să se supună.

— Sonno-joi, murmură ea, cu însuflețire, ca toți ceilalți.

Cu excepția lui Takeda, care era unul dintre shishi din Choshu. Acesta se foi neliștit pe locul lui.

— Nu sunt sigur că trebuie neapărat să-l omorâm pe Ogama, zise el. Este un bun daimyo și un bun conducător. El l-a oprit pe Sanjiro să acapareze puterea, el i-a oprit pe cei din Tosa să pună mâna pe putere, el este singurul daimyo care a îndrăznit să-l îmboldească mereu pe împărat să dea poruncă să-i alunge pe toți gai-jinii din țară. Oare nu chiar el ține sub călcâi Strâmtoarea Shimonoseki? Numai tunurile noastre au putut ține piept corăbiilor gai-jinilor... Nu oamenii noștri din Choshu sunt în primele rânduri ale luptei, eh?

— Asta-i adevărat, Takeda, îl susținu un shishi cunoscut. Dar oare ce ne-a amintit acum sensei Katsumata? Tocmai faptul că Ogama s-a schimbat acum, când are toată puterea în mână. Dacă el într-adevăr îl respectă pe împărat așa cum se cuvine, acum, de vreme ce are sub stăpânire Porțile, este foarte simplu pentru el să proclame sonno-joi și să predea toată puterea suveranului nostru. Dar asta nu vom face decât noi, atunci când Porțile vor fi ale noastre.

— Da, dar...

— E foarte ușor pentru el, Takeda. Însă el ce-a făcut, în schimb? Nu numai că s-a folosit de toată puterea lui pentru a face întreaga Curte să joace după cum îi cântă el, dar vrea să ajungă și shogun. Atât și nimic mai mult?!

Un cor de murmure aprobatoare se auzi, în vreme ce Sumomo spunea:

— Te rog să mă ierți, Takeda, însă Ogama este o mare primejdie pentru toți. Doar știm cu toții că și eu sunt din Satsuma, ca și Sensei Katsumata, și toți suntem de acord că Sanjiro a făcut câte ceva bun, dar nu pentru cauza noastră, sonno-joi. Așa că trebuie să renunțe la putere, de voie de nevoie și să dispară... Să se ducă. La fel ca și Ogama. Și el a făcut unele lucruri bune, dar acum nu știe decât ce-i răul. Adevărul este că nici un daimyo care ar păzi Porțile și atât de aproape să ajungă shogun nu va renunța la putere.

— Dar dacă îi scriem lui Ogama despre toate astea? insistă Takeda.

— Iertare, dar nici un avertisment nu poate avea preț în cazul ăsta, îi explică mai departe Sumomo. Când o să fie în mâinile noastre Porțile, ca să preîntâmpinăm războiul civil și dorința oricărui daimyo de a se lăsa dus în ispită, trebuie să-i cerem împăratului să desființeze shogunatul, Bakufu și toate rangurile de daimyo!

Ridicând glasul peste rumoarea ce străbătea adunarea, la o astfel de propunere radicală, Takeda răbufni:

— Asta-i o nebunie. Dacă n-o să mai fie shogunat și daimyo, cine o să conducă țara? O să fie un haos! Cine plătește toate lefurile noastre? Daimyo! Ei au la îndemână toate recoltele de orez și...

— Las-o să sfârșească ce are de zis, Takeda, iar după aceea vorbești tu, îl opri Katsumata.

— Iertare, Takeda, însă aceasta este ideea lui Hiraga, nu a mea. Hiraga a propus ca în viitor, toți daimyo să fie ținuti în rang numai de față, și anume cei care sunt de încredere, iar puterea executivă să fie exercitată prin consiliile de samurai, de toate rangurile, în mod egal reprezentate, care or să decidă totul, de la lefuri până la care anume dintre daimyo merită să rămână în funcție și care să urmeze în locul altuia.

— N-o să se poată duce la îndeplinire o astfel de idee. E o prostie, răbufni Takeda.

Cei mai mulți îl dezaprobară, dând dreptate fetei, însă el nu se lăsă deloc convins. Atunci, Sumomo îl întrebă pe Katsumata:

— Sensei, este într-adevăr o prostie?

— Este foarte bună ideea dacă toți daimyo sunt de acord, răspunse acesta, foarte mulțumit de roadele pe care le dădeau învățăturile lui și de faptul că, în sfârșit, toate hotărârile aveau să se ia cu acordul tuturor.

Ca și ceilalți, se așezase comod, în poziția tradițională, pe călcâie, și nu spunea prea multe cuvinte, însă se gândea mai mult la ceea ce se petrecuse cu puțin timp în urmă când viața îi fusese în pericol din nou, și abia scăpase ca prin urechile acului. Prea aproape de țintă, de data asta, își zise el simțind un gust amar. Lațul se strânge tot mai mult. Cine o fi trădătorul? Trebuie să fie neapărat în camera asta. Nici un alt cuib de shishi nu avea de unde să știe că eu rămân în noaptea aceea la Pinii Foșnitori. Trădătorul este aici, fără doar și poate. Cine o fi el... sau ea? Cine?!

— Spune mai departe, Sumomo...

— Nu voiam decât să mai adaug că..., Takeda-san, dumneata ești din Choshu, ca și Hiraga-san, ceilalți sunt din Tosa, iar Sensei și cu mine din Satsuma, alții sunt din cine știe ce ținuturi, dar mai întâi de toate, suntem cu toții shishi, așa că trebuie să punem acest statut mai presus de orice altă îndatorire față de familie sau clan. În vremea viitoare a Noii Ordini, aceasta va fi Legea – Prima Lege pentru toți japonezii.

— Ei... păi dacă asta o să fie legea..., începu unul dintre cei de față, scărpinându-se în cap, încurcat. Sensei, dar când Fiul Soarelui va avea iarăși putere deplină, neîngrădită, noi ce o să facem? Noi, toți cei de-aici?

Katsumata se uită scrutător la Takeda și îl întrebă:

— Tu ce părere ai?

— Eu unul n-o să mai apuc ziua aceea, așa că nu are nici o importanță, răspunse acesta, cu sinceritate dezarmantă. Sonno-joi îmi este destul pe lumea asta, așa că nu am încercat decât să-mi duc

menirea până la capăt.

— Dar unii dintre noi trebuie să supraviețuiască, îl contrazise Katsumata, să facă parte dintre noii conducători. Dar ce-i mai important pentru noi acum: cum să-l eliminăm pe Yoshi Toranaga?

— Oricând va ieși el din fortăreață, să fim gata de atac, zise unul.

— Sigur că da, spuse Takeda, nervos. Însă o să fie înconjurat de gărzi și mă îndoiesc că o să ne putem apropia cumva de el. Sensei spune să nu ne folosim de oamenii noștri dinăuntru. Așa că atentatul va trebui să aibă loc în afara zidurilor sigure, ceea ce va fi foarte greu.

— Să stea vreo șase arcași, zi și noapte, de pândă, pe acoperișuri?

— Mare păcat că n-avem la îndemână măcar un tun, oftă altul.

Stăteau acolo, îngândurați, în lumina zorilor ce mijeau, fiecare cugetând la altceva, dar toți având un singur obiectiv – Yoshi. Însă ceea ce avea să se întâmple peste cinci zile îi însuflețea pe toți deopotrivă: uciderea shogunului, apoi atacul asupra lui Ogama... singurul mod în care puteau pune stăpânire pe Porți.

— Ar fi mult mai ușor pentru o femeie să se strecoare în bastionul lui Toranaga, neh? îi veni lui Sumomo o idee nouă. Și o dată ajunsă înăuntru..., încheie ea, zâmbind.

Cerul se înnegurase. După-amiaza era întunecoasă, posomorâtă. Chiar și așa, străzile largi ale orașului, de dincolo de cazărmile shogunatului, erau înțesate de oamenii care se grăbeau să vândă sau să cumpere din piața aflată chiar peste drum de poarta principală, iar prin mulțime se zăreau numeroși călugări budiști, îmbrăcați în sutanele lor portocalii, cu obișnuitul bol pentru cerșit în mâinile întinse, precum și samurai de tot felul, ce se plimbau înapoi și încolo, singuratici sau în grup. Patrulele lui Ogama erau mai peste tot, fiecare soldat purta blazonul lui, brodat pe haine. Katsumata, Sumomo și încă șase shishi erau și ei amestecați prin mulțime, deghizați și purtând pălării mari, conice.

Gospodine, servitoare, slujitori și măturători de stradă, din cei ce adunau „pământ” adică excrementele folosite ca îngrășământ, portari și telali, cămătari, scribi și ghicitori ai norocului stăteau de-a valma, alături de nenumărate palanchine și cai pentru samurai și cei de viță aleasă, însă nicăieri nu se zărea măcar un vehicul cu roți.

Toți cei care treceau pe lângă porțile shogunatului, acum larg deschise, dar păzite de nenumărate gărzi, făceau o plecăciune respectuoasă, după cum le cerea rangul, apoi porneau degrabă mai departe.

Zvonul că Păzitorul Moștenitorului sosise în oraș pe neașteptate, în mod incredibil, fără nici un fel de pompă și neanunțat se răspândise ca fulgerul prin Kyoto... Iar acest fapt, laolaltă cu știrea că așa cum nu se mai întâmplase niciodată până atunci, se prevestea venirea pe curând a înfricoșătorului shogun în persoană, împărțitorul de dreptate

al Nipponului, pe care îl înconjura tot atât mister precum pe însuși Fiul Soarelui și care, după câte se spunea, era căsătorit chiar cu una dintre veneratele surori ale împăratului, îi uluise peste toate pe locuitorii capitalei, cărora li se părea deja prea mult.

Îndată, toți samurarii începuseră să-și cerceteze armele, pregătiți pentru orice eventualitate, daimyo și oamenii lor de încredere începuseră să se înspăimânte la aflarea veștii, întrebându-se pe ce poziții anume să se plaseze ei și ce să facă pentru a evita luarea oricărei hotărâri sau acțiuni decisive, atunci când, fără îndoială, avea să se petreacă inevitabilul: conflictul dintre seniorul Yoshi și seniorul Ogama.

Toată zarva de pe stradă se opri într-o clipă, în vreme ce un cortegiu militar, înarmat până în dinți, începu să se desfășoare, ieșind pe porțile mari, cu stindarde purtând blazonul lui Yoshi în față. În mijloc, apărat de o mulțime de samurai și urmat de încă și mai mulți, se vedea un palanchin închis. Îndată, toți cei din jur se plecară cu respect, până la pământ, în vreme ce samurarii rămaseră neclintiți, până ce suita ajunse în dreptul lor, apoi făcură plecăciunile cuvenite, până când înaltul dregător și însoțitorii lui nu se mai văzură. Abia atunci viața străzii își reluă cursul ei normal. Numai Katsumata și oamenii lui, precauți, se luară după ei. La câteva sute de metri mai încolo, un cortegiu asemănător ieșea pe porțile cazărmii samurailor din Choshu, cu steagurile lui Ogama înainte, stârnind încă și mai multă umilință și supușenie în sufletul tuturor celor care le ieșeau în cale. În palanchinul acoperit ședea chiar Ogama. De zile întregi fusese avertizat de sosirea vrăjmașului său, tot așa cum urmărise la fel de atent și înaintarea shogunului Nobusada. Sfetnicii lui îi sugerară să-l atragă pe Yoshi într-o cursă și să-l ucidă înainte de a ajunge la Kyoto, dar el refuzase.

— Mai bine să vină aici, să-l fac ostatecul meu, spuse el. O dată ce a pătruns în oraș, unde se mai poate ascunde, unde mai poate fugi de mânia mea?

Amănunte legate de întâlnirea lor, pe care Ogama o propusese, fuseseră stabilite prin sfetnicii amândurora. Așa că amândoi conveniseră să se vadă în curtea unei fortărețe părăsite, pe teren neutru, aflată la distanță egală de cazărmile fiecăruia, și el și Yoshi puteau aduce câte o sută de samurai, dintre care douăzeci călări. Ei doi aveau să călătorească în palanchine acoperite, apărate. Fiecare avea câte un sfetnic. Și trebuiau să sosească în același moment.

În câteva minute, iscoadele amestecate prin mulțime se grăbiră să ducă veștile acestea la palat, la cuiburile de shishi sau la diferiți daimyo, ca să-i avertizeze pe toți cei interesați că cei mai primejdioși dregători ai imperiului ieșiseră, uimitor! în același timp, din fortărețele lor, urmați de cortegiile de samurai înarmați din cap până

în picioare. Îndată, un spion al lui Katsumata ajunsese la acesta și îi șopti unde anume avea să se țină întrunirea și, în vreme ce samurailui lui Ogama și Yoshi mărșăluiau spre fortăreața respectivă, prin porțile larg deschise, Katsumata, împreună cu treizeci de oameni de încredere se aflau deja în preajmă... Pentru cazul în care li se oferea cel mai mic prilej de a lansa un atac sinucigaș în forță.

Curtea era largă, de vreo sută de metri pătrați, împrejmuită cu ziduri de lemn subțire, ușor de sfărâmat, iar în interior nu se vedea decât o construcție cu un singur etaj, de asemenea în întregime din lemn înnegrit de timp. Cele două șiruri de ostași inamici își ocupară pozițiile cuvenite în vreme ce câțiva samurai se grăbiră să aducă scaune pliante și să le așeze în mijlocul spațiului deschis.

Cei doi vrăjmași ieșiră din palanchine în același timp și se îndreptară spre scaune, apoi se așezară ceremonioși. După aceea stătură jos și generalul Akeda și Basuhiro, sfetnicul lui Ogama, un bărbat la patruzeci de ani, cu ochi mijiți, un samurai foarte învățat, căci familia lui, de generații întregi, făcuse parte dintre cei mai înalți administratori din ținutul Choshu. Se înclinară și ei, după obicei.

După care ochii celor doi conducători se întâlniră și din clipa aceea, nici unul nu-și mai desprinsese privirea de la celălalt. Yoshi era cu doi ani mai tânăr decât Ogama, care împlinise douăzeci și șase de ani, și mai înalt, în vreme ce acesta din urmă era scund și îndesat. Yoshi era ras cu îngrijire, în timp ce inamicul lui purta o barbă scurtă. Primul era din viță regească, străveche și recunoscută, în vreme ce Ogama avea mai puține rubedenii la palat, dar familia lui era la fel de veche și vestită. Amândoi erau cunoscuți ca fiind la fel de necruțători, ambițioși și imprevizibili, căci arareori putea cineva să le afle planurile. Cu mare nonșalanță, începură amândoi să converseze politicos. Își adresară cuvinte complicate și întrebări, ocolind cu iscusință adevăratul scop al întâlnirii lor, așteptându-l fiecare pe celălalt să înceapă, amândoi cu mâna ușor lăsată pe mânerele săbiilor.

— Venirea domniei tale este o plăcere neașteptată, senior Yoshi, se hotărî în sfârșit Ogama să treacă la subiect.

— Am fost nevoit să vin, ca să mă conving singur că zvonurile pe care le-am auzit sunt neadevărate.

— Ce zvonuri?

— De pildă, că samuraili din Choshu îngrădesc drepturile reprezentanților shogunatului, care sunt reprezentanții legali, și le uzurpă poziția în cadrul ierarhiei celor ce păzesc Porțile.

— A fost o precauție necesară, pentru a apăra cât mai bine pe divinitatea sa.

— Nu a fost necesară și s-a aplicat împotriva legii.

Ogama izbucni în râs.

— Divinitatea sa preferă protecția pe care i-o ofer eu, decât pe

cea a trădătorilor din Consiliul Bătrânilor, care au semnat Tratatul cu gai-jinii, împotriva voinței lui și care continuă să negocieze cu veneticii împotriva voinței suveranului, în loc să decreteze alungarea lor din țară, imediat, după cum a cerut Înălțimea Sa, încheie el și îi făcu semn lui Basuhiro. Te rog să-i arăți seniorului Yoshi Hotărârea Împăratului.

— Hotărârea semnată de Înălțimea Sa spune că „se cere seniorului din Choshu să preia comanda Porților, până ce primejdioasa amenințare a gai-jinilor va fi rezolvată”.

— Nu stă în puterea Înălțimii Sale să ia hotărâri în probleme civile. Asta-i legea... așa că eu cer domniei tale să vă retrageți!

— Legea? Care lege? Vă referiți cumva la Legea Toranaga, la legea shogunatului, pe care primul din neamul domniei tale a impus-o prin forță și a uzurpat sfintele drepturi ale împăratului de a stăpâni pe deplin, neîngrădit, această țară?!

Yoshi își încleștă buzele, furios, apoi rosti răspicat:

— Legea divină i-a hărăzit împăratului să mijlocească între noi, muritorii, și ceruri, și să hotărască în toate problemele religioase și spirituale. Dar hotărârile în treburile de zi cu zi au fost luate dintotdeauna de muritori, de shoguni. Împăratul a făgăduit shogunului Toranaga și urmașilor săi dreptul de a lua toate hotărârile ce se impun pe moment, sub apăsarea vremurilor.

— Eu țin să repet că împăratul a fost nevoit să accepte și...

— Iar eu țin să repet că aceasta este legea pământului și ea a păstrat pacea în țară timp de două veacuri și jumătate!

— Nu mai este valabilă de-acum înainte, scrâșni Ogama, fluturând sulul oficial, triumfător. Ceea ce împăratul de atunci a fost obligat să accepte, împăratul de acum poate să refuze.

Vocea lui Yoshi deveni mult mai calmă, mai amenințătoare.

— Este o greșeală trecătoare. În mod clar, Fiul Cerului a fost obligat să-ți împlinească năzuințele mârșave, și curând împăratul se va convinge.

— Mă învinuiești pe mine? se răsti Ogama.

Măinile celor patru vrăjmași se încleștară și mai tare pe mânerul spadelor.

— N-am făcut decât să deduc, senior Ogama, că bucata de hârtie pe care o ține domnia ta în mână acum a fost obținută prin informații false, și că nu este concepută în spiritul legii. Înălțimea sa a fost și va fi întotdeauna înconjurat de ambițioși și de... ambițioase. De aceea el a făgăduit drepturi depline și statornice shogunului Toranaga și shogunatului ce i-a urmat, ca să-l călăuzească în toate chestiunile și...

Un hohot de râs năprasnic îl întrerupse, iar toți cei din curtea cu pricina tresăriră, încordați, gata de orice.

— Să-l călăuzească, spui? Să-l călăuzească? Divinitatea sa poate fi

călăuzit de niște oameni ca Nori Anjo, Toyama, Adachi și acum chiar și de senilul acela sărac cu duhul, de Zukumura? De niște nepricepuți care nici nu iau în seamă ce le spui și care fac tot soiul de înțelegeri nesăbuite cu netrebnicii ăia de gai-jini, în ciuda tuturor sfaturilor date de daimyo, care prevestesc, știutori, că Țara Tuturor Zeilor va decădea dacă veneticii intră aici, iar noi vom rămâne descoperiți în fața lor fără nici o apărare?! zise el, cu fața schimonosită de mânie. Sau poate că împăratul trebuie să aștepte o dreaptă călăuzire de la mucosul acela de Nobusada, ca să ne scoată vii și nevătămați din toate astea?

— Eu și domnia ta nu avem de ce să ne așteptăm nici la una, nici la alta, Ogama-donno, spuse Yoshi calm, știind că marele lui avantaj era întotdeauna stăpânirea de sine. Mai bine să vorbim despre toate acestea numai noi doi..., între patru ochi.

Ogama îl privi scrutător, căzând câteva clipe pe gânduri. O briză ușoară se stârni dintr-o dată și flutură steagurile cu blazoane aurite.

— Când?

— Acum!

Descumpănit pe moment, Ogama șovăi să se pronunțe. Se uită întrebător la Basuhiro. Dregătorul cel scund îi zâmbi doar cu jumătate de gură, uitându-se în ochii lui.

— Eu unul am socotit că problemele importante se cuvine să fie discutate deschis, de față cu noi, stăpâne, deși nu mă gândesc deloc că umilul meu sfat ar avea vreun preț în această împrejurare hotărâtoare. Dar discuțiile în particular pot fi uneori greșit înțelese de o parte sau alta..., aceasta era regula pe care tatăl domniei tale o respecta întotdeauna.

Ogama îl privi pe Yoshi.

— Această vizită a shogunului la Palatul împăratului pentru a i se închina și a-i cere sfatul este prima de acest fel în toată perioada de când neamul Toranaga conduce shogunatul, ceea ce înseamnă că încalcă însăși cea mai însemnată lege a întregii structuri Toranaga, eh? Ce-i mai rău este că nu trebuie să umbrească deloc relațiile dintre Fiul Cerului și... viitorii conducători, pentru că, desigur, tot... muritorii vor conduce treburile pământești, așa-i?

— Discutăm asta numai între noi, Ogama-donno.

Ogama ezită câteva clipe, privindu-l atent cu ochii lui înfundați în orbite. În ciuda aversiunii pe care o simțea față de celălalt, în ciuda faptului că era pe deplin conștient că Yoshi era singurul om de pe cuprinsul Imperiului care ar fi reușit să adune destui în jurul său, ca să-l împiedice pe el să-și atingă scopurile, îi făcea plăcere acea înfruntare, se simțea foarte bine că se întâlneau față în față cu cel mai mare dușman al său. Îi făcu semn lui Basuhiro să plece, iar acesta se conformă imediat, cu toate că se vedea că nu era deloc încântat de așa ceva. Akeda se înclină, respectuos, fără să scoată nici o vorbă, apoi se

depărtă și el, încă și mai atent ca înainte, ca nu cumva să-l ia prin surprindere trădarea despre care fusese prevenit.

— So ka?

Yoshi se aplecă înainte și rosti cu voce scăzută, abia mișcându-și buzele, ca nu cumva Basuhiro, care se trăsesese destul de departe, să audă, nici să nu poată ghici după mișcarea buzelor ceea ce spunea el:

— Consiliul a votat cu patru voturi contra unu (al meu), pentru plecarea shogunului la Kyoto. Bineînțeles că vizita lui aici este o greșeală de neiertat, deși Anjo nu poate să-și dea seama și nici nu vrea deocamdată. Iar Consiliul actual poate lua orice hotărâre după cum dorește Anjo, în orice problemă. Nobusada nu-i decât o marionetă în mâinile lor, până ce împlinește optsprezece ani, adică peste doi ani, când, în mod oficial, poate aduce multe schimbări și probleme, dacă așa îi va fi voia. Și cu asta ți-am răspuns la problemele ce te frământă?

Ogama se încruntă, precaut, uluit că inamicul lui vorbea atât de deschis:

— Domnia ta a spus să discutăm în taină, Yoshi-donno. Ce anume voiai să-mi spui între patru ochi, pentru că oricum, după aceea și eu și domnia ta vom destăinui sfetnicilor noștri ce am discutat?

— Unele taine însă merită să fie păstrate numai între căpetenii, Ogama-donno, nu trebuie să se împărtășească și... slujitorilor, adăugă Yoshi special pentru a stârni curiozitatea celuiilalt.

— Eh? Ce să însemne oare asta?

— Domnia ta are iscoade – slujitori – în fortăreața mea, eh? Altfel cum de ai fi știut că am sosit? Bineînțeles că nici nu-ți vine să crezi că și eu am spioni printre oamenii domniei tale...

Ogama se înnegură la față.

— Despre ce secrete este vorba? schimbă el subiectul.

— Secrete care trebuie păstrate cu mare grijă. De pildă, că Anjo este foarte bolnav și într-un an va muri... sau măcar va trebui să se retragă, pentru că nu va mai fi în stare să facă față slujbei pe care o are.

Yoshi observă că, fără voia lui Ogama, ochii acestuia îi trădară interesul sporit.

— Dacă vrei să te convingi, îți pot spune în ce fel iscoadele domniei tale pot aduce dovada.

— Bine, mulțumesc, răspunse Ogama, gândindu-se deja ce avea de făcut, fără să mai aștepte informații de la celălalt. Aș dori totuși să aflu prin ce mijloace aș putea obține dovada că această plăcută veste este adevărată. Mai departe!

Yoshi vorbi cu voce și mai scăzută:

— Până la sfârșitul acestui an, dacă am fi aliați ar fi foarte ușor să fii numit în Consiliul Bătrânilor. Apoi, împreună, i-am putea alege cum vrem noi pe ceilalți trei.

— Mă îndoiesc amarnic că noi doi ne vom putea înțelege vreodată, Yoshi-donno, spuse Ogama zâmbind viclean. Atât în ce privește hotărârile Consiliului, cât și în privința celui care va ajunge tairo, Căpetenia.

— Ah, dar eu aș vota pentru domnia ta.

— Și de ce-ai fi atât de prost să faci una ca asta? Întrebă Ogama de-a dreptul. Doar știi prea bine că eu unul aș spulbera într-o clipă tot shogunatul acela al domniei tale.

— Da, de acord cu asta, în forma în care există el acum, de acord cu domnia ta. Eu aș vrea să fac asta chiar acum, dacă aș putea, pentru a putea aduce schimbări foarte importante... sigur, cu acordul unui consiliu de daimyo, inclusiv a seniorilor de la marginile imperiului, încheie el, observând că uluirea lui Ogama creștea tot mai mult, iar el câștiga teren. Însă eu singur acum nu pot face nimic. Trebuie să aștept până ce Anjo renunță la dregătorie sau moare.

— Dar de ce să nu se întâmple asta cât mai devreme cu putință, eh? Dacă el îți stă ca un buboi pe boașe de ce nu-l spargi? Doar amândoi stați tot în Castelul Yedo, eh?

— Asta ar da apă la moară războiului civil care oricum ne amenință, și pe care eu nu doresc deloc să-l stârnesc, ca de altfel nici un daimyo. Dar sunt de acord că shogunatul și administrația Bakufu trebuie să fie reorganizate din temelii... iar aici părerile noastre sunt foarte apropiate. Dar fără ajutorul domniei tale nu aș putea începe nici o reformă, spuse Yoshi, ridicând neputincios din umeri. Este foarte greu de crezut, dar aceasta este oferta pe care vreau s-o fac domniei tale.

— O dată ce Anjo nu-ți va mai sta în drum, domnia ta va putea face orice dorește, se eschivă celălalt. Ai putea de pildă să-l ispitești pe Sanjiro și pe turbatul acela din Tosa, sau poate că pe amândoi deodată, eh! Și dacă vă aliați toți trei împotriva mea, îmi închipui că, fără îndoială, voi fi ca și mort, iar toate domeniile mele se vor duce de râpă pentru vecie. După care îi vei dezbină și vei prelua singur puterea, încheie el, rânjind fioros. Sau, tot la fel de bine, poate că or să se alieze ei împotriva domniei tale și te vor da deoparte! râse iarăși nervos. Dar nu-i chiar de glumă cu Sanjiro și trupele lui din Satsuma, care sunt gata să treacă de partea celor din Tosa pe dată... nu, nu, el nu ne-ar îngădui niciodată să-i nimicim pe cei din Tosa, pentru că atunci ar rămâne singur și știe că ne vom întoarce împotriva lui. Și nici mie nu-mi va îngădui să-l distrug pe celălalt, ceea ce eu aș reuși cu timpul. Cu atât mai puțin ar accepta o alianță între noi. Nu, nu există nici o șansă măcar să-i dezbină, cu toate că se urăsc de moarte între ei. Dacă am începe o luptă de lungă durată, i-am distruge pe amândoi, însă niciunul dintre noi nu poate duce un astfel de război îndelungat... în nici un caz atât timp cât gai-jinii sunt deja pe

țărmurile noastre și sunt pregătiți să profite de orice împrejurare prielnică, numai să ne supună.

— Deocamdată să-i lăsăm pe gai-jini deoparte, răspunse Yoshi. În privința asta nu vreau decât să spun că eu unul m-am pronunțat împotriva Tratatelor și vreau și eu să-i văd alungați pentru totdeauna de aici, da, doresc din tot sufletul să fac tot ce îmi stă în puteri ca să împlinesc voința împăratului, doresc ca toți cei din Sfatul Bătrânilor să fie înlocuiți și majoritatea din Bakufu să fie înlăturați.

Din nou, Ogama îl privi cu ochii mari, parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Astfel de gânduri tainice, primejdioase de moarte, și atât de deschis mărturisite nu vor rămâne secrete pentru multă vreme. Dacă se vor dovedi cumva și adevărate.

— Sunt adevărate. Și sunt rostite sincer, numai pentru noi doi. Eu unul sunt gata să risc și să pornesc la drum alături de domnia ta. Însă cu o năzuință comună: Japonia. Eu propun o alianță secretă: împreună putem controla toată puterea. Domnia ta ești un bun conducător, ții în mână Strâmtoarea Shimonoseki, deși nu poți să-i oprești pe gai-jini până ce noi nu vom fi în stare să cumpărăm sau să construim o flotă la fel de puternică și să ne modernizăm armatele. Da, sigurele lucruri care ne lipsesc sunt nave ca ale lor, tunuri și armele de foc. Iar domnia ta ești atât de inteligent și ai atâta putere încât să înțelegi aceste probleme cu care ne confruntăm.

— Și care sunt ele?

— Cele mai importante sunt în număr de cinci: un shogunat fără putere, sprijinit de o administrație încă și mai neputincioasă; a doua chestiune importantă este că toată țara este împărțită în tabere; a treia – gai-jinii și nevoia noastră imediată de a ne moderniza armata și tehnica de război, înainte ca navele, tunurile și armele lor de foc să ne subjuge pe toți, așa cum au făcut cu China; a patra: cum să-i înlăturăm pe toți shishi, a căror influență crește în ciuda faptului că sunt puțini la număr. Iar ultima: prințesa Yazu.

— Cu primele patru sunt de acord. Dar ea de ce este una din preocupările majore?

— Nobusada este un copilandru sclifosit și fără prea multă minte, da, așa-i, iar eu unul cred că o să rămână astfel până la sfârșitul vieții lui. Însă ea, spre deosebire de el, este foarte stăpână pe puterile ei, cultivată și grozav de vicleană, mult mai dibace decât ai crede, la anii ei.

— Dar este și ea femeie ca toate celelalte, i-o reteză plictisit Ogama. Nu dispune nici de arme, nici de bani, iar îndată ce va deveni mamă, toate preocupările ei se vor îndrepta spre copii. Eu cred că vezi doar o furtună într-un pahar cu apă.

— Dar dacă am presupune că soțul ei este impotent!

— Poftim?

— Asta mi-au spus mie în taină doctorii lui. Și mi-au mai destăinuit că este cu totul înrobite de ea... Crede-mă pe cuvânt, fetișcana asta are agerimea și răutatea ambițioasă a unui kami născut din lup! Ea a avut ideea să vină shogunul în capitală, ca să poată începe să-și pună planul în aplicare: să-l robească pe shogun, iar prin el, întreg shogunatul, și să-l dea pe mâna lingăilor de la Palat, care nu au nici cea mai mică idee despre treburile laice ale țării, așa că-l vor conduce pe divinitatea sa pe căi greșite, ceea ce ne va duce de râpă pe toți.

— Nu va putea ea una ca asta în vecii vecilor! scrâșni Ogama, înverșunat. Oricât ar fi ea de deșteaptă, nici un daimyo nu va fi de acord cu astfel de nebunie curată!

— Primul pas: vizita la împărat; pasul al doilea – shogunul va rămâne în permanență la curte, în palat. Iar din momentul acela, sub pretext că e cererea împăratului, dorința fratelui ei, toate hotărârile vor ajunge mai departe prin intermediul acoliților ei. Unul dintre ei este chiar prietenul domniei tale, prințul Fujitaka!

— Asta n-o mai cred în ruptul capului!

— În mod clar, nici el nu o să recunoască pe față. Dar eu pot să aduc o dovadă, foarte curând, că de fapt acest prieten nu lucrează defel pentru domnia ta, ci mai degrabă împotriva, rosti Yoshi cu voce și mai scăzută, pătrunsă de sinceritate. Dar oricum, îndată ce Nobusada va ajunge între zidurile sigure ale Palatului, și va rămâne acolo, ea va conduce totul. De-asta este și ea o problemă.

Ogama oftă nemulțumit și se lăsă pe speteaza scaunului, cumpănind cu grijă ceea ce-i spusese adversarul lui, pentru că mare parte din toate acestea erau foarte adevărate. Se întrebă cât de mult putea oare să se încreadă în el. În mod clar, o alianță secretă oferea posibilități imense, cu condiția ca prețul să merite.

— M-da, în cazul ei soluția este să se anuleze căsătoria, spuse el zâmbind necruțător. Împăratul a fost rugat să accepte încheierea căsătoriei, ne? Dar poate că înălțimea sa va fi mai bucuroasă să ceară acum anularea ei, nu? Și, de îndată ce primejdia din partea prințesei a trecut, vei căpăta din nou sprijinul celor care dușmănesc neamul Toranaga pentru înrudirea asta, considerând-o un semn de mare ambiție și nerușinare... sigur, aceasta nu este și părerea mea, adăugă el grăbit, observând o scânteie de mânie în ochii celuiilalt, dar deocamdată nu voia să înceapă o luptă fâțișă.

După câteva momente de tăcere, Yoshi îl aprobă.

— Este o idee foarte bună, Ogama-donno. Mie unul nu mi-a dat prin cap așa ceva! – și într-adevăr nu se gândise la acea posibilitate, ci cu cât cugeta mai mult la soluția aceea cu atât își dădea seama de consecințele neașteptate pe care le putea avea. Da, da, ăsta va fi

primul lucru pe care îl vom duce la îndeplinire. Minunat!

De undeva, din curte, un cal nechează nerăbdător și bătu din copite. Amândoi seniorii se uitară într-acolo, în timp ce samuraiul care ținea animalul de căpăstru îl mângâia, încercând să-l potolească. Ogama se întreba, dorindu-și din tot sufletul să i se împlinească năzuința, dacă nu cumva după ce avea să-l nimicească pe Yoshi – iar apoi, fără să mai stea pe gânduri, pe Nobusada și pe toți ceilalți din neamul Toranaga, împreună cu aliații lor – și să devină el shogun, nu exista vreo modalitate să moștenească și prințesa asta imperială Yazu. Da, da, nu s-a născut încă pe lume femeia care să-mi stea mie în cale vreodată, își zicea el, așa că o să puieze ea la plozi unul după altul, de și zeii or să râdă cu lacrimi.

— Deci, ce propui? întrebă el, simțind cu i se învâрте capul când se gândea ce căi minunate îi oferea o astfel de alianță temporară.

— Să facem o înțelegere de taină ca, începând de astăzi, să ne unim forțele și influența de care dispunem și să ne ducem împreună planurile la îndeplinire. Mai întâi, îi zdrobim pe shishi, apoi îi neutralizăm pe Anjo și Sanjiro din Satsuma, iar în al treilea rând lansăm un atac fulgerător asupra ținutului Tosa. Din clipa în care Anjo este mort sau predă dregătoria de bunăvoie, eu te propun pe domnia ta în locul lui și îți garantez numirea. În același timp, Zukumura se va retrage și el și un altul, asupra căruia ne înțelegem noi doi dinainte, îi va lua locul. Așa că o să fim trei la doi. Pe Toyama îl păstrăm, pe Adachi îl dăm la o parte și alegem unul numit de domnia ta. Iar eu îți promit că voi vota ca să fii Mai-marele Consiliului.

— Cu rang de tairo.

— Mai-mare peste Consiliul Bătrânilor este de ajuns.

— Poate că nu. Și care este Schimbul?

— Ca de astăzi înainte Tosa și Satsuma să fie considerați de amândoi dușmanii noștri. Domnia ta va plănui un atac-fulger asupra celor din Tosa, la momentul potrivit. Iar ținutul îl împărțim între noi.

— Dar de vreme ce el este una din Provinciile Lăturalnice, pământurile ar trebui să fie moștenite de un senior stăpân peste o Provincie Lăturalnică.

— Poate că da, poate că nu, spuse Yoshi, întărâtându-l. Domnia ta nu o să te aliezi niciodată cu Tosa și Satsuma, împotriva mea sau a shogunatului. Iar eu, la rândul meu, fac legământ ca, în cazul în care Satsuma sau Tosa, sau amândouă te atacă, te sprijin de îndată, cu forțe puternice.

— Altceva? rosti Ogama, impasibil.

— De astăzi începând, în taină, fiecare pe căile știute de el, vom începe să obținem anularea căsătoriei prințesei.

— Altceva?

— Ultima problemă: Porțile. Domnia ta va accepta ca de mâine,

din zori, ostașii shogunatului să preia din nou controlul asupra lor.

Chipul lui Ogama se înnegură.

— Deja am arătat domniei tale că sunt reprezentantul legal și recunoscut chiar de Înălțimea Sa.

— Iar eu am subliniat deja că, deși acel document este semnat și pecetluit în bună regulă, aprobarea a fost obținută, iertare, prin mijloace necinstite.

— Iertare, dar asta nu!

— Porțile trebuie să treacă iar sub controlul shogunatului.

— Atunci înseamnă că noi doi avem foarte puține lucruri de discutat de-acum înainte.

Yoshi oftă, ochii i se mijiră, amenințători.

— Atunci, cu părere de rău, trebuie să te previn că împăratul îi va cere domniei tale să părăsească Porțile și să se retragă din Kyoto, împreună cu toți supușii.

La fel de impasibil, Ogama îl privi drept în față.

— Mă îndoiesc.

— Eu, Toranaga Yoshi, îți făgăduiesc că așa va fi. În șase zile, shogunul Nobusada și soția lui vor ajunge la palat. Iar eu, ca tutore al lui, voi avea acces imediat la el... și la ea. Și amândoi își vor da seama de adevărul spuselor mele... despre Porți și despre multe altele...

— Care multe altele?

— Porțile astea nu-ți sunt de nici un folos, Ogama-donno. Eu îți făgăduiesc că nu voiesc să mă împăunez cu asta în fața domniei tale, și nu-ți voi știrbi cinstea obrazului și voi accepta cu recunoștință generoasa invitație a domniei tale de a prelua controlul asupra Porților, și nici nu voi da ordin să fie întărite cu forțe noi, ca să mă folosesc de ele împotriva domniei tale. Ce este atât de greu de înțeles? Porțile nu sunt decât un simbol. Eu unul te sfătuiesc în mod oficial ca, până ce Anjo va fi dat deoparte, să nu tulburi pacea și ordinea în țară, așa că shogunatul trebuie să-și păstreze rolul de paznic al Porților.

Ogama șovăi o vreme, neștiind ce să spună. Fără nici o îndoială, Yoshi ar fi putut cu mare ușurință să obțină o astfel de „cerere” care să-l silească să renunțe oricum, așa că era nevoit să accepte târgul.

— O să-ți dau un răspuns, de-acum într-o lună.

— Iertare, de astăzi în șase zile, la ora amiezii, este ultimul termen.

— De ce?

— Pentru că peste cinci zile, Nobusada va ajunge la Otsu. Iar în a șasea zi, la ora amurgului, Nobusada va intra în oraș, trecând prin aceste Porți. Așa că eu cer să preiau din nou controlul, temporar, înainte de sosirea lui, încheie el cu voce neașteptat de blândă și politicoasă.

Ochii lor se întâlniră. Fără să se arate convins, dar la fel de

políticos ca și celălalt, Ogama răspunse:

— O să mă mai gândesc la asta, Yoshi-donno.

Apoi făcură fiecare câte o plecăciune, se îndreptară către palanchinele lor și toți cei din arena aceea răsuflară ușurați că acel coșmar se încheiase, iar baia de sânge la care se așteptaseră nu avusese loc.

Vineri 23 noiembrie

Mica haltă Otsu fusese într-o continuă agitație toată ziua, din pricina oamenilor însuflețiți de neașteptatul eveniment și a pregătirilor de ultimă oră care se făcuseră pentru primirea preainălților oaspeți ce aveau să poposească acolo o noapte. Da, chiar preamăritul shogun Nobusada și prințesa Yazu aveau să vină! De săptămâni întregi, locuitorii măturaseră în fiecare zi străzile, cu îngrijire, curățaseră toate casele, șoproanele, celelalte clădiri – începând de la acoperișuri, pereți, până la fântâni și grădini – înlocuiseră olanele vechi, fiecare shoji, tatami, lustruiseră verandele, iar la hanul Tuturor Florilor, munca fusese mai în toi decât oriunde, căci era cel mai mare și mai bine întreținut loc de popas din toată așezarea. Totul începuse din clipa când se aflase că binecuvântații călători se hotărâseră ca, în loc să rămână peste noapte la castelul shogunului, Sakamoto, aflat în apropiere, stăpânind ținutul încă de dinainte de Sekigahara, să poposească la Hanul Tuturor Florilor.

— Totul trebuie să fie perfect! se tânguia hangiu, înfiorat de atâta bucurie, dar înspăimântat până peste poate în același timp. Orice lucru care nu va fi în deplină curățenie și stare va atrage după sine moartea celui vinovat sau măcar biciuirea până la sânge, în cel mai bun caz, fie el bărbat, femeie sau copil! Veștile despre onoarea ce ni se face în această unică seară se vor duce peste vremuri... De această cerească vizită depinde izbânda sau decăderea noastră de acum înainte! Zei preageneroși, însuși marele senior shogunul! În toată splendoarea sa! Și cu soția sa, sora divinității sale, împăratul nostru! Ohko...

După-amiaza târziu, sosise și mărețul alai, iar shogunul Nobusada, cu chipul acoperit, înconjurat de gărzi și de sftetnici, apărut din toate părțile, să nu fie recunoscut, se grăbise să coboare din palanchin și să intre în aripa hanului rezervată numai lui și suitei. Venise și prințesa, împreună cu anturajul ei de păzitori, slujnice, doamne de companie și servitori. Patruzeci de căsuțe tradiționale a câte patru camere fiecare se construiseră special pentru ei, și înconjurau din toate părțile dormitoarele și baia shogunului. O mulțime de verande acoperite se uneau în labirintul de poteci cu poduri delicate, boltite peste lacuri și pâraie frumos alcătuite și peste izvoare artificiale, ce țâșneau din munți miniaturali, un univers complet împlinit, împrejmuit de un gard viu, de cucută uriașă, tăiată artistic.

Încăperea era curată ca lacrima și caldă, cu tatami noi și vase mari, de alamă, pentru ars mangalul. Nobusada își aruncă îndată

pălăria cu vâl, care îi ascundea fața, precum și hainele, simțindu-se grozav de obosit și țăfnos peste poate. Ca întotdeauna când pleca la drum, palanchinul fusese foarte puțin confortabil pentru el, iar drumul tot numai hârtoape.

— Ah, deja detest locul ăsta, se plânse el șambelanului, care se închină în fața lui, atingând pământul cu fruntea, alături de o mulțime de slujnice, care așteptau ordinele stăpânului. Este atât de strâmtă odaia și mă dor toate oscioarele! continuă shogunul. E gata baia?

— A, da, stăpâne, totul s-a făcut precum ați poruncit.

— În sfârșit, am ajuns la Otsu, stăpâne, ciripi veselă prințesa Yazu, dând buzna în cameră, urmată de câteva doamne de onoare. Măine o să ajungem acasă și totul va fi cât se poate de minunat.

Își aruncă și ea cât colo pălăria cu vâl, și mantia de pe umeri. Servitoarele se repezără într-o clipă să le culeagă de pe jos.

— Măine o să fim acasă! Acasă, stăpâne! După ce o să mai trecem de încă vreo câteva halte dintr-acestea, gata! Ce odihnă bine meritată o să avem, neh?

— A, sigur Yazu-chan, dacă așa spune domnia ta, răspunse el, zâmbindu-i, deja înviorat de exuberanța femeii.

— O să-i cunoști pe toți prietenii mei, pe verii, mătușile, unchii, pe frații mei mai mari și pe micul meu frățior vitreg, Sachi, are nouă ani, turui ea pe nerăsuflăte, învârtindu-se în loc de bucurie. Da, da, și încă vreo nu mai știu câte rubedenii de spiță mai îndepărtată. Și în câteva zile o să te întâlnești și cu împăratul și el o să te primească întocmai ca pe un adevărat frate și o să ne scape de toate necazurile noastre, iar noi o să trăim până la adânci bătrâneți în liniște și pace netulburată. Vai, dar ce frig e-aici. De ce n-ați pregătit totul, cum v-am spus? Unde-i baia?

Șambelanul (un bărbat impunător, cărunț, cu numai câțiva dinți în gură și fălci puternice) ajunsese cu o zi înainte de sosirea lor, cu o parte din cameristele cele mai pricepute și bucătarii cei mai iscusiți, ca să aibă grijă să pregătească odăile, precum și mâncărurile speciale, fructe și orez din abundență, ales bob cu bob, după cum cerea stomacul delicat al shogunului și după cum ordonase personal prințesa. Peste tot erau presărate aranjamente florale superbe, alcătuite de un maestru în arta ikebana. Șambelanul se înclină atunci în fața stăpânei sale, blestemând-o în gând, și răspunse:

— S-au mai adus vase cu cărbuni încinși, majestate imperială. Baia domniilor voastre este gata, iar masa ușoară pe care ați poruncit-o vă așteaptă, întocmai ca și cina. O să fie cel mai somptuos...

— Emiki! La baie!

Imediat, prima ei doamnă de onoare o luă înaintea stăpânei, conducând-o pe coridor. Prințesa ieși ca o furtună din cameră, urmată de roiul de doamne de companie, întocmai ca o regină a albinelor.

Nobusada îl fulgeră cu privire pe căruntul șambelan și se răsti la el, bătând din piciorul lui mic:

— Mă mai lași mult să aștept? Arată-mi îndată unde-i baia și trimite după maseuză. Vreau să-mi maseze spatele în clipa asta! Și să ai mare grijă să nu aud nici un sunet măcar!... Dau poruncă strașnică, nici un zgomot de-acum înainte!

— Prea bine, stăpâne. Căpitanul le repetă tuturor această poruncă, în fiecare zi, iar eu o s-o trimit pe maseuză la baie. Sako o să...

— Sako!? Dar ea nu-i atât de bună precum Meiko... Unde-i Meiko?

— Iertare, stăpâne, dar este bolnavă!

— Spune-i să se însănătoșească, altfel e vai de pielea ei! Spune-i ca până la asfințit să fie teafără și nevătămată! Nici nu mă mir că s-a îmbolnăvit. Și eu simt că mi-e tot mai rău! Toată călătoria asta prostească! Baka! De câte zile suntem pe drum? Cred că de cel puțin cincizeci și trei. Înseamnă că-i mai puțin decât... De ce oare toată graba asta?

Căpitanul gărzii princiare îl aștepta pe șambelan în grădină. Samuraiul era un bărbat voinic, la treizeci de ani, bărbos, foarte bine pregătit în meseria lui, un renumit maestru de arme. Aghiotantul lui se grăbi să-i raporteze.

— Totul este în deplină ordine, stăpâne.

— Bine. De-acum încolo nu mai este decât o formalitate toată paza, spuse căpitanul, dar vocea lui era totuși neliniștită și încordată. Și el și celălalt purtau armuri ușoare, pentru cale lungă, pălării și două spade încinse peste pantalonii și tunicile cu blazonul shogunatului. Nu mai avem decât încă o zi..., urmă el gânditor. Iar apoi toată bătaia noastră de cap o să se înrăutățească. Mie unul tot nu-mi vine să cred că înaltul consiliu și Tutorele shogunului au îngăduit o astfel de expediție primejdioasă.

Ajutorul lui auzise vorbele acelea zi de zi.

— Așa-i, căpitane. Cel puțin bine că o să fim în curând în cazărmile noastre, cu încă vreo câteva sute de întăriri, la nevoie.

Nu, nu, niciodată nu sunt destui luptători. N-ar fi trebuit deloc să plecăm. Dar am făcut-o și... de-acum, karma rămâne karma. Verifică toți oamenii și vezi dacă nu-i nimic deosebit la apelul de seară. Iar după aceea spune-i grăjdarului să se uite ce are iapa mea, de ce șchiopătă, poate că i s-a crăpat copita la piciorul stâng din spate (pe vremea aceea, în Japonia nu se potcoveau caii). Aproape că și-a frânt piciorul când a trecut de barieră. După aceea, te întorci aici și raportezi.

Tânărul se depărtă degrabă. Căpitanul era mai mulțumit decât oricând de modul în care organizase apărarea, făcuse deja un ocol

complet prin toate încăperile și curtea popasului, prin pivnița hanului, prin grădina mare, împrejmuită cu garduri înalte de bambus. Și, mai ales în zona aceea, unde nu exista decât o singură poartă, paza era mai ușor de supravegheat. Toți ceilalți clienți fuseseră îndepărtați din han pentru acea noapte, samuraiul de pază știa parola și toți oamenii lui aveau de respectat un consemn foarte strict: nici o ființă de pe lume nu avea voie să se apropie de shogun sau de soția lui fără să fie invitată. Oricine ar fi fost, nu avea voie să poarte nici o armă asupra-i, cu excepția Paznicului Moștenitorului, a celor din Consiliul Bătrânilor și a lui, personal, împreună cu gărzile pe care le comanda. Acea regulă era binecunoscută de toți, iar pedeapsa pentru încălcarea ei era moartea, atât pentru cel înarmat, cât și pentru gardienii vinovați de a nu-l fi prins. Numai shogunul putea îngădui cuiva să aibă arme asupra sa.

— A, mărite șambelan! S-au schimbat cumva cele stabilite?

— Nu, iscusite căpitan! răspunse bătrânul, oftând și ridicând din sprânceană, indispus, fălcile îi tremurau de mânie. Augusta pereche se îmbăiază, ca de obicei, apoi o să se odihnească, după obicei, or să se îmbăieze iar și or să facă masaj, tot ca de obicei, la asfințitul soarelui, după care or să ia cina, ca întotdeauna, or să joace go și or să meargă la culcare. Totul este în ordine?

— Da, aici da, spuse samuraiul.

Căpitanul avea sub control o garnizoană de o sută cincizeci de samurai ce vegheau peste acel loc ce măsoara nu mai mult de două sute de metri pătrați. O trupă de zece oameni păzea singura intrare dinspre grădină, dintr-un chioșc din apropierea gardurilor înalte, înțesate cu minunate plante agățătoare, care încadrau porțile măiestrit încrustate. La fiecare zece pași, pe toată lungimea gardului, se afla câte un samurai. Aceste gărzi trebuiau să fie înlocuite cu forțe proaspete, căci în cazărmile de lângă poarta principală și în alte hanuri, mai fuseseră cazați încă șase sute de samurai. Patrulă bine antrenate aveau să cerceteze grădina și împrejurimile gardului viu, fără să facă nici un zgomot, pentru că orice sunet și simpla prezență a unui samurai o enervau teribil pe prințesa și, deci, îl înfuriau grozav și pe soțul ei.

Cerul se înnora tot mai tare, iar soarele plâpând, încă acoperit de aburii ceții, nu coborâse la orizont. Un vânt tăios se stărnise, iar frigul părea că se întetea tot mai mult. Slujitorii aprindeau lampioane printre arbuștii tăiați cu migală, iar luminițe vioaie se reflectau în micile bazine și pe creștetele stâncilor, care fuseseră udate cu câteva minute în urmă, tocmai ca să redea acele efecte.

— E frumos aici, remarcă samuraiul. E de departe cel mai bun han din toate de pe drum, deși au mai fost și altele nu tocmai rele.

Era pentru prima dată când făcea o astfel de călătorie. Toată viața lui stătuse în castelul Yedo sau prin preajma lui, alături de Nobusada,

sau locuind chiar în apropiere, ori lângă celălalt shogun, dinainte.

— Da, e frumos, urmă el. Dar oricum, mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă seniorul shogun și soția lui ar fi poposit la Castelul Sakamoto și nu aici. Ar fi trebuit să stăruieți și domnia voastră mai mult.

— Am încercat, preaîncusite căpitan, dar... ea așa a hotărât.

— Eu unul o să fiu foarte bucuros când o să ajung la cazărmile noastre, iar ei or să fie la adăpost, între zidurile castelului, iar apoi o să fiu chiar mai bucuros când o să fim cu toții apărați, în deplină siguranță, acasă, la Yedo.

— Da, ai dreptate, răspunse șambelanul.

Era foarte îngrijorat în sinea lui din pricina stăpânului și mai ales a stăpânei lui, pentru că aceștia îi găseau mereu nod în papură, îl umileau mereu și erau grozav de irascibili. Cu toate astea, își spunea el, simțind cum îl junghie spatele, și dorindu-și nespun o baie fierbinte, un masaj și câteva... atenții plăcute din partea tânărului și frumosului său prieten, probabil că și eu aș fi făcut la fel, dacă eram așa răsfățat din naștere și n-aveam decât șai'spe anișori.

— Aș putea să te întreb care este parola, căpitane? zise cu voce tare.

— Da. Până la miezul nopții, parola este „Curcubeul albastru”.

La două sute de metri distanță de marginea dinspre răsărit a satului se afla o casă țărănească veche și dărăpănată, la capătul unei străzi destul de aproape de șleaul drumului Tokaido și nu departe de bariera haltei Otsu. Înăuntru, căpetenia cetii de shishi, un tânăr din Choshu, numit Saigo, îl fulgeră din priviri pe țăran, nevasta lui, cei patru copii, tatăl, mama, fratele gospodarului și o servitoare. Toți aceștia căzuseră în genunchi, încremeniți de groază, într-un colț, claie peste grămadă. Acea era singura încăpere din casă și era folosită pentru dormit, mâncat, lucru și orice altceva. Câteva găini costelive, într-o cușcă din lemn, agățată sub grindă, cotcodăceau speriate.

— Nu uitați ce v-am spus: nu știți nimic, n-ați văzut nimic! repetă tânărul shishi.

— Prea bine, stăpâne, desigur, stăpâne..., murmură bătrânul, gătit de spaimă.

— Gura! Întoarceți-vă cu spatele spre mine, cu fața spre perete și închideți ochii, toți, m-ați înțeles? Legați-vă basmale peste ochi!

Toți se supuseră fără să crâcnească. Saigo avea nouăsprezece ani, era bine clădit și înalt, cu un chip plăcut, dar neînduplecat. Purta o tunică scurtă, de culoare închisă și pantaloni largi, precum samuraii de la han. La brâu avea încinse două spade, în picioare purta sandale împletite. Nu-și pusese nici o armură. Când se convinse că țăranii erau ascultători și neștiutori, cum voia el, se așeză lângă ușă și privi prin

crăpăturile ferestrei acoperite cu hârtie de orez, așteptând. De acolo vedea bine bariera și casele unde fuseseră cazați cei din gărzi. Nu era încă asfințitul, așa că trecerea era îngăduită întârziatilor. Lui și oamenilor săi le trebuiseră câteva zile până să găsească locul acela ideal pentru scopul lor. Ușa din spatele casei respective dădea drept într-un adevărat labirint de ulicioare și poteci minunat de potrivite pentru ca să-și piardă urma în cazul în care trebuiau să se retragă imediat. Așa că, în acea după-amiază, după ce suita shogunului trecuse de barieră, luase în primire postul acela de observație pe dată.

Se auzi zgomot de pași. Mâna lui Saigo se încleștă pe mânerul spadei, apoi se liniști. Un alt tânăr shishi se apropie în tăcere, apoi îl urmă încă unul, venind dintr-altă direcție. Curând, se strânseseră încă șapte. Afară stătea unul de pază, un altul la colțul străzii ce mergea spre drumul Tokaido, iar al unsprezecelea se ascundea în sat, ca să poată porni de îndată, în galop, să ducă vestea degrabă lui Katsumata, la Kyoto, ca să dea semnalul atacului asupra lui Ogama și a Porților orașului. Toți erau tineri cu înfățișare fioresă, îmbrăcați ca și el, fără armură sau însemnele rangului, foști goshi (cel mai mic grad de samurai), iar apoi deveniți ronini. Toți aveau cam aceeași vârstă, între nouăsprezece și douăzeci de ani. Saigo, adjunctul său, din Satsuma, avea nouăsprezece împliniți și Tora, șaptesprezece, ei doi erau cei mai tineri. Curentul rece, care pătrundea printre spărturile ferestrei, îi înfiora, sporindu-le nerăbdarea. Le făcu semn să-și cerceteze spadele, cuțitele shuriken, și celelalte arme mortale, pentru că nu era voie să rostească nici o vorbă pe parcursul întregii acțiuni. Cu atât mai mult cu cât tot planul fusese stabilit între ei de zile întregi. Toți fuseseră de acord că trebuia dus la îndeplinire fără vorbe. Saigo mai aruncă o privire pe fereastră. Soarele se lăsase aproape de linia orizontului, iar cerul se limpezise. Venise marea clipă. Ceremonios, făcu o plecăciune rituală în fața celorlalți aleși ai morții și ei răspunseră întocmai. Apoi căpetenia se întoarse spre țărani:

— Trei oameni de-ai mei or să stea afară, în fața casei. Dacă or să audă măcar un foșnet de-aici, or să dea imediat foc coșmeliei! se răsti el, nemilos.

Din nou bătrânul îl asigură că n-o să miște nimeni, bâiguind în neștire o mulțime de rugăminți. Saigo le făcu iar semn celorlalți. Aceștia îl urmară pe dată, la fel și cel de pază, din fața ușii, precum și cel din capătul ulicioarei. De acum înainte nu mai exista cale de întoarcere. Cei ce erau de religie budistă spusese înaintea o ultimă rugăciune, în fața unui altar, iar cei de credință shinto aprinseseră pentru ultima dată un bețișor de tămâie, înălțându-și spiritul spre ceruri, o dată cu fumul subțire și aromat, care le amintea de fragilitatea vieții pământești. Și toți își scriseseră deja și își brodaseră pe piepții tunicilor ultimele versuri dinainte de moarte. Cu mare

mândrie, însemnaseră acolo și locurile unde se născuseră, deși își dăduseră nume false, desigur.

O dată ajunși la locul stabilit, se risipiră, mergând câte doi, apoi fiecare pereche o luă într-altă parte. Curând ajunseră acolo unde își aleseseră dinainte locurile și se pitiră printre bălăriile înalte de lângă gardul ce mărginea grădina din spate a hanului. Se vedeau unul pe celălalt, iar Saigo se așezase în colțul dinspre sud, să poată coordona mișcările. Gardul era înalt de trei metri și alcătuit din bambus uriaș, ascuțit la capăt în formă de țepușă. Însă de-acum umbrele se pierdeau în lumina tot mai slabă. Așteptară o vreme. Inimile le băteau nebunește în piept, palmele li se umeziseră de atâta încordare, la fiecare pas al patrulei dinăuntru. Toți aveau în gură un gust ciudat, amărui. Iar în coapse îi săgetau junghiuri, din pricina amorțelii. Undeva, în apropiere, începu să țârăie un greier ce își căuta pereche. Saigo își aduse aminte de poemul lui ce avea să-l treacă pragul morții:

„Greierele, ce cântecul își înalță cu bucurie,

Oricum curând tot moare.

Mai bine-i însă dacă te stăpânește bucuria, iar nu tristețea.”

Își simți ochii umeziți de o ceață ușoară, precum cea care acoperea fața soarelui asfințind. Era atât de minunat să trăiești o astfel de fericire și totuși atât de trist că era ultima! De dincolo de gard, se auzeau vocile slujitorilor și servitoarelor, uneori ale samurailor ce vegheau, zăngănitul farfuriilor, din bucătăria aflată nu departe de acolo. În depărtare, se auzeau din când în când sunetele unui samizen și glasul cântărețului. Așteptau în continuare. Sudoarea curgea pe chipul lui Saigo. Apoi auzi apropierea grăbită, foșnetul abia perceptibil al unui kimono de mătase și prinse șoaptele unei fete:

— „Curcubeul Albastru... Curcubeul Albastru...”

Și iar tăcere. Curând, nu mai răsunau decât zgomotele de la han. Imediat, Saigo îi făcu semn lui Tora, care stătea lângă el. Acesta se grăbi să ajungă la ceilalți, le spuse parola și apoi se întoarse. La semnalul lui Saigo, fiecare pereche de luptători luă scărițele pe care le făcuseră dinainte și le ascunseseră cu grijă în bălării, apoi le sprijiniră de gard. Din nou, căpetenia lor rămase câteva clipe cu ochii la cer. În sfârșit, ultima pâlpâire a soarelui se stinse, iar atunci dădu iar un semnal și porniră toți să urce peste gard, în același timp. Săriră neauziți în curtea hanului, aterizând pe pământul jilav și afânat, ascunzându-se degrabă îndărătul arbuștilor tunși cu îngrijire. Erau însă gata oricând de un atac frontal. Și, totuși, ca prin minune, deocamdată nu se dădu alarma. Se uitară prin preajmă, neliniștiți. În fața lor, la aproape cincizeci de metri se vedea aripa hanului rezervată shogunului și suitei sale. Acoperișurile țuguiate, acoperite cu stuf frumos împletit, se înălțau deasupra gardului înalt de bambuși, iar corpul central al clădirii, unde se găseau dormitoare și băile, se

zărea puțin mai în spate, ridicându-se deasupra primei construcții. Intrarea principală era destul de departe de ei, iar porțile rămăseseră încă larg deschise, întocmai cum se așteptaseră. Cu excepția numărului gardienilor, care era mult mai mare decât crezuseră ei. Gustul de fiere le amărî iar gurile încleștate.

În dreapta lor se aflau bucătăriile principale, pline de cazane ce clocoteau și slujitorii ce roboteau de colo-colo... Însă tot acolo se aflau și mai multe gărzi. În stânga și mai peste tot, de altfel, se vedeau o mulțime de căsuțe de oaspeți, risipite printre arbuști, iar dincolo de ele se zăreau grădini îngrijite cu pârâiașe sprințare și podețe, iar spre fiecare dintre acestea ducea câte o potecuță acoperită cu boltă de verdeață. Acolo însă era liniște deplină și numai o singură lumină aprinsă, la veranda din față. Se îngrijorară și mai tare, pentru că ei se așteptau să fie ocupate de oaspeți, ca să le servească drept adăpost și să poată executa o diversiune, în caz de nevoie. Karma, gândi Saigo. Chiar și așa posturile noastre sunt cele pe care le-am stabilit dinainte, ca și ale vrăjmașilor noștri, planul nostru este foarte bun și știm parola, se încurajă el. În ultimele două săptămâni, deghizat în samurai oarecare, trecător pe la han, dăduse peste curtezana cea mai potrivită, pe care reușise să o îmbrobodească cum voia el. Apoi, profitând de sentimentele femeii, ajunsese curând să facă un tur (în taină) prin han... ba chiar prin încăperile unde preaînălții oaspeți aveau să se odihnească.

— De ce nu ne iubim aici? șoptise el, ispititor. Nimeni n-o să afle... Doar n-or să ajungă aici decât peste cine știe câte zile... ah, tu ești atât de frumoasă... Hai să ne împreunăm aici, unde un mare shogun și sora Fiului Soare Răsare or să se înalțe în cerurile plăcerii... Asta chiar că va fi o taină minunată, pe care o s-o spunem în șoaptă nepoților noștri, eh? Cred că n-am să te pot părăsi niciodată, iubito...

Îi fusese la fel de ușor apoi să găsească și o slujitoare de la băile somptuoase, care, în secret, era de partea mișcării shishi, așa că nu fusese nici o greutate să o convingă că nu există nici o primejdie, dacă stătea să tragă cu urechea, apoi să le șoptească lor care era parola.

Simți cum Tora îl prinde de braț. Neliniștit, ajutorul lui îi arată o patrulă care tocmai intrase pe porțile din celălalt capăt al grădinii. Samuraii începuseră să cerceteze grădina. Pete de lumină se așterneau sub lămpioane. Fără îndoială, patrula avea să vină într-acolo și să se apropie periculos de mult. Fluieră ca o pasăre de noapte, dând iar semnalul. Îndată, toți se afundară și mai mult în desiș și își lipiră capetele de pământ, abia răsuflând. Samuraii trecură pe lângă ei fără să-i vadă. Întocmai cum prevăzuse Katsumata, când le spusese cam cum ar fi trebuit să decurgă planul lor:

— La început, va fi ușor să vă ascundeți în întuneric. Nu uitați nici o clipă că elementul-surpriză va fi de partea voastră. Pentru că

pătrunderea voastră acolo va fi pe neașteptate. Cine oare ar avea atâta curaj încât să încerce să-l atace pe shogun atunci când este apărat de atâtea gărzi? La un popas? Imposibil. Țineți minte: nevăzuți, folosindu-se de uimirea celor de acolo și într-o iuțea nebună, doi-trei dintre voi să ajungă în iatacul viermelui acela... chiar și unul singur ar fi de-ajuns...

Saigo îi privi pe dușmani depărtându-se. Dintr-o dată se luminează la față, venindu-i o idee, iar încrederea în sine îi reveni întru totul. Așteptară încă puțină vreme, până ce patrula se întoarse să cerceteze și latura cealaltă, apoi făcu semn trupelor de atac să se ducă să ocupe pozițiile stabilite. Pitindu-se după tufișuri, patru shishi o apucară spre dreapta, iar doi spre stânga lui. Când ajunseră toți la locurile lor, Saigo trase adânc aer în piept, să-și mai potolească bătaile inimii. Șuieră iar ca o pasăre de noapte, dând astfel semnalul de începere. Imediat ultimii doi din dreapta lui ieșiră dintre tufișuri, luând-o pe potecă, strângându-și șnururile de la pantaloni și începură să meargă mai departe, agale, ținându-se cu mâinile de după mijloc, precum îndrăgostiții. În câteva clipe, samuraiul postat lângă gard, în apropiere, îi observă și strigă după ei:

— Hei, voi doi! Opriți-vă!

Cei doi tineri se opriră și strigară la rândul lor:

— Curcubeul Albastru... Curcubeul Albastru, stăpâne sergent, apoi începură amândoi să râdă, părând încurcați că fuseseră văzuți, apoi o porniră în continuare, mână în mână.

— Stați! Cine sunteți?

— Ah, iertare, numai doi tineri prieteni, într-o plimbare noptatică, răspunse unul dintre ei, cu voce dulce și blândă. Curcubeul Albastru, ați uitat parola noastră?

Unul din samurai izbucni în râs, apoi le zise:

— Dacă vă prinde căpitanul *plimbându-vă* prin boscheții de pe aici, o să vedeți voi atunci Curcubeul Albastru și buclele voastre o să afle câte feluri de bătaii există pe lumea asta!

Din nou, cei doi se prefăcură că râd cu poftă. Fără grabă, porniră mai departe, ignorând alte glasuri ce îi somară să se oprească. Într-un târziu, sergentul strigă dintr-o dată:

— Hei, voi doi! Ia veniți aici, în clipa asta!

Aceștia îl înfruntară câteva momente, spunând în gura mare că nu este nimic rău în ce fac ei. Saigo și ceilalți, la adăpostul acestei diversiuni, se furișară între timp spre ultimele poziții, înainte de a o porni la atac. Vlăguți aproape de încordare și emoție că încă nu fuseseră observați, se odihniră acolo câteva secunde, știind că diversiunea se apropia de sfârșit. Saigo fluieră, dar de data aceasta îndeajuns de tare ca să-l audă și cei doi.

Fără să stea pe gânduri, aceștia se prefăcură că izbucnesc în râs și

o luară la goană, foarte voioși, ținându-se de mână fugind de lângă străjile ce se apropiau, ca și cum s-ar fi jucat cu ele. Poteca pe care o apucaseră însă, la întâmplare, trecea pe lângă un mic bazin luminat de lampioane, așa că pentru o clipă, li se zăriră clar chipurile, pentru întâia dată. Cu un urlet de furie, sergentul și cei patru samurai se aruncară în goană pe urmele lor. Santinelele de la poarta principală scrutau întunericul, să vadă ce se întâmplă acolo, iar cei ce stăteau de pază pe lângă gard, le făceau semn celorlalți, ce puteau zări cât și cât, să le zică și lor ce se petrecea, foarte alertați. Cei doi shishi se treziră împresurați din toate părțile, imediat. Spate în spate, cu spadele scoase, rămaseră tăcuți și netemători, la o lungime de sabie de dușmanii lor, fără să răspundă avalanșei de întrebări. În toată înfățișarea lor nu mai era nici urmă de efeminare acum, iar pe chip li se întipărise un rânjet drăcesc. Înfuriat la culme, sergentul făcu un pas înainte. Tânărul shishi din fața lui se pregăti de apărare. Într-o fracțiune de secundă, mâna lui dreaptă se trase repede din mânecă și scoase un shuriken, pe care îl azvârli drept în beregata samuraiului, înainte ca acesta să se poată feri sau să fugă. Cercul de metal, cu cinci vârfuri ascuțite, se înfipse cu totul în gâtulejul sergentului, iar acesta se prăbuși la pământ, bolborosind, înecându-se în propriul sânge. Amândoi shishi săriră atunci la atac, însă nici unul nu reuși să străpungă zidul viu ce îi înconjură, cu toate că se luptau ca niște lei, rănind trei samurai, însă nu puteau să-i înfrunte pe toți ceilalți care, deși ar fi dorit nespus să-i prindă vii pe tineri, își dădură seama că nu aveau cum.

Unul dintre shishi primi o lovitură de spadă, deasupra șoldului și urlă de durere, căci rana era serioasă, deși nu mortală. Celălalt se repezi atunci în ajutorul lui, și într-o clipă samurarii îl loviră de moarte. Atunci, el se prăbuși, însă reuși să îngaimă:

— Sonno-joi!...

Îngrozit, celălalt îl auzi, mai încercă o dată, în zadar, să omoare un atacant, apoi întoarse spada cu tăișul spre pieptul lui și se aruncă în ea.

— Chemați-l pe căpitan, gemu un samurai, în timp ce din brațul rănit de spadă sângele îi șiroia întruna.

Unul dintre cei de față fugi de îndată, în timp ce toți cei din jur se adunară împrejurul cadavrelor însângerate. Sergentul încă mai bolborosea, dar viața i se scurgea din trup văzând cu ochii.

— Nu avem cum să-l ajutăm, spuse unul dintre samurai. În viața mea nu am văzut pe cineva să arunce atât de repede un shuriken...

Un altul îi întoarse pe cei doi morți cu fața în sus.

— Ia uitați-vă: poeme de moarte! Deci sunt shishi, nici o îndoială... eeee, amândoi din Satsuma! Probabil că și-au ieșit din minți!

— Sonno-joi! murmură cel de lângă el. Asta nu înseamnă că și-au ieșit din minți!

— Ba eu așa cred că numai unul ieșit din minți poate rosti cuvintele astea cu voce tare, se răsti un ashigari cu chip crâncen. Dacă te-aude vreun ofițer...

— Hei, ia stai puțin, dar câinii ăștia împruțiți știau parola. Avem un trădător printre noi!

Tot mai nervoși, se uitară unul la altul, neștiind ce să zică. În bucătării, toți slujitorii rămaseră încrămeniți, neînțelegând ce se petrecea. O mulțime de samurai ieșiseră din posturile lor, de pe lângă gardul înalt, să se holbeze la cadavre, lăsând astfel celorlalți shishi cale deschisă, după cum plănuseră Katsumata și Saigo. Din nou, Saigo dădu semnalul. Doi dintre cei mai buni luptători de sub comanda lui, țâșniră dintre boscheți, din dreapta lui, apucând-o spre celălalt capăt, dinspre sud, al grădinii. Aproape imediat, samuraili îi observară. Blestemând în gura mare, doi paznici aflați în apropiere o luară la goană, să-i ajungă din urmă, în vreme ce toți ceilalți alergau în ajutorul lor. O luptă înverșunată, corp la corp, se încinse pe dată. Întunericul parcă era de partea celor doi shishi. Unul dintre samurai răcni îngrozitor și căzu la pământ, ținând cu cealaltă mână ciotul brațului retezat dintr-o lovitură. Alți samurai își părăsiră posturile, fugind după ceilalți și, cu puțin înainte ca atacatorii să-i copleșească pe cei doi intruși, aceștia se prefăcură că vor să scape pe poteca ce trecea printre bucătării, la mare distanță de Saigo și ultimele trei perechi de shishi. În timp ce fugeau, își descolăceau de la brâu frânghiile cu ancore mici la capăt, când ajunseră aproape de gard, le aruncară cu îndemănare, ghearele de pisică se înfipseră în vârful gardului, apoi începură să urce, în vreme ce urmăritorii lor se străduiau din răspuțuri să-i prindă.

De-acum toată atenția era îndreptată asupra lor. Santinelele de la poarta principală și cei de la marginea grădinii ce încadrau locul unde se instalase shogunul cu suita se grăbeau să ajungă la cei doi, cu toate că nu auziseră decât că doi ronini reușiseră să intre în curtea hanului, și tocmai încercau să scape peste gard. Alții ieșiră degrabă din curte, ocolind gardul, ca să-i captureze pe partea cealaltă, la coborâre. Unul dintre shishi chiar izbuti să ajungă până pe vârful gardului, însă înainte de a sări pe partea cealaltă, un cuțit i se împlântă în spate până la prăsele, iar tânărul căzu între tufișuri. Celălalt shishi lăsă deoparte frânghia, se aplecă deasupra prietenului său, tocmai când acesta își înfigea propriul cuțit în gât, ca să nu se dea prizonier. Apoi cel rămas în viață, se trezi copleșit de o mulțime de lovituri furibunde. Se întoarse pe loc și începu să lupte ca un nebun, însă curând samuraili îl ținură la pământ.

— Ei, și-acum, spune, cine ești tu? întrebă un paznic, abia

răsuflând. Cine ești și pentru cine ai făcut toate astea?

— Sonno-joi..., dați ascultare împăratului vostru..., răspunse găfâind celălalt, dând să se ridice, dar în zadar.

Alte santinele se strângeau tot mai mult împrejurul lui, iar tânărul shishi își dădu seama că el nu se achitase cu cinste de misiunea lui, așa că urma să-și joace rolul până la capăt în acea diversiune, fără să se teamă câtuși de puțin că se dăduse prins, pentru că în reverul kimonoului avea cusută o sticlură cu otravă, pe care nu trebuia decât să o spargă între dinți.

— Eu sunt Hiroshi Ishii din Tosa și cer să fiu dus în fața shogunului!

De acolo de unde se aflau, Saigo și ceilalți cinci îl puteau auzi destul de bine pe tovarășul lor de luptă, cu toate că atenția lor era îndreptată spre gardul din fața lor și spre poarta de la celălalt capăt al grădinii. Cei câțiva paznici care mai rămăseseră acolo începuseră să se apropie și ei de prizonier și, în sfârșit, intrarea rămase nepăzită.

— Acum! Atacați!

Cei șase săriră deodată în picioare și o luară la goană, cu Saigo și Tora în frunte. Străbătuseră deja jumătate din drum, când se auzi un strigăt și samuraii îi văzură, apoi o luară la goană pe urmele lor. Imediat, Ishii începu să se zbată și mai tare, urlând și smucindu-se în toate părțile, ca să le distragă atenția celor ce îl țineau, însă un pumn cumplit îl făcu să-și piardă simțirile.

— Voi doi rămâneți aici, gemu samuraiul care îl lovise, oblojindu-și falangele rănite. Să nu-l omorâți pe rahatul ăsta de câine, că avem nevoie de el viu.

Se ridică de jos cu greu, și o porni după ceilalți șchiopătând, din pricina unei tăieturi de spadă în coapsă. Unii dintre paznici se apropiau tot mai mult de cei șase shishi, care alergau drept spre gardul ce o apuca în ambele direcții.

— Acum! porunci Saigo.

Imediat, cei doi din dreapta lui se întoarseră pe loc, rămânând să-i acopere, cu câte un shuriken în fiecare mână. Îngroziți, samuraii încetîniră, se aruncară într-o parte sau într-alta, ferindu-se, apoi atacă din nou. Câteva shuriken intrară în carne vie, dar nu făcură răni mortale, așa că începu o nouă încheștare corp la corp, cu șase samurai împotriva a doi shishi. Noi trupe se grăbeau să vină în ajutor dinspre poarta principală, iar altele din locul unde fusese prima diversiune. Toți, și atacanții și apărătorii hanului, aveau aceeași țintă: ușa ce ducea spre apartamentele shogunului. Când cei de la poarta principală văzură cu groază că amândouă gardurile și intrarea fuseseră părăsite complet de santinele și nepăzite, cu toate că ușile erau încuiate, iar Saigo și ceilalți trei alergau cu iuțeală într-acolo, se interpuseră îndată între shishi și intrarea în clădire, lăsându-i pe

ceilalți să-i atace pe cei doi. În spatele lui Saigo și a lui Tora rămaseră ultimii doi luptători, să le acopere drumul. Amândoi erau grav răniți, dar luptau vitejește. Deja doi samurai se zvârcoleau în țărână, în băltoace de sânge, dar alți patru se apropiau tot mai mult de cei doi.

— Acum! porunci Saigo, iar ultima pereche de shishi, din stânga lui, se opri și se repezi spre intrare.

Oricum, aveau să ajungă la porți înaintea apărătorilor acestora așa încât cei care se îndreptau spre Saigo se întoarseră din drum, încercând să ajungă și ei la intrarea în clădire. Imediat, Saigo și Tora se întoarseră să se alăture celor ce luptau împotriva samurailor din spatele lor. Se repeziră la doi dintre cei patru samurai, apoi ajutară și la lichidarea celorlalți...

Numai Saigo și Tora, deși abia mai respirau de oboseală, erau teferi și nevătămați. Apoi Saigo ordonă:

— La luptă!

Ultimii doi luptători strigară într-un glas:

— Sonno-joi!

Și după aceea, cu chipurile schimonosite de durere, se grăbiră să intre în lupta de la poarta principală, rănind cumplit mai mulți samurai și lăsând timp lui Saigo și Tora să gonească mai departe, spre gardul grădinii. Primii doi shishi care se repeziseră spre intrare ajunseseră pe poteca ce ducea la ușile clădirii și unul dintre ei se aruncă asupra lor să le deschidă. În clipa aceea o săgeată îi suieră pe la ureche și se înfipse în lemnul masiv, zbârnâind parșiv. După aceea însă, amândoi fură nimeriți și ciuruiți de vârfurile ascuțite a nenumărate săgeți trase de arcașii din trupele de întărire. Urlară amândoi neputincioși, încercând mai departe să deschidă ușile, dar muriră țintuiți de uși, în picioare. Cea de-a doua echipă de shishi ajunseseră la potecă. Unul dintre tinerii atacanți se repezi spre samurailor ce veneau din urmă, iar celălalt se îndreptă în goană spre ușile de la intrare, se împiedică de cadavrele camarazilor lui uciși și căzu străpuns de patru săgeți. Prietenul lui se repezi cu capul înainte în samuraiul din cale, dar în câteva clipe căzu mort și el. Nu trecuseră decât câteva minute de când începuse totul.

De-acum, calea spre aleea ce ducea la clădire părea deschisă. Însă în numai câteva momente, cei mai iuți dintre apărători aveau să ajungă de asemenea la intrare, iar Saigo și Tora, aflați acum aproape la capătul aleii pe care apucaseră și nevoiți să se îndrepte spre ușile acelea, nu aveau cum să ajungă înaintea lor. Așa că urmăritorii lor încetinară pasul, iar arcașii încordară strunele, siguri că nu le mai scăpau acum. Spre marea lor uimire însă, în loc să cotească pe lângă gard, Saigo și Tora goneau mai departe, umăr lângă umăr, drept spre brâul de verdeață ce împrejmuia grădina. Viteza și precizia cu care se repeziră amândoi înainte îi ajutară să străbată îndată printre tulpinile

de bambus. În zilele precedente, Saigo observase că deși ramurile arbuștilor erau dese și încâlcite, trunchiurile lor se aflau cam la o jumătate de metru distanță unul de altul, așa că, dacă el socotise corect, ar fi putut răzbi printre ele. Și așa se și întâmplă, cu toate că crengile le zgâriară fețele și piepturile. Dar reușiră să ajungă exact acolo unde își propusese Saigo: pe alea șerpuitoare ce ducea spre sălile de baie. În prima clipă nu zăriră pe nimeni în jur, apoi o mulțime de servitoare și slujitori îngroziți apărură în pragul ușii, zgâindu-se la ei, după care dispărură ca prin farmec. Saigo alergă în continuare nebunește, aproape neauzit, pe cărarea aceea, urcă treptele verandei și dădu colțul. Doi dregători neliniștiți apărură de undeva, dintr-o parte, neînarmați și încremeniți de uimire, unul dintre ei chiar șambelanul, pe care Saigo îl ucisese dintr-o lovitură de spadă, iar pe celălalt îl răni adânc. Apoi fugi mai departe. Tora îl omorî pe cel din urmă, după care sări peste cadavre și o porni și el mai departe.

Saigo străbătu veranda, apoi dădu iar colțul și intră în camera de baie direct printr-un shoji fragil. Servitoare, pe jumătate dezbrăcate, rămaseră cu ochi holbați la acele apariții îngrozitoare: doi oameni șiroind de sânge, cu spadele la fel de însângerate, cu kimonourile sfâșiate și pline de sângele vrăjmașilor. Înăuntru era cald, multă umezeală și un miros dulceag, aromat.

Saigo răcni o dată, în culmea furiei: bazinul îngust, cu apă termală, era gol, ca și trei din cele patru mese de lemn pentru masaj. Dar pe cea de-a patra văzu dintr-o ochire fetișcana goală, care îl privea cu ochi plini de spaimă și cu gura căscată de uimire: dinții înnegriți, ca la orice persoană de rang înalt, pletele negre ca abanosul, acoperite cu un prosop mare, de un alb imaculat, sub ea întinse alte prosoape, mâini și picioare mici, delicate, și sâni cât o nucă, cu sfârcurile cafenii. Toată numai ispită, cu pielea trandafirie din pricina căldurii și mirosind îmbietor a proaspăt și a uleiuri înmiresmate. Alături, maseuza oarbă, pe jumătate despuiată, rămăsese nemișcată asupra stăpânei ei, ascultând cu atenție.

Ar fi fost atât de ușor să o omoare pe fata aceea fără apărare și pe toate celelalte din jurul ei, însă i se dăduse ordin strict să nu se atingă de prințesă, orice s-ar fi întâmplat. Cu toate acestea însă, simțea cum îl umple mânia că fusese păcălit, pentru că planul lor fusese perfect, timpul de îndeplinire respectat întocmai, iar shogunul nu-și schimba niciodată obiceiurile. Era cât pe ce să răbufnească. Furia însă i se preschimbă îndată într-o dorință trupească arzătoare și începu să tremure de poftă, dorind-o din tot sufletul, atunci, pe loc, brutal și nemilos, da, să o aibă pe soție, înainte de a-i ucide soțul, apoi să-i ucidă pe amândoi, dar mai întâi s-o siluiască pe ea.

Răcni animalic și dintr-un salt ajunsese la ea. Servitoarele se risipiră ca potârniche, una dintre ele leșină de spaimă, iar prințesa înghiți în

sec și rămase neclintită, ca o stană de piatră. Dar obsesia shogunului pe care trebuia să-l ucidă reveni în mintea tânărului shishi, așa că trecu în goană pe lângă femeie și sări înapoi prin shoji, cu Tora pe urmele lui, fără să se abată din drum, o luă la goană pe verandă, spre dormitoarele victimei lui. În dreapta lui era grădina, în stânga camerele... Nu mai avea nimic omenesc în el, ci devenise un animal de pradă, care era în stare de orice ca să-și ucidă vânatul. Multe shoji erau date în lături, iar înăuntru se vedeau slujitoare, tineri servitori, sau doamne de onoare, pe jumătate îmbrăcați sau îmbrăcându-se atunci pentru cină. Toți rămăseseră cu gurile căscate de uimire și groază, văzându-i pe cei doi shishi care alergau pe verandă.

În încăperile acelea nu erau samurai. Nu încă. Nu se vedea nici un dușman prin preajmă. Nu încă. Mai erau încă vreo câteva camere până la colțul verandei, apoi urma ultima parte a dormitoarelor. Însuflețirea lui Saigo creștea pentru că erau perfect apărați de grădinile ce îi înconjurau din toate părțile, iar în ultimele camere nu erau gărzi care să li se pună în cale, și acum se îndreptau spre cele din urmă odăi ale shogunului, acolo unde se culcase el cu acea curtezană fără pic de minte. Și dintr-o dată, presimți primejdia. Tora era încă în spatele lui, alergând cu iuțeală, dar se auzeau de-acum pașii apăsați ai vrăjmașilor ce se apropiau. Trecură pe lângă încă o cameră. Nu mai aveau decât vreo câteva de cercetat, într-una din odăi văzu un doctor și un tânăr care tușea întruna și se uitau cu fețele încremenite de mirare la ei, nevenindu-le să creadă. Apoi Saigo dădu colțul și, umăr lângă umăr cu Tora, se pregăti de ultimul atac. Dar rămaseră amândoi locului, uluiți, inimile celor doi shishi parcă se opriră din bătăi: în fața lor un căpitan și trei samurai apărură pe ușa aceea, cu spadele scoase, așteptându-i. Fără cea mai mică ezitare, Saigo se repezi. În față moartea: a lui sau a celorlalți. Tora făcu la fel... Nu mai erau între ei și shogun decât cei patru luptători care se încleștară într-o luptă pe viață și pe moarte.

— Sonno-joi!

Căpitanul pară prima lovitură, apoi începură să-și încrucișeze spadele, iar ceilalți doi îl atacă pe Tora. Ultimul samurai, stătea deoparte, după cum i se poruncise. Saigo se feri de sabia căpitanului și atacă, dar fără să-l atingă. Urmă un nou schimb de lovituri înverșunate, dar Saigo era tot mai încrezător în el, pentru că știa că se află doar la câțiva pași de izbândă, se simțea invincibil și căuta întruna să-și lovească adversarul de moarte, apoi avea să-l ucidă pe băiețandrul acela care își zicea shogun... într-o fracțiune de secundă, zvâcnetul tâmpelilor lui parcă se înteti, îi zări iar pe doctor și pe flăcăiașul din cameră și își aduse brusc aminte că-i spusese lui cineva că shogunul suferea de o tuse nesănătoasă..., sigur, nu exista nici un portret al acestuia, nici unul din shishi nu-i zărise chipul vreodată.

— Dacă nu o să-l găsești în baie, îi zisese Katsumata, o să-l

recunoști după dinții înnegriți, după tuse, după apropierea lui de prințesă sau după veșmintele bogate... Și nu uita: nici el, nici soția lui, nu rabdă samurai prin preajmă...

Cu o putere de fiară încolțită, Saigo se năpusti asupra căpitanului, urlând îngrozitor. Adversarul lui căzu, alunecând pe podea și, pentru o clipă, rămase descoperit. Dar Saigo nu-l lovi de moarte, ci se întoarse spre băiețandru din cameră..., iar în clipa aceea, samuraiul care rămăsese în rezervă își dădu seama că era timpul să intervină. Spada lui pătrunse adânc între coastele crâncenului shishi, dar acesta nu simți deloc durerea, ci se repezi înainte, fără succes, spre shogunul care pălise la față ca un mort. Apoi încercă iar și iar, lunecând pe podele, și murind fără să-și dea seama ce i se întâmplă. Căpitanul sărise în picioare deja și lupta alături de ceilalți cu Tora, reuși să-l înjunghie, iar după aceea, ca un samurai priceput, îi reteză capul dintr-o singură lovitură.

— Tăiați-i capul și ăstuia, gâfâi el, arătând spre Saigo și râsuflând ca din foaie.

Apoi se grăbi să cerceteze veranda. La colț, samurarii ce păzeau intrarea în clădire ajunseră deja acolo, în frunte cu aghiotantul lui. Căpitanul îl ocări pe acesta, în culmea mâniei, îl îmbrânci în lături și porunci în timp ce trecea pe lângă el.

— Toți care au fost de pază în clădirea asta și în jurul ei să se strângă imediat în curtea mare a hanului, fără nici o armă asupra lor și să aștepte acolo în genunchi. Și tu la fel!

Inima îi bătea încă nebunește în piept, iar el clocotea tot mai mult de mânie, deși spaima încă nu-i trecuse. Chiar înainte de asfințit, Nobusada trimisese după el, foarte țăfnos.

— Să dai poruncă imediat să se retragă toate gărzile dinăuntru curții ăsteia, până la gardul viu! îi ordonase el, grozav de nervos. Este de-a dreptul ridicol să mai înghesuim și pe ăștia aici, când odăile sunt atât de strâmte și îngrozitor de îngălate! Ești chiar atât de neputincios, de nepriceput că nu poți asigura paza hanului ăsta cât o vizuină și înfiorător de mizerabil? Chiar trebuie să ne îmbăiem cu gărzile alături, să dormim cu samurarii lângă noi, să mâncăm și ei să se uite în gura noastră? Să-i iei pe toți de-aici! Nu îngădui niciunui samurai să mai rămână o clipă în preajma mea!

— Dar, stăpâne, iertare că stărui să...

— Nu trebuie să stărui pentru nimic! se răsti shogunul la el. Am poruncit ca astă-noapte să nu rămână nici un samurai aici, și cu asta gata! Și-acum poți să pleci!

Atunci căpitanul nu avusese ce să mai facă, dar nici nu se neliniștise prea tare. La urma-urmei, paza era cât se putea de sigură. Când zgomotele înăbușite ale atacului ajunseseră până la el, tocmai făcea o ultimă inspecție, mulțumitoare, împrejurul curții cu grădină,

urmat de patru luptători. Gardul viu mai înăbușea și el zarva aceea încă destul de depărtată. Dar când ajunsese la poartă și se uitase dincolo de ea, rămăsese încremenit văzând patru shishi luptându-se să ajungă la gard, iar doi repezindu-se la uși. Prima dată se gândise la shogun, așa că dăduse imediat fuga spre camerele de baie, dar șambelanul strigase:

— Ce se întâmplă aici?

— Suntem atacați, scoate-l imediat pe shogun din baie!

— Dar nu-i aici, este în cameră, cu doctorul...

Căpitanul o luase iar la fugă, trecând ca vântul prin sălile de baie, spre dormitoarele goale. O servitoare înspăimântată îi spusese că seniorul shogun era într-una din odăile ce dădeau spre cealaltă verandă. Atunci el, urmat de samurai, ieșise în goană și îi văzuse pe cei doi shishi gata de atac. Nu putea trece de ei să-l apere pe shogun, însă spera că dacă aceia îi atacau pe gardieni acolo, probabil că nu reușiseră încă să ajungă la stăpânul lor... Oricum știa că nu avea cum să se convingă dacă acesta mai trăia, decât dacă îl vedea cu ochii lui, în viață. Așa că nu mai rămase de fel pe gânduri. Îl găsi. Nobusada tușea fără încetare și începuse să vorbească aiurea, încă îngrozit de moarte, iar toți ceilalți care se agitau acum în jurul lui nu făceau decât să sporească zarva și mai rău. În câteva momente, căpitanul află că prințesa nu pățise nimic, deși făcuse și ea o criză de isterie. Atunci, groaza prin care trecuse el se stinse dintr-o dată. Fără să mai ia seama la mânia lui Nobusada, cu voce hotărâtă, crâncenă, ce îi făcu pe toți subalternii lui să tremure din toate încheieturile, ordonă:

— Să plece imediat patru curieri călare, să ducă știrile în capitală și în afară de cei din schimbul acesta de pază, toți oamenii să fie aici într-o clipă, până la ultimul oștean, în preajma dormitoarelor cincizeci de samurai, în fiecare colț al verandelor câte doi oșteni. Și lângă stăpânul shogun, fără să-l scape din ochi, permanent zece oameni, până ce domnia sa și mărita prințesă vor ajunge între zidurile sigure ale palatului.

A doua zi în toiul dimineții, în castelul în care locuia acum, prințul Yoshi se grăbea să treacă de capătul grădinii, fără să-i pese de ploaia ușoară. Generalul Akeda îl însoțea.

— Este grozav de primejdios să ieși așa, se îngrijoră bătrânul soldat, temându-se că în orice tufiș sau desiș se putea ascunde vreun vrăjmaș.

Amândoi purtau armuri ușoare și săbii, lucru neobișnuit prin părțile acelea, unde samurarii și cei înarmați cu orice fel de arme nu aveau ce să caute, decât shogunul care cârmuia și o gardă de patru luptători după el, precum și Marele Consiliul Bătrânilor și Păzitorul Moștenitorului. Era aproape amiază de-acum. Cei doi întârziaseră și

nu dăduseră nici o atenție frumuseților dimprejur. Lacuri limpezi, podețe frumos încrustate, arbuști înfloriți, de toate culorile, și copaci cultivați și îngrijiți acolo de secole întregi îi împrejmuiau. Ori de câte ori vreun grădinar dădea cu ochii de ei, cădea în genunchi, cu capul în țărână, până ce aveau să treacă și să se depărteze de locurile acelea. Peste armuri, purtau mantii ușoare, împletite, ca să nu-i ude ploaia. Toată dimineața răpăise câte o rafală, apoi iar și iar... Yoshi mări pasul. Nu era pentru prima dată când se ducea la vreo întrunire secretă, foarte importantă, în perimetrul palatului, la loc sigur... deși nu puteau fi siguri niciodată. Era atât de greu să găsească un loc unde să vorbească în deplină siguranță cu cineva... întotdeauna se puteau ivi iscoade, oriunde, sau informatori, sau vrăjmași. Întotdeauna stăteau sub amenințarea că vor cădea pradă vreunei ambuscade, otrăvii sau arcașilor și spadasinilor ascunși prin cine știe prin ce cotlon. Același lucru îl păștea pe orice daimyo. Chiar viața lui, a prințului Yoshi, era oricând în mare pericol, știa. Atât de firesc părea acest fapt, încât tatăl și bunicul lui îl învățaseră încă de copil că sfârșitul, moartea de bătrânețe, nu fusese scrisă defel în karma neamului lor.

— Suntem aici la fel de în siguranță ca oriunde altundeva pe pământul ăsta mare, îi spuse Yoshi generalului. Ar fi aproape imposibil să ți se întindă o capcană aici.

— Da, dacă n-ar fi vorba de Ogama. Pentru că el este recunoscut drept mincinos, înșelător. Ar merita numai să fie hrană vulturilor, cu capul tăiat și tras în țeapă.

Yoshi zâmbi și parcă începu să se simtă mai bine. De când aflate veștile despre uluitorul atac al luptătorilor shishi, vești sosite chiar în toiul nopții, fusese mai nervos ca niciodată, mai nervos decât atunci când i se dăduse de știre despre moartea unchiului său și-l ignoraseră pe el, numindu-l shogun pe nevolnicul de Nobusada. Da, mult mai furios chiar decât atunci când tairo li îl arestase pe el, pe tatăl lui și familiile lor și îi trimise să putrezească în fundul carcerii. Se grăbise de îndată să trimită două sute de samurai să întâmpine escorta shogunului la bariera Kyoto, iar în zori de ziua, îl trimisese în taină pe Akeda să-i raporteze lui Ogama despre cele întâmplate și să-i explice de ce anume o astfel de trupă numeroasă, înarmată pleca dintre întâriturile shogunatului.

— Spune-i lui Ogama tot ce ni s-a povestit și nouă și răspunde-i la orice fel de întrebare. Nu vreau să facem nici o greșală, Akeda, să dăm cumva de bănuit.

— Din partea mea, nici o teamă, stăpâne.

— Bine. Atunci dă-i această scrisoare și roagă-l să răspundă pe loc la ea.

Yoshi nu-i destăinuise generalului ce anume conținea epistola, dar

nici bătrânul lui slujitor nu întrebase. Însă când Akeda se întoarse la fortăreață, prințul îi poruncise imediat:

— Spune-mi cuvânt cu cuvânt ce anume ți-a zis.

— Ogama a citit scrisoarea de două ori și a scuipat apoi, a înjurat de vreo două ori, după care a aruncat-o spre sfetnicul lui, Basuhiro, care a citit-o fără să i se clintească măcar un mușchi de pe fața lui scârbavnică și plină de găuri de vărsat de vânt, apoi a rostit doar: Poate că ar trebui să discutăm aceste lucruri între patru ochi, stăpâne. Eu le-am zis numaidecât că-i aștept până se hotărăsc, apoi, după un timp destul de rezonabil, Basuhiro s-a întors și a grăit: Stăpânul meu este de acord, însă el va veni înarmat acolo, ca și mine, de altfel. Oare ce-o fi vrut să zică el cu asta, stăpâne?

Atunci, Yoshi îi spusese care era planul lui, iar bătrânul se făcuse stacojiu la față, de groază și uimire.

— Stăpâne, domnia ta i-ai cerut să vă întâlniți în taină? Între patru ochi?! Numai cu mine ca apărător? Asta-i o nebunie nemaiauzită. Zice el că vine doar însoțit de Basuhiro, dar...

— Gata! îl opriese Yoshi.

Știa și el care erau riscurile, dar trebuia să mizeze iar totul pe o carte, pentru că era necesar să afle neapărat răspunsul la propunerea lui privind Porțile. Tocmai când se pregătea să plece, unul dintre spionii shogunatului venise să-l informeze despre niște discuții foarte interesante dintre Katsumata și ceilalți shishi de la hanul La Pinii Foșnitori. Acum ajunsese la locul întâlnirii.

— Uite-l acolo!

Ogama stătea la umbra unui copac cu frunziș bogat, după cum conveniseră, iar Basuhiro era și el alături. Amândoi îi priveau foarte bănuitori, așteptându-se oricând la trădare. Însă nu erau nici pe departe atât de încordați ca bătrânul Akeda. Yoshi fusese de părere că Ogama ar fi fost bine să vină prin Poarta de Sud, iar el dinspre Poarta de Est și să lase palanchinele și gărzile dincolo de gardurile grădinii. După ce avea să se sfârșească întâlnirea lor, puteau merge toți patru împreună, spre Poarta de Est. Ca și data trecută, cei doi adversari înaintară câțiva pași, ca să poată vorbi între patru ochi. Akeda și Basuhiro îi priveau foarte atenți.

— Așa deci, începu Ogama, după ce schimbară politețurile de rigoare. O mână de shishi intră printre o sută de samurai înarmați până-n dinți, ca un cuțit ascuțit printr-o grămadă de bălegar. Și dau buzna în baia lui Nobusada, peste nevasta lui despuiată, până în dormitorul lui, și-abia acolo pun gărzile mâna pe ei. Zici că au fost zece oameni?

— Da. Trei dintre ei erau ronini din Choshu, cei doi care au trecut de gardul viu erau tot din Choshu, iar unul dintre ei era chiar căpetenia cetei.

Yoshi nu scăpase încă definitiv de teama pe care o încercase auzind despre acel atac, dar se întreba dacă ar fi scos atunci spada, să-l ucidă pe Ogama când erau singuri, oare ce s-ar fi întâmplat? Basuhiro oricum nu prezenta practic nici o primejdie, fie că intervenea Akeda, fie că nu. O dată și o dată tot o să-l ucid pe Ogama, cu orice preț, dar nu acum, își zise el. Nu acum, când două mii de netrebnici din Choshu păzesc Porțile și mă țin pe mine la distanță, amenințându-mă din umbră.

— Și toți tâlharii aceia au murit, fără să facă nici un rău, omorând doar câțiva paznici, și nici un supraviețuitor nu a rămas..., urmă el cu vocea tare. Am auzit că domnia ta ai decretat o amnistie generală, pentru orice ronin din Choshu, fie că e shishi sau nu? continuă el apoi, întrebându-se iar dacă nu cumva Ogama avea și el un amestec tainic în ticluirea acestui plan de ambuscadă perfect conceput, și că de-ar fi știut și el, Yoshi, de acest plan, ar fi reușit în întregime.

— Da, așa-i, zise Ogama, zâmbind cam mânzește. Orice daimyo ar fi făcut la fel. Este un mod foarte eficace și simplu pentru a ține sub control pe ronini, fie că sunt shishi ori nu. Sunt ca o ciumă, care se întinde peste tot, degrabă.

— Ai dreptate. Dar o amnistie nu o să-i oprească defel. Aș putea totuși să întreb câți dintre ronini au acceptat această idee generoasă?

Ogama izbucni într-un râs nestăpânit.

— În mod limpede, nu aceia care au dat atacul azi-noapte! Ce mai contează câțiva, acolo, Yoshi-donno? De fapt, câți sunt ei în total? O sută? Poate, dar în nici un caz mai mult de două sute, dintre care probabil că numai douăzeci ori treizeci sunt din Choshu! Mă rog, din Choshu sau nu, oricum nu are importanță! adăugă el, apoi chipul îi căpătă o expresie amenințătoare! Nu eu am plănuit acel atac, dacă la asta te-ai gândit. Eh, ce părere ai? Este foarte ușor să-i faci una cu pământul pe shishi, și eu îmi doresc același lucru, dar... cauza pentru care luptă ei nu este așa de ușor s-o ștergi din mintea oamenilor, dacă într-adevăr trebuie să-i înlături pe ei, prin orice mijloc. Puterea oricum trebuie să revină împăratului, pe deplin, iar gai-jinii să fie alungați de pe pământurile noastre. Sonno-joi este deci o cauză dreaptă, neh?

— Aici aș putea să mai adaug și eu multe lucruri, Ogama-donno, însă aliații nu trebuie să-și întindă unul altuia curse. Iar noi doi suntem aliați, așa-i?

Ogama încuviință din cap.

— Da, în mare, așa este, suntem aliați.

— Ei, atunci e bine, răspunse Yoshi, ascunzându-și uimirea că Ogama se declarase atât de ușor de acord cu condițiile lui. Într-un an de zile, cel mult, domnia ta va fi Mai-Marele Consiliului Bătrânilor. Iar de azi înainte, eu voi avea sub supraveghere Porțile.

Se întorsese pe călcăie, să plece.

— Bine, făcă-se voia domniei tale în toate. În afară de controlul Porților, eu accept toate propunerile.

Yoshi simți cum i se îngroașă vinele gâtului, de o furie înăbușită.

— Însă eu tocmai am spus că am nevoie de Porți.

— Iertare, dar asta nu, se împotrivi Ogama, și, cu toate că mâna nu i se încleștă pe mânerul spadei, el se înfipse mai bine pe picioare, pregătindu-se de luptă. Să fim aliați în secret, da, să pornim război împotriva celor din Tosa, sigur, și cu Satsuma la fel, dar Porțile nu le dau. Să-mi fie cu iertare.

Pentru o clipă, Yoshi Toranaga nu rosti nici o vorbă. Doar se uită la vrăjmașul lui cu mare atenție. Ogama îl înfruntă și el, fără teamă, așteptând reacția celui alt, gata oricând să tragă sabia, dacă era nevoie. Apoi Yoshi oftă, și șterse stropii de ploaie de pe borurile pălăriei.

— Eu vreau să fim aliați. Iar aliații trebuie să se ajute unul pe celălalt. Poate că vom ajunge la un compromis până la urmă, dar mai întâi vreau să-ți dau o veste foarte importantă: Katsumata este aici, în Kyoto.

Ogama se făcu stacojiu la față.

— Nu se poate. Mi-ar fi raportat mie iscoadele.

— Ba este aici și asta de vreo câteva săptămâni.

— Nu este nici picior de supus al lui Sanjiro în Kyoto, cu atât mai puțin acesta. Iscoadele mele ar fi...

— Iertare, rosti Yoshi cu voce scăzută. Este aici, însă în taină, nu ca supus și iscoadă a lui Sanjiro. Katsumata este shishi, chiar sensei shishi. Este căpetenia cuibului de shishi de-aici, iar numele lui tainic este Corbul.

Ogama rămase cu gura căscată de uimire.

— Katsumata este căpetenie shishi?

— Da, întocmai. Și mai este ceva. Ia adu-ți aminte domnia ta: nu este el cel mai de încredere și mai devotat sfetnic și strateg al lui Sanjiro? Nu te-a dus el cu vorba în numele lui Sanjiro, cu acel fals tratat, ca să te țină pe loc, la Fushimi, să-i dea vreme lui Sanjiro să scape? Oare nu înseamnă toate astea că Sanjiro din Satsuma este, în secret, căpetenia mișcării shishi, iar toate asasinatele lor fac parte din planul general care țintește să ne spulbere pe toți, mai ales pe domnia ta, ca să ajungă el shogun?

— Da, ăsta a fost dintotdeauna visul lui Sanjiro, desigur, răspunse Ogama buimăcit, făcând acum în minte tot soiul de legături care îi scăpaseră până atunci. Dacă el este căpetenia tuturor luptătorilor shishi...

Se opri înfuriat că Takeda nu-i zisese nimic. De ce oare? Nu este Takeda iscoada mea, nu este el supusul meu tainic, la urma-urmei?

— Unde-i acum Katsumata? urmă el, cu voce tare.

— Una dintre patrurile domniei tale era cât pe ce să-l prindă acum câteva zile, la hanul La Pinii Foșnitori.

Din nou Ogama se înroși ca un rac fiert, de mânie.

— Era și el acolo? izbucni el, împrôșcând cu salivă. Am aflat că dormeau niște shishi acolo, dar n-am știut niciodată că...

Înghiți în sec, înăbușit de furie că Takeda nu-l avertizase că acel dușman de moarte era atât de aproape de el. De ce oare? Nici o nenorocire, știa el cum să-l învețe minte pe Takeda. Dar mai întâi să aibă grijă de Katsumata. Nu uitase atât de ușor că el, Katsumata, îi compromisese atacul-fulger asupra lui Sanjiro. Dar, din pricina lui Katsumata, avea să moară și Sanjiro în curând. Iar el, Ogama, se înstăpânea peste ținutul Satsuma, după care nu mai trebuia să stea la discuții cu Toranaga Yoshi... pentru că acesta avea să stea în genunchi în fața lui.

— Și-acum unde este el? Întrebă mai departe. Știi unde este, sigur?

— Știu numai casa conspirativă unde s-a aflat azi-noapte și poate că o să mai vină și la noapte, adăugă Yoshi cu glas scăzut. În Kyoto sunt peste o sută de shishi, care deja au făcut un plan de atac din toate părțile asupra domniei tale.

Ogama simți cum îl trec fiori de gheață pe șira spinării. Oricine cunoștea faptul că nu exista nici o formă sigură de apărare împotriva unui ucigaș fanatic, căruia nu-i era deloc teamă de moarte.

— Când vor să dea atacul?

— Măine, la asfințit, dacă atacul asupra shogunului... ar fi izbutit. Apoi, după ce ai fi fost ucis, iar oamenii lor sunt infiltrați în trupele tale, socotiseră să pună stăpânire pe Porți.

Îi trebui multă stăpânire de sine lui Ogama, ca să nu-i mărturisească lui Yoshi că el și Takeda stabiliseră o întâlnire de taină, tocmai la ceasul amurgului a doua zi, când era momentul ideal pentru un atac-fulger...

— Iar acum, dacă au dat greș cu shogunul?

— După câte mi s-a spus mie, căpeteniile shishi se întâlnesc diseară să hotărască. Iar acum, în mod deliberat, domnia ta se află în fruntea listei lor negre, după Nobusada și după mine.

— Dar de ce? răbufni Ogama, furios. Doar eu îl sprijin din toate puterile pe împărat, și sunt cu tot sufletul alături de cei ce luptă împotriva gai-jinilor.

Yoshi rămase impasibil, ascunzând zâmbetul viclean ce era cât pe ce să-i înflorească pe buze, pentru că știa toate acestea.

— Mai bine să ne unim amândoi forțele, diseară. Eu cunosc locul lor de întâlnire, unde ar trebui să vină și Katsumata, împreună cu cei mai mulți dintre căpeteniile shishi, însă în partea aceea a orașului este interzisă circulația de la apusul la răsăritul soarelui.

Ogama întrebă imediat:

— Și care-i prețul?

— Mai întâi, mai am să-ți dau câteva știri care ne interesează la fel de mult pe amândoi.

Spre neliniștea crescândă a celuilalt, Yoshi îi povestește în detaliu despre întâlnirea Consiliului Bătrânilor cu Sir William și ceilalți ambasadori, despre spionul lui, Misamoto, despre amenințarea guvernului britanic că va trimite spre capitala imperiului trupe numeroase, de îndată ce flota avea să se întoarcă din China și despre cum ajunseseră ei la un compromis privind acea amenințare și plata despăgubirilor, pentru moment.

— N-o să treacă deloc de Strâmtoarea Shimonoseki, flota aia a lor... dacă așa poruncesc eu, scrășni Ogama.

— Ar putea să aleagă drumul mai lung, să ocolească Insula Sudică.

— Drumul mai lung, drumul mai scurt, care-i deosebirea? Dacă or să pună piciorul în Osaka sau în împrejurimi, eu, sau noi doi, oricum o să-i facem una cu pământul.

— Asta doar prima dată. Probabil că o să avem și noi pierderi grele, însă gai-jinii or să fie nimiciți. Ca să nu uit: acum două zile am primit un raport secret de la departamentul Bakufu de aici, care se ocupă de informațiile legate de China, urmărește el, scoțând un sul de hârtie acoperită cu semne. Poftim, citește singur.

— Ce scrie acolo? se răsti Ogama, nerăbdător.

— Că flota din Yokohama a fost trimisă să răzbune distrugerea unei singure nave britanice, iar pentru asta a spulberat tot în cale, pe distanță de douăzeci de leghe toată coasta chineză la nord de Shanghai. Au îngropat în scrum toate satele din ținutul acela și au scufundat toate navele pe care le-au întâlnit.

Ogama scuipă, disprețuitor.

— Da, niște pirați... Au nimicit cuiburi de pirați...

Știa și el multe despre cele ce se petreceau în zona aceea. În trecut, devenise aproape o tradiție, deși nerecunoscută oficial, ca samurarii din Choshu și din Satsuma să trimită cete de războinici pe coastele chineze, ca să jefuiască fără milă, până aproape de Shanghai, sau în partea de sud, dincolo de Hong Kong, până la Strâmtoarea taiwaneze. Chinezii îi numeau wako, adică pirați, și le purtau o frică și o ură nestinsă, încât secole la rând, împărații Chinei interzisese oricărui japonez să acosteze pe țărmurile lor, iar relațiile comerciale dintre cele două țări se făceau numai prin intermediari, nicidecum prin neguțatori niponi.

— Da, or fi ei pirați și ticăloși, dar nu sunt deloc lași, răspunse Yoshi. Nu-i mult de când armatele de gai-jini au supus toată China pentru a doua oară și au ars din temelii Palatul de Vară al împăratului

și întregul Pekin. Iar flota și armatele lor sunt cu adevărat cumplit de puternice și moderne!

— Așa o fi, spuse Ogama. Dar aici suntem în Japonia, nu în China.

Ridică din umeri, nepăsător, pentru că încă nu se simțea pregătit să-i dea un răspuns categoric și nici nu voia să-i divulge planul lui de apărare a ținutului Choshu. Însă în sinea lui își spunea: mai toate coastele care se află sub stăpânirea mea sunt prăpăstioase și stâncoase, deci oricum greu de cucerit și foarte ușor de apărut, iar curând au să devină cu adevărat de nepătruns, când toate armele moderne cumpărate au să ajungă la locul lor, iar luptătorii termină de ridicat fortificațiile.

— ... Iar noi nu suntem chinezi, adăugă el, hotărât.

— Eu m-am gândit că ar trebui să facem pace între toți daimyo ca să mai câștigăm timp, să-i putem duce cu vorba pe gai-jini cum vrem noi, ca să învățăm tainele tunurilor, puștilor și navelor pe care le construiesc ei. Și să aflăm cum a reușit acea țară mică, numai cât o insulă mai mică decât țara noastră, cum a reușit să ajungă cea mai bogată din lume și să stăpânească mare parte din ea.

— Astea-s scorneli. Scorneli împrăștiate cu bună-știință, ca să ne înspăimânte pe noi.

Yoshi clătină din cap, contrazicându-l.

— Eu nu cred la fel. Mai întâi, trebuie să le știm toate secretele, apoi să-i zdrobim. Acum nu putem face asta nicicum.

— Ba da! Doar asta-i Țara Zeilor. În Choshu am deja o fabrică de tunuri și în curând or să mai fie și altele. Satsuma are trei nave cu aburi și a început construcția unui șantier naval tot acolo, iar peste puțin timp, vor apărea și altele. Putem face una cu pământul Yokohama și toată flota care o apără. Iar când or să se întoarcă și ceilalți, o să fim pregătiți cum se cuvine să-i întâmpinăm.

Yoshi își ascunse surpriza auzind cu câtă ură rostise aceste cuvinte și se bucură în sinea lui că mai descoperise o armă puternică, pe care o putea folosi oricând împotriva inamicului său.

— Și eu cred același lucru, răspunse el. Da, sunt întru totul de acord. Vezi deci, Ogama-donno, zise el ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Noi doi gândim cam la fel, deși avem unghiuri de vedere diferite. Da, o să-i nimicim pe gai-jini, dar când va veni vremea potrivită. Noi o să alegem acel moment, când o să aflăm tot ce avem nevoie, o să le dejucăm toate planurile și o să le frângem gâturile cu propriile lor mijloace, întări el cu voce fermă. Într-un an de zile, nu mai mult, noi doi o să controlăm în întregime Consiliul și Bakufu. Iar în trei-patru ani am putea cumpăra o mulțime de puști, tunuri și nave.

— Și cum o să le plătim? Gai-jinii sunt grozav de lacomi la preț!

— O posibilitate ar fi să le plătim în cărbuni, de care au mare

nevoie pentru navele lor. Iar a doua cale ar fi să le dăm în schimb aur, spuse Yoshi, apoi îi povesti despre prospecțiunile începute.

— Dibace mișcare, rosti Ogama, cu un zâmbet ciudat. Noi avem în Choshu mult cărbune, fier și copaci pentru construcția de nave.

— Și mai aveți o fabrică de armament.

Ogama râse cu poftă, mulțumit, iar Yoshi râse și el, dându-și seama că lovise în plin.

— Așa-i, recunosc Ogama. Iar bateriile mele se înmulțesc cu fiecare lună. Deci eu pot avea oricând doresc mijloacele de a înfrunta vrăjmașul cu arme de foc. Astea sunt toate veștile, Yoshi-donno?

— Da, deocamdată. Fie-mi îngăduit să te sfătuiesc să mai slăbești strânsoarea asupra Strâmtorii Shimonoseki... Oricum, orice s-ar întâmpla, tot ale domniei tale rămân... Da, cred că atât am avut de spus pe moment, însă ca aliat prețios, domnia ta va afla primul tot felul de vești importante.

— Da, ca aliat prețios ce mă voi dovedi, voi aștepta mereu să aflu noile vești importante, întări Ogama, încuviințând din cap, mai mult ca pentru sine.

Se uită apoi la Basuhiro, cu înțeleș, apoi se răzgândi și nu-i mai ceru deloc sfatul... Yoshi are dreptate, își zise, marii conductorii trebuie să păstreze unele taine numai pentru ei.

— Am vorbit destule de-acum. Dar în privința lui Katsumata, vreau să știu care-i prețul. Un atac asupra lui, cu forțele noastre reunite?

— Oare ce ar putea oferi un aliat foarte prețios și deosebit?

Ogama se îndreptă de spate, ca să-și mai destindă gâtul și umerii încordați. Se așteptase la o asemenea întrebare, pentru că deși se împăunase atât, nu era prost deloc. Timp destul să mai discutăm asupra unei oferte, chiar dacă nici unul dintre noi nu se va înjosi să se tocmească, precum negustorii de orez din Osaka, atât de demni de dispreț.

— Domnia ta îți poți pune oamenii să păzească Porțile timp de o lună de zile, dar numai câte douăzeci de războinici la fiecare din cele șase porți, iar două sute de oameni de-ai mei or să se afle în permanență prin preajmă. Ei, sigur, nu atât de aproape încât să vă stânjenească în vreun fel, zâmbi Ogama. Oricine intră sau iese pe porți va primi liberă trecere de la ofițerul domniei tale, după cum se cuvine. După ce se va fi sfătuit înainte cu căpitanul meu de legătură, fără nici o îndoială.

— Adică cum să se sfătuiască?

— Să se sfătuiască așa ca între aliații de mare rang, doar se poate ajunge foarte ușor la un astfel de acord, nu? insistă Ogama, în timp ce zâmbetul acela ciudat i se ștersese de pe buze. Dacă vor rămâne de veghe mai mult de douăzeci de oameni ai shogunului, atunci luptătorii

mei vor prelua iar Porțile, iar înțelegerea noastră va cădea de la sine... De acord?

Ochii lui Yoshi erau de nepătruns. Nu avea nici un rost să-l amenințe degeaba, pentru că, în mod cert, orice șiretlic din partea uneia sau alteia dintre părți ar fi însemnat sfârșitul oricărui compromis.

— Eu unul aș prefera să stea patruzeci de samurai de pază la fiecare dintre Porți – și putem cădea la o înțelegere în privința schimbării gărzilor, fără nici o problemă – iar eu o să am în grijă aceste Porți câtă vreme shogunul Nobusada și prințesa Yazu rămân în Kyoto.

Ogama percepu imediat nuanța.

— A, sigur, răspunse el imediat. Cât stă shogunul Nobusada acolo, da... însă nu și prințesa, care... care ar putea rămâne la castel pentru totdeauna, eh? Patruzeci de oameni ai spus? Foarte bine, patruzeci să fie, la fiecare Poartă. Bineînțeles că fratele ei, Fiul Cerului, nu o să abroge hotărârea aceea prin care mă numește pe mine păzitorul Porților, împotriva tuturor dușmanilor săi...

— Fiul Cerului rămâne venerat și ascultat ca Fiu al Cerului, dar nu cred că este necesară nici o abrogare pentru nici un fel de hotărâre, de vreme ce trupele shogunatului nu vor face altceva decât să-și îplinească menirea istorică, de veacuri...

Atunci, chipul lui Ogama deveni de nepătruns.

— Haide mai bine să lăsăm deoparte toată vorbăria aceasta politicoasă și să spunem lucrurilor pe nume: sunt de acord cu această manevră prin care cedez Porțile ca să-ți păstrezi cinstea obrazului, în schimbul capului lui Katsumata și a celorlalți... Oamenii domniei tale vor deveni garda de onoare a orașului, iar stindardele cu blazonul clanului Toranaga pot flutura în voie pe ziduri, ba chiar mărturisesc că în cea mai mare parte suntem de aceeași părere, însă nu-mi retrag opoziția fermă față de *drepturile istorice* pretinse de shogunat și Bakufu! – se opri dintr-o dată, pentru că într-adevăr îi convenea mai tot ce i se oferise în schimb, apoi făcu iar o concesie: Da, cel puțin în ce privește actualul shogun și actuala administrație Bakufu, Yoshi-donno. Să-mi fie iertată lipsa de maniere. Cred că va fi bine pentru amândoi să ne unim puterile, chiar dacă nu m-am așteptat nici o clipă să se întâmple așa ceva și nici nu mă gândeam că îmi va fi ceva pe plac din tot ce-mi vei spune...

Yoshi încuviință din cap, înțelegător, ascunzându-și privirea triumfătoare:

— Sunt foarte fericit că ne putem înțelege și pot să zic și eu la fel de deschis că putem cădea de acord atât asupra principalelor noastre probleme cât și asupra celor mai puțin importante. Ca de exemplu, urmă el netulburat, să fiu de acord că dacă un memorandum sosește

din partea împăratului, e foarte posibil să fie în fapt un fals, nu?

Ogama zâmbi foarte încântat și își dădu seama că într-adevăr făcuse un compromis foarte înțelept cu Toranaga.

— Bine. Iar acum să vorbim despre Katsumata.

Atacul asupra casei conspirative a căpeteniilor shishi avu loc cu câteva ore înainte de răsărit. Surpriza a fost într-adevăr deplină. Katsumata, împreună cu toți ceilalți conducători de sub comanda lui erau înăuntrul. Și Sumomo.

În primul moment când își dădură seama că se apropie pericolul, cei doi oameni de pază nu observară decât că, undeva, în apropiere, pe străduța plină de noroi după ploaia de dinainte, o coșmelie dărăpănată luă foc, iar cei ce o locuiau, împreună cu vecinii lor, începură să strige înspăimântați. Imediat, bărbați și femei – toți oameni de taină ai dregătorilor Bakufu – începură să se înghesuie pe ulicioară, prefăcându-se cuprinși de groază, ca să ofere o acoperire perfectă trupelor camuflate ale atacanților. Când cei doi paznici se duseră să vadă ce se petrecea, de undeva din noapte, câteva săgeți îi uciseră pe loc. Înainte de a muri însă unul dintre shishi reuși să strige, ca să-i anunțe pe cei dinăuntru. Îndată, samurailor celor doi daimyo ieșiră la lumină, înconjurând la iuțea zona mahalalei de locuințe mizere. Majoritatea erau ostașii lui Ogama, care ceruse acest lucru în mod special. Yoshi se declarase de acord să trimită numai patruzeci de luptători, toți unul și unul, în frunte cu Akeda.

În câteva clipe, cei din grupul de asalt aprinseră torțe, care luminară oarecum coliba ce constituia ținta ambuscadei, și în partea din față și în spate. Brusc, o ploaie de săgeți se abătu asupra tuturor intrărilor, locurilor expuse sau șubrede. Apoi, pe neașteptate, cei patru pușcași ai lui Yoshi luară poziție, doi în față, doi în spatele colibe și traseră câteva salve una după alta prin pereții de hârtie. Câteva momente, se lăsă o tăcere apăsătoare. Toți cei de față, samurai, shishi sau cei aflați prin apropiere, rămaseră amuțiți de groază, pentru că nu mai auziseră în viața lor o atât de rapidă succesiune de bubuituri cutremurătoare. Apoi se produse învălmășeala, când toți începură să fugă, să se pună la adăpost, în afară de samurailor din grupul de asalt. Strigătele celor răniți, aflați încă în casele incendiate, răsunau pretutindeni. O colibă șubredă, din vecini se aprinse dintr-o singură scânteie, iar focul se întinse din casă în casă, până ce din amândouă părțile, ulicioara se prefăcu într-un iad îngropând sub mormanele în flăcări familii întregi.

Căpitanul lui Ogama, care conducea toată acțiunea, nu dădu nici o atenție acelei nenorociri care nu-i amenința decât pe locuitorii mahalalei, ci ordonă primului val de atacanți să treacă la fapte, neluând în seamă sfatul lui Yoshi, care propusese incendierea hardughiilor din amândouă capetele străzii, apoi să lase locul

pușcașilor lui, care i-ar fi doborât unul câte unul pe shishi ce încercau să fugă. Patru samurai ai lui Ogama se prăbușiră uciși, sub loviturile mortale ale unui grup de shishi înverșunați, care trecuseră la contraatac, năpustindu-se cu toții prin geamurile laterale și ușa principală. Atunci începu o luptă pe viață și pe moarte, și în față și pe străduța din spate, unde fu oprită altă încercare de evadare, oamenii învârteau săbiile ca pe niște moriști, stânjeniți de locul strâmt, de noroi și întuneric. Doi indivizi încercară să rupă cercul atacatorilor, dar la capătul aleii îi așteptau alți samurai, care îi spintecară numaidecât. Oamenii lui Ogama încercară încă o dată, în zadar, să pătrundă în coșmelie, însă atacul îi îmboldi pe disperații shishi să încerce la rândul lor să iasă din încercuire, dar numai pentru a da peste alte rânduri de războinici care îi așteptau, apoi peste alții și alții... Fumul gros, ce se întetea, îi stânjenea deopotrivă și pe atacanți și pe atacatori.

Atunci Akeda dădu un ordin scurt. Iar samurarii de sub comanda lui se apropiară în fugă de casa cu pricina cu torțe în mâini și le aruncară prin shoji, prin ferestrele sparte sau pe acoperiș. Apoi se retraseră degrabă, ca să lase locul camarazilor lor înarmați cu puști. Îndată se întinse o altă vâlvătaie, iar un grup de shishi ieși drept în bătaia armelor, încercând să fugă din odaia în flăcări. Duhoarea de carne arsă, sânge, excremente, fumul înăbușitor și gemetele morții începură să se ridice în noaptea jilavă. Ploaia se prefăcu dintr-o dată în burniță. Bine apărați de gărzile personale, Yoshi și Ogama priveau dintr-un punct strategic, aflat dincolo de zona periculoasă. Amândoi purtau armuri și spade, iar Yoshi venise cu carabina cu repetiție, atârnată la oblâncul șei. Alături de ei, mai erau și câțiva dregători Bakufu. În acea zarvă și confuzie generală, rămaseră uimiți observând un shishi care reuși să rupă cordonul de samurai și o luă la goană în susul străzii, intrând pe o ulicioară lăturalnică, nepăzită de samurai.

— Nu cumva ăla-i Katsumata?... strigă Ogama.

Însă cuvintele lui se pierdură acoperite de bubuitul puștii pe care Yoshi, fără să stea prea mult pe gânduri, o duse la ochi și apăsase pe trăgaci. Apoi încărcă din nou și trase iar. Fugarul se prăbuși la pământ urlând de durere. Ogama și ceilalți se traseră imediat înapoi, neașteptându-se ca Yoshi să se amestece personal în acea luptă. Profitând de uluirea lor, Yoshi mai ochi o dată pe îndelete pe cel căzut în mocirlă și trase încă un foc. Glonțul pătrunse în spatele rănitului. Un ultim strigăt și acesta rămase nemișcat.

— Nu, nu-i Katsumata, răspunse Yoshi, dezamăgit.

Ogama ocări furios, înciudat că noaptea nu vedea deloc bine. Apoi își luă ochii de la mort și privi pușca din mâinile lui Yoshi, abia stăpânindu-și un fior de teamă.

— Dar văd că domnia ta știe să se folosească bine de scula aia.

— Ei, este ușor să înveți, Ogama-donno, chiar prea ușor.

Cu voită nepăsare, Yoshi băgă alt glonte pe țeava puștii, sigur de-acum că era prima dată când Ogama privea de aproape o astfel de armă. De altfel, o luase cu el în mod deliberat, ca și pe trăgătorii lui, să-l descumpănească de la bun început dacă îi trecuse cumva prin gând că putea scăpa ușor de el, asasinându-l.

— Dar a omorî un om cu asta este dezgustător, laș și deloc onorabil.

— Da, da, chiar așa... Dar aş putea să o văd și eu mai îndeaproape, te rog?...

— A, desigur, zise Yoshi, îndatoritor, punând piedica. Este americană. Și are cel mai modern încărcător. O să primesc în curând vreo cinci mii de bucăți, zâmbi el cu șiretenie, aducându-și aminte că-și însușise și comanda lui Ogama. Strămoșul meu a fost foarte înțelept atunci când a interzis prin lege deținerea acestor arme de foc..., desigur pentru că oricine le poate folosi ușor ca să ucidă de la distanță sau de foarte aproape, după voie, pe oricine, fie daimyo, negustor, tâlhar, ronin, țăran, femeie sau copil. Da, străbunul meu a fost cu adevărat un om foarte prevăzător. Însă ce păcat că noi nu mai putem da ascultare voinței lui, din pricina netrebnicilor gai-jini, care ne silesc să învățăm acest nou meșteșug.

Lui Ogama, pușca din mâinile lui îi părea grozav de ciudată: mai grea decât o spadă, unsuroasă și aducătoare de moarte. Iar acest lucru părea că sporește însuflețirea acelei nopți unice, care răsuna de țipetele celor aflați în agonie, de gemetele celor arși ori răniți în luptă. Știa că acolo se afla sigur și Katsumata, pentru că iscoadele lui așa îi raportaseră și, în curând, capul dușmanului său de moarte avea să fie văzut de toată lumea într-o țeapă. Și toate aceste întâmplări ce se precipitau îi dădeau o stare ciudată și un gust dulceag în gură de-î venea să vomite. Mda, oricum, era bine să poți ucide așa, fără să te pui în primejdie, își spunea el, dezmiardând cu degetele înfiorate țeava rece a puștii. Da, Yoshi are din nou dreptate. Dacă așa ceva ajunge pe mâini vrăjmașe... Și orice mâini, în afară de ale tale ar putea deveni vrăjmașe... Cinci mii de bucăți dintr-astea? Eee, atunci chiar că va fi cam greu să mă lupt cu el. Eu n-am comandat decât o mie... De unde-o lua el atâția bani, doar pământurile lui sunt la fel de pline de datorii și credite ca și ale mele. A da, uitasem de concesiunile acelea miniere. Isteață lovitură. O să fac și eu la fel. Dar care-o fi planul lui secret? Oare o avea și el vreun tainic *Cer Sângeri*? Dacă Yoshi cumpără cinci mii de carabine, atunci eu trebuie să am zece mii. Iar astă-seară a adus patruzeci de oameni înarmați cu puști. De ce patruzeci? Ca să-mi aducă aminte că am acceptat să rămână câte patruzeci la fiecare Poartă? Patruzeci de pușcași i-ar putea ucide cu mare ușurință pe cei două sute de samurai ai mei, dacă nu sunt la fel

de bine înarmați.

— Și acum mai aveți și altele aici?

— Nu, deocamdată, răspunse Yoshi, sincer.

Îngândurat, Ogama îi înapoie pușca și își întoarse privirea spre casele în flăcări. Zarva luptei se mai potolise, focul încă nu se întinsese, dar tot mai mulți locuitori ai mahalalei se grăbeau să aducă găleți cu apă ca să-l stingă. Acoperișul clădirii conspirative ardea cu vâlvătaie acum, iar colibele ce o împrejmuiau erau și ele cuprinse de incendiu. Urmă altă luptă corp la corp, alții încercau să scape din coliba aprinsă, o mulțime deja răniți.

— Dar Katsumata nu e printre ei, spuse Yoshi.

— Poate a încercat să fugă prin spate.

Chiar sub privirile lor, cinci shishi fură uciși și zăceau în țărână, alături de opt samurai ai lui Ogama, morți deja, precum și șase răniți. Urmă iar o luptă pe viață și pe moarte între trei shishi și zece samurai, iar cei trei își găsiră moartea, strigând: Sonno-joi! Treizeci de samurai din Choshu așteptau în poziție de luptă, să iasă alți dușmani din casa aprinsă. Fumul gros ieșea printre crăpăturile shoji-urilor. Duhoarea de hoituri arse stăruia în aer. Dar dinăuntru nu mai ieșea nimeni. Un căpitan îi ordonă unui luptător:

— Du-te și informează-l pe căpitan ce se petrece aici și întreabă-l dacă trebuie să mai așteptăm sau dăm atacul?

Omul se grăbi să se execute. În față, lupta dintre samurai și shishi luase sfârșit, ca și în celelalte locuri. Cei trei shishi muriseră ca niște viteji, alți doisprezece shishi muriseră până atunci, șaptesprezece samurai din Choshu și unul din războinicii lui Yoshi. Pretutindeni erau risipite cadavrele lor. Paisprezece răniți grav, trei luptători shishi neînarmați și încă în viață. Căpitanul ascultă raportul samuraiului, apoi îi porunci:

— Spune-i ofițerului tău să aștepte, dar să ucidă pe oricine va încerca să fugă! – strigă să se prezinte în fața lui o trupă pe care o păstrase de rezervă. Să evacuați imediat toate încăperile. Ucideți pe oricine nu se predă, dar nu pe cei răniți.

Imediat, samurarii se grăbiră să dea ascultare ordinului. Alergară spre ușa locuinței. Dinăuntru se auziră gemete și strigăte, apoi iar liniște. Unul dintre samurai ieși, cu sângele șiroind dintr-o rană adâncă, din coapsă.

— Sunt vreo șase răniți și mai mulți morți!

— Scoate-i de-acolo, înainte să cadă acoperișul peste ei.

Cadavrele și răniții fură înșirați în fața lui Ogama și Yoshi. Torțele aruncau lumini ciudate. Numărare douăzeci și nouă de morți și unsprezece răniți grav. Dar Katsumata nu se afla printre ei.

— Unde-i? strigă Ogama clocotind de mânie, la conducătorul operațiunii, în vreme ce Yoshi simțea și el că îl înăbușă furia, pentru

că nimeni nu știa câți vrăjmași fuseseră în colibă, când începuse atacul.

Omul căzu în genunchi, îngrozit.

— Stăpâne, jur că mai înainte a fost înăuntru și nu a avut când să iasă.

Ogama îl lovi crunt cu piciorul pe un shishi rănit.

— Unde-i?

— Cine? Îngăimă celălalt, fulgerându-l cu privirea, copleșit de durere.

— Katsumata! Katsumata!

— Cine? Eu nu cunosc... nu cunosc nici un Katsumata! Sonno-joi, trădătorule! Ucide-mă și termină o dată!

— În curând o s-o fac și pe-asta, scrâșni Ogama printre dinți.

Apoi îi interogă pe fiecare în parte. Ogama se uită în ochii răniților, pe rând, cercetându-i. Nici o urmă de Katsumata. Nici de Takeda.

— Omoară-i pe toți!

— Îngăduie-le să moară ca niște samurai, onorabil! îl opri Yoshi.

— Bineînțeles.

Își întoarseră ochii amândoi spre colibă, al cărei acoperiș căzu cu trosnet. Pereții se prăbușiră și ei, împrăștiind o pulbere de scântei și trăgând după ei și colibele învecinate. Burnița se prefăcu iar în ploaie mărunță, statornică.

— Căpitane! Dă la o parte dărâmăturile. Stinge focul! Trebuie să fie o ascunzătoare, o pivniță pe undeva, dacă nu cumva grămada asta de bălegar împruțit minte cu nerușinare!

Ogama se plimba de colo-colo, ca un leu în cușcă, dându-și seama că fusese tras pe sfoară într-un fel sau altul.

Nervos, un funcționar de vază sări degrabă în picioare și se apropie de Yoshi.

— Iertare, stăpâne, șopti el. Dar nici femeia nu-i înăuntru, probabil că este undeva o...

— Ce femeie?

— O tânără, din Satsuma. A stat aici, cu ei, vreo câteva săptămâni bune. Noi credem că este ibovnica lui Katsumata. Iertare, dar nici Takeda nu-i aici.

— Cine?

— Un shishi din Choshu, pe care îl urmăream noi. Probabil că era și iscoada lui Ogama..., a fost văzut pe când se strecura în fortăreața lui Ogama, cu o zi înainte ca noi să dăm celălalt atac asupra lui Katsumata, când iar ne-a scăpat.

— Dar ești sigur că și Katsumata și cei doi erau înăuntru?

— Foarte sigur, stăpâne. Toți trei au fost aici înăuntru.

— Atunci înseamnă că este pe undeva o pivniță sau un tunel

secret.

Într-adevăr, spre ziuă descoperiră un chepeng ce acoperea un tunel îngust, cât să se târască un om prin el, iar capătul ieșea într-o colibă părăsită. Turbat de furie, Ogama lovi cu piciorul în chepeng.

— Baka!

— O să punem un preț mare pe capul lui Katsumata, propuse Yoshi. Da, un preț foarte mare!

Și el era grozav de mânios. În mod clar, acel eșec al acțiunii lor comune avea să influențeze și relația dintre ei, abia începută, cu mare trudă și pe muchie de cuțit oricând. Însă era prea deștept ca să-i pomenească lui Ogama despre Takeda sau despre o femeie..., oricum, ea nu avea nici o importanță.

— Katsumata este sigur în Kyoto. Toți Bakufu vor primi ordin să înceapă căutarea lui și să ni-l aducă, cu orice preț.

— Și oamenii mei vor fi înștiințați despre asta, răspunse Ogama, mai potolit acum.

Se gândea dacă era bine sau rău că Takeda reușise să scape și el. Se uită spre căpitanul care se apropia de el.

— Spune...

— Doriți să vedeți capetele celor morți acum, stăpâne?

— Da. Ce părere ai, Yoshi-donno?

— Și eu.

Răniții shishi primiseră îngăduința de a muri onorabil, fără a mai suferi. Așa că fuseseră decapitați după ritual, capetele lor spălate cu grijă și așezate în șir după cuviință. Erau patruzeci la număr. Mda, tot cifra asta! Își zise Ogama, îngrijorat. O fi semn rău? Cu toate aceste temeri, reuși să nu-și arate deloc neliniștea ce îl cuprinsese. Se uită cu atenție la capetele celor uciși, dar nu recunosc pe nici unul.

— Le-am văzut, spuse el, după cum era uzanța, în vreme ce lumina zorilor începuse să se ivească, limpezind puțin pânza deasă a ploii.

— Le-am văzut, rosti și Yoshi, la fel de grav.

— Înfige capetele astea în țepușe, douăzeci din ele în fața porților fortăreței mele, iar douăzeci în fața zidurilor seniorului Yoshi.

— Și ce inscripție să pun, stăpâne? Întrebă căpitanul.

— Yoshi-donno, domnia ta ce propune?

După câteva momente de gândire, conștient că era din nou pus la încercare, Yoshi Toranaga răspunse:

— Să se scrie astfel pe cele două inscripții: „Acești netrebnici ronini au fost pedepsiți pentru fărădelegile lor împotriva împăratului. Cei ce vor face astfel, ca ei vor păți”. Credeți că este bine?

— Da. Și cine va semna această hotărâre?

Amândoi își dădeau seama că era extrem de importantă acea problemă. Dacă Ogama o semna numai el, însemna că, în mod oficial,

numai el era păzitorul Porților. Dacă semna numai Yoshi însemna că Ogama era de rang mai mic decât acesta. Pecetea Bakufu, ar fi avut aceleași implicații. Iar cea a Curtii Imperiale ar fi însemnat amestecul în rezolvarea unor probleme laice, sub demnitatea Alesului Cerului.

— Poate că totuși dăm prea multă importanță acestor nesăbuiți, spuse Yoshi, cu prefăcut dispreț.

Își miji ochii, scruta, văzând peste umărul lui Ogama pe Basuhiro și câteva gărzi ce tocmai dădeau colțul străduței mocirloase, întortocheate. Fugeau cât îi țineau picioarele. Atunci Toranaga îl privi drept în ochi pe dușmanul său:

— Dar de ce să nu le înfigem capetele în țepe chiar acum? De ce să le facem atâta cinste încât să punem o inscripție? Iar cei care trebuie să știe ce-i așteptă, vor afla curând, și vor fi pedepsiți după cum se cuvine. Neh?

Ogama era și el foarte mulțumit de acea soluție diplomatică.

— Excelent. Sunt într-un tot de acord. Atunci să ne întâlnim la apusul soarelui și...

Se opri, observându-l pe Basuhiro care se grăbea spre ei, asudând din plin după atâta alergătură și abia trăgându-și sufletul. Îi ieși în întâmpinare.

— Vești din Shimonoseki, stăpâne, îngăimă Basuhiro.

Ogama îl privi fără să se clikească. Luă doar sulul de hârtie de orez și se apropie de o torță, să poată citi. Toți îl urmăreau în vreme ce desfăcu mesajul. Basuhiro, respectuos, îi ținea o umbrelă deasupra capului, să nu-l ude ploaia. Veștile îi erau trimise de căpitanul trupelor lui ce controlau strâmtoarea și fuseseră date cu opt zile în urmă și aduse neabătut de către curierii ce nu se opriseră din drum nici zi, nici noapte, căci știrile erau de mare însemnatate: „Preamărite Stăpâne, ieri, flota vrăjmașilor noștri, alcătuită din nava-amiral și șapte nave mari, de război, urmate de câteva barje cu cărbuni, a pătruns în Strâmtoare. După cum ne-ați poruncit, nu am intrat în luptă cu inamicul fără ordinul Domniei Voastre, așa că i-am lăsat să treacă. Am fi putut să nimicim toate navele acestea. Sfetnicul nostru olandez poate să-mi întărească spusele. Când convoiul a trecut, o fregată cu aburi, cu steag franțuzesc la catarg, s-a întors din drum și, fără veste, a tras în partea de răsărit salvă după salvă, nimicind patru dintre posturile noastre, dimpreună cu tunurile de acolo, după care s-a depărtat, urmându-și calea. Din nou, m-am stăpânit cu greu să nu le plătesc cu aceeași monedă, după cum mi-ați poruncit. Dar, dacă ne vor ataca iar pe viitor, vă cer îngăduința de a scufunda navele vrăjmașului.”

Moarte tuturor gai-jinilor! îi veni lui Ogama să urle, orbit de furie că-i scăpase de sub nas o întreagă flotă. Da, ca și Katsumata, scăpase de răzbunarea lui... ca și Katsumata! în colțul buzelor, se prelinse o

dără ușoară de salivă.

— Scrie îndată o nouă poruncă: să intre în luptă trupele noastre și să nimicească toate navele dușmane!

Basuhiro, care încă nu-și recăpătase suflul pe deplin, reuși să bâiguie:

— Stăpâne, aş putea să vă sugerez că ar fi mai nimerit probabil, să adăugați: „dacă sunt mai mult de patru”? Doar întotdeauna ați voit să-i luați prin surprindere?

Ogama își șterse gura cu dosul palmei și încuviință din cap. Inima încă îi mai bătea nebunește de furie, gândindu-se câte nave inamice ar fi putut el distruge dintr-o dată. Ploaia se întetise și răpăia neostenită pe umbrelă. Dincolo de Basuhiro, îi zări pe Yoshi și pe ceilalți, care îl așteptau și nu-l scăpaseră o clipă din ochi. Și atunci cumpăni bine dacă era momentul să-i dovedească lui Yoshi că-i era aliat sau dușman. Cântări în minte toate implicațiile atacului asupra flotei inamice, nerușinarea cu care gai-jinii îl sfidaseră, precum și neputința lui de a face față singur tuturor acelor probleme.

— Yoshi-donno! îi făcu el semn celuiilalt apoi, însoțit de Basuhiro, se apropie să discute între patru ochi. Rog pe domnia ta să citească asta.

Yoshi procedă întocmai. În ciuda stăpânirii de sine, se albi la față când află.

— Spre ce direcție se îndreaptă flota, spre marea interioară, spre Osaka? Sau or să pornească spre sud, către Yokohama?

— Spre sud sau nu, următoarele nave de război care intră în apele noastre or să fie spulberate de pe fața mării! se enervă Ogama. Basuhiro, trimite de îndată mesageri la Osaka și...

— Așteptă o clipă, Ogama-donno, îl opri degrabă Yoshi, cerând timp de gândire. Basuhiro, ce sfat ne dai?

Mărunțelul se repezi să turuie:

— Stăpâne, deocamdată noi credem că spre Osaka se îndreaptă și ar trebui ca împreună să ne pregătim să apărăm orașul. Eu am trimis deja iscoade ca să descopere cât mai repede cu putință încotro se îndreaptă navele.

— Bine, rosti Ogama, ștergându-și stropii de ploaie de pe față. Auzi, să fie toată flota lor în Strâmtoarea controlată de mine... Trebuia să fiu și eu acolo!

— Este mult mai important ca Domnia Voastră să vegheze asupra împăratului, stăpâne, ca vrăjmașii lui să nu izbutească în ce și-au pus în gând, se băgă în vorbă Basuhiro. Iar porunca Domniei Voastre a fost foarte înțeleaptă când ați hotărât să nu se deschidă foc asupra unei singure nave. În mod sigur, a fost doar o momeală, pentru a afla de fapt ce trupe aveți și cât de bine sunt ele înarmate. Iar acum, că tocmai și-au dat singuri gândurile pe față, Domnia Voastră vrea să

încidă capcana. Pentru că, dacă numai o singură navă a dușmanului s-a abătut din drum, hoțeste, ca să bombardeze câteva posturi de-ale noastre la întâmplare, apoi a fugit degrabă, înseamnă că acela care va fi poruncit așa ceva a fost totuși temător, nu se pregătise să atace într-adevăr sau poate că nici nu avea destule forțe ca să debarce și să înceapă un război pe care îl vom termina noi, victorioși!

— Da, ai dreptate, noi o să-l câștigăm. Isteț vicleșug, Yoshi-donno! spuse Ogama hotărât. Ar fi trebuit totuși să-i facem una cu pământul și să începem această luptă. Da, să-i atacăm pe neașteptate la Yokohama, chiar dacă vor acosta la Osaka sau nu.

Yoshi nu răspunse imediat, aproape i se făcu rău când pricepu cu adevărat unde bătea de fapt acel atac neașteptat. Încercă însă să-și ascundă teama. Opt nave de război? Asta înseamnă că erau de două ori mai multe decât acelea ce se duseseră în China. Deci ticăloșii de gai-jini își sporiseră forțele. Dar de ce? Ca să se răzbune pe asasinatele puse la cale de cei din Satsuma? Poate, dar mai cu seamă din pricina atacurilor lui Ogama asupra navelor lor. Și aveau să procedeze întocmai cum făcuseră în China. Da, corabia gai-jinilor fusese scufundată în Strâmtoarele taiwaneze, dar veneticii pustiiseră coastele Chinei, departe de locul incidentului, la distanță de sute de leghe. Și care era atunci cea mai ușoară țintă din Japonia pentru ei? Bineînțeles că Yedo!

Oare Ogama nu cumva își dăduse seama de asta și pusese la cale un plan secret tocmai ca să-i stârnească pe gai-jini? Da, dacă eu aș fi fost conducătorul gai-jinilor, aș fi nimicit mai întâi Yedo. Cu toate că străiniiăștia nesăbuiți nu pricep, Yedo este orașul de care se leagă de veacuri, fără umbră de îndoială, puterea shogunului nostru. Iar dacă Yedo e ras de pe fața pământului, atunci și shogunatul clanului Toranaga are să fie spulberat. Și țara Tuturor Zeilor rămâne neapărată în fața jefuitorilor. Toate acestea trebuie împiedicate cu orice preț! Ia gândește-te cum să-i amăgești pe venetici și pe Ogama, pentru că intenția lui e să ne pună capetele noastre pe butuc, nu pe al lui!

— Eu cred că înțeleptul sfetnic al domniei tale are mare dreptate, rosti el cu voce răspicată, însă simți dintr-o dată cum i se face stomacul ghem de emoție: grija lui nemăsurată pentru soarta orașului shogunilor, Yedo, îi strânse inima, așa că abia se abținu să nu răbufnească. Dar chiar dacă vor să distrugă Osaka acum sau mai târziu, e limpede că flota lor de război s-a întors, urmă el. Și dacă nu vom fi cu mare băgare de seamă, războiul va izbucni în orice clipă.

— Gata, ne-ajunge de când suntem cu băgare de seamă, scrâșni Ogama și se apropie de urechea celuiilalt. Eu unul cred că, fie că or să ajungă la Osaka, fie că nu, trebuie să ne spargem singuri buboiul și să ardem noi mai întâi colonia din Yokohama, s-o ardem din temelii. Acum. Dacă domnia ta nu este de aceeași părere, foarte rău! Să-mi fie

cu iertare atunci, dar eu voi porni singur la îndeplinirea planului.

CARTEA A TREIA

YOKOHAMA

Sâmbătă, 1 decembrie

— Am depășit flota acum două zile, domnule Malcolm, Jamie, spuse vesel căpitanul cliperului, ascunzându-și șocul provocat la vederea lui Malcolm, pe care îl cunoștea de când se născuse și cu care vorbise, băuse și se distrase cu numai trei luni în urmă la Hong Kong, și nu-i venea să creadă că bărbatul acesta cu privirea stinsă, tras la față, și în cârje, de care avea nevoie ca să meargă, ba chiar și ca să stea în picioare, era același Malcolm Struan pe care îl știa el. Navigam cu toate pânzele sus, pe un vânt de forță șase din pupă și zburam, iar ei înaintau alene, pentru că, fără îndoială, nu voiau să piardă nici una din barjele pline cu cărbune pe care le remorcau.

Se numea Sheeling și tocmai debarcase de pe nava lui, *Dancing Cloud*, care sosise pe neașteptate. Patruzeci și doi de ani, înalt, barbă, ars de soare, de douăzeci de ani în serviciul Nobilei Case.

— I-am salutat din mers și ne-am văzut mai departe de drum.

— Ceai, căpitane? întrebă McFay, turnându-și automat în ceașcă.

Știa dintr-o experiență îndelungată că aceasta era băutura lui preferată. În timpul oricărei călătorii, bea ceai îndulcit cu zahăr și ziua și noaptea. Se aflau în apartamentul lui Malcolm, la masa mare și, la fel ca și tai-panul, Jamie abia dacă asculta, cu ochii ațintiți asupra pachetului cu scrisori, care purta pecetea Nobilei Case și se afla acum sub brațul stâng al lui Sheeling.

În locul mâinii stângi, Sheeling avea un cârlig. Pe vremea când era încă mus, în timpul unei călătorii pe fluviul Yangtze, făcând comerț cu opiu, lorcea lor fusese înconjurată de pirați din Flota Lotusului Alb și, în timpul luptei, mâna stângă îi fusese retezată. După aceea fusese lăudat pentru vitejia lui și idolul lui adorat, Dirk Struan, îl salvase culegându-l de pe mal și îl pusese pe căpitanul șef al flotei, Orlov Cocoșatul, să-l învețe tot ce știa.

— Da, spuse Sheeling, zâmbind larg și luă o înghițitură zdravănă. Sigur că aș prefera un whisky mare, așa cum bine știi, dar va trebui să aștept până la Honolulu – mi-am propus să plec de aici treaz, am venit numai să...

— Honolulu? spuseră Struan și Jamie aproape deodată, dintr-o suflare, fiindcă aceasta nu era o destinație firească pentru cliperele lor care străbăteau Pacificul până la San Francisco numai pentru a se întoarce cât mai repede înapoi.

— Ce încărcătură ai? adăugă Malcolm, fiind cât pe-acum să adauge „unchiule Sheeley” așa cum obișnuia în zilele bune ale tinereții sale.

— Ca de obicei, ceai și mirodenii pentru Frisco, dar am ordinul să

predau mai întâi corespondența agenților noștri din Hawai.

— Ordine de la mama?

Sheeling dădu din cap afirmativ și ochii lui cenușii priviră cu plăcere la Struan. Auzise ce se șoptea și era la curent cu o parte dintre problemele existente între mamă și fiu – logodna lui Malcolm și împotrivirea ei, dar primise instrucțiuni foarte stricte să nu facă nici un fel de mențiune în acest sens.

— Cum mai merg afacerile acolo, în Hawai? întrebă Malcolm, simțind în suflet o nouă undă de neliniște. Ți-a spus?

— Nu, doamna Struan mi-a poruncit numai să mă opresc acolo.

O rafală de vânt scutură jaluzelele de la birou. Cei trei priviră spre fereastră. În golf, cliperul cu trei catarge se legăna grațios, cu pânzele gata să fie înălțate, pentru a înfrunta din nou, în curând, vânturile sălbătice, sau blânde, sau rele, indiferent cum ar fi fost ele. Cei trei bărbați erau plini de mândrie ca niște adevărați marinari și Sheeling se simți fericit că putea comanda o astfel de regină a mărilor. Se întoarse din nou spre Malcolm și se scărpină, absent, cu cârligul la gât, unde avea o mâncărime.

— Din aceleași motive mi s-a ordonat să mă opresc și aici – ca să aduc corespondența – îi înmână pachetul. Puteți să-mi dați o recipisă?

— Bineînțeles – Malcolm îi făcu semn cu capul lui Jamie care începu imediat s-o scrie.

— Ce se mai aude prin Hong Kong?

— Cred că cele mai multe noutăți se află deja în scrisori, dar am mai adus și un teanc de ziare, de la Hong Kong și de la Londra, le-am lăsat jos, în biroul dumneavoastră.

Sheeling sorbi ceaiul cu înghițituri mari, grăbit să plece. Aceasta era a patra lui călătorie spre Hawai de-a lungul anilor și îi rămăsese ră în minte frumusețea și drăgălășenia fetelor de acolo, atât de diferite de cele din Hong Kong și Shanghai sau din altă parte pe unde mai fusese. De astă dată am să cumpăr o bucatică de pământ undeva, acolo, în secret, pe un nume diferit. Anul viitor am să ies la pensie și cel mai bine ar fi să mă retrag în Hawai. Gândul de a pleca pentru totdeauna, de a-și părăsi nevasta, o cotoroanță cicălitoare și copiii lacomi din Londra – tată, cumpără-mi și mie asta, tată, ia-mi și mie ailaltă – nu că i-ar fi văzut prea des, gândul acesta, deci, îl umplea de fericire.

— Mă gândeam la noutățile din Hong Kong, spuse Struan.

— O, da, mai întâi familia dumneavoastră este foarte bine, doamna Struan, fratele și surorile la fel, deși tânărul Duncan era foarte răcit când am plecat eu. Cât despre Hong Kong, cursele sunt la fel de bune ca de obicei, la fel și mâncarea, doamna Fortheringill este tot înfloritoare, cu toată recesiunea, Nobila Casă o duce foarte bine, așa cum probabil că știți mai bine decât mine, deși circulă și un zvon – răspândit probabil de Brock – cum că lucrurile n-ar merge chiar foarte

bine, dar asta cam așa a fost întotdeauna și nu se va mai schimba. Sheeling se ridică în picioare.

— Mulțumesc foarte mult, este timpul să plec, să prind marea.

— Nu vrei să stai la masă?

— Nu, mulțumesc. Este mai bine să plec și să...

— Ce fel de zvonuri circulă? întrebă brusc Malcolm.

— Nimic care să merite a fi repetat, domnule Malcolm.

— De ce nu-mi spui *tai-pan* ca toți ceilalți? spuse Malcolm iritat, dar și puțin timorat la gândul veștilor care îl așteptau în pachetul cu corespondență. Căci sunt *tai-pan*, nu-i așa?

Expresia de pe chipul lui Sheeling nu se schimbă, căci acesta îl aprecia și îl iubea, iar acum îl compătimea pentru nenorocirea care-l lovise.

— Da, sigur că sunteți, aveți dreptate, ar trebui să încetez cu *domnule Malcolm*. Dar, vă rog să mă iertați, tot așa îmi spunea și tatăl dumneavoastră după ce a devenit *tai-pan*, la câteva zile după ce taifunul îl omorâse pe... îl omorâse pe *tai-panul* de atunci, pe domnul Dirk. După cum știți, ținusem foarte mult la el și l-am întrebat pe căpitanul meu, pe domnul Orlov, dacă pot să mă duc să vorbesc cu domnul Culum și mi-a spus că e în regulă. Așa că i-am spus tatălui dumneavoastră că-i spuseseam întotdeauna numai domnului Dirk *Tai-pan* și l-am rugat să-mi acorde favoarea să-i spun lui numai *domnule*, sau *domnule Struan*. A spus că da. Era o favoare specială pentru mine. Aș putea...

— Am auzit că și căpitanul Orlov îi spunea tatălui meu *tai-pan* și bunicul meu fusese la fel de important și pentru el, poate chiar mai mult.

— Asta este adevărat, spuse căpitanul, îndreptându-și spatele. Când s-a stins din viață căpitanul Orlov, tatăl dumneavoastră mi-a încredințat mie conducerea flotei. L-am slujit pe tatăl dumneavoastră și o să-i slujesc și pe copiii dumneavoastră, dacă mai apuc. Și ca o favoare specială, vă rog, ar putea fi la fel ca și cu tatăl dumneavoastră?

Sheeling era un om de foarte mare preț pentru Nobila Casă. Toți cei trei bărbați știau foarte bine lucrul acesta. Malcolm încuviință din cap, deși se simțea totuși puțin lezat.

— Drum bun, căpitane.

— Mulțumesc, domnule. Și... noroc, domnule Struan, în toate. Și tie, Jamie.

În timp ce Sheeling se îndrepta spre ușă, Malcolm rupse primul sigiliu, dar înainte ca Sheeling să pună mâna pe clanță, ușa se deschise și apărură Angélique. Purta o bonetă, rochie bleumarin, mănuși și umbreluță. Toți cei trei bărbați își ținură respirația, orbiți de strălucirea ei.

— O, scuză-mă, *chéri*, nu știam că ești ocupat...

— Nu face nimic, intră, te rog, Malcolm se ridicase anevoie în picioare. Dă-mi voie să ți-l prezint pe căpitanul Sheeling de pe *Dancing Cloud*.

— O, domnule, ce navă minunată aveți, sunteți un om norocos.

— Da, într-adevăr, sunt, domnișoară. Vă mulțumesc, spuse Sheeling, zâmbind la rândul lui (Pentru numele lui Dumnezeu, își spuse el în sinea lui, căci nu o mai văzuse până atunci pe Angélique, cine i-ar putea face o vină că s-a îndrăgostit de o ființă ca asta?). Bună dimineața, domnișoară! Sheeling salută și plecă, deși acum ar fi vrut să mai zăbovească, măcar un pic.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, Malcolm, dar ai spus să vin să te iau la masă, la Sir William, și sper că nu ai uitat că am lecție de pian după-amiază cu André și am aranjat cu un dagherotipist să ne facă portretele la ora cinci. Hello, Jamie!

— Portretele?

— Da, îți amintești de italianul acela caraghios care a sosit cu ultima navă poștală de la Hong Kong, el le face și garantează că ai să ieși foarte frumos.

Toată îngrijorarea pierise de pe chipul lui Malcolm la vederea ei, căci îi fusese dor de ea, deși o văzuse, cu numai o oră mai devreme – la ora unsprezece luaseră cafeaua în apartamentul lui, un obicei pe care îl introdusese ea și care lui îi plăcea enorm. În ultimele două sau trei săptămâni i se păruse că Angélique este din ce în ce mai îndrăgostită, deși petrecea mult timp afară, la călărie, la trasul cu arcul, la lecțiile de pian sau plănuiind serate, scriindu-și jurnalul sau corespondența, așa cum își petreceau cu toții timpul. Dar întotdeauna când se afla cu el era cât se poate de atentă și de tandră.

Dragostea lui pentru ea creștea cu fiecare zi, devenind din ce în ce mai coplesitoare.

— Dejunul este la ora unu, draga mea, și abia a trecut de douăsprezece, spuse el și adăugă, deși nu ar fi vrut cătuși de puțin să o vadă plecând. Poți să ne lași acum câteva minute?

— Bineînțeles.

Se apropie grațioasă de el, de parcă ar fi înaintat în pași de dans, îl sărută și se duse în apartamentul ei, învecinat cu acesta. Parfumul persistă în urma ei în încăpere, ca o amintire delicioasă. Degetele lui Malcolm tremurară în timp ce rupea sigiliile. Înăuntru se aflau trei scrisori. Două de la mama lui, una pentru el, una pentru Jamie. A treia scrisoare era de la Gordon Chen, compradorul lor și unchiul lui.

— Poftim, spuse el, întinzându-i lui Jamie scrisoarea lui.

Inima îi bătea, cu furie și ar fi dorit din tot sufletul ca Sheeling să nu fi venit deloc. Cele două scrisori îi ardeau degetele.

— Să te las să le citești în liniște? spuse Jamie.

— Nu, când primești vești proaste ai nevoie de tovărășie.

Malcolm ridică privirile.

— Deschide-o pe a ta întâi.

Jamie se conformă și citi repede. Roși brusc.

— E ceva personal, Jamie?

— Spune așa: „*Dragă Jamie – pentru prima oară când îmi scrie așa în ultima vreme, gândi el – poți să-i arăți fiului meu această scrisoare dacă vrei. Îl voi trimite pe Albert MacStruan de la biroul nostru din Shanghai cât mai curând cu putință. Trebuie să-l faci adjunctul tău și să-i arăți tot ce știi despre afacerile noastre în Japonia în așa fel încât să poată prelua de la tine conducerea lor, atunci când se vor întâmpla două lucruri: primul – fiul meu va fi de Crăciun la Hong Kong, al doilea – tu ai să-l însoțești.*”

Jamie se uită neputincios la el.

— Asta e tot. Urmează numai semnătura.

— Asta nu este tot, spuse Malcolm, roșu la față. Imediat cum ajunge, Albert poate să se ducă înapoi.

— Nu e nici o nenorocire dacă îl lăsăm să arunce o privire pe aici câteva zile. E băiat bun.

— Mama este..., nu mi-am închipuit niciodată că poate fi atât de dură. Dacă nu mă supun și n-o ascult, tu ești concediat, așa e?

Ochii lui Malcolm se ațintiră asupra sertarului biroului. În ultimele câteva săptămâni, făcuse imensul efort de a-și reduce doza zilnică. Dar nu reușise în toate zilele. „Laudanum-ul luat cu moderație este un panaceu pentru durere”, spusese doctorul Babcott. Insistase apoi ca Malcolm să-i arate doctoria, nu ca să i-o ia, ci numai ca să-i probeze conținutul. „Este foarte concentrată. Ține minte, nu este vorba de un tratament și poate crea dependență”. „Nu este cazul meu. Oprește-mi durerile și nu mai iau doctoria”. „Îmi pare rău, prietene, aș dori s-o pot face. Organele tale interne au fost vătămate. Nu prea rău, mulțumesc lui Dumnezeu, dar chiar și așa va fi nevoie de timp ca să se vindece”. De prea mult timp, își zise Malcolm, poate că este mai rău decât vrea să recunoască Babcott. Se uită acum la cele două scrisori, simțind că nu-i vine să le deschidă. Ce josnic din partea ei să-l folosească pe Jamie ca mijloc de șantaj.

— O ticăloșie.

— Are anumite drepturi, spuse Jamie.

— Ea nu este tai-pan. Testamentul tatii e clar – vocea lui Malcolm era sumbră, gândurile învălmășite. Poate că unchiul Sheeley avea dreptate: trebuie să câștig acest titlu, așa-i?

— Tu ești tai-pan, spuse Jamie cât putea de blând, deși știa că nu este adevărat. Ce curios că a adus vorba de Orlov, nu m-am mai gândit la el de ani de zile. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu el.

— Da, spuse Malcolm absent. Sărmanul om era deja însemnat după ce îl ștersese pe Fiul Numărul Unu al lui Wu Fang Choi de pe

fața apei cu navă cu tot. Orlov a făcut prostia să se ducă singur pe mal în Macao. Probabil că a fost ucis de pirații Lotusului Alb. Macao este un loc cumplit, de acolo e ușor de ajuns în China și Lotusul Alb are spioni peste tot. Este cumplit să fii pe lista lor neagră...

Vocea i se stinse. Privea în jos la scrisori, pierdut în gânduri, Jamie aștepta.

— Strigă-mă dacă pot să-ți fiu de vreun folos, spuse el. Mă duc să cercetez restul corespondenței.

Jamie plecă. Malcolm nu auzi când se închise ușa. La sfârșitul scrisorii mamei lui se afla un PS „Te iubesc”, ceea ce însemna că nu conține nimic secret.

„Iubitul dar prearisipitorul meu fiu,

Plănuisem să vin și eu cu Dancing Cloud, dar m-am hotărât în ultima clipă să rămân acasă, pentru că sărmanul Duncan se simțea foarte rău, are din nou laringită. Dar poate că e mai bine să aflu în scris ceea ce doream să-ți spun, în așa fel încât să nu fie nici o neînțelegere.

Am primit scrisorile tale în care ai fost rău sfătuit, în care îmi vorbești despre ceea ce ai să faci și ceea ce n-ai să faci, despre logodna ta, despre Jamie McFay, domnișoara Richaud etc. și despre cele cinci mii de carabine. Am scris imediat și am anulat această comandă aiurită.

A venit vremea să luăm decizii clare. Întrucât tu nu ești aici și nu vrei să faci ceea ce îți cer, le voi lua eu. Pentru știința ta, află că am dreptul să fac acest lucru.

Când tatăl tău a murit, sărmanul de el, n-a fost timp să mai așteptăm întoarcerea ta, așa că, aproape cu ultima suflare, m-a făcut pe mine tai-pan, de facto, în conformitate cu toate prevederile din Testamentul și Legământul lui Dirk – unele dintre ele de-a dreptul teribile – dar care trebuie acceptate toate în fața lui Dumnezeu, cel văzut și cel nevăzut, și trebuie ținute în taină și transmise numai de la tai-pan la tai-pan. Pe atunci credeam că îți voi transmite mantaua de tai-pan cât de curând, imediat ce te vei fi întors. Una dintre legile lui Dirk spune: este de datoria tai-panului să jure că are încredere absolută în succesorul său. Eu nu pot face acest lucru pentru tine în momentul de față. Toate acestea ca și cele ce urmează sunt iarăși doar pentru știința ta – dacă s-ar afla acest lucru, ar dăuna intereselor familiei Struan, așa că distruge scrisoarea după ce o citești.

Cu poșta de astăzi am scris în Scoția și am oferit postul de tai-pan vărului tău, Lochlin, fiul unchiului Robb, cu patru condiții: prima – să vină imediat la Hong Kong și să petreacă trei luni aici ca să se pregătească – după cum știi este foarte familiarizat cu operațiunile companiei noastre, mai mult chiar decât tine în ceea ce privește Marea Britanie, deși tu ești cu mult mai bun și mai bine pregătit; în al doilea rând, să fie de acord să păstreze secretul asupra acestor lucruri; în al treilea rând, la sfârșitul perioadei de pregătire, în fața lui Dumnezeu, voi face alegerea între voi doi iar decizia mea va fi, evident, definitivă; în al patrulea rând, dacă îți vii în

fire, să fie de acord să te aleg pe tine și el va fi următorul, în cazul în care nu vei avea copii. Duncan ar urma după el.

A-ți veni în fire, fiule, înseamnă să te întorci imediat la Hong Kong, cel mai târziu până în ziua de Crăciun, însoțit numai de Jamie McFay (și de dr. Hoag, dacă dorești compania lui) pentru a discuta planurile tale de viitor, pentru a prelua chestiunile presante și pentru a te pregăti să-ți preiei funcția pentru care ai fost pregătit toată viața. Dacă te vei comporta în mod satisfăcător, te voi face tai-pan în ziua când vei împlini douăzeci și unu de ani, la 21 mai.

Am arătat această scrisoare lui Gordon Chen și l-am întrebat dacă are ceva de spus – compradorul nostru trebuie, TREBUIE, după legea lui Dirk să participe la predarea-preluarea puterii. Mama ta iubitoare. P.S. Te iubesc și PPS: Mulțumesc pentru veștile de la Parlament care dovedesc că prostia lor e mai mare decât de obicei (obținute prin acel curios canal al dușmanului nostru înverșunat, Greyforth. Fii atent, ferește-te de el, nu are nici un fel de gânduri bune, dar asta sper că știi mai bine decât mine). Da, am auzit zvonurile, însă guvernatorul neagă totul. Am și scris deja parlamentarilor imediat ce am auzit primele zvonuri, rugându-i să înceteze cu această prostie, dacă este adevărat, și în Bengal ca să-l avertizez pe guvernator. Este într-adevăr timpul să vii acasă să-ți faci datoria și să-ți rezolvi problemele”.

— Datoria! strigă Malcolm spre perete, mototoli scrisoarea și o aruncă în zid, simțind cum mișcarea aceea violentă îi dă dureri.

Se ridică clătînându-se pe picioare, se târî spre birou. Mica sticlută conținea doza pentru seară. O goli dintr-o înghițitură, apoi o sparse zdrobind-o de tăblia de stejar a mesei înjurând și se prăbuși pe scaun. Nu poate, nu poate... cotoroața, nu poate să-mi facă una ca asta! Să mă întorc singur, asta înseamnă fără Angélique, ca să discutăm... ba nu, n-am să mă întorc și ea n-o să poată să mă împiedice...

Și continuă în felul acesta, pe jumătate să gândească și pe jumătate să înjure, până când opiul îi pătrunse în sânge și îi aduse ușurarea. Între timp văzu și cealaltă scrisoare, de la compradorul Gordon Chen – fratele vitreg al tatălui său, unul dintre nenumărații copii nelegitimi pe care Dirk Struan îi zămislise peste tot.

— Pe trei dintre ei îi cunoaștem, spuse el cu voce tare.

„Dragul meu nepot, ți-am scris deja cât de mâhnit am fost de joss-ul tău atât de rău, de răni și de accident. Sunt încă și mai mâhnit să aflu că există anumite neînțelegeri între tine și mama ta, care pot deveni periculoase și pot duce chiar la dezbinarea Nobilei noastre Case și de aceea este de datoria mea să-mi spun părerea și să-ți dau sfaturi. Mama ta mi-a arătat scrisoarea pentru tine. Eu nu i-am arătat-o pe a mea și nici nu am de gând s-o fac. În scrisoarea mea mă voi mărgini să mă refer la poziția tai-panului și îți voi da un sfat foarte personal în legătură cu fata: fii

chinez.

Faptele sunt acestea: deși ești, în mod oficial, moștenitorul fratelui meu vitreg, mama ta are dreptate când susține că nu ai trecut prin ceremoniile obligatorii, atestările, jurămintele și semnăturile specificate în Testamentul și Legământul Onorabilului meu Tată, care sunt necesare înainte să devii tai-pan și care, pentru a fi valabile, trebuie să fie făcute în prezența compradorului în persoană, cu mențiunea scrisă din partea acestuia că totul a decurs corect, iar acest comprador trebuie să fie un membru al Casei Chen: Numai atunci, cel ales devine tai-pan.

Înainte de a muri, tatăl tău a numit-o tai-pan pe mama ta. Totul a decurs corect, în toate amănuntele. Am fost martor. Mama ta este tai-pan în mod legal și are puterea deplină asupra Nobilei Case. Este adevărat că, atât mama cât și tatăl tău se așteptau ca funcția să-ți fie trecută ție cât mai repede, dar și ea are dreptate atunci când spune că una dintre obligațiile tai-panului este să jure în fața lui Dumnezeu că are totală încredere în integritatea succesorului său și este tot atât de adevărat că Nobila Casă este guvernată numai de ceea ce decide tai-panul, adică ea, mai ales în ceea ce privește persoana succesorului și momentul transmiterii puterii.

Singurul meu sfat este următorul: fii înțelept, înghite-ți mândria, întoarce-te imediat, prosternează-te, prosternează-te și iar prosternează-te, acceptă o perioadă de probă, pentru binele Casei. Supune-te tai-panului. Fii chinez”.

Malcolm Struan privea în tăcere la scrisoare și-și vedea viitorul distrus, trecutul distrus, totul schimbat. Așadar, ea este tai-pan. Mama este tai-pan! Dacă spune unchiul Gordon, înseamnă că este adevărat! Mi-a răpit dreptul dobândit prin naștere! Mama mea!

Dar oare nu asta și-a dorit întotdeauna? A făcut întotdeauna tot ce a putut și tot ce trebuia ca să-l domine pe tata, pe mine, pe noi toți, a lingușit, a implorat, a scâncit, a complotat. Rugăciunile acelea înnebunitoare din familie în fiecare zi și mersul la biserică de două ori duminica, când o dată ar fi fost de ajuns, târându-ne pe toți după ea de fiecare dată. Și cu băutura! „Băutura este un lucru abominabil”, cu citate din Biblie toată ziua, până la punctul de a-ți pierde mințile, nici un fel de distracție, nimic amuzant în viața noastră. Postul Mare respectat cu strictețe, posturi peste posturi și ploconirea continuă în fața memoriei strălucite a lui Dirk Struan, naiba să-l ia – „ce păcat că a murit așa de tânăr” – și nu pomenea niciodată faptul că murise în timpul taifunului cu țiitoarea chineză în brațe, un fapt care a fost și încă mai este un adevărat scandal în întreaga Asie – înfierând mereu păcatele cărnii, slăbiciunea tatii, moartea surorii mele, a gemenilor... Dintr-o dată se așează mai bine pe scaunul lui înalt. Era nebună? Da, asta e! Își spuse el. Oare aş putea s-o internez într-un azil de nebuni? Poate că într-adevăr e nebună. Dar oare unchiul Chen va fi dispus să

mă ajute... ayeeyah! Eu sunt cel nebun. Eu sunt cel care...

— Malcolm! E ora prânzului.

Malcolm ridică privirile și-și dădu seama că stătea de vorbă cu Angélique și că îi spunea cât este de frumoasă, s-ar supăra oare dacă ar ruga-o să se ducă singură, întrucât avea de rezolvat câteva probleme serioase, avea de scris niște scrisori, nu, nu era nimic în legătură cu ea, câteva chestiuni de afaceri, atât și nimic mai mult. În același timp prin cap i se învârteau numai „întoarce-te singur” și „prosternează-te, ea este tai-pan”.

— Te rog, Angélique.

— Bineînțeles, dacă așa dorești, dar sigur că te simți bine, iubirea mea? Nu cumva ai febră?

Malcolm o lăsă să-i pună mâna pe frunte, apoi o prinse de mână, o așeză pe genunchii lui și o sărută, ea îl sărută la rândul ei, râse veselă, își aranjă corsajul și îi spuse că se va întoarce după lecția de pian și să nu-și facă griji, iar pentru fotografii să-și pună costum de seară și: „o, o să fii atât de impresionat de rochia mea nouă de bal”.

Și apoi Malcolm rămase din nou singur cu gândurile sale și cu aceleași cuvinte care îi umblau prin creier: „întoarce-te singur... ea este tai-pan”. Și cum a îndrăznit să anuleze comanda de carabine – ce știa ea despre această piață? Tai-pan în mod legal. Așadar, ea conduce toate treburile, inclusiv pe mine. În mod sigur până împlinesc douăzeci și unu de ani și chiar și după aceea. Până n-o să mai fie. Până... Ah, oare aceasta să fie cheia? Oare asta a vrut să spună unchiul Gordon când a scris: să fii chinez. Să fiu chinez acum? Adică pur și simplu să am răbdare? Oare cum s-ar purta un chinez în situația mea? Înainte de a adormi, mai zâmbi o dată.

Pentru că era sâmbătă și o după-amiază plăcută, se organizase la repezeală un meci de fotbal pe faleză. Cei mai mulți dintre locuitorii coloniei erau de față, încurajând cu strigătele și răcnetele lor isterice de rigoare, ori de câte ori una din părți marca câte un gol. Armata împotriva marinei militare. Câte cincizeci de oameni de fiecare parte. Scorul Marină – Armată era 1-2 și prima repriză încă nu se încheiase. Se permitea îmbrâncirea adversarului, piedica, aproape totul, pentru a face ca mingea să treacă printre buturile porții adverse.

Angélique, care ședea în dreptul liniei de la mijlocul terenului împreună cu Sir William și generalul, era înconjurată de ceilalți oaspeți de la dejun – Seratard și ceilalți miniștri, André și Phillip Tyrer – care se hotărâseră să vină cu toții ca să privească meciul. Îngrămădiți în jurul lor și încercând să-i atragă fetei atenția se aflau ceilalți ofițeri britanici și francezi, Settry Pallidar și Marlowe, singurul ofițer naval, și, printre ei și Jamie. Când se repezise la Malcolm să-i spună că își anulase lecția de pian – ceea ce era o scuză pentru ca să

nu fie nevoită să rămână împreună cu André – și să-l întrebe dacă nu vrea să vină și el să vadă meciul, Angélique îl găsisse dormind. Atunci îl rugase pe Jamie s-o însoțească.

— Da, este mai bine să-l lăsăm să doarmă, am să-i scriu un bilețel, spusese Jamie, încântat de orice pretext care îi putea abate gândurile de la dezastrul iminent. E păcat că n-o să vadă meciul. Malcolm era un pasionat de sport, așa cum știi, un înotător excelent și un foarte bun jucător de cricket și, evident, de tenis. Ce păcat că nu mai este cum a fost.

Angélique își dădu seama că Jamie era la fel de posomorât și de preocupat ca și Malcolm, dar își spuse că nu contează, bărbații erau adesea foarte serioși și ei îi făcea plăcere să fie însoțită de Jamie, ca de un scut împotriva celorlalți. Din ziua aceea minunată când ceea ce creștea în ea încetase să mai existe, iar sănătatea și vigoarea îi reveniseră, mai strălucitoare ca oricând, considerase că nu este înțelept să fie niciodată singură cu nici unul din ei. Cu excepția lui André. Spre încântarea ei, acesta se schimbase, încetase s-o mai șantajeze sau să pomenească despre ajutorul pe care i-l dăduse, n-o mai privea cu ochi răi pe sub pleoapele grele, nu i se mai citea atât de ușor cruzimea în priviri, deși era sigură că aceasta mai sălășluia încă în sufletul lui. Era important să-l păstreze ca prieten, se gândea ea, conștientă de faptul că era foarte vulnerabilă. Să asculte, dar să fie cu ochii-n patru. În unele privințe avea dreptate și el:

— Uită ceea ce s-a întâmplat înainte. Nu s-a întâmplat nimic niciodată.

André avea dreptate. Nu se întâmplase nimic. Nimic, cu excepția faptului că cel ce-o violase e mort. Dar îl iubesc sincer pe Malcolm. Am să-i fac copii și am să fiu o soție perfectă și o gazdă impecabilă în saloanele noastre de la Paris și o să...

Urlete puternice îi întrerupseră șirul gândurilor. Câțiva jucători ai marinei reușiseră să bage mingea printre buturile armatei, dar aceasta o respinsese și acum se iscase o învălmășeală și o încăierare generală, pentru că marina susținea că a fost gol valabil, iar armata că nu. Zeci de marinari se repeziră în teren ca să rezolve disputa, imediat soldații făcură același lucru și terenul se transformă într-un câmp de bătaie, în timp ce negustorii și ceilalți spectatori râdeau încântați de priveliști. Arbitrul Lunkchurch încerca disperat să se țină departe de luptă și să dea, în același timp, ordine, pentru ca jucătorii să se întoarcă în teren.

— O, uitați-vă cum dau în nefericitul acela, or să-l omoare.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, Angélique, este numai o glumă, e clar că n-a fost gol, spusese generalul liniștit.

Omul era de la marină, așa că nu-l interesa decât prea puțin. Sir William, de partea cealaltă, era la fel de înfierbântat ca și toți ceilalți – nimic nu e mai bun ca un mic război pentru a încinge spiritele.

Totuși, conștient de prezența Angelicăi, se aplecă spre general:

— Cred că ar trebui să oprim jocul, ce zici, Thomas?

— Corect! – generalul făcu un semn către Pallidar: Oprește jocul, te rog. Liniștește-i.

Pallidar, ofițerul de dragoni, se duse pe o mică ridicătură, scoase pistolul și trase un foc în aer. Toți înlemniră.

— Ascultați cu toții, strigă el, în timp ce toți erau acum cu ochii ațintiți la el. Toată lumea în afară de jucători să iasă de pe teren. Ordinul generalului: încă o încăierare și meciul este anulat, iar cei vinovați vor fi pedepsiți. Mișcați-vă! – terenul începu să se golească, oamenii se retrăgeau mormăind, cei răniți erau sprijiniți de camarazi. Iar acum, domnule arbitru, vă rog să ne spuneți: a fost sau nu a fost gol?

— Păi, domnule căpitan, să vedeți, și da și nu!

— A fost sau n-a fost?

Se lăsă tăcere. Lunkchurch știa că, indiferent ce va spune, nu va fi bine. Decise că adevărul era cel mai bun.

— A fost gol pentru marină!

Însoțit de strigăte de triumf și de fluierături, Pallidar se întoarse la locul lui, simțindu-se foarte înalt și mândru de el însuși.

— O, Settry, ce curajos ai fost! spuse Angélique cu atâta admirație încât Marlowe și toți ceilalți se simțiră imediat roși de invidie.

— Bună treabă, bătrâne, spuse Marlowe cam fără chef, în timp ce jocul – încăierarea – începuse să se transforme în voioșie, diluată cu băutură și înjurături.

— Frumos joc, ce zici, Thomas? zise Sir William.

— E clar că n-a fost gol, arbitrul este un...

— O prostie! Pe cinci guinee că marina va câștiga.

Grumazul generalului deveni o nuanță și mai stacojiu și lucrul acesta îi făcu mare plăcere lui Sir William, ajutându-l să-și învingă proasta dispoziție. Nu auzea tot timpul nimic altceva decât de certuri în colonie și în Mahalaua Bețivilor, scrisori iritate și plângeri de la administrația Bakufu și Casa Vănilor și nu uitase prostia generalului din timpul răscoalei. Pe lângă toate aceste săcăieli, ultimele scrisori îi aduseseră numai vești proaste de la Foreign Office: respingerea de către Parlament a cererii de sprijin financiar, ceea ce va avea ca rezultat reduceri în rândul personalului diplomatic, „deși cuferele Imperiului dau pe dinafară de pline ce sunt”, anul acesta nu se va face nici o majorare de salarii. Războiul american promitea să fie unul dintre cele mai sălbatice din istorie din cauza obuzelor recent inventate, a cartușelor de bronz, a carabinei cu repetiție, a mitralierei și a tunului cu chiulasă. După înfrângerea forțelor Uniunii la Shiloh și după cea de-a doua luptă de la Bull Run, acum era de așteptat ca războiul să fie câștigat de confederați, mulți magnati din City

susțineau că președintele Lincoln este slab și inefficient, dar, „dragă Willie, politica Majestății Sale rămâne aceeași: să sprijine ambele părți, să ne ținem la o parte și să nu ne amestecăm în nimic...”

Noutățile din Europa erau la fel de rele: trupele cazacilor ruși masacraseră din nou mii de polonezi la Varșovia, în timpul unei demonstrații împotriva stăpânirii ruse. Prințul von Bismarck a fost numit ministru președinte al Prusiei și umblau zvonuri cum că ar face pregătiri de război împotriva Franței expansioniste. Austro-Ungaria și Rusia păreau să fie la un pas de izbucnirea unui nou război. În Balcani, ca de obicei, alte conflicte... Și tot așa mai departe, până te lua cu amețală, se gândi Sir William posomorât. Nimic nu se schimbă! Și al naibii să fiu dacă pot să cred măcar o clipă că cei din Bakufu vor face ceea ce au promis și asta înseamnă că trebuie să sun cornul de luptă și aici. Am să-i învăț eu pe japonezii ăștia că o promisiune e o promisiune dacă este făcută Leului britanic, pe Dumnezeu meu, și să le amintesc și lui Seratard, lui Sergheiev și celorlalți același lucru. Să bombardez Yedo ar fi cea mai simplă soluție, asta i-ar pune imediat cu botul pe labe. Dar mai e și Ketterer – poate că incursiunea lui în cărțile de istorie îl va fi făcut să se schimbe. Uf! Cu o asemenea speranță...

— Dau o rublă să aflu ce gânduri te frământă, Sir William, spuse contele Sergheiev cu un zâmbet, oferindu-i o ploscă de argint gravată cu însemnele casei sale turnate în aur. Votca este bună pentru astfel de gânduri.

— Mulțumesc.

Sir William sorbi o înghițitură și simți licoarea de foc alunecându-i pe gât și trezindu-i amintiri duioase de pe vremea când era la ambasada din Sankt Petersburg, tânăr de douăzeci de ani, într-unul din centrele puterii lumii, nu într-un loc uitat de Dumnezeu ca Yokohama. Își aminti de chefurile și petrecerile de atunci, de baluri, balete, vile, viața de noapte și de lux – pentru unii, puțini la număr – de emoții și intrigi și de mesele copioase și de Vertinskaia, pe care n-o putuse alunga niciodată definitiv din gândurile sale. Timp de cinci, din cei șapte ani pe care îi petrecuse acolo, fusese amanta lui, fiica cea mai mică a unuia dintre bijutierii Curții, o artistă ca și tatăl ei, care era încântat de legătura lor. Și mama lui Sir William, rusoaică și ea, vedea cu ochi foarte buni prietenia lor și ar fi dorit ca Sir William să se însoare cu ea. „Îmi pare rău, dragă mamă, nici nu poate fi vorba de așa ceva, oricât de mult mi-aș dori și eu acest lucru, nu mi se va permite niciodată. Va trebui să mă căsătoresc cu Daphne, fiica lui Sir Roger. Îmi pare rău...”. Mai luă o sorbitură amintindu-și din nou de tristețea despărțirii lor.

— Mă gândeam la Vertinskaia, spuse el în rusă.

— O, da, fiicele Maicii Rusia sunt foarte deosebite, răspunse

Sergheiev înțelegător, în aceeași limbă. Dragostea lor, dacă ai norocul s-o cucerești, este pentru totdeauna.

Legătura lor amoroasă trezise zâmbete indulgente în rândurile corpului diplomatic și poliția secretă țaristă adunase date complete, devenite, evident o parte a dosarului secret al lui Sir William pe care, fără îndoială, Sergheiev îl citise și el. Ce prostie din partea fetei să se sinucidă, își spunea el, nefiind sigur dacă Sir William știa sau nu de sinuciderea ei care survenise la puțin timp după întoarcerea lui la Londra. Această dezvăluire nu făcuse niciodată parte din plan și nici nu era de datoria lui să-l informeze. Oare de ce o făcuse? Pentru țărănoiul ăsta? Bineînțeles că așa ceva nu-i cu putință, dar indiferent care ar fi fost motivul, mare păcat, ne-ar fi fost de mare folos amândurora, încă mulți ani.

— Poate că Foreign Office o să te numească din nou acolo – mai sunt și alte Vertinskaia.

— Mi-e teamă că nu prea sunt șanse.

— Să sperăm. Și să sperăm, de asemenea, mon ami, că Lord Palmerston va înțelege că este logic ca noi să avem Kurilele. La fel ca și Dardanelele, amândouă se cuvine să fie rusești.

Sir William văzu licărirea stranie din ochii lui vicleni.

— Mi-e teamă că nu prea sunt șanse.

Se auzi fluierul arbitrilor care marca sfârșitul primei reprize, aceasta se încheiase cu scorul de doi la doi. Se auziră urlate de nemulțumire și amenințări, în caz de pierdere, promisiuni fabuloase pentru învingători. Marlowe se apropie imediat de Jamie.

— Crezi că domnul Struan și, ăăă, domnișoara Angélique vor fi de acord să facă o plimbare de o zi la bordul navei mele, *Pearl*? Întrebă el, ca și cum atunci i-ar fi venit ideea. Tot trebuie să fac niște probe, imediat ce se întoarce flota și mi-ar face plăcere să-i am la bord.

— Cred că și lor le-ar face plăcere, dar de ce nu-l întrebi pe el?

— Când crezi că ar fi momentul cel mai potrivit?

— În orice zi în jurul orei unsprezece, sau imediat înainte de cină.

— Mulțumesc, mulțumesc foarte mult. Marlowe radia de bucurie, dar observă brusc paloarea lui Jamie. O, nu te simți bine?

— Ba da, mulțumesc, răspunse Jamie, silindu-se să zâmbească și se îndepărtă.

Se gândea la viitorul lui. Cu câteva luni în urmă îi scrisese logodnicei lui din Scoția, Maureen Ross, spunându-i să nu-l mai aștepte – trecuseră aproape trei ani de când n-o mai văzuse, cinci de când erau logodiți – că îi părea rău, știa că este abominabil din partea lui s-o fi făcut să aștepte atâta timp, dar era absolut și definitiv convins că orientul nu era potrivit pentru o femeie și, la fel de sigur, că el se va stabili definitiv în Asia, la Yokohama, Hong Kong, Shanghai, oriunde, numai în Scoția nu și nu avea intenția să plece de

aici vreodată. Da, recunoștea că fusese incorect din partea lui, dar logodna lor luase sfârșit. Aceasta era ultima lui scrisoare. Câteva zile înainte s-o scrie fusese ca năuc, la fel și după ce o scrisese și încă vreo câteva zile după ce o expediase. Dar acum era sigur: acest capitol era încheiat.

Și acum, capitolul Struan, care fusese atât de încurajator, promisese o avansare aproape sigură anul viitor, era și el pe cale de a se încheia. Dumnezeuule mare! Malcolm n-are cum să se ducă înapoi, așa că nu-mi mai rămân decât câteva săptămâni ca să mă hotărâsc ce să fac – și să nu uităm că Norbert se va întoarce între timp. Și atunci ce va fi? Se vor duela chiar de-adevăratelea? Dacă o fac, înseamnă că așa este joss-ul, dar tot trebuie să-l protejezi pe Malcolm cum poți mai bine. Așadar, să-și caute altă slujbă. Unde? Mi-ar plăcea să rămân aici, aici cu Nemi, o viață bună și îmi pot clădi un viitor cu perspective. Hong Kong-ul și Shanghaiul sunt aproape gata construite, firmele cu tradiție puternic înrădăcinate – e minunat dacă ești un Struan, un Brock sau un Cooper, dar e greu să răzbați printre ei.

Prima alegere ar trebui s-o faci aici. Dar la cine să se ducă? Să meargă cu Dimitri la Cooper-Tillman? Ar putea avea nevoie de mine? Da, dar nu în vârful piramidei. La Brock? O, da, la asta m-am gândit tot timpul pe ascuns, nu e prea corect – dar n-am nici o șansă să devin unul din oamenii lor de frunte cât timp este acolo Norbert – dar dacă Malcolm îl ucide, ce lovitură ar fi, ce răzbunare! Lunkchurch? Da, bineînțeles, dar cine ar fi dispus să lucreze pentru un ticălos necioplit ca acesta? Dar ce-ar fi să devii independent? Asta ar fi cel mai bine, dar este lucrul cel mai riscant și apoi cine să te sponsorizeze? Am nevoie de bani, am pus câte ceva de o parte, dar nu suficient. Am nevoie de sume mari la început, o mulțime de plăți de făcut, pentru scrisorile de credit și asigurări, am nevoie de timp ca să-mi aranjez birouri la Londra, San Francisco, Hong Kong, Shanghai și în toată Asia, la Paris, St. Petersburg. Să nu uităm că și rușii sunt mari consumatori de ceai și comercializează zibeline și alte blănuri de unde ies profituri foarte mari. Și să nu uităm nici toate legăturile tale din Alaska rusă și oficiile lor comerciale din partea de sud a coastei de vest a Americii. Sigur, o idee foarte bună, dar și foarte riscantă, trece atâta timp între momentul cumpărării și cel al vânzării, până să obții profiturile, sunt și prea multe pericole pentru nave, prea multe pierderi pe mare și acțiuni piraterești...

Ceva mai departe de el, și Phillip Tyrer privea în gol, cufundat în gânduri. Se gândea la Fujiko și mai că-i venea să ofteze. Cu o seară înainte, împreună cu prietenul lui, Nakama – Hiraga, care se oferise să-l ajute, încercase să înceapă tratativele pentru a obține exclusivitatea fetei.

Mamei-san Raiko îi străluciseră ochii, dar scuturase din cap

spunând: „O, îmi pare rău, nu știu dacă este posibil, fata este atât de valoroasă și este solicitată de gai-jini atât de importanți”, lăsând să se înțeleagă că și Sir William era din când în când clientul ei, fără să menționeze însă nici un nume, ceea ce îl neliniștise și mai mult pe Tyrer, făcându-l să fie încă și mai nerăbdător. Raiko îi spusese că, înainte de a discuta chestiunile financiare și alte detalii, va trebui mai întâi s-o întrebe pe Fujiko ce părere are și adăugase, spre stupoarea lui Phillip, că ar fi mai bine să n-o mai vadă deloc pe Fujiko până nu se semnează contractul. Avusese nevoie de o oră încheiată ca să ajungă la compromisul pe care i-l sugerase Nakama: în perioada interimară, când se va întâlni cu Fujiko, să nu menționeze niciodată subiectul respectiv și să nu încerce să discute nimic direct cu ea, lăsând toată problema în grija mamei-san. Mulțumesc lui Dumnezeu că era și Nakama acolo, își spuse el simțind din nou că-l trec sudorile, era cât pe-acți să stric totul, noroc cu el... Reveni cu gândurile și cu privirile la realitatea imediată și îi văzu pe Seratard și pe André Poncin cufundați într-o discuție particulară și, nu departe de ei, Erlicher, ministrul elvețian, discuta la fel de aprins cu Johann, acesta fiind deosebit de atent la fiecare cuvânt. Oare ce poate fi atât de urgent și de important că trebuie să se discute chiar în timpul meciului de fotbal? se întrebă el. În același timp, își spuse că nu e cazul să viseze cu ochii deschiși, că trebuie să se comporte ca un adult și să fie conștient de faptul că în Japonia nu era chiar totul nemaipomenit de bine, să-și facă datoria față de Coroană și față de Sir William – Fujiko putea să mai aștepte până diseară, când avea să primească un răspuns. Naiba să-l ia pe Johann! Acuma că elvețianul își părăsea postul de interpret, asupra lui apăsa o povară și mai grea, lăsându-i foarte puțin timp de dormit sau de distracții. Chiar și în dimineața aceasta, Sir William se înfuriase, pe nedrept, își spunea Phillip amărât, și se răstise la el:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Phillip, străduiește-te ceva mai mult. Cu cât ajungi mai repede să vorbești curent, cu atât mai bine pentru Coroană, cu cât ajunge Nakama mai repede să vorbească curent engleza cu atât mai bine pentru Coroană. Câștigă-ți pâinea zilnică, nu mai trândăvi, folosește-te de Nakama, fă-l și pe el să-și câștige pâinea sau de nu, să dispară de aici!

Hiraga era la Legație și citea cu voce tare o scrisoare pe care Tyrer o scrisese pentru Sir William și el îl ajutase s-o traducă. Deși nu înțelegea multe cuvinte, citea din ce în ce mai bine.

— Ai talent la engleză, Nakama, bătrâne, îi spusese Tyrer de mai multe ori.

Asta îi făcuse plăcere, deși, în mod normal, lauda sau critica venite din partea unui gai-jin nu aveau nici o valoare. Săptămâni în șir își petrecuse tot timpul cât nu dormea tocind cuvinte și fraze,

repetându-le o dată și încă o dată, până când începea să și viseze în engleză.

— De ce să-ți spargi capul atâta, vere? îl întrebase Akimoto.

— Trebuie să învăț englezește cât mai repede. Am foarte puțin timp, șeful acesta gai-jin este bătăran și irascibil, nu știu cât am să mai pot rămâne acolo. Dar, Akimoto, dacă învăț să citesc, cine știe ce alte informații pot să obțin. Nici nu-ți vine să crezi cât sunt de proști și neglijenți cu secretele lor. Sute de cărți și de broșurele zac peste tot, la fel și documentele și eu am acces la toate, pot să citesc orice și omul ăsta, Taira, îmi răspunde la orice întrebări, oricât de indiscrete.

Discuția aceasta avusese loc cu o seară înainte în casa lor conspirativă din sat, își pusese un prosop rece în jurul capului care îl durea. Nu mai era obligat să locuiască la Legație. Acuma putea sta în sat dacă dorea, deși adesea, seara, era mult prea obosit ca să mai plece și atunci rămânea să doarmă pe o saltea în casa unde Tyrer locuia împreună cu George Babcott. Trebuisse astfel ca și George Babcott să afle de existența lui.

— Minunat! Atunci Nakama poate să mă ajute și pe mine la japoneză și să-mi scriu dicționarul! Minunat! Am să organizez lecțiile și un curs intensiv.

Intervenția lui Babcott fusese esențială. Învățătura trebuia să fie o plăcere și curând ea se transformă chiar într-un fel de joc, într-o întrecere veselă – cine învață mai repede, un stil cu totul nou, atât pentru Hiraga, cât și pentru Tyrer, pentru care învățătura era un lucru serios, iar educația însemna învățatul pe dinafară, repetare și nuiaua.

— Și știi ce repede merge, Akimoto, e din ce în ce mai ușor, în fiecare zi, o să facem și noi la fel în școlile noastre după ce va învinge sonno-joi.

Akimoto râse.

— Profesori blânzi și buni? Fără bici și fără băț? Niciodată! Dar altceva este mai important acum – ce se aude cu fregata?

Îi spusese lui Akimoto că Tyrer îi promisese că îl va ruga pe un prieten al lui, căpitan de navă, să-i primească la bord pe amândoi, prezentându-l pe Akimoto ca provenind dintr-o familie de constructori bogați de corăbii din provincia Choshu, care venise în vizită la el pentru câteva zile și care putea constitui o relație utilă în viitor. Prin fereastra deschisă, Hiraga auzea chiotele de pe terenul de fotbal. Suspina și luă cu respect dicționarul manuscris al lui Babcott. Era primul dicționar pe care îl văzuse în viața lui, și primul dicționar englez-japonez și japonez-englez totodată. Babcott alcătuisese liste de cuvinte și fraze consemnate de el însuși, învățate de la negustori și preoți, atât catolici, cât și protestanți și altele traduse din echivalentele olandezo-japoneze. În momentul de față, lista era redusă. Dar creștea în fiecare zi și lucrul acesta îl fascina. Tradiția

folclorică susținea că, cu vreo două sute de ani în urmă, un preot iezuit, pe nume Tsukku-san, alcătuisese un fel de dicționar portughezo-japonez. Înainte de acesta nu existase nici un fel de dicționar. Cu timpul apăruseră apoi câteva dicționare olandezo-japoneze care erau păzite cu strășnicie.

— Nu e nevoie să-l pui sub cheie, Nakama, îi spusese cu o zi în urmă Babcott, spre uimirea lui. Nu este în firea englezilor. Lasă cuvântul să se împrăștie, toată lumea să învețe, cu cât vor fi mai bine educați oamenii, cu atât va fi mai bine pentru toată țara, apoi zâmbise. Evident, nu toată lumea este de acord cu mine. Oricum, săptămâna viitoare, cu ajutorul presei noastre de tipărit, o să...

— Presa de tipărit, scuzați, vă rog?

Babcott îi explicase.

— Vom începe în curând să tipărim dicționarul și, dacă îmi promiți că scrii o istorie a provinciei Choshu, îți promit că am să-ți dau un exemplar din dicționarul meu, să fie numai al tău.

Cu o săptămână sau două în urmă, copleșit de uimire, Hiraga îi arătase lui Akimoto un exemplar din *Yokohama Guardian*.

— Sunt știrile zilei din întreaga lume și pregătesc câte un număr în fiecare zi, câte exemplare vor, oricât de multe – chiar și o mie dacă vor...

— Imposibil, spusese Akimoto. Cei mai buni tipăritori ai noștri...

— Dar am văzut cum fac! Au mașini pentru asta, Akimoto. Mi-au arătat mașinile! Așează toate cuvintele în ceea ce numesc ei forme, scriu de la stânga la dreapta, nu ca noi, de la dreapta la stânga și de sus în jos, fiecare coloană de litere. Este incredibil, dar l-am văzut eu pe omul de la mașină cum alcătuiește cuvintele din simboluri individuale pe care ei le numesc *ritere romane* – spun că toate cuvintele din orice limbă se pot nota numai cu ajutorul a douăzeci și șase de semne de felul acesta și...

— Imposibil.

— Ascultă-mă! Fiecare *riteră* sau simbol redă întotdeauna același sunet, așa că orice persoană poate să citească literele individuale și să facă din ele cuvinte. Pentru ca să alcătuiască „ziarul cu știri” tipăritorul folosește combinații de piese mici de fier care au la capăt gravate simbolul riterii – scuza-mă, nu este fier, este un fel de fier pe care ei îl numesc „oter”, sau cam așa ceva. Omul a pus literele într-o cutie, apoi a dat-o cu cerneală, a lipit o foaie de hârtie pe ea, și imediat a apărut pagina tipărită în care era ceea ce scrisesem eu cu câteva clipe mai înainte. Taira a citit-o, era exact! Un miracol!

— Eeee, dar cum putem face noi așa ceva cu limba noastră, unde fiecare cuvânt este un caracter special și se poate pronunța în cinci sau șapte moduri diferite, și apoi și scrierea noastră este diferită și...

— Doctorul cel Uriaș ascultă când spun eu un cuvânt în japoneză,

îl notează cu „ritere romane” și după aceea Taira repetă cuvântul numai citindu-l după semnele acelea!

Fusese nevoie de mult mai multe explicații ca să-l convingă pe Akimoto:

— Eeee, spusese el, în cele din urmă, epuizat, așa de multe lucruri noi, îmi vine așa de greu să le înțeleg, necum să mi le mai explic. Ce prost a fost Ori că nu a vrut să învețe.

— E bine pentru noi că a murit, că e mort, îngropat și uitat de gai-jini. Câteva zile am crezut că suntem pierduți.

— Și eu la fel.

Hiraga găsi cuvântul englezesc pe care îl căuta: „despăgubire”. Traducerea japoneză era: „bani care trebuie plătiți pentru o crimă înfăptuită”. Asta îl nedumerea. Administrația Bakufu nu comisese nici un fel de crimă. Doi din Satsuma, Ori și Shorin, omorâseră un simplu gai-jin, acum amândoi erau morți, doi japonezi pentru moartea unui gai-jin era fără îndoială absolut corect. De ce-ar mai cere aceste „despăgubirii”, spuse el cu voce tare, aceasta fiind varianta fonetică cea mai apropiată de original pe care i-o permitea limba lui. Se ridică de la birou ca să-și dezmoștească genunchii, căci îi venea greu să șadă toată ziua în felul în care stăteau străinii, și se îndreptă spre fereastră. Purta haine occidentale, dar avea încălțări tabi, moi în picioare, căci ghetele englezești îi erau prea nesuferite. Vremea era frumoasă, navele stăteau ancorate, bărcile de pescuit și celelalte ambarcațiuni mișunau încolo și înapoi. Fregata parcă îl chema imperios. Emoția îi crescuse. În curând urmau să privească în măruntaiele ei, să vadă mașinile acelea mari cu aburi despre care îi povestise Taira. Se uită la o fotografie decupată dintr-o revistă și fixată pe perete. Reprezenta Nava cea Mare, un uriaș vapor de fier care se construia în capitala britanică, Londra, cel mai mare care existase vreodată, de douăzeci de ori mai mare decât fregata ancorată în golf. Prea uriaș ca să-l poată cuprinde cu mintea, la fel și „fo-to-grafiia” – îi era imposibil să înțeleagă vrăjitoria asta, era aproape un fel de magie neagră. Tresări apoi observând că ușa de la coridor era dată de perete și dincolo de ea se afla ușa biroului lui Sir William. După câte știa el, în Legație nu era nimeni, toți erau la meciul de fotbal și nu urmau să se întoarcă decât după-amiază, târziu.

Deschise fără zgomot ușa biroului lui Sir William. Biroul elegant era plin de hârtii, pe rafturi erau așezate în neorânduială vreo cincizeci de cărți, pe un perete era un portret al reginei lor și alte câteva picturi. Pe un bufet zări ceva nou. Era o fotografie într-o ramă de argint. Nu văzu decât urâtenie, o femeie străină, îmbrăcată bizar și trei copii și înțelese că trebuie să fie familia lui Sir William. Tyrer spusese că sunt așteptați să sosească în curând. Ce noroc am că sunt japonez, adică o persoană civilizată, că am un tată chipeș și o mamă

frumoasă, și frați și surori frumoși și pe Sumomo, să mă căsătoresc cu ea, dacă va fi karma mea să mă însor. Gândul la ea și la siguranța căminului îi încălzi o clipă inima. Imediat însă sentimentul de bucurie dispăru, înghițit de amintirea clipelor de umilință și amărăciune pe care le petrecuse stând în picioare în fața acestui birou la care ședea șeful gai-jinilor și căruia trebuia să-i răspundă la o sumedenie de întrebări despre Choshu, Satsuma, Bakufu, Toranaga, întrebări care voiau să pătrundă în toate colțurile vieții japonezilor. Iar ochii aceia de pește reușeau să-i stoarcă adevărul, indiferent cât s-ar fi străduit să-l păcălească.

Avu grijă să nu atingă nimic, presupunând că trebuie să fie pe undeva vreo capcană întinsă pentru el, așa cum ar fi făcut el în mod normal dacă ar fi lăsat un gai-jin singur într-un loc atât de important. Urechea lui prinse niște strigăte furioase venind de afară și se repezi înapoi, ca să privească pe fereastra biroului lui Tyrer. Spre marea lui uimire îl văzu pe Akimoto la poartă cum se prosterna în fața santinelei care îndreptase arma cu baionetă asupra lui și țipa la el. Vărul lui purta haine de muncă ale gai-jinilor și era evident foarte nervos. Ieși afară în mare grabă, arboră un zâmbet și-și ridică pălăria:

— Bună ziua, domnule sentineră, acesta este prietenul meu.

Santinelela îl cunoștea pe Hiraga din vedere, știa că e un fel de tâlmaci și că avea permis de ședere permanentă la Legație. Răspunse pe un ton caustic și cu cuvinte de neînțeles, făcându-i semn lui Akimoto să se îndepărteze și poruncindu-i lui Hiraga să-i spună:

— Să se care dracului de aici, maimuță împutită, că de nu, îi găuresc capul cu un cartuș!

Hiraga continuă să zâmbească și răspunse:

— Eu duc el de aici, vă rog scuzați.

Îl luă pe Akimoto de braț și porni grăbit cu el pe o alee care ducea în sat.

— Ai înnebunit? Să vii aici și...

— Ai dreptate! Akimoto nu-și revenise încă din spaima pe care o trăsesese când se văzuse cu baioneta la gât. Ai dreptate, însă shoya, bătrânul satului, m-a rugat să te gălesc urgent.

Shoya îi făcu semn lui Hiraga să se așeze la celălalt capăt al mesei. Aceste odăi numai ale lui, aflate în spatele magazinului ținut intenționat murdar și neîngrijit, erau impecabile. Tatami și ferestrele de hârtie shoji erau de cea mai bună calitate. Pisica tabby ședea tolănită în poala lui, privind cu niște ochi răi pe intrus. Cești de ceai din porțelan alb cu verde ședeau așezate în jurul unui mic ceainic de metal.

— Te rog, servește-te cu puțin ceai, Otami-sama, spuse el turnându-i ceai și folosind numele pe care și-l luase Hiraga, apoi mângâie pe cap felina care-și ciuli urechile nervoase. Îmi cer iertare că

te-am deranjat. Îmi pare nespus de rău că ți-am provocat neplăceri.

Ceaiul era aromat și de cea mai bună calitate. Hiraga făcu o observație politicoasă în acest sens, simțindu-se cam stingherit cum ședea așa, în fața lui shoya, îmbrăcat în hainele lui europene, în care nu putea ședea comod. Nu se simțea în largul său fără săbii. După schimbul de politeturi obișnuit, shoya dădu din cap, jumătate pentru sine, jumătate spre oaspetele său, cu o mască de amabilitate pe chip.

— Au venit unele vești de la Kyoto. M-am gândit că ar trebui să le afli imediat.

Neliniștea lui Hiraga crescuse.

— Despre ce este vorba?

— Se pare că zece shishi din Choshu, Satsuma și Tosa l-au atacat pe shogunul Nobusada la Otsu. Încercarea de asasinat a eșuat și toți au fost uciși.

Hiraga se prefăcu indiferent, dar în realitate simțea că i se face rău. Care sunt cei zece și de ce au dat greș?

— Când a fost asta?

Shoya nu citi nimic pe chipul lui Hiraga din care să-și poată da seama dacă acesta știa sau nu de atac.

— Acum opt zile.

— Cum de ai aflat atât de repede?

Spre marea lui uimire, shoya băgă mâna în mânecă și scoase un tubuleț mic. În interior era un sul mic de hârtie foarte fină.

— Asta a sosit astăzi. Zaibatsu nostru – breasla – din Gyokoyama are porumbei călători pentru veștile de importanță deosebită (în realitate, porumbelul sosise cu o zi mai înainte, dar avusese nevoie de timp ca să decidă cum să procedeze cu Hiraga). Este foarte important să ai informații corecte și rapide, neh?

— Au fost menționate nume?

— Nu, nici un fel de nume, îmi pare rău.

— Astea sunt toate informațiile pe care le ai?

Ochii interlocutorului său se îngustară. Hiraga simți un șoc, când îl auzi continuând:

— În aceeași noapte, la Kyoto, seniorul Yoshi și seniorul Ogama cu forțele lor s-au năpustit asupra sediului shishi și i-au surprins pe toți pe nepregătite, au distrus sediul și i-au ucis pe cei aflați acolo. Patruzeci de capete au fost expuse în țepe în jurul ruinelor sediului! zâmbetul dispăru de pe chipul bătrânului. Otami-sama, patruzeci de capete înseamnă o pierdere mare pentru bravii noștri shishi, nu?

Hiraga ridică din umeri și spuse că nu știe, sperând ca shoya să nu-și dea seama că minte. Simțea că îi pleznește capul în timp ce se întreba: cine a murit, cine a supraviețuit, cine i-a trădat și cum se face că niște dușmani atât de înverșunați cum erau Yoshi și Ogama acționaseră împreună împotriva lor?

— De ce îmi spui mie toate acestea?

O clipă, shoya privi în jos, la pisică, ochii i se împlânzîră și degetele începură s-o scarpine în creștetul capului, între urechi. Pisica închise ochii de plăcere, începând să-și scoată ghearele din teci și să frământe cu ele haina lui shoya.

— Se pare că n-au fost prinși chiar toți cei care se aflau acolo în ambuscadă, spuse el liniștit. Doi dintre ei au scăpat. Conducătorul, căruia i se spunea câteodată Corbul, pe numele lui adevărat Katsumata, consilierul de încredere al lui Sanjiro din Satsuma, și un shishi din Choshu pe nume Takeda.

Hiraga era cutremurat până în măduva oaselor de faptul că se știa atât de mult și mușchii i se încordară, gata să sară și să ucidă cu mâinile goale dacă era nevoie. Gura i se deschise, dar nu rosti nici un cuvânt.

— Îl știi pe acest Takeda, Otami-sama?

Hiraga se simți invadat de furie la această impertinență, roși, dar reuși să-și păstreze controlul.

— De ce îmi spui toate astea, shoya?

— Seniorul meu din Gyokoyama mi-a poruncit așa, Otami-sama.

— De ce? Ce am eu cu astea? Eh?

Shoya, ca să-și liniștească nervii, deși avea un mic pistol încărcat ascuns în mână, mai turnă ceai pentru amândoi, știind că juca un joc periculos și că acest bărbat shishi nu putea fi dus cu vorba. Dar ordinele erau ordine și prezentele porunci din partea celui zaibatsu de Gyokoyama spuneau că orice eveniment neobișnuit, în oricare din cele o sută de ramuri ale lor, trebuie raportat imediat. Mai ales dacă era vorba de ramura din Yokohama, devenită acum mai importantă decât cea din Nagasaki, căci era baza principală a gai-jinilor – deci și principalul punct de supraveghere a acestora, iar el fusese desemnat în mod special pentru acest post. Silit de împrejurări, transmisese prin porumbei călători știrea despre sosirea acestui bărbat, despre moartea lui Ori și despre toate evenimentele și acțiunile care urmaseră, pe care le întreprinsese el și care fuseseră aprobate în totalitate.

— Gyokoyama..., începu el, respectând instrucțiunile primite și procedând cu mare grijă, pentru că vedea limpede că Hiraga fierbea și era descumpănit rău de tot de veștile pe care le primise (dar mai marii lui din Osaka îi scriseseră: „Fă-l repede să-și piardă controlul pe acest shishi, al cărui nume adevărat este Rezan Hiraga. Riscurile vor fi mari. Fii înarmat și vorbește cu el când el este neînarmat”),... stăpânii mei consideră că ar putea să-ți fie de folos, așa după cum și tu ai putea să fii deosebit de valoros pentru ei.

— Să-mi fie mie de folos? scrâșni Hiraga, gata să explodeze, căutând nervos cu mâna dreaptă garda sabiei care nu era la locul ei. Eu nu iau nici un fel de taxe, nu am nici un koku de orez. Ce pot face

eu cu niște paraziți – căci asta sunt cămătarii, indiferent cât de puternică ar fi Gyokoyama! Neh?

— Este adevărat că așa gândesc samurarii și așa au crezut întotdeauna. Dar mă întreb dacă profesorul tău, sensei Taira, ar fi de acord.

— Cum? Hiraga era cu totul descumpănit și strigă: Ei, ce e cu Taira? Ce-i cu el?

— Servitoare! Saké! strigă shoya, apoi se întoarce spre Hiraga. Te rog să ai puțină răbdare. Mai marii mei..., eu sunt un om bătrân, adăugă el umil, prefăcându-se lipsit de importanță, deși era perfect conștient de puterea mare pe care o deținea în zaibatsu și de faptul că yang-ul îi funcționa perfect și, dacă ar fi fost nevoie, ar fi putut să-l ucidă pe bărbatul acesta cu pistolul sau să-l rănească și să-l predea ofițerilor Bakufu care stăteau de pază la barierele lor. Eu sunt un om bătrân și trăim vremuri periculoase.

— Da, așa este, în ceea ce te privește, rosti Hiraga printre dinți.

Saké-ul veni imediat, fata turnă grăbită și dispăru repede. Hiraga goli paharul dintr-o sorbitură și se simți mai bine, deși se prefăcu că nu e mai bine, acceptă o nouă porție și o bău și pe aceasta.

— Așadar ne întoarcem la Taira? Ar fi mai bine să mă faci să înțeleg.

Shoya trase adânc aer în piept, lansându-se în ceea ce știa că este cea mai mare șansă a vieții sale, cu implicații vaste pentru zaibatsu și pentru toate generațiile sale viitoare.

— De când ai venit aici, Otami-sama, te-ai mirat mereu cum de reușesc englezii gai-jini să conducă întreaga lume de dincolo de malurile noastre, când nu sunt decât o mică națiune, de pe o insulă, după câte înțeleg, mai mică decât ale noastre la un loc... – făcu o pauză amuzat de privirea brusc golită de expresie de pe chipul lui Hiraga. Ah, îmi pare rău, dar trebuie să știi că ai fost auzit pe când stăteai de vorbă cu prietenul tău, acum mort, și cu vărul tău, îmi pare rău. Pot să te asigur că destăinuirile tale sunt în siguranță, la fel și scopurile urmărite de tine, de Gyokoyama și de shishi. Ar putea fi important pentru tine... Credem că deținem un secret de mare importanță pe care tu îl cauți.

— Ei?

— Da, noi credem că secretul de cea mai mare importanță este faptul că ei dau bani cu împrumut, că au bănci și finan...

Tresări violent când Hiraga fu zguduit de un uriaș hohot de râs. Pisica se sperie și-și înfipse ghearele prin kimono în carnea lui shoya. Acesta îi desprinsese ghearele cu grijă și începu s-o mângâie, controlându-și în felul acesta furia și dorind din toată inima să poată face ceva pentru ca tânărul acesta impertinent să-și bage mințile în cap. Dar asta ar putea să-l coste chiar viața, căci mai era și Akimoto,

mai erau și shishi. Așteptă răbdător, căci instrucțiunile primite de la mai marii lui nu-i permiteau să-și asume nici un fel de riscuri: „... descoase-l pe bărbatul acesta, află care îi sunt adevăratele scopuri, adevăratele dorințe și pretenții, folosește-te de el, ar putea fi un instrument perfect...”

— Ești nebun. Sunt numai mașinile lor, și armele, și bunăstarea și navele.

— Exact. Dacă am avea și noi toate acestea, Hiraga-sama, am putea... – în momentul în care îi pronunțase în mod deliberat adevăratul lui nume, văzu cum pe fața celui alt răsul se curmă brusc și privirea îi devine amenințătoare. Superiorii mei mi-au spus să-ți spun pe nume numai o singură dată și atunci numai în așa fel încât să înțelegi că poți avea încredere în noi.

— De unde știi ei?

— Ai menționat contul lui Shinsaku Otami, numele conspirativ al onorabilului tău tată, Toyo Hiraga. Evident că lucrul acesta este consemnat în registrul lor cel mai secret.

Hiraga era în culmea furiei. Nu-și imaginase niciodată că zarafii ar putea avea registre secrete și, cum toată lumea, de la cel mai umil până la cel mai sus-pus, apelează la un moment dat la ei, zarafii au acces la anumite informații foarte tainice, înregistrate, periculoase pe care le pot folosi pentru a exercita presiuni sau a obține alte informații pe care nu le au, căci cum ar fi putut afla despre shishi altfel decât prin mijloace necinstite – așa cum încearcă acum câinele ăsta să facă și cu mine! Pe drept cuvânt, negustorii și cămătarii sunt disprețuiți și ar trebui călcați în picioare până-și dau duhul. După ce sonno-joi va izbândi, prima noastră rugămintă către împărat va fi să fie distruși.

— Așa!

Shoya era pregătit, conștient de faptul că între un atac brusc, fulgerător și siguranța ființei sale era o distanță foarte mică și totul atârna de un fir subțire, foarte întins, tensionat la maximum. Știa că nu trebuie să ai niciodată încredere în shishi și-și ținea mâna aproape de buzunarul de pe mânecă. Vocea lui rămase blândă și mieroasă, dar nu exista nici un dubiu – amenințarea era limpede.

— Mai marii mei m-au rugat să-ți spun că secretele tale și ale tatălui tău, clienții lor onorabili, deși sunt consemnate, sunt absolut secrete și rămân numai și numai... între noi.

Hiraga oftă și se lăsă din nou pe spate, căci amenințarea îi limpezise creierul de furia fără noimă și cugeta acum la toate cele ce-i spusese shoya – amenințare și promisiune – și toate celelalte, pericolul pe care-l reprezenta bărbatul din fața lui, cei din Gyokoyama și toți cei din aceeași tagmă, cântărind care să-i fie alegerea, punând în balanță toată moștenirea și pregătirea lui și încercând să stabilească un echilibru. Alegerea era simplă: să ucidă sau să nu ucidă, să asculte sau

să nu asculte. Pe când era foarte tânăr, mama lui îi spusese: „Ia aminte, fiul meu, să ucizi, e ușor, să redai viața luată – imposibil”. Pentru o clipă, gândul îi zbură la ea, întotdeauna înțeleaptă, întotdeauna cu brațele larg deschise ca să-l primească la pieptul ei, chiar și atunci când o chinuiau durerile la încheieturi, ceea ce devenise pentru ea un mod de existență de când și-o amintea și care o făceau să se gârbovească tot mai mult cu fiecare an.

— Foarte bine, shoya, am să ascult. O singură dată.

Shoya oftă și el la rândul său, căci reușise să arunce puntea peste o prăpastie uriașă. Umplu cupele.

— Pentru sonno-joi și shishi!

Băură. Shoya umplea cupele din când în când.

— Otami-sama, te rog să ai răbdare cu mine, dar noi credem că putem avea tot ce au și gai-jinii. După cum știi, în Nippon orezul este monedă de schimb, negustorii de orez sunt bancheri, împrumută bani fermierilor în contul recoltelor viitoare, pentru ca să cumpere semințe și așa mai departe; fără bani în unii ani și nu puțini, n-ar fi nici un fel de recolte și, deci, nu s-ar putea încasa nici un fel de taxe. Zarafii împrumută cu bani pe daimyo și pe samurai în contul salariilor lor viitoare, al cantităților viitoare de koku, al taxelor viitoare. Fără acești bani nu ar putea exista nici un fel de viață până nu apar noile recolte pentru ca să se poată încasa taxele. Bani fac posibilă viața. Bani, sub formă de aur, argint, orez sau mătase, ba chiar și excremente, banii sunt roata vieții, profitul este unsoarea roții și...

— Pune punctul pe i. Secretul.

— O, îmi pare rău, secretul este că, în mod incredibil, zarafi gai-jini, bancherii cum li se spune – în lumea lor aceasta este o îndeletnicire foarte onorabilă – au găsit o modalitate de a finanța întreaga lor industrie – mașinile, navele, tunurile, clădirile, armatele, totul, absolut totul și este foarte profitabil, fără a folosi aurul direct. Nu există o asemenea cantitate de aur în lume. Dar ei reușesc cumva să acorde împrumuturi mari în contul unei promisiuni de aur adevărat, sau se prefac că au aur și lucrul acesta îi face să fie puternici și, după cum se pare, fac lucrul acesta fără să-și deprecieze moneda, așa cum fac daimyo.

— Se prefac că au aur? Ce vrei să spui? Fii mai clar!

Shoya își șterse o picătură de sudoare de pe bărbie. Era incitat acum, căci saké-ul își făcuse și el efectul și îl ajutase să-și dezlege limba. Era însă mai cu seamă emoționat pentru că era convins că tânărul din fața lui era în stare să dezlege enigma.

— Iartă-mă că sunt atât de confuz. Noi știm ce fac ei, însă nu știm cum fac. Poate că Taira acesta al tău, această sursă gai-jin de informații pe care o folosești cu atâta înțelepciune ar putea să-ți explice ce șmecherii fac, care este secretul lor și atunci Nipponul ar

putea fi la fel de puternic ca și Anglia. Când sonno-joi va izbândi, noi și alții care împrumutăm bani ne-am putea uni eforturile ca să finanțăm toate navele și armele de care va avea nevoie Nipponul...

Cu mare băgare de seamă, shoya continuă să-i vorbească pe aceeași temă, răspunzându-i la întrebări, îndrumându-l abil pe Hiraga, ajutându-l, flatându-l, îmbătându-l ușor cu saké și cunoștințele sale, impresionat de inteligența lui, stimulându-i imaginația ore în șir până spre apusul soarelui.

— Bani, eh? Trebuie să... recunosc, shoya, spuse Hiraga nesigur, cu capul greu de alcool, cu mintea fierbând de atâtea idei noi și tulburătoare care se contraziceau una pe alta ca niște credințe diferite... să recunosc că banii nu m-au interesat niciodată. Niciodată cu adevărat n-am înțeles ce înseamnă banii, ci numai lipsa lor, râgâi puternic. Cred că înțeleg, da, Taira o să-mi spună – încercă să se ridice și nu reuși.

— Mai întâi să-ți ofer o baie și să trimit după maseuză, îl convinse shoya fără prea mare greutate.

Chemă un servitor și i-l predă pe Hiraga în mâinile lui puternice, dar blânde. În curând avea să sforăie uitând de toate.

— Foarte bine, Ichi-chan, îi șopti soția când nu mai era nici o primejdie, radiind de fericire când se uită spre el. Ai fost minunat, neh?

El îi răspunse încet, cu chipul la fel de încântat:

— Este un om periculos, totdeauna va fi periculos, dar am stabilit un început și asta e important.

Femeia dădu afirmativ din cap, satisfăcută că soțul ei îi urmăse sfatul și trimisese după Hiraga în după-amiaza aceasta, că rămăsese înarmat și că nu-i fusese teamă să recurgă la amenințări. Știau amândoi care erau riscurile, dar, își aminti ea cu inima bătând încă de emoție căci ascultase tot timpul, era o ocazie trimisă de zei și câștigul proporțional cu riscul. Eee, își spuse ea chicotind fericită, cu puțin noroc, ni se va acorda rangul de samurai, urmașii noștri vor fi samurai, iar Ichi al meu va fi un senior în Gyokoyama.

— Ai fost atât de înțelept să spui că au scăpat doi oameni și nu trei și să nu divulgi tot ceea ce știm.

— E important să-ți păstrezi și ceva de rezervă. Pentru a putea să-l avem la mână și mai târziu.

Femeia îl lovi ușor pe umăr, cu un gest matern, pe soțul ei și îi repetă cât de înțelept fusese și nu-i aminti că și aceasta fusese tot ideea ei. Își lăsă mintea să zburde o clipă, continuând să se mire de cei doi shishi care porniseră spre Yedo, riscând astfel să fie capturați sau trădați. Și încă și mai mult se mira de ce tânăra Sumomo, viitoarea soție a lui Hiraga, intrase în anturajul lui Koiko, cea mai vestită curtezană din Yedo, acum țiitoarea seniorului Yoshi. Foarte interesant,

într-adevăr. Îi veni în minte un gând timid:

— Ichi-chan, spuse ea delicat, ceva din ceea ce ai spus mai înainte mă face să te întreb: dacă acești gai-jini sunt atât de inteligenți și niște bancheri atât de talentați, n-ar fi înțelept din partea ta să încerci o afacere în comun cu unul din ei, așa, discret, foarte discret? – văzu cum ochii lui o privesc fix, apoi un zâmbet serafic începe să i se deseneze pe buze. Toshi are nouăsprezece ani, este cel mai isteț dintre copiii noștri și ar putea fi împins în față, neh?

Luni, 3 decembrie

Norbert Greyforth, ieși pe puntea navei poștă care tocmai ocolea promontoriul. Venea de la Hong Kong, via Shanghai, și acum mergea de-a lungul coastei spre Yokohama. Se bărbierise proaspăt, purta joben și o redingotă, dimineața era răcoare. Îi văzu pe căpitan și pe ceilalți pe punte, în fața coșului care lăsa o dâră de fum negru, un miros greu; marinarii se pregăteau de acostare, pânzele erau strânse pe toate cele trei catarge. Pe puntea din față, în spatele grilajelor încuiate care îi separau complet de restul navei, se aflau pasagerii de clasa a treia, pleava și scursorile Asiei, cămătari, pierde-vară, toți înghesuiți sub niște tende. Grilajele erau obligatorii pe navele de pasageri împotriva încercărilor de piraterie, frecvente în această zonă.

Vântul era tăios și mirosea plăcut, a curat și proaspăt, nu ca acolo jos, unde duhnea a ulei de balenă și cărbune, duduindu-l monoton al mașinilor străbătea prin pereții despărțitori și îți dădea dureri de cap. *Asian Queen* era sub presiune de câteva ore, înfruntând vântul din față. Deși detesta navele cu aburi, Norbert era încântat, căci altfel, ar fi întârziat câteva zile bune. Mușcă vârful unui trabuc, îl scuipă peste bord, apoi își făcu mâinile căuș și îl aprinse cu grijă. Colonia arăta la fel ca întotdeauna. Cazarmile gărzilor de samurai, Casa vămilor, la nord și la sud, în afara zidului de incintă și dincolo de podurile mici, fumul ieșea din unele coșuri, bărbații se plimbau pe promenadă, călăreții își antrenau caii pe pista de curse, în Mahalaua Bețivilor aceeași neorânduială, căci numai puține din urmele incendiilor și cutremurelor recente fuseseră înlăturate, contrastând astfel puternic cu aspectul ordonat și riguros al taberei de corturi ale soldaților care făceau instrucție ceva mai încolo. Sunetul goarnei se auzea și de pe mare. Dincolo de gardul incintei se vedeau acoperișurile caselor din cartierul Yoshiwara. Norbert simți o mică strângere de inimă, deși era sătul de chefurile din Shanghai, cel mai bogat, mai zgomotos și mai sălbatic oraș din Asia, cu cele mai bune curse de cai, cele mai teribile jocuri de noroc, cele mai strașnice târfe și cele mai bune baruri cu mâncare europeană peste tot. Nu contează, își spuse el, am să-i dau lui Sako cuponul de mătase și asta o s-o facă să tremure de emoție, și cine știe ce-o să mai urmeze? Trecu cu privirea peste drapelele diferitelor legații, se încruntă când văzu clădirea Struan, apoi își concentrează ochii asupra clădirii sale. Lipsise trei săptămâni și acum constata cu plăcere că se efectuaseră reparațiile exterioare, la acoperiș, în așa fel încât acum nu se mai vedea nici o urmă a incendiului. Era încă prea departe ca să poată distinge chipurile oamenilor care intrau și ieșeau din clădirea cu fațada spre Strada Mare, apoi prinse licărirea unei berete

albastre, a unei rochii cu crinolină și a unei umbreluțe de soare care se îndrepta spre Legația franceză. Nu este decât una ca asta, își zise el! Țâțe de Angél! Parcă îi simțea și parfumul pe care îl împrăștia în jurul ei. Mă întreb dacă știe ceva despre duel. Morgan Brock nu-și putuse stăpâni hohotele când îi povestise: „Ai încuviințare de la mine să-i zbori creierii sau coaiele”.

Docherii și lucrătorii portuari se grăbeau deja să iasă în întâmpinarea navei poștale. Observă în ciudat că șalupa cu aburi a lui Struan aștepta la debarcader, prima în rând, cu Jamie McFay la cârmă. Șalupa lui cu vâsle era a doua. Nu contează, nu va mai dura mult și șalupa ta va fi a mea, clădirea ta va fi și ea a mea, iar tu și toți Struanii tăi blestemați veți fi morți sau scăpătați rău de tot, deși poate că ție, Jamie, poate că am să-ți dau o slujbă, numai așa, ca să mă distrez. Apoi văzu că McFay își duce binoclul la ochi și înțelese că o să-l vadă imediat. Îi făcu semn cu mâna în treacăt, expedie un scuipat peste bord, se întoarse și se îndreptă spre cabina lui de jos.

— 'Neața, domnule Greyforth, spuse Edward Gornt, cu un plăcut accent sudic, arătându-se în ușa cabinei de vizavi, un bărbat înalt, subțirel și chipeș din Virginia, de douăzeci și cinci de ani, cu ochi căprui, înfundați în orbite și păr castaniu. Am privit și eu așezarea de pe puntea de la pupa. Nu e ca Shanghaiul, nu-i așa?

— În mult mai multe privințe decât îți poți închipui. Ți-ai strâns bagajele?

— Da, dom'le, și sunt gata să cobor – în afară de modul cum pronunța cuvântul „Domnule”, accentul era foarte slab perceptibil, fiind mult mai mult englezesc decât sudic.

— Bine. Sir Morgan mi-a spus să-ți dau asta în momentul când vom sosi.

Norbert scoase un plic din servietă și i-l înmână. Cu cât se gândea mai mult la toată călătoria, cu atât se simțea mai năucit. Tyler Brock nu venise la Shanghai. Greyforth fusese întâmpinat de o notiță scurtă în care i se spunea să asculte de fiul său, Sir Morgan, ca și când i-ar fi dat el în persoană ordinele. Sir Morgan Brock era un bărbat pântecos, cu chelie, nu la fel de grosolan ca tatăl său, dar la fel de josnic. Spre deosebire de el, fusese școlit la Londra, în strada Threadneedle, centrul comerțului cu acțiuni al lumii întregi și, implicit, și al comerțului internațional. Imediat ce sosise Greyforth, Morgan îi expusese planul lui de a distruge firma Struan. Era fără cusur. Timp de un an de zile, tatăl lui și asociații acestuia din Consiliul de administrație al Băncii Victoria din Hong Kong cumpăraseră polițe ale firmei Struan. Acum, având sprijinul întregului Consiliu, nu aveau altceva de făcut decât să aștepte data de 30 ianuarie pentru a cere lichidarea lor. Struan nu avea cum să se descurce cu acest termen limită. Din acel moment, banca va fi în posesia firmei Struan, în

întregime, a acțiunilor și a cliperelor. Morgan stăpânea toată piața zahărului din Hawaii, excluzându-l abil pe Struan, care conta pe profiturile anuale de acolo pentru a-și acoperi datoriile.

— În felul acesta, lovitura era sigură. Și mai urma încă o lovitură, și mai cumplită, căci Morgan, cu multă istețime, vânduse mai departe aceste recolte importatorilor uniونيști și confederați, în schimbul mărfurilor uniونيștilor și al bumbacului sudiștilor necesare pentru uriașa piață de țesătorii britanice care, după lege, nu putea fi deservită decât de nave britanice, de navele lor!

— O urzeală genială, Sir Morgan, felicitări, îi spusese Norbert uluit, căci, în felul acesta, Brock ajungea cea mai mare și mai Nobilă Casă, și îi putea garanta astfel leafa lui de cinci mii de guinee pe an.

— Cumpără acțiunile Struan la zece penny pentru o liră de la bancă, asta e convenit deja, Norbert, flota lor, totul, îi destăinuise Sir Morgan în timp ce pânțele voluminoase se scutură de răs. Domnia ta va trebui să se retragă la pensie cât de curând și noi o să-ți mulțumim pentru serviciile dumitale. Dacă totul merge bine la Yokohama, s-ar putea să avem în vedere încă cinci mii pe an ca bonificație. Ai grijă de tânărul Edward și învață-l tot ce știi.

— În ce scop? Întrebases el, încă buimăcit de suma uriașă de bani pe care o auzise.

— În orice scop voi dori eu, îi replicase Sir Morgan scurt, dar pentru că ai întrebat, s-ar putea să doresc ca el să preia afacerile noastre din Japonia, să preia el postul tău după ce vei ieși la pensie, evident, dacă se arată la înălțime. Rothwell i-a dat un concediu de o lună – la compania aceasta era angajat Gornt, una din cele mai vechi companii din Shanghai și asociați ai lui Cooper-Tillman, cel mai mare comerciant american cu China, pentru care lucrase trei ani și cu care Brock, la fel ca și Struan, avea relații ample de afaceri – va fi suficient timp pentru băiat ca să se decidă, poate că va prelua el postul când te retragi.

— Credeți că are suficientă experiență, domnule Morgan?

— Până în momentul în care va trebui eventual să preia să faci în așa fel încât să aibă suficientă experiență – aceasta este menirea dumitale, învață-l, instruește-l, fă-l să fie dur. Nu-l zdrobi, nu vreau să-l sperii, să-l distrugi, să nu uiți asta!

— Cât de multe pot să-i spun?

După ce se gândi puțin, Sir Morgan spuse:

— Spune-i totul despre afacerile noastre din Japonia, despre planul cu armele și despre contrabanda cu *opiu*, dacă ticăloșii din parlament o țin tot pe-a lor. Dezvăluie-i ideile dumitale despre comerțul cu *opiu* și despre încălcarea oricărui embargo, dar nu-i spune nimic despre planul nostru de a-l provoca pe Struan, și nici despre ce-am pus la cale pentru a-l distrage. Băiatul știe câte ceva despre Struan,

nu-i iubește prea mult, știe ce ticăloși sunt în realitate, știe despre afurisitul de Dirk și despre faptul că l-a ucis pe fratele meu vitreg și toate celelalte. E un băiat bun, așa că spune-i ce crezi dumneata de cuviință, dar nimic despre zahăr!

— Cum spuneți, Sir Morgan. Dar ce facem cu lingourile și hârtiile pe care le-am adus? Am nevoie de ceva cu care să plătesc armele, mătasea și mărfurile pentru anul acesta.

— Am să-ți trimit din Hong Kong când ajung eu acolo din nou. Norbert, a fost o mișcare isteasă să-i suflă lui Struan afacerea cu prospecțiunile. Dacă ies lovele, ai și tu partea ta. Cât despre Edward, trimite-l înapoi la Hong Kong peste o lună cu o scrisoare confidențială pentru bătrânul. Îmi place băiatul, a făcut impresie bună la Shanghai și la Rothwell și este fiul unui prieten vechi.

Norbert se întrebă cine să fie acel „prieten vechi” și ce datorie ar fi putut avea Sir Morgan față de el pentru a-și lua pe cap o asemenea grijă, căci nu avea obiceiul să fie prea amabil cu nimeni. Dar era prea versat ca să pună întrebări și-și păstră nedumeririle pentru el, fericit că în curând nu se va mai pune problema să fie în grațiile lui Brock. Edward Gornt se dovedi a fi un tânăr plăcut, reținut, care știa să asculte, mai mult englez decât american și – lucru rar în Asia – nu era băutor. Părerea imediată a lui Greyforth fusese că băiatul este total nepotrivit pentru felul în care se făcea comerțul dur, aventuros din China, care presupune beții zdravene, căci părea de categorie ușoară în toate, cu excepția jocului de cărți. Gornt era un jucător de bridge excepțional și deosebit de norocos la poker – virtute majoră în Asia, dar era și aceasta o virtute mai curând teoretică, pentru că el nu juca niciodată pe mize mari. Era convins că Edward Gornt nu se va înțelege multă vreme cu familia Brock și nimic din ceea ce se petrecuse pe parcursul călătoriei nu-l făcu să-și schimbe părerea. Din când în când surprinsese o privire ciudată în ochii lui. Puștiul este încă zăpăcit, abia a ieșit la suprafață și știe treaba asta, își spusese el pe când îl urmărea cum citește scrisoarea lui Morgan. Nu contează, dacă cineva îl poate ajuta să se maturizeze, apoi eu mi-s acela. Gornt împături scrisoarea, o puse în buzunar, laolaltă cu teancul de bani pe care îl conținea.

— Domnul Morgan este foarte generos, nu-i așa? spuse el zâmbind. Nu aș fi crezut niciodată că... Abia aștept să încep să învăț, vreau să izbutesc și eu ceva, o acțiune, și să vă fiu pe plac, dar nu sunt sigur că am făcut bine plecând de la Rothwell și... ăăă, nu mi-am închipuit niciodată că o să fiu considerat suficient de bun ca să conduc afacerile casei Brock în Japonia dacă sau când vă retrageți dumneavoastră. Niciodată.

— Sir Morgan este un stăpân dur, e greu să-i intri în voie, la fel ca tai-panul nostru, dar este drept dacă faci ce ți se spune. O lună e suficient. Știi să mănuiеști armele?

— O, da.

Riposta foarte directă îl luă prin surprindere.

— Ce fel de arme?

— Pistol, carabină, pușcă, zâmbi din nou. Nu am omorât niciodată pe nimeni, indieni sau alde ăștia, dar am ocupat locul doi la concursul de tir de la Richmond acum patru ani – o umbră trecu pe chipul lui. Asta a fost în anul când am plecat la Londra, ca să lucrez la Brock.

— N-ai fi vrut să pleci? Nu ți-a plăcut la Londra?

— Și da, și nu. Mama a murit și tatăl meu a socotit că e mai bine să plec prin lume, iar Londra era centrul lumii, ca să spun așa. Londra e minunată, Sir Morgan este un om drăguț. Cel mai bun om pe care îl cunosc.

Norbert mai așteptă, dar Gornt nu mai adăugă nimic, pierdut în propriile-i gânduri. Sir Morgan nu-i spusese decât că băiatul petrecuse în mod satisfăcător un an la firma Brock din Londra, împreună cu Tom, ultimul și cel mai tânăr fiu al lui Tyler Brock. După un an, aranjase ca tânărul să fie primit la Rothwell.

— Îl cunoști pe Dimitri Syborodin care conduce firma Cooper-Tillman de aici?

— Nu, dom'le, numai din auzite. Părinții mei au cunoscut-o pe Judith Tillman, văduva unuia dintre partenerii inițiali – ochii lui Gornt se strânseseră și Norbert observă iar lucirea aceea bizară din ei. Nici ei nu-i plăcea Dirk Struan, de fapt, îl ura, îl învinuia de moartea soțului ei. Păcatele părinților cad asupra urmașilor, nu-i așa?

Norbert râse.

— Da, așa este.

— Deci ce spuneți, dom'le? Dimitri Syborodin?

— O să-ți placă de el, e tot din sud! Sună clopotul de ancorare – ochii lui Norbert licăriră de nerăbdare. Hai să coborâm la mal, o să ai curând parte de suficientă acțiune.

— Față palidă vrea vezi la tai-pan, heya? spuse Ah Tok.

— Ayeeyah, vorbește ca o persoană civilizată, mamă, și termină cu bâiguiala asta în jargon, îi spuse Malcolm în cantoneză.

Stătea la fereastra biroului său, cu binoclul în mână și urmărise debarcarea pasagerilor de pe nava poștală. Îl văzuse și pe Norbert Greyforth și acum se simțea foarte bine.

— Ce față palidă?

— Diavolul străin după care ai trimis tu, diavolul-cu-miros-urât, mormăi ea. Bătrâna ta mamă muncește prea mult și fiul ei nu vrea să asculte! Ar trebui să mergem acasă.

— Ayeeyah, ți-am mai spus să nu mai pomenesti de întoarcerea acasă, îi spuse el pe un ton tăios, mai rostește o singură dată vorbele

astea și te împachetez pe prima lorcea, una murdară, unde ai să-ți scuipi și inima, dacă ai așa ceva în tine, și în cele din urmă Zeul Mării o să te înghită. Trimite-l încoace pe diavolul străin.

Un zâmbet îi străbătu chipul și începu să se simtă și mai bine. Ah Tok plecă mormăind. De zile în șir îl cicălea la cap să se întoarcă acasă, la Hong Kong, deși el îi poruncise să nu mai pomenească despre treaba asta. Îl hărțuia atât de aprig tot timpul, încât Malcolm era sigur că primise ordine foarte stricte de la Gordon Chen ca să-l determine să se supună. „Pentru Dumnezeu, nici nu mă gândesc până nu sunt gata”. Se întoarse șchiopătând la biroul lui, bucuros că disputa lui cu Norbert urma să se încheie curând și planul lui minunat va fi pus în aplicare.

— A, bună dimineața, domnule pastor Tweet, ce drăguț din partea dumitale să fii atât de prompt. Sherry?

— Mulțumesc, domnule... ă, tai-pan, Dumnezeu să te binecuvânteze.

Dădu băutura repede pe gât, deși Struan alesese în mod intenționat un pahar mare.

— Minunat, ăă, tai-pan. Da, mulțumesc, încă unul, dar mic. Dumnezeu să te binecuvânteze – și omulețul acela ca un sac jerpelit se lăsă să cadă în scaunul înalt, în barbă îi atârnavu fire de tutun. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Este vorba de mine și de domnișoara Angélique. Vreau să ne căsătorești. Săptămâna viitoare.

— Ăăă! – pastorul Michaelmas Tweet fu cât pe-acți să scape paharul din mână. Imposibil, gâfâi el, clănțănind din dinții falși.

— Deloc. Mai sunt o mulțime de precedente când termenele strigărilor, care trebuie făcute în biserică trei duminici la rând, s-au făcut într-una singură.

— Dar nu pot, dumneavoastră sunteți minor și ea la fel și ea mai este și catolică, și nu este nici o posibilitate..., nu pot.

— O, ba da, poți, insistă el și-i repetă, sigur pe el, ceea ce îi spusese Heatherly Skye, poreclit *Cerescul*, singurul avocat din Yokohama, procuror și agent de asigurări în același timp. Faptul că sunt minor este valabil numai în Regatul Unit, nu în colonii sau în străinătate și asta numai atât timp cât tatăl este în viață. Faptul că ea este catolică nu are importanță, dacă pe mine nu mă deranjează. Și cu asta am încheiat. Marți 11 va fi o zi foarte potrivită ca să ne căsătorești, păstrăm totul în secret până atunci. Asta-i tot.

Malcolm se uita amuzat la Michaelmas Tweet care deschidea și închidea gura ca un pește pe uscat, dar nu reușea să scoată nici un sunet. Preotul se sculă clătînându-se, își mai turnă un sherry, îl dădu pe gât, apoi se prăbuși din nou pe scaun.

— Nu pot.

— Ei, am fost la o consultație juridică și am fost asigurat că poți.

Am intenția de a face o donație bisericii duminice și de a institui o alocație suplimentară pentru duminică și pentru biserică în valoare de cinci sute de guinee pe an – era sigur că omul mușcase momeala, căci oferta reprezenta de trei sau patru ori venitul lui actual și de două ori mai mult decât îl sfătuisese avocatul să propună. (Nu-l răsfăța pe ticălosul ăla bătrân și bășinos). Vom veni duminică la biserică să ne citești strigările. Marți va fi ziua cea mare, în aceeași zi vei primi o sută de guinee în avans pentru osteneala duminice. Mulțumesc, domnule pastor.

Malcolm se ridică în picioare, dar Tweet nu se clinti din loc și ridică spre el ochii plini de lacrimi.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu pot să fac ce-mi cereți, bălbâi Tweet, nu, nu pot, e imposibil. Vedeți, ăăă... chiar dacă sfatul pe care l-ați primit este corect, deși eu mă îndoiesc, dar, oricum... ăăă, vedeți, mama dumneavoastră mi-a scris cu ultima poștă, într-o formă categorică și mi-a spus că tatăl dumneavoastră a numit-o pe dânsa tutorele dumneavoastră și că dânsa vă interzice să vă căsătoriți – lacrimi îi curgeau acum șiroaie pe obraji, țâșnind din ochii roșii ca de febră. Dumnezeu mare, atâția bani, nici n-am visat vreodată, dar nu pot, nu pot să fac așa ceva împotriva legii sau împotriva ei. O, Dumnezeu mare, nu, nu pot!

— O mie de guinee.

— O, Dumnezeu, nu, nu pot, se jelui sfârșit bătrânul, oricât de mult mi-aș dori eu banii aceștia..., nu înțelegeți, căsătoria ar fi ilegală, împotriva legii bisericii. Dumnezeu știe că sunt și eu un păcătos ca oricare altul, dar nu pot și dacă mi-a scris mie, cu siguranță că i-a scris și lui Sir William care trebuie să confirme o astfel de căsătorie. Dumnezeu să mă ierte, dar nu pot. Pastorul ieși clătinându-se din încăpere.

Malcolm privea în urma lui, fără o vorbă, cu mintea golită, simțind că biroul i se transformase brusc în mormânt. Planul pe care îl pusese la cale împreună cu Skye era perfect. Se vor căsători rapid, vor fi de față numai Jamie și poate Dimitri, și apoi vor pleca imediat la Hong Kong, după duel, în așa fel încât să ajungă acolo înainte de Crăciun, așa cum ceruse mama lui și înainte ca veștile să poată ajunge la ea. Angélique va veni cu nava următoare.

— Cei pe care Dumnezeu i-a unit, nici un bărbat și nici o femeie să nu-i despartă, îi cântase în strună Skye când îl consultase.

— Perfect! E perfect!

— Mulțumesc, tai-pan! Taxa este cincizeci de guinee. Aș putea... ă, aș putea primi banii în numerar?

Cincizeci de guinee era exagerat. Dar Malcolm îi dăduse douăzeci de guinee și se întorsese acasă simțindu-se ușor cum nu se mai simțise

de câteva săptămâni.

— Ai o dispoziție minunată astăzi, Malcolm. Ai vești bune?

— Da, draga mea Angél, dar nu am să ți le împărtășesc decât mâine, între timp n-am putea să vedem fotografiile? Rochia ta era cu adevărat minunată.

— Durează foarte mult până se dezvoltă, nu știu ce anume. Poate mâine. Arătai așa de chipeș.

— Minunat. Am putea organiza o mică petrecere...

Iar acum totul dat peste cap, deși petrecerea fusese pregătită pentru seara aceasta; nu mai era deloc minunat. Era total zdrobit. Poate exista totuși o modalitate de a-i forța mâna lui Tweet? Să reia discuția mâine, după ce-i va trece primul șoc? Să-i ofere mai mulți bani? Sir William? Îi veni o idee. Sună.

— Da, tai-pan?

— Vargas, fugi repede la Biserica catolică și caută-l pe părintele Leo. Întreabă-l dacă poate să treacă o clipă pe aici.

— Desigur, tai-pan. Când trebuie să vină?

— Acum, cât mai curând cu putință.

— Acum, tai-pan? Dar este ora mesei și...

— Acum pentru Dumnezeu! urlă Malcolm înnebunit de sentimentul neputinței care îl silea să-i roage pe alții să facă în locul lui până și lucrurile cele mai simple, pe care le putea face singur înainte de nenorocirea de pe Tokaido. Dumnezeu să-i bată pe acești ticăloși. Dumnezeu să bată și drumul ăsta, Tokaido, pentru mine a fost ca un „înainte de Cristos” și „după Cristos”, numai că răul este pentru mine acum, n-a urmat binele. Acuma. Grăbește-te.

Vargas era alb la față în timp ce alerga spre biserică. În timp ce aștepta, Malcolm încerca să-și imagineze diverse posibilități de a-i forța mâna lui Tweet, lăsându-și mintea să rătăcească și, cu cât treceau minutele, cu atât devenea mai furios și mai hotărât.

— Părintele Leo, tai-pan, spuse Vargas și se dădu într-o parte, lăsându-l pe preot să treacă, apoi închise ușa în urma lui.

Preotul încerca să-și ascundă nervozitatea. Pornise de mai multe ori încoace, ca să discute cu Struan trecerea sa la catolicism, dar de fiecare dată se oprise și se întorsese, promițându-și că va reveni a doua zi, dar n-o făcuse niciodată, de teamă să nu facă o greșală, neștiind cum să-și aleagă cuvintele. În disperare de cauză, apelase la André Poncin ca să-i aranjeze o întrevedere și fusese de-a dreptul șocat de modul în care Poncin, apoi chiar ambasadorul francez în persoană – care nu i se adresa decât extrem de rar – reacționaseră amândoi, spunându-i că o asemenea discuție era prematură, sfătuindu-l să înțeleagă că lucrarea Domnului cerea răbdare și prudență și îi interzisese acest demers deocamdată.

— 'Dimineața, spuse Malcolm slab.

Era pentru prima oară când un comerciant protestant îl invita în biroul său. În întreaga lume protestantă, existau resentimente puternice împotriva catolicilor și a preoților acestora, pe care îi acuzau de pogromuri sângeroase și războaie religioase, recente și încă vii în memorie, amintindu-le de controlul de fier pe care îl exercitau asupra noilor convertiți și a țărilor pe care le dominau. Protestanții erau urâți în egală măsură de catolici care îi consideraueretici.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, murmură timid părintele Leo, care înainte de a pleca în grabă din mica locuință de lângă biserică, unde stătea, spusese o rugăciune, sperând să i se îndeplinească dorința pentru care se rugase atâta timp. Da, fiule, te ascult.

— Te rog, vreau să ne căsătorești, pe mine și pe domnișoara Angélique.

Malcolm fu surprins el însuși să constate cât de calm îi suna vocea, realizând brusc și ceea ce spunea și faptul că trimisese după preot, deși înțelegea foarte bine implicațiile gestului și cererii sale. Mama o să aibă un atac, prietenii noștri și întreaga lume o să creadă că am înnebunit de-a binelea...

— Domnul fie laudat, izbucni extaziat părintele Leo în portugheză, cu ochii închiși și brațele ridicate în sus, spre cer, cât de minunate sunt căile Domnului, mulțumescu-ți ție Doamne că ai răspuns rugilor mele, că m-ai găsit demn de favoarea ta!

— Ce? spuse Malcolm, privind la el uimit.

— Ah, fiul meu, te rog să mă ierți, spuse el din nou în engleză, îi mulțumeam Domnului că în marea sa mărinimie ți-a arătat lumina cea adevărată.

— O, un sherry? fu tot ce reuși Malcolm să răspundă.

— Ah, mulțumesc, fiule, dar nu vrei mai întâi să te rogi împreună cu mine?

Preotul se apropie imediat și se lăsă în genunchi, închise ochii și-și împreună mâinile pentru rugăciune. Stânjenit de sinceritatea omului – deși disprețuia rugăciunile acestuia, considerându-le fără nici o valoare – și incapabil oricum să îngenuncheze, Malcolm rămase pe scaun, închise ochii și rosti o mică rugăciune către Dumnezeu, sigur că Dumnezeu va înțelege situația aceasta specială și încercând să se convingă pe sine că făcea foarte bine că îl pune pe omul acesta să facă ceea ce trebuia. Faptul că ceremonia ar fi fost considerată ilegală în lumea lui îl interesa prea puțin. Era valabilă pentru Angélique. Putea să se apropie de patul conjugal cu conștiința împăcată. Și imediat ce furtuna inițială se va liniști la Hong Kong și o va câștiga de partea sa și pe maică-sa – sau nu o va câștiga – imediat ce va deveni major, în mai, anul viitor, o nouă ceremonie va corecta tot ce ar putea fi greșit acum. Deschise ochii pe jumătate. Părintele Leo mormăia mai departe ceva pe latinește. Rugăciunea se prelungea, apoi urmă și

binecuvântarea. Când totul se încheie, părintele Leo se ridică în picioare, iar ochii lui, ca două boabe de cafea, străluceau de beatitudine.

— Te rog să-mi permiți să-mi torn singur un sherry, să te scutesc de durere, fiul meu, la urma urmelor, sunt și eu servitorul tău, spuse el jovial. Cum se mai prezintă rănilor? Cum o duci cu sănătatea?

— Bine. Acum... – lui Malcolm nu-i venea să-i spună „părinte”. Acum, în legătură cu căsătoria, eu cred...

— Se va face, fiule, se va face și va fi minunată, îți promit.

Cât de minunate sunt lucrările Domnului, își spuse părintele Leo și nu mi-am călcat promisiunea făcută ministrului francez, Dumnezeu a îndrumat acest suflet chinuit spre mine.

— Nu-ți face griji, senor, este voința Domnului că ai apelat la mine și se va face întru slava lui Dumnezeu! – părintele Leo îi oferă și lui Malcolm un pahar plin și-și turnă și lui, dând puțin pe alături. Pentru fericirea ta viitoare și pentru mila Domnului.

Părintele bău, apoi se așeză pe scaun cu un aer foarte prietenesc, pe același scaun care fusese ocupat cu puțin timp mai înainte de un om cu atâtea scrupule. Malcolm se simțea neliniștit, fără să-și dea seama de ce.

— Acuma, nunta ta va fi cea mai frumoasă, cea mai mare care s-a oficiat vreodată, spuse preotul, înflăcăându-se de propriul entuziasm, iar Malcolm se simți brusc mult mai trist, pentru că ar fi vrut ca această căsătorie temporară să fie trecută sub tăcere.

— Ne trebuie un cor și orgă, odăjdii noi și cupe de argint pentru împărtașanie, dar înainte de aceste detalii, fiule, sunt o mulțime de alte planuri minunate pe care trebuie să le discutăm. De exemplu, copiii acum vor fi salvați, căci vor fi catolici și sufletul lor nu se va mai chinui în purgatoriu și nici în focul etern al infernului!

Malcolm își dresă vocea și spuse:

— Da, căsătoria trebuie să fie săptămâna viitoare, marți e cea mai bună zi.

Părintele Leo păli.

— Dar este vorba de trecerea ta la catolicism. Asta durează și...

— De fapt, eu nu doresc să trec la catolicism, adică încă nu, dar sunt de acord, sunt de acord: copiii mei să fie crescuți în religia catolică.

Vor fi crescuți cu toții așa cum trebuie, își spunea în sinea lui, și vor fi inteligenți – se simțea deja cam rău. O să fie în stare să-și aleagă singuri religia când vor fi adulți... dar ce tot aiurez? Cu mult înainte de asta voi fi căsătorit așa cum se cuvine, într-o biserică de-a noastră.

— Te rog, săptămâna viitoare, marți, asta ar fi ziua.

Ochii preotului nu mai zâmbeau.

— Nu ai intenția să îmbrățișezi Credința Adevărată? Și atunci, ce

sa va întâmpla cu sufletul tău cel nemuritor?

— Nu, mulțumesc, deocamdată nu. Dar, sigur, am să mă mai gândesc. Sufletele copiilor... asta este important... – Malcolm încercă să se exprime ceva mai coerent. Acum, în legătură cu căsătoria, aș vrea să fie o ceremonie intimă, simplă, marți o să...

— Dar sufletul dumitale nemuritor, fiule! Dumnezeu ți-a arătat lumina cea adevărată, sufletul dumitale este chiar mai important decât această căsătorie.

— Da, bineînțeles că am să mă mai gândesc. Acum însă e vorba de căsătorie. Marți ar fi perfect.

Preotul își scoase ochelarii. Minteia îi era frământată de bucurii și speranțe, de întrebări și temeri și semnale de alarmă.

— Dar, fiule, lucrul acesta nu este posibil din mai multe motive. Fata este minoră, nu-i așa? Trebuie să se obțină consimțământul tatălui ei, trebuie aprobate documentele. Și dumneata la fel, așa este?

— Vreți să spuneți că sunt minor? – Malcolm se forță să râdă nepăsător. În cazul meu, nu este vorba de așa ceva, căci tatăl meu este mort. Așa este legea englezească. Am verificat cu domnul... cu domnul Skye. Reuși să evite la timp să folosească porecla, dar se blestemă oricum în gând că adusese vorba despre el, căci își amintise brusc ceea ce îi spusese Angélique și anume că părintele Leo îl ura pe omul acesta, detesta porecla pe care și-o luase, îl considera un agnostician vădit, un om abominabil.

— Cu persoana aceea? – vocea părintelui se înăspri. Părerea lui va trebui evident confirmată de Sir William, nu este o persoană de încredere, cât despre tatăl logodnicei, acesta poate veni oricând de la Bangkok, nu?

— Este... se pare că s-a întors în Franța. Prezența lui nu e necesară. Domnul Seratard îl poate înlocui foarte bine. Marți va fi perfect.

— Dar, fiule, de ce atâta grabă? Sunteți amândoi atât de tineri, aveți toată viața în fața voastră, e mai important să te gândești la sufletul tău! – părintele Leo încercă să zâmbească. A fost voia Domnului să vii la mine, într-o lună sau două...

— Nu, nu într-o lună sau două, spuse Malcolm, simțind că este gata să explodeze, cu vocea gătită de furie. Miercuri sau marți, te rog.

— Mai gândește-te, fiule. Sufletul tău cel nemuritor va fi...

— Mai dă-l încolo de suflet... – Malcolm făcu o pauză ca să-și recapete controlul de sine. Mă gândeam să înzestrez și biserica, deși nu este deocamdată biserica mea, mă gândeam așadar s-o înzestrez frumos.

Părintele Leo citi „deocamdată” și „frumos” și înțelese că lucrarea Domnului pe pământ avea nevoie și de slujitori practici și de soluții

pragmatice. Și de fonduri. Și de influență. Și aceste două lucruri esențiale nu puteau veni decât din partea celor de viță nobilă și bogați și nu era nevoie de nimeni ca să-i amintească de faptul că tai-panul Nobilei Case era și una și alta și că în ziua aceea fusese realizat un pas uriaș în slujba Domnului, căci i se ceruse o favoare și copiii vor fi salvați, chiar dacă acest sărman păcătos se va mistui în flăcările veșnice. Fu scuturat de un fior, mâhnit pentru acest tânăr și alții ca el care vor trebui să sufere aceste chinuri veșnice, când mântuirea era atât de aproape. Lăsa la o parte această problemă. Voința Domnului este voința Domnului.

— Căsătoria se va face, fiule, nu te teme, îți promit..., dar nu săptămâna viitoare și nici peste două săptămâni, sunt prea multe obstacole.

Malcolm simți că inima îi stă să plesnească.

— Dumnezeu Atotputernic, dacă nu poate avea loc săptămâna viitoare, sau, în cel mai rău caz, peste două săptămâni, nu mai are nici un rost – ori acum, ori deloc.

— Bine, dar de ce? Și de ce să fie în cerc restrâns, fiule?

— Trebuie să fie acum sau deloc, repetă Malcolm, cu fața crispată. Părinte, găsește-mi, te rog, o soluție pentru ce ți-am spus, fii un prieten bun, am nevoie de ajutor. Pentru Dumnezeu, este un lucru așa de simplu să ne căsătorim!

— Da, desigur, este foarte simplu pentru Dumnezeu, dar nu și pentru noi, fiule – preotul oftă și se ridică în picioare. Am să mă rog la Dumnezeu să mă lumineze. Mă îndoiesc... totuși, cine știe. Poate. Trebuie să fie foarte sigur.

Cuvintele rămaseră plutind în aer.

— Detest să-ți stropesc cu murdărie trandafirii speranței, tai-pan, spuse Skye, trosnindu-și degetele, aplecat peste biroul din oficiul lui murdar, dar pentru că îmi ceri o consultație profesională, pot să-ți spun că nu e cazul să ai încredere în părintele Leo, nu va mișca nici un deget până nu te convertești la catolicism. N-are cum să facă treaba repede și nici nu te-aș sfătui să mai apelezi la el, pentru că va încerca să te manevreze ca pe o marionetă, termenele tale atât de vitale vor trece și nu vei face nici o ispravă.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce să fac?

Skye ezită, își suflă nasul ca un cartof, își șterse pincenez-ul cu lentile mici – o manevră obișnuită la el ca să-i dea timp să gândească, să acopere o greșală sau, ca în cazul de față, să prevină o izbucnire de furie. Era pentru prima oară când o persoană importantă recurgea la sfaturile lui de când își pusese firmă pe cont propriu: *H. Skye, Esq. fost Modle, Putfield și Leech, juriști & avocați, Inns of Court, Londra* inițial la Calcutta, în urmă cu zece ani, apoi în Hong Kong și, de

curând, aici. În sfârșit, după atâta timp, avea un client perfect: bogat, cuprins de neliniște și îngrijorare, cu o problemă simplă, dar care putea deveni foarte complicată, cu posibilități uriașe în perspectivă, din leagăn până în mormânt. Și cu onorarii mari pentru o soluție dintre multele pe care le putea oferi, unele bune, altele radicale.

— Nu-mi pot imagina o situație mai delicată, spuse el cu un aer solemn, jucându-și rolul și privind cu admirație la tânărul din fața lui de care-i plăcea nu numai în calitate de client, apoi îi oferi o soluție: Nodul Gordian, nu-i așa?

Malcolm era în culmea disperării. Era clar că avocatul avea dreptate, nu se putea avea încredere în părintele Leo. Chiar dacă mă convertesc... Dar nici nu pot, asta ar fi chiar prea mult. Privi brusc la celălalt:

— Nodul? Nodul gordian? Acela a fost rezolvat simplu. Ulise l-a tăiat în două! Adică nu, Hercule!

— Scuzați, Alexandru cel Mare în anul 333 î.e.n.

— Nu contează cine l-a tăiat, nu este aceasta problema... Ajută-mă să tai și eu nodul meu și vei avea toată recunoștința mea și cinci sute de guinee.

Se auzi tunul de semnalizare al Căpităniei Portului care răsună deasupra întregii colonii. Priviră amândoi pe fereastra acoperită de mușcari – biroul lui Skye se afla în clădirea Lunkchurch care era și antrepozit, cu fața spre mare. Spre marea lor bucurie văzură cum toată flota ocolește promontoriul, aliniată perfect, cu nava amiral în frunte și cu steaguri arborate peste tot. Se simțiră cuprinși de mândrie și de ușurare. Se auziră salve de salut de pe nave și de pe mal, fregata *Pearl* fiind cea mai exuberantă dintre toate. Dinspre flotă se auziră salvele de răspuns. Cei doi bărbați tușiră scurt.

— Acuma ne putem descurca mai ușor cu japonezii și putem sforăi liniștiți în paturile noastre, spuse Skye.

Se întoarse apoi la problema în discuție. Îl invidia pe Malcolm pentru Angélique și dorea să-l ajute.

— Nu e greu să le închidă gura japonezilor, Willie trebuie să fie mai dur, un pumn de fier într-o mânășă de fier sau de catifea se potrivește în cele mai multe cazuri. Dacă nu chiar în toate. Ca și cazul dumneavoastră.

Malcolm se uită la el.

— Dar cum? Cum? Dacă îmi rezolvi problema, poți să-ți fixezi singur onorariul, se întinse obosit după cârje. Evident, între niște limite rezonabile.

— Un moment, tai-pan, spuse Skye, lustruindu-și lentilele.

Prețul meu nu va fi măsurat numai în bani, nu în cazul Nobilei Case, se gândi în sinea lui. Influența dumneavoastră m-ar putea ajuta să devin judecător la Hong Kong! O, ce fericit aș fi! Singura mea

dilemă este dacă să vă dezvălui soluția acum, sau să aștept și să risc să pierd inițiativa. O pasăre în pat valorează însă mai mult decât două în Yoshiwara! Renunțând la aerul solemn, Skye își puse pincenez-ul înapoi pe nas, care arăta acum ca o ușă cu două canaturi care îi domina fața rozalie, de bebeluș:

— Mi-a venit o idee, tai-pan. S-ar putea să fie o soluție pentru problema dumneavoastră. De ce nu faceți ceea ce a făcut mama dumneavoastră?

Malcolm rămase descumpănit o clipă, apoi sesiză sensul:

— O, vrei să spui, să fug cu fata? M-am gândit și eu la asta, pentru Dumnezeu, dar unde să fug și cine o să officieze ceremonia? Suntem la un milion de mile de Macao.

— Dar ce legătură are treaba asta cu Macao? Întrebă Skye.

— Toată lumea știe că mama și tata au fugit și s-au căsătorit în Biserica Anglicană din Macao, iar ceremonia a fost efectuată repede și cu maximum de discreție din cauza bunicului meu.

Skye zâmbi și scutură din cap.

— Asta este versiunea oficială, dar nu cea adevărată. I-a căsătorit căpitanul Orlov, la bordul cliperului vostru *China Cloud*, în drum de la Macao la Hong Kong. Bunicul dumneavoastră îl făcuse pe tatăl dumneavoastră comandant pe perioada acestei călătorii și, după cum știi, legea tai-panului spune că pe mare comandantul este suveran absolut și el face legea pe mare.

Struan rămase cu gura căscată la el.

— Nu-mi vine să cred.

— Prima calitate a unui bun avocat, și eu sunt un bun avocat, domnule Struan, este să știe să asculte, a doua să aibă „nas” bun pentru fapte și secrete, a treia să fie discret. Este cât se poate de important să știi cât mai multe lucruri despre clienții potențiali cei mai importanți – tot ce poți ști pentru a-i ajuta la ananghie – luă o priză de tabac și strănută. Nobila Casă este prima firmă din Asia, înconjurată de legende, așa că, imediat ce am sosit la Hong Kong m-am străduit să scot adevărul din legendă despre Struan, Brock, despre americanii Cooper și partenerul lui Wilf Tillman, ba chiar și despre rusul Sergheiev. Cred...

Se opri brusc.

Ochii tânărului străluceau, privind în gol. Nu-l asculta, desigur că se gândea deja la felul cum să pună în practică soluția oferită.

— Domnule Struan!

— O, mă scuzați, ce spuneți?

— Voiam să vă prezint soluția aceasta. Există, desigur, și anumite dificultăți, dar aveți nave, căpitani, iar căpitani navelor britanice, în anumite situații, pot oficia căsătorii. Sunteți tai-pan, așa că puteți da ordine în consecință. Quod erat demonstrandum!

— Ești nemaipomenit! izbucni Malcolm. Fantastic! Dar ești chiar absolut sigur în legătură cu mama și tata?

— Da. Unul dintre informatorii mei a fost Morley Skinner, proprietarul ziarului *Oriental Times*, un contemporan al lui Dirk Struan, un bătrân căruia îi plăcea teribil să stea la taifas și să povestească despre vremurile vechi, iar un alt informator a fost însăși doamna Fortheringill, înainte de a muri evident și... Ați remarcat cât de puțin înclinați sunt oamenii să dea ascultare celor mai în vârstă care, de fapt, au fost martori oculari ai unor evenimente? Skinner a murit acum aproape opt ani, l-ați cunoscut?

— Nu.

O parte din speranțele lui Malcolm se evaporară. Dacă această poveste este adevărată, toată lumea din Hong Kong ar trebui s-o știe.

— Dirk Struan s-a hotărât s-o înăbușe, a poruncit să se officieze „o căsătorie intimă la biserică”, ca să nu-și piardă cinstea obrazului. Avea suficientă putere ca să facă lucrul acesta, ba chiar i-a făcut și pe cei din familia Brock să cadă de acord. Acesta este adevărul.

— Dar dacă el... – Malcolm se opri, se luminase, era o plăcere să te uiți la chipul lui. Dacă e adevărat sau nu, ce contează, nu-i așa?

— Ba da, contează. Adevărul este de o deosebită importanță în cazul de față, pentru că îți dă o armă infailibilă împotriva mamei dumitale. La urma urmelor, nu faci decât ceea ce a făcut și ea, nu faci decât să-i urmezi exemplul.

— Pe Dumnezeuul meu, iar ai dreptate, apoi continuă și mai emoționat: Ai vreo dovadă?

Bineînțeles, prostuțule, își spuse Skye, dar n-o s-o primești chiar imediat.

— Da, la Hong Kong. Dar îmi trebuie un avans ca să ajung acolo – să zicem, cinci mii, asta ar include și dovada..., iar soluția pe care v-o ofer eu taie și nodul gordian. Am toate dovezile de care aveți nevoie.

— Dumnezeuule Mare, și eu care credeam că sunt pierdut!

Malcolm se rezemă de spătarul scaunului. Acum nu mai putea să-l oprească nimic. Și gândul acesta îi limpezi mintea, alungându-i toți demonii care îl chinuiseră toată noaptea, spaimile pentru ziua de mâine și pentru viitor.

— Ce alte fapte mai știi despre familia mea și despre trecut?

— O mulțime, domnule Struan, spuse Skye zâmbind, dar nu contează acum, oricât ar fi de prețioase.

Malcolm Struan se îndrepta spre casă, mai fericit decât își amintea să fi fost vreodată. Nici cârjele și nici durerea nu-l mai supărau așa de mult ca de obicei. Și de ce nu? Mai că-i venea să cânte. Să se căsătorească săptămâna viitoare cu cea mai frumoasă fată din lume. Mama trasă pe sfoară cu finețe – abia aștept să văd ce mutră o

să facă – diseară avem o petrecere și va fi cu adevărat o sărbătoare, și Norbert a sosit tocmai la timp ca să-l trimit pe lumea cealaltă. Ayeeyah! îi salută vesel pe cei pe lângă care trecea, făcându-le semne prietenești cu mâna. Se bucura de multă popularitate și era compătimit, dar și respectat, în calitate de tai-pan al Nobilei Case. Dar, mai mult ca orice, era invidiat pentru că avea să fie soțul răsfățatei coloniei.

Soarele răzbătu și el prin perdeaua de nori, vrând parcă să se potrivească și el cu starea lui sufletească, făcând să strălucească marea pe care flota se așeza în ordine în golf.

Sir William se îndrepta spre nava amiral într-o ambarcațiune cu vâsle. Nava de poștă se afla și ea acolo, printre alte ambarcațiuni. Curierul lor particular, *Lady Tess*, care făcea curse între Yokohama, Shanghai, Hong Kong și în principalele porturi până la Londra, era pregătit de plecare, urmând să ridice ancora în seara aceea.

Căpitanul ei ar fi cel mai potrivit, se gândi Malcolm. Lavidarc Smith, om masiv și zgomotos, lucra de mulți ani pentru casa Struan, precum cei mai mulți dintre căpitani de nave, dar nu-i plăcuse lui Malcolm niciodată în mod special. Aș fi preferat să ne căsătorească și să ne binecuvânteze unchiul Sheely. Păcat că n-am știut ce știu acuma pe când mai era încă aici. Nu contează, joss. Oricum, nu pot să-l rețin pe Lavidarc aici. Și mâine oricum n-am putea rezolva, mai întâi trebuie să mă ocup de Norbert.

Ce-ar fi să mă gândesc la Vincent Strongbow, pe *Prancing Cloud*? Sosește duminică și pleacă miercuri înapoi spre Hong Kong. Asta mi-ar da suficient timp să-l lichidez pe Norbert și să mă strecur la bord înainte ca Sir William să mă dibuiască. Nu trebuie să zăbovesc prea mult aici, e mult mai bine să mă duc la Hong Kong, unde avem cu adevărat putere și Angél..., pe atunci, deja soția mea... mă va urma peste două sau trei săptămâni.

Așadar, totul este clar. Și avocatul iar are dreptate: trebuie să fiu foarte atent și să nu suflu un cuvânt nimănui, nici chiar lui Angél, decât atunci. Pot să am încredere în el, a jurat să păstreze taina și onorariul îl va primi eșalonat, tot anul, ca să mă asigur de devotamentul lui. Ayeeyah, cinci mii! Nu contează, mi-a dat soluția, zău că mi-a dat-o! Mulțumesc lui Dumnezeu! Și acum, o altă hotărâre: am să reduc porția de licoare, ba poate că am să renunț de tot la ea. Am datoria față de Angél să fiu puternic, sănătos și fără cârje. Și trebuie să fiu în formă ca să pot prelua Nobila Casă. Cu Angél alături de mine, pot...

Un tropot de cai care treceau pe lângă el îi întrerupse reveria. Flutură din mână spre călăreți și constată că se afla în apropierea bisericii, soarele strălucea în clopotniță, iar în nări simțea miros de praf și de cai. Într-un elan de recunoștință, tocmai se pregătea să intre

să rostească o rugăciune de mulțumire, când observă dintr-o dată că șalupa lor cu aburi, avându-l pe Jamie la cârmă, se îndrepta spre debarcaderul lor și asta îi aminti de scrisori. Își schimbă direcția și ajunsese la debarcader exact în momentul în care șalupa se pregătea să acosteze.

— Jamie! strigă el acoperind zgomotul mașinii cu aburi și îi făcu cu mâna. În timp ce șalupa se izbea de scândurile debarcaderului plin de alge, îl văzu pe Jamie cum privește pe furiș într-o parte, apoi îi face semn cu mâna, îi fu de ajuns o clipă să-i vadă chipul.

— Vin la bord.

Păși stângaci pe punte, căci se descurca greu pe o suprafață alunecoasă cu cele două cârje, dar reuși cumva să se strecoare și îi permise lui Jamie să-l ia de braț și să-l ajute să coboare cele trei trepte spre cabină. Cabina era spațioasă și intimă, avea bănci în jurul unei mese de ceai și lăzi încuiate sub ele. Pe masă se afla corespondența ordonată, aranjată pe scrisori, ziare, reviste și cărți. Zări imediat o scrisoare de la maică-sa în vârful teancului – scrisul ei era inconfundabil. O altă scrisoare de la ea, adresată lui Jamie, stătea deja desfăcută pe masă.

— Mă bucur să te văd, tai-pan.

— Ce s-a întâmplat?

— Uite, citește scrisoarea.

„Pentru informarea ta, fiul meu nu are voie să se căsătorească înainte de a deveni major, în nici un fel de împrejurări. L-am informat deja pe pastorul Michaelmas Tweet, pe Sir William (cu poșta aceasta) și am făcut și un anunț pentru *Oriental Times* (alăturat). La fel, toți căpitaniii navelor noastre care vin sau pleacă din apele noastre au fost informați în același sens și le-am poruncit să transmită mai departe această informație și l-am avizat și pe Amiralul Ketterer (cu poșta de față) pentru eventualitatea că i s-ar prezenta o cerere pentru o astfel de ceremonie oficiată de vreun căpitan. Ceea ce va face fiul meu după ce va împlini douăzeci și unu de ani este, evident, problema lui. Până atunci, în fața lui Dumnezeu, voi apăra interesele lui și ale noastre cât voi putea de bine.”

Malcolm simți că nu mai are aer în plămâni și sângele îi pieri de pe chip. Sfâșie plicul celeilalte scrisori adresate lui. Era aproape o copie a primei, cu excepția faptului că era mai personală, începea cu „Dragul meu fiu” și se termina astfel:

„Este numai spre binele tău, fiul meu. Îmi pare rău că trebuie să spun, dar fata nu are o reputație prea bună – am auzit persoane oficiale din Indo-China franceză afumând că tatăl ei este pus sub urmărire pentru fraudă și știi și tu că unchiul ei este la închisoarea datornicilor din Paris. Dacă ții cu tot dinadinsul să fie a ta, fă-ți-o metresă, deși îmi displace chiar și această postură, căci sunt sigură că

nu vei avea decât necazuri de pe urma ei. În ce mă privește, nu doresc s-o cunosc niciodată.

Sunt încredințată că voi avea plăcerea să te revăd înaintea de Crăciun, când vom fi depășit și această problemă dezagreabilă. Aș vrea să-ți mai scriu și despre jосnicia familiei Brock, dar chestiunile acestea trebuie rezolvate aici, nu în Yokohama.

Mama ta iubitoare!”

Mențiunea „P.S. Te iubesc” era la locul ei, astfel încât scrisoarea nu conținea nici un mesaj secret. Rupse atent și încet scrisoarea în bucățele. Îi făcu plăcere să constate cât de stăpân pe sine era, dar asta nu-l eliberă de furia pe care o simțea, dându-și seama că fusese făcut mat.

— Femeia asta... – mormăi el, fără să-și dea seama că vorbea cu voce tare – femeia asta e o scorpie, o cotoroanță..., o harpie aliată cu diavolul, o vrăjitoare, de unde știa ea că...

McFay se uita la el și aștepta, foarte îngrijorat. Când reuși să-și controleze gândurile, Malcolm spuse:

— Și în ziar ce este?

Articolul era scurt:

— „Doamna Tess Struan, în calitate de șef al Casei Struan, a anunțat astăzi că Nobila Casă va organiza o petrecere specială cu ocazia celei de-a 21-a aniversări a fiului ei cel mai mare, Malcolm, și ridicarea sa oficială la rangul de tai-pan, în ziua de 21 mai, anul viitor”.

— Ei bine, Jamie, spuse el cu un zâmbet amar, nu mai are nimic de făcut ca să mă distrugă, așa e?

— Da, spuse Jamie oftând, cu inima strânsă.

Malcolm privi navele și linia orizontului și dincolo de ea Hong Kong-ul și Piscul și pe toți prietenii de acolo, și dușmanii. Acum ea era în fruntea listei.

— Într-un fel, e ciudat. Cu câteva clipe mai înainte, mă simțeam călare pe situație... – îi povesti apoi lui Jamie ideea lui măreață, refuzul lui Tweet și îi expuse planul minunat al lui Skye. Acum totul nu mai face nici cât o ceapă degerată.

Jamie era la fel de șocat ca și Malcolm. Simțea că nu-și poate pune mintea în funcțiune.

— Poate că, totuși, poate că-l putem convinge pe Tweet. Poate o contribuție pentru bise...

— A refuzat. La fel și părintele Leo.

— Isuse Cristoase, l-ai rugat și pe el?

Malcolm îi relată întrevederea, provocându-i încă un șoc lui Jamie.

— Dumnezeuule mare, tai-pan, dacă ești atât de aprins ca să mergi până acolo... poate... poate găsim alt căpitan.

— Nu prea sunt șanse, Jamie. Oricum, avocatul a spus să păstrăm cât mai multă discreție până ce se consumă evenimentul, mai ales față de Sir William, care poate să-l interzică, întrucât și eu și Angélique suntem minori. Și, dacă mama i-a adresat o înștiințare oficială, acesta va trebui să-i spună lui Seratard. A câștigat... Bătu-o-ar Dumnezeu!

Își aținti din nou privirile asupra orizontului. În trecut, când se întâmpla câte o catastrofă – de exemplu când se înecaseră gemenii – deși ea n-o spusese niciodată direct, el înțelesese că-l considera vinovat, dacă ar fi fost acolo, poate lucrul acela nu s-ar fi întâmplat. Ca și atunci, simțea că îi dau lacrimile, dar și le suprimă, ca și atunci, ceea ce făcu să-i sporească durerea și apăsarea din suflet. Dar „un tai-pan nu plânge niciodată”. Totdeauna se străduise să-i bage în cap lucrul acesta. Este primul lucru pe care și-l amintea să i-l fi spus.

— Tai-panul nu plânge niciodată, el este deasupra lacrimilor, tai-panul se luptă, ca Dirk, nu plânge niciodată, își duce povara – repeta ea la nesfârșit, deși tatăl său plângea foarte ușor.

Nu mi-am dat seama niciodată cât de mult îl disprețuia. Ea nu plângea niciodată, nu-și amintea s-o fi văzut plângând vreodată. Nici eu n-am să plâng. Am să-mi duc povara. Jur că voi fi demn să fiu tai-pan și voi fi tai-pan. Niciodată n-o să mai fie „mamă” pentru mine. Tess, da, numai Tess. Își mută privirea asupra lui Jamie, simțindu-se îngrozitor de bătrân, de bătrân și singur.

— Hai să mergem la mal.

Jamie dădu să spună ceva și se opri. Pe chip i se așternuse o expresie stranie. Apoi arătă cu degetul spre scaunul din fața lor. Acolo erau alte pachete cu corespondență.

— Ce e asta?

— Asta este... este corespondența lui Wee Willie. Bertram, noul curier al Legației este bolnav și i-am spus că o să iau și corespondența lor. Degetele lui Jamie tremurau la fel de tare ca și vocea lui. Apucă teancul de scrisori. Erau legate cu o sfoară în cruce care era sigilată la mijloc, dar era relativ ușor să cauți pe la colț și să găsești cele două scrisori. Către amiralul Ketterer și către Sir William.

— Noi..., cu puțină răbdare și..., și noroc, ai putea, adică, aș putea să le scot de aici.

Malcolm simți că i se face părul măciucă: jefuirea Poștei Regale era o infracțiune pasibilă de pedeapsa cu spânzurătoarea.

Cei doi bărbați rămaseră cu ochii ațintiți la pachetul cu scrisori, tulburați, chinuiți de temeri. Cabina devenise prea strâmtă. Malcolm nu spunea nimic și se uita la Jamie care tăcea, amândoi vlăguiți. Apoi, luând hotărârea de unul singur, Jamie întinse degete tremurătoare spre pachetul de scrisori. Dar gestul lui îl electriză pe Malcolm care luă și el o decizie, se repezi la pachet, îl smulse din mâinile lui Jamie și îl opri:

— Nu, Jamie!

— E singura cale, tai-pan!

— Nu, nu este singura cale! Malcolm îndreptă sfoara, răsuflă ușurat văzând că sigiliul nu fusese rupt, apoi netezi scrisorile și le puse la loc, peste celălalt teanc, simțind că nu poate suferi nici măcar să le atingă. Nu se poate, îngăimă el cu o voce abia auzită, în timp ce-și simțea și genunchii moi și se disprețui pentru această slăbiciune – dar slăbiciune era? N-am să-mi iert niciodată dacă... dacă ai fi prins și... ei bine. Eu nu am atâta curaj... Nu e cinstit...

Fața lui Jamie era lac de sudoare.

— Cinstit sau nu, cine o să știe? Dacă n-o facem, nu avem nici o șansă. Poate că putem găsi un căpitan – poate de-ai lui Brock – au și ei o navă săptămâna viitoare.

Malcolm scutură din cap, cu mintea golită. Făcu un efort să se concentreze. Toată viața, ori de câte ori fusese în dificultate, se întrebase oare ce ar fi făcut în situația respectivă Dirk Struan tai-panul, dar nu reușise niciodată să găsească răspunsul.

Într-un târziu, sfârșit, spuse:

— El ce ar fi făcut? Dirk Struan?

Jamie îl revăzu imediat în memorie pe uriașul diavol lângă care fusese și el de câteva ori, pe atunci foarte tânăr și abia sosit pe meleagurile astea.

— Ar fi... – după o clipă, un zâmbet începu să i se schițeze pe chip. Ar fi..., Dirk ar fi... da, asta este. Cred că ne-ar fi poruncit și nouă și șefului de echipaj, tuturor să coborâm la țarm și ar fi pornit cu șalupa singur, „să-i facă niște probe, pentru că ceva nu suna bine” și după aceea, când ar fi ajuns în largul mării, la apă adâncă, ar fi deschis gurile de evacuare, s-ar fi asigurat că pachetul poștal este legat de o greutate solidă, în așa fel să nu poată pluti, s-ar fi dus la pupa, ar fi așteptat ca șalupa să se umple cu apă, în timp ce și-ar fi aprins un trabuc, apoi ar fi înotat liniștit spre mal. S-a atins el de corespondență? Departe de mine gândul, băiatule! – zâmbetul lui Jamie era de-a dreptul îngeresc.

— De ce nu?

Înainte de întâmplarea de pe Tokaido, Malcolm fusese un înotător redutabil. Acum știa că s-ar fi dus ca toporul la fund.

— N-aș reuși niciodată să mai ajung la mal.

— Dar eu aș reuși ușor, tai-pan.

— Da, dar nu este problema ta, Jamie, și chiar dacă ai reuși, n-ai face decât să mai câștigi vreo săptămână, și asta nu înseamnă nimic. Nu ne putem atinge de Poșta Majestății Sale! Hai să fim de acord să uităm tot ce s-a întâmplat. Da? Întinse mâna. Ești un prieten adevărat. Cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Iartă-mă dacă vreodată am fost dur cu tine.

Jamie îi strânse mâna cu căldură.

— Nu, n-ai fost. Am meritat cele ce mi-ai spus. Nu s-a întâmplat nimic. Tai-pan..., te rog, ar fi așa de ușor.

— Mulțumesc, nu.

Pentru a zecea mia oară, Malcolm înțelese că el nu era Dirk Struan și nu va putea face niciodată ceea ce putea face tai-panul, în cazul de față, nici să sustragă scrisorile, nici să scufunde toată corespondența.

Înainte de Tokaido, poate că ar fi îndrăznit, dar acum... acum este de o mie de ori mai rău. Tokaido, mereu Tokaido, își spuse el, cuvântul i se înfipsea în minte atât de adânc încât îi venea să urle.

— Trebuie să mă descurc singur.

Se târî șchiopătând pe uscat, apoi se duse acasă, în apartamentul său. Sticluța era plină, dar nu luă nici o picătură, punând-o în sertar cu un gest hotărât, își trase cu greutate scaunul mai aproape de fereastră și se cufundă în el cu un sentiment de ușurare. Am să înving, își promise el. Te rog, Dumnezeu mare, ajută-mă. Nu știu cum, dar Angélique va fi a mea, am să înving durerea, opiul, Tokaido, și pe Tess și am să înving... Somnul îi fu adânc și reconfortant. Când se trezi, Angélique era lângă el și îi zâmbea.

— Bună ziua, dragule. O, dar știu că ai dormit bine. Aproape că e timpul să te schimbi pentru petrecere – ochii îi străluceau, se apropie de el, îl sărută și îngenunche lângă el. Cum te mai simți?

— Când te văd mă simt fericit.

Vocea lui era plină de dragoste, dar nu reușea să acopere îngrijorarea... Asta o făcu să se decidă. Trebuia să-l smulgă din starea asta de exagerată sobrietate, ca să se poată bucura de petrecerea despre care spusese că va fi o sărbătoare.

— Am o surpriză pentru tine, spuse ea cu un aer poznaș.

— Ce anume?

Angélique se ridică în picioare și începu să se învâртеască de parcă ar fi dansat, iar rochia ei de după-amiază începu să se umfle.

— Privește! spuse ea la un moment dat și-și ridică fusta și jupoanele, dezvăluind întreaga lungime a picioarelor ei perfecte,

îmbrăcate în ciorapi de mătase prinși cu jartiere sub genunchi, cu un port-jartier peste chiloții mici, cu rânduri-rânduri de danteluțe. Malcolm se așteptase să vadă pantalonășii tradiționali, până la genunchi care acopereau totul. Ceea ce văzu îl făcu să i se taie respirația.

— Cristoase Dumnezeule..., șopti el.

— Numai pentru bucuria ta, iubitele, spuse ea, roșind de propria-i îndrăzneală, râzând de fâstâceala lui, apoi își ridică cochet fustele deasupra capului pentru o clipă, lăsându-le imediat să cadă înapoi și-și făcu vânt spunând dintr-o suflare:

— Este ultima modă: s-a terminat cu pantalonășii! Gata cu pantalonășii! Redactorul de la *Le Figaro* spunea că acum unele dintre cele mai distinse doamne de la Paris nu mai poartă nici măcar chiloții când merg la operă, și asta pentru plăcerea secretă a iubitelor lor.

— Să nu îndrăznești, spuse el râzând, molipsit de exuberanța ei, apoi Malcolm o prinse de mână și o așeză pe genunchii lui. Numai gândul la așa ceva mă scoate din minți.

Fata își îngropă fața în umărul lui, încântată de faptul că stratagema îi reușise.

— Cred că, mai târziu, după..., am să-ți șoptesc la ureche în timpul vreunei cine din când în când, sau când o să dansăm că i-am uitat acasă, numai așa, ca să-l necăjesc pe prințul meu. Dar asta va fi numai când ne vom căsători și numai ca să ne amuzăm. N-ai nimic împotriva modei noi, sper, fără pantaloni?

— Bineînțeles că nu, răspunse el ca un om de lume, deși, în sinea lui, cam avea. Dacă e modă, e modă.

— Spuneai că petrecerea din astă-seară este o sărbătorire? Bucuria i se stinse pe dată.

— Da, așa era. Dar... ai răbdare cu mine, Angél. Peste câteva zile am să pot să-ți spun motivul adevărat, dar va trebui să mai amân puțin. Între timp, vreau să știi cât de mult te iubesc, te iubesc, te iubesc...

Spre seară vremea deveni schimbătoare, dar nu influență cu nimic atmosfera de la petrecerea lui Malcolm. Sufrageria principală a clădirii Struan fusese concepută anume pentru acest scop și lăsa de departe în urmă toate celelalte construcții civile, cu excepția clubului. Argint strălucitor, pahare de cristal, cel mai fin porțelan de Pekin, cei treizeci și ceva de oaspeți în haine de seară sau în uniforme de paradă. Hoag se scuzase, spunând că are febră. Cina fusese copioasă și, ca de obicei, se prelungise. Acum, în murmure de aprobare, masa lungă era împinsă la perete – o manevră rară, dar aproape obligatorie atunci când Angélique era de față, căci toți oaspeții doreau să danseze cu ea. Cu excepția lui Jamie, dar numai în seara aceea: printr-o înțelegere

anterioară cu Malcolm, Jamie se făcu nevăzut, discret, în timpul vânzolelii ocazionate de mutarea mesei.

— Îmi pare rău, dar nu prea mă simt în stare să dansez, am s-o șterg discret de aici, tai-pan.

— Amândoi am jurat să uităm ce s-a întâmplat pe șalupă.

— Nu este vorba de asta, dar vreau să-mi adun gândurile.

În seara aceea, Angélique era singura doamnă prezentă. Celelalte două, ca și Hoag, refuzaseră, spunând, cu regret, că sunt bolnave. Așa că Angélique era mereu solicitată la valsuri, și polci cântate de André Poncin la un pian mare, importat în primăvară și salutat cu aplauze la sosire. Regula era – câte un dans pentru fiecare oaspete, Angélique avea voie să se odihnească după patru dansuri și avea voie să se oprească oricând dorea. Fața îi strălucea și purta o crinolină nouă, de mătase roșie, cu verde, dar fără toate fiarele crinolinei, ceea ce îi sublinia talia și îi scotea în evidență pieptul plin, sânii abia acoperiți de decolteu, așa cum decreta moda de la Paris, deplânsă de clerul absent și devorată din ochi de toți bărbații din încăpere.

— Destul, mes amis, spuse ea după o oră, în ciuda rugămintilor celor care nu apucaseră să danseze nici măcar o dată cu ea.

Se întoarse la Malcolm, făcându-și vânt cu evantaiul foarte înfierbântată. Malcolm ședea în capul mesei, pe un scaun mare de stejar sculptat, înveselit de vin și brandy. Îi făcea foarte multă plăcere s-o vadă dansând, la fel ca tuturor celorlalți, deși, ca de obicei, se simțea cumplit de frustrat de faptul că nu-i ceruse primul dans și nici pe ultimul, așa cum ar fi fost dreptul lui. Fusesse un dansator de excepție. Angélique se așeză pe brațul scaunului său. Malcolm își trecu ușor brațul în jurul taliei, în timp ce brațul ei i se odihnea pe umeri.

— Dansezi minunat, Angél.

— Nici unul din ei nu e ca tine, șopti ea. Asta m-a atras prima oară la tine, prințule...

Exclamații de bucurie o întrerupseră. Constată stingherită și înciudată, că degetele lui André atacaseră primele acorduri lente, seducătoare, ale can-can-ului. Supărată, Angélique scutură din cap și nu se clinti din loc. Spre surpriza ei și delectarea celor prezenți, Pallidar și Marlowe se îndreptară spre mijlocul sălii, cu niște prosoape legate în jurul brâului peste uniformă în chip de fuste, muzica intră în tempo-ul normal, iar cei doi începură să țopăie și să salte, parodiind dansul care scandalizase lumea civilizată în afara granițelor Parisului. Dansau din ce în ce mai repede și mai repede, ridicându-și așa-zisele fuste tot mai sus și mai sus, acompaniați de strigătele de încântare ale asistenței. Toată lumea bătea ritmul în mese, din ce în ce mai repede, până când cei doi, roșii la față și transpirați în uniforme lor strâmte, făcură un ultim salt de încheiere și se prăbușiră ghemuiți, extenuați, în aplauzele frenetice, de-a dreptul asurzitoare ale celor de față care

strigau: „Encore, encore”. Râzând împreună cu toți ceilalți, Malcolm o eliberă pe Angélique care se duse spre cei doi, îi ajută să se ridice și îi laudă pentru eforturile lor. Pallidar găfâia și se făcea că geme:

— Cred că mi-am distrus definitiv spinarea.

— Șampanie pentru armată, rom pentru marină, decretă Angélique.

Îi luă de braț pe amândoi și îi aduse în fața lui Malcolm ca să primească și alte felicitări. Îi zâmbi și-i spuse:

— Can-can-ul nu prea e pentru mine acum, iubitele, ce zici?

— Ar fi cam prea mult.

— Zău așa, adăugă Marlowe.

— Da, încuviință Malcolm, schimbând cu Angélique un zâmbet complice la gândul secretului lor.

Când André începu din nou să cânte, alese un vals. Era suficient ca Angélique să-și arate gleznele în timpul piruetelor, dar nu și să dezvăluie gestul îndrăzneț de a nu purta pantalonași. Doar el îi arătase articolul din *Le Figaro* și o încurajase, cunoștea deci și el secretul. O urmărise toată seara, pe ea și pe toți cei care suspinau în jurul ei, în frunte cu Babcott, care îi depășea cu un cap pe toți. Îi privise apoi pe cei doi frumoși ai serii, Pallidar și Marlowe, încercând să uite pentru o clipă coșmarul personal, să iasă din cercul secretelor care îl copleșeau, în timp ce Angélique dansa cu Sir William. Râzând în sinea lui, André își lăsă mintea să zburde în voie, în timp ce degetele îi alergau pe clape. Ce-ar face toțiăștia dacă ar ști ceea ce știu eu? Despre cercei, despre avort și cum m-am descotorosit eu de dovezile crimei? Și-ar întoarce fața de la ea ca de la o leproasă, toți fără excepție, chiar și Struan care acum pare bolnav de dragoste, ba el chiar mai mult decât oricare altul. Dacă lucrurile ar fi ceva mai altfel, dacă aș fi la Paris cu ea, sprijinit de Nobila Casă cu puterea și banii ei și de un soț îndrăgostit, dar invalid, ce de secrete aș mai putea obține! Angélique ar avea nevoie de o oarecare pregătire în arta de a fi femeie, atât de grea, de altfel, i-am putea înveli ghearele în miere și ar deveni un exemplar cu adevărat clasic, orice salon și orice pat ar fi fericit s-o primească și o dată ce va fi mușcat din Marea Vânătoare, puiculița asta vicleană va ști să se înfrupte din plin și să-i placă. Oare va ajunge și în patul meu? Mai devreme sau mai târziu, fără îndoială, dacă aș vrea să mai strâng șurubul, dar acum n-o mai doresc și n-am să mă culc cu ea decât ca să mă răzbun. Este mult mai amuzantă ca jucărie și sunt puține lucruri amuzante în lumea asta...

— Minunată idee, André! Phillip Tyrer se apropie de el radiind de bucurie. Settry zicea că tu ai pus totul la cale cu ei.

— Ce anume?

— Can-can-ul.

— A, da, spuse André, degetele lui mai continuă câteva măsuri din vals, apoi se opriă. E timpul să facem o pauză, hai să bem ceva, spuse el, hotărând că sosise momentul să-l pună pe Tyrer cu botul pe labe, căci erau în public și acesta nu putea riposta prea vehement. Am auzit că contractul unei anumite doamne valorează cât salariul unui ministru, spuse el în franceză și văzu că Tyrer roșește stânjenit și aruncă priviri de jur-împrejur.

— Pe Dumnezeuul meu, nu te teme, eu nu sunt o persoană indiscretă, Phillip, prietene, nu te teme. Am în vedere numai interesul tău – zâmbi amintindu-și de întâlnirea lor de la castelul Yedo. Chestiunile de inimă nu au nimic a face cu chestiunile de stat, deși am convingerea că Franța ar trebui să se bucure și ea de pradă alături de Marea Britanie, nu?

— Da... sunt de acord, André, da..., tratativele nu merg prea bine, da..., mi-e teamă că s-au împotmolit într-un punct mort.

— Ar fi mai bine să vorbim în franceză, ce zici?

— Da, da, ai dreptate, spuse Phillip, scoțându-și batista și ștergându-și elegant transpirația care îi inundase brusc fața.

— Nu mi-am închipuit că o să fie așa de greu.

André îi făcu semn să vină mai aproape.

— Ascultă, pot să te învăț cum să rezolvi asta: nu te duce la ea în noaptea asta, chiar dacă ai o întâlnire fixată – mai că-i veni să râdă văzând mutra nefericită a lui Tyrer care rămăsese cu gura căscată. De câte ori ți-am spus că trebuie să cunoști anumite secrete ale vieții de aici. Cred că am să te pot ajuta..., dacă ai nevoie de ajutor.

— O, da, te rog, sigur că da.

— Atunci...

Amândoi își aruncară privirile spre o masă de ruletă care fusese instalată la celălalt capăt al încăperii, de unde se auzeau exclamații vesele și aplauze, când Angélique câștigă pe dublu zero – nu se juca pe bani în noaptea aceasta, numai așa, pentru amuzament, pe monede mici, chinezești, de bronz. Vargas făcea pe crupierul. Tyrer oftă.

— Norocoasă și la joc, norocoasă și în dragoste.

— Dar ea se zbate să câștige, spuse André tăios și iritat. Și tu ar trebui să faci la fel. Ascultă, anulează rendez-vous-ul din noaptea aceasta cu Fujiko. O, știu că Raiko o pregătește special pentru tine – nu, nu mi-a spus Raiko nimic, una din fetele ei mi-a vorbit de treaba asta. Nu te duce acolo și nici nu trimite vorbă că nu te duci, pur și simplu du-te la alt han, să zicem la Hanul Crinului, ia o fată de acolo, pe cea mai frumoasă, una pe nume Yuko...

— Dar, bine, André, nu vreau să...

— Dacă nu vrei să te culci cu ea, pune-o să-ți facă plăcere în alt fel, sau îmbată-te, sau prefă-te că te-ai îmbătat. Te rog să mă crezi că nu ai nimic de pierdut. Măine dimineață, când Nakama o să aducă

vorba despre Fujiko, sau despre contractul cu Raiko, fă-te că nu auzi și mâine seară repetă figura.

— Dar...

— Ori de câte ori Nakama va pomeni despre treaba asta, fă-te că nu auzi și nu-i spune nimic altceva decât că hanul Crinului este mult mai promițător și pune-i în vedere tăios să nu vorbească cu nimeni despre asta și mai ales să nu pomenească nimic față de mama-san Raiko. Ai înțeles până aici?

— Da, dar nu crezi că...

— Nu, dacă nu vrei să înnebunești și s-o obții pe Fujiko la un preț cât de cât rezonabil, o să te stoarcă oricum, Phillip, dar nu contează, însă nu este permis chiar să te jefuiască, este vorba de cinstea obrazului tău. Nu discuta acest plan cu Nakama și poartă-te așa cel puțin o săptămână.

— Dumnezeu mare, André, o săptămână?

— Trei săptămâni ar fi și mai bine, bătrâne – André era amuzat de figura jalnică a lui Tyrer. Îți salvez nu numai o mare sumă de bani, ci te feresc și de alte neplăceri. Este foarte important să te porți ca și cum nu ți-ar păsa defel, că nu te interesează nici tergiversarea lor, nici prețurile exagerate menționate de Raiko, mai ales când este vorba de o persoană oficială de importanța ta! Ar fi bine să-i arunci și lui Nakama chestia asta o dată sau de două ori. Dar nu mai mult, e un tip foarte inteligent.

— Da, da, și știe o mulțime de lucruri.

Da, își zise André, și a cam venit timpul să le știu și eu, ceea ce ți-a spus el ție și ceea ce am mirosit eu singur! Este interesant că știe englește – mulțumesc lui Dumnezeu, spionii mei stau cu urechile ciulite, nu numai cu ochii deschiși. Lucrul acesta explică multe, deși nu înțeleg de ce nu vorbește niciodată engleză cu mine și nici japoneză când îl găsesc singur. Presupun că i-a interzis Willie.

— Nu, continuă el liniștit, Raiko o să mă roage de o mie de ori să intervin și să-i mijlocesc o întâlnire. După vreo săptămână am să fiu de acord, dar cam fără chef. Să nu-l lași pe Nakama să se mai amestece în nici un fel și când ai s-o vezi din nou pe Raiko să fii dur, la fel și cu Fujiko. Trebuie să fii convingător, Phillip.

— Dar...

— Spune-i lui Raiko că a avut dreptate când a spus că trebuie să aibă în vedere în primul rând interesul tău, mai ales că tu ești o persoană oficială foarte importantă, insistă pe chestia asta, mulțumește-i că ți-a dat timp să analizezi chestiunea atent. Că ești întru totul de acord că este mai bine să fii prudent și să cumperi acum contractul unei fete nu este o idee bună. Folosește acest termen și nu menționa numele lui Fujiko – nu uita că, din punctul lor de vedere, în stadiul actual, nu negociați decât o marfă ca oricare alta, nu este

vorba de doamna pe care o adori. Mulțumește-i lui Raiko și spune-i că, datorită ajutorului ei, te-ai gândit mai atent și ai înțeles că a cumpăra acum un contract ar fi o greșeală. Vei închiria „serviciile fetei” din când în când, iar dacă „femeia” e ocupată, shigata ga nai, nu contează – viața e scurtă etc., etc.

Tyrer ascultase cu atenție și înțelegea că André are dreptate, dar se posomorâse la gândul de a nu o vedea pe Fujiko timp de o săptămână, căci și-o imagina deja suferind sub coapsele tuturor gaijinilor din Yokohama.

— Sunt... sunt de acord cu ceea ce spui, dar nu, nu cred că... nu cred că am să pot, adică, vreau să spun să mă prefac.

— Trebuie. Și de ce să nu poți? Și ei se prefac tot timpul. Nu ai observat că pentru ei minciuna este adevăr și adevărul minciună? Femeile nu au nici o opțiune, mai ales în Lumea Plutitoare. Bărbații? Cu ei e și mai rău. Amintește-ți de Bakufu, de Consiliul Bătrânilor, ce zici de ei și de Nakama, mai ales de Nakama? Sunt însă mari maeștri ai jocului, asta-i tot. De ce să fii un cobai, de ce s-o lași pe Raiko să te umilească și, în același timp, să arunci niște sume pe care nu ți le poți îngădui și n-ai să ți le poți permite niciodată, în mâinile ei hrăpărețe, numai pentru că încerci să-ți potolești o dorință fără sfârșit cu care ne-a blagoslovit Dumnezeu?

André fu scuturat de un fior. Cunoștea capcana. Era chiar în ea, în clipa aia. Raiko îl silise să treacă peste limitele posibilităților lui financiare. Ba nu este adevărat, își spuse el iritat. Este foarte bine să deformezi adevărul și să spui minciuni celorlalți oameni, dar nu trebuie să procedezi așa și cu tine însuși, căci ești pierdut. Adevărul este că am ajuns la limită și am trecut peste ea cu mare bucurie. Acum șaptesprezece zile. În clipa în care Raiko mi-a arătat fata... În clipa în care am văzut-o, cu părul negru ca pana corbului, cu pielea de alabastru și ochii migdalați, am știut că am să-i dau lui Raiko și sufletul din mine și că voi păși în Prăpastia Veșnică pentru a fi a mea. Eu, André Poncin, slujitor al Franței, maestru în arta spionajului, ucigaș, expert în toate ticăloșiile omenești, eu, marele cinic, m-am îndrăgostit într-o clipă. Nebunie! Dar adevărat! în clipa în care fata a ieșit din încăpere, lăsându-mă neajutorat și năucit, am îngăimat cu mare greutate:

— Raiko, te rog. Plătesc oricât spui.

— Îmi pare nespus de rău, Furansu-san, marfa aceasta costă mai mult decât îndrăznesc eu să spun, chiar dacă va fi de acord să meargă cu tine, dar încă nu a fost de acord.

— Orice sumă, plătesc. Te rog s-o întrebi dacă consimte.

— Bineînțeles. Te rog să vii din nou mâine, la lăsatul serii.

— Nu, te rog, întreab-o acum, am să aștept.

Trebuise să aștepte aproape două ore. În timp ce aștepta, se

frământa și se ruga și spera și murea și iar spera și iar murea. Când se întoarse Raiko și îi văzu chipul consternat, începu să moară din nou, dar reveni cu grăbire la viață când ea îi spuse:

— Numele ei este Hinodeh, ceea ce înseamnă Răsărit-de-Soare. Are douăzeci și doi de ani și a spus da, dar mai sunt și unele condiții, în afară de bani.

— Tot ce dorește Hinodeh.

— Mai bine să ascuți întâi! – Raiko era mai gravă decât o văzuse el vreodată. Hinodeh spune că va fi consoarta ta, nu țiitoarea ta timp de un an și o zi. Dacă în acea ultimă zi va decide să rămână cu tine, îți va da spiritul ei, *inochi* și va mai sta cu tine încă un an, și apoi încă unul și tot așa până se va hotărî să te părăsească, sau tu te vei plictisi de ea. Dacă dorește să plece, juri să-i redai libertatea?

— De acord. Când începem?

— Așteaptă, Furansu-san. Asta nu e tot. În casa ta nu vor fi nici un fel de oglinzi și nu vei aduce nici o oglindă. Când se dezbracă, încăperea va fi întotdeauna în întuneric, cu excepția primei dăți. O poți vedea o singură dată, Furansu-san. Apoi, în momentul în care apare... orice semn... sau început de desfigurare, te vei prosterna fără ezitare în fața ei și o vei binecuvânta și vei fi martorul ei și îi vei da cupa cu otravă sau cuțitul și vei rămâne de față până la moartea ei pentru a aduce omagiu sacrificiului ei.

Mintea îi scăpă de sub control.

— Până moare?

— Spunea că preferă cuțitul, dar nu știe ce aleg gai-jinii.

Când reuși, în sfârșit, să-și repună creierul în funcțiune, el spuse:

— Eu... eu, ăăă, să judec, dacă este un început de desfigurare?

Raiko ridică din umeri:

— Tu sau ea, nu contează. Dacă ea se hotărăște să-ți ceară asta, trebuie să-ți ții promisiunea. Toate acestea vor fi înscrise în contract. Ești de acord?

După ce rumegă pe îndelete, cântări toată grozăvia situației și se împacă cu ea, spuse:

— Așadar, boala ei este numai la început, încă nu are semne?

Ochii lui Raiko erau necruțători, vocea blândă, în timp ce rostea cuvintele ca o sentință, liniștea din cameră era atât de apăsătoare.

— Hinodeh nu are nici o boală, Furansu-san. Nici o boală, este fără stigmat.

André simțise că îi plesnește capul la auzul acestui „fără stigmat” care îi răsuna mereu ca un ecou, părând că-i strigă: „Dar tu ești stigmatizat!”

— Dar, de ce, ce ce...? Ea știe, atunci de ce e de acord? Știe de boala mea?

O servitoare care aștepta pe veranda de afară, înspăimântată de

răcnetul lui, deschise paravanul shoji. Dar, la un semn al lui Raiko îl închise ascultătoare la loc. Raiko sorbi delicat din saké.

— Bineînțeles că știe, Furansu-san. Îmi pare nespus de rău.

El își șterse saliva care îi apăruse la colțurile gurii.

— Atunci de ce este de acord?

Și din nou se izbi de acea lume ciudată.

— Hinodeh nu mi-a spus, îmi pare rău. În înțelegerea mea cu ea e trecut faptul că nu trebuie s-o oblig să-mi spună și trebuie să fii și tu de acord cu asta. Nu trebuie s-o silim să ne spună, a zis că ne va spune când va considera ea de cuviință. Raiko răsufală adânc. Îmi pare rău, dar trebuie să fii de acord să se scrie așa și în contract. Aceasta este condiția din urmă.

— Sunt de acord. Te rog să faci contractul...

După o perioadă de adevărată agonie – câteva zile – contractul fusese semnat și pecetluit și apoi plecă cu Hinodeh, el stigmatizat și ea nestigmatizată, în culmea frumuseții ei de femeie și mâine din nou va... André fu cât pe-acți să leșine când o mână îl apucă de umăr, îl scutură și se trezi din nou în salonul lui Struan. Era Phillip care îl întreba:

— André, ce este, nu te simți bine?

— Ce? O, da... mormăi André.

Inima îi bătea nebunește, o sudoare rece îi făcea carnea să se încrânceneze pe el, când își amintea cuvintele: „fără stigmat” și se gândea că va trebui să fie o primă oară, se îngrozea de clipa aia. Și apoi mâine, o...

— Scuză-mă..., am avut senzația că-mi văd propriul mormânt! – simți dintr-o dată că încăperea îl apasă, că are nevoie de aer, se ridică și porni împleticindu-se. Roagă-l... roagă-l pe Henri să cânte, eu... eu nu mă simt... scuzați-mă, trebuie să plec...

Uluit, Tyrer privea în urma lui. Babcott ocoli masa de ruletă și se apropie de el.

— Ce s-a întâmplat cu el? Arăta de parcă ar fi văzut o stafie.

— Nu știu, George. Era foarte bine, n-avea nimic, și dintr-o dată s-a făcut alb ca varul, curgeau apele pe el și mormăia ceva de neînțeles.

— Ați vorbit despre ceva anume?

— Nu cred, mă sfătuia cum să mă port cu Fujiko și Raiko, nu era vorba despre el.

Îl urmăriră cu privirea pe André care părăsea camera de parcă uitase de toată lumea. Babcott ridică din sprâncene.

— Nu e în apele lui, de obicei e băiat de viață.

Sărmanul băiat, își spuse Babcott în sinea lui, trebuie să fie din cauza bolii lui – să-mi ajute Dumnezeu să-i găsească un tratament, dar-ar Domnul să existe un tratament.

— Și dacă tot vorbim de băieți de viață, nu știam că ești un

dansator atât de bun.

— Nici eu, răspunse uriașul, izbucnind în râs. Am fost inspirat, mademoiselle inspiră pe toată lumea, căci eu, de regulă, dansez ca un rinocer – îi aruncară amândoi o privire pe furiș. Are un farmec extraordinar fata asta și un râs atât de molipsitor.

— Da. Malcolm e un om norocos. Scuză-mă, trebuie să mă duc să-l rog pe Henri să-l însoțească pe André...

Babcott o urmărea pe Angélique. Ce curios că un doctor poate examina o pacientă fără să se tulbure, chiar când e vorba de o pacientă ca ea, își spunea el. Nu m-am simțit excitat niciodată când am consultat-o, la Kanagawa sau aici, deși nu am examinat-o niciodată mai intim, n-a fost niciodată nevoie, decât acum câteva săptămâni când a avut neplăceri legate de ciclu. Atunci ar fi fost nevoie de un examen mai amănunțit, deși n-a fost de acord. N-am mai văzut-o niciodată atât de palidă și cu buzele atât de albe. Dacă stau să mă gândesc, s-a purtat foarte ciudat, nu m-a lăsat deloc să mă apropiu de ea, m-a lăsat să intru la ea în cameră numai o clipă, de parcă aș fi fost străin, deși în seara precedentă, când îi înapoiasem crucifixul, i-am ascultat inima, pieptul și stomacul și s-a comportat ca o pacientă normală. Îmi amintesc că avea un puls cam agitat, fără vreun motiv anume. Curioasă comportare! Oare să-mi fi scăpat ceva? se întrebă el, urmărind-o cu privirea. Era la masa de ruletă, debordând de vitalitate, bătând din palme cu o bucurie copilărească când câștiga pe roșu sau pe negru, în timp ce Sergheiev și ceilalți o învățau rafinamente ale artei jocului de noroc. E ciudat că nu poartă cruciulița, așa cum fac cei mai mulți catolici, cu atât mai mult cu cât era un dar de la adorata ei mamă.

— A fost o petrecere extrem de reușită, Malcolm, spuse Sir William, apropiindu-se de el și înăbușindu-și un căscat. E timpul să mă retrag.

— Nu mai doriți un brandy? Malcolm ședea la gura căminului, unde flăcările abia mai pâlpâiau acum.

— Nu, mulțumesc, am băut destul. Este o lady, Malcolm.

— Da, consimți el mândru, înmuiat acum de vin și de brandy, băuturile îi mai amorteau durerile și îi calmau panica provocată de gândul la viitor, nu erau la fel de puternice ca doctoria aceea, își zise el, dar nu contează, este, oricum, mai bine.

— Bine, noapte bună! Sir William se întinse. O, apropo, ai putea să treci mâine pe la mine, la orice oră îți convine.

Malcolm privi imediat spre el, iar gândul la scrisoarea maică-si îl făcu să simtă ace de gheață în stomac.

— Să zicem, la unsprezece?

— Perfect, la orice oră. Dacă te răzgândești, îmi spui.

— Nu, la unsprezece. Dar despre ce este vorba, Sir William.

— Poate aștepta până mâine, nu-i nimic urgent.

— Despre ce este vorba, Sir William? – simți cum îți crește neliniștea. Este vorba de scrisoarea de la mama, nu-i așa? Mi-a spus că v-a scris și dumneavoastră cu poșta de astăzi.

— Da, așa este, dar nu-i numai asta problema. Am fost avertizat că voi primi o scrisoare. Prima problemă era Norbert, acum că s-a întors. Sper că acest duel stupid v-a ieșit din cap la amândoi.

— Bineînțeles.

Sir William mormăi fără să pară prea convins, dar nu comentă în nici un fel. Nu putea face nimic decât să avertizeze ambele părți, iar dacă nu era ascultat, să aplice legea.

— Sunteți avertizați amândoi.

— Mulțumesc. Și al doilea lucru?

— În al doilea rând am fost informat oficial despre planul guvernului de a interzice comerțul cu *opiu* tuturor navelor britanice, de a distruge plantațiile noastre de *opiu* din Bengal și de a le replanta cu ceai. Întrucât dumneata ai condus delegația care a pus întrebări și s-a plâns de aceste zvonuri, am dorit să fii primul care află.

— Asta o să ne distrugă comerțul în Asia, comerțul cu China și va dăuna enorm economiei britanice.

— În planul imediat va cauza, ce-i drept, multe necazuri Ministerului de Finanțe, dar este singura atitudine morală. O măsură care ar fi trebuit luată cu mulți ani în urmă. Bineînțeles că îmi dau seama de dificultatea rezolvării problemei argint-opiu-ceai și de haosul pe care îl va crea în veniturile țării – Sir William își suflă nasul, sătul până peste cap de această problemă care tracasase și hărțuise Ministerul de Externe ani de zile. Mi se pare că am răcit. Ți-aș sugera să convoci o ședință pentru săptămâna viitoare, să vedem cum putem reduce la minimum urmările acestui haos.

— O să aranjez!

— Este o idee foarte bună să avem plantații proprii de ceai, dragă Malcolm, spuse Sir William. O idee minunată! Ar putea să te intereseze faptul că primele plantații de probă din Bengal au fost obținute cu semințe scoase prin contrabandă din China și aduse în grădinile Kew de Sir William Longstaff, guvernatorul Hong Kong-ului, pe vremea bunicului dumitale, atunci când s-a întors acasă.

— Da, știu, am și gustat ceaiul acela, este amar și negru și nu are nimic din delicatețea ceaiului chinezesc, nici măcar a celui japonez, spuse Malcolm impacientat, ceaiul putea aștepta oricum până a doua zi. Altceva? Întrebă el.

— În sfârșit, scrisoarea mamei dumitale, adăugă Sir William pe un ton oficial. Nu este căderea Guvernului Majestății Sale și a oficialităților să se amestece în viața particulară a cetățenilor. Cu toate

acestea, mama dumitale subliniază faptul că ești minor, că ea este părintele supraviețuitorilor și tutorele dumitale legitim. Am obligația să nu aprob nici un fel de căsătorie fără consimțământul tutorelui, în cazul de față, al ambilor tutori, al dumitale și al fetei. Îmi pare rău dar legea e lege.

— Legile mai pot fi și ele ocolite.

— Unele legi, Malcolm, spuse Sir William blând. Ascultă, nu știu ce probleme sunt între tine și mama ta și nici nu doresc să aflu – mi-a atras atenția și asupra articolului din Times care poate fi interpretat în fel și chip, nu întotdeauna și nu neapărat în bine. Când te vei întoarce în Hong Kong sunt sigur că o vei convinge să treacă de partea dumitale și, oricum, vei deveni major în mai, ceea ce înseamnă destul de curând.

— Nu e așa, Sir William, spuse el, amintindu-și și de sfatul pe care îl primise de la Gordon Chen, sfaturi de la bărbați care nu știu ce este dragostea, își zise el fără răutate, mai curând cu milă. Mai sunt o mie de ani până atunci.

— Chiar și așa, sunt sigur că va fi bine pentru amândoi. Și Henri gândește la fel.

— Ați discutat chestiunea și cu el?

— În particular, desigur. Consulul francez din Hong Kong o cunoaște pe Angélique și știe și de afecțiunea pe care ți-o poartă fata, mai bine zis, de afecțiunea voastră reciprocă. Este o fată minunată și va fi o soție minunată, indiferent ce probleme ar avea tatăl ei.

Malcolm roși.

— Știți și despre el?

Chipul lui Sir William se înăspri și mai tare.

— Oficialitățile franceze din Siam sunt foarte îngrijorate, spuse el cu delicatețe. Evident că l-au informat și pe Henri, care, pe bună dreptate, m-a informat la rândul lui pe mine, cerându-mi ajutorul. Scuză-mă, dar este vorba de o chestiune de interes public. De fapt, trebuie să fii conștient de faptul că tot ceea ce se referă la Nobila Casă este o chestiune de interes public, adăugă el abătut, căci îi plăcea Malcolm și regreta atacul bestial de pe Tokaido. Acesta este prețul renumelui, nu-i așa? mai spuse Sir William.

— Dacă..., dacă mai aflați ceva, aș aprecia foarte mult dacă... dacă mi-ați comunica cât mai curând.

— Da, am să te țin la curent. În particular.

Malcolm puse mâna pe sticla cu brandy:

— Sunteți sigur că nu mai doriți?

— Nu, mulțumesc.

— Există vreun răspuns la problema mea?

— Ți l-am dat deja – Sir William se strădui să păstreze un ton neutru pentru a-și ascunde iritarea, ca și când câteva luni ar avea o

importantă atât de mare, fata nu moare așa cum a murit Vertinskaia și nu e nici pe departe atât de minunată ca aceea! Ziua dumitale de naștere va veni în curând și până la Hong Kong nu sunt decât opt sau nouă zile de drum. Bineînțeles că vei fi bine venit mâine la ora unsprezece, ca să mai stăm puțin de vorbă. Noapte bună, Malcolm, și încă o dată, mulțumesc pentru petrecere.

Era trecut de miezul nopții. Malcolm și Angélique se sărutau pătimaș pe coridorul dintre apartamentele lor învecinate. Coridorul era cufundat în întuneric, nu erau decât câteva lămpi pentru noapte. Angélique încerca să se stăpânească, dar îl dorea și ea pe Malcolm, din ce în ce mai mult, cu fiecare zi care trecea, căldura lui o încălzea și pe ea, iar în seara aceea îl dorea mai mult ca oricând, la fel ca și el.

— Je t'aime, murmură ea din toată inima.

— Je t'aime aussi, Angél.

Angélique îl sărută încă o dată, îmbrățișându-l, apoi se retrase din nou de pe marginea abisului și-și recăpătă suflarea.

— Je t'aime. A fost o petrecere atât de frumoasă.

— Tu ai fost ca o șampanie.

Angélique îl sărută pe ureche, petrecându-și brațele în jurul gâtului lui. Înainte de Tokaido trebuia să se ridice pe vârfuri. Ea nu-și dădu seama de diferență, el însă, da.

— Îmi pare așa de rău că trebuie să dormim separat.

— Și mie. Dar nu mai e mult, spuse el, durerea îl săgetă din nou, dar o suportă. Așa, făcu el, privind-o lung în ochi. Somn ușor, iubita mea.

Buzele lor se atinseră din nou și-și murmurară noapte bună o dată și încă o dată. Apoi se auzi zăvorul de la ușa ei. Malcolm își luă cârjele și se târî spre apartamentul său, fericit și trist, îngrijorat și hotărât în același timp. Seara fusese un adevărat succes, Angélique fusese mulțumită, oaspeții lui se simțiseră foarte bine, iar el își ascunsese dezamăgirea cauzată de eșuarea planurilor și reușise chiar să depășească momentul acela stânjenitor cu corespondența, și nu-i permisesese lui Jamie să ia hotărâri în locul lui. Hotărârea aceea fusese corectă, își spusese el, deși Dirk ar fi procedat altfel. Nu contează, eu n-o să pot fi niciodată ca el, dar eu sunt în viață și el e mort, iar avocatul mi-a promis să caute o soluție și pentru scrisorile mamei și pentru noua întorsătură a norocului meu.

— Trebuie să fie o ieșire, tai-pan, spusese avocatul, trebuie să existe un răspuns. Am să inventez ceva înainte de a pleca la Hong Kong, ai nevoie de acea dovadă, orice s-ar întâmpla.

Ochii i se îndreptară spre ușa dintre apartamentele lor care rămânea permanent zăvorâtă pe timpul nopții cu asentimentul amândurora. N-am să mă mai gândesc la Angélique, nici la zăvor, nici

la faptul că este singură. Nici la eșecul planului meu cu căsătoria. Mi-am făcut această promisiune și am să mi-o țin. Măine am să mă gândesc la ziua de mâine!

Ca de obicei, jumătatea de carafă de vin se afla pe noptiera lui, împreună cu câteva fructe – mandarine, mango de la Nagasaki, apoi brânză englezească, ceai rece pe care îl bea întotdeauna în loc de apă, un pahar și o sticlută mică. Patul era făcut, cămașa lui de noapte întinsă pe el. Ușa se deschise deodată.

— Hello, tai-pan.

Era Chen, valetul Numărul Unu, cu zâmbetul lui care îi dezvăluia toți dinții și care îi plăcea atât de mult – Chen avusese grijă de el dintotdeauna, de când își putea aduce aminte, de când Ah Tok îi fusese amah, amândoi foarte credincioși, foarte posesivi și amândoi foarte neciopliți. Era scund și foarte puternic, cu o coadă de păr viguroasă, o față rotundă pe care se lăfăia în permanență un zâmbet ce nu se regăsea întotdeauna și în ochii lui.

— Petrecerea ta a fost demnă de împăratul Kung.

— Ayeeyah, spuse Malcolm amărât imediat, căci știa ce vrea să spună bătrânul. Fie ca vaca cea mare să se balege pe generațiile tale următoare. Vezi-ți de treburile tale și ține-ți părerile pentru tine și nu te purta de parcă ai fi născut sub semnul Maimuței – acesta era semnul zodiacal al oamenilor înțelepți.

Aparenta glumă a lui Chen, ca în cazul celor mai mulți chinezi, avea mai multe sensuri: împăratul Kung, care domnise în China cu aproximativ patru milenii în urmă, era vestit pentru trei lucruri: pentru gusturile sale epicureice, pentru petrecerile copioase pe care le organiza și pentru *cartea* sa. Pe timpurile acelea nu existau cărți, ca atare, ci numai suluri. Umpluse un sul întreg cu un tratat amănunțit, prima *carte a pernei*, devenită ulterior sursă de inspirație pentru altele similare ce se ocupau de împreunarea bărbatului și a femeii, de toate posibilitățile și riscurile posibile, de modalitățile de perfecționare a climaxului, denumirile diverselor poziții și amănunte de tot felul în legătură cu ele, descrierea dispozitivelor, licorilor și tehnicilor celor mai adecvate și sfaturi cum să-ți alegi partenerul fizic perfect. Printre alte sfaturi înțelepte: „... este limpede că un bărbat care are nenorocul să aibă un Călugăr cu Un Singur Ochi cam mic, nu trebuie să se înfrunte cu o Poartă de Jad ca de iapă! Să fie un lucru știut pentru toate timpurile că zeii au hotărât ca aceste părți, deși par asemănătoare, să nu fie niciodată la fel, ci să se deosebească foarte tare. Trebuie să avem mare grijă să nu cădem în capcana zeilor, care l-au înzestrat pe om cu mijloacele necesare, precum și cu o dorință la fel de puternică și de permanentă ca cea a acului care caută Steaua Nordului, de a gusta bucuriile Raiului fiind încă pe pământ – momentul Norilor și al Ploii este o astfel de bucurie – în același timp,

pentru propriul lor amuzament, au ridicat nenumărate obstacole în calea Yang-ului pornit în căutarea Yin-ului, unele ușor de ocolit, altele fără putință și toate foarte încurcate. Întrucât omul trebuie să guste cât mai mult bucuriile Cerului cât timp este încă pe pământ – cine știe cât de zei sunt într-adevăr zeii – tao, Cărarea spre Valea Minunată, trebuie cercetată, examinată îndeaproape, urmată și studiată cu mai multă atenție chiar decât procesul de transformare a plumbului în aur...”

Chen începu să țopăie prin cameră, înciudat, dar și încântat de cunoștințele stăpânului său. Nu-și făcea decât datoria – îi atrăgea atenția asupra puterii Yin-ului, mai ales în seara aceasta, când ea se fâțâise în fața tuturor, dansase și îl sărutase, și îi zgândărise Yang-ul stăpânului, chestiune asupra căreia împăratul era foarte categoric: „... un Yang nervos și neliniștit într-o familie, cu atât mai mult al stăpânului, va tulbura toată casa și de aceea toți cei ai casei trebuie să depună strădanii pentru a ușura ceea ce nu s-a ușurat”.

Iar casa noastră este ca un viespar, gândi el dezgustat. Ah Tok este mai nesuferită ca oricând, Ah Soh mormăie că trebuie să muncească în plus, bucătarii se plâng că nu are poftă de mâncare, servitorii se plâng că nimic nu-i mai este pe voie și asta numai pentru că această târfă barbară, mare cât o vacă, nu-și face datoria. Opinia generală a personalului era că târfa trebuia să aibă una din acele Vâlcele Hrăpărețe despre care avertizase împăratul Kung: „Sunt unele pe care zeii le-au înzestrat cu demoni, cu o forță magnetică atât de puternică încât îi fac pe bărbați să înnebunească și să uite un adevăr nemuritor, și anume că orice Yin este la fel cu altul când nevoia e mare și când în cele din urmă una din aceste Vâlcele se deschid ca să primească Yang-ul, atunci Cerul devine Iad pentru că ele nu se satură niciodată”.

— Ayeeyah, tai-pan, spuse Chen, ajutându-l să se dezbrace. Eu nu am spus decât că banchetul tău a plăcut tuturor.

— Stăpânul și domnul tău știe exact ce-ai spus, îi aruncă Malcolm, luptându-se să iasă din cămașă – unchiul său, Gordon Chen, pe care îl adora, îi citise din lucrarea împăratului Kung, dându-i această informație și încă multe altele în legătură cu Yang și Yin și pe care trebuise să le tăinuiască față de maică-sa. Ești un ticălos impertinent, spuse Malcolm în engleză, principala lui armă de apărare atât împotriva lui Chen, cât și a lui Ah Tok (nu reușea niciodată să le pună pumnul în gură în cantoneză, dar engleza îi înfură cumplit). Și știu că ai vrut să vorbești de rău despre doamne, dar e mai bine să te potolești, pentru Dumnezeu.

Fața rotundă a lui Chen se schimonosi.

— Tai-pan, spuse el în cea mai aleasă cantoneză, ajutându-l să se urce în pat, eu nu am în vedere decât interesele stăpânului meu.

— Ayeeeah! zise batjocoritor Malcolm. Vorbele rostite cu limba despicată de viperă sunt la fel de prețioase ca niște oase putrezite de pește pentru un om care moare de foame – observă pe birou un plic, așezat în picioare. Ce e asta?

Chen se repezi să aducă plicul, fericit că subiectul se schimbuse.

— Un diavol străin a venit aseară să te vadă. A vorbit cu Vargas. Diavolul străin a spus că scrisoarea e urgentă așa că Vargas l-a rugat s-o pună aici, pentru cazul că ilustrul nostru stăpân ar dori s-o vadă.

Scrisul nu-i era cunoscut.

— Care diavol străin?

— Nu știu, tai-pan. Mai dorești ceva?

Malcolm scutură din cap, căscă, puse plicul pe noptieră și îl concedie. Sticluța cu licoarea îi făcea cu ochiul.

— Nu, spuse el hotărât. Se pregăti să stingă lumina, apoi se răzgândi și deschise scrisoarea, sperând dintr-o dată să fie de la avocat sau poate chiar de la părintele Leo.

„Dragă Domnule Struan,

Vă rog să-mi permiteți să mă prezint: sunt Edward Gornt de la firma Rothwell, din Shanghai, anterior în Virginia, acum aici în Yokohama, în serviciul Domnului Norbert Greyforth la cererea lui Sir Morgan Brock.

Domnul Greyforth m-a rugat să-i fiu secundant la duelul la care l-ați provocat. Poate că aș putea să mă văd cu dumneavoastră mâine? V-ar conveni în cursul dimineții, să spunem în jurul prânzului?

Am onoarea să fiu, Sir, servitorul dumneavoastră cel mai supus, Edward Gornt.”

Semnătura era la fel de clară ca și scrisul ferm și îngrijit.

Marți, 4 decembrie

— Bună dimineața, domnule Gornt. Îmi permiteți să vi-l prezint pe domnul McFay, șeful filialei din Japonia a Firmei Struan: Vă rog să vă faceți comod, Jamie, și tu. Cafea, ceai, sherry, șampanie?

— Nu, nimic, mulțumesc, domnule Struan.

— Domnul McFay este unul din secundanții mei. Presupun că detaliile urmează să fie perfectate de secundanți, așa este?

— Da, dom'le. M-am întâlnit cu domnul Syborodin, dar nu am discutat nimic cu el, după cum a dorit domnul Greyforth.

Cei doi tineri se studiau reciproc. De la bun început avuseseră aceeași senzație stranie: o atracție foarte mare unul față de celălalt. Fiecare gândea la fel: ce ciudat că unii oameni pot să-ți placă din prima clipă, fără nici un motiv aparent, în timp ce alții îți displac, pe unii chiar simți că-i detești și cei mai mulți te lasă indiferent. Cu toate acestea, amândoi erau siguri că, oricât de puternică ar fi fost simpatia inițială reciprocă, lucrul acesta nu avea nici o importanță. Curând, astăzi, mâine, poate chiar în minutele imediat următoare, se va întâmpla ceva ce-i va aduce repede înapoi la normalitate, la starea de dușmănie istorică dintre cele două firme și care va străbate prin veacuri, anihilând ușor afinitatea inițială, ca pe o aberație întâmplătoare.

— Ei, bine, ce... ce pot face pentru dumneavoastră? zise Malcolm.

Zâmbetul lui Gornt era sincer – un bărbat de aceeași înălțime cu Malcolm, dar de o constituție mai puțin robustă, părul negru, nu castaniu, ochii căprui și nu albaștri ca ai lui Malcolm, hainele ceva mai puțin elegante.

— Domnul Greyforth dorește să confirmăm data, armele etc.

— Știți că duelul acesta este împotriva legii, domnule Gornt, și a fost interzis în mod oficial de Sir William? întrebă Jamie.

— Da, domnule McFay.

Jamie se foi stânjenit, detestând mai mult ca oricând situația creată și atmosfera curioasă din încăpere. Nu putea înțelege. Ar fi trebuit să fie o atmosferă de răceală și dușmănie, dar părea mai curând un moment de așteptare plăcută.

— Acestea fiind spuse, ce are de gând Norbert?

— Astăzi este marți. De azi într-o săptămână ar fi bine?

— Prefer miercuri, în ziua de 12, spuse imediat Malcolm.

Își făcuse un plan de dimineață. Somnul îl ocolise și el se luptase din răputeri cu diavolul din sticlă. Câștigase lupta, dar trebui să suporte consecințele și doza de dimineață fusese o extraordinară ușurare. *Prancing Cloud* urma să sosească duminică și să plece din nou

miercuri seara. Va aranja în taină cu căpitanul navei să ridice ancora exact în momentul când va ajunge el la bord, imediat după duel. Până atunci, fie că va reuși s-o strecoare cumva și pe Angélique la bord, fie că îl va ruga pe Jamie s-o escorteze pe nava următoare, ceea ce va fi decis în ultima clipă, cel mai târziu însă până marți seara. Cel mai bine ar fi fost să-i ia și pe Jamie și Angélique cu el, contracarând astfel parțial furia mamei lui împotriva lui Jamie – căci i-ar fi respectat cel puțin una din dorințe și, cine știe, s-o determine să-și retragă ordinul irevocabil împotriva lui Jamie – îi datora acest lucru prietenului său și trebuia să încerce în orice chip. Iar dacă Angélique va fi la bord, poate că va găsi o modalitate de a-l convinge pe căpitanul Strongbow să uite de ordinele mamei lui. Este o manevră cam riscantă, dar o inimă slabă nu va cuceri niciodată o femeie frumoasă și asta este tot ce pot face, joss.

— Aș prefera miercuri.

— Presupun că va fi foarte bine, dom'le. Iar în ce privește locul, v-aș sugera zona din Țara Nimănui, dintre sat și Mahalaua Bețivilor și nu pista de curse, căci pe acolo mai apar uneori călăreți matinali.

Malcolm râse, fără să-și dea seama de ce.

— Este o alegere foarte bună, spuse el, înainte ca Jamie să apuce să răspundă.

Este mult mai bine pentru mine, își zise în sinea lui, va fi mai ușor să mă strecor la bordul cliperului de la debarcaderul din Mahalaua Bețivilor decât de la debarcaderul nostru.

— Se pare că știți o mulțime de lucruri despre Yokohama, deși nu sunteți aici decât de o zi.

— A fost propunerea domnului Greyforth, dar am verificat și eu în dimineața aceasta devreme. Țara Nimănui este mai bună, este un loc mai ferit.

— De acord. Pentru mine va fi dificil să fac cei zece pași. Propun ca noi să ne ocupăm pozițiile și la ordinul cuiva, al dumneavoastră, dacă doriți, să ochim și să tragem.

— Îl voi consulta în această privință pe domnul Greyforth.

— Ce mai este?

Gornt ezită, apoi îi aruncă o privire lui Jamie.

— Putem discuta celelalte detalii mai târziu – adică cum vor sosi cei doi participanți, pe ce rută, ce medic putem angaja etc. În sfârșit, cred...

— Păreți foarte bine informat asupra duelurilor, domnule Gornt, spuse Jamie încet. Ați fost implicat în vreunul?

— În mai multe, domnule McFay. O dată ca principal, de două ori ca secundant, pe când eram la Universitatea Richmond – și din nou același zâmbet cald, sincer și amabil.

— Noi luăm foarte în serios chestiunile de onoare, la noi, în sud,

dom'le.

Caracterul aproape ireal al discuției și jocul acesta de-a șoarecele și pisica, ca să nu mai punem la socoteală încăpățânarea lui Malcolm, îl făcură pe Jamie să-și iasă din sărite, mai ales pentru că era convins că Greyforth pusese totul la cale împotriva tai-panului.

— Atunci ar trebui să știți că Norbert este cel care a greșit, spuse el răstit. Norbert și-a ieșit din fire și a făcut totul ca să-l provoace pe tai-pan, a făcut-o de mai multe ori și nu există nici un fel de dubiu că el este cel care ar trebui să-și ceară scuze și în acest caz am putea să terminăm cu nerozia asta.

— Jamie! spuse Malcolm sever și i-ar fi spus să iasă afară dacă nu și-ar fi amintit de incidentul din ziua precedentă de pe șalupă, datoria față de el pentru ceea ce fusese gata să facă era uriașă și nu se putea plăti, așa că i se adresă ca unui adevărat prieten ce era. Nu este problema ta și știu perfect ce simți – privi din nou spre Gornt. Știți, are dreptate, Norbert este o persoană foarte dificilă – dar Gornt nu răspunse, iar Malcolm ridică din umeri și zâmbi. Așadar, ați fost o dată principal și de două ori secundant. Evident că ați câștigat. Celălalt?

— Nu l-am omorât, dom'le, nici n-am încercat să-l omor. L-am rănit doar.

Cei doi bărbați se priviră în ochi, cântărindu-se reciproc.

— Atunci totul este aranjat, spuse Jamie nervos.

— Da, cu excepția armelor. Domnul Greyforth alege spada.

Malcolm rămase cu gura căscată și Jamie păli.

— Ne-am înțeles asupra pistoalelor. Ne-am înțeles.

— Îmi pare rău, nu s-a stabilit nici o înțelegere. Domnul Greyforth, ca parte provocată, are dreptul să aleagă arma.

— Dar ne-am înțe...

— Jamie, lasă-mă pe mine să mă ocup de treaba asta, spuse Malcolm, uimit de propria detașare cu care trata subiectul, căci se așteptase la fel de fel de trucuri din partea lui Norbert.

— Am presupus tot timpul că suntem gentlemen și vom folosi pistoalele.

— Îmi pare rău, dar instrucțiunile mele nu sună așa. În calitate de gentleman, așa cum se consideră, prietenul meu găsește de cuviință să-și apere onoarea cu spada, ceea ce este un obicei cât se poate de curent.

— Este clar că lucrul acesta nu este posibil.

— Domnul Greyforth a mai zis – trebuie să vă mărturisesc că eu nu am fost de acord și i-am spus-o – așadar a mai spus că dacă doriți, acceptă să se dueleze cu cuțitele, spadele sau cu fiarele de luptă.

Jamie vru să se ridice în picioare, dar Malcolm îl opri.

— În starea mea actuală, lucrul acesta este imposibil, spuse

Malcolm, apoi se reculese și rosti ferm: Dacă acesta este un tertip din partea lui Norbert ca să-și scape cinstea obrazului, ca să mă umilească și să scape de duel, atunci îl scuipe în ochi și voi continua să fac același lucru ori de câte ori îl voi întâlni.

Jamie roși în fața acestui act de bravură, îl admiră și-l detestă în aceeași clipă, apoi își dădu seama brusc că aceasta ar putea fi o manieră perfectă de a-și salva cinstea obrazului pentru amândoi.

— Tai-pan, nu crezi că...

— Nu, domnule Gornt, este clar că nu pot să mânuiesc o spadă în momentul de față. Te rog să-i spui lui Norbert să accepte pistoalele.

— Evident că am să-l întreb, dom'le. Evident, prima îndatorire a unui secundant este să încerce să ajungă la o reconciliere și am impresia că este suficient loc pentru dumneavoastră amândoi, gentlemen, în Asia. Voi întreba.

— Domnule Gornt, voi fi aici, spuse Jamie. Vreau să fac tot ce se poate pentru a opri această nebunie, e suficient să spuneți un singur cuvânt.

Gornt dădu din cap afirmativ și vru să se ridice, când Malcolm îl opri:

— Aș putea să schimb o vorbă cu dumneavoastră în particular, domnule Gornt? Sper că nu te superi, Jamie?

— Cătuși de puțin. Jamie îi strânse mâna lui Gornt, apoi îi spuse lui Malcolm: La amiază o să fie o reuniune a tuturor negustorilor la club, ca să discutăm bomba adusă de Sir William.

— Am să fiu acolo, Jamie, deși nu vor fi prea multe discuții, mai curând țipete, urlete și multă furie.

— De acord. Pe curând, tai-pan, spuse Jamie și plecă.

În biroul elegant, cei doi bărbați se examinară încă o dată.

— Cunoașteți stupizenia parlamentului?

— Da, domnule. Toate guvernele sunt stupide.

— Vreți să beți un pahar de șampanie cu mine?

— Sărbătoriți ceva?

— Da. Nu știu de ce, dar îmi face plăcere că v-am cunoscut.

— A, așadar ați simțit și dumneavoastră același lucru? Nu e prea firesc.

Malcolm dădu din cap și sună clopoțelul. Chen apăru imediat, desfăcu o sticlă de șampanie, turnă în pahare și dispăru imediat, mutându-și ochii mici de la un bărbat la altul.

— Sănătate!

— Sănătate! răspunse Gornt, savurând șampania răcoroasă.

— Am avut senzația că doriți să vorbiți numai cu mine între patru ochi.

Gornt începu să râdă:

— Exact! E primejdios când un adversar îți citește cu atâta

ușurință gândurile, nu-i așa?

— Foarte primejdios. Dar nu e neapărat nevoie să fim adversari. Rothwell e un client bun de-al nostru și ura și vendeta dintre firmele Struan și Brock n-ar trebui să vă implice, indiferent ce spun Tyrer sau Morgan.

Gornt își fixă privirile în paharul de cristal, pe bulele de gaz, întrebându-se dacă nu cumva a greșit când a socotit că acum e momentul potrivit, sau poate că ar mai trebui să aștepte. Îl cântări din ochi pe Struan. Se hotărî să riște.

— Aveți faima unui om căruia îi plac secretele, în care se poate avea deplină încredere.

— Dar dumneavoastră?

— Când e vorba de onoare, da! Faima dumneavoastră... Vă plac legendele, poveștile?

Malcolm încercă să-și vină în fire: nefirescul acestei întâlniri, omul acesta îl derutau.

— Unele îmi plac mai mult, altele mai puțin.

— Motivul cu care am venit aici e o minciună, un pretext doar, și zâmbetul lui Gornt păru să lumineze încăperea. Dumnezeu mare, nu mi vine să cred că mă aflu aici, cu viitorul tai-pan al Nobilei Case. Am așteptat și am pus la cale întâlnirea asta de atât de multă vreme și iată că s-a împlinit și dorința asta. Înainte de a veni acum aici, nu aveam de gând să vă spun nimic deocamdată, în afară de mesajul domnului Greyforth. Și acum iată! – ridică paharul. Pentru răzbunare!

Malcolm rămase pe gânduri, netemător, curios, bău și mai turnă un rând.

— Urarea asta e binevenită în Asia întotdeauna!

— E binevenită oriunde. Dar mai întâi și mai întâi: vreau cuvântul dumneavoastră de onoare, cuvântul de onoare al tai-panului Nobilei Case, în fața lui Dumnezeu, că ceea ce vă voi spune va rămâne un secret între noi, până când am să vă eliberez de jurământ.

Malcolm ezită, apoi spuse:

— Din moment ce este o povestire...

Și jură.

— Mulțumesc. Și acum povestea. Suntem în siguranță aici? Nu trage nimeni cu urechea?

— În Asia, întotdeauna! Trebuie să fim în permanentă conștienți de faptul că pereții și ușile au urechi, dar pot să rezolv treaba asta. Chen! strigă el. Ușa se deschise imediat și Malcolm îi spuse în cantoneză: Stai departe de ușă și ai grijă să nu se apropie nimeni de ea, nici chiar Ah Tok!

— Da, tai-pan!

Ușa se închise.

— Acuma suntem în siguranță, domnule Gornt. Îl cunosc pe Chen

de o viață întreagă și nu știe engleză. Vorbiți dialectul din Shanghai?

— Puțin, la fel și dialectul Nin poh.

— Deci ce spuneți?

— Este pentru prima oară că istorisesc această poveste, spuse Gornt și Malcolm îl crezu. A fost odată ca niciodată, începu Gornt, de astă dată cu chipul sumbru, o familie care a plecat din Montgomery – Alabama în Anglia, părăsindu-și patria unde locuiau de câteva generații – tatăl, mama și doi copii, un băiat și o fată. Fata avea cincisprezece ani, se numea Alexandra și tatăl ei era cel mai tânăr dintr-o familie cu cinci copii, cel mai în vârstă fiind Wilf Tillman.

— Unul din întemeietorii companiei Cooper-Tillman? întrebă Struan stârnit.

— Chiar el. Tatăl Alexandrei era un mic angrosist de ceai și bumbac care investise alături de fratele său, Wilf, la Cooper-Tillman și se dusesse la Londra ca să lucreze cu firma Rothwell pe un contract de trei ani, în calitate de consilier pentru problemele bumbacului – căci Cooper-Tillman era principalul lor furnizor. Dar au rămas în Anglia mai puțin de un an. Din păcate, ambii părinți s-au îmbolnăvit foarte grav – de fapt, nici nu e de mirare, cu toată ceața și clima aceea. Era și eu să mor când am stat acolo – căci am petrecut la Londra doi ani, ca ucenic în cadrul firmei Brock și încă un an la Rothwell. Oricum, familia Tillman hotărî să se întoarcă acasă. În timp ce traversau Atlanticul, pe la mijlocul drumului, Alexandra descoperi că este însărcinată.

— Ayeyeah, murmură Malcolm.

— Da. Șocul acesta, adăugat la boala de care suferea deja adoratul ei tată, îl doborî de tot. Avea treizeci și șapte de ani. Îl îngropară în mare. Căpitanul scrisese pe certificatul de deces: „comoție cerebrală”, dar atât ea, cât și mama ei cunoșteau adevărata cauză: veștile proaste. Alexandra avea șaisprezece ani și era frumoasă ca o cadă. Era în anul ‘35, acum douăzeci și șapte de ani. Alexandra a născut un copil, pe mine. Pentru o fată necăsătorită, să facă un copil, să fie o femeie căzută... ei bine, domnule Struan, nu cred că este nevoie să vă mai explic ce stigmat a fost silită să poarte și ce dezastru a fost acela pentru familie, mai ales în Alabama – ținutul Bibliei. Mai înainte vorbeam despre onoare – este absolut adevărat ce spuneam atunci – noi, sudiștii, luăm foarte în serios problemele de onoare și dezonoare. Îmi permiteți? – Gornt făcu un gest către sticla de șampanie.

— Vă rog.

Malcolm nu fu în stare să spună nimic altceva. Gornt relata totul cu o voce egală, plăcută, nepătimașă, ca a unui povestitor oarecare ce spune o întâmplare interesantă. Cel puțin deocamdată, se gândi Malcolm mâhnit. Gornt turnă în paharul lui Struan, apoi în al său.

— Mama mea și bunica au fost niște proscrise și pentru societate și pentru familia Tillman, chiar și fratele ei și-a întors fața de la ele.

Pe când aveam trei ani, mama a cunoscut un bărbat din Virginia, originar din Anglia, pe nume Robert Gornt, un gentleman, exportator de tutun și bumbac și mare jucător de cărți. Acesta se îndrăgosti de mama și mama de el. Au plecat din Montgomery și s-au căsătorit la Richmond. Au încropit și o istorioară, cum că mama era văduvă, că fusese căsătorită la vârsta de șaisprezece ani cu un ofițer de cavalerie yankeu ce fusese ucis în timpul războaielor cu indienii siouși. Pe atunci avea nouăsprezece ani. Timp de câțiva ani, treburile au mers relativ bine. Până în '42 – anul când Dirk Struan a întemeiat practic singur Hong Kong-ul, cu un an înainte să vă nașteți dumneavoastră. Anul '42 a fost un an rău, cu febra Văii Fericite, malaria, cu războiul opiului în China și cu marele taifun care a distrus orașul de acolo, și deosebit de rău pentru Nobila Casă, pentru că același taifun l-a omorât pe marele Dirk Struan – sorbi din șampanie. Dirk Struan era răspunzător pentru moartea lui Wilf Tillman și pentru ruina familiei Tillman.

— Nu știu nimic despre asta. Sunteți sigur?

Gornt zâmbi cu zâmbetul lui deschis, care nu ascundea nici un fel de animozitate.

— Da, sunt sigur. Wilf Tillman era bolnav de febra Văii Fericite. Dirk Struan avea scoarță de cinchona care ar fi putut să-l vindece, dar n-a vrut nici să-i dea, nici să-i vândă, căci voia să-l știe mort, ca și Jeff Cooper – vocea lui Gornt căpătă o nuanță mai acută. Yankeul din Boston îi voia moartea.

— De ce? Și de ce să fi vrut tai-panul moartea lui Tillman?

— Îl ura, avea vederi diferite de ale lui Wilf. Printre altele și pentru faptul că Wilf avea sclavi, lucru care nu era ilegal pe vremea aceea, după cum nu este nici acum ilegal în Alabama. Și ca să-l ajute pe Cooper să preia firma. După moartea lui Wilf, Jeff Cooper a cumpărat pachetul lui cu acțiuni pe o nimica toată și a retezat veniturile familiei mele de pe urma firmei. Și numai din cauza lui Dirk.

— E adevărat că avem o colaborare cu firma Cooper-Tillman în ceea ce privește coaja de cinchona, domnule Gornt, și suntem prieteni vechi. Cât despre restul, nu știu nimic, și nici nu cred, am să cercetez povestea aceasta când mă întorc la Hong Kong.

Gornt dădu din umeri.

— Câțiva ani mai târziu, Cooper a recunoscut că nu-i plăcuse niciodată de Wilf Tillman: Ascultă, tinere, mi-a spus el, Wilf a meritat tot ce a pățit, era neguțător de sclavi și nu era bun de nimic, n-a muncit nici măcar o zi în toată viața lui, gentlemanul dumitale sudist era un ticălos. Dirk a avut dreptate să dea puțină scoarță de cinchona

pe care o avea altora care considera el că merită. Munca, înțelegi, munca mea este cea care a ridicat această companie și care v-a plătit vouă, ție, mamei tale și tatălui tău vitreg, atâția bani în toți anii aceștia...” – chipul lui Gornt se schimonosi o clipă, apoi redeveni calm, în aparență. A mai spus și alte câteva lucruri, dom’le, care... nu au importanță acum. Dar faptul că ne-a diminuat fondurile, că ne-a luat din banii care ne aparțineau de drept a fost foarte important. Atunci s-a produs și ruptura dintre mama și tatăl meu vitreg. Numai cu mulți ani mai târziu am aflat că se căsătorise cu ea pentru banii pe care îi avea, căci afacerile lui cu tutun și bumbac erau niște expediente, nu era decât un cartofoar împătimit și ghinionist, iar ea trebuise tot timpul să-i achite datoriile. Pe patul de moarte, mama mi-a povestit toate acestea. Dar tatăl meu vitreg nu fusese rău cu mine, pur și simplu mă ignora, am fost ignorat toată viața. Acum este timpul să mă răzbun.

— Nu văd ce vină poți să-mi faci mie din asta.

— Nu vă fac nici un fel de vină.

Malcolm privea fix la el.

— Am crezut că ideea duelului cu spade sau fiare de luptă vă aparține.

— N-a fost ideea mea, v-am mai spus. I-am explicat domnului Greyforth că nu se poate, dar el s-a mulțumit să râdă și mi-a spus să insist.

După o scurtă pauză, Malcolm spuse:

— Se pare că nu-ți place prea mult.

— Nici nu-mi place, nici nu-mi displace. Sunt aici ca să învăț tot ce pot de la el timp de o lună și să preiau conducerea peste un an, când el se va retrage. Acesta este planul, dacă mă hotărâsc să rămân la Brock.

— S-ar putea să trebuiască să preiei problemele mai curând decât îți închipui, spuse Malcolm pe un ton tăios. De exemplu, de joia viitoare, așa sper.

— Sunteți decis să vă bateți în duel?

— Da.

— Aș putea să vă întreb care este motivul adevărat?

— M-a provocat în mod intenționat, desigur, la instigația lui Brock. Va fi mai bine pentru firma Struan dacă este eliminat.

— Veți încerca să mă eliminați și pe mine dacă voi porni împotriva firmei Struan?

— Mă voi împotrivi, voi concura cu dumneavoastră, vă voi opri dacă voi putea – dar n-aș vrea să mă lupt cu dumneavoastră – Malcolm zâmbi blând. Este o discuție stupidă, domnule Gornt. Este stupid să fim atât de deschiși și de sinceri, dar, asta e! Vorbeați de „răzbunare”. Sunteți decis să vă răzbunați pe noi pentru ceea ce se

presupune că bunicul meu i-ar fi făcut lui Wilf Tillman?

— Da, spuse Gornt, zâmbind. La timpul potrivit.

— Dar cum rămâne cu Jeff Cooper?

Zâmbetul dispăru.

— Și pe el. La timpul potrivit! – apoi, pentru o clipă, vocea lui Gornt se umplu de venin. Dar nu aceasta este răzbunarea pe care o caut. Vreau să-l distrug pe Morgan Brock și pentru asta am nevoie de ajutor... – Gornt izbucni în râs. Pe Dumnezeuul meu, domnule Struan, dacă ați putea vedea cum arătați!

— Morgan? reuși în cele din urmă Malcolm să rostească.

— Da, ochii lui Gornt luciră. Dar n-o pot face singur, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Ce ironie a soartei, nu-i așa?

Malcolm se ridică în picioare clătînându-se, se scutură ca un câine, apoi se întinse și se așeză la loc, pe un scaun, cu inima bătându-i nebunește în piept, își mai turnă un pahar, vărsă puțin pe masă, dădu paharul pe gât dintr-o sorbitură și, în tot acest timp, Gornt îl privea și aștepta, încântat de efectul vorbelor lui. Malcolm avu nevoie de ceva timp ca să reușească să răspundă.

— Morgan? Dar, pentru Dumnezeu, de ce?

— Pentru că a sedus-o pe mama mea când aceasta avea cincisprezece ani, i-a distrus viața și a abandonat-o. Biblia spune că să-ți ucizi tatăl, paricidul, este cel mai greu păcat, iar mama m-a pus să jur că nu o voi face, atunci când mi-a povestit adevărul despre tatăl meu. Mama era pe patul de moarte. Așa că n-am să-lucid, am să-l ruinez numai! – cuvintele fură rostite pe un ton indiferent, fără nici un fel de inflexiune. Pentru aceasta am nevoie de ajutorul firmei Struan.

Malcolm trase adânc aer în piept și dădu din nou din cap. Nimic din toate astea nu păreau să aibă vreun sens pentru el, deși acum credea totul, chiar și cele spuse despre comportarea lui Dirk Struan. Ayeeah, am atâtea încă de aflat, își zise el și continuă să asculte atent ceea ce spunea Gornt. Pe atunci Morgan avea douăzeci de ani, era ucenic la Rothwell și locuia în Casa de Conturi, așa că îi fusese ușor să se strecoare în dormitorul ei.

— Ce putea face o tânără de cincisprezece ani, genul clasic de frumoasă a sudului, păzită și crescută ca o floare rară? Când a aflat Rothwell, l-a dat afară, bineînțeles, dar bătrânul Tyrer Brock a râs și cumpărat în secret, pe tăcute, un pachet mare de acțiuni ale firmei, așa că...

Malcolm avu un șoc.

— Brock controlează firma Rothwell?

— A controlat-o, un timp, numai atât cât a fost necesar ca să-l concedieze pe Rothwell și pe toți directorii lui și să numească alții noi. Când a aflat Jeff Cooper, a avut destulă putere ca să-l silească pe bătrânul Brock să facă un târg: juma-juma. În schimb, Jeff va conduce

compania și va păstra totul în secret, mai ales față de firma Struan. Târgul mai este în vigoare și acum.

— Dimitri știe despre asta?

— Nu. Și nici domnul Greyforth. Am descoperit toate amănuntele cât am stat la Londra.

Mintea lui Malcolm lucra febril. Firma Struan făcuse de multe ori afaceri cu Rothwell de-a lungul anilor, dar nimeni nu se plânsese niciodată de nimic. Apoi îi veni brusc în minte un amănunt pe care îl menționase Gornt.

— Dar Morgan știe că dumneavoastră știți despre el...?

— I-am scris la Londra după moartea mamei. Mi-a răspuns că îi comunicasem lucruri absolut noi pentru el și a negat totul, dar mi-a spus să vin să-l vizitez dacă voi ajunge vreodată la Londra. Așa am și făcut. Dar din nou a negat. Nu avea nici o legătură cu treaba asta, fusese învinuit din greșeală, din cauza altui practicant, el nu avea nici în clin, nici în mână cu această poveste. Eram foarte nevoiaș pe vremea aceea, așa că mi-a găsit la început un fel de slujbă, apoi m-a ajutat să intru la firma Rothwell – Gornt oftă. Mama mi-a spus că, atunci când Morgan fusese luat din scurt de Rothwell, spusese că „o va lua de nevastă pe târfă dacă are o zestre de zece mii de dolari anual!” – Gornt fu scuturat de un fior, deși chipul nu i se schimbă și vocea îi rămase la fel de fermă. Aș putea să-i iert orice lui Morgan, poate, dar asta nu. Cuvântul „târfă”, niciodată. Este menționat în scrisoarea de la Rothwell. Rothwell a murit, dar scrisoarea există. Vă mulțumesc că m-ați ascultat.

Se ridică în picioare, se întinse și se îndreptă spre ușă.

— Stați, spuse Malcolm, incitat, nu vă puteți opri aici.

— Nici nu am intenția, domnule Struan, dar genul acesta de conversație sau, mai corect spus, de confesiune, deși bun pentru suflet, este epuizant. Și apoi, nu pot rămâne prea mult timp aici, pentru ca Greyforth să nu devină bănuitor. Am să aranjez să fie pistoale și să se tragă de la douăzeci de pași, apoi mă întorc.

— Așteptați o clipă, pentru Dumnezeu. De ce fel de ajutor aveți nevoie? Și de ce v-aș ajuta, la urma urmei? Ce doriți de la mine?

— De fapt, nu prea mult, puteți să-l uciideți pe Norbert Greyforth, dar asta nu este esențial. Este mai important ceea ce pot să fac eu pentru dumneavoastră, spuse Gornt râzând, apoi redeveni serios. Înainte de sfârșitul lui ianuarie, Casa Brock va zdrobi Casa Struan, dar asta știți deja, sau ar trebui să știți. Pot să-l opresc, pentru un anume preț. Martor îmi e Dumnezeu că vă pot oferi informații care pot să vă facă să-i bateți cu propriile lor arme, să distrugeți familia Brock pentru totdeauna.

Malcolm simți că îi plesnește inima. Dacă reușește să scoată Casa Struan din nenorocirea asta, mama lui îi va permite orice va dori. O

cunoștea foarte bine. Îmi va da tot ce vreau, absolut orice, ți-pă el în sinea lui, dacă o să-i spun că vreau să trecă la catolicism, o s-o facă și pe asta! Indiferent care ar fi prețul, știa că va plăti și că va plăti frumos.

— Care este acest preț, în afară de răzbunare?

— Când mă întorc.

Malcolm așteptase toată ziua, dar străinul nu se mai întorsese. Nu se simțea îngrijorat. În seara aceea cinase singur. Angélique îi spusese că e obosită, fuseseră prea multe petreceri la rând care ținuseră până târziu și o să-i facă bine să se culce mai devreme în seara aceea.

— Așa, dragul meu Malcolm, o să iau o mică gustare la mine în cameră, mă pieptăn și mă retrag în lumea visurilor. În seara aceasta te iubesc și te părăsesc..., ești abandonat.

Nu se supăraseră. Mintea îi fierbea de atâtea speranțe noi încât se temea chiar să nu fie tentat să i le împărtășească și ei, dacă ar fi rămas cu el la cină. Când trecu pe la el Jamie, la începutul serii, abia se abținu să nu-i destăinuie noutățile minunate.

— A găsit avocatul vreo soluție? Întrebă Jamie.

— Nu, Dumnezeuule mare, încă nu. De ce?

— Pari așa de..., ca și când ți s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Nu te-am mai văzut așa de săptămâni de zile. Dar ai primit totuși niște vești bune, nu-i așa?

Malcolm mormăi ceva.

— Poate că am trecut un hop și acuma o să-mi meargă mai bine.

— Sper și eu. Și accidentul acesta după toate celelalte... Nici nu știu cum de mai rezisti. Cu toate cele ce s-au petrecut în ultimele săptămâni trebuie să mărturisesc că eu sunt la capătul puterilor, iar acum, individul ăsta, Gornt, mai pune și el paie pe foc. E ceva la el care mă sperie.

— Cum așa?

— Nu știu, e un fel de presimțire. Poate că nu este chiar așa de inofensiv cum pare. Jamie avu o mică ezitare. Ai timp să stăm puțin de vorbă?

— Bineînțeles, stai jos. Brandy? Servește-te singur.

— Mulțumesc.

Jamie își turnă o porție mică, apoi trase celălalt scaun cu spătarul înalt în fața căminului, vizavi de Struan. Perdelele erau trase pentru noapte, încăperea era intimă. Se simțea un miros plăcut de fum de lemn și din depărtare răzbătea sunetul clopotelor de pe navele din golf care avea în el ceva liniștitor și reconfortant.

— Este vorba de câteva lucruri: într-un fel sau altul vreau să ajung la Hong Kong înainte de Crăciun, numai pentru câteva zile.

— S-o vezi pe mama?

Jamie dădu afirmativ din cap și sorbi din brandy.

— Aș vrea să pornesc cu *Prancing Cloud*. O să ancoreze... De ce zâmbești?

— Mi-ai luat-o înainte cu o clipă. Și eu plănuiam să pornesc cu ea. Jamie clipi, apoi zâmbi serafic.

— Te-ai răzgândit și te pregătești să faci ce-ți cere mama ta?

— Nu chiar întocmai. Malcolm îi împărtăși planul său în legătură cu *Prancing Cloud* și văzu că euforia lui Jamie se evaporă instantaneu.

— Nu te teme, sunt un trăgător mult mai bun decât Norbert și presupunând că va fi de acord să tragem cu pistoalele de la distanța de douăzeci de pași. Este deja un om mort. M-am decis să-l ucid. Uită-l pe Norbert. Acuma, despre Angélique: dacă nu reușim cumva s-o strecurăm la bord, spun „dacă nu reușim”, adică noi doi, pentru că te-am inclus tot timpul în plan, atunci o aduci cu nava următoare, așa că oricum vei fi la Hong Kong înainte de Crăciun.

— Doamna Struan va fi foarte supărată dacă o va găsi pe Angélique cu noi.

— Lasă-mi mie grija asta.

— Așa am să și fac. Ceea ce mă duce la chestiunea esențială pentru mine: când am să plec de la Struan mă gândesc să-mi înființez o firmă proprie și, de fapt, despre asta voiam să stăm de vorbă. Dacă ai vreo obiecție.

— Dimpotrivă, voi face tot ce-mi stă în putință, Casa Struan, vreau să spun, ca să te ajut. Dar mai sunt ani buni până atunci.

— Am senzația că doamna Struan a hotărât că eu trebuie să plec.

— Mă voi opune din răspuțeri, spuse Malcolm stârnit. Trebuie să fii promovat, avansat, compania nu dorește să se lipsească de serviciile tale, asta trebuie să înțeleagă și ea. Este o idee de-a dreptul periculoasă.

— Da, dar dacă totuși o să trebuiască..., ai răbdare cu mine, tai-pan, dacă e necesar, o să ai ceva împotrivă?

— Să-ți faci firma ta? Nu. Dar nu pot să sufăr gândul ca firma Struan să te piardă, jur pe Dumnezeu. Așa ceva n-o să se întâmple și chiar dacă o se ceri să ne părăsești am să găsim o cale pentru a te convinge să rămâi. O să te conving.

— Mulțumesc, mulțumesc foarte mult.

Jamie bău o înghițitură mai zdravănă și se simți ceva mai bine. Nu datorită căldurii pe care i-o dădea băutura, ci datorită modului în care îi vorbise Malcolm. În ultimele săptămâni se simțise foarte rău. Când primise scrisoarea de la doamna Struan, cu o zi înainte, fusese nevoit să se confrunte cu o realitate dură: oricât de credincios ești față de o companie, oricât de multe servicii aduci companiei, compania te va scuipa oricând, fără nici un fel de ezitare, dacă așa crede ea de

cuviință. Și, de fapt, ce este „compania”? Un grup de oameni, de bărbați și de femei. Oameni. Doamna Struan, de exemplu. „Compania” înseamnă niște oameni și aceștia se vor ascunde întotdeauna în spatele fațadei, susținând că acum „compania trebuie să supraviețuiască”, sau „este pentru binele companiei” ș.a.m.d., concediind, sau promovând oamenii în funcție de motivele lor personale, de dușmănie sau ură. Și să nu uităm că, în zilele noastre, cele mai multe companii sunt companii de familie. În cele din urmă, familia este cea care are câștig de cauză. Sângele este mai puternic decât competența. Membrii unei familii se ceartă între ei, dar, în final, de regulă se unesc în fața unui dușman care nu face parte din familie, așa că Alfred MacStruan a fost desemnat să preia conducerea operațiunilor din Japonia. Nu pot face nimic, nu-mi rămâne nimic de făcut în această privință. Poate că afacerile de familie sunt mai umane, mai bune decât instituțiile impersonale, birocratice, dar chiar și așa, ba poate chiar mai mult în acest caz, ești supus rețelei de influențe ale „bătrânului” cap de familie. Nu ai decât de pierdut, în ambele cazuri...

Cu o noapte înainte se îmbătase crunt, ceea ce nu-i stătea deloc în obicei și nu găsisese nici un fel de alinare nici la Nemi, în căsuța lui din Yoshiwara. De fiecare dată când se gândea la „adevărul” companiei, mai adăugând și amintirea acelei nelegiuiri pasibile de spânzurătoare pe care fusese cât pe-acum să o comită, de incorectitudinea doamnei Tess Struan față de el, de încăpățănarea lui Malcolm și de propria prostie – căci știa că dacă Malcolm nu l-ar fi oprit ar fi rupt sfoara, ar fi mototolit scrisorile și le-ar fi aruncat în apă – capul începu să i se învârtască și numai o altă doză de rom îl făcu să i se oprească, până când începea din nou să se învârtască. Nemi nu-l putuse ajuta în nici un fel:

— Jami, ce avut la tine? Jami, Jamie!

— Machiavelli a spus-o cel mai bine, spusese el, articulând cu greutate cuvintele, a spus să nu te încrezi în prinții de sânge, căci te vor înșela. Prinți de sânge, tai-pani, mame de tai-pani, fii ai lui Dirk Struan și fii ai acestora...

Și apoi începuse să plângă. Ai, își spusese el simțind că i se face greață, așa ceva nu mi s-a mai întâmplat de ani de zile, ultima dată a fost când abia sosisem în Hong Kong, acum douăzeci de ani și am auzit că mama murise în timp ce eu eram pe mare. Probabil că știa că va muri când am plecat. „Du-te, băiatul meu drag, câștigă-ți norocul și să-mi scrii în fiecare săptămână...” Dacă n-ar fi fost ea, am fi murit cu toții – numai forța ei suflătească ne-a ținut în viață până a sosit Struan și joss-ul nostru s-a schimbat.

Am plâns de mi-a secat inima. Ca și aseară, deși erau altfel de lacrimi. Plânsesem pentru nevinovăția mea pierdută. Nici nu-mi vine să cred că am putut fi atât de naiv, încât să cred în „companie”. Oare

Dirk m-ar fi părăsit la ananghie? Niciodată. Tai-panul n-ar fi făcut-o, n-ar fi putut face așa ceva, dar el nu mai este decât o legendă. Trebuie să-mi fac curaj și să mă înfig pe picioarele mele – am treizeci și nouă de ani, în Asia asta înseamnă bătrân, deși eu nu mă simt bătrân, ci numai ca o navă fără cârmaci. Și Malcolm la fel... Oare? Privi spre el, remarcând diferența. Malcolm s-a schimbat, seamănă mai mult cu cel care era mai înainte, își zise el. Este mai adult, oare se poate așa ceva? Nu știi, dar, orice ar fi, *joss-ul* lui este hotărât, ca și al meu.

— Mă bucur că n-am umblat la scrisori..., nici nu pot să-ți spun ce rău îmi pare că doamna Struan îți pune bețe în roate.

— Dar mie!

Malcolm îi destăinuie lui Jamie ce-i spusese Sir William: că primise o scrisoare de la ea. Apoi despre *opiu* și despre plantațiile lor din Bengal. Știrea explodase ca o bombă în colonie. Reuniunea de la prânz care avusese loc la club fusese mult mai violentă decât se așteptaseră, se strigaseră fel de fel de amenințări, că Sir William ar trebui sugrumat, sau cel puțin dat în judecată dacă încearcă să impună aici prostia Parlamentului. Malcolm vedea cât de nefericit este Jamie și fu tentat încă o dată să-i împărtășească acea speranță liniștitoare care se numea Gornt.

— Sunt mult mai încrezător în viitor, Jamie. Nu fi îngrijorat. Te pregătești să te duci la Yoshiwara?

— Nu chiar imediat, deși trebuie s-o văd pe Nemi, Jamie zâmbi abătut. Am făcut-o lată aseară, trebuie să-i cumpăr un cadou. Nu e neapărat obligatoriu, dar e o fată bună și tare veselă. Dar mai întâi trebuie să trec pe la Nakama. Phillip m-a rugat să stau de vorbă cu el o jumătate de oră. Se pare că l-a întrebat pe Phillip despre afaceri și bănci, capital, dobânzi și altele de felul acesta – Phillip m-a rugat pe mine să-i explic elementele de bază.

— E ciudat.

— Da. Ticălosul are o minte foarte iscoditoare. Păcat că nu este mai binevoitor cu noi.

— Nu-i vinde degeaba cunoștințele, stoarce-l în schimb și tu pe el, află ceva ce ne interesează pe noi. Măine cred că am să stau și eu de vorbă cu Phillip. Spune-i să treacă pe la mine, bine? vocea lui Malcolm deveni mai dură. Trebuia să ne comunice toate informațiile, doar așa ne-a fost înțelegerea, nu?

— Da, așa este, Jamie își termină băutura. Mulțumesc. Și mulțumesc și pentru discuție. Sper din toată inima ca măcar tu, Malcolm, să ieși la liman așa cum îți dorești.

— Da, știi, Jamie. O să ieși și tu la liman. Noapte bună!

În liniștea camerei sale, Malcolm își întinse mulțumit picioarele spre foc, nerăbdător să treacă o dată și ziua următoare, și să afle și veștile pe care urma să le primească de la Gornt. Oare care să fie

prețul? mormăi el, cu ochii ațintiți la tăciuni. Auzea voci în interiorul clădirii și afară, în curte. Din când în când un râs zgomotos și cântece de beție. John Marlowe venise în după-amiaza aceasta ca să-i aducă un mesaj din partea amiralului: ar putea să vină la bordul navei amiral a doua zi, sau, dacă îi era mai comod, la Sir William?

— Pot să mă întâlnesc cu el la Sir William. La ce oră?

— La amiază?

— Bine. Despre ce este vorba?

— Nu știu, spusese Marlowe. Pun pariu că nu e numai așa ca să treacă timpul.

De când se întorsese după confruntarea din Golful Mirs și de la Hong Kong, amiralul Ketterer clocotea de furie din cauza rapoartelor nefavorabile și critice din ziare și încă mai era supărat de faptul că tunurile făcute de englezi trăseseră în flota lui.

— Nu cred că i-au făcut chiar foarte mare plăcere unele dintre remarcile mai dure de la ședința de astăzi de la prânz.

— Distrugătoare! zise Malcolm și râse înveselit, cu gândul tot la informațiile primite de la Gornt.

Și Marlowe râse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu spuneți așa ceva pe puntea de comandă, căci sare în aer toată flota! Apropo, voiajul meu de probă a fost aprobat, s-a fixat pentru luni sau marți, dacă permite vremea. Ce zi v-ar conveni mai bine amândurora?

— Cât timp vom lipsi?

— Plecăm cam pe la răsăritul soarelui și ne întoarcem cel mai târziu la apus.

— Marți.

Un cărbune căzu din vatră. Malcolm îl băgă înapoi cu văturaiul și înțeți flăcările. Flăcările portocalii-albăstrui se înviorară pentru o clipă și apoi muriră din nou, închipuind tot felul de fantasmagorii, imagini care-l înviorau, scene în care el și ea erau în miezul lucrurilor. Aruncă o privire spre ușa care separa apartamentele lor. Nu se auzea nici un zgomot de acolo. Gornt are soluția care o va îmbuna pe Tess. Ironia soartei vrea ca eu să am nevoie de el și el de mine, deși suntem dușmani. Am impresia că întotdeauna vom fi adversari. Dar care o fi oare prețul? Cu siguranță un lucru pe care eu i-l pot oferi. Este suficient de înțelept ca să înțeleagă lucrul acesta. De ce ești așa de sigur? Răzbușarea este un motiv foarte puternic. Știu asta.

La Hanul Crinului, Phillip se lăsă masat de o japoneză musculoasă, cu brațe zdrăvene și degete de fier care știau să găsească punctele sensibile și le apăsau de parcă ar fi cântat pe o claviatură, făcându-l să scoată gemete de plăcere. Această casă nu era la fel de elegantă și nici la fel de scumpă ca Trei Crape, dar masajul era cel mai

bun din câte își amintea și reușise să-l facă să uite de Fujiko și de Nakama și de André Poncin și de Sir William care fusese furios toată ziua, culminând cu ședința de la prânz, când turbarea înveninată a oamenilor de la club fusese cât pe-acți să arunce în aer toate acoperișurile din Yokohama.

— Ca și când eu aș fi de vină că Parlamentul a înnebunit, urlase Sir William la prânz către amiralul care era la fel de furios. Nu-i așa, Phillip?

— Bineînțeles, Sir William, răspunsese el, invitat la acel dejun împotriva dorinței sale, împreună cu generalul care era al treilea oaspete.

— Parlamentul a fost întotdeauna arbitrar și stupid! De ce naiba nu lasă Foreign Office-ul să se ocupe de colonii și să suporte toate durerile astea de cap? Cât despre liota asta de netrebnci de aici care își zic negustori, sunt niște ticăloși în stare să te facă să-ți scuipi plămânii.

— Cincizeci de lovituri cu pisica-cu-nouă-cozi i-ar ajuta să-și bage mințile în cap, pe Dumnezeuul meu, spusese amiralul. Toți până la unul și mai ales ziaristii. Niște ticăloși sălbatici.

Generalul interveni și el cu un aer înțelept, căci încă nu uitase perdaful pe care i-l dăduse Sir William în legătură cu răscoala:

— Dar ce poți face, dragă Sir William? Nu poți decât să iei lucrurile ca un bărbat! Și, dragă amirale, bătrâne, ai căutat-o cu lumânarea pentru că te-ai apucat să faci declarații politice în public. Prima regulă pentru noi este să ținem capul plecat și să fim foarte circumspecți cu declarațiile publice și să suferim în tăcere, așa am considerat eu întotdeauna.

Grumazul amiralului Ketterer deveni purpuriu. Sir William interveni și puse capăt începutului de ceartă:

— Phillip, sunt sigur că ai o mulțime de treburi de rezolvat, pentru numele lui Dumnezeu, copiază corespondența, iar plângerea către Bakufu trebuie să plece chiar astăzi.

Se retrăsese foarte recunoscător. Nakama îl salutase foarte amabil:

— Ah, Taira-sama, sper că vă simțiți mai bine. Mama-san Raiko întrebat ce face inima, cum simte, nu respectă întâlnirea cu Fujiko, fata plânge, plânge mult lacrimi... și...

— Mă simt foarte bine. Ieri seară m-am distrat de minune la Hanul Crinului, spuse el, uimit să constate că prezicerile lui André se adevereau întocmai. Fujiko? A, m-am mai gândit la contractul ei, da, da, am mai reflectat.

Fu încântat să constate că Nakama pălise și spaima lui îl recompensa pentru plictiseala din timpul dimineții cu Sir William și de la dejunul cu acesta, ajutându-l, în același timp, să pună în aplicare planul lui André.

— Dar, Taira-sama, eu cred...

— Și nu mai vorbim deloc engleză astăzi și, te rog, nici un fel de întrebări despre afaceri. Poți să vorbești cu McFay-sama de la Nobila Casă și cu asta basta...

Mormăi încă o dată de plăcere când maseuza apăsă mai adânc. Degetele ei se opriră imediat.

— Iyé, dozo... nu, te rog, nu te opri, spusese el în japoneză, iar femeia râse și răspunse:

— N-ai grijă, stăpâne, când voi termina cu trupul acesta al tău ca de pește vei fi în formă pentru trei dintre cele mai frumoase flori ale casei.

El îi mulțumi fără să înțeleagă ce spusese, dar și fără să-l intereseze. După trei ore de japoneză cu Nakama și după ce mai ascultase și o mulțime de observații ale lui în legătură cu Raiko și hanul ei – exact așa cum prevăzuse André – capul începuse să-i vâjâie.

Între timp, femeia începu mișcările liniștitoare de încheiere, cu mâini pricepute și unse cu ulei parfumat, apoi, terminându-și treaba, îl înfășură într-un prosop cald și plecă. Phillip ațipi, dar se trezi când peretele de hârtie, shoji, se trase într-o parte și o fată veni să îngenuncheze lângă el. Fata îi zâmbi și Phillip îi zâmbi și el la rândul lui, apoi îi spuse că era obosit și să stea acolo până se trezește din nou, urmând astfel strict instrucțiunile lui André. Fata dădu din cap afirmativ și fu foarte mulțumită, căci avea să-și primească oricum taxa.

André este un geniu, se gândi el, la fel de mulțumit și adormi fericit.

În seara aceasta, André o vizita pentru a doua oară pe Hinodeh. Se împlineau exact zece zile, douăzeci și două de ore și șapte minute de când o văzuse în toată splendoarea ei și noaptea aceea îi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna.

— Bună seara, Furansu-san, spuse ea sfioasă, într-o japoneză melodioasă.

Antecamera lor dădea spre mica verandă și casa era așezată în grădina Hanului Trei Crapi, la fel de parfumată ca și Hinodeh însăși. Kimonoul ei de iarnă, cafeniu și cu broderii de aur, se mișca grațios când făcea plecăciuni și se așeză pe perna din față. În spatele ei, peretele de hârtie shoji era deschis larg spre dormitor, lăsând să se vadă saltelele și cuverturile care alcătuiau primul lor pat.

— Saké-ul este așa cum mi s-a spus că-ți place. Rece. Întotdeauna bei saké rece?

— Da, da. Așa place gust mai mult.

Își dădu seama că se bâlbâie, că japoneza nu-i mai este fluentă, că mâinile îi tremură și palmele îi asudă. Fata zâmbi.

— E ciudat să bei băuturi reci iarna. Inima ta e rece iarna și vara?

— Eeee, Hinodeh, spuse el, simțindu-și inima zvâcnind în urechi și în gâtlee. Inima mea, ca piatră de atât timp, gândit la tine, nu știe dacă e cald, sau rece sau cum. Tu frumos.

— Numai pentru plăcerea ta, stăpâne.

— Raiko-san spus despre mine, da?

Avea ochii oblici și calmi, fața albă, sprâncenele pensate și desenate cu creionul în formă de semilună, fruntea înaltă și un păr negru ca pana corbului, pieptănat în sus și prins cu piepteni din carapace de broască țestoasă pe care André abia aștepta să-l desfacă.

— Ceea ce mi-a spus Raiko-san am uitat. Ceea ce mi-ai spus înainte de semnarea contractului este acceptat și uitat. Astă-seară începem. Ne întâlnim pentru prima oară. Trebuie să-mi spui totul despre tine, tot ceea ce vrei ca eu să știu despre tine, ochii ei se ridicară puțin, lăsând să se vadă o privire ușor amuzată. O să avem suficient timp, nu-i așa?

— Da, te rog, pentru totdeauna, așa sper.

În cele din urmă, contractul fusese discutat și rediscutat, se căzuse de acord asupra tuturor clauzelor, apoi fusese transpus într-o vorbire mai simplă pentru ca și el să poată înțelege și André era gata să semneze în fața ei și a mamei-san. Își adunase atunci tot curajul și-și luase inima în dinți:

— Hinodeh, rog, iartă la mine, dar trebuie spune, trebuie spune adevăr. Cel rău.

— Te rog, nu este nevoie, Raiko-san mi-a spus.

— Dar, dar te rog, iartă la mine..., cuvintele îi veneau greu, cu poticneli, deși le repetase de zeci de ori, se simțea străbătut de valuri după valuri de ameteală. Trebuie spune o dată: eu luat boala rea de la amanta mea, Hana. Nu posibil tratament, pare rău. Tu vei lua, trebuie luat boală dacă devine concubină, pare rău, spuse și simți că cerul i se prăbușește în cap în timp ce aștepta reacția ei.

— Da, înțeleg și accept acest lucru și am scris în contractul meu că te iert de orice vină în privința aceasta, înțelegi, de orice vină?

— A, da, vină, înțeleg. Mulțumesc și...

Trebuise să se scuze și să se repeadă afară, unde vomită violent și fu apoi bolnav, se simți rău cum nu se simțise niciodată în viață, nici când aflase că luase boala, sau o găsisese pe Hana moartă. Când se întoarse în încăpere nu-și ceru scuze. Fata nu se aștepta să i se ceară scuze. Înțelese.

— Înainte de a semna, Furansu-san, spusese ea, trebuie să-ți spun că pentru mine este foarte important să te întreb dacă îmi promiți că-mi vei da pumnalul sau otrava, așa cum e specificat în contract?

— Da.

— Mulțumesc. Aceste două lucruri importante nu mai trebuie

menționate și nici discutate niciodată, de acord?

— Da, spusese el, binecuvântând-o în gând.

— Atunci totul este în ordine. Iată, am semnat aici, semnează și dumneata, Furansu-san, iar Raiko-san este martora noastră. Raiko-san spune că locuința noastră va fi gata în trei zile. Peste patru zile voi fi onorată să te primesc.

În a patra zi, în timp ce ședea în fața ei, în sanctuarul lor particular, se simțea copleșit de frumusețea ei, iluminată blând de flacăra lămpilor cu ulei.

— Casa aceasta place la tine, Hinodeh? Întrebă el încercând să arate interes, dar obsedat numai de gândul de a o vedea goală.

— Este mai important să-ți placă ție, Furansu-san.

Știa că fata nu face decât ceea ce fusese învățată să facă, iar răspunsurile și acțiunile ei sunt automate, încercând să-l facă pe el să se simtă la largul lui, indiferent de ceea ce ar fi simțit ea. În cazul bărbaților japonezi reușea mai întotdeauna să-și dea seama ce gândesc, cu femeile – niciodată, dar cam așa se întâmplă și cu cele mai multe franțuzoaice, își spuse el. Femeile sunt mult mai ascunse și mai secretoase decât noi, mult mai practice. Hinodeh arată așa de liniștită și de calmă, cum stă nemișcată aici, își zicea el. Este oare vulcanică, sau tristă, sau speriată – sau poate că este atât de scârbită și plină de ură încât este paralizată. Dumnezeu să mă ierte, dar nu-mi pasă, cel puțin, nu acum, poate mai târziu. Dar de ce fusese de acord? De ce? Dar asta n-am voie să întreb niciodată. Cam greu de respectat această clauză, este totuși parcă ceva mai picant așa. Sau poate tocmai asta o să mă distrugă, o să ne distrugă. Ei, nu-mi pasă! Hai mai repede, grăbește-te!

— Dorești să mănânci? Întrebă ea.

— Pe moment, eu nu foame.

André nu-și putea lua ochii de la ea și nici nu se strădui să-și ascundă dorința din priviri. Sudoarea îi curgea șiroaie. Micul ei zâmbet rămase același. Un oftat. Apoi cu mișcări studiate, degetele lungi desfăcură obi-ul și Hinodeh se ridică în picioare, lăsând să cadă kimonoul exterior, privindu-l tot timpul fix pe André, liniștită și calmă ca o statuie. Apoi își scoase kimonoul de dedesubt, apoi primul chilot, al doilea și, în cele din urmă cingătoarea de mijloc. Se răsuci fără grabă în fața lui, arătându-se din toate părțile, perfectă în toate.

Abia respirând, André se uită la ea cum îngenunchează, își ia paharul și soarbe încet din el, apoi încă o dată și simțea pulsul cum îi zvâcnește cu putere în inimă, în gâtlee, în șale, cu o forță aproape de neîndurat. Zile în șir se gândise și plănuise să fie galant în vorbe și în gesturi, să fie cât mai francez și mai japonez, să se arate om de lume și bărbat cu experiență, să fie cel mai bun amant pe care îl avusese ea vreodată, sau pe care l-ar mai putea avea vreodată, să nu regrete

nimic, în așa fel încât prima lor noapte de dragoste să fie o experiență minunată și de neuitat. A fost de neuitat, dar nu minunată. Se repezise la ea și o trântise pe pat unde se purtase ca un animal. Din noaptea aceea n-o mai văzuse nici pe ea, nici pe Raiko, evitându-le atât pe ele, cât și cartierul Yoshiwara. În ziua următoare îi trimisese un mesaj lui Hinodeh, spunându-i că îi va da de știre când va dori s-o viziteze din nou. Între timp, mai achitase încă o cantitate de aur mamei-san Raiko, salariul fiindu-i grevat pe doi ani de zile pentru a putea plăti contractul. Cu o zi în urmă îi trimisese vorbă că va veni s-o vadă în acea seară.

Ajuns în pragul verandei, avusese o mică ezitare. Paravanele shoji erau închise ca pentru noapte. O lumină aurie din interior îi făcea semn să se apropie. Pulsul îi era la fel de agitat ca și atunci, gâtletul i se uscase. O sumedenie de voci interioare îl dojeneau și îi ordonau să plece, să se omoare, să facă orice numai să nu-i mai întâlnească ochii și să nu-și mai vadă propria imagine dezgustătoare în ochii ei, s-o lase în pace.

Voia cu toată ființa să plece, să fugă de ea și dorea cu toată ființa s-o posede din nou, în diverse feluri, în toate felurile, chiar mai rău decât data trecută, indiferent cât l-ar costa. Simțea că se urăște, ar fi mai bine să se sinucidă și să termine o dată, dar mai întâi pe ea. Trebuie.

Se sili să-și scoată picioarele din încălțări și deschise ușa. Ea ședea în genunchi, ca și data trecută, exact în același costum, cu exact același zâmbet pe chip, aceeași frumusețe, aceeași mână delicată care îi făcea semn să se așeze lângă ea, aceeași voce blândă:

— Saké-ul este așa cum mi s-a spus că-ți place. Rece. Întotdeauna bei saké rece?

André se holbă la ea. Ochii, care fuseseră plini de atâta ură când plecase de la ea, îi zâmbeau acum cu aceeași dulceață sfielnică precum în primul moment.

— Ce?

Ca și când n-ar fi spus nimic mai înainte, fata repetă cu aceeași voce egală:

— Saké-ul este așa cum mi s-a spus că îți place. Rece. Întotdeauna bei saké rece?

— Da, da, așa beau, spuse el grăbit, abia auzind ce vorbește.

Fata zâmbi.

— E ciudat să bei băuturi reci iarna. Inima ta este rece vara și iarna?

Murmură și el ca un papagal răspunsul corect, căci nu-i era greu să-și amintească fiecare cuvânt și tot ce se întâmplase. Deși vocea lui tremura, fata nu păru să bage de seamă, ea continuă ca și mai înainte, cu privirea calmă: nimic nu se schimbase.

— Vrei să mănânci? întrebuse ea.

— Pentru moment, nu, nu mi-e foame.

Zâmbetul ei nu se schimbă. Nici nu mai oftă. Se ridică în picioare. Dar de astă dată stinse lămpile cu ulei și se duse în dormitor unde stinse de asemenea lămpile.

Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, văzu o licărire de lumină care trecea prin paravanul shoji de la lampa de pe verandă. O vedea pe Hinodeh numai ca pe o siluetă cu contururi vagi. Se dezbrăca. Câteva clipe mai târziu se auzi fâșâitul cuverturii trase la o parte. Când fu în stare să se ridice în picioare, se duse clătinându-se în dormitor și îngenunche lângă pat, înțelegând că fata încerca să-i salveze cîntea obrazului, să șteargă pata care nu putea fi nicicum ștearsă.

— Din mintea mea nu se va șterge niciodată, murmură el nefericit, cu obrazul ud de lacrimi. Nu știu cum simți tu, Hinodeh, dar eu n-am să pot niciodată, îmi pare atât de rău, atât de rău. Mon Dieu, aș vrea, o, cum aș vrea...

— Nan desu ka, Furansu-sama?

Avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că vorbise în franceză și să treacă din nou pe japoneză.

— Hinodeh, spun că..., numai mulțumesc, Hinodeh. Te rog, iartă pe mine, pare rău mie...

— Dar nu are pentru ce să-ți pară rău. În seara aceasta ne cunoaștem pentru prima dată. Acesta-i începutul.

Miercuri, 5 decembrie

Hiraga își văzu pentru o clipă imaginea reflectată în geamul unei măcelării și nu se recunoscuse. Trecătorii de pe Strada Mare abia dacă îl băgau în seamă. Hiraga se întoarse câțiva pași ca să se privească din nou în geamul măcelăriei, să-și examineze mai atent noua imagine, noua deghizare: joben, guler înalt și cravată, o redingotă cu umeri largi și ajustată pe talie din postav negru, vestă de mătase bleu, un lanț de oțel inoxidabil de-a curmezișul ei de care atârna un ceas de buzunar, pantaloni strâmți și ghete de piele. Toate primite în dar de la Guvernul Majestății Sale, cu excepția ceasului, primit de la Tyrer pentru serviciile aduse. Își ridică pălăria și se privi din mai multe unghiuri. Acum părul îi acoperea în întregime creștetul capului și creștea repede. Încă nu era la fel de lung ca al lui Phillip Tyrer, dar în mod sigur suficient de lung pentru a fi considerat european. Ras proaspăt. Calitatea și ieftinătatea lamelor de ras englezești îl impresionaseră foarte tare, era încă un exemplu al miracolelor manufacturilor. Zâmbi propriei imagini, încântat de această mascaradă. Scoase ceasul și-l admiră. Arăta 11:16. Ca și cum șaisprezece minute ar avea vreo importanță, își spuse el disprețuitor, deși era foarte mândru că învățase atât de repede cum țineau gai-jinii socoteala timpului. Am învățat multe lucruri. Nu destule, dar este, oricum, un început.

— Domnu', nu vrei un copan de berbecuț congelat, ținut la gheață pe o navă din Australia până aici, sau o bucată de slănină grasă, afumată la Hong Kong? spuse măcelarul, un burtos, chel, cu niște brațe ca două tunuri, care purta un șorț stropit tot de sânge.

— Oh! abia atunci observă Hiraga cărnurile, măruntaiele și vânatul care atârna de partea cealaltă a geamului și roiurile de muște care bâzâiau în jurul lor. Nu, mulțumesc, priveam numai. La revedere, domnule, spuse el ascunzându-și scârba.

Își puse din nou pălăria pe cap cu un gest larg, așezând-o într-o parte, așa cum făcea Tyrer. Își continuă drumul de-a lungul Străzii Mari, spre Mahalaua Bețivilor și spre sat, ridicându-și politicos pălăria în semn de salut către trecători care, la rândul lor, îi răspundeau amabili. Lucrul acesta îi plăcea chiar și mai mult, pentru că era un semn că este acceptat în conformitate cu standardele lor, atât de diferite de obiceiurile japoneze, atât de diferite de niște obiceiuri civilizate.

Niște proști. Numai pentru că folosesc hainele lor și am început să le port ca ei, își închipuie că m-am schimbat. Dar ei sunt pentru mine tot dușmani, chiar și Taira. Ce prostie din partea lui Taira să se

răzgândească în privința lui Fujiko, oare ce-a pățit? Numai că asta îmi cam încurcă planurile. Hiraga îl zări pe Struan care ieșea șontăcând din clădire, însoțit de Jamie McFay și de femeia aceea a lui Ori, prinși într-o discuție aprinsă. Asta îi aminti de întâlnirea lui cu Omul Numărul Doi al Nobilei Case. Încă îi mai vâjâia capul de faptele și cifrele occidentalilor și simțea parcă un gol, căci fusese silit să-i ofere o mulțime de informații în schimb lui McFay în legătură cu cămătarii și negustorii de orez, cu cei din Gyokoyama.

— Jami-san, poate posibil întâlnește unul din acești oameni dacă ții secret, îi propusese în disperare de cauză, încercând să scape. Eu traduc dacă ține secret.

Îl aștepta shoya. Sesizând dorința omului de a stoarce ceea ce aflase, Hiraga se jucase cu el, acceptase masajul care i se oferise mai întâi. După aceea, relaxat și înfășurat într-o yukata curată, în fața unui dejun delicat alcătuit din orez, sepii uscate, biban proaspăt pescuit în dimineața aceea, fâșiuțe de hârtie subțire cu soya, daikung – hrean – și saké, îi spuse că avusese convorbiri cu gai-jini foarte importanți și că aceștia răspuseseră la întrebările lui. Sorbi din saké și nu se oferă să-i dezvăluie nici unul din acele răspunsuri. Informațiile importante aveau nevoie de încurajare. De reciprocitate.

— Ce noutăți mai sunt de la Kyoto?

— Totul este foarte curios, spuse shoya, încântat că i se permisesese lui să facă începutul. Mai marii mei m-au informat că shogunul și prințesa Yazu au ajuns cu bine și se află în interiorul palatului. Au mai fost încă trei ambuscade organizate de patrulele lui Ogama împotriva luptătorilor shishi, nu, nu, regret, de astă dată nu știu amănunte despre câți au fost uciși. Seniorul Ogama și seniorul Yoshi nu se mișcă dintre zidurile palatelor lor... Dar samurarii shogunatului păzesc acum Porțile, la fel ca și în trecut.

Hiraga făcu ochii mari:

— Chiar așa?

— Da, Otami-sama – vicleanul shoya era încântat că Hiraga mușcase din momeală. Ceea ce este curios este că, la mică distanță de toate porțile, se află pichete secrete ale samurailor lui Ogama și, din când în când, căpitanii adversari țin întruniri tainice.

— Curios, mormăi Hiraga.

Shoya dădu din cap afirmativ, ca un bun pescar ce era și lovi în plin:

— Și da, o, nu că ar avea vreo importanță pentru tine, dar mai marii mei cred că cei doi shishi despre care ți-am vorbit mai înainte, Katsumata și acel shishi din Choshu, pe nume Takeda, au scăpat și n-au fost prinși în Kyoto și călătoresc în prezent pe drumul Tokaido.

— Spre Yedo?

— Mai marii mei nu mi-au spus. E clar că vestea aceasta nu are

valoare – shoya sorbi din saké, amuzat de strădania lui Hiraga de a-și ascunde interesul.

— Tot ceea ce are legătură cu shishi poate fi important.

— A, în acest caz..., deși nu este un lucru înțelept să povestești zvonuri, spuse shoya, prefăcându-se încurcat și considerând că a venit timpul să priponească peștele cel mare, se pare că prin hanurile din Kyoto circulă zvonul că a mai scăpat încă o persoană din acea ambuscadă, a treia. O femeie samurai, care cunoaște arte shuriken... Ce este, Otami-sama?

— O, nimic, nimic, spuse Hiraga, străduindu-se să-și păstreze cumpătul, în timp ce câteva mii de întrebări i se îmbulzeau în minte. Numai o singură femeie din școala lui Katsumata învățase această artă.

— Ce spunei, shoya? A scăpat o femeie samurai?

— Este numai un zvon, Otami-sama. O prostie. Saké?

— Mulțumesc. Și femeia aceasta, ce mai știi despre ea?

— Nimic. Un zvon atât de stupid nici nu merită să fie transmis mai departe.

— Poate că ai putea să afli dacă această prostie este adevărată sau nu. Aș vrea să știu. Te rog.

— În acest caz... – începu shoya, sesizând marea concesie pe care o făcuse cu acel „te rog”, vocea i se îndulci un pic și luă o nuanță de umilință. Orice serviciu pentru tine și pentru familia ta, niște clienți atât de valoroși, Gyokoyama va fi onorat să vă servească.

— Mulțumesc.

Hiraga își termină saké-ul. Sumomo fusese la Kyoto cu Katsumata... Oare unde este ea acum, de ce nu s-a dus la Shimonoseki, așa cum i-am poruncit, ce făcea acolo și dacă a scăpat, unde este? Cu un efort reuși să lase la o parte întrebările acestea și altele la fel pentru mai târziu și se strădui să se concentreze. Scoase o hârtie cu notițe și începu să-i explice, repetând parțial papagalicește, ceea ce îi spusese Taira și Mukfey câteva ore la rând. Shoya ascultă cu atenție, liniștit la gândul că nevasta lui trage cu urechea și notează totul. Când Hiraga începu să-i vorbească despre împrumuturi, finanțare și operațiuni bancare – încă nedumerit prea bine în legătură cu cele ce auzise – shoya fu impresionat de memoria lui Hiraga și de înțelegerea lui pentru chestiuni care îi erau total străine și spuse foarte serios:

— Absolut remarcabil, Otami-sama.

— Mai este încă un lucru important – Hiraga trase adânc aer în piept. Mukfey a spus că gai-jinii au un fel de piață, shoya, îi zice bursă, unde singurele bunuri care se negociază, care se vând sau se cumpără sunt niște bucățele de hârtie tipărite care se numesc acțiuni sau părți care reprezintă cumva bani, niște sume uriașe de bani și

fiecare acțiune este o părțică din Kompani – bău puțin ceai, văzu că shoya nu-l înțelege, mai trase o dată adânc aer în piept. Să zicem că daimyo Ogama dă întreaga provincie Choshu, tot pământul și produsele pământului unei kompani, Choshu Kompani, și decretează după aceea că toată această kompani trebuie să fie împărțită, să zicem, în zece mii de părți egale, zece mii de acțiuni, înțelegeți?

— Da... așa cred, te rog, continuă.

— Atunci stokul acestei Choshu Kompani este de zece mii de acțiuni. Apoi, daimyo, în numele kompani oferă toate aceste acțiuni sau numai o parte din ele altor oameni, pe bani. Pentru banii lor, bărbatul sau femeia primesc această bucată de hârtie pe care scrie câte acțiuni ale acestei Choshu Kompani a cumpărat. Această persoană deține acum o parte din kompani și deci, acea parte proporțională din bogăția ei. Banii pe care i-a dat această persoană și banii dați de alții devin atunci kapitar – cred că așa a spus gai-jinul acela, Mukfey, aceștia sunt banii de care este nevoie ca să se conducă kompani, să i se sporească avuția, să plătească salariile, să cumpere pământ sau arme, sau semințe, să perfecționeze bărcile de pescuit, să plătească tot ce trebuie ca să sporească bunăstarea provinciei Choshu și să crească și mai mult valoarea Kompani Choshu. Așa mi-a explicat Mukfey... Spunea că pe orice piață, prețurile se modifică, chiar zilnic atunci când este foamete, nu-i așa, shoya? Același lucru se întâmplă zilnic la bursa cu sute de kompani diferite, cu cumpărătorii și vânzătorii. Dacă recolta din Choshu este mare, valoarea fiecărei părți din Choshu Kompani o să fie mare, dacă este foamete, valoarea scade. Tot așa variază și valoarea fiecărei acțiuni. Înțelegeți?

— Cred că da, spuse rar shoya, înțelegând într-adevăr foarte bine și simțind nevoia să pună o mulțime de întrebări.

— Bine!

Hiraga era obosit, dar și intrigat de aceste idei noi, deși uneori simțea că se pierde în labirintul lor. Nu se tocmise niciodată la nici o piață sau în vreun han. Plătea atunci când i se cerea ceea ce i se cerea, nu se certase niciodată în legătură cu nici un preț sau cu vreo notă de plată – asta până în momentul în care devenise ronin. Notele de plată erau trimise întotdeauna persoanei care primea simbria, dacă erai samurai. Dacă erai necăsătorit, în mod normal, mamei. Cumpărăturile și mânuirea banilor erau treaba femeilor, niciodată a bărbaților. Mâncai ceea ce ea – mama, mătușa, bunica, sora sau soția – cumpăra din simbria ta, te îmbrăcai și te înarmai în același mod. Dacă nu mai aveai simbrie, mureai de foame, tu și familia, deveneai ronin sau renunțai de bună voie la statutul de samurai și deveneai țăran, plugar sau, chiar mult mai rău, negustor.

— Shoya, spuse el, ridicând din sprâncene, prețurile la alimente variază pe piața de pește sau de produse alimentare. Dar cine fixează

prețul?

Breasla pescarilor sau a fermierilor, ar fi putut spune shoya sau, mai degrabă, negustorii care dețin realmente produsul, căci le-au împrumutat bani ca să-și cumpere semințe sau plase. Dar era mult prea grijuliu și-și consuma cea mai mare parte din energie încercând să rămână calm în fața atâtor informații deosebit de prețioase, deși incomplete.

— Dacă este mult pește, este mai ieftin decât dacă este puțin. Depinde cum a mers pescuitul, sau cum a fost recolta.

Hiraga încuviință din cap. Era clar că shoya era viclean și îi ascundea sau deforma adevărul. Dar lucrul acesta era cât se poate de normal cu negustorii și cămătarii, își zise el, hotărându-se brusc să țină în rezervă ideea întâlnirii dintre Mukfey și bărbatul acesta și să țină pentru mai târziu și ultima informație referitoare la kompani pe care n-o putea înțelege și care îl intriga cel mai mult: că dacă tu erai cel care întemeia o kompani, decideai câte akțiuni îți păstrezi pentru tine, fără plată și dacă numărul acesta era de cincizeci și unu din fiecare sută, aveai putere asupra acelei kompani. Dar de ce... Și dintr-o dată mintea începu să-i vibreze, când înțelese: fără nici o cheltuială, deveneai shogunul acestei Kompani și cu cât era mai mare compania, cu atât era mai important shogunul... și fără nici o cheltuială! Când sonno-joi va deveni o realitate, își spuse el, epuizat, noi – consiliul samurailor – vom recomanda împăratului ca numai consiliul nostru să aibă dreptul să întemeieze kompani și în felul acesta vom reuși, în sfârșit, să-i controlăm pe toți paraziții, pe negustori și pe cămătari!

— Otami-sama, spunea acum shoya care nu observase nici o schimbare la Hiraga, căci mintea îi era profund tulburată de minunatele informații pe care le primise. Mai marii mei vor fi foarte mulțumiți și eu la fel. După ce vom examina cu atenție toate ideile și gândurile tale strălucite, poate vom mai avea posibilitatea să punem câteva întrebări mărunte?

— Desigur, spuse Hiraga, încântat la gândul unui viitor promițător – cu cât îmi vor pune mai multe întrebări, cu atât va fi mai bine, căci voi fi silit să înțeleg mai întâi eu foarte bine. Poate că mai afli ceva despre Ogama și Yoshi, sau despre shishi, despre femeia aceea. Știe arta shuriken, spunea?

— O să mă străduiesc, răspunse shoya, știind că dăduse o lovitură importantă, apoi mintea îl duse înapoi, la o piesă care lipsea încă din acest puzzle. Te rog, aș putea să te întreb, ce este o kompani? Ce este, cum arată asta?

— Nu știu, răspunse Hiraga, perplex la rândul său.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră să fiți atât de punctual, domnule Struan, spuse amiralul Ketterer, morocănos, nu se

prea obișnuiește în cazul comercianților, era să spună al negustorilor, dar se răzgândise în ultima clipă. Luați loc. Un sherry?

— Da, mulțumesc, domnule amiral.

Ordonanța îi turnă un pahar, apoi îl umplu din nou pe al amiralului cu porto și plecă. Ridică paharele fără să simtă nici un pic de simpatie unul pentru altul. Pe birou nu se aflau nici un fel de hârtii, cu excepția unui document oficial, un plic deschis și a unei scrisori pe care se vedea scrisul mamei lui.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? Întrebă Malcolm.

— Știți că unii din marinarii mei au fost uciși de pirații chinezi care au tras de pe mal cu tunuri englezești în timpul acțiunii noastre din Golful Mirs. Cu tunuri englezești!

— Am citit știrea în ziare, dar nu sunt sigur că erau de fabricație britanică.

— Eu sunt sigur. Am controlat personal – amiralul luă mohorât documentul în mână.

— Cercetările preliminare ale guvernatorului sugerează drept probabili vinovați fie casa Struan, fie casa Brock.

Malcolm înfrunta fără teamă privirea bărbatului mai în vârstă, cu fața rumenă.

— Poate sugera orice doriți, domnule amiral Ketterer, dar orice acuzație oficială trebuie să se bazeze pe probe, altfel am avea motive serioase de supărare, iar Brock ar face apoplexie. Nu știu nimic despre un astfel de contract și, oricum, vânzarea armelor nu este interzisă de Parlament. Norbert Greyforth v-a spus ceva?

Jamie îl prevenise că Greyforth fusese și el convocat la ora 10.30, dar nu apăruse decât la 11, iar întrevederea durase numai trei minute. Grumazul lui Ketterer se înroși violent, amintindu-și de răspunsul insolent al lui Greyforth.

— Nu. Acest... acest individ obraznic a refuzat să discute problema. Dar dumneavoastră?

— Nu știu ce doriți să discutați, domnule amiral.

— Problema importului și vânzării de tunuri și alte arme băștinașilor de aici. Și a navelor de război. Și a opiului.

Malcolm răspunse cu precauție:

— Casa Struan face comerț cu China și noi facem comerț în conformitate cu legile britanice. Nici unul din aceste articole nu este interzis la export.

— Opiul va fi în curând, mârâi amiralul.

— Când va fi, comerțul cu opiu va înceta.

— Dar este împotriva legii chineze și a legii localnicilor de aici!

— Casa Struan nu comercializează, repet, nu comercializează aici opiu, chiar dacă nu este – repet – nu este împotriva legilor britanice.

— Dar recunoașteți că acest comerț este dăunător și imoral?

— Da, dar deocamdată este aprobat de Guvernul Majestății Sale și, din păcate, singura modalitate prin care putem negocia ceaiul chinezesc, de la care Parlamentul percepe taxe uriașe.

— Cunosce foarte bine problemele referitoare la China. Aș dori ca dumneavoastră și compania dumneavoastră să o luați înaintea acestei legi, s-o anticipați și să consimțiți de bună voie să nu importați niciodată opiu în Japonia.

— Nu facem comerț cu opiu aici.

— Bine. Dacă descopăr vreo navă cu încărcătură de opiu am intenția să confisc atât nava, cât și încărcătura.

— Aș îndrăzni să spun că veți face acest lucru pe proprie răspundere. Sir William a fost de acord sau a aprobat intenția dumneavoastră?

— Încă nu. Aș dori ca dumneavoastră și ceilalți negus... comercianți să renunțați la acest comerț de bună voie. La fel și în ceea ce privește vânzarea carabinelor cu încărcător, gloanțelor, tunurilor și navelor de război.

— Greyforth a fost de acord cu această propunere uimitoare?

Gâtul amiralului deveni violet.

— Nu.

Malcolm rămase o clipă pe gânduri. Discutase mai înainte cu Jamie și căzuseră amândoi de acord că acesta era lucrul pe care îl avea amiralul în gând. Pe lângă scrisoarea primită de la mama lui.

— Vom avea o întrevedere cu Sir William peste câteva zile, spuse el. Aș fi onorat dacă ați fi de acord să participați și dumneavoastră în calitate de invitat al meu personal. Toți comercianții vor putea să vă audă părerile.

— Părerile mele sunt deja foarte bine cunoscute. Dumneavoastră, comercianții, ar trebui să știți mai bine decât oricine altcineva care vă este interesul și să înțelegeți că fără flotă ca să vă protejeze pe dumneavoastră și rutele comerciale, sunteți terminați. Dacă îi aprovizionați pe localnici cu tunuri, amenințați Marina Militară Regală, îi ajutați să vă scufunde propriile nave, să vă ucidă conaționalii și chiar pe voi înșivă.

— Dacă ne gândim însă la exemplul Indiei sau al...

— Problema este alta, domnule Struan, se repezi amiralul la el. Dacă localnicii nu ar fi avut arme de-ale noastre, revolta nu s-ar fi produs niciodată. Orice fel de răskoale pe oriunde ar izbucni ele ar fi mai ușor de controlat și de înăbușit, sălbaticii din întreaga lume ar fi mai ușor de educat, comerțul folositor s-ar desfășura în liniște și ordinea mondială ar înflori cu binecuvântarea unei adevărate Pax Britannica. Și pirății aceștia mizerabili și ticăloși n-ar avea cu ce să tragă împotriva navelor mele! Iar fără Marina Regală, care să patruleze mările, pe Dumnezeuul meu, nu poate exista nici un fel de

Pax Britannica, nici un fel de Imperiu Britanic, nici un fel de comerț și ne vom întoarce înapoi, la domnia întunericului!

— Confidențial vorbind, domnule amiral, aveți perfectă dreptate, spuse Malcolm aparent convins.

Urma sfatul unchiului Chen: „Când mandarinul e furios pe tine, indiferent din ce motiv, grăbește-te să accepți confidențial că are dreptate. Ai oricând posibilitatea să-l ucizi mai târziu, când doarme”. De-a lungul anilor, purtase convorbiri asemănătoare cu diverși reprezentanți ai guvernului, ai armatei și marinei. Fusesse de asemenea martor la disputele dintre părinții lui, tatăl fiind pentru un comerț liber, iar mama pentru moralitate, tatăl lui furios din cauza problemei insolubile a triumghiului opiu-argint-ceai, mama lui pronunțându-se vehement împotriva opiului și, la fel, împotriva comerțului cu arme. Amândoi aveau dreptate, amândoi erau inflexibili. Certurile se terminau invariabil în același fel – tatăl lui se îmbăta până ajungea să nu-i mai pese, maică-sa arbora zâmbetul acela enervant pe care nimic nu i-l putea clinti de pe chip și, în cele din urmă, împingând bărbia înainte, tatăl lui spunea:

— Bătrânul meu tată, Făt-Frumosul tău, Diavolul cu Ochi verzi, Dirk Struan însuși a început acest comerț și ne-a mers bine tuturor de pe urma lui, așa că și de-acum înainte tot așa să ne ajute Dumnezeu!

Se gândise de multe ori – dar nu îndrăznise niciodată să întrebe – dacă mama lui se îndrăgostise în realitate de tată sau de fiu și se mulțumise cu fiul pentru că știa că tatăl n-ar fi acceptat-o niciodată. Știa că n-o va întreba niciodată și, chiar dacă ar întreba-o, mama lui n-ar face altceva decât să-i zâmbească cu zâmbetul acela înghețat al ei și să-i spună: „Malcolm, nu fi absurd.”

— Între noi vorbind, confidențial, domnule amiral, aveți dreptate, repetă el.

Ketterer dădu pe gât paharul de porto, își mai turnă unul și spuse:

— Tot e ceva și atât, pe Dumnezeul meu! Atunci mă puteți asigura că Struan nu se va angaja în comerțul cu arme aici?

— Am să mă gândesc foarte atent la toate cele ce mi-ați spus și mă voi consulta cu colegii mei comercianți.

Ketterer scoase o batistă și-și suflă nasul, luă o priză de tutun, strănută și apoi își suflă din nou nasul. După ce termină operația, ochii lui bulbucați priviră din nou la tânărul din față, iritat că nu vedea pe chipul lui nici un fel de semn de slăbiciune.

— Atunci, hai să formulăm chestiunea ceva mai altfel. Confidențial vorbind, sunteți de acord că a-i ajuta pe japonezi să-și procure arme, arme britanice, indiferent ce fel de arme sau nave de război britanice este o prostie?

— A-i lăsa să-și facă o flotă comparabilă ar fi o gre...

— Un dezastru, domnule! Un dezastru total și o imensă prostie!

— Sunt de acord.

— Bun. Aș vrea să încercați să-i convingeți pe toți ceilalți comercianți de opinia dumneavoastră: nici un fel de arme aici, mai cu seamă tunuri, bineînțeles, nici un fel de opiu. Evident, în mod confidențial.

— Voi fi fericit să transmit mai departe aceste opinii, domnule amiral.

Ketterer strâmbă din nas. Malcolm dădu să se ridice în picioare, căci nu voia să se lase încolțit.

— Un moment, domnule Struan, înainte să plecați, mai este o chestiune. O chestiune de ordin particular – amiralul făcu un gest către plicul de pe masă. Aceasta. De la doamna Struan. Știți despre ce este vorba?

— Da, domnule, știu.

Ketterer împinse scrisoarea spre mijlocul mesei.

— Se spune că Nobila Casă este cea mai mare firmă din Asia, deși, din câte am auzit, Brock începe să v-o ia înainte. Dar asta nu are importanță, dumneavoastră s-ar putea să fiți de partea binelui. Aș dori să mă pot bizui pe ajutorul dumneavoastră și al companiei dumneavoastră, domnule Struan, în această chestiune. În această cauză dreaptă, domnule Struan.

Exasperat, Malcolm nu spuse nimic, considerând că dăduse un răspuns destul de explicit și nefiind pregătit pentru o nouă prelegere. Dar Ketterer continuă, înțepat:

— Cu titlul confidențial, între noi doi, de regulă nu mă interesează astfel de scrisori de la persoane civile. Se înțelege de la sine că regulamentele Marinei Regale sunt de competența Marinei Regale – o sorbitură de porto, urmată de râgâitul copios de rigoare. Tânărul Marlowe v-a invitat pe dumneavoastră și pe... și pe logodnica dumneavoastră la bordul navei *Pearl* în timpul voiajului de probă. Marți. Pentru o zi întreagă. Așa este? – privirea lui îl sfredeli și mai adânc.

— Da, domnule, răspunse Malcolm, simțind că-i bate inima cu putere și urechile par să-l trădeze.

— Sigur că este nevoie și de aprobarea mea – amiralul lăsă fraza aceasta să plutească un timp în aer. Apropo, domnule Struan, duelul pe care l-ați plănuțit este un lucru rău, realmente.

Malcolm clipi din ochi, dar nu spuse nimic, încercând să se concentreze asupra spuselor amiralului. Acesta continuă:

— Oricum, adevărul este că individul acesta, Greyforth, merită să plece cât mai curând dintre noi, totuși duelul este interzis de lege și imprudent, căci se pot produce accidente, chiar teribile. E clar?

— Da, domnule, vă mulțumesc pentru sfat, dar spuneți că...

— Mulțumesc, domnule Struan, spuse amiralul blând, ridicându-

se în picioare. Mulțumesc că ați venit să mă vedeți. La revedere.

Tulburat, Malcolm se ridică anevoie în picioare, nefiind sigur dacă a înțeles corect:

— Trebuie să înțeleg că pot să...

— Nu vreau să spun nimic mai mult decât am spus, domnule. Tot așa cum mi-ați vorbit mie cu titlul confidențial, veți lua cele spuse de mine ca un sfat și, în schimb, vă spun, cu titlu confidențial, că voi reflecta la ceea ce veți spune sau veți face până luni, la miezul nopții. Să aveți o zi bună.

Afară, pe promenadă, aerul mirosea plăcut a curat, cer albastru pe chipul unei lumi fără complicații. Malcolm trase de câteva ori adânc aerul acela, până când i se luă povara din piept și durerea de cap. Epuizat și transfigurat, se lăsă să cadă pe prima bancă ce-i ieși în cale și privi spre flotă fără s-o vadă. Oare l-am înțeles corect pe Ketterer? se întreba Malcolm pentru a nu știu câta oară, amețit din nou de speranța că amiralul ar fi dispus să ignore scrisoarea mamei și să-i dea voie lui Marlowe să ne ia la bord și să nu-i interzică să ne căsătorească? *Cu titlu confidențial*, Ketterer pedalase pe ideea asta, murmură Malcolm, și *între noi doi*. Vrea oare să spună prin asta că o să stea liniștit dacă îmi joc și eu rolul în interesul ideilor lui? Și pentru numele lui Dumnezeu, oare ce trebuie să spun sau să fac până luni seara ca să-l conving pe ticălos, căci, în fond, asta este – un șantajist ticălos fără nici un fel de simț moral. Aiureli – este vorba de un târg – mi-a oferit un târg, un *quid pro quo*, un târg pentru mine și nu prea rău nici pentru el. Dar trebuie să procedez cu mare grijă. Ceilalți comercianți nu vor fi deloc încântați să accepte de bună voie nici un fel de embargo. Trebuie să fac ceva serios, pentru că ticălosul este viclean și nu se va mulțumi numai cu promisiuni. Cui aș putea să încredințez această nouă întorsătură a lucrurilor? Cu cine să mă sfătuiesc? Cu avocatul? Cu Jamie? Cu Marlowe? Nu, sigur că nu cu el. Angél? Nu, nici ea. Dacă unchiul Chen ar fi fost aici, cu el aș fi putut sta de vorbă, dar nu este. Atunci cui să spun? Nimănu. Cel mai bine este să nu spui nimănu. „Trebuie să-ți porți crucea singur – așa spunea mama că vorbea întotdeauna Dirk despre menirea tai-panului. A fi tai-pan înseamnă a fi singur și a purta răspunderea de unul singur, asta este bucuria și durerea”. Oare ce-aș putea face în legătură cu tunurile și ar...

— Bună ziua, dom'le Struan.

— Oh, hello, domnule Gornt.

— Arătați așa de trist, încât am simțit că trebuia neapărat să vă întrerup gândurile.

— A nu, nu sunt trist, spuse Malcolm obosit, mă gândeam.

— O, mă scuzați, în acest caz vă las, dom'le.

— Nu, vă rog, stați jos. Spuneți ceva de un preț?

Edward Gornt dădu din cap afirmativ.

— Îmi cer scuze că nu am venit mai curând, dom'le, dar domnul Greyforth... s-a lăsat convins mai greu. Acum este de acord cu pistoalele de duel și de la distanța de douăzeci de pași.

— Bun. Și?

— Și am încercat să-l conving să renunțe la duel, dar a spus: Numai dacă Malcolm Struan își cere scuze în mod public, sau cam așa ceva.

— Bun. Dar cealaltă chestiune, aici nu avem nici pereți, nici uși, și Malcolm arată cu mâna promenada acum pustie. Care e prețul?

— Și eu m-am gândit că locul acesta este perfect ales, dar nu pot rămâne prea mult timp aici și trebuie să fiu precaut, căci s-ar putea ca domnul Greyforth să ne privească prin binoclu.

— Credeți că ne urmărește?

— Nu știu sigur, dar aș putea să pariez, dom'le.

— Atunci în altă parte? Mai târziu?

— Nu, aici e foarte bine, dar Greyforth este foarte viclean și nu vreau să-i trezesc suspiciuni. Prețul este acesta: dacă informațiile mele vă ajută să contracarați planul lui Morgan de a vă distruge și a-l falimenta în schimb pe Brock...

— Cunoașteți amănuntele?

Gornt râse ușor.

— O, da, și chiar mult mai mult, și nici Morgan și nici Bătrânul Brock sau domnul Greyforth nu știu că eu știu – coborî vocea și mai mult, acum buzele abia i se mișcau. Toate acestea trebuie să rămână secrete între noi, dar dumneavoastră trebuie să-l loviți pe Morgan Brock, să-l urmăriți până va da faliment, eventual să-l băgați și la închisoare. Dacă puteți, dacă e necesar să-l distrugeți și pe Tyler nu mă interesează, dar să-mi garantați că voi putea obține cincizeci la sută din compania Rothwell fără nici un fel de greutate, să mă ajutați apoi să iau de la banca Victoria atât cât îmi trebuie ca să cumpăr jumătatea lui Jeff Cooper; zece ani de aici înainte nu vă veți purta cu mine decât ca și când aș fi un concurent normal și îmi veți da clauza firmei celei mai favorizate în toate chestiunile de afaceri – și toate acestea vor fi menționate în scris într-un contract semnat de dumneavoastră. Peste zece ani ne putem scoate mânușile.

— De acord, spuse imediat Malcolm, care se aștepta la condiții mai dure. Numai că ticăloșii de la Banca Victoria nu ne sunt prieteni, Brock a pus bazele băncii și ne-au exclus întotdeauna pe noi, așa că acolo nu prea avem cum să vă ajutăm.

— Vor fi cu toții în curând niște mielușei. Tot consiliul de administrație va trage bășini pe întrecute dacă le porunciți să tragă. Evident, toate acestea trebuie să rămână în cel mai strict secret. Ce

intenționati să faceți după duel?

Malcolm nu ezită nici o clipă, găsind că este totuși ciudat că simțise că poate avea încredere în acest om. Îi spusese că dorea să se îmbarce pe *Prancing Cloud*.

— Asta presupune că eu voi fi învingătorul și că nu voi fi rănit prea rău, spuse el încrezător.

— Dar cum veți putea trage? Mă gândesc la faptul că va trebui să mergeți în bastoane?

— Un singur baston îmi este suficient ca să-mi mențin echilibrul pentru câteva clipe, zâmbi Malcolm subțire. Am exersat.

— Propun să recurgem la o mică stratagemă ca să evităm repercusiunile legii. A mers foarte bine în Virginia și ar trebui să meargă și aici, în cazul în care unul din dumneavoastră doi este ucis: scrieți fiecare celuilalt o scrisoare, datată și remisă în seara premergătoare duelului, spunând că ați căzut de acord amândoi să renunțați la duel și la întâlnirea de a doua zi, din Țara Nimănui, veți accepta, ca niște adevărați gentlemen, scuze simultane unul de la altul. Gornt zâmbi. Noi, secundanții vom depune mărturie că, din nefericire, în momentul în care vă prezentați unul altuia pistoalele, unul s-a descărcat.

— O idee foarte bună. Norbert a fost de acord?

— Da. Vă va trimite scrisoarea marți. Trimiteți-o pe a dumneavoastră prin domnul McFay, dar ar fi bine să păstrați totul în taină. Este totuși un tertip.

Marți, își spunea acum în mintea lui Malcolm, dar se strădui să-l asculte pe Gornt. Acesta vorbea la obiect:

— După duel – cel mai bine ar fi dacă ați putea să-l omorâți, nu să-l răniți – am să vin cu dumneavoastră pe cliper. În schimbul contractului scris, am să vă expun detaliile planului prin care puteți distruge rețeaua financiară a lui Brock, cu un pachet de documente autentificate și copii de pe scrisori și documente suficiente pentru orice tribunal din lume și un alt pachet pe care îl veți putea folosi ca ciomag pentru cei de la Victoria.

Malcolm simți cum îl cuprinde o căldură plăcută.

— Dar de ce nu acum, de ce să așteptăm până miercuri?

— S-ar putea să fiți ucis, spuse Gornt calm și în acest caz, informațiile ar fi pierdute, iar eu aș risca fără nici un rost.

După o pauză, Malcolm spuse:

— Să zicem că se întâmplă așa, sau că mă rănește foarte rău, cum o să vă luați revanșa pe care o doriți atât de mult?

— O voi contacta imediat pe doamna Struan, dom'le. Dar pariez că nu va fi necesar. Mizez pe dumneavoastră, nu pe ea.

— Am auzit că nu jucați jocuri de noroc, domnule Gornt.

— Jocuri de cărți pe bani, niciodată, dom' le. M-am convins de

inutilitatea lor văzându-l pe tatăl meu vitreg. Dar în viață? În viață joc până la capăt – Gornt își fixă privirea asupra lui și spuse încet: Suntem priviți.

Aruncă apoi o privire în jur. Era Angélique care ieșea din clădirea Struan și traversa strada. Le făcu semn cu mâna. Malcolm îi făcu și el semn și se ridică în picioare. Cei doi bărbați o priveau apropiindu-se.

— Hello, Angél, spuse Malcolm cu căldură, simțind cum cuvintele amiralului îi dansează din nou prin cap. Dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Edward Gornt de la Firma Rothwell din Shanghai. Logodnica mea, mademoiselle Richaud.

— Domnișoară! Gornt își ridică pălăria și îi sărută mâna galant. Mă bucur să vă cunosc.

— Domnule Gornt, murmură ea, privindu-l în ochi.

Se instalează brusc o tăcere stânjenitoare între cei trei, apoi, fără nici un motiv aparent, izbucniră cu toții în râs.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea cu inima bătându-i din ce în ce mai tare.

— Joie de vivre, spuse Gornt.

Angélique ridică ochii spre el și ceea ce văzu îi plăcu. Se simți încălzită de zâmbetul lui, apoi îl luă pe Malcolm de braț, relatând deja în minte întâlnirea aceasta în scrisoarea pe care tocmai începuse s-o scrie:

„Trebuie să-ți mărturisesc, draga mea Colette, că i-am spionat pe promenadă, așa că mi-am pus cea mai frumoasă bonetă și i-am luat prin surprindere și m-am sprijinit de brațul lui Malcolm (la modul defensiv) căci acest nou sositor este un bărbat înalt și chipeș, cu cei mai amețitori și jucăuși ochi pe care i-am remarcat imediat și sper că Malcolm nu și-a dat seama, căci ar fi și mai gelos ca de obicei, sărmanul de el! Voiam să-l întâlnesc pe acest tânăr înalt ca din întâmplare. Are un accent sudic abia perceptibil, umeri largi, o talie îngustă, probabil că este scrimer și, fără îndoială și un bun dansator – sper să devenim prieteni, am așa de mare nevoie de prieteni aici...”

— O, *chéri*, spuse ea, făcându-și vânt cu evantaiul, cuprinsă de o fierbințeală lăuntrică, o reacție subconștientă feminină la masculinitatea lui Gornt, te rog să mă scuzi, nu voiam să întrerup o discuție importantă...

— N-ai întrerupt nici o discuție importantă, Angél, spuse Malcolm.

— Eu tocmai plecam, spuse Gornt. Nu era nevoie să-și ascundă admirația. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnișoară – făcu o plecăciune. La revedere, dom'le, vom ține legătura.

Amândoi îl urmăriră cu privirea în timp ce se îndepărta.

— Cine este acest domn Gornt?

Malcolm îi spuse, fără a-i comunica, de fapt, nimic important

despre adevăratul domnul Gornt. Era cu totul absorbit de gândurile referitoare la ziua de marți.

— Mai vrei puțin porc cu sos negru de fasole, Soră mai Tânără? întrebă Ah Tok, mestecând o bucată de pește.

— Mulțumesc! Ah Soh întinse bețișoarele ca să-și umple din nou bolul, apoi mușcă cu poftă din creveții mari, rumeniți la foc iute, care îi făcuseră cu ochiul. Continuă, te rog, Soră mai Mare.

Cele două femei erau în camera lui Ah Tok, în fața unui dejun împrăștiat într-o mulțime de farfurii și cu câte o cană cu ceai de iasomie la îndemână.

— Ayeeyah, e foarte greu. Ilustrul Chen nu a transmis nici un fel de instrucțiuni clare.

— Asta nu-i stă în fire. Ah Soh mai luă câteva bucăți de friptură suculentă de vită cu sos de stridii. Nu, nu-i deloc în firea lui.

— Sunt de acord, însă acum probabil că noua lui concubină, târfa din Soo Chow, îi monopolizează toată atenția.

— Ayeeyah! E adevărat că are paisprezece ani și nu are încă nici floci?

Ah Tok mai luă o bucată de cap de pește și supse oasele cu plăcere.

— Numai mâncătorii de usturoi din Chosen nu au floci – aruncă oasele pe jos și alese altă bucată.

— Interesant. Mă întreb dacă e din cauza usturoiului pe care îl mănâncă. Pot să mai citesc încă o dată scrisoarea, Soră mai Mare?

Aceasta suna astfel: „*Salutări, Ah Tok, a Șasea Verișoară de două ori confirmată. Ai făcut foarte bine că m-ai consultat imediat. Dopul sticlei prezenta urme clare de întunericul Lunii care trebuie să fie Vomitivul din Ținutul Câinelui din marea Răsăritului. Un abort! Târfa a fost și înțeleaptă și neînțeleaptă dacă l-a folosit, iar stăpânul și înțelept și neînțelept dacă l-a permis. Până nu vom afla dacă a făcut-o cu sau fără știința lui nu aveți voie să faceți nimic. Verișoară, ascultă-l când vorbește prin somn – întotdeauna a vorbit prin somn încă de când era copil – poate că o să mai afli ceva în plus. Spune-i și lui Ah Soh să facă la fel și să fiți amândouă ca niște lilieci. Ascultați-mă fără șovăială*”

— Ayeeyah, ce înseamnă asta, să fim ca niște lilieci? întrebă Ah Soh iritată, liliecii sunt tăcuți, dar mai și chițăie, pot zbura pe întunerice, dar sunt orbi la lumina zilei, invizibili noaptea și neajutorați ziua. Murdăria lor e valoroasă, dar pute până la cer. Ce vrea să însemne asta, heya?

— Ochii și urechile și nările deschise ca la lilieci și fii atentă unde îți lași picătura, Ah Tok. Zece mii de primăveri pentru Chen al Nobilei Case, căci fără el n-am fi știut că Poarta ei de Jad s-a atârnat în lujerul fiului meu!

— Dar de unde putem ști că a fost el? spuse Ah Soh, râgâind puternic. De unde putem ști că a fost stăpânul și nu altcineva? – coborî vocea și privi împrejur de parcă s-ar fi temut de urechi străine, iar bețișoarele lui Ah Tok rămaseră o clipă în aer. S-ar putea să fie cineva ca Nas Lung Ascuțit, același gen de diavol străin ca și ea, nu? Țștia doi stau lipiți unul de altul ca doi păduchi în boașele unui cerșetor. Și apoi, nu el a fost acela care a aruncat sticla în mare? Singura dovadă?

Bătrâna Ah Tok nu mai râdea.

— Fang-pi! spuse ea folosind o înjurătură rară. Cred că asupra acestui lucru a vrut să ne atenționeze Ilustrul Chen. Liliecii zboară în toate direcțiile, nu se așează pe prima creangă care le iese în cale și chiar și atunci stau atârnați cu capul în jos. Ilustrul Chen vrea să ne spună că trebuie să descoperim care este Yang-ul ce a lăbărțat acest Yin! Ayeeyah, da, sunt de acord, se poate, e chiar foarte posibil ca Nas Lung Ascuțit să-i fi așezat pe cap fiului meu tichia verde.

— Stăpânul încornorat! Ah Tok își îndreptă privirea spre cer. Este adevărat că Nas Lung Ascuțit a petrecut suficient timp în camera ei ca să... – rămase o vreme cu gura căscată, apoi continuă: îți amintești, acum câteva săptămâni, când m-a trimis la culcare și după aceea a țipat pentru că a crezut că cineva vrea să se cațere pe geam la ea în cameră, dar nu era decât vântul care mișca obloanele? Acum îmi amintesc, am fost mai iute decât un liliac, dar l-am găsit pe Nas Lung Ascuțit deja acolo și amândoi... acum, dacă stau și mă gândesc, erau amândoi mai albi la față decât un cadavru de cinci zile! Oare atunci să fi fost momentul când Yang-ul lui...

— Când a fost asta, Soră mai Tânără? În ce zi? Când?

— Era în ziua în care... în care stăpânul a avut-o pe târfa aceea localnică de la bordelul de peste Canal.

Ambele femei începură să calculeze și mintea le mergea mai repede decât orice abac. Astăzi era luna a douăsprezecea, ziua a cincea.

— Înseamnă că a fost luna a zecea, ziua a optsprezecea sau a nouăsprezecea, Soră mai Mare.

— Nu este suficient timp, cred că nu e suficient, numai dacă acest întunerice al Lunii nu a fost înghițit mai devreme – Ah Tok mai supse o dată absență din capul de pește, apoi scuipă oasele și spuse cu convingere: S-au destrăbălat mai înainte. Târfa a avut o mulțime de ocazii, heya? Se ducea mereu la casa barbarului aceluia, chiar și înainte să vă mutați voi acolo.

— Ai dreptate, ai dreptate ca întotdeauna, Soră mai Mare. Trebuie să-l informăm imediat pe Ilustrul Chen.

— Dar de ce să-și dea ea Poarta ei de Jad unui diavol străin atât de urât, când fiul meu e nebun după ea?

Ah Soh ridică din umeri.

— Barbari! Cine știe cum gândesc ei? Ar trebui să-i spunem stăpânului.

Doborâtă de emoție, Ah Tok se uită la barul ei. Madeira, whisky, brandy.

— Avem nevoie de un întăritor! – alese dintre băuturi o sticlă de whisky și turnă două porții zdravene. La treabă! Trebuie să ne facem un plan, să complotăm împreună și s-o obligăm pe târfă și pe amarez să spună adevărul!

— Bine! Foarte bine! Împreună o să facem treabă bună!

— Dar nici un cuvântel fiului meu. Nu este înțelept din partea noastră să rostim vorbe murdare atâta timp cât nu suntem sigure.

Paharele lor scoaseră un clinchet cristalin.

— Pe toți zeii mai mari sau mai mici, nimeni n-o să-l încornoreze pe fiul meu și n-o să-l facă să poarte tichia verde și să trăiască după aceea vesel și fericit, fără să aibă habar!

— Bună seara, părinte Leo, spuse Angélique politicoasă, îngenunche și îi sărută mâna, reușind numai cu mare greutate să-și ascundă repulsia provocată de mirosul lui puternic și puturos.

Erau singuri în biserica mică, slab luminată, în care ardeau numai câteva lumânări, în timp ce soarele care cobora spre asfințit pătrundea cu greu prin ferestrele mici, prost tăiate. În colonie erau puțini catolici, veniturile modeste, totuși altarul și crucifixul erau bogate. Afară, în lumina soarelui, Vargas o aștepta ca s-o însoțească înapoi, acasă.

— Ați dorit să mă vedeți, spuse ea nevinovată, știind că lipsise din nou de la slujba de duminică, își alesese cu grijă boneta roz și șalul de cașmir pus peste cea mai feciorelnică rochie de după-amiază, din mătase închisă la culoare. Ce bine arătați, părinte.

— Mă bucur să vă văd, seniorita, fiica mea, spuse el cu accentul lui greoi, portughez. Iarăși ați lipsit de la sfânta slujbă.

— Este din cauza ameteșelilor, părinte. Nu mă simt încă bine... Domnul doctor Babcott m-a sfătuit să mă odihnesc, răspunse ea, cu gândul la toaleta pe care o va purta în seara aceea la aniversarea zilei de naștere a ministrului rus și la ce ar putea face ca să-l distreze pe Malcolm în timpul serii. Sunt sigură că săptămâna viitoare o să mă simt mai bine.

Mă bucur, tânăra și cam prea mincinoasa mea enoriașă, își zise în gând părintele Leo, dezgustat de perfidia omenească. Nu este cuviincios să dansezi toată noaptea și să-ți arăți gleznele și părțile intime neacoperite.

— Nu face nimic, am să te spovedesc acum.

Angélique era plictisită la culme, dar îl urmă totuși în confesional

și îngenunche, fericită că între ei era un grilaj. Repetă după el papagalicește rugăciunile, liniștită de pactul pe care îl încheiase cu Fecioara Maria, repetând aceleași cuvinte, ca de obicei...

— ... și am uitat să cer iertare pentru păcatele mele în rugăciuni.

Îi dădu repede iertarea, și o penitență modestă de câteva rozarii și Angélique se simți imediat ceva mai bine. Voia tocmai să se ridice în picioare.

— Și acum, o chestiune personală, copila mea. Acum două zile, domnul Struan a trimis după mine, în particular, și m-a rugat să vă căsătoresc.

Angélique rămase o clipă descumpănită, apoi zâmbi fericită.

— O, părinte, ce minunat!

— Da, copila mea, așa este. „Te rog să ne căsătorești cât mai curând cu putință”, așa a spus tânărul Struan, dar este foarte dificil.

Se luptase zi și noapte cu problema aceasta. Trimisese în aceeași zi o scrisoare urgentă episcopului din Macao, conducătorul spiritual al Asiei, cerându-i sfatul cât mai urgent.

— Da, este foarte greu pentru noi.

— De ce, părinte?

— Pentru că el nu este catolic și...

— Dar a fost de acord ca toți copiii să fie crescuți în spiritul Bisericii Adevărate, așa mi-a promis.

— Da, da, copila mea, a promis, așa mi-a spus și el, dar nu are vârsta pentru căsătorie, nu se poate însura fără consimțământul părinților și tu la fel, dar voiam să-ți spun că am cerut încuviințarea eminenței sale ca să officiez ceremonia pentru gloria lui Dumnezeu, chiar și așa – cu sau fără aprobarea... tatălui tău. Am auzit că tatăl tău e plecat, pe undeva prin Indo-China franceză sau prin Siam.

Știrile cu privire la fraudele comise de tatăl ei și fuga acestuia ajunseseră în colonie dar, din respect pentru ea, nu i se aduseseră la cunoștință nici ei, nici lui Struan.

— Dacă eminența sa este de acord, sunt sigur că domnul Seratard, *in loco parentis*, va fi de acord, chiar și așa.

Angélique simțea că i se uscaseră gâtul.

— De cât timp va avea nevoie eminența sa ca să răspundă, ca să-și dea consimțământul?

— În preajma Crăciunului, poate ceva mai înainte dacă este în Macao și nu e plecat să-i viziteze pe credincioșii din China, și dacă aceasta va fi voința Domnului.

Părintele Leo ședea ca de obicei, cu fața spre grilaj și cu urechea spre cel care își șoptea spovedania. De astă dată însă întoarse capul și privi prin grilaj reușind să-i distingă vag trășăturile chipului.

— Chestiunea despre care doream să vorbim în particular este trecerea lui la catolicism.

Angélique rămase din nou descumpănită.

— A spus el că vrea să se convertească?

— Nu, încă nu a văzut lumina, și tocmai despre acest lucru doream să stăm de vorbă.

Părintele Leo ședea ca de obicei, cu fața spre grilaj, savurând apropierea de fată, chinuit de o dorință despre care știa că este păcătoasă și trimisă de Satana, aceeași dorință împotriva căreia lupta îngenuncheat, zi și noapte de când intrase în sânul bisericii. Dumnezeu, dă-mi putere, iartă-mă, Doamne, își spunea el gata să izbucnească în lacrimi și învingându-și cu greu dorința de a se năpusti afară și de a da iama prin sâni și toate celelalte acum ascunse de peretele despărțitor și de șalul ei.

— Trebuie să-l ajuți să îmbrățișeze credința adevărată.

Angélique se trase mai departe de grilaj. Cuprinsă de panică, desfăcu perdelele ca să scape de sentimentul de claustrofobie pe care i-l dădea cutia aceea. Confesionalele nu i se păruseră niciodată așa înghesuite, își zise ea, cutremurându-se. Este numai de atunci... de atunci când... Nu s-a întâmplat nimic!

— Am să-l ajut, părinte, din toate puterile, spuse ea tot mai neliniștită și se ridică să plece.

— Stai!

Violența din vocea lui îi produse un șoc.

— Părinte?

— Te rog să stai puțin, copilă, spuse vocea lui calmă acum, dar calmul se simțea că este forțat și asta o înspăimânta și mai mult, pentru că nu mai era vocea unui preot aflat într-un loc sfânt, ci aceea a unui bărbat străin.

— Trebuie să mai vorbim despre această căsătorie și despre convertirea lui, copila mea, și să ne ferim de influențele rele, da, trebuie, convertirea este obligatorie ca pregătire pentru... pentru eternitate.

— Obligatorie, părinte? murmură ea. Vreți să spuneți că este obligatorie pentru căsătorie?

— Pentru... pentru eternitate, spuse vocea.

Angélique privi la umbra de dincolo de grilaj, sigură că mințea, îngrozită numai la gândul acesta, necum să-l mai și creadă.

— Am să mă străduiesc, părinte, spuse ea.

Apoi trase de tot perdelele ca să-i vină aer, și vru să se ridice. Dar el îi ținu calea. Angélique observă că fruntea îi era transpirată când se aplecă asupra ei, spunând:

— Este spre binele lui, pentru mântuirea lui. A lui, copila mea. Ar fi mai bine înainte, înainte de căsătorie.

— Vreți să spuneți, părinte, că este obligatoriu să se convertească înainte de a ne căsători? întrebă ea înspăimântată.

— Nu eu pun condiții, vom face ceea ce decide eminența sa, noi nu suntem decât slujitorii lui devotați.

— Biserica logodnicului meu nu pretinde ca eu să devin protestantă. Evident că nici eu nu-l pot obliga pe el.

— Trebuie ajutat să vadă adevărul! Căsătoria este un dar al Domnului. Protestantă! Eretică! Apostată! Este de neconceput, vei fi pierdută pentru totdeauna, pedepsită, excomunicată, sufletul tău etern va fi condamnat la chinuri veșnice, va arde veșnic în flăcările purgatoriului!

Angélique ținea privirea plecată în jos și reuși numai cu greu să rostească:

— Pentru mine, da, dar pentru el... Sunt milioane de oameni care cred altfel.

— Sunt cu toții nebuni, pierduți, condamnați, vor arde veșnic – vocea îi deveni și mai aspră. Vor arde la nesfârșit. Trebuie să-l convertim pe păgân. Malcolm Struan trebuie să treacă...

— Am să încerc, la revedere, părinte, mulțumesc... am să încerc, murmură ea și ieși afară pășind pe lângă el.

Ajunsă la ușă, se opri, se întoarse, îngenunche o dată și ieși apoi la lumină, în timp ce el rămase în intervalul dintre bănci, cu spatele spre altar și continua să strige:

— Fă-te instrumentul Domnului, convertește-l pe păgân, dacă îl iubești pe Dumnezeu, salvează-l pe bărbatul acesta, salvează-l de purgatoriu, dacă îl iubești pe Dumnezeu, salvează-l, ajută-mă să-l salvez de focul infernului, salvează-l pentru gloria lui Dumnezeu, trebuie... înainte de a te căsători, salvează-l, să-l salvăm... să-l salvăm...

În seara aceea o patrulă de samurai ieși din casa gării de la Poarta de Nord. Zece războinici, înarmați până-n dinți, cu spade și armuri ușoare de luptă, conduși de un ofițer. Trecură podul și intrară prin barieră în colonie. Un bărbat ducea un steag înalt și subțire cu niște caractere japoneze pe el. Samuraiul din frunte purta o torță aprinsă care arunca umbre ciudate.

Strada Marea și promenada de pe faleză erau încă pline de animație, căci era o seară plăcută. Negustori, mateloți, soldați, vânzători ieșiseră la plimbare, stăteau în grupuri, pălăvrăgind și râzând pe ici și pe colo, se auzeau cântece și strigăte de bețivani și prostituate. Mai jos, pe mal, câțiva soldați aprinseseră un foc și dansau în jurul unui cimpoi, iar din depărtare răzbăteau zgomotele din Mahalaua Bețivanilor.

Prezența rău prevestitoare fu sesizată imediat. Oamenii se opriră în mijlocul drumului. Conversațiile ezitară în mijlocul propoziției apoi încetară cu desăvârșire. Toate privirile se întoarseră spre nord. Cei

care se aflau mai aproape de patruleă se dădură câțiva pași înapoi. Nu puțini fură aceia care începură să-și pipăie buzunarele în căutarea unui pistol, blestemând în gând că nu și-l luaseră. Alții se retraseră, iar un soldat aflat în permisie în apropierea aleii o luă la goană ca să cheme garda de noapte a marinei militare.

— Ce se întâmplă, dom'le? întrebă Gornt.

— Deocamdată, nimic, spuse Norbert, întunecat la față.

Erau într-un grup de pe promenadă, destul de departe de samuraii care nu dădeau nici o atenție mulțumii tăcute ce o înconjura. Mergeau cu privirile în jos, așa cum le era obiceiul.

Lunkchurch se apropie de ei.

— Ești înarmat, Norbert?

— Nu. Dar tu?

— Nu.

— Eu sunt, dom'le, spuse Gornt și scoase un mic pistol dar nu înseamnă mare lucru, dacă sunt puși pe rele.

— Când ai dubii în privința lor, încarcă-ți arma, așa am spus întotdeauna, adaugă el și-i întinse mâna grăbit lui Gornt. Bamaby Lunkchurch, domnule Gornt, mă bucur să vă cunosc. Bine ați venit la Yokopoko, ne vedem la club, am auzit că jucați bridge, mi-ar plăcea să jucăm o dată, când doriți!

Toți erau în expectativă. Bețivii se dezmeticiră brusc. Toți erau în gardă, căci viteza samurailor în mânuirea spadei era foarte bine cunoscută. Norbert alesese deja un traseu de retragere în caz de nevoie. Apoi zări garda de noapte a pușcașilor marini care venea de pe o străduță laterală, pe două rânduri, cu armele gata de luptă, deși nu provocatoare, cu un sergent în frunte, gata să ia atitudine la comandă, și se simți ușurat.

— Acum nu mai avem de ce să ne facem griji. Întotdeauna porți asta cu tine, Edward?

— O, da, dom'le, întotdeauna. Credeam că v-am spus.

— Nu, nu mi-ai spus, replică el scurt. Pot să-l văd?

— Desigur. Este încărcat, bineînțeles.

Pistolul era fin, dar bun, două țevi, două cartușe de bronz, mâner bătut în argint. I-l dădu înapoi încrunțat.

— Frumoasă jucărie. E americană?

— Francez. Mi l-a dat tata când am plecat în Anglia. Spunea că l-a câștigat de la un cartofor de pe o navă de pescuit. Este singurul lucru pe care mi l-a dăruit în viața lui – Gornt râse blând, amândoi bărbații se uitau cu atenție la samuraii care se apropiau. Îl am asupra mea chiar și când dorm, dar nu am tras cu el decât o dată. Asupra unei doamne care încerca să se furișeze cu portofelul meu în miezul nopții.

— Ai nimerit-o?

— Nu, dom'le, nici n-am încercat, i-am pieptănat numai părul,

așa, ca s-o sperii. O doamnă nu trebuie să fure, nu-i așa dom'le?

Norbert mormăi ceva și rămase cu ochii ațintiți la samurai, văzându-l pentru prima dată pe Gornt într-o lumină diferită, primejdioasă. Patrula ajunsese în mijlocul străzii, în timp ce santinelele din fața legațiilor britanică, franceză și rusă – singurele care aveau gardă permanentă – își încărcară liniștite armele, fiind alertate deja.

— Puneți siguranța. Nu trageți, băieți, pân' nu vă spui io, zise mormăit sergentul Grimes. Du-te și cheamă-l pe dom' Peniță, vezi că e cu rusnacii, trei case mai jos. Fugața.

Soldatul se strecură pe nesimțite. Lămpile de pe stradă pâlpăiră. Toată lumea aștepta neliniștită. Ofițerul japonez cel țănoș se apropia impasibil.

— Al naibii ticălos, nu-i așa, don' sergent? șopti santinela, cu mâinile încleștate pe armă.

— Toți sunt niște ticăloși pociti. Ușurel acum.

Ofițerul ajunsese în dreptul Legației britanice și lătră un ordin. Oamenii lui se opriră și se aliniară cu fața spre poartă, în timp ce ofițerul făcu un pas înainte și se adresă sergentului într-o japoneză guturală. Se lăsă apoi o tăcere încordată. Ofițerul repetă nerăbdător, pe un ton imperativ, ceea ce spusese. Ordine, cu siguranță, ordine.

— Ce, ce latră, pocitul? îl întrebă sergentul care era cu o jumătate de metru mai înalt decât el.

Din nou aceleași propoziții urâte, pe un ton și mai supărat.

— Știe cineva ce spune ăsta? strigă sergentul.

Nu se auzi nici un răspuns, apoi, Johann, interpretul, ieși cu grijă din rândul mulțimii, făcu o plecăciune în fața ofițerului care îi răspunse disprețuitor și începu să-i vorbească în olandeză. Ofițerul răspunse tot în olandeză, căutându-și cuvintele.

— Are de transmis un mesaj, o scrisoare, pentru Sir William, spuse Johann. Trebuie să i-o înmâneze personal.

— Eu nu știu nimic, domnu', da oricum, nu intră cu împruțitele alea de săbii la brâu.

Ofițerul porni spre poarta Legației și toate siguranțele armelor se ridicară. Ofițerul se opri. Urmă o tiradă furioasă la adresa sergentului și a santinelelor. Toți samuraili își scoaseră săbiile pe jumătate din teacă și luară o poziție defensivă, în josul străzii, patrula de pușcași marini se așezase în poziție de luptă. Toți așteptau prima greșeală. În acel moment, Pallidar și alți doi ofițeri de dragoni ieșiră repede din Legația rusă, aflată în josul străzii, în uniformă de seară cu săbii de paradă.

— Mă ocup eu, sergent, spuse Pallidar. Ce s-a întâmplat?

Johann îi explică. Pallidar, care cunoștea acum bine obiceiurile japoneze, se apropie de ofițer, făcu o plecăciune, așteptă ca acesta să-i

răspundă cu o altă plecăciune și spuse:

— Spune-i că primesc scrisoarea. Sunt aghiotantul lui Sir William, exageră el.

— Spune că-i pare rău, dar are ordin să i-o înmâneze personal.

— Spune-i că sunt autorizat să...

Vocea lui Sir William îl întrerupse.

— Căpitane Pallidar – un moment! Johann, de la cine este această scrisoare?

Stătea în pragul casei lui Sergheiev, cu toți ceilalți invitați înghesuți în spatele lui. Ofițerul arată spre steag apoi lătră mai multe cuvinte, iar Johann strigă:

— Zice că e de la tairo, dar cred că vrea să spună roju, Sfatul Bătrânilor. A primit ordin s-o înmâneze imediat, personal.

— Foarte bine. Am s-o iau, spune-i să vină încoace.

Johann traduse. Ofițerul îi făcu un semn imperios cu mâna lui Sir William să vină el acolo, dar Sir William strigă pe un ton sever, foarte puțin curtenitor:

— Spune-i că sunt la masă. Dacă nu vrea să urce treptele până aici, n-are decât să mi-o înmâneze mâine.

Johann avea mult prea multă experiență ca să traducă exact cele spuse și se mărgini să redea numai sensul. Ofițerul de samurai trase aer în piept supărat, apoi porni tropăind furios spre poarta reședinței ruse, trecu pe lângă cei doi soldați bărboși de la intrare și se opri în fața lui Sir William, așteptând, în mod clar, ca acesta să-i facă o plecăciune.

— Kirei! lătră Sir William. Salută! – era unul din puținele cuvinte în japoneză pe care își permitea să le cunoască. Kirei!

Ofițerul roși, dar se înclină automat. Se aplecă adânc ca în fața unui egal și turbă și mai tare văzând că Sir William abia îi face un semn cu capul, ca unui inferior, dar apoi, își spuse el, omulețul ăsta prostănac este șeful gai-jinilor și are reputația de a fi la fel de nestăpânit la furie pe cât miroase de urât. Când vom ataca, am să-l ucid chiar eu. Scoase sulul, făcu un pas înainte și îl înmână, apoi se dădu un pas înapoi, făcu o plecăciune perfectă, așteptă până i se înapoie plecăciunea, ce-i drept, cam în treacăt, complet satisfăcut că-i dăduse peste nas dușmanului. Ca să-și descarce mânia, se stropși la soldații lui și porni printre ei ca și când nici n-ar fi existat. Aceștia îl urmară, revoltați și ei de grosolănia gai-jinilor.

— Unde naiba e Tyrer? întrebă Sir William.

Pallidar spuse:

— Trimit pe cineva să-l caute.

— Nu, te rog, spune-i lui Johann să vină la mine, bine?

— Nu este nevoie, Sir William, spuse Erlicher, ministrul elvețian, dacă este în olandeză pot să traduc eu.

— Mulțumesc, dar îl prefer pe Johann, pentru că știe și puțină japoneză, spuse Sir William.

Nu dorea să împărtășească nici o veste nouă cu un străin și cu atât mai puțin cu reprezentantul unei industrii de armament încă modeste, dar deosebit de viguroase, în căutare de piețe de export, cu o reputație bazată pe calitatea unică a meșterilor ei ceasornicari, unul din puținele domenii în care manufacturile britanice nu puteau susține concurența. Sufrageria, cea mai mare încăpere din clădire, avea o masă pentru douăzeci de persoane, acoperită cu farfurii și tacâmuri de argint fin. Erau invitați toți miniștrii, lipsea numai Heimrich care era bolnav. Struan și Angélique erau așezați în capul mesei. Mai erau câțiva ofițeri britanici și francezi și câte doi servitori în livrele în spatele fiecărui scaun.

— Pot să folosesc anticamera, conte Sergheiev? spuse Sir William în rusă.

— Bineînțeles, spuse contele și deschise ușa.

Așteptă un moment până întră grăbit și Johann, apoi închise ușa.

— 'Seara, Sir William, spuse Johann, încântat că fusese solicitat – în felul acesta avea să fie primul care va ști despre ce este vorba și va continua să fie util, folositor pentru țara și pentru ministrul său, rupse sigiliul sulului și se așază jos. Este în olandeză și în japoneză. E foarte scurt – îl parcurse rapid cu privirea, ridică din sprâncene, îl mai citi o dată, avu un mic răs nervos și zise: Vă este adresat dumneavoastră, ministrului britanic, și sună astfel: „Vă comunic prin depeșă. Din ordinul shogunului Nobusada primit de la Kyoto, toate porturile vor fi închise imediat și toți străinii expulzați și alungați, noi ne...”

— Alungați? Alungați ai spus? strigătul străbătu prin ușă și se abătu ca o măciucă asupra oaspeților de la cină.

Johann tresări.

— Da, domnule, îmi pare rău, Sir, așa spune: „și alungați, noi nedorind și neavând nevoie de nici un fel de contacte între străini și poporul nostru. Vă trimit aceasta înainte de a comanda o întâlnire imediată pentru a pune la punct detaliile retragerii dumneavoastră urgente din Yokohama. Comunicat cu respect”.

— Cu respect? Ticăloși impertinenți până la Dumnezeu...

Tirada de furie continuă. Când Sir William făcu o pauză ca să-și tragă răsuflarea, Johann interveni:

— E semnată Nori Anjo – tairo. După câte înțeleg eu, asta înseamnă un fel de dictator.

KYOTO

Joi, 6 decembrie

Toranaga Yoshi era livid.

— Când a fost confirmată numirea lui ca tairo?

— Alaltăieri, sire, printr-un porumbel călător trimis seniorului Anjo la Yedo, spuse blând Wakura, seniorul șambelan, șeful cancelariei palatului, deloc tulburat de furia fățișă a oaspetelui său și ascunzându-și bucuria – așteptase cu multă nerăbdare această întrevedere pe care o aranjase în apartamentul său din interiorul palatului.

— Sulul oficial, semnat de shogun la cererea Fiului Cerului a fost trimis, cred eu, pentru a fi înmănat de urgență seniorului Anjo Nori în aceeași zi.

Asta îi spori și mai mult furia lui Yoshi. Strămoșul lui, shogunul Toranaga, stabilise ca porumbeii călători să reprezinte proprietatea exclusivă a shogunatului. Două secole și jumătate mai târziu, această metodă de comunicare începuse să intre în declin, nemaifiind considerată necesară, iar acum nu mai era folosită decât pentru comunicări de importanță vitală, cum ar fi moartea unui shogun sau a unui împărat. Administrația Bakufu se făcuse că nu vede că de mai mulți ani unii zarafi zaibatsu din Osaka foloseau pe ascuns porumbei călători. Zarafii erau pasibili astfel în orice clipă la plata unor amenzi, taxe sau alte favoruri către Bakufu, dacă aceștia doreau să aplice legea.

— Și ultimatumul acela prostesc către gai-jini? Când urmează să fie înmănat? întrebă Yoshi.

— Imediat, sire. Cererea imperială era la același porumbel călător, sire, confirmată de shogunul Nobusada, cu indicația „Transmiteți imediat”.

— Ordinul este baka, graba asta încă și mai baka! Yoshi își trase mai strâns în jurul umerilor mantaua căptușită, ploaia care răpăia în grădină făcea ca aerul să fie și mai rece. Trimite alt porumbel și anulează ordinul.

— Dacă ar depinde de mine, aș face-o imediat din moment ce dumneavoastră îmi sugerați. Imediat ce veți pleca, voi cere învoire, dar cred că este prea târziu pentru a vi se mai îndeplini dorința, cred că șeful gai-jinilor a primit deja ordinul, s-ar putea să-i fi fost înmănat ieri.

Wakura reuși să arboreze o mutră jalnică și nefericită. Aceasta era încununarea mai multor ani de intrigi în sprijinul dorințelor împăratului, al părerii celor mai mulți daimyo, nobili de la curte, și a

lui Ogama, care în prezent deținea puterea la Kyoto, deși Porțile erau păzite din nou, în mod ostentativ, de shogunatul cel atât de detestat, dar numai cu permisiunea lui Ogama, a prințesei Yazu și, lucrul cel mai important, în sprijinul propriilor lui intenții. Se simțea și acum încântat când își amintea cum plănuiise și organizase totul. O condusese pe prințesă în timpul plimbării ei de dimineață prin grădinile palatului și neutralizase dintr-o singură mișcare shogunatul, administrația Bakufu și pe Yoshi, cel mai periculos dintre dușmanii săi.

— Prințesă imperială, am auzit curteni foarte apropiați de Divinul, care se gândesc în permanență numai la interesele tale, spunând că seniorul soțul tău ar trebui să-l numească pe seniorul Nori Anjo tairo cât mai curând cu putință.

— Pe seniorul Anjo? Întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Oameni înțelepți consideră că lucrul acesta trebuie făcut repede și discret. Comploturile se țin lanț la Yedo și asta ar pune capăt... ambițiilor adversarilor, spuse el delicat, ale adversarilor care se străduiesc neconținut să-l submineze pe ilustrul tău soț, care au legături și cu mișcarea shishi. Îți amintești? Otsu!

— Ca și cum aș putea uita așa ceva! Dar Anjo, nu că aș avea vreo influență pentru a hotărî o asemenea chestiune, Anjo e un tont și un prostănac. Ca tairo va deveni însă și mai arogant.

— Este adevărat, dar, ridicându-l pe el deasupra celorlalți Bătrâni ar fi un preț rezonabil pentru a-i asigura securitatea seniorului shogun cât timp este încă minor și a-l reduce la tăcere pe... pe unicul său rival, seniorul Yoshi.

— Ar putea un tairo să-i ia funcția de tutore?

— Probabil, prințesă. Și mai este încă un punct în favoarea lui Anjo, după cum șoptesc înțelepții, și anume că Anjo este instrumentul perfect în lupta împotriva gai-jinilor. E tare de cap, dar foarte ascultător față de cererile imperiale. Divinul va remarca această loialitate și fără îndoială că-l va răsplăti pentru serviciile lui. Am auzit că înțelepții ziceau că va fi cu atât mai bine cu cât lucrul s-ar face mai repede și mai discret.

A fost așa de ușor să sădesc sămânța care a înflorit apoi ca orhideele mele din seră cu pământul saturat de îngrășămintă – cât de înțelept am fost să pun la cale căsătoria ei. Cuvintele ei șoptite la urechea prostănacului ei de soț, apoi punem la cale câțiva nobili, mi se cere repede sfatul, eu îl dau la fel de repede și treaba s-a făcut. Iar acum a venit și rândul tău, Toranaga Yoshi, se gândi el fericit. Yoshi cel frumos, cel viclean, cel puternic, uzurpatorul de viță nobilă care amușină și așteaptă în umbra puterii, gata să pornească războiul civil de care eu și cei mai mulți nobili ne temem cumplit, războiul care ar strivi renașterea puterii imperiale și ar pune încă o dată curtea

imperială sub stăpânirea unei grupări de ticăloși stăpâni ai Porților și care ar putea astfel să ne taie simbriile și să ne facă din nou cerșetori. Își stăpâni un fior. Nu trecuseră prea multe generații de când împăratul de atunci trebuise să-și vândă semnătura pe străzile din Kyoto pentru a face rost de bani pentru mâncare. Nu trecuse mult timp de când căsătoriile de la curte se făceau cu daimyo ambițioși și parveniți, care abia dacă erau samurai, singurul lor merit pentru a obține un rang mai înalt fiind succesul în război și banii. Și nu cu mulți ani în urmă... Nu, nimic din toate acestea nu se va mai repeta, își spuse el. În momentul în care sonno-joi va învinge, prietenii noștri credincioși shishi vor fi demobilizați și se vor întoarce la feudele lor, toți daimyo se vor prosterna adânc în fața împăratului, noi vom domni la Curte și epoca de aur va reînvia. Tuși și-și aranjă cu grijă mânecele uriașe ale costumului lui sofisticat de Curte, urmărindu-l cu privirea pe Yoshi, cu ochii înguști pe fața greoaie, machiată după moda de la Curte.

— Fără îndoială că ordinul de a-i expulza pe gai-jini este un lucru bun, sire. Aversiunea înțeleaptă și de lungă durată a împăratului față de gai-jini și de Tratate va fi satisfăcută și Țara Zeilor va scăpa de el pentru totdeauna. Lucrul acesta ar trebui să-ți facă plăcere, senior Yoshi.

— Dacă ordinul ar fi avut vreo noimă, da. Dacă va fi ascultat și dus la îndeplinire, da. Dacă am avea mijloacele necesare pentru a-l duce la îndeplinire, da. Dar nu se va întâmpla nimic din toate acestea. Eu de ce nu am fost consultat?

— Dumneavoastră, sire? sprâncenele pictate ale lui Wakura se ridicară în sus a mirare.

— Sunt tutorele moștenitorului prin numire imperială. Băiatul este minor și semnătura lui nu este valabilă.

— Oh, îmi pare tare rău, sire..., dacă ar fi fost vorba numai de mine, bineînțeles că aș fi cerut mai întâi de toate aprobarea dumneavoastră. Vă rog, sire, nu mă învinuiți pe mine, eu nu pot să hotărâsc nimic, eu pot numai să fac sugestii, eu nu sunt decât un slujitor al Curții, al împăratului.

— Trebuiau să mă consulte și pe mine!

— Sunt de acord, așa este, trăim vremuri ciudate.

Chipul lui Yoshi era încordat. Răul fusese comis. Va trebui să scoată shogunatul din propria-i murdărie. Tâmpiții! Dar cum? Mai întâi Anjo. Soția mea a avut dreptate. Ah, Hosaki, își spuse el, n-am ținut seama de sfatul tău! Întorcându-se cu gândul spre familie, furia păru să i se topească ca prin minune. Dincolo de fereastra shoji își văzu garda personală care aștepta la adăpostul acoperișului elegant. În spatele lor se întindea grădina peste care cădea acum o ploaie blândă, făcând să strălucească nuanțele frumos orchestrate de roșu, auriu și

cafeniu, transformându-le într-o priveliște încântătoare pentru ochi și suflet, atât de diferită de Yedo, se gândi el distrat. I-ar plăcea și lui Hosaki aici, ar fi o schimbare fundamentală față de viața noastră spartană. Hosaki apreciază frumosul, i-ar plăcea aici. Este așa de ușor să te lași înghițit de vremea frumoasă și de grădini, de cerul blând și ploaia mângâietoare, de muzica bună, de poezie, de mâncare, de mătăsurile bogate, de păsările cântătoare și de frumoasele cu piele de alabastru ale Curții, de Lumea Plutitoare din Kyoto, Shimabara, cea mai râvnită din întreaga Japonie, fără nici o altă grijă pe lume decât să cauți o nouă plăcere. De când venise la Kyoto, în afară de pacea vremelnică cu Ogama, avusese puține realizări. Avusese însă clipe de răgaz, atât de rare pentru el, clipe de plăcere cu Koiko, exerciții de spadă zilnice și practicarea celorlalte arte marțiale, un masaj minunat – Kyoto fiind renumit pentru asta – banchete la fiecare masă, jocuri de go și șah, scrisese poezii. Ce înțelept din partea strămoșilor mei să-i îngrădească pe împărat și lingăii lui eleganți la Kyoto și să-și construiască propria capitală la Yedo, departe de ispitele lor și de încercările lor viclene de manipulare. Și cât de înțelept fusese să se interzică shogunului să vină în această capcană unsă cu miere. Eu ar trebui să plec. Dar cum să plec fără Nobusada? Curtea făcuse totul ca să-l țină la distanță. La fel și Nobusada. Tânărul anulasese de două ori o întrevedere pe motiv că era răcit. Doctorul confirmase oficial răceala, dar ochii lui spuneau clar că nu era decât o scuză.

— Da, sănătatea seniorului shogun mă îngrijorează cu adevărat, seniore Yoshi. Constituția lui nu este prea puternică și bărbăția lui lasă de dorit.

— Este cumva din vina prințesei?

— Nu, nu sire. Ea este viguroasă și yin-ul ei este larg și suficient de succulent ca să satisfacă și cel mai deosebit yang.

Yoshi îl interogase cu multă grijă pe doctor. Nobusada nu fusese niciodată un spadasin prea viguros, sau un vânător pasionat ca tatăl și frații lui, preferând sporturile mai ușoare ca vânătoarea cu șoimi sau trasul cu arcul sau, și mai adesea, întrecerile poetice și caligrafia. Dar în asta nu era nimic rău.

— Tatăl lui este zdravăn ca un cal și familia lui este renumită prin longevitate. Nu aveți nici un fel de motive să fiți îngrijorat, doctore. Dați-i una din poțiunile dumneavoastră, recomandați-i să mănânce mai mult pește, mai puțin orez decorticat și mai puțin din mâncărurile exotice care îi plac prințesei.

Prințesa fusese de față la singura întrevedere pe care o avusese cu pupilul său, cu câteva zile mai înainte. Lucrurile se desfășuraseră cum nu se poate mai rău. Nobusada refuzase să ia în considerare eventualitatea de a se întoarce la Yedo. Refuzase chiar să discute o posibilă dată a întoarcerii sale, refuzase să-i asculte sfatul în orice altă

chestiune, sâcâindu-l cu Ogama:

— Choshu controlează străzile, oamenii lui Ogama îi vânează pe răutăcioșii shishi, vere. Nu sunt în siguranță nici dacă sunt înconjurat de războinicii noștri, sunt în siguranță numai sub protecția împăratului.

— Acesta este un mit. Nu ești în siguranță decât în Castelul Yedo.

— Îmi pare rău, seniore Yoshi, intervenise prințesa, cu o voce dulce și mătăsoasă, dar la Yedo este atât de umed, clima nici nu se poate compara cu cea din Kyoto și soțul meu a început să tușească.

— Așa este, Yazu-chan. Și mie îmi place aici, vere, pentru prima oară în viața mea sunt și eu liber, nu mai sunt sechestrat în castelul acela oribil. Aici sunt liber să zburd și să cânt și să mă joc și să mă simt în siguranță, suntem în siguranță aici. S-ar putea să rămân aici pentru totdeauna. Și de ce nu? Yedo este un loc urât mirositor și scârbos. Ar fi minunat să guvernez de aici!

Yoshi încercase să-l aducă cu picioarele pe pământ, dar fără rezultat. Apoi Nobusada izbucnise:

— Ceea ce îmi lipsește mie cel mai mult, până am să devin major și asta nu peste mult timp, vere, este un conducător puternic, un tairo. Nori Anjo ar fi perfect pentru funcția asta.

— Ar fi foarte rău și pentru tine și pentru shogunat, spuse el răbdător și îi explică din nou de ce, dar fără nici un rezultat. Nu este înțelept să...

— Nu sunt de acord, vere. Anjo mă ascultă pe mine, pe mine, ceea ce tu nu faci niciodată. Am spus că vreau să mă prosternez în fața Divinului, cumnatul meu, și el a fost de acord cu mine și iată-mă aici, iar tu te-ai opus. El ascultă ce-i spun! Ce-i spun eu, eu, shogunul. Și nu uita că, oricine ar fi, e mai bun decât tine. Tu n-ai să fii niciodată tairo, niciodată!

Se despărțise de cei doi fără să creadă nici o clipă – în ciuda râsului disprețuitor al lui Nobusada care se auzea în urma lui – că Anjo va deveni într-adevăr tairo. Dar acum faptul este consumat, își spuse el, conștient că Wakura, seniorul șambelan, îl urmărea cu privirea.

— Am să plec din Kyoto peste câteva zile, spuse el, luând o hotărâre bruscă.

— Dar abia ai venit aici, sire, spuse Wakura, felicitându-se în gând. Sper că primirea noastră n-a fost chiar atât de îngrozitoare!

— Nu, n-a fost îngrozitoare. Așadar ce alte informații triste mai ai pentru mine?

— Nici una, sire. Îmi pare rău că v-am comunicat ceva ce v-a indispus – Wakura sună din clopoțel. Imediat un paj frumos intră ducând o tavă de ceai și o farfurie de curmale, băiatul avea dinții dați cu negru. Mulțumesc, Omi – băiatul îi zâmbi la rândul lui și ieși. Sunt

cele mai dulci curmale pe care le-am mâncat vreodată, spuse el. Din Satsuma.

Erau foarte mari, siropoase și uscate la soare. Yoshi strânse din pleoape. Luă una, nu era o coincidență că proveneau din Satsuma.

— Sunt excelente.

— Da, așa este. Ce păcat că seniorul daimyo Sanjiro nu este la fel de dulce ca fructele și legumele pe care le cultivă soldații lui țărani. E curios că în Satsuma poți fi samurai și țăran, fără să-ți pierzi casta.

Yoshi mai alege o curmală.

— Curios? Așa e obiceiul lor străvechi. Un obicei rău. E mai bine ca oamenii să fie samurai sau țărani ori una, ori alta, după cum se spune în Testament.

— Ah, da, Testamentul. Dar atunci shogunul Toranaga a permis acelei familii să-și păstreze feuda și după Sekigahara, deși luptaseră împotriva lui. Poate că îi plăceau și lui curmalele. Interesant, neh?

— Poate că s-a mulțumit cu faptul că s-au prosternat cu fruntea în țărână în fața lui, i-au oferit umil puterea asupra provinciei Satsuma, au jurat umil credință veșnică și i-au mulțumit încă și mai umil că le-a dat Satsuma ca feudă.

— Un conducător înțelept, foarte înțelept. Dar acum provincia Satsuma, sub conducerea lui Sanjiro, nu mai este așa de umilă.

— Lucrul acesta este valabil acum și pentru alții, spuse Yoshi tăios.

— Așa cum spuneam, trăim vremuri tulburi, Wakura făcu o mică pauză înainte de a-i oferi următoarea informație. Circulă zvonul că își pregătește armatele și feuda pentru război.

— Satsuma este întotdeauna pe picior de război. Este și acesta un obicei străvechi al lor. Trebuie să-mi spui cum se numește cel care îți furnizează ție toate astea..., curmalele, vreau să zic, preciză Yoshi. Ne-ar prinde bine curmalele astea și la Yedo.

— Cu plăcere, spuse Wakura, știind că nu va reuși niciodată să treacă de rețeaua lui de spioni, niciodată. Sunt unii sfătuitori înțelepți care susțin că, de astă dată, Sanjiro va provoca cu adevărat război în țară.

— Război împotriva cui, domnule senior șambelan?

— Presupun că împotriva celor pe care îi consideră dușmani.

— Și cine sunt aceștia? întrebă Yoshi răbdător, vrând să-l facă pe Wakura să dea cărțile pe față.

— Se vorbește că ar fi shogunatul, îmi pare rău.

— O să-i pară lui tare rău dacă încearcă să ducă război împotriva legii țării, domnule senior șambelan. Sfătuitoarii aceștia înțelepți de care vorbeai poate că ar trebui să-l sfătuiască rapid să nu fie prost. Și sfătuitoarii pot fi uneori tare proști, neh?

— Sunt de acord. Wakura zâmbi cu toată gura.

— Sunt de acord că Sanjiro este militarist, dar nu e prost. La fel și Ogama din Choshu. La fel și Yodo din Tosa. Toți seniorii Ținuturilor Alipite sunt războinici și dornici să-i manevreze pe alții, întotdeauna au fost așa, ca și anumite persoane oficiale de la Curte, prost sfătuite.

— Chiar dacă ar fi așa, ce pot face câțiva curteni împotriva mărețului shogunat, sire, când Curtea nu are armate, nu are terenuri, nu are nici un koku de orez și toți depind de mărinimia shogunului care le stabilește simbriile?

Yoshi zâmbi fără nici un fel de voioșie.

— Răspândesc nemulțumirea printre daimyo cei ambițioși... O, da, asta îmi amintește..., spuse el, hotărând că Wakura mersese prea departe și trebuia pus la punct,... că s-ar putea să nu știi că în această minunată insulă a fericirii, anul acesta va fi foamete, foamete în întreaga Japonie, chiar și în provincia mea, Kwanto. Se spune că simbriile de la curte vor fi reduse anul acesta și anul viitor, cred că vor fi reduse cam la jumătate – fu încântat să constate privirea înspăimântată din ochii lui Wakura.

— Îmi pare rău.

— Da, îmi pare rău, foarte rău, e o zi rea. Sunt vremuri grele acum.

Wakura își reprimă dorința de a striga și de a amenința, încercând să evalueze de ce putere dispunea Yoshi pentru a iniția și a duce la îndeplinire o asemenea reducere bugetară. El nu este singurul care dorește acest lucru, toți daimyo se plâng și, evident, Consiliul Bătrânilor va aproba imediat reducerea. Dar tairo Anjo îi va contracara, pentru ce altceva este el tairo, dacă nu ca să facă ceea ce vrem noi? Ogama? Câinele acela arogant va aproba reducerea, la fel și Sanjiro și toți ceilalți. Anjo va trebui să-i țină bine în frâu! Wakura arboră cel mai seducător zâmbet de care era în stare.

— Prințul consilier vă întreabă dacă n-ați vrea să-i expuneți părerile dumneavoastră despre provinciile Satsuma, Choshu și Tosa, mai ales cu privire la pericolul pe care îl poate prezenta Sanjiro și cum ar putea ajuta în viitor Curtea shogunatul, pentru a evita orice neînțelegeri.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Yoshi strălucind de bucurie, ar fi fost o ocazie minunată.

— Și, în sfârșit, am onoarea să-ți spun că Divinul te-a invitat ca oaspete personal, pe shogunul Nobusada și pe câțiva daimyo pe lângă cei din Tosa, Choshu și Satsuma la Sărbătoarea Solstițiului de iarnă. Invitațiile pentru Tosa și Satsuma au și pornit, a dumitale și a seniorului Ogama vor fi înmânate mâine în cadrul ceremoniei de rigoare, dar am vrut să-mi rezerv plăcerea de a-ți transmite personal această veste.

Yoshi era uimit pentru că aceasta era o cinste cu totul deosebită

pentru orice persoană din afara cercului restrâns al Curții. Solstițiul era luna aceasta, luna a douăsprezecea, în ziua de douăzeci și doi. Deci peste șaisprezece zile. Sărbătorile vor dura cel puțin o săptămână, poate chiar ceva mai mult. Putea să plece după aceea, ar fi avut suficient timp să rezolve problema cu Anjo după aceea. Stai! Ai uitat ce spune Legământul: Ferește-te să-ți așezi cortul lângă adăpostul Cerului. Nu este pentru noi. Noi suntem oameni, ei sunt zei, zeii sunt ca și oamenii, geloși ca și ei și apropierea de ei le stârnește disprețul. Moartea unuia dintre noi ar putea să placă foarte mult acestor zei falși. Și ea se poate produce numai în vizuina lor. Yoshi se simți cuprins de spaimă. Invitația nu putea fi refuzată.

— Mulțumesc, spuse el și făcu o plecăciune.

La amiază, postul de observație shishi, aflat vizavi de cazărmile lui Toranaga observă cu nepăsare cum patruzeci de samurai, purtând un steag, ieșiră pe poartă și se îndreptară în josul străzii, spre Poarta de Est a palatului. Era schimbarea de rutină a gărzii la amiază. Mulți dintre ei purtau sulițe, cu toții aveau câte două săbii, mantale de ploaie și pălării conice înalte de ploaie, toate din paie. Observatorul shishi căscă, își trase propria manta în jurul umerilor când ploaia se înteti ușor și-și mută taburetul sub streășina unei dughene unde se servea supă cu tăiței și ceai și care era ținută de un simpatizant. Curând urma să-i vină schimbul. Fusesse de serviciu aici de la revărsatul zorilor. Avea optsprezece ani și o barbă deasă. Era un ronin din Satsuma.

Înainte de a se furișa afară din Kyoto, șeful lor, Katsumata, le poruncise să mențină tot timpul sub supraveghere locuința lui Toranaga și locuința lui Ogama.

— În momentul în care există o șansă de a-l ataca pe oricare din cei doi – asta trebuie să se petreacă în afara cazărmilor lor pentru ca să aibă o șansă rezonabilă de succes – organizați imediat un asalt cu un singur om. Un singur om, nu mai mult. Trebuie să prețuim viețile luptătorilor shishi, dar trebuie să fim gata. Un atac prin surprindere este singura noastră cale de răzbunare.

În fața porților mai mulți hamali ducând sacose cu legume proaspete și coșuri cu pește prins în aceeași dimineață se opriseră la barieră. Gărzile îi cercetară cu atenție, apoi le dădură drumul înăuntru, unde fură examinați fiecare cu aceeași grijă. Tânărul căscă din nou. Nici o șansă să se strecoare prin cordonul de apărare. Se întrebă pentru o clipă dacă fata, Sumomo, o fi reușit să pătrundă în interior și să se angajeze acolo unde i se poruncise. Eeee, e un adevărat miracol că aceștia trei scăpaseră prin tunel, da, da, o adevărată minune. Dar unde sunt acum? Nu s-a mai auzit nimic de ei după evadarea aceea spectaculoasă. Dar ce contează? Trebuie să fie în

siguranță, ca și noi, căci avem patroni sus-puși. O să ne regroupăm mai târziu. O să fim răzbunați. Sonno-joi se va împlini.

Văzu cum garda dă colțul și dispare. Acuma era obosit, dar gândul la saltelele calde și la iubita lui îi îndepărtă ușor oboseala.

Patrula shogunatului ajunse la Poarta de Est. De o parte și de alta a Porții se afla câte o cazarmă în care stătea garda. Acestea puteau adăposti până la cinci sute de oameni cu cai cu tot la nevoie. Poarta avea șase metri înălțime și era făcută din scânduri groase, întărite cu fier și cu o poartă mai mică, într-o parte, care era deschisă. Zidurile de incintă erau înalte, vechi, de piatră. O clipă, noii veniți se amestecară cu garda veche, toți bine înfofoliți. Ofițerii inspectau armele și oamenii. Garda veche se alinie, un ofițer și un ashigari – infanterist – din grupul de înlocuire trecură strada. Ploaia se opri. Soarele apăru timid dintre nori. Cei doi bărbați cotiră pe altă stradă și intrară în altă baracă, ca multe altele asemănătoare din Kyoto. Aici erau cazați două sute de samurai ai lui Ogama – destul de departe de Poartă, dar și suficient de aproape.

— Patruzeci de oameni, iată aici numele lor, spuse ofițerul și făcu o plecăciune. Nimic de raportat.

— Bine. Voi doi veniți cu mine, vă rog.

Ofițerul lui Ogama studie lista numelor, în timp ce îi conducea pe un coridor și apoi printr-un cordon format din soldații lui. Trecură de o ușă deschisă, ajunseră într-o cameră goală și se apropiară de o ușă închisă. Ofițerul bătui, apoi o deschise. Camera era aproape goală, nu avea decât o măsuță joasă și câteva tatami. Ogama stătea în picioare lângă fereastră, înarmat, în gardă, dar singur. Ambii ofițeri se opriră și făcură o plecăciune.

Ashigari își scoase pălăria mare și deveni Yoshi. Dădu în tăcere sabia lungă ofițerului său, păstrând-o numai pe cea scurtă și pătrunse în încăpere. Ușa se închise în urma lui. Ambii ofițeri răsufară ușurați. Amândoi asudaseră. În odaie, Yoshi făcu o plecăciune.

— Mulțumesc că ai fost de acord să ne întâlnim.

Ogama făcu și el o plecăciune, îi făcu apoi semn lui Yoshi să se așeze în fața lui.

— Ce este așa de urgent și de ce atâta taină?

— Vești proaste. Ai spus că partenerii trebuie să-și împărtășească informațiile. Îmi pare rău, dar Nori Anjo a fost numit tairo!

Vestea îl șocă vizibil pe Ogama și acesta ascultă atent în timp ce Yoshi vorbea. Când Yoshi aminti de invitația imperială, supărarea i se mai risipi.

— O asemenea onoare, o asemenea recunoaștere a meritelor noastre!

— Așa am crezut și eu la început, până am ieșit din palat. Abia

atunci am văzut adâncimea capcanei.

— Ce capcană?

— Să-i ai pe seniorii din Satsuma, Tosa, pe dumneata și pe mine, pe toți la un loc în același timp? În haine de ceremonie? În interiorul zidurilor palatului. Fără arme și gărzi?

— Dar ce-ar putea face Wakura? Sau oricare din ei? Nu au samurai, nu au arme, nu au bani, nu au armate, nimic!

— Da, dar ia gândește-te: când vom fi noi patru împreună în fața Fiului Cerului, ar fi momentul cel mai potrivit ca cineva – Wakura, prințul Fujikata, shogunul Nobusada sau prințesa – să sugereze că ar fi un dar foarte potrivit pentru Divinul dacă în acest moment patru dintre cei mai importanți daimyo din țară și-ar exprima loialitatea față de el oferindu-i lui toată puterea lor.

Ogama se întunecă la față.

— Nici unul dintre noi nu va fi de acord, nici unul! O să vorbim în doi peri, o să ne tânguim, o să mințim chiar...

— Să mințim? În fața Fiului Cerului? Niciodată. Ascultă mai departe. Să zicem că prințul consilier, înainte de ceremonie vine la dumneata în particular și-ți spune: „Senior Ogama, Fiul Cerului vrea să te adopte, să te facă prinț Ogama, Căpitan al gărzii Imperiale, senior al Porților, membru al Noului Consiliu Imperial al celor Zece care va conduce în locul uzurpatorului Toranaga. În schimb...”

— Ei? Ce Consiliu al celor Zece?

— Așteaptă... „în schimb dumneata să-i recunoști drept ceea ce este: Fiul Cerului, Împăratul Japoniei, Posesorul Însemnelor Sacre ale Regalității – Orbita, Oglinda și Scepтрul – descendent din zei și strămoșul tuturor oamenilor, în schimb, dumneata îi oferi feuda dumitale și samurarii pentru a-l sluji pe el și dorințele lui care se vor exercita prin intermediul Consiliului celor Zece”.

Ogama îl privi fix, în timp ce pe buza superioară îi apăruseră broboane de sudoare.

— N-am să... n-am să renunț niciodată la Choshu.

— Poate că da, poate că nu. Poate că vorbitorul imperial va spune: „în plus, împăratul te va confirma în feuda ta ca senior de Choshu, învingător al gai-jinilor, Păzitor al Strămtorilor, supus numai lui și Consiliului Imperial al celor Zece”.

— Cine mai este în Consiliu? întrebă Ogama răgușit.

Yoshi își șterse sudoarea de pe frunte. Toată capcana i se înfățișase în întregime în gând în momentul în care ajunsese la cazarma lui. Generalul Akeda îi grăbise procesul de gândire printr-o remarcă întâmplătoare referitoare la cât de întortocheată era gândirea celor din Kyoto, era chiar în aerul pe care îl respirau, în așa fel încât ceea ce părea o recompensă în secunda următoare se dovedea a fi o cursă. I se făcuse rău aproape fizic când își dădu seama că s-ar fi putut

lăsa așa de ușor amăgit, la fel ca oricine altcineva, așa cum se întâmplase în ziua aceea chiar, când i se inoculase un fals sentiment de securitate cu scopul de a-l izola și de a-l invita apoi înăuntru.

— Vezi, Ogama-sama și dumneata te simți tentat deja. Cine mai este în Consiliu? Ca și cum ar avea vreo importanță. Vei fi singur împotriva oamenilor lor. Sanjiro la fel. Seniorul șambelan Wakura și acoliții lui vor fi precumpănitori și vor fi cei care vor guverna.

— Nu vom fi niciodată de acord, n-o să...

— Îmi pare rău, dar vei fi de acord, te vor copleși cu onoruri de ajuns pentru a cuceri chiar și un kami, cea mai mare tentație fiind faptul că vor pretinde că înlocuiesc shogunatul cu un Consiliu de Zece shogunate! Bineînțeles că mie nu mi se va oferi nici un loc în Consiliul Imperial, nici unui alt Toranaga cu excepția lui Nobusada, dar acela este deja de partea lor din cauza prințesei, așa cum v-am prevenit – Yoshi scui pă furios. Anjo a fost prima mișcare, adăugă el.

Cu cât examinau mai mult implicațiile, cu atât cei doi bărbați vedeau mai bine capcanele care li se întindeau. Ogama spuse pe un ton aspru:

— Festivitățile vor dura săptămâni de zile, vom fi obligați să dăm banchete pentru Curte și unul altuia. Aici se pot introduce ușor otrăvuri cu efect întârziat.

Yoshi se cutremură. Toată viața trăise cu spaima că ar putea fi otrăvit. Unul din unchii lui preferați murise în dureri cumplite – doctorul spusese „cauze naturale”, dar unchiul fusese ca un ghimpe în coasta oamenilor din Bakufu, iar moartea lui însemna o mare ușurare pentru ei. Poate că fusese otrăvit, poate că nu. Apoi moartea precedentului shogun, care azi fusese sănătos și mâine mort, de asemenea foarte binevenită pentru tairo li care îl ura și dorea o marionetă în locul lui, pe Nobusada. Evident, erau zvonuri, nu existaseră niciodată nici un fel de dovezi, dar otrava era ceva obișnuit în Japonia, o artă străveche atât aici, cât și în China. Cu cât reflecta mai mult, dacă nu cumva moartea prin otrăvire era karma lui, cu atât se străduia Yoshi mai mult să se asigure că bucătarii îi sunt credincioși și era foarte atent la ceea ce mânca. Cu toate acestea, nu putea scăpa de panica ce îl cuprindea din când în când.

Dintr-o dată, Ogama își făcu mâna pumn și o repezi în palma celeilalte mâini.

— Anjo tairo! Nu pot să cred.

— Nici eu.

Când trimisese mesagerul ca să aranjeze această întâlnire, Yoshi își spusese ce ciudată era această ironie a soartei, prin care el și Ogama trebuiau să colaboreze dacă voiau să supraviețuiască. Nu mai puteau supraviețui separat. Pentru moment.

— Cum să împiedicăm acest lucru? Văd că ar putea să mă

ispitească în fel și chip – Ogama scuipă dezgustat pe tatami.

— Pot ispiți pe oricine, Ogama-donno.

— Sunt ca niște lupi kami. Înțeleg. Suntem prinși în capcană. Dacă Divinul ne invită la el, armata lui de linge-blide o să ne distrugă. Hai să-i adunăm la un loc pe cei despre care ai vorbit sau... am să trimit după Basuhiro, mintea lui este ageră ca a unui șarpe!

— Suntem prinși în capcană numai dacă acceptăm invitația de mâine. Propun să plecăm amândoi din Kyoto în secret, la noapte. Dacă nu suntem aici... Eeh?

Zâmbetul serafic al lui Ogama se evaporă imediat. Yoshi înțelege de ce.

— Pentru a face această manevră este nevoie să avem mare încredere unul în altul.

— Da, da, așa este. Ce propui pentru a... pentru a ne feri de greșeli?

— Nu pot acoperi toate alternativele, dar este vorba numai de o chestiune vremelnică: ne strecurăm pe furiș afară din Kyoto la noapte și cădem de acord să stăm departe cel puțin douăzeci de zile. Eu mă voi duce imediat la Yedo și mă voi ocupa să-l neutralizez pe Anjo și voi rămâne acolo până se rezolvă treaba. Generalul Aakeda va fi de serviciu ca de obicei și va spune că a trebuit să mă întorc neîntârziat la Dintele Dragonului căci am un caz de boală în familie, dar că mă voi întoarce curând. Dumneata te duci la Fushimi și îți petreci noaptea acolo. Mâine la apusul soarelui, când invitația nu va fi ajuns la dumneata pentru că nimeni – nici măcar Basuhiro nu trebuie să știe unde ești, eh?

— E prea periculos să nu-i spun nici măcar lui, dar continuă.

— Las asta la discreția dumitale, dar mâine seară la apusul soarelui înmânezi un mesaj prințului Fujikata și îl inviți la o întâlnire particulară în dimineața următoare, să zicem, la ruinele Monoyama – un loc foarte frecventat de oamenii din Kyoto. Când îl vezi îți exprimi uimirea în legătură cu „invitația” și regreti că nu ai fost acolo ca s-o poți accepta. Între timp el trebuie să se asigure că nici un fel de invitații nu vor mai sosi până te întorci. „Și când va fi aceasta?” Nu ești sigur. Gai-jinii au amenințat că vor debarca la Osaka imediat. Trebuie să mergi acolo și să elaborezi un plan. Între timp îl faci să priceapă foarte clar că ar fi mai bine să nu mai apară nici un fel de invitații imperiale așa din senin, deși le apreciezi foarte mult în modul cel mai umil, până când nu te vei hotărî să le accepți.

Ogama mormăi. Se uita fix la tatami, pierdut în gânduri. Apoi spuse:

— Și ce facem cu Sanjiro și cu Yodo din Tosa? O să vină în forță, în costume de ceremonie, totuși, în forță!

— Spune-i lui Fujikata să facă în așa fel încât invitațiile lor să fie

amânate – trebuie să-i șoptească Divinului că acest solstițiu este însoțit de semne nefaste.

— Bună idee! Dar dacă n-o să fie amânate?

— Fujikata se va ocupa de asta.

— Dacă este așa de simplu, de ce să nu rămânem pe loc, chiar dacă avem invitațiile? să-i spun lui Fujikata să spună că există semne funeste. Sărbătoarea se anulează. Eh? Dar aceasta presupune ca Fujikata să aibă puterea de a sugera sau de a nu sugera anumite lucruri.

— Prin mijlocirea lui Wakura poate. Sunt convins că primejdia plutește în aerul acestui oraș, Kyoto, în aerul pe care-l respirăm, vom fi prinși în laț.

Era lucrul cel mai bun pe care-l putea face. Nu-i convenea ca Ogama să rămână aici singur, și mai era de rezolvat și problema Porților.

— Aș putea să stau la Fujimi sau la Osaka douăzeci de zile, spuse rar Ogama. Nu pot să mă întorc la Choshu, căci ar însemna să las Kyoto..., ar însemna să rămân expus unui atac.

— Din partea cui? Nu din partea mea, căci suntem aliați. Hiro nu va fi aici și nici Sanjiro. Poți să te duci la Choshu dacă vrei. Poți avea încredere în Basuhiro că-ți va păzi poziția de aici.

— În nici un vasal nu poți avea atât de multă încredere, spuse Ogama posomorât. Dar ce zici de shishi?

— Basuhiro împreună cu Aakeda al meu vor continua să-i nimicească pretutindeni, iar spionii noștri din Bakufu îi vor descoperi în toate ascunzătorile.

Ogama se încruntă.

— Cu cât mă gândesc mai mult la treaba asta, cu atât îmi place mai puțin. Sunt prea multe primejdii, Yoshi-donno. Fujikata o să-mi spună cu siguranță că invitația dumatăle nu a fost înmănată.

— Ai să faci pe miratul, îți sugerez să spui că pretextul inventat de mine cu boala este numai o scuză și că m-am grăbit să ajung la Yedo ca să văd ce pot face pentru a preîntâmpina un atac din partea gai-jinilor – să mă asigur că vor părăsi Yokohama – chipul i se înăspri. Dar nu vor pleca.

— Atunci va trebui să-i obligăm, spuse Ogama aspru.

— La timpul potrivit, Ogama-donno – chipul lui Yoshi se înăspri și mai mult. Tot ce-am prezis s-a întâmplat întocmai. Crede-mă, pe gai-jini nu-i putem alunga cu forța. Încă nu.

— Dar atunci, când?

— Curând. Dar acum trebuie să lăsăm la o parte această chestiune. Lucrul cel mai important în momentul de față este cum să ne apărăm. Avem două sarcini: să plecăm împreună și să ne întoarcem împreună. Rămânem aliați în secret până când vom decide în mod

oficial altfel, numai noi doi, între patru ochi.

Ogama râse, dar nu spuse nimic.

— Și, în sfârșit, cât timp sunt plecat, înțelegerea noastră cu privire la Porți rămâne în vigoare.

— Mintea ta zburdă întocmai ca o pisică cu un ghimpe în lăbuță – Ogama își drese vocea și-și schimbă poziția genunchilor, așezându-se mai comod. Poate că am să fiu de acord, poate că nu. Trebuie să vorbesc cu Basuhiro.

— Nu, vorbești cu mine. Eu îți pot da sfaturi mai bune, pentru că eu știu mai multe și, lucrul cel mai important, în chestiunea aceasta, interesul tău este și al meu, iar eu nu sunt un vasal care trebuie să cerșească favoruri și să fie pe placul stăpânului!

— Ceri numai favoruri mari, ca, de pildă, Porțile.

Yoshi râse.

— Este un lucru neînsemnat în comparație cu altele pe care mi le vei oferi și pe care eu ți le voi oferi când vei deveni tairo.

— Atunci fă-mi o favoare acum, când nu sunt tairo: capul lui Sanjiro.

Yoshi privi la el ascunzându-și uimirea. Nu uitase ce-i spusese Inejin, hangiul lui spion de pe drumul spre Dintele Dragonului în legătură cu Ogama și planul Cerul Purpuriu. Inejin îi spusese că, dacă Sanjiro este de partea lui sau rămâne neutru, Ogama va învinge shogunatul prin tactica atât de apreciată de către toți daimyo – un atac prin surprindere.

— Te-ai mulțumi numai cu boașele lui? Întrebă Yoshi și îi expuse planul pe care îl cântărise și îl perfecționase luni în șir.

Ogama începu să râdă.

Coloana gărzilor care ieșiseră din schimb se îndrepta spre cazarmă. În fruntea ei erau patru bărbați în aceeași linie, unul din ei fiind Yoshi deghizat în infanterist. Deși fuseseră avertizați încă de la început să-l trateze ca atare, le venea foarte greu să nu arunce câte o privire pe furiș sau să nu se scuze când ajungeau prea aproape de el. Unul dintre soldați era un informator shishi pe nume Wataki. Nu avusese posibilitatea să-și anunțe tovarășii pentru a organiza o ambuscadă – ocazia era de-a dreptul unică.

Yoshi era obosit, dar mulțumit. În cele din urmă, Ogama fusese de acord cu tot ce-i propusese, așa că acum putea pleca din Kyoto liniștit, lăsând Porțile în mâinile shogunatului și shogunatul în siguranță.

Pentru un timp, își spuse el. Miza mea e mare și planul meu plin de găuri care l-ar îngrijora foarte tare pe Ogama, dacă ar fi în stare să le vadă. Nu contează, sigur că intenționează și chiar plănuiește să mă trădeze cumva. N-are a face, este lucrul cel mai bun pe care-l puteam face și ar trebui să meargă. Imposibil să accept invitația. Ziua se

faceuse mai frumoasă, soarele se lupta cu norii pentru a pune stăpânire pe cer. Dar el nu părea să bage în seamă nimic, nu observa împrejurimile, mintea fiindu-i ocupată de amănuntele legate de plecare, cui să spună că pleacă, ce să facă cu Koiko și cu generalul Akeda, pe cine să ia cu el și motivul cel mai serios de îngrijorare: va ajunge oare la timp pentru a reduce la minimum nenorocirile din Yedo? Mai întâi o baie și un masaj, deciziile după aceea.

Privirea i se concentrează și deveni brusc conștient de străzile pe care treceau, de pietoni, de maghernițe, de cai, de *kaga* și palanchine, de case și cocioabe, de copii și pescari, de negustori ambulanți, de ghicitori și de scribi și de toată forfota pieței. Era o experiență cu totul nouă pentru el să fie amestecat în mulțime, într-o coloană, incognito, și începu să-i placă această perspectivă total diferită. Arată în curând ca un țăranoi stângaci și neîndemânatic venit pentru prima oară la oraș, atent la toate priveliștile, sunetele și mirosurile pe care nu le mai întâlnise niciodată, dorind să se oprească, să se amestece în mulțime, să trăiască experiențele lor, să afle ce gândesc, ce mănâncă și unde dorm.

— Soldat, șopti el către tânărul de lângă el, unde te duci când ieși din serviciu?

— Eu, stăpâne? băiatul se cutremură, mai să scape sulița din mână, înspăimântat de gândul că i se adresase însuși prea măritul și vru imediat să îngenuncheze. Eu, sire... mă duc să beau...

— Nu-mi mai spune sire, șopti Yoshi, șocat de confuzia pe care o stârnise întrebarea lui între toți cei din apropiere, unii dintre ei pierdură cadența și fură chiar cât pe-aci să iasă din rând.

— Purtați-vă normal! Nu vă uitați la mine! Toți!

Soldatul se scuză, iar cel din apropiere încearcă să facă ceea ce li se poruncise, dar le era aproape imposibil, acum când seniorul Yoshi rupsese vraja convenției care-l făcea om de rând. Sergentul privi în jur și se apropie îngrijorat.

— E totul în ordine, stăpâne? Dacă...

— Da, da, sergent! Întoarce-te la postul tău!

Sergentul făcu automat o plecăciune și se conformă, soldații reintrară în cadență și-și continuară drumul. Până la cazarma lor mai aveau o sută de metri. Spre ușurarea lui Yoshi, acest incident minor trecu neobservat de mulțimea de pe stradă care se prosternase imediat la trecerea coloanei. Dar fusese sesizat de doi bărbați care se aflau ceva mai departe în josul străzii: doi observatori shishi, Izuru și schimbul lui, Rushan, un tânăr ronin din Tosa, care tocmai venise în fața dughenei, aflată nu departe de poarta lui Toranaga.

— Nu cumva sunt beat, Rushan? Un sergent să se plece în fața unui infanterist? Un sergent?

— Am văzut și eu, Izuru, șopti celălalt. Uită-te la soldat, uite,

acum poți să-l vezi bine, este ăla înalt din spate, privește cum duce sulita. Nu e obișnuit cu ea.

— Da... dar ce este cu el?

— Privește cum toți ceilalți se uită la el și se prefac că nu se uită.

Cu o emoție crescândă, scrutară intens chipul soldatului în timp ce coloana se apropia. Deși armele soldatului erau la fel cu ale celorlalți, la fel și uniforma și tot ce mai avea, exista însă o diferență majoră: în atitudine, în mers, în calitățile fizice ale bărbatului, deși acesta se străduia să pară gârbovit.

— Seniorul Yoshi, spuseră în același timp cei doi bărbați.

Și Rushan adăugă imediat:

— E al meu.

— Nu, al meu.

— Eu l-am văzut primul, șopti Rushan atât de emoționat încât abia mai putea să vorbească.

— Al amândurora, împreună avem mai multe șanse.

— Nu, vorbește încet. Un om o dată, acesta a fost ordinul lui Katsumata și noi am fost de acord. E al meu. Dă-mi semn când e momentul potrivit!

Cu inima bătând, Rushan își făcu loc printre pietoni și tot felul de cumpărători, căutând o poziție de atac cât mai bună. Oamenii se plecau cuviincios, luându-l drept unul din numeroșii samurai de rang inferior care tocmai ieșise din serviciu, venea de la vreo ceremonie din garnizoană și nu-i dădură atenție, pregătindu-se să se prosterneze la trecerea coloanei care se apropia. Rushan ocupă poziția la capătul străzii. O ultimă privire pentru a-și localiza prada și apoi se așază pe un scăunel cu spatele spre coloană și cu ochii la prietenul lui Izuru, complet relaxat. Poemul mortuar pentru părinții lui fusese scris de mult și înmănat cu ani în urmă lui shoya din satul său, pe vremea când el împreună cu alți zece elevi samurai se revoltaseră. Erau cu toții goshi și se răsculasera când li se interzisese să urmeze școli superioare, căci părinții lor nu aveau suficiente venituri ca să-i mituiască pe oficiali. Îi omorâseră pe oficiali, se declaraseră ronini și pentru sonno-joi.

Din toți cei zece, numai el mai era în viață. În curând va muri și el, se gândi Rushan mândru, știind că era pregătit, antrenat și în deplinătatea forțelor și că Izuru îi va fi martor. Izuru era și el la fel de nerăbdător. Își făurise deja și el un plan de atac, în cazul în care Rushan n-ar reuși. Se mută sigur pe el într-un loc mai bun. Privirea îi părăsi patrula și se îndreptă spre poartă. Gărzile se pregăteau pentru ritualul inspecției celor nou veniți și al trecerii lor prin barieră. Remarcă de îndată că era mai multă agitație și se lătrau ordine mult mai răstite ca de obicei, bărbații erau mai nervoși și mai neliniștiți. Se blestemă în gând. Știau! Bineînțeles că știau și au știut chiar din

momentul în care a plecat coloana. Știau cu toții că seniorul Yoshi ieșise afară deghizat. Dar de ce? Și unde a fost? Ogama! Dar de ce? Oare puneau la cale o altă ambuscadă împotriva noastră? Suntem din nou trădați?

Ochii lui se plimbau rapid de la unul la altul, înainte și înapoi, neuitând nici o clipă de Rushan, calculând distanțele și timpul. Mulți dintre trecătorii și vânzătorii din apropiere începuseră deja să se plece la trecerea coloanei, ofițerul din frunte se pregătea să oprească trupa, ofițerul de la poartă ieșise în întâmpinarea lui, amândoi urmau să facă o plecăciune, apoi să inspecteze oamenii care intrau și, în cele din urmă, toți să se pună în mișcare. Ofițerul ridică mâna. Coloana se opri.

— Acum! șuieră Izuru abia auzit și făcu un gest.

Rushan văzu semnalul și se repezi spre coada coloanei, aflată la douăzeci de metri, cu sabia lungă ținută în ambele mâini. Se năpusti în primii doi oameni și îi făcu să se rostogolească la pământ mai înainte să-și dea seama că sunt atacați și se îndreptă spre Yoshi, care privi la el alb la față timp de o frântură de secundă. Numai instinctul și reflexele rapide ale lui Yoshi îl făcură să evite lovitura mortală, parând-o și sabia lunecă spre un soldat stupefiat de lângă el care urlă și se prăbuși la pământ. Urlând *sonno-joi* în mijlocul vălmășagului de țipete din jurul lui, Rushan smuci sabia, în timp ce soldații încercau să-și facă loc și se îmbrânceau unii pe alții. Alți soldați veneau alergând dinspre poartă, trecătorii rămăseseră cu gurile căscate, paralizați, Wataki, informatorul shishi fiind la fel de surprins ca și toți ceilalți soldați și îngrozit la gândul că va fi dat de gol de acest shishi pe care îl recunoscuse și care apăruse acolo ca din pământ. Wataki îl văzu pe Rushan atacând din nou și-și ținu respirația. Dar Yoshi își recăpătase echilibrul deși nu avusese timp să-și scoată spada. Folosi mânerul sulitei împotriva loviturii și pară. Sabia lui Rushan trecu ușor prin ea, dar se îndoi și îi încetini mersul, ceea ce-i dădu lui Yoshi suficient timp ca să apuce mânerul sabiei cu mâna stângă.

Imediat mâna lui Rushan zbură spre sabia scurtă, o scoase și se repezi să-l înjunghie pe Yoshi în pântec, o figură clasică în lupta corp la corp. Dar Yoshi era din nou pregătit. Lăsase să cadă sulita și apăsă cu antebrațul drept în încheietura lui Rushan pentru a-i devia lovitura spre mantaua largă. Instantaneu, Rushan dădu drumul armei și mâna lui deveni o armă ucigătoare, cu degete tari ca oțelul și unghii ca niște gheare cu care se repezi spre ochii lui Yoshi. Unghiile nu ajunseră în ochi, ci se înfipseră ceva mai jos de ei. Yoshi gemu. Un om mai puțin antrenat ar fi slăbit apăsarea de pe sabia lungă a atacatorului său și ar fi fost un om mort. Dar Yoshi apăsă mai departe disperat, acum cu amândouă mâinile placându-l pe cel care își pierduse controlul. Asta îi dădu timp unui soldat din spatele lui Rushan să-l apuce pe atacator cu

brațul de după gât. Wataki, care știa că lupta era pierdută și îngrozit la gândul că luptătorul shishi putea fi prins de viu, își înfipse sabia scurtă în trupul lui Rushan. Forța loviturii îl străpunse. Rushan urlă. Sângele îi țâșni pe gură, dar se luptă mai departe cu Yoshi, deși era lovit de moarte, se cutremură și înțepeni. Trecuse abia un minut de când se declanșase primul atac.

Cu toată panica de care era cuprins, Yoshi simți că viața părăsește trupul bărbatului. Dintr-o dată simți și greutatea trupului acestuia peste el, dar nu-i dădu drumul până când nu se convinse că omul este mort. Atunci permise altor mâini să apuce cadavrul și să-l lase să cadă jos.

Era acoperit de sânge. Descoperi repede că nu era sângele lui. Norocul pe care-l avusese nu-i alungă însă mânia împotriva oamenilor din apropierea lui care nu fuseseră atenți, nu știuseră să formeze rapid un zid de apărare în jurul lui și-l lăsaseră pe el să dea lupta. Îi înjură, poruncind ca toată coloana să intre imediat înăuntru, să ingenuncheze și să li se rupă săbiile, cu excepția celor doi care îl ajutaseră. Apoi, gâfâind, se uită de jur împrejur, dar strada de regulă atât de aglomerată acum era aproape pustie.

Când începuseră țipetele și învâlmășeala din jurul atacatorului singuratic și Yoshi fusese recunoscut, un murmur de uimire trecuse printre oamenii de rând. Imediat doi sau trei o luară la picior, cu capetele în jos. Alții îi urmară. Mersul grăbit se transformă în fugă, căci nimeni nu dorea să fie reținut ca martor sau să fie acuzat de complicitate. Izuru fusese unul dintre primii care plecase când își dăduse seama că nu erau nici un fel de șanse ca cel de-al doilea atac să reușească. Rushan nu și-a pus la cale bine atacul, își zise el, în timp ce se îndrepta spre o străduță lăturalnică, amestecat în mulțimea care se îmbulzea să plece. Prostul de el ar fi trebuit să rețene capul unuia din primii doi, ca o diversiune și apoi, din același avânt să îndrepte spada spre mijlocul trupului adevăratei ținte. Yoshi nu ar fi putut scăpa de o asemenea lovitură. Nimeni nu poate scăpa de această lovitură. Katsumata o să fie furios, le demonstrase de atâtea ori, le spusese de atâtea ori! O ocazie unică ratată! Fără să mai vorbim că i-a îngăduit lui Yoshi să apuce mânerul sabiei și să parzeze lovitura în pântec... Rushan ar fi meritat să fie prins viu să fie folosit la exercițiile de spadă! Stai puțin, poate că e mai bine că s-a întâmplat așa. Dacă Rushan s-a descurcat atât de lamentabil în acest duel suprem al său, probabil că n-ar fi rezistat și ar fi dezvăluit toate casele conspirative despre care știa. Nu poți avea încredere în oamenii din Tosa, shishi sau nu. Dar de ce își asumase Toranaga Yoshi un asemenea risc?

Se auzeau strigăte în urma lui. Soldații alergau după ultimii oameni din mulțime ca să prindă martori. Nu era nici un pericol să fie prins, așa că nu avea de ce să se grăbească. Ploaia începu din nou.

Vântul pișcă ușor. Își strânse mantaua în jurul trupului, bucuros că o avea la el, și-și trase mai bine pălăria. Coborî o uliță noroioasă, apoi alta, trecu pe o punte ale cărei scânduri erau lunecoase. În curând se afla în siguranță, într-un labirint de străduțe care conduceau spre intrarea din spate a zidului unei case mari. Garda îl recunoscuse, îl lăsă să treacă făcându-i semn spre casa secretă shishi, pierdută în mijlocul grădinilor mari. Uniforma omului de gardă purta însemnele seniorului șambelan Wakura.

Pe strada unde se aflau cazărmile lui Toranaga, proprietarul dughenei era îmbrâncit spre casa gărzii, deși țipa și protesta, susținând că nu știe nimic și se rugă să fie lăsat să plece – îndrăznise să rămână pe loc doar fiindcă era foarte bine cunoscut aici. În urma lui mai erau împinși câțiva vagabonzi prinși tot atunci. Copertina dughenei fâlfâia jalnic în ploaie și în vânt.

Koiko își făcea ultimele retușuri la machiaj cu ajutorul unei oglinzi cu mâner din oțel lustruit. Degetele îi tremurau ușor. Făcu din nou un efort conștient ca să-și golească mintea și să-și închidă undeva, într-o cutiuță, temerile pentru Yoshi și din cauza lui Yoshi, în alta cele pentru ea însăși și din cauza ei însăși.

Celelalte două femei, Teko, ucenica ei – *maiko*, și Sumomo o priveau cu atenție. Camera era mică și funcțională, ca toate celelalte încăperi ale apartamentului vecin cu cel al lui Yoshi, suficient pentru ea și o slujnică atunci când dormea singură. Celelalte încăperi, pentru slujitorii ei, erau mai departe. Când termină, își examinează imaginea reflectată în oglindă. Nu descoperi nici un fel de linii exprimând îngrijorarea și când încercă să zâmbească, pielea feței ei se încreți numai acolo unde trebuia. Ochii îi erau albi acolo unde trebuiau să fie albi și negri acolo unde trebuiau să fie negri și nu arătau nimic din profunzimea neliniștii ei. Asta îi făcu plăcere. Apoi aruncă o privire pe furiș spre Sumomo. Neștiind că este observată, chipul fetei arăta ca o carte deschisă. Lui Koiko i se strânse inima văzându-i zbuciumul. Trebuie să învățăm, să învățăm mereu, ce ne-am face fără asta își zise ea și se întoarse cu fața spre ele. Teko, aproape un copil, luă oglinda fără să fie rugată și așeză cu îndemânare o buclă la locul ei.

— Ce frumoșete, doamnă Koiko, spuse Sumomo vrăjită.

Era pentru prima oară că i se permitea să intre în apartamentul particular al lui Koiko. Secretele frumuseții fuseseră pentru ea o adevărată revelație, dincolo de tot ce cunoscuse în experiența ei de până atunci.

— Da, așa este, spuse Koiko, crezând că se referă la oglindă, a cărei suprafață perfectă o făcea neprețuită. Și este o oglindă blândă. Sunt puține oglinzi blânde – și este foarte important pentru o femeie, Sumomo, să aibă o oglindă blândă în care să se privească.

— O, mă refeream la chipul dumneavoastră, nu la asta, spuse Sumomo încurcată. De la kimonoul dumneavoastră la coafură, culorile pe care le alegeți și felul în care vă machiați buzele și sprâncenele, totul. Mulțumesc că mi-ați îngăduit să fiu și eu martoră la toate astea.

— Sper că, și cu machiaj și fără, efectul nu este foarte diferit, râse Koiko.

— O, sunteți cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată, izbucni Sumomo.

În comparație cu Koiko, se simțea ca o fată de la țară, needucată, toantă, bovină, neșlefuită, cu picioarele mari, devenind pentru prima oară în viață conștientă de lipsa ei de feminitate. Ce poate vedea la mine iubitul meu Hiraga, se întrebă ea disperată. Nu sunt nimic, nu sunt atrăgătoare, nu sunt nimic, nici măcar o choshu ca el. Nu-i aduc nici un fel de cinste a obrazului, nici pământuri, nici prestigiu și nici bani. Sunt convinsă că părinții lui au dreptate să nu mă primească în familia lor.

— Și nu cred că am să văd o mai frumoasă doamnă vreodată, spuse ea.

Și se întreba: oare toate doamnele din Lumea Plutitoare sunt ca tine?

Chiar și această maiko o să fie atât de uluitoare când va crește? Poate nu chiar ca stăpâna ei. Nu e de mirare că bărbații se căsătoresc cu femei ca mine numai ca să le vadă de casă și să le crească apoi copiii, pentru că le este așa de ușor să-și reverse sentimentele în altă parte, să se bucure de frumusețe în altă parte, și încă ce frumusețe! Koiko citi și sinceritatea și nefericirea și invidia de pe chipul ei, sentimente pe care fata nu și le putea ascunde.

— Și tu ești frumoasă, Sumomo, spuse ea, conștientă de faptul că întotdeauna avea acest efect asupra altor femei. Teko-chan, acum poți să pleci, dar pregătește tot ce ne trebuie mai târziu... și ai grijă să nu fim deranjate, Sumomo și cu mine.

— Da, stăpână.

Teko avea unsprezece ani. Ca și în cazul lui Koiko, contractul ei cu mama-san de la Casa Glicinelor fusese încheiat de părinții ei, niște țărani, pe vremea când Teko avea șapte ani. Va începe să-și câștige existența când va avea paisprezece sau cincisprezece ani. Până atunci, sau până când va dori ea, mama-san, se obliga prin contract să o întrețină, s-o îmbrace și s-o instruiască pentru viața din Lumea Plutitoare, în cazul în care dovedea aptitudini, în diverse arte: ca muziciană, dansatoare, poetesă sau iscusință în arta conversației. Dacă maiko se dovedea a fi dificilă sau greu de educat, mama-san putea să revândă contractul cui dorea. Dar dacă alegerea ei fusese înțeleaptă, așa cum se întâmplase cu Koiko, cheltuielile considerabile ale mamei-san erau răsplătite din belșug prin bani și reputație. Dar nu toate

aceste mame-san erau amabile, drăgălașe și răbdătoare.

— Fugi și exersează gamele, spuse Koiko.

— Da, stăpână.

Teko știa că avusese noroc să fie repartizată ca ucenică pe lângă Koiko pe care o adora și pe care se străduia din răspuțeri s-o mulțumească. Făcu o plecăciune perfectă, la care se adăugă un farmec irezistibil și plecă.

— Așa, spuse Koiko și se uită la Sumomo, oarecum fascinată de ea, de privirea ei deschisă și manierele directe, de forța pe care o iradia.

De când fusese de acord să-i îngăduie să rămână cu ea, cu cinci zile în urmă, aproape că nu avusese nici o ocazie ca să stea de vorbă cu ea între patru ochi. Acuma venise timpul. Deschise una din cutiuțele minții: Katsumata. O, prietene, ce mi-ai făcut? O pândise în timpul vizitei pe care o făcuse la o mama-san din Kyoto. La rugămintea lui Meikin, propria sa mama-san din Yedo, aceasta aranjase și angajase o coafeză, o maseuză care urmau s-o servească în timpul șederii la Kyoto, căci de la Yedo plecase numai cu Teko și o slujnică.

— Îți cer o favoare pentru o viață întreagă, spusese Katsumata.

— Nu, nu ai voie! spusese ea.

Era șocată să-l vadă, înspăimântată la gândul că o pune în pericol cu această întrevedere clandestină și încă și mai îngrozită de favoarea pe care voia să i-o ceară și care, fără îndoială, trebuia să aibă cele mai cumplite consecințe. O dată acordată această favoare, nu se mai putea cere aceleași persoane încă una, căci datoria care ar fi urmat de aici ar fi fost uriașă.

— Când seniorul Toranaga Yoshi m-a onorat pe mine cu alegerea lui, am căzut de acord că vom înceta orice fel de contacte personale cu excepția unor cazuri de forță majoră. Așa ne-am înțeles.

— Da, și tocmai de aceea îți cer acum o favoare pentru o viață.

Cu șapte ani în urmă, la Yedo, când avea paisprezece ani, Katsumata fusese primul ei client. Devenise curând mult mai mult: prieten, guru și un desăvârșit profesor. Îi deschisese ochii și mintea spre lume, spre importanța lumii reale, ca și a celei Plutitoare. De-a lungul anilor, o învățase ceremonia ceaiului, caligrafia, poezia și sensul ascuns al literaturii, politica, și îi împărtășea planurile de viitor pe care le avea relatându-i cum el și micul lui grup de samurai vor conduce țara, vor impune ideea de sonno-joi și, cu timpul, îi demonstrase că, în cadrul mișcării sonno-joi, ei îi revenea un rol vital.

— În calitate de curtezană de rangul cel mai înalt, vei fi confidenta celor puternici, apoi soția unui potentat, te vei căsători cu unul din ei, nu te teme, vei avea fii care vor fi samurai și vei fi indispensabilă pentru noul viitor și o parte importantă a puterii ei,

niciodată să nu uiți asta!

Meikin, mama-san, era și ea printre simpatizanți, astfel că fusese și ea de acord, bineînțeles, cu imaginația surescitată de vitejia și îndrăzneala lui și a luptătorilor shishi, de averile pe care aveau să le cucerească.

— Norocul nostru este acum în declin, spusese el și îi povestise despre ambuscada din noaptea precedentă și cum reușise să scape împreună cu ceilalți doi. Am fost trădați, nu știu de cine, dar trebuie să ne împrăștiem – cel puțin deocamdată.

— Patruzeți de shishi uciși și trași în țeapă! șoptise ea îngrozită.

— Patruzeți. Cei mai mulți dintre ei conducători. Am scăpat numai trei, un alt shishi și o fată – o pupilă a mea. Ascultă, Koikochan, nu avem prea mult timp. Favoarea de o viață pe care ți-o cer este să o ții pe această fată pe lângă tine cât timp stai în Kyoto, ia-o în slujba ta, chiar și înapoi la Yedo și...

— O, dar chiar dacă aș vrea, îmi pare foarte rău, dar este un lucru extrem de dificil, generalul Akeda este foarte suspicios când este vorba de oameni noi. O va interoga personal – așa a făcut cu tot personalul meu, spuse ea cât putu mai amabil, îngrozită de-a dreptul în sinea ei că el îndrăznise să-i facă o propunere atât de periculoasă, să ascundă o evadată shishi, chiar dacă era nevinovată. E foarte greu...

— Bineînțeles că o să fie greu. Dar vei reuși să aranjezi tu cumva lucrurile fără ca el s-o vadă.

— Nu cred că este posibil și apoi mai este și seniorul Yoshi.

Lăsase acest argument la urmă, în speranța că îl va face să-și retragă cererea, dar el continuase blând, privind-o cu ochi fermi, dar și rugători, și îi spusese că Sumomo avea să fie în siguranță alături de ea, era samurai, logodnica unui shishi, foarte important, o femeie în care se putea avea încredere.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți cer acest lucru pentru sonno-joi, dar este o femeie de încredere. Dacă ai orice fel de probleme, o expediezi de acolo. Va îndeplini orice sarcină... îmi pare rău, Koikochan, dar trebuie să plec. O favoare de o viață, ca vechi prieten.

— Stai, dacă..., trebuie să mă consult cu generalul Akeda, dar chiar dacă îl pot evita pe el, trebuie să-mi întreb servitorii, trebuie neapărat să-i consult și ce am să el spun? Generalului sau lor, e același lucru, eu nu-i cunosc deloc pe oamenii aceștia din Kyoto, nu știu nimic despre ei.

— Mama-san garantează că se poate avea încredere în ei, spuse el pe tonul cel mai convins din lume. Am întrebat-o și ea a fost de acord, Koiko, căci altfel nu ți-aș fi cerut această favoare. Spune-le adevărul, că Sumomo este o fată încăpățânată și că tutorele ei, un vechi prieten al tău, un fost client, vrea s-o vadă îmblânzită și învățând arta de a deveni femeie folositoare. Nu pot s-o iau cu mine și vreau s-o știu în

siguranță, protejată. Am o obligație față de logodnicul ei. Te va asculta orbește.

Koiko tremura la gândul pericolului în care se pusese, pe ea și pe cei de care răspundea, Teko și slujnicele ei: patru servitoare, o coafeză și o maseuză. Din fericire fuseseră de acord s-o primească pe această străină în mijlocul lor și să încerce s-o facă să-și schimbe purtările, iar examenul lui Akeda nu reuși să descopere nimic îngrijorător.

Ah, Katsumata, știai că nu pot să-ți refuz nimic, își zise ea. E curios cât de repede ai trecut peste dorința de a-mi stăpâni trupul, care a durat numai câteva luni, dorind în schimb să-mi stăpânești și să-mi lărgești mintea. Sunt legată încă de tine cu lanțuri de fier, îți sunt încă îndatorată profund. Fără tine și fără cunoștințele pe care mi le-ai dat n-aș fi fost acum în locul în care sunt, capabilă să-l desfăț pe cel mai mare bărbat al țării.

— Stai jos, Sumomo, spuse ea. Mai avem puțin timp acum înainte de a pleca. Aici nu ne aude nimeni.

— Mulțumesc.

— Servitorii mei sunt îngrijorați din pricina ta.

— Vă rog să mă iertați dacă nu am fost așa cum trebuie.

Koiko zâmbi.

— Fetele se întreabă dacă ai limbă în gură, toate sunt de acord că manierele tale au nevoie încă de cizelare și toate înțeleg foarte bine de ce tutorele tău vrea să te educăm.

— Am nevoie să fiu educată, spuse Sumomo cu ochi zâmbitori.

Koiko strânse ușor din ochi. Tânăra din fața ei nu era lipsită de atracție, avea trupul robust și voinic, fața nu-i era machiată, dar strălucea de tinerețe și sănătate ceea ce compensa aceste lipsuri. Părul ei este de calitate, dar trebuie coafat, își spuse ea critic. I-ar veni bine stilul de la Kyoto, mult ulei pe mâini și pe brațe, puțină pudră pe pomeții frumoși, o idee de culoare pe buze. Fata promite. Trebuie să facem baie împreună și atunci am să aflu mai multe, deși mă îndoiesc că se va putea adapta la viața noastră, chiar dacă ar vrea.

— Ești virgină, nu-i așa?

Văzu că fata roșește și râse:

— Ah, scuză-mă, bineînțeles că ești, pentru o clipă am uitat că nu ești din lumea noastră. Te rog să mă ierți, dar la noi se întâmplă rar să vedem străini și mai ales o doamnă samurai, să avem una în casă, fie chiar și pentru o perioadă scurtă, evenimentul acesta este aproape unic.

— Așa ne spuneți? Străini?

— Da. Lumea noastră Plutitoare este o lume aparte. Iată, de exemplu Teko. În curând, pentru ea, lumea cealaltă va dispărea și n-o va mai cunoaște decât pe aceasta a mea. Este datoria mea s-o instruiesc, s-o fac să fie blândă și amabilă, să știe să se sacrifice pentru

plăcerea bărbatului, nu după imboldurile ei personale, peste ochii lui Koiko trecu o umbră. Doar asta este ceea ce îi face pe bărbați fericiți și mulțumiți – plăcerea în toate manifestările ei, neh?

— Scuzați, nu înțeleg ce înseamnă „manifestări”.

— Ah, da, scuza-mă, înseamnă „chipuri, însușiri”, pentru a încerca plăcerea în toate felurile ei.

— Ah, da, mulțumesc, spuse Sumomo împietrită. Vă rog să mă iertați, niciodată nu mi-am închipuit că doamnele Lumii Plutitoare sunt atât de... Bineînțeles, știam că sunt frumoase, dar niciodată n-aș fi crezut că pot fi atât de frumoase ca dumneavoastră și nici n-am visat vreodată că sunt atât de bine educate și desăvârșite.

În cele câteva zile de când era aici, o auzise pe Koiko cântând din voce și la samisen și fusese uluită de repertoriul ei ales – știa și ea să cânte puțin la samisen și știa cât este de greu. O auzise cum îi preda lui Teko arta haiku și alte genuri poetice, cum o învață să construiască frazele, cum îi vorbea despre mătăsurii, cum se fac ele, despre urzeală și bătătură și alte asemenea mistere, despre începuturile istoriei și alte minuni, având o arie foarte largă de cunoștințe.

— Mă uluiți, doamnă.

Koiko râse blând.

— Învățătura este partea cea mai importantă a muncii noastre. Este ușor să satisfaci sufletul unui bărbat – dar ce plăcere trecătoare. Dar este dificil să-i placi mai mult timp, să-l intrigi și să-i păstrezi dragostea. Asta se realizează cu puterea gândirii. Pentru a reuși în această privință, trebuie să te antrenezi cu multă grijă. Trebuie să începi și tu să faci asta.

— Când cineva poate să admire florile de cireș, cum o să se uite la frunzele de morcov?

— Când omului îi este foame, caută morcovi, și nu flori de cireș și se întâmplă mai des să-i fie foame decât să fie sătul.

Koiko așteaptă amuzată. Văzu că Sumomo își pleacă ochii descumpănită.

— Morcovii sunt o mâncare țărănească, doamnă, spuse Sumomo încet, îmi pare rău.

— Cireșele au un gust anume, florile lor un farmec anume. Dar morcovii pot dobândi numeroase gusturi, dacă sunt pregătiți cu pricepere – Koiko așteaptă din nou și din nou Sumomo își pleacă privirea în pământ. Să nu mai vorbim în șarade, ca să nu te zăpăcești, spuse Koiko, dar bărbații nu caută doar împreunare în Lumea Plutitoare, ci mai ales dragoste, fructul care nouă ne este interzis cu desăvârșire.

— Chiar așa? Sumomo era din ce în ce mai uimită.

— O, da. Pentru noi este otrăvitoare. Bărbații caută dragoste și în lumea ta, cei mai mulți, și vouă nu vă este interzisă, nu-i așa?

— Nu.

— Nici viitorul tău soț nu este altfel, și el caută dragoste oriunde o poate găsi. Cel mai bine este să i-o oferi acasă, cât mai mult și cât mai îndelungă vreme – Koiko zâmbi. Și așa poți avea și cireșe și morcovi fini. Aroma poate fi obținută ușor.

— Atunci vă rog să mă învățați și pe mine.

— Vorbește-mi despre viitorul soț.

— Se numește Oda, Rokan Oda, spuse imediat Sumomo folosind numele de acoperire pe care i-l dăduse Katsumata, tatăl lui este goshi... și este din Kanagawa, din provincia Satsuma.

— Și tatăl tău?

— Așa cum am spus, doamnă, descinde din familia Fujahito, spuse ea, recurgând la noul ei nume conspirativ. Și ei sunt tot dintr-un sat vecin și tot goshi.

— Tutorele tău spunea că Rokan Oda este o persoană importantă.

— Este atât de amabil, doamnă, deși Oda-sama este shishi și a luat parte la atacul împotriva seniorului Anjo la porțile orașului Yedo și l-a ucis și pe Bătrânul Utani.

Katsumata îi spusese să spună pe cât posibil adevărul ca să aibă cât mai puține minciuni de ținut minte.

— Și unde este el acum?

— La Yedo, doamnă.

— Cât timp dorești să stai la mine?

— Din partea mea, doamnă, cât mai mult. Tutorele meu spunea că la Kyoto sunt în pericol. Nu mă pot întoarce acasă, căci tatăl meu este supărat pe mine, așa cum v-a spus, pentru că și părinții lui Oda-sama sunt supărați pe el din cauza mea.

Koiko ridică din sprâncene.

— Dar în felul acesta viața devine imposibilă!

— Da. Dar karma e karma și ce trebuie să se întâmple se va întâmpla. Eu nu însemn mare lucru pentru nimeni și cred că cei din Bakufu nu mă cunosc.

Sensei Katsumata este de acord cu Oda-sama și a acceptat răspunderea pentru soarta mea. A spus că trebuie să vă ascult orbește.

— Ar fi mai bine să asculți de părinții tăi, Sumomo.

— Da, știu, dar Oda-sama mi-a interzis.

Un răspuns bun, își spuse Koiko, care sesizase și mândria și fermitatea din vocea fetei. Întristată, privi pe fereastra întredeschisă. Cu siguranță că această poveste de dragoste interzisă se va termina ca toate celelalte, printr-o sinucidere, împreună, dacă Sumomo avea noroc. Sau singură, dacă Oda-sama ăsta al ei se hotărăște să-și asculte părinții și să-și ia o nevastă pe placul lor. Koiko oftă. Afară, în grădină, înserarea mergea spre noapte. Începuse să adie un vânt ușor.

— Frunzele își șoptesc una alteia. Oare ce îți spun? zise Koiko.

Ascunzându-și uimirea, Sumomo începu să asculte. După un timp spuse:

— Îmi pare rău, nu știu.

— Ascultă-le după ce plec eu. Este important să știi ce șoptesc frunzele, în noaptea aceasta o să stai aici, Sumomo. Poate am să mă mai întorc, poate nu. Dacă mă întorc, o să mai stăm de vorbă și atunci ai să-mi spui. Dacă nu, vom continua mâine și îmi vei spune atunci. Când se întoarce, Teko să pregătească așternuturile de noapte, spune-i că doresc să compuneți fiecare câte un haiku – rămase o clipă pe gânduri, apoi zâmbi. Un haiku despre un melc.

— Bună, Koiko, spuse Yoshi apatic.

Ședea cu spatele rezemat de perete, cu mâna aproape de sabie și purta o yukata de mătase purpurie. Pe dinafară părea calm, dar ea reuși să vadă prin el și să înțeleagă că se simțea însingurat, înspăimântat și ea trebuia să-și folosească toate farmecele ca să-l smulgă din starea asta. Zâmbetul ei era suficient ca să lumineze și cea mai neagră zi. Văzu imediat cum ochii lui se împlânzesc. Bun, un pas înainte.

— Iată, spuse ea, cu pretinsă gravitate, am un poem pentru tine:

Nu este ușor

Să fii sigur de tot

Care este capătul adevărat

Al unui melc ce se odihnește!

Râsul lui răsună imediat în toată încăperea. Bun, încă un pas înainte.

— Sunt atât de fericită că mi-ai permis să vin cu tine la Kyoto.

Ochii lui se luminară și mai mult, iar Koiko simți cum i se încălzește sufletul. Instinctiv renunță să-i spună ceea ce-i stătea pe limbă, și anume că arăta atât de chipeș în sclipirea lămpilor de noapte. Spuse în schimb ceva ce venea din adâncul ființei ei:

Triste vremuri erau acelea

Când fără tine

Priveam sosirea zilei

Și depărtarea ei în noapte.

Koiko îngenunchease în fața lui, iar el se întinse și o apucă de mână. Nu aveau nevoie de cuvinte. Nici el, nici ea. Acum Yoshi se simțea relaxat, încordarea dispăruse, la fel singurătatea și teama. Și era și ea împăcată. Atât de multă energie îi trebuise ca să-l scoată din el însuși. Fusesse nevoită să-i dezvăluie atât de mult.

Nu este înțelept să dezvălui nimănui atât de mult din propria-ți ființă. Ești foarte importantă pentru mine, spunea el fără să rostească nici un cuvânt, vorbind numai în limbajul îndrăgostiților. Îmi faci o prea mare onoare, răspunse ea printr-o ușoară ridicare din sprâncene.

Apoi, degetele ei, mângâindu-i delicat dosul palmei îi spuseră în limbajul lor: te ador. Privirile li se întâlneau. Koiko îi luă mâna și o mângâie cu buzele. Tăcerea îi apăsa tot mai mult, aproape dureros și atunci, printr-o mișcare agilă, Koiko alunecă lângă el și îl îmbrățișă strâns. El izbucni în râs.

— Prea multă seriozitate nu-mi face bine, Tora-chan, spuse Koiko, îmbrățișându-l din nou și cuibărindu-se apoi la el în brațe. Mă faci atât de fericită.

— A, nu mai mult decât tu pe mine, murmură el, bucuros că tensiunea se risipise atât de ușor. Ești adorabilă și la fel sunt și poemele tale.

— Acela despre melc era de Kyorai.

— Este de Koiko-Crinul. Este, nu era! râse el.

Ea se cuibări din nou și mai aproape, bucurându-se de căldura și forța lui.

— Era să mor de spaimă când am auzit ce s-a întâmplat în dimineața aceasta.

— Așa-i viața, spuse el simplu. Ar fi trebuit să fiu mai atent, dar eram fascinat de spectacolul străzii – îi explică apoi cât de diferită i se păruse vânzoleala celor din jur. Era o experiență rară, aveam sentimentul că sunt invizibil, și a fost un sentiment mult prea plăcut ca să nu-l mai încerc și altă dată, chiar dacă este periculos. Pericolul îl face și mai ispititor. Am să încerc să fac același lucru și la Yedo. Noaptea va fi mai ușor și am să instruiesc special niște oameni care să mă însoțească.

— Te rog să mă ierți, dar ți-aș sugera să încerci plăcerea asta cu mare reținere.

— Așa am să și fac – o cuprinse și mai bine în brațe, amândoi se simțeau foarte bine.

Încăperea în care se aflau era lângă camera de dormit. Ca totul în fortăreața aceea, ambianța era foarte bărbătească, cu minimum de mobilier, tatami de cea mai bună calitate, dar care ar fi trebuit cam de multușor schimbate. N-o să regret când va fi să plec din locul acesta, își spuse el. Urechile lor percepură lipăitul unor pași care se apropiau. Yoshi puse mâna pe mânerul sabiei. Amândoi rămaseră încordați.

— Sire? șopti o voce înăbușită.

— Ce este? întrebă Yoshi.

— Îmi pare rău că vă tulbur, sire, dar tocmai a sosit o scrisoare de la Dintele Dragonului.

Fără să aștepte să i se spună, Koiko se duse lângă ușă și rămase de pază acolo. Yoshi se pregăti, aranjându-și ținuta.

— Deschide ușa, santinela, strigă el.

Ușa alunecă într-o parte. Santinela ezită, văzându-l pe Yoshi în poziție de apărare, cu sabia aproape scoasă din teacă.

— Dă sulul doamnei Koiko.

Santinela făcu ce i se spusese și plecă. După ce omul ajunsese la capătul coridorului și închise ușa, Koiko trase și ea ușa de la camera lor. Îi înmână apoi sulul și se așeză la locul ei. În fața ei, Yoshi rupse sigiliul. Scrisoarea de la soția lui îl întreba de sănătate și îi dădea de veste că fiii lui și restul familiei erau bine cu toții și îl așteptau cu nerăbdare să se întoarcă. Apoi urmau informațiile:

„Prospectorii au călătorit cu sânguință peste tot împreună cu vasalul tău, Misamoto. Deocamdată nu au găsit aur, dar au raportat că au descoperit mari cantități – cuvântul folosit de ei a fost *uriae* depozite de cărbune de foarte bună calitate, ușor de extras, căci este aproape de suprafață. Am înțeles că au spus că acesta este *aur negru* și poate fi negociat foarte bine cu gai-jinii pentru bani. Continuă cercetările. Am auzit că Anjo a fost numit tairo și se laudă că în curând vei fi invitat să te retragi din Consiliul Bătrânilor. În continuare, omul de încredere pe care l-ai vizitat în drum spre Kyoto îți comunică următoarele: parola conspirativă pe care ți-a comunicat-o în legătură cu dușmanul este corectă și un plan similar este gata, ca politică de stat a dușmanului”.

Cer purpuriu. Deci un asemenea atac banditesc se numește politică de stat? Oare o să reziste înțelegerea mea cu Ogama? Lăsa deoparte întrebarea aceasta pentru mai târziu și continuă să citească:

„Roninul Ori care a devenit un spion al gai-jinilor a murit în tabăra lor. Celălalt ronin, Hiraga, se presupune că este tot acolo. Spionul tău spune că a interceptat-o și pe *fata* pe care ai trimis-o înapoi, așa cum ai poruncit și a expediat-o departe, în nord, la un bordel foarte sărac. Iubitul ei ronin a fost ucis”.

Yoshi zâmbi. Era vorba de slujnica lui Koiko care îi vorbise roninului ei shishi despre întâlnirea secretă a lui Utani. La mijlocul drumului spre Kyoto o trimisese înapoi la Yedo sub un pretext oarecare. Evident, Koiko nu avusese nici un fel de obiecție. Bun, își zise el. Utani este răzbunat într-o oarecare măsură.

„Apoi despre Gyokoyama: am rezolvat chestiunile bănești. Pot să folosesc zăcămintele de cărbune în negocierile viitoare pentru armament? Poate că ar trebui să discutăm cu gai-jinii direct, poate folosindu-l pe Misamoto? Te rog să mă luminezi, sire, prezența și sfatul tău înțelept ne sunt aici de mare trebuință. Și, în sfârșit, îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar aici a început foametea”

Yoshi mai citi o dată scrisoarea. Cunosând-o bine pe Hosaki, înțelesese din felul în care folosisese cuvintele „armament” și „negocierile” că prețul era foarte piperat. Nu contează, anul viitor nu va mai fi foamete și cei din breasla Gyokoyama, dacă vor mai exista, până atunci pe pământurile pe care le voi stăpâni, își vor primi banii înapoi. Își ridică ochii spre Koiko. Aceasta privea în gol, pierdută în

visuri pe care el știa că nu va putea niciodată să le împărtășească.

— Koiko?

— Oh, da, sire?

— La ce te gândeai?

— La ce își șoptesc frunzele între ele.

— Depinde de copac, răspunse el intrigat.

Ea zâmbi dulce.

— Frunzele unui arțar. Un arțar roșu ca sângele.

— În ce anotimp?

— Luna a noua.

— Dacă se uită la noi, șoptesc: „Curând noi vom cădea și nu ne vom mai întoarce niciodată. Dar ei sunt binecuvântați. Ei trăiesc pe copacul vieții. Sângele lor, sângele nostru”.

Koiko bătu din palme zâmbindu-i:

— Perfect. Și dacă ar fi un pin, primăvara?

— Nu acuma, Koiko-chan, mai târziu.

Văzându-l că a devenit brusc serios, deveni și ea imediat serioasă.

— Vești proaste?

— Și da, și nu. Plec mâine în zori.

— La Dintele Dragonului? Yoshi avu o ezitare și ea se întrebă dacă nu cumva greșise întrebând, însă el se gândea ce să facă cu ea. Mai înainte, cântărind dificultățile unui nou marș forțat se hotărâse s-o lase aici și să-i spună să-l urmeze cât mai curând. Acum însă, privind la ea, nu mai voia s-o știe departe de el. Dar palanchinul ei îl va întârzia serios. Știa să călărească, dar nu foarte bine și o astfel de călătorie ar fi extenuantă pentru ea. Oricum, planul asupra căruia căzuse de acord cu Akeda avea să rămână același.

— Primul grup de patruzeci de oameni, cu o sosie a mea purtând una din armurile mele ușoare, va pleca chiar înainte de revărsatul zorilor și se va îndrepta în pas de voie, fără să se ferească de nimeni, spre Drumul de Nord. La mijlocul drumului spre Yedo se vor întoarce aici, dublura mea dispărând. Al doilea grup, grupul meu, cu oamenii pe care i-am adus de la Yedo, vor pleca la puțin timp după primul și se va îndrepta rapid spre Tokaido. Marș forțat sub comanda aceluiași căpitan – eu voi fi deghizat ca simplu samurai călare și voi rămâne așa până voi ajunge în siguranță la Castelul din Yedo.

— Este foarte periculos, sire, spusesese grav generalul Akeda.

— Tu vei sta cu ochii pe Ogama și vei spera. Este în interesul lui să reușesc să-l înfrâng pe Anjo.

— Da, dar sunteți o țintă foarte ispititoare în afara zidurilor și foarte vulnerabilă. Uitați-vă ce s-a întâmplat astăzi. Lăsați-mă să vin cu dumneavoastră.

— Imposibil. Ascultă, dacă Ogama se hotărăște să dea lovitura, va ataca mai întâi aici, e bine să ne așteptăm la așa ceva. Trebuie să-l

respingi cu orice preț.

— Nu voi da greș, sire, spuse bătrânul general.

Și nici eu nu voi da greș și voi ajunge la Yedo, se gândi Yoshi, la fel de plin de încredere. Iar cât despre atentat, nu pot să-mi spun decât că nu a fost primul și, cu siguranță, nici ultimul.

Văzu cum Koiko se uita la el acum. Este mai ușor să-mi păstrez echilibrul când o am cu mine. Lumina lămpii strălucea pe buzele și în ochii ei. Îi mângâie cu privirea curba elegantă a pomeților și coloana gingașă a gâtului, părul negru ca pana corbului, faldurile perfecte ale kimonoului, arătând numai puțin din pielea ei albă. Curbe blânde, ținută impecabilă, cele două mâini, ca două flori, în poala de mătase azurie. Va trebui să călătorească fără bagaje. Fără slujnică. Și să se descurce cum va putea de la un han la altul. Asta o să-i displace, pentru că este adepta perfecțiunii. Poate că va protesta la această grabă nechibzuită și, după părerea ei, nejustificată. Își aminti ce sentâmplase prima dată când o pusese într-o situație asemănătoare. Nu cu mult timp în urmă, imediat după ce se hotărâse să obțină exclusivitatea fetei și îi spusese mamei-san, Meikin, să se ducă la Dintele Dragonului împreună cu fata, ca să facă aranjamentele de rigoare cu soția sa, Hosaki, imediat. Aceasta, în mod corect, considerase că este mai înțelept s-o vadă personal și pe mama-san și pe fată, întrucât avea să fie vorba de o sumă de bani foarte mare. Meikin îi spusese că pentru această călătorie avea nevoie de cel puțin o săptămână de pregătiri, apoi Koiko își va lua cu ea, bineînțeles, coafeza, maseuza și trei slujnice.

— Ridicol, replicase el nerăbdător. Nu este nevoie de atâta personal pentru o călătorie atât de scurtă. Ar însemna niște cheltuieli inutile. Veți pleca amândouă imediat.

Femeile se supuseseră pe dată. Plecaseră fără nici un fel de slujitori. Le trebuieră trei zile ca să ajungă până la prima stație de popas după Yedo și încă trei ca să ajungă la următoarea. Supărat, Yoshi parcursese aceeași distanță de la răsăritul la apusul soarelui.

— Seniorul Yoshi! spusese Meikin, salutându-l politicoasă și prefăcându-se uimită. Ce plăcere să vă văd!

— De ce ați întârziat atât?

— Întârziat, sire? Ni s-a poruncit să plecăm imediat. Facem exact ceea ce ni s-a poruncit.

— Dar de ce a durat atât de mult?

— Atât de mult? Dar nu ne-ați poruncit să mergem în marș forțat!

— Grăbiți-vă, mârâise el, remarcând felul în care pronunțase cuvântul „poruncit”. Spune-i lui Koiko că vreau s-o văd.

Mama-san făcuse o plecăciune și se grăbise spre camerele lui Koiko, lăsându-l să spumege de furie. Când, în cele din urmă, se întoarse, mama-san îi comunică fericită:

— Koiko-san va fi onorată să vă vadă sire, imediat, sire, de îndată ce găseşte o slujitoare potrivită care s-o ajute să-şi facă părul. Îi pare rău, însă ar fi o obrăznicie din partea ei să vă primească fără pregătirile pe care o persoană atât de distinsă şi onorabilă ca dumneavoastră are dreptul să le pretindă. A mai adăugat cu umilinţă că vă roagă să aveţi răbdare, va veni cât va putea de repede, imediat ce va sosi slujitoarea...

Îi aruncase o privire furibundă, ştiind că, oricât ar fi insistat de mult, trebuia să aştepte. Singura soluţie ar fi fost să se năpustească în camera lui Koiko şi să-şi piardă definitiv cinstea obrazului, anulându-şi orice şansă de a o mai vedea vreodată.

Dar cine îşi închipuie că este? Ar fi vrut să urla. Nu urlase. Zâmbise în sinea lui. Când cumperi o sabie de calitate, te aştepţi să fie din oţelul cel mai fin, cu cel mai fin tăiş şi un foc propriu. Dăduse din cap sever:

— Trimite imediat după slujitoarele ei de la Yedo, coafeza şi maseuza. Este vina ta că nu sunt deja aici, trebuia să-mi fi explicat cât de importante sunt ele pentru doamna Koiko. Este foarte corect din partea ei să nu vrea să mă vadă decât într-o ținută impecabilă. Vreau ca așa ceva să nu se mai întâmple niciodată!

Meikin îl copleşise imediat cu scuze şi se prosternă umilă, iar el răsă tot drumul înapoi spre Yedo, căci fusese mai viclean decât ele, le făcuse să-şi piardă cinstea obrazului şi le dăduse amândurora un avertisment foarte clar: nu vă mai jucaţi cu mine! Privirea lui Koiko nu se dezlipi de chipul lui, urmărindu-l şi aşteptând.

— Când zâmbeşti, stăpâne, sunt foarte fericită.

— Dar de ce zâmbesc eu?

— Pentru mine, spuse ea simplu. Cred că eu te ajut să râzi de viaţă şi pentru că încordarea bărbatului pe pământ nu este decât o goană în căutarea unui adăpost înainte de începerea ploii, iar tu îmi îngădui să-ţi ofer, din când în când, un adăpost împotriva ploii.

— Da, așa este, spuse Yoshi mulțumit.

Dacă o las aici, n-am s-o mai văd câteva săptămâni, iar viața nu este decât o floare de cireș expusă oricărui vânt, care nu știe de stăpân – viața mea, a ei, viața în general.

— Nu vreau să te las aici.

— O să fie bine din nou acasă.

În fundul sufletului, Yoshi se gândea la Meikin: Nu uit că este o informatoare shishi, la fel cum a fost şi slujnica ta. Ce prostie din partea mamei-san să supună riscului viața ta, viața mea, crezând că şi tu faci parte dintre ticăloşii aceştia ucigaşi.

— Ştie vreuna din fetele tale să călărească?

— Nu ştiu, sire, dar cred că cel puţin una din ele ştie.

— Dacă ai veni cu mine, ar trebui să călăreşti şi tu, numai cu o

singură slujnică și ar trebui să mergi fără bagaje, un palanchin ne-ar întârzia foarte mult. Pot aranja foarte ușor să călătorești, comod, pe îndelete, cu tot personalul tău, dacă preferi.

— Mulțumesc, dar dacă vrei să fiu cu tine, evident că dorința ta este și a mea. Dar dacă va fi să devin o povară, va fi ușor să iei o hotărâre atunci. Mă simt onorată că m-ai întrebat.

— Dar există vreo fată, vreo slujnică așa ca lumea, care să știe să călărească? Dacă nu, atunci tu mă vei urma cât mai curând cu putință, spuse el, oferindu-i din nou posibilitatea de a refuza fără să-l ofenseze.

— Este una, spuse ea dintr-un imbold subit, o maiko nouă, nu e chiar slujitoare, e un fel de ucenică, chiar ceva mai mult. Se numește Sumomo Fujahito, este fiica unui goshi din Satsuma și pupila unui vechi prieten al meu, un client care a fost foarte bun cu mine cu ani în urmă.

Yoshi o ascultase atent în timp ce-i povestise despre Sumomo și era mult prea versat în obiceiurile Lumii Plutitoare ca să întrebe despre celălalt client. Intrigat, trimise după fată.

— Așadar, Sumomo, tatăl tău nu a fost de acord cu căsătoria pe care o doreai?

— Nu, stăpâne.

— Este un păcat de neiertat să nu-ți ascuți părinții.

— Da, stăpâne.

— O să-i ascuți.

— Da, stăpâne – fata se uită la el fără teamă. Le-am și spus deja, cu umilință, că am să-i ascult, dar am să mor înainte de a mă căsători cu alt bărbat.

— Pentru asemenea obrăznicie tatăl tău ar fi trebuit să te trimită la o mănăstire de călugărițe.

— Da, stăpâne, îi răspunse fata după o pauză destul de lungă.

— De ce ești aici, la Kyoto, și nu ești acasă?

— Am... am fost trimisă aici de tutorele meu ca să fiu instruită din nou.

— A făcut o treabă foarte proastă, după cât se vede, nu-i așa?

— Îmi pare rău, stăpâne.

Fata se prosternă cu grație, cu fruntea lipită de tatami, dar Yoshi era convins că nu simte nici un fel de umilință. De ce îmi pierde oare timpul, se gândi el. Poate că sunt obișnuit cu supunere absolută din partea tuturor, cu excepția lui Koiko, ce trebuie mânăuită ca o bărcuță instabilă pe vreme de furtună, poate pentru că ar fi interesant să frâng cerbicia acestei tinere, s-o fac să vină pe pumnul meu, ca un șoim pelerin adevărat, așa cum arată să fie, să mă folosesc de pliscul și de ghearele ei pentru scopul meu și nu pentru stăpânul inimii ei, Oda.

— Și ce ai să faci dacă acest goshi din Satsuma, Oda, se va hotărî să-și asculte părinții și să-și facă datoria, adică să ia altă femeie de

nevastă?

— Dacă mă acceptă în casa lui, chiar și fără să fiu femeia lui, am să fiu mulțumită. Sau dacă din când în când voi fi femeia lui, voi fi mulțumită. În momentul în care se plictisește de mine, sau mă alungă, în ziua aceea voi muri.

— Ești o fată proastă.

— Da, stăpâne. Vă rog să mă iertați, asta este karma mea.

Plecă privirea și rămase nemișcată. Amuzat, Yoshi aruncă o privire spre Koiko, care aștepta decizia lui.

— Dar să zicem că stăpânul tău, seniorul Sanjiro îți ordonă să te căsătorești cu alt bărbat și îți poruncește să nu-ți faci seppuku?

— Sunt samurai, mă voi supune fără cârtire, spuse ea mândră, așa după cum îi voi asculta și pe tutorele meu și pe Oda-sama. Dar pe drumul spre nuntă se poate produce un accident regretabil.

Yoshi se încruntă.

— Mai ai surori?

— Da, stăpâne, trei – fata tresări.

— Și sunt la fel de proaste și încăpățânate ca și tine?

— Ele... nu, stăpâne.

— Știi să călărești?

— Da, stăpâne.

— Destul de bine ca să ajungi până la Yedo?

— Da, stăpâne.

— Koiko, ești sigură că ai să fii mulțumită de ea dacă eu sunt de acord?

— Așa cred, sire. Însă mi-e teamă că eu aș putea să te dezamăgesc prin lipsa de pricepere la călărit.

— Tu nu poți să mă dezamăgești niciodată, Koiko-chan. Așadar, Sumomo, crezi că ai să fii în stare s-o mulțumești pe doamna Koiko?

— Da, sire, o voi proteja cu viața mea.

— Crezi că ai să poți să-ți îmbunătățești și purtările, să devii mai puțin arogantă, să te porți cum trebuie să se poarte o femeie și să semeni mai puțin cu Domu Gozen?

Domu Gozen fusese o femeie samurai vestită, iubita unui shogun, o asasină redutabilă care, cu secole în urmă, se năpustea în luptă alături de nu mai puțin violentul ei shogun. Yoshi văzu cum ochii fetei se largesc și, deodată deveni parcă mai tânără.

— Oh, nu sunt ca ea, stăpâne, câtuși de puțin, și aș da orice ca să semăn cât de cât cu doamna Koiko. Orice.

Yoshi își ascunse râsul la gândul că fata mușcase din prima momeală pe care i-o întinsese.

— Poți pleca. Am să hotărâsc mai târziu.

Când rămaseră din nou singuri, Yoshi chicoti:

— Punem pariu, Koiko? Pe un kimono nou că Sumomo va fi

îmblânzită în momentul în care vom ajunge la Yedo dacă mă hotărâsc să vă iau pe amândouă cu mine.

— Îmblânzită, în ce sens, sire?

— În sensul că va consimți de bună voie să se întoarcă la părinții ei, o să-i asculte și o să se mărite fără seppuku.

Koiko scutură din cap și zâmbi:

— Îmi pare rău, dar indiferent pe ce am paria, am impresia că vei pierde, sire.

Faptul că ea considera că el ar fi putut greși în cântărirea oamenilor îl făcu să-și piardă o parte din buna dispoziție.

— Un kimono pentru o favoare, spuse el aspru, fără să fi vrut să fie atât de dur.

— Da, spuse ea imediat râzând, dar numai cu condiția ca atunci când voi primi kimono, să accepti și tu de la mine favoarea pe care o ceri.

Yoshi își miji ochii, admirând-o pentru modul în care îi micșorase greșeala, transformând totul într-o glumă. Fusese o greșeală să facă un pariu, orice fel de pariu. Și o altă greșeală să se încreadă în șiretlicurile unei femei – calea cea mai sigură spre dezastru.

SATUL SAKONOSHITA

Sâmbătă, 8 decembrie

Pe drumul Tokaido, cam la patruzeci de leghe est de Kyoto, în munți, se afla a Șasea Stație de popas, satul Sakonoshita și cum începuse să se întunece, ultimii călători și hamali, încovoiați sub suflarea vântului aspru, se grăbeau să treacă de barieră înainte ca aceasta să se închidă. Toți erau obosiți, nervoși, dornici de căldură, de mâncare și de saké fierbinte, chiar și cei șase paznici ai barierei care tropăiau din picioarele încălțate în sandale de paie și verificau documentele de identitate la întâmplare.

— O să ningă la noapte, mormăi unul din ei. Urăsc iarna, urăsc frigul, urăsc postul ăsta.

— Tu urăști totul.

— Nu chiar totul. Îmi place să mănânc și să mă culc cu femeile. În viața viitoare aș dori să mă nasc fiu al unui negustor bogat de orez, sau cămătar. Atunci am să pot să mănânc și să beau și să reglez după pofta inimii și am să stau la căldură în timp ce tata îmi va cumpăra rang de *hirzasamurai* sau cel puțin goshi, să nu mai fiu numai un amărât de ashigari.

— Visătorule! Când ai să te naști din nou ai să fii un țăran fără pământ, sau băiat de tăvăleală într-un bordel de mâna a zecea. Închide bariera.

— Dar încă nu este întuneric.

— Întârziații n-au decât să înghețe sau să plătească pentru efort ca de obicei.

— Dacă te aude căpitanul, te trezești azvârlit în Insula din Nord unde se spune că îți îngheață și sula când te piși.

Paznicul privi în lungul drumului care cotea spre Kyoto, acum pustiu, cu un cer întunecat și rău prevestitor deasupra. O rafală de vânt le umflă mantalele de paie.

— Hai, grăbește-te, strigă el spre un hamal pe jumătate gol, care trecea clătindu-se sub povara grea.

Lăsă în jos prima barieră, apărându-și fața de vânt, apoi o lăsă și pe a doua, fixând bariera și se întoarse spre adăpost, unde îl aștepta supă caldă.

— Hei, uite! – un grup de călăreți se arată în trap de după cotul mai îndepărtat al drumului. Deschide bariera!

— Lasă-i să aștepte! Au întârziat. Paznicul se șterse la nas cu dosul palmei, tremurând în bătaia vântului. Împreună cu ceilalți paznici, începură să-i examineze pe călăreți, treizeci sau patruzeci la număr, dar era prea obosit ca să-i mai numere. Nu aveau nici un fel de

steaguri, deci nu erau importanți. Murdari de drum, caii în spume. Călăreau strâns în jurul a două femei. Femeile călăreau bărbătește, purtau mantale largi, pălării cu boruri largi și văluri dese legate sub bărbie. Râse în sinea lui. N-au să găsească nici un fel de camere pentru noaptea asta, nici măcar un adăpost, căci satul e plin. Naiba să-i ia. Când ajunseră, căpitanul Abeh, care era în fruntea lor, strigă:

— Hei, deschideți bariera!

— Vin, vin! mormăi paznicul, fără să se grăbească și imediat își dori să se fi grăbit, căci Abeh coborî din șa și pumnul lui îl zvârli la pământ, fără simțire.

— Deschideți bariera! strigă furios Abeh.

Alți doi bărbați descălecaseră lângă el. Unul era Yoshi, care purta o basma pe față, celălalt Wataki, pe care Yoshi îl luase cu el ca răsplată pentru că îi salvase viața. Un ofițer ieși grăbit din casa gărzii, privind spre soldatul lui care zăcea la pământ fără cunoștință.

— Ce se întâmplă aici? Sunteți arestați!

— Deschideți bariera!

— Sunteți arestați!

Abeh păși pe lângă barieră, conștient de pericol.

— Deschideți bariera! porunci el. Grăbiți-vă, mai repede!

Paznicii se repeziră cu toții să îndeplinească ordinul, dar ofițerul se stropși la ei:

— O să prezentați cu toții hârtiile de identitate și...

— Ascultă, maimuță, spuse căpitanul Abeh și-și dezveli chipul în fața ofițerului care încremeni. Cu niște oaspeți importanți trebuie să ai purtări alese, nu să-i lași să aștepte în frigul nopții! Și apoi, soarele încă nu a apus.

Cu aceasta, Abeh îl pocni pe căpitan în tâmplă, ofițerul începu să se învârtă ca un titirez și a doua lovitură îl făcu grămadă. Spre stupefacția paznicilor, Abeh strigă:

— Să-i spuneți nătarăului ăstuia să se prezinte mâine dimineată la mine, la raport, că de nu îl găsesc eu și-l folosesc pentru exerciții de scrimă și pe voi la fel!

Cu asta căpitanul făcu apoi semn cu mâna grupului său să treacă, sări în șa și porni după el. În câteva minute aveau cele mai bune camere la cel mai bun han. Cei care le ocupaseră mai înainte, se prosternaseră rapid, părăsindu-le în grabă, bucuroși că au cinstea să fie alungați de acolo – negustori bogați, alți samurai – căci nici unul dintre ei nu era dispus să se angajeze într-o luptă care i-ar fi costat viața. Yoshi își scoase pălăria și eșarfa după ce se închiseră ușile shoji. Patronul dolofan al Hanului Visurilor Plăcute ședea îngenunchat lângă ușă, așteptând ordinele. Mintea îi fierbea de înjurături și blesteme la adresa acestor oaspeți întârziați, care îi tulburaseră liniștea și aveau să i-o mai tulbure și de aici înainte, indiferent cine ar

fi fost ei. Nu recunoscuse pe nici unul dintre ei și i se părea foarte ciudat că nu aveau nici un fel de steag, aveau numai niște uniforme simple, ca ale celor din Bakufu, și simboluri, nu foloseau nici un fel de nume, observând că nici acestui samurai, tratat cu atât de mult respect în particular de cumplitul căpitan și căruia i se dăduse camera cea mai scumpă, nu i se spunea pe nume, sau rang. Și cine sunt cele două femei? Soția unui daimyo și o slujitoare? Sau pur și simplu două târfe de înaltă clasă? Vestea sosirii lor făcuse imediat înconjurul hanului. Oferise imediat o recompensă slujnicei care ar fi descoperit identitatea noilor sosiți.

— Numele dumitale, patroane? Întrebă Yoshi.

— Ichi-jo, sire.

Se gândise că „sire” este cel mai potrivit termen de adresare.

— Mai întâi o baie, un masaj și după aceea masa.

— Imediat sire. Pot avea onoarea să vă arăt eu însumi drumul?

— Numai băieșita să mi-o trimiți. Mănânc aici. Mulțumesc, poți pleca.

Bărbatul se prosternă politicos, se ridică anevoie în picioare și plecă legănându-se. Căpitanul verifică dispozitivul de securitate: partea aceea a hanului, cu opt camere, va fi înconjurată de santinele. Camerele lui Koiko erau sub veranda care va fi păzită tot timpul. Între încăperile ei și cele ale lui Yoshi va fi încă o cameră cu doi paznici.

— Bine, căpitane, acum du-te la culcare.

— Mulțumesc, dar nu sunt obosit, stăpâne.

Yoshi poruncise să fie tratat ca un goshi obișnuit, în afară de momentele când erau numai între ei, când singurul titlul onorific ce putea fi utilizat la adresa lui era „stăpâne”.

— Trebuie să dormi. Am nevoie de dumneata odihnit. Mai avem încă multe zile de mers – Yoshi zări o sclipire în ochii bărbatului, roșii de oboseală. Ce s-a întâmplat?

— Vă rog să mă scuzați, spuse Abeh timid, dar dacă trebuie să ajungeți la Yedo în cea mai mare grabă, ar fi mai bine să vă escortăm înaintea doamnei.

— Du-te la culcare. Oamenii obosiți fac greșeli. A fost o greșeală să-l dobori pe ofițer. A fost destul să-l înveți minte pe paznic.

Îi făcu semn să plece. Abeh se înclină blestemându-se în gând că-l luase gura pe dinainte. Se opriseră inutil de trei ori în ziua aceea și de două ori cu o zi înainte. Mai controlează o dată posturile de pază și se culcă apoi la el în cameră. În câteva secunde adormi.

După baie, masaj și după ce mănă încet, deși îi era foame, Yoshi porni pe coridor. Fusese ușor să se hotărască s-o ia pe Koiko cu el. Se gândise că ea ar putea servi foarte bine drept momeală și îi spusese lui Akeda să facă în așa fel încât toată lumea să creadă că o trimite pe ea sub escortă la Yedo, în timp ce el mergea separat.

— Perfect, spusese Akeda.

Yoshi intră în prima cameră a lui Koiko: era goală, ușa shoji dintre această încăpere și dormitor fiind închisă.

— Koiko? strigă el și se așează pe una din cele două perne.

Ușa shoji alunecă ușor și se deschise. Sumomo ședea în genunchi, cu ochii în pământ, părul pieptănat în stilul Kyoto, cu sprâncenele pensate și puțin ruj pe buze. Așa-i cu mult mai bine, își spusese el. În momentul în care Koiko îl văzu îngenunche și cele două femei se prosternaseră la unison. Remarcă faptul că Sumomo făcuse o plecăciune perfectă, imitând grația lui Koiko și lucrul acesta îi făcu plăcere, nu se vedeau nici un fel de semne de oboseală pe chipul fetei după ziua de călărie dură. Se înclină la rându-i în fața lor. Patul din saltele groase era gata. Koiko intră zâmbind în cameră, Sumomo închise ușa shoji în urma ei.

— Așadar, Tora-chan, cum te simți?

Vocea ei era dulce, ca de obicei, coafura perfectă, ca de obicei, dar, ca niciodată până atunci, purta același kimono ca și în seara precedentă. Remarcă întristat o ușoară grimasă de durere când femeia se așează.

— Drumul călare este prea obositor pentru tine?

— O, nu, numai primele zile sunt mai grele, dar în curând voi fi la fel de tare... – ochii îi zâmbiră fericiți – la fel de tare ca Domu Gozen.

Yoshi zâmbi, dar știa că făcuse o greșeală de apreciere. Cu o zi înainte parcurseseră trei stații de poștă, la fel și în ziua aceea, dar în nici una din zile nu străbătuse distanța pe care și-o planificase. Călăritul era epuizant pentru ea. Am făcut o greșeală pe care n-aveam voie s-o fac. Ea nu se va plânge niciodată și va rezista până la capătul puterilor, e în stare să meargă până se sfârșește. Trebuie să mă grăbesc? Da! Va fi în siguranță călătorind într-un palanchin, cu o escortă de zece oameni? Da! Ar fi înțelept din partea mea să-mi reduc garda personală cu zece oameni? Nu. Aș putea să mai chem alți oameni de la Yedo diseară, dar asta ar însemna cinci sau șase zile în plus. Instinctul îmi spune să mă grăbesc, gai-jinii sunt imprevizibili, la fel și Anjo, la fel și Ogama. Nu-l amenințase el oare: „Dacă nu te descurci domnia ta cu ei, am să mă descurc eu!”.

— Koiko-chan, hai să mergem la culcare. Măine e o altă zi.

Sumomo ședea culcată pe saltelele groase și călduroase, învelită cu pături, în camera din afară, cu un braț petrecut sub cap, somnoroasă, dar nu obosită, liniștită. Din camera cealaltă se auzea respirația regulată a lui Yoshi și suflarea abia perceptibilă a lui Koiko, afară zgomotele nopții. Un câine lătrând undeva, bâzâitul insectelor de noapte, vântul care sufla în frunze, din când în când un paznic

mormăia ceva către altul, zângănit de vase de bucătărie, unde începea activitatea de dimineață.

Primul somn fusese foarte bun. Cele două zile de efort, masaje viguroase și de libertate o făcuseră să se simtă în formă. Și, bineînțeles, și complimentele primite de la Koiko pentru felul în care își pieptănase părul în seara aceea – așa cum îi arătase Teko – și-și dăduse cu ruj pe buze – și asta îi făcuse plăcere. Totul mergea mult mai bine decât îndrăznise să vizeze ea. Obiectivul ei imediat fusese atins. Fusese acceptată, mergeau spre Yedo. Spre Hiraga. Făcea parte din anturajul intim al lui Yoshi. Katsumata spusese:

— Să nu fii impulsivă. În nici un caz să nu te expui nici unui risc dacă nu ai cale de scăpare. Fiind în apropierea lui, ești extrem de valoroasă, nu strica lucrul acesta și nu o amesteca în nici un fel pe Koiko.

— Ea nu știe despre mine?

— Numai ceea ce i-am spus eu, ceea ce știi și tu.

— Atunci este deja amestecată, nu-i așa? Îmi pare rău, vreau să spun, că Yoshi m-ar putea accepta doar de dragul ei.

— El este cel care va lua hotărârea, nu ea. Nu, Sumomo, Koiko nu este complicea ta. Dacă va descoperi legăturile tale reale, mai ales în ce-l privește pe Hiraga și menirea ta, va voi să te oprească, în mod sigur te va opri.

— Menirea mea? Vă rog, care este prima mea datorie?

— Să fii gata în orice clipă. Mai bine să fii o sabie gata de atac, decât un cadavru.

Eu n-am nici o sabie, își zise ea. Poate aș putea să iau una de la paznic, dacă îl iau prin surprindere. Am trei shuriken cu vârf otrăvit, ascunse în bocceaua de lângă mine, și, bineînțeles, în obi. Mai mult decât suficient, în cazul unui atac prin surprindere. Eeee, ce ciudată este viața. E ciudat că îmi place mai mult să mă descurc singură în misiunea mea – un lucru atât de deosebit de felul nostru de viață, când suntem întotdeauna o parte dintr-o unitate, când gândim ca unul singur, suntem de acord ca unul singur pentru că am fost învățați să ne supunem. Mi-a plăcut să stau cu grupul meu de shishi, și totuși... Și totuși, dacă e să fiu sinceră – „Întotdeauna să fii sinceră cu tine însăși, Sumomo-chan, îi spunea tatăl ei, iarăși și iarăși, acesta este drumul tău spre viitor, ca să ajungi să-i conduci pe alții.” Dacă e să fiu sinceră, trebuie să recunosc că mi-a fost greu să-mi înving dorința de a-i conduce, chiar și pe shishi și să-i duc pe calea cea dreaptă a gândirii. Oare aceasta este karma mea, să fiu conducător? Sau aceea de a muri neîmplinind nimic, pentru că este cu adevărat o prostie ca o femeie să vrea să conducă în lumea Nipponului. E ciudat să-ți dorești imposibilul. De ce sunt eu așa, nu ca alte femei? Poate pentru că tata nu a avut fii și ne-a tratat pe noi, fetele, ca pe niște băieți, învățându-

ne să fim puternice, să stăm cu fruntea sus și să nu ne fie niciodată teamă de nimic, permițându-mi chiar, în pofida sfatului mamei mele, să-l urmez pe Hiraga și steaua lui imposibilă... Se ridică pentru o clipă în capul oaselor, ciufulindu-și părul pentru a-și limpezi gândurile și mintea în fața atâtor informații noi, apoi se întinse din nou pe spate. Dar somnul nu mai venea, îi apăreau mereu în fața ochilor chipurile lui Hiraga și Koiko, Yoshi și Katsumata, chipul ei.

Ciudată relația cu Yoshi: „Trebuie să-l ucidem pe el și pe shogun, îi spusese Katsumata cu ani în urmă de nenumărate ori și la fel și Hiraga, nu fiindcă i-ar fi urât pe ei, ci ceea ce reprezintă. Puterea nu se va întoarce niciodată la împărat atâta timp cât ei doi mai sunt în viață. Așa că trebuie să dispară, mai ales Yoshi, căci este cel care ține shogunatul în picioare. Sonno-joi este idealul nostru și trebuie să facem orice sacrificiu ca să-l atingem”. Ar fi păcat să-lucid pe seniorul Toranaga. E păcat, pentru că este un om bun, nu este josnic ca Anjo, cu toate că nu l-am văzut pe acela vreodată. Poate că și Anjo este un bărbat bun și tot ceea ce se spune despre el nu sunt decât minciuni ale unor oameni invidioși.

În scurt timp de când sunt aici, l-am cunoscut pe Yoshi așa cum este: dinamic, blând, puternic, înțelept și cumpănit. Și Koiko? Ce minunată este, totuși cât este de trist, cât este de trist să fii dresată în felul acesta. Amintește-ți ce ți-a spus: „Blestemul lumii noastre este că, oricât te-ai educa, ți-ai impune voința să deprinzi diversele modalități de a te proteja, silindu-te să tratezi orice client ca pe un client obișnuit, vine o vreme când apare câte unul care îți sucește capul, îți preface hotărârea în moliciune și pântecele într-o minge de foc. Dacă se întâmplă așa ceva, este cumplit. Ești pierdută, Sumomo. Dacă zeii îți sunt favorabili aveți șansa să muriți împreună. Sau mori numai tu, atunci când pleacă el, sau îți îngădui să rămâi în viață, dar ești ca și moartă oricum”. „Eu n-am să las să mi se întâmple una ca asta când am să cresc mare, spuse Teko, ce trăsese cu urechea la ce vorbeau ele. Eu n-am să mă las. Dar dumneavoastră, stăpână? Vi s-a întâmplat vreodată să vă sucească cineva capul?” Koiko râse: „De multe ori, copilă. Dar ai uitat una din lecțiile noastre cele mai importante: să-ți închizi urechile atunci când vorbesc alții! La culcare cu tine.”

Oare își pierduse într-adevăr capul Koiko? Da. Ca femeie, îmi dau seama că îl consideră pe seniorul Yoshi mai mult decât un client, deși se străduiește din răpputeri să ascundă acest lucru. Oare cum se va termina? Trist, foarte trist. El n-o va face niciodată consoarta lui. Dar eu? Va fi și cu mine la fel? Da. Așa cred – ceea ce i-am spus seniorului Yoshi este adevărat: nu voi avea alt soț decât pe Hiraga. „Acesta este adevărul...” șopti ea cu voce tare și asta o făcu să-și revină, încetează, își porunci ea, aplicând ce o învățase mama ei în copilărie: „Gândește-te numai la lucruri frumoase, micuț, pentru că această Lume a

Lacrimilor este de ajuns de tristă și așa, dacă te gândești la lucruri rele, imediat cazi în prăpastia disperării. Gândește-te numai la lucruri frumoase...”

Făcu un efort și-și schimbă șirul gândurilor: Numai Hiraga făcea ca viața să merite a fi trăită. O trecu un fior prin tot trupul când un gând nou o izbi cu toată puterea. Ce prostie și acest sonno-joi! Doar niște vorbe! Ca și cum asta ar schimba ceva! Se vor schimba numai câțiva dintre conducători, atât și nimic mai mult. Oare cei noi vor fi cu ceva mai buni? Nu, numai dacă va fi și Hiraga unul dintre ei, poate Katsumata, dar, regret, nu vor trăi destul ca să mai apuce să fie printre ei. Atunci de ce să-i urmeze? O lacrimă i se scurse în tăcere pe obraz. Pentru că Hiraga m-a făcut să-mi pierd capul, mi-a transformat pântelele în...

În zorii zilei Yoshi se dădu jos din pat și lipăi prin camera cealaltă, cu yukata închisă până la gât. Respirația lui făcea aburi în răcoarea dimineții. Koiko se mișcă puțin, îl văzu pe Yoshi, apoi adormi din nou. În camera din afară, saltelele lui Sumomo fuseseră deja strânse și așezate în lădița de lângă perete, măsuța joasă era pregătită pentru micul dejun și cele două perne așezate la locul lor. Afară frigul era și mai pătrunzător. Își puse sandalele de paie și merse prin verandă spre camera din spate, făcu un semn cu capul slujitorului care aștepta, își alege o găleată liberă dintre gălețile aliniate și începu să se ușureze în ea. Jetul lui era puternic și lucrul acesta îi făcea plăcere. Alături de el se ușurau alți doi bărbați. Nu le dădu nici o atenție și nici ei lui. Își îndreptă alene jetul spre muștele sâcăitoare, omniprezente, fără să spere că va reuși să înece vreuna. După ce termină, se duse în partea cealaltă și se lăsă pe vine deasupra unei găuri libere în scândura lungă pe care ședeau la rând bărbați și femei. Printre ei și Sumomo. În mintea lui, Yoshi se socotea cu desăvârșire singur, în aceste momente ochii, urechile și nările nu vedeau, nu auzeau și nici nu simțeau prezența celorlalți, exact așa cum procedau și aceștia. Desăvârșită concentrare interioară, totală absență față de cei din jur. Această capacitate de izolare era cultivată cu trudă și suferință încă din cea mai fragedă pruncie: „Trebuie să te străduiești în privința aceasta mult mai mult decât în orice alt domeniu, micuțule, trebuie, căci altfel viața îți va fi imposibilă, i se spusese mereu, așa cum se spunea și celorlalți copii. Aici unde locuim unii peste alții, copii și părinți, și bunici, și servitori la un loc, în căsuțe mici, unde pereții sunt de hârtie, intimitatea nu poate exista decât în mintea ta și trebuie cultivată acolo ca o formă de politețe esențială față de ceilalți. Numai în felul acesta poți fi liniștit, numai în felul acesta poți fi civilizat, numai în felul acesta poți rămâne sănătos la minte”.

Dădu cu mâna absent spre muște. Odată, pe când era mic, se

enervase și încercase să strivească vreo două-trei muște care îl agasau. Imediat primise o palmă peste față, obrații începuseră să-i ardă nu atât de durere, cât de rușine că își supăraseră mama și o silise să-i administreze acea pedeapsă. „Îmi pare rău, fiule, spusese ea blând. Muștele sunt ca apusul și răsăritul soarelui, inevitabile, însă pot deveni un chin, dacă le permiți să devină un chin. Trebuie să înveți să le ignori. În fiecare zi de acum înainte, atât cât va fi necesar, te rog să stai un timp aici și să le lași să meargă pe față și pe mâinile tale fără să te miști. Până când nu le mai simți. Până când nu mai există. Muștele trebuie să devină inexistente – folosește-ți voința, pentru asta ți-a fost dată. Trebuie să devină inexistente pentru tine, căci altfel îți distrugi armonia sufletului, sau, și mai rău, distrugi armonia altora...” Acum, când ședea aici, simțea muștele nesuferite pe spate și pe față. Nu-l deranjau.

Termină repede, hârtia de orez era de bună calitate. Simțindu-se foarte bine și ușurat, întinse mâinile către slujitorul care îi turnă să se spele. După ce se spală pe mâini, luă apă din alt vas și se clăti pe față, se cutremură, acceptă un prosop mic cu care se șterse apoi păși înapoi pe verandă și îngădui simțurilor să revină la realitate. În jurul lui, hanul începea să se trezească, cei câțiva bidivii erau hrăniți și înșeuăți, bărbați, femei, copii, hamali, începuseră cu toții să mănânce și să stea de vorbă, sau plecau deja spre următoarea destinație a călătoriei lor, spre sau de la Kyoto. În spațiul comun de la poarta de intrare, Abeh verifica oamenii și echipamentul. Când îl văzu pe Yoshi, veni lângă el. Întrucât erau oameni prin apropiere, nu făcu nici o plecăciune, deși îi veni foarte greu. Uniforma lui era îngrijită, el arăta vioi și proaspăt.

— Bună dimineața, spuse el, reușind să înghită la timp cuvântul „sire”. Suntem gata de plecare, oricând doriți.

— După micul dejun. Aranjează un palanchin pentru doamna Koiko.

— Imediat. Cu cai sau hamali?

— Cai.

Yoshi se întoarse înapoi în camera sa și îi spuse lui Koiko că în ziua aceea nu va călări. Seara vor vedea cât drum au parcurs și va lua atunci o decizie. Sumomo va călări ca de obicei. La lăsarea serii străbătuseră doar două stații.

Satul Hamamatsu

Yoshi alese Hanul Cocorilor pentru a înnopta, nici cel mai bun, nici cel mai rău din satul Hamamatsu – o adunătură plăcută de case și hanuri, de o parte și de alta a drumului Tokaido, renumit pentru saké-ul său, în locul în care drumul cotea în jos, spre mare. După ce mâncase singur, ca de obicei, Yoshi se duse la Koiko – dacă mâncau împreună, ea nu mânca aproape nimic atunci, înfuleca ceva în grabă

înainte, pentru ca la masă să se concentreze asupra nevoilor lui. În seara aceasta dorea să facă o partidă de go. Era un joc complex de strategie, se juca cu niște fise și semăna cu jocul de dame. Amândoi jucau foarte bine, dar Koiko era un adevărat talent în așa măsură încât putea oricând să câștige sau să piardă, după cum îi era voia. Din această cauză jocul era de două ori mai greu pentru ea. Yoshi îi poruncise să nu piardă niciodată intenționat, dar el personal nu știa să piardă. Dacă fata câștiga într-o zi proastă, Yoshi se îmbufna imediat. Dacă Yoshi reușea să câștige într-o zi care nu-i fusese prea norocoasă, tot necazul îi dispărea ca prin farmec. În seara aceea câștigă. La limită.

— O sire, m-ai distrus, spuse ea. Și eu care credeam că am câștigat!

Se aflau în camera din interior, cu picioarele într-o mică adâncitură de sub masă în care se găsea un vas cu jăratec. Pe masă se afla o cuvertură groasă și lungă care ajungea până jos ca să mențină căldura și să-i ferească de curent.

— Îți este destul de cald?

— Da, mulțumesc, Koiko. Ce-ți mai fac durerile și suferințele?

— O, n-am nici de unele, nici de altele. Maseuza a fost foarte bună astă-seară. Sumomo, ceai și saké, te rog, strigă ea.

În camera din față, Sumomo apucă sticla și ceainicul de pe un alt vas cu jăratec, deschise peretele shoji și le aduse înăuntru. Îi servi frumos pe amândoi și Koiko dădu din cap mulțumită.

— Ai învățat ceremonia ceaiului, Sumomo? întrebă Yoshi.

— Da, sire, spuse Sumomo, dar mi-e teamă că sunt lipsită de îndemânare.

— Seniorul Yoshi este un maestru, spuse Koiko și sorbi din ceai, bucuroasă pentru ea.

O dureau fundul și spatele de la hurducăturile palanchinelor din ziua aceea, o dureau coapsele de la călăritul din celelalte două zile de dinainte și capul de efortul pe care trebuise să-l facă pentru a pierde când victoria era în mod evident a ei. Ascunse însă cu grijă toate acestea și mai ales faptul că era deprimată din cauza încetineli cu care înaintaseră în acea zi. E clar că lucrul acesta îl nemulțumise pe Yoshi. Dar, își spuse ea, amândoi știm că un alt marș forțat nu este cu putință. El trebuie să plece singur și eu am să-l urmez. O să fie bine, singură, fără el un timp. Goana asta mă sfârșește, oricât de frumoasă ar fi. Băură liniștiți, apoi el spuse:

— Mâine dimineată devreme am să pornesc cu treizeci de oameni și îți las ție zece, sub comanda lui Abek. Mă vei urma spre Yedo la pas.

— Bineînțeles. Cu îngăduința ta, pot să vin cât mai curând?
Yoshi zâmbi.

— Asta mi-ar face plăcere, numai să nu sosești cu trupul și

sufletul zdrobite, și pline de dureri.

— Chiar și așa, zâmbetul tău mă va vindeca imediat. Mai vrei un joc?

— Da, dar nu go!

Koiko râse.

— Atunci trebuie să fac niște pregătiri.

Se ridică și se duse în camera de afară, închizând ușa shoji în urma ei. O auzi vorbind cu Sumomo, dar nu-i dădu nici o atenție, căci mintea lui era preocupată cu problemele din ziua ce urma, cu Yedo și gai-jinii. Vocile lor se stinseră, femeile ieșiseră din încăpere. Yoshi își termină saké-ul delectându-se cu el, intră apoi în camera cea mai din fund, unde fuseseră pregătite paturile din saltele și cuverturi călduroase, întinse peste tatami impecabile. Pe pereți peisaje și culori de iarnă. Își scoase yukata căptușită, tremură și se băgă sub plapumă. Când Koiko se întoarse, o auzi cum își mai făcea de lucru prin camera cealaltă, apoi se duce în camera de baie, unde se aflau vasele de noapte, în caz că ar fi fost nevoie de ele, căni cu apă de băut și vase cu apă pentru spălat.

— Am trimis-o pe Sumomo să doarmă în altă cameră în noaptea aceasta, îi strigă ea, și l-am rugat pe Abeh să pună un paznic afară cu ordinul de a nu fi deranjat până în zori.

— De ce ai făcut asta?

Ea se întoarse înapoi, în cameră.

— Este ultima noastră noapte pentru un timp – i-am spus că nu voi mai călători cu tine mâine – și voiam să fii cu totul al meu.

Își scoase cu eleganță kimonoul și se strecură lângă el. Deși o văzuse goală de mai multe ori și îi simțise atingerea de multe ori și dormise cu ea de foarte multe ori, în noaptea aceea fusese mai minunat ca niciodată.

În palatul din Kyoto, unul din spionii seniorului șambelan bătu la ușa dormitorului lui, îl trezi și îi înmână un mesaj adus de un porumbel călător.

— Tocmai a fost interceptat, stăpâne.

Micul cilindru era adresat lui Saito, consilier șef Bakufu al palatului, și purta sigiliul personal al lui tairo Nori Anjo. Seniorul șambelan ezită o clipă, apoi rupse sigiliul cu unghia lui frumos tăiată și îngrijită. Anjo trimisese mesajul în zori: „Liderul gai-jin a respins cu insolentă ordinul imperial de a părăsi Yokohama și se pregătesc să ne invadeze. Redactează Ordinul de mobilizare generală pentru a fi semnat de împărat; ceea ce îi cer în mod oficial împăratului să facă pe dată prin documentul de față. Apoi trimite copii urgent la toți daimyo, ia toate măsurile ca shogunul Nobusada să se întoarcă imediat la Yedo, pentru a se pune în fruntea forțelor noastre. Prințesa Yazu poate

să rămână, e chiar preferabil să stea la Kyoto. Seniorul Yoshi este invitat în mod oficial să se întoarcă imediat.”

Seniorul șambelan reflectă o clipă și decise, sigur pe sine, ca cererea lui către Saito să nu fie luată în seamă, împăratul va fi sfătuit să nu semneze ordinul de mobilizare. Puse la loc cu mare grijă mesajul și îl sigilă cu sigiliul duplicat aflat în posesia lui.

— Pune-l înapoi și ai grijă să-i fie înmănat, spuse el și, rămas singur, chicoti satisfăcut.

Război! Perfect. Anjo fusese cea mai bună alegere pentru tairo. Se vor îneca cu toții în propria lor urină, la un loc cu gai-jinii, cu Yoshi, cu toții.

Cu excepția prințesei. Ea va rămâne și va deveni văduvă – cu cât mai curând, cu atât mai bine.

SATUL HAMAMATSU

Luni, 10 decembrie

Sumomo se trezi cu mult înainte de revărsatul zorilor. Visase urât. Nu mai era pe Tokaido cu Koiko și seniorul Yoshi, ci înapoi, la Kyoto, hăituită de soldații Bakufu, conduși de Abeh, în capcana din casa conspirativă shishi aflată în flăcări; pretutindeni se auzeau țipete, sângele țâșnea din toate părțile, se auzeau împușcături, se repezea în tunelul strâmt în urma lui Takeda și a lui Katsumata, abia dacă reușea să treacă prin deschizătură și să se târască în urma lor, șoldurile li se frecau de marginile tunelului care se strângeau din ce în ce mai mult. Nu avea suficient aer ca să respire, totul era plin de praf. În față – picioarele lui Takeda, în timp ce se răsucea găfâind, căci în spatele ei era altceva sau altcineva, apoi Takeda devenea Yoshi și o lovea, oprind-o în loc și dispărând apoi, iar în fața ei nu mai era nimic, se afla într-un mormânt sub pământ. Când bătăile inimii i se liniștiseră și putu să-și concentreze privirea la lumina palidă a lămpii cu ulei, văzu că unul din paznici întins pe salteaua de alături o privea atent. Cu o noapte înainte o însoțise pe Koiko când stătuse de vorbă cu Abeh și acesta îi spusese să doarmă în această cameră comună, unde era suficient spațiu și pentru ea, într-o margine – soluție absolut satisfăcătoare. Camera era folosită de patru paznici, doi dormeau, alți doi stăteau de veghe. Își făcuse culcuș acolo, dar nu-i fusese ușor să adoarmă, căci era foarte agitată. Îl auzise pe Yoshi spunându-i lui Koiko că nu vor călători mai departe împreună, apoi pe Koiko când îi spusese lui Abeh:

— Seniorul Yoshi a hotărât ca de mâine eu și oamenii mei să meargă mai încet.

— Cum a poruncit să facem, doamnă?

— A spus că dorește să te lase pe dumneata cu zece oameni ca să mă însoțiți la Yedo, îmi pare rău că îți fac probleme.

— Nu este nici o problemă, atâta timp cât seniorul este în siguranță.

În siguranță și inaccesibil, își zise Sumomo, disperată de această modificare a planurilor. Atât de multe se pot întâmpla până la Yedo. Apoi adormise. Și visă. De regulă, nu visa. Ultimul lucru pe care îl spunea seara la culcare și primul, dimineața, la sculare, era Namu Amida Butsu, numele lui Buddha Amida, era destul un zeu să ai la cine să te rogi. Noaptea dinainte uitase să-i invoce numele. Acum șopti încet cuvintele și închise ochii. Într-o clipă fu înapoi, în cabana shishi. Fusese cea mai cumplită experiență din viața ei, un atac prin surprindere, focuri de armă trase prin pereți și în aceeași clipă capul

tânărului de lângă ea explodase, nu avusese nici măcar timp să țipe. În schimb, ceilalți țipau, unii în ghearele morții, alții cuprinși de panică, în timp ce ploaia de gloanțe se abătea asupra lor. Katsumata rămăsese paralizat o clipă, apoi organizase imediat apărarea, ordonând ca unii să iasă prin față și alții prin spate. Ambele echipe fuseseră însă respinse, ea nu știa unde să se ascundă, socotea că totul este pierdut, izbucnise și focul, se auzeau tot mai multe țipete și curgea tot mai mult sânge peste tot, era sfârșitul: Namu Amida Butsu, Namu Amida Butsu. Apoi niște mâini puternice o apucaseră și o azvârliseră în jos, în gaura aceea, prin tunel în urma lui Takeda care, urlând fără șir, îmbrâncise în lături un luptător, la fel și Katsumata. Apoi salvatorul ei fusese omorât la rândul lui, izbucnise o luptă care blocase tunelul, ceilalți nu mai putuseră să se salveze pe acolo, era prea târziu. Reușiseră cumva să străbată întunericul acela plin de groază, să iasă din nou la aer curat. Alergară împinși de panică, plămânii le ardeau, conduși de Katsumata pe un drum întortocheat până la ultimul liman – ușa din spate a lui Iwakura. Ținuseră imediat un consiliu de război cu luptătorii shishi de acolo.

— Propun să ne împrăștiem pentru un timp, spusesese Katsumata. Ne vom regrupa și ne vom reîntâlni, la primăvară, în luna a treia sau a patra. La primăvară vom porni o nouă ofensivă.

— De ce să așteptăm? întrebasese cineva.

— Pentru că suntem trădați, pentru că este un spion printre noi sau printre patronii noștri. Suntem trădați. Trebuie să ne salvăm atâtea câți am rămas și să ne împrăștiem.

Și așa făcuseră.

— Sumomo, tu ai să te duci la Koiko...

Ea era cumplit de înspăimântată, inima îi bătea plină de spaimă, lacrimile îi șiroiau pe obraz.

— O să treacă, Sumomo, îi spusesese Katsumata.

Și din nou avusese dreptate. Îi dăduse o licoare care o făcuse să doarmă și o liniștise. În momentul în care ajunsese la Koiko, era iar cea de dinainte și totuși schimbată.

— Dacă simți că îți revine frica, ia o sorbitură din licoare, îi spusesese el. Într-o săptămână sau două vei fi din nou teafără și nevătămată. Ține minte, sonno-joi are nevoie de tine teafără și nevătămată...

Acum ieși din coșmar, learcă de sudoare, se simți din nou cuprinsă de teamă. Era încă întuneric. Întinse degetele după boccea de la capul ei în care ținea sticluța. Dar boccea nu era la locul ei: n-o luase cu ea când schimbase camera. Nu contează, își spuse ea, n-am nevoie, mă descurc și fără licoare. Își repetă lucrul acesta de mai multe ori, zvârcolindu-se în așternuturile acum ude de transpirație. Observă atunci că paznicul acela o privea în continuare.

— Ai visat urât, neh? șopti el cu o voce blândă.

Ea încuviință din cap în tăcere.

— Pot să te fac să visezi frumos, spuse el, dându-și pătura la o parte, cu un gest de invitație.

Ea clătină din cap. Bărbatul ridică din umeri, se întoarce pe cealaltă parte și uită de ea, considerând-o proastă – să refuze o asemenea plăcere! Fără să se simtă jignită, Sumomo se întoarce și ea cu spatele spre el, oarecum amuzată. Duse mâna la cuțitul din obi, care îi dădu liniștea de care avea nevoie. Un ultim Namu Amida Butsu. Închise ochii și dormi fără vise.

Koiko se trezise deja, deși încă nu se luminase de ziuă. Yoshi dormea împăcat alături de ea. Era plăcut să stea întinsă acolo, să moțăie, știind că nu va mai trebuie să îndure încă o zi de chin în palanchinul care o arunca dintr-o parte în alta din cauza unei grabe fără noimă. Era împăcată și pentru că avusese parte de o noapte liniștită. Yoshi dormea adânc. Din când în când scăpa câte un sforăit, dar nu o deranja. „Antrenați-vă urechile, doamnelor, le spunea mereu curtezana bătrână și fără dinți tuturor maiko de la școală. Veți lucra aproape toată viața mai ales cu bărbați bătrâni. Toți bărbații sforăie, dar bărbații bătrâni sforăie cel mai cumplit, tot ei însă sunt și cei care plătesc cel mai bine. Tinerii vă iau numai floarea, dar, oricum, și ei sforăie”. Dintre toți bărbații cu care dormise, Yoshi era cel mai liniștit în somn. Când era treaz era cel mai dificil. Să-i ghicești dorințele. Să i le satisfaci. Fizic el era puternic și priceput, în așa fel încât oricât de mult fusese învățată și dăscălită să nu se lase păcălită și să dorească să se bucure de actul sexual, el o atrăgea cu atâta iscusință încât aproape în fiecare seară ajungea și ea la apogeul plăcerii. Katsumata fusese mai mult decât un vrăjitor. Îi stârnise imaginația și gândirea, stimulând-o mai mult decât și-ar fi putut închipui. Era încântat ori de câte ori ea reușea să-și însușească o deprindere nouă, cum ar fi aceea de a-și antrena auzul pentru a sesiza cuvintele spuse în șoaptă.

— Acestea sunt cu adevărat cunoștințele de aur, părțile cele mai importante ale cunoașterii, care prind semnele pericolului, ale siguranței, care află ce este în taințele inimii. Ține minte, noi toți, bărbați și femei, avem trei inimi, una pentru toată lumea, una pentru familie și una pentru noi înșine. Sunt unii care au șase inimi. Yoshi este unul din aceștia. El este scopul tău, să găsești inima în care poți pătrunde ca o sabie.

Chicoti când își aminti că spusese că seniorul Yoshi e atât de departe, nu va putea ajunge niciodată la el, dar Katsumata zâmbise cu zâmbetul acela al lui și îi spusese să aibă răbdare.

— Ai destul timp. Ai abia optsprezece ani, nu prea mai am ce să te învăț. Trebuie să începi să crești. Ca orice elev sânguinos, respectă cea mai importantă lege a tuturor învățăcelor: răsplătește-l pe

dascălul tău făcându-ți o datorie din a-l întrece! Ai răbdare, Koiko, la timpul potrivit, mama-san și cu mine vom face în așa fel încât seniorul Yoshi să afle de existența ta.

Și așa se și întâmplase. După un an. Prima invitație de a merge la castel fusese cu șase luni și cinci zile în urmă. Îi bătea inima de teamă să nu dea greș, dar nu chiar foarte tare. Era bine pregătită și-și făcuse datoria față de îndrumătorul ei. Dar îl îndrum eu oare destul de bine pe Yoshi? Știu că îi plac și se simte bine în compania mea și apreciază mintea mea. Dar încotro să-l îndrum? Katsumata nu mi-a spus niciodată, mi-a spus numai că asta o să înțeleg eu mai târziu.

— Sonno-joi va fi încununarea. Leagă-l cât mai bine pe seniorul Yoshi de tine. Ajută-l să se schimbe. Treptat îl vei ajuta să încline tot mai mult spre partea noastră. Nu uita niciodată, el nu ne este dușman, dimpotrivă, este vital pentru noi, el va fi în fruntea noului Bakufu de samurai loiali ca tairo – căci în curând nu va fi nevoie de nici un fel de shogun sau shogunat – cu noul nostru Consiliu Permanent al samurailor care să-l ajute...

Mă întreb cum vor arăta aceste timpuri noi, oare am să apuc să le văd și eu? se gândea ea stând întinsă comod. Și acum Sumomo?! Nu fusese nevoie s-o trimită în altă cameră – ca și cum ar fi avut vreo importanță dacă era în camera vecină, sau aici, oricum n-ar fi ascultat strigătele și gângurelile lor. Dar nu acesta fusese motivul. Când Yoshi îi spusese lui Koiko că nu vor mai veni cu el, i se păruse că auzise un foșnet în camera alăturată, ca și când Sumomo s-ar fi tras mai aproape ca să asculte ce vorbeau, o uimitoare încălcare a intimității și dovadă de proastă educație. Numai un bădăran face una ca asta, își spusese ea. Sau un spion. Ah! Oare Katsumata a pus la cale un joc în interiorul jocului, folosindu-se de mine ca să-și plaseze aici un spion care să ne urmărească pe mine și pe Tora-chan? O să mă ocup de ea mâine, deocamdată însă să doarmă în altă parte. După ce aranjase treaba aceasta spunându-i lui Sumomo numai că seniorul Yoshi preferă să fie singur, se întoarse repede și căutase în bocceaua lui Sumomo, fără să știe de ce, fiind totuși convinsă că fata a încercat să-i spioneze. Nu găsisese nimic neobișnuit acolo. Câteva lucruri de îmbrăcăminte, o sticluță cu un fel de licoare și atât. Kimonoul de zi împăturit cu grijă era obișnuit și nu-i dădu prea multă atenție. Ușurată, legase la loc bocceaua. Dar sticluța?... Oare nu era vreo otravă? Înainte de a se întoarce la Yoshi se hotărâse să verifice dacă este sau nu: chiar Sumomo va bea din ea. Nu e niciodată rău să fii pregătit pentru un eventual pericol.

— Pe Utani l-a ucis neglijența, îi spusese Yoshi. Nu a avut paznici de nădejde.

Îmi pare rău, ceea ce l-a ucis pe Utani a fost știrea cu privire la tainica întâlnire amoroasă șoptită fetei mele de la cazarma samurailor

și pe care eu am lăsat-o s-o transmită mai departe, lui Meikin, care i-a spus lui Hiraga. Mă întreb, oare ce-o fi cu Hiraga? În calitatea de client, căci mi-a fost de două ori client pe când aveam șaisprezece ani, nu era nici mai bun nici mai rău decât toți ceilalți clienți fără chip, dar ca shishi era cel mai bun. Curios...

Yoshi mormăi prin somn, dar nu se trezi. Mâna ei îl atinse blând, atrasă de căldura lui. Dormi, dragul meu, îmi ești mai drag decât îndrăznesc să recunosc chiar și față de mine însămi, își zise ea, apoi continuă să se gândească la trecut. E curios că nu-mi aduc aminte decât de două chipuri din vremea aceea: Katsumata și Hiraga. E ciudat că mi-a fost dat să fiu doamna seniorului Yoshi pentru un timp. Ce norocoasă sunt. Un an, poate doi, nu mai mult de trei și după aceea am să mă mărit. Tora-chan îmi va alege un bărbat. Oricine va fi, va fi samurai. Eeee, oare câți copii o să am? Bătrâna ghicitoare mi-a spus trei fii și două fiice, iar călugărul chinez doi fii și două fiice. Zâmbi. O, voi fi atât de înțeleaptă și voi conduce atât de bine gospodăria soțului meu și voi fi așa de bună cu fiii mei și atât de severă cu fiicele, dar, oricum, nu-i nimic, se vor mărita foarte bine.

Se trezi cu câteva secunde înaintea lui Yoshi. Acesta se ridică imediat în capul oaselor. Acum dormea, în clipa următoare era treaz de-a binelea, gata pentru o nouă zi. Îi ținu yukata matlasată să se îmbrace, își strânse kimonoul în jurul trupului, deschise ușa shoji, apoi cealaltă, îngenunche și îl ajută să-și pună papucii de paie. Paznicul se prosternă imediat și aruncă din nou o privire de jur-împrejur, în timp ce Yoshi se îndrepta spre curte. Sumomo stătea îngenuncheată lângă ușă, așteptând. Lângă ea era o slujnică cu un vas cu jăratec, cu ceai fierbinte și câteva tăvi pentru micul dejun.

— Bună dimineața, stăpână. Este răcoare în dimineața asta. Pot să vă dau un ceai?

— Da, da, te rog, Sumomo, cât mai repede. Închide ușa, e răcoare – Koiko se grăbi spre camerele interioare. Vom pleca mai spre amiază, putem să ne schimbăm atunci în hainele de călătorie.

— Da, stăpână.

Sumomo rămase în picioare în ușa celeilalte camere, încercând să-și învingă tulburarea. Observase imediat că bocceaua îi fusese mutată din loc, căci nodul nu mai era exact așa cum îl făcuse ea. Kimonoul ei de zi era împăturit la loc, dar și acela fusese mutat din loc. Abia ținându-și răsuflarea, așteptă până plecă slujnica, apoi despături kimonoul. Când degetele îi atinseră cele trei shuriken ascunse în buzunarul secret al mânecii, inima începu să-i bată din nou. Dar stai, își zise ea în timp ce sângele îi năvălea în cap, numai pentru că sunt la locul lor, asta nu înseamnă că nu le-a descoperit nimeni. Nu intra în panică! Gândește-te! Cine să fi scotocit prin legătura mea de aici și

de ce? Un hoț? Nici vorbă! Abeh? Un paznic? Koiko? Yoshi? Dacă ar fi unul din ei, în mod logic ar trebuie să fiu deja moartă sau cel puțin legată burduf și să răspund la întrebări...

— Sumomo, e gata ceaiul...?

— Da, da, stăpână, vin...

Repede, pentru că era și frig, își trase kimonoul peste yukata de noapte – se spălase deja și-și curățase dinții, își aranjase și părul. Își legă obi-ul și-și mută cuțitul și în tot acest timp mintea îi lucra cu înfrigurare: Să fi fost unul dintre ei? Poate că cel care umblase în lucruri nu fusese destul de atent. Poate că nu le-a găsit, din moment ce nu se aștepta să dea peste așa ceva. Poate că nu avea experiență și nu știa ce sunt. Koiko? Dar de ce să scotocească prin lucrurile mele? Bineînțeles că lucrul acesta îl făcuseră celelalte slujnice, când venise pentru prima oară la Koiko, dar atunci armele shuriken erau asupra ei. În timp ce mintea îi gonia nebunește, puse orezul la încălzit, făcu ceai și duse o ceașcă în dormitor, unde Koiko tocmai își termina toaleta, spălându-se cu apa din gălețile cu apă fierbinte, parfumată cu extracte de flori. Apa fusese adusă în zori printr-o ușiță cu o trapă, astfel ca nici o picătură să nu cadă pe tatami și oaspeții să nu fie deranjați. Oalele de noapte fuseseră scoase în același mod.

— Am să-mi pun kimonoul maro cu crapi, spuse Koiko, sorbind recunoscătoare ceaiul, în timp ce pielea i se învinețise de frig, deși se străduia să se convingă că nu-i este frig. Și obi-ul auriu, spuse ea.

Sumomo se grăbi să-i aducă lucrurile, cu inima încă bătându-i nebunește și începu s-o ajute la îmbrăcat. După ce obi-ul îi fu legat cum îi plăcea ei, Koiko îngenunche pe una din saltelele înalte, iar Sumomo îngenunche și ea în spatele ei ca să-i pieptene părul lung până la brâu.

— E bine, Sumomo, ai învățat. Dar, te rog, piaptână-mă cu gesturi mai blânde.

Afară, vânzoleala hanului care se trezea deveni tot mai zgomotoasă. Slujnice și soldați, alți călători care strigau unul la altul. Vocea lui Abeh, apoi cea a lui Yoshi. Cele două femei ascultau, dar nu puteau distinge cuvintele. Vocile se pierdură.

— Încă de douăzeci de ori dai cu peria și apoi am să mănânc și am să mai beau încă o ceașcă de ceai. Ți-e foame?

— Nu, stăpână, mulțumesc, am mâncat deja.

— N-ai dormit bine? întrebă Koiko, observând că era cam nervoasă.

— Nu, doamnă Koiko. Îmi pare rău că trebuie să vă plictisesc cu problemele mele, dar uneori nu pot dormi și atunci, când adorm, visez urât, spuse Sumomo nevinovată, cu mintea aiurea, distrată. Doctorul mi-a dat un medicament ca să mă liniștească, dar am uitat să-l iau cu mine aseară când am schimbat camera.

— Ah, da? Koiko își ascunse ușurarea. Poate ar trebui să-l iei acum.

— O, nu am nevoie de el acum...

— Te rog, insist. Vreau să fii liniștită.

Ascultătoare și recunoscătoare, Sumomo luă sticluța. Nu umblase nimeni la ea. Luă o înghițitură și puse apoi dopul la loc. Căldura interioară i se răspândi aproape imediat în tot corpul.

— Mulțumesc, stăpână, spuse ea și continuă cu periatul.

După supa caldă de orez, câteva felii de ȕipar prăjit rece cu sos dulce-amăru și prăjituri de orez, Koiko spuse:

— Te rog să stai jos, Sumomo, și să-ȕi torni puțin ceai.

— Mulțumesc, stăpână.

— Seniorul Yoshi a hotărât ca eu să nu-i mai însoțesc, ci să-l urmez mai târziu într-un palanchin și să mergem mai comod.

— Am auzit asta și de la unii din paznici, în timp ce vă așteptam. Totul va fi gata oricând veȕi dori să porniȕi.

— Bine – acum, după ce aflase adevărul în legătură cu sticluța, Koiko era mult mai ușurată, însă nu-ȕi schimbase hotărârea de a fi prudentă, căci își făcuse deja datoria față de Katsumata. Acum eȕti în siguranȕă, destul de departe de Kyoto, spuse ea blând și Sumomo simȕi cum i se strânge inima, dacă nu ar fi luat picătura aceea de licoare ar fi intrat acum imediat în panică. Este timpul să ne despărȕim, Sumomo. Astăzi. Ai bani?

— Nu, stăpână, spuse Sumomo, vrând să pară indiferentă, dar nu s-ar putea...

— Nu trebuie să-ȕi faci griji, îȕi dau eu, spuse Koiko zâmbind și înȕelegând greȕit tulburarea ei, apoi continuă ferm: Hărȕiile tale sunt în ordine?

— Da, dar n-aȕ putea să mai ră...

— Este mai bine pentru amândouă. Am luat în considerare toate posibilităȕile. Este mai bine să călătoresc singură. Tu poȕi să rămâi aici sau să te întorci acasă, în Satsuma – și eu așa te-aȕ sfătui – sau să te duci la Yedo, cum doreȕti.

— Dar, vă rog, nu pot să rămân cu dumneavoastră?

— Este mai înȕelept pentru tine acum să-ȕi urmezi propria cale – cred că îȕi dai seama că a fost o favoare cu totul deosebită pe care i-am făcut-o tutorelui tău atunci când te-am primit la mine. Acum eȕti în siguranȕă, spuse ea blând.

— Dar..., dar ce veȕi face, nu aveȕi nici o slujnică. Vreau să vă slujesc și...

— Da, te-ai descurcat foarte bine, dar pot să angajez pe cineva. Te rog nu-ȕi face griji din pricina asta. Acuma ai să te duci înapoi la Kyoto?

Întrucât Sumomo nu răspunse, ci rămăsese cu privirea pierdută în

gol, Koiko întrebă blând:

— Ce ți-a spus tutorele tău, unde trebuie să te duci după ce te desparți de mine?

— N-a..., n-a spus nimic.

Koiko ridică din sprâncene.

— Dar cu siguranță că ai un plan.

— O, da, stăpână, spuse Sumomo, revenindu-și și turnând mai departe. Mi-a spus să stau cu dumneavoastră până la Yedo. Atunci, dacă așa veți dori, ar trebui să plec.

— Și unde să te duci?

— La..., la Oda-sama.

— Da, bineînțeles, dar unde anume în Yedo? întrebă ea mirată.

— Nu știu sigur. Pot să vă mai torn puțin...

— Nu știi, Sumomo? Koiko era din ce în ce mai mirată. Cunoști vreo altă familie unde să te duci dacă nu-l găsești?

— Da, păi, da, este un han, acolo or să știe unde este, sau o să am un mesaj de le el, dar vă jur că n-am să vă fiu o povară în timpul călătoriei, cătuși de puțin, am învățat atât de multe de la dumneavoastră...

Cu cât asculta mai mult insistențele fetei – inutile, își spunea ea, din moment ce e clar că hotărârea mea e luată – cu atât îi plăcea mai puțin ceea ce auzea, agitația lui Sumomo, felul în care vorbea și în care își ținea ochii plecați în jos – nu-i mai asculta argumentele și folosi răgazul pentru a-și aduna propriile gânduri: acestea erau tot mai rău-prevestitoare.

— Tutorele tău va fi și el în Yedo?

— Nu știu, îmi pare rău. Vă rog, lăsați-mă să vă mai torn puțin ce...

— Dar acest Oda-sama... face parte din garnizoana din Satsuma?

— Nu, spuse Sumomo și se blestemă imediat în gând, căci ar fi trebuit să spună: nu știu. Satsuma...

— Atunci ce face în Yedo?

— Nu știu, stăpână, spuse Sumomo, pierdută, căci mintea nu-i mergea destul de repede și era din ce în ce mai disperată. Nu l-am mai văzut de aproape un an, adică... mi s-a spus că este la Yedo.

Ochii lui Koiko o sfredeleau necruțător. Vocea îi deveni aspră:

— Tutorele tău mi-a spus că este shishi și... – vocea i se frânse în momentul în care pronunță acest cuvânt, căci înțelesese brusc ce enormitate făcuse, ce risc își asumase acceptând-o pe această fată în preajma ei. Luptătorii shishi cred că seniorul Yoshi este dușmanul lor cel mai înverșunat, gemu ea, și dacă este dușmanul...

— Nu, doamnă, nu este, nu el, numai shogunatul, administrația Bakufu, aceștia sunt dușmani, el este deasupra lor, nu este dușman, spuse Sumomo înfierbântată, fiindu-i ușor acuma să mintă, apoi

adăugă înainte să-și dea seama ce spune, Katsum..., tutorele meu așa ne-a spus tuturor.

— Tutoror? Koiko se făcu albă ca varul la față. Namu Amida Butsu! Și tu ești dintre acoliții lui! – Katsumata îi spusese că avea câteva fete alese cu grijă pe care le antrenase și le instruisese în cadrul grupeii lui de luptători. Te-a antrenat și pe tine?

— Eu nu sunt decât o umilă slujitoare devotată împăratului, doamnă, spuse Sumomo, străduindu-se să-și păstreze controlul și să arboreze o mutră nevinovată.

Koiko se uită de jur-împrejur, nevenindu-i să creadă, realizând că lumea strălucitoare în care trăise până atunci se prăbușea în fărâme.

— Faci parte dintre ei!

Sumomo privea încremenită la ea, neștiind cum să iasă din prăpastia care se deschisese între ele.

— Stăpână, haideți să judecăm în liniște. Eu, eu nu reprezint nici o amenințare pentru dumneavoastră, nici dumneavoastră pentru mine, haideți să lăsăm lucrurile așa. Jur să vă apăr și vă voi apăra, pe dumneavoastră și pe seniorul Yoshi dacă va fi nevoie. Lăsați-mă să merg cu dumneavoastră. Jur că am să vă părăsesc în momentul în care ajungem la Yedo. Vă rog! și din ochi o implora pe Koiko s-o îngăduie. Nu veți regreta niciodată bunătatea dumneavoastră. Vă rog. Tutorele meu v-a cerut o favoare de o viață. Vă rog, am să vă slujesc.

Koiko abia dacă mai auzea ce spunea fata. Se uita la ea așa cum se uită un șoarece la o cobră veninoasă, neavând alt gând în minte decât cum să scape, cum să facă în așa fel încât totul să nu fie decât un vis. Oare e vis? Adună-ți mințile, e viața ta în joc, mai mult decât viața ta, trebuie să-ți aduni forțele, fă-ți curaj.

— Dă-mi cuțitul.

Sumomo nu ezită. Duse mâna la obi și îi dădu cuțitul cu teacă cu tot. Koiko îl apucă de parcă ar fi fost încins. Neștiind ce să facă cu el, căci nu mânuise niciodată așa ceva și nici nu avusese nevoie – în Lumina Plutitoare armele de orice fel erau strict interzise. Koiko și-l puse în propriul obi.

— Ce vrei de la noi? De ce ești aici? – vocea ei abia se auzea.

— Numai să merg cu dumneavoastră, doamnă, spuse Sumomo ca și când s-ar fi adresat unui copil, fără să-și dea seama că și fața ei era albă ca varul. Numai să călătoresc cu dumneavoastră, nu am nici un alt motiv.

— Ai fost și tu printre asasinii care l-au atacat pe shogunul Nobusada?

— Bineînțeles că nu, eu sunt numai o loialistă, o prie...

— Dar tu ai fost aceea care i-ai informat că stăpânul meu urma să iasă din cazarmă ca să se întâlnească cu Ogama, tu ai fost aceea!

— Nu, doamnă, jur că nu. V-am spus că nu este dușmanul nostru,

acela a fost un nebun de capul lui, nu era dintre noi, v-am spus...

— Trebuie să pleci, trebuie, spuse Koiko cu voce abia auzită. Te rog să pleci. Acum. Repede.

— Nu aveți de ce să fiți îngrijorată, nu vă fie teamă.

— O, dar sunt foarte îngrijorată, sunt îngrozită că cineva ar putea... ar putea să te denunțe... Yoshi ar...

Cuvintele rămaseră suspendate în aer. Privirile li se încrucișară, Sumomo încercând să-și impună din ochi voința, Koiko neajutorată, cutremurându-se sub puterea lor. Amândouă păreau mai bătrâne. Koiko sfâșiată la gândul că fusese atât de naivă și că idolul ei se folosisese în mod atât de josnic de ea, Sumomo furioasă că fusese atât de proastă și nu acceptase din primul moment în care târfa asta băgăreață îi spusese să plece. Sunt o proastă, o proastă. Amândouă își spuneau la fel.

— Voi face așa cum spuneți, murmură Sumomo. Voi pleca chiar dacă...

Ușa shoji se dădu în lături. Yoshi intră repede în cameră, îndreptându-se spre odaia din fund. Amândouă se cutremurară. Imediat, făcură o plecăciune. Yoshi se opri brusc, la mijlocul drumului, simțurile în alertă, adulmecând primejdia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el tăios.

Observase teamă în privirile lor în clipa în care se prosternaseră.

— Ni... nimic, sire, spuse Koiko, încercând să se stăpânească, în timp ce Sumomo se repezise să aducă ceai proaspăt. Dorești ceai, poate vrei să iei micul dejun?

Privirea lui trecea de la una la alta.

— Am întrebat: Ce s-a întâmplat? spuse el rar, fiecare cuvânt era ca un pumnal de gheață.

Sumomo îngenunche umilă:

— Eram... eram atât de triste că nu mai mergeam cu dumneavoastră, sire, atâta tot, de aceea doamna Koiko era atât de tristă. Pot să vă servesc ceaiul, stăpâne?

Liniștea deveni apăsătoare. Yoshi, cu pumnii strânși proptiți în șold, întunecat la față, cu picioarele goale înfipite în podea:

— Koiko! tună el. Spune-mi imediat ce s-a întâmplat!

Gura lui Koiko începu să se miște, dar cuvintele nu voiau să iasă. Inima lui Sumomo se opri o clipă, apoi începu să-i zvâcnească în urechi, când Koiko se ridică anevoie în picioare, cu lacrimile șiroind și începu să vorbească poticnindu-se:

— Știi, Tora-chan, ea... e adevărat, dar ea nu e chiar ce...

În aceeași secundă Sumomo fu în picioare, mâna dreaptă zvâcni și scoase din mânecă un shuriken. Yoshi scrâșni din dinți la vederea lui. Fata dădu brațul pe spate, pregătindu-se să arunce. Yoshi era neînarmat, săbiile lui erau în camera din fund. Se aplecă imediat spre

stânga, sperând că o va păcăli, pregătindu-se să se arunce asupra ei cu ochii țintă la mâna ei. Netulburată, Sumomo ținti spre pieptul lui și aruncă cu toată forța. Discul de oțel cu dinți, zbârnâi prin cameră. Yoshi se încordă disperat și sări într-o parte. Unul din colții armei îi agăță marginea kimonoului, sfâșie materialul, fără să-i atingă pielea, străpunse peretele shoji și se înfipse zbârnâind în unul din stâlpii camerei din fund, în timp ce Yoshi, dezechilibrat de forța saltului se izbi de un perete și căzu jos.

Pentru o clipă, timpul păru ca într-un vis unde totul se desfășoară încet. Sumomo începu să caute următorul shuriken în mâneacă. Nu-l mai vedea decât pe marele ei dușman, care zăcea neputincios și pe târfa lui înspăimântată, un adevărat monument al fricii, tocmai ea care stârnise în mod inutil acest sfârșit. Sumomo nu simțea nici un fel de teamă, ci numai exaltare, sigură că acesta era apogeul vieții ei, momentul pentru care fusese născută și antrenată toată viața și că acum, eroină a mișcării shishi, va învinge și, murind, va intra în legendă pentru totdeauna...

Koiko, rămăsese paralizată de frică, îngrozită la gândul că învățătorul ei cel asemenea zeilor, gurul ei o trădase și nu-i spusese decât minciuni, că fata aceasta era și ea o mincinoasă și o trădătoare și că din cauza lor se produsese această conspirație monstruoasă: stăpânul ei va muri și, chiar dacă nu va muri, ea tot era pierdută și va muri, fie de mâna lui, fie de cea a unuia din paznici, totul era pierdut în viața aceasta, nu se va mai mărita cu nici un samurai, nu va mai avea nici un fel de fii în viața aceasta și mai bine s-o încheie cât mai repede cu propria mână și atunci își aminti de cuțitul lui Sumomo.

Yoshi, ghemuindu-se pe podea, încercând să ghicească următoarea lovitură și strângându-și picioarele sub el, gata să atace ca să-și apere viața sau să moară, dar totul dura atât de mult și se blestema în gând că încălzise o viperă la sân, apoi ochii lui o zăriră pe Sumomo pregătindu-se să arunce al doilea shuriken – oare câte mai are? – cu buzele rânjite, lăsând să i se vadă dinții foarte albi. Clipa de încremenire luă sfârșit.

Sumomo șovăi o clipă, savurându-și victoria, dar momentul fu hotărâtor, o zări pe Koiko care ieșise din încremenire și acum ținea cuțitul în mână. Instinctiv își schimbă ținta, se opri, ezită, ochi din nou spre Yoshi, își făcu vânt să arunce, dar în acea clipă Koiko, se repezi spre ea, se împiedică de tiv și se prăbuși spre ea. Shurikenul se învârti prin aer și se înfipse în pieptul lui Koiko. Țipă! îi dădu astfel timp lui Yoshi să se repeadă la Sumomo. O apucă de o gleznă și o trânti la pământ, cu degetele de oțel și repezindu-se la gâtul ei. Dar Sumomo era mai agilă ca un țipar, se răsuci, bine antrenată în artele marțiale și mâna i se întinse după ultimul shuriken. Înainte să-l poată apuca, el o prinse de kimono, îi smulse o bucată de mâneacă, oprindu-

se o clipă. Ea se eliberă din nou și în secunda următoare era în picioare. Dar acum era și el în picioare. Imediat, Sumomo scoase un țipăt ascuțit de luptă, să-i înghețe dușmanului sângele în vine, ridică mâna deasupra capului și aruncă din nou! Yoshi rămăsese încremenit, socotindu-se mort! Dar mâna ei fusese goală, se făcuse doar că aruncă, deoarece ultimul shuriken se încurcase în bucata de mânecă sfâșiată. În timp ce se străduia să o scoată, peretele shoji din spatele ei se dădu în lături și apără un paznic.

— Repede, strigă Sumomo, arătând cu mâna spre Koiko, ce zăcea gemând pe jos, distrăgându-i astfel atenția.

Când acesta făcu un pas înainte, Sumomo îi smulse sabia din teacă, o ridică, lovi, doborându-l și din aceeași mișcare se întoarse spre Yoshi. Dar acesta sărise peste trupul chircit al lui Koiko care gemea și se rezezise prin peretele shoji în camera cealaltă, după săbii, cu Sumomo pe urma lui. Sabia ieși șuierând din teacă, Yoshi se răsuci, pară prima lovitură violentă, se suci pe un picior în spațiul acela îngust. Sumomo atacă din nou, fără teamă și lovitura îi fu din nou parată, în timp ce Yoshi îi încerca puterile și priceperea, și ea la fel. Un alt schimb de lovituri, fata se dovedi la fel de iute în mânăuirea sabiei. Atacă Yoshi, dar ea pară, apoi se desprinseră și se urmăriră în cerc, Sumomo se trase înapoi ca să câștige spațiu, trecu printr-un perete shoji, el pe urmele ei, se înfruntară, dându-și ocol, să găsească un punct vulnerabil. De afară se auzeau țipete. Gărzile dădură buzna alergând, dar samuraiul rănit le bloca drumul. Știind că nu mai avea mult timp, Sumomo atacă acum cu și mai multă înverșunare, apoi se răsuci cu spatele spre ușă, se rezeziră din nou unul la altul, o lovitură, parată, lovitură, parată. Yoshi se răsuci, făcând-o să meargă încă o dată în cerc, dar pierdu inițiativa atacului. Îl văzu pe Abeh care voia să o lovească pe la spate și urlă:

— Nu! Lasă-mi-o mie!

Și fu cât pe-acți să fie decapitat, retrăgându-se în grabă. Ascultător, Abeh se trase înapoi. Urmă altă încheștare crâncenă, dar Yoshi își recăpătă echilibrul la timp. Erau adversari pe măsură, Yoshi mult mai puternic, dar ea mai bine antrenată. Garda săbiilor se izbi una în alta. Sumomo degajă imediat, căci știa că, într-o înfruntare de forță, el o va învinge rapid. Făcu un pas înapoi, fentă, apoi se rezezi înainte cu o lovitură cumplită. Taișul sabiei ei mușcă din umărul lui Yoshi. Lovitura l-ar fi scos din luptă pe un spadassin mai puțin experimentat, dar Yoshi anticipase lovitura și nu suferise decât o zgârietură ușoară, deși urlase cât îl ținuseră puterile și lăsase garda în jos, prefăcându-se grav lovit. Sigură pe ea, Sumomo se rezezi să-i dea lovitura de grație. Dar Yoshi nu era acolo unde se aștepta ea. Sabia lui descrie un arc de la podea în sus și îi retează încheietura mâinii stângi, aruncând-o departe, împreună cu sabie cu tot, pe garda căreia

degetele ei rămăseseră încă încheștate.

Sumomo privi ciotul brațului parcă fără să înțeleagă, uimită de șuvoiul puternic de sânge care țâșnea din rană. Nu simțea nici un fel de durere. Apucă ciotul cu mâna cealaltă și încetini șuvoiul. Gărzile se repeziră s-o înșface, dar Yoshi îi înjură și-i alungă. Gâfâia din greu în timp ce o cerceta cu atenție.

— Cine ești?

— Sumomo Fujahito... shishi, îngăimă ea.

Simțind cum puterile și curajul o părăsesc rapid, cu un ultim efort de voință murmură sonno-joi! Lăsă brațul sângerând, apucă ultimul shuriken cu mâna zdravănă, se înțepă în vârful otrăvit și se repezi cu el spre Yoshi să i-l împlânte în piept. Dar el era pregătit.

Cumplita lovitură o nimeri exact la baza gâtului și îi despică trupul în două, până sub celălalt braț. Cei care priveau în jur își ținură respirația, convinși de faptul că fuseseră martorii unei întâmplări care va trece din gură în gură, secole la rând și va intra în legendă, confirmând că acest bărbat este un demn urmaș al marelui shogun al cărui nume îl purta. Dar erau cu toți cutremurați la vederea valurilor de sânge. Abeh fu primul care își recăpătă graiul:

— Ce s-a întâmplat, stăpâne?

— Am învins, spuse Yoshi posomorât, examinându-și umărul, din care curgea sângele ce îi pătase kimonoul. Simțea o durere într-o parte și inima încă i se mai zbătea nebunește în piept. Aduceți un doctor..., după aceea plecăm.

Oamenii alergară care încotro să-i împlinească poruncile. Abeh își desprinsese privirea de la cadavrul lui Sumomo. Koiko gemea și plângea sfâșietor, cu unghiile înfipite în tatami. Abeh se îndreptă spre ea, dar Yoshi îl opri:

— Atenție, nătărăule! Făcea și ea parte din conspirație!

Abeh îndepărtă cu grijă, cu piciorul, cuțitul lui Sumomo.

— Întoarce-o!

Abeh ascultă și o întoarce, cu piciorul. Shurikenul îi lipise kimonoul de carne, oprind hemoragia, mai mult de jumătate din vârful de oțel înfipt în trupul ei. În ciuda chinurilor agonice, care-i încordau trăsăturile, Koiko era la fel de frumoasă ca întotdeauna, de-ți lua suflarea. Yoshi se simți copleșit de ură. Nu fusese niciodată așa de aproape de moarte. Celălalt atac nu fusese nimic în comparație cu acesta. Nu reușea nici el să înțeleagă cum de reușise să supraviețuiască unui atac atât de violent și de viclean. De zeci de ori trăise groaza celui învins, văzuse marginea prăpastiei, iar groaza aceea nu era așa cum își închipuise el. Te face neom pe viață, își zise, simțind nevoia s-o taie acum în bucăți pe Koiko pentru trădarea ei sau s-o lase pradă agoniei.

Se agățase neputincioasă cu mâinile de piept, încercând să-și

smulgă arma care-i producea acea durere cumplită. Fu străbătută de un spasm. Deschise ochii și îl văzu pe Yoshi care stătea în picioare și mâinile îi părăsiră pieptul, îndreptându-se spre păr pe care încercă instinctiv să și-l rânduiască pentru el.

— Te rog... Tora-chan, gemu ea printre sughituri de plâns, te implor, ajută-măăă, mă doare.

— Cine te-a trimis? Și pe ea? Cine?

— Ajutăăăă-măăă, te rog, mă doare, mă doare, mă doare... am încercat să-ți salvez...

Cuvintele i se înecară în gât, Koiko se văzu din nou cu cuțitul în mână, îl văzu pe el lipsit de apărare și pe ea făcându-și eroic datoria, repezindu-se să-l apere, să-i dea cuțitul pe care ea nu știa să-l folosească, s-o împiedice pe trădătoare să-l rănească, să-l protejeze de oțelul zburător, să-i fie pavază și să-l primească în locul lui, să-i salveze viața și el s-o răsplătească și s-o ierte, că nu era vinovată de altceva decât că îl slujise cu credință, că îl iubea și îl adora.

— Ce facem cu ea? întrebă Abeh scârbit, convins ca toți ceilalți că shurikenul era otrăvit și că ea va muri, unele otrăvuri fiind mai cumplite însă decât altele.

Arunc-o într-o groapă de bălegar, îi veni lui Yoshi să spună, simțind cum i se strânge inima de furie și las-o să sufere acolo și s-o sfâșie câinii. Se întunecă și mai mult la față, văzând cât era încă de frumoasă și simțind cât de mult o mai dorea. Doar gemetele ei îi aduseră aminte că ceva în viața lui se sfârșise, și simți în gură un gust amar. De acum înainte va fi mereu singur. Îi distrusese încrederea în oameni. Dacă această femeie pe care o copleșise cu atâta dragoste a fost în stare să-l trădeze, oricine îl va putea trăda de acum înainte. Niciodată nu va mai putea avea încredere în vreo femeie. Niciodată. Îi pustiise pentru totdeauna acea parte a sufletului său. Chipul i se posomorî și mai mult.

— Aruncați-o...

Dar în acel moment își aminti de poeziile ei nostime, caraghioase, de râsul ei și de clipele de încântare pe care i le dăruise, de sfaturile bune și satisfacțiile pe care le trăise alături de ea. Fu copleșit dintr-o dată de imensa tristețe și cruzime a existenței. Sabia era tot în mâna lui. Gâtul ei era atât de subțire. Lovitura fu blândă.

— Sonno-joi, eh? murmură el, orbit de pierderea ei.

Blestemați shishi, din cauza lor este moartă acum. Cine a trimis-o pe Sumomo? Katsumata! El trebuie să fie, folosea aceleași lovituri de sabie, aceleași șiretlicuri. De două ori asasinii lui erau cât pe-acum să mă ucidă. Dar a treia oară nu va mai fi așa. Am să-l șterg de pe fața pământului. Până la moarte, Katsumata îmi va fi dușman, toți shishi vor fi dușmanii mei. Blestemați să fie shishi – și blestemați să fie și gai-jinii!

De fapt, totul este numai din cauza lor, a gai-jinilor. Sunt o adevărată pacoste. Dacă nu erau ei, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, n-ar fi existat nici un fel de Tratatate împruțite, nici un fel de shishi, de sonno-joi, Yokohama n-ar fi fost un buboi infectat.

Blestemați să fie gai-jinii. Dar acum vor trebui să plătească!

YOKOHAMA

În după-amiaza aceleiași zile, Jamie McFay ieșea din birourile ziarului *Yokohama Guardian* spumegând de furie. Își îndesă sub braț ultimul număr din ziar și se grăbi în jos, pe Strada Mare. Briza era răcoroasă și sărată, marea presărată din loc în loc cu valuri cu creste înspumate, cenușie și neprimitoare. Mersul lui era la fel de mânios ca și dispoziția sufletească. Aș fi vrut, pe Dumnezeuul meu, aș fi vrut atât de mult, își spunea el, ca Malcolm să-mi fi vorbit și mie despre asta. O caută cu lumânarea, îi place să facă valuri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lunkchurch, văzând ziarul mototolit și tulburat de graba neobișnuită a lui Jamie, tocmai se ducea și el să-și ridice propriul ziar înainte de a-și face siesta de după-amiază și se opri pentru o clipă ca să urineze în canal. Scrie ceva despre duel în ziar?

— Ce duel? se stropși McFay – umbla zvonul că trebuia să aibă loc dintr-o zi în alta, totuși nimeni nu știa exact. Pentru Dumnezeu, încetați să mai răspândiți astfel de aiureli!

— Nu te supăra, bătrâne – bărbatul ăla masiv, roșu la față, își încheie nasturii, își strânse cureaua peste pântec, după care îi alunecă imediat în jos, la locul ei. Ei, ia zi, ce s-a întâmplat? continuă el și împunse cu degetul spre ziar. Ce naiba a mai scris Nettlesmith de te-a scos din țâțâni?

— Tot aiurelile lui din totdeauna, spuse McFay, evitând adevărul. Editorialul lui susține că flota este gata să facă explozie, armata își lustruiește baionetele și zece mii de soldați indieni au pornit spre noi ca să ne ajute.

— Porcării, un rahat toate astea!

— Da. La care se adaugă ceea ce nesuferitul de guvernator face tot timpul: duce de răpă economia Hong Kong-ului. Nettlesmith a reluat un articol editorial din *The Times* care preamărește planul de a da foc culturilor noastre de opiu din Bengal pentru a le replanta cu ceai, o mică problemă care va provoca multe atacuri de inimă în toată Asia – ca și cum consumatorii rafinați de peste tot s-ar putea lăsa păcăliți cu gunoi de Daijeeling! Niște ticăloși tâmpiți care ne vor ruina și pe noi și economia în același timp. Trebuie să fug, ne vedem la întâlnire, mai târziu.

— O aiureală, întâlnirea asta! Pierdere de timp! spuse Lunkchurch. Guvern împuțit! Ar trebui să ridicăm baricade împotriva lui! Și ar trebui să bombardăm Yedo imediat. Wee Willie n-are curaj, cât despre neisprăvitul de Ketterer...

Continuă să mai înjure încă mult timp după ce Jamie plecase.

Oamenii aflați pe promenadă ridicară din sprâncene, apoi se grăbiră spre birourile ziarului. Malcolm Struan ridică privirea când Jamie bătu la ușă. Văzu imediat ziarul.

— Bun, tocmai voiam să întreb dacă a apărut.

— Am pus mâna pe un exemplar. O păsărică mi-a șoptit că trebuie să-l iau.

— Ah, mormăi Struan. Este și scrisoarea mea acolo, nu-i așa?

— Ar fi trebuit să-mi spui și poate aș fi găsit o modalitate să împlânzesc șocul.

— Liniștește-te, pentru Dumnezeu, spuse Malcolm calm, luând ziarul și întorcându-l la pagina unde erau scrisorile de la cititori. Nu e rău să iei din când în când o poziție morală. Comerțul cu opiu este imoral, la fel și cu armele și nu ți-am spus pentru că am vrut să-ți fac și ție o surpriză.

— Ai reușit pe deplin! O să-i înfurii pe toți comercianții de aici și din toată Asia și o să suportăm urmările. Avem nevoie de prieteni tot așa după cum au și ei nevoie de noi.

— Sunt de acord. Dar de ce ar trebui ca scrisoarea mea să dea naștere la urmări? Ah! – scrisoarea lui era paginată într-o poziție privilegiată și purta titlul: Nobila Casă ia o poziție nobilă! Bun titlu! Îmi place.

— Îmi pare rău, mie nu. Va produce un val de mânie pentru că toată lumea știe că și noi trebuie să folosim aceste articole la export căci altfel suntem strangulați. Ești tai-pan, dar nu poți... – Jamie se opri brusc. Malcolm privea netulburat la el. Și ce facem cu puștile pentru Choshu? Le-am luat banii deși tu ai fost de acord să le trecem celui alt om, Watanabe, pentru seniorul Cutare sau Cutărică – comandă pe care ai mărit-o la cinci mii?

— Toate la timpul lor. Malcolm rămase calm, deși își aminti că mama lui anulasese comanda pe care el se grăbise s-o reconfirme cât mai urgent. Ce prostie din partea ei, nu știe nimic despre Japonia.

Nu contează, numai câteva zile și doamna Struan va fi învinsă.

— Între timp, însă, Jamie, nu e rău să adoptăm în public o atitudine morală, dragă Jamie, spuse el vesel. Trebuie să ne dăm după vremuri, nu crezi?

McFay clipi din ochi.

— Vrei să spui că e o păcăleală? Ca să dezorientezi opoziția!

— Ne dăm după cum sunt vremurile, repetă Malcolm fericit.

Scrisoarea lui susținea renunțarea la comerțul cu opiu și arme, exact așa cum dorise amiralul și îl pune la adăpost de poziția vehementă a amiralului și a noului plan propus de guvern pentru Asia: „Trebuie găsite cât mai curând căile de a așeza comerțul nostru pe baze solide, pentru gloria Majestății Sale, Regina, Dumnezeu s-o aibă în pază, pe ea și Imperiul Britanic. Nobila Casă este mândră că este

deschizătoare de drum"... scrisese el pe lângă alte fraze înflorite și semnase Struan, tai-pan, așa cum procedaseră și bunicul și tatăl său când trimiseseră scrisori presei.

— Eu zic că am întors-o bine din condei, ce zici?

— Da, așa este, spuse McFay. M-ai convins, asta e sigur. Dar dacă nu este decât... – era cât pe-acți să spună „momeală”, dar momeală pentru cine și pentru ce? Dacă nu este decât o stratagemă, reluă el, de ce-ai făcut-o? S-ar putea să iasă rău. S-ar putea să ți se ceară socoteală la întrunire.

— N-au decât.

— O să spună că ai înnebunit.

— N-au decât. Peste câteva săptămâni totul se va uita și noi vom fi, oricum, la Hong Kong – Malcolm radia de bucurie, într-o dispoziție sufletească de zile mari. Nu-ți face griji, știu exact ce fac. Fă-mi o favoare, lasă un mesaj pentru amiral și spune-i că aș vrea să trec pe la el să-l văd înainte de cină, pe el și pe Marlowe când apare pe uscat. Iau amândoi cina cu noi la ora opt, nu-i așa?

— Da, au acceptat amândoi, oftă McFay. Așadar te-ai hotărât să mă ții în suspans cu chestia asta?

— Nu-ți face griji, totul este în regulă. Acum, o chestiune mult mai importantă – astăzi trebuie să lansăm comenzile de mătase pentru sezonul următor. Verifică dacă Vargas are registrele în regulă. Vreau să discut cu mahării despre mostre și fonduri cât mai curând cu putință – și nu uita, mâine, eu și Angél vom fi plecați toată ziua cu Marlowe la bordul navei *Pearl*.

Ar fi fost în stare să danseze dacă ar fi putut, dar și picioarele și stomacul îl dureau mai tare ca de obicei. Nu contează, își spuse el, mâine e ziua cea mare, pot spune că aproape am ieșit la liman și după aceea, la naiba cu toate. Jamie îl găsea ciudat, nu-l înțelegea deloc. Fiecare navă de la Hong Kong le aducea încă o scrisoare de la doamna Struan, una mai înverșunată decât alta și, cu toate acestea, de peste o săptămână, Malcolm se simțea la largul lui, la fel cum fusese înainte de Tokaido, vesel, prevenitor, atent și foarte preocupat de afaceri, deși fizic nu se simțea bine și mergea la fel de prost ca și mai înainte. Și mai era și duelul programat pentru miercuri, adică peste două zile, când nu se știe ce se putea întâmpla. McFay îl abordase de trei ori pe Norbert Greyforth, încercând o reconciliere, chiar și cu ajutorul lui Gornt, dar omul nu se lăsase convins în ruptul capului.

— Jamie, spune-i tânărului ticălos că depinde numai de el, spusese Norbert, el a început tot rahatul ăsta. Dacă își cere scuze le accept, dar în public și în prezența unui public ales!

McFay își mușcă buzele. Ultima șansă ar fi fost să-i sufle lui Sir William ora și locul, dar nu putea suferi ideea de a-și încălca jurământul solemn.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Gornt la ora șase pentru ultimele detalii.

— Bun. Îmi pare rău că nu-ți place de el, e un băiat bun, Jamie. Zău așa. L-am invitat pentru diseară. Masă de cimetii, spuse Malcolm cu un exagerat accent scoțian ca glumă.

McFay zâmbi, măgulit de prietenia lui Malcolm.

— Dar tu...

O bătaie în ușă îl întrerupse.

— Intră.

Dimitri intră ca o vijelie în încăpere și lăasă ușa deschisă în urma lui.

— Ai înnebunit, Malc? Oare cum poate Casa Struan să-i sprijine pe caraghioșii ăștia în chestiunea cu opiul și cu armele?

— Nu e rău să adopți din când în când o atitudine morală, Dimitri.

— Dar e o adevărată nebulie, pentru Dumnezeu! Dacă Struan adoptă o asemenea poziție, noi toți ceilalți o să ne luptăm până în pânzele albe, naiba să-l ia pe Wee Willie..., se opri în momentul în care Norbert Greyforth intră fără să bată la ușă.

— Ți-ai pierdut mințile chiar de tot? urlă Norbert, aplecându-se peste biroul lui Malcolm și fluturându-i ziarul în față. Și cum rămâne cu înțelegerea noastră de a acționa împreună?

Malcolm ridică spre el priviri încărcate de ură.

— Dacă dorești o întrevedere, te rog s-o fixezi, spuse el rece, stăpân pe sine. Sunt ocupat. Ieși afară. Te rog!

Norbert se roși violent, căci primise și el un avertisment de la Sir William să se comporte cum se cuvine că de nu e vai de el. Chipul i se schimonosi de mânie.

— Miercuri, devreme, pe Dumnezeul meu! Numai să ai grijă să fii acolo! – se răsuci pe călcăie și ieși trântind ușa în urma lui.

— Ticălos necioplit! spuse Malcolm blând.

În mod normal Dimitri ar fi izbucnit în râs, dar acum era prea îngrijorat.

— Pentru că tot veni vorba, spuse el, tocmai voiam să-ți spun că nu am de gând să iau parte la „întâlnirea” de miercuri.

— Nu este nici o problemă, Dimitri, spuse Malcolm, culoarea începea să-i revină în obraji. Am cuvântul vostru de onoare, de gentlemeni că nu va transpira nimic.

— Bineînțeles, spuse Dimitri, apoi izbucni. Nu te duce, poți să fii rănit foarte grav.

— Sunt foarte grav rănit și acum, bătrâne. Te rog să nu-ți faci griji. Dacă Norbert vine la întâlnire este...

Malcolm fu gata-gata să spună un om mort și se simțea tentat să-i dezvăluie și lui Dimitri stratagema lui Gornt – i-o explicase deja lui

McFay care fusese de acord, cam fără chef, ce-i drept, că s-ar putea să meargă. Se hotărî că e mai bine să nu-i spună deocamdată nimic.

— I-am oferit deja lui Norbert o soluție ca între gentlemen, dar i-a dat cu piciorul. Naiba să mă ia dacă am să mă târăsc vreodată la picioarele lui în public. Ascultă, dacă tot ești aici, ce zici de armele Colt? Am auzit că Tillman-Cooper au un pachet de acțiuni pe care vor să le vândă. Aș vrea să cumpăr.

— Ei, dar de unde știi de ele? Dimitri îi aruncă o privire lui McFay care era la fel de uimit, dar reuși cumva să-și ascundă mirarea. De unde ai auzit?

— Mi-a spus o pasăre măiastră, răspunse Malcolm ascunzându-și satisfacția.

Edward Gornt îi vânduse pontul, împreună cu alte informații despre Cooper-Tillman, ca să-și dovedească sinceritatea în legătură cu informațiile majore pe care avea de gând să i le ofere despre Brock. „De ce să mai așteptăm și să nu-mi spuneți acum, domnule Gornt, insistase el. Dacă informația este bună, așa cum spuneți, trebuie utilizată imediat”. „Da, așa este, imediat, tai-pan. Dar haideți să cădem de acord miercuri dimineată. Între timp, întrucât sper că vom avea o relație bună de lungă durată, să renunțăm la *dom'le*, să-mi spuneți simplu: Gornt, iar eu să rămân la *tai-pan* până ne vom reîntâlni în Shanghai, sau în Hong Kong..., după ce Sir Morgan va fi ruinat. Atunci poate că ne vom putea spune chiar pe numele mic, ce ziceți?”

Se uita acum la Dimitri și mai emoționat. Se întâmplaseră atâtea lucruri favorabile.

— Ei, ce spui, bătrâne? Este Jeff Cooper gata să vândă? Ai împuternicirile necesare ca să tratezi chestiunea?

— Da, am, însă...

— Însă nimic. Împuternicirea este în scris?

— În scris și poate să vândă jumătate din acțiuni, nu mai mult. La prețul de 16,50 bucata.

— Fleacuri, nici vorbă de așa ceva, 13,20, nici un cent mai mult. Putem redacta o scrisoare de intenție, datată astăzi. Patruzeci de mii de acțiuni.

Dimitri rămase cu gura căscată, dar își reveni rapid – patruzeți de mii era numărul exact al acțiunilor disponibile, 13,20 era puțin. Îi propusese acțiunile lui Morgan Brock, care-i oferise 12,30, un preț derizoriu făcând oferta neispititoare, deși era greu să găsească un cumpărător pentru un pachet atât de mare de acțiuni. De unde naiba aflase Malc de treaba asta?

— 13,20 nici nu poate fi vorba!

— 13,20 astăzi, mâine va fi numai 13,10. Miercuri retrag oferta.

Gornt îi spusese că Cooper era nevoit să vândă repede, pentru că

avea nevoie să investească rapid într-o nouă afacere cu Statele Unite – fabricarea de cuirasate pentru cele două părți beligerante.

— Eu am timp destul, însă bătrânul Jeff nu prea are.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ceea ce am spus, că eu am timp și că Jeff nu are. Nici marina Confederaților sau a Uniunii nu are timp, adăugă el vesel, cu războiul acesta care merge rău și pentru unii și pentru alții.

— Naiba să-i ia pe toți spionii tăi, spuse Dimitri. Fără tocmeală: 15,20.

— Visătorule! 13,20, plata în aur, pe bază de cec la vedere emis pentru banca noastră din Boston.

Dimitri deschise gura, dar Jamie McFay interveni grăbit.

— Tai-pan, poate n-ar fi rău să ne mai gândim...

— ... și să cerem aprobarea de la Hong Kong, spuse Malcolm în locul lui. Haide, Jamie, am mai discutat despre asta și am fost de acord că prostia s-a terminat o dată pentru totdeauna – vocea îi era fermă, nelăsând loc nici unei argumentări. De acord?

— Da, scuză-mă, ai dreptate.

Malcolm spuse calm:

— Ei bine, Dimitri, da sau nu?

Dimitri îl privea acum cu mult respect. Plata imediată îi surâdea teribil.

— S-a făcut! spuse el și întinse mâna, Malcolm i-o strânse. Am să întocmesc hârțiile în după-amiaza aceasta și am să vi le prezint pentru semnat la ora 5. E bine?

— Bine. Îți mulțumesc că ai venit să mă vezi: Dimitri, ești întotdeauna binevenit. Cina este la ora 8,30.

După ce Dimitri plecă, McFay nu-și găsea liniștea.

— E o grămadă de bani.

— 528 000 de dolari ca să fim mai exacti. Dar Colt a primit o nouă comandă pentru o sută de mii de puști de tipul cel mai nou. Până ce scrisoarea noastră de credit va ajunge acolo să acopere valoarea acțiunilor lor, vom fi dublat suma, realizând astfel o jumătate de milion de dolari beneficiu.

— Dar cum poți fi atât de sigur?

— Sunt foarte sigur.

— Ai de gând să semnezi cambia?

— Da. Iar dacă ai de gând să-mi spui că nu pot, pentru că nu am nici o autoritate din cauza a ceea ce a zis sau nu maică-mea, n-am să țin seama de sfaturile tale și am s-o semnez oricum, adăugă Malcolm și aprinse un trabuc. Dacă nu va fi onorată va ricoșa și va distruge casa Struan așa cum nu s-a întâmplat până acum niciodată în istoria noastră. Sunt tai-pan, de le place sau nu, până mă retrag, sau până mor, indiferent ce ar zice ea.

Urmărire amândoi cu privirea un rotocol de fum care se ridică și se destrămă apoi ușor și McFay dădu din cap afirmativ. Temerile lui fuseseră învinse de siguranța stranie a lui Malcolm și autoritatea pe care o manifesta și de care nu mai dăduse dovadă niciodată înainte.

— Sper că știi ce faci, da?

Privirea lui Malcolm se aprinse.

— Știu multe lucruri pe care nu le știam când am venit pentru prima oară aici. De exemplu, dacă insiști să pleci de la noi... Haide, Jamie, sunt sigur că, în inima ta, te-ai și hotărât, și de ce n-ai face-o? Ai fost tratat urât, știu că n-am putut să te ajut, dar acum totul s-a terminat și, chiar dacă te-aș fi ajutat ai fi făcut același lucru. Te-ai hotărât, nu-i așa?

McFay înghiți în sec, dezarmat.

— Da, am de gând să plec, dar numai atunci când afacerile Struan de aici vor fi în perfectă ordine, să zicem peste vreo șase luni, asta dacă nu mă dă ea afară mai înainte. Cristoase, nu vreau să plec, dar trebuie.

Malcolm râse.

— Ai adoptat o poziție morală.

— Nu prea, e o aiureală, râse și McFay.

— Nu, și eu aș fi făcut la fel. Și sunt atât de sigur că o să ai un mare succes încât o sută de mii de dolari – din cele pe care tocmai le-am câștigat, eu le-am câștigat, Jamie, eu și nimeni altcineva – am să-i investesc în firma McFay Trading. Pentru o... – voia să spună: o participare de patruzeci și nouă la sută, dar se răzgândi ca să-i lase lui McFay cinstea obrazului, și în gând medita: meriți, prietene, n-am să uit niciodată că ai fost gata să te lași spânzurat pentru mine, căci Sir William ne-ar fi descoperit, sunt sigur de asta – pentru o participare de șaizeci la sută!

— Douăzeci și cinci, spuse McFay fără să stea pe gânduri.

— Cincizeci și cinci?

— Treizeci și cinci.

— Patruzeci și nouă la sută.

— S-a făcut!

Râseră amândoi, Malcolm observă că McFay rămăsese pe gânduri, și adăugă ca să-i risipească îndoielile:

— Dacă acțiunile se dublează. Și dacă nu se dublează, am să găsesc eu o altă modalitate să fac rost de bani.

McFay îl privi îndelung, cu gândul la o mulțime de întrebări la care nu avea răspuns. De ce se schimbase Malcolm? Să fi fost din pricina avocatului? Sau noi vești prin poștă? Duelul? Sigur, nu. De ce vrea să-l vadă pe amiral? De ce îi place Gornt care este cel mai perfid om din câți am văzut vreodată? Și ce m-am apucat să spun: Da, am de gând să plec, înainte să fiu sigur și de ce am luat brusc o decizie la

care mă gândeam de luni de zile: să-mi încerc norocul în afaceri înainte de a muri. Văzu că Malcolm îl urmărește cu privirea, istovit la trup, dar calm și puternic sufletește. Îi răspunse la zâmbet, fericit că este în viață.

— Știi, sunt sigur că ai s-o faci.

Angélique își făcea siesta de dinainte de cină. În cămin ardea un foc vesel. Perdelele erau trase ca să nu lase să pătrundă curentul și ea stătea întinsă, sub cuverturile groase învelite în cearșafuri de mătase, cu o mână așezată confortabil între picioare, așa cum o învățase Colette la mănăstire, unde se strecurau în pat, una lângă alta, după ce maicile ieșeau din dormitor și începeau să sforăie în chiliile lor cu perdelele trase. Cele două fete se sărutau, se giugiuleau și chicoteau pe sub cuverturi, destăinuindu-și secrete și prefăcându-se că sunt doi amanți, așa cum se povestea într-o broșură romantică dar interzisă, ce se vindea la colț de stradă, introdusă prin contrabandă în mănăstire, de slujnice, și trecute din mână în mână. Jocul lor de-a viața era total inocent și inofensiv.

Se gândea la Paris și la viitorul minunat care o aștepta, cu Malcolm cel blând și mulțumit alături de ea, bogat și înalt, necazurile și accidentul lui nu vor mai fi decât niște amintiri urâte, necazurile ei trecute vor fi ca și inexistente, un prunc va gănguri în camera copiilor de la capătul coridorului în castelul lor, va avea doica și servitoarea lui care să-l păzească, iar trupul ei va fi la fel de sănătos și de frumos ca acum, căci nașterea va fi ușoară. Și apoi va vizita împreună cu Colette fabuloasa fabrică de mătase – îl convinsese pe Struan s-o construiască după ce învățase atât de multe despre creșterea viermilor de mătase.

„Ah, Colette, tocmai scrisese ea, viermișorii aceștia sunt extraordinari, mănâncă frunze de dud și după aceea iei gogoșile și scoți firul de mătase... n-am crezut niciodată că poate fi atât de interesant. Vargas este informatorul meu secret și mi-a adus pe furiș un vânzător de mătase ca să-mi arate câte ceva, dar trebuie să fiu foarte atentă – am încercat să vorbesc despre ideea mea cu Malcolm și Jamie și amândoi au râs. Malcolm mi-a spus să nu fiu proastă, căci fabricarea mătăsii este lucru foarte complicat (ca și când eu n-aș fi știut) și să nu-mi chinuiesc căpșorul cu afacerile. Cred că ei ar dori ca noi să rămânem niște gogoși de mătase, ca să ne folosească după cum le este chef. Colette, trimite-mi te rog, toate cărțile despre mătase pe care le găsești”.

Ce minunat ar fi să am propriul meu cont în bancă, și bani, își zise ea. O să trăim la Paris și o să facem vizite la Londra din când în când, poate și la Hong Kong, vom da recepții și serate și baluri pentru prințul meu și prietenii lui aleși... Aruncă o privire spre scrisoarea

pentru Colette pe care tocmai o sigilase și se afla pe birou. Îi mai împărtășise și alte secrete, în parte:

„Acest Edward Gornt devine un prieten adevărat, atât de fermecător și atent, un prieten adevărat, nu ca André. Sunt sigură, dragă Colette, că o să rămânem prieteni pe viață, pentru că dragul meu Malcolm pare să țină la el. Și e tare curios când te gândești că Edward lucrează pentru oamenii aceia îngrozitori de la Brock, despre care ți-am vorbit și pentru Norbert Greyforth, care are niște priviri tot mai veninoase pe zi ce trece. Arată ca un vrăjitor! Diseară avem iarăși o serată importantă. Toată lumea bună va fi acolo, André o să cânte la pian, iar Edward e un dansator nemaipomenit, ușor ca un fluture...”

Nu-i scrisese însă că, ultima dată când dansaseră, la un dineu oferit de Sir William, Edward îi ținuse mâna mai altfel, mai periculos și i-o apăsase într-un mod special, la un moment dat degetul lui mic, îndoit în palmă, îi atinsese degetul ei: în limbajul îndrăgostiților asta înseamnă te vreau la pat, da sau nu, și când, să nu spui nu! Își retrăsese mâna rece și ferm. El nu spusese nimic, rămăsese cu privirea zâmbitoare și ea știa că el știe că nu este supărată, doar inabordabilă, logodită cu altul. Nu este supărată nici pe André, nu, nu chiar supărată. Cu câteva zile în urmă se întâlniseră din întâmplare la Legația franceză.

— Arăți foarte bine, Angélique, mă bucur să te văd. Putem sta de vorbă puțin între patru ochi?

Ea acceptase bineînțeles și când rămăseseră singuri îi spusese că voia să-i vorbească despre banii pe care i-i împrumutase.

— Sunt la ananghie, ai putea să mi-i dai înapoi?

— Dar credeam că..., că cealaltă tranzacție a acoperit costurile.

Inima începu să-i bată când își aminti de stratagema cu cerceii pierduți.

— Îmi pare rău, dar n-a fost suficient. Am plătit-o numai pe mama-san și medicamentul.

Fata roși brusc.

— Am căzut de acord să nu mai pomenim niciodată de acest lucru, nu-ți amintești? spuse ea calmă, deși ar fi vrut să urle la el pentru că nesocotise înțelegerea lor: n-a fost decât un vis urât!

— Sunt de acord că nu s-a întâmplat nimic niciodată, dar tu ai adus vorba despre tranzacție, Angélique, nu eu am deschis vorba, eu am discutat numai de bani. Îmi pare rău, dar am nevoie urgentă de bani, spusese el cu o voce și un chip la fel de reci.

Își înghițise supărarea, blestemându-l în gând că o tulbură. Reușise să se convingă chiar și pe sine că nu se întâmplase nimic, niciodată și, cu excepția acestui bărbat care putea spune ceva, nimeni nu știa nimic. Acesta era adevărul pentru toată lumea. Dar nu și pentru el.

— În ce privește banii, dragă prietene, am să ți-i înapoiez când am să pot. Malcolm nu-mi dă bani, așa după cum știi, ci îmi achită numai chitanțele.

— Atunci poate ar trebui să aranjăm o altă „pierdere”.

— Nu, spusese ea cu o voce dulce ca mierea, punând o mână pe brațul lui ca să-l mai îmblânzească. Nu e o idee bună – deși își scosese toată întâmplarea din cap în cea mai mare parte, ori de câte ori își amintea de ea, mai ales noaptea, își dădea seama că fusese o mare greșeală. Poate am să reușesc eu să inventez altceva.

— Dar am nevoie de bani acum, miercuri cel mai târziu, îmi pare rău.

— Am să încerc, zău că am să încerc, spusese ea.

Și așa și făcuse. Cu o zi în urmă îl văzuse pe Henri Seratard și îl rugase cu ochii în lacrimi să-i dea niște bani, spunând că-i trebuie ca să-i facă o surpriză lui Malcolm, că îi va rămâne profund îndatorată și îi semnă încă o hârtie, amanetându-și inelul cu diamant de logodnă. Fusese înțeleaptă și împrumutase de două ori cât îi trebuia. În dimineața aceea îi plătise lui André. El îi mulțumise, chiar exagerat, stânjenitor de îndatorat. N-avea nici un motiv să fie supărată pe el. Este prietenul meu bun și de încredere, și am împrumutat bani de la el. La ce mi-au trebuit? Am uitat. Fără nici o importanță, datoria este plătită. Jumătate din ceilalți îi dăduse lui McFay:

— Jamie, vrei să fii drăguț să trimiți banii aceștia la Paris scumpei mele mătuși? Este săracă, la fel și unchiul meu, îi spusese ea, încântată că poate să-i ajute și încă și mai încântată la gândul că, așa cum spera, McFay îi va spune lui Malcolm.

Acesta o și întrebasese imediat despre ce era vorba.

— Oh, am împrumutat de la monsieur Seratard, dragul meu, nu voiam să-ți cer ție bani și nu le pot trimite o chitanță. Sper că nu te superi că am amanetat câteva bijuterii.

El o certase, spunându-i că va avea el grijă de datoria de la Seratard și că Jamie va institui un fond de cheltuieli cuvenite pentru ea în valoare de o sută de guinee, pe care îl va putea folosi așa cum va dori, numai să-i dea o notă pentru ce este și în felul acesta putea să dubleze suma de bani pe care dorea s-o trimită. E așa de ușor când îți pui mintea la contribuție, își spunea ea acum. Se simți cuprinsă de o căldură plăcută când își aminti cum îi mulțumise pentru bunătatea lui și cum îl sărutase pasională și cum îi răspunsese el. Ar fi dorit să meargă mai departe, mult mai departe. Mișcarea propriilor degete îi distrase atenția. Senzualitatea lor moale și blândă îi făcea plăcere. Închise ochii și se întoarse cu gândul din nou la Colette, dar asta nu dură mult. Ca de obicei, el – japonezul – îi apără în minte, aproape viu și, o dată cu el și detaliile ultimei întâlniri când fuseseră împreună, când fusese intenționat nebunatică și făcuse tot ce putuse – ca să-și

salveze viața, fără să-și dea seama că îi va face și ei tot atâta plăcere cât și lui.

Sfântă Fecioară, noi știm amândouă că asta n-a fost decât ca să-mi salvez viața, nu-i așa? Dar este tot atât de adevărat – ah, ce fericită și norocoasă sunt că pot să vorbesc cu tine direct, deschis și nu trebuie să trec pe la nesuferitul acela de părinte Leo – este tot atât de adevărat, între noi femeile, că trebuie să ne descotorosim cumva de el căci amintirea celor două nopți și a extazului mă face să-mi pierd mințile.

Raiko era iritată:

— Furansu-san, voi accepta această plată parțială, dar înțelegerea noastră a fost foarte clară, îmi pare rău.

— Știu.

André nu putea suferi ideea să aibă datorii – era o adevărată manie la el – și mai ales față de ea, nu numai pentru că plata scadențelor îi dădea coșmaruri, dar și pentru faptul că Raiko deținea un control strict asupra lui Hinodeh și dacă nu reușea să-și îndeplinească angajamentul, Raiko ar fi pus capăt relației lor fără nici un fel de șovăială. Și atunci s-ar fi omorât.

— Curând aduce plata mare – cercei.

— A, da? Excelent, zâmbi ea. Excelent. Presupun că Hinodeh îți mai place, da?

Simți cum toată povara îi lunecă de pe umeri, pentru o clipă.

— Ea... tot ce eu visat... și mai mult.

Femeia îi zâmbi straniu:

— Nu este înțelept să fii atât de sincer, prietene.

El ridică din umeri.

— Mi-ai făcut o favoare de o viață. Nu pot să spun cât de mult îți mulțumesc.

Ea își miji ochii. Avea un chip rotund, congestionat de băutură, deși abia se lăsase seara, machiajul frumos, kimonoul scump. Seara era răcoroasă, dar încăperile ei erau bine încălzite și întregul han arăta foarte primitiv.

— Am auzit că prințesa ta gai-jin este sănătoasă tun.

— Da – pentru o clipă André se duse cu gândul la ea și la senzualitatea pe care o răspândea în jur. Cred că putea să fie o bună Doamnă a Noptii.

Raiko își lăsă capul pe o parte, neputând rezista tentației de a lua remarca în serios.

— Asta ar fi foarte interesant. Aș putea să-i obțin prețuri foarte bune, cele mai bune, ar fi mulți bărbați în Yedo care ar fi gata să dea bani buni ca să încerce o persoană atât de puțin civilizată. Știu un negustor de orez, foarte bogat și foarte bătrân, n-ar avea nevoie să se

ostenească prea mult ca să-l satisfacă, iar bărbatul e gata să plătească o sumă mare de bani ca să fie primul care cercetează o asemenea Poartă de Jad. E ușor să-i arăt cum să facă pentru a deveni din nou virgină, neh?

— Într-o zi, poate că am să-i spun, râse el.

— Bun. Cel mai bine e să păstrăm secretul. Negustorul acela de orez... o, cât ar mai da! Nu are nici un fel de semne?

— Semne? Ce fel de semne?

— Medicamentul diferă în funcție de doamnă. Uneori le face să fie... mult mai pătimase și mai greu de satisfăcut. Uneori le mărește șansele de a rămâne însărcinate, alteori distruge orice șansă. E ciudat, nu-i așa?

Bucuria îi pieri brusc.

— Asta nu mi-ai spus.

— Ar fi schimbat ceva?

După o clipă, André clătină din cap. Raiko mai luă o înghițitură de băutură.

— Te rog să mă ierți că vorbesc despre bani, dar un oban de aur nu mai are puterea pe care ar trebui s-o aibă. Oficialitățile au devalorizat moneda și acum pute ca un pește vechi de opt zile și a scârnavie de câine la un loc.

— Așa este, consimți el, deși nu înțelesese unele cuvinte, dar sesizase sensul când vorbise despre oficialități și pește împuțit și era la fel de dezgustat.

Seratard refuzase să-i dea un avans din salariu, pretinzând că fondurile Legației sunt foarte sărace. „Dar bine, Henri, eu nu-ți cer decât ceea ce oricum trebuie să-mi dai în timp de un an. E vorba de câteva monezi de aur, atâta tot, Henri. Și nu sunt eu ajutorul tău cel mai prețios aici?” „Bineînțeles că ești, dragul meu André, dar nu poți storce vin dintr-o butie goală!”. Încercase în fel și chip, dar fără nici un rezultat. Așa că nu-i mai rămâneau decât două căi de acțiune. Angélique și această femeie:

— Raiko-san, tu femeie deștept, gândește. Trebuie există cale facem rost de bani mult, neh? Ce putem vinde?

Mama-san își plecă privirile spre masă ca să-și ascundă expresia.

— Saké? întrebă ea și îi turnă în ceașcă.

În onoarea lui, saké-ul era rece. Ochii ei nu mai erau decât două despicături înguste și se întreba în ce măsură poate avea încredere în el. Atât cât se poate încrede o pisică într-un șoarece înghesuit.

— Informația are preț, neh?

I-o spusese verde în față. El se prefăcu mirat, încântat că mușcase așa de ușor din momeală. Poate chiar prea ușor? Probabil că nu. Dacă este prins de Bakufu sau de propriii lui stăpâni, pedeapsa e aceeași: o moarte în chinuri. Sir William probabil că ar plăti bine pentru

informații, Henri nu plătește nimic, naiba să-i ia pe amândoi!

— Raiko-san, ce petrece la Yedo?

— Adică vrei să spui, mai exact, ce se întâmplă aici? spuse ea imediat, începând negocierile. Război, ei? Teribil! În fiecare zi sunt tot mai mulți soldați care trag cu puștile, fac exerciții și îmi sperie doamnele.

— Îmi pare rău, vorbește mai rar, te rog.

— A, iertare.

Raiko începu să vorbească mai rar și îi relată cât de înspăimântați sunt toți cei din Yoshiwara, făcându-i un tablou interesant al situației, fără a adăuga însă nimic care să nu-i fi fost deja cunoscut. Și îi povesti și el la rândul lui diverse lucruri despre flotă și despre armată pe care era sigur că le cunoștea. Băură în tăcere. Apoi, ea spuse blând:

— Cred că unii dintre oficiali ar fi gata să plătească bani grei ca să afle ce planuri are șeful gai-jin.

André dădu din cap afirmativ.

— Da. Și eu cred șeful nostru vrea plătește ban bun dacă aflat ce forțe samurai are Nippon, cine conduce, cine acest tairo care trimis mesaj așa nepolitic.

Raiko-san ridică ceșcuța de saké cu un aer victorios:

— Pentru o nouă tovărășie între noi. Bani mulți pentru vorbe puține.

André ridică și el ceșcuța și spuse precaut:

— Da, vorbe puține, dar trebuie vorbe importante și adevărate pentru ban adevărat.

— Eee, exclamă ea prefăcându-se șocată, dar ce, sunt eu o târfă de rangul trei fără minte? Fără onoare? Fără înțelegere? Fără relații, fără... – dar nu rezistă și începu să râdă. Ne înțelegem unul pe altul perfect. Vino să mă vezi mâine la amiază. Acum du-te la frumoasa ta Hinodeh. Bucură-te de ea și de viață cât o mai avem.

— Mulțumesc, dar nu acum. Spune la ea, eu vine mai târziu – îi zâmbi lui Raiko-san la care ținea. Dar tu ce faci?

— Eu nu am o Hinodeh la care să mă duc, la care să visez, căreia să-i scriu poeme, care să mă umple de extaz. Cândva era altfel, dar acum sunt mai înțeleaptă, îmi place saké-ul și îmi place să fac bani, și iar saké. Acum du-te, spuse ea râzând zgomotos, dar mâine să vii înapoi. La amiază.

După ce plecă francezul, Raiko-san porunci slujnicei să-i mai aducă saké, cald de astă dată, și să n-o deranjeze nimeni. Când văzuse chipul lui atât de prietenos, transfigurat de pasiunea adâncă pentru Hinodeh, nu mai putuse să-și suporte propria mâhnire și îl îndepărtă din minte. Nu putea accepta să aibă martori la tristețea și lacrimile care îi curgeau acum șiroaie, căci nu era în stare să și le rețină și nici să-și înăbușe amarul, disprețuindu-și slăbiciunea care o făcea să

jinduiască după tinerețea pierdută, tânjind după cea care fusese și care dispăruse atât de repede pentru a nu se mai întoarce niciodată. Nu e drept, nu e drept, nu e drept, mormăia ea, ridicând ceșcuța. Nu sunt eu baba asta pe care o văd în oglindă. Eu sunt eu, Raiko cea Frumoasă, curtezană de rangul doi, eu sunt..., eu sunt..., eu...

— A, Otami-sama, spuse shoya, bună seara, te rog să iei loc. Ceai, saké? Îmi pare rău că te deranjez din nou, dar am primit un mesaj de la mai marii mei. Ceai?

Hiraga se așează pe perna din fața lui, în camera plăcută și-și ascunse nerăbdarea, îi mulțumi și acceptă ceașca obligatorie.

— Ce mai faci? Întrebă el politicoș cu inima bătându-i mai tare decât ar fi dorit.

— Sunt îngrijorat, Otami-sama. Se pare că de astă dată gai-jinii sunt foarte hotărâți, sunt prea multe mișcări de trupe, prea multe nave de luptă pe care se curăță tunurile, umblă zvonuri că urmează să mai vină și alte nave. Poate ai auzit și dumneata ceva de la gai-jinul dumitale, Taira?

Hiraga reflectase și el la cele auzite. Tyrer și întreaga Legație erau în fierbere de la ultimatumul dat de tairo Anjo. Sir William răcnea mai mult ca de obicei, Johann, interpretul, stătea închis ore întregi cu Tyrer, scriind și rescriind scrisori pentru Bakufu și numai din când în când îl rugau să mai stilizeze câte o frază. „E mai ușor traduc dacă vede și eu scrisoare, Taira-sama”, spunea el întotdeauna, dorind să afle despre ce era vorba. „Da, bine, dar deocamdată fraza asta...”, spunea Taira întotdeauna, evident stânjenit, în fiecare zi la fel, ceea ce îl făcea să devină din ce în ce mai îngrijorat. Era clar că nu mai aveau încredere în el la fel ca înainte și asta după ce muncise zi și noapte ca să le învețe limba și după ce le dăduse atâtea informații. Căini mârșavi de gai-jini, își spunea el, îngrozit că într-o bună zi Sir William ar putea să-l dea afară – afișul cu chipul lui era încă atârnat în casa gărzilor de samurai, în timp ce patrulele examinau pe toți japonezii care intrau și ieșeau din colonie.

Patrulele acestea de control n-ar fi trebuit să fie admise. Gai-jinii sunt atât de tâmpiți, cu puterea lor maritimă eu n-aș fi permis nici unei gărzi a inamicului să se apropie de colonie la mai puțin de o leghe! Ce prostie și din partea lui Anjo să-i zădărească cu maniere așa de grosolane și cu o asemenea aroganță când flota lor este aici. Consiliul Bătrânilor a înnebunit!

— Oficialii gai-jini îmi spun multe lucruri, shoya, murmură el ca și cum s-ar fi temut să nu fie auzit de cineva. Din fericire, sunt și eu părtaș la secretele lor. S-ar putea să-ți dau chiar de știre la timp dacă te amenință vreo primejdie. Deocamdată i-am sfătuit să nu te deranjeze, nici pe tine, nici satul.

Shoya se prosternă până la tatami, mulțumindu-i de câteva ori, apoi spuse:

— Sunt vremuri cumplite, războiul este un lucru cumplit și impozitele vor crește.

Bun, își zise Hiraga, pe care îl dureau rău capul, tu poți să stai liniștit, n-o să te facă nici pe tine, nici pe cei din Gyokoyama să mâncați sau să beți mai puțin, și nici pe soțiile și femeile voastre să se îmbrace mai modest, ci numai pe clienții voștri. Paraziților! Ați încălcat deja legile străvechi ale modestiei, permițând femeilor voastre să poarte îmbrăcăminte de culori interzise, ca, de exemplu, roșu pe sub kimono sau acasă, unde proștii ăia din Bakufu nu vă controlează. Când o să ajungem noi la putere o să facem ordine. Haide, nătărău bătrân, treci o dată la subiect. Nu pot să-mi pierd toată seara și nici n-am de gând să-mi pierd cinstea obrazului punând întrebări..., mai am de învățat în seara asta și trebuie să încerc să citesc și o carte.

— Poate că aș putea să-ți apăr interesele, spuse el sec.

Shoya îi mulțumi din nou.

— Mesajul pe care l-am primit se referă la fata de care ai întrebat. Acum patru zile, seniorul Yoshi a părăsit Kyoto în secret, chiar înainte de revărsatul zorilor, cu o escortă mică de soldați și deghizați ca unul dintre ei. A plecat și ea cu ei... Nu te simți bine, Otami-sama?

— Ba da, te rog, continuă, spuse Hiraga, continuă, shoya.

— Da, desigur. Așadar, împreună cu ei, călare, era și curtezana Koiko și fata care este noua ei maiko și...

— Noua ei ce? Hiraga rămase cu gura căscată.

Koiko! Tot ce implică acest nume îi rămăsese înfipț în minte.

— Te rog, pot să-ți ofer puțin ceai, sau saké? Întrebă shoya, văzând ce impact au asupra lui veștile pe care i le adusese. Poate vrei un șervet fierbinte, sau să cer...

— Nu, nu, spune mai departe, îngăimă Hiraga cu voce răgușită.

— Nu mai e mare lucru de spus. Așa după cum știi, doamna Koiko este cea mai vestită curtezană din Yedo și acum îl însoțește pe seniorul Yoshi. Fata a fost trimisă la ea acum zece zile.

— De cine?

— Nu știm încă, Otami-sama, spuse shoya, păstrând informația aceasta pentru altă dată. Se pare că doamna Koiko a primit-o pe fată ca maiko, după ce fata a fost cercetată și acceptată personal de seniorul Yoshi. Este singura femeie din grup. Numele ei este Sumomo Fujahito.

Nu e nici o greșeală! ar fi vrut să urle Hiraga, căci acesta era numele conspirativ pe care i-l dăduse Katsumata – așadar o trimisese în groapa cu lei, dar de ce?

— Încotro a pornit seniorul Yoshi?

— Are cu el patruzeci de samurai călare, dar nu poartă nici un fel

de steaguri, iar seniorul Yoshi însuși, așa cum am spus, este deghizat. S-au strecurat afară din Kyoto înainte de revărsatul zorilor, acum trei zile, îndreptându-se spre Tokaido în marș forțat – stăpânii mei presupun că spre Yedo.

Shoya își ascunse uimirea când văzu tulburarea de pe chipul tânărului.

— Marș forțat ai spus? Atunci înseamnă că pot ajunge la Kanagawa – ultima stație de popas înainte de Yedo, când? în zece-douăsprezece zile?

— Da, probabil că ai dreptate, deși, călătorind cu două femei... în mesajul meu se spune că amândouă călăreau – oh, dar am mai spus asta – a, da, am uitat, seniorul Yoshi era deghizat în ashigari, presupun că pot ajunge în zece zile la Kanagawa.

Buimăcit, Hiraga sorbi din saké fără să-i mai simtă gustul și acceptă încă o ceașcă, îi mulțumi pentru informații, îi spuse că se vor revedea a doua zi și porni spre coliba din sat pe care o împărțea cu Akimoto. În sat ulițele erau pustii. Prăvăliile se închiseseră pe timpul nopții, luminițele care licăreau în spatele pereților shoji dădeau un aer îmbietor căsuțelor și colibelor. Hiraga își scoase jobenul, își ciufuli părul și se scărpină în creștet, căci nu se obișnuise încă să poarte păr pe cap, în maniera europeană, deși pantalonii și vesta nu-l mai deranjau, nu-l ajută nici să-și limpezească gândurile și nici să scape de durerea de cap, așa că se așează pe o bancă din apropiere, deși când se așeza pantalonii aceștia strâmți îl strângeau și privi în sus spre cer.

Koiko! Își aminti de cele două dăți când o vizitase, o dată numai pentru o seară, a doua oară pentru toată noaptea. Eeee, ambele dăți fusese foarte scump, foarte scump, dar meritase. Katsumata îi spusese că nu va mai pipăi el niciodată o piele atât de mătăsoasă, un păr atât de moale și nu va simți un parfum atât de suav, nu va mai vedea niciodată un zâmbet atât de cald în ochii unei femei și nu va mai trăi niciodată un asemenea enorm extaz la urmă, ca o explozie, care să te facă să vrei să mori și să învie. „Ah, Hiraga, să mori atunci, spusese Katsumata, când ești în culmea fericirii, să duci asta cu tine *dincolo* – înseamnă perfecțiunea. Sau dacă nu există *dincolo* să fii sigur, când vei face saltul în necunoscut, că ai trăit tot ce-a fost mai bun. Să mori când ești la zenit, înseamnă o viață împlinită desăvârșit!”. „E adevărat, dar ar fi mare păcat. De ce s-o pregătești pe fata asta pentru Yoshi?” „Pentru că el este o cheie neprețuită pentru sonno-joi, pentru că, din câte am cunoscut eu, este singura care ar putea să-l subjuge și să-l facă să încline spre noi, sau să fie în situația de a-l înlătura din drum, la nevoie. Yoshi ar putea fi cheia mișcării sonno-joi, fie că va fi pentru sau împotriva ei. Acesta este secretul nostru – al tău și al meu – dar, oricum, va muri în momentul, pe care îl vom alege noi.” Oare Katsumata o trimisese pe Sumomo să fie pumnalul care înfăptuiește

lucrarea? Sau ca s-o păzească pe Koiko de trădători? Sau să-l păzească pe Yoshi de vreun trădător din interior? Atât de multe întrebări, atât de multe fără răspuns. Se ridică și porni mai departe: capul îl dureau mai rău ca oricând. A doua zi Akimoto urma să meargă cu Taira la bordul unei nave de război. Hiraga dorise să meargă și el, dar fusese refuzat.

— Îmi pare rău, îi spusese Tyrer. Sir William a spus că acest prieten al tău, domnul Saito, poate să meargă, dar numai el singur. Bineînțeles, familia lui face parte dintre cei mai mari constructori de nave din Shimonoseki, da?

— Da, Taira-sama. Familia tatămi său.

— Da, samurarii nu au voie să fie implicați în afaceri.

— Așa este corect, Taira-sama, spusese el repede, căci era un elev foarte bun și făcea ca minciuna să sune la fel ca adevărul. Dar murte famirii de samurarii fac înțelegere cu cămătarii și constructorii de nave ca să facă treaba, neh? Bărbatul acesta din familia important pe mare.

Făcuse această sugestie referitoare la Akimoto cu o săptămână în urmă, în timpul uneia din întrevederile acelea nesfârșite cu Sir William, când stătea în picioare și răspundea la o mulțime de întrebări fără a afla mare lucru în schimb.

— Numere este Sito, Sir Wiriamu, familie bogat, vizită aici, vrea vede nave Marea Britanie, auzit vești mari despre marină britanică mare. Poate voi și er poate face împreună, poate face fabrică mare vapoare.

Nu era chiar întru totul o minciună. Generații la rând, strămoșii lui Akimoto trăiseră într-un sat de pescari, una din cele trei familii ashigari de acolo, care jucau rolul păstrătorilor ordinii publice pentru tatăl lui Hiraga, șeful unei familii cu rang de hirazasamurai. Pe Akimoto personal îl interesaseră întotdeauna marea și navele de război. Tatăl lui Hiraga aranjase ca Akimoto să meargă la școala de samurai din Choshu și îi poruncise să învețe tot ce putea de la marinarul olandez sensai acolo pentru că, în curând, daimyo Ogama va avea nevoie de ofițeri ca să-i pună căpitani pe navele Choshu și ca să conducă marina lor.

— Eeee, vere, spusese Akimoto cu două zile în urmă, nu pot să cred că ai reușit să-i convingi să mă lase să le aflui secretele.

Hiraga oftase. Observase că tot ceea ce era în legătură cu „business” le atrăgea imediat atenția gai-jinilor. Poezia – deloc, caligrafia – nici atât, scrima – un pic, politica – da, dar numai în măsura în care afecta comerțul, dar dacă era vorba să facă ceva ce s-ar fi putut vinde după aceea în câștig – asta, da, imediat dădea rezultate, fie că era vorba de o navă, un tun, o ceașcă, un cuțit sau un balot de mătase. Sunt mai răi decât neguțătorii cei bogați! Aștia se hrănesc cu bani, îi mănâncă!

Cu o seară înainte Akimoto fusese într-o dispoziție de zile mari – lucru rar la el și începuse să bată câmpii despre bani, despre gai-jini și despre faptul că erau atât de apropiati de ei.

— Ai dreptate, Hiraga, acesta este unul dintre secretele lor: se închină la bani. Banii! Ce inteligent ai fost să-ți dai seama de asta așa de repede! Uită-te la câinele ăla de shoya! Uită-te la el cum este numai urechi imediat ce începi să-i vorbești despre Taira sau despre cea a spus altă javră de-a lor de gai-jin, despre metodele lor murdare de a face afaceri și cum storc banii de la alții prin orice mijloace și spun că ăsta se cheamă profit, ca și când ar fi un cuvânt curat și se sug unii pe alții ca păduchii. Când vorbești despre bani, amărâtul ăla de shoya, cu cap de pește, nu scoate oare cel mai bun saké al lui ca să te facă să spui tot mai mult și mai mult? Bineînțeles! Este și el exact la fel ca ei – adoră banii, îi adună de la noi, samurarii, înfundându-ne tot mai adânc în datorii, cu fiecare an și ei înșiși nu creează nimic, nimic! Ar trebui să-l ucidem și să facem ce spunea Ori, să dăm foc la haznaua asta împuțită...

— Liniștește-te! Ce te-a apucat?

— Nu vreau să mă calmez, vreau acțiune, vreau luptă, atac! M-am săturat să tot stau și să aștept – Akimoto era roșu la față, gâfâia și ochii îi ieșiseră din orbite și toate acestea nu numai din cauza băuturii, pumnul lui uriaș se abătu peste tatami. Și m-am săturat și de tine, să te știu mereu învățând, zi și noapte, tot cu nasul în cărți. Dacă nu ai grijă ai să-ți strici ochii, o să ți se blegească brațul care mănuieste sabia și atunci ești un om mort. Atacul – pentru asta suntem aici, vreau sonno-joi acum, nu mai târziu!

— Fără cunoștințe și răbdare... De câte ori trebuie să-ți spun? O să termini ca Ori, sau ca nebunul acela de Shorin, de ce te grăbești așa să-ți bagi gâtul în ștreang?

— Nu mă grăbesc și... eeee, Hiraga, ai dreptate, te rog să mă ierți, dar... – vorbele i se pierdură într-un mormăit și-l văzu cum mai soarbe o dată din saké.

— Ce te supără cu adevărat? Vreau adevărul.

Akimoto avu o ezitare.

— Am primit vești de la tata... – ar fi vrut să se oprească, dar nu reuși și în curând cuvintele începură să curgă de la sine. A sosit o scrisoare prin care mama-san de la Kanagawa... În sat e foamete, în toată regiunea, de fapt, și familia ta suferă, îmi pare rău că trebuie să-ți spun. Doi dintre verii mei mai mici au murit. Trei dintre unchii mei au renunțat la rangul de samurai și la săbii și le-au vândut ca să poată plăti o parte din datoriile la cămătari, săbii care au fost folosite la Sekigahara – și au devenit pescari, cel puțin acum fac plase pentru proprietarii de bărci, din zori până noaptea, pentru câțiva bănuți! Tomiko, fiica unei mătuși, rămasă văduvă, locuia cu noi și a trebuit

să-și vândă fiica unui negustor de copii. I s-a oferit suficient pentru ca să-și hrănească restul familiei o jumătate de an – doi fii și un tată invalid. O săptămână mai târziu a lăsat banii într-un ceainic ca să-i găsească mama mea și s-a aruncat de pe stâncă. A lăsat o scrisoare în care spunea că își simțea inima sfâșiată că trebuie să-și vândă fiica, dar banii puteau fi de folos familiei fără a mai fi irosiți cu încă o gură nefolositoare...

Lacrimile îi șiroiau pe obraji, dar nu se auzea nici un scâncet de plâns în vocea lui, numai mânie.

— O fată așa de drăguță și o soție atât de bună pentru prietenul meu, Murai. Îți amintești de el? Era unul dintre roninii noștri din Choshu, care a murit în timpul atacului împotriva lui tairo Ii. Îți spun, vere, e cumplit să fii samurai când nu ai nici un fel de simbrie, nu ai unde să te duci, iar ca ronin e și mai rău. Dar chiar și așa, eu... Din nou ai dreptate..., cred că va trebui să-i imităm pe gai-jinii cei împruțiți dacă vrem nave de război, știu și eu că nu cresc într-un câmp de orez și trebuie să se găsească mijloace și căi să se facă banii aceia împruțiți și trebuie să fim la fel ca împruțiții de cămătari și zarafi. Bani împruțiți, gai-jini împruțiți...

— Încetează, îi spusese el sever și îi dăduse încă o sticlă. Ești în viață, lupti pentru sonno-joi, mâine te duci la bordul unei nave de război ca să afli câte ceva, ajunge, vere.

Amărât, Akimoto dădu din cap și-și șterse lacrimile.

— Mai ai și alte vești? Despre tatăl meu, despre familia mea?

— Păi... citește singur.

Și Hiraga citise: „Dacă Hiraga este cu tine spune-i că familia lui o duce greu, mama lui este bolnavă, nu au bani și nu mai au nici credit. Dacă are posibilitatea să trimită ceva sau să aranjeze să li se acorde credit, le-ar putea salva viețile – bineînțeles că tatăl lui nu-i va cere niciodată. Mai spune-i că logodnica lui nu a ajuns încă aici și că tatăl lui este îngrijorat din pricina ei”.

Nu pot face nimic pentru ei, își spuse Hiraga, în timp ce se apropia de adăpostul lor din sat. Vântul nopții era tăios, zgâlțâia maldărele de trestie de pe acoperișuri. Era mai rece acum. Nu pot face nimic pentru ei. Bani împruțiți! Akimoto are dreptate: Ar trebuie să punem în practică planul lui Ori. O noapte ca aceasta ar fi ideală. Două sau trei colibe aprinse cu niște torțe și focul s-ar întinde imediat de la o casă la alta. Și de ce nu în noaptea asta? Atunci împruțiții de gai-jini vor trebui să se urce din nou la bordul navelor lor și să plece de aici. Oare? Sau îmi fac numai iluzii când, de fapt, karma noastră este să fim înghițiți de ei? Ce să fac? Katsumata spunea întotdeauna: Când ai dubii, acționează! Sumomo? În drum spre Yedo? Pulsul i se accelerează, dar nici chiar gândul la ea nu-i înlătură remușcărilor în privința familiei. Ar trebui să ne căsătorim acum, să ne căsătorim aici,

cât mai avem timp, este imposibil să ne ducem acasă, călătoria ar dura luni de zile și este foarte important să rămânem aici, tata va înțelege. Oare? Este într-adevăr important sau iarăși mă amăgesc eu singur? Și de ce o pusese Katsumata pe Sumomo în preajma lui Yoshi? N-ar risca viața ei fără un motiv serios, pentru nimic. Nimic! Eu sunt nimic. Din nimic în nimic. Din nou foamete și nu sunt bani și nu au credit și nu am cum să-i ajut. Fără sonno-joi nu vom putea face niciodată nimic...

Și dintr-o dată, simți ca și când mintea i-ar fi fost acoperită cu o piele și acea piele se dădea acum la o parte și-și aminti câte ceva din ce-i explicase Jamie despre afacerile gai-jinilor care îl șocase. În câteva clipe era înapoi și bătea la ușa lui shoya și se afla din nou așezat în fața lui.

— Shoya, cred că ar fi trebuit să-ți spun ceva, ca să ai timp să te pregătești. Cred că l-am convins pe expertul gai-jin să te primească la el în casa mare, poimaine dimineață, ca să-ți răspundă la întrebări. Eu am să traduc – shoya îi mulțumi, făcu o plecăciune mai mult ca să-și ascundă bucuria subită care-l cuprinsese. Jami Mukfey mi-a spus că gai-jinii au obiceiul de a percepe o taxă pentru informații, pentru acestea și pentru celelalte pe care ți le-a dat deja. Echivalentul a zece koku. Pronunță suma uriașă ca și când ar fi fost o nimica toată și îl văzu pe shoya cum se albește la față, dar nu explodează, așa cum se așteptase în fața unei asemenea minciuni.

— Imposibil, spuse shoya, cu vocea sugrumată.

— Așa i-am spus și eu, dar a spus că dumneata, ca om de afaceri și bancher vei înțelege ce valoare au informațiile și că el va analiza posibilitatea... – Hiraga se controlează din nou – de a-l ajuta pe shoya să înceapă o afacere, prima de felul acesta, așa cum fac gai-jinii, cu alte țări.

Și nu era chiar totul o minciună. McFay îi spusese că l-ar interesa să cunoască un bancher japonez – Hiraga exagerase importanța și statutul lui shoya în breasla celor din Gyokoyama – și că i-ar conveni orice zi, dacă îl anunță cu o zi înainte și că vor exista fel de fel de posibilități de colaborare. Îl urmărea cu privirea pe shoya, uluit să vadă prin el ca prin sticlă, să-i citească emoția la gândul posibilităților care i se ofereau acum de a valorifica informațiile primite de la McFay în legătură cu profitul, fiind primul care pornea o asemenea afacere.

„Este foarte important să fii primul, așa îi explicase McFay. Prietenul tău japonez va înțelege lucrul acesta dacă este cât de cât om de afaceri. Este ușor pentru mine să-i ofer cunoștințele și pregătirea noastră și este la fel de ușor pentru prietenul tău japonez să facă același lucru”. Pentru Hiraga făcuse un efort imens să înțeleagă ce voia omul să spună.

Îl lăsă pe shoya să viseze și să fiarbă.

— Deși eu nu mă pricep la afaceri, shoya, cred că aş putea să

reduc prețul.

— O, dacă ai putea face lucrul acesta, Otami-sama, ai face bine unui sărman bătrân, un slujitor modest al breslei Gyokoyamei, căci eu va trebui să cer permisiunea lor înainte de a plăti ceva.

— Poate că aş putea să reduc la trei koku.

— O jumătate de koku ar fi destul, nu mai mult.

Hiraga se blestemă în gând. Uitase regula numărul unu a lui McFay, care îi spusese: „Când negociezi, trebuie să ai răbdare. Poți oricând să scazi din preț, dar nu mai poți să-l ridici. Să nu-ți fie niciodată teamă să râzi, să țipi, să urli sau să te prefaci că pleci”.

— Din moment ce a cerut zece, mă îndoiesc că McFay va fi dispus să scadă sub trei.

— Și jumătate este foarte mult.

Dacă ar fi avut o sabie, ar fi pus mâna pe mânerul ei și ar fi urlat: Trei sau îți crăp capul tău murdar. În loc de asta, dădu din cap trist:

— Da, ai dreptate, și se ridică să plece.

— Poate că stăpânii mei vor fi de acord cu un koku.

Acum era aproape de ușă.

— Îmi pare rău, shoya, mi-aș pierde cinstea obrazului dacă aş încerca să mă calicesc pentru o...

— Trei.

Shoya era roșu ca sfecla. Hiraga se așează din nou jos. Îi trebui oarecare timp ca să se adapteze la această perspectivă nouă. În cele din urmă zise:

— Am să încerc să aranjez pentru trei koku. Trăim vremuri grele. Am auzit că este foamete în satul meu din Choshu. Teribil, neh?

Văzu cum ochii lui shoya se îngustează și mai mult.

— Da, Otami-sama. În curând va fi foamete peste tot, chiar și aici.

Hiraga dădu afirmativ din cap.

— Da, spuse el și așteptă ca tăcerea să devină mai apăsătoare.

McFay îi explicase care este valoarea tăcerii în timpul negocierilor, îi spusese că adesea o gură ferecată la momentul potrivit îl scoate din sărite pe oponent – căci negocierile reprezintă o luptă ca oricare alta și adversarul este în stare să facă concesii la care nici n-ai fi visat.

Shoya știa că este prins în capcană, dar nu știa cât de adâncă este aceasta și nici prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a scăpa din ea. Deocamdată, informațiile pe care le primise valorau de zece ori mai mult. Dar, ai grijă..., omul acesta este periculos, acest Hiraga Otami-sama învață prea repede, s-ar putea să spună adevărul, dar s-ar putea și să nu-l spună, poate fi mincinos sau nu. Dar chiar și așa, este preferabil să ai un samurai viclean de partea ta, decât împotriva ta.

— În vremuri grele, oamenii trebuie să se ajute. S-ar putea ca Gyokoyama să aranjeze un credit ca să-i poată ajuta. Așa cum am spus

și mai înainte, Otami-sama, tatăl dumitale și familia dumitale sunt clienți respectați și de mare cinste.

Hiraga își înghiți cuvintele mânioase pe care le-ar fi scuipat în mod normal la o asemenea insolență.

— Ar fi mai mult decât m-aș aștepta, răspunse el, simțind că făcuse primii pași în această lume nouă a profitului și a pierderii – profitul unei persoane înseamnă pierdere pentru cealaltă, asta îi explicase McFay de mai multe ori. Tot ce va face Gyokoyama pentru ai mei va fi cinstit cum se cuvine. Dar este important să le dea o mână de ajutor repede, trebuie să fiu sigur că lucrul acesta s-a înțeles bine. Da?

— Se va face imediat. Aranjez eu.

— Mulțumesc, și poate că vor lua în considerare și posibilitatea unui dar frumos, poate cam un koku să zicem... – văzu că ochii bătrânului erau gata să-l străpungă mânioși, dar mânia se ascunse rapid și Hiraga se întrebă speriat dacă nu cumva mersese prea departe – ... pentru serviciile făcute de familia mea.

Urmă o altă tăcere. Apoi shoya spuse:

— Din trecut... și din viitor.

Privirea lui Hiraga deveni la fel de rece ca a lui shoya, deși zâmbea ca și el. Și aflându-se în această lume nouă, nu scoase micul revolver pe care îl purta întotdeauna la el ca să-i facă o gaură în trup pentru grosolănia lui.

— Bineînțeles, spuse el, apoi adăugă dulce: Pe poimâine, așadar!

Shoya făcu o plecăciune și dădu din cap afirmativ:

— Pe poimâine. Otami-sama.

Aflat din nou afară, Hiraga dădu frâu liber bucuriei să-i inunde sufletul. Un koku întreg și credite și acuma cum să facă să schimbe cei trei koku pe care gai-jin-ul McFay nu-i ceruse și de care nu avea nevoie ca să-i transforme în orez adevărat sau în bani adevărați, ca să-i poată trimite tatălui său. Așa de mult câștig cu atât de puțin efort, își zise el avântat, dar simțindu-se în același timp mânjit, dornic de aceea să facă cât mai repede o baie.

— Ah, domnule amiral, spuse Struan, putem schimba două vorbe în particular?

— Desigur, domnule.

Amiralul Ketterer se ridică anevoie în picioare de la masa din camera mare a lui Struan, la care mai ședeau încă alți douăzeci de invitați, în fața paharelor de porto unde îi lăsase Angélique. Ketterer era în uniformă de seară, pantaloni bufanți, ciorapi de mătase și pantofi cu cataramă de argint, mai rumen la față ca de obicei, căci mâncase o supă de crustacee, pește la grătar, o porție dublă de biftec și budincă de Yorkshire cu cartofi prăjiți, garnitură de legume asortate

importate din California, plăcintă de pui și fazan, câțiva cârnăciori de porc prăjiți, urmați de o plăcintă rece de mere cu o porție copioasă de cremă à la Nobila Casă, deja vestită. Șampanie, sherry, vin roșu, un Chateau Lafitte 1837, anul urcării pe tron al reginei Victoria, Porto și Madeira.

— Aș vrea să iau o gură de aer, spuse Ketterer.

Malcolm îl conduse spre ușile cu geamuri care dădeau afară. Mâncarea bună și băutura îi amortiseră durerile. Afară era răcoare, dar după căldura înăbușitoare din interior era foarte plăcut.

— Un trabuc?

— Da, mulțumesc.

Valetul Chen Numărul Unu veni repede cu cutia. După ce trabucele fură aprinse, băiatul dispăru în fumul lor.

— Ați văzut scrisoarea mea de astăzi, din Guardian?

— Da, am văzut-o, sunt multe lucruri bine spuse, catadicsi amiralul Ketterer.

Malcolm zâmbi:

— Iar viesparul de strigăte și proteste pe care le-a provocat la întrunirea din după-amiaza aceasta este o dovadă în plus că punctul dumneavoastră de vedere a fost bine prezentat.

— Al meu? La naiba, sper că este și al dumneavoastră.

— A, da, bineînțeles, bineînțeles. Măine...

Ketterer îl întrerupse brusc:

— Întrucât împărtășiți o poziție perfect corectă și morală, m-aș fi așteptat din partea dumneavoastră, ca persoană cu o indubitabilă putere și influență ca măcar să fiți deschizător de drumuri și să interziceți orice fel de contrabandă întreprinsă de navele firmei Struan o dată pentru totdeauna.

— Contrabanda este oricum interzisă, domnule amiral, spuse Malcolm. Trebuie să o luăm cu binișorul. Într-o lună sau două, cei care susținem aceste idei vom fi majoritatea.

Amiralul ridică din sprâncenele lui groase și pufăi din trabuc, apoi se întoarse cu fața spre mare. Flota arăta măreață cu luminile de drum aprinse.

— Se pare că la noapte va fi furtună, sau, poate mâine. Nu e o vreme potrivită pentru o călătorie de plăcere, mai ales pentru o doamnă, așa cred.

Malcolm privi îngrijorat în sus și adulmecă vântul. Nu erau nici un fel de semne de pericol. Întrucât problema timpului de a doua zi fusese o chestiune foarte importantă, făcuse tot ce-i stătuse în puteri să afle cum va fi vremea. Spre bucuria lui, se prevedea mare calmă și vânt blând. Lucrul îi fusese confirmat și de Marlowe înainte de cină și, deși nu primise încă aprobarea finală de a ridica ancora – și nici nu știa care este adevăratul motiv pentru care Malcolm dorea să fie la

bord împreună cu Angélique – în ceea ce-l privea plimbarea putea avea loc.

— Aceasta este prognoza dumneavoastră, domnule amiral? întrebă Malcolm.

— A expertului în domeniul schimbării vremii, domnule Struan. M-a sfătuit să anulez toate probele de mâine. E mai bine să ne petrecem timpul pregătindu-ne pentru asaltul asupra orașului Yedo, adăugă vesel Ketterer.

— Sunt împotriva distrugerii orașului, spuse Malcolm absent cu gândul la această nouă problemă neașteptată: refuzul perfid al amiralului de a socoti scrisoarea sa din ziar suficientă, deși el își închipuise că va fi mai mult decât convingătoare.

Totul ar fi perfect dacă n-ar fi ticălosul ăsta, își zise el, înăbușându-și furia, încercând să găsească o modalitate cum să iasă din impas. *Prancing Cloud* sosise la timp și începuse să descarce. Căpitanul Strongbow fusese pus deja la curent cu noile ordine secrete referitoare la plecarea de miercuri și Edward Gornt urma, de asemenea, să-i transmită informațiile referitoare la firma Brock imediat ce se termina duelul.

— Și eu sunt împotrivă, spuse amiralul. Nu am primit nici un fel de ordine oficiale de război. Dar aș fi curios să știu ce motive ai dumneata.

— Icnindu-te să folosești un baros ca să omori un bărzăune nu este numai o prostie, ci poate să-ți stârnească și hemoroizii.

— O, Doamne, izbucni în râs Ketterer, asta chiar că-i bună, dragă Struan. Hemoroizi ai spus? Asta e tot filozofia chinezului tău?

— Nu, domnule, a lui Dickens – își îndreptă spatele și se sprijini din nou în bastoane. Ne-ar face mare plăcere, domnule, mie și Angelicăi să mergem la bord, cu căpitanul Marlowe mâine, până nu vom mai vedea țărnul, pentru o scurtă croazieră – avocatul îl sfătuisese să procedeze ca în cazul căsătoriei părinților lui Malcolm, care se efectuase între Macao și Hong Kong, în momentul în care nu se mai vedea uscatul. Bineînțeles, cu încuviințarea dumneavoastră.

— Mi-ar face și mie mare plăcere să văd că Nobila Casă ia inițiativa în Japonia. Dar este clar că nu ai timp. Presupun că zece zile vor fi suficiente ca să luați măsuri concrete. Și cred că mâine, *Pearl* și Marlowe au misiuni în cadrul flotei, spuse Ketterer și se întoarse să plece.

— Stați, spuse Malcolm, cuprins de panică, să zicem că aș face o declarație chiar acum, aici, în fața tuturor celor de față că noi... că noi încetăm orice transport de arme în Japonia începând din acest moment. Asta v-ar satisface?

— Problema este dacă v-ar satisface pe dumneavoastră, spuse amiralul, încântat să-l vadă pe bărbatul care reprezenta tot ce

disprețuia el mai mult cum se zbătea prins în mrejele lui. Oare?

— Ce... ce aş putea face, sau ce aş putea spune, domnule?

— Nu este de căderea mea să mă ocup de *afacerile* dumneavoastră – modul în care pronunțase Ketterer cuvântul *afaceri* îl făcuse să sune jignitor. După părerea mea, ceea ce este bun pentru Japonia este bun și pentru China, continuă el. Dacă interziceți armele aici, de ce nu faceți același lucru și în China pentru toate navele dumneavoastră, și același lucru în ce privește opiul?

— Asta n-o pot face, spuse Malcolm. Am da faliment. Opiul nu este în afara legii și ambele sunt legale...

— Interesant, spuse Ketterer sarcastic. Trebuie să vă mulțumesc pentru cina deosebit de reușită, ca de obicei, domnule Struan. Acum însă vă rog să mă scuzați, am foarte multe lucruri de făcut mâine.

— Stați! spuse Malcolm, cu un tremur în voce. Vă rog, vă rog să mă ajutați. Ziua de mâine este foarte importantă pentru mine. Jur să vă sprijin în totul. Am să inițiez acțiunea, dar vă rog să mă ajutați în legătură cu ziua de mâine. Vă rog!

Amiralul Ketterer își țuguie buzele, gata să pună capăt acestei discuții fără rost. Asta este, deși fără îndoială că voi avea nevoie de sprijin printre ticăloșii aceștia, dacă numai a zecea parte din ceea ce s-a strigat astăzi la întrunire este adevărat. Presupun că acesta din fața mea nu este chiar cel mai rău dintre ei – dacă aş putea avea încredere în el, oricum e mai bun decât ceilalți, mult mai bun decât monstrul acela de Greyforth.

— Când este duelul?

Malcolm fu cât pe-acți să-i spună, dar se opri la timp.

— Am să vă răspund la această întrebare, domnule, dacă doriți, și îmi amintesc ce ați spus despre dueluri. Dar în chestiuni de onoare, familia mea a fost deosebit de serioasă cel puțin în decursul ultimelor două generații și eu nu vreau să fiu mai prejos. Este vorba de o tradiție, ca și în marină, presupun. Căci în bună parte pe asta se bazează și Marina Regală, pe tradiție și onoare, nu-i așa?

— Fără ele Marina Regală n-ar fi Marina Regală.

Ketterer mai trase un fum din trabuc. Cel puțin ticălosul acesta înțelege, pentru numele lui Dumnezeu, își spuse el, deși asta nu însemna prea mult. Adevărul este că mama acestui nefericit are dreptate să nu fie de acord cu căsătoria lui – fata este destul de frumoasă, dar nu este nicidecum o alegere bună, soi rău, tipic franțuzesc. Totuși am să-i fac o favoare! Oare? Amintește-ți de Consuela di Mardos Perez din Cadiz! O cunoscuse pe vremea când nu era decât mus pe nava *Royal Sovereign*, în timpul unei vizite de curtoazie în port. În ultimă instanță, Amiralitatea îi interzisese să se căsătorească căci și tatăl său se opunea acestei căsătorii și când, după multe tergiversări, reușise să obțină consimțământul amândurora și se

grăbise să ajungă la ea, fata era deja logodită. Și era și ea tot catolică, își aminti el cu tristețe, căci tot o mai iubea după tot acest timp.

Catolică! Ideea asta poate scoate din minți pe oricine, ca și pe mama lui Struan, presupun. Ca și când ar avea vreo importanță, dar Consuela era dintr-o familie bună, ceea ce nu este cazul cu fata aceasta. Da, încă o mai iubesc și acum. După ea n-a mai fost nimeni. Nu am mai dorit niciodată să mă căsătoresc. Nu după ce am pierdut-o, căci nu mai puteam. Dar aceasta mi-a permis să mă dedic cu totul marinei. Ca să nu-mi irosesc viața chiar degeaba. Oare?

— Am să mai iau un pahar de porto, spuse el. Asta va dura cam zece-cincisprezece minute. Ce puteți face pentru a prelua inițiativa în chestiunea respectivă în răstimpul acestor zece sau cincisprezece minute?

Gornt cobora grăbit scările firmei Struan, împreună cu alți oaspeți care plecau de la petrecere, purtând convorbiri aprinse, înfodoliți bine și ținându-și pălăriile pe cap cu mâna ca să nu le zboare vântul aprig. Servitorii îi așteptau cu felinare aprinse în mâini să-i însoțească spre casă. După ce spuse politicos, dar cam precipitat, „Noapte bună!” se îndreptă spre clădirea de alături, a firmei Brock. Paznicul, un sikh cu turban, îl salută și-l urmări cu privirea în timp ce el se repezea pe scări, sărind treptele câte două, ca să bată la ușa lui Norbert Greyforth.

— Cine este?

— Eu, dom'le, Edward. Îmi pare rău, dar e ceva important.

Se auzi un mormăit morocănos. Apoi zăvorul se trase. Norbert apărău cu părul ciufulit, într-o cămașă de noapte, scufie și șosete de noapte.

— Ce dracu' s-a mai întâmplat?

— Struan. Tocmai a anunțat că de acum înainte Nobila Casă va aplica embargoul asupra tuturor transporturilor de arme și opiu în Japonia, precum și în întreaga Asie și China.

— Ce glumă tâmpită mai e și asta?

— Nici o glumă, dom'le Greyforth. Am fost și eu de față la petrecere. Este exact ceea ce a spus el acum, de față cu toată lumea, nu sunt nici câteva minute. Erau acolo Sir William, cei mai mulți dintre ambasadorii străini, amiralul, Dimitri, astea au fost exact cuvintele lui Struan, dom'le: „Vreau să fac o declarație oficială în sensul celor afirmate de mine în ziarul *Guardian* de astăzi, am hotărât ca nici un fel de arme sau opiu să nu mai fie transportate sau comercializate de firma Struan de acum înainte, aici sau în China”.

Norbert izbucni în râs.

— Nu mai spune. Păi ăsta e un eveniment care se cere sărbătorit. Scoase capul pe coridor și strigă după Valetul Numărul Unu: Hei, Lee! Șampanie, hopa, hopa! Hai înăuntru, Edward, și închide ușa, că e curent și un frig de îngheață și coaiele unui maimuțoi de tinichea.s

Mări flacăra lămpii cu ulei. Dormitorul era spațios, cu un pat cu baldachin, covoare pe jos, iar pe pereți picturi în ulei reprezentând nave ale firmei Brock – flota lor cu vele era mai mică decât a lui Struan, dar cea cu aburi aproape de două ori mai mare. Unele dintre tablouri suferiseră din cauza incendiului, la fel și plafonul care nu era complet refăcut, pe noptiere teancuri de cărți și una deschisă pe pat.

— Sărmanul ticălos, s-a ras de data aceasta, chicoti Norbert. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să anulăm duelul, căci acum trebuie să rămână în viață. Deci de asta... – zâmbetul îi pieri

într-o clipă. Stai puțin, ce tot bat eu câmpii? Nu e decât o furtună într-un Țucal. El nu-i tai-pan al Casei Struan, cum nu-s eu. Te-a prostit, indiferent ce-ar spune el, nu are nici o valoare și oricât de mult ar vrea; nici cotoroanța aia de mă-sa, care umblă cu Biblia în gură tot timpul, n-o să fie niciodată de acord, n-o să poată, căci ajung faliți, chiar dacă în sinea ei ar vrea, fiindcă așa-i creștinește.

Gornt zâmbi.

— Nu sunt de acord.

Norbert îi aruncă o privire tăioasă.

— Ei, cum așa?

— O să fie de acord.

— Oh? De ce?

— Secret.

— Ce fel de secret?

Norbert privi spre ușa care se deschidea. Lee, un cantonez în vârstă, cu o coadă lungă și groasă, îmbrăcat cu o livrea îngrijită – jachetă albă și pantaloni negri – intră aducând pahare și o sticlă de șampanie într-o găleată cu gheață, cu un șervet curat pe braț. Imediat, cele două pahare fură umplute. După ce ușa se închise, Norbert ridică paharul.

— Sănătate și moarte tuturor Struanilor. Care e secretul?

— Mi-ați spus să-l fac să se împrietenească cu mine. Acuma are încredere în mine. În primul rând...

— Chiar are?

— Până la un anumit punct, și din ce în ce mai mult, cu fiecare zi ce trece. În primul rând, seara de azi. Motivul pentru care a scris acea scrisoare la ziar și pentru care a făcut declarația este de a-i câștiga bunăvoința amiralului.

— Nu mai spune!

— Îmi dați voie? Gornt făcu un gest spre șampanie.

— Bineînțeles. Stai jos și explică-te.

— Are nevoie de consimțământul amiralului ca să ajungă la bordul navei *Pearl* mâine, acesta este mo...

— Ce tot naiba spui?

— Am tras cu urechea în timp ce vorbeau în particular, au ieșit afară după masă, iar eu mă uitam la câteva din tablourile de acolo, am remarcat câteva pânze de Aristotle Quance. Și vocile lor se auzeau foarte clar – Gornt îi relatează apoi aproape cuvânt cu cuvânt convorbirea dintre cei doi. În cele din urmă, Ketterer i-a spus: „Să vedem ce puteți face în zece sau cincisprezece minute”

— Asta a fost tot? N-a scăpat o vorbă despre ce este la bord, sau de ce este atât de important să ajungă acolo?

— Nu, dom'le.

— Ciudat, e foarte ciudat. Oare ce-ar putea fi?

— Nu știu. Toată serata a fost stranie. În timpul mesei l-am surprins pe Struan căutând de mai multe ori privirea amiralului, dar fără să reușească nici măcar o singură dată. De parcă amiralul l-ar fi evitat în mod intenționat. Și lucrul acesta mi-a zgândărit curiozitatea, dom'le.

— Unde ședea amiralul?

— Lângă Angélique, locul de onoare din dreapta ei, iar Sir William în partea cealaltă, deși ar fi trebuit să fie invers. O altă ciudățenie și asta. Eu ședeam lângă Marlowe și am discutat fel de fel de lucruri plicticoase despre marină, nimic despre croaziera de mâine, deși am avut impresia, din cele ce spunea Struan, că fusese planificată de mai mult timp și că depindea numai de aprobarea amiralului. După plecarea amiralului, am adus vorba despre plimbarea de mâine, dar Marlowe nu mi-a spus decât atât: S-ar putea să fac niște probe, bătrâne, dacă e de acord șeful, dar de ce? I-am spus că și mie îmi plac navele și l-am întrebat dacă n-aș putea veni și eu, iar el a râs și a spus că o să mai aranjeze și alte plimbări, apoi a plecat și el.

— Nimic despre Struan și fată?

— Nu, dom'le. Deși i se scurg ochii după ea tot timpul.

— După țâțele ei, mormăi Norbert. După ce-a făcut Struan declarația aceea, ce s-a mai întâmplat?

— Mai întâi s-a lăsat tăcere, apoi a izbucnit un adevărat infern, întrebări, țipete, râsete, înjurături. Marlowe și alți câțiva ofițeri de la marină încercau să mai domolească spiritele. McFay se făcuse alb ca varul, Dimitri era cât pe-acți să vomite, Sir William privea înlemnit la Struan, clătinând compătimitor din cap. Eu mi-am concentrat atenția asupra lui Ketterer. N-a făcut nici un semn și n-a spus nimic altceva doar a mârâit: *Interesant*. Apoi i-a mulțumit pentru invitație, s-a sculat și a plecat. Struan a încercat să-l oprească, a început să-l întrebe ceva despre ziua de mâine, dar amiralul fie că nu l-a auzit, fie că s-a făcut că nu-l aude, cert este că s-a ridicat și a plecat, lăsându-l pe Struan să se frământa mai departe. Toți vorbeau în același timp și strigau, toată lumea țipa și nimeni nu asculta, ca într-o piață chinezească, mulți erau furioși și răcneau la Struan că a înnebunit, cum să mai facă ei comerț, știți, lucruri banale și evidente.

Norbert își termină paharul. Gornt începu să-i toarne din nou, dar el îl opri.

— Nu prea am chef de băutura asta cu bășicuțe în seara asta, spuse el, mă face să cam trag bășini. Toarnă-mi un scotch – sticla e acolo – era pe un bufet de stejar, purtând patina vremii și pe care se afla și un vechi deșteptător marinăresc. Dar ce-o fi la bordul lui *Pearl* de-i trebuie lui atât de mult?

— Nu știu.

— Ce a făcut Struan după ce a plecat Ketterer?

— S-a așezat la loc și a băut un pahar mare, a spus la revedere absent invitaților care începeau să plece și nu i-a dat nici o atenție Angelicăi, ceea ce iarăși, nu-i stă în fire. Cât despre ea, făcuse niște ochi mari pentru că, în fine, de data asta, nu mai era în centrul atenției și se vedea clar că nu înțelegea ce se petrece, deci presupun că Struan nu-i spusese nimic nici ei. M-am gândit că ar fi mai bine să vă spun aceste noutăți, așa că n-am mai stat nici eu.

— Ziceai ceva despre un secret? Ce fel de secret? De ce să fie de acord bătrâna vrăjitoare Tess Struan să ia o asemenea hotărâre sinucigașă?

— Din cauza planului lui Sir Morgan, dom'le.

— Al cui?

— Al lui Sir Morgan – Gornt zâmbi larg. Înainte de a pleca din Shanghai mi-a spus, în mod confidențial, că el și domnul Brock au elaborat și erau în curs de a pune în aplicare o anumită stratagemă pentru a duce la faliment firma Struan și a o zdrobi definitiv. Mi-a spus că este vorba de zahărul din Hawaii, de Banca Victoria și de...

— Eh?

Norbert privea descumpănit la el, căci își amintea foarte bine că Sir Morgan subliniase că nu-i dăduse lui Gornt nici un fel de amănunte în legătură cu lovitura și nu voia ca acesta să le afle, „chiar dacă băiatul este demn de încredere. Da, și n-ar fi rău să-l lăsăm să se învârtă o leacă prin cercurile Struan, ca să mai tragă puțin cu urechea”.

— Morgan ți-a dat detalii? În legătură cu afacerea asta?

— Nu, dom'le, mi-a spus numai ceea ce trebuie să-i transmit lui Struan în modul cel mai discret cu putință.

— Isuse Cristoase, spuse Norbert, exasperat. Ar fi mai bine să începi cu începutul.

— Mi-a spus să nu vă spun nimic despre rolul meu până nu mi-l îndeplinesc până la capăt. Până acum am făcut ceea ce mi s-a spus, i-am câștigat încrederea lui Malcolm Struan, așadar cred că a venit momentul să vă spun – Gornt sorbi din șampanie. Bună licoare, dom'le.

— Dă-i drumul!

— Sir Morgan mi-a spus să-i povestesc lui Struan mai multe istorioare – zicea că sunt destul de aproape de adevăr ca să le creadă și, prin el, să ajung la adevăratul tai-pan, Tess Struan. Dom'le, eu pot să garantez că ultimul dintre tai-panii familiei Struan este foarte bine prins în nadă în momentul de față – Gornt îi relată foarte pe scurt esența negocierilor lui cu Malcolm Struan și, încheind, râse: Urmează să dau *amănunțele secrete* după duel, în drum spre nava lui.

— Ce o să-i spui?

Bărbatul mai în vârstă asculta cu atenție. Știind detaliile reale, era

încă o dată fascinat de viclenia lui Morgan. Dacă Tess Struan acționează în conformitate cu aceste informații false, Sir Morgan va câștiga, în mod cert cele câteva săptămâni de care are nevoie. „Dar, bine, Sir Morgan, îi spusese Norbert în Shanghai când îi fusese expus planul, este sigur în momentul de față că nu mai aveți nevoie de timp, eu pot să-mi împlinesc treaba mea din Yokohama înainte de Crăciun”. „Da, poți, și o vei face. Dar mie și lui tata ne place să fim mai siguri. Și vrem să avem timp, băiatule, ca să fim cu gâtul cât mai departe de orice ștreang și cu fundurile cât mai departe de orice pușcărie”.

Norbert își stăpâni un fior la gândul că putea fi prins. Ștreangul nu, dar închisoarea pentru fraudă poate și pentru datorii în mod sigur. Sir Morgan este oricum un mare ticălos, nu s-a sfiit deloc să-mi spuie mie una și lui Gornt alta. M-a salvat însă de riscul de a-l ucide pe Struan. Așadar, îmi rămâne să mă întorc în Anglia și să trăiesc cu cinci miare pe an. Dar pierd caimacul: conacul și ocazia de a deveni bogat. E mai bună vrabia din mână decât cioara din par. Norbert oftă. Abia așteptam să-i găuresc pielea lui Malcolm cu un glonte, își zise el, în timp ce cuvintele bătrânului Brock îi răsunau în urechi: „Norbert, o să ai destul timp să te distrezi după ce te retragi. Prima este de cinci mii de guinee dacă îl omori, de o mie dacă îl rănești grav”.

— Morgan e deștept, spuse el, zâmbind. Planu-i fără cusur, așa-i? adăugă el ca să fie mai sigur.

— Poftim?

— Câteva mici schimbări pe ici, pe colo și totu-i altfel, nu? – îl urmărea cu multă atenție.

— Îmi pare rău, dom'le, nu știu nici un fel de amănunte, decât ceea ce v-am spus și ceea ce mi-a spus să-i transmit lui Struan.

— Am să-mi pun încă un scotch, servește-te cu șampanie, spuse Norbert satisfăcut, apoi bău în tăcere până reuși să-și pună ordine în gânduri. Continuă ca și când n-ai fi stat de vorbă cu mine. Măine am să anulez duelul.

— Da, dom'le, tot la asta mă gândeam și eu acum. Gornt îi întinse scrisoarea lui Malcolm Struan, echivalentul celei pe care o semnase și Norbert. Mi-a dat asta pentru dumneavoastră, dar eu aș sugera să nu-l anulați mâine, căci asta ar putea să-i trezească bănuiele. Și am putea afla care este lucrul acela atât de important în legătură cu *Pearl*, dacă se duce sau nu se duce.

— Foarte bine, Edward, bună idee – Norbert râse zgomotos. Așadar, miercuri, tinerelul Struan se va îndrepta spre dezastru, așa e?

Gornt zâmbi:

— Să-i urăm drum bun, dom'le. Nobila lor Casă este terminată și începe a noastră.

— Da! – în pieptul lui Norbert se amesteca valul de căldură provocat de scotch cu cel al gândului la viitor. Așadar, te-ai hotărât să

rămâi cu noi.

— Da, dom'le. Dacă veți fi de acord. Sir Morgan a spus că dumneavoastră hotărâți.

— Continuă așa cum ai început și o să primești consimțământul meu. În seara asta ai lucrat admirabil. Noapte bună.

Zăvorî ușa în urma lui. Înainte de a se urca din nou în patul înalt, folosi oala de noapte și se simți mult mai bine. Paharul era pe noptieră, pe un teanc de reviste și cărți, încă pe trei sferturi plin. Se așază comod între pernele înalte care îi plăceau lui și puse mâna pe cartea deschisă: *Orașul sfinților*, o relatare a lui Burton despre șederea lui printre mormonii misterioși și poligami din Salt Lake City, statul Utah, un aventurier și explorator vestit, care vorbea vreo treizeci de limbi și ale cărui fapte și povestiri erau devorate de cititori până în cele mai mici amănunte. Citi câteva paragrafe apoi, distrat, o puse deoparte. Nu e la fel de bună ca *Pelerinaj de la Mecca la Medina*, sau cea despre descoperirea Lacului Tanganika. Cu toți mormoniiăștia pe care-i înalță în slăvi, îți vine să crezi că și Burton e în favoarea poligamiei, ceea ce înțelege orice prost. Își descrie toate cuceririle, ceea ce face de altfel și în celelalte cărți ale lui, iar unele ziare pretind că a avut câteva duzini, toate în același timp, prezentate de Brigham Young personal, șeful *Sfinților de Ultima Zi* și de guvernatorul din Utah! Pfui, ce mincinoși!

Dar, Dumnezeuule mare, ce om! A văzut și a făcut mai multe în viața lui decât orice englez și parcă te îmboldește să te simți mândru că ești englez. Și ce libertate a avut, a putut să meargă oriunde a dorit, să trăiască cum a vrut, până nu i-a mai rămas de făcut altceva decât să se întoarcă în Anglia și să se însoare cu o englezoaică cumsecade și zdravănă, ca orice bărbat normal. Evident însă că a plecat după o lună într-o direcție necunoscută și se spune că hoinărește și acum pe undeva, pe la Hindu Kush, sau în ținuturile secrete de pe Acoperișul Lumii, printre uriașii zăpezilor...

Sorbi încă puțin din băutură și se gândi la Gornt. Puștiul nu e chiar așa de deștept pe cât se crede. Oricine poate să ghicească ce este cu *Pearl*. Ketterer știe să țină un secret, la fel și Sir William, dar Michaelmas Tweet nu știe, și nici avocatul când trage câteva păhărele pe gât, așa că am auzit despre scrisorile de la Tess Struan, că l-a avertizat pe Wee Willie, a blocat biserica și pe toți căpitani de nave civile și, prin intermediul lui Ketterer și marina – atâta doar, că nu are nici o putere asupra Marinei Regale! Și la bordul navei *Pearl* este Marlowe. Marlowe ar putea să-i căsătorească... mda, cu acordul lui Ketterer.

Norbert chicoti. Dar Ketterer îl urăște pe Struan pentru că a vândut arme tuturor blestemaților de seniori care au fost dispuși să cumpere și vom face și noi de acum înainte tot așa, chiar dacă Struan

nu va mai vinde, și de ce nu? Nu e nimic ilegal în asta, sunt legale și vor fi întotdeauna legale. Parlamentul are nevoie de fabrici de armament pentru că armamentul reprezintă afaceri importante și, mai ales, pentru că războiul le acoperă prostia și incompetența. La naiba cu guvernele. Ketterer îi urăște pe Struani. Cu tot grumazul lui stacojiu, totuși nu e prost. O să vrea să vadă rezultate concrete pentru favoarea pe care i-o face. Dar nu le poate avea – declarațiile pe care le face aiuritul ăsta tânăr n-au nici o valoare – așa că se joacă cu el de-a șoarecele și pisica. Poate că o să-i dea voie lui Struan și iubitei lui să meargă la bord, poate că nu, dar în nici unul din cazuri Marlowe nu va primi încuviințarea să-i căsătorească. Ketterer vrea să-l vadă pe Struan târându-se la picioarele lui.”

Mai luă o înghițitură zdravănă de whisky și se simți imediat într-o dispoziție sufletească mult mai bună. Izbucni apoi în râs de unul singur. Așadar, tânărul Struan va rămâne cu buzele umflate: la bordul navei *Pearl* nu se va oficia nici o căsătorie și va trebuie să se întoarcă la Hong Kong, cu sau fără iubita lui, ca să pice în ghearele mămicuței. Tare ciudat că acum va trebui să-l lase pe nătărău în viață, căci bătrânul îi spusese: „Norbert, să nu cumva să-i scapi fo vorbă lu’ Morgan, nu-i place s-audă de crimă, vrea să-l vadă pe Struan viu și în căcat până-n gât, la fel ca și pe mă-sa. Ține minte treaba asta, sau fac cârnați din mațele tale, auzitu-m-ai?” Să anulez duelul? Am să mă mai gândesc. Cu multă grijă. Am nevoie de prima aceea specială. Asta-i firea lui Morgan, să-i dea lui Gornt instrucțiuni secrete și mie să nu-mi spună nimic. Oare ce altceva i-o mai fi spus lui Gornt și mie nu? Nu contează, Morgan e deștept. Nu are strălucirea bătrânului, dar e mai rafinat, mai modern, nu e zmucit, nu-și asumă riscuri, nu are nimic din obsesiile brutale și nemiloase ale bătrânului. Morgan este adevăratul nostru tai-pan și va fi tai-panul noii Nobile Case. Nu i-au trebuit decât douăzeci de ani ca să zdrobească Compania lui Dirk, cea mai mare care a existat vreodată în Asia. Își termină satisfăcut paharul, suflă în lampă și se întinse comod în pat cu un căscat. Îmi pare rău că nu l-am cunoscut pe bătrân în zilele lui de glorie, sau pe tai-pan, pe bătrânul Diavol cu Ochi Verzi, pe care numai vânturile infernale ale Marelui Taifun au putut să-l ucidă. Din fericire, tinerelul acesta nu a moștenit nici una din calitățile lui.

Plecase și ultimul oaspete și nu mai rămăsese în încăpere decât Angélique, Jamie McFay și Malcolm. Tăciunii din căminul mare se înviorau de fiecare dată când un curent de aer se repezea pe horn. Malcolm privea tăcut în foc, la fantasmile pe care le închipuiau cărbunii și flăcările. Angélique se așeză pe brațul scaunului lui, neliniștită. McFay se rezemă de masă.

— Vreau să-ți spun noapte bună tai-pan, spuse el.

Malcolm ieși din reverie.

— O, mai stai o clipă – zâmbi apoi către Angélique. Îmi pare rău, Angél, am ceva de discutat cu Jamie, te superi?

— Bineînțeles că nu. Noapte bună, Jamie – se aplecă și îl sărută pe Struan cu afecțiune. Noapte bună, Malcolm, somn ușor.

— Noapte bună, dragă, o să plecăm devreme.

— Da... dar, Malcolm, pot să te întreb, ce a fost cu tot scandalul acela? N-am înțeles, poți să-mi explici?

— E vorba de invidie. Atât și nimic mai mult.

— A, da, bineînțeles! Ce impunător și cu vederi moderne erai! Cât de multă dreptate ai în legătură cu opiul și cu armele... oh, lá, lá, *chéri*, și cât ești de înțelept. Mulțumesc. Bineînțeles, Angélique îl sărută din nou. La ce oră plecăm mâine dimineață? Sunt atât de emoționată, călătoria va fi o schimbare minunată.

— Imediat după răsăritul soarelui. Voi avea grijă să fii trezită la timp, dar... dar să nu fii mirată dacă o să fie vreo schimbare de plan. Marlowe a spus că vremea ar putea să se schimbe și ea.

— Dar a jurat că vântul va scădea în intensitate și va fi numai bun pentru o călătorie.

— Am spus: „s-ar putea să fie vreo schimbare”, Angél – Malcolm o îmbrățișă. Dacă nu mâine, cât mai curând posibil, îi promise el.

— Sper să fie mâine. Je t'aime, *chéri*.

— Je t'aime.

După ce plecă Angélique, în încăpere se lăsă o tăcere de gheață. Chen băgă din nou capul pe ușă.

— Închide blestemata aia de ușă și nu te mai arăta – ușa se închise imediat, Jamie vru să spună ceva, dar el ridică mâna. Te rog să nu spui nimic despre nave, despre arme sau despre opiu. Te rog.

— Foarte bine.

— Stai jos, Jamie.

Malcolm examinase toate variantele posibile: amiralul hotăra că pot face plimbarea cu binecuvântarea lui, sau, dacă li se îngăduia acea plimbare, lui Marlowe i se interzicea să officieze ceremonia, sau plimbarea era pur și simplu amânată, cândva, în viitor. Pentru moment, lăsase la o parte contramăsurile.

— Ai putea să plasezi cuterul nostru lângă *Pearl*, înainte de răsăritul soarelui, ca să afli de la Marlowe dacă plimbarea noastră va mai avea loc sau nu și să-i spui șefului de echipaj să-mi raporteze imediat ce va afla răspunsul. De acord?

— Bineînțeles.

— I-am scris o scrisoare lui Norbert și i-am dat-o lui Gornt astă-seară, așa că s-a făcut și asta. Am uitat ceva?

— În legătură cu ziua de miercuri?

— Da.

— Nu cred. Itinerariul și ora sunt cele cunoscute, pistoalele sunt standard, nu vor fi de față nici un fel de doctori, întrucât părerea generală este că nu se poate avea încredere nici în Babcott, nici în Hoag. Scrisorile sunt singura voastră apărare. Nu vor fi nici un fel de martori, în afară de mine și de Gornt.

— Bine. Ești gata să pleci cu *Prancing Cloud*?

— Îmi trimit lucrurile la bord într-o valiză cu poșta noastră. Nimeni nu trebuie să observe. Dar cum facem cu cuferele tale?

— Nu iau decât unul. Strecoară-l cumva la bord mâine – dacă spune cineva ceva, spune că sunt niște haine pe care vreau să le trimit înainte, căci urmează să merg și eu la Hong Kong de Crăciun.

— Chen o să-ți facă bagajele?

— Da, o să trebuiască, am să-l pun să jure că va ține secret, dar asta este valabil numai pentru urechile noastre de europeni, nu și pentru chinezi. Așa că o să trebuiască să-l iau cu mine. Ah Tok este o problemă, dar să rămână aici, pentru când o să plecăm cu totul. Trebuie să-i spunem lui Ah Soh. Va trebui să vină cu noi la Hong Kong.

— Angélique?

— Nu-i nevoie să-i spunem. Dacă mergem la bordul navei *Pearl*, Ah Soh poate să facă o valiză cu haine și s-o trimită la bord sub același pretext, mâine, după căderea nopții, ca să fim mai siguri. Bine?

— Da.

— Miercuri dimineață, noi, tu și cu mine, ne vom strecura prin spate așa cum am plănuț. Ceva mai târziu, Chen, Ah Soh și Angélique, bine înfolfite, vor porni spre debarcaderul nostru, unde cuterul tău cu aburi va fi gata să le ducă la cliper...

— Scuză-mă că te întrerup, dar dacă acesta este planul definitiv, poate ar fi mai bine să folosim un cuter cu vâsle. E mai puțin zgomotos. Pentru mai multă siguranță, cuterul cu aburi ar putea să ne aștepte la debarcaderul din Mahalaua Bețivilor.

— Da, e mai bine, Jamie, mulțumesc. Așadar, un cuter cu vâsle. După ce termin treaba cu Norbert, ne imbarcăm cât mai repede cu putință. Spune-i mâine lui Vargas să organizeze o întrunire pentru vineri cu toți comercianții japonezi de mătase și fă în așa fel încât să pară că avem o agendă încărcată pentru restul săptămânii și pentru săptămâna următoare, bine?

— Da.

— Mai este ceva, Jamie?

— Pot să-ți fac o propunere?

— Bineînțeles.

— După plimbarea de mâine cu *Pearl*... – McFay avu un moment de ezitare. Spuneai că s-ar putea să fie o schimbare de program din cauza vremii, da? Prognoza meteo este bună, nu-i așa?

— Da. Dar am pomenit asta pentru cazul în care Marlowe va trebui să rămână în port, spuse el acum. Cu toate aceste pregătiri ale flotei pentru a distruge Yedo, sau a-l amenința, nu poți să știi niciodată ce vor decide amiralul, sau Sir William. Ce propunere ai, Jamie?

— Da fapt, am mai multe. După ce te întorci mâine, Marlowe a spus că o să vă întoarceți la apusul soarelui, ce ar fi să te duci împreună cu Angélique la bordul navei *Prancing Cloud*, să iei cina împreună cu căpitanul Strongbow și, eventual, să rămâi acolo peste noapte, în zori mergem pe țarm, eu și cu tine și...

— Un plan mult mai bun, spuse Struan imediat, luminat de bucurie, mult mai bun. Atunci Angélique este deja la bord, la fel și bagajele ei, nu mai trebuie să ne facem griji în privința ei și după treaba cu Norbert pot să mă întorc imediat înapoi. Grozavă idee, Jamie. Lucrurile noastre pot fi trimise la bord cu Chen și Ah Soh și nu văd nici un motiv să nu rămână și ei la bord, n-o să bănuiască nimeni nimic – Malcolm zâmbi sincer. Ești foarte inteligent că te-ai gândit la toate astea, ești foarte inteligent și tocmai de aceea nu vreau să părăsești Casa Struan.

Jamie zâmbi trist.

— Asta o să mai vedem.

— Apropo, în caz de accident, spuse Malcolm calm, cu privirea înainte și fără nici un fel de teamă în voce, dacă sunt rănit, dar mă pot deplasa suficient ca să ajung la bord, atunci să știi că asta vreau să faci. Dacă este ceva grav, ei bine, adu-l pe Babcott sau pe Hoag. Gândește-te să-l aduci oricum pe Hoag la bord, căci îl luăm cu noi la Hong Kong.

— Am întrebat de ei la clinica din Kanagawa, se vor duce abia joi acolo, așa că miercuri vor fi amândoi aici.

— Te gândești la toate.

— Nu. Aș dori s-o pot face și aș dori să anulezi duelul acesta.

— Nu se va produce nici un accident.

— Mă voi ruga să ai dreptate. Dar indiferent ce se întâmplă, ar fi mai bine să rămân aici până te întorci, sau până trimiți după mine.

— Dar mama spunea în scrisoare...

— Știu. Dar hai să fim cinstiți, tai-pan. Am fost scos din joc, oricum ai lua-o. Și e mai bine să fiu aici, ca să-ți acopăr retragerea, dacă Norbert pățește ceva, sau nu pățește, și să fiu cu ochii pe Gornt. Îmi pare rău, dar mie tot nu-mi place tipul ăsta. Treaba mea este aici, nu la Hong Kong. Iar la primăvară am să plec de la Struan. Asta e treaba cea mai bună și aș vrea să cădem de acord de pe acum, nu înainte însă ca tu să împlinești douăzeci și unu de ani.

Cei doi bărbați se uitară unul în ochii celuilalt. Își mutară brusc privirile în momentul în care câțiva cărbuni căzură din cămin.

Tăciunii se înviorară, apoi se stinseră.

— Ești un prieten minunat, spuse Malcolm încet. Adevărat.

— Nu, încerc pur și simplu să-mi respect jurământul față de tai-panul Nobilei Case.

André și Phillip Tyrer erau în fața Legației britanice.

— Ideea lui Malcolm cu embargoul, oricât de morală ar fi ea, va fi un dezastru pentru toate companiile comerciale din Asia, spuse Tyrer, inclusiv pentru voi și legația voastră – vântul îi ciufulea părul; dar nu-i era frig, după tot alcoolul pe care îl consumase și emoțiile prin care trecuse.

— Sir William se îndoiește că guvernatorul din Hong Kong va fi de acord, nu va fi de acord cu ordinele parlamentului, va târăgăna lucrurile, ceea ce nu înseamnă însă nimic, adăugă el cu un căscat, deoarece parlamentul este o lege în sine. Sunt obosit mort, tu nu?

— Am o întâlnire.

— Ah! – Tyrer văzuse strălucirea din ochii lui. Ce bărbat fericit! În ultima vreme pari într-adevăr mult mai fericit, mult, mult mai fericit. Am fost cu toții foarte îngrijorați.

André trecu pe franceză și vorbi ceva mai încet:

— Acum mă simt foarte bine, ca niciodată în viață. Nici nu pot să-ți spun cât sunt de fericit, iar fata, ei bine, fata mă tratează ca pe un rege – e tot ce am avut mai bun vreodată. Nu mai am de ce să hoinăresc. Am un contract de exclusivitate.

— Minunat.

— Ascultă, apropo de asta, ce mai faci cu Fujiko? Raiko a devenit nervoasă și fata la fel. Am auzit că sărmana fată e zdrobită, că e toată în lacrimi, plânge tot timpul.

— Oh? Tyrer simți o înțepătură în inimă. Asta înseamnă că sfatul tău a fost bun, spuse el, fără să-și dea seama că răspunsese în franceză – în majoritatea timpului, seara aceasta vorbise cu Seratard, Sergheiev și ceilalți miniștri în engleză amestecată cu franceză.

— Da, dar acum aș spune că ai făcut suficient de mult timp pe durul. N-are sens să jignești pe nimeni, sunt oameni drăguți. Și le pare rău amândurora că te-au necăjit.

Cu câteva seri în urmă, Raiko îl oprise și îl întrebese dacă făcuse rost de banii pe care i-i datora. După ce o liniștise cu promisiunea că aștepta să-i vină niște fonduri dintr-o zi în alta – mizând pe faptul că Angélique va face rost de bani – Raiko îl întrebese de Tyrer:

— Ce s-a întâmplat cu el? Ar fi bine să se îndrepte ce trebuie îndreptat, spre binele lui, al meu, al dumitale ca vechi prieten, al lui Fujiko. E clar că a fost sedus de târfele de la Hanul Crinului. În vremurile acestea grele ne-ar fi de mare folos, și nouă, și ție, dacă ai putea să-l faci să revină la noi. Fata e gata să se sinucidă, sărmana de

ea.

André nu credea o iotă din asta, dar Raiko era gata să-i răsucescă în inimă cuțitul numit Hinodeh.

— Phillip, ți-ai jucat rolul perfect, spuse el. Am să aranjez o întâlnire ca să redeschidem tratativele.

— Păi, știi, André, nu știu ce să spun, răspunse Tyrer. Eu... trebuie să-ți spun că am încercat și altă dată, o dată, la hanul pe care mi l-ai recomandat – apropo, nu e rău deloc, să știi, și m-am gândit că poate nu este cazul încă să-mi iau o fată permanent. Vreau să spun că e o cheltuială prea mare, și aș avea nevoie de un cal pentru polo...

— Sunt și părți bune și părți rele atunci când ai o fată numai pentru tine, spuse André, ascunzându-și spaima. Poate că ar fi bine să suspendăm tratativele pentru contract „până la o îmbunătățire a relațiilor”.

— Adică vrei să spui și cu varza unsă și cu slănina în pod?

— Și de ce nu? Femeile astea sunt acolo pentru plăcerea noastră, nu-i așa? Deși, Fujiko și Raiko sunt ceva mai deosebite.

André era cât se poate de convingător, căci n-ar fi vrut ca Tyrer să scape din undița lui Fujiko și, mai ales, nu dorea să fie el în undița lui Raiko. Să fii partener secret cu ea era una, iar să fii la mila ei cu totul alta. El va aranja întâlnirea, mai departe depindea de ele, să-l seducă din nou pe Tyrer și să-l facă să se întoarcă la ele.

— Lasă chestia asta în seama mea. Ce-ai zice de ziua de mâine? Pot să-ți promit că vei fi întâmpinat cu entuziasm.

— O, chiar așa? Bine, atunci s-a făcut.

— Phillip... – André aruncă o privire de jur-împrejur. Henri dorește din toată inima să-l sprijine pe Sir William în acțiunile lui pentru pedepsirea acestui tairo Anjo cât mai sever cu putință, idiotul a mers chiar prea departe de data aceasta. Crezi că ar putea avea mâine o discuție în particular cu Sir William? Henri are câteva idei pe care ar dori să i le transmită în particular.

— Sunt sigur că va fi de acord.

Tyrer deveni dintr-o dată foarte atent și plăcut surprins, oboseala îi dispăruse ca prin farmec. De regulă, Seratard lansa câte o „inițiativă franceză” de care ei nu luau cunoștință decât după ce aceasta se afla în plină desfășurare. Ca și acea invitație secretă adresată seniorului Yoshi de a vizita nava amiral franceză despre care auziseră prin sursele lor proprii – servitorii chinezi de la Legația franceză îi auziseră pe André și pe Seratard punând la cale treaba aceasta și îi transmisese informațiile lui Chen valetul Numărul Unu, care îi spusese lui Struan, care îi spusese lui Sir William.

— Un consiliu de război? Numai ei doi?

— Aș sugera noi patru, spuse André, căci vor avea nevoie de ajutoare ca să-și pună ideile în practică, dar cu cât sunt mai puține

persoane implicate, cu atât mai bine. Dacă vor dori după aceea să-i aducă și pe general și pe amiral, foarte bine. Dar mai târziu. De acord?

— O Antantă Cordială! Am să vorbesc cu bătrânul mâine dimineață la prima oră. Ce zici de ora unsprezece?

— N-am putea aranja pentru ora zece? Am o întâlnire fixată la prânz.

André lămurise problema aceasta cu Seratard când se întorsese de la Raiko:

— Henri, întâlnirea aceasta poate fi deosebit de importantă, cu cât vom păstra mai multă discreție față de ceilalți miniștri, cu atât va fi mai bine. De astă dată va trebui să pretindem că suntem sută la sută de partea britanicilor. Ei au flotă de război, noi nu avem. De astă dată trebuie să-i încurajăm să pornească războiul.

— De ce?

— Am aflat de la Tyrer care a aflat de la samuraiul lui împlânzit, Nakama, japoneza lui Tyrer este uimitor de bună pentru timpul scurt pe care l-a petrecut aici. Are aptitudini remarcabile pentru limba japoneză, așa că ar fi bine să fim cu ochii pe el și să ni-l facem prieten. Tyrer a descoperit că Anjo și Toranaga Yoshi nu se pot suferi. Yoshi este un patrician, la fel ca tine, în timp ce Anjo este mai țărănoi.

Îl amuzase teribil să vadă cum Seratard se umflă în pene la auzul acestor cuvinte – când de fapt nu era mai patrician decât el, André.

— Trebuie să-i încurajăm în taină pe englezi să-l zdrobească pe Anjo și să ne distanțăm în ultimul moment de conflictul actual, cultivându-l în același timp pe Yoshi, făcând din asta o prioritate de politică națională, urgentă și strict secretă. Trebuie să ni-l facem aliat, și apoi, prin intermediul lui, îi vom împinge înapoi pe britanici în matca lor și vom controla noi prezența străină de aici.

— Și cum vom face asta, André? Adică cum să-l cultivăm?

— Lasă asta în seama mea, spusesese el, mizând din nou pe faptul că prin intermediul lui Raiko și furnizându-i informații de primă calitate și bani va reuși să stabilească contactele necesare pentru a se putea apropia de Yoshi.

— S-ar putea ca el să fie cheia cu care vom deschide Japonia. Va trebui să investim ceva bani, nu prea mult. Dar puși în buzunarul în care trebuie... – rămânând un pic și în al meu, își zisese el. Succesul este garantat. Va fi Cavalerul nostru cu armură strălucitoare. Noi o să-l ajutăm să devină Sir Galahad pentru a-l distruge pe Regele Arthur al lui Wee Willie.

Și de ce nu, își spunea el acum din nou, pe promenadă, în compania lui Tyrer, o altă piesă esențială pe eșichierul dominației franceze în Asia. Phillip o să... Dumnezeu! Îi veni aproape să sară în sus de emoție la un gând care îi venise subit în minte: Dacă Struan este omorât în duel, Angélique rămâne singură și ar putea deveni o

Guinevere pentru acest Yoshi! Și de ce nu? Minteă îi era în culmea agitației. Fără nici un fel de fonduri și deci va fi foarte vulnerabilă. Râse în sinea lui, puse gândul la păstrare ca fiind prea îndrăzneț și se întoarse la chestiuni mai presante.

— Phillip, spuse el, dorind ca acesta să-l considere cel mai bun prieten al său, dacă reușim să-i ajutăm pe șefii noștri să ajungă la o soluție fermă, și s-o pună în aplicare... Ei?

— Ar fi minunat, André!

— Într-o zi vei fi ambasador aici.

— Nu spune prostii, râse Tyrer.

— Nu spun – în ciuda faptului că urmau să fie întotdeauna în tabere adverse și trebuia să fie sigur că va fi întotdeauna în stare să-l influențeze, Tyrer îi plăcea. Într-un an de zile vei vorbi și vei scrie curent japoneza, vei fi omul de încredere al lui Wee Willie și îl ai și pe samuraiul acela îmblânzit, Nakama, ca să te ajute. De ce nu?

— De ce nu? zâmbi și Tyrer. E o idee plăcută cu care să-ți închei seara. Visuri frumoase, André!

Aproape nici un om din colonie nu dormea atât de fericit ca Angélique. Bomba pe care o lansase Struan în seara aceea, combinată și cu neliniștea provocată de apropierea iminentă a războiului de aici și din Europa, cu urmările lui nefaste asupra afacerilor, îi ținea treji aproape pe toți ceilalți.

— Ca și cum n-ar fi destul că trebuie să ne facem griji cu războiul civil de la noi, mormăia Dimitri cu capul în pernă, încercând să adoarmă în întunericul dens al încăperii lui din clădirea Cooper-Tillman. Veștile de acasă erau tot mai rele, indiferent de partea cui erai, iar el avea rude în ambele tabere.

Un număr imens de victime și de o parte și de alta, jafuri, incendii, atrocități, răscoale, brutalități, corupție și tragedii monstruoase de ambele părți. Un unchi din Maryland îi scrisese că orașe întregi fuseseră incendiate și jefuite de cavaleria lui Quantrell din partea sudiștilor și apoi de Jayhawkers, din cea a nordiștilor și că cei mai importanți oameni din nord se răscumpăraseră pe ei și fiii lor pentru a nu mai participa la război: „Războiul este dus de soldați săraci, subalimentați, prost echipați, jumătate din ei mor de foame. Este sfârșitul, Dimitri...”

Tatăl lui îi scrisese din Richmond același lucru: „N-o să mai rămână nimic dacă lucrurile vor continua tot așa încă un an. Nimic. Este cumplit că trebuie să-ți spun, dragul meu fiu, fratele tău Janny a fost ucis la Bull Run, sărmanul băiat, cavaleria noastră a fost decimată, un adevărat măcel...”

Dimitri se răsuci în pat, încercând să nu mai sufere pentru poporul lui, dar nu reuși.

La club se auzea o rumoare de bețivani printre cei câțiva negustori care mai rămăseseră la bar. Câțiva ofițeri navali și ai armatei. Tweet și alți câțiva bărbați ședea la mesele împrăștiate prin încăpere, terminându-și ultimele păhărele. Contele Sergheiev și Fritz Erlicher, ambasadorul Elveției recent sosit, se așezaseră la o masă de lângă fereastră. Rusul își ascunse amuzamentul și se aplecă pe deasupra paharelor de porto spre el.

— Sunt niște proști cu toții, Herr Erlicher, spuse el pe deasupra zgomotului.

— Crezi că Struan a vorbit serios?

— Da, dar dacă va și face ceea ce a spus, asta rămâne de văzut.

Vorbeau în franceză, și Sergheiev îi explică conflictul între mamă și fiu în familia Struan.

— Așa se spune, că ea este cea care ține hățurile, deși el deține titlul în mod legal.

— Dacă se pune în aplicare o să fie bine pentru noi amândoi.

— Ah, ai o propunere?

— O idee, domnule conte Sergheiev – Erlicher își dezlegă cravata și respiră mai ușurat, căci aerul din club era închis, plin de fum de țigară, se simțea un miros greu de bere și urină din rumegușul de pe podea care ar fi trebuit înlocuit de mult. Noi suntem o națiune mică, independentă, cu puține resurse, dar cu mult curaj și pricepere. Englezii, pe care nu-i iubești nici dumneata prea tare, au monopolizat aproape în întregime fabricarea și comerțul cu arme în întreaga Europă – deși uzinele Krupp arată destul de promițător – omul acela voinic, bărbos îi zâmbi. Am auzit că Maica Rusia are interese mari aici.

— Mă uimești...

Erlicher râse.

— Mă uimesc uneori și pe mine însumi, conte. Dar voiam să-ți spun că am pus bazele unei industrii de arme fine și de tunuri, în mod particular pot să vă spun că ducem tratative cu Gatling ca să facem mașinile lui sub licență și vă putem furniza orice fel de arme doriți, pe termen lung.

— Mulțumesc, dragul meu domn, dar nu avem nevoie de așa ceva. Țarul Alexandru al II-lea este un reformator iubitor de pace, anul trecut a desființat iobăgia, anul acesta a început să reformeze armata, marina, administrația de stat, justiția, educația, totul.

— Și în același timp conduce o țară cu cele mai întinse cuceriri cunoscute în istorie, rânji Erlicher, subjugând mai multe popoare decât oricine altcineva, cu excepția lui Ginghis-han și a hoardelor mongole. Ginghis-han a pornit spre vest, în timp ce hoardele țarului dumneavoastră se îndreaptă spre est, spuse el cu chipul radios de încântare. Peste un întreg continent! Imaginați-vă! Peste un continent

întreg, până la ocean, prin toată Siberia până în peninsula Kamceatka. Și nu se va opri aici, așa e?

— Așa e? pară contele zâmbind.

— Am auzit că țarul speră să treacă prin noua sa fortăreață de la Vladivostok în Japonia și apoi spre nord, spre Insulele Kurile și Aleutine, să facă legătura cu Alaska rusă, învecinându-se cu nordul Californiei. Și în tot acest timp, omenirea doarme. Uimitor! Erlicher scoase cutia cu trabucuri cubaneze.

Sergheiev luă un trabuc, îl mirosi și îl răsuci între degete, apoi acceptă un foc.

— Mulțumesc. Excelent. Toți elvețienii sunt la fel de visători ca dumneata? Întrebă el amabil.

— Nu, domnule conte. Dar noi suntem iubitori de pace și gazde bune pentru iubitorii de pace. Stăm în munții noștri, bine înarmați și privim cu atenție lumea din afară. Din fericire, munții noștri sunt foarte ostili cu cei care vin nepoțiți.

Izbucniră niște strigăte care le distraseră pe moment atenția. Lunkchurch, Swann, Grimm și ceilalți erau mai zgomotoși ca de obicei.

— N-am fost niciodată în Elveția. Ar trebui să veniți în Rusia, avem multe locuri care pot desfăta privirea.

— Am fost la St. Petersburg acum trei ani. E un oraș frumos. Am lucrat trei luni la ambasada noastră de acolo. Cel mai minunat oraș din Europa, dacă faci parte din nobilime. Dacă ești nobil, bogat sau diplomat străin. Cred că vă este dor de el.

— Tânjesc după el mult mai mult decât îți poți imagina, oftă Sergheiev. Nu mai e mult și am să fiu din nou acolo. Mi s-a spus că următorul meu post va fi la Londra – și atunci voi veni să vă vizitez munții.

— Mă voi simți onorat să-ți fiu gazdă – Erlicher pufăi din trabuc și scoase un rotocol de fum. Așadar, propunerea mea de afacere nu interesează?

— Este desigur adevărat că britanicii au monopolizat o mulțime de ramuri industriale, toate rutele maritime și toate mările, și scot fel de fel de bogății din țările subjugate... – acum în ochii lui Sergheiev nu mai era nici un pic de căldură... – pe care ar trebui să le împărțim între noi.

— Atunci ai fi de acord să reluăm discuția într-o ambianță mai liniștită?

— La un dejun, de ce nu? Îi voi informa desigur pe superiorii mei în legătură cu orice fel de discuție. Iar dacă în viitor vom avea nevoie de ceva, unde vă pot contacta, pe dumneata sau pe superiorii dumitale?

— Iată cartea mea de vizită. Dacă întrebi de mine la Zurich, sunt

ușor de găsit.

Erlicher îl urmărea pe Sergheiev care citea caligrafia superbă a noului procedeu miraculos de tipărire pe care îl pusese la punct. Contele Sergheiev avea trăsături fine, patrician până în măduva oaselor, cu haine perfect croite, în timp ce ale lui erau mediocre, căci strămoșii lui fuseseră țărani. Dar nu-l invidia. Eu sunt elvețian, își spunea el. Sunt un om liber. Nu trebuie să-mi îndoi genunchii și nici să-mi scot pălăria în fața nici unui țar, sau rege, sau preot, sau alt om dacă nu vreau s-o fac. Sărmanul acesta este încă iobag într-un anume fel. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru munții mei și pentru văile mele, pentru frații și surorile mele care trăiesc acolo, la fel de liberi ca și mine și vom rămâne cu toții liberi.

Lângă bar, pe jumătate beat și clătinându-se, Lunkchurch se stropșea caraghios la un alt bărbat, ținând cât îl ținea gura:

— Lovitura lu' împutitu de Struan ne dă peste cap pe toți împutiții...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bamaby, nu mai vorbi așa de urât, strigă reverendul Tweet, făcându-și loc prin mulțime spre ușă, cu gulerul strâmb și cu chipul roșu și asudat. Dacă te gândești la lucrul acesta din punct de vedere moral, al moralei britanice, trebuie să fii de acord că tânărul Struan a procedat corect.

Lunkchurch făcu un gest obscen de om beat în fața lui.

— Mai închide fleanca aia morală, nătărăule!

Stacojiu de furie, reverendul Tweet strânse pumnul și dădu să-l lovească fără nici un efect pe celălalt. Cei care se aflau în apropierea lui Lunkchurch îl traseră la o parte ca de obicei, în timp ce alții îl înconjuraseră pe Tweet și încercau să-i domolească agresivitatea verbală. Charlie Grimm, întotdeauna gata să ridice mânușa, indiferent ce mânușă, urlă pe deasupra zgomotului și aburii propriei mahmureli:

— Bamaby, pregătește-te să-l întâlnești pe cel ce te-a făcut!

Plini de solitudine, cei din jur le făcură loc și cei doi începură să se bată în neștire, încurajați de strigătele celorlalți.

— Casa oferă de băut, strigă barmanul șef adresându-se celor care mai rămăseseră. Scotch pentru reverend, porto pentru conte și oaspeții lui. Acum gata, voi doi, încetați cu bătaia.

Tweet acceptă băutura și se duse la o masă cât mai departe de bătauși, care acum se tăvăleau pe jos, cu aceeași înverșunare. Barmanul oftă, vărsă o găleată cu lături peste ei, dădu ocol barului, îi apucă pe fiecare într-o mână și, în aclamațiile publicului, îi aruncă în stradă.

— Domnilor, închiderea. Închiderea, domnilor, strigă el.

Toți își terminară repede paharele și începură să plece. Sergheiev și Fritz Erlicher își ridicară politicoși pălăriile spre preot.

— Domnule reverend, spuse Swann – un negustor subțirel care

făcea pe diaconul – ce-ar fi să ne ducem să vedem ce mai fac păcătoșii din Mahalaua Bețivanilor?

— Păi, ce să zic, dom'le Swann, la drum!

În căsuța ei mică din Yoshiwara, Hinodeh aștepta. Furansu-san spusese că va veni în seara aceea, dar că s-ar putea să întârzie. Se îmbrăcase pregătită pentru seară. Kimonoul de dedesubt și cel de noapte erau de cea mai bună calitate, părul îi strălucea, pieptenii din carapace de broască țestoasă și de argint îi împodobeau coafura înaltă care îi dezgolea ceafa – nu trebuia decât să-i scoată și imediat părul cădea, lung până la brâu, și-i acoperea locul acela erotic. Mă întreb de ce-i stârnește atât de mult ceafa unei femei pe bărbați? se întreba ea. Și de ce-i mai tulburător să ascunzi acest loc care-i stânjenește? Bărbații – ce ciudat! Dar știa că atunci când își desfăcea părul, Furansu-san se excita la fel de tare ca orice alt client și aceasta era unica ei concesie la pactul lor. Numai acest lucru îl făcea pe lumină. Înainte de răsăritul soarelui, încă pe întuneric, când era cu el, maiko venea și o trezea în taină, iar ea se ridica și se îmbrăca pe întuneric. Indiferent dacă el se trezea sau nu. După aceea se ducea în camera cealaltă, închidea ușa și se culca la loc dacă era obosită. El fusese de acord să nu intre niciodată în acest loc de refugiu al ei. După prima seară, ea insistase:

— În felul acesta, intimitatea din timpul nopții se prelungește și ziua, spusese ea.

— Poftim?

— În felul acesta, ceea ce ai văzut o dată nu se mai schimbă niciodată, indiferent ce hotărâsc zeii.

O trecu un fior. Oricât s-ar fi străduit, nu-și putea alunga senzația că sămânța Bolii Rele pe care i-o sădise în trup devenea din ce în ce mai puternică, creștea și se pregătea să izbucnească peste tot. Se examina cu grijă în fiecare zi. Cu minuțiozitate. Numai în Raiko avea încredere ca să-i examineze locurile pe care nu le putea vedea ea însăși, și care se arătau, deocamdată fără stigmat.

— E prea des, în fiecare zi, Hinodeh, îi spusese Raiko înainte de a semna contractul. S-ar putea să nu se întâmple nimic câțiva ani...

— Îmi pare rău, Raiko-san, zilnic. E o condiție.

— Dar de ce ai consimțit? Ai un viitor strălucit în Lumea Plutitoare. Poate că nu ai să ajungi niciodată de rangul întâi, dar ești educată, mama-san spune că ai o listă lungă de clienți care sunt mulțumiți de tine, spunea că poți să te căsătorești cu un negustor înstărit, sau cu un fermier, cu un fabricant de săbii, că ești inteligentă și îți vei găsi întotdeauna o partidă bună.

— Mulțumesc pentru grijă, Raiko-san, dar ai fost de acord cu mama-san a mea că nu-mi vei pune întrebări și nu vei scormoni în

trecutul meu, că nu vei încerca să afli de unde vin sau ce motive am. În schimb împarți cu ea un procentaj din banii pe care am să-i câștig anul acesta, poate încă un an. Ți spun încă o dată, motivul pentru care accept acest contract este că așa doresc eu.

O, da, îi doresc și ce noroc am avut!

Avea acum douăzeci și unu de ani. Se născuse la o fermă din apropiere de Nagasaki, în provincia Hizen din Insula de Sud și când împlinise cinci ani fusese adusă în Lumea Plutitoare de una din numeroasele femei care cutreierau țara în căutare de fete care ar fi putut deveni eventual gheișe, persoane care se ocupă de artă și care urmau să fie pregătite în diferite arte precum Koiko, și să nu rămână numai netsujo jin, persoane pentru plăcere. Părinții ei fuseseră de acord și primiseră bani și o poliță pentru cinci plăți anuale, începând peste zece ani, suma depinzând de succesele copilului. În domeniul artelor nu se descurcase prea bine – nici la samisen, nici la cântatul vocal, dans sau actorie – dar ca persoană pentru plăcere, începând de la vârsta de cincisprezece ani, când își făcuse debutul, fiind mai bine educată decât colegile ei, devenise foarte importantă și pentru mama-san și pentru ea însăși. Pe atunci se numea Gekko, Rază de lună, și, deși erau mulți străini la Nagasaki, nu cunoscuse nici unul, căci Casa lor îi servea numai pe japonezii de cel mai înalt rang. Într-o zi de octombrie, Luna Fără Zei, primise un client nou. Era cu un an mai în vârstă decât ea, era goshi și fiu de goshi – un spadasin mediocru, soldat obișnuit, dar bărbatul visurilor ei. Numele lui era Shin Komoda. Pasiunea lor înflori. Oricât se străduise mama-san să le înăbușe atracția reciprocă – căci băiatul era sărac, notele lui de plată rămâneau neachitate – nimic din ceea ce spunea și făcea nu avea nici un efect. Până în primăvara anului următor. Fără a-i spune nimic lui Gekko, mama-san se dusesese la casa tânărului, se înclinase în fața mamei acestuia și ceruse politicoasă, să i se plătească. Nu aveau cu ce plăti. Mama lui a rugat-o să-i dea un răgaz. Tânărului i s-a interzis s-o mai vadă pe Gekko. Își ascultase, de formă, părinții, dar în sinea lui nimic din ceea ce-i spusese nu avu nici un efect. O săptămână mai târziu, deghizați, fugiseră împreună, dispărând în furnicarul portului. Acolo își schimbă numele și cu cei câțiva bani pe care îi economisise ea și bijuteriile, reușiră să se îmbarce pe o navă care pornea chiar în aceeași zi spre Yedo.

Într-o săptămână, Shin Komoda fu dezonorat în satul lui și declarat ronin. Mama-san se duse din nou la mama băiatului. Era o chestiune de cinste a obrazului, de onoare, ca notele de plată ale băiatului lor să fie achitate. Singura avere de preț a mamei lui, mândria ei, era părul lung și negru ca pana corbului. Cu consimțământul soțului, se duse la un peruchier din Nagasaki. Acesta îl cumpără fără ezitare. Banii abia ajunseră ca să se achite notele

băiatului. Astfel, în ceea ce-i privea onoarea fusese salvată.

La Yedo, cu banii pe sfârșite, Gekko și Shin reușiră să găsească un adăpost în mahalaua orașului. Și un preot budhist, care să-i căsătorească. Fără hârtii, căci nici unul din ei nu avea, iar trecutul le fusese șters. Viața deveni grea, aproape imposibilă, dar un an trăiseră fericiți, la limita sărăciei. Nu-i interesa, pentru că se hrăneau din dragostea lor care creștea mereu și care dădu roade. Deși banii erau foarte puțini și nu le ajungeau – oricât de mult s-ar fi străduit ea să fie chibzuită, căci el nu găsisese decât un loc de paznic la un bordel de categorie inferioară, care nici măcar nu era în Yoshiwara din Yedo – ei erau fericiți. Nu conta nimic. Erau împreună. Supraviețuiau. Și ea ținea cele două camere micuțe ale lor curate precum cristalul, făcuse din ele un palat, și un sanctuar pentru el și pentru copilul lor și oricât de mult insistase ea și se oferise să lucreze din nou, el nu acceptase:

— Nu, niciodată, niciodată nu te va mai cunoaște nici un bărbat. Jură-mi!

Și ea jurase. Când fiul lor împlini un an, Shin fu ucis într-o încăierare. O dată cu moartea lui, lumina se stinse în viața ei. O săptămână mai târziu, mama-san de la bordel îi propusese să lucreze. Ea îi mulțumi și refuză, spunând că se întoarce acasă, la Nara. Își cumpără din piață o lumânare nouă, roșie, și noaptea, în timp ce copilul dormea, o aprinse liniștită, începu să se uite la ea, urmând să se gândească ce să facă și să se roage la zei cât timp va arde lumânarea, promițând că în momentul în care flacăra se va stinge va fi hotărât cum e mai bine pentru fiul ei. Și le ceru zeilor ajutorul pentru a lua o hotărâre înțeleaptă. Flacăra se stinsese de mult, decizia fusese luată. Era foarte simplă: îl va trimite pe fiul ei înapoi, la părinții tatălui său. Fiul ei va trebui să se ducă acolo singur, ea va aranja totul în așa fel încât să se creadă că ea și soțul ei au comis *jinsai*, sinuciderea rituală împreună, pentru a fi iertați de părinții lui pentru necazul pe care li-l pricinuiseră. Pentru a fi acceptat, copilul trebuia să aibă bani pentru cel puțin un an, să fie bine îmbrăcat și să călătorească cu o doică de încredere. Și pentru asta trebuiau iarăși bani, mai mulți bani. Numai în felul acesta își putea recăștiga moștenirea – titlul de samurai. Și, în cele din urmă nu avea rost să respecte jurământul dat unui mort, când era în joc viața fiului lor care trebuia să trăiască. Dimineața își lăsa copilul în grija unei vecine și, cu ultimii bani, cumpără cel mai bun kimono și cea mai bună umbreluță pe care o putu găsi în piața de mărfuri de furat și apoi, fără un ban, se duse la cel mai bun coafor din apropierea porților orașului Yedo Yoshiwara. Negocie acolo și-și amanetase câștigul pe o lună înainte pentru cea mai bună și mai modernă coafură, masaj facial și corporal, manichiură, pedichiură, alte mici operații intime și, mai ales, informații. Informațiile o costară câștigul pe încă o lună. În după-

amiaza aceea pătrunse pe porțile orașului și se duse direct la Hanul Glicinelor. Mama-san de acolo era la fel ca toate celelalte pe care le mai cunoscuse – cu coafura și îmbrăcămintea perfecte, ca de obicei, puțin cam greoaie, cu un machiaj ce aducea a mască, cu ochi atât de blânzi față de clienți, dar care deveneau într-o clipă duri ca granitul, ochi care le făceau pe fetele ei să tremure de spaimă, parfumată cu cele mai alese parfumuri care nu reușeau însă să ascundă mirosul mult prea puternic, precumpănitor de saké. Pe această mama-san o chema Meikin.

— Îmi pare rău, dar nu primesc doamne fără hârtii sau fără istorie, spusese mama-san. Noi respectăm foarte strict legea aici.

— Sunt onorată să aud asta, doamnă, dar am o istorie și cu ajutorul dumneavoastră putem încropi alta care să-i satisfacă și pe cei mai băgăreți oficiali din Bakufu, cu nasurile lor iscoditoare de broască râioasă, fiindcă tot n-o să găsească nimic.

Meikin râse. Dar ochii ei nu.

— Ce pregătire ai și unde ai mai fost? Și cum te cheamă?

— Numele meu este Hinodeh. Unde am fost nu este important, important este pentru ce am fost acolo unde am fost.

Gekko îi povesti despre școala de gheișe și despre faptul că nu se ridicase la nivelul așteptărilor lor. Îi vorbi apoi despre instruirea ei practică, despre tipul de clienți pe care îi avusese și numărul acestora.

— Interesant. Dar, îmi pare rău, aici nu am loc, Hinodeh, spusese mama-san, deosebit de amabilă. Vino din nou mâine. Am să mă mai interesez, poate te va angaja o prietenă de-a mea.

— Îmi pare rău, dar vă rog foarte mult să vă mai gândiți, spusese ea, sigură că a doua zi nu avea să fie primită, sub un pretext sau altul. Dumneavoastră sunteți cea mai bună și cea mai demnă de încredere – își mușcă buzele și adăugă, rugându-se în sinea ei ca informația să fie adevărată: Chiar și luptătorii shishi știu asta.

Culoarea pieri de pe chipul mamei-san, deși expresia ei nu se schimbă.

— Tu și iubitul tău ați fugit și acum el te-a părăsit? Întrebă ea calmă.

— Nu, doamnă.

— Atunci a murit.

— Da, doamnă.

— Ai un copil sau mai mulți?

— Un fiu.

Femeia mai în vârstă oftă.

— Un fiu. Și e cu tine?

— Este la familia tatălui său.

— Câți ani are?

— Un an și trei luni.

Meikin trimisese după ceai și băuseră în tăcere, Gekko, tremurând toată în sufletul ei, înspăimântată că amenințarea mersese prea departe, sigură că cealaltă femeie se întreba de unde deținea ea aceste informații și cum de ajunsese ea, o străină, în posesia lor. Sau dacă nu era cumva o spioană a shogunatului. Dacă aș fi fost spioană, raționă Gekko, sigur că n-aș fi spus așa ceva, nu de la prima întrevvedere. După un timp, cealaltă femeie spuse:

— Aici nu poți să rămâi, Hinodeh, dar am o soră care ține o casă foarte elegantă pe strada cealaltă. Dar va trebui să plătești o taxă de introducere.

— Pot să vă mulțumesc cu anticipație pentru ajutorul dumneavoastră?

— În primul rând va trebui să-ți scoți gândurile urâte din cap. Pentru totdeauna.

— Jur pe viața mea.

— Mai bine pe viața fiului tău.

— Pe viața fiului meu.

— În al doilea rând, vei fi o doamnă model a Lumii Plutitoare, calmă, ascultătoare și demnă de încredere.

— Jur pe viața mea și pe viața fiului meu.

— În al treilea rând... al treilea poate aștepta până am să văd dacă sora mea este dispusă să adăpostească persoana din fața mea.

A treia chestiune fusese o problemă de bani – cum să se împartă câștigul între cele două mame-san. Lucrurile se aranjaseră în mod satisfăcător. Se stabilise și o înțelegere financiară cu vecina ei, ca să aibă grijă de copil pe care îl vizita pe ascuns din două în două săptămâni, în dimineața când avea zi liberă. Minciuna pe care i-o spusese lui Meikin nu era chiar minciună în întregime, căci acesta urma să fie încredințat părinților tatălui său.

Deveni curând foarte solicitată din nou. Dar nu suficient. Acum trebuia să-și plătească permanent coaforul, maseuza, croitorul și nu-i rămâneau niciodată bani ca să poată pune ceva deoparte. Între timp, ambele mama-san aflaseră de copil, căci amândouă o urmăriseră și văzuseră unde se duce. Nu-i pomeniră niciodată de copil, dar o priveau mereu cu compătimire. Apoi, într-o zi, mama-san trimisese după ea și îi vorbise de acel gai-jin care putea plăti destul în avans ca să-și poată trimite copilul la părinți ca să-și facă viitorul care i se cuvenea, cu bani pentru hrana pe doi ani și să-i rămână destul pentru mai târziu. Acceptase cu bucurie.

După prima noapte voise să-și pună capăt zilelor, omul se dovedise o brută dezgustătoare. Oricât plânsese și se rugase, Raiko refuzase neclintită pentru că o prevenise dinainte că nu va putea face acest lucru cel puțin o lună. Din fericire, mai avea și zile libere, ca să-și refacă forțele și să elaboreze noi planuri de apărare. În cele din

urmă, Bestia, cum îi spunea ea, fusese învinsă și se schimbase. Acum era docil, plângea foarte mult; și voia pasiunea în toate aberațiile ei, dar sub purtările lui blânde și plăcute, Hinodeh simțea cum fierbe violența, gata să explodeze.

În liniștea care o înconjura, Hinodeh aștepta cu nervii întinși. În momentul în care el bătu la poarta de la stradă, maiko veni în fugă să-i dea de veste. Mai avea timp, așa că se așeză în poziția lotusului pentru meditație și-și trimise gândurile spre zen. În curând era gata.

Împreunarea cu Bestia fu suportabilă. E curios cât de diferit este, își zicea Hinodeh, construit altfel decât persoanele civilizate, un lujer mai lung și mai gros, dar fără acea fermitate și vigoare a oricărei persoane civilizate. Și este atât de diferit și față de Shin, care era blând și bun și atât de puternic. Curios, la soțul ei nu se vedea nici o trăsătură de-a strămoșului său gai-jin, Anjin-san, care cu două secole și jumătate în urmă, își luase numele de Komoda și-și întemeiase o a doua familie la Nagasaki – prima lui familie trăia la Izu unde construia nave pentru seniorul lui, Shogunul Toranaga. Mulțumesc zeilor pentru el. Datorită lui s-a născut Shin al meu și s-a născut samurai, și tot așa și fiul meu. Zâmbi fericită. Fiul ei se afla de aproape trei săptămâni pe drum, cu două slujitoare de nădejde. Duceau cu ele o hârtie de plată pe numele mamei lui Shin, iscălită de bancherii Gyokoyama, pentru hrana copilului și a bunicilor acestuia pe timp de trei ani.

Am avut grijă de toate, se gândi ea cu mândrie. Mi-am făcut datoria față de fiul nostru, Shin-sama. Ți-am apărut onoarea. Totul este în ordine. Chiar și ultima întrebare a lui Raiko, înainte de a discuta ultima clauză a contractului cu Bestia:

— Și, la urmă, Hinodeh, ce să fac cu trupul tău?

— Aruncă-l la groapa cu gunoi, mie nu-mi pasă. E deja pângărit. Lasă-l câinilor.

CARTEA A PATRA

YOKOHAMA,

Marti, 11 decembrie

În lumina de dinaintea răsăritului, cuterul Struanilor se depărta grăbit de fregata *Pearl*, îndreptându-se către cheul propriu. Valul de provă, alb ca două mustăți, cuterul mergea cu maximum de viteză, iar panașul lui de fum se înălța semeț în aer. Vântul prielnic bătea dinspre țarm, cerul acoperit promitea să se lumineze spre prânz. Binoclul nostromului era îndreptat către ferestrele firmei Struan, se vedea o lumină, dar nu-și dădea seama dacă Struan se afla acolo sau nu. Brusc mașina tuși, se opri, nostromului i se strânse inima, toți de pe ambarcațiune își ținură respirația. După câteva secunde mașina începu să meargă, tuși din nou, încă mergea, dar după sunet se vedea că ceva nu e în regulă.

— Cristoase Atotputernice, Roper, du-te jos, strigă el către mecanic. Voi jigodiilor, aduceți vâslele pe punte pentru cazul că ne lasă drăcovenia asta... Isuse Cristoase, McFay o să ne jupoaie de vii... Roper, mârâi el, care-i problema, pentru numele lui Dumnezeu, Roper. Dă-i bătaie.

Din nou își fixă binoclul pe fereastra aceea. Nici un semn că ar fi fost cineva acolo. Dar Struan era acolo, cu binoclul îndreptat spre cuter, și îl urmărea atent de când cuterul ajunsese la fregată. Înjură căci îl vedea clar pe nostrom acum, și nostromul ar fi trebuit să știe că el privea și nu i-ar fi fost greu să trimită un semnal, da sau ba. Nu e vina lui, pentru numele lui Dumnezeu, își zise, ai uitat să stabilești semnalul. Idiotule! N-are importanță, vremea e destul de bună, nu se vede nicăieri nici un semn prevestitor de furtună, nu că o furtună mică ar putea pricinui necazuri fregatei *Pearl*. Refocaliză binoclul pe nava amiral. Cuterul acesteia se întorcea și el de la *Pearl*. Se prea poate să fi dus ordine la *Pearl*. Ușa din spatele lui se deschise larg. Chen intră în cameră plin de vervă aducând o ceașcă de ceai aburind.

— 'Neața, tai-pan. Tu-ah nu somn, ceai bun, hop hop, acum?

— Ayeeyah! De câte ori trebuie să-ți spun să vorbești într-o limbă civilizată și nu în dialectul ăsta caraghios? Îți sunt urechile umplute cu balega strămoșilor tăi și ți s-a covăsit creierul?

Chen continuă să zâmbească, dar în sufletul lui gemu. Se așteptase ca vorbele lui de duh să-l facă pe Struan să râdă:

— Ayeeyah, iartă-mă, spuse el, și adăugă salutul chinezesc tradițional echivalent cu bună dimineața: azi ai mâncat orez?

— Mulțumesc!

Prin binoclu Malcolm văzu un ofițer coborând din cuterul navei amiral și urcând pe pasarelă, dar nici un semn care să indice dacă

lucrurile erau așa cum dorea sau altfel. Fir-ar să fie! Acceptă ceașca de ceai.

— Mulțumesc.

În acest moment nu simțea dureri mai deosebite, doar ca de obicei, suportabile, căci își luase doza de dimineată. În ultima săptămână reușise să reducă mult cantitatea de licoare. Acum lua o porție dimineată și una seara și jurase că pe viitor va lua o singură dată dacă ziua aceea se va termina cu bine.

Ceaiul era bun, amestecat cu lapte adevărat, zahăr mult și fiind primul din această zi mai avea în el și o porție de rom, o tradiție inițiată de Dirk Struan, după spusele tatălui său.

— Chen, adu-mi pantalonii groși și jerseul. Ba și pardesiul.

— Am auzit că s-a contramandat călătoria, tai-pan, spuse Chen mirat.

— În numele tuturor zeilor, când ai auzit una ca asta?

— Aseară, tai-pan. Vărul meu de-al cincilea care face parte din Casa Diavolului Străin care-i Șef, l-a auzit pe el vorbind cu Nas de Broască de pe Vaporul Mare care i-a spus: Nici o plimbare cu nava.

Lui Malcolm i se strânse inima. Abia ținându-se pe picioare se duse la fereastră. Avu un șoc când văzu cuterul bălăcindu-se la două sute de metri de țărm la voia întâmplării, cu mașina în pană. Începu să înjure cu năduf și imediat începu să iasă fum pe coș, apăru valul de proră, cuterul începu să capete viteză. Cu binoclul scrută bucătică cu bucătică puntea, dar nu putu să vadă nimic, decât pe nostrom, care urla, că se instalaseră vâslele pe punte pentru cazul că motorul cu aburi are iar pană. Cu viteza pe care o avea, cuterul avea să ajungă la docul lor în mai puțin de zece minute. Cu ajutorul lui Chen se îmbracă. Aruncând o privire rapidă pe geam văzu cuterul aproape la țărm. Deschise fereastra și se aplecă în afară pe când nostromul tocmai sărea pe debarcader și începu să alerge cu toată viteza pe care i-o îngăduia pântecul lui mare.

— Hei, nostromule!

Nostromul, un bărbat cu părul alb, găfâia în momentul în care ajunsese destul de aproape de fereastră ca să spună cu răsuflarea tăiată:

— Salutări din partea căpitanului Marlowe. Fiți amabil și poftiți dumneavoastră și... doamna la bord.

Struan slobozi un chiot de bucurie. Trimise după Ah Soh, îi spuse s-o scoale și s-o îmbrace repede pe Angélique. Apoi, încet adăugă:

— Ascultă, Chen și nu mă întrerupe că iau foc... – și îi dădu instrucțiuni ce să împacheteze și ce să-i ordone lui Ah Soh să împacheteze, și să ducă apoi cuferele la bordul navei *Prancing Cloud* la apusul soarelui. Tânăra doamnă vine cu mine și vom lua masa de seară la bord și vom dormi la bord, iar voi doi veți sta cu noi, apoi vă veți întoarce la Hong Kong cu noi...

Chen era peste măsură de bucuros.

— Hong Kong! Ayeeyah, tai-pan...

— ...și amândoi vă veți ține gurile, mai strânse decât un cur de muscă, iar dacă nu, atunci am să-l rog pe Chen al Nobilei Case să șteargă numele voastre din cartea familiei.

Îl văzu pe Chen că se face negru la față. Nu mai folosise amenințarea asta până acum. Cartea familiei era pentru fiecare bărbat chinez legătura cu nemurirea, cu strămoșii săi din trecutul mistic, cu îndepărtatii lui descendenți când el însuși va deveni un strămoș îndepărtat și chiar și mai departe de atât. Indiferent unde se naștea un chinez în această lume, el era trecut în registrul strămoșesc al satului său. Fără asta el nu exista.

— Bine, stăpâne. Dar Ah Tok?

— Mă ocup eu de ea. Cheam-o încoace.

Chen se îndreptă spre ușă, ea era acolo, Chen o luă la fugă, ea intră în cameră. Struan spuse că a hotărât ca ea să vină după ei cu o a doua navă și că asta era situația.

— Ohko, fiul meu, spuse ea cu vocea mieroasă. Ce hotărâști tu pentru bătrâna ta mamă nu este ceea ce hotărăște bătrâna ta mamă că este cel mai bun lucru pentru ea și pentru fiul său. Mergem acasă. Tăcem din gură. Nici un împutit de diavol străin nu va afla nimic. Bineînțeles că pe toți oamenii civilizați îi va interesa acest mister. Mergem acasă împreună. Ți iei și târfa cu tine?

Ea rămase nemișcată sub biciul cuvintelor lui, prin care-i porunca să nu mai folosească niciodată acest cuvânt, altfel avea s-o pătească rău de tot.

— Ayeeyah, bombăni ea plecând din cameră, cuvintele ei auzindu-se încă. Bătrâna ta mamă n-o s-o mai numească pe târfa aia târfa ta, dar toți zeii să-mi fie martori că chiar dacă nu-i spun târfa cum îi spun, tot târfa se cheamă că e! E oare fiul meu neghiob...

Când Struan o văzu pe Angélique, furia lui se evaporă.

— Sfinte!

Angélique purta costum de călărie, cizme, fustă lungă, strânsă în talie, vestă, cravată, jachetă, pălărie cu pană verde, și mănuși, doar că nu avea cravașă.

— Am considerat că așa e cel mai nimerit, dragul meu, pentru o plimbare pe mare, spuse ea zâmbind plină de farmec.

— Bine ați venit la bord.

Marlowe stătea în capul pasarelei, arătând splendid în uniforma lui. Înainte de a păși pe punte, Malcolm, sprijinindu-se cu greu de bară cu mâna stângă, Angélique ținându-i bastoanele, își ridică jobenul ceremonios și spuse:

— Avem permisiunea de a urca la bord?

Marlowe salută și surâse.

— Bine ați venit, amândoi sunteți bineveniți la bord. Îmi permiteți? luă brațul Angelicăi, topindu-se în fața zâmbetului ei cuceritor și a jachetei ei care-i scotea extraordinar în evidență silueta, și îi conduse spre covertă în partea din față a coșului de fum, așteptă până ce Malcolm se așeză, confortabil într-un scaun de punte. Mola peste tot! Domnule Lloyd, îi spuse el secundului, Davyd Lloyd. Un sfert mașina înainte, drept așa.

Pearl se îndepărtă prin puterea motoarelor de geamandura la care fusese legată.

— De îndată ce ieșim în larg mărim viteza, spuse el. Amiralul ne-a ordonat să facem încercări la motoarele cu aburi la o distanță de la care să putem fi văzuți de pe nava amiral.

Fericirea lui Struan se risipi.

— La o distanță la care să vă vadă el? Nu ieșim noi în larg? Măcar până nu se mai vede țărnul în urmă?

Marlowe râse.

— Presupun că amiralului îi place să-și țină copiii cât mai aproape. Dar ne vom distra, vă promit.

Deci suntem la bord, dar nu pentru motivul care mă interesează pe mine, gândi Struan. Nemernicul, e sadic! Și dacă amiralul ar fi fost pe navă era absolut sigur că l-ar fi omorât cu plăcere. Mă rog, nu l-aș omorî, dar am să i-o plătesc eu cu vârf și îndesat. O să-i pară lui rău că nu m-a ajutat. Când mă întorc o să dau totul peste cap și o să fiu un cui în coasta lui pe care n-o să-l uite el niciodată. Dar ce mă fac eu acum!

Era atâta agitație pe navă că Marlowe și Angélique nu observară disperarea pe care Malcolm încerca s-o ascundă. Fregata își croia drum printre navele flotei, mulți marinari și ofițeri de pe alte nave cu ochii pe Angélique, iar unii dintre ei apreciind manevrele perfecte de pe *Pearl*. De la bordul navei amiral franceze, un vapor cu zături, și douăzeci de tunuri, pe lângă care trecură, un marinăr fluiera și făcu semne cu mâna, gestul lui, consternându-i pe ofițerii britanici. Sfinte Dumnezeule, gândi Marlowe, ce purtări proaste și ce lipsă îngrozitoare de disciplină! Dar cu toate acestea urmări blajin cu privirea cum Angélique răspunde, fluturând mâna și stârnind un cor de fluierături și strigăte de admirație. Ca să-i distragă atenția de la spectacolul ăsta, Marlowe îi spuse:

— O să facem niște teste de viteză, Angélique, mai întâi cu ajutorul mașinilor, apoi navigăm cu pânze. Trebuie să punem noul catarg la încercare serioasă, să-l testăm. Probabil nu-ți amintești, dar am pierdut catargul principal în furtuna aceea. Vezi...

Și el continuă să trăncăneasă, explicându-i când una, când alta, răspunzând la fiecare întrebare pe care ea se simțea obligată s-o pună.

Ea, la rândul ei, se prefăcea că e interesată, de fapt dorind doar să tacă, să simtă cum briza mării îi răsfira părul acum că își scosese pălăria și se bucura de această nouă libertate, dorind ca vântul să spele cu totul putoarea permanentă din Yokohama ca și pe cea din Hong Kong, care părea să facă parte din existența zilnică, într-atât încât n-o mai simțea nimeni. Dorea să privească numai înainte și să viseze la Canalul Mânecii, la marea albastră și la minunata coastă de acasă, dorind de fapt să se întoarcă în patrie. Noi, francezii, ducem așa de mult dorul țării noastre, în timp ce englezii par să fie capabili să se simtă ca acasă oriunde în lumea asta și nu au de fapt nevoie de Anglia, nu ca noi care avem nevoie de Franța...

— O să oprim mașinile la prânz, spunea Marlowe, foarte încântat că era căpitan pe fregata *Pearl*, am aranjat o gustare în cabina mea și, dacă vrei să te odihnești puțin, e și o cușetă...

Dimineața trecu în chip plăcut. La fiecare jumătate de oră, clopotul navei marca trecerea timpului și chiar și Malcolm ieși din disperarea lui pe când nava începu probele de la un capăt la celălalt al golfului, făcând volte, rondouri, avântându-se înainte, mergând în marșarier.

— Într-o clipă oprim motoarele și atunci ridicăm toate pânzele sus! spuse Marlowe.

— Îmi place mai mult cu pânze, spuse ea. Zgomotul motorului este atât de înnebunitor. Navigația cu pânze este cu mult mai plăcută, nu crezi, Malcolm, *chéri*?

— Da, ai dreptate, spuse Malcolm plin de mulțumire, cu brațul în jurul taliei ei, ținând-o strâns, să nu lunece din pricina mișcărilor punții.

— Și eu sunt de aceeași părere, spuse Marlowe, ca aproape toți cei din marina regală britanică. Bineînțeles că suntem nevoiți să folosim pânzele cea mai mare parte din timp. Nu putem duce suficient combustibil și, în plus, cărbunele face atâta murdărie! Dar pe o noapte afurisită, când limanul portului e foarte aproape, iar tu trebuie să mergi împotriva furtunii, sau când dușmanul are o navă de două ori mai mare ca tine și un număr dublu de tunuri, dar merge cu vele în timp ce tu mergi cu aburi, atunci binecuvântezi pe bunul Stephenson și pe inginerii britanici că ți-au oferit mijlocul binecuvântat de a naviga contra vântului. V-aș lua jos dar, așa cum am spus, peste tot e praf de cărbune și zgomot.

— Mie, totuși, mi-ar face mare plăcere să arunc o privire. Se poate?

— Bineînțeles. Tu, Malcolm?

— Nu, mulțumesc. Mergeți voi doi, spuse Malcolm.

Încă de pe vremea când era copil fusese de nenumărate ori în sala mașinilor pe propriile lor vapoare, iar motoarele nu l-au interesat

niciodată, în afară de eficiența lor, de costul și de cantitatea de cărbune pe care o consumau.

Înainte de a părăsi puntea de comandă, Marlowe verifică felul cum mergea nava, cum bătea vântul. Se aflau la trei sferturi de milă depărtare de țărm, la o distanță apreciabilă de flotă și de navele comerciale.

— Domnule secund, preia comanda navei. Când ne vom afla la travers de nava amiral, oprește motoarele, ridică toate pânzele, direcția către est.

— 'Nțeles, domnule căpitan!

Malcolm îl urmări cu privirea pe Marlowe cum o conduce pe Angélique către partea centrală a navei, cu o strângere de inimă, plin de invidie față de mersul lui sprinten și în același timp amuzat de farmecul ei molipsitor pe care-l răspândea în jur. Se lăsă mai comod pe scaun. Marea, cerul, vântul și întinderea imensă îi spulberaseră mâhnirea. Era plăcut pe mare, pe o navă militară atât de mândră, rapidă și bine întreținută, era minunat să stai confortabil și în siguranță pe un scaun de pe punte, iar mintea lui făcea tot felul de planuri pentru a doua zi și zilele următoare. *Joss*. N-am de gând să mă îngrijorez de nimic, își promise el. Adu-ți aminte de jurământul tău și de noua epocă ce-ți stă înaintea. După ce Gornt sosise la Yokohama ca un trimis al cerului, Malcolm îi mulțumise lui Dumnezeu pentru păsuirea care i-o îngăduise și jurase că, dacă informațiile pe care i le furniza Gornt se dovedeau salvatoare cum susținea el, atunci va face de acum înainte tot ce-i va sta în putință pentru Nobila Casă și se va mulțumi cu atât. Având suficiente informații ca să-i zdrobească pe Brock, era absolut sigur că mama lui se va grăbi să-l sprijini în tot, iar el nu dorea decât s-o aibă pe Angélique și să fie tai-pan, dar nu numai cu numele.

Cu o seară înainte simțise nevoia să se uite în oglindă. Trebuia! Ceva mai puternic decât el îl forță să se cerceteze cu toată seriozitatea pentru prima oară după ani de zile, să se studieze profund, până în adâncul ființei, nu numai trăsăturile chipului. În cele din urmă se gândi: Țasta ești, încă vătămat serios pe dinăuntru, nu te prea poți îndrepta de spate, picioarele nu te mai slujesc cum ar trebui, dar poți să stai în picioare, poți să umbli și o să te mai întremezi cu timpul. Restul trupului funcționează. Ca și mintea. Împacă-te cu situația asta așa cum e. Amintește-ți ce-ți tot spuneau mama și tata de când erai copil: împacă-te cu soarta, *joss*, cum spunea Dirk întotdeauna, Dirk cel cu jumătate de picior ciuruit de alice, dar asta nu l-a oprit în loc, Dirk cel împușcat și tăiat de zeci de ori, aproape omorât la Trafalgar, ca băiat care aducea pulberea la tunuri, aproape strivit de Tyler Brock de vreo cinci ori. Împacă-te cu soarta. Fii chinez, așa spunea Dirk. Fă tot ce poți și naiba să-i ia pe toți ceilalți.

Înima începu să-i bată cu putere. Dirk, Dirk și iar Dirk! Blestemat să fie Dirk Struan! L-ai detestat pentru că ți-a fost băgat tot timpul pe gât, ai fost întotdeauna înlemnit de groază că nu te vei putea asemui niciodată cu statura lui uriașă! Recunoaște!

Imaginea lui în oglindă nu-i dădu nici un răspuns. Își răspunse singur. Am sângele lui, am de condus Nobila lui Casă, sunt tai-pan, o să fac tot ce pot, dar n-o să mă ridic niciodată la înălțimea lui, blestema-l-ar Dumnezeu, ăsta-i adevărul! ăsta e destinul meu, joss. Bun, păru să-i răspundă imaginea lui din oglindă. Dar de ce trebuie să-l urăști? El nu te urăște. De ce să-l urăști așa cum l-ai urât toată viața ta. Căci l-ai urât toată viața ta. Nu?

— E adevărat. Îl urăsc și l-am urât întotdeauna!

Rostind aceste cuvinte cu voce tare avu aproape un șoc. Dar era adevărat. Iar toată dragostea și respectul de dinainte fuseseră doar o fățarnicie. Da, îl urăsc. Acum, brusc, acolo, în fața oglinzii, simți că nu-l mai ura. De ce?

Nu știi. Poate că din cauza lui Edward Gornt, poate că el e spiritul cel bun care m-a eliberat de trecutul meu, așa după cum și el dorește ca eu să-l eliberez de trecutul lui. Oare nu a transformat Morgan viața mamei lui și viața tatălui lui? Nu numai că Dirk mi-a otrăvit viața, dar fantoma lui s-a strecurat între mama și tata și le-a făcut viața un coșmar. Nu, a fost asta destinul lor ca tata să moară urându-l în aceeași măsură în care, pe față mama, îl adoră..., în timp ce în inima ei ea îl urăște că nu a luat-o de nevastă. Aici, pe puntea fregatei își aminti de toate acestea, și o transpirație rece îi scaldă tot corpul. Apoi mai târziu bău niște whisky, dar nu și cealaltă licoare, hotărându-se să renunțe definitiv la drog, chiar în acel moment, pentru că de acum știa și el că dorea cu ardoare să bea acea licoare, că devenise robul ei. Prea multe adevăruri de suportat deodată. Nu e ușor să te privești drept în față. Cea mai dificilă încercare dintre toate, și cea mai periculoasă, prin care orice bărbat trebuie să treacă, dar numai o dată în viața lui, ca să se împace cu sine. Că mi-a plăcut, că nu mi-a plăcut, eu am făcut-o.

— Domnule secund, spuse tânărul semnalizator către locotenentul Lloyd, privind prin ochean la colegul său de pe cealaltă navă. Un mesaj de la amiral.

Cu două punți mai jos, sala mașinilor era un cuptor încins, plin de zgomotul infernal și ritmic al mașinilor, de praf și negreală, și de miros urât, și prin ceața aceea confuză se zăreau din când în când traiectoriile cărbunilor arzând, în timp ce fochiști, goi până la brâu, deschideau ușile focarelor de sub marile cazane ca să arunce înăuntru cărbune, sau să scurme zgura aprinsă ca să facă loc combustibilului proaspăt. Angélique și Marlowe stăteau pe un grătar de fier deasupra lor. Aerul fierbinte urca în sus, spre ei, în vârtejuri aducând cu el

mirosul încins de cărbune, de fier și de ulei arzând, de sudoare și aburi. Corpurile de dedesubt luceau de transpirație, bărbați cu pânțele mari și mușchi umflați de încordare înfingeau lopeți ascuțite ca briciul, scrâșnind pe podeaua de fier, în buncărele de cărbune, scoțându-le apoi pline, aruncau cu îndemânare cărbunele care se împrăștia într-un strat egal care lua foc imediat, ca peste el să se arunce apoi alt strat de cărbune.

Spre pupa, motorul în mișcare strălucea, curățat cu grijă și dat cu ulei, iar bărbați cu niște bidoane cu gât lung puneau ulei la articulațiile mașinilor, alții curățau cu ghemotoace de bumbac excesul de ulei, alții urmăreau cadrane gradate, manevrau pompe, supape și valve în timp ce motorul rotea arborele elicei ca nava să înfrunte valurile. Din supape țâșneau jeturi de abur, alți mecanici se îngrijeau de pistoane, pârgii, transmisii, pe care le ungeau, le ștergeau, fochiștii aruncau în focare alte și alte lopeți cu cărbune. Angélique urmărea tulburată acest tablou de coșmar, în vreme ce eroii acestuia habar n-aveau că erau priviți.

Plin de mândrie, Marlowe îi arăta totul și îi explica totul, făcându-se auzit peste vuietul motoarelor, iar ea răspundea cu o înclinare a capului și un zâmbet din când în când, ținându-se de brațul lui, ca să-și păstreze echilibrul, și nu auzea nimic din ce-i spunea și nici n-o interesa, fascinată de sala mașinilor care i se părea o Walhalla masculină, în care mașinile erau nevestele acelor bărbați, primitive, dar parcă aparținând mai mult viitorului, niște sclave care se bucură de grija stăpânilor lor și nu invers.

Neobservat, tânărul semnalizator se apropie din spate și salută. Pentru că nu părea să-l audă nimeni, veni în față, salută din nou și rupse vraja în care trăia Angélique. Îi înmână lui Marlowe un mesaj scris. Marlowe îl citi cu repeziciune, apoi dădu din cap și-i strigă:

— Confirmă primirea! se aplecă spre Angélique. Îmi pare rău, dar acum trebuie să plecăm.

În clipa aceea clopotele de semnalizare de pe punte răsunară jos, în adâncul navei. Ofițerul mașinist confirmă primirea ordinului, mecanicii alergară să închidă niște robinete și să deschidă altele, apăsau pârgii și controlau aparatele de control. În timp ce aburul țâșnea pe conductele de evacuare, afară, și motorul începu să încetinească, zgomotul se redusese și fochiștii se sprijiniră în lopeți răsuflând ușurați, trăgând cu nesaț în piepturi aerul încărcat de praf de cărbune și-și stoarseră prosoapele pe care le purtau în jurul gâtului. Un bărbat se întoarse spre buncărul de cărbune și-l înjură, înjurătura fu acoperită de vaietul motorului, atunci își deschise prohabul și se pișă în focar pe cărbuni, jetul transformându-se în abur stârnind hohotele celorlalți. Marlowe o apucă pe Angélique repede de braț și o luă de acolo, pornind în sus pe pasarelă. Abia atunci o observă un

fochist, apoi un altul și înainte ca ea să dispară se uitau cu toți holbați la silueta care se depărta. Când n-o mai văzură, unul făcu niște gesturi obscene trezind o altă cascadă de hohote, amplificată de tăcerea bruscă și apăsarea ce se lăsase deodată în sala mașinilor. Când ajunse pe punte, scăpând din infernul acela de zgomot, Angélique își umplu pieptul cu aerul curat al mării, se simți amețită și se sprijini de Marlowe.

— Nu vă simțiți bine? o întrebă el.

— Ba, da, spuse ea. Îți mulțumesc, John, a fost... a fost, fost extraordinar.

— Da? spuse Marlowe absent, atent acum doar la marinarii din arboradă și la cei de pe punte ocupați cu manevrele pentru ridicarea velelor. Presupun că e extraordinar, dar numai prima oară. Pe o mare în furtună, acolo jos e un iad. Fochiștii și mașiniștii sunt o rasă de oameni aparte – o conduse la Malcolm. Îmi pare rău, dar trebuie să vă părăsesc o clipă.

Se duse jos la cabina lui de la pupa. Marinarul de santinelă salută când trecu pe lângă el. Seif-ul navei era sub patul lui. Îl descuie cu nervozitate. Mesajul de la amiral suna: „Pune în aplicare ordinele sigilate, 1/A16/12”. În seif erau jurnalul de bord, codurile, banii pentru lefuri, registrele de plată, registrul de pedepse, manuale, declarații de vamă, chitanțe, Registre Navale și câteva plicuri sigilate, trimise lui în această dimineață de pe nava amiral. Mâna îi tremură ușor în timp ce căuta plicul indicat. Era oare ordinul: „Întoarce-te la flotă; pregătește-te de luptă” pe care-l aștepta? Se așează la masa înconjurată de scaune prinse în podea și rupse sigiliul.

— A fost extraordinar acolo jos, Malcolm. Dar și înspăimântător când îi vezi pe toți oamenii aceia de acolo. Uluitor! Și dacă e astfel pe o navă mică așa cum e asta, atunci cum trebuie să fie pe un vapor mare, să zicem pe unul ca *Great Eastern*?

— E uimitor, Angél. Am văzut *Great Eastern* când era lansat pe Tamisa, ultima dată când am fost la Londra, acum patru ani, când am terminat școala. Doamne, ce bucuros am fost să termin cu învățatul... *Great Eastern* e făcut în întregime din fier, cântărind patru mii de tone, cel mai mare din lume până în acest moment, și construit să transporte emigranți, câteva mii o dată, către Australia. A fost nevoie de săptămâni numai pentru lansarea lui. L-au lansat lateral, o greșeală și aproape că s-a scufundat. Bietul Brunei, care a proiectat nava și a construit-o, a dat faliment de multe ori, ca și societățile puse pe picioare de el. Nava a fost cu ghinion, a luat foc la prima cursă și a fost aproape distrusă, și asta l-a ucis pe Brunei. Să fiu al dracului dacă m-aș imbarca pe nava aia, e cu ghinion și a fost cu ghinion, de la prima bucată de tablă care i s-a pus...

Îl văzu pe Marlowe venind pe covertă și se încruntă. Pe fața lui Marlowe nu mai era acum nici urmă de amabilitate. Nostromul bătu clopotul de opt ori. Era ora prânzului.

— Am preluat comanda, domnule secund, spuse Marlowe.

— Da, domnule.

— De ce n-o conduci pe domnișoara Angélique la prova, poate că i-ar place să vadă tunurile de pe punte mai de aproape.

— Cu plăcere. Mergeți, domnișoară?

Ascultătoare, ea îl urmă, coborând pe pasarelă și de-a lungul punții. Secundul era un bărbat scund, cu pistrui și avea înălțimea ei.

— Sunteți din Țara Galilor, domnule Lloyd? îl întreabă ea.

— Sunt din pământul acela ca dealurile de la Llandrindod Wells, locul meu de baștină.

Râse și ea, apoi se sprijini de el, când puntea se înclină, și-l întreabă:

— De ce m-au expediat ca pe-o școlăriță?

— Asta n-am cum să știu, domnișorică – aruncă o privire în spate și apoi se uită la ea. Căpitanul vrea poate să vorbească despre masa de prânz, fără îndoială, sau îl întreabă pe el, pe omul dumneavoastră, dacă nu vrea să meargă la toaletă. Discuții ca între bărbați, spuse el și ochii lui zâmbiră:

— Ții la el, după câte se vede, nu?

— Căpitanul e căpitan. Și acum să vă arăt tunurile, doamnă!

Râsul ei răsună ca un tril, marinarii din apropiere se înfiorară, iar Marlowe și Malcolm, aflați pe puntea dunetei o auziră și ei și se întoarseră s-o privească.

— Arată ca o cadră, Malcolm.

— Într-adevăr. Ziceai ceva. Gustare?

— Ești de acord? Bucătarul e foarte priceput la prăjitură cu dulceață de mere – meniul urma să mai cuprindă rasol de pește, plăcintă de pasăre și carne de porc sărată, găluști, friptură rece de pasăre, brânză cheddar și prăjituri cu dulceață de mere. Am vreo două-trei sticle de Montrachet, din '55, puse la răcit, pe care le-am păstrat pentru o ocazie specială, și un Chambertin din '52.

— O duci foarte bine, spuse Malcolm foarte impresionat.

Marlowe zâmbi.

— Nu chiar, dar asta e o zi deosebită și, ca să fiu sincer, am șterpelit Chambertin-ul, băutura preferată a tatălui meu. Când am plecat mi-a dat vreo două-trei lădițe cu Montrachet.

— E și el în marina regală?

— Da, bineînțeles, răspunse el mirat că cineva poate pune o astfel de întrebare. E comandantul flotei din Plymouth.

Avu o ezitare, începu să spună ceva și se opri.

— Care e problema? Ni s-a dat ordin să ne întoarcem?

— Nu – Marlowe îl privi. Mi s-au predat mai multe ordine sigilate în această dimineață, împreună cu permisiunea scrisă de a vă aduce la bord și de a reveni la apusul soarelui, negreșit. Acum câteva minute de pe nava amiral mi s-a ordonat să deschid unul din ordine. Nu mi s-a spus să-ți spun asta, dar nici nu mi s-a spus să nu-ți spun. Poate ai putea să-mi explici. Mesajul sună așa: Dacă cumva domnul Struan vă cere un serviciu deosebit, puteți, dacă vreți, să i-l îndepliniți.

Pentru Malcolm, lumea încremeni o clipă. Nu-și dădu seama dacă e viu sau mort, capul i se învârtea, iar dacă n-ar fi stat pe scaun, cu siguranță că s-ar fi prăbușit pe punte.

— Cristoase Atotputernice! exclamă Marlowe speriat. Nostrom, un păhărel de rom, imediat!

Nostromul o luă la fugă, dar Malcolm reuși să îngâne cu voce sugrumată:

— Nu, nu e nevoie, mă simt bine... de fapt puțin rom îmi va face..., îmi va face foarte bine.

Văzu buzele lui Marlowe mișcându-se, își dădu seama că cineva îl zgâlțâia, dar urechile lui nu auzeau decât bubuitul inimii, iar apoi simți cum vântul îi atinge obrații și auzi din nou vuietul mării.

— Poftim, domnule, spunea nostromul, ținându-i paharul la buze.

Romul îi lunecă în jos pe gât. În câteva secunde Struan se simți mai bine. Dădu să se ridice în picioare.

— Mai bine stați liniștit, domnule, spuse nostromul stânjenit. Parcă ați fi văzut o stafie.

— John, domnule căpitan Marlowe, iartă-mă, putem găsi undeva un loc unde să vorbim între patru ochi?

— Sigur. Chiar aici – stingherit, Marlowe făcu un semn nostromului care părăsi puntea de comandă, rămaseră numai cârmaciul și omul de la semnalizare. Semnalizator, mergi la prova. Cârmaci, nu auzi o vorbă!

— Favoarea pe care ți-o cer e următoarea: ieși în larg până nu se mai vede uscatul pentru scurt timp și să mă căsătorești pe Angélique și pe mine.

— Să... poftim? era rândul lui Marlowe să fie buimăcit, îl auzi pe Malcolm repetând cele spuse. Nu ești în toate mințile, se bâlbâi el.

— Ba da – Malcolm era cum deplin stăpân pe sine, viitorul lui era în joc, în urechi îi sunau cuvintele amiralului: dacă vreți, puteți să-i împliniți cererea. Să-ți explic.

Și începu.

După câteva minute, un steward veni sus pe punte și plecă imediat, expedit de comandant. Ceva mai târziu veni din nou spunând:

— Cu complimentele bucătarului, sir, masa de prânz e gata în cabina dumneavoastră.

Dar din nou Marlowe îi făcu semn să plece, concentrându-se la ce i spunea Struan și nedorind să-i întrerupă nimeni.

— ...ăsta e motivul, termină Malcolm. De aceea suntem implicați eu, tu, amiralul; maică-mea. Și acum, te rog, îmi împlinești această favoare deosebită?

— Nu pot, spuse Marlowe clătînând din cap. Iartă-mă, prietene, dar n-am căsătorit niciodată pe nimeni și mă îndoiesc că regulamentele îmi permit să officiez această căsătorie.

— Amiralul ți-a dat permisiunea să faci ce-ți cer eu.

— Dar a avut grijă să fie foarte precaut, prietene: să-ți îndeplinesc această favoare dacă vreau eu. Sfinte Dumnezeule, asta e ca și cum mi-aș băga capul în lațul școtei veleii mari, prietene, spuse Marlowe, în timp ce mintea lui anticipa tot felul de nenorociri viitoare. Tu nu-l cunoști pe Ketterer cum îl cunosc eu, Dumnezeule, nu-l cunoști deloc, nu știi cum sunt toți ofițerii de rang superior! Dacă greșesc cumva în acest caz, îmi face coaiele terci în menghină, cariera mea s-a dus pe apa sâmbetei – făcu o pauză ca să-și tragă sufletul, clătină din cap și bombăni în continuare. Nu pot să fac una ca asta, n-am nici o ieșire...

— De ce? Ești împotriva acestei căsătorii?

— Eu nu sunt împotrivă, pentru numele lui Dumnezeu, dar mama ta nu e de acord, vreau să spun că ea se opune căsătoriei, Sir William e și el amestecat în conspirația asta, biserica n-o să vă căsătorească, nici alți căpitani, fir-ar să fie, voi sunteți amândoi minori din punct de vedere legal, așa că chiar dacă v-aș căsători, tot n-ar avea nici o valoare, iar ea... La naiba, tu ești minor și ea... pur și simplu nu pot să risc... – un gând îi trecu brusc prin minte și aruncă o privire către țarm. Numai dacă îi semnalizez lui Ketterer. O să-i cer permisiunea.

— Dacă faci una ca asta o să-ți pierzi cinstea obrazului în fața lui pentru totdeauna. Dacă ar fi vrut ca să-i ceri permisiunea, ți-ar fi spus asta de la început.

Marlowe se uită fix la el. Reciti textul exact al mesajului amiralului și gemu. Struan avea dreptate. Viitorul lui era în cumpănă. Cristoase Atotputernice, de ce i-am invitat la bord? Primele cuvinte ale tatălui său de care-și aducea el aminte sunau cam așa: „Când ești în marină, îți conduci nava după reguli și regulamente, ca la carte, literă cu literă, fir-ar să fie, și nu te abați de la ele decât dacă ești vreun Nelson, dar afurisitul de Nelson n-a fost decât unul singur!”

— Îmi pare rău, prietene, dar răspunsul este nu!

— Tu ești ultima noastră speranță. Acum ești chiar ultima speranță.

— Iartă-mă, dar răspunsul e nu.

Struan oftă din adâncul sufletului, își îndreptă spinarea și jucă ultima carte:

— Angél! strigă el – ea îl auzi abia când o strigă a doua oară,

reveni cu locotenentul Lloyd și se opri alături de el. Angél, vrei să te măriți cu mine chiar azi, acum? spuse el, simțind la vederea ei cum îl inundă un val de dragoste. John Marlowe poate oficia ceremonia dacă vrea. Ce părere ai?

Un fior de uimire se răspândi pe chipul ei, nici nu-l auzi pe Marlowe care începuse să-i spună că-și cerea iertare, dar nu putea face asta și toate argumentele lui se înecară în valul de pasiune cu care fata îl luă în brațe și îl sărută, după care-l sărută pe Malcolm, și iar pe Marlowe.

— Da, ah, da... John, ce minunat că tu ne vei căsători, nu? Îți mulțumesc, îți mulțumesc, ce minunat, te rog, te rog, te rog, îl imploră ea, îmbrățișându-l din nou.

— Da, bineînțeles, se trezi Marlowe spunând fără voie, de ce nu, îmi va face plăcere!

Rosti aceste cuvinte simțind că-și pecetluisese soarta, în vreme ce în sinea lui voia să urle: Nu!

Timonierul puse capăt dilemei strigând plin de bucurie:

— De trei ori ura pentru căpitanul Marlowe. Vom avea o cununie la bord!

Prânzul a devenit un praznic prenuptial, plin de veselie, s-au băut numai două sau trei pahare de vin pentru a degusta calitatea rară a licorii, doar au gustat din mâncare, ceea ce a rămas s-a pus de o parte pentru mai târziu, toți prea emoționați și prea dornici ca să înceapă cununia. De îndată ce a luat hotărârea, Marlowe a dat ordin ca nava să se îndrepte spre larg cu toate pânzele sus și deveni cel mai entuziast, dorind ca ceremonia să fie perfectă și memorabilă. Dar înainte de a închina în onoarea mirilor la sfârșitul mesei, el spuse plin de gravitate:

— Numai Dumnezeu știe dacă această căsătorie e legală sau nu, dar nu am găsit nimic în Regulamentele Marinei care să spună că nu e, sau că nu poate avea loc, nimic nu se referă la vârsta împricinaților, se spune doar că ambii trebuie să consimtă de bună voie la această căsătorie, în prezența unor martori și să semneze o declarație în acest sens care se înregistrează în jurnalul de bord al navei. De îndată ce ajungem la țarm, se va dezlănțui tot infernul de rigoare, unii contestând ceremonia, alții felicitându-vă, și cred că va trebui să mergeți și în fața altarului. Și o biserică și cealaltă vor urla cât le va ține gura că ce am făcut noi este un păcat de moarte.

Angélique simți în vorbele lui oarecare nesiguranță.

— John, această căsătorie e legală, nu? Malcolm mi-a spus că există împotriviri, iar în ceea ce-l privește pe părintele Leo..., strâmbă din nas a dezgust. Nu vei avea neplăceri, nu-i așa?

— Ducă-se pe pustii asemenea gânduri, amiralul și-a dat

încuviințarea, îi spuse Marlowe mai încrezător decât se simțea în sinea lui. Destulă vorbă, ridic paharul în sănătatea voastră și pentru generațiile care vor veni!

Angélique dădu să se ridice în picioare, dar Struan o opri.

— Îmi pare rău, draga mea, dar aduce ghinion să bei pentru propria sănătate, superstiție veche, iar la bordul navelor Marinei Regale se bea șezând pe scaun.

— Vai, iartă-mă.

Cu mâneca atinse un pahar, care se lovi de un altul și se porni un clinchet ca de clopoței. Imediat, și Marlowe și Struan se repeziră să oprească muzica aceea. Malcolm spuse:

— Îmi pare rău, draga mea, dar și asta e o superstiție veche a marinarilor. Dacă lași clinchetul unui pahar să se stingă de la sine, undeva, în lume un marinar moare înecat.

— Ah! fata păli. Îmi pare rău. Trebuia să știu. În trecut de atâtea ori...

— Nu-ți face griji, spuse Marlowe repede. Dacă nu știi, superstiția nu contează. Nu-i așa, Malcolm?

— Da, și de data asta ai dreptate. Aș vrea să închin un pahar, Angélique, pentru John Marlowe, căpitan în Marina Regală, gentleman și cel mai bun prieten pe care-l avem!

Cabina aceea mică deveni neîncăpătoare, se încinseră discuții însuflețite, râsete, apoi Lloyd anunță că totul era pregătit pe punte. Mirii mai schimbă între ei un sărut, tandru, ieșiră pe punte, unde rămaseră în picioare, mână în mână, amândoi emoționați de solemnitatea momentului. Nava stătea cu prova în vânt, pânzele și vergile tremurau. Cei din echipajul navei care nu se aflau la manevre erau cu toții aliniați, dichisiți de sărbătoare, cu fața spre duneță, unde Malcolm și Angélique stăteau în picioare în fața căpitanului. Acesta era flancat de o gardă de onoare alcătuită din doi marinari. Deschise Regulamentul naval la pagina cu pricina și făcu semn către gornistul de pe navă care dădu semnalul convenit, nostromul suflă în siflee și toți luară poziția de drepti.

— Ne-am adunat aici ca să fim martori la căsătoria acestor doi tineri în fața lui Dumnezeu...

Nimeni nu simțea nici valurile mării și nici vântul care începuse să se întetească. La orizont apăruseră nori nimbus, care nu erau încă amenințatori, dar constituiau un avertisment! Deasupra capului cerul mai era încă limpede, iar Marlowe se întrebă, o clipă, dacă vremea aceea era de bun augur sau nu. Nici un motiv de alarmă încă, gândi el. Ceremonia se termină repede, ciudat de repede, pentru toți cei de față, iar Struan se simți chiar dezamăgit. El îi puse inelul cu sigiliu pe care-l purta la degetul mic drept verighetă. Era prea mare pentru degetul ei, dar ea îl ținea strâns, uitându-se fix la el de parcă nu-i venea să

creadă.

— Vă declar acum soț și soție.

În timp ce se sărutau, se auziră trei urale puternice, iar Marlowe strigă:

— La umbra vergii mari! – ordinul pentru câte un pahar de rom fiecărui om din echipaj, ordin urmat de alte urale. Doamna Struan, îmi permiteți să fiu primul care să vă felicite?

Angélique îl cuprinse cu brațele de după gât, lacrimi de bucurie curgându-i pe obraji.

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc.

— N-ai de ce, spuse Marlowe stânjenit, apoi îi strânse mâna lui Struan. Felicitări, prietene. Oare de ce nu – o rafală scurtă de vânt făcu arborada să trosnească – de ce nu vă duceți voi jos, sub punte și vin și eu imediat, spuse el, apoi se întoarse preocupat de manevra navei. Las-o sub vânt, domnule secund, cap spre Yokohama, cu vele, până la noi ordine, mergem cu motoarele în radă la locul de ancorare. S-ar putea să avem parte de-o furtună. Semnalizator, dă-mi caietul. Când suntem la vederea navei amiral, transmite asta.

Edward Gornt ședea confortabil în ușa cu geamuri mari a clădirii Brock, cu picioarele proptite pe un scaun, urmărind alene cu privirea golful. Geana de nori de la început se întinse pe cer și promitea furtună, deși, în această perioadă a anului, se putea tot atât de bine ca norii să dispară la fel de repede. În spatele lui, Norbert Greyforth ședea la masa lui de lucru, cufundat în hârtii. Văzuseră amândoi cum *Pearl* dispare la orizont, dar nu dăduseră faptului nici o semnificație deosebită.

— Manevră din cadrul probelor pe care le fac, dom'le, spusese Gornt. Tot nu-mi pot închipui ce se petrece la bord atât de important.

Norbert dădu din cap, amuzat în sinea lui, și se apucă din nou să semneze și să controleze documente și declarații vamale. O navă de transport a familiei Brock se afla în port, gata de plecare peste câteva zile și trebuiau făcut formele pentru ultima încărcare la plecarea din Japonia: douăzeci și cinci de kilograme de ouă de viermi de mătase pentru piața franceză (treizeci până la cincizeci de mii de ouă la o uncie), baloturi de mătase brută și țesături de mătase pentru piața londoneză, obiecte lăcuite, butoaie de saké pe care încercau să-l introducă pe piața engleză și de asemenea pentru japonezii din Filipine, ceramică ieftină ca balast și cărbune, tot felul de mărfuri pentru care s-ar putea găsi o piață. Mai era și restul de marfă nevândută în Japonia și care va fi comercializat pe drumul de întoarcere. Niște arme și ceva opiu, în lăzi speciale.

— O țigară de foi? întrebă Gornt.

— Mulțumesc! Își aprinseră havanele subțiri și traseră din ele cu

plăcere.

— Am aranjat o întâlnire cu McFay ca să finalizez aranjamentele pentru mâine, domnule.

— Bun! Norbert suflă un nor de fum și semnă ultimul dintre documente, sună un clopoțel, într-o clipă funcționarul principal și contabilul intrară în cameră. Asta-i tot, Pereira.

— Da, senor, spuse acesta, un bărbat mic de stat, blond cu ochi ușor orientali, ca majoritatea funcționarilor firmelor, eurasiatic din Macao. Dar cele speciale, senor?

— Ele nu intră în declarația vamală, ci sunt în grija căpitanului.

— Se zvonește că cei din marina militară vor urca la bord și vor controla încărcătura prin sondaj.

— N-au decât. Nici una din mărfurile noastre speciale nu e ilegală, pe Dumnezeu, indiferent de ce dracu' fac proștii de la Struan, Norbert îi făcu semn să plece și apoi își îndreptă întreaga atenție asupra lui Gornt, ceva îi trezise bănuieli. Edward, poate că ar trebui să contramandez duelul. Spune-i lui Struan diseară că accept compromisul sugerat de el, momeala e deja pusă în cursă, nu? Îl las să plece la Hong Kong, să se bage și mai adânc în rahat, crezând că a câștigat. Ce zici?

— Ați putea proceda și așa. Dar de ce să-l scutiți de o noapte de coșmar? Trebuie să trăiască și el puțină spaimă. De ce să doarmă liniștit? El v-ar cruța pe dumneavoastră?

Norbert se uită la el și-i văzu buza de sus, subțire, rășfrântă într-un zâmbet răutăcios. Râse în sinea lui, gândindu-se ce sărbătoare ar fi fost seara aceea dacă Ketterer era altfel de om și că, acum mai mult ca oricând, gândul la duel îi strica lui Struan și restul de somn.

— Nu am crezut că o să te adaptezi atât de bine cu noi, cei care facem parte din firma Brock. Răzbunarea este dulce și pentru tine?

— Pentru mine, dom'le? Gornt ridică din sprâncene. Mă gândeam la dumneavoastră. Eu sunt aici ca să vă servesc, nu așa a fost înțelegerea?

— Așa a fost, e adevărat. Norbert își ascunse zâmbetul. Deci rămâne pe mâine, dar acum vom... – ochii lui ageri văzură o pată la orizont pe fereastra din spatele lui Gornt. Nu e cumva *Pearl*? se ridică de pe scaun și se duse la fereastră, fixându-și binoclul pe pata aceea – era bineînțeles fregata. Taman la țanc, spuse Norbert, iar Gornt se întrebă ce vrea să spună cu asta, pe *Pearl* se strângeau velele, în urma ei nori negri.

— S-a pornit vântul în larg, spuse Gornt și-și fixă și el binoclul.

Fumul navei era mânat de vânt transversal față de drumul ei. În golf, restul flotei și navele comerciale ședeau la ancoră, numai câteva valuri înspumate. Binoclul lui Norbert se îndreptă către *Prancing Cloud*. Nici o agitație la bord. Apoi binoclul se îndreptă către nava

amiral. Nimic. Norbert îndreptă binoclul iar către fregată. Așteptă. *Pearl* venea spre port foarte repede, valul de provă o dungă albă de spumă. Și din nou binoclul se îndreptă către nava amiral, dar nu se vedea nimic. Și din nou reveni la fregată. Norbert reuși să zărească silueta Angelicăi în picioare lângă un bărbat, care trebuia să fie Struan.

— Priviți, spuse Gornt, cu o voce emoționată. Acolo. Îl vedeți pe semnalizator?

— Unde? A, da.

— Trimite semnale cu stegulețe către nava amiral. Primele stegulețe folosite reprezintă doar formula standard de începere a mesajului, spuse Gornt repede. Căpitanul navei *Pearl*, către amiral. Mesajul este... Mesajul este: A-M F-O-S-T D-E A-C-O-R-D C-U S-E-R-V-I-C-I-U-L C-E-R-U-T! Nedumerit se uită fix la Norbert o clipă. Ce să însemne asta?

— Uită-te la nava amiral să vezi ce răspunde! Gornt se conformă. Unde naiba ai învățat să descifrezi semnalele marinei militare?

— În Norfolk, Virginia, dom'le. Când eram copil obișnuiam să mă uit la nave, la ale noastre și la cele britanice. Era un fel de patimă. Atunci tatăl meu a făcut rost de o carte de coduri americană și de una britanică, cu expresiile standard și codurile lor. Câștigam mereu pariuri atunci când tata avea ca musafiri ofițeri de marină, de obicei ca să joace cărți. El, mama mea și el obișnuiau să aibă mulți musafiri și să-i trateze cu dărnicie – asta s-a petrecut înainte de crahul bumbacului când tata și-a pierdut cea mai mare parte din bani.

— Poți să descifrezi orice semnale făcute cu stegulețele? Orice cod? Întrebă Norbert iute, punându-și în minte întrebarea dacă ar putea cumva folosi aceste cunoștințe ale lui Gornt. Ai putea descifra semnalele de pe navele lui Struan?

— Dacă folosesc coduri internaționale standard, dar, probabil, ca și Brock, ei au un cod spe... Un moment, mesaj de începere: „Către căpitanul navei *Pearl* de la amiralul Ketterer”. Urmează iar o formulă standard: „Întoarce-te la locul de ancoraj imediat”. Apoi: „Când ești legat la geamandură și nava în siguranță, vino la raport pe nava amiral imediat, cu el!” Și la urmă, formula obișnuită: „Confirmă”. Gornt aruncă o privire iute în spatele lui. Cu el, dom'le Greyforth, să însemne cu Struan?

— Drept la țintă.

— Confirmare standard – Gornt luă binoclul de la ochi și-și frecă pleoapele, căci concentrarea îi dăduse o durere de cap. Am nimerit drept la țintă? Știți ce înseamnă mesajul?

— Ce se află la bordul navei *Pearl* atât de important? Afurisitul de căpitan Marlowe, din Marina Regală.

Nu-i trebui mult timp ca să-i explice despre ce era vorba.

— Căsătoriți? izbucni Gornt! Sunteți genial, dom'le!

— N-am crezut vreodată că Ketterer va fi de acord, dar se pare că a fost de acord. De ce? Nu câștigă nimic – Norbert era intrigat, apoi zâmbi cu răutate. Numai dacă nu..., numai dacă nu le-a ordonat lui Struan și lui Marlowe să vină la el la bord, ca să-l facă mat pe Marlowe și să anuleze documentul dintr-o lovitură, adică să bage cuțitul și mai adânc în Struan, ca să-l tortureze și mai mult.

— Poate s-o facă?

— Nemernicul ăla poate face orice pofteste, chiar dacă adevărul iese la iveală, spuse Norbert și scuipă în scuipătoare, iar apoi aruncă și mucul havanei în ea. Orice amărât de la bordul întregii flote are îndatorirea să-l asculte fără să crâcnească, și asta și fac!

— Vreți să spuneți că el le-ar putea ordona să facă acte împotriva legii?

— Uite cum stau lucrurile: ei trebuie să se supună ordinelor lui, altfel suportă consecințele, pedepse care merg de la pisica cu nouă cozi, la chinul de a fi tras pe sub chila navei de la un cap la altul. Dacă ar vrea, te-ar putea spânzura de una din vergile arboradei, iar apoi poate spune că a fost îndus în eroare de subordonați. Cu asta reușește să tragă pe sfoară orice Curte Marțială. Între timp tu ești mort.

— Atunci cum puteți să vă... să vă opuneți lui Ketterer chiar pe față, dom'le Greyforth?

— Pentru că Ketterer e om cu frica legii, așa sunt educați ăștia din Marina Regală, într-adins, să asculte de ordinele superiorului, dar mai ales pentru că îl avem pe Wee Willie, nemernicul ăla încrezut care e superiorul. El ne apără de Ketterer, de general, de japonezi și de toți ceilalți nemernici de dușmani ai noștri, dar asta nu-l va apăra pe tânărul Struan de fulgerele lui Ketterer.

— Deci, căpitane Marlowe, serviciul deosebit pe care ți l-a cerut domnul Struan a fost ca să te depărtezi la o distanță de la care nu se mai vedea țarmul..., și să-l căsătorești cu domnișoara Angélique Richaud?

— Da, sir.

Marlowe stătea drept și nu reușea să citească expresia feței amiralului Ketterer, flancat la masa din cabina mare de la prova de căpitanul navei amiral, în spatele lor, aghiotantul stătea în picioare la fel de teapăn.

— Și ai făcut-o, știind că amândoi sunt minori?

— Da, sir.

— Te rog să-mi prezinți un raport în scris până la apusul soarelui, specificând motivele tale, exact, și ce s-a petrecut, exact. Poți să pleci.

Marlowe salută și era pe punctul de a pleca, când Ketterer se întoarse către căpitanul navei amiral, un bărbat urât, oțelit și tare ca o

stâncă, renumit pentru strictețea disciplinei pe care o impunea și pentru faptul că adora Regulamentele Marinei.

— Căpitane Donovan, ce zici, poate că ai vrea să studiezi situația legală?

— Da, sir – ochii lui albaștri nu exprimau nici un pic de milă.

— Bun, asta-i tot deocamdată.

Asta a fost ultima replică pe care a auzit-o Marlowe înainte de a închide ușa. Îndată inima păru să-i bată din nou. Struan aștepta în anticameră. Doi marinari stăteau de pază, privind bănuitori.

— Cristooooase, ți-e rău? Întrebă el.

— Nu, deloc – Marlowe încercă să pară calm. Cum e și corect, amiralul vrea un raport scris, asta-i tot. Plec înapoi la navă. Pe curând.

Înainte de a pleca, ușa cabinei se deschise și crezu iar că i-a sunat ceasul. Căpitanul Donovan trecu grăbit, aproape atingându-l, fără să-l bage în seamă sau să-i răspundă la salut. Din cadrul ușii aghiotantul spuse:

— Domnule Struan, fiți vă rog amabil și intrați în cabină.

Struan intră șontăcând. Ofițerul închise ușa în urma lui și rămase la o distanță de la care putea ușor auzi dacă e chemat. Înainte de a pleca, Marlowe îi întâlni privirea, nu citi nimic în ochii lui, era de la sine înțeles că nici unul din ei nu putea să spună nimic în prezența marinarilor.

Ketterer, acum singur în cabină, îi făcu semn lui Struan să se așeze.

— Dintr-un punct de vedere, permiteți-mi să vă felicit, spuse el cu un ton ceremonios, de rău augur, și-și întinse mâna.

— Mulțumesc, sir – Struan, dădu mâna cu el, strânsoarea era fermă, gestul lipsit de convingere. Și din alt punct de vedere?

— Din alt punct de vedere se pare că va trebui să renunțați la o parte din afacerile dumneavoastră pentru a vă ține promisiunile.

— Ce vreți să spuneți, sir?

— Se pare că ați stârnit un adevărat cuib de vipere veninoase printre ceilalți negustori. Sir William e asaltat de plângeri contra dumneavoastră.

— Am spus-o deja, o să fac tot ce-mi stă în putință.

— Trebuie să faceți chiar mai mult decât atât, domnule Struan.

— Îmi cer scuze, dar ce înseamnă asta, domnule amiral?

— Nimic altceva decât ce ați promis.

În scurta tăcere care urmă, Struan se hotărî să nu se lase intimidat, sau zdrobit de celălalt, dar nici să uite că acest om a făcut posibilă căsătoria lui, nu, se corectă el, nu posibilă, ci doar a permis ca ea să devină posibilă. John Marlowe a fost cel care a avut tăria de caracter de a-și asuma toată răspunderea.

— Căpitanul Marlowe nu va avea de suferit consecințe pentru

asta, da?

— Căpitanul Marlowe e supus Regulamentului Marinei.

— Da, firește, dar eu cred că el ne-a căsătorit în baza Regulamentului Marinei, sir. Am citit paragraful cu mare atenție înainte de căsătorie, și în el nu se vorbește de o anume limită de vârstă, nici nu se menționează vârsta în vreun fel.

— Regulamentul spune de asemenea că orice căsătorie încheiată în acest fel poate fi supusă unei revizuii imediate, dacă nu e legală. În acest caz e posibil orice!

— Deci sunt și nu sunt căsătorit, asta este ceea ce vreți să spuneți?

— Nu fac decât să subliniez, domnule Struan, că, așa cum se întâmplă în toate situațiile ce intră sub incidența Regulamentului Marinei regale, toate deciziile neobișnuite pot fi revocate.

Struan se forță să zâmbescă:

— Corect. Ceea ce am... – era cât pe ce să-i scape cuvintele am citit, dar prudent se răzgândi – ...din câte am înțeles eu ordinul dumneavoastră, sir, el îi dădea căpitanului permisiunea respectivă.

Ketterer ridică o sprânceană.

— Căpitanul Marlowe v-a arătat un ordin sigilat adresat lui?

— Din câte am înțeles eu, sir, din cele relatate de el, ordinul îi dădea permisiunea condiționată. Mărturisesc că am insistat să-mi spună cum sunau exact cuvintele ordinului ca să-l conving că situația era limpede și aprobarea legală.

— Am crezut că așa vei face, spuse amiralul sec.

— Deci era vorba de o permisiune condiționată?

— Ordinul meu a fost clar; dacă cumva îi cereați un serviciu deosebit, el putea să vi-l împlinească dacă dorea. Aseară, n-ați cerut oare îngăduința să vă îndepărtați de țărm dincolo de linia orizontului? Serviciul deosebit pe care-l cereați putea fi exact acesta, iar ordinele lui erau să facă manevrele la o distanță de la care putea fi văzut de pe nava amiral.

Struan încercă din greu să-și păstreze cumpătul, simțind cum mocnește în el mânia care ar fi fost un dezastru.

— Da, sir. Da, e posibil ca dumneavoastră să vă fi gândit așa. Dacă a existat vreo neînțelegere, eu sunt vinovat și nu căpitanul Marlowe.

— O să iau notă de asta, domnule Struan.

Malcolm îl cântări pe bărbatul acela mai în vârstă din fața lui, îl ascultă cu mare atenție, dorind să ghicească încotro bătea, temându-se acum că această discuție era o continuare a jocului de-a șoarecele și pisica. Mă aflu iar în ghearele lui, oare nu voi scăpa niciodată?

— Permiteți-mi să vă întreb, domnule amiral, de ce i-ați dat căpitanului Marlowe chiar și o permisiune condiționată, știind bine că

eu aveam să mă folosesc de ea în scopurile mele? Struan se sili să rămână calm știind bine că această căsătorie era valabilă, atâta vreme cât ceremonia nu era anulată. Aseară n-am crezut că veți da o permisiune, chiar și condiționată.

În cursul nopții, Ketterer fusese obsedat de amintirea Consuelei: „Dă-i tânărului senor o șansă, Charles”, îi spusese ea cu accentul ei fermecător, cântat, plin de aceeași senzualitate, în memoria lui ca și ochii ei căprui pe vremea când erau atât de vii. „Nouă nu ni s-a dat nici o șansă, de ce să nu-i oferi măcar lui o șansă? Amintește-ți că nu erai cu mult mai mare ca el. Pentru tine, el și-a asumat o mare răspundere, și cu siguranță că-și va ține promisiunea. De ce să nu fii generos, așa cum n-au fost părinții noștri și blestemata Amiralitate? E atât de îndrăgostit, Charles, așa cum ai fost și tu, dar, spre deosebire de tine, tânărului i s-a dat deja o lovitură crudă cu voia lui Dumnezeu”...

Se trezise, cuvintele ei sunându-i încă în urechi. Felul în care-i pronunța numele îi mai sfâșia inima și acum, după toți anii care trecuseră de atunci. Dar situația asta nu e la fel, gândise el, încrâncenat. Struanii fac contrabandă cu opiu și comerț cu arme. Nu pot să-i uit pe marinarii mei uciși de armele lor. Iartă-mă, dragostea mea pierdută de mult, dar căsătoria va fi imediat declarată nelegală, iar Struan n-o să-mi scape din capcană. Datoria e datorie.

Acum, uitându-se la Struan și amintindu-și cum șontăcăia când a intrat în cabină, hotărât să pară în deplinătatea puterilor, deși Hoag și Babcott îi confirmaseră amândoi, între patru ochi, că Struan avea aproape permanent dureri, și se îndoiau că va putea vreodată alerga sau călări ca lumea. Își aminti ce-i spusese ea în vis: „Spre deosebire de tine..., încercat de Dumnezeu.” Oftă.

— M-au furat gândurile, domnule Struan, spuse el, hotărându-se să fie generos. Am credința că veți face ce ați promis! se ridică în picioare, zâmbetul ei îi stăruia încă în adâncul minții, se duse la bufet simțindu-se deodată curios de tânăr. Niște sherry?

— Mulțumesc, Struan dădu să se ridice, se clătină, gestul de bunăvoință al lui Ketterer parcă-i luase puterile.

— Vă servesc eu. *Tio Pepe!* Bine. Noroc! ciocniră paharele, Ketterer trase o dușcă bună. Uite ce e tinere, spuse el, cu o voce neobișnuit de calmă și plină de bunăvoință, bineînțeles că mă voi consulta cu Sir William și îl voi îndupleca să citească Regulamentul Marinei. Mai mult ca sigur că raportul căpitanului Marlowe va fi acceptat, după convenita lui studiere. Trebuie să ne asigurăm că ofițerii noștri sunt permanent conștienți de consecințele acțiunilor lor, iar el nu va avea necazuri. Acesta e un al doilea secret al nostru. Ați înțeles?

— Da, sir. Mulțumesc. Voi face cu siguranță ceea ce am promis – Struan trase aer adânc în piept. Deci căsătoria mea este legală?

— Asta depinde de punctul de vedere din care privești lucrurile. În ceea ce mă privește, în ceea ce privește Marina Regală, așa cred, în consecință așa ar trebui să fie și după legile civile. Cât privește cele două biserici de care aparțineți fiecare în parte, și inevitabilele salve și dezlănțuirea furtunii, pe care va trebui să le înfrunțați, vă sfătuiesc să vă pregătiți pentru tot ce poate fi mai rău. Și vă felicit din nou. Transmiteți complimentele mele doamnei Struan, între patru ochi, bineînțeles.

Până la apusul soarelui, vestea era cunoscută în toată colonia, în Mahalaua Bețivanilor și în Yoshiwara.

Se stârniră imediat speculații aprinse, certărețe, teorii pro și contra acestui gen de căsătorii, unii susținând că ceremonia era întrutotul ilegală, alții din contră, mulți dintre cei mai arătoși negustori, ca și toți clienții Mahalalei Bețivanilor, folosind un limbaj dezgustător, gesturi obscene, ba chiar și pumnii pentru a-și sprijini poziția, în timp ce unii mai înțelepți mârâiau: Ah, șiretul pui de lele, uite de ce l-a tot lingușit pe amiral! A fost un târg! Deștept băiatul. Și eu aș fi făcut la fel, dacă aș fi fost Struan. Acum că s-a văzut cu sacii în căruță, oare va mai fi împotriva negoțului cu opiul, contra vânzărilor de armament? Nu se știe...

Noul subiect de discuție fu pricina unor caftiri cinstite în Mahalaua Bețivanilor și un bar arse până în temelii. Se răspândise zvonul că părintele Leo făcuse apoplexie și zăcea acum îngenunchat în fața altarului, iar pastorul Tweet făcea spume la gură în fața lui Sir William, iar la Club, Lunkchurch și Grimm, aflați inevitabil pe poziții opuse, începuseră să se bată și, ca de obicei, fuseseră aruncați în stradă. Malcolm și Angélique se aflau în cabina cuterului firmei. În fața apărui debarcaderul lor, și în vreme ce tinerii căsătoriți se țineau de mână, văzură un grup zgomotos de binevoitori care se adunaseră acolo, în frunte cu McFay. Vremea nu se stricase așa cum se pronosticase, avuseseră parte numai de o ploică spre sfârșitul după-amiezii. Vântul mai bătea, cerul era tot acoperit, dar asta nu diminuă entuziasmul celor veniți în întâmpinare.

— Curaj, doamnă Struan, spuse Malcolm și o strânse în brațe.

— Da, dragul meu soț, o Malcolm, sună atât de ciudat, atât de minunat, îl sărută ea șoptind. Nu e un vis, nu?

— Nu, deși și eu am aceleași sentimente.

Cuterul se legănă prins de hulă, aruncându-i pe unul în brațele celui alt, spre veselia tuturor, se opri clătînându-se la cheu în uralele și strigătele celor de față ce asistaseră la cea mai reușită acostare făcută vreodată de nostrom.

— Mai cu suflet la parâme, băieți, ordonă el, dar nu era nevoie de asta deoarece mâini zeloase treceau deja parâmele de ancorare după babale și marinarii se îngărmădeau să dea o mână de ajutor.

— Felicitări, tai-pan și doamnă Struan, se auzi glasul lui Jamie printre urale care se întinseseră ca focul și acum ajunseră în interiorul clubului aflat pe Strada Mare.

Imediat încăperea se goli și toată lumea ieși afară să întâmpine alaiul, ridicându-și pălăriile, printre aceștia chiar și doamna

Lunkchurch și doamna Grimm, gătite de sărbătoare și vesele ca și ceilalți. Gornt și Norbert Greyforth priveau atent de la ferestrele de sus ale firmei Brock. Ieșiți din toate casele, servitorii chinezi erau numai ochi, iar samurail se adunaseră la Poarta de Nord, dezorientați. Miniștrii ambasadei și personalul legațiilor apărură și ei. Sir William cu fața ca de piatră, flancat de Phillip Tyrer, care zâmbea, și de Michaelmas Tweet, încruntat și furios, Sergheiev, radios, aclamând cât îl ținea gura, Dimitri, strigând entuziast și fluturând un steag american, Seratard și André, neștiind cum să se manifeste, bucuroși că această căsătorie se încheiase, furioși că ei nu fuseseră consultați.

— André, adu-o aici cât mai curând posibil. Isuse, prostuța asta de puștoaică ar fi trebuit să ne spună și nouă ce face. Și e datoria ta s-o ții în frâu! spuse Seratard dintr-un colț de gură, în vreme ce răspundea entuziast cu mâna la semnele Angelicăi. Struan trebuie să facă un testament conform Codului lui Napoleon imediat, ai grijă de asta! Numai Dumnezeu știe ce șmecherii va încerca Sir William, fie pentru această căsătorie, fie împotriva ei. Indiferent ce spune el, poziția noastră-i limpede: această căsătorie e legală, și trebuie să insistăm că este conformă cu legea franceză! Abordează-l pe părintele Leo, o să-i cunune religios cum se cuvine chiar săptămâna viitoare... Mon Dieu, uită-te la cretinii ăia!

Angélique și Struan erau asaltați de lume. Tot mai greu le era să-și croiască drum prin mulțime, toți dorind să sărute mireasa, doar era dreptul lor, numai că se împiedicau unii pe alții și buluceala și zarva sporeau. Angélique începu să intre în panică, ceea ce spori tensiunea celor din apropierea mirilor. Mulțimea dădu buzna peste ea, aproape o strivi, în timp ce Struan dădea cu bastoanele în dreapta și-n stânga, iar Jamie începu să-i îmbrâncească fără milă, cineva trase un pumn și se stârni o încăierare groaznică. Sir William strigă către infanteriștii marinei de pază:

— Fuga, croiți-le un drum, grăbiți-vă pentru numele lui Dumnezeu, altfel vor fi striviți! – cei patru marinari începură să alerge. Phillip, preia comanda și adu-l pe Struan în biroul meu, trap, galop.

Sergentul răcni:

— Hei, oameni buni! și diavoleasca sămânță a nebuniei care dă iama din senin în gloată, fără nici un motiv anume, dispăru și calm dar ferm, sergentul începu să-și croiască cu forța drum spre cei doi. Purtați-vă frumos, faceți loc doamnei!

Îl ascultară, se dădură la o parte și Struan reuși să ajungă la ea.

— N-ai pățit nimic, Angél?

— O, nu, iubitule! – acum că se făcuse loc în jur, panica îi trecu, își aranjă pălăria, pana era ruptă. Uită-te și tu! i-o arătă ea.

— Să vă ajut, interveni acum Tyrer plin de importanță, făcându-le

semne celorlalți să se retragă. Haide, plecați, mișcați-vă, ați speriat-o de moarte. Te simți bine, Angélique? Și tu, Malcolm?

— Sigur, spuse Malcolm, și știind-o pe Angélique, în siguranță, își apucă bastoanele, și se simți din nou fericit. Mulțumiri pentru primire! Nobila Casă vă oferă băutură, barul Clubului e deschis și rămâne deschis până la noi ordine!

Toți năvăliră în direcția Clubului. Curând nu mai rămaseră decât Malcolm, Angélique, McFay și Phillip Tyrer. Apăru îndată și mutra acră a lui Michaelmas Tweet, care spuse:

— Domnule Struan, ceremonia care a avut loc e completamente nelegală și eu trebuie să vă aver...

— E posibil să ai dreptate, venerabile pastor, dar eu am fost informat că nu e chiar așa, replică Struan cu fermitate, deoarece avea deja un plan cum să se descurce cu Tweet, un altul pentru părintele Leo și un altul pentru Sir William. Oricum cred că e o soluție fericită. Poate veniți la biroul meu mâine la prânz? Casa Domnului va avea motive să fie mulțumită, domnule, puteți să fiți sigur! – apoi Struan îi șopti lui Jamie: Scapă-mă de ăsta! – celorlalți le spuse: Spre birou, repede, cât de iute puteți.

Apoi Struan și Angélique trebuiră să mai facă față unor entuziaști întârziați și la capătul puterilor Angélique șopti:

— Phillip, hai repede!

O luă la fugă înainte ca el să scape de părintele Leo care venea din josul străzii cât de iute putea el cu trupul lui dolofan și sutana strâmtă. O dată ajunși în foaierul clădirii, unde cei mai mulți dintre salariați îi așteptau aliniați, cu Vargas în frunte și Chen, care zâmbea misterios, ea râse nervos:

— N-am să fiu nevoită să mai vorbesc acum și cu ei!

— De ce nu? Phillip era foarte încântat. Sunteți căsătorită acum și nu mai poate face nimeni nimic. Cel puțin Sir William și-a scuipat plămânii când a auzit de căsătorie, înjurând marina, pe Ketterer, pe Marlowe. Deci sunteți căsătorită! Eu nu vreau decât să vă felicit și să sărut și eu mireasa! nu mai așteptă nici un consimțământ și o sărută frățește, iar ea îl strânse în brațe cu putere și răsuflă din nou ușurată.

Struan intră pe ușă cu McFay.

— Încuie, ordonă el.

Ajutat de Vargas, McFay execută ordinul, împingând politicos, dar ferm pe cei câțiva negustori mai insistenți și trase cu putere zăvorul, exact când părintele Leo ajunsese cu pași mari la ușă, încercă clanța, apoi izbi cu pumnii ca și cum ea ar fi fost portalul unei catedrale. Dar nimeni nu-i dădu nici o atenție, toți fugind în birou, ca niște copii poznași, și se lăsară să cadă pe scaune cu toții, cu excepția lui Malcolm.

— Șampanie, Chen, spuse el. Mulțumesc, Vargas, ne vedem mai

târziu, spuse el ca răspuns la felicitări, și adăugă în cantoneză adresându-i-se lui Chen: Deschide sticla, guriță fățarnică ce ești!

Jamie McFay închise ușa și se așeză ușurat pe ultimul scaun liber.

— Ayeeyah, spuse Malcolm, simțind că fierbe la fel ca șampania. N-am crezut că o să fie chiar așa. Phillip, îți mulțumesc încă o dată, pentru bunele urări, și ție, Jamie. Angél, te simți bine?

— Da, domnule Struan, minunat, îți mulțumesc!

— Toate bune și frumoase, Malcolm! Minunat. Nu vrei să te vezi și cu Sir William, cât mai curând posibil? spuse McFay.

Și le spuse asta pe un ton atât de amabil, și calm, când toți știau cum răcnise Sir William la el să-l aducă în dinți imediat, încât se așternu brusc liniște, ca la fel de brusc să izbucnească toți într-un râs isteric.

— Mâine după-amiază, cu mare plăcere, spuse Malcolm.

Curând paharele erau din nou pline, se goliră chiar și mai repede, ca să fie din nou umplute. Toți vorbeau cu voce tare, dar nimeni nu asculta nimic. Ușa se deschise încet, Vargas îi făcu semn lui McFay și apoi îi șopti ceva. Jamie dădu din cap.

— Vin într-o clipă. Cer scuze, tai-pan, pot să plec? A sosit un mesaj pentru Angél, pentru doamna Struan. Domnul Seratard vrea s-o felicite și el personal, la Legație, cât mai curând posibil și... și preotul ar vrea să stea de vorbă un minut cu amândoi.

— Jamie, termină-ți mai întâi paharul. Vargas, trimite pe cineva la Seratard să-i spună că va fi primul pe lista noastră, părintelui Leo să vină mâine la ora 5 după-amiază, aici, în biroul meu! – Vargas dispăru, Malcolm văzu umbra care se așternu pe chipul Angelicăi. Stau eu de vorbă cu el, Angél, nici nu trebuie să vii și, până duminică, totul se va potoli, îți promit. Sunt stăpân pe situație. Cum se lasă întunericul, ne furișăm din nou la bordul cutterului.

— La bordul cutterului? De ce, Malcolm, de ce?

— Altă surpriză, vom lua cina pe *Prancing Cloud* și stăm pe navă și noaptea, apoi mâine mai vin și alte surprize, o mulțime de surprize, urmează și luna de miere pentru care trebuie să facem tot felul de planuri. Plecăm peste o oră și nu e nevoie să te schimbi, am pus-o pe Ah Soh să-ți împacheteze niște haine și sunt deja la bord! – apoi i se adresă lui Jamie: Trebuie să pleci? Ce s-a întâmplat?

— Am stabilit o întâlnire cu Gornt și am uitat cu totul de ea luat de febra evenimentelor. Așteaptă în antecameră. L-a rugat pe Vargas să vă transmită la amândoi felicitările lui și ale lui Norbert.

— Mulțumește-i din partea mea, dar mai stai o secundă.

— Mulțumește-i și din partea mea, Jamie, spuse Angélique.

— Bineînțeles, doamnă Struan, răspunse el, încercând să se obișnuiască acum cu alăturarea celor două cuvinte și constată că-i vine greu, suna artificial, cele două cuvinte i-o aduceau în fața ochilor

pe Tess Struan și în aceste zile de fiecare dată când se gândea la ea îl apuca un fior.

În clipa în care auzise de căsătorie, înțelese pe deplin motivul scrisorii lui Malcolm către *The Guardian*, și declarațiile lui făcute cu o seară înainte, strategia amiralului, ba chiar și fixarea momentului duelului, potrivit la țanc. Căsătoriți! O, Doamne Dumnezeu! Implicațiile pentru Malcolm erau imense. Dar pentru el nu mai conta acum că ajunsese la înțelegere cu Malcolm și era împăcat cu sine. Se îndoia că va mai avea vreodată pace cu Tess Struan. Deși se socotea a face parte din familia Struan, și-și declara cu fanatism această apartenență, ea moștenise totodată și setea de răzbunare a tatălui ei, Brock, nevoia lui primitivă de a plăti ochi pentru ochi. Văzuse această dorință de răzbunare dezlănțuindu-se asupra nostromului care conducea ambarcațiunea ce se răsturnase când se înecaseră cei doi gemeni și cel de al doilea fiu al ei. Ea îl acuzase de omucidere și ceruse să fie condamnat la moarte prin spânzurătoare. Procurorul îl găsisse vinovat de neglijență, de omor prin imprudență și-i dăduse maximul de zece ani de muncă forțată, în închisoarea din Hong Kong, unde omul nu avea să supraviețuiască. Neglijență? Nicidecum. Nu fusese neglijență, gândise el și majoritatea oamenilor, pe vremea aceea, căci furtuna se dezlănțuise brusc, după cum se întâmplă în mod obișnuit în acel anotimp al anului. Fusese deci un accident nenorocit. Dar ea era Tess Struan, de la Nobila Casă. Singura greșeală a nostromului, gândi el cu tristețe, a fost că el a scăpat cu viață, iar copiii au murit.

— Angélique, îi spuse Struan, de ce nu te duci să te înviorezi puțin, eu o să fac la fel și plecăm în mai puțin de o oră. N-am decât câteva chestiuni de aranjat cu Jamie.

Se sărutară, ea plecă din cameră. În cantoneză el îi spuse lui Chen să pregătească apă caldă pentru soția lui și pentru el.

— Apoi vom urca la bordul navei *Prancing Cloud*. E totul pregătit?

— Da, stăpâne...

— Bun. Iar tu și cele două femei să nu scoateți o vorbă, muți ca niște lilieci ghiftuiți, tolăniți în căcat și mulțumiți cum n-au mai fost! – lui Tyrer îi spuse în engleză: Phillip, te rog să ne ierți. Începând de mâine, evenimentul o să fie sărbătorit peste tot cu ospăț de nuntă și tot dichisul, și invitații oficiale. Te rog, transmite-i lui Sir William complimentele mele respectuoase și, te rog, nu spune nimănui că o să fim la bordul lui *Prancing Cloud* în această noapte, nici măcar lui Sir William. Nu vreau ca niște cheflii beți să ne tot dea târcoale toată noaptea, vrem să fim singuri, bine?

— Înțeleg foarte bine, și te felicit din nou, spuse Tyrer, care era fericit să poată pleca.

Mai trebuia să se întâlnească cu Hiraga, ca să termine un alt

mesaj tăios către tairo Anjo înainte de a putea trece podul să meargă la Fujiko. După consiliul de război din acea dimineață, ținut de Sir William și de Seratard, ajutați de el și de André, la care se căzuse de acord cu privire la detaliile finale ale iminentului bombardament și ale campaniei de pedepsire îndreptate împotriva orașului Yedo, André îi șoptise:

— Fujiko tremură de nerăbdare să te vadă, totul este pregătit. Ea insistă chiar să-ți servească o masă japoneză, așa că nu bea și nu mânca înainte, dar nu uita să fii un dur.

Acum că rămăseseră singuri, Malcolm simți că-l ajunge oboseala.

— Jamie, toarnă-mi un pahar de șampanie, te rog. Mulțumesc. Totu-i pregătit?

— Pentru seara asta, da, și pentru mâine tot așa. Ah Tok și Ah Soh sunt pe navă cu cuferele. Chen va merge cu tine și cu doamna Struan. Pe cât știu, nimeni în afară de ei, Strongbow, eu și acum și Phillip, nu știe că veți dormi la bordul lui *Prancing Cloud*.

— Perfect. A fost o greșeală că i-am spus lui Phillip, dar nu contează, spuse Malcolm. M-am lăsat luat de entuziasm, dar n-o să se întâmple nici o nenorocire. Phillip o să-și țină gura. Ce vrea Gornt?

— Doar să pună la punct niște detalii finale, McFay se uită lung la Struan. Oare căsătoria ta n-ar trebui să schimbe complet situația?

— S-ar putea. Dar dacă Norbert nu-și cere scuze, nimic nu se va schimba.

— Gornt dorește să-ți spună ceva între patru ochi, dacă ai un moment liber.

— În regulă. Spune-i că acestea sunt condițiile și nu altele și fă în așa fel încât să vorbesc eu primul cu el, da?

Când intră, exuberanța plină de prietenie a lui Gornt păru să lumineze toată încăperea. Lui Malcolm i se păru că întâlnește un foarte vechi camarad.

— Șampanie? spuse el.

— Mulțumesc, tai-pan. Îmi permiteți să vă felicit?

— Sigur. Noroc!

— Și dumneavoastră, dom'le.

— Vă rog să mă iertați, dar trebuie să terminăm repede, mâine vom avea mai mult timp la dispoziție. Ce s-a întâmplat?

— Doream să vă spun, între patru ochi, că domnul Greyforth acceptă propunerea dumneavoastră de împăcare. Nu vă mai duelați.

— Asta-i cea mai bună veste pe care..., nu, e a doua veste foarte bună pe ziua de azi!

— Da, spuse Gornt, și se întunecă la față. Cu condiția să se țină de cuvânt.

— Adică?

— Cred că ar trebui să vă așteptați la trădare. Îmi pare rău să vă

stric dispoziția într-o zi deosebită ca aceasta, dar am dorit să vă avertizez. Știu că se va răzgândi.

Malcolm îl privi, apoi dădu din cap, foarte calm.

— Când e vorba de Norbert, și de toți cei din familia Brock, de dimineață și până noaptea nu ne putem aștepta decât la trădare! – ciocniră paharele. Noroc, bogăție și fericire!

Se simțeau amândoi bine în încăperea aceea. Malcolm observă ceva curios la Gornt pe care nu-l putea defini.

— Mai aveți de gând să-mi dați informațiile de care am nevoie?

— Da, sigur – Gornt se ridică în picioare. Și contractul meu?

— E gata. Semnătura mea poate fi autentificată mâine.

— Mulțumesc. Pe mâine și, încă o dată, felicitările mele.

Din nou Malcolm mai mult intui decât văzu o stare sufletească ciudată în privirile lui Gornt.

— Mi se pare că așteptați acest moment cu aceeași nerăbdare ca și mine, spuse el.

Gornt păru să se întoarcă de foarte departe:

— Da. Mâine va fi o zi minunată, un sfârșit și un alt început.

La etaj, Angélique stătea în fața oglinzii, fără să vadă nimic, jucându-se absentă cu inelul cu pecete de pe degetul ei. Era singură pentru prima oară în ziua aceea, în intimitatea camerei ei, cu ușa încuiată, și în clipa în care se așezase, dădură năvală peste ea, copleșind-o cu zarva lor, toate adevărurile, nesiguranțele, nepotrivirile, ciudățeniile. Totul se petrecuse așa de repede, se măritase, deși nu se așteptase la asta nici o clipă, sau cel puțin nu se așteptase să fie așa cum a fost, în nici un caz la bordul unei nave, sperase și se rugase să se mărite cu Struan, dar nu crezuse că va fi posibil cu atâtea obstacole în calea lor. Căsătorită, dar nu în fața altarului, a lui Dumnezeu, cu bărbatul pe care mi-am pus în cap să-l cuceresc, pur și simplu m-am ținut scai de el, și l-am încurajat să se țină de mine, cu bărbatul pe care-l ador, dar pe care l-am înșelat. Violul n-a fost vina mea, de sarcină a trebuit să scap cumva, cerceii au reprezentat singurul mod de a face rost de bani și am ascuns tot, dar numai tănuind și mințind mi-am putut salva viața, dar tot înșelăciune se numește. Acest bărbat care mă iubește mai mult decât viața lui, care riscă totul, de la care am furat, pe care l-am înșelat... și mă îndrept acum spre patul meu nupțial mânăjită și cu toate astea... Pe când ne întorceam la țarm, de trei ori am încercat să-i spun... Nu e adevărat, am încercat să-i spun o parte, despre cercei, dar de fiecare dată înflăcărea lui a fost mai tare ca hotărârea mea și m-a oprit ca să-mi vorbească despre mama lui și despre scrisorile ei, despre Skye și părintele Leo, despre preotul englez și amiral, despre Sir William, despre câte piedici a avut de înfruntat și cum, până la urmă, a

izbândit...

— Am reușit, iubita mea soție. Te-am câștigat și acum nimeni nu mi te mai poate lua...

S-au îmbrățișat și au plâns cu lacrimi de extaz unul în brațele celuilalt.

Dumnezeu îmi este martor, – știu că l-aș fi distrus dacă începeam să-i mărturisesc și, o dată pornită, știu că i-aș fi destăinuit totul. Și apoi el ar fi murit! Dragul și bietul de el. El este cel mai minunat bărbat din viața mea. Știu acum că îl iubesc cu adevărat și că nimeni altul nu ar fi depus atâtea eforturi, nu ar fi dărâmat atâtea obstacole. Îl iubesc și cu toate acestea... Ce trebuie să fac? Își văzu fața în oglindă, ochii privind-o ținută. Nu-i plăcu să se vadă astfel, complet descoperită, își coborî privirea. Își văzu degetele răsucind inelul, într-o parte și în alta, așa cum făcea și André cu inelul cu sigiliu. Inelul lui Malcolm era de aur, greu, avea gravat pe el semnul Struanilor: Leul Scoțian, îmbrățișat cu Dragonul Chinezesc. Oare ajută în fața răului? se întrebă și brusc o trecură fiorii. Ca să alunge aceste gânduri, începu să se perie energic, dar asta nu o ajută. Gânduri negre veneau grămadă, o năpădeau. Și la urmă el! Samuraiul!

Un nod grețos i se puse în gât, se muie și-și apăsă mâinile pe tâmpile: „N-ai voie..., fii tare..., trebuie să fii tare, ești singură, trebuie...” Târguiala ei interioară se potoli brusc când un alt gând le alungă pe celelalte: „Dar nu ești singură”, spuse ea cu voce tare. Acum sunteți doi, există și Malcolm și el are nevoie de tine... Sunteți doi, tu și Malcolm. Malcolm care este soțul tău... Gândul la el îi umplu tot sufletul și atunci îl auzi pe Malcolm strigând-o de la parter, plin de voioșie:

— Angél, grăbește-te, e timpul să plecăm... grăbește-te!

Fără nici o grabă se ridică și se duse de îngenunche în fața micii statuete a Fecioarei Maria și-i spuse tot ce avea pe suflet: „Binecuvântată Fecioară, iartă păcatele păcătoasei din fața ta. Am păcătuit cumplit și-ți cer iertare. Am păcătuit cumplit și trăiesc o viață de minciună, dar jur că voi fi o soție atât de bună pe cât pot eu fi, atâta timp cât îmi este dat, căci îl iubesc pe acest bărbat cu toată inima mea așa cum te iubesc pe tine”...

— Ce bine îmi pare că te văd, Raiko-chan, spuse Meikin cu un zâmbet, îngenunchind în fața ei. A trecut atât de mult timp, continuă ea, mama-san a Casei Glicinei și stăpâna lui Koiko.

Cele două femei se retrăseseră în cea mai de taină cămăruță a lui Raiko.

— Da, îți mulțumesc, mă onorezi mult, spuse Raiko încântată s-o vadă pe vechea ei prietenă, deși era și foarte surprinsă că Meikin acceptase cu atâta grabă invitația ei la o discuție de afaceri. Te rog,

servește-te, țiparul este deosebit de delicat. Dorești saké sau coniac de-al gai-jinilor?

— La început saké, te rog – Meikin primi saké-ul de la o servitoare plină de atenție și se gândi că afacerile trebuie să meargă bine, remarcând ornamentația scumpă a acestei locuințe izolate și sigure, aflată în incinta Casei La Trei Crapi.

— Deși timpurile sunt grele, din fericire gai-jinii habar n-au de valoarea banilor și, oricât de dezgustători sunt ei, încasările sunt mari, iar prețul apei calde, al prosoapelor curate și al parfumurilor e mic.

Cele două femei răsăra, se uită atent una la cealaltă și așteptă. Meikin gustă din sushi, era delicios, și începu să mănânce zdravăn pentru o femeie mărunță ca ea. Kimonoul de călătorie era cu bună știință modest. Oricine ar fi văzut-o ar fi presupus că era soția unui mic negustor, nu una din cele mai bogate mama-san din Yedo, proprietara celei mai costisitoare Case ale Plăcerii, în cea mai mare Yoshiwara din țară, care fusese recent reconstruită și reamenajată în întregime după incendiul petrecut cu un an înainte, o mama-san care avea zece din cele mai talentate gheișe, douăzeci dintre cele mai fermecătoare curtezane și care era și proprietara contractului lui Koiko, Crinul. Ea privi de jur împrejurul acestui sanctuar tainic al lui Raiko, rezervat pentru ocazii rare, admirând mătășurile, pernele și tatamiurile unicate, sporovăind în timp ce mânca, întrebându-se care era motivul invitației. Când mâncarea se termină și servitoarelor li se spuse să plece, Raiko turnă două cești din cel mai bun coniac pe care-l avea.

— Sănătate și bani!

— Bani și sănătate! – băutura era mai bună decât oricare pe care o avea Meikin. Gai-jinii au și ei părțile lor bune.

— Când e vorba de vin și băuturi tari, adevărat, dar nu și când e vorba de scula lor bărbătească, spuse Raiko plină de înțelepciune. Te rog să-mi îngădui să-ți ofer o sticlă. Unul din clienții mei este Furansu.

— Ți mulțumesc. Sunt bucuroasă că afacerile merg așa de bine, Raiko-chan.

— Întotdeauna e loc și de mai bine.

— Ce face Hinodeh? întrebă Meikin, căci ea deținea jumătate din valoarea contractului ei.

Când Hinodeh venise pentru prima oară s-o vadă, ea o dăduse pe fată pe lângă o verișoară, mama-san a unei alte case care era proprietatea sa. Mai târziu, printr-o întâmplare, auzise de cererea curioasă și foarte puțin obișnuită a lui Raiko referitoare la o fată cu totul neobișnuită. A fost ușor de făcut aranjamentele, Raiko era o prietenă de mult, o știa de ani de zile și avusese încredere în ea tot timpul, de pe vremea când erau maiko și apoi amândouă curtezane în același loc.

— Înțelegerea continuă să fie satisfăcătoare?

— Am o altă rată pentru tine, deși acest bărbat nu se prea grăbește să dea banii.

— Nu mă surprinde, râse Meikin. Ești neîntrecută când e vorba să te tocmești! se plecă exprimându-și mulțumirile.

— El promite că va aduce o sumă mai mare în câteva zile. Poate și alți cercei.

— A!

Meikin plasase cealaltă pereche într-un mod foarte profitabil. A fost o afacere foarte bună – suma plătită de client pentru contractul cu Hinodeh fusese mai mult decât suficientă pentru a acoperi toate cheltuielile cel puțin pe un an.

— Cum se simte ea?

Raiko îi povesti de prima întâlnire și de cele care au urmat, Meikin o ascultă cu respirația tăiată.

— Are dreptate să-i spună Bestia, spuse Meikin.

— El nu-i un bărbat rău. Cred că boala asta îl face să devină furios din când în când. Cel puțin ea știe la ce să se aștepte și acceptă, asta e karma ei.

— Permite-mi să te întreb, nu au apărut, nu au apărut încă semnele?

— Nu, nimic. Dar în fiecare zi ea mă pune să examinez părțile corpului ei pe care ea nu le poate vedea singură sau uitându-se în oglindă.

— Ciudat, Raiko-chan, spuse și Meikin își potrivi în păr un pieptene. Atunci când apare un semn care nu poate fi ascuns, sau dacă apare, va face ea uz de cuțit?

Raiko ridică din umeri.

— Nu se știe sigur niciodată.

— Ți-a spus de ce acceptă karma asta?

— Nu. Nimic. Fata îmi place, dar nu prea am cum s-o ajut. Adevărat, e ciudat că nu vrea să ne spună, ne?

Raiko sorbi din coniac, subjugată de căldura care luneca în trupul ei și de rara plăcere de a fi gazda celei mai vechi și mai de încredere prietene. Fuseseră nedespărțite când erau doar maiko, făcuseră dragoste în tinerețea lor și-și încredințaseră cele mai tainice lucruri.

— În seara asta o vizitează. Dacă dorești, poți să te uiți la ei o vreme.

— E mult de când nu mă mai interesează și nu mă mai excită zvârcolirile celorlalți, chicoti Meikin, fie că sunt violente, fie că sunt pline de pasiune, nici chiar cele ale unor gai-jini bine înzestrați de la natură.

Era prea fericită alături de vechea ei prietenă acum și nu voia să o îndurereze istorisindu-i povestea tristă a lui Gekko și Shin Komoda pe

care ea se străduise s-o afle înainte de a o trimite pe față aici. Când Hinodeh moare, Raiko-chan, îți promit că-ți voi spune povestea ca să vărsăm împreună o lacrimă pentru nenorocirile pe care noi femeile trebuie să le îndurăm. Până atunci secretul lui Hinodeh se află în siguranță, așa după cum ne-am înțeles, ca și numele fiului ei și locul în care a fost el trimis, gândi ea. Simți o căldură plăcută în corp, căci iubea secretele și jocul care se numește viață.

— Deci Hinodeh s-a aranjat. Bun. Și altceva?

— Da, spuse Raiko, coborând vocea. S-ar putea să am niște informații importante despre planurile de luptă ale gai-jinilor.

Obrajii lui Meikin se colorară brusc și ea deveni la fel de încordată pe cât era și Raiko.

— Împotriva orașului Yedo?

— Da.

— Astea s-ar putea să fie informații prețioase, dar, îmi pare așa de rău, ele pot fi și mai periculoase, pline de risc.

— Da, și chiar și mai periculoase când vrei să te descotorosești de ele, deși foarte, foarte prețioase pentru persoana potrivită.

Meikin șterse ușor de pe buza de sus o picătură de coniac, care ar fi putut tot atât de bine să fie o boabă de transpirație.

— Și de îndată ce asemenea informații sunt cumpărate și, fie că se dovedesc a fi adevărate, fie false, se întâmplă ca unele capete să cadă.

— Adevărat.

Raiko înțelegea care era pericolul, dar era tulburată cum nu mai fusese de ani de zile. Ea nu se amestecase niciodată în miezul treburilor politice din Yedo, dar apropierea de Hiraga și secretele despre acțiunile luptătorilor shishi, cele aflate despre el și Ori de la shoya, îi deschisese rău pofta. Iar prin relația ei cu Furansu-san aflase o mulțime de lucruri despre gai-jini, care în mod paradoxal, constituiau izvorul întregii ei bogății și în același timp dușmanii Țării Sfinte a Zeilor. Se simțea în plus îmboldită și de ura ei pentru Bakufu și pentru Anjo care-i ucisese o altă prietenă veche, pe Yuriko, mama-san de la hanul La Cei Patruzeci de Ronini, pentru că adăpostise niște shishi acolo. Tremura la gândul că și capul ei ar putea ajunge să împodobească o țeapă, tremura de teamă, dar și de fascinație. Yuriko era deja immortalizată în stampele ukiyo-e, din Lumea Plutitoare, numele ei devenise noul nume preferat de gheșe și curând avea să se joace chiar o piesă Noh, având-o pe ea drept eroină.

— Ai dreptate, șopti ea, dar unele informații ar putea merita riscul. Și dacă..., dacă aș căpăta informații secrete și foarte importante despre... despre ce pun la cale înalte persoane oficiale împotriva gai-jinilor, aș putea să le plasez și pe acestea tot spre avantajul nostru reciproc – transpirația se adunase la marginea complicatei ei peruci, ea o șterse cu o minusculă bucată de hârtie de mătase roz. E o căldură

groaznică, neh?

— Nu atât de groaznică pe cât ar putea fi flăcările în care ne-am băgat.

— Cât ar valora informația despre ziua de începere a atacului și planul de luptă al gai-jinilor?

În dimineața aceea Furansu-san îi dăduse detalii mai mult decât suficiente pentru a ispiți chiar și pe cel mai sceptic cumpărător, făcându-l să devină generos. Meikin simți cum îi bubuie inima. Sperase în adâncul sufletului ei ca Raiko s-o invite exact pentru acest motiv. Pe parcursul ultimilor doi ani, ea nutrise speranțe și făcuse indirect aluzii la această sursă imensă de îmbogățire, împinsă de sensai Katsumata, pentru care orice informație privind pe gai-jini era valoroasă și pentru că recent se trimisese instrucțiuni tainice tuturor spionilor Bakufu, promițându-li-se recompense consistente, pentru ca să acorde atenție Yokohamei și să afle secretele gai-jinilor și să afle și cine le dădea dușmanilor informații interzise despre chestiunile japoneze. Era foarte important că tocmai Raiko făcuse prima mișcare, singura ființă în care ea avea încredere într-un joc plin de atâtea primejdii.

— Când va avea loc atacul?

— Am putea obține vreun secret important pentru gai-jini ca parte a acestei tranzacții?

Meikin se rezemă mai bine și se gândi îndelung, intens. Da, în Raiko putea avea încredere deplină, până la momentul în care i-ar fi fost viața în primejdie. Da, o cale de a transmite informații și într-o parte și-n cealaltă ar fi rentabilă nu numai ca bani, dar și pentru cauză, pentru sonno-joi, mișcarea pe care ea o sprijinea din toată inima. Da, fiindcă această cale putea fi folosită și pentru a da gai-jinilor informații false, bine ticluite. Ea spuse abia auzit:

— Raiko, vechea mea prietenă, nu am nici o îndoială că tairo Anjo sau Yoshi ar plăti mult ca să afle această dată și alte amănunte, dar vai, îmi pare așa de rău, cum să poată fi transmise aceste informații unuia sau altuia și cum să ajungă banii în mâna noastră, fără să ne primejduim, nici una, nici alta? Asta e mare greutate.

— Coniac, Meikin-chan? o întreabă Raiko și turnă, tremurând de emoție. Dacă există o persoană care să poată rezolva o asemenea treabă încurcată, atunci acea persoană ești tu.

Cele două femei se măsurară una pe alta din privire și zâmbiră.

— Poate, spuse Meikin.

— Sigur. Și acum cred că ajunge deocamdată. Putem continua mai târziu sau mâine, dacă asta îți e voia. Îmi permiți să mă gândesc cum să-ți petreci această seară, mai bine, nu ești obosită?

— Îți mulțumesc. Nu sunt obosită. Călătoria de la Yedo a fost plăcută, bacul nu a fost aglomerat, marea prielnică și servitorii meu au

făcut în așa fel încât căpitanul să-mi împlinească până și cele mai mărunte dorinți! – Meikin ajunsese la debarcaderul satului exact înainte de căderea nopții. Îmi permiți să te întreb ce anume propui?

— Avem și noi gheișe, dar care nu se ridică la nivelul gheișelor tale. Sunt și niște tineri care s-ar putea dovedi potriviți – Raiko zâmbi și în coada ochiului îi apărură riduri fine, amintindu-i de timpurile fericite de odinioară când fuseseră atât de tinere. Sau poate ți-ar face plăcere o maiko?

Meikin chicoti și sorbi din coniac.

— Ar fi o distracție plăcută și mi-ar aminti de timpurile trecute, Raiko-chan. Fata mă va ajuta să gândesc mai bine, să-mi dau seama dacă pot să împlinesc ceea ce ne trebuie la amândouă atât de mult. Bine. Da, ai dreptate, am discutat destule lucruri serioase până acum. Să trecem și să ne amintim de zilele din trecut, să tăifăsuim cum merg afacerile. Ce mai face fiul tău?

— E bine și tot urcă treptele în rândul breslei Gyokoyama.

— Îmi permiți să pun o vorbă bună pentru el? Deși sunt sigură că nu e nevoie. E o bancă excelentă, cea mai bună, ei dau cele mai mari dobânzi și doar eu mi-am depus banii la mai multe bănci, pentru mai multă siguranță... Se apropie foametea, așa că am cumpărat mari cantități de orez din recolta care o să vie. Fiul tău ar trebui să aibă acum douăzeci și patru de ani, neh?

— Douăzeci și șase. Ce face fata ta?

— Mulțumesc tuturor zeilor și celor bogați și celor săraci. Am reușit s-o mărit bine, cu un goshi, așa că copiii ei vor fi samurai, au deja un fiu, dar, eeee, soțul ei costă tare scump! – Meikin își legănă capul de la dreapta spre stânga și apoi râse. Dar n-ar trebui să mă plâng, nu fac decât să preschimb modestele daruri ale unor bătrâni bogați într-o avere la care nici n-am visat vreodată. Neh?

Râsul lor fu tulburat de un zgomot de pași. Se auzi o bătaie în shoji.

— Stăpână!

— Da, Tsuki-chan?

Maiko trase ușa într-o parte, lăsă doar o crăpătură și, ingenuncheată, ridică spre ele o privire nevinovată și zâmbi:

— Iartă-mă, stăpână, dar shoya Ryoshi, bătrânul satului, roagă să-l primești, să vorbească cu tine și musafira ta.

Raiko ridică din sprâncene.

— Musafira mea?

— Da, stăpână.

Meikin se încruntă.

— Are obiceiul să salute și persoanele care vin la tine în vizită?

— Numai pe cele mai importante și bineînțeles că tu ești foarte importantă, prezența ta ne onorează pe noi toți. Cu siguranță i s-a

spus de sosirea ta, rețeaua lui de informatori este vastă, Meikin-chan. În el se poate avea încredere absolută, este și mai marele breslei Gyokoyama din Yokohama. Îl primim?

— Da, dar numai o clipă. O să mă prefac că am o durere de cap și apoi să ne continuăm discuția până la masa de seară.

— Micuțo, îi porunci Raiko fetei, condu-l pe shoya aici, dar mai întâi spune servitoarelor să aducă ceai proaspăt și saké fierbinte și să ia de aici paharele și să ascundă coniacul. Meikin-chan, dacă el ar ști că am o asemenea bunătate de coniac s-ar înființa aici zilnic.

Ordinele se împliniră iute și masa fu curățată, perfect aranjată, ele își parfumară respirația cu plante mirositoare, înainte ca shoya să fie primit, cu plecăciuni în cameră.

— Vă rog să mă iertați, doamnelor, spuse el cu o neliniște prefăcută, ingenunchind și făcând o plecăciune, ele îi răspunseră cu aceeași plecăciune. Vă rog să-mi iertați lipsa de bună creștere venind aici fără a avea o întâlnire fixată dinainte, dar am dorit să mă înclin în fața unei persoane atât de importante și să-i urez bun venit în satul meu.

Amândouă fură mirate de tonul lui atât de ceremonios și grav, pentru că nu era momentul. Meikin nu-l întâlnise până acum, dar funcționarul Gyokoyama care se ocupa de afacerile ei îi vorbise de el și-i spusese că e un om de încredere, așa că îi răspunse cum se cuvenea să răspundă o persoană cu o poziție înaltă ca a ei provenind din cel mai mare oraș din lume, firtisindu-l pentru Yoshiwara, deși văzuse atât de puțin, abia dacă vizitase satul acela.

— Sunteți un om de vază, shoya.

— Mulțumesc, mulțumesc.

El ezită, dădu să spună ceva, se opri. Atmosfera din cameră se schimbă dintr-o dată. Raiko rupse tăcerea:

— Te rog să mă ierți, shoya, dar ce s-a întâmplat?

— Îmi pare așa de rău..., se întoarse către Meikin. Îmi pare așa de rău, doamnă, sunteți o clientă foarte îndrăgită a firmei noastre. Eu... eu...

Tremurând tot, băgă mâna în mânecă și îi întinse o bucățică de hârtie. Ea se încruntă la hârtie.

— Ce e? Ce scrie acolo? Nu pot să citesc un scris așa de mărunț.

— E un me... e un mesaj adus de un porumbel călător.

Shoya încercă să mai spună ceva, nu putu, ci arătă spre bucățica de hârtie. Dintr-o mișcare, Raiko o luă și se apropie de lumină. Parcurse rapid scrisul acela mărunț, se albi, se clătină gata să leșine, căzu în genunchi:

— În scrisoare se spune: Tentativă de asasinat împotriva seniorului Yoshi, în satul Hamamatsu, în zori, eşuată. Un criminal shishi ucis de el. Doamna Koiko omorâtă în încăierare. Informează

Casa Glicinei, și marea noastră durere. Alte informații cât de curând posibil. Namu Amida Butsu...

Meikin deveni palidă ca ceara. Bolborosi:

— Koiko moartă?

— Trebuie să fie o greșeală, strigă Raiko îndurerată. Trebuie să fie o greșeală! Koiko să moară!? Când s-a întâmplat? Nu e trecută nici o dată... Shoya cum ai... Sunt niște minciuni, doar niște minciuni...

— Îmi cer iertare, dar data este trecută cifrat în partea de sus a hârtiei, murmură el. S-a petrecut ieri, aproape de răsăritul soarelui. La popasul Hamamatsu, de pe Tokaido. Nu e o greșeală, doamnă, nu, nu, îmi pare atât de rău.

— Namu Amida Butsu! Koiko? Koiko moartă?

Meikin se uită la ea fără s-o vadă, lacrimi i se scurgeau pe obraji, apoi leșină.

— Fetelor!

Servitoarele veniră în fugă, aduseră săruri, prosoape reci, le îngrijiră pe amândouă. Raiko încerca să-și adune gândurile, se chinuia să-și dea seama cum o vor afecta pe ea cele auzite. Pentru prima dată nu mai era sigură dacă de-acum Meikin mai era demnă de încredere, se întreba dacă nu devenise un pericol pentru ea. Shoya stătea în genunchi nemișcat. Trebuse și încă mai trebuia să se prefacă înspăimântat și îndurerat că le adusesese vești atât de proaste, dar în sinea lui era bucuros că el era în viață ca să fie martor la aceste uimitoare evenimente. El nu le arătase și a doua bucată de hârtie. Era numai pentru el, scrisă în cod și suna astfel:

Asasinul – Sumomo. Koiko bănuită a fi implicată în complot, rănită cu un shuriken și decapitată de Yoshi. Pregătește-te să lichidezi contul lui Meikin. Nu pomeni de Sumomo. Ai grijă de Hiraga ca de ochii din cap, informațiile lui sunt neprețuite. Strânge-l cu ușa să afle mai multe. Familiei lui i s-au dat iar bani, conform înțelegerii. Urgentă nevoie de planurile de război ale gai-jinilor, indiferent cât costă!

În clipa în care primise scrisoarea, și verificase registrele pentru a vedea contul lui Meikin de la filiala sa, deși știa suma pe dinafară până la a suta parte dintr-o monedă de bronz. Nici un motiv de neliniște. Nici atunci când fusese ridicată la mare cinste de stăpânul Yoshi, nici dacă reușea să iasă din capcană și de data asta. Fie așa, fie așa, banca va avea de câștigat. Dacă ea dădea greș, o altă mama-san avea să-i ia locul, banca avea să folosească banii rămași după lichidare pentru a o finanța pe înlocuitoare. Gyokoyama avea monopolul asupra tuturor tranzacțiilor bancare din Yoshiwara, o imensă și permanentă sursă de venituri. Cât de plină de ironie e viața, gândi el, întrebându-se ce ar zice aceste două femei dacă ar ști care e rădăcina puterii de neînfrânt a clanului Gyokoyama asupra Yoshiwarei. Una din tainele cele mai adânc îngropate ale breslei – zaibatsu, a fost aceea că

fondatorul ei nu numai că a fost o mama-san, dar și o femeie de geniu. În primii ani după 1600, cu încuviințarea entuziastă a shogunului Toranaga, ea a desemnat o zonă împrejmuită cu ziduri în care, pe viitor, urmau să-și desfășoare activitățile toate casele plăcerii din Yedo. Până atunci bordelurile erau răspândite în tot orașul. Și i-a dat zonei numele de Yoshiwara, Lacul cu Trestii, după numele locului pe care i-l pusese la dispoziție Toranaga. Apoi ea a creat o nouă clasă de curtezane, gheișele, curtezane educate și pricepute în domeniul artelor frumoase, care nu erau îndeobște pentru plăcerile patului. Apoi ea a început să dea bani cu împrumut, concentrându-se asupra Yoshiwarei din Yedo, curând după aceea își întinsese tentaculele în toate celelalte Yoshiware care se înființau în întreaga țară. Shogunul Toranaga, în înțelepciunea lui, prevăzuse că în asemenea zone patronii și clienții lor vor fi mai ușor de supravegheat și impozitat. Ca o încununare a eforturilor ei, și hatâr de neconceput pentru acele vremuri, ea l-a convins pe shogunul Toranaga să-l facă pe primul ei născut samurai. Curând ceilalți fii ai ei au prosperat, rând pe rând, în construcțiile de nave, ca negustori de orez, producători de saké și de bere, descendenții lor fiind acum proprietarii declarați sau din umbră ai unei vaste rețele de afaceri. În câțiva ani ea obținuse îngăduința ca descendenții samurai să-și ia numele de Shimoda. Acum cei din familia Shimoda erau daimyo ereditari ai micii, dar bogatei regiuni cu același nume, din Izu. Ea a fost cea care a izvodit inscripția de deasupra porții Yoshiwarei: *Pofta nu poate aștepta, ea trebuie împlinită*. Avea nouăzeci și doi de ani când a murit. Numele ei de mama-san a fost Gyoko, Doamna Norocoasă.

— Shoya, îngăimă Meikin printre suspine. Te rog, sfătuiește-mă ce ar trebui să fac, te rog.

— Să aștepți, doamnă. Ai răbdare, așteaptă, spuse el cu ezitare, purtând încă masca îngrijorării pe față și observând imediat că, deși ofta din adâncul sufletului, sfâșietor, ochii ei scăpărau mai nemiloși ca oricând.

— Să aștept? Să aștept ce? Bineînțeles că trebuie să aștept, dar ce să mai fac?

— Noi... noi nu știm încă, nu știm încă toate amănuntele, doamnă, ce s-a întâmplat de fapt acolo. Îmi pare așa de rău, dar e cumva posibil ca doamna Koiko să fi făcut parte din complot? Întrebă el răsucind un cuțit în rana deschisă, doar de dragul de a-l răsuci – cu toate că Gyokoyama nu avea nici o dovadă, Meikin era bănuită de legături periculoase cu sonno-joi și cu Corbul, în ciuda avertismentelor indirecte, date de Gyokoyama, de fapt și unul din motivele pentru care fusese sfătuită să investească banii în viitoarea recoltă de orez, nu numai pentru că era o investiție înțeleaptă, ci și o posibilitate de apărare a băncii împotriva oricărei pierderi, dacă clienta avea să fie

pusă sub acuzare și condamnată.

— Koiko să facă parte dintr-un complot? Frumoasa mea, comoara mea? Sigur că nu! izbucni Meikin. Sigur că nu!

— Meikin-san, când stăpânul Yoshi se întoarce, precis că o să te cheme dinaintea lui, doar ai fost mama-san a lui Koiko. În caz că, îmi cer iertare, în caz că dușmanii i-au șoptit lucruri grave împotriva ta, ar fi înțelept să ai... să ai niște dovezi ale... ale respectului tău.

Niciuna din cele două femei nu trebuia să se întrebe: care dușmani? Succesul aduce invidie și ură ascunsă, mai ales printre cei mai buni prieteni, iar în Lumea Plutitoare, o lume a femeilor, asta se întâmplă mai mult ca în alte părți. Și erau amândouă femei care avuseseră succes. Meikin trecuse acum de șocul inițial și mintea ei se concentra asupra mijloacelor prin care să scape, în caz că Yoshi o suspecta, sau Koiko o denunțase, ori că el avea dovezi că atât ea cât și Koiko susțineau sonno-joi, pe shishi și-l cunoșteau pe Katsumata. Nu există cale de scăpare, nici să se ascundă sub o altă identitate, nici să fugă în alt loc, Japonia fiind o țară foarte bine împărțită pe clanuri, regiuni, sate, familii și se afla tot. Zece capi de familie formau primul grup de bază, care răspundea de purtarea și supunerea în fața legilor a tuturor celor cuprinși în grup, zece asemenea grupuri formau un alt grup, care avea și el aceeași răspundere, zece astfel de grupuri făceau același lucru la rândul lor și așa mai departe, până sus la cel mai de sus apărător al legii și supunerii – daimyo. Așa că nu avea unde să fugă și nu avea unde să se ascundă.

— Ce-aș putea eu oare oferi marelui stăpân Yoshi? întrebă ea cu vocea răgușită și simțindu-se mai încolțită decât înainte.

— Poate... poate niște informații.

— Ce fel de informații?

— Îmi pare așa de rău, dar nu știu – spuse el cu o falsă tristețe, a doua zi lucrurile se puteau schimba, dar în această seară el trebuia să se prefacă; să le ajute să iasă cu fața curată, indiferent ce gândea el despre prostia lor, fiindcă era prostie să îmbrățișezi cauza răzvrătiților o dată cu scula lor bărbătească, mai ales când shishi posesori ai sculei rămăseseră puțini, cei mai mulți hăituiți prin țară sau uciși, și mai ales când îi urmărea în continuare păcatul de neiertat al eșecului. Nu știu, doamnă, dar stăpânul Yoshi trebuie să fie îngrijorat, foarte îngrijorat, întrebându-se ce va face mârșava flotă a gai-jinilor. Se pregătesc de război, neh?

În clipa în care spuse asta văzu cum privirea lui Meikin devine de gheață și se înfige în ochii lui Raiko, iar aceasta se aprinde la față. Aha, gândi el plin de bucurie, fetele știu asta deja, și așa se cuvine când te culci cu niște scârboși de gai-jini. Pe toți zeii, dacă există zei, ceea ce știu ele trebuie să afle cât mai repede și Gyokoyama.

— Poate că această veste să..., această veste să-i ușureze durerea,

spuse el, dând din cap plin de înțelepciune, ca un zaraf. Va ușura și durerea ta.

Cam la vreo cincizeci de pași distanță, într-o locuință din incinta casei, înghesuită printre altele în grădină, Phillip Tyrer ședea cu picioarele încrucișate sub el, îmbăiat, plin de mâncare și saké, gol sub yukata, și într-o stare de extaz. Fujiko, ingenuncheată în spatele lui, cu mâinile ei pricepute îi masa plăcut mușchii gâtului, căutând locurile dureroase, dar a căror apăsare făcea și plăcere. Ea purta o yukata de noapte, părul îi era desfăcut. Acum se apropie mai mult de el, mușcă ușor, cu delicatețe lobul urechii, aproape de mijloc, acolo unde se află centrele erogene. Limba ei făcu să-i crească dorința, devenind aproape de neîndurat. Degetele ei lunecară pline de senzualitate către umeri, neobosite, alungându-i grijile, făcându-l să uite discuțiile cu Sir William și Seratard, să nu se mai gândească la efortul pentru a-și ajuta șeful să se descurce cu francezul și cu permanentele lui încercări parșive – fiindcă avea parșivărenia în sânge – de a câștiga chiar și cel mai mărunț avantaj, când, de ce să n-o spunem, gândea Tyrer, individul acela amărât avea doar două nave mediocre, în timp ce noi dispunem de o flotă de nave de linie, care au ca echipaj bărbați și nu niște paraziți. Și-și mai și luase note și apoi tradusese două planuri alternative de război, atât în engleză cât și în franceză, cum cer uzanțele diplomatice pentru informarea guvernelor respective, apoi le transpusesese și în ordine ceva mai pe înțelesul amiralului și generalului care trebuiau să le pună în aplicare. Și în vremea asta timpul trecea, iar durerea lui de cap sporea. Dar André fusese o adevărată comoară la întrunirea de dimineață, bine pregătit și propunând tot timpul idei și date strategice, manevrând în așa fel pe cei doi șefi ca să cadă de acord și să ia hotărâri, toți patru jurându-se să păstreze secretul. Apoi, în cele din urmă, se furișase din Legație, trecuse podul, bătuse la ușa pe care i-o deschisese Raiko în persoană, fusese invitat înăuntru cu plecăciuni, apoi traversase grădina, se îmbăiaase, fusese hrănit, Raiko, în fine, se purta cu el așa cum merita un înalt funcționar ca el. Era și timpul, fir-ar să fie, gândi el foarte impresionat, fiecare din nervii lui înfiorându-se plăcut sub degetele lui Fujiko. Iar aceasta nu se gândea decât la ce-i spusese Raiko:

— O persoană josnică, de neam prost și lacomă de la Casa Crinului l-a ademenit pe stăpânul nostru gai-jin, încercând să ni-l fure. Cu mare cheltuială l-am făcut să se întoarcă, multe favoruri m-au costat mijlocitorii. Să nu cumva să dai greș în noaptea asta, poate fi ultima ta șansă de a-l lega de noi cu frânghii de mătase. Folosește orice truc, orice tehnică..., chiar Luna din spatele Muntelui.

Fujiko se cutremură. Nu încercase această tehnică niciodată, nici chiar în cursul celor mai înflăcărate îmbrățișări. Nu-i nimic, își zise ea

cu stoicism, mai bine câteva clipe de nefirească împerechere decât să-l supere pe gai-jinul care avea să nu mai plătească și ea să piardă banii necesari să-i asigure un loc de tihnă. În timp ce degetele ei se mișcau tot mai aproape de un anume loc și începu să murmure incitant, prin minte porniră a i se perinda imagini pe care le visa cu ochii deschiși: viitoarea ei casă, ferma, viitorii ei copii, minunatul ei soț, câmpurile cu orez copt... Cu un efort de voință își alungă pentru o vreme aceste gânduri. Până în momentul în care clientul va adormi frânt, își porunci ea. În această noapte va trebui să-l prinzi în laț pe acest câine nerecunoscător pentru vecie! E o chestiune de cinste a obrazului pentru întreaga Casă a Celor Trei Crapi! Auzi, să cadă în cursa unei persoane de neam prost de la Casa Crinului? Pfui!

Cliperul *Prancing Cloud* se rotea la ancoră o dată cu schimbarea fluxului de seară.

— Stă bine, sir, spuse secundul.

Căpitanul Strongbow dădu din cap și trase mai departe din pipă. Se aflau pe duneță. Vântul făcea vergile și scripeții de deasupra capului să scârțâie. Strongbow era un bărbat de cincizeci de ani, zdravăn, îndesat și cu niște ochi limpezi.

— Va fi o noapte frumoasă, dom'le, răcoroasă dar nu friguroasă! – zâmbi și adăugă în șoaptă: Tocmai bună pentru oaspeții noștri, nu?

Secundul, la fel de înalt, zdravăn și bronzat, dar având doar jumătate din vârsta lui, îi privea și el atent pe oaspeți și zâmbi cu gura la urechi:

— Da, sir.

Angélique și Malcolm erau pe puntea principală de dedesubt, sprijiniți pe copastie, lipiți unul de celălalt, și priveau țință luminile Yokohamei. Malcolm purta o vestă peste cămașă și niște pantaloni de casă, în picioare pantofi ușori. Folosea, pentru prima oară numai un baston și se descurca bine la bordul navei. Angélique avea un șal gros și roșu pe umeri, peste o rochie lungă și largă. Stătea aproape de un tun de pe punte. Nava avea zece tunuri cu ghiulele de treizeci de livre, la babord și la tribord, și tunuri pe pivot la prova și la pupa, și tunarii la fel de buni precum cei mai buni din marina de război. Erau mândria lui Strongbow. Nu era însă așa pe toate cliperele, navele comerciale sau cu aburi ale companiei.

— Frumoasă priveliște, nu, draga mea soție? spuse Malcolm în unul din puținele momente de reală fericire din viața lui.

— În seara asta tot ce există pe lume e frumos, mon amour, spuse ea cuibărindu-se și mai mult lângă el.

Era după masa de seară, stăteau pe punte așteptând să se scoată farfuriile și să se pregătească pentru noapte cabina cea mare, pe care acum o locuiau ei. Cabina ocupa întreaga pupă, fiind în mod normal a căpitanului, afară de cazul că tai-panul era la bord, una din numeroasele reguli stabilite de Dirk Struan cu treizeci de ani în urmă, flota fiind încă și acum condusă după regulile făcute de el, până la cele mai mici detalii, anume: cea mai bună plată, curățenie desăvârșită la bord, oameni bine pregătiți, nava în orice moment în stare de luptă.

Strongbow privea atent marea, adulmecând-o. În aceste ape, o modificare a mareei putea prevesti sosirea, câteva ore mai târziu, a unui tsunami, un val uriaș care lua naștere poate la o mie de mile depărtare, datorită unui cutremur de pe fundul oceanului și care era în

stare să înghiță orice se afla în calea sa pe mare, chiar orașe de pe coastă, atunci când se spărgea de uscat. Când simți că trecerea de la flux la reflux se făcuse normal, se uită spre Struan. Era bucuros că-l avea la bord și-i conveneau noile ordine de a porni devreme dimineața, cu toată viteza spre Hong Kong, știind bine, așa cum știau toți, că înălțimea sa Doamna Mamă îi poruncise tânărului să vină acasă cu multe săptămâni în urmă. Dar era îngrijorat că o ducea și pe fată. Dumnezeu, să fiu afurisit dacă pot să-i spun *doamnă Struan*. Există numai o singură Doamnă Struan, gândea el. Tânărul Malcolm s-a însurat? În pofida ordinelor ei? Chiar dacă s-a opus cu strășnicie? Trebuie să fie scrântit! E oare legală căsătoria? După legea mării, este, dacă ar fi majori, dar nu sunt. Va fi oare căsătoria anulată? Pariez un penny ciobit contra unei guinee de aur că doamna o să găsească douăzeci de moduri de a o anula până să apuci să zici pește! Cristoase! Și atunci care e situația fetei? Ce se va întâmpla cu ea? Și cu tânărul Malcolm? Cum naiba o să-i țină piept dumneaei? Mă bucur că nu sunt eu acela care i-a căsătorit, mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Aș fi făcut-o dacă m-ar fi rugat el? Nici în ruptul capului! Cu nici un chip. Dânsa va scoate flăcări, și pe bună dreptate: minori sunt, ea e catolică. O să aibă loc o bătalie pe viață și pe moarte, de data aceasta între mamă și fiu, nimeni nu va ține seama de nici o lege. Și doar cu toții știm că ea e o scorpie când e stârnită, mai rea decât scorpia mea, cu toate că tânărul Malcolm e schimbat, e mai puternic decât l-am văzut vreodată, mai hotărât. Oare de ce? Din cauza fetei? Numai Dumnezeu știe, dar ar fi o schimbare binevenită să avem din nou un tai-pan cum se cuvine, adică un bărbat. Nu e nici o urmă de îndoială că tânărul Malcolm e mort după ea. Și cine i-ar putea reproșa una ca asta? Eu oricum nu! M-aș însura și eu cu ea dacă aș avea ocazia. Și, pentru Dumnezeu, de data asta n-am de gând să mă grăbesc să-mi prezint raportul, nici n-o să mă reped să trag o băutură și să mă culc cu Scorpia mea. Chicoti. Scorpia era iubită lui de ani de zile, o fată din Shanghai ale cărei toane și gelozie intraseră în legendă, dar a cărei patimă n-o întrecuse nimeni.

— Ce zici de schimbarea ordinelor, sir?

Strongbow ridică din umeri. Mai mult ca sigur că nu avea nici un rost ca Malcolm s-o pornească, iar la țarm, înainte de revărsatul zorilor și apoi să vină grăbit înapoi, mai ales ținând seama cât de greu mergea, cu un baston, sau cu două, nu asta conta. Orice probleme, orice hârtii de semnat puteau să fie aduse la bord de McFay. A, da, oare ce ascunde Jamie? E ceva putred, altfel de ce ar fi totul înconjurat de atâta mister, de ce toate învoirile la țarm ale membrilor echipajului au fost contramandate? Auzise el zvonuri despre un duel iminent. Exact acel tip de ispravă idioată pe care numai mândria unui Struan o putea stârni, ca și ambiția tâmpită de a rezolva totul înainte

de a pleca, de a umili familia Brock, când toată lumea știe că ar trebui să facem pace, dușmănia a durat prea mult, ei sunt tot mai puternici și ne-au pus cu botul pe labe. Oare o să arborăm steagul lor de Crăciun? Pe Dumnezeu, sper să nu se întâmple una ca asta. Tânărul idiot nu seamănă cu taică-su, ci cu bunică-su. Cristoase, ce bărbat a fost ăla! Strongbow călătorise pe navă cu el de mai multe ori, pe când făceau negoț cu opiu, de-a lungul coastei chineze, el era doar aspirant de marină, apoi maestru tunar, al doilea secund sub comanda lui Orlov, Ghebosul, stăpânul flotei de clipere, după tai-pan. Îl văzu pe Malcolm cum cuprinde mijlocul fetei și ea se lipește de el și mai strâns și comandantul îi îndrăgi pe loc. E greu să intri în lumea oamenilor mari, e greu să fii tai-pan, sau aproape tai-pan al Nobilei Case, având un asemenea bunic și o asemenea mamă. Preocupat, traversă duneta și-și îndreptă privirea către mare. Secundul îl urmă. Amândoi se uitară ținută în sus la arboradă în timp ce câteva păsări de mare, care se odihneau, își schimbă locul pe care stăteau cocoțate, cârâind. Apoi una din ele se lăsa în jos de pe verga zburătorului și o văzură cum dispare în întuneric plecată la pescuitul de noapte. O alta o urmă la fel de tăcută.

Malcolm și Angélique nu se clintiră, pierduți în reveria lor. Clepsidra de pe comandă, care marca jumătățile de oră se goli. Imediat omul de cart o răsturnă și bătu clopotul de șase ori, era ora 11 noaptea. Sunetul acestuia fu reluat ca un ecou pe celelalte nave aflate în golf. Cei doi ieșiră din reverie.

— E timpul să coborâm sub punte, Angél, da?

— Foarte curând, iubitul meu. Chen a spus că ne va anunța de îndată ce cabina e gata – ea se gândise la acest moment tot timpul din clipa când el îi spusese: „Vrei să te măriți cu mine azi...”, zâmbi acum și îl sărută pe bărbie, pregătită și cu sufletul împăcat. Dragul meu soț, o să avem o viață așa de minunată, îți promit. Iar tu n-o să mai suferi, o să te faci bine și o să fii ca înainte. Îmi promiți?

— De mii de ori..., draga mea!

Alte păsări de mare se lasară în jos din arboradă. Chen apărură lângă ei și le spuse că totul era pregătit, așa după cum poruncise tai-panul. Malcolm îi spuse în cantoneză:

— Ține minte, să n-o scoli pe tai-tai când mă scoli pe mine.

Tai-tai însemna Cea care este mai presus decât Cele care sunt mai presus, Prima Soție, care reprezenta instanța ultimă și supremă în orice gospodărie chinezească, așa după cum soțul era instanța supremă în afara ei.

— Somn ușor, stăpâne, zece mii de fii, stăpână.

— Tai-tai, spuse Malcolm corectându-l.

— Zece mii de fii, tai-tai.

— Despre ce e vorba? Întrebă ea zâmbind.

— Ți-a urat o căsătorie fericită.

— *Doh jeh*, Chen, spuse ea – îți mulțumesc.

Chen așteptă până când ei urară noapte bună ofițerilor, și coborâră în cabină, Malcolm folosind numai un baston și sprijinindu-se de ea. Ayeeyah, gândi el, mergând înaintea lor către pasarelă, toți zeii, mici sau mari, protejați-mi stăpânul și dați-i o noapte care să merite toate suferințele, trecute și viitoare, dar mai întâi țineți seama de mine și de problemele mele și cum să-i conving pe ilustrul Chen și pe tai-tai Tess că nu am avut nimic de-a face cu această căsătorie. De pe dună, Strongbow se uită la Chen cum coboară sub punte.

— Au toți unde să doarmă?

— Am pus hamace în camera de pânze din tribord. O să se simtă ca acasă în afară de cazul că dă vreo furtună peste noi.

— Bun. Acum vrei să-ți bei ceaiul, dom'le?

— Da. Mulțumesc, mă întorc repede.

În acea noapte, secundul avea cartul de la miezul nopții la 4 dimineața. O porni alergând sprinten în jos pe pasarelă. La capătul de la pupa al coridorului se afla cabina principală. Ușa era închisă. Auzi cum zăvorul lunecă în lăcașul lui. Zâmbind, porni să îngâne un cântec de nuntă, se îndreptă către bucătărie.

Malcolm se sprijinea de ușă, nerăbdarea devenise o durere fizică, dar era hotărât să meargă fără ajutorul nimănui până la patul lui de nuntă.

Ea se opri lângă pat și-și întorsese privirea către el. În cabina principală era ordine desăvârșită. Și cald. Masa cea mare și scaunele erau prinse bine de podea. Tot așa și patul încăpător, mai mult decât suficient pentru doi oameni – altă lege impusă de tai-pan. Cușeta era înaltă, cu tăblia de la cap prinsă de mijlocul oglinzii de la pupa, și avea apărători de canava, prinse cu parâme, pentru cazul când nava lua benzi mai mari, atunci când făcea volta în vânt, sau schimba de drum cu toate pânzele sus. Cufărul de haine era așezat la tribord. Prinsă de una din grinzile plafonului, o lampă de ulei pe balansiere arunca umbre plăcute în cabină. Amândoi ezitau, nesiguri.

— Angél?

— Da, *chéri*?

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, Malcolm. Sunt așa de fericită.

Dar nici unul nu îndrăznea să facă nici o mișcare. Șalul îi lunecase ușor, dând la iveală umerii și rochia cu talie înaltă, de un verde-pal. Cutele mătăsii se adunau sub sânii ei, care se înălțau și coborau dirijând ritmul bățăilor inimii lui. Rochia era după ultima modă, model luat din cel mai recent număr din *L'illustration* pe care i-l trimisese Colette, model încă neagreat de toată lumea și cam îndrăzneț

prin simplitatea lui. Când apăruse îmbrăcată astfel la masa de seară, la care Strongbow le era oaspete, amândoi bărbații, fără voia lor, rămăseseră încremeniți. Ochiul ei era acum oglinda dorinței din ochii lui, și în acea clipă, nemaifiind în stare să aștepte și să-i suporte patima care parcă o învăluisese și o copleșea, ea se repezi în brațele lui. Șalul căzu la podea. Ușor amețită, ea murmură:

— Vino, *chéri*!

Și îl apucă de mână, făcându-l să se sprijine de ea. Spuse în gând o rugăciune, cerând ajutor cerului, alungă și trecutul și viitorul, lăsându-se pradă doar clipei de față, și îl conduse la pat, hotărâtă să fie exact așa cum își dorea el și cum se aștepta el să fie. Din momentul acelei neașteptate ceremonii din ziua aceea, tot timpul nu făcuse altceva decât să se pregătească pentru această clipă, trăindu-și rolul, căutându-și propriile idei și ceea ce-i șoptise Colette despre felul cum unele din marile doamne de la Curte se comportau în prima lor noapte de dragoste: „E important, Angélique, să fii tu cea care îndrumă, care stăpânește armăsarul ca un bun călăreț, cu mână sigură și frâu hotărât, cu fermitate, dar și cu blândețe, pentru a controla violența actului inițial de care este tentat și cel mai docil dintre soți, ca să nu suferi prea mult. Fii pregătită...”

Îl simțea îmboldit de nerăbdare, mâinile-i rățăceau febrile pe tot corpul, buzele tot mai insistente.

— Lasă-mă să te ajut, spuse ea cu voce gătuită, dornică și ea de dragoste.

Îi scoase haina, apoi cămașa și se cutremură când văzu cât de întinsă era cicatricea care-i brăzda mijlocul.

— Mon Dieu! Uitasem cât de rău ai fost rănit.

Pornirea lui plină de pasiune se mai domoli. Dar nu și zvâcnetul inimii. Se simți îmboldit să se acopere, să-și tragă cămașa pe el, să se învelească în cearșaf, dar se forță să se stăpânească. Cicatricea exista, făcea parte acum din viața lui și n-avea ce-i face.

— Iartă-mă!

— N-ai de ce-ți cere iertare, mon amour, și ochii i se umplură de lacrimi care-i cădeau pe obraji, și se lipi mai strâns de el. Mie îmi pare rău, pentru tine și pentru nenorocirea groaznică ce s-a petrecut atunci..., îmi pare așa de rău.

— Să nu-ți pară, draga mea. E soarta, *joss*. Curând tot ce a fost atunci va deveni un vis urât, absolut totul, pentru amândoi, îți promit.

— Da, dragul meu, iartă-mă, m-am purtat prosteste, spuse ea.

Rămase lipită de el, apoi, după o clipă, când îi mai trecu acest moment de îngrijorare, se înfurie pe ea însăși pentru slăbiciunea ei, își șterse lacrimile cu mâna, o dată cu ele și tristețea, îl sărută repede, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Îmi pare rău, dragul meu, m-am purtat așa de prosteste! Stai o

clipă!

El o ascultă. Privindu-l pe sub pleoapele lăsate peste ochii strălucitori, ea își desfăcu încet cordonul de mătase, apoi își descheie nasturii de la spate și lăsă rochia să-i lunece în jos, așa cum se gândise ea dinainte să facă. Mai avea pe ea numai un foarte decoltat combinezon și niște pantalonăși cu danteluțe. El întinse mâna s-o prindă, dar ea chicoti, se depărtă și se duse la cufărul în care își ținea oglinda, pomezele și parfumurile, și, fără să se grăbească, își puse parfum după urechi, apoi pe fiecare sân, ca să-l ațâțe mai tare, să trezească patima în el. Dar el nu se rușină ca un englez ce era, se lăsă fermecat și cu totul subjugat de ea, fiindcă fata îi explicase de multe ori: „Noi, francezii, suntem altfel decât voi, englezii, dragul meu. Nu ne ascundem să facem dragoste. Suntem și noi sfioși, dar nu exagerat de sfioși. Facem dragoste cu firescul cu care savurăm o mâncare bună, o mâncare care să-ți trezească toate simțurile. Nu așa cum li se spune bietelor noastre surori englezoaice și fraților englezi că dragostea trebuie făcută repede, pe întuneric, că actul dragostei e ceva murdar și dorințele trupului de rușine. Vei vedea, când ne căsătorim...” Și iată că acum erau căsătoriți. Era soția lui, făcea pe cocheta pentru plăcerea lui, iar el trăia din plin bucuria și tremura de nerăbdare, excitat la culme. Mulțumesc lui Dumnezeu, gândi el, pentru moment luându-i-se o piatră de pe inimă, căci săptămâni întregi fusese plin de îngrijorare, retrăind scena de neputință când îl vizitase fata aceea din Yoshiwara.

— Angél, spuse el cu voce sugrumată.

Timid ea își scoase pantalonii și combinezonul și se duse la lampă, o făcu mai mică, lăsând exact atâta lumină de câtă era nevoie ca s-o vadă mai frumoasă decât și-o închipuise el – goală era un vis, dar un vis care te tortura ademenindu-te. Fără grabă, ea se urcă în pat și se întinse lângă el. Cuvinte fierbinți de dragoste, mâinile căutându-se febril, cercetându-și flămânde trupurile, răsuflarea întretăiată, el se trase fulgerat de durere mai aproape, buzele fierbinți, sărutări pătimașe. Gesturile ei timide, dar bine stăpânite, întreaga ei putere de gândire concentrată asupra tuturor reacțiilor ca să-i creeze imaginea desăvârșită a primei nopți de dragoste neprihănite și fericite, care să-i rămână pe vecie în memorie, dorind cu disperare să-i împlinească dorințele și însăimântată în același timp.

— Ah, Malcolm, ah, Malcolm!

Îi șoptea cuvinte de dragoste, îl săruta pătimaș, rugându-se ca vorbele lui Babcott să se împlinească: „Nu te îngrijora, o vreme nu va putea să călărească fără să simtă dureri sau să danseze o polcă perfect, dar asta nu contează, poate să mâne o trăsură cu patru cai, să conducă o navă ca orice căpitan, să conducă Nobila Casă, să facă mulți copii și să fie cel mai bun bărbat din lume...”

Acum îl dorea și ea cu toată patima. Nu se lăsă în voia ei, își

aminti cum pusese totul la cale, clipă de clipă, fără să știe el, îl ajută să găsească drumul, scoase un țipăt scurt, nu se fandosi mai mult, îl primi în ea și-l strânse bine, răspunse cum se cuvine eforturilor lui, până ce, prea curând, el dădu un țipăt și tot trupul ei se cutremură de contracțiile descătușării lui în vreme ce continua s-o strige, s-o strige mereu, ca să se prăvălească sleit și gâfâind peste ea în cele din urmă, și trupul lui nu i se mai părea greu, n-o strivea. Ce ciudat să-i suport greutatea cu atâta ușurință, totul a fost atât de bine, gândi ea, în timp ce-i șoptea cuvinte dulci și tandre, încercând să-i aline gemetele efortului, mulțumită că primele lor momente de dragoste fuseseră o plăcută împlinire.

El zăcea doar pe jumătate conștient, pierdut într-o lume necunoscută, nici trupul nu și-l mai simțea, parcă fusese pustiit, dăinuind în el doar amintirea dragostei pentru această ființă nemaipomenită care, goală, depășea tot ceea ce-și închipuise el. Mireasma ei, gustul ei, ființa ei întreagă. Fiecare părticică din el era împlinită. Totul desăvârșit. Plin de beatitudine. Acum e a mea, bărbat întreg, ea femeie întreagă. O, Doamne, n-am făcut-o să sufere prea mult.

— Te simți bine, Angél? întrebă el răgușit, inima bătându-i acum mai domol, dar abia în stare să vorbească. Nu te-am făcut să suferi, nu?

— O, nu, dragul meu... Te iubesc așa de mult.

— Și eu, Angél. Nu pot să-ți spun cât de mult.

O sărută, se săltă în coate, ca să se lase într-o parte.

— Nu, nu te mișca, nu încă, te rog. Îmi place să stai așa... Ce s-a întâmplat, dragul meu? spuse ea cu teamă, și-l strânse în brațe.

— Nimic, absolut nimic, murmură el, înfruntând bărbătește junghiul din șale, cuțitul care i se înfipse ca un cuțit în ceafă.

Cu mare prudență, mai încercă o dată să se miște, reuși, nu-i mai scăpă nici un geamăt.

— Nu te mișca, Malcolm, spuse ea blând, stai liniștit, odihnește-te, mon amour, îmi place când stai așa... te rog.

Plin de recunoștință, el se supuse, îi spuse în șoaptă ce mult o iubea, simțindu-se atât de bine, atât de stăpân pe sine, atât de liniștit, dornic să lunece în somn, să doarmă adânc de tot. Clopotul navei bătu o dată, era trecut cu jumătate de oră de miezul nopții, dar el nu se mișcă, nici ea nu se clinti, liniștită, împăcată, eforturile ei răsplătite, viitorul asigurat. Îi făcea plăcere liniștea din cabină, lemnul navei care trosnea câte o dată, valurile care clipoceau lovindu-se de cocă, senzația de împlinire.

Fără a-l trezi, se strecură binișor de sub el, se duse la baie și se spălă. Oftă, își ceru iertare în fața cerului. O mică tăietură cu briceagul și gata, îi spusese André. „E foarte greu, aproape imposibil

ca un bărbat să știe dacă o fată e virgină, sau nu în noaptea nunții, dacă nu are nici un motiv s-o bănuiască, e destul să arăți puțină sfială, să țiți puțin la momentul potrivit, puțin sânge cum se cuvine ca dovadă de necontestat și dimineața totul va fi senin așa cum trebuie să fie”. Groaznic de cinic este André, gândi ea. Să mă ferească Dumnezeu de el și să-mi ierte Dumnezeu toate păcatele. Sunt fericită că m-am măritat, că plec acum la Hong Kong, să nu mă mai gândesc la el niciodată, numai la Malcolm al meu... Aproape că dansă când se apropie de cușetă. Se strecură încet în pat, îi luă mâna, închise ochii și prin minte îi trecură minunate viziuni ale viitorului. Îl iubesc atât de mult.

Brusc se trezi crezând că trăia un alt cutremur. Cabina era întunecată, abia luminată de flăcăriua lămpii ce se legăna în suspensia ei cardanică. Apoi își aminti că făcuse lampa mică, înainte să se culce și-și dădu seama că o trezise zgomotul clopotului navei și nu dangătele de alarmă ale catedralei anunțând cutremurul pe care crezuse că-l aude în visul ei, iar cutremurul nu era decât legănarea navei. Apoi îl văzu pe Malcolm acolo, alături de ea, simți o căldură plină de dragoste, cum nu mai simțise niciodată până atunci, acum știa bine că erau căsătoriți, nu mai era doar un vis.

Patru bătăi de clopot? Ora 2 dimineața? Ora 6? Nu, ce proastă sunt, nu se poate. Dacă ar fi 6 s-ar vedea lumină prin hublou, de afară. Și Malcolm spunea că trebuia să mai meargă o dată la țarm, înainte de a ridica ancora și a porni către o lume civilizată, să înfruntăm mama Dragon în propria ei vizuină... nu, să mă înfățișez unei soacre pe care o voi fermeca și o voi linguși, care va ajunge să mă iubească foarte curând și va fi o bunică perfectă, care-și va adora nepoții.

Îl privi îndelung, în semiîntuneric. Dormea pe o parte, cu capul cuibărit pe brațul drept, fața senină, fără nici o umbră de grijă. Respira încet, îi simțea trupul cald, mirosul plăcut de bărbat. Acesta e soțul meu și îl iubesc și sunt numai a lui și numai a lui, iar celălalt nu a existat niciodată. Ce norocoasă sunt! Întinse mâna și-l atinse. El se mișcă în somn. Și întinse și el mâna spre ea. Încă pe jumătate adormit îi spuse:

— Bună, Angél!

— Je t’aime.

— Je t’aime aussi.

Mâna lui îi căută trupul. Ea se lipi pățimaș de el. Luat prin surprindere, el se înfioră, se întoarce spre ea, i se tăie răsuflarea când un nou junghi i se înfipse în ochi, durerea îl lăsă la fel de brusc pe cât apăruse, răsuflă ușurat.

— Je t’aime, *chéri*, spuse ea și se plecă să-l sărute, iar printre sărutări îi șopti: Nu, nu te mișca, rămâi așa, stai liniștit, și adăugă, cu

un răs abia perceptibil, și cu vocea sugrumată de dorință. Stai culcat, fără să te miști, mon amour.

În câteva clipe patima puse stăpânire pe el, se învârtosă, inima-i porni nebunește, uită de toate, amândoi copleșiți de senzualitate, se mișcau alene, apoi mai iute, și iar domol, pătrunzând tot mai adânc, vocea ei sugrumată îl implora, el se dezlănțui tot mai mult, cu tot mai multă putere, toate fibrele ființei lui, toți mușchii trăiau clipa, totul se concentrează în acea patimă nestăvilită, să se pătrundă tot mai mult, să se depărteze pentru a se pătrunde iar, se agăță de ea, o strânse până ce ea simți că trupu-i explodează, plutește, totul dispare, ea se prăbuși peste el, spasmele și gemetele ei stârnindu-l s-o pătrundă și mai adânc, la capătul puterilor, cu o ultimă zvâcnire. Și abia atunci, țipă și el de plăcere, trupul i se pulveriză într-un neant fără gravitație, în care trupul îi plutea în voie, se dezlănțui deplin, până la ultimul spasm, după care urmă binevenita neclintire. Numai răsuflarea agitată, sudoarea și bătăile inimii i se amestecau într-un singur tot.

După o vreme, el reveni la realitate. Abia simțea trupul ei rezemat de pieptul lui. Stătea întins, trăind o minune, vibrând din tot trupul, amețit de emoții. O ținea protector cu un braț, stând lângă el, cea mai ispititoare soție din câte au existat vreodată. Respirația ei liniștită, înceată și profundă, îi răcorea obrazii. Își simțea mintea limpede, vedea viitorul cu claritate, fără cea mai mică urmă de îndoială cu privire la sine. Absolut convins că avusese dreptate să se însoare cu ea, convins că acum va putea pune capăt conflictului cu maică-sa și că împreună vor reuși să-i distrugă pe cei din familia Brock, așa după cum îl va șterge pe Norbert de pe fața pământului, cum va pune capăt vânzărilor de opiu și de tunuri, și-l va convinge pe Jamie să rămână în slujba lor, convins că el va conduce treburile familiei Struan așa cum se cuvenea să fie conduse, așa cum voise tai-pan-ul să fie conduse. Și o dată cu trecerea timpului, el își va fi făcut datoria și Nobila Casă va fi din nou prima din Asia, ca să poată să transmită această moștenire următorului tai-pan, primului său fiu pe care îl vor boteza Dirk, primul dintre numeroșii săi fii și fiice. Nu știa de câtă vreme zăcea astfel furat de gânduri, dar era încrezător, copleșit de bucurie și extaz, o ținea în brațe, plin de dragoste, îi sorbea răsuflarea, mai fericit decât fusese vreodată în viața lui, decât va mai putea fi vreodată, buzele lui mărturisindu-i cât de mult o iubea. Se lăsă încet furat de somn, cufundându-se în căldura aceea minunată care-l cuprinsese, departe, departe de amintirea acelui ultim moment copleșitor de plăcut, chinuitor, ultima zvâcnire de nemurire care păruse să-l sfârtece în bucăți.

Miercuri, 12 decembrie

În lumina cenușie a zorilor, Jamie McFay urca grăbit drumul dinspre debarcaderul Mahalalei Bețivilor și dădu colțul. Îi văzu imediat pe Norbert și pe Gornt așteptând în Țara Nimănui, acolo unde trebuiau să aștepte. Observă, indiferent, valijoara din mâna lui Gornt care conținea probabil pistoalele pentru duel, așa cum căzuseră de acord. În afară de ei trei și de milioane de muște, locul acoperit de bălării și grămezi de gunoaie era pustiu. El nu văzuse pe drum decât bețivi chirciți, care sforăiau prin colțuri de barăci, tolăniți pe bănci, sau chiar pe jos. Nici nu se uitase la ei.

— Cer iertare, spuse Jamie cu respirația tăiată. Ca și ei, purta vestă și o pălărie să-l apere de aerul dimineții, rece, apăsător și umed. Iertare că am întârziat, am...

— Unde este tai-pan-ul Afurisitei Case? întrebă Norbert brutal, împingându-și bărbia înainte. I s-a făcut frică?

— Du-te-n mătă, mârâi Jamie cu fața la fel de întunecată ca și cerul înnorat. Malcolm a murit. Tai-pan-ul e mort – îl văzu cum se uită la el cu gura căscată, dar nici lui nu-i venea să creadă. Vin chiar acum de pe navă. M-am dus să-l aduc aici înainte de ivirea zorilor, și-a petrecut noaptea la bordul cliperului *Prancing Cloud*... Era...

Nu mai avu putere să rostească nici un cuvânt. Lacrimile îi umplură ochii și din nou trăi drumul către navă, unde-l văzu pe Strongbow pe pasarela de acostare, urlând la el cu mult înainte de a ajunge aproape că tânărul Malcolm era mort și el trimisese cuterul după doctor, dar nu mai avea oricum nici un rost, fiindcă, pentru numele lui Cristos, tânărul era mort ca toți morții. El alergase în sus pe scări, o văzuse pe Angélique chircită într-un colț al dunetei, înfășurată într-o pătură, cu secundul alături, dar el trecu pe lângă ei în goană, rugându-se ca vestea să nu fie adevărată, refuza coșmarul ăsta și apoi coborâse sub punte. Cabina principală era inundată de lumină. Malcolm zăcea pe spate, în cușetă, cu ochii închiși, cu o liniște desăvârșită pe chip, scăpase de griji, cu un cearșaf tras până la bărbie. Pe Jamie îl înfioră împăcarea deplină de pe chipul prietenului său, liniștit cum nu-l mai văzuse niciodată.

— Chen... Chen..., repeta în neștire Strongbow, servitorul lui, Chen, Jamie, s-a dus acum zece, cincisprezece minute să-l trezească, el e cel care l-a găsit. Zăvorul de la ușa cabinei se poate deschide și pe dinafară, ca la majoritatea cabinelor pe nave, el a deschis-o. A crezut că dorm. Ea dormea, într-adevăr, dar Malcolm dormea somn de veci, și Chen l-a scuturat, și-a dat seama ce s-a întâmplat și aproape că a murit și el și a ieșit din cabină fugind și m-a chemat pe mine acolo,

dar până să ajung eu, ea se trezise. Se trezise și țipa, biata de ea, disperată, țipa atât de tare de să-ți spargă timpanele, așa că am scos-o afară, i-am spus secundului să aibă grijă de ea și m-am dus înapoi, dar nu era nici o greșeală, bietul flăcău zăcea exact așa cum îl vezi, eu doar i-am închis ochii, dar uită-te... uită-te și tu...

Tremurând, Strongbow trase cearșaful de pe Malcolm. Malcolm era gol. Partea de jos a trupului lui zăcea într-o baltă de sânge. Sângele era acum uscat, închegat, salteaua era toată udă.

— Tre..., probabil că a avut o hemoragie, numai Dumnezeu poate ști din ce cauză, dar presupun...

— Isuse Cristoase, îngăimă Jamie.

Se duse clătînându-se la un scaun, se lăsă să cadă pe el, înjurând de mama focului, împietrit. Ce se întâmplase cu Malcolm?

— Eu ce dracu' fac acum? se întreabă el neputincios.

Parcă vocea lui Dumnezeu se izbi de pereții cabinei, dându-i răspunsul:

— Punem corpul în gheață și îl ducem acasă!

Înfricoșat, sări în picioare. Strongbow se holbă la el nedumerit și, dintr-o dată, Jamie pricepu că cel care-i răspunsese fusese căpitanul, fiindcă el, fără să-și dea seama, vorbise cu voce tare:

— Fir-ar să fie, altceva n-ai găsit de spus, pentru numele lui Cristos? răcni el.

— Iartă-mă, Jamie; n-am vrut să... N-am vrut să fiu... – Strongbow își șterse fruntea de sudoare. Ce-mi ordoni să fac?

După un timp, care-i păru infinit de lung, simțind că-i plesnesc tâmplele, cu mintea istovită, el murmură:

— Nu știu!

— În mod normal l-am..., l-am înmormânta în mare, nu-l putem ține... îl poți înmormânta pe țarm... Ce-mi ordoni să fac?

Mintea lui Jamie părea să se miște foarte încet. Atunci o observă pe Ah Tok, așezată pe vine, în apropierea patului, micuță de tot, o biată baborniță. Ah Tok, se legăna și-și mișca gura, dar nu scotea nici un sunet.

— Ah Tok, mergi sus, aici nu-i nimic de făcut, heya?

Ea nu-i dădu nici o atenție. Continua să se legene, înainte și înapoi, mișcând buzele și nu-i răspunse nimic. El mai încercă o dată, dar fără nici un rezultat. Lui Strongbow îi spuse:

— Cel mai bine ar fi să aștepți. Așteaptă-l pe Babcott să vină, sau pe Hoag.

Ajuns din nou sus, el îngenunche lângă Angélique, în întuneric, încă nu se iviseră zorii. Dar ea nu-i răspunse, oricât de blând îi vorbi, spunându-i cât de rău îi părea, cât de extrem de rău îi părea, încercând s-o aline. O clipă ea își ridică privirea către el, fără să-l recunoască, se uită la el cu niște ochi mari și albaștri, fața de ceară,

apoi se ghemui din nou în pături, uitându-se la punte fără să vadă nimic.

— Merg la țărm, Angélique, la țărm. Mă înțelegi? Cel mai... Trebuie să-i spunem lui Sir William, înțelegi? – o văzu că dă din cap fără să înțeleagă și o atinse cu mâna ca un tată, se îndreptă spre pasarelă și-i spuse lui Strongbow: Coboară steagul în bernă, toți marinarii să rămână la bord, ordinul de marș se contramandază. Mă întorc cât pot de curând. Mai bine, mai bine să nu se atingă nimic până la sosirea lui Babcott sau a lui Hoag.

Coborând pe țărm i se făcuse groaznic de rău, iar acum îi privea pe Norbert și pe Gornt care se aflau în fața lui. Gornt era șocat. Ochii lui Norbert sclipiră și, cu toată durerea lui, îl auzi spunând:

— Malcolm a murit? Cum să moară, pentru numele lui Cristos?

— Nu știu, spusese el cu voce strangulată. Am... am trimis după Babcott, dar se pare că a avut o hemoragie, trebuie să-l anunț pe Sir William.

Se întoarse să meargă la Legație, dar râsul batjocoritor al lui Norbert îl opri.

— Vrei să spui că jigodia aia tânără a murit regulând? A murit făcându-și mendrele? Vin să-l omor pe individ și el o întinde prin Porțile de Jad regulându-se? Bătrânul Brock o să crape de râs când...

Orbit de furie McFay se repezi la el, cu pumnul drept îl izbi în față, făcându-l să se clatine, încercă un upercut cu stânga, dar nu-l nimeri, se dezechilibra și căzu în genunchi. Norbert se răsuci ca o pisică, sări în picioare, răcnind de furie, cu fața congestionată, cu nasul pocit și dădu să-l lovească pe Jamie în cap cu piciorul. Vârful cizmei se prinse în gulerul hainei lui Jamie și asta atenuă întrucâtva lovitura, căci altfel i-ar fi frânt gâtul, în loc să-l trântască jos. Norbert își șterse fața de sânge, se repezi spre Jamie și încercă să-l lovească din nou cu sălbăticie. Dar, de data aceasta Jamie era pregătit, se feri într-o parte, sări în picioare, cu pumnii strânși, dar brațul stâng nu-l mai asculta.

O secundă, luă poziție de atac, ura făcându-i să uite durerea. Gornt încercă să-i oprească, dar în aceeași clipă amândoi se repeziră unul la altul, ca apucați, măturându-l din calea lor ca pe o frunză, cu pumnii, picioarele, să-și scoată ochii, caft de stradă, ținând cu genunchii în vintre, zgâriindu-se cu unghiile, rupându-și hainele, părul, toate, prin orice mijloc să se sfâșie unul pe celălalt, dușmănia de ani de zile explodând cu o ferocitate fără pereche. Erau de aceeași înălțime, dar Jamie avea cu cincisprezece kilograme mai puțin, iar Norbert era mai zdravăn și mai parșiv. În mână îi apăru un cuțit. Și Jamie și Gornt strigară în același timp. Norbert se repezi să lovească, nu-și nimeri ținta, încercă iar, și de data aceasta nimeri, sângele țâșni. Jamie se trase înapoi, pierzând sânge, chinuit de durerea din umărul

rănit. Cu un strigăt victorios Norbert se repezi înainte nu ca să-și ucidă, ci ca să-și schilodească adversarul, dar, în aceeași clipă pumnul lui Jamie se abătuse la rădăcina nasului lui, făcându-i-l zob de data aceasta. Norbert se prăbuși la pământ, năucit, și rămase în patru labe, orbit de durere, înfrânt.

Jamie rămase în picioare, deasupra lui, gâfâind. Gornt se aștepta să-l lichideze cu o lovitură la vintre și una în cap, ca apoi să-i zdrobească fața cu călcâiul cizmei. Așa ar fi făcut el, fiindcă nu era demn ca un gentleman să scoată cuțitul sau să-și bată joc de moartea altuia, chiar dacă acela îi e dușman, gândi el satisfăcut de victoria lui McFay.

Dar moartea lui Malcolm îi încurcase planurile. Era singurul scenariu la care nu se așteptase, cel puțin nu tocmai în ziua aceea. Acum planul lui trebuia revizuit și asta cât mai repede. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum? Putea oare folosi chiar această încăierare, se întrebă el, examinând toate variantele posibile în timp ce aștepta să vadă ce va face Jamie mai departe. Acum că era învingător, lui Jamie i se risipise furia. Sufla din greu. Gustul de fiere și de sânge îi umplea gura. Scurpă. De ani de zile dorise să-l umilească pe Norbert și acum o făcuse o dată pentru totdeauna și văzuse câte parale face, și îl răzbunase pe Malcolm, care fusese provocat în mod deliberat.

— Norbert, fiu de cățea, mârâi el, uimit cât de hârâit îi suna vocea și de cât de îngrozitor se simțea. Numai o vorbă să spui împotriva tai-pan-ului meu, pe Dumnezeu, sau numai să râzi de el din nou, că te fac bucățele.

Cu mare greutate trecu împleticindu-se pe lângă Gornt, abia văzându-l, cu gând să meargă la debarcader. La vreo zece sau cincisprezece metri distanță, se împiedică într-o urmă de roată, căzu înjurând și rămase jos în patru labe, fără să-i mai ia în seamă pe ceilalți, epuizat. Norbert începu să-și revină, scurpă sânge, avea nasul zdrobit, o masă dureroasă, îi era greață de furie că fusese înfrânt. Și înmărmurit. Bătrânul Brock nu te va ierta, țipa ceva în mintea lui, îți vei pierde gratificația și leafa pe care ți le-a promis, o să ajungi bătaia de joc a Asiei, bătut și făcut chiseliță, însemnat pe viață de Jamie, un fiu de cățea, care nu e nici pe departe de talia ta, un bastard de-al Struanilor...

Simți cum îl ajută cineva să se ridice. Șovăielnic, încercă să-și deschidă ochii. Nu-i ajungea aerul, era năucit, cu fața și capul în flăcări, cu ochii umflați și aproape închiși. Îl văzu pe McFay încercând cu greu să se ridice în picioare, la câțiva metri mai încolo, cu spatele întors spre el, pe Gornt în fața lui, ținând încă în mână pistolul de duel cu două țevi. Pe jumătate înnebunit de durere, îl năpădiră gânduri criminale. Nu pot greși ținta de la distanța asta, singurul martor e Gornt. La anchetă vom spune: „McFay s-a năpustit la armă, Sir

William, da, e adevărat că ne-am bătut, e adevărat că a avut loc o încăierare, dar el a fost cel care a dat primul în mine, nu-i așa? Edward, spune adevărul adevărat. Apoi a fost groaznic, Înălțimea Voastră, a fost groaznic, nu știu cum arma s-a slobozit, bietul Jamie...". Norbert înșfăcă pistolul și ținti.

— Jamie! strigă Gornt ca să-l prevină.

McFay se întoarse. Uimit, căscă gura la arma ațintită asupra lui în timp ce Norbert îl privea batjocoritor și apăsă pe trăgaci. Dar Gornt era pregătit și, strigând încă o dată în semn de avertisment, devie împușcătura în sus. Cu spatele către McFay, apucă pistolul cu ambele mâini, cu o putere surprinzătoare, simulând o luptă înverșunată cu Norbert pentru a intra în posesia armei, se uită fix în ochii lui Norbert, care citi în ei, înspăimântat, condamnarea lui la moarte, apoi Gornt răsuci țeava către pieptul lui și apăsă al doilea trăgaci. Norbert muri pe loc. Prefăcându-se consternat, Gornt lăsă trupul să cadă jos. Totul nu durase decât câteva secunde.

— Cristoase Atotputernice, îngăimă Jamie.

Uluit se împletici și căzu în genunchi alături de cadavru.

— Dumnezeu, dom'le, nu știam ce să fac, o, Doamne Dumnezeu, dom'le, dom'le Greyforth..., el era să te împuște pe la spate, și eu n-am făcut decât... O, Dumnezeu, dom'le McFay... L-ați văzut cu ochii dumneavoastră, nu-i așa, eu am strigat să vă avertizez, dar... voia să vă împuște pe la spate... Nu puteam face nimic.

Era ușor să-l convingă pe McFay că fusese un accident, mai ales că acesta porni împleticindu-se, cu ochii încețoșați după ajutoare. De îndată ce rămase singur, viu și nevătămat, Gornt răsufală ușurat. Era mulțumit de sine. Era încântat că, într-o fracțiune de secundă, intuise ce avea să facă Norbert și că își mizase viața, pe această intuiție. „Când mergi la risc, alegerea momentului și acțiunea trebuie să fie perfecte”, suna una din predicile tatălui său vitreg pe când îl învăța arta de a juca cărți. „Uneori ți se oferă o șansă, Eddie băiatule, un cadou din partea soartei. Soarta îți oferă o ocazie unică, tu profiți de ea și tragi drept în țintă. Câștigi potul cel mare, nu se poate să dai greș dacă așa vrea soarta. Dar să nu te lași ispitit de diavol, el te poate bate în cuie pe cruce, uneori dă și el cărțile, ca și Soarta, dar ele sunt diferite, vei vedea diferența de îndată ce șansa îți iese în cale”. Gornt zâmbi parșiv. Când îl sfătuisese să tragă drept în țintă, fără ezitare, nu se gândise chiar la o crimă adevărată, deși așa se petrecuseră lucrurile în cazul de față. Darul pe care i-l făcuse Soarta se numea Norbert. Momentul perfect, crima perfectă, alibi perfect. Norbert trebuia trimis pe lumea cealaltă din mai multe motive. Unul era acela că Norbert ar fi putut, oarecum, să ferească familia Brock din calea dezastrului și să îndrepte neșansa contra Struanilor. Un altul era faptul că bătrânul Brock îi dăduse poruncă lui Norbert să-l ucidă pe Struan prin orice

mijloc putea, un altul – și acesta era cel mai important – Norbert era un ticălos ordinar, lipsit de bună creștere, de rafinament, de simț al onoarei și nu era nici pe departe un gentleman.

Muștele începuseră deja să se rotească în jurul lor, deasupra cadavrului. Gornt se dădu mai la o parte și-și aprinse un trabuc. Cercetă atent Țara Nimănui, privi scrutător prin ceață. Nici un ochi străin, nici o mișcare. Lumina zorilor abia dacă trecea prin norii ce acopereau cerul. În timp ce aștepta, scoase gloanțele oarbe din celălalt pistol, cel al lui Malcolm, care fuseseră puse acolo la insistența lui Norbert. Zâmbi în sinea lui. El ar fi schimbat oricum pistoalele, dându-i lui Norbert pe cel cu gloanțe oarbe, dacă Norbert ar fi decis în ultima clipă să se dueleze, refuzând anularea lui, așa cum se înțeleseseră. Ce canalie și Norbert asta, gândi el. Bine că am scăpat de el. Dar îmi pare rău de Malcolm. Nu contează, acum voi pleca la Hong Kong și voi încheia înțelegerea cu maică-sa mai sigur și chiar mai bine. Norbert avea dreptate: ea este adevăratul tai-pan. O să-i ofer ei tot ce i-aș fi oferit lui Malcolm – mijloace și dovezi autentice cu care să distrugă definitiv compania Brock și Fiii, să-l strivească pe Morgan, diavolul asta cu chip de om. „Numai eu împart răzbunarea, spune Domnul”. Dar nu și în cazul meu. Nu și atunci când trebuie să mă răzbun eu, Edward Gornt, fiul lui Morgan. Vai, Tată, dacă ai ști ce minunată va fi răzbunarea asta, cât de îndreptățit este paricidul! Și o meriți cu vârf și îndesat pentru vorbele acelea ale tale: Mă însor cu târfa asta dacă...” Ce ironie! Tu, Morgan, ai complotat toată viața cum să-ți ruinezi singura soră pe care o ai și familia ei și tatăl tău a făcut același lucru cu singura lui fiică, iar eu sunt singurul tău fiu, cel ce va aduce pe capul tău răzbunarea, cel care o va ajuta pe sora ta să te ruineze pe tine. E mai sigur să fac tranzacția cu Tess decât cu Malcolm, e chiar mai bine s-o fac cu ea. Ea îmi va da pe mână compania Rothwell din Shanghai, va semna ca garant pentru împrumuturile de la Banca Victoria, de care voi avea eu nevoie și îmi va obține un loc în consiliul de administrație. Nu, asta nu acum, căci, pe drept cuvânt, va considera acest lucru drept o amenințare, postul va veni mai târziu, între timp, mă voi ocupa de următorul de pe listă, de Cooper-Tillman.

Dar acum ce fac? Plec la Hong Kong cât mai repede. Ce ciudat că Norbert s-a dus, s-a dus și Malcolm. Ciudat. A murit făcând dragoste? Minune! Să pleci astfel de pe lumea asta! Înlăturându-l pe Malcolm, Soarta mi-a oferit altă șansă: pe Angélique. E acum liberă și bogată, bogată prin Nobila Casă. Șase luni timp berechet și de doliu, și ca să-mi pun treburile la punct. Până atunci Tess Struan va fi bună, bucuroasă să scape de ea. Și măritată. Și dacă e însărcinată? Problema asta la rândul ei. Și așa și așa, tot n-are importanță. O să pun mâna pe Nobila Casă mai repede decât m-am gândit. Hohotele lui stăpânite se amestecară cu bâzâitul muștelor.

— Doctorul Babcott așteaptă afară, Sir William, spuse Tyrer.

— Trimite-mi-l aici, pentru numele lui Dumnezeu! 'Neața George, ce naiba s-a întâmplat cu bietul om? Ce veste groaznică! Ce-i cu Angélique, ea ce face? Ai auzit de Norbert? Javra aia a încercat să-l împuște pe Jamie pe la spate, acum vreo două ore!

— Da, da, am auzit – Babcott era nebărbierit și se vedea clar că e tulburat. Hoag a dus-o pe Angélique la Legația franceză. Ne-am întors împreună la țarm. Ea n-a vrut să se întoarcă în clădirea firmei Struan.

— E de înțeles, nu-i fac nici o vină. Spune-mi, cum se simte?

— E șocată, bineînțeles. I-am dat sedative. Îmi pare foarte rău pentru ea. A trecut prin prea multe necazuri de când e aici: crima de pe drumul Tokaido, apoi criminalul acela de ronin și acum și nenorocirea asta. Ce ghinion, cel mai mare ghinion. Greu lovită, greu.

— Hm! O s-o... o s-o facă să-și piardă mințile?

— Sper că nu. Dar nu se știe niciodată. E tânără și în putere, dar... nu se știe niciodată. Dumnezeuule, sper să nu se întâmple una ca asta.

Amândoi păreau foarte îngrijorați.

— Păcat, mare păcat de amândoi! Nenorocită treabă.

Sir William dădu din cap.

— Trebuie să recunosc că am fost teribil de furios pe ei din cauza căsătoriei, dar, pe urmă, când am auzit azi dimineață nenorocirea, ce să zic, aș fi dat orice să nu se fi întâmplat ce s-a întâmplat! – se întunecă la față. Ai examinat cadavrul lui Norbert?

— Nu. Hoag se va ocupa de el imediat ce rezolvă cu Angélique. M-am gândit că e mai bine să vin direct încoace, să vă dau raportul.

— Foarte bine. Și acum, ce s-a întâmplat cu Malcolm?

În ciuda durerii sufletești, Babcott deveni brusc profesional:

— Hemoragie. O arteră sau o venă a cedat, a pleznit în timpul nopții, pe când dormea, fără să-i producă nici o durere sau spasme, căci altfel ar fi trezit-o pe ea. Și a sângerat încet până și-a dat sufletul. O să fac o autopsie, e necesară pentru certificatul de deces.

— În regulă, dacă așa crezi.

Sir William vru să nu se mai gândească la autopsie, considerând-o dezagreabilă, îl deranja chiar și faptul că era nevoit să stea în apropierea doctorului, a oricărui doctor, căci hainele lor erau întotdeauna pătate, ici și colo, cu sânge, răspândeau întotdeauna în jur un ușor iz de chimicale și fenol, oricât s-ar fi spălat.

— Bietul Struan. Groaznic. Deci a sângerat până a murit?

— Da. Nu știu dacă are vreo importanță, dar Malcolm..., n-am văzut în viața mea un om mai împăcat cu sine în fața morții, ca și cum pentru el moartea ar fi fost binevenită.

Sir William se jucă cu o călimară de pe birou.

— George, s-ar fi putut..., momentul excitației maxime..., când a

terminat... vreau să zic..., asta i-a provocat moartea? Vreau să zic dacă o fi fost stârnit...?

— Asta probabil s-a și întâmplat. Nu ejacularea în sine, ci efortul de necontrolat pe care aceasta îl generează ar putea ușor rupe țesuturile slăbite, sau să provoace o perforație. Organele genitale erau într-o stare perfectă, dar cavitatea abdominală în general foarte subredă. Eu i-am cârpit parte din intestinul gros și i-am suturat câteva artere, avea niște leziuni urâte și nu se vindeca așa cum aș fi dorit eu, ficatul lui...

— Da, mă rog, nu am nevoie de detalii acum, spuse Sir William scârbit, simțind deja că-i este puțin greață. Dumnezeu! Ca să vezi, tocmai tânărul Struan! Pare imposibil! Și acum și Norbert! Dacă n-ar fi fost Gornt, ne-am fi trezit și cu o crimă. Tipul ăsta merită o medalie. A spus, apropo de asta, că Jamie a fost cel provocat și că Norbert merita o bătaie soră cu moartea. Știi că Malcolm și Norbert urmau să se întâlnească în Mahalaua Bețivanilor să se dueleze?

— N-am știut până acum o clipă. Mi-a spus Phillip. Nebuni amândoi! Fir-ar să fie, parcă nu i-ați avertizat!

— Da. I-am avertizat. Proști afurisiți! Cu toate astea Gornt a jurat că amândoi fuseseră de acord să accepte scuzele celuilalt, dar a mai declarat el, Norbert i-a spus în dimineața asta că se răzgândise și că era decis să-l omoare pe Struan. Ce javră afurisită – Sir William începu, tulburat, să miște lucrurile de pe birou dintr-un loc în altul, fâțâind hârtiile și micul portret în ramă de argint. Și acum, ce facem?

— În privința lui Norbert?

— Nu, cu Malcolm. Ce facem mai întâi cu Malcolm?

— Azi fac autopsia, în seara asta. Mi-am luat permisiunea de a întreprinde cele necesare pentru ca corpul să fie dus la Kanagawa, acolo va fi mai ușor de făcut autopsia. Hoag o să mă ajute și mâine dimineață veți primi raportul. Vom semna certificatul de deces, totul o să fie așa cum trebuie.

— Vroiam să spun ce facem cu cadavrul? mârâi Sir William morocănos.

— Puteți să-l înmormântați când doriți. În perioada asta nu e nici o grabă, va rezista.

— Oare avem timp să trimitem *Prancing Cloud* la Hong Kong să aflăm ce vrea ma..., ce vrea doamna Struan? S-ar putea să dorească să-l înmormânteze acolo și...

— Doamne Dumnezeu, nu mi-ar face plăcere să-i duc eu vestea asta.

— Nici mie, spuse Sir William și trase de guler să și-l ridice. În birou ca de obicei era răcoare, focul slab și nevolnic, plus curentul de la ferestrele care nu se închideau bine. Hoag e doctorul familiei, ar putea să meargă el. Dar, George, vreau să zic, el, adică corpul, va ține

o perioadă atât de lungă? Adică, cât să-i trimitem vorbă doamnei Struan, să vină nava înapoi, să-l ia și să-l ducă, dacă așa dorește, hm?

— Ar fi mai bine să decideți dumneavoastră dacă să-l înmormântăm aici, sau să-l trimitem acolo imediat. O să-l ținem la gheață, o să-i punem gheață în jurul sicriului, pe punte, sub o tendă, se va păstra foarte bine.

Sir William dădu din cap scârbit de toate amănuntele astea.

— Phillip, strigă el spre ușă. Spune-i lui Jamie să vină imediat încoace! George, eu cred că cel mai înțelept lucru, cu condiția ca să se... ă... corpul să se păstreze, ar fi să-l trimitem la Hong Kong. Ce părere ai?

— Sunt de acord.

— În regulă, îți mulțumesc. Ține-mă la curent cum se simte și ce face Angélique și nu uita de masa din seara asta. Ce părere ai de partida noastră de bridge?

— Ar fi mai bine să le amânăm pe amândouă pe mâine.

— În regulă, excelent, excelent. Îți mulțumesc încă o dată. Fir-ar să fie, cum uitam. Ce facem cu Norbert?

— Îi facem o înmormântare rapidă, va fi uitat repede și nu-l va plânge nimeni.

— Va trebui să fac o anchetă. Edward Gornt e american, cetățean străin. Acum scrie o declarație pe care o s-o semneze. Pică tocmai bine că Adamson e plecat, altfel ar fi vrut să-și bage și el nasul în acest caz. El e om al legii, nu-i așa? Și în același timp și însărcinat cu afaceri al Statelor Unite, da?

— N-are nici o importanță, nici într-un caz, nici în celălalt. Hoag și cu mine putem depune mărturie ca medici – Babcott se ridică în picioare și adăugă cu răceală: Cum rămâne cu chestia asta cu împușcatul pe la spate. Nu e o reclamă prea bună pentru Yokohama.

— Exact asta spun și eu! fața lui Sir William se schimonosi. Exact cum spun și eu. N-aș vrea ca zvonul să transpire.

— Vreți să spuneți că nu e cazul să audă și japonezii?

— Da. Vor trebui informați, așa se cere. Nu e cazul să le spunem în mod oficial ce s-a petrecut cu exactitate în fiecare din cele două situații. Este clar că moartea lui Norbert e un accident. Dar în cazul lui Struan?

— Să le spunem adevărul, mârâi Babcott supărat de moartea lui Struan, furios pe sine pentru faptul că intervenția lui nu se dovedise suficient de trainică, și pentru că, nu ca doctor, își dorise cu disperare s-o ia pe Angélique în brațe și s-o ferească de toate astea. Adevărul este că această moarte prematură și lipsită de sens a unui tânăr minunat s-a produs din pricina rănilor primite în timpul atacului banditesc, neprovocat de noi, de pe drumul Tokaido!

Sir William adăugă cu amărăciune:

— Provocat de niște netrebnci criminali care încă nu au fost nici până acum judecați. Ai dreptate.

Îl conduse pe Babcott la ușă, îi făcu semn cu mâna lui Tyrer să-l lase în pace și apoi rămase în picioare, lângă fereastră, supărat de neputința lui în fața acelei situații. Trebuie să pun iute șaua pe Bakufu sau, dacă nu, suntem pierduți, iar toate speranțele noastre de a pătrunde pe piața Japoniei spulberate. Nu ne vor deschide granițele din proprie inițiativă, așa că trebuie să-i ajutăm... Trebuie să-i facem să se poarte ca niște oameni civilizați, cu respectul legilor, dar timpul, uite, trece, și presimt eu așa că o să năvălească asupra noastră într-o noapte, o să ne dea foc și cu asta, basta. Sunt sigur, cum sunt sigur că azi e azi! Da, bineînțeles, vor fi pedepsiți cum merită, cu mari pierderi de vieți omenești. Dar atunci înseamnă că eu nu mi-am făcut cum trebuie datoria, toți vom fi morți și gândul ăsta nu mă încântă deloc. Dacă Ketterer n-ar fi atât de tare de cap! Cum naiba să-l determin pe acest nemernic încăpățânat să facă așa cum vreau eu? Oftă. Nu avea decât o soluție. Mai întâi, ai face mai bine să te împaci cu el! La întâlnirea lor furtunoasă din seara precedentă îi reproșase disprețul grosolan față de cererea doamnei Struan, precum și față de propriul lui sfat, când habar nu avusese care fusese motivul adevărat al consimțământului amiralului, motiv pe care-l aflase cu greutate din gura lui McFay ceva mai înainte. Întâlnirea se terminase cu răcnete:

— Rău ai făcut că i-ai permis lui Marlowe să...

— Am crezut că e cel mai bun lucru. Ascultați-mă și pe mine puțin...

— Cel mai bun lucru! Fir-ar să fie, acum aflu și eu că dumneata socoți proteste că cel mai bun lucru este să te amesteci în chestiuni de politică și comerț, încercând să închei o tranzacție care nu poate fi pusă în aplicare cu pretendentul la tronul Struanilor și prin asta să o îndepărtezi și mai mult pe cea care conduce cu adevărat compania! spusese el furios. Nu-i adevărat?

— Iar dumneavoastră, Sir, interveniți în chestiuni care constituie prerogativul exclusiv al parlamentului, acela de a declara război, iar unicul motiv pentru care greșiți folosind asemenea limbaj, Sir, și sunteți atât de supărat, este acela că eu nu vreau să pornesc un război pe care nu-l putem câștiga, nu-l putem duce cu forțele pe care le avem acum, și, după părerea mea, orice atac asupra capitalei va fi pe drept cuvânt, socotit un act de război de către băștinași și nu un simplu incident. Noapte bună!

— Ai fost de acord să participi...

— Am fost de acord să fac câteva săbii să zăngăne, să trag câteva salve cu ghiulele oarbe ca să-i impresionez pe băștinași, dar nu am fost de acord să bombardez Yedo și nici nu voi fi, ăsta e ultimul meu cuvânt, până nu îmi arătați în scris o aprobare semnată de amiralitate.

Noapte bu...

— Marina și armata sunt supuse controlului și dispozițiilor organelor civile, pe Dumnezeu, iar eu sunt cel care exercită acest control aici!

— Așa e, reprezentați această amiralitate, dacă sunt și eu de acord, mugi amiralul, cu gâtul și fața stacojii. Dar nu comandați dumneavoastră navele mele și până în clipa în care primesc ordine contrare, aprobate de amiralitate, vă asigur că-mi voi conduce flota cum cred eu că-i mai bine. Noapte bună!

Sir William se așază din nou la birou. Oftă și luă un toc și începu să scrie pe o foaie de hârtie cu antetul lui: „*Dragă Domnule Amiral Ketterer. Multe din cele spuse de dumneata aseară sunt adevărate. Te rog să-mi scuzi modul impulsiv în care am folosit unele cuvinte în furia momentului. Poate vei fi atât de amabil să treci pe la mine în această după-amiază. Presupun că ai auzit de moartea tragică a tânărului Struan, care, după opinia doctorului Babcott, poate fi direct atribuită rănilor produse de atacul neprovocat de pe drumul Tokaido. Va trebui să mai adresez un protest foarte serios, către Bakufu, privind decesul acestui minunat gentleman englez și aș fi foarte bucuroș să ne sfătuim cum trebuie formulat acest protest. Cu toată sinceritatea, stimat Domn, rămân al Dumneavoastră prea plecat slujitor.*

— Ce nu fac eu pentru Anglia! bombăni el, iar apoi strigă: Phillip! semnă hârtia, puse puțină cenușă să se usuce cerneala.

— Da, Sir?

— Copiază asta și apoi trimite-o lui Ketterer cu un curier.

— Tocmai acum a sosit Jamie, Sir, și mai așteaptă și o delegație care vrea să vă roage să declarați ziua de azi zi de doliu.

— Respins! Trimite-mi-l pe Jamie.

Jamie era plin de răni și vânătăi, cu umărul bandajat.

— Te simți mai bine, Jamie? Bun. George Babcott mi-a făcut un raport; apoi îi spuse ce se hotărâse în legătură cu trupul neînsuflit al lui Malcolm. Ce părere ai?

— Ar trebui să-l trimitem acasă la Hong Kong, Sir.

— Bun, așa am zis și eu. Vei însoți ca..., îl vei însoți?

— Nu, Sir. Doamna Struan... Mă tem că ea nu mă mai privește cu ochi buni și dacă m-aș mai duce și eu acum, i-aș face și mai grele acele clipe și așa destul de nenorocite. Biata doamnă. Rămâne între noi: eu sunt dat afară de la sfârșitul acestei luni.

— Sfinte Dumnezeule, de ce? – Sir William era șocat.

— Nu contează, acum nu mai contează. Angélique, doamna Struan, va pleca bineînțeles. Și doctorul Hoag. Știați că doamna Struan s-a răzgândit și că s-a hotărât să locuiască la noi în fostul ei apartament și nu la Legația franceză?

— Nu, mă rog, presupun că așa-i mai bine. Cum se simte?

— Hoag spunea că ea este bine, atât cât ne putem aștepta în situația asta să fie, nu știu ce naiba o fi însemnând asta. *Prancing Cloud* va pleca de îndată ce dumneavoastră și el îmi dați dezlegare. Cam când credeți că se va întâmpla asta?

— George a spus că va face autopsia azi și va semna certificatul de deces pe care eu o să-l primesc mâine. Cliperul poate pleca mâine, singura problemă ar fi Angélique, nu știm când va fi ea în stare să facă o călătorie ca asta, Sir William se uită la el cu mare atenție. Care-i situația ei..., ce s-a petrecut acolo pe navă?

— Nu știu, asta-i, habar n-am. N-am văzut-o de când... de când am fost la bord. N-a schimbat nici măcar un cuvânt cu mine, n-am auzit-o să vorbească cu noimă. Hoag mai este încă lângă ea – Jamie încercă să-și stăpânească mâhnirea. Să sperăm că-și vine în fire.

— Mare ghinion. Da, nu e nici o îndoială în această privință. Și acum, Norbert, va trebui, bineînțeles, să facem o anchetă.

— Mda – Jamie își duse mâna la față să alunge o muscă sâcâitoare, atrasă de sângele uscat. Gornt mi-a salvat viața.

— Da. Va primi elogiile cuvenite. Jamie, când pleci de la compania Struan ce ai de gând să faci? Te întorci în țară?

— Asta-i casa mea, aici, sau oriunde în Asia, spuse Jamie cu simplitate. O să..., o să găsesc eu un mijloc să-mi deschid propria firmă.

— Bun. Nu mi-ar face plăcere să te pierd, cerule, nu-mi pot închipui Nobila Casă aici fără tine.

— Nici eu.

Cu trecerea zilei, doliul care se lăsase pe Yokohama deveni mai profund. Șocul, neîncrederea, mânia, temerile că va porni război, spaima în general, amintirea celor petrecute pe drumul Tokaido toate se amestecau cu numeroase aluzii răutăcioase, șoptite la ureche, dar trebuia să ai grijă cui le spui, deoarece Angél avea apărători agresivi și orice remarcă răutăcioasă sau râset nelalocul lui însemna lipsă de respect. Malcolm nu era la fel de norocos. El avea dușmani, mulți erau bucuroși să aibă ocazia să rânjească disprețuitor și fericiți că o altă nenorocire căzuse pe capul descendenților lui Dirk Struan. Și amândoi preoții, în felul lor, se arătau împăcați, văzând în cele întâmplate pedeapsa lui Dumnezeu.

— André, spuse Seratard la masa de la prânz la Legație, în prezența lui Vervene, al treilea comesean. A făcut testament?

— Nu știu.

— Vezi dacă poți afla. Întreab-o pe ea, sau pe Jamie, probabil că el știe mai bine – André Poncin dădu din cap posomorât foarte îngrijorat, moartea lui Struan îi stricase planul de a obține repede de la ea alți bani ca să-i plătească lui Raiko. Da, o să încerc.

— E foarte important să susținem cu tărie cetățenia ei franceză, pentru a o proteja atunci când soacra ei va încerca să anuleze căsătoria.

— Ce vă face să credeți că așa se va întâmpla, că ea va fi atât de potrivnică acestei căsătorii? interveni Vervene.

— Mon Dieu, lucrul e evident, răspunse André în locul lui Seratard, plin de iritare. Va susține sus și tare că Angélique i-a ucis fiul. Cu toții știm că a urât-o dinainte, și cu atât mai mult acum. E mai mult ca sigur că o va acuza de cine știe ce perversiuni cu care l-a câștigat. Și asta din cauza strâmbelor teorii sexuale anglo-saxone, cel puțin în particular, chiar dacă nu va face asta în public. Și nu uitați că femeia e o protestantă fanatică – se întoarse spre Seratard. Henri, poate că ar fi mai bine să merg să văd cum se simte Angélique.

El fusese cel care o oprise să-i spună că ar face mai bine să meargă înapoi în clădirea Struanilor și să nu mai stea la Legație: „Pentru numele lui Dumnezeu, Angélique, locul tău este printre oamenii soțului tău!” Era atât de evident faptul că ea trebuia acum să-și întărească poziția în familia Struan, și asta cu orice preț, că el aproape urlase la ea, dar furia i se transformă în milă văzând disperarea ei profundă.

— Acum am să trec pe la ea.

— Da. Te rog, du-te.

André ieși trântind ușa.

— Ce naiba e cu el? întrebă Vervene pufnind pe nas.

Seratard se gândi înainte de a răspunde, și se decise că sosise momentul să-i spună:

— Probabil că e din pricina bolii, a luat boala aceea englezească.

Adjunctul lui scăpă furculița din mână din cauza șocului.

— Sifilis?

— André mi-a spus acum câteva săptămâni. Tu trebuie să știi, numai tu, dintre membrii Legației, întrucât aceste comportări explozive pot deveni mai frecvente. E prea prețios pentru a fi expediat acasă.

André îi șoptise că stabilise o sursă nouă-nouță și de rang înalt pentru obținerea de informații:

— Omul meu spune că seniorul Yoshi se va întoarce la Yedo în două săptămâni. Pentru o sumă destul de modestă, el și persoanele din Bakufu cu care are el legături ne garantează o întrevedere particulară cu Yoshi la bordul navei noastre amiral.

— Cât ne costă?

— Întrevederea e atât de importantă încât nu contează cât costă.

— Sunt de acord, dar cât costă? îl întrebase Seratard.

— Echivalentul salariului meu pe patru luni, spusese André cu amărăciune – o nimica toată. Că vorbim de asta, Henri, am nevoie de

un avans sau de gratificația pe care mi-ai promis-o cu luni în urmă.

— N-am stabilit nimic exact, André dragă. La timpul potrivit o vei avea. Dar, scuză-mă, nici de data asta nu vei primi nici un avans. În schimb, sunt de acord cu suma, dar după întrevvedere.

— Jumătate acum și jumătate după. Tot el mi-a mai spus, fără să-i dau nici un ban, că tairo Anjo e bolnav și s-ar putea să nu apuce sfârșitul anului.

— Are vreo dovadă?

— Dă-o încolo, Henri, știi că pentru asta nu există dovadă!

— Fă în așa fel încât omul tău de legătură să-l facă pe maimuțoiul de tairo să-l cheme pe Babcott să-l examineze... și-ți majorez salariul cu cincizeci la sută.

— Îmi dai salariul dublu, începând cu ziua de azi, dublează-mi salariul, pentru că trebuie să-i dau și omului meu o sumă grasă.

— Cincizeci la sută din ziua examenului medical și treizeci de dolari mexicani în aur pe loc, restul după. Și asta-i tot.

Seratard observă cum speranțele lui André prind aripi. Bietul André începe să piardă legătura cu realitatea. Sigur că îmi dau seama că o mare parte din bani se va lipi de degetele lui, dar asta nu contează, când ai de-a face cu spioni te bagi într-o treabă murdară, iar André e deosebit de murdar, cu toate că e și foarte deștept. Și nenorocit. Întinse mâna și luă ultima bucată de brânză Brie care sosise, în gheață, la un preț fantastic, cu ultima navă de poștă.

— Să ai răbdare cu bietul om, Vervene, ne-am înțeles?

În fiecare zi se aștepta să vadă semne ale bolii, dar nu zărea nimic și cu fiecare zi André părea să întinerească, îi dispăruse mina de om hăituit. Numai că era tot mai irascibil.

Mon Dieu! O întâlnire în particular cu Yoshi! Și dacă Babcott îl va putea examina pe cretinul ăla de Anjo, poate chiar să-l vindece, la îndemnul meu, nu contează că Babcott e englez, o să-i vând pontul lui Sir William pentru un alt avantaj și prin asta vom face un imens pas înainte.

Își ridică paharul.

— Vervene, *mon brave*, să dea sifilisul în englezi și *Vive la France!*

Angélique zăcea culcată, apatică, în patul cu baldachin, proptită pe perne îngrămădite, mai palidă și mai eterică ca niciodată. Hoag stătea pe un scaun, lângă pat, moțâind când și când. Soarele după-amiezii târzii sparse norii o clipă, înviorând ziua aceea întunecată și cu vânt. În radă, navele trăgeau de geamanduri. Cu o jumătate de oră mai înainte – pentru ea un minut sau o oră erau la fel de lungi – o bubuitură anunțase sosirea iminentă a navei de poștă, aducând-o la realitate, pentru că de dormit nu dormea, doar plutea, trecând de la starea de conștiență la cea de inconștiență, fără să existe vreo graniță

între ele. Privirea ei alunecă pe lângă Hoag, văzu ușa de la camerele lui Malcolm, care de-acum nu mai erau camerele lui, nici ale lor, ci erau pur și simplu camerele unui alt bărbat, ale unui tai-pan... începu să plângă din nou, lacrimile-i șiroiau pe față.

— Nu mai plânge, Angélique, îi spuse Hoag blând, în același timp foarte concentrat și atent la semnele oricărei crize. Gata, viața merge înainte, tu ți-ai revenit, ești în afară de orice pericol.

O ținea de o mână. Ea își șterse lacrimile cu o batistă.

— Aș vrea niște ceai.

— Imediat, spuse Hoag, și fața lui urâtă se luminează de ușurare.

Era prima oară când ea scosese o vorbă în dimineața aceea, vorbise coerent, iar în primele clipe după revenire se vedeau semnele de normalitate întorcându-se și ele. Aproape strigând de bucurie, deschise ușa, căci, cu toate că abia îi auzise vocea, nu simțise note de isterie, lumina din ochii ei părea firească, fața nu-i mai era umflată de plâns, iar pulsul, pe care i-l luase în timp ce o ținea de mână, era ferm și puternic, nouăzeci și opt de bătăi pe minut, regulat, fără căderi și salturi care să te înnebunească.

— Ah Soh, spuse el în cantonează, adu-i stăpânei tale niște ceai proaspăt, dar să nu scoți un sunet, să nu spui nici un cuvânt și să pleci imediat! – veni iar lângă pat. Știi unde te afli, draga mea?

Ea se uită la el, dar nu scoase o vorbă.

— Îmi permiți să-ți pun câteva întrebări? Dacă ești obosită, spune-mi. Și nu te teme. Iartă-mă, dar e important pentru tine, nu pentru mine, să-ți pun aceste întrebări.

— Nu mă tem.

— Știi unde te afli?

— În apartamentul meu.

Avea o voce monotonă, ochii inexpresivi. Îngrijorarea lui crescuse.

— Știi ce s-a întâmplat?

— A murit Malcolm.

— Știi de ce a murit?

— A murit în noaptea nunții noastre, în patul nostru de nuntă, și eu sunt de vină.

Niște clopoței de alarmă începuseră să sune în tainițele minții lui.

— Greșești Angélique. Malcolm a fost ucis pe drumul Tokaido cu luni în urmă, spuse el cu o voce calmă, fără nici o ezitare. Iartă-mă, dar asta e adevărul. Iar de atunci zilele lui erau numărate, nu e vina ta, n-a fost nici o clipă vina ta, a fost voia lui Dumnezeu. Pot să-ți spun cele ce urmează cu mâna pe inimă: noi doi, Babcott și cu mine n-am văzut niciodată un om mai împăcat, mai cuprins de pace în momentul morții ca el. Niciodată.

— Eu sunt de vină.

— Singura ta vină e bucuria pe care i-ai dăruit-o în ultimele luni

ale vieții lui. Și te-a iubit. Nu-i așa că te-a iubit?

— Da, dar a murit și...

Aproape că era să adauge: așa s-a întâmplat și cu celălalt, nici măcar nu-i știu numele, dar și el a murit, m-a iubit și a murit și el, iar acum a murit și Malcolm și...

— Încetează!

Tonul tăios o trase înapoi de pe marginea prăpastiei. Hoag începu să respire mai ușurat din nou, dar știa ce avea de făcut și trebuia să intervină repede, altfel fata era pierdută, ca și alții încercați de soartă pe care-i văzuse el. Trebuia s-o scape de diavolul care stătea la pândă undeva în mintea ei, aștepta să iasă la suprafață, să se năpustească asupra ei, s-o transforme într-o nebună care bâlbâie sunete nearticulate, în cel mai bun caz ar nenoroci-o pe viață.

— Iartă-mă, dar trebuie să înțelegi și să judeci corect. Ești vino... – Își dădu seama de greșală, se opri înainte de a folosi cuvântul care nu trebuia pronunțat – răspunzătoare numai pentru bucuria pe care i-ai dăruit-o. Repetă după mine: răspunzătoare numai...

— Vinovată!

— Repetă după mine: răspunzătoare numai pentru bucuria pe care i-am oferit-o, spuse el rar și apăsător, mai curând ca un ordin, căci îi observase pupilele anormal de mărite – se apropia din nou de marginea prăpastiei.

— Sunt vinova...

— Răspunzătoare numai! Fir-ar să fie, răcni el cu prefăcută mânie. Repetă după mine: răspunzătoare numai de bucuria pe care i-am oferit-o! Răspunzătoare numai de bucuria pe care i-am oferit-o! Repetă.

Văzu cum pe frunte îi apare sudoarea și din nou ea repetă doar cuvintele pe care le mai spusese, din nou el îi tăie vorba, ea se încăpățână, el la fel, și duelul continuă – Ah Tok aduse ceaiul, dar nici unul din ei n-o văzu, ea fugi îngrozită – în timp ce Hoag îi ordona lui Angélique ce să spună ca să i se imprime în subconștient, ea refuza să repete până când, brusc, ea țipă în franceză:

— Da, da, sunt răspunzătoare numai pentru bucuria pe care i-am dăruit-o, dar el e mort, mort... Malcolm al meu a muuriit!

Ar fi vrut s-o ia în brațe ca pe un copil și să-i spună că totul s-a terminat, gata că putea să doarmă de-acum. Dar nu procedă așa, considerând că era încă prea devreme. Cu vocea aspră, dar nu amenințătoare, îi spuse în franceza lui școlărească:

— Mulțumesc, Angélique, dar de acum încolo vom vorbi în engleză. E adevărat că și mie îmi pare foarte rău, la toți ne pare foarte rău că minunatul tău soț a murit, dar nu tu ești vinovată. Repetă după mine!

— Lasă-mă în pace. Ieși afară!

— După ce spui că nu ești tu vinovată!

— Nu e... nu e... lasă-mă în pace.

— După ce spui: nu eu sunt vinovată!

Ea se uită fix la el, detestându-l pentru că o mai și tortura acum, și apoi țipă:

— Nu e vina mea, nu e vina mea, nu e vina mea, nu e vina mea.

Ești mulțumit acum? Ieși afară. IEȘI AFARĂ!

— După ce îmi spui că știi că Malcolm al tău a murit, dar că tu nu porți nici o vină!

— Ieși afară!

— Repetă! Fir-ar să fie, repetă ce ți-am spus!

Brusc vocea ei deveni urlat de fiară:

— Malcolm al tău a murit, Malcolm al tău a murit, a murit, a murit, a murit, dar tu nu porți nici o vină, nici o afurisită de vină, nici o vi... în nici un fel, în nici un fel, nici o vină, nici o... nici o...

La fel de brusc cum începuse să urle, vocea ei deveni scâncet.

— Nu sunt vinovată, nu sunt, într-adevăr nu sunt, vai, dragul meu, îmi pare așa de rău, așa de rău, nu vreau să mori, o, Sfântă Fecioară, ajută-mă, el a murit și eu sunt atât de nenorocită, atât de nenorocită, vai, Malcolm, de ce-ai murit, te-am iubit atât de mult, atât de mult... vai, Malcolm...

Abia acum el o luă în brațe, în tăcere și o ținu strâns, alinându-i tremurul și plânsul, suspinele care o zguduiau. Cu timpul, vocea i se stinse, suspinele se mai potoliră și lunecă într-un somn agitat. El o ținu mai departe în brațe, hainele i se lipiseră de el din cauza sudorii, dar nu se clinti până ce nu o văzu cufundată în somn adânc. Apoi o lăsă încetișor. Spinarea îi ardea de durere, se ridică în picioare cu mare atenție, chinuit de junghiuri, cu mușchii numai cârcei. Când reuși să-și destindă umerii și gâtul, se așeză ca să-și adune din nou puterile. A scăpat ca prin urechile acului, gândi el, bucuros de a fi ieșit biruitor de această dată, ceea ce-i alină în parte durerile, mai ales când o vedea așa de tânără, frumoasă, și o știa în afara primejdiei.

Amintirea îl purtă în grabă la Kanagawa, la fata aceea, japoneza, sora bărbatului pe care-l operase, la fel de tânără și frumoasă, dar japoneză. Cum o chema? Uki și nu mai știu cum. I-am salvat fratele ca să arunce altă nenorocire asupra acestei biete copile. Dar sunt mulțumit că sora lui a scăpat. Dar oare a scăpat? O femeie atât de frumoasă. Ca și cea care i-a fost cândva soție iubită. Ce înfiorător și ce nehibzuit am fost, ce nesăbuit am fost s-o iau din India și s-o duc la Londra ca să moară atât de tânără. Karma? Soartă? Ca și în cazul acestei copile și a bietului Malcolm. Bieții de ei, bietul de mine. Nu, nu pot spune bietul de mine, tocmai acum când am salvat o viață de om. Poți să fii scund și urât, bătrâne, gândi el, luându-i pulsul, dar, Cristoase Atotputernice, ești un doctor nemaipomenit, și un mare

mincinos, nu, nu un mare mincinos, ci un mincinos care a avut noroc și nimic mai mult. Cel puțin de această dată.

Joi, 13 decembrie

— Bună Jamie, spuse Phillip Tyrer trist. Sir William îți transmite complimente. Uite cele trei exemplare ale certificatului de deces, unul pentru tine, unul pentru Angélique și unul pentru Strongbow, certificat care însoțește trupul neînsuflețit. Originalul – a socotit el – trebuie să plece în valiză diplomatică la biroul guvernatorului pentru procurorul șef din Hong Kong care-l va trece în registru și apoi îl va remite doamnei Struan. Înfrorător! Dar asta e.

— Da, spuse Jamie, avea biroul plin de poșta care sosise și de acte privind tranzacțiile ce trebuiau încheiate, ochii îi erau roșii de oboseală.

— Cum se simte Angélique?

— N-am văzut-o încă, dar Hoag a fost aici mai înainte. A spus s-o lăsăm în pace până nu ne cheamă ea și că e mai bine decât se așteptase. A dormit cam cincisprezece ore. El crede că ar trebui să se simtă destul de bine pentru a fi în stare să pornească mâine spre Hong Kong și i-a recomandat să plece cât mai curând, pentru că așa va fi mai bine. Pleacă și el, bineînțeles.

— Pe când a fost stabilită plecarea lui *Prancing Cloud*?

— Pe mâine, cu refluxul de seară. Strongbow trebuie să sosească aici dintr-o clipă în alta, ca să ia ordinul de plecare. Aveți poștă de trimis cu nava asta?

— Sigur că da. Și o valiză diplomatică. O să-i spun lui Sir William. Tot nu-mi vine să cred că Malcolm a murit. Groaznic. A, apropo, ancheta pentru Norbert a fost fixată la ora cinci. Nu vrei să iei masa cu mine după aceea?

— Îți mulțumesc, dar nu în seara asta. Să zicem mâine, dacă totul se desfășoară cu bine. Stabilim definitiv după micul dejun.

Jamie se întreba dacă nu era cazul să-i spună și lui Tyrer de mașinațiile prietenului său samuraiul, Nakama, și de întâlnirea cu cămătarul local, pe care Nakama dorea să-l ferească, discret, de Tyrer și de Sir William. Propunerea lui Nakama îl intrigase, dar socotise binevenită ocazia de a vorbi direct cu un om de afaceri local, chiar dacă era mărunț. Întâlnirea din ziua precedentă fusese, bineînțeles, contramandată. Se gândise s-o amâne până săptămâna viitoare, dar se hotărâse să se întâlnească cu omul acela chiar în acea seară ca să-și mai abată gândurile de la nenorocire. Nu e treaba lui Phillip, și nu uita că Phillip și Wee Willie ți-au ascuns tot felul de informații când înțelegerea a fost ca toate informațiile să fie împărtășite de toți.

— Ne vedem mai târziu, Phillip. Și mulțumesc pentru astea.

— Pe curând.

CertIFICATELE de deces erau semnate de Babcott și de Hoag. Autopsia confirmase ceea ce se spusese deja despre faptul că decesul a fost cauzat de hemoragia internă a unei artere vătămate care a încetat să mai funcționeze normal, starea sa putând fi direct atribuită rănilor primite în decursul incidentului neprovocat de pe drumul Tokaido. Jamie dădu din cap ca pentru sine. Doctorii evitaseră să spună ce anume provocase ruperea vasului de sânge. Nici nu era nevoie să dea mai multe amănunte, decât numai în cazul că cineva avea nevoie de un răspuns mai amănunțit. Ca de exemplu Tess Struan, gândi el, simțind o tresărire în stomac. Ea neapărat va cere acest lucru și atunci ce va spune Hoag? Același lucru pe care mi l-a spus și mie în dimineața asta:

— În situația lui Malcolm, Jamie, o asemenea ruptură de vas putea fi cauzată de orice mișcare mai bruscă, de exemplu dacă dormea într-o poziție incomodă, și deodată se răsucea în somn din cauza unui vis urât, chiar de efortul provocat de un intestin constipat.

— Sau mai ales în timpul actului sexual?

— Da. Una din numeroasele posibilități. De ce mă întrebi?

— O știi pe Tess Struan, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu am de gând s-o învinuiesc pe Angélique, dacă asta vrei să știi. Dragostea se face în doi, și amândoi știm că el s-a dat peste cap ca să se însoare cu ea și că era nebun de dragoste.

— Eu nu cer nici o lămurire, doctore. Tess o va învinui de moartea lui indiferent ce spune certificatul.

— Sunt de acord cu tine, Jamie, dar nu va avea sprijinul meu și nici pe-al lui George. Pare logic ca o ejaculare violentă să provoace ruperea vasului, iar în somnul lor euforic nu și-au dat seama ce se întâmplă, dar chestia nu poate fi dovedită, și chiar dacă ar putea fi dovedită, ea nu poate fi nicidecum învinuită, fir-ar să fie...

Biata Angélique, o să fie învinuită, cum o să fiu și eu. Nu contează în cazul meu.

— Cine-i? Intră! A, bună, Edward!

— Îmi acorzi o secundă? Întrebă Gornt.

— Sigur, intră.

Din ziua precedentă, relațiile lui cu Gornt se schimbaseră complet, trecuseră la numele mic. Doamne, își spuse el acum, ce greșit l-am judecat.

— N-am făcut nimic. Nu mi-am făcut decât datoria.

— Slavă Domnului că ți-ai făcut-o. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

— Se zvonește că trimiți rămășițele pământești ale lui Malcolm înapoi la Hong Kong pentru a fi înmormântate și mă întrebam dacă aş putea pleca cu nava voastră.

— Sigur, Jamie avu o ezitare. Ca să-i dai raportul lui Tyler Brock și lui Morgan?

Gornt zâmbi.

— Nu putem ocoli adevărul, Jamie. Iau cu mine rezultatul anchetei, e mai bine să le spun, fără înconjur, ca de la bărbat la bărbat, ce s-a întâmplat.

— Da, ai dreptate! – tristețea îl copleși din nou pe Jamie. Îmi pare rău că Malcolm nu mai trăiește ca să afle ce ai făcut pentru mine, îmi pare rău că nu mai e printre noi ca să fiți prieten. Știi că te admira mult. Și îmi pare rău că lucrezi pentru ei.

— După ce stau de vorbă cu ei probabil că nu voi mai lucra. Oricum, eu sunt angajat de firma Rothwell, la ei am fost temporar, așa că faptul e fără nici o importanță. Mă voi întoarce la Shanghai, după ce trec prin Hong Kong.

— Știi, dacă stă în puterea mea să te ajut cu ceva, te ajut.

— Nu-mi ești dator cu nimic. Nu mi-am făcut decât datoria, dar un bărbat are absolută nevoie de un prieten adevărat. Îți mulțumesc, dacă o să am nevoie, o să-ți cer ajutorul. Deci, o cabină pe *Prancing Cloud* se poate?

— Nava pleacă mâine seară.

— Presupun că doamna Struan va însoți rămășițele pământeste, da? Îmi vine greu chiar și acum să cred că a murit. Ție nu?

— Ba da. Doctorul spune că până mâine se reface destul ca să poată întreprinde călătoria asta.

— Groaznic ghinion. Îngrozitor. Îți mulțumesc. Pe curând.

Jamie îl urmări cu privirea cum pleacă și ceva îl neliniști. N-ar fi putut spune ce anume. Bănuiesc că sunt așa de dezorientat că orice, totul mi se pare ciudat. Doamne Dumnezeule, chiar și Hoag s-a comportat ciudat, dar nu știu cum anume. Se forță să lucreze o vreme, apoi, având nevoie de niște acte din biroul lui Malcolm, se ridică și ieși pe coridor, ducându-se spre ușa biroului tai-panului, ridică mâna să bată la ușă. Își aminti, încruntat, renunță să mai bată, deschise ușa, dar nu apucă să facă un pas că se opri. Angélique ședea pe scaunul lui Malcolm, la biroul lui Malcolm. În fața ei avocatul Skye care-i spunea:

— ... pe cât știu eu și..., tăcu și-și întoarse privirea către Jamie.

— Bună, Jamie, spuse Angélique calmă, rochia de doliu îi scotea în evidență pielea de alabastru, părul ridicat în sus îi lăsa liberă ceafa, ceea ce îi pune în valoare gâtul lung, avea ochii limpezi și buzele doar ușor palide. Ce faci?

— Aă, bine, spuse Jamie, perplex în fața siguranței ei, părându-i mai frumoasă, mai altfel decât înainte, mai distantă, de neatins, dar atrăgătoare. Scuză-mă, nu mă așteptam să... Doctorul Hoag mi-a spus să nu te deranjez până nu mă chemi. Cum te simți tu?

— Eu l-am rugat. Eu..., eu mă simt bine, mulțumesc. Am avut niște treburi de rezolvat în această dimineață. Îmi pare rău de conflictul tău cu Norbert Greyforth. Bietul de tine, Jamie, ești plin de

vânăta. Ești teafăr?

— Da, mulțumesc, spuse Jamie, chiar și mai descumpănit – vocea ei era calmă, prea calmă chiar și avea o demnitate pe care în clipa aceea nu știa cum s-o interpreteze. Ai aflat că Edward Gornt mi-a salvat viața?

— Da, am aflat, mi-a spus chiar el acum câteva minute. De fapt nu e exact. A fost aici acum câteva minute să-mi prezinte condoleanțele și eu l-am primit. Domnul Skye mi-a povestit de curajul lui. Și ce duel.

— Aha! – lui Jamie îi veni să-l înjure pe Skye pentru că se amestecase.

— Bietul Malcolm, spuse ea. Sunt extrem de bucuroasă că nu am știut nimic despre această nesăbuiță. Dacă aș fi aflat la vreme, aș fi oprit cumva duelul. Și Edward! Ce noroc că s-a nimerit acolo, dar și ce groaznici, ce groaznici sunt unii oameni.

— Lasă, mai important acum e cum te simți de fapt?

— Nici prea bine, nici prea rău. Nu sunt bună de nimic și, cum să zic, mă simt golită pe dinăuntru.

— Țasta e cuvântul potrivit, gol pe dinăuntru. Cum sunt și eu.

Se lăsă tăcere. Jamie se uită la Skye care-i zâmbi evaziv. Se simți stânjenit. Știa că amândoi, și ea și Skye, doreau să-l vadă plecat.

— Pot să te ajut cu ceva?

— În această clipă nu, mulțumesc, Jamie.

Jamie dădu din cap îngândurat.

— Am nevoie de niște hârtii.

— Te rog, ia ce ai nevoie, spuse ea, reținută și stăpână pe sine, și se lăsă pe spătarul fotoliului care o făcea să pară foarte mică.

Simțindu-se nelalocul lui, Jamie începu să caute printre hârtiile din tăvile pline de poștă intrată și ieșită, se decise să le ia așa cum erau și le puse una peste cealaltă.

— Dacă ai nevoie de ceva... cheamă-mă.

— După ce domnul Skye și cu mine terminăm, poate vii câteva minute, dacă ești liber.

— Oricând vrei, bineînțeles. Nu trebuie decât să suni din clopoțelul acela.

— Jamie, ai primit cumva din întâmplare certificatele de deces? spuse Skye.

— Da, le-am primit.

— Ai putea să-mi dai o copie s-o văd? Te rog.

Jamie se uită lung la el.

— Cu ce scop?

— Ca să-l verific.

Angélique interveni:

— Mal... soțul meu, l-a angajat pe domnul Skye, cred că știi

asta, Jamie.

— Da, știam – Jamie observase modul în care ea trecuse de la Malcolm la soțul meu și văzu cum avocatul dă din cap aprobator și un semnal de pericol îl străfulgeră. Și?

Skye spuse insinuant:

— Când am aflat această veste nenorocită m-am simțit îndatorat să-mi ofer serviciile văduvei... – cuvântul văduvă fu spus ceva mai apăsător – ... și ea a fost amabilă și mi-a acceptat oferta. Tai-panul mi-a spus să iau asupra mea efectuarea unor cercetări în numele lui, pe care, m-am gândit eu, doamna Struan ar putea dori să le continue.

— Bine, spuse Jamie, înclinând din cap cu politețe și dădu să plece.

— Și certificatul de deces, Jamie?

— Ce dorești tu, Angélique, doamnă Struan?

— Domnul Skye e avocatul meu acum, Jamie. El înțelege lucruri pe care eu nu le înțeleg și a fost de acord să acționeze în numele meu, spuse ea limpede și fără urmă de emoție. Aș vrea să-i dai, te rog, tot ajutorul de care are nevoie.

— Sigur. Fii amabil și vino cu mine, Skye, spuse Jamie.

Ieși, se duse în biroul lui și rămase în picioare la birou, prefăcându-se că le caută, deși știa bine că le pusese în sertar, spre mai mare siguranță.

— Vrei să fii drăguț și să închizi ușa, e un curent groaznic aici, spuse el, iar mărunțelul îl ascultă. Știi ce, începuse Jamie domol, deloc agresiv, dar tonul lui nu lăsa loc de îndoială, dacă o tragi pe sfoară, te joci de-a uite popa nu e popa, sau dacă o jupoi te pocesc până îți ies mâțele din tine.

Omulețul se apropie mai mult de el, privi prin lentilele ochelarilor crăpați și încețoșați de murdărie.

— N-am făcut asta cu nici un client în viața mea, spuse el umflându-și gâtul ca o cobră. Am luat onorarii mari, dar niciodată mai mari decât cele ale confrăților. Femeia asta are nevoie de ajutor, pentru numele lui Dumnezeu. Eu pot să i-l dau pe când tu nu poți.

— Pot și o voi face, pe Dumnezeu.

— Nu cred. Malcolm mi-a spus că cealaltă doamnă Struan, din Hong Kong, te-a dat afară. E adevărat sau nu? Și e adevărat sau nu că tu, ca și Malcolm, ați tot primit săptămâni în șir scrisori furioase, chiar amenințătoare, de la ea, fiindcă e pornită rău de tot pe clienta mea, pe care o acuză de tot felul de tertipuri fără temei? Adevărat sau nu, pentru numele lui Dumnezeu! Fata asta are nevoie de prieteni.

— Sunt de acord că are nevoie de prieteni, nu am nici un fel de obiecții să aibă un avocat, vreau să mă asigur doar că te vei comporta corect cu ea.

— Fir-ar să fie, n-am fraierit nici un client în viața mea, Jamie,

poate sunt un avocat lacom de bani, dar sunt și un avocat bun și, pe deasupra, amândoi suntem de partea ei. Ea are nevoie de prieteni, Malcolm a iubit-o, și pentru numele lui Dumnezeu, tu ai fost prietenul lui Malcolm, el mi-a vorbit chiar și de incidentul cu poșta diplomatică, pentru care riscai spânzurătoarea.

— Las-o baltă, ce...

— Nu discut în contradictoriu cu tine, Jamie, ea e clienta mea și jur că voi face tot ce pot pentru ea. Dă-mi, te rog, certificatul de deces – clocotind de furie, Jamie deschise sertarul și-i dădu o copie. Mulțumesc... A, ai trei, nu? Una pentru dosarele tale, una care să plece cu mortul și una pentru ea, foarte corect, dar sunt surprins că s-au deranjat să se gândească la ea. Originalul se trimite prin curier special la Hong Kong – avocatul își aruncă ochii peste certificate. Cristoase Atotputernice!

— Ce s-a întâmplat?

— Hoag și Babcott! spuse el. Poate că sunt ei doctori buni, dar ca martori ai apărării sunt o calamitate! Drace, ar fi trebuit să mi se spună și mie înainte să emită acest act, orice tâmpit ar fi putut găsi o formulare mai bună!

— Ce naiba tot îndrugi acolo?

— Vorbesc de crimă! Sau, în cel mai bun caz, de acuzația de crimă.

— Ai înnebunit!

— Și n-ar fi prima dată pentru Tess Struan, șuieră bărbatul cel mărunț, îți aduci aminte de nostromul acela? Toată lumea din Hong Kong știa că a fost un accident, dar el a fost acuzat de crimă, găsit vinovat de omucidere fără premeditare și a încasat zece ani!

— Juriul l-a găsit vinovat, nu Tess Struan, pe Dumnezeu și...

— Dar ea a fost cea care a exercitat presiuni pentru a se pronunța acel verdict, replică el tăios, continuând să vorbească în șoaptă. Și va face presiuni pentru acuzare și în acest caz. Dacă acest certificat va fi citit în tribunal, într-un caz penal sau civil, avocatul care pledează pentru partea opusă va pretinde că el a murit regulând, iartă-mi vulgaritatea, și va susține sus și tare: *„în vreme ce partenera acestui act sexual șade în boxa acuzaților, doamnelor și domnilor din juriu, iar tatăl ei e un delincvent care se ascunde, unchiul ei zace într-o pușcărie franceză, iar ea personal este o aventurieră fără o lețcaie, o Jezebel care l-a sedus cu bună știință pe acest biet tânăr, încă minor, făcându-l să se însoare cu ea iar apoi, iar apoi, doamnelor și domnilor jurați, cu premeditare parșivă l-a ademenit îmbrâncindu-l spre o moarte timpurie. Subliniez: cu premeditare, știind foarte bine că rănilor lui îl vor ucide ele în locul ei”*. E sau nu e așa?

Jamie se așează pe scaun, mai palid ca înainte. Cuvintele lui Hoag îi reveniră brusc în minte.

— Ce ai de gând să faci?

— În primul rând voi încerca să obțin schimbarea acestei formulări, nu cred că o vor schimba, dar trebuie să încerc. Ai testamentul lui? Testamentul lui Malcolm?

Jamie clătină din cap.

— Nu mi-a vorbit niciodată de vreun testament.

— I-am spus că e important să-și facă un testament atunci când a venit pentru prima oară la mine, e o chestiune de rutină. Ești sigur că nu există nici un testament?

— Știu doar că eu nu am așa ceva, că nu se află în casa noastră de bani, spuse Jamie încruntându-se.

Oare și-o fi făcut Malcolm testamentul? Dacă eu eram pe punctul de a mă însura, aș fi făcut testament. Stai puțin, am fost logodit cu Maureen ani de zile și nu mi-am făcut nici un testament. Dumnezeuule, oare ce-o fi făcând ea, oare ce o fi gândit ea când mi-a primit scrisoarea?

— Malcolm nu mi-a vorbit niciodată de un testament. I-a vorbit de testament Angelicăi?

— Nu. A fost prima întrebare pe care i-am pus-o. Poate că a făcut un testament fără să știi tu. Avea cumva un seif al lui sau un loc special în care își ținea hârtiile?

— Nu, n-avea, poate la Hong Kong. Da, mai are un seif mic în apartamentul lui.

— Să mergem să ne uităm înăuntru. Și Skye dădu să iasă din cameră.

— Așteaptă o clipă, nu cred că avem dreptul să facem asta.

Cuvintele lui Skye sunară tăios și oficial:

— Doamna Angélique Struan a fost soția lui legitimă și este văduva lui, deci primul moștenitor direct al tuturor bunurilor lui pământești, dacă în testamentul lui nu se spune altfel. Dacă nu există testament, atunci ea moștenește totul, după legalizare și plata tuturor taxelor și impozitelor legale. Să mergem și să ne uităm în seif.

— Nu cred că avem dreptul să presu...

— Știi ce, să rezolvăm asta în liniște, între noi trei, prietenește sau, dacă nu, obțin un ordin oficial, azi, de la Sir William, pentru a se pune sechestru pe toate lucrurile, repet, pe toate documentele lui și pe toate documentele firmei Struan în Yokohama și în Hong Kong, pentru căutarea testamentului, acțiune la care este îndreptățită clienta mea – și avocatul îl fixă cu o privire inflexibilă. Îmi cer scuze, bătrâne. Ei, ce zici?

— Să mergem și s-o întrebăm și pe Angélique.

Nesigur de sine, știind bine că nu va putea niciodată permite unui om din afară să citească documentele și registrele Nobilei Case, Jamie porni în urma lui Skye înapoi în biroul tai-panului. Fir-ar să fie, de ce mă mai gândesc că acest birou e al tai-panului? își spuse el iritat.

Pentru că, oricare-ar fi, va rămâne biroul tai-panului: Cine e acum noul tai-pan? Cristoase, ce încurcătură!

Angélique ședea acolo unde o lăsaseră. Calmă, îl ascultă pe Skye.

— Nu e necesar să ne acompaniați, doamnă Struan, fiți sigură că voi acționa în interesul dumneavoastră.

— Mulțumesc, dar prefer să fiu de față.

Porniră în urma ei urcând pe scara principală, pe care Skye mergea pentru prima oară și se arătă impresionat de candelabru splendid, de scumpele tablouri în ulei. Jamie deschise ușa apartamentului tai-panului. Un foc de cărbuni răspândea o căldură plăcută. Patul cu baldachin era făcut și aștepta. Biroul ordonat, fără hârtii pe el. Într-un colț al camerei, Ah Tok stătea ghemuită și murmură în legea ei, o ființă disperată, acum parcă mai mărunță, mai urâtă, mai bătrână. Nici nu-i văzu pe noii veniți. Angélique se cutremură, apoi îi urmă pe cei doi bărbați și se așeză pe scaunul cu spetează înaltă al lui Malcolm, față în față cu ei, urmărindu-i încordată. Micul seif de oțel, zidit în perete, era ascuns după o pictură în ulei, tot un tablou de Aristotle Quance. Skye zâmbi șters. Tabloul înfățișa o tânără și frumoasă chinezoaică, purtând un copil cu păr blond, prins în coadă de cal, și cu piele albă, un băiat, pe fundalul unui peisaj din Hong Kong. Auzise de acest tablou, dar nu-l văzuse niciodată până în clipa asta. Quance era cel mai mare dintre cronicarii-pictori din Macao și Hong Kong, de la începuturile lor, un irlandez care locuise acolo mulți ani și care murise cu câțiva ani în urmă la Macao și fusese înmormântat acolo. Mare băutor la viața lui, jucător înrăit de jocuri de noroc și muieratic, dar și un vechi prieten devotat al lui Dirk Struan. După cum se zvonea, fata din tablou era legendara May-may, o chinezoaică, iubita lui Dirk, cea care murise o dată cu el, în taifunul din '42, în brațele lui, iar băiatul din tablou era primul lor copil. Skye se uită la Angélique, care îl privea atentă pe Jamie, căutând cheia într-o legătură de chei, și se întrebă dacă ea aflase de verii euroasiatici ai lui Malcolm, de unchiul acestuia, compradorul Chen, fiul lui Dirk cu o altă iubită a lui, care, după cum spuneau zvonurile din Hong Kong, deținea mai multe secrete și mai mulți taeli de aur decât fire de păr pe un bou. Ceasul de pe polița căminului bătu ora trei.

— Cine mai are chei, la seif, Jamie, întrebă Skye.

— Numai eu și... și... tai-panul.

— Unde sunt ale lui?

— Nu știu. Presupun că le mai..., că mai sunt încă la bordul navei.

Ușa seifului se deschise larg. Se puteau vedea câteva scrisori, toate cu scrisul lui Tess Struan, în afară de una, cu scrisul lui Malcolm, după cât se părea neterminată, o pungă mică de piele de căprioară și

un portofel. Portofelul conținea un dagherotip șters, reprezentându-i pe tatăl și pe mama lui uitându-se falnici la aparat, sigiliul personal al lui Malcolm, câteva polițe și o listă de datorii și debitori. Avocatul le răsfoi.

— Sunt cumva polițele unor datorii de la jocuri de noroc, Jamie?

— Habar n-am.

— Două mii patru sute și douăzeci de guinee. O sumă frumușică pentru un tânăr, fie că ai dat-o cu împrumut, fie că ți se datorează. Recunoști vreunul din numele acestea?

— Numai pe acesta, spuse Jamie și se uită la el.

— Madame Emma Richaud. Cinci sute de guinee.

Angélique interveni:

— E mătușa mea. Ea și unchiul Michel m-au crescut, domnule Skye. Eu îi spuneam mătușii mele „mamă” căci a fost ca o mamă pentru mine, mama mea a murit când eram mică. Aveau nevoie de ajutor și Mal... Malcolm a avut bunătatea să le trimită această sumă. Eu l-am rugat.

— Jamie, am nevoie de o copie de pe astea, o listă, te rog – avocatul începu să vorbească din nou. Ești obligat să le ții la loc sigur – întinse mâna să ia cele cinci-șase scrisori, dar Jamie i-o luă înainte.

— Eu zic că astea sunt personale.

— Personale pentru cine, Jamie?

— Pentru el.

— O să obțin un ordin al curții ca să le văd și să le dau la copiat dacă voi considera că sunt scrisori care au o legătură cu cazul.

— Firește că poți, spuse Jamie printre dinți, blestemându-se că-l luase gura pe dinainte și pomenise de seif înainte să se sfătuiască, așa cum se cuvenea, cu Sir William.

— Te rog, Jamie, pot să le văd și eu? interveni Angélique. Fac parte din lucrurile soțului meu și mi-au rămas atât de puține lucruri de la el.

Vocea ei sună atât de blândă, atât de tristă și fără urmă de milogeală, că el oftă și-și spuse: Băiatule, ai mers atât de departe că nu mai contează. În privința lucrurilor legale va trebui să decidă Sir William. Și, apoi, brusc, își aduse aminte cum cu o seară înainte, pe debarcader, stăteau toți trei, fără griji, râzând, încrezători, norii de furtună care urmau să vină dinspre Hong Kong părând foarte depărtați, se văzu apoi conducându-i în cuter către nava unde aveau să-și petreacă noaptea nunții, și-l auzi pe Malcolm spunându-i: „Îți mulțumesc, prietenul meu de nădejde, tu ești singurul care rămâne în urmă și urma scapă turma, și cred că va fi nevoie. Îmi promiți?” Promisese, se jurase că așa va face și că o va apăra și pe ea. Le urase viață lungă și fericită și fluturase din mână, rămânând singur. Câtă dreptate avusese bietul Malcolm. O fi presimțit ceva?

— Poftim, spuse el acum cu multă căldură.

Fără să se uite la scrisori, ea și le puse în poală și-și încrucișă mâinile din nou, rămânând din nou nemișcată. Un fir de curent îi flutură o șuviță de păr – dacă n-ar fi fost această șuviță unduind în aer, ar fi părut o statuie. Zornăitul unor monede îi atrase atenția lui Jamie. Skye deschisese punga cea mică. Conținea guinee de aur și bancnote emise de banca Angliei, le numără cu voce tare. Angélique rămase cu ochii pe gura întunecată a seifului.

— Două sute și șaiszeci și trei de guinee, spuse Skye și puse banii înapoi în punga de piele. Banii ăștia ar trebui să-i dăm doamnei Struan, ea va semna bineînțeleas o chitanță.

— Poate ar fi mai bine ca noi doi, tu și cu mine, Skye, să mergem să stăm de vorbă cu Sir William. Eu n-am mai fost niciodată amestecat în asemenea chestiuni și sunt depășit, Angélique, mă înțelegi, nu?

— Și eu sunt depășită, și nu știu ce să fac. Știu doar că Malcolm îți era prieten, și că tu îi erai prieten, așa cum ești și prietenul meu. Mi-a spus asta de multe ori. Te rog să faci ce crezi că-i mai bine.

— Mergem chiar acum, Jamie. Cu cât mai devreme cu atât mai bine, el poate decide cui aparțin astea. Între timp...

El se duse spre ea ca să-i dea punga, dar îl opri:

— Ia-o cu tine, ia totul cu tine și astea două, și ea îi înmână scrisorile. Lasă-mi numai fotografia. Îți mulțumesc, domnule Skye. Și îți mulțumesc și ție, dragă Jamie, când vă întoarceți treceți pe la mine.

Așteptară să se ridice ea în picioare, dar nu făcu nici o mișcare.

— Doar n-ai de gând să stai aici, spuse Jamie neliniștit, locul părându-i sinistru.

— Cred că o să rămân aici. Am petrecut atât de mult timp aici, în această cameră, că mi-a devenit apropiată. Ușa către apartamentul meu este deschisă dacă... dacă vreau să mă odihnesc. Dar, te rog, vrei să fii drăguț și s-o iei de aici pe Ah Tok, biata de ea, și să-i spui să nu mai vină aici. Biata femeie, are nevoie de îngrijire. Roagă-l pe doctorul Hoag să se ocupe de ea.

— Vrei să închid ușa?

— Ușa? A, nu are importanță, da, dacă vrei.

Ei făcură cum le ceruse ea, și avură grijă ca Ah Tok să fie dată în grija lui Chen, care era și el distrus și cu ochii în lacrimi, și ieșiră pe Strada Mare, răsuflând ușurați că ajunseseră la aer curat, dar fiecare cufundat în propriile lui gânduri. Skye făcea planuri și tatona nisipurile mișcătoare peste care trebuia să treacă. Jamie încă incapabil să facă planuri, cu mintea încă prea mult preocupată de această tragedie și îngrijorat, nici el nu știa din ce cauză, pentru situația Nobile Case. Era oare îngrijorat din pricina ei? se tot întreba el, fără să bage de seamă că ajunsesese pe promenadă, sau că vântul bătea în rafale, că valurile se spărgeau pe țărm, răscolind pietrișul de pe plajă,

cum nu simțea nici miros de alge putrede. Nu-i stă rău nici tristă. Oare din cauză că... E femeie acum! Asta e deosebirea! Vădește o profunzime și o siguranță pe care nu le-a avut înainte. E femeie, nu mai e fetiță. Să fie oare din cauza catastrofei, sau pentru că nu mai e virgină? Să fie vorba de schimbarea aceea tainică ce se spune că se produce după o astfel de experiență? Sau poate amândouă, ajutată fiind și de degetul lui Dumnezeu, să se adapteze. Hm?

— Cristoase, exclamă el fără să vrea, brusc, izbit de un gând. Ce-o să se întâmple atunci dacă mai e și însărcinată?

— Pentru binele ei, mă rog lui Dumnezeu să fie însărcinată, spuse mărunțelul.

După plecarea lor, Angélique închise ochii și respiră adânc. Curând se liniști, se ridică de pe scaun și puse zăvorul la ușă, apoi deschise ușa camerei ei. Patul era făcut, flori proaspete într-o vază de toaletă. Se întoarse în apartamentul lui Malcolm, zăvorî ușa ei și se așeză din nou pe scaunul lui.

Abia după asta se uită la fotografie: prima fotografie a părinților lui pe care o văzuse până atunci. Pe spate era data: 17 octombrie '61. Doar cu un an în urmă. Culum Struan părea mult mai bătrân decât vârsta pe care o avea, patruzeci și doi de ani, Tess nici bătrână, nici tânără, cu ochii ei deschiși la culoare privea drept la Angélique, îi remarcă buzele subțiri. Tess urma să împlinească treizeci și opt de ani în acel an. Oare cum am să arăt eu la vârsta ei, peste nouăsprezece ani, când o să am mai mult de două ori vârsta de acum. Voi avea aceeași neîndurare în trăsături, care strigă sus și tare trădând existența unei căsătorii fără dragoste, a unor zdrobitoare probleme de familie, ura față de tatăl și frații ei, și a lor față de ea, ură în care și o parte și cealaltă au încercat să se distrugă reciproc, o căsnicie începută atât de romantic, când a fugit cu Culum și s-au căsătorit pe mare, așa cum am făcut și noi, dar, Dumnezeuule, câtă deosebire! Se uită afară, pe fereastră, către golf și navele care se aflau acolo, un vapor comercial tocmai părăsea portul, căpitanul și ofițerii aflându-se pe punte, nava de poștă înconjurată de tot felul de ambarcații, printre ele și cuterul Struanilor. Și *Prancing Cloud*, elegantă, făcând manevre să ridice ancora, cu velele gata să înfrunte vânturile dezlănțuite ale largului oceanelor. Așa-i spunea mereu Malcolm despre cliperele lor – gândi ea – gata să înfrunte vânturile dezlănțuite ale largului oceanelor. Închise amândoi ochii, și-i frecă, se uită din nou afară. Nu se înșela: de dimineață avusese revelația că vede lumea cu o neașteptată și surprinzătoare claritate. Observase acest lucru în clipa în care se trezise în acea dimineață, sesizând fiecare detaliu din camera ei, totul, draperiile, florile veștede din vază, muștele care bâzâiau în preajmă, patru la număr. După câteva secunde auzise un ciocănit la ușă și

vocea lui Ah Soh.

— Stapană? Balbat doctol vlea sa vadă la tine, heya?

Parcă și auzul îi era mai ascuțit, și doar lipăitul pașilor lui Ah Soh o trezise din somn. Mai ciudat era faptul că se trezise cu mintea foarte limpede, toată povara părea să fi dispărut, dar nu și tristețea. Ciudată și claritatea cu care examina problemă după problemă, fără efort, fără să le încurce, găsind soluții, gândind la toate, fără obișnuita teamă care-i dădea înainte palpitații, fără nici cea mai mică teamă. Cu îngrijorare, da, era firesc, dar nu mai trăia acea panică și lipsă de hotărâre care-i producea greață. Acum își putea aduce aminte de ziua aceea dramatică și de noaptea aceea în toate detaliile, fără să mai simtă acel vid inuman, copleșitor, al durerii. A murit sufletul în mine? Pentru totdeauna? O fi ceea ce a spus doctorul Hoag în această dimineață adevărat: „Nu te neliniști, ești vindecată de-acum. Atâta timp cât mai poți plânge, și nu te temi să te întorci cu gândul în trecut, dacă asta dorește gândul tău, atunci înseamnă că viața ta se întoarce la normal, și mergi spre bine cu fiecare zi. Ești tânără și sănătoasă, viața îți stă înaintea...” Mon Dieu, ce platitudini spun și doctorii. După Hoag veni rândul lui Babcott. Care-i îndrugase și el lucruri asemănătoare. Fusesse prietenos și blând, o blândește care voia să devină patimă, dacă i-ar fi îngăduit. Gata cu înflăcărarea, gândi ea, cel puțin până voi fi cu adevărat liberă. Și în siguranță. În siguranță și liberă.

Își simțea trupul odihnit. N-o mai încercau durerile acelea sfâșietoare, nici un fel de durere, nici urletul fiecărei fibre din ființa ei. Își dădu seama brusc unde se afla, cine era și de ce se afla acolo, de ce era singură și tot ce se petrecuse. Trăi din nou coșmarul prin care trecuse, revăzu lucidă toate momentele lui, se examinează cu detașare, străină. Se vedea pe sine când o trezise Chen, cu urletul lui de jale, sărind brusc din somn, încercând, plină de panică, să-l trezească pe Malcolm, zgâlțâindu-l și ea, își zări sângele pe picioare, îngrozită o clipă că se tăiasse prea adânc, și apoi își dădu seama că era sângele lui, că era mort, mort, mort. Sărise din pat așa goală, cum era, îngrozită, urlând, nevenindu-i să-și creadă ochilor și urechilor, rugându-se ca totul să fie un vis urât. În cabină năvăliră în fugă alții, Ah Soh, Ah Tok, cineva o înveli acoperindu-i goliciunea, se auziră voci, strigăte și țipete, întrebări, toată lumea o întreba până ce cabina se prăbuși peste ea, cufundând-o în întuneric și groază. Apoi își reveni pe punte, zgâlțâită când de frig, când de febră și iar alte întrebări, nici un răspuns, gura-i era zăvorâtă, capul în flăcări, iz de sânge, în jur, în gură gust de sânge, sânge pe coapse, pe mâini, în păr, stomacul i se răzvrăti.

Se vedea ajutată de Ah Soh să facă baie, apa rece, nu îndeajuns ca să se spele de dărele morții de pe ea, iar i se făcu greață, apoi o

invadă, o înecă o otravă năucitoare, oarbă, în toată ființa, și nu mai știu nimic până în clipa în care se trezi țipând la Hoag, o scenă groaznică, ah, Doamne, ce îngrozitoare. Se înfiora. Oare o să arăt așa când o să îmbătrânesc? Dar la ce vârstă devii bătrân? Unii chiar foarte repede. Ce anume îi spusese ea lui Hoag? Nimic, măcar acum nu-și putea aminti, ținea doar minte că otrava se scursese din ea toată și o dată cu ea venise somnul, un somn binefăcător. Sunt multe lucruri pentru care trebuie să-i mulțumesc lui Hoag, și pentru care trebuie să-l urăsc pe Babcott: băutura lui care te adoarme din pricina căreia am făcut primii pași spre disperare. Acum nu mă mai tem, nu mai sunt disperată, nu înțeleg de ce, dar asta-i adevărul. Și asta mulțumită lui Malcolm și lui Hoag, mărunțelului avocat, cam jegos, și cu suflarea rău mirositoare, și lui André. André tot înțelept e, și tot omul meu de taină, și va rămâne atâta vreme cât îl plătesc. E adevărat, mă cam șantajează. Nu contează. Ca să se salveze, trebuie mai întâi să mă salveze pe mine și, la urma urmei, există un Dumnezeu în cer și morile lui Dumnezeu macină încet, dar macină bine.

Cred că de-acum sunt stăpână pe viața mea, dacă sunt atentă. Binecuvântată Fecioară, ne-am înțeles cu atât de multă vreme în urmă că trebuie să mă ajut singură și că nu trebuie să ajung să depind de un bărbat, sau de mai mulți, așa cum depind celelalte femei surori ale mele. Știu că sunt o păcătoasă. Malcolm a fost cu adevărat singurul bărbat pe care l-am cunoscut, pe care l-am dorit cu adevărat, pe care l-am iubit cu adevărat și cu care am dorit cu adevărat să mă mărit. L-am iubit atât pe cât poate iubi o adolescentă prostuță. Este prima dragoste adevărata dragoste? Sau dragostea e un sentiment pe care nu-l trăiesc cu adevărat decât adulții? Acum sunt adultă. A fost dragostea mea pentru Malcolm un sentiment de om adult? Cred că da, sper să fi fost așa. Dar iubitul meu a murit. Primesc și asta. Și mai departe? Dau ochii cu Tess? Merg la Hong Kong? Ce fac cu André? Cu Gornt? Plec acasă? Mă duc la Tess?

Fiecare lucru la rândul său. În primul rând iubitul meu trebuie înmormântat. Așa cum se cuvine. Văzu seiful, cu ușa închisă, dar nu încuiată. Se ridică de pe scaun și îi trase ușa la perete, băgă mâna adânc înăuntru, până ce atinse o mică creștătură ascunsă. Partea din stânga peretelui se deschise, în acea ascunzătoare se aflau niște hârtii, un alt sigiliu, o altă pungă cu bani, niște însemnări, o sticlă cu licoarea lui. Și o cutiuță.

Cu o săptămână în urmă, Malcolm îi arătase această ascunzătoare din seif, zâmbind: „Nu am încă prea multe lucruri de ascuns, toate chestiile importante se găsesc la Hong Kong, la mama, documentele tai-panului, o copie a testamentului tatei, testamentul mamei, și așa mai departe, sigiliul tai-panului. Această despărțitură, îi spusese el ridicând din umeri și cu o lucire ghidușă în ochi, e făcută să păstreze

tot felul de lucruri și cadouri secrete pe care ți le dau eu ție, dacă ești foarte drăguță și mă iubești la nebunie...”

Ea deschise cutiuța. Un inel de aur cu rubine. Nu foarte valoros, dar suficient. Hârtiile erau hârtii de afaceri pe care ea nu le înțelegea și liste cu cifre. Dar nu găsi nici un testament. Fir-ar să fie, gândi ea fără pic de mânie. Ar fi simplificat mult viitorul. André îi atrăsese atenția asupra acestui lucru. La cererea ei fusese și el convocat de Vargas în acea dimineață, după ce consultase lista celor care veniseră s-o vadă și-și lăsaseră cărțile de vizită.

— Monsieur Vargas, cheamă mai întâi croitorul, am nevoie urgentă de haine de doliu, după aceea pe monsieur André, apoi pe domnul Skye, n-are nici un rost să-l deranjezi pe domnul McFay până nu trimit eu să-l cheme. Pentru toți ceilalți, eu mă odihnesc, și, monsieur, adaugă ea preocupată, te rog să tratezi toate acestea cu discreția pe care mi-a spus soțul meu că o ai. Îi voi primi pe toți în biroul tai-panului.

Văzuse o fulgerare în ochii lui Vargas la auzul cuvântului tai-pan, dar el nu spusese nimic, așa că nu trebuise să fie dură. Alesese biroul cu mare grijă și când apărură bătrânul croitor împreună cu Vargas ea spuse:

— Te rog, întreabă-l cât timp durează să-mi facă o rochie de doliu, neagră, dar ca asta – cea pe care o purta avea mâneci lungi, guler înalt, bleumarin.

— Spune că trei zile. De doliu, senora? Culoarea de doliu în China e albul.

— Vreau o rochie neagră. Și de mătase. Să fie gata mâine.

— În trei zile.

— Dacă ia cealaltă rochie, cea albastru pal, pe care mi-a făcut-o chiar el, și o vopsește în negru, cât durează?

— El spune două zile.

— Spune-i că văduva tai-panului Nobilei Case are nevoie de rochia asta neagră mâine. Mâine dimineață.

Bătrânul chinez oftă, făcu o plecăciune și plecă. Apoi Vargas îl anunță pe André Poncin.

— Bună, André.

— Bună. Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă.

Era o constatare nu un compliment.

— Am nevoie de sfaturi, cât mai repede și cât mai discrete. Trebuie să ne grăbim și să nu greșim. Căsătoria mea e legală, da?

— Noi credem că da, după dreptul maritim englez. Nu suntem siguri în ceea ce privește dreptul francez. Ambele sunt neclare.

— Nu înțeleg.

— Faptul devine discutabil. Dacă va exista o controversă între magistrații francezi și britanici, câștig de cauză va avea legea

britanică. Faptul că era minor, de fapt că amândoi erați minori, deși el este important în acest caz, iartă-mă, că a nesocotit poruncile comunicate lui în scris de tutorele legal înseamnă că ceremonia căsătoriei poate fi probabil atacată.

— Unde? Aici? De către cine?

— De către Tess Struan. De cine altcineva? spuse el batjocoritor.

— Moartea lui Malcolm e lipsită de sens pentru tine, nu?

— Dimpotrivă, ea mi-a complicat viața peste măsură de mult, doamnă, adăugă el, adresându-i-se pentru prima oară cu acest titlu. Ea reprezintă o serioasă complicație pentru amândoi.

Ea se hotărâse să șadă la masa de lucru al lui Malcolm, în biroul lui, pentru că era în joc viitorul ei, și trebuia să-și însușească toată viclenia acestui bărbat, iar mai târziu chiar mai mult decât atât. În apartamentul ei ar fi fost mai puțin sigură de sine, deși mai la largul ei se simțea în budoarul ei. De asta au bărbații birouri, iar femeile sunt sortite să stea pe o canapeluță și să se mulțumească doar cu feminitatea unei camere pe jumătate dormitor?

— André, ce se poate face pentru a simplifica lucrurile?

— Primul pas l-ai și făcut.

Când în nenorocirea ei fugise la Legație el îi aținuse calea, aproape că o târâse în biroul lui, înjurând-o de îndată ce ușa se închise, și zgâlțâind-o cu furie, urlase la ea: „Câtea tâmpită, ai înnebunit. Du-te îndărăt în casa lui, stai înțepenită acolo și nu te mișca. Dacă te refugiezi aici te-ai nenorocit definitiv! Du-te îndărăt acolo, proasto. Vorbim mai târziu și, pentru numele lui Dumnezeu, nu semna nimic, nu fi de acord cu nimic, întinde-o, ieși afară!”

— Ai avut perfectă dreptate, André, spuse ea, fără nici un resentiment față de veninul cu care o împrôșcase, și nici față de violența lui, înțelegându-i bine atitudinea. Îți mulțumesc că mi-ai spus ce mi-ai spus în așa fel încât să înțeleg chiar și în durerea mea. Asta a fost primul pas. Care e următorul?

Ridurile de pe fruntea lui se adânciră. Avea în față o altă Angélique, o ființă necunoscută, nu se așteptase la o astfel de transformare. Mai văzuse până atunci de două ori o asemenea schimbare, dar aceia erau bărbați. Niciodată la o femeie. Cei doi erau spioni dușmani, eliberați după ce înduraseră toate rafinamentele torturilor. Doctorii nu le putuseră oferi nici o explicație pentru acea transformare, declaraseră doar că victimele lor trecuseră dincolo de spaime, nu se mai temeau de tortură, nici de moarte. Fuseseră împinși până la marginea prăpastiei dintre viață și moarte, supraviețuiseră și erau acum convinși, fără urmă de îndoială, că vor supraviețui indiferent de ce li se putea întâmpla, iar dacă vor muri nici asta nu mai conta. Doctorii le spusese că pentru ei moartea nu mai conta, și starea asta va dura zile, luni sau chiar ani de zile, până când groaza

trăită își va scoate din nou capul ei cumplit, așa după cum trebuia să se întâmple cândva. Biata Angélique, biata de ea, șade acolo așa de încrezătoare, așa de încrezătoare. Va veni o zi când durerea se va revărsa din nou peste tine și te va sfâșia în bucăți. Vei reuși s-o înfrânghi, sau îți vei sfârși zilele într-o casă de nebuni? În sinea lui putea paria că atâtea catastrofe aveau să se dovedească o povară prea grea pentru o biată fată atât de tânără: fuga tatălui ei, pierderea dotei, violul, sarcina, moartea violatorului și acum această nouă nenorocire, această moarte înfrorătoare pe care el și întreaga colonie o cunoșteau în detaliile sale cele mai picante. El și Seratard se așteptaseră ca mintea ei s-o ia razna, cel puțin câteva luni, încă mai credeau că așa o să se întâmple, nici unul dintre ei neavând încredere în spusele lui Hoag, pe care-l descususeră cu mare grijă amândoi. Dacă Hoag poate face acest miracol, gândi el mândru, de ce nu pot doctorii vindeca blestemata asta de boală englezească? Nu e drept.

— Viața e nedreaptă, nu crezi?

— Ba da, spuse ea. E absolut nedreaptă.

— A lăsat vreun testament în care să te desemneze moștenitoarea lui?

— Nu știu. Malcolm nu mi-a vorbit niciodată de vreun testament.

— Pe viitor, Angélique când vorbești despre el spune-i soțul meu, iar tu ești văduva lui.

— De ce?

— Pentru a aminti, a sublinia dreptul tău asupra moștenirii lui.

O văzu cum dă din cap pentru a-și întipări în minte, și se îngrozi cât de stăpână pe sine arăta. Este oare voința lui Dumnezeu să pară atât de liniștită?

— Dacă există vreun testament, are vreo importanță?

— Încercăm să aflăm. Ar fi cel mai bine să existe unul în care să fii pomenită tu. Asta ar fi cel mai bine. În al doilea rând, trebuie să te întorci la Hong Kong cu... cu rămășițele lui pământești. Pregătește-te să-i ții piept maică-si care ți-e dușman, față de toată lumea încearcă să pari prietenă cu ea. Va trebui să fii de față la înmormântare, bineînțeles că îmbrăcată cum trebuie. S-ar putea ca Henri să-ți dea o scrisoare pentru ambasadorul nostru, l-ai cunoscut deja, nu?

— Da. Monsieur de Geroire. Ce înseamnă că s-ar putea ca Henri să-mi dea o scrisoare? Ce fel de scrisoare?

— Dacă Henri poate fi convins, cu recomandarea lui expresă ai putea fi pusă sub protecția lui Geroire ca pupilă a statului francez. Sunt convins că ești legal văduva lui Malcolm Struan, tai-panul decedat. Dacă Henri ne susține din răspuțeri, situația ta poate deveni politică de stat.

— Deci am nevoie de o protecție serioasă?

— Sunt sigur de asta. Henri nu e sigur.

Ea oftă. Era și concluzia la care ajunsese ea. Dar oare trebuie să ajungă o problemă de stat? Asta era o idee nouă, o posibilitate la care nu se gândise. Problemă de stat va însemna protecția Franței. Merita să faci orice pentru asta, nu, nu chiar orice.

— Ce-ar trebui să fac eu ca să-l conving pe Henri?

— Aș putea face eu asta în locul tău, spuse el. O să încerc.

— Atunci te rog să încerci imediat. Spune-mi ce trebuie să fac eu în schimb, în seara asta. Ți convine după cină? Sau mâine dimineață? După cum dorești tu.

Nu mai fusese nevoie să-și zică nimic. Mai bine dimineață, îi spusese André și plecase. Și înainte ca următorul ei vizitator, Skye, să apară, ea se rezemă de speteaza scaunului și zâmbi uitându-se în tavan, întrebându-se ce preț va cere André. Pupila statului francez? Îi plăcea cum sună, căci știa că va avea nevoie de tot sprijinul pe care-l putea obține pentru a se lupta cu scorpia din Hong Kong... Iar acum, încovrigată în celălalt scaun al lui Malcolm, din apartamentul de la etaj al tai-panului, cu ușa zăvorâtă pe dinăuntru, ideea îi plăcea chiar mai mult și se întrebă din nou ce preț va cere André. Prețul va fi mare. Monedele de aur găsite în ascunzătoare vor fi suficiente pentru început, apoi va fi necesar inelul cu rubin, și mai am și sigiliul, sigiliul lui Malcolm. Puse totul înapoi la loc în seif și închise compartimentul secret. Mulțumită de progresul făcut în prima ei zi din noua ei viață, închise ochii și dormi fără vise până ce o ciocănitură la ușa o trezi. Era aproape patru și jumătate.

— Cinee?

— Jamie, Angélique.

Un fior de speranță îi străbătu tot corpul. Fii calmă, se puse ea în gardă pe când deschidea zăvorul de la ușă, gheața pe care calci e teribil de subțire, iar apa de dedesubt mortală.

— Bună, Jamie, dragul meu, te rog intră! – și se așeză pe scaunul soțului ei, făcând semn spre scaunul pe care stătea ea de obicei înainte, schimbarea de situație îi făcea plăcere. Arăți așa de hărțuit, așa de trist.

— Încă nu m-am obișnuit cu ideea și, mă rog, cu toate schimbările astea, Angélique.

— Adevărat, e foarte greu.

— Și tu te-ai schimbat. Îmi dai voie..., îmi dai voie să-ți spun că ești de minunată, atât de puternică, și mă rog, restul știi ce vreau să spun.

— Asta-i problema, Jamie, că nu știu. Știu doar ce s-a petrecut, și nu pot să îndur cele petrecute, dar le îndur. Lacrimile... cred că am plâns pentru toată viața. Așa că nu mai am lacrimi. Ai fost la Sir William?

— Da. Skye a spus că va reveni în jur de șase, dacă e convenabilă

ora.

O văzu cum dă din cap absentă.

— Skye nu-ți prea place, Jamie, sau greșesc?

— Nu-mi place nici un avocat, ăștia aduc numai necazuri. Ca om însă nu e rău. Cred că ai nevoie de el. Dar dacă îți face neplăceri, să-mi spui imediat. Lui Mal..., lui Malcolm i-a plăcut, iar tu ar trebui să ai pe cineva care să te reprezinte.

— Și mie îmi vine acum foarte greu să-i pronunț numele, Jamie, iar să-i spun soțul meu mi-e la fel de greu. Chiar mai greu. Nu te simți stânjenit.

Jamie dădu posomorât din cap și-i arătă scrisorile.

— Sir William a spus că sunt proprietatea lui, ca și banii. Nu poate să se pronunțe asupra chestiunilor legale, va scrie foarte urgent procurorului general din Hong Kong, dar nu vede nici un motiv să nu le păstrezi tu dacă promiți că nu le distrugi. În ceea ce privește monezile de aur sunt ale tale, i-am spus că nu cred să ai vreun ban, alți bani deocamdată, iar el te roagă frumos să-i dai o chitanță.

— Tot ce vrea el. A citit scrisorile?

— Nu, nu le-a citit nimeni – șovăind le puse pe policioara căminului. Mai sunt și alte câteva chestiuni, am făcut unele aranjamente, vrei să ți le spun acum sau... pot foarte bine reveni mai târziu.

— Nu, sunt în stare să te ascult. Ce aranjamente, Jamie?

El trase aer adânc în piept, fiindu-i silă să-i spună ce avea de spus, dar era de datoria lui s-o facă.

— Consultându-ne, Sir William, Babcott, Hoag și cu mine, am aranjat ca trupul neînsuflețit să fie trimis mâine la Hong Kong pentru înmormântare. Am fost cu toții de acord, am fost de comun acord că așa e cel mai bine. Se va face tot ce e posibil ca să-ți ușurăm situația, călătoria să fie cât mai suportabilă. Doctorul Hoag va merge cu tine ca să fim siguri că ești pe mâini bune, spuse Jamie, cu un zâmbet lipsit de veselie și o față ca o mască a nefericirii. Nici nu pot să-ți spun în cuvinte cât de mult mă doare tot ce s-a întâmplat și se întâmplă. Ah Soh are tot timpul să-ți facă bagajele, Chen îi va da o mână de ajutor dacă va fi nevoie și va împacheta lucrurile ce urmează să plece cu nava, care iese din port o dată cu refluxul de seară. Dacă între timp ai nevoie de ceva, anunță-mă.

O văzu cum își pleacă privirea și se uită la mâinile ei, în vreme ce degetele învârt inelul cu sigiliu al lui Malcolm de pe inelar. Biata Angélique, nici măcar n-are o verighetă cum se cuvine.

— Bine, deocamdată asta e tot. Vrei să-ți țin tovărășie la masa din seara asta?

— Îți mulțumesc, nu. O să mănânc aici, sau în sufragerie, sau în apartamentul meu. Te rog, mai stai. Vreau să-ți mai spun ceva. Soțul

meu nu va fi dus la Hong Kong pentru înmormântare, ci va fi îngropat aici. Nici soțul meu, nici eu nu vom mai ajunge la bordul navei *Prancing Cloud* vreodată.

Îi văzu privirea consternată, dar asta n-o clinti din hotărârea luată în acea dimineață: avea să-i înfrunte de îndată ce pomeneau de aranjamentele lor.

— Vrei să-ți spun eu la ce aranjamente m-am gândit? Ți le spun acum sau mai târziu?

— Dar totul a fost pregătit! protestă el. Aranjamentele sunt deja făcute. Ne-am gândit că așa e cel mai bine..., ne-am gândit la tine, la toată lumea... Doamna Struan va fi sigur de acord, va dori, bineînțeles, să fie îngropat acasă la Hong Ko...

— Doamna Struan? Eu sunt doamna Struan. Vorbești de cealaltă doamnă Struan, Tess Struan? spuse ea foarte calmă. Nu ea are ultimul cuvânt în situația asta. Eu sunt văduva lui și eu hotărâsc, nu mama lui.

— Doamne, Angélique, numai pentru că Skye spune că ești...

— Domnul Skye, Jamie, nu are nici un amestec, nu l-am consultat în privința asta. Deocamdată. Dar îmi cunosc drepturile și dorințele soțului meu, și ele vor fi împlinite, așa cum a vrut el.

— Da..., dar... – Jamie era atât de uluit încât la început se bâlbâi, apoi se repezi surescitat. Dar nu poți să treci peste ceea ce Sir William și... doctorii Hoag și Babcott și eu credem că e cea mai bună soluție atât pentru tine cât și pentru el. Suntem siguri că e soluția cea mai bună pentru tine și pentru toată lumea. Ești surmenată, Angélique. E cea mai bună soluție, Angélique, crede-mă, e cea mai bună.

— Surmenată? Eu? Nu te prosti, Jamie – și pe fața ei apărură zâmbet de gheață. Nu sunt deloc surmenată. Dar am de gând să împlinesc voința soțului meu.

— Dar totul e aranjat, *Prancing Cloud* e gata să plece și... totul e aranjat.

— Îmi pare bine că cliperul ăla e gata de plecare! Sigur, să plece imediat. Mama lui trebuie să afle și ea, săraca de nenorocirea asta. Ar trebui să te duci chiar tu să-i spui. Du-te cu *Prancing Cloud*, tu ești cel mai mare aici, tu ar trebui să mergi. Te rog din suflet, nu mai aștepta până mâine, pleacă în seara asta. Tu o să-i spui în așa fel încât o să sufere mai puțin. Trebuie să te duci.

— Sigur, dacă trebuie, mă duc, spuse el, detestând ideea. Dar, Angélique, e ridicol, nu cred că vorbești serios, trebuie să înțelegi că soluția noastră e cea mai bună! Sfinte Dumnezeule, Angélique, trebuie să înțelegi că așa e mai...

— Cea mai bună pentru tine și pentru alții, poate. Dar nu pentru soțul meu și deci nici pentru mine. El are dreptul să fie înmormântat așa cum a dorit...

— Trebuie să ne dai voie să facem cum este cel mai bine.

Rămășițele pământești...

— Rămășițele pământești ale soțului meu nu vor pleca la bordul acelei nave și nici eu, spuse ea calmă. Spune, prietene, tu, pe care te cunosc de atâta timp, dacă ar urma să plec cu nava aceea, după cum îmi propui, unde o să stau? În cabina aceea mare?

El făcu niște ochi mari, se uită lung la ea, căci această idee nu-i trecuse prin minte.

— Nu, bineînțeles că nu, spuse el, bineînțeles că poți să-ți alegi oricare din cabine, pe care o vrei. Te asigur că totul...

— Eu te asigur că totul, până la cel mai mărunț lucru va fi făcut așa cum a dorit soțul meu.

Jamie își șterse fruntea de sudoare, se forță să gândească repede ce-i de făcut, se simțea descumpănit în fața ei, acum, în vreme ce ea era deplin stăpână pe situație. Îi veni brusc o idee:

— Poate că ai dreptate. *Prancing Cloud* nu e o alegere bună. Vom închiria altă navă. Stai puțin! Nava de poștă trebuie să plece poimâine, o să găsim cabine pentru tine, pentru Hoag și... și Malcolm. O să-l conving pe căpitan să plece mai devreme. Măine... Asta va rezolva totul. N-am dreptate?

— Nu, făcu ea oftând a lehamite. Regret, Jamie, dar răspunsul este nu! spuse ea ceva mai apăsător. Ca să nu mai fie nici un dubiu. Te rog să mă înțelegi, răspunsul e nu. Nu! Va fi înmormântat aici, așa după cum și-a dorit el. Poimâine.

— Nu poți face asta. Doamna Struan trebuie să..., vreau să zic că Tess Struan are nevoie de timp ca să ajungă aici. Vom trimite *Prancing Cloud* s-o aducă. Va dori, desigur, să fie la înmormântare. Trebuie să vină și ea!

— Poți să faci ce vrei, dar soțul meu va fi înmormântat poimâine, așa cum a dorit el. Nu cred că e timp să facem ce propui tu. Nu am de gând să discut cu tine în contradictoriu. Regret, dragul meu prieten, dar tu ești cel surmenat și înțeleg foarte bine și cauza. Te rog, roagă-l pe Sir William și pe domnul Skye să vină împreună de data asta, cât de curând posibil, și voi clarifica chestiunea în mod oficial.

— Pentru numele lui Dumnezeu, în cripta familiei din Valea Fericită sunt înmormântați bunicul lui, tatăl lui, frații și surorile lui.

— Jamie, m-am săturat să tot repet mereu același lucru. Te rog, invită-i pe Sir William și pe domnul Skye să vină aici cât mai curând posibil. Împreună.

El nu mai știa ce să facă, așa că ridică neputincios din umeri și ieși.

Câteva minute rămase nemișcată și respiră adânc. N-a fost chiar atât de greu, gândi ea, apoi se întinse, se ridică de pe scaun și se duse în camera ei. Își alege o rochie curată, sobră, gri închis și o întinse pe pat. Vântul făcu ferestrele să zornăie, dar zgomotul ăsta n-o mai

înfioră. Oglinda o invită să se privească. Se studie, critic, fără să zâmbească. Imaginea nu-i displăcu, nu-i displăcu ființa aceea, cu totul alta, care era ea acum.

— Sper să dureze, se adresă ea propriei imagini din oglindă. Va trebui să ne străduim s-o facem să dureze. Este mai reușită decât cealaltă. Apoi ridică prima dintre scrisori, scrisoarea lui Tess Struan. Dorea s-o lase pe-a lui la urmă.

Sir William avea o față parcă tăiată în piatră. La fel și Jamie. Doctorii Hoag și Babcott stăteau încruntați. Skye avea o sclipire jucăușă în ochi. Toți ședeau pe scaune, dinaintea biroului lui Malcolm. Ea, parcă mai mică în fotoliul acela cu spătar înalt al tai-panului, de cealaltă parte, foarte stăpână pe sine. Purta o rochie mai închisă la culoare decât înainte, cu mâneci trei sferturi, decolteu pătrat la gât, coafură perfectă. Nu era machiată și avea în ținută o demnitate de regină.

— Poimâine, întrebă Sir William?

— Da, vă rog, spuse ea. Soțul meu n-ar trebui lăsat pe catafalca prea mult timp, pentru cei care doresc să-i aducă un ultim omagiu. Oare nu trei zile e perioada normală, domnilor doctori?

— În mod normal, da, Angélique, spuse Hoag. Dar noi am făcut deja tot ce trebuie pentru conservarea... rămășițelor pământești în perioada călătoriei. Totul va fi așa cum se cuvine, nu trebuie să-ți faci griji. Trebuie înmormântat acolo, așa se cade. Toți suntem de acord cu asta.

— L-ați și îmbălsămat?

Începură să se foiască pe scaun stânjeniți. Hoag spuse:

— Nu, de obicei nu se procedează așa. Se... ă... se folosește gheață pentru a se asigura conserva...

— Ție cum ți-ar place să știi că ai să fii pus la gheață și expedit la Hong Kong, ca o oaie tăiată și exportată din Australia?

Tensiunea din cameră urcă brusc, ceilalți arătând acum mai încurcați ca înainte. Le vorbise cu o voce blândă, prietenoasă, dar fermă, ceea ce-i înfurie și mai mult. În afară de Skye, care începu s-o privească acum cu alți ochi.

— Nu despre asta e vorba, doamnă, spuse Sir William. Credem, pentru el și pentru binele familiei, că e mai înțelept să fie înmormântat acasă.

— Și-a admirat foarte mult bunicul, pe primul tai-pan. Știți asta, nu?

— Într-adevăr, l-a admirat mult, spuse Sir William, brusc liniștit, fiindcă orice-ar fi spus ea nu mai conta, căci el acum avea răspunsul la această dilemă. Toată lumea știe asta. De ce ne întrebați?

— De multe ori, în foarte multe feluri, Malcolm mi-a spus că

dorește să ajungă ca bunicul lui, oamenii să-și amintească de el, așa cum își amintesc de tai-pan și să fie înmormântat ca bunicul lui. Și așa va fi!

— Foarte corect și foarte înțelept, adăugă Sir William pe un ton tranșant. Bunicul lui e înmormântat în cripta familiei din cimitirul din Valea Fericită – și apoi pe un ton mai blând: Angélique, sunt de acord să aibă parte de o înmormântare ca a bunicului său. Acum înțe...

— Dar Dirk Struan n-a fost înmormântat la Hong Kong, spuse ea, luându-i pe toți prin surprindere. A, da, știu, numele lui e gravat în piatră, acolo, dar el a fost înmormântat în mare. Soțul meu va fi înmormântat în mare, în același fel.

— Scuză-mă, Angélique, dar greșești, interveni Jamie. Eu eram acolo, tocmai fusesem angajat la firma Struan și-mi făceam ucenicia de neguțător cu China și am fost de față la înmormântare. Au participat imens de mulți oameni, tot Hong Kong-ul. S-a organizat o procesiune separată, imensă, în cartierul chinezesc, patronată de Gordon Chen.

— Scuză-mă, Jamie, dar greșești. În criptă a fost pus un coșciug gol. Dirk a fost înmormântat în mare, împreună cu iubita lui May-may, în apele internaționale, în largul Hong Kong-ului.

Simți cum îi dau lacrimile. Fără lacrimi, își ordonă ea.

— A fost înmormântat în mare. S-a făcut o slujbă religioasă creștinească, așa cum se cuvine, așa cum a vrut el, iar de față au fost Culum și Tess Struan, Gordon Chen și Aristotle Quance.

— Nu se poate! Imposibil! protestă Jamie.

— Ba este, și așa a și fost. Prea înalții ierarhi ai bisericii voastre au refuzat să le permită să fie înmormântați împreună, le-au refuzat o înmormântare creștinească în pământul sfânt din Valea Fericită.

— Dar, Angélique, eu am fost de față la înmormântare. A fost înmormântat acolo, nu știu unde a fost înmormântată May-may, așa e, nu a fost înmormântată cu el.

— Ceea ce ai văzut tu a fost o înscenare, Jamie, coșciugul era gol.

— Dar e absurd! sări Sir William.

— Preoții nu au fost de acord în ruptul capului să-i înmormânteze împreună, continuă ea de parcă Sir William n-ar fi spus nimic. Nu se mai auzise una ca asta. Dirk îi scandalizase și înainte din mai multe motive, după cum prea bine știți, Sir William, dar acum această idee depășise orice limită. În testamentul lui personal, care este parte din Testamentul ce se transmite de la un tai-pan la altul cu sfințenie, scrisese cu două săptămâni înainte de a muri că intenționa să se însoare cu ea și dacă el și May-may aveau să moară împreună, să fie înmormântați împreună...

— Chiar așa a scris? Că urma să se însoare cu ea? exclamă Sir William, ceilalți fiind la fel de șocați ca și el, căci, chiar și acum

căsătoria cu o chinezoaică era de neconceput, cel care ar fi făcut una ca asta ar fi fost permanent respins de societate, ostracizat, chiar dacă ar fi fost vorba de unul ca Dirk Struan. Chiar așa a scris?

— Da, spuse ea, observând că numai Hoag nu împărtășea consternarea lui Sir William.

Englezii, britanicii sunt atât de îngrozitori în foarte multe privințe, – se gândi ea. Atât de ipocriți, de bigoți, de necivilizați și atât de deosebiți de noi, care se opun cu înverșunare căsătoriilor dintre protestanți și catolici, nici nu concep căsătorii mixte cu cei din imperiul lor colonial. De ce să fie căsătoria mixtă un păcat odios, ar fi vrut ea să strige, atâta vreme cât aveți iubite printre băștinașe și copii cu ele în văzul lumii, ce ipocrizie! Noi, francezii, nu ne-am purtat niciodată așa în coloniile noastre. Dacă un francez se însoară cu o băștinașă, ea devine nu numai soția lui, ci și cetățeană franceză. Noi chiar încurajăm căsătoriile mixte, ceea ce e corect. Bărbatul e bărbat, femeia e femeie, indiferent de culoarea pielii ei. Dar pentru voi, nu! Să mă ferească Dumnezeu să ajung englezoaică! Mulțumesc lui Dumnezeu că nu trebuie să renunț niciodată la cetățenia franceză, indiferent cu cine mă mărit... Ce tot spun? gândi ea, revenindu-și, cu o tresărire bruscă, la realitate, în încăperea aceea, în fața acestor dușmani ai soțului ei. Am timp destul să-mi permit luxul acestor gânduri mai târziu.

— Mi-e greu să înțeleg unele atitudini ale englezilor, Sir William, cu privire la căsătoriile mixte. Dar nu e de mirare, căci sunt franțuzoaică. Să lăsăm asta la o parte. Înfirmarea bunicului soțului meu era în impas: biserica dumneavoastră era scandalizată și nu a vrut cu nici un chip să încuviințeze înfirmarea lor împreună. Noul tai-pan, Culum, fiul lui, a insistat ca ea să se facă așa cum spuneau preoții. Nici nu era de conceput ca lui Dirk Struan să nu i se facă o înfirmare creștinească cum se cuvine, în această privință Culum fiind mai insistent decât Tess, pe care dorința lui Dirk o impresionase foarte mult, ca și disprețul lui față de convenții, care erau piatra de temelie a tuturor crezurilor ei. Tatăl ei, Tyler Brock, care este acum cel mai mare negustor de pe insulă, s-a opus cu vehemență, ca și mama lui Tess, ca și cei mai mulți dintre negustori, care s-au manifestat public împotriva, indiferent de ce păreri aveau în particular. Guvernatorul a susținut biserica.

— Foarte just, murmură Sir William.

— Da, spuse ea. Dacă Hong Kong-ul ar fi fost catolic și biserica de care țin eu s-ar fi opus la fel. Și colonia era amenințată de scandal, și asta într-un moment când Hong Kong-ul zăcea în ruine după acel taifun și nici nu exista gheață, adăugă ea, tăios...

Ceilalți se foiră stânjeniți pe scaune, cu excepția lui Skye, care stătea tolănit, cu același zâmbet parșiv pe buze. Babcott spuse blând:

— E o rutină în practica medicală, și firească atunci când e vorba de oameni importanți, în asemenea circumstanțe, Angélique. Soțul tău a fost și este important pentru noi toți. Trebuie să fii încredințată de asta.

— Sunt.

Ea își mută privirea de la el și i se adresează lui Sir William ca și mai înainte, continuând să vorbească pe același ton lipsit de patetism.

— Pentru a salva situația, atunci s-a ajuns la un compromis. Compromisul a fost pus la cale de Aristotle Quance și de Gordon Chen. S-a făcut verbal, nimic în scris. Pe tăcute, mai potrivit ar fi să se spună în taină, căci așa stau lucrurile, corpurile celor doi decedați au fost duse la bordul navei *China Cloud*. Ceremonia anglicană a fost oficiată de un capelan al marinei și de căpitanul Orlov. A fost o înmormântare creștinească, așa cum se cuvine. Dirk Struan și iubita lui May-may Sheng au fost înmormântați împreună, așa cum a dorit el.

— Dacă înmormântarea s-a făcut în atât de mare taină, tu cum de ai aflat?

— Ceremonia a fost înregistrată în jurnalul de bord al navei, Sir William, care a fost imediat pus în seiful unde se păstrează tezaurul familiei. Și toți martorii la înmormântare, Culum și Tess, Aristotle Quance și Gordon Chen, și bineînțeles redusul echipaj care era la bord au făcut jurământ că vor păstra secretul. Capelanul marinei, nu știu cine era, a fost imediat trimis înapoi în Anglia. Cealaltă înmormântare a avut loc cu toată pompa cuvenită unui tai-pan al Nobilei Case.

Nimeni nu rupse tăcerea care a urmat și nu se auzea decât vântul care bătea în geamuri, după-amiaza fiind frumoasă. În cele din urmă, Sir William spuse:

— Ai văzut jurnalul de bord?

— Nu și nici, nici... n-am vorbit cu mama lui despre el.

— Tess Struan, ar putea confirma cele spuse, sau Gordon Chen, spuse Jamie, dacă aceștia ar fi de acord să-și încalce jurământul.

Skye se foi în scaun.

— În această dimineață, doamna Struan m-a întrebat dacă povestea pe care i-a spus-o defunctul ei soț e adevărată. Din fericire, am fost în stare să-i confirm anumite detalii.

— Și știi că aceste lucruri sunt adevărate?

— Am întâlnit din întâmplare un membru al echipajului, mai slobod la gură, neînstare să țină secretul ca ceilalți. Un marinar, pe nume Hennery Fairchild. Nu am habar dacă acum mai trăiește sau nu, dar când am ajuns eu prima dată la Hong Kong, Sir William, am socotit că este de datoria mea să aflu tot ce pot despre Nobila Casă, familia Brock, despre Quance, despre fondarea Hong Kong-ului și... despre diferitele cazuri de corupție care s-au produs în cele mai înalte cercuri.

Sir William dădu acru din cap, constatând că respirația rău mirositoare a lui Skye, dinții lui stricați și caracterul lui dezagreabil erau mai greu de suportat ca de obicei, știind și el unele din scandalurile murdare care fuseseră ascunse de ochii publicului și care se petrecuseră înainte de venirea lui aici.

— Astea nu sunt dovezi, doar zvonuri.

— Nu ar avea prea mare greutate într-un tribunal, știu, Sir William, dar faptele sunt adevărate.

Ce e de făcut? se întrebă ministrul. Trebuie să fac ceea ce e corect, pe Dumnezeu. Judecata lui Paris? Nu, lucrurile de față sunt un taifun într-un pahar cu vin.

— Foarte bine, doamnă, să respectăm cu orice preț dorința lui. Jamie, trimite corpul neînsuflețit imediat la Hong Kong pentru a fi înmormântat în mare. Imediat! spuse el pe un ton tranșant.

Și se gândi că o dată ajuns acolo, Tess Struan poate să facă spume la gură contra Angelicăi Struan și să fiu al naibii dacă am de gând să mă amestec între ele. Ce dracu' a apucat-o pe Angélique? N-am văzut în viața mea o asemenea schimbare!

— Înțeleg foarte bine că nu dorești să mergi cu *Prancing Cloud*. Vom aranja să pleci cu nava de poștă.

— Mulțumesc, spuse Angélique calmă, dar nu sunt de acord, Sir William. Defunctul meu soț nu va fi trimis la Hong Kong ca o vită la gheață. Nu.

— Sfinte Dumnezeule, doamnă, dacă eu dau ordin să fie trimis, va fi trimis!

— Sigur, dacă dați ordin. Dar, Sir William... – ea îi aruncă o privire lui Skye. Legea ce spune?

— Din punct de vedere legal dorința soțului, susținută de văduva lui, are întâietate.

— Înainte de-a da un răspuns la cele ce spuneți, aveți vreo dovadă? Nu există nici una. În ceea ce privește întâietatea, întâietate față de cine? spuse Sir William morocănos. De doamna Struan, de Tess Struan, asta vreți să spuneți? Ar trebui să o ignorăm cu totul?

Skye dădu să răspundă, dar Angélique îi făcu semn să tacă și spuse:

— Nicidecum. Dacă *Prancing Cloud* pleacă imediat, un drum până la Hong Kong durează zece zile dus și zece zile întors, dacă vremea e bună. Câteva zile în plus, dacă se schimbă, domnule doctor Hoag, se poate ca în gheața aceea a dumneavoastră, spuse ea în silă, să se păstreze rămășițele pământești ale soțului meu pe această perioadă ca mama lui să ajungă aici, dacă dorește să vină?

Hoag se gândea la Dirk Struan și la legendara lui May-may, frumoasa lui iubită, la căsătoriile mixte și cât de mult ar fi vrut să nu-și fi împins în mormânt soția, dragostea vieții lui. Adesea se simțea

vinovat de moartea ei. Dragostea lui pentru ea ar fi trebuit să fie atât de puternică încât să nu se fi însurat cu ea și atunci n-ar fi scos-o din India, din mediul ei, unde ducea o viață liniștită, era în siguranță și atunci nu s-ar mai fi întâmplat nenorocirea care i-a fost sortită. Și doar a bănuț că asta se va întâmpla și asta s-a întâmplat. Din nou viitorul tău e pe muchie de cuțit, Hoag, bătrâne: O ajuți pe fata asta sau pe Tess Struan? Nu uita că din vina ta asasinul acela sângeros a supraviețuit ca s-o sperie pe această fată și aproape s-o ucidă.

— Medical vorbind, e posibil, dar părerea mea este să nu procedăm așa, spuse el, și-i aruncă o privire lui Babcott, pentru a-l preveni să nu se bage. Sir William, de fapt trebuie să ne hotărâm dacă-l trimitem sau nu. Dacă nu-l trimitem, cred că ar trebui înmormântat așa precum..., precum dorește soția lui.

Sir William ezită, iritat de faptul că soluția lui nu fusese acceptată.

— Angélique, de ce te împotrivești cu atâta înverșunare să pleci cu sicriul la Hong Kong, cu nava de poștă, dacă nu vrei cu *Prancing Cloud*!

— Sunt împotriva deoarece nu va fi înmormântat așa cum a dorit el, ca bunicul lui, mama lui nu va recunoaște povestea celeilalte înmormântări, nici n-ar putea. Eu sunt văduva lui și eu vă spun că dorința lui este și dorința mea, din toată inima.

Sir William nu era sigur pe ce temeii legal putea accepta sau respinge soluția asta și era teribil de îngrijorat cum va reacționa Tess Struan, ea fiind acum de facto căpetenia Nobilei Case, iar ea își exprimase în scris opoziția față de această căsătorie. Și se întrebă ce va face ea în cazul în care trupul neînsuflețit nu era trimis acasă. Va țipa sus și tare că fiul ei a fost victima unui groaznic asasinat, asta pe de o parte, gândi el, aproape tresărind. Bineînțeles că dorește ca înmormântarea să aibă loc acolo, așa se și cuvine, fie că e înmormântat în mare, fie că nu e înmormântat în mare, indiferent dacă povestea e adevărată sau nu. Și fac prinsoare pe cincizeci de lire sterline contra un bănuț că va încerca să anuleze căsătoria, și-i foarte posibil să și reușească. Așa că, biată doamnă, îți place sau nu-ți place, te afli pe o muchie de cuțit.

— Mă tem că faci dintr-un accident, care este și așa tragic, un lucru chiar și mai complicat decât ar trebui să fie. Bietul om poate fi înmormântat în mare tot așa de bine și la Hong Kong ca și aici. Așa că cel mai bun lucru...

— Scuzați-mă că intervin, Sir William, spuse Skye și apoi adăugă cu ifosele unui genial avocat al Curții Regale: Dar... dacă nu contestați în mod oficial legalitatea căsătoriei clienței mele, atunci trebuie să știți că ea are anumite drepturi. Permiteți-mi, deci, să vă cer să vă dați consimțământul ca dorința defunctului ei soț și a ei să aibă câștig de

cauză în această chestiune și el să fie înmormântat aici.

Apoi, așa cum ar fi încheiat același avocat al Curții Regale pledoaria apărării, el spuse foarte blând și foarte emoționant:

— Malcolm Struan e al nostru, al celor din Yokohama în aceeași măsură în care a aparținut familiei. Tragedia lui a început aici, ar trebui să sfârșească tot aici.

În ciuda hotărârii luate, Angélique simți cum încep să-i curgă lacrimile. Plângea fără să scoată un sunet.

După ce Sir William și ceilalți plecară, Skye și Jamie se certară o oră întreagă. Ea îi auzea, fără să scoată o vorbă. Oricum, nimic din ce spuneau ei nu mai putea schimba în vreun fel situația. Ea pierduse tot. După ce ascultase cu răbdare cuvintele mișcătoare ale lui Skye, Sir William decisese:

— Îmi pare rău că toată după-amiaza asta n-am auzit nici un argument întemeiat, care să-mi schimbe hotărârea. Așa că trupul neînsuflețit va trebui să fie trimis înapoi la Hong Kong, pentru înmormântare, ori cu *Prancing Cloud* ori cu nava de poștă. Cum doriți dumneavoastră, doamnă. Întrevederea noastră s-a încheiat!

Într-un târziu, Skye oftă și rosti cu amărăciune:

— Dacă ne aflăm la Hong Kong, aș fi putut obține o ordonanță specială, pe baza a o mulțime de motive, dar aici Sir William este și instanță și judecător și jurat. Și nu avem timp să ne ducem până acolo și să ne și întoarcem, orice am face.

— Atunci, chiar că nu mai e nimic de făcut, zisese Jamie, mohorât, simțind că i se rupe sufletul de mila ei. Trebuie să iei lucrurile așa cum sunt, Angélique. Nu mai e nimic de făcut, fir'ar a dracului de lume să fie!

— Eu nu pot să merg la Hong Kong... totuși trebuie să fiu la înmormântare...

— Așa-i, o aprobă Skye cu tristețe.

— Bine, dar de ce? Ce anume te împiedică să te duci acolo, Angélique? întrebă Jamie.

— Tess Struan! răspunse ea.

— Dar ce poate să-ți facă? Nu te poate opri să mergi la înmormântare și nici nu poate anula căsătoria. În numărul de seară al ziarului, Nettlesmith scrie în articolul lui că toată ceremonia este perfect legală, chiar dacă amândoi sunteți minori. Haide, du-te cu nava de poștă, o să am eu grijă să ajungă o dată cu cealaltă.

— Nu, nici vorbă. Îmi pare rău că te contrazic, Jamie, dar domnul Skye a zis deja, pe bună dreptate, că articolul acela susține doar o părere personală. Dar eu știu că Tess Struan n-o să-l înmormânteze în mare, așa cum și-a dorit el, sunt sigură că n-o să vrea. O să încerce să mă lovească prin orice mijloace. Poftim scrisorile ei către Malcolm.

Cei doi bărbați rămaseră încremeniți citind cuvintele pline de ură ale temutei Tess Struan.

— Mare păcat că nu o poți da în judecată pentru așa ceva. Pentru că ea o să pretindă că sunt scrisori confidentiale, trimise de ea, ca mamă, fiului ei, pe când voia, ajunsă la disperare, să-l prevină asupra unui mariaj nepotrivit, după cum era și dreptul ei legal, poate chiar să

împiedice acest mariaj, lucru iar cât se poate de îndreptățit de lege. Cât despre amenințările proferate la adresa persoanei dumneavoastră, doamnă Struan, nu le putem folosi defel împotriva ei.

— Dar nu este drept! se revoltă Angélique.

— Auzi, Skye, da' de chestia asta cu „dacă femeiușca aceea îndrăznește vreodată-n viața ei să pună piciorul pe pământul Hong Kong-ului, o să am eu grijă să...” Ei, ce zici?

Jamie nu voia să o chinuie și mai mult pe biata văduvă, așa că nu cită fraza până la capăt, pentru că Tess continua: „...o să am eu grijă ca orice persoană respectabilă din oraș să afle totul despre trecutul ei, despre taică-său, despre unchiu-său și mai ales despre mătușă-sa, care a fost actriță la un teatru ambulant, unde se adunaseră tot soiul de actorăși, țișani și șarlatani. Și or să știe toți, bineînțeles, despre situația ei financiară...”

— Mie nu mi-e rușine că mătușa mea a fost actriță, rosti Angélique răspicat. Chiar dacă majoritatea englezilor cred că acelea care se fac actrițe, sunt, neapărat, și femei ușoare. Mătușa mea nu a fost așa ceva. Niciodată. Iar ea și soțul ei nu au fost escroci. Eu nu sunt vinovată pentru păcatele tatălui meu... înainte nu eram săracă lipită pământului, el mi-a furat și mie banii, nu numai pe-ai altora.

— Știu, zise Jamie amărât că adusesese vorba de epistolă. Preasfinte, dar crezi că ai putea aduce dovezi despre înmormântarea laolaltă a lui Dirk și a lui May-may?

— A, sigur că da, cu ajutorul compradorului Chen și a lui Tess. Atâta doar că ei nu vor fi deloc încântați de idee, ba chiar vor refuza, nu crezi? O să ne ia peste picior și n-o să reușim niciodată să obținem o hotărâre judecătorească pentru a deschide cripta familiei.

Skye se opri, înecat de un acces de tuse, apoi, când își reveni, urmă:

— Doamna Angélique Struan trebuie să însoțească rămășițele pământești ale soțului ei, altfel riscă să-și compromită iremediabil poziția, atât din punct de vedere legal, cât și social. Totuși, să se ducă în această situație la Hong Kong... E prea primejdios.

Îi rugase personal pe doctorii Babcott și Hoag, să mai atenueze cumva felul în care prezentau cauza morții în certificatul de deces, dar, după cum se și așteptase, fusese refuzat categoric.

— Am stat mult și am cumpănit, Jamie, așa că, după părerea mea, doamna Angélique are dreptate să nu-și asume deocamdată un asemenea risc. Mă tem că în Hong Kong va fi în mai mare pericol decât aici.

— Dar te-ai putea duce și tu cu ea, să-i oferi protecția necesară...

— Ce-i drept, dar de aici ar putea ieși un scandal uriaș, ceea ce eu doresc să preîntâmpin prin toate mijloacele, pentru binele tuturor. Chiar și pentru Tess Struan. Să știi că nu-i o femeie chiar atât de rea,

dacă ai în vedere faptul că ea judecă totuși părtinitor, ca orice mamă. Așa că, după ce am socotit îndelung, am ajuns la concluzia că oricum se vor isca neplăceri, deci problema este cum să le evităm sau cum să le mai atenuăm.

— Poate se rezolvă cumva, interveni Jamie. Tess nu-i chiar o balauroaică. În felul ei, a fost întotdeauna dreaptă cu ceilalți.

— Da, dar cu mine nu va fi, zise Angélique. Eu una o înțeleg. De fapt, numai o femeie o poate înțelege. O să aibă impresia că am pus mâna pe fiul ei cel mare, l-am îndepărtat de ea și l-am omorât. De altfel, Malcolm m-a avertizat că ea așa gândește.

— Ca să o potolim cumva, avem nevoie de timp, rosti Skye. Avem nevoie de timp ca să ducem tratative, să întoarcem lucrurile și în favoarea noastră, dar sigur nu vom avea vreme să facem toate astea până la înmormântare.

Într-un târziu, cei doi plecară, fără să găsească deocamdată nici o soluție. Nu-i nimic, se încurajă singură Angélique. O să-mi înmormântez soțul așa cum și-a dorit. O să-i moștenesc toate bunurile rămase, dacă or fi vreunele, așa că o voi învăța minte pe Tess Struan. Și o să fiu răzbunată pe deplin. Scrisorile celeilalte o răniseră, într-adevăr, dar nu atât pe cât se așteptase ea. Plânsese iar, însă nu atât de amarnic ca altădată. Nu se mai frământase ca înainte. Da, nici eu nu mai sunt aceeași, își spuse ea. Nu mai înțeleg deloc. Sunt într-adevăr foarte ciudată. Oare o să mă țină? Eu așa sper. Maică Precistă, tare proastă am mai fost până acum!

Se uită pe geam și văzu că aproape se înnoptase. În golf luminițele mișcătoare ale navelor, de la babord, tribord și de pe catarge, săltau sau coborau o dată cu valurile. În vatră, domol, cărbunii sâsâiau întruna, iar flăcările jucăușe ce dansau deasupra jarului îi atraseră atenția și începu să se gândească iar la situația ei. Oare ce era de făcut?

— Don'șoalaa..., o chemă Ah Soh, intrând în cameră.

— Spune-mi tai-tai, Ah Soh! Sau ești surdă, heya? se răsti stăpâna ei.

Malcolm îi explicase ce însemna „tai-tai”, iar în seara dinaintea morții lui le poruncise chiar el lui Ah Tok, Ah Soh și lui Chen ca de atunci înainte să i se adreseze soției sale numai astfel. Iar Skye îi amintise din nou să le ordone servitorilor să-i zică așa.

— Don'șoalaa vlea pachetez eu tot chop chop?

— Tai-tai. Ești surdă, heya?

— Vieți pachetez eu tot, chop chop... tai-tai?

— Nu. Măine. Dacă o să fie nevoie, adăugă calmă Angélique.

— Don'șoalaa...

Tânăra franțuzoaică oftă, resemnată.

— Tai-tai!

- Don'șoalaa tai-tai...
- Ieși o dată de-aici!
- Om doctol vlea să vadă ah...

Tocmai era gata să o dea iar afară pe chinezoaica aceea impertinentă, când se răzgândi dintr-o dată.

- Ce om doctor? întrebă.
- Om doctol bloască, don'șoala tai-tai.

Aha, Hoag. Mda, chiar seamănă cu un broscoi, își zise Angélique și se trezi zâmbind.

- Da, bine. Să vină să mă vadă.

Când intră Hoag, îi ieși în întâmpinare.

— Bună seara, doctore. Ce mai faci? Eu mă simt bine, datorită dumatile.

- Ești sigură? întrebă acesta, cam neîncrezător.

Avea ochii injectați de oboseală, fața palidă și buhăită, ca întotdeauna, însă radia o căldură, așa cum se potrivea unui om cumsecade ca el. O privi cu mare atenție.

— Da, îmi dau seama că te simți mai bine. Dar ai mare grijă, Angélique, nu te obosi peste măsură, fii cu băgare de seamă.

- Așa o să fac, promit.
- Te-ai purtat admirabil astăzi.
- Da, dar oricum nu mi-a ajutat la nimic.

— Da. Mie și lui George Babcott ne-a părut foarte rău. Am fost foarte mâhniți că Atotputernicul ți-a hărăzit o astfel de soartă cruntă. George cinează cu Wee Willie și o să încerce din nou să-i schimbe intențiile, dar nu prea avem șanse de reușită.

Observă că tânăra nefericită ridică încet din umeri, neputincioasă, apoi, fără să scoată o vorbă, se uită la el cu ochii aceia albaștri, ce păreau imenși pe chipul ei ca varul.

— Ai nevoie de ceva? Să poți dormi sau să te calmezi... A, nu, cred că nu ai nevoie de nici un calmant. Îmi pare foarte, foarte bine. Aș fi voit să stăm puțin de vorbă, doar așa, să discutăm în general. Te-ar deranja?

— Nu, bineînțeles că nu, te rog să iei loc. Cum a mers ancheta? Ah, iartă-mă, ai acolo whisky și alte băuturi... Servește-te după voie.

- Mulțumesc.

În bar se vedeau pahare Waterford și carafe de sticlă frumos lucrată, aliniate ca niște soldăței, în suporturi de argint, cu etichete argintate, în stil georgian, pe care era scris: whisky, coniac, sherry, porto. Doctorul se hotărî să bea o jumătate de pahar de whisky.

— Ancheta a decurs întocmai cum era de așteptat. Edward Gornt a fost absolvit de orice vină și felicitat pentru actul lui de curaj. Judecătorul de instrucție, Skye, a hotărât că Greyforth a murit în urma unui accident, iar Gornt a procedat perfect legal, încercând să

oprească o crimă premeditată. Am fost și noi foarte uimiți că a folosit astfel de cuvinte dure, deși asta era adevărul.

Se așază pe scaun, chiar în fața ei și ridică paharul, să închine:

— Multă sănătate!

— Salut! Mă bucur pentru Edward. Merită toate laudele.

— Și dumneata la fel. M-au impresionat foarte tare cuvintele dumitale, oftă Hoag, sincer îndurerat.

— Am spus numai adevărul. Nici dumneata nu mă crezi?

— Eu te cred într-un totul. Tocmai despre asta voiam să-ți vorbesc. Vezi dumneata, nici nu poți să-ți închipui cât de bine te înțeleg.

După care îi povesti cu multă însuflețire despre tinerețea lui, când în armată fiind, în India, se îndrăgostise nebunește, apoi se căsătorise cu fata iubită, o indiană, împotriva tuturor conveniențelor și a legilor sociale. Toată lumea îi condamnase, erau tratați ca niște paria, iar apoi făcuseră greșeala fatală de a se duce amândoi în țara lui. Însă situația nu se îmbunătățise cu nimic.

— Ba, dimpotrivă. A fost chiar mult mai rău. Arjumand a murit. Așa o chema, ca pe iubita șahului Jahan, cel ce a construit palatul Taj Mahal..., rosti el, cu privirile ațintite asupra focului, ca și cum lui și-ar fi povestit toate astea și ar fi văzut acolo imaginea dragei lui și zilele de neuitat, dinaintea căsătoriei lor. Am suferit cumplit, dar într-un fel m-am și bucurat că n-a avut de îndurat prea mult răutatea și ura celor din jur, nu după multă vreme s-a îmbolnăvit de friguri și a murit repede, precum o plantă minunată, dar prea plâpândă, peste care a suflat viforul... Da, de fapt asta și era, o floare fermecată... Nici nu-ți poți închipui cât de frumoasă era... Tot timpul mai că nu mi-a venit să cred că mă iubea tocmai pe mine... Doar știu cât de urât sunt. Dar am iubit-o ca un nebun și am ucis-o aproape cu mâinile mele...

— Când vorbești despre ea, te luminezi tot, zise ea, cu blândețe. Nu ai ucis-o dumneata. Așa i-a fost scris. N-ai fost vinovat!

Iar cuvintele astea blestamate! gândi ea.

— Ba da. M-am însurat cu ea și am luat-o din țara ei. Și May-may ar fi murit tot așa, înstrăinată, singură și chinuită de dorul țării ei. Nici măcar marele Dirk Struan nu ar fi putut înfrunta până la capăt opinia publică, dacă s-ar fi căsătorit cu ea. Au avut mare noroc că au murit așa cum au murit.

Angélique îl privi câteva clipe, cu ochii încețoșați de lacrimi.

— Dar Malcolm a avut noroc că a murit așa cum a murit? Vreau să spun..., dumneata ai zis că părea foarte senin, foarte împăcat. Ar fi murit oricum, din pricina rănilor?

— Mă tem că da, mărturisi Hoag. Putea să se sfârșească în orice zi, de la o oră la alta. Își prelungise doar agonia, și cred că și el știa asta.

Vorbele doctorului o revoltară.

— Bine, dar de ce nu i s-a spus adevărul? Dumneata de ce nu l-ai prevenit? De ce nu ne-ai prevenit pe amândoi?

— Numai Dumnezeu putea să hotărască soarta lui... Noi n-aveam de unde să știm cu siguranță dacă mai era vreo speranță sau nu... oricum, în nici un caz nu ne-am putut da seama de adevărata lui stare până acum... Era imposibil să ne dăm seama...

— Eu... eu tot nu pricep..., te rog, spune-mi adevărul. Vreau din tot sufletul să știu totul, să înțeleg...

Atunci doctorul Hoag începu să-i explice cu mare blândețe:

— Dedesubtul rănii și împrejurul ei, intestinele au fost mai grav afectate decât am bănuț noi. George n-a avut timp să sondeze mai adânc rana, atunci când l-au adus pe Malcolm la el, intervenție care l-ar fi dat gata. La autopsie am constatat că făcuse cangrenă.

— Dar operația a fost bine făcută?

— A, sigur, fără cusur. George a lucrat admirabil, ca un maestru, dar nimeni nu ar fi putut face mai mult, o asigură el, iar ea îl crezu pe cuvânt. Vezi dumneata, Angélique, noi nu putem înlocui nimic în organism, nu putem decât să reparăm părțile grave atinse de boală. Avea pungi cu puroi înăuntru – de-asta îl chinuiau atât durerile, săracul de el, și leziuni interne foarte grave, din pricina cărora nici nu se mai putea îndrepta de spate. Oricum, ajunsese deja aproape de sfârșit. Dar, chiar și așa, eu sunt sigur că în ultimele zile din viața lui dumneata i-ai dăruit mai multă fericire decât poate spera orice om de pe lumea asta.

Un tăciune căzu în vatră, sfârâind. Angélique se uită într-acolo pierdută în gânduri. Pe cărbunele mistuit, o flăcăruie subțiratică mai pâlpâi câteva clipe, apoi se stinse ca și cum n-ar fi fost. Da, întocmai ca și Malcolm al meu, bietul de el, dragostea mea..., gândi ea.

— Ce trist, îngăimă ea, cu ochii încă spre foc. Atât de trist.

Un timp, Hoag rămase tăcut, o urmări din priviri, gândindu-se la soarta ei crâncenă, la tinerețea lui zbuciumată și la draga lui, Arjumand, a cărei înduioșătoare amintire revenise pentru câteva momente, în prezența sărmanei Angélique. Mda, acum, după ce i-am povestit despre Arjumand, mi-e mai ușor să mă hotărâsc, își spuse el. Emoționat, bău ultimele picături de tărie.

— Îmi permiteți? o întrebă, cu voce tare.

— Da, sigur, te rog...

Hoag își turnă iar whisky, dar nu umplu paharul.

— De fapt, eu am vrut să stau de vorbă cu tine tocmai despre înmormântare, începu el. Știi, există totuși o posibilitate de a împlini dorința ta și a lui Malcolm.

— Poftiiim!?

Doctorul se așeză iar pe scaunul din față ei.

— Da, există o posibilitate de a-l înmormânta în mare, ca pe

bunicul lui, așa cum a vrut și el și cum vrei și dumneata. Eu pot să te ajut în privința asta.

— Cum?

Hoag își trecu mâna peste frunte, apoi rosti:

— Te duci la Sir William și-i spui că, deși contești în continuare decizia lui, îți calci pe suflet și accepți situația așa cum este, iar coșciugul poate fi trimis la Hong Kong. În mod oficial, asisti la plecarea navei ce va duce sicriul, însă vei pretexta că nu poți suporta să mergi pe aceeași corabie cu el, dar că te vei duce la Hong Kong cu nava de poștă care pleacă poimăine. Și uite-așa, toată lumea o să fie mulțumită.

— Iar sicriul o să fie gol? întrebă Angélique, cu sufletul la gură.

Doctorul clătină din cap, iar fruntea și fălcile îmbrobonate de sudoare luciră scurt în lumina jucăușă a focului.

— Nici vorbă. O să existe un cadavru, însă va fi al unui pescar, un coreean care a murit azi-dimineață, la Kanagawa, la spital. Între timp, sicriul lui Malcolm va rămâne tot la Kanagawa, neștiut de nimeni. Dacă Jamie e de partea noastră, el ar putea aduce cuterul acolo, mâine seară, după ce am merge în larg și, dacă reușim să-l convingem pe Tweed să țină slujba de îngropăciune, Malcolm ar putea fi înmormântat cum vrei dumneata. Iar a doua zi dimineață te vei imbarca pe nava poștală și nimeni n-o să afle o vorbă despre toate astea... dacă reușim să-i facem pe toți să jure că păstrează secretul.

— Of, sunt atâtea de dacă..., murmură Angélique, în timp ce inima îi bătea nebunește.

— Mda, mult mai mulți decât am crezut și eu la început, recunosc Hoag, după ce își șterse fruntea de transpirație și-și dresе vocea. Era doar... Știi, ideea asta mi-a venit de puțină vreme. Nici n-am avut timp să o întorc pe toate fețele, s-ar putea să fie o aiureală, dar eu am vrut numai să te ajut cumva. Și, fie că vrea George, fie că nu, prima parte a planului ăsta o pot duce singur la îndeplinire. Adică să înlocuiesc morții. Dar, dumneata va trebui să te ocupi de celelalte. Poate că așa o să-ți fiu de vreun folos, cine știe... zise el cam încurcat. Știi, eu nu m-am priceput niciodată să păstrez o taină. Îmi pare rău, dar va trebui să te decizi acum dacă... pentru că eu voi fi nevoit să mă întorc la Kanagawa astă-seară, cât rămâne George aici, să ia cina cu ministrul. Ce părere ai?

Într-o fracțiune de secundă, Angélique sări de pe scaun, emoționată până la lacrimi, îl cuprinse cu brațele ei catifelate și parfumate.

— Haide să încercăm și... îți mulțumesc..., îți mulțumesc din tot sufletul...

— M-ați chemat, doamnă? întrebă Gornt.

— Da, te rog să intri și să iei loc.

Angélique ședea lângă fereastra cu vedere spre golf, din biroul tai-panului. Nu era prea multă mobilă în încăperea, ci doar scaune cu spate, o masă de stejar și un bar. Chen se afla și el acolo, la porunca stăpânei.

— Permiteți-mi să vă prezint din nou regretele mele pentru toate cele întâmplate. Dacă vă pot fi de folos cu ceva, vă rog să nu ezitați să-mi cereți ajutorul, doamnă.

— Sunt sigură că pot conta pe dumneata. Edward, mulțumesc. Da, adevărul este că ai putea să mă ajuți, doar oricine are nevoie de prieteni. Mă bucur nespun că rezultatele anchetei ți-au fost favorabile..., ar trebui să ți se dea și o decorație. Mare curaj din partea dumitale! Dă-mi voie să-ți mulțumesc că i-ai salvat viața lui Jamie, căci nu știu ce m-aș fi făcut fără el.

În șemineu ardea un foc strașnic, iar perdelele din mătase fină, de Tailanda, erau trase ca pentru timp de noapte. Chen se apropia de frapiera în care pusese o sticlă abia deschisă.

— Soțul meu mi-a spus că preferi șampania...

— Într-adevăr, doamnă, așa este, încuviință Gornt, gândindu-se la anchetă și la binecunoscutul verdict care mușamaliza incidentul cu Norbert Greyforth, periculos pentru cariera lui.

Judecătorul de instrucție, Skye, Domnul să-l aibe în pază, era recunoscut pentru abilitatea lui profesională. Angélique îi făcu semn lui Chen, care turnă îndată șampanie în două pahare înalte.

— Doh jeb. Mulțumesc, spuse Gornt, luând un pahar.

Servitorul chinez holbă ochii la el, ca și cum nu pricepea nimic, și-l disprețuia și mai mult pe blestematul acela de venetic, pentru că îndrăznea să vorbească într-o limbă civilizată.

— Chen, așteaptă afară, îi ordonă stăpâna. Dacă am nevoie de tine sun din clopoțel, heya? îi arată ea spre clopoțelul de argint de pe masa de alături.

— Da, don'șoalaa...

— Tai-tai! îl fulgeră ea cu privirea.

— Da, don'șoalaa tai-tai.

Slujitorul ieși, foarte mulțumit de mica lui izbândă. Toți servitorii casei ținuseră sfat, la care luase parte și el. Ah Tok, înnebunită de durere că îi murise stăpânul, propusese să plătească un vrăjitor, care să arunce blestemul Ochiului Diavolesc asupra „Femeii Hărăzite cu o Bortă fără Fund, Aducătoare de Moarte”, însă Chen se opusese categoric: „Nu, nu, asta n-o putem face... Iar ea nu are nici o vină. Moartea stăpânului nostru n-a fost lucrarea ei. Stăpânul a luat-o de soție și ne-a poruncit să-i spunem tai-tai, în fața ei și a lui. Dar noi să ne înțelegem ca de acum înainte să-i spunem mai întâi, „don'șoalaa”, iar după aceea „Don'șoalaa tai-tai”, până vom afla ce a hotărât ilustrul

Chen, spre care scrisoarea mea urgentă și plină de toate amănuntele se îndreaptă deja, la bordul lui *Prancing Cloud*.”

— Salut, Edward, închină Angélique.

— În sănătatea dumneavoastră, doamnă!

Ea abia își umezi buzele, dar Gornt sorbi cu mare plăcere.

— Pentru mine, șampania este o adevărată apă vie, rosti el, dar regretă îndată vorbele acelea. Adevărul este că nu mi-am putut permite să mă bucur prea mult de așa ceva, decât la ocazii festive, o dresă el la iuțeală.

— Și mie îmi place șampania în general, dar astă-seară parcă n-are nici un gust, mărturisi ea. Însă în curând o să-ți poți permite să ai tot ce-ți dorești, nu-i așa? Soțul meu mi-a povestit că afacerile dumitale prosperă într-un ritm amețitor și că v-ați împărtășit multe secrete unul altuia, desigur, spre... avantajul amândurora.

— V-a spus el toate astea? se miră Gornt, luat pe nepregătite.

Se înțelesese cu Malcolm Struan să nu afle nimeni despre relația lor. Dar cele spuse de el lui Norbert? Nu conta, fusese doar o stratagemă în plus, pentru a amăgi dușmanii, iar Norbert fusese dintotdeauna de partea inamicilor.

— Secrete? Ce fel de secrete, doamnă?

— Mi-a spus că ține la dumneata, că are încredere în dumneata, ca și mine, de altfel, pentru că dumneata știi să păstrezi tot atât de multe secrete pe câte deții și că înțelegi foarte bine că un prieten vechi este neprețuit..., un prieten în accepțiunea chinezească.

— Până aici, nimic mai adevărat. Și mie mi-a plăcut soțul dumneavoastră, ca om, și am avut deplină încredere în el.

— Zicea Jamie că pleci cu *Prancing Cloud*.

— Da, așa este, doamnă.

— Soțul meu mai spunea că aștepta să-i furnizezi pe curând niște informații prin care putea să ducă firma Brock la faliment. Parcă trebuia să-i spui toate astea ieri dimineată după... A trecut numai o zi!? Parcă ar fi trecut o viață de om... de fapt, pentru Malcolm chiar a trecut..., bietul Malcolm...

Gornt oftă, sincer îndurerat pentru ea.

— Da..., doamnă, permiteți-mi să vă spun că v-ați schimbat. Sunteți cu totul alta. N-aș vrea să mă credeți neobrăzat sau lipsit de maniere, însă v-ați schimbat mult în bine.

— Eu una aș fi preferat de o mie de ori mai mult să trăiască soțul meu, decât să mă fi schimbat eu, chiar și în bine.

Rămase și ea surprinsă de sinceritatea ei, deși, ca și Malcolm, i se păruse dintotdeauna că poate vorbi deschis cu Gornt.

— Nu sunt încă sigură că este binevenită această schimbare a mea. Când te maturizezi atât de repede este ca și cum... Nu-mi dau seama ce cuvânt s-ar potrivi aici... Este ca și cum ți-ai face singur o

rană adâncă, pe viu.

Se ridică de pe scaun și îi umplu oaspetelui paharul, apoi puse frapiera cu șampanie pe masă, lângă el.

— Mulțumesc, zise Edward, simțind că-i place tot mai mult ființa aceea.

— Eu m-am decis să nu iau cliperul spre Hong Kong.

— A, bine, doamnă... Am auzit eu un zvon cum că n-ați vrea să vă îmbarcați pe *Prancing Cloud* și nici sicriul nu îl lăsați la bordul lui, pentru că aveți de gând să plecați cu nava poștală.

Îndată ce auzise vestea aceasta, ca să se asigure, se duse la cel ce vindea bilete de călătorie pentru vaporul poștal, dar toate cabinele erau deja ocupate. Ocărând, plin de mânie, încercase să dea de Jamie, dar acesta era plecat.

— Vă înțeleg de ce nu vreți să mergeți cu cliperul.

Cu mâinile așezate cuminte în poală, Angélique vorbi cu voce calmă, stăpânită:

— Oare secretele pe care voiai să i le destăinuie soțului meu mi le-ai putea încredința mie?

El îi zâmbi fermecător, fascinat de femeia aceea deosebită, dar clătină din cap tăgăduind.

— Nu, doamnă, regret, nu vi le-aș încredința... nici dacă aș deține într-adevăr astfel de informații prețioase.

Ea dădu din cap, înțelegătoare, fără să se supere.

— Nici nu mă așteptam la alt răspuns. Oricum, sunt sigură că n-aș fi priceput despre ce este vorba chiar dacă aș fi aflat. Și nici nu m-aș fi putut folosi vreodată de ele, nu-i așa?

Gornt îi răspunse printr-un surâs.

— ... Dar Tess Struan ar putea, nu? urmă Angélique.

— Mă scuzați, doamnă, dar nu înțeleg...

— Soțul meu mi-a destăinuit că dumneata l-ai asigurat că, dacă i se întâmplă ceva, te vei duce imediat la Hong Kong, să tratezi direct cu mama lui, ca să închei cu ea aceeași înțelegere pe care o avusese cu el. Spunea că ești dispus să faci așa ceva pentru că îi urăști pe cei din neamul Brock..., dar nu mi-a mărturisit din ce pricină îi detești...

Începu să-și treacă ușor degetele, în joacă, peste piciorul fin al paharului de șampanie.

— În mod clar, Tess Struan, s-ar putea folosi de informațiile acelea, dacă se dovedesc adevărate, nu-i așa? urmă ea, netulburată. Eu am aflat toate astea joi, înainte de a ne căsători...

Gornt se uita la ea în continuare, cu aceeași expresie de admirație, îtipărită pe chipul lui frumos.

— Eu una înțeleg de ce ținea soțul meu la dumneata, Edward, și de ce poți deveni oricând un inamic redutabil sau un amic chiar mai primejdios.

Ultimele ei cuvinte îl făcură să izbucnească în râs, iar încordarea ce plutea între ei se risipi într-o clipă.

— Nu și în ceea ce vă privește, doamnă, niciodată... V-o jur! Niciodată.

— Ei, asta o să mai vedem noi. Mai avem multe hopuri de trecut împreună, iar eu, pe Dumnezeu din ceruri, cum ar fi zis soțul meu, eu voi îmbrățișa întru totul speranțele și idealurile lui: vreau să mă ajuti dumneata ca Struan să-i învingă pe cei din neamul Brock, o dată pentru totdeauna. Poate că acestea sunt și speranțele și idealurile dumitale.

— Ale mele?!

Angélique nu răspunse, în schimb scoase din poșetă o hârtie pe care o găsisese în compartimentul secret al seifului, o ținu în lumină, să vadă mai bine și începu să citească rar, cu voce tare: *„Actul de față e înțelegerea solemnă dintre mine și dl. Edward Gornt, gentleman, reprezentant al firmei Rothwell, din Shanghai, înțelegere care prevede următoarele: dacă informațiile furnizate de Domnia Sa vor ajuta Compania Struan să ducă la faliment firma Brock și Fiii, în decursul următoarelor șase luni, în numele companiei Struan, îi garantez că, începând din momentul preluării firmei Brock, va primi 50% din acțiuni transferate firmei Rothwell fără nici o dobândă sau obligație, iar apoi îl vom ajuta prin orice mijloace, cât ne stă în puteri, să obțină de la Banca Victoria suma necesară preluării restului de 50% din acțiuni, aparținând lui Jefferson Cooper. Începând de la această dată, timp de douăzeci de ani, Compania Struan îi acordă firmei sale sau oricărei alteia pe care o va controla personal, statutul de partener favorizat și orice alt fel de ajutor în afacerile încheiate.”*

Îi întinse documentul să-l vadă, însă nu i-l înmână.

— Este datat alaltăieri, Edward, semnat, dar nu este autentificat de nici un martor.

Gornt nu se obosi să cerceteze îndeaproape hârtia. Vedea foarte bine și de departe că era originalul. În timp ce-i citea prevederile contractului, îi recunoscuse semnătura lui Malcolm Struan. Însă nesemnat de un martor, n-are nici o valoare practică, își zise, în vreme ce își făcea în minte tot felul de planuri și formula o mulțime de întrebări și răspunsuri.

— Deci...? Începu el cu voce tare.

— Deci, eu aș putea autentifica acest document prin semnătura mea.

Toate frământările lui se risipiră pe dată.

— De obicei, semnătura soției pe un act încheiat de soțul ei nu are nici o valoare juridică.

— Da, dar să presupunem că eu aș fi fost martoră în ziua în care s-a stabilit acest contract... adică înainte de a ne căsători.

De unde dracu' o fi știind ea toate astea? se mira el, uluit. O fi învățat-o Jamie? Sau Skye? Trece peste toate obstacolele de parcă ar fi un tăvălug cu aburi, marca Stevenson.

— Chiar dacă ar fi așa, dacă documentul ar fi perfect legal, semnat și de un martor, nu mai are nici o importanță pentru Nobila Casă.

— Da, dintr-un punct de vedere, da. Însă va avea greutate în ochii lui Tess Struan..., ar fi ca și cum ar face pace și cu fiul ei. Nu confirmă actul ăsta că te înțelegeși cu soțul meu, sigur, în secret, să-i oferi informațiile care ar putea duce și la împlinirea țelului ei de-o viață?

— Mda, mda, poate aveți dreptate, doamnă... șovăi el. Jamie este de acord cu documentul?

— El nu știe nimic. De fapt, nimeni nu știe nimic, în afară de mine, îl asigură ea, dorindu-și din tot sufletul să fie așa.

Altfel, de ce l-ar fi ascuns Malcolm? Îngândurat, Gornt își mai turnă șampanie. Observă că ea nici nu se mai atinsese de pahar.

— Îmi dau seama că o astfel de favoare trebuie răsplătită cumva, doamnă, rosti el cu blândețe.

— Da. Aș dori ca dumneata să pleci cât mai curând cu *Prancing Cloud*, după cum aveai de gând, și să te întâlnești cu Tess Struan. Și să-i dai o scrisoare din partea mea.

— Asta-i tot? rămase el uluit.

— Nu chiar. În Hong Kong, cliperul va fi acolo cu mult înaintea navei poștale, trebuie să ajungi să vorbești cu ea înainte de a auzi de la altcineva despre tragedia soțului meu. Este extraordinar de important să reușești să-i duci dumneata această veste tristă, dar și informațiile acelea neprețuite, care pot conduce cu siguranță la ruinarea companiei Brock, la scoaterea lor din circuitul afacerilor, cât mai repede – se opri câteva clipe și trase adânc aer în piept. Acesta va fi rezultatul respectivelor informații, nu? adăugă ea apoi.

— Da, răspunse el cu voce scăzută, fără să se mai ascundă.

— După aceea, îi mărturisești că vrăjmașii ei, din neamul Brock, au pus la cale să-l ucidă pe Malcolm, cu ajutorul lui Norbert Greyforth. A treia problemă...

— Ce-au făcuut?!

— Ce, nu este adevărat? Nu făcea și asta parte din planul lui Tyler Brock sau al lui Malcolm? Bineînțeles că și Jamie va fi de aceeași părere, ba chiar va jura că este adevărul-adevărat. Domnul Skye mi-a povestit câte ceva despre duelul acela, iar eu l-am tras pe Jamie de limbă, până am aflat totul despre..., mă rog, dacă avea să fie într-adevăr un duel. Nu era Norbert doar paravanul pentru crima pe care voiau ei s-o comită?

— Nu știu, poate, rosti Gornt, copleșit de inteligența femeii. Probabil că aveți dreptate. Altceva?

— Altceva..., vocea ei deveni mai calmă dar, în mod ciudat, mai răspicată. Te rog să-i spui că datorită mie îi dai ei toate dovezile prin care să distrugă Compania Brock..., trebuie neapărat să subliniezi asta.

— Datorită dumneavoastră!?

— Da, datorită mie. Exact. Te rog să subliniezi lucrul ăsta. Este foarte important pentru mine, nu-ți cer prea mult, și oricum vei căpăta tot ceea ce-ți dorești.

— Sunteți sigură?

— Da. Să-i spui că voiai să dai uitării acest contract încheiat cu fiul ei, pentru că aveai impresia că nu mai este de actualitate. Dar, pentru că te-am rugat eu, te-am implorat să te duci să tratezi cu ea, așa cum făcuseși cu fiul ei, te-ai hotărât să te duci îndată la Hong Kong și să discuți personal cu ea – Angélique se apropie de el, întrebându-l confidențial: Pe baza acelor informații se poate trece imediat la acțiune?

— Da, o asigură el.

— Atunci scoate asta în evidență, cu orice chip. Dar, mai presus de orice, subliniază cât poți, faptul că eu te-am convins să negociezi cu ea și să-i destăinuie secretele care o pot ajuta să-i distrugă pe dușmanii lui Malcolm și ai ei..., să-i repeți că eu te-am asigurat că ea va onora acest contract, sau va încheia unul similar. Și să vezi că așa va face. Tess Struan va proceda întocmai, îți garantez eu.

— Cu semnătura dumitale...

— ăsta va fi primul lucru pe care-l va observa, așa că mai bine avertizeaz-o din timp. Spune-i că luni, înainte de petrecere, Malcolm m-a rugat să fiu martoră și să semnez ca atare pe documentul întocmit de el, pretextând că nu-i decât un contract de afaceri, stabilit între dumneata și el, așa că eu i-am respectat dorința, fără să stau pe gânduri... Nu am citit ce scria acolo și nici n-am întrebat despre ce era vorba. Și, în sfârșit, îi zici că ai să-i transmiți din partea mea o scrisoare urgentă, pe care o să i-o dai.

Angélique ridică paharul și sorbi din șampanie, apoi continuă:

— Dacă va citi acea scrisoare în fața dumitale, lucru care probabil nu se va întâmpla, dar dacă o va face, aș vrea să aflu ce zice sau ce reacție va avea.

Bău iar o înghițitură de șampanie, apoi se lăasă comod pe speteaza scaunului, uitându-se drept în ochii lui și așteptând un răspuns. Nu se putea citi nimic pe chipul ei.

— Ce cuprinde scrisoarea? întrebă el, într-un târziu.

— Dacă vrei, poți să citești înainte de a o sigila eu, zise ea, apoi adăugă în treacăt, pe un ton foarte firesc. Așa ai fi scutit să o dezlipești după aceea.

Perplex, Gornt se străduia să dezlege misterul gândirii acelei

femei.

— Și cum o să-i spun despre căsătoria voastră, despre moartea fiului ei, cum să-i mai zic și restul?

— Nu știu, Edward. O să te descurci dumneata.

El mormăi ceva nedeslușit, uluit de îndrăzneala ei, însă și mai uimit de viclenia femeii. În mod clar, scopul ei era să intre în grațiile temutei Tess Struan și să îndepărteze ura acesteia, să preîntâmpine orice fel de acțiune potrivnică ei, începând cu cea penală și până la crimă (de care Tess era în stare, fără îndoială). O astfel de mamă răzbunătoare, sfâșiată de durerea pierderii fiului ei, putea și chiar era de așteptat, să se întoarcă întru totul împotriva norei ei... Iar dacă ar fi fost să parieze pentru asta, șansele de reușită erau de unu la cinci. Era clar însă că strategia gândită de Angélique putea să-i aducă laurii învingătorului... Era posibil. Dacă era foarte precaut, dar nu așa cum îi sugerase tânăra văduvă, ci într-un mod mult mai subtil, putea să ducă la îndeplinire tot ce-i propusese ea, fără să-și periclitizeze câtuși de puțin poziția. Ar fi reușit chiar să facă o altă înțelegere cu Tess, care, neîndoielnic, i-ar fi dat tot ceea ce voia el..., îndată ce avea să-și mai aline durerea pricinuită de moartea fiului ei, abia atunci avea să-și dea într-adevăr seama ce șansă uriașă i se oferea. Mda, e mai bine și pentru mine să o scot pe Angélique din ghearele lui Tess Struan, mult mai bine. Iar eu ce să-i cer în schimb? Semnătura, sigur. Și altceva? Ce altceva aș mai vrea eu de la ea? Aici ar fi tot felul de mize care...

Angélique puse mâna pe toc. Semnă, foarte serioasă, actul, apoi îl dată cu două zile în urmă. Fără să scoată o vorbă, cernu nisipul fin peste cerneală, să se usuce, apoi suflă peste foaie, să îndepărteze pulberea de prisos. Puse documentul în fața lui și rămase așa, cu ochii încă plecați.

— Indiferent de ce vei hotărî dumneata, actul acesta îți aparține de-acum, poți să-l folosești după cum crezi de cuviință, rosti ea, mizând în continuare pe simțul onoarei lui. Cât despre viitor, dacă mă vei ajuta, Edward – ridică ochii spre el, privindu-l, și ceva în adâncul lui se înfioră – poți să fii sigur că îți voi purta nespusă recunoștință, până la sfârșitul zilelor mele.

În casa lui shoya, Jamie ședea pe tatami, cu picioarele încrucișate, după obiceiul japonez, fără încălțări, în fața lui Hiraga. În capul mesei stătea shoya, iar în fața lor se aflau cești cu saké și ceai. Mai bine de o oră, Jamie pusese întrebări și dăduse răspunsuri, la rândul lui, iar Hiraga făcuse pe tălmăciul, șovăind când nu știa să traducă anumite cuvinte străine și așteptând mereu să primească explicații suplimentare, ca să se lămurească. Jamie se simțea obosit, nu pentru că stătuse atâta vreme acolo, pentru că de fapt acelea fuseseră într-adevăr clipe binecuvântate, ce îi mai abătuseră gândurile de la alte

probleme încâlcite, ce se părea că nu au nici o rezolvare deocamdată. Se mâniase cumplit că Sir William nu voise în ruptul capului să-și schimbe hotărârea cu privire la înmormântarea lui Malcolm, deși el unul înțelegea pe deplin decizia acestuia... probabil că, în situația lui, ar fi trebuit să procedeze întocmai. Sărmana Angélique! Sărmanul Malcolm! Sărmana Nobilă Casă! Chiar și afurisita aia de Tess..., sărmana de ea! Cineva trebuie să piardă. Și, bineînțeles, nu Wee Willie. Normal că Angélique... Nici ea și nimeni altcineva nu mai poate face nimic de-acum. Da, de data asta cred că decizia asta o să-i zdrobească inima, săraca femeie!

Le explicase japonezilor, cât mai simplu, ideea lui de a se asocia formând o întreprindere mixtă: shoya și oamenii lui procurau și se îngrijeau de marfa de care era nevoie la export, Jamie își punea la bătaie priceperea și tehnologia europeană, el nu dădea deocamdată nici un ban, timp de șase luni, timp în care puteau livra marfa și încasau banii pe care și-i recuperau, sau îi reinvesteau în mărfuri produse ieftin în serie, importate din Europa. Toate aceste propuneri generaseră o altă discuție lungă, pe tema cantității de produse și, apoi, a mijloacelor de producție în masă, care aveau să-i îmbogățească pe toți.

— Shoya întreabă costă cât mașina pentru „producția de masă”? traduse Hiraga.

— Depinde ce anume vrea să producă, răspunse Jamie.

— Jami-sama, el întreabă la domnia voastră, iertare să am, să spuneți ce produse de masă se fac în Ang'ria. Dar răspuns nu acum, peste trei zile de-acum, iertare să am. Dacă shoya vrea așa, poate face companiuri de produs aici și mașina pentru producție de masă aici în Japonia o aduce.

Jamie zâmbi răbdător.

— Păi de la bun început, pentru producția de masă trebuie să investească o grămadă de bani, pentru că are nevoie de mașini și de o fabrică. Dar eu nu asta voiam să vă propun. Eu unul n-aș avea de unde să fac rost de-atâția bani.

— Jami-sama, nu trebuie făcut problemă domnia voastră, deloc problemă pentru bani. Gyokoyama poate cumpere și domni mari, de la Yedo, dacă el vrea, îl asigură Hiraga și zâmbi într-o doară când îl văzu pe Jamie privindu-l neîncrezător. Shoya mulțumește la domnia voastră și eu mulțumește mult. Iertare să am, în trei zile de-acum domnia voastră să spună ce să facem și ce preț vrea. Eu însoțesc la domnia voastră acasă iar.

— Nu-i nevoie, mulțumesc.

Atunci Hiraga făcu o plecăciune respectuoasă, shoya la fel. Iar Jamie procedă întocmai, apoi ieși. Se înserase.

— Ceai, stăpâne? întreabă shoya.

Hiraga încuviință din cap, deși voia să plece mai repede, să se bucure de o baie fierbinte și un masaj. Era mulțumit de el, totul mersese bine, în afară de faptul că acum trebuia să obțină neapărat cei trei koku, pe care-i pretinsese în principiu că-i cere pentru Jami Mukfey. Shoya dădu poruncă să se aducă iar ceai proaspăt. Când slujitoarea părăsi încăperea, îl anunță pe celălalt:

— Am primit niște vești prin porumbelul călător, Otami-sama. Am știri despre seniorul Yoshi și despre shishi. Poate te-ar interesa să le afli...

— Încetează cu jocul ăsta prostesc! Bineînțeleș că vreau să le aflu!

Rămas singur cu shoya, Hiraga se purta iar ca un stăpân adevărat, ca un samurai, deși nu-și dădea seama.

— Ce vești ai? întrebă nerăbdător.

— Au încercat iar să-i ia viața seniorului Yoshi.

— E mort? se interesă Hiraga, plin de speranță.

— Nu. Iertare, Otami-sama, dar uite, citește singur.

Cu prefăcută supușenie, shoya îi înmână bucățița de hârtie pe care mai întâi o arătase lui Raiko și Meikin.

„Tentativă de asasinat împotriva seniorului Yoshi, în satul Hamamatsu, în zori, eșuată. Un criminal shishi ucis de el. Doamna Koiko omorâtă în încăierare. Informează Casa Glicinei sincera noastră durere. Alte informații cât de curând posibil”.

Hiraga citi pe nerăsuflăte și apoi oftă adânc.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum trei zile, Otami-sama.

— Și n-ați mai primit nici o veste de-atunci?

— Deocamdată nici una.

După aflarea ultimelor știri, durerea de cap se întetzi și tot felul de griji și gânduri îi năvăliră în minte. Koiko era moartă! Murise alt shishi! Dar cine? Dacă ea era moartă, atunci Sumomo ce-o fi făcând?

— Ați dat de veste la Casa Glicinei?

— Da, Otami-sama.

— Și ce-a zis Meikin?

— A fost foarte îndurerată, bineînțeleș, Otami-sama.

— Și ce-ai mai aflat între timp, shoya?

— Ți-am spus tot ce-am aflat despre shishi și despre ce interesa pe domnia ta.

— Dar ce mai știi despre Katsumata și Takeda?

— Stăpâne, se zvonește că sunt încă pe drum, spre noi, ca de altfel și seniorul Yoshi, după cât se pare.

— Și el când se întoarce? Și-a schimbat cumva planurile acum? întrebă Hiraga mai departe, în timp ce se frământa întruna.

Dacă fusese ucisă Koiko în învălmășeala stărnită, atunci nu se putuse petrece așa ceva decât din întâmplare ori din pricină că Yoshi

descoperise că ea era iscoada răzvrătiților, ca și Meikin.

— Ei, ce ziceai?

— Nu știu nimic. Poate peste vreo opt zile, Otami-sama.

Shoya îl urmărea atent pe Hiraga și înțelese că acesta se afla în mare pericol. „Mda, da, tinerelul ăsta chiar ar trebui să-și facă griji, pentru că se vede treaba că e în mare primejdie, dar eee! cât de neprețuit este el pentru mine! Da, eu unul sunt pe deplin încredințat că-i o adevărată comoară pentru tot poporul japonez sau cel puțin așa ar trebui să fie! Auzi, asociere la afaceri! Ce idee strălucită! Fiul meu va porni chiar de mâine să înceapă ucenicia pe lângă veneticul ăla, Jami, și va învăța tainele barbarilor, iar după-aceea n-o să mai am eu nevoie deloc de Hiraga, care nu-i altceva decât o veșnică belea pe capul meu și, vai, ce rău îmi pare, este condamnat, pe curând, la moarte sigură. Ca noi toți, de altfel, dacă nu suntem foarte iscusiți”.

— Otami-sama, sunt o mulțime de mișcări de trupe pe-aici, îl anunță el.

— Eh? Ce fel de mișcări?

— Bakufu au trimis întăriri la trei locuri de popas mai apropiate de pe Tokaido. Și... și pe deasupra, cinci sute de samurai călări se îndreaptă spre satul nostru pe drumul de nord și dinspre sud, îl mai informă el, în timp ce o șuviță de sudoare i se prelingea pe obraz. Suntem prinși ca-n clește de oastea lui tairo Anjo.

Hiraga ocări, necăjit, și simți cum toată neliniștea lui crește.

— Și ce-ai mai auzit, shoya? Are de gând să ne atace?

— Și eu aș fi voit să știu, Otami-sama. Poate că dacă îi spune domnia ta lui Taira despre noile trupe de samurai, am putea afla ce vor să facă gai-jinii.

— Vor să distrugă Yedo, orice prostănac își dă seama de asta.

Hiraga simțea că i se face stomacul ghem, de nervi, la gândul că diavolii de venetici aveau să izbândească, fără tăgadă, chiar dacă reușita lor slujea de minune cauzei sonno-joi.

— Tairo Anjo nu poate împiedica în nici un fel această nenorocire decât dacă...

Parcă i se opri inima în loc de emoție, gândindu-se la acea posibilitate neașteptată.

— Decât dacă..., Otami-sama? Întrebă shoya nerăbdător.

— Decât dacă urmărim pilda înaintașilor noștri, care aveau o singură scăpare în astfel de situații: un atac-fulger, prin surprindere, care să nimicească flota gai-jinilor.

Hiraga rămase și el surprins că împărtășise altcuiva un asemenea gând îndrăzneț și mai ales unei persoane de condiție atât de joasă, chiar dacă shoya era un bărbat inteligent, un aliat prețios și, în curând, un viitor partener de afaceri. Eeee, își zise el, încercând să alunge cumva durerea aceea de cap. Sunt atâtea lucruri pe care nu le

pot pricepe, parcă lumea se întoarce cu susul în jos. Totul este atât de deosebit de cum era înainte. Și m-am schimbat, nu mai sunt samurai, deși în sufletul meu am rămas samurai pe de-a-ntregul. Și au mai apărut acum și îngălații ăștia venetici, cu propunerile lor ispititoare, îngrozitoare, nemaiauzite, care te atrag pe drumul lăcomiei. Trebuie neapărat să fie stârpiți până la unul – sonno-joi, sonno-joi, sonno-joi! – dar nu deocamdată. Mai întâi să aducem noi aici producția de masă, să învățăm să facem arme!

— Shoya, trimite toate iscoadele să cerceteze cum stau lucrurile, dacă ăsta-i planul lui Anjo!

— Iscoadele, Otami-sama!? se prefăcu acesta mirat.

— A venit vremea să încetezi cu jocul ăsta de-a uimirea, shoya. Ai priceput? De-acum încolo să termini cu fățarnicia!

— Eu unul te ascult ca pe ochii din cap, Otami-sama! Ca de obicei, eu...

— Te-ai purtat foarte bine astă-seară, shoya. În clipa în care auzi vreo veste despre Yoshi sau despre shishi, dă-mi de știre, neîntârziat, te rog.

Hiraga rostise „te rog”, ca și cum i-ar fi făcut o mare favoare.

— O să fiu mai iute decât păsările de mare ce dau iama în bancurile de pești, stăpâne.

— Atunci, noapte bună..., vai, iertare, era cât pe ce să uit de plata pe care a cerut-o gai-jinul. M-a rugat pe mine să-ți aduc aminte.

Shoya simți că i se face rău de la stomac. Cu degetele tremurătoare, scoase din mânecă o punguță doldora. Ar fi fost o mare nerușinare din partea lui dacă i-ar fi dat-o direct lui Jami-sama.

— Înăuntru sunt obani de aur, cam cât înseamnă un koku și jumătate, Otami-sama, iar restul îl va primi de-acum în zece zile.

Hiraga înălță din umeri și vârî nepăsător punga în mânecă, însă în sufletul lui se bucura că obținuse atât de mult deodată, încât se miră singur.

— O să-i spun toate astea, și o să vezi că o să vină aici, la tine, peste trei zile.

— Îți mulțumesc nespus, Otami-sama. Știi, toată vânzoleala asta a samurailor nu aduce nimic bun. Fără îndoială, războiul ne bate la ușă. Stăpânii mei ziceau că dacă ar ști dinainte care sunt planurile gai-jinilor ar... fi foarte recunoscători oricui le-ar da o mână de ajutor... Poate că totuși acela, Taira-sama...

Lăsă fraza neterminată, privindu-l pe celălalt cu ochi plini de speranță. În aceeași zi primise un nou mesaj și mai urgent, de la sediul central din Osaka. Mda, de parcă eu n-aș putea pricepe și singur?! Își zicea el mândru. Da, parcă aș fi lipsit de zel și de credință față de mai marii mei! Doar fac și eu ce pot. Da' numai blestemele alea două de mame-san sunt de vină. Au trecut deja două zile încheiate și n-am nici

o veste de la ele! Înainte de a pleca de la Raiko și Meikin, le bătuse la cap o mulțime ca să le facă să priceapă câtă nevoie avea el să afle tot ce cunoșteau ele sau puteau afla cât mai repede. Se înfuriase și mai tare când auzi cum cele două femei se jurau întruna că nu aveau habar de nimic altceva, oricât le-ar fi tras el de limbă, chiar dacă avea o bănuială că îi ascundeau ceva. Și furia lui spori când se gândi că în mâneca samuraiului lacom din fața lui se ascundea săculețul cu obani de aur, meritați de altfel, pentru un gai-jin la fel de nesătul. Și iată unde se duc frumoșii mei bănișori! Bineînțeles, să hrănească Vâlceaua de Aur a vreunei târfe nespălate!

— Îți prea mulțumesc, Otami-sama, începu el să facă plecăciuni smerite, atingând cu fruntea tatamiul, înaintea lui Hiraga, care se ridicase să plece.

Nu voia ca acesta să vadă cum rânjea victorios, arătându-și cei câțiva dinți cariați și stricați. Însă ar fi dorit din tot sufletul să-l umilească cumplit pe Hiraga, să-i spună verde-n față, ca să-l treacă sudorile morții, pentru că nu-i era deloc milă de el. Da, ar fi vrut să-i zică: Vai, vai, să am iertare, dar se știe că ultima curvă a domniei tale, Koiko, a fost implicată în complot, ca și ibovnica aceea a ta, învățată să ucidă orice-i iese-n cale, da, da, Sumomo, cea care trebuia să-ți fie soție. Și ei îi stă capul tot unde-i stau picioarele, iar Meikin, sprijinitorul răzvrătiților shishi și mama-san pe care o vizitează cei mai însemnați dregători din Yedo – chiar și căpetenii din Gyokoyama – n-o să mai rămână nici ea mult timp pe lumea asta, pentru că eu cred că Yoshi a aflat deja despre ea. Da, da, și cu toate că ești cel mai isteț samurai pe care l-am întâlnit vreodată, pe curând ești sortit pieirii, pieirii, pieirii, chiar dacă iluștrii mei stăpâni se așteaptă ca eu să te țin pe palme, precum sfintele moaște și să-ți păzesc viața cu orice preț. Ohko! Diseară o să mă-mbăt, dar nu mai-nainte de-a mă bucura de tot ce-mi pofteste sufletul, în cinstea înființării Companiului Mixtu pe Acsiuniile Ryoshi! Eeee, ce mai, asta a fost o idee de-a dreptul zeiască!

În drum spre casă, Jamie McFay își desfăcu haina groasă, deși seara era răcoroasă. Lui însă îi era cald. Afacerea pe care tocmai o pusese la cale îl distrăsese de la toate celelalte probleme. Pare foarte interesant de la bun început, se gândea el, însă nici unul dintre cei doi n-are habar cam la cât poate ajunge prețul inițial de pornire a unei producții de masă. Și, totuși, după cum mi-a zis Nakama că Gyokoyama ar putea cumpăra și vinde Yedo oricând ar dori, în clipele acelea chiar l-am crezut pe cuvânt. Da, da, în mod sigur shoya vrea să încheie un parteneriat pentru afacerea asta, nici vorbă.

Mergera cu pas vioi, salutând în cale pe toți cei întâlniți pe Strada Mare, apoi urcă treptele reprezentanței Struan, spre apartamentului

lui. Da, de-acum sunt salvat, își zise el cu mare mândrie. Poate că Tess Struan se va răzgândi... la urma-urmei, nu-i proastă deloc, iar eu am făcut tot timpul treabă bună pentru firmă. Vargas îl aștepta deja.

— 'Seara, Vargas, ce-i, a sosit ora închiderii?

— Da, dar mai întâi, iertare, senor, însă uitați, scrisorile astea au ajuns cu poșta de ieri, dar, nu știu cum, s-au încurcat prin corespondența mea.

Amândouă epistolele purtau mențiunea „Persoanei și Confidențial” și îi erau adresate. Pe prima din ele recunoscuse scrisul lui Tess. Simți că i se pune un nod în gât. Cealaltă era de la Maureen Ross, logodnica lui de atâta vreme. Simțământul acela neplăcut spori.

— Mulțumesc, zise.

În ciuda hotărârii sale de a mai aștepta până să afle ce conțineau mesaje, nu reuși să-și înfrâneze nerăbdarea și deschise scrisoarea lui Tess.

„Vă anunțăm în mod oficial prin prezenta că dl. Albert MacStruan este transferat de la reprezentanța noastră din Shanghai și va sosi cu nava Wayfang, pe data de 17 ale lunii. Vă rugăm să-l informați în consecință despre toate afacerile și negocierile în curs pe teritoriul japonez. Pentru neîndeplinirea cererilor ce vi s-au făcut cunoscute în scrisorile anterioare, el va prelua conducerea filialei la sfârșitul lunii decembrie.”

Concedierea lui, căci era de așteptat, nu îl afectă totuși atât cât ar fi trebuit. De fapt, se simțea chiar ușurat. Ciudat, totuși, își spuse, acum câteva momente tocmai mă gândeam că mi se cuvenea să... Se uită la Vargas, care îl cerceta cu atenție.

— Altceva, Vargas?...

Împături scrisoarea și o puse pe masă, alături de cealaltă.

— Doamna Angélique este în biroul tai-panului. V-a rugat să treceți pe la ea câteva momente, dacă puteți.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Din câte știu eu, nimic, senior, toată seara a fost liniște. A sosit un mesaj de la Nemi, v-a invitat să-i faceți o vizită, mai târziu. O singură problemă, dar nu foarte gravă, a apărut între timp: căpitanul Strongbow a venit iar să întrebe când se dă plecarea navei? I-am spus din nou să aibă răbdare. O să ridice ancora o dată cu refluxul?

— Da, așa cred. Trimite-i vorbă lui Nemi că s-ar putea s-ajung la ea.

— Imediat, senior. Deci, totul s-a hotărât? Sicriul tai-panului va fi îmbarcat pe *Prancing Cloud*! Dar senora?

— Va merge ori cu cliperul, ori cu vaporul poștal, cu unul din astea două, zise el într-o doară, apoi o porni pe coridor și când ajunse în fața ușii respective, bătu și intră.

Angélique stătea ghemuită în scaunul lui Malcolm, iar lui Jamie i

se păru că i se potrivea ca turnat locul tai-panului. Citea ziarul *Guardian*, la lumina lămpii.

— Bună seara, Jamie.

— 'Seara. M-am hotărât să vin și eu cu dumneata, cu vaporul poștal, o anunță el, încercând să rostească vorbele pe un ton mai blând, dar nu izbuti. Este de datoria mea să-i explic lui Tess Struan cum s-au petrecut lucrurile, adăugă el și se simți mai împăcat după ce-i mărturisi asta. Este de datoria mea și cred că și Malc..., cred că și el ar fi voit să procedez întocmai. Poate că așa te mai scutesc întrucâtva de necazuri.

— Da, îi dădu ea dreptate, cu un zâmbet moale. Sunt sigură că și el ar fi voit asta. Închide ușa, Jamie, și ia loc câteva clipe.

După ce el se așeză, îi destăinui în șoaptă planul doctorului Hoag.

— Crezi c-ai putea să duci la Kanagawa cuterul mâine seară, cu noi, câți o să rămânem?

Jamie rămăsese încremenit de uimire și o privea prostit, fără să scoată un cuvânt.

— Ești nebună! Și planul ăsta-i nebunesc de-a dreptul!

— Nu, nu, deloc. Doctorul Hoag crede că...

— Și ăsta-i cu mințile duse de pe lumea asta..., n-o să reușești niciodată așa ceva!?

— De ce? Întrebă ea, foarte calmă.

— Dintr-o mie de motive, se înfurie el. Dintr-atâtea motive, încât nici măcar nu mai merită să mai amintesc vreunul. Toată ideea asta este..., este caraghioasă, absurdă! Dacă ar auzi Willie v-ar pune direct în lanțuri!

— Nu există nici o lege care să interzică în vreun fel ceea ce vrem noi să facem, mi-a zis mie domnul Skye. De fapt, m-a asigurat că înmormântarea asta va fi totuși legală.

— Așa zice tâmpitul ăla, domnul Știe-Tot? Și ce mai are de gând Skye să facă? Să-și pună veșmânt de popă și să fonfaie slujba de pomenire?

— Domnul Skye crede că-l poate convinge pe reverendul Tweed să officieze slujba, îi explică ea cu blândețe ca unui copil supărat.

Jamie își ridică mâinile spre ceruri, neputincios.

— Sunteți nebuni de legat, amândoi, iar Hoag ăla e idiot, și-o fi pierdut mințile de-i vin asemenea idei. O să plecăm cu toți cu vaporul poștal: dumneata, eu și el!

Se îndreptă mânios spre ușă.

— Jamie, dumneata poți conduce singur cuterul sau ai nevoie de un echipaj să te-ajute?

El se întoarse uluit și o privi, nevenindu-i să creadă. Femeia îi zâmbi frumos, însă se vedea clar că era hotărâtă să meargă până la capăt.

— Avem nevoie sau nu de un echipaj?

— Da, de cel puțin doi oameni. De un nostrom și un mecanic.

— Mulțumesc. Dacă nu vrei dumneata să mă ajuți, atunci aş putea să-l rog pe nostrom, da sau nu?

— Se pare că nu pot să te conving nicidecum să te răzgândești. Tot planul ăsta este absurd, pur și simplu absurd.

Angélique încuviință din cap, cu tristețe.

— Probabil că ai dreptate și nici nu vom reuși să-l ducem la bun sfârșit, însă eu voi încerca, iar dacă nu izbutesc, mai încerc, iar și iar... Se pare că nici eu nu am cum să te fac să te răzgândești, dragul meu Jamie. Eu am făgăduit să-l iubesc, să-l cinstesc și să-l ascult până la moarte pe soțul meu și prietenul tău, căci era într-adevăr prietenul tău. Iar eu nu mă simt încă înstrăinată de el, nu încă și nici tu. Și Tess Struan nu-i va împlini deloc dorința lui Malcolm, nu-i așa?

În tot timpul ăsta, Jamie McFay se uitase la ea, dar parcă fără să o vadă, deși îi observa fiecare mișcare. Își aducea aminte de toți anii petrecuți în preajma lui Tess Struan, de ceea ce însemnase ea pentru el, ca și Culum Struan, Malcolm Struan și Dirk Struan, își amintea de tot ce reprezenta Nobila Casă pentru el în vremea asta. Și totul se dusesse pe apa sâmbetei, totul se năruise. Da, Nobila noastră Casă nu mai este nobilă deloc, nu mai este prima în toată Asia. Mă rog, deocamdată nu este pierdută definitiv, dar gloria ei de altădată s-a cam risipit, iar prietenul meu a murit și asta este trista realitate! Eu unul i-am fost cu adevărat prieten. Dar el mie!? Dumnezeu! Atotputernic, ce mai suntem noi, oamenii, în stare să facem în numele prieteniei!

— Așa-i, Tess n-o să-l înmormânteze așa cum și-a dorit el, răspunse el cu voce tare. Probabil că ăsta-i ultimul lucru pe care-l mai poate face un prieten adevărat. O să aduc eu cuterul.

Părăsi camera. În tăcerea deplină ce se lăsă iar în odaie, Angélique oftă adânc, luă iar ziarul și începu să citească mai departe.

În seara aceea, când doctorul Hoag sosi la Legația din Kanagawa, amenajată într-o aripă a templului budist, Towery, sergentul de gardă, foarte țăntoș în frumoasa lui uniformă (chippiu și tunică purpurie, pantaloni albi, cizme negre), îi ieși în întâmpinare.

— Nu mă așteptam să vă văd până mâine, don' doctor.

— Trebuia să mă asigur că totul este în ordine. Mâine vrem să pornim dis-de-diminează.

Însoțindu-l spre cealaltă aripă a templului, utilizată atunci ca morgă, Towery izbucnise în hohote de râs.

— Păi, don' doctor, dacă l-ai lăsat în bună regulă, tot așa a rămas, că doar nu și-o fi luat singur picioarele la spinare, s-o șteargă din loc, de capul lui.

Deschise ușa camerei cu pricina. Era o încăpere spațioasă, fără podele, pământ pe jos și cu uși cu obloane. Sergentul trase aer în piept, adulmecând.

— Încă n-au început să pută, constată el. Mie unu' nu mi-a plăcut niciodată să stau prea aproape de hoituri. Dumneata ai nevoie de ajutor aici?

— Nu, mulțumesc.

Două sicrie goale erau așezate pe nășalii, cu capacele lângă ele, iar altele fuseseră sprijinite de perete. Cadavrele erau întinse pe lespezile de marmură și acoperite cu cearșafuri. În celălalt capăt al odăii se vedeau butoaie mari, pline cu gheață. Apa se prelingea întruna de-acolo, îmbibând pământul bătătorit de pe jos.

— Da' cu băstinașu' ăsta de-a dat ortu' popii, ce ne facem? Cât trebuie să-l mai ținem p-aici?

— Până mâine.

Lui Hoag aproape că-i veni să leșine când își aduse aminte dintr-o dată că probabil acel cadavru avea să fie cerut pentru incinerare, după ritualul Shinto, numai că, după planul lor, nu mai avea să rămână nici un mort pentru așa ceva...

— Ce s-a întâmplat, don' doctor?

— Nimic, doar o... ăăă, mulțumesc, sergent.

Îi veni inima la loc când își aduse aminte că acela care murise era un biet coreean, unul dintre naufragiații pe acele meleaguri, care își dusesese cu chiu, cu vai, viața de azi pe mâine, fără să se mai poată întoarce în țara lui, nedorit și disprețuit de localnici. Babcott fusese de acord să ardă cadavrul în crematoriul budist.

— De fapt, domnule sergent, mi-ai putea da o mână de ajutor, se răzgândi el.

După autopsie, trupul lui Malcolm fusese spălat și îmbrăcat în haine curate de către ucenicii lor japonezi. Cu ajutorul sergentului, care prinse picioarele mortului, doctorul reuși să-l pună în coșciug.

— Arată destul de bine pentru un mort, observă sergentul.

Chipul lui Struan era calm, liniștit.

— Hai să-l punem și p-ălalt, dom' doctor. N-are nici un rost să dai mata în hernie de-atât efort, nu? Chiar dacă nenorocitul ăsta pricâjit nu are mai mult de cincizeci, șazeci de kile.

— Mai bine l-am înfășura în cearșaf.

Coreeanul era numai piele și os. Murise de dizenterie. Îl puseră și pe el în sicriu.

— Mulțumesc, zise Hoag celuilalt. Acum eu o să curăț pe-aici, după aceea mă duc la treburile mele.

— Bine, don' doctor. Eu dau o fugă să văd dacă v-au pregătit camera.

Rămas singur, Hoag încuie ușa în urma lui. Hotărâse împreună cu

Angélique să nu permită expunerea publică a mortului, cu sicriul deschis, ca toți cunoscuții să vină să-și prezinte ultimul omagiu. Cu mare grijă, închise capacul și-l bătu în cuie, repede. Iar apoi trecu la celălalt cadavru. Însă era prea mare diferența de greutate. Ce să pună peste ei? Pământ! Într-un colț al încăperii se afla un hârleț de gropar (nu toate cadavrele erau incinerate).

Afară, lângă templu, pământul era afânat, iar noaptea se lăsase răcoasă, străbătută de un vânticel tăios, ce răscolea frunzele. Luă la repezeală câteva hârlețe bune de pământ, pe care îl cernu peste corpul coreeanului și pe lângă el, bătătorind țărâna jilavă. Apoi astupă găurile rămase cu crengi. Mulțumit, lăsă într-un târziu capacul sicriului și-l bătu și pe acesta în cuie. Apoi se rezemă de coșciug, răsuflând ca din foaie, asudat și murdar de pământ, chiar mai îngrijorat decât atunci când se apucase de lucru. Skye are dreptate, își zise el, în timp ce se spăla pe mâini într-o găleată cu apă. N-o să reușim până la urmă!

— Ți-ai ieșit din minți, doctore! spusese Skye cu vocea lui astmatică. Și ea s-a țâcănit, și eu la fel, ce mai! Dacă află Wee Willie, dă în toate damblalele. Dar, nu-i nimic, mâine seară noi încercăm!

Asta se întâmplase la club, cu câteva ore în urmă, când Skye, gălăgios și certăreț ca întotdeauna, încercase să-l convingă să renunțe.

— Mai ia un whisky, îl îndemnase el.

— Nu, mulțumesc, eu vreau numai o cafea, iar după aceea o șterg din loc, se eschivase doctorul.

— Povestea fetei ăsteia mi-a adus aminte de Nellie a mea, doctore. Ne-am căsătorit când eu eram un biet copist ucenic, aveam doar șaisprezece ani, iar ea cincisprezece, mă rog, cel puțin noi așa ziceam, prefăcându-ne că suntem căsătoriți, și locuiam într-o mansardă undeva, dincolo de Fleet Street, lângă cârciuma Old Cheshire Chese, la localul lui Sam Johnson. Ea însă a murit la naștere, o dată cu copilul, un băiat...

Își aprinse un trabuc și-i oferi unul și doctorului.

— M-am dus la Groapa săracilor, am dat câțiva bănuți paznicului de noapte, ăla mi-a îngăimat: bine, adu-ți mortul... Și cu asta s-a dus de parcă nici n-ar fi fost. În anul acela au bântuit holera și dizenteria de erau cimitirele pline, gata să dea pe-afară – scuijase în scui pătoare, simțindu-și gura amară. Nu m-am mai gândit la Nellie de ani de zile. Ai fost însurat vreodată, doctore?

— Da, răspunse acesta. Și soția mea a murit la Londra.

— Altă coincidență, nu? Mie unul nu mi-a mai venit niciodată cheful de însurătoare, după moartea lui Nellie..., am jurat că n-o să mai fiu niciodată așa de sărac cum eram atunci, indiferent de ce... Și de atunci încolo am fost tot timpul între două drumuri, am bătut pământu-n lung și-n lat. Am avut o mulțime de femei, dar nu m-am

căpătuit niciodată cu frenție. Dumnezeu ai luat-o doctore?

— Nu, nici vorbă, zisese Hoag, strângând repede degetele mâinii a zbârcă. Nu încă.

— Hei, și dumneata ești superstițios, ca și mine?

— Da. Dar, spune-mi, ești sigur că din punct de vedere legal, suntem în măsură să ne îndeplinim planul așa cum dorim?

— Cât se poate de sigur, al dracului de sigur..., dar dacă Wee Willie vrea să ne arunce-n cârcă nu știu câte acuzații, să fii convins că o s-o facă! Uite ce-i, de-acum orice s-ar întâmpla, Tess Struan tot o să se facă foc și pară și-atunci s-a zis cu slujbușoara dumitale și o să te trezești ca înecatul care se prinde de-un pai în mijlocul vârtejului.

— Nu. Mă întorc în India. Ciudat cum căile răului duc spre bine, iar cele ale binelui spre rău. Toate întâmplările din ultimele zile m-au făcut să mă hotărâsc. De data asta chiar vreau să mă întorc la Cooch Behar, în Bengal, unde am fost eu medic detașat și unde s-a născut ea. O să încerc să dau de familia ei și... și o să mai văd eu atunci ce-o să fac. Am agonisit destui bani pentru asta și mai am câțiva ani buni în față, iar băiatul și fata noastră sunt mari de-acum, londonezi sadea. Au primit o educație bună, cât mi-a permis și mie punga, iar sora mea și cu bărbatu-său le-au fost ca niște adevărați părinți... amândoi niște pisălogi, plicticos de manierați, ca orice englezi adevărați. Eu însă sunt un doctor bun și martor mi-e Dumnezeu din ceruri că în India este mare nevoie de doctori, chiar și de cei nepricepuți, așa că, nu se știe, poate o să-mi găsesc și eu o părticică de fericire acolo... Nu, nu, nu mă pot aștepta chiar la atât, dar măcar de un pic de liniște să mă bucur, să nu mă mai chinuie gândul ăsta blestemat, că eu am ucis-o...

Acum, ostenit, se uită cu atenție la cele două sicrie. Pentru ultima dată, se asigură că totul părea în regulă, că nimic nu dădea de bănuit ceva. Luă opaițul și ieși, încuind ușa în urma lui. Luna fantomatică, precum o cobe, arunca o lumină palidă pe ferestrele deschise. O umbră, neauzită, se mișcă prin întuneric. Sergentul Towery, căci el era, se uită în morgă. Era peste poate de uimit. Oare de ce o fi venit doctorul Hoag aici, în toiul nopții, iar după aceea s-a apucat să ia pământ din grădină, ca un jefuitor de morminte, ca să-l acopere pe coreeanul ăla mort? Oameni buni, o fi murit ea pisica din pricina curiozității, dar eu n-am voie să mă las cu una, cu două, mai ales în exercițiul funcțiunii. Măine, la prima oră, o să mă duc să mă uit îndeaproape pe-aici, înainte ca drăguțul de doctor să prindă de știre și înainte ca Atotputernicul meu stăpân, Pallidar, să vină în inspecție. El sigur o să găsească un răspuns la toate astea.

KANAGAWA

Vineri, 14 Decembrie

— Te-ascut, domnule doctor, zise glacial căpitanul Settry Pallidar.

Cu puțină vreme în urmă, Hoag fusese chemat în fața lui. Doctorul se așezase pe un colț de scaun, stingherit și palid la față. Cu toate că avea o răceală strașnică. Pallidar părea foarte impozant în uniforma lui, ținându-și spatele țeapăn. Pe birou își pusese chipiul cu pană, alături de sabie, soarele dimineții lucind pe gardă. Lângă el stătea sergentul Towery. Clopotele templului dăgăneau, rău-prevestitoare.

— Ei, am pus și eu niște balast, ridică Hoag din umeri, temător.

— Pentru numele Domnului, doctore, nu ești în fața Curții Marțiale, iar mie unul puțin îmi pasă dacă umpli sicriile și cu bălegar, numai fii bun și spune-mi și mie de ce ai făcut ce ai făcut astă-noapte!

— Eu... am..., am crezut că-i bine așa...

— Vreau să aflu tot adevărul acum...

Un acces de tuse îl opri din vorbă. Săcâit de boală, Pallidar își suflă nasul și tuși, apoi își dresе vocea și îl apucă iar tusea.

— Am eu... avem la clinică un medicament minunat, zise Hoag cu mare însuflețire. O să-ți ia boala cu mâna, o să vezi. Are în compoziție chinină, opiu... – voi să se ridice de pe scaun. Mă duc să-ți aduc...

— Stai jos o dată! Acum nu mă interesează tusea, ci sicriul ăla, fir'ar să fie! Te-a văzut sergentul, și, așa cum era de datoria lui, a venit și mi-a raportat tot. Acum vreau să-mi explici de ce!

Hoag se întoarse cu fața spre el și încercă să găsească o cale de scăpare, dar știa că era deja prins pe picior greșit. Blestemându-l în gând pe sergent, rosti cu voce tare:

— Settry, bătrâne, aș putea să..., aș putea să-ți vorbesc între patru ochi, te rog?

Pallidar îl fulgeră cu privirea.

— Bine. Sergent! îi făcu el semn celuiilalt să plece.

Towery salută regulamentar și se depărtă degrabă.

— Te-ascult...

— Ăăăă... păi... vezi dumneata, vezi dumneata...

Hoag se hotărâse să-i spună verde-n față că mai bine și-ar vedea de treburile lui, că doar el unul nu era supus deloc disciplinei militare, slavă Domnului, așa că nu avea să dea socoteală unor cătane nenorocite, care îl mai călcaseră pe el pe bătăture de-atâtea ori, dar nu avea să le mai îngăduie așa ceva... însă, în loc de toate aceste cuvinte pline de îndrăzneală, se trezi că îi povestește totul, în cele mai mici

amănunte, încheind astfel:

— Așa că vezi, dumneata, Settry, singura problemă era diferența de greutate, dar pământul pe care l-am pus este exact cât îi mai trebuia... Ascultă-mă, George Babcott o să pice dintr-un moment într-altul, însă el nu trebuie să afle cu nici un chip, de altfel, nimeni altcineva nu trebuie să afle – fă-te și dumneata că nu ai habar de toate astea – noi pur și simplu o să trimitem sicriul cu celălalt mort la Hong Kong, coșciugul adevărat îl îmbarcăm pe cutter, iar diseară, când vine cutterul, prin voia lui Dumnezeu, o să-l înmormântăm pe Malcolm, așa cum și-a dorit și așa cum vrea și Angél...

Hoag își făcu vânt cu evantaiul, simțindu-se mai bine, dar în același timp, parcă și mai împovărat de vină.

— Pur și simplu nu ai auzit nimic și cu asta gata! Iar acum, acum o să-ți dau leacul ăla pentru tuse...

— Vrei mai bine să stai jos? Îl țintui Pallidar cu privirea. Ești de-a dreptul țicnit! Mai întâi și-ntâi: te-ai uitat ce-i afară?

— Poftim? rămase Hoag uluit peste poate.

Ferestrele camerei dădeau spre mare. Valuri uriașe, întunecate, se spărgeau de țărături, iar nori groși, de ploaie, ascunseseră soarele și acoperiseră tot seninul.

— Vai de mine! se sperie doctorul.

— Chiar așa! Vai de tine! se răsti Pallidar. O să vină o furtună de n-ai mai pomenit înainte de asfințit, așa că n-o să aveți cum să faceți nici o înmormântare în mare, chiar dacă vi s-ar fi permis oficial, cu toate că știi prea bine că Sir William a hotărât să fie înmormântat la Hong Kong, așa că eu unul jur pe Dumnezeu că acolo se va petrece ceremonia!

— Dar, Settry, nici...

— Nu, nici pentru dumneata, nici pentru Angélique, nici pentru nimeni altcineva...

Căpitanul izbucni iar într-un acces de tuse, apoi adăugă răgușit:

— Sir William este împuternicit oficial, așa că el ia toate deciziile și cu asta am încheiat! E clar?

— Da, dar...

— Nici un dar, pentru numele lui Cristos! Mai bine, fii bun și dă-mi o dată ceva pentru afurisita asta de tuse și ține-te cât mai departe de morgă. Sergent!

Towery își iți imediat capul pe ușă:

— Da, să trăiți!

— Să pui îndată o santinelă la morgă, și să nu mai între nimeni acolo fără știrea mea. Din clipa asta, nimeni nu se mai atinge de sicrie!

Hoag se duse să ia poțiunea, ocărându-se pentru prostia lui de a nu fi ascultat hotărârea lui Sir William, afurisindu-l pe Pallidar și pe pacostea de sergent. Însă cel mai mult se blestemă pe el însuși. „Fir'ar

mă-sa a dracu' de treabă! M-am purtat ca un ageamiu nenorocit!" În clinică, găsi leacul de tuse și pentru câteva clipe abia rezistă tentației de a turna puțin ulei de ricin, în licoare, s-o facă și mai scârboasă.

— Poftim, Settry, cu asta o să-ți treacă.

Pallidar sorbi puțin, apoi se înecă, strâmbându-se.

— Auzi, ești sigur că n-ai pus pișat în ea?

— Abia m-am abținut, zâmbi Hoag. Îmi pare rău că m-am purtat ca un mare dobitoc. Totuși, încă mai poți să închizi ochii la asta, să știi. Nelson așa a făcut...

— Da, numai că el era în marină, iar noi răspundem cu capul de năzbâtiile astea.

— Settry, te rog...

Îngândurat, Pallidar bău iar din poțiune.

— Până la urmă tot va trebui să acceptați decizia lui Sir William, de voie, de nevoie. Oricum nu aveți sorți de izbândă, pentru că ieri a fost în ziua de treisprezece.

— Aoleu, lua-m-ar toți dracii, nici n-am băgat de seamă! pufni Hoag, cercetând scrutător chipul plăcut al celuiilalt, acum brăzdat de riduri de concentrare. Ce-i, ai pățit ceva?

— Nu, eu, nu..., în afară de frisoane și de tusea asta ticăloasă n-am nimic. Dar în colonie este o întreagă harababură.

— Adică...

— În ultimele zile s-au făcut tot felul de manevre de trupe, îngrijorătoare pentru noi... Tot felul de patrule de samurai, cele mai multe sub acoperire perfect legală. Ca să ne luăm măsuri de siguranță din timp, am făcut și noi acțiuni de cercetare pe drumurile spre Tokaido și până la periferia coloniei, așa că le-am reperat mișcările. Nu s-au legat de noi, mă rog, nu mai mult decât cu câteva împunsături obișnuite. Am numărat vreo patru sute de tâlhari dintr-ăștia înarmați până-n dinți.

— Tairo Anjo încearcă să ne intimideze, să ne sperie?

— Probabil.

Pallidar începu iar să tușească și sorbi iar din licoare.

— Lăturile astea sunt cumplite, deja mă simt mai rău ca înainte. Bleah! În orice caz, eu unul am propus să retragem tot personalul de aici pentru o vreme.

Hoag fluieră o pagubă.

— Dar noi nu vrem să închidem clinica.

— Nici eu n-aș vrea să vă văd morți în stradă, fără un sicriu măcar. Nimic nu le place mai mult nemernicilor ăstora decât atacurile prin surprindere. Cum i-au făcut bietului Malcolm, săracul de el. Oricum, cineva o să plătească scump pentru moartea lui!

Hoag încuviință din cap.

— Și eu sunt de aceeași părere.

Se uită îngândurat, spre Yokohama, atât de cenușie și lipsită de frumusețe în timpul iernii... Niciodată nu-i plăcuse vremea friguroasă și nici nu avea să-i placă vreodată. Privi spre *Prancing Cloud*, vaporul poștal, navele comerciale, navele de război și navele-bază, care se pregăteau să întâmpine furtuna sau să părăsească portul. Vălătuci de fum ieșeau pe coșurile navelor de război – conducerea flotei ordonase să fie mereu gata de apărare și avusese grijă să se afle asta de către toată lumea, ca Bakufu și iscoadele lor să afle sigur că, în caz de atac, toate navele de război puteau fi mobilizate în cel mult o oră. Tot masacrul ar fi fost pur și simplu inutil, dar altfel ce puteau face? Vinovații trebuiau să plătească. Și atunci zări cuterul companiei Struan apropiindu-se de port și lăsând în urma lui o dâră groasă de fum. Se strecura printre valurile mari ce spălau puntea și cabina de comandă. Îngrijorarea doctorului crescuse.

— Settry, nu crezi că...

Renunță să-l mai implore încă o dată pe căpitan să se răzgândească, dându-și seama că oricum, chiar dacă în noaptea aceea nu-l mai puteau înmormânta pe Struan așa cum hotărâseră, cu puțin noroc, era posibil să salveze planul, dacă sicriul cu celălalt mort ajungea, din greșeală, pe *Prancing Cloud*.

Eu sunt singurul care știe cine este într-un coșciug și cine-i în celălalt.

Poate numai sergentul să-și dea seama, deși am eu o bănuială că nu o să observe așa ușor diferența. Nu, nu, nimeni nu poate afla cu adevărat decât dacă deschide sicriul.

— ... nu crezi că viața la Yokohama este mai ciudată decât în alte locuri, ca și cum totul ar sta mereu pe un butoi cu praf de pușcă, așa cum se întâmplă în cazul nostru?

— Nu. Peste tot este la fel. Absolut peste tot, răspunse Pallidar, privindu-l îngândurat.

YOKOHAMA

Jamie, Angélique și Skye stăteau toți la fereastra ce dădea spre port, în biroul tai-panului. Ploaia se izbea cu furie de geam. Era aproape amiază.

— Diseară o să fie foarte periculos să plecăm pe mare.

— Asta înseamnă că vine furtună, Jamie?

— Da, Angélique. Destul de puternică să ne oprească.

— Dar *Prancing Cloud* o să plece astă-seară, așa cum s-a stabilit?

— Da, nici o furtună de pe lumea asta n-o să-i stea în cale. Cuterul a plecat deja la Kanagawa să îmbarce celălalt sicriu. Tot mai vrei să-l ducă la Hong Kong cu *Cloud*, în loc să-l pună pe vaporul poștal?

— Astea sunt ordinele lui Sir William, nu ale mele, spuse ea

categorică. El vrea cu tot dinadinsul să-l ia pe soțul meu de lângă mine, împotriva voinței mele. El a hotărât că sicriul trebuie să ajungă cât mai repede posibil la Hong Kong, ceea ce înseamnă că nu poate pleca decât cu cliperul. Și, într-adevăr un coșciug o să fie transportat așa cum a dat Sir William dispoziție. Jamie, eu cred că viclesugul ăsta al nostru este de fapt un lucru foarte cinstit. Cât despre furtună, n-o să fie chiar un dezastru. Iar dacă nu-l putem înmormânta pe soțul meu în noaptea asta, atunci o să încercăm mâine. Sau poimâine.

— Vaporul poștal pleacă mâine, pe la amiază.

— Ai putea să-i amâni plecarea, pentru orice eventualitate?

— Așa cred. O să încerc. O să vorbesc eu cu căpitanul, o asigură Jamie, după câteva momente de gândire. Altceva ce mai avem de făcut?

Angélique zâmbi cu amărăciune.

— Mai întâi, trebuie să vedem dacă doctorul Hoag a reușit cu stratagema lui. Dacă nu... poate că până la urmă va trebui să plec și eu cu cliperul.

— Mai mult ca sigur că Hoag se va întoarce cu cuterul, iar atunci o să luăm o hotărâre. Tot o să izbândim noi cumva, nu-ți face probleme, adăugă Jamie, fără să creadă nici el ce zisese.

— Dar, ce-ar fi dacă l-ai invita pe Edward Gornt să vină cu noi? întrebă ea.

— Nu, nici vorbă, se împotrivi McFay. Deja, noi trei și Hoag, suntem de ajuns. Iar eu am reținut cușete pe vaporul poștal numai pentru Hoag, dumneata și pentru mine.

— Angélique, este mult mai bine pentru dumneata dacă ai rămâne aici, o sfătui Skye. Toată lumea știe că Wee Willie a luat decizia asta împotriva voinței dumitale. Poate că nu ar trebui să te înverșunezi atât.

— Dacă nu-l putem înmormânta pe Malcolm, atunci o să merg cu el, cu cliperul. Trebuie să fiu la înmormântare, n-am încotro, oftă ea. Ar trebui să ne alegem un căpitan pentru aventura asta a noastră. Jamie, cred că tu ești cel mai potrivit.

— Așa-i, o aprobă Skye. Și până una-alta, îl așteptăm pe Hoag.

Jamie dădu să spună ceva, se răzgândi, apoi încuviință și o porni spre biroul lui. Îl aștepta un maldăr de scrisori pe care trebuia să le soluționeze, începu să lucreze cu spor, însă, deodată, un plic din sertar îi atrase atenția. Era epistola logodnicei lui, Maureen. Într-un târziu, lăsă tocul pe birou, luă scrisoarea aceea și începu să o recitească, deși făcuse asta de vreo douăzeci de ori până atunci. Cea mai importantă parte suna cam așa: „*De vreme ce nu am primit nici un răspuns la rugămintile și insistențele mele de a te întoarce în țară și a relua o viață normală, m-am hotărât să-mi pun toată încrederea și speranța în bunul Dumnezeu și să mă aventurez până în Hong Kong, sau în Japonia, oriunde*

te vei fi aflând tu. Iubitul meu tată mi-a împrumutat banii necesari, ipotecând casa noastră din Glasgow. Te rog să-mi trimiți vorbă la firma Cook, la Hong Kong, pentru că mâine pornesc cu vaporul poștal Eastern, la clasa a doua...”

Scrisoarea era datată cu mai mult de două luni și jumătate în urmă. Jamie gemu disperat. Sfinte Dumnezeule, însemna că poate ajunge în orice clipă la Hong Kong! Da, scrisoarea mea de răspuns a ajuns prea târziu. Și-acum ce să fac? Să-i râd în față? Să mă ascund? Să dau bir cu fugiții tocmai la Macao, ca bătrânul Aristotel Quance? N-am să fac asta în viața mea! Este viața mea, în fond, iar eu n-aș fi în stare să suport o nevastă și nici măcar nu vreau așa ceva!... Doar nu pot să-i scriu aceeași scrisoare din nou și să i-o trimit în întâmpinare la Hong Kong acum. Va trebui să...

Se auzi o bătaie la ușă și-i întrerupsese gândurile.

— Da! răcni el, furios.

Temător, Vargas își vârî capul pe după ușă.

— Pot să vă vorbesc o clipă, senor?

— Da, ce-i?

Vargas îi spuse, dezgustat:

— A venit un domn care vrea să vă vadă. Îl cheamă Comiman sau cam așa ceva, după câte am priceput eu...

Jamie nu-și aducea aminte să fi cunoscut pe cineva cu numele acesta. Vargas deschise puțin ușa. Bărbatul scund, cu față vicleană, de viezure, era îmbrăcat ciudat, jumătate europenește, jumătate cu haine japoneze. Avea pe el o cămașă curată, pantaloni și o haină groasă, căptușită. Era bărbierit cu îngrijire, avea părul proaspăt spălat și legat într-o coadă pe spate. La brâu purta un șis, iar în picioare cizme bine lustruite. Jamie nu-l recunoscuse, însă, în partea aceea de lume, străinii erau de multe ori ceea ce nu păreau la prima vedere. Dând totuși ascultare primului impuls, îl pofti înăuntru:

— Intră, te rog.

Atunci își aduse aminte de vaporul poștal.

— Vargas, roagă-l pe căpitanul Bidy, să mai rămână în port, da? Cred că-l găsești la club. Ia loc, domnule Comiman, cu ce-ți pot fi de folos?

— Auzi, mata ești matol?

— Da' cine ești și ce vrei?

— Eu sunt Johnny Comishman, nu ți-aduci aminte că te-am văzut pă căn' erai cu tai-panul, io și pretenaru' meu, Charlie Yank? Noi suntem ăia, prospectorii, acu' știi?

— Aha, prospectorii! Sigur că mi-aduc aminte de voi – acum, individul era curat și îngrijit, nu ca înainte, un vagabond lățos, îngălat și puțin de murdărie de la o poștă, însă avea aceeași privire ascunsă, parșivă. Noi am făcut o-nțelegere, iar voi v-ați dat de partea ălor de

la Brock, se răsti el, scârbit. Ne-ați vândut ca niște cutre!

— Aha, așa-i. Da' noi suntem tipi dă afaceri, nu? Și Norbert ăla, ne-a dat mai multe lovele, corect sau nu? Dă-l încolo-acu', că-i mort! Da' ma-ntâi să dăm niște udeală pă gât nu? Dupe-aia vorbim dă ne săturăm.

Jamie nu dădu nici un semn că l-ar interesa în vreun fel individul. Unul de teapa lui nu putea veni decât cu tertipuri dubioase. Dar deschise barul și turnă câte o jumătate e pahar de rom pentru fiecare.

— Și-acum dă-i drumul, deșartă traista. Ați dat vreo lovitură serioasă?

Bondocul dădu peste cap jumătate din rom, dintr-o suflare, înghiți cu poftă și după aceea rânji mulțumit, arătându-și gingiile știrbe. Nu avea decât doi dinți stricați în gură.

— Grog'u' ăsta-i mai bun ca poșirca aia de saké, pe Dumnezeuul meu, dar nu-i vorbă, că pițipoancele astea ale lor te răsplătește din plin pen' paguba asta cu băutura.

Râgâi tare și rânji iar, satisfăcut.

— Ți-o trag astea până nu mai poți, ce mai. Ăștia au ei niște chichițe aiurea dă tot, cu apa, cu spălatu' adică, și cu regulatu'. Da, mai tare ca la Yokohama. Când îți pui dă cap să tragi câte-o paranghelie, te hâțână astea de se clatină tot imperiu', ce mai! Începu să râdă singur, în hohote, de gluma lui, apoi zise cu voce serioasă: Am dat dă cărbune de calitate prima-ntâia, ce mai, omule, tone întregi dă cărbune prima clasă, cât să aprovizionezi toată flota de război! Și dăm tona cu juma' de preț față de Hong Kong.

— Unde? Unde îl livrați? întrebă Jamie, plin de interes.

Cărbunele era foarte prețios și în cantități reduse, mai ales pentru flotă, așa că un furnizor local ar fi fost mană cerească pentru el și o sursă constantă de câștig foarte important. Chiar și la de două ori prețul practicat în Hong Kong îl putea vinde tot și îi rămânea și lui o jumătate din câștig.

— Unde îl livrați? repetă el.

— Aci-n Yokohama, pentru numele lui Dumnezeu, da' șase pence de tonă le pui matale la bancă, în contu' lu' Johnny Comishman.

Dădu pe gât și restul de rom.

— O să plătești în sterline sau 'n dolari mexicani, dă argint, și mai trebuie să dai ceva și la scârțaru' ăsta nenorocit.

Îi întinse o bucată de hârtie, pe care scria cu litere strâmbe: Sat Yokohama, Shoya Ryoshi, negustor Gyokoyama.

— Tâlharu' ăsta știe cum merge toată treaba, trage sforile, știe ce să facă și cum să facă. Îl cunoști?

— Da, e căpetenia satului.

— Bine. Mi-a zis mie șefu' meu că-l știi.

— Cine-i șefu' tău?

Comishman rânji cu cei doi dinți stricați.

— Marele senior Muc în persoană. Da' ce nevoie ai da' nume acu'?

Nu-ți pierde vremea da' pomană. Batem palma, facem târgu' sau nu?

— Pe unde-i stratul de cărbune?

— Găselnița mea e-a mea, bătrâne, nu a matale.

Bondocul începu să râdă obraznic.

— Ar fi destul da' aproape, nu alta, da-i pe teritoriu' dușmanului. Ascultă-aici la mine: primul strat e destupat da' mine și-acolo e-un munte-ntreg da' cărbune, iar pân' preajmă șade fo mie de prichindei d-ăștia gălbejiți, ca să sape și să care de-i găsește dracii, cât să bage cărbune-n douăj' da' flote, pen' douăj' da' ani de-acu' nainte, jur pă Dumnezeu' meu!

— Dar de ce-ai venit la mine? De ce vrei să închei târgul ăsta cu mine?

— Pen' că nenorocitu' de Norbert e mort-țepăn și mata eștiăl mai mare p-aici, dac-a murit și tai-panul. Și Yokopoko e cam cu primejdii pen' străini, așa-i?

Comishman întinse paharul, să-i mai toarne băutură.

— Aș mai trage pă gât niște pileală, domnu' Poate-Tot de la compania Struan.

Jamie îi umplu paharul pe jumătate și se așeză la loc. Celălalt observă cât îi turnase și mormăi nemulțumit:

— Ce-i asta?

— Asta înseamnă că plătim a cincea parte din prețul de la Hong Kong, fără taxe, și avem marfa livrată aici. Prima livrare de-acum în treizeci de zile. Fără nici o altă târguială!

Ochii bondocului nu stăteau o clipă într-un loc, umblau prin cameră de parcă ar fi fost șobolani.

— Ce taxe ai de plătit, le plătești, amice. Da' eu tot am o altă socoteală. Să-ți zic eu care: poimăine, matale trimiți o barjă pen' cărbune, taman lângă Yedo, cum am spus eu. Noi o încărcăm, mata plătești o cincime când e gata încărcată și o aduci aici, la Yoko, unde-i plătești restu' la șarlatanu' ăla, de scrie pă hârtie. Și pui în bancă șase pence da' tonă, pe numele meu, Johnny Comishman. Nici nu se poate mai cinstit d-atât, nu? Iei tot cărbunele-nainte să-l plătești pe tot și la juma prețu' din Hong Kong.

— O cincime din prețul de la Hong Kong, per total.

Fața celui-lalt se schimonosi de furie.

— Da' la juma' preț îți iese ditamai câștigu', ce Dumnezeu, doar cărbunele-i aici, nu la mama dracu', în Hong Kong. Nici nu mai dai banii pe navlosire, nici pe asigurări și Dumnezeu știe câte cheltuieli scutești așa! Ce mă-sa, doar nu suntem niște căcănari d-ăia da' să zgârcesc când n-au de ce! ăsta-i comerțu cinstit!

Jamie izbucni în râs.

— Să-ți zic tot eu cum facem: la prima barjă, plătesc o treime din prețul Hong Kong-ului. Dacă într-adevăr cărbunele este de calitate, cum mi-ai spus și garantezi că poți livra o barjă pe săptămână și te ocupi de tot ce trebuie, până la sfârșitul anului ridic prețul la jumătate din prețul Hong Kong-ului, minus cin's'pe procente. Și ție îți revin, trei pence de tonă. Dar ce-i cu tovarășul tău, Charlie Yank, sau cum îl cheamă?

— Șase pence sau nimic, se îndârji Comishman.

Din nou, privirea îi umblă la repezeală prin jur, apoi se uită direct la McFay, cu ochii strălucitori.

— A mierlit-o, ca și taianu' tău, da' n-a avut norocul să moară așa de vârtos ca ăla.

— Mai bine ți-ai pune frâu limbii când vorbești de tai-panul nostru.

— Ei, liniștește-te amice. N-am zis-o în bătaie de joc. Da' toți am vrea să ne ia Aia cu Coasa taman cân' ni se-nfige fo țăpănoasă pe ștromeleag, nu?

Dădu pe gât restul de rom și se ridică în picioare.

— Peste două zile, pe-nserate. Încărcarea se face aici!

Îi întinse o hartă desenată de mână. Locul cu pricina era însemnat cu un X și era situat la câțiva kilometri nord de Kanagawa, la sud de regiunea Yedo.

— Voi aduceți toate mașinăriile dă trebuie pen' asta, noi aducem mâna dă lucru.

— Nu se poate în două zile, pentru că o să cadă pe sâmbătă. Las-o pe luni.

— 'Nțeles. Ziua lăsată dă Domnu' pen' odihnă rămâne sfântă. Deci peste trei zile.

Jamie studie cu atenție harta. O barjă lipsită de apărare armată, numai cu instalația de încărcat cu cărbune și echipajul necesar era o pradă foarte ușoară pentru orice ambuscadă.

— Devreme ce barja va merge până acolo pe mare, iar cărbunele este pentru marina militară, cred că or să trimită o fregată, ca să asigure paza dinspre coastă.

— Din partea mea, n-au decât să trimită toată flota aia fioroasă, declară Comishman, încercând să pară foarte demn. Numa că ți-am pus banu' în brațe, pen' Dumnezeu, și vreau să fim chit, ce mai.

— Abia aștept să aud ce-nseamnă asta.

— Asta-nseamnă șase pence pe tonă sau nu facem nici un târg!

— Patru pence.

Comishman scui pă scârbit.

— Șase pence, pe Dumnezeu' meu, doar io știu bine ce bun e cărbunele ăla și cât îi arde buza după el p-ăia din marină și înțeleg eu cât poți să scoți tu din el. Poa' c-ar fi mai bine să tratez direct cu ei.

— N-ai decât să-ncerci, întinse Jamie coarda. Să-ți spun eu cum rămâne: la primele zece barje patru pence, iar după aceea șase.

Scundacul îl fulgeră cu privirea.

— Acu' înțeleg eu de ce sunteți voi o Casă al dracu' de Nobilă!

Își rezezi înainte mâna aspră și bătătorită.

— Ce mai, ai vorbit ca un mare domn de la Struan!

Își strânsesă mâinile, apoi Comishman îl mai întrebă:

— Auzi, p-aici, pe la voi, se găsește mercur?

Jamie își ciuli urechile. Mercurul era folosit pentru extragerea aurului.

— Da. Cât ai nevoie?

— Păi la-nceput, nu prea mult. Îl pui și p-ăsta la socoteală, da?

— Bine. Unde stai, la *Yokohama Arms*?

— A, nu-i dă nasu' meu. Nu, nu-i dă mine Mahalaua Bețivanilor, scrâșni Comishman printre dinți. Io mă-ntorc chiar acu' la treaba mea, iar mata să nu scapi o vorbuliță de târguiala noastră, nici de f'un nume sau de marafeți..., n-aș vrea să-mi sară-n gât niște tăietori d-ăștia, c-abia așteaptă!

Se îndreptă spre ieșire.

— Hei, stai puțin! Unde te rezezi așa? Cum pot să iau legătura cu tine?

— Trebui să mă întorc la trebile mele, amice, răspunse Comishman, dându-și importanță.

Își arată iar cei doi dinți stricați, într-un rânjet sfidător.

— M-așteaptă palanchinu' și samurarii dincolo de Poarta dă Nord, că m-am furișat singur, ca șarpele. Da' data viitoare când mă-ntorc p-aci, vin ca un mare domn, nu mai dau în viața mea pâ'n' cloaca aia împutită dă Mahalaua Bețivanilor. Și n-ai de ce să dai mata de mine, trebuie doar să te duci la găozaru' ăla den sat. ăsta-i comerț cinstit, nu uita! Trebuie să ne ținem cu dinții de el! Pune și mercuru' ăla pe barjă.

Ieși din încăpere, Jamie rămase multă vreme cu ochii pe pereți, cumpănind tot ceea ce discutaseră. O cantitate importantă de cărbune putea să fie o adevărată mină de aur pentru el, dar era inevitabil ca totul să se ducă de râpă în clipa când flota avea să facă Yedo una cu pământul. De ce-i trebuie nemernicului mercurul? Chiar vrea numai să-i iasă și lui o ciupeală sau urmărește altceva? Și cine o fi capul întregii afaceri? Da' mai bine să mă gândesc cine-i șeful meu? Fără îndoială, Tess. Până la sfârșitul lunii. În ce măsură îi sunt eu dator ei să-i fiu loial? Până la capăt? Da, până la sfârșitul lunii.

Ploaia răpăia în geam. El se ridică și se uită spre port, cercetător. Marea era și mai întunecată, iar plafonul de nori se lăsase mult. E clar că o să fie cam greu pentru cuter să răzbată, dar nu și pentru un vapor mare. Ei, dar uite-l!

Cuterul companiei Struan se afla deja cam la cincizeci de metri de pontonul lor. Își croia drum prin valuri, luând apă întruna, dar nu foarte multă, valul de provă destul de înalt, steagul companiei înălțat doar până la jumătatea catargului, ca și steagul din bernă, de pe clădirea reprezentanței, așa cum fusese arborat de la moartea tai-panului. Binoclul lui era pe pervazul ferestrei. Acum îi vedea clar, prin lentilele puternice, pe Hoag și Pallidar, stând în cabina de comandă, iar sicriul acoperit cu un steag, fusese bine legat de o banchetă, așa cum ordonase el. Inima îi tresări, îndurerată, când zări blazonul cu Leul și Dragonul îngemănați, de pe flamura înfășurată în jurul coșciugului lui Malcolm – niciodată în viața lui nu crezuse că avea să fie martor la o asemenea priveliște. Apoi își aduse aminte că nu era sicriul cu prietenul său, ci înăuntru se afla un băștinaș, un necunoscut. Sau cel puțin așa spera el.

— Vargas!

— Da, senor!

— Ia tu maldărul ăsta de corespondență, copiază-l și parafează-l... După-amiază mă ocup eu și de restul. Vezi că mă întorc târziu.

— Căpitanul Bidy nu era la club, dar îl așteptau să vină, senor. I-am lăsat mesajul dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Fără grabă, își luă haina groasă și pălăria, apoi ieși, strângându-se înfrigorat de vântul tăios. Erau numai câțiva pe Strada Mare. La Poarta de Nord, nu se vedea nici urmă de Comishman. Câțiva samurai se adăpostiseră de ploaie pe lângă vama lor. Niște negustori se grăbeau spre club să mai bea ceva. Alții se clătinau deja amețiți. Unul din ei se opri locului și urină în șanț. Mahalaua Bețivanilor părea și mai sordidă, în lumina aceea difuză. Prin locurile astea, orice femei ar fi în mare primejdie, își zise el.

— Ahoy, Jamie! strigă Hoag de pe cuter.

— Salut, doctore, salut, Settry!

Săriră amândoi pe pontonul smolit, cu pilonii îngropați adânc pe fundul apei, ce trosnea jalnic sub izbiturile valurilor furioase. De la prima privire își dădu seama că stratagema lui Hoag reușise, oricât încerca doctorul să pară nepăsător. Deci, de-acum trebuie să mergem până la capăt, n-avem încotro, își zise McFay. Pe Pallidar îl cuprinse iar un acces de tuse.

— Settry, mai bine ai grijă de tine, înainte să te îmbolnăvești de-a binelea...

— Păi, deja am luat măsuri, răspunse Pallidar înnegurat la față. Individul ăsta de-aici, de se laudă că-i doctor, mi-a dat o lătură nenorocită care o să mă omoare cu zile. Doctore, adăugă el tușind întruna, dacă o să dau ortu' popii, sper să putrezești și tu în fundul iadului!

Hoag izbucni în râs.

— Lasă, mai iei o doză dublă și mâine o să fii sănătos tun. Dar pe-aici este totul în regulă, Jamie?

— Da.

— Te las pe tine să rezolvi totul în privința sicriului, Jamie. O să-l îmbarcați imediat pe *Prancing Cloud*?

— Peste vreo jumătate de oră Angélique voia să... să-și ia rămas bun. Iar reverendul Tweet o să spună și el o rugăciune de pomenire.

— Asta înseamnă că-i hotărâtă să nu plece cu cliperul?

— Nu pot să-ți spun, Settry, nu sunt sigur. Ultima oară am înțeles că voia să plece cu vaporul poștal, dar știi și tu ce capricioase sunt femeile.

— N-o învinovăți prea mult pentru asta. Și mie mi s-ar face rău la gândul că trebuie să mă întorc pe nava aia nenorocită.

Pallidar își suflă nasul și se cuibări mai bine în paltonul gros.

— Dacă vrei, pot să-l conving eu pe Sir William să trimită coșciugul cu vaporul poștal, și atunci vor ajunge amândoi o dată în Hong Kong.

— Asta nu, interveni Hoag, prea pripit după părerea lui McFay, însă o dresă la iuțeală. Nu, nici vorbă, Settry, bătrâne. Eu unul, ca medic, nu aș recomanda deloc o astfel de soluție. Cel mai bine este să lași lucrurile așa cum sunt. Iar sicriul să plece cu *Prancing Cloud*. Angélique s-a mai întremat acum, dar un șoc prea puternic ar fi o nenorocire pentru ea. Așa că, totuși, cel mai bine este ca ea să meargă cu vaporul poștal, iar coșciugul cu cliperul.

— Cum vrei tu, Jamie, eu oricum o să-l sfătuiesc pe William să evacueze cât mai repede toată Kanagawa. De fapt, de-asta m-am și întors.

— Sfinte Cristoase, dar de ce?

Pallidar îi povesti despre numeroasele patrule de samurai ce împânzeau locul.

— Nu că ne-ar fi speriat cumva. Putem să-i ștergem pe toți de pe fața pământului la iuțeală. Te superi dacă te rog ceva? Mă gândesc că dacă m-aș întoarce cu cuterul nostru, aș scuti o grămadă de timp.

— Dar de ce nu pleci până la *Prancing Cloud* cu el și cuterul te duce apoi înapoi la Kanagawa? Vrei să înnoptezi la Kanagawa?

— Nu, mi-a ajuns cât am văzut. Vreau numai să-mi iau băieții de-acolo, mărturisi Pallidar, spre marea lor ușurare. Funcționarii și străjile pot fi evacuați în zilele următoare. Vorbim mai târziu, încheie el și se depărtă, tușind fără încetare.

Nici nu plecase el bine, că Hoag se grăbi să-l informeze pe complicele lui:

— Totul a mers perfect, Jamie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi povesti chiar acum.

În ciuda frigului și a umezelii, pe Jamie îl trecură toate sudorile. O porni iar pe Strada Mare să se adăpostească sub streșina unei clădiri, să fie sigur că nu-i aude nimeni.

— Ce s-a întâmplat? se interesă într-un târziu.

— Totul a mers minunat, ca printr-un miracol. Azi-dimineață, îndată ce au sosit cuterul, noi ne-am dus la morgă și...

— Care noi?

— Settry, sergentul Towery, nostromul și doi oameni din echipaj. Am așezat steagul peste sicriu, l-am legat bine și l-au îmbarcat pe cuter. Celălalt coșciug a rămas acolo, să-l luăm noi deseară sau oricând putem. Mă rog, a rămas acolo sub pretextul că va fi incinerat.

Hoag rătăci câteva clipe cu privirea peste ape, încercând să deslușească largul prin pânza deasă a ploii.

— N-avem nici o șansă să ducem totul la bun sfârșit astă-noapte, nu-i așa?

— Nu, dar mâine dimineață o să se liniștească vremea asta, așa cred.

— Bine, își frecă Hoag mâinile înghețate. Totul a mers de minune, ce mai! N-am avut decât o singură problemă: coreeanul ăla era mărunțel și tare pricăjit, așa că i-am umplut sicriul cu pământ, ca să ajungă cam la aceeași greutate.

— Sfinte Cristoase, să știi că ai dreptate! La asta nu m-am gândit! Chiar că a fost o idee grozavă!

— Am făcut asta, seara, târziu, fără să întâmpin vreo dificultate... nimeni nu și-a dat seama când au dus coșciugul pe cuter, nici nu le-a trecut prin cap măcar.

— Doamne Dumnezeule, toată chestia asta este pe muchie de cuțit! oftă Jamie îngrijorat. Și cum o să luăm noi de-acolo celălalt sicriu, chiar de lângă Legație, de sub ochii tuturor funcționarilor și soldaților?

— M-am îngrijit eu și de asta, chicoti doctorul. Le-am poruncit deja ucenicilor mei japonezi să-l pună deocamdată în magazia de lângă cheul nostru, de la Kanagawa, care nu-i departe de crematoriu. Pot să facă asta fără să trezească bănuiala nimănui. George mi-a zis că acolo pune și el provizoriu sicriile, când nu are spațiu la morgă. Deci, este un lucru obișnuit!

— Nemaipomenit! Și cât de departe este de cheu?

— Cam cincizeci de metri. Trei dintre noi îl pot transporta fără nici o greutate și doar îl avem și pe nostrom, nu-i așa?

— Da. Ai făcut al naibii de bine. Totul! Ce mai, al naibii de bine, îl laudă sincer Jamie, apoi scrută ploaia deasă. Mare păcat că nu putem termina toată treaba astă-seară.

— Nici o grijă. Mâine o să fie la fel de bine.

Hoag era foarte încrezător în vorbele lui și se simțea mândru de

laudele lui McFay. Nici nu se mai obosi să-i mărturisească faptul că fusese descoperit și că Pallidar știa de planul lor. În dimineața aceea luaseră micul dejun împreună și el tocmai începuse să vorbească:

— Settry, aseară eu...

Dar Pallidar îl întrerupse:

— Las-o baltă, uită de toată povestea asta, doctore. Țsta ar fi cel mai bun lucru, pentru toată lumea.

Da, are dreptate, își spuse el acum, jubilând. O să uit cu desăvârșire.

— Să mergem să o liniștim pe Angélique! Cum se mai simte? se interesă el cu voce tare.

Într-o oră, se strânseseră toți lângă cuter. Ploaia se întetise, iar vântul era tot mai tăios. Dinspre cheu veneau mereu rafale de stropi, de la valurile mari ce se izbeau de mal. Nava, bine ancorată, sălta și cobora o dată cu valurile, iar parâmele de legătură scrâșneau la fiecare mișcare. Angélique era îmbrăcată în doliu, cu o haină de ploaie tot neagră, peste rochia cernită, cu pălărie neagră, vâl de aceeași culoare, și o umbrelă mare, albastru-închis, ce contrasta izbitor cu veșmintele ei.

Împrejurul ei: Jamie, Skye, Dimitri, Tyrer, Sir William și ceilalți ambasadori, căpitanul Strongbow, Gornt, Marlowe, Pallidar, Vargas, André, Seratard, dar și reverendul Tweed, precum și mulți alții, toți încotoșmănați, în haine groase, să-i ferească de ploaie. În spatele lor, părintele Leo stătea ca o stană de piatră, cu mâinile ascunse în mânecile largi, privind în stânga și-n dreapta, pe sub marginea glugii. Jamie îl rugase pe Tweet să vină și să le dea binecuvântarea.

— Ar părea suspect dacă n-am face-o, Angélique, argumentase el. O să-l conving eu că nu trebuie să țină o slujbă sau o cuvântare, că n-ar fi normal, dar poate să ne dea binecuvântarea.

Vremea necruțătoare îi ajutase, așa că reverendul rostise o scurtă predică funerară. Dintr-o dată, Tweet deveni foarte elocvent. Când el termină, toți se uitară la ea, copleșiți de acele momente. Pe deasupra lor se roteau pescăruși țipând cum le e felul, în vreme ce vântul se răsucea în vârtejuri, apoi zburau mai departe, o dată cu curenții de aer.

— Doamnă, permiteți-mi să vă prezint din nou sincerele mele condoleanțe, rosti Sir William.

— Mulțumesc, răspunse ea glacial, în timp ce ploaia curgea șiroaie de pe umbrela ei. Dar protestez împotriva interdicției de a-mi înmormânta soțul în mare, așa cum a dorit el și așa cum vreau și eu.

— Am luat cunoștință de protestul dumneavoastră, doamnă, zise Sir William, ridicându-și pălăria, politicos.

Trecură apoi toți ceilalți prin fața ei, prezentând fiecare

condoleanțele cuvenite, scoțându-și pălăriile sau salutând militărește. Strongbow o salută și el, apoi urcă pe cuter. Pallidar îl urmă, dar Marlowe se opri câteva clipe locului, înaintea ei, încă foarte emoționat.

— Îmi pare nespus de rău, rosti el, apoi o salută respectuos și se duse după ceilalți.

Părintele Leo rămăsese ultimul. Mohorât, făcu semnul crucii, murmurând întruna cuvinte latinești, cu fața ascunsă aproape în întregime în gluga neagră.

— Dar el nu era catolic, părinte, zise ea cu blândețe.

— Eu cred că, în sufletul lui, era de aceeași credință cu noi, senora, răspunse acesta, cu voce îndurerată, căci toată noaptea se rugase și se frământase dacă trebuia să participe și el la ceremonia aceea sau nu.

— Ar fi văzut el până la urmă Sfânta Lumină, senora, dumneavoastră l-ați fi ajutat, sunt sigur. In nomine Pater...

Foarte trist, plecă și el, agale. De-acum nu mai rămăseseră pe cheu cu ea decât Jamie, Hoag și Skye.

— Și-acum ce facem, Jamie? întrebă ea, copleșită dintr-o dată de tristețe.

— Mai rămânem aici câteva minute, răspunse el.

Ca toți ceilalți, avea sentimentul că lua parte la un complot, dar în același timp era foarte impresionat de trista poveste a femeii și simțea că este drept să procedeze astfel. Vrei numai să-ți ajuți prietenul și-atâta tot, își zise el. Da, numai că trebuie totuși să fac asta pe ascuns, ceea ce-mi displace cu desăvârșire. Atunci nu te mai gândi la asta, pentru că ești căpitanul lor, așa că poartă-te ca atare!

— Căpitane Strongbow, ridică ancora! Cu Dumnezeu înaintea!

— Aye, aye, sir, mulțumim!

Cuterul se depărta de ponton, strecurându-se cu agilitate printre celelalte nave, apoi mări viteza. În urma lui se adunară stoluri de pescăruși. Rămaseră câteva momente, privindu-l cum se duce.

— Mă simt atât de ciudat, murmură Angélique, plângând liniștit. De fapt, totul pare atât de ciudat și totuși nu este. Nu facem nici un păcat, nu-i așa? Nu-i așa?

Din nou, Jamie hotărî pentru ei toți.

— Nu, nicidecum, răspunse el, apoi o prinse de braț și o conduse spre casă.

Chiar înainte de apusul soarelui, Vargas bătu în ușa biroului taipanului.

— Domnul Gornt vă roagă să-l primiți, senora. Iar monsieur André a lăsat un mesaj din partea lui monsieur Seratard, care vă asigură că ar fi foarte onorat dacă ați binevoi să luați cina împreună.

— Mulțumește-i din partea, dar spune-le că nu pot astăzi, poate mâine. Poate... Bună, Edward, intră, te rog.

Se așează iar pe scaunul de lângă fereastra pe unde pătrundea lumina difuză și se vedea ploaia. Li se pregătise o sticlă de vin alb, gata desfăcută și lăsată la rece, în frapieră. Un pahar fin, de cristal, era întors cu gura în jos, pe gheață.

— Te rog, servește-te singur. Te imbarci acum?

— Da, nava e gata de plecare. În sănătatea dumneavoastră, doamnă.

— Și a duminică. Ești singurul pasager?

— Nu știu, răspunse el, apoi șovăi câteva clipe înainte de a mărturisi. Sunteți minunată, doamnă, pareți atât de diafană și de neatins...

— Îmi pare rău că pleci. Poate că totul va merge însă mai bine după ce te vei întoarce, rosti ea, simțind că bărbatul acela îi place tot mai mult. Te întorci imediat, sau te duci mai întâi la Shanghai?

— Asta n-am să știu sigur decât după ce voi ajunge în Hong Kong. Dar dumneavoastră unde o să locuiți acolo? La Marea Casă Struan, de pe Pisc?

— Nu m-am hotărât... încă... dacă plec într-acolo.

— Dar... nu mergeți la înmormântare? Întrebă el, descumpănit.

— O să văd mâine, răspunse ea, voind cu tot dinadinsul să-l țină în șah, ca pe toată lumea de altfel, inclusiv pe Jamie. Domnul Skye m-a sfătuit să rămân aici și, pe deasupra, nici nu mă simt prea bine, ridică ea din umeri, neajutorată. O să mă decid eu mâine, oricum am o cușetă rezervată. Eu una îmi doresc cu disperare să fiu alături de el, trebuie să mă duc acolo și, totuși, dacă nu este înmormântat așa cum și-a dorit și așa cum am dorit și eu, înseamnă că... înseamnă că l-am trădat.

— Nu l-ați trădat, doamnă. Asta știe toată lumea.

— Dar dumneata nu mă vei trăda, Edward, nu-i așa? O să-i dai ei scrisoarea mea și o să faci totul întocmai cum am discutat, da?

— Imediat ce ajung acolo. Promisiunea făcută se ține întotdeauna. Este o chestiune de onoare, doamnă, încheie el, privind-o drept în ochi.

— Și eu ți-am promis ceva, nu-i așa? Și este tot o chestiune de onoare. Ți făgăduiesc prietenia mea pentru totdeauna.

După tonul cu care spusese ultimele cuvinte părea că e o promisiune și totuși nu e. Din pricină că începuse s-o dorească, nu mai putea să-și dea prea bine seama cât trebuie să înțeleagă din vorbele ei. Mai devreme ar fi voit nespun să știe până unde țintea promisiunea aceea. Dar acum părea că între ei era o barieră. De fapt mă bucur că există această barieră, pentru că, dacă îmi stă mie în cale, fără îndoială, că asta este valabil pentru orice alt bărbat, își zise el. Șase

luni, cât durează doliul, nu înseamnă prea mult timp de așteptare, în schimb este un răgaz minunat să ne mai apropiem unul de altul. Deci s-ar putea ca ea să nu vină la Hong Kong. În ce măsură mă afectează asta pe mine?

— Ce planuri am eu, doamnă? Asta nu depinde decât de Tess Struan.

Ar fi voit el să-i mărturisească adevăratul lui plan, numai că era prea deștept ca să se dea de gol în fața ei, chiar dacă i-ar fi spus pe ocolite numai jumătate de adevăr.

— Eu sper că ea se va folosi de informațiile pe care i le voi da eu. Ceea ce va dura cel puțin o lună. Dacă o să vrea și ea, o să rămân acolo toată luna, pentru că va avea nevoie de ajutor, doamnă. Dar totul depinde numai de ea. Dacă dumneavoastră veți veni cu vaporul poștal, o să mai discutăm acolo. Dacă nu, aș putea să vă scriu?

— Dar, bineînțeles, te rog chiar. Mi-ar face mare plăcere. Te rog să-mi scrii de fiecare dată când pleacă poșta înapoi.

Deschise sertarul și scoase o scrisoare adresată doamnei Tess Struan. Plicul era nesigilat.

— Poți să citești, dacă vrei.

— Vă mulțumesc, doamnă, dar nu este cazul.

Angélique luă scrisoarea înapoi, dar nu o pecetlui, ci numai vârî partea desfăcută a plicului înăuntru, fără să o lipească.

— Așa nu vei fi nevoit să te chinui să-l deschizi, Edward.

El izbucni în râs.

— Ce vă face să credeți că sunt în stare de asta?

— Eu așa aș proceda. Tentația este prea mare. Te rog numai să lipești plicul înainte de a i-l înmâna.

El încuviință din cap.

— Mi-ați spus o dată că acum știți de ce soțul dumneavoastră ținea la mine, adică de ce pot deveni un dușman de temut, dar și un prieten încă și mai primejdios. Poate că același lucru este valabil și pentru dumneavoastră, Angélique.

— Poate, cine știe, răspunse ea simplu. Eu încerc să-mi găsesc un locșor în lumea asta nouă în care am intrat, Edward. Numai că peste tot dau doar de greutate neînțelese și de nisipuri mișcătoare. Dar îți vei da seama și dumneata că, o dată ce mi-am dat cuvântul de onoare, mi-l țin, fără doar și poate. Nu uita că sunt franțuzoaică, zâmbi amuzată. Citește scrisoarea, îl îndemnă.

„Scumpă doamnă Struan,

Bănuiesc că ați aflat între timp groaznica veste despre sfârșitul lui Malcolm. Regret nespus că nu sunt lângă dumneavoastră în aceste clipe dureroase, dar doctorul Hoag m-a sfătuit să nu pornesc la drum cu Prancing Cloud și nici cu vaporul poștal.

Nu vă pot spune cât sufăr și cât am suferit din pricina acestei nenorociri. Dați-mi voie doar să vă mărturisesc pur și simplu că l-am iubit cu adevărat și am încercat să-i fac zilele cât mai fericite, atâta vreme cât a trăit, iar apoi, după ce s-a stins din viață m-am străduit prin toate mijloacele să aibă parte de o înmormântare cum și-a dorit, în mijlocul mării, întocmai ca adoratul lui bunic. Numai că mi s-a interzis. Vă rog, vă implor, vă rog din tot sufletul să faceți dumneavoastră pentru el ceea ce eu nu am reușit.

Însă într-alte privințe nu vreau să-i nesocotesc voința. Aducătorul acestei scrisori a fost prietenul fiului dumneavoastră. El vă va da niște informații de mare importanță, pe care trebuia să i le comunice lui Malcolm chiar în ziua în care a murit, iar Malcolm se grăbea să vi le aducă la cunoștință, trimițându-le o dată cu nava Prancing Cloud. Aceste informații pot aduce ruina dușmanilor dumneavoastră dintotdeauna: Tyler și Morgan Brock. Domnul Gornt mi-a jurat că vă va destăinui fiecare detaliu legat de această problemă. Iar eu vă implor să vă folosiți de aceste informații, dacă sunt într-atât de valoroase pe cât pretinde el. Reușita acestui plan și alinarea durerii dumneavoastră de mamă ar fi, știu prea bine, și ultimele dorințe ale lui Malcolm.”

Scrisese deja data, locul expedierii – Yokohama, și se semnase Angélique Struan. Epistola mai conținea și un postscriptum:

„Ce ciudat că noi două, care avem atâtea în comun – și eu îmi urăsc tatăl, pentru că a încercat să-mi distrugă viața – am rămas atâta vreme despărțite, fără nici un motiv.”

Îngândurat, Edward Gornt lipi plicul. Apoi îl puse în buzunar și ridică paharul:

— Să aveți parte de o viață lungă, doamnă, pentru că sunteți o ființă cu totul deosebită...

— Cum așa?

— Nu cereți nimic, dar dați totul în schimb, rosti el cu sinceră admirație.

Dar nu adăugă ceea ce gândea de fapt: „Nici măcar n-ai făcut aluzie la următoarea lună de zile, în care amândouă veți tremura pentru același motiv – dacă nu cumva porți în pânțele copilul lui, pentru că atunci tot imperiul Struan va fi la picioarele tale, indiferent dacă pruncul va fi băiat sau fată, deși un fiu ar fi cu adevărat minunat! Și chiar dacă nu ai rămas însărcinată, orice pretenție bănească, oricât de mare, va fi la fel de minunată și nu te va putea da în judecată. Și în oricare din aceste două cazuri, tot cu mine te vei mărita!”

— Sunteți o femeie uluitoare, doamnă, rosti el calm. Sper că îmi va fi îngăduit să am parte de prietenia dumneavoastră pentru totdeauna.

Se ridică de pe scaun și îi sărută mâna, galant, iar după aceea se retrase. Rămasă singură din nou, Angélique dădu din cap, mulțumită

de ea, apoi își turnă șampanie în paharul lui – mai erau și alte pahare în bar, dar ea îl alege în mod voit pe-al lui – și sorbi licoarea parfumată, bucurându-se tot mai mult. Apoi, cu tristețe în glas, ridică și închină, uitându-se spre largul mării:

— Cu Dumnezeu înainte, *Prancing Cloud*!

Mai sorbi o înghițitură. Și zâmbi.

— Phillip!

— Da, Sir William!

— Ia tu astea de-aici. Restul depeșelor sunt gata?

— Da, sir. Am mai făcut câteva copii după amândouă procesele-verbale ale anchetelor, după certificatul de deces și celelalte acte. O să predau corespondența dumneavoastră „personală și strict confidențială” adresată guvernatorului, mă duc acum s-o iau din seif și cu asta am încheiat hârțogăria. Cel mai bine ar fi să le duc personal la bordul lui *Prancing Cloud*.

— Da, ai dreptate. Dar mai am să-ți dau o epistolă. Mai așteaptă câteva minute.

Obosit peste poate de toate documentele ce trebuiseră întocmite și de hărțuiala ultimelor zile, precum și de gândul chinuitor că Yokohama era atât de lipsită de apărare, Sir William încercă să-și alunge cumplita durere de cap, se gândi câteva clipe, apoi verifică dacă penița era curată, alege o coală cu cel mai impresionant antet oficial și se apucă să caligrafieze cu scrisul lui sigur:

„Scumpă doamnă Struan,

Vă trimit scrisoarea de față printr-un mesager, cu *Prancing Cloud*, din motive deosebite, atât oficiale, cât și de natură personală.

Mai întâi de toate, aș dori să-mi permiteți să vă transmit cele mai sincere condoleanțe pentru nenorocirea ce s-a abătut asupra fiului dumneavoastră, care era unul dintre cei mai apropiați prieteni și colaboratori ai mei. Apoi, îngăduiți-mi să vă informez că toate circumstanțele în care s-a încheiat căsătoria lui și s-a produs moartea sa sunt consemnate în procese-verbale oficiale, strict secrete, întocmite sub prestare de jurământ. O copie a acestor documente o veți găsi anexată scrisorii mele.

După toate cunoștințele mele, căsătoria încheiată pe navă este perfect legală (l-am întrebat chiar pe Procurorul General despre această procedură).

De asemenea, din câte am cercetat eu, doamna Angélique Struan nu are nici un amestec în moartea soțului ei și în nici un caz nu poate fi învinuită pentru aceasta, concluzie confirmată și de doctorii Hoag și Babcott (precum și de o parte dintre documentele anchetei oficiale), asigurări pe care, fără îndoială, le veți primi și dumneavoastră de la sus-

numiți.

După toate cunoștințele mele, fiul dumneavoastră a murit din pricina rănilor căpătate în timpul atacului fulgerător de la Tokaido și, de fapt, începând de atunci i-a fost sortită moartea. Stăpânul acelui ținut, un daimyo, cel ce a poruncit să se întreprindă acest atac, nu a fost încă adus înaintea judecății, dar vă asigur că asta se va petrece cât de curând.

Din câte am aflat până acum și am observat personal, fiul dumneavoastră a fost îndrăgostit nebunește de mademoiselle Richaud și a încercat cât i-a stat în putere să o convingă să devină soția lui. Domnia Sa a răspuns cu aceeași afecțiune sentimentelor lui, însă într-un mod admirabil, plin de bunăcuviință. Este cu adevărat o tânără de mare noblețe și oricine răspândește zvonuri contrare nu face decât să o calomnieze în mod josnic.

În sfârșit, după câte mi s-a adus la cunoștință, fiul dumneavoastră a dorit să fie înmormântat în mare, ca și bunicul lui...”

Sir William ezită câteva momente, încercând să aleagă cele mai potrivite cuvinte. Cumpăni câțeva vreme cum să formuleze încheierea, apoi continuă cu scrisul lui ferm:

„Văduva lui a stăruit până în ultimul moment să se îndeplinească aici acest ritual, voind să respecte ultima dorință (încă nu am găsit nici un testament sau vreo scrisoare din care să reiasă așa ceva) și eu cred cu tărie că, într-adevăr, așa ar fi voit răposatul. Însă nu am dat ascultare rugăminților și insistențelor văduvei lui, ci am hotărât ca rămășițele pământești ale lui Malcolm să fie trimise la Hong Kong, la dumneavoastră.”

Rămase iar câteva clipe pe gânduri, recitind cele scrise până atunci și cumpănind la toate implicațiile lor, apoi se decise să încheie astfel:

„Îmi permit să vă sfătuiesc să procedați așa cum și-a dorit fiul dumneavoastră.

Al dumneavoastră credincios, doamnă...”

Mai reflectă câteva momente, apoi se duse la bar și-și turnă un pahar de brandy, îl bău și se așeză iar la birou. Reciti cu atenție scrisoarea, de două ori.

Adăugă câteva cuvinte, schimbă altele și transcrie epistola, semnând-o „Ambasadorul Majestății Sale Britanice în Japonia”. Apoi reciti iar cele scrise. În sfârșit, se declară mulțumit. După propoziția „Este cu adevărat o tânără de mare noblețe” tăie „oricine răspândește zvonuri contrare nu face decât să o calomnieze în mod josnic” (pentru că se întrebese și el ce zvonuri) și scrisese în loc „iar eu stăruie pe lângă dumneavoastră să o tratați cu îngăduință”. După „a dorit să fie înmormântat în mare” eliminase „ca și bunicul lui”, nefiind sigur că acela era motivul.

— Acum este mult mai bine, rosti el cu voce tare. Excluse orice

aluzie.

Da, este mult mai potrivită formularea asta – stărui pe lângă dumneavoastră să o tratați cu îngăduință, își zise el, cu toate că numai bunul Dumnezeu știe care or să fie relațiile dintre femeile astea. Acum o săptămână aș fi putut pune rămașag că fata va fi o pradă ușoară, dar acum nu mai sunt sigur de nimic.

Mulțumit de diplomația lui, deschise jurnalul-registru de evidențe și adăugă numele lui Tess Struan pe lunga listă de scrisori trimise în acea zi cu *Prancing Cloud*. O însemnare de joi, 12 ianuarie, îi atrase atenția: „Malcolm Struan s-a căsătorit cu Angélique Richaud pe nava *Pearl*, cu aprobarea amiralului Ketterer”. Era scris în rusește, ca de altfel tot jurnalul – obiceiul lui de o viață întreagă, de a sublinia originea rusă a mamei lui – pentru a feri informațiile de ochii altora și pentru a exersa mereu limba aceea. Notița aceea îi aduse aminte de altceva. Deschise jurnalul cel nou, de pe anul 1863, și puse un semn de întrebare în dreptul datei de 11 ianuarie adăugând: „Trebuie să ne convingem dacă A este însărcinată sau nu”. Dacă va avea un copil de la Malcolm, fără îndoială că va duce o viață mult mai bună, de-acum înainte, își zise el îngândurat.

Se hotărâse să facă tot ce-i stătea în putere ca s-o ajute pe Angélique, pentru că aceasta dovedise atâta demnitate cu o zi în urmă, ca de altfel și în acea zi, la despărțire, și pentru toate acele clipe minunate pe care le trăise văzând-o cum dansa, se distra și aducea un strop de lumină în colonia lor din Yokohama. Și pentru că era franțuzoaică și avea acel ceva care le deosebea pe cele din neamul ei de toate celelalte femei.

Zâmbi. Ei, Angélique, ești tu franțuzoaică, dar și noi suntem britanici și nu suntem deloc lipsiți de minte. De-asta noi stăpânim pământul, nu francezii.

— Phillip! îl strigă pe asistentul lui, să-i înmânezi scrisoarea.

Seratard și André stăteau la fereastră. *Prancing Cloud* ridicase toate trincile, gabierele, rândunicile și velele zburător și acum, profitând de vântul din pupă, gonea cu toată viteza peste crestele valurilor. O mulțime de oameni priveau în urma ei, invidioși, geloși pe frumusețea și puterea ei, dorindu-și din tot sufletul să navigheze cu ea, să aibă o asemenea navă, să fie comandații ei. Mulți se gândeau la soarta încărcăturii de la bord, cum avea să fie de-atunci înainte viața la Yokohama fără Angélique, care avea să plece a doua zi și oare spre ce destinație se duceau toate scrisorile de pe navă?

— Oare ambasadorul de Geroire o să fie de acord, Henri? întrebă André.

— Da. Îmi datorează multe servicii, misiunea noastră aici devine tot mai dificilă pe zi ce trece, iar întrevederea tainică, pe care i-ai

solicitat-o lui Yoshi și pe care eu i-am promis să o duc la bun sfârșit, este aranjată. Am dreptate sau nu?

— Sunt sigur că ai, răspunse André, simțind că i se usucă gâtul dintr-o dată.

Raiko îi jurase că putea conta pe discreția ei, că planurile secrete de luptă, pe care el i le încredințase, erau deja în mâinile celor mai de încredere mijlocitori între ei și Yedo și nu-i mai rămânea decât să aștepte sfârșitul negocierilor și răsplata.

— Henri, mai întâi trebuie să se întoarcă Yoshi, și abia după aceea putem stabili o întâlnire. Am promis că îl ducem pe nava amiral, să o vadă. Diseară am o întrevedere și dacă îi punem omului banii în brațe s-a aranjat.

— M-am răzgândit în privința avansării banilor. Este mai bine să... – Seratard ridică vocea, ca să-l oprească pe André, care începuse să protesteze. Este mai bine să așteptăm. Eu am hotărât că este mai bine să așteptăm!

Se așază la birou și îi făcu semn lui André să stea pe scaunul din fața lui, fără să se arate supărat, însă cu un calm prefăcut, care îi dădea celuiilalt de înțeles că nu încapă împotrivire.

— Îndată ce voi afla din surse sigure că s-a întors Yoshi, poți să le plătești acelor... mijlocitori.

— Însă eu le-am promis banii astă-seară, iar dumneata ai fost de acord.

— Bine, atunci explică-le că nu am încredere în ei, zise Seratard, zâmbind disprețuitor. Lasă-i să vedem cum reacționează. Și cum îți spuneam, de Geroire o să o pună pe Angélique sub tutela statului, așa că de acum încolo devine o problemă de stat, nu?

În seara aceea, André simțea că îl urăște pe Seratard, pentru că era primejdios, lunecos, știa prea multe, își aducea aminte prea multe despre oricine și nu avea pic de inimă. În acea dimineață, la micul dejun, Seratard se uitase cu mare atenție la el.

— Ce s-a întâmplat, Henri?

— Nimic, am observat o mică pată pe gâtul dumatăle, pe care nu o văzusem până acum și mă întrebam dacă... Cum te mai simți, André?

Vorbele lui îl făcură pe acesta să alerge într-un suflet la el în cameră, să se studieze în oglindă, îngrozit că primul semn al bolii apăruse deja. De când începuse relația lui cu Hinodeh, devenise foarte sensibil la orice semn pe piele, cât de mic, la orice junghi sau început de febră. De multe ori, seara, ea îl dezbrăca la lumina lampioanelor spunându-i ce mult îi plăcea să-l atingă pe tot trupul, să-l maseze sau să-l dezmierde, cu degetele ei îndemânatic, însă, fără îndoială, că ea voia să observe dacă nu apăruse vreun semn al bolii necruțătoare.

— Nu, nici unul deocamdată, murmurase el fericit. Nu, nu încă,

slavă Domnului, șoptise el în fața oglinzii, leoarcă de transpirație și răsuflând ușurat că pata aceea nu era decât o înțepătură de insectă.

— André, spuse Seratard mai departe. Astă-seară, la cină, trebuie să punem la cale niște planuri de viitor, împreună cu ea. Eu unul am propus ca, de vreme ce o să fie pusă sub protecția statului să locuiască la ambasadă și...

Se opri, auzind o ciocănitură în ușă.

— Da...

Vervene intră.

— Am un mesaj de la Vargas, Monsieur, Madame Struan regretă că nu se simte prea bine, așa că nu poate accepta invitația dumneavoastră la cină...

Seratard pufni nervos:

— Dacă se simte destul de bine să caște ochii la un coșciug, fără îndoială că putea să ne acorde și nouă puțin timp. Bine, mulțumesc, Vervene. André, trebuie să discutăm cu ea înainte de a pleca.

— Mâine dimineață, la prima oră, o să mă întâlnesc eu cu ea, nici o grijă. Numai că se aude că ar avea de gând să mai întârzie cu plecarea. Se pare că Hoag a sfătuit-o să nu se încumete la un voiaj pe mare, din motive de sănătate, iar Skye, în mod sigur, se opune și el la așa ceva.

Seratard se strâmbă, disprețuitor.

— Îl detest pe individul ăsta. Este atât de lipsit de maniere, plicticos și revoltător de englez!

Angélique urmărea plecarea cliperului, din camera tai-panului. Câțiva trecători o zăriră la fereastră, apoi se grăbiră să-și continue drumul prin frig și zloată, întrebându-se oare ce avea să se întâmple cu ea. Unul dintre acești trecători era Tyrer, rămas la țărm după ce livrase corespondența. Femeia părea atât de singură acolo, la fereastră, atât de tristă în hainele ei de doliu, pentru că până atunci niciodată nu purtase negru, ci numai culori pastelate, luminoase ca primăvara.

Phillip se opri câteva clipe locului, gândindu-se dacă nu era bine să se ducă să vorbească puțin cu ea, să o întrebe dacă o putea ajuta în vreun fel. Dar, apoi, se răzgândi, pentru că mai avea multe treburi de rezolvat înainte de întâlnirea lui cu Fujiko. Trebuia să-i plătească taxa lunară lui Raiko pentru ultimele servicii înscrise în contract, apoi mai avea și lecția cu Nakama, pe care fusese nevoit să o amâne din pricină că Sir William îi dăduse mult de lucru.

Oftă îngrozit la gândul că mai avea o mulțime de propoziții și fraze pe care voia să le învețe, apoi trebuia să se ocupe de noul mesaj pentru Anjo, pe care Sir William ținuse cu tot dinadinsul să-l talmăcească Nakama, nu neapărat pentru că nu avea încredere în

cuoștințele lui de limbă japoneză, ci pentru că voia să vadă ce reacție are un japonez la un avertisment direct, exprimat într-o engleză lipsită de orice înflorituri de stil. Mai mult de atât: rămăsese în urmă cu jurnalul și nu mai avusese timp nici să întocmească obișnuita scrisoare pe care o trimitea acasă în fiecare săptămână. Trebuia să prindă vaporul poștal cu orice preț.

În ultima ei epistolă, mama lui îl înștiințase că taică-său era bolnav.

„... nimic serios deocamdată, dragă Phillip, numai o răceală de piele, pe care doctorul Feld o tratează luându-i sânge mereu și dându-i ceaiuri pentru purgație. Îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că toate astea par să-i slăbească puterile tot mai mult. Știi doar că tatălui tău nu i-au plăcut niciodată mușetelul și lipitorile! Pfui! Doctorii ăștia! Parcă bolile și moartea vin chiar în urma lor.

Verișoara ta, Charlotte, a intrat acum patru zile în chinurile facerii, fiind sănătoasă tun. Ei bine, noi am vorbit cu o moașă să aibă grijă de lehză, însă soțul ei a stăruit să o asiste un doctor la naștere, iar acum sărmana a făcut febra laptelui și nici nu se știe dacă va scăpa cu viață. Băiețelul este și el suferind, bietul mititel. Ce păcat de ea, o tânără atât de drăguță! Nici n-a împlinit optsprezece ani măcar!

Și-acum să-ți zic ce mai e nou pe la Londra. Noul tren subteran, altă premieră mondială, o să se inaugureze peste patru-cinci luni! Cei de la tramvaiele cu cai sunt turbați, iar sfintele sărbători de iarnă din anul ăsta par să fie cele mai minunate de până acum, chiar dacă mai sunt niște greve prin cartierele muncitorești. Parlamentul a dezbătut și vrea să adopte o lege prin care ciudățeniile astea de călești care merg singure, netrase de cai, să nu circule cu mai mult de cinci kilometri pe oră, și să aibă în față un stegar, care să anunțe din timp!

Pojarul face ravagii, au murit o mulțime de oameni din pricina lui, dar tifosul nu mai bânțuie așa rău anul ăsta. Ziarul The Times scrie că holera face iar nenumărate victime prin Wapping și prin zona porturilor, adusă de niște neguțători cu India.

Phillip, sper din tot sufletul că ai grijă să te îmbraci bine și să nu mergi cu gâtul descoperit, să porți pieptare de lână și să închizi bine ferestrele, ca nu cumva să răcești noaptea, când este frig. Eu și tatăl tău tare mai dorim să te întorci în civilizata noastră Anglie, cu toate că, din scrisorile tale, am înțeles că ești mulțumit de progresele pe care le faci în învățarea limbii japoneze. Tatăl tău spune că guvernul ăsta de-acum o să ne ducă la ruină, o să distrugă adevăratul spirit național și întregul imperiu glorios. Ți-am zis că acum avem în țară mai mult de unsprezece mii de kilometri de linii ferate? În nici cincisprezece ani poștalioanele au dispărut cu desăvârșire...”

Și scrisoarea continua așa pagini întregi, cu tot felul de amănunte care mamei lui i se păreau interesante și, într-un fel, chiar erau. Lui Phillip i se păreau minunate, pentru că păstra o legătură permanentă

cu cei de acasă și cu viața lor de acolo. Însă el citise printre rânduri și-și dăduse seama că boala tatălui său era mai gravă decât îi spuneau lui. Îngrijorarea îi crescuse. Din câte pot să deduc eu, s-ar putea chiar să fi murit până acum! se gândi el, foarte neliniștit.

Stând acolo, pe faleză, în ploaie, o durere ascuțită îi săgetă stomacul. Broboade de sudoare îi apărură pe frunte. Sau poate că era doar ploaia, nu avea cum să știe sigur.

Nu putea fi sigur decât de faptul că ardea ca focul. Poate chiar mamă căpătuia cu vreo boală... cu frenzie sau cine știe ce nenorocire! Doamne, Dumnezeu mare, dacă Babcott se înșeală și este mai mult decât febra albilor, un stomac încărcat, vreun reumatism ceva. Sfinte Dumnezeule, chiar dacă André s-a jurat pe tot ce are el mai scump și Raiko la fel, că Fujiko este curată ca lacrima, dacă totuși ea este bolnavă?!

— Pentru numele Celui de Sus, Phillip, n-ai deloc frenzie, îl liniștise Babcott în dimineața aceea. Ai mâncat sau ai băut ceva ce nu ți-a căzut bine la stomac. Uite, ia niște tinctură dintr-asta, de-a doctorului Collins. Până mâine te pune pe picioare. Iar dacă nu, atunci o să-ți facem o înmormântare pe cinste, n-avea grijă! Sfinte Cristoase, da' de câte ori să-ți mai repet că nu trebuie să bei decât apă fiartă sau ceai!

Își trecu mâna peste frunte. Lumina apusului scădea tot mai mult, dar vântul nu se domolea defel. Oricum, se simțea mai bine decât în seara când îl apucaseră frisoanele acelea cumplite. Dacă n-ar fi fost leacurile acelea miraculoase ale doctorilor Babcott și Collins, nici n-aș fi putut participa la înmormântare – mă rog, nu la înmormântare, la imbarcarea coșciugului bietului Malcolm. Ce soartă îngrozitoare! Sărmanul de el! Sărmana Angélique! Oare ce o să se întâmple acum cu ea? se întrebă, tulburat, luându-și ochii de la femeia ce rămăsese la fereastră și grăbindu-se spre Legație.

Angélique îl zărise. Când cliperul pierise în zarea întunecată, ea trăsesese perdelele și se așezase la birou. Jurnalul ei era deschis, pe masă. Pregătise trei scrisori, să le expedieze cu vaporul poștal: pentru mătușa ei, căreia îi trimisese și un cec la vedere, pentru cincizeci de guinee plătibile la Banca Angliei; o a doua scrisoare era pentru Colette și conținea o poliță de zece guinee.

Banii proveneau din suma pe care Jamie se străduise să o obțină pentru ea, cu acordul lui Sir William. Se gândise să completeze un cec în alb găsit în biroul lui Malcolm, să pună o dată anterioară, folosind sigiliul din safe, dar se gândise că era totuși un moment nepotrivit pentru asemenea gest. Banii pentru mătușa ei erau un ajutor acordat acesteia, iar cei pentru Colette aveau să-i ofere acesteia posibilitatea să cumpere cele mai bune medicamente, ca să se însănătoșească până ajungea prietena ei în țară. S-ar putea să ajung la timp, s-o văd, s-ar

putea să nu, își zise ea. Eu sper s-ajung.

Cea de-a treia epistolă o trimitea prin curier. Scrisese:

„Scumpe domnule amiral Ketterer,

Știu prea bine că numai prin bunăvoința dumneavoastră ne-am putut căsători. Vă mulțumesc din toată inima pentru bunătatea dumneavoastră și jur că eu, atât cât îmi vor îngădui slabele mele puteri femeiești, fie în cadrul companiei Struan fie în afara ei, voi lupta până la capăt pentru interzicerea tuturor vânzărilor de opiu și a comerțului cu arme în Japonia, așa cum a făgăduit și soțul meu că va face. Din nou, vă mulțumesc și vă transmit toată prietenia mea sinceră.

Angélique Struan”.

Îi plăcea teribil să se semneze așa. Cele două nume se potriveau de minune. Era o adevărată plăcere să-și exerseze noua semnătură, pentru că înfloritura de la „S” parcă o ajuta să se gândească mai bine la ale ei. Și planul meu și al lui Edward..., cum mi-or fi venit mie atâtea idei grozave? Ar fi extraordinar să reușească..., dacă o să facă așa cum am hotărât eu. O va convinge pe Tess că nu-i sunt dușmancă. Da, numai că este vorba de fiul ei și eu, de pildă, nu știu dacă aş putea ierta, în locul ei. Nu, dacă ar fi fost fiul meu, nu. Nu cred că aş fi fost în stare să iert.

Tot viitorul meu pare atât de întunecat! Atâtea greutateți îmi stau în față, atâtea întorsături neplăcute pot apărea! André se gudură încă precum un câine supus, care așteaptă să fie dezmiardat sau lovit – dar, de fapt, sunt și multe posibilități de-a îndrepta lucrurile; sicriul fals este pe drum, cel cu Malcolm așteaptă pregătit pentru mâine; încă mă mai pot duce la Hong Kong cu vaporul poștal, dacă mă răzgândesc; sunt sigură că Edward vrea să se însoare cu mine și, dintre toți oamenii de pe pământ, el știe cel mai bine că o nevastă bogată este mult mai bună decât una săracă; am cecurile lui Malcolm în alb și sigiliul lui, fără știrea nimănui altcuiva; și mai am douăzeci și opt de zile de așteptare, dar nu ca data trecută – mulțumescu-ți Preasfântă Fecioară, slavă Sfântului și Bunului Dumnezeu pentru că acum mă rog să fiu binecuvântată cu copilul lui! Vai, Malcolm, Malcolm, ce viață frumoasă am fi putut duce împreună noi doi. M-aș fi maturizat și eu în timp, nu încercată de necazuri, jur că așa ar fi fost să fie!

Cu mare greutate, își alungă tristețea și amintirile și sună clopoțelul de pe birou. Ușa se deschise fără ca servitoarea să bată, ca orice om civilizat.

— Don’soalaa...

— Tai-tai, Ah Soh! se răsti ea, așteptându-se la apelativul acela.

— Don’soalaa tai-tai...

— Trimite-l pe Chen aici chop chop!

— Mănâncă aici sau jos, don’soalaa? Ăăăă... don’soalaa tai-tai.

Angélique oftă, exasperată de tertipurile lui Ah Soh care evita în

mod clar să-i spună tai-tai.

— Uite ce-i, balebă de măgar bătrân ce ești, rosti ea cu voce dulce. Am mai multă putere decât tine în casa asta și în curând eu o să vă plătesc simbria și atunci o să trudiți de-or să curgă apele pe voi zi și noapte.

Se bucură când văzu că slujnica o privește chiorăș cu ochii ei rotunzi, negri. Malcolm îi explicase că, dacă vorbea corect în engleză, în fața lui Ah Soh, în loc să folosească dialectul pidgin, servitoarea putea să nu înțeleagă ce-i cerea, ceea ce ar fi însemnat că stăpâna pierdea din cinstea obrazului. Ce logică ciudată mai au și chinezii ăștia! se miră Angélique.

— Chen, chop chop! porunci ea.

Ah Soh se grăbi să împlinească ordinul, târșâindu-și picioarele. Când intră Chen, îi zise că voia să-i ducă o scrisoare la Ambasada Britanică. El încuviință din cap, în semn că a priceput, fără să scoată o vorbă.

— Chen, Ah Tok bolnavă, nu bolnavă, heya?

— Ah Tok bolnavă. Ah Tok plecat la Hong Kong, arătă Chen cu mâna spre largul mării. Toți au plecat cu stăpânul acolo!

— Aha! se dumiri Angélique, luându-i-se o piatră de pe inimă și dorindu-și să se fi gândit ea și singură la asta, mai înainte.

O zărise de câteva ori pe Ah Tok furișându-se pe coridoare, cu ochii ei negri plini de ură și șuvițe de salivă prelingându-i-se pe la colțul gurii. Îi dădu slujitorului scrisoarea către Ketterer.

— Du-te la Casa Mare, acum!

El se uită la numele scris pe plic, prefăcându-se că știe să citească în limba aceea barbară.

— Mâncați aici, la camela asta? o întrebă el.

— Tai-tai mănâncă aici, la camela asta, heya? îl corectă ea. Tai-tai!

Ochii lui Chen scăpărară, însă el zâmbi.

— Tai-tai mănâncă aici, la camela asta, heya? Don'șoalaa tai-tai...

— Și tu ești o balebă de măgar bătrân, zise ea, plictisită. Probabil că o să te dau și pe tine afară..., nu, ar fi prea puțin. O să mă gândesc la ceva mai rău, surâse apoi, nepăsătoare. Mănânc jos. Ce mâncare avem?

— Ce vlea tai-tai don'șoalaa, don'șoalaa tai-tai?

De data asta însă ea izbucni în râs și apoi se simți mai bine.

— Don'șoalaa tai-tai, tai-tai don'șoalaa, la fel de bine. Ce mâncare? Mâncare de-a voastră. Mâncare chinezească, spuse ea deodată, fără să știe de ce. La fel cu voi, ah, Chen. Mâncare de Număru' unu. Cea mai bună, heya!

Chen rămase cu gura căscată de uimire. Era ceva nemaiauzit! Până atunci abia ciugulea din felurile de mâncare chinezească, mai

mult ca să-i facă pe plac stăpânului. Da, mânca numai mâncare de-a lor, numai carne, cartofi, plăcinte și pâine, pe care toți chinezii le considerau bune numai pentru hrănit animale.

— Mâncare ca la Stăpănu', heya? întrebă el nevenindu-i să creadă.

— Mâncare de la tai-pan pentru tai-tai de la stăpân! porunci ea.

Foarte categorică, imitându-l pe Malcolm, îi făcu semn să iasă numaidecât și se întoarse cu spatele la el.

Chen, descumpănit, ieși bolborosind întruna:

— La fel ca la tai-pan, înțeles, da don'șoalaa tai-tai...

Trebuie neapărat să mă învăț cu mâncărurile chinezești și să le cunosc, își zise ea, venindu-i o nouă idee interesantă. Pentru cazul în care voi sta aici o parte din an, Jamie zicea că lui îi place să mănânce uneori așa ceva, Phillip este absolut încântat de felul lor de a găti, iar Edward mănâncă mereu tot soiul de aiureli dintr-astea... Ehei, Edward, Edward, cel cu o mie de fețe și o mie de posibilități! Nu sunt sigură deloc de el. Dacă... Dacă am rămas însărcinată și o să dau naștere unui băiat, voi fi nespus de fericită că o să am mereu cu mine o parte din Malcolm.

Mă întorc la Paris, pentru că atunci aş avea o mulțime de bani. Da, o mulțime... Tess Struan va fi fericită să mă lase să plec, iar fiul nostru va fi crescut deopotrivă în spirit francez și englez, și o să-i facă mare cinste tatălui său. Dacă voi avea o fetiță, tot aş pleca, dar cu mai puțini bani, însă oricum vor fi de ajuns.

Până ce voi găsi un bărbat cu situație și de familie bună. Dar dacă n-o să am norocul să fiu însărcinată, atunci va trebui să mă gândesc mai bine la Edward, cât timp stă acolo și negociază cu femeia aceea pentru renta mea de văduvă, deși cred că în privința acestui subiect, Skye se înșeală amarnic. Da, se înșeală, neștiind cât de răzbunătoare și neîndurătoare este femeia asta!

Sâmbătă, 15 decembrie

A doua zi, marea era la fel de întunecată, cerul tot atât de înnorat, însă furtuna se domolise. Se opri și ploaia. Angélique, Skye și Hoag stăteau în cabina de comandă a cutterului încă ancorat la pontonul Struan, și așteptau de destulă vreme să plece spre Kanagawa. Dincolo de golf se zăreau capetele albe ale berbecilor de spumă. Pâcla și vântul tăios și umed le făcea așteptarea și mai greu de îndurat. Jamie și reverendul Tweet întârziaseră deja o jumătate de oră.

— Tare mi-aș mai dori să se grăbească, rosti ea, cu o urmă de enervare în glas. De ce or sta atât?

— Nu avem mult până acolo, așa că mai este încă vreme, încercă Skye s-o liniștească cu blândețe, în timp ce cutterul sălta ușor pe coama unui val.

Bărbații purtau tilindre, pulovere și pardesie groase, iar Angélique se îmbrăcase în costumul de călărie verde-închis, și încălțase cizme înalte, ca să fie într-o ținută mai lejeră pentru o călătorie pe mare. Deasupra cabinei se afla mica timonerie, împrejmuită de geamuri. Nostromul Tinker se aplecase peste marginea unui hublou deschis, trăgând din pipă, prea hârșăit pe oceanele lumii cu tot soiul de oameni, ca să pună întrebări din curiozitate. Jamie McFay îi spusese pur și simplu:

— Să faci bine și să tragi cutterul la cheu dis-de-diminează. Să ai magazia de cărbune plină și n-am nevoie de echipaj, numai de tine și de un fochist de încredere.

Nostromului îi fusese de ajuns. Restul avea să afle el între timp, de pildă, de ce niște obraze subțiri ca pasagerii lui voiau s-o ia otova spre larg, într-o zi scârboasă, în care și bătrânii lupi de mare preferau să stea la mal.

— Uite-l, vine! strigă Skye și înjură, plin de nervi, fără să-și dea seama.

McFay însă venea singur, grăbindu-se să străbată Strada Mare, ca să ajungă la ei. Trecătorii îl salutau, se încruntau în urma lui și apoi își vedeau de drumul lor. Jamie sări sprinten peste copastie și închise ușa cabinei după el.

— Tweed s-a răzgândit, îi anunță el, răsuflând ca din foaie.

— Trăzni-l-ar Dumnezeu să-l trăznească de nenorocit, da' de ce... că doar acceptase?! ocări Skye dezgustat.

El și Jamie ajunseseră la concluzia că era cel mai bine să-i spună reverendului că la Kanagawa murise un pescar, creștin, care pe patul de moarte se rugase să fie înmormântat în mare. Dacă reverendul accepta să officieze slujba, restul avea să vină de la sine. Pentru tot

deranjul lui urma să primească o contribuție substanțială.

— A zis că el nu iese pe vremea asta, continuă Jamie, cu răsuflarea întretăiată de alergătură și de furie. Am încercat să-i schimb gândurile prin toate mijloacele dar el o ținea pe-a lui: Omul ăla-i mort, așa că mâine sau poimâine o să fie același lucru pentru el, că uite ce timp urât, probabil că nici nu ne-am întoarce înainte de lăsarea întinericului... Aoleu, și mai este petrecerea de diseară, de la Lunkchurch, că și uitasem de ea! Nu, nu, mâine, după slujbă, sau mai bine luni! Auzi la el, ce îpuțit! – trase adânc aer în piept, să-și revină. Ce îpuțit, să o întoarcă așa după ce acceptase! adăugă el.

Angélique simțea că-i vine rău de atâta cruntă dezamăgire.

— Rămâne părintele Leo! mă duc eu și-l rog. El o să vină sigur!

— Nu mai este vreme acum, Angélique, și, pe deasupra, Malcolm n-a fost catolic, așa că nu ar fi prea nimerit.

— Lua-l-ar toți dracii pe Tweet ăla, bodogăni și Hoag, clocotind de mânie. Atunci trebuie să amânăm pentru altă zi. Nici marea nu-i prea bună, poate că-i mai bine așa. Ce ziceți, să încercăm mâine?

Se uitară toți la ea.

— Oricum nu ne putem bizui pe Tweet, pentru că el ar putea să amâne iar, pe luni... și mai este și vaporul poștal, care nu poate pleca mai târziu de după-amiază, adăugă Jamie.

Vorbise deja cu căpitanul navei, dar acesta, oricum în întârziere, spusese că mai mult de-atât nu putea face cu nici un chip.

— Da, iar noi va trebui să ne imbarcăm pe el, cu orice preț. Angélique trebuie să fie neapărat la Hong Kong la înmormântare.

— Eu mă opun categoric, zise Skye. Dar dacă se duce, merg și eu cu ea.

— Da, rămâne părintele Leo, insistă Angélique. Mă duc eu să-l rog.

— Nu se cuvine, Angélique, se împotrivi iar Jamie. Dar mai există o soluție. Pentru o înmormântare în mare nu este neapărat nevoie de un slujitor al domnului, poate să officieze slujba și căpitanul navei, așa cum a putut Marlowe să vă căsă...

— Da! Să-l rugăm pe John! Repede, se grăbi ea, întrevăzând o speranță neașteptată.

— Nu se poate, am verificat eu deja. Este pe nava amiral și are și așa numai bătaie de cap cu Ketterer. Angélique, turui Jamie mai departe, eu sunt căpitanul navei ăsteia, am brevet, cu toate că-i cam vechi, dar am asistat la înmormântări pe mare și știu cum se procedează, chiar dacă n-am făcut-o niciodată, dar ce importanță are asta? Avem și martori. Dacă crezi că eu pot oficia..., ar fi perfect legal.

Observă descumpănirea femeii și se uită întrebător la Skye:

— Skye, este sau nu este legal? Este, nu, ce Dumnezeu!

— Este legal, răspunse acesta, devenind tot mai nervos, când un

val mai mare decât cele de până atunci se izbi cu putere de copastie, nici Hoag nu se simțea prea bine.

Jamie trase adânc aer în piept și rosti:

— Uite ce-i, Angélique, toată ideea asta, toată înmormântarea asta e bizară, ca să fiu blând, așa că o ciudățenie în plus sau în minus nu are cum să-i mai cauzeze cu nimic lui Malcolm. Eu am adus cu mine o Biblie și un Regulament Maritim, de-asta am și întârziat, pentru că am stat să le caut. Ce hotărăști?

În loc de răspuns, ea îl cuprinse în brațe, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraz.

— Să pornim. Te rog, Jamie, repede!

Jamie McFay o strânse la piept și îi plăcu apropierea femeii.

— Dar ce ne facem cu nostromul și cu fochistul? întrebă Skye.

— Ți-am zis deja că mă ocup eu de ei, mârâi Jamie.

Cu blândețe, se desprinse din brațele femeii și deschise ușa din spatele lui.

— Nostrom! strigă el. Spre Kanagawa!

— 'Nțeles, sir!

Bucuros că, în sfârșit, se hotărâseră, Tinker întoarse nava cu prova spre larg și o porni către nord, spre țărmul ce se deslușea în depărtare. Valurile zgâlțâiau nava, dar nu foarte rău, vântul era încă destul de potolit, iar cerul nu părea să se dezlănțuie. Fredonând un cântec marinăresc, nostromul începu să se simtă mai bine. Peste puțină vreme se apropie de el Jamie.

— Te îndreptăm spre cheul Legației. Trebuie să luăm un sicriu de-acolo..., zise căpitanul și îl zări pe nostrom strângând mai tare pipa între dinți. Da, un sicriu. După care ne îndreptăm spre larg, cam până la vreo leghe unde-i adâncime și îl înmormântăm acolo. O să ținem o scurtă slujbă, iar dumneata și fochistul o să luați parte la ea. Ai vreo nelămurire? întrebă Jamie privindu-l cu atenție.

— Eu, domnule? Nici vorbă.

Jamie încuviință din cap, cu nervozitate, apoi coborî în cabină, lângă ceilalți. Aceștia nu ziseră nimic, ci se uitau în continuare la coasta ce se întindea în fața lor și spre Kanagawa, al cărei țărm se deslușea în depărtare. În timonerie, nostromul săltă dopul porta-vocii de metal de lângă cârmă și strigă către fochistul din sala mașinilor:

— Dă-i cărbuni, Percy.

Magazia era chiar acolo unde le spusese Hoag, la mică distanță de docuri, sicriul așezat pe o banchetă de lemn. Skye, Hoag, nostromul și fochistul apucară fiecare de câte un colț al coșciugului, ducându-l fără mare greutate. Jamie închise ușa adăpostului în urma lor. Se gândise că pentru Angélique, cel mai bine era să rămână în cabină. Câțiva pescari și săteni trecură pe lângă ei, făcură repede câte o plecăciune și

se grăbiră să se îndepărteze nevoind să rămână în preajma gai-jinilor. Ca să urce coșciugul la bord însă a fost mai greu. Era dificil să-l suie pe puntea care ba sălta, ba cobora, o dată cu valul, apoi era și lunecoasă, din pricina apei de mare.

— Ia stați o clipă, găfâi fochistul. Lăsați-mă pe mine să urc la bord.

Era un bărbat scund, cu un fes de lână, zdrențuit, cu umeri musculoși și brațe imense. Ajuns pe punte se proțăpi bine cu picioarele rășchiate, apucă sicriul de mijloc și îl trase pe punte, apoi o bucată de drum până la cabină, mai mult numai el singur. Din pricina efortului însă, slobozi, fără să vrea, o vântuitură puternică.

— Iertare, mormăi el mohorât, apoi târî coșciugul la adăpost.

Jumătate de sicriu era în cabină, jumătate afară, pe dunetă.

— Să-l legăm bine, aici, ordonă Jamie.

— 'Nțeles, sir...

— Bună ziua, domnule doctor Hoag, se auzi o voce tăioasă.

Toți tresăriră și se întoarseră. Sergentul Towsery și un soldat îi priveau bănuitor.

— A, bu..., bună ziua, sergent, răspunse Hoag, cu vocea răgușită de emoție.

Ca toți ceilalți, rămase tăcut, așteptând să vadă ce va urma. Towsery se apropie și se uită la sicriu.

— Ei, ei, ia uitate ce avem noi aici. Îl luați pe tâlharu' ăla? Scuzați-mă, doamnă... Luați coșciugul la Yokohama?

— Noi, noi..., el a vrut să fie înmormântat în mare, sergent, băigui Hoag. Iar dumnealui, domnul McFay, a fost foarte amabil și ne-a împrumutat cuterul, așa că iată-ne aici!

— În mare ziceți? repetă sergentul Towsery, privindu-i cu atenție pe fiecare în parte, de parcă ar fi vrut să-și întipărească în minte chipurile lor. Foarte lăudabil din partea dumneavoastră, pe cinstea mea!

Rămase câteva clipe tăcut, în timp ce ei simțeau că mor cu zile, de groază să nu-i descopere. Apoi le zise:

— În mare spuneți? Păi atunci mai bine nu ați mai pierde nici o clipă, că altfel o să ajungeți cu toții hrană de pești. Doamnă...

O salută politicos, apoi porni mai departe, cu pas militar, urmat de soldatul care se străduia să țină cadența.

Câteva momente, rămaseră toți stane de piatră.

— Sfinte Isuse Cristoase, murmură Hoag.

— Ei, tu ce zici de chestia asta? întrebă Jamie.

— Aduce necazuri, domnule.

Cu mâini tremurătoare, nostromul trase o dușcă de rom din butelcuța agățată la brâu, apoi i-o trecu lui Jamie, care sorbi cu sete. Hoag refuză, Angélique la fel. Ultimul bău fochistul. Spre dezgustul lui

Tinker, acesta prăpădi aproape tot romul și apoi râgâi satisfăcut.

— Iertare, mormăi el.

Lui Jamie tot nu-i trecuse golul din stomac.

— Ticălosul ăla a apărut de nicăieri, parcă ne-ar fi așteptat. L-ați văzut cumva venind?

Toți clătinară din cap, negând.

— Ei, asta e. Mai bine să plecăm.

În timp ce ei legau sicriul, nostromul întoarse cuterul spre larg. Nava sălta ușor, fără să ia prea multă apă, doar câte o rafală de stropi, când se izbea în valuri, însă era de ajuns cât să-i indispună pe cei de pe punte, stropiți din cap până-n picioare. În cabină era zgomot, dar se putea sta confortabil. Pătrundea aer curat, având un bun sistem de ventilație, ce nu permitea mirosului de fum de la sala mașinilor să stăruie înăuntru. În fața lor, spre răsărit, către larg, cerul arăta parșiv, dar nimic nu apărea pe linia orizontului..., da, între ei și America nu mai era nici o palmă de pământ.

— Mai bine să ne grăbim, domnule căpitan, îi zise Tinker, calm, lui Jamie, ce stătea în timonerie, alături de el. Nu mai avem mai mult de o oră-două, până la căderea întunericului.

Jamie se uită iar spre răsărit. Cerul părea tot mai întunecat.

— Simți ceva în aer, nostrom?

— Da. Mai bine să ne grăbim, domnule căpitan.

— Ai dreptate. Ține-o spre larg.

Se întoarse să plece.

— Domnule căpitan, sergentul ăla voia să ne pună bețe-n roate, așa-i?

— Da.

— Păi noi vrem să facem o înmormântare, nu?

— Da.

— Și ce-i atât de important ăsta? arătă Tinker cu degetul lui bătătorit spre sicriu. De ce trebuie să ne riscăm noi viețile pentru el? zise și arătă de data asta spre cerul tot mai înnegurat.

— Îl înmormântăm pe tai-pan, pe Malcolm Struan.

Bătrânul marinar izbucni în râs.

— Coșciugul lui este pe *Prancing Cloud*, domnule căpitan, doar știm amândoi la fel de bine.

— Da, amândoi știm asta. Însă această înmormântare este simbolică, nu o facem decât pentru a-i împlini, cumva, ultima lui dorință – și ceea ce a vrut și văduva lui – de a fi înmormântat în mare. Fosta lui soție nu crede că vor face asta la Hong Kong.

— Înmormântare simbolică, domnule?

— Da, asta-i tot. Nu avem nimic de ascuns și nimic de care să ne fie teamă.

Tinker încuviință din cap, nu prea convins și-și zise: înăuntru este

un mort, după cât de greu e sicriul. Dar, cum s-ar zice, nu pune întrebări tâmpite, că s-ar putea să nu-ți fie răspunsul pe plac. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine. Să sperăm că bunul Dumnezeu ne va ajuta și vremea o să rămână de partea noastră, n-o să se schimbe în furtună, cum se-arată semnele.

— Mulțumesc, domnule căpitan.

Jamie se uită înapoi la portul care rămăsese mult în urmă.

— Mergi înainte, până nu se mai vede uscatul, nostrom, zise el și mai aruncă o privire în toate direcțiile, apoi intră în cabină. Încă nu am ajuns destul de în larg.

Angélique îl întrebă la ureche:

— Ce-o să facă soldatul acela acum?

— O să se raporteze, este datoria lui. Dar ce importanță are?

— Nu ne pot face nimic, nu-i așa, domnule Skye?

— Asta nu am cum s-o prevăd, nu știu ce poate face Sir William și ce nu, rosti el, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos de la bălăngăneala ambarcației.

Jamie căută într-o lădiță și scoase un steag britanic, cu stema imperială și unul cu Blazonul Struan, cu leul și dragonul. El le pusese acolo pentru ceremonie. Ajutat de Hoag, legă ambele drapele de sicriu. Cuterul sălta și cobora pe valuri mai des și mai brusc decât înainte, așa că ei doi trebuiră să se țină zdravăn, să nu cadă. Angélique stătea lângă ușa deschisă a cabinei. Aerul era rece și umed. Femeia simți cum i se prelingeau lacrimi pe obraji și-și lăsă vâlul peste ochi, prefăcându-se apoi că se uită îndărăt, spre uscat.

— Nu-i destul de în larg, zise Jamie.

Între timp, pământul nu se mai vedea decât ca o fâșie pe linia orizontului. Era încă lumină, marea tot mai întunecată, crestele înspumate ale valurilor se ridicau peste tot în jurul lor, vântul se întetea, dar vremea încă nu devenise haină. Nu mai ploua deloc. Jamie strigă:

— Nostrom, încet înainte, cât să ținem direcția.

— Nici o grijă, dom' căpitan!

Când duruitul asurzitor al motoarelor încetă, împrejurul lor se lăsă tăcere aproape netulburată, care îi mai liniști, după atâta huruit și teama de a se fi avântat atât de departe. Chiar și Hoag și Skye își mai veniră în fire. Se auzea acum doar șuierul vântului rece, zbaterea mării și, de sub punte, zumzetul înfundat al motorului care mai mult se ghicea, la turație redusă, cât să țină nava în vânt. Vântul de răsărit, venind dinspre larg, era puternic acum, mai puternic ca înainte. Jamie trase adânc aer în piept.

— Mai bine să începem.

— Da. Ce avem de făcut? întrebă Angélique.

— Veniți pe punte, aici, la pupa, dar țineți-vă bine. Nostrom, la

pupa. Și fochistul.

— Mai bine eu rămân la post, cu permisiunea dumneavoastră, domnule căpitan, răspunse nostromul, apoi răcni în pâlnia de lângă cârmă:

— Percy, la pupa!

Se făcuse mai frig. Se strânsesă toți laolaltă, ținându-se care cum putea mai bine, să nu cadă. Jamie se așează cu spatele la pupa navei, cu fața spre ceilalți.

— Descoperiți-vă capetele! porunci el, luându-și țiindrul de pe cap.

Skye, Hoag, fochistul și nostromul Tinker se supuseră. Căpitanul deschise Regulamentul Maritim, la o pagină însemnată anume. Pe măsură ce citea, improviza:

— Ne-am adunat aici, prin voia Domnului, să înmormântăm în adâncuri rămășițele pământești ale prietenului nostru, Malcolm Struan, soțul lui Angélique Struan și tai-pan al Nobilei Case, lăsând trupul lui să-și găsească în mare odihna veșnică, așa cum el a dorit și așa cum a dorit și soția lui, noi respectându-le dorința, ca prieteni...

La auzul numelui celui mort, fochistul holbă ochii, uluit, apoi se uită în spate, la nostromul care îi făcu semn să tacă chitic. Murmurând ceva neînțeles, fochistul, care detesta înmormântările, se strânse mai bine în haină, dorindu-și nespun să se fi aflat jos, în sala mașinilor, unde era cald tot timpul. Și deodată o rafală de vânt se abătu asupra lor. Toți își dădură seama că se înrăutățea vremea. Jamie șovăi câteva clipe, apoi continuă:

— Iar acum să spunem Tatăl Nostru. Tatăl nostru...

Fiecare se rugă pentru el, rostind cuvintele cunoscute, dar gândindu-se mai mult la vijelia ce se abătuse peste punte. Când terminară rugăciunea, Jamie se mai uită câteva momente în cartea deschisă, nu ca să vadă dacă mai era ceva de zis, pentru că el citise în timonerie ce scria despre înmormântare, ci pentru că avea nevoie de puțin timp să-și liniștească bătăile inimii și să-și alunge teama de furtună. Ceilalți rosteau rugăciunea cu ochii închiși, dar el nu. Ca și nostromul, observă urgia care se apropia dinspre larg și valurile ce se umflară dintr-o dată și parcă deveniră mai întunecate la culoare.

— Eu, căpitanul cutterului *Cloudette*, al companiei Struan, urmă el cu voce mai ridicată, să acopere șuierul vântului, îmi fac datoria și-mi exercit privilegiul de a îndruma sufletul acestui om spre Împărăția Celui Atotputernic, rugându-l pe bunul Dumnezeu să-i ierte păcatele lui lumești, nu pentru că noi am avea știre de ele, de păcatele cele adevărate, ci pentru că îl redăm adâncului mării pe care..., pe care am străbătut-o noi să ajungem aici, din Anglia, din căminul nostru de peste mări și țări. A fost un om bun și drept. Malcolm Struan a fost un om bun și drept și o să ne lipsească nespun, ne este dor de el de-acum

și-n veci de veci...”

Se uită spre Angélique, care își încleștase amândouă mâinile de un baston de balustradă. O pală de vânt îi lipi vâlul de față.

— Dorii să spunei câteva cuvinte, doamnă?

Ea clătină din cap, în timp ce șiroaie de lacrimi îi curgeau în neștire pe obraji. Rafale de stropi se repezeau dintr-o parte într-alta peste pupa, acum mai împovărată de greutatea lor și a sicriului. Înnegurat la față, căpitanul făcu semn lui Skye și fochistului. Abia ținându-se pe picioare, aceștia desfăcură cu mare trudă frânghiile cu care legaseră sicriul de banchetă și îl sprijiniră cu grijă de balustradă, să-l poată coborî în mare. Cu o mână, Jamie îi ajută și el. Și, în vreme ce coșciugul se clătina pe marginea îngustă, căpitanul rosti cu voce tare, simțind cum îl sfâșie și pe el tristețea: „Cel plămădit din țărână, în țărână se va întoarce, marea și cerul îl vor cuprinde, iar vânturile năprasnice își vor spune unul altuia că acest tânăr minunat s-a dus să stea de-a dreapta Creatorului său, prea repede, mult prea repede...”

Împreună cu ceilalți doi, împinse pentru ultima dată sicriul, iar acesta căzu drept în ocean. Cuterul se redresă, recăpătându-și echilibrul. O rafală de vânt care de mult pândea izbi cu putere în coasta navei și o aplecă mult pe o parte. Copastia înaltă se afundă în val. Toți se repeziră să se apuce de ceva, numai nostromul și fochistul rămaseră pe loc, pentru că ei anticipaseră înclinația și se ținură bine pe picioare. Angélique însă, slăbită de atâta plâns, scăpă mâna, lunecă pe punte și era cât pe ce să cadă pest bord, dacă nu s-ar fi repezit Jamie s-o prindă la timp și s-o tragă înapoi ținându-se de balustradă cu cealaltă mână. Vântul îi smulse pălăria și vâlul și le aruncă departe. Atunci fochistul, obișnuit cu hachițele mării, cu picioarele bine înfipite în punte se duse până la ea, o ridică de jos și o trase la adăpost, în cabină, intrând și el împleticindu-se, în urma ei. Se lăsă dintr-o dată un frig care-i pătrunse până la oase. Începu ploaia. Și furtuna se năpusti asupra lor. Jamie răcni cât putu:

— Nostrom, la mal!

— Mai bine stați în cabină, domn' căpitan! strigă acesta deja știind ce avea de făcut de acum încolo.

Așteptă până ce fochistul, murmurând un potop de ocări scârnave, intră în sala mașinilor și închise chepengul în urma lui, iar Jamie, Hoag și Skye ajunseră în cabină, la loc sigur. Ploaia se înteti cumplit. Iar marea se dezlănțui. Tinker strigă în portavoce:

— Încet înainte!

Puse cârma banda în babord și nava se lăsă încet sub vânt. Prova se afundă într-un talaz uriaș. Apoi se ridică, sprintenă, cu o pânză de apă ce spăla toată puntea, izbindu-se de geamurile cabinei și timoneriei, și continuă să se întoarcă.

— Ei, ușurel, murmură nostromul, strângând pipa între dinți.

Doar suntem prieteni, pentru Dumnezeu, tocmai ți l-am dat pe nepotul bătrânului Diavol cu Ochi Verzi.

În jurul lor parcă se dezlănțuise urgia iadului. Berbeci uriași se repezeau asupra cuterului, îndârjiți, fără să lase pic de răgaz navei care încerca să se echilibreze, lovindu-o în continuare, s-o tragă în adâncuri. Cei patru din cabină se țineau cât puteau ei mai bine, în vreme ce toate lucrurile neasigurate zburau de colo-colo, prin jurul lor. Din nou, Angélique își pierdu echilibrul, dar ceilalți doi o țineau bine, deși în clipele acelea nimeni nu se mai gândea la altceva decât la furtună. Hoag se făcu cenușiu la față. Și, gemând în timp ce-l podidea un val de vomă, se așeză jos.

— Mai ține așa până facem volta sub vânt, strigă Jamie încercând să acopere vântul și zgometul din cabină și trosnetul navei săltând ca un dop pe valuri.

Angélique își ascunse fața la pieptul lui, înfricoșată.

— În câteva momente o să se potolească, o să vezi... își dăduse seama că furtuna era destul de puternică, dar nu din cale-afară. Nu încă. În afară de asta, avea deplină încredere în timonier și în navă... câtă vreme mergea mașina.

— Nu ai de ce să te sperii! Încercă el să o liniștească.

Tinker hotărâse același lucru, s-o șteargă cât mai repede naibii de acolo să caute un loc ferit de urgia directă a furtunii în partea de sub vânt a coastei, acolo să arunce o ancoră de furtună – o găleată legată cu o parâmă la capăt, ca să țină nava cu prova pe vânt, până se mai domolește bulăul.

— Dacă o răzbi prin furtuna asta blestemată, fiindcă naiba știe de ce-om fi noi în apele astea rele acu', mormăia el, chinuindu-se să stăpânească timona în care se simțeau izbiturile cumplite ale valurilor.

Cuterul se întoarse supus și reveni pe chila dreaptă. Prova se afundă mult în valul care se scurse pe sub el, apoi se ridică amețitor, ajunse pe creasta talazului și se prăbuși în gol. Toți cei de la bord încremeniră de groază. Apoi iar și iar când sălțați de valul din spate, când prăbușindu-se în prăpastia dintre ele, inundați de apă. Coborau... coborau... coborau, apoi urcau... urcau... și iar urcau și, dintr-o dată, cu un bubuit asurzitor, se prăvăleau și valuri de spumă se năpusteau peste hublouri, spălând puntea de la un capăt la altul. Angélique gemu disperată. Jamie o ținea strâns la piept, cu o mână, iar cu cealaltă se apucase zdravăn de un mâner. Rafalele de ploaie din pupa izbeau întruna ferestrele și ușile. Sleit de vlagă, Skye zăcea într-un colț, cu capul plecat, vomând mereu, Hoag prăbușit pe podea, la fel de neputincios.

Deasupra lor, în timonerie, nostromul se legăna dintr-o parte într-alta pe puntea năvălășă, ținându-se cu ușurință pe picioare, obișnuit cu furtuni și mai crunte. Stăpânea nava fără dificultate. Ploaia și

spuma valurilor acopereau întruna hublourile, dar el vedea destul de bine și așa și nu lăsa valurile să-l prindă frontal din pupa, ci le lua ușor pieziș, în așa fel încât să se salte ușor, dintr-o parte, peste coama talazului, apoi la fel în golul dintre valuri. Astfel, impactul era mai mic, nava se banda cam neplăcut pentru pasageri, dar „Bine, sunt în siguranță, nu?” Chipul îi strălucea de încântare, bucurându-se ca un marinar sadea ce era, trecut prin atâtea furtuni. După aceea, avea el destulă vreme să-i fie frică la țârm, peste o oră-două, când avea să se bucure de câteva pahare de rom tare, în fața unui foc strașnic. Voios nevoie-mare, începu iar să îngâne cântecelul acela deșucheat. Și în clipa aceea îi îngheță inima în piept de groază.

— Sfinte Cristoase! bâigui el.

Sicriul acela apăruse la tribord, plutind, cufundându-se și săltându-se peste valuri o dată cu nava, cu cele două steaguri încă înfășurate împrejurul lui. Îl văzu și Jamie, din cabină și-și dădu seama cu groază că, dacă vreun talaz puternic îi schimba direcția, putea să-l arunce cu ușurință iar pe punte sau, mai rău, îl izbea în suprastructura punții ca pe un berbec uriaș sau, cel mai rău, să facă în câteva clipe cu el o gaură imensă în coca fragilă a navei.

Cu cât Tinker încerca să depărteze cuterul de sicriu, cu atât acesta se apropia mai mult, adus de val. O dată chiar se buși, într-o parte, de navă, apoi se învârti ca un titirez prins de un vârtej, dar fără să se depărteze de ei. Jamie se ocări în gând că nu-i dăduse prin minte să balasteze sicriul cu un lanț greu, de ancoră. Acum putea să plutească așa cine știe cât, din pricina aerului dinăuntru sau a deosebitei flotabilități a lemnului din care era făcut.

Îi venea greu lui Jamie să urmărească și ce se mai petrece, și s-o țină și pe Angélique la piept. Dar, într-un fel era bucuros că frumosul ei căpșor parfumat se cuibărise în haina lui groasă și nu vedea nimic. Din nou, întoarse capul să vadă ce se mai întâmplă. Lada aceea întunecată plutea puțin în pupa lor, pe o parte, parcă ar fi fost o corabie-fantomă, născocită de o minte bolnavă. Vântul sau curenții răsuciră sicriul, care apoi, prins în plin de creasta unui val, se dădu peste cap, se redresă, rămase în poziție normală preț de câteva valuri, apoi un berbec uriaș îl răsturnă și, spre marea bucurie a lui Jamie, sicriul dispăru sub apă. Trase iar aer în piept, văzând că sicriul dispăruse pentru vecie, dar dintr-o dată țâșni iar la suprafață, următorul talaz îl prinse pe creasta de spumă, îl ridică și-i făcu vânt, drept spre ei. Fără să vrea, din instinct, Jamie se aplecă să se ferească. Nu ajunsese pe punte, dar se pocni pe copastie și bubui atât de tare, de parcă nava ar fi intrat într-un recif. În momentul acela, Hoag ridică și el capul. Simțea că i se învârt creierii mai rău decât nava în mijlocul furtunii, așa că nu observă nimic, ci se prăbuși la loc, gemând, în propria mizerie. Angélique încercă și ea să vadă ce anume se

întâmpla, dar Jamie o strânse mai tare la piept, mângâind-o pe păr, să o liniștească.

— Ne-am izbit de niște resturi purtate de apă, n-ai de ce să te temi...

Nu-și mai dezlipi nici o clipă ochii de pe sicriul aflat acum la numai câțiva metri de navă, plutind paralel cu ea. Distingea clar conturul dreptunghiular, amenințător, întunecat ca o uriașă torpilă, înfășurat, încă în cele două steaguri. Îi sări inima din piept când zări un talaz înfricoșător apropiindu-se, dar când muntele acela de apă trecu pe sub ei și peste ei sicriul dispăruse. Cu răsuflarea întretăiată de emoție, scrută întinsul mării. Nimic. Mai așteptă câteva momente. Tot nimic. Valurile furioase se mai domoliseră și nu se mai năpusteau turbate, până pe punte. Dar se vedeau încă împrejur berbeci amenințători, de care însă Tinker se ferea cu mare îndemânare, folosind tot ce învățase el într-o viață de colindat pe oceanele lumii, ca să scape nava de la dezastru și viețile celor de pe ea. Din când în când, elicea ieșea deasupra apei și motorul se ambala cu un vuiet asurzitor.

— Hai, fetițo, murmură Jamie. Dă-i drumul mai departe cuminte, ușurel.

Și deodată dădu iar cu ochii de sicriul aflat acum la vreo cincizeci de metri distanță de pupa, cu vârful întors drept spre ei. Parcă ar fi fost legat de el cu niște parâme invizibile, căci se ridica și cobora în val o dată cu nava. O fantomă urâtă și aducătoare de moarte. Jamie numără șase valuri mari, dar toate trecură fără să se întâmple nimic. Apoi, îl zări pe cel de-al șaptelea. Era cel mai mare de până atunci. Luă sicriul pe creasta lui de spumă și îl azvârli drept spre navă, ca pe un proiectil. Jamie își dădu seama că punctul de impact trebuia să fie chiar în mijlocul tribordului, ceea ce ar fi fost o nenorocire, pentru că tangajul expunea total nava la o lovitură fatală. De groază, nici nu mai respiră. Probabil că Tinker văzuse în ultimul moment ce avea să se petreacă, pentru că nava făcu o voltă uimitoare, se aplecă mult în tribord, balustrada dispăru aproape cu totul în apă, sicriul proiectil trecu pe deasupra, o dată cu valul, peste prova și se propti în parâmele bompresului, rămânând acolo agățat, pe jumătate în apă, pe jumătate afară, dezechilibrând cu totul cuterul ce nu mai asculta deloc de cârmă. Nostromul se lăsase pe timonă cu toată puterea, să redreseze nava, dar valurile și vânturile izbeau direct în coșciug și ambarcațiunea era la voia lor. Timonierul își dădu seama că dacă mai rămâneau așa câteva minute, se duceau la fund, și el nu putea face nimic. Prin pâlnia portavociei se auzi un șuierat strident, cu mare greutate, nostromul reuși să îngaime:

— Spune, Percy...

Dar cuvintele lui se înecară în potopul de înjurături ale fochistului care răcnea întruna că era nebun de legat, ce mama dracilor făcea el

acolo cu copaia aia pe care-o lăsa la voia întâmplării... Timonierul puse atunci pâlnia metalică la locul ei și se propti cu toată puterea în timonă, în vreme ce prova răsuca încet nava în calea dezastrului. Și atunci văzu că ușa cabinei se deschide deodată. Jamie apăru împleticindu-se pe punte, agățându-se cu disperare de tot ce-i ieșea în cale, încercând să-și croiască drum spre prova. Imediat, nostromul scoase capul pe geamul timoneriei și strigă din răputeri, arătând cu mâna:

— Toporu' de incendiu, toporu' de incendiu...

Ca prin vis, Jamie îl auzi și desluși securea de incendiu, în rastelul ei roșu, de pe acoperișul cabinei. Puntea se cutremură, clătînându-se beată în toate direcțiile, de parcă sufletul înspăimântat al navei ar fi înțeles că se afla la un pas de moarte. Îi lunecă un picior sub el, căzu izbindu-se de copastie și se trezi cu toporul în mână, ca prin minune, și, deocamdată, în siguranță. Un val trecu peste prova înghițindu-l cu totul, scăpă teafăr, dar presimțiri negre îl cuprinseseră grețose, stomacul i se opinti, vomă, și se simți mai ușurat. Rămase acolo, trântit de copastie, pătruns de frig până la oase și înspăimântat de moarte, cu degetele vârâte în gurile de drenaj, în timp ce un nou val năvăli asupra lui. Când apa trecu și reuși să respire, începu să tușească nestăpânit și să scuipe apa aceea sărată ce-i intrase și pe gură și pe nas, îl dezmetici, dându-i brânci să facă ceva să se salveze. Chiar în fața lui, capătul sicriului, încâlcit în nenumărate parâme și pontili răsuciți, iar toată prova aceea amenințătoare se clătina încoace și încolo, în voia valurilor care treceau peste ei. Se uită spre nostrom, prin pânza deasă a ploii și prin rafalele de stropi purtate de vânt, și îl văzu pe Tinker făcându-i semn să taie încâlceala aceea și să elibereze prova.

— ...Pentru numele bunului Dumnezeu, ai grijă...

Nici o secure de pe lumea asta n-o să taie încâlceala asta blestemată, se gândi el descurajat, grăbindu-se să îmbrățișeze un picior pe balustradă, în vreme ce un val uriaș se năpusti asupra lui, aruncându-l drept în sicriu, apoi îl sorbi iar în parapetul copastiei, tăindu-i suflarea, aproape înecându-l. Când își mai reveni, rămase uimit că încă se mai afla pe punte. Nu mai pierde vremea, striga o voce înlăuntrul minții lui, unul din valuri o să te măture și adio! Își părăsi adăpostul, și porni spre prova, până ajunse la coșciugul pe care îl ura din tot sufletul, căci din pricina lui se afla el acolo și se lăsase târât în toată nebunia aceea, riscând prostește viața femeii și a celorlalți, fără nici un rost, dar mai tare urându-și propria spaimă. Următorul val îl izbi din plin, scăpă și de data asta și izbi îndârjit cu toporul apucat cu amândouă mâinile în încâlceala de parâme, alunecă și abia apucă să se prindă de un colț al rufului cabinei, în timp ce un nou talaz se năpusti asupra lui, proiectându-l din nou în sicriu.

Gâfâind se ridică în picioare, începu să izbească furios cu toporul, de data aceasta chiar în sicriu, detestându-l ca pe un dușman de moarte, așa cum devenise între timp.

Lama securii reteză o parâmbă de frânghie, dar nu reuși să le taie pe cele metalice, încurcate rău de tot, și se înfipse în capacul sau fundul sicriului, nu-i mai păsa unde, despicând lemnul, încă acoperit cu steaguri. Dar sicriul rămase agățat tot acolo. Deși se lupta cu el din toate puterile, nu putu să-l urnească din loc, oricât îl împingea, îl lovea cu picioarele și îl blestema, povara aceea nenorocită se bălângănea mai departe atârnată de bompres, cea mai mare parte în apă, trăgându-i inexorabil la fund.

Atunci, Jamie izbi din nou cu toporul, frenetic, plin de înverșunare, folosind capătul bont al securii ca pe un baros, să sfărâme coșciugul în mii de bucățele, urându-l din tot sufletul, blestemându-l întruna. Lemnul crăpă, dar coșciugul nu se dădu dus, se ținu mai departe, apoi un talaz se prăbuși asupra lor urlând, el lunecă și fu măturat pe punte cât era de lung, toporul îi zbură din mână, drept peste bord, următorul val îl proiectă pe Jamie iar în coșciugul de neclintit, apoi îl târî înapoi.

Când perdeaua de spumă se retrase, iar omul își recapătă răsuflarea se chinui să deschidă ochii: sicriul era tot acolo. De neclintit. Dădu să se apropie iar de el, dar era prea vlăguit, abia se mai putea ține să nu fie aruncat peste bord.

Și atunci observă că o parâmbă mai slăbită se rupse. Toată încâlceala aceea de otgoane trosni, se mai descâlci, din pricina tensiunii, mai cedă puțin, apoi tot mai mult, sicriul începu să alunece, cu partea mai îngustă înainte și, în sfârșit, se prăbuși în ocean, începând să se desfacă în bucăți. Câteva clipe, capătul de sus se roti încet deasupra apei, apoi se scufundă, într-un vârtej de bulbuci. O bucată din drapelul Struan rămase la suprafață. Apoi, următorul berbec vijelios mătură și ultimele resturi ale sicriului de pe fața mării, se repezi peste bord, îl doborî pe Jamie, trăgându-l spre bompres, apoi îl târî de-a lungul punții, în timp ce Tinker se lupta să readucă nava sub control. Uimit că încă mai este în viață, Jamie se trezi aruncat la pupa. Cu ultimele lui puteri, se târî, împleticindu-se, spre ușa cabinei, și se prăbuși înăuntru.

Skye zăcea tot în colțul lui, aproape leșinat. Hoag întins pe burtă, în stare de inconștiență. Angélique ghemuită pe bancheta unde o lăsase el, gemând și suspinând încet, cu ochii strâns închiși. Tremurând de frig și oboseală, Jamie se lăsă să cadă lângă ea, răsuflând ca din foaie, fără să se mai poată gândi la nimic, știind numai că scăpase cu viață și că acum erau cu toții în siguranță.

După o vreme, privirile i se limpeziră. Văzu uscatul în față, la vreo doi kilometri distanță și observă că ploaia se mai potolise, iar

marea nu mai era atât de furioasă. De-acum, nu mai treceau peste bord, decât din când în când, valuri răzlețe. În lădița de sub banchetă găsi două pături. Cu una se înveli el, iar cu cealaltă o acoperi pe Angélique.

— Mi-e atât de frig, Jamie, unde ai fost? murmură ea printre suspine, ca un copil speriat, pe jumătate leșinată de frică. Mi-e atât de frig, așa de singură și mă simt îngrozitor, dar sunt tare, tare bucuroasă că am făcut-o și pe asta, Jamie, vai, sunt atât de bucuroasă... și mi-e atât de frig...

Când ajunseră la cheul Struan, deja apăruseră câteva stele palide pe bolta zdrențuită de nori. Era încă devreme, nu se lăsase noaptea de tot. Cerul se mai limpezise totuși, vestind vreme frumoasă pentru a doua zi. Navele comerciale și cele de război stăteau liniștite, la ancoră, aprinzând luminițele de la catarge. Numai pe vaporul poștal încă se duceau încărcături, la lumina a nenumărate lampioane ce sclipeau ca niște licurici neastâmpărați.

Năucit de oboseală, fochistul sări pe cheu cu o barbetă în mână și o legă de o baba apoi îi ajută pe ceilalți să coboare. Mai întâi Angélique, apoi Skye și Hoag. Jamie urcă cele câteva trepte singur, încă înfășurat în pătură, tot înfrigurat, dar nu ca înainte. Skye și doctorul erau cenușii la față, vlăguiți de răul de mare și cu picioarele moi ca de ceară. Angélique se simțea mult mai bine. Durerea de cap îi dispăruse ca prin farmec. Altfel nu pățise nimic, nici nu avusese rău de mare. O mai apucase o dată un acces de plâns. Dar în ultima jumătate de oră stătuse pe punte, nu mai inhalase duhoarea aceea acră, de vomă, din cabină, și îl urmase pe Jamie, la pupa. Acolo respirase cu nesaț aerul curat, și mintea i se limpezise din nou.

În spatele ei, Hoag tuși, apoi scuipă în apa ce plescăia pe lângă pilonii pontonului.

— Iertare, se scuză el, simțind o poftă cumplită să bea ceva tărie.

Apoi observă dezastrul de la bord: la pupa, o încâlceală de nedescris, bucăți de scândură rupte, tambuchiul înfundat înăuntru, bompresul retezat și dispărut, straiurile la fel, ca și bucăți de copastie.

— Da ce dracu' s-a petrecut? se miră el.

— Ei, o epavă plutitoare aruncată de valuri peste bord, parcă o ladă, sau cam așa ceva. M-a cam băgat și pe mine în sperieți pentru câteva momente, răspunse Jamie.

— Parcă am auzit o bufnitură grozavă... Eu..., eu cred că o să trag o fugă până la club, înainte de culcare.

— Vin și eu, se offeri Skye, simțind și el nevoia să bea câteva pahare, ca să-și liniștească stomacul, Jamie, tu vii? Doamnă Angélique...

Ea clătină din cap că nu, iar Jamie zise:

— Duceți-vă voi, oricum nu mai avem nimic de făcut astă-seară. Nu uitați ce-am discutat.

Vorbiseră între ei ca, dacă aveau să fie întrebați de ce au ieșit pe mare, să spună că voiseră să facă o înmormântare simbolică, atâta tot. Din fericire, nimeni altcineva nu văzuse sicriul azvârlit de valuri pe punte și nici lupta lui Jamie cu acesta – în afară de Tinker. Îndată ce-și mai revenise, se duse la timonier și-l dăscălise:

— Nostrom, să nu suflă o vorbă despre pățania asta cu coșciugul, pentru că nimeni în afară de noi n-a văzut nimic, așa că te conjur să nu spui nimic, pentru numele lui Dumnezeu. N-ai văzut nimic. Țasta-i secretul nostru.

— Cum vreți dumneavoastră, domnule, spuse, îl salută cu două degete la tâmplă, și-i întinse butelca lui cu rom. Mulțumesc. De nu erați dumneavoastră, zăceau cu toții pe fundul mării acum... acolo, lângă el.

Nu mai era decât o gură de băutură, dar îi prinse foarte bine căpitanului.

— Credeam că n-o să reușesc în vecii vecilor. S-o lăsăm baltă. Juri, da?

— Cum ziceți dumneavoastră, dom' căpitan. Dar 'nain' de-a uita povestea asta, vreau să vă zic că atunci când sicriul ăla nenorocit s-a scufundat și s-a spart și mortu' a ieșit la suprafață am crezut c-o să mă-nhațe. Doamne ferește! Al naibii să fiu dacă nu m-am gândit că voia să se suie pe navă!

— Sfinte Cristoase, termină! bâigui Jamie, înspăimântat. Astea-s năluciri de-ale tale. Eu n-am văzut nimic..., ți s-a năzărit ție.

— A, nu! nici vorbă, dom' căpitan. L-am văzut cu ochii mei. Eu stăteam acolo, mai sus de 'mneavoastră, și puteam să văd mai bine, nu-i așa? Eu l-am văzut pe amărâtul ăla, să am iertare, l-am văzut cu ochii mei cum dădea din mâini să iasă la suprafață, 'nainte să-l tragă la fund.

— Ți s-a năzărit, pentru numele Domnului! Auzi la el ce îndrugă!

— Să nu-mi ajute mie Sfântul Dumnezeu, dacă mint! se jură nostromul. 'Nțeles că nu l-am prins decât așa, dintr-o ochire și numa' spume-n jurul lui, da' l-am văzut bine de tot!

Tinker scuipă în partea de sub vânt, bătu în lemn și făcu semn de deochi, apoi se ținu de lobul urechii, gata să jure pe ce avea el mai scump.

— Într-adevărul-adevărat, dom' căpitan și să mă trăznească pe mine Dumnezeu dacă mint, să mi se usuce boabele pâ'n' la sfârșitul lumii! Ce mai, a ieșit la suprafață 'nain' să-l tragă vârteju' la fund. Era gol-goluț, cum l-a făcut mă-sa!

— Numai aiureli ce n-am pomenit de când sunt! Prostii! îl contrazise Jamie, îngrozit, și bătu și el în lemn, pentru orice

eventualitate. Ți s-a năzărit ție, nostrom, cu toate că și eu sunt gata să jur cu mâna pe icoană că nenorocitul ăla de sicriu parcă era viu, întrupare diavolească.

— Părerea mea sinceră, dom' căpitan, e că în coșciugul ăla era chiar sălașul ăluia cu coarne, mărturisi Tinker și scuipase iar, cu frică, în partea de sub vânt, trecut de toate sudorile morții. Și dădea din mâini să iasă la suprafață, parcă nici nu mai era om, avea ochii holbați și eu eram sigur că vrea să vină de-adevăratelea la noi, pe navă!

— Pentru numele Celui de Sus, încetează o dată! Malcolm nu ne-ar fi făcut nici un rău, zisese el încurcat. Totul s-a petrecut numai în mintea ta!

— Dom' căpitan, dacă eu vă zic că am un văz...

— Mai dă-l naiba de văz! Nu mai ai vreun pic de rom pe-aici?

Tinker tuși încurcat, apoi mai scoase din ascunzătoare încă o butelcă, pe jumătate golită. Jamie trase o înghițitură zdravănă, se înecă, apoi mai trase o dușcă.

— La noi în magazie te-așteaptă zece lăzi cu sticle de rom cu care să te lupți, Tinker, și toate mulțumirile mele. Ai făcut o treabă grozavă, ca și fochistul, care-o să primească patru lăzi.

Tinker îi mulțumi din tot sufletul pentru un dar regesc precum acela. Tăria îl mai încălzi pe Jamie, care îl privi scrutător pe bătrânul lup de mare, cu fața plină de riduri și cu ochi albaștri ca seninul.

— În viața mea nu mi-a fost mai frică ca azi, să fiu al naibii. Și cred că de vreo trei-patru ori până acum tot era să dau ortu' popii.

— Eu nu, dom' căpitan, spuse nostromul cu un rânjet. Că erai dumneavoastră la bord. Da' am fost de-a dreptul fericit când am văzut sicriul și pe amărătul ăla ducându-se la fund și blestemându-ne tot timpul, de-acolo, de pe fundul mării.

Cu toate că acum ajunseră la mal, în siguranță, pe Jamie îl apucă iar tremuratul, spaima, numai gândindu-se la toate astea.

— Ar trebui să te schimbi de hainele astea ude, îl sfătui Angélique.

— Ei, de-acum eu mă duc, îl anunță Hoag.

Femeia îl îmbrățișase și îl sărutase pe obraz, abia suportând mirosul de vomă.

— Ți mulțumesc din suflet, ne vedem mâine.

La fel se purtă și cu Skye. Apoi cei doi plecară împreună, împleticindu-se.

— Crezi că o să-și revină?

— Nimic n-o să-i înzdrăvenească mai repede decât câteva pahare de whisky și o noapte bună de somn.

— Nu cred că mai sunt în stare să discute ceva la ora asta, nu-i așa?

— Nu. Dar ce vrei să discuți cu ei?

Ea îi luă mâna și i-o strânse la piept, cu afecțiune.

— Voiam numai să hotărâm ce fac mâine.

— Putem să discutăm în timp ce mergem spre casă.

Își luară rămas bun de la timonier și de la fochist. Cei doi îi mulțumiră călduros lui Jamie pentru rom. Apoi plecară spre clădirea Struan braț la braț.

— Angélique..., înainte de a spune tu ceva, vreau să-ți mărturisesc că sunt foarte fericit c-am reușit până la urmă.

— Și eu la fel, dragul meu Jamie. Ești un om minunat și eu sunt extraordinar de fericită că totul s-a terminat cu bine, fără să pățească nimeni nimic. Mă rog, zâmbi ea cam forțat, în afară de faptul că prietenii noștri nu se simt prea bine.

— Nu-ți face griji în privința lor. Ce faci mâine?

— M-am decis să nu mă duc cu vaporul poștal. Nu, te rog, nu obiecta, sunt ferm hotărâtă. Aici sunt mai în siguranță. Până ce nu aflu oficial ce are de gând Tess Struan. Crede-mă pe cuvânt, Jamie, că sunt mai apărută aici, sunt sigură. Iar Hoag și George Babcott or să fie de acord că este mai bine așa din motive de sănătate. Cred că nici tu nu ar trebui să te duci.

— Este de datoria mea să mă duc și s-o informez pe doamna Struan... pe doamna Tess Struan, preciză el.

— Poți să-mi spui Angélique, ca întotdeauna, oricum n-am fost doamna Struan decât vreme de câteva ore.

Oftă cu tristețe și o vreme merseră în tăcere spre reprezentanța Struan.

— Eu cred că-i mai bine să rămân aici, continuă ea. Oricum ea va fi îngrozitor de mânioasă și este mai bine să discut cu ea prin corespondență, de aici. Malcolm a fost înmormântat așa cum și-a dorit și asta este singurul lucru care a mai contat pentru mine. Chiar trebuie să pleci?

— Cu vântul ăsta, gândi el cu voce tare, *Prancing Cloud* prinde cam cincisprezece-șaptesprezece noduri la oră fără răgaz, deci o să ajung în Hong Kong peste vreo cinci zile. Și cu o asemenea încărcătură și vești nenorocite în față o să fie turbată.

Căzuseră de acord ca atât în public cât și între ei să socotească de acum că la bordul navei, spre Hong Kong era sicriul tai-panului.

— Vaporul poștal o să navigheze în medie cu vreo opt noduri pe oră, dacă are noroc, așa că o să ajungă acolo cam în zece zile. Deci, când o să ajung eu acolo, îl vor fi înmormântat deja. Tess oricum o să afle totul, din vreo câteva zeci de rapoarte, printre care se află al meu, al lui Sir William și ale încă vreo cincizeci de persoane diferite. Pe mine oricum m-a concediat începând de la sfârșitul lunii ăsteia și cel ce-mi va lua locul sosește aici în câteva zile, iar eu trebuie să-i pun hățurile în mână...

Și mai erau câteva motive pe care însă nu le putea destăinui ei. Mai întâi trebuia să tatoneze terenul pe la celelalte mari companii, pentru o slujbă. Dar singurul post parcă făcut pentru el și pentru experiența lui și unde ar fi fost primit, fără îndoială, cu brațele deschise era la Brock și Fiii. După aceea, trebuia să se decidă ce făcea cu Maureen. Și, în sfârșit, mai era și Nemi. Îi zâmbi trist lui Angélique.

— Deci, una peste alta, chiar că nu mai am nici un motiv să plec, nu-i așa?

Angélique îl strânse în brațe, plină de bucurie, fără să-i pese de cei ce o vedeau.

— Mă bucur. N-o să mă mai simt deloc singură dacă rămâi!

— Jamie!

Phillip Tyrer îl strigă din ușa Legației britanice, punându-și din mers pălăria pe cap și pardesiul pe el. Se grăbea spre ei.

— Bună seara, Angélique, Jamie, rosti el la iuțeală, cam stânjenit. Vă transmit amândouă respectele lui Sir William. Nu vreți să veniți până la el, împreună cu ceilalți... cu ceilalți pasageri și echipajul de pe cuter, mâine dimineață, înainte de a merge la biserică și a vă imbarca pe vaporul poștal? Plecarea s-a amânat pentru ora două.

— Pentru ce anume, Phillip? întrebă Jamie.

— Cred că... cred că ar vrea să... Fir'ar al dracu'! Iartă-mă, Angélique, dar e clar că ar vrea să vă întrebe ce naiba ați avut de gând să faceți?

— Să facem?

Tânărul diplomat oftă, amărât.

— Iartă-mă, bătrâne, n-a fost ideea mea. Dar să știi că ați intrat în gura lupului, eu numai vă transmit mesajul, n-am avut încotro. Nu te repezi la mine, eu nu sunt decât câinele lui credincios!

Izbucniră amândoi în râs, iar încordarea dintre ei dispăru.

— Deci mâine, la zece, spunei!

— Mulțumesc, Jamie, este timp berechet! rosti Tyrer și se uită spre cuter. Dar arată de parcă ar fi trecut prin mijlocul iadului. Ce naiba a pățit pupa aia?

Jamie aruncă o privire într-acolo. Stricăciunile navei erau foarte vizibile la lumina felinarului de la capătul docului și, era sigur, din biroul Legației se vedea de la kilometri întregi distanță, dacă te uitai prin binoclu.

— O epavă plutitoare, răspunse el fără să stea pe gânduri. O ladă grea aruncată de valuri peste bord și dup-aia târâtă iar în mare. Nu cine știe ce!

Duminică, 16 decembrie

— Nu sunt de acord cu tine, Jamie. Avem de-a face cu o problemă deosebit de gravă, zise Sir William, stând la birou, față în față cu cei doi.

Alături de Jamie, Phillip arăta mohorât, ca un ajutor de inchiizitor.

— Deci, să o luăm de la capăt. Se pare că tu ești purtătorul de cuvânt al tuturor, așa că o să mă adresez ție. Am insistat că nu va avea loc nici un fel de înmormântare aici, că mortul va fi trimis înapoi în Hong Kong și...

— A plecat deja, Sir William, cu *Prancing Cloud*, repetă Jamie, printre dinți.

De o jumătate de oră discutau întruna în contradictoriu cu Sir William iar ceilalți răspundeau doar arareori, preveniți de el și de Skye, care îi sfătuiseră să nu răspundă decât atunci când sunt întrebați și cât mai scurt cu putință. Se aflau în biroul ministrului: Hoag, Skye, Tinker, fochistul și Angélique. În mod clar, Hoag era cel mai vulnerabil din toți și, de vreo două ori era cât pe ce să spună tot adevărul. Angélique era îmbrăcată în doliu, cu chipul acoperit de un văl negru, ca pentru biserică.

— Am făcut doar o înmormântare simbolică...

— Asta am înțeles, dar eu am întrebat de nenumărate ori, de nenumărate ori, de ce, dacă a fost doar o înmormântare simbolică, v-ați folosit de un sicriu cu un mort înăuntru, cu atât mai mult cu cât era un băștinaș, pe care l-ați înmormântat în mare după legile creștine?

Jamie ridică din umeri, plictisit și neștiind ce să răspundă la întrebarea aceea. În aceeași dimineață, Skye le șoptise abia auzit:

— Nu ne rămâne decât să ridicăm din umeri și gata! Facem și noi pe spășiții, stăm cu capul plecat, că nu ne poate face nimic, decât să scuipe foc pe gură și pe nas.

— Sicriul era acolo, așa că mie mi s-a părut o idee bună...

— Aha, deci a ta a fost ideea!

— Da, răspunse Jamie cu încăpățănare, fulgerându-l cu privirea pe Hoag, care deschisese gura să zică adevărul: Eu am venit cu propunerea asta, iar ceilalți s-au lăsat tentați. A fost dorința tai-panului!... A fost dorința lui Malcolm și a doamnei Struan, aici de față. N-am făcut nici o crimă!

— Aici sunt cu totul de altă părere. Toată istoria asta e de-a dreptul macabră! Ați înfăptuit totul în mod voit, împotriva hotărârii mele declarate. Se pare că există o lipsă de înțelegere din partea

tuturor celor de aici și o dorință comună de a nu mi se spune adevărul, de a nu mi se da o explicație cât de cât logică. Deci v-ați vorbit toți, ați conspirat să ascundeți... Chiar, ce să ascundeți? Ești de acord cu mine, Phillip?

Tyrer se foi stânenit în scaun.

— Ăăăăă..., da, sir, dacă așa credeți dumneavoastră...

— Deci de ce a trebuit să vă folosiți de un sicriu adevărat cu un mort adevărat înăuntru?

Hoag se frământă neliniștit pe locul lui. Toți își dădura seama că putea răbufni în orice clipă. Angélique înțelese că atunci era momentul să intervină ea și lacrimi mari începură să i se scurgă pe obraji.

— De ce nu ne dați o dată pace? Doar n-am comis nici o crimă, am făcut ce am crezut noi că se cuvine, ceea ce a dorit soțul meu și ceea ce am dorit și eu pentru el...

— Angélique, te rog, nu plân...

— ...ceea ce și-a dorit el și dumneavoastră mi-ați interzis fără milă. Numai dumneavoastră purtați vina celor întâmplare, Sir William. Credeam că ne sunteți prieten... dacă erați într-adevăr prietenul nostru ați fi fost... ați fi fost înțelegător... și n-am mai fi intrat nici noi în toată încurcătura asta. Bineînțeles că n-a fost corect să facem așa ceva pe ascuns, chiar dacă eu o să cred mereu că dumneavoastră ați greșit foarte tare...

— Doamnă Struan, eu...

— ...da, așa este, n-a fost cinstit din partea noastră, dar cel puțin noi ne-am purtat așa pentru că i-am rămas credincioși lui și, pot să jur în fața lui Dumnezeu că acești oameni, singurii noștri prieteni adevărați, m-au ajutat să fac exact ceea ce soțul meu și... Nici nu era mare lucru ce v-am cerut!

Pentru o fracțiune de secundă se gândi să iasă fugind din încăpere, dar își dădu seama că era mai înțelept să nu procedeze astfel, pentru că oricum nu ar fi rezolvat nimic, ci doar îi lăsa pe ceilalți la mila guvernatorului. Așa că rămase acolo unde era, hohotind de-ți rupea sufletul și știind că nu mințise deloc în tot ce spusese, și-i trântise și adevărul în față: era numai vina lui!

În câteva clipe, toți se strânsă în jurul ei, s-o liniștească, simțindu-se îngrozitor pentru că o supuseră la un astfel de chin inutil, în afară de Skye, care rămăsese uluit de jocul extraordinar al femeii și de Sir William, care se amuza copios în sinea lui, deși se arăta la fel de stânenit ca toți ceilalți. Îi privi pe toți pe rând și așteptă să se termine cercul acela, încă dezgustat de complotul lor. Oare ce-i apucase și cine este capul răutăților? Cu siguranță nu Jamie! Ce tâmpenie din partea lor să pună la cale una ca asta! Absolut stupid. Ridicol. O prostie nemăsurată să-și pună degeaba viețile în primejdie. Oamenii ăștia nu

sunt chiar cumsecade. Nici măcar Angélique. Dar, vai, ce femeie! Ce comoară de femeie și ce actriță... Pentru numele Celui de Sus, oare unde o fi învățat ea să joace teatru așa de bine? Doar la vârsta ei, fetele au doar un pospai de educație, ea de pildă, a fost crescută la mănăstire. Oare Skye asta o pregătește în taină pentru procesul secolului? Sau sunt eu doar un bătrân cinic și nebun? În orice caz, mi-ar părea chiar rău să n-o mai văd. Pendula bătu zece fără un sfert. La zece fix trebuiau să fie cu toții la biserică. Gata, era timpul să înceteze cu interogatoriul, avusese și el de învățat de data aceea, chiar dacă până la urmă nu obținuse ceea ce dorea.

— Ei, ei, doamnă Struan, rosti el pe ton de părinte sever, dar înduplecat. N-are nici un rost să vărsați atâtea lacrimi, doar toți am plâns mult în ultima vreme. Trebuie să vă mărturisesc totuși că mi-a displicut total ideea dumneavoastră, cu adevărat foarte dezagreabilă, dar, având în vedere sincera mea îngrijorare pentru dumneavoastră, care ați trecut prin atâtea greutăți de la o vreme, cred c-ar fi bine să ne oprim aici, pentru moment.

Se prefăcu din nou că nu observă ușurarea de pe chipurile complicilor și teatrul lacrimogen pe care îl juca Angélique.

— Ei, și acum, este vremea să mergem la biserică, iar apoi să vă imbarcați pe vaporul poștal. Noi vă urăm să aveți parte de o călătorie plăcută și, pe viitor, de tot ceea ce vă doriți, și să vă bucurați de o viață lungă și fericită, măcar de acum încolo. Să știți că regretăm sincer că nu mai rămâneți printre noi.

— Eu..., eu nu plec nicăieri, deocamdată, Sir William.

Printre suspine, cu capul plecat, Angélique rosti:

— Doctorul Hoag m-a sfătuit să nu mă încumet să plec pentru cel puțin o săptămână.

Hoag îi întări spusele la repezeală:

— Așa-i, din punct de vedere medical nu este deloc o idee fericită plecarea asta, Sir William, nu-i deloc bine.

În acea dimineață, Skye, susținut de Jamie, stăruise că era mai bine să nu plece pentru o vreme.

— Are nevoie de un certificat medical, atâta tot, doctore, un certificat pe care i-l poți prezenta ca atare lui Tess Struan. După toate emoțiile prin care a trecut, este clar că nu poate pleca într-o asemenea călătorie și nici nu se poate confrunta cu Tess până își mai revine.

Hoag se declarase într-un totuș de acord, așa că îi zise lui Sir William:

— După câte puteți observa și singur, este foarte irascibilă și i-am dat un certificat medical pentru starea în care se află, chiar dacă nu este neapărată nevoie de așa ceva.

Pentru câteva clipe, Sir William nici nu știu ce să mai spună. Pe de o parte, era bine că nu pleca. Pe de alta, după ce era și așa o belea

pe capul și în jurisdicția lui, când mânia lui Tess Struan avea să se abată asupra ei va deveni o pacoste.

— Eu cred c-ar trebui să vă duceți, doamnă, cred că este deosebit de important să fiți la înmormântare.

— Aș vrea să mă duc, dar..., vocea i se frânse într-un alt hohot de plâns răscolitor. Doctorul Hoag, el... se duce în locul meu, eu nu pot să... E mai bine...

— Dar, Jamie, tu te duci, nu?

— Nu, sir. Sunt o mulțime de treburi pe care doamna Tess Struan mi le-a încredințat să le duc aici la bun sfârșit.

— Vai de sufletul meu! rosti Sir William, cu adevărat descumpănit, apoi se gândi că poate o convinge, dar se răzgândi. Bine, dacă doctorul Hoag zice așa... Doar el este medicul casei, nu?

Se ridică în picioare. Ceilalți îi urmară exemplul, mai venindu-le inima la loc.

— Domnule Hoag, dacă vrei să mai rămâi câteva clipe...

Își ascunse încântarea când îi observă pe Jamie și pe Skye înnegrindu-se la față și le zise politicos, văzând că trăgeau de timp:

— La revedere, Jamie, domnule Skye, Phillip, nu mai am nevoie nici de tine.

Ușa se închise în urma lor. Bietul Hoag era precum un șoricel pricăjit în fața cobrei regale.

— Și-acum, doctore, mărturisește adevărul! Cum se simte ea?

— La prima vedere, destul de bine, oftă ușurat Hoag imediat. Dar este numai o impresie. Ce ascunde ea în sufletul ei, nimeni nu poate ști. Ar putea dura zile, săptămâni, poate chiar un an sau mai mulți, până ce coșmarul o să se întoarcă în mintea ei... Și ceea ce se va petrece cu biata femeie atunci... – ridică din umeri, neputincios.

— O să vorbești dumneata cu Tess Struan?

— Da, imediat ce ajung acolo, îl asigură doctorul, tremurând în așteptarea inevitabilei întrebări, care avea să-l facă să se trădeze.

Îngândurat, Sir William se ridică de pe scaun, turnă un pahar de whisky și îl servi pe celălalt. Acesta dădu imediat băutura peste cap.

— Pentru o vreme, nu o să mai vii aici, dacă o să te mai întorci vreodată. Aș vrea totuși să știu, confidențial, ce șanse are, din punct de vedere medical, să fie însărcinată cu copilul lui Malcolm?

Hoag clipi repede din ochi buimăcit, pentru că băutura și blândețea celuiilalt îl liniștiseră pe moment și îl descumpăniseră. Nu se aștepta să-l întrebe una ca asta, așa că răspunse cu mare sinceritate:

— Bineînțeles că asta depinde numai de voia Domnului. Dar Malcolm a fost un tânăr sănătos din acest punct de vedere, ca și ea, de altfel... amândoi niște tineri minunați, dar fără de noroc... ce trist! Eu cred că există șanse destul de mari, pentru că noaptea lor de dragoste a fost foarte pătimașă, fără îndoială, între ei a fost, oricum, cea mai

mare iubire pe care am văzut-o vreodată în viața mea...

— Bine, când te vei întâlni cu Tess Struan... să-i spui că... Eu cred că tânăra doamnă Struan are nevoie de tot ajutorul nostru. Nu?

— Puteți fi sigur că o să fac tot ce-mi stă în putință pentru asta.

Sir William încuviință din cap și căută ceva în sertar. Scrisoarea pe care i-o înmână era sigilată și purta mențiunea: „Personal, Confidențial și Strict Secret, expediată prin curier lui Sir Stanshope, Guvernator al Hong Kong-ului, de la Sir William Aylesbury, Ambasador în Japonia”.

— Am o însărcinare specială, un comision oficial pentru dumneata. Este strict secret. Aș dori să-i înmânezi personal acest mesaj guvernatorului, îndată ce ajungi acolo.

Scrise în partea de sus a plicului: „Predată personal de doctorul Hoag”. Se hotărâse să se folosească de serviciile acestuia atunci când auzise că Jamie nu avea să plece cu vaporul poștal, iar pe *Prancing Cloud* nu mai avea pe nimeni altcineva de încredere.

— Trebuie neapărat să i-o înmânezi personal, să nu afle nimeni altcineva, nimeni să nu știe că dumneata ești curier al Împuterniciților Majestății Sale. Este limpede?

— Da, sir, bineînțeles, Sir William, răspunse Hoag, grozav de mândru.

Știa acum că Hoag era vulnerabil și putea scoate orice voia de la el: cine avusese ideea aventurii aceleia nebunești, ce voiseră să întreprindă de fapt, de ce făcuseră ceea ce făcuseră și ce se petrecuse la Kanagawa. Zâmbi mulțumit, ca pentru el, bucurându-se de postura în care se afla, dar, din motive numai de el știute, nici măcar nu mai făcu aluzie la asta.

— Sper să ai parte de o călătorie plăcută și abia aștept să ne reîntâlnim în Hong Kong.

— Vă mulțumesc, sir.

Hoag plecă apoi ca din pușcă, fericit peste poate că scăpase basma curată. Jamie și Skye îl așteptau nerăbdători pe Strada Mare.

— N-a vrut nimic deosebit, pe cuvânt, le explică doctorul, cu însuflețire. Numai niște consultații strict medicale, personale.

— Ești sigur?

— Jur cu mâna pe inimă. Haideti, grăbiți-vă, mai avem vreme de o dușcă mică, înainte să mergem la biserică. Eu unul am o sete-n mine...

O porniră cu toții, voioși, fără să-l observe pe Sir William, care-i urmărea de la fereastră. Mă întreb cât de fericiți ar mai fi nemernicii ăștia dacă ar ști ce scrie în epistola mea către guvernator, își zicea el cu dispreț. Încă n-au scăpat din capcană, de fapt, nici unul dintre noi nu a scăpat... De parcă ar mai conta un amărât de sicriu, când toată lumea este gata să sară în aer. Rusia abia așteaptă să înceapă războiul,

Prusia își întinde botul flămând spre Europa Centrală, francezii fac paradă de mândria lor națională nemăsurată, coloniile noastre din India și Asia sunt în mare primejdie din cauza unor imbecili de parlamentari și pe noi ne așteaptă aici, fără îndoială, un conflict armat în Japonia.

La prima vedere, scrisoarea părea inofensivă. Dar, mesajul decodificat era: „Cerem urgent întăriri militare și nave de război, pentru că ne așteptăm la un atac asupra coloniei din partea trupelor Bakufu și s-ar putea să fim nevoiți să evacuăm baza navală de aici.”

Biserica era luminată de nenumărate lumânări, altarul impunător strălucea în toată splendoarea, iar părintele Leo oficia slujba, cu vocea lui melodioasă, de bariton, împresurat de fumul de tămâie ce se ridica în aburi parfumați. Slujba fu mai scurtă decât de obicei, pentru că erau câțiva credincioși care voiau să prindă vaporul poștal.

Angélique îngenunche în prima strană, pentru rugăciune. Alături de ea se afla Seratard, André stătea la câteva rânduri mai încolo. Vervene în spate de tot, cu restul funcționarilor de la Legație, câțiva negustori, euroasiatici portughezi, precum și câțiva ofițeri și pasageri de pe navele franceze care fuseseră învoiți la mal. Cei mai mulți dintre marinarii francezi avuseseră parte de altă slujbă mai devreme, sau urmau să vină la biserică mai târziu. Spre marea mulțumire a marilor companii maritime, flota nu dispunea de preoți, iar să fii obligat să ai un preot la bord era un mare ghinion, pe orice fel de navă, de sub orice pavilion. Superstiție foarte bine înrădăcinată.

Părintele Leo îngenunche înaintea altarului, se rugă pentru ei și apoi binecuvântă credincioșii. Angélique trase adânc aer în piept, sfârșindu-și rugăciunea și așteptând să plece mai întâi Seratard. Ea deja se spovedise. În mica nișă tainică, mărturisise:

— Părinte, iartă-mă că am păcătuit.

— Ce păcat ai făptuit săptămâna asta, fiica mea?

Sesizase nerăbdarea abia ascunsă de omul bisericii, însetat să afle orice gând al ei și orice faptă păcătoasă. Era pentru prima dată când se spovedea, de când începuseră necazurile ei.

— Am uitat să o rog pe Sfânta Fecioară să mă ierte pentru toate păcatele, când mi-am spus într-o seară rugăciunea, zise ea cu voce calmă, continuând apoi cu vorbele pe care le cumpănise multă vreme. Și am nutrit multe gânduri și vise păcătoase și mi-a fost frică, uitând să-mi pun toate speranțele și încrederea în mâinile Domnului, care are întotdeauna grijă de noi.

— Ei, și altceva...?

Zâmbise amuzată, auzind iar vocea nerăbdătoare a părintelui.

— Și am păcătuit trupește, pentru că, deși căsătoria mea a fost legală pentru soțul meu și cei de o credință cu el, nu am avut vreme să

mă cunun după canoanele Adevăratei Religii.

— Dar..., dar asta, senora, nu este neapărat un păcat, doar nu ești vinovată pentru așa ceva, căci el a fost luat dintre noi. Ce alte păcate ai mai înfăptuit?

Angélique aproape că-și ținuse respirația, să nu mai simtă duhoarea aceea de usturoi, vin prost și haine nespălate, și-și duse la nas o batistă parfumată.

— Am păcătuit că nu l-am putut convinge pe Sir William să-mi permită să-l înmormântez pe soțul meu așa cum și-a dorit și cum am dorit și eu, de dragul lui.

— Dar... nici acesta nu-i un păcat în sine, copila mea. Altceva...

— Am păcătuit că nu l-am putut converti pe soțul meu la catolicism, înainte de a ne căsători.

— Nici acesta nu-i un păcat, seniora. Altceva...

Începuse să dispere în fața unei asemenea virtuozități, bietul preot, iar femeia asta și aștepta. Ce ciudat, își zicea ea. Nu mă mai îngrozește deloc ființa asta, ba chiar îi simt toate nuanțele ascunse ale vocii lui. Să fie un alt har al Domnului?

— Ai râvnit sau ai făptuit păcate trupești?

Ea își miji ochii a dispreț. Zâmbetul îi îngheță pe buze dar în același timp aproape că îl iertă pentru că binecuvântase cu atâta mărinimie celălalt sicriu, care plecase cu *Prancing Cloud*.

— Mi-am împlinit menirea de soție, așa cum propovăduiește sfânta biserică.

— Da, dar nu cumva ai trăit cu el înainte de...

— M-am căsătorit cu el după sfintele canoane ale bisericii și m-am purtat ca orice fiică credincioasă, care dă ascultare Adevăratei Învățăături, răspunse ea, adăugând cu ușoară ironie. Aș vrea să-mi dați acum dezlegarea de păcate, părinte.

Dezlegarea de păcate fără un canon, la cerea credincioșilor, nu era un lucru obișnuit. Ea așteptă răbdătoare, ținându-și răsuflarea să nu-l mai simtă, gata să iasă val-vârtej din sfântul lăcaș, dacă el vrea să o chestioneze mai departe, doar-doar o afla vreo taină rușinoasă.

— Ăăă... devreme ce dumneata pleci astăzi și este necesar să te pregătești sufletește pentru o mare încercare, senora, atunci să...

— Nu plec astăzi, cu vaporul poștal, părinte. Nu astăzi.

— A, nu pleci astăzi? rosti el și femeia ghici ușurarea din glasul lui. Păi... păi atunci putem să mai discutăm, copila mea, să mai vorbim pe larg spre Slava lui Dumnezeu. O, ce minunate sunt căile Domnului...

Îi citi dezlegarea de păcate și-i dădu câteva canoane ușoare, apoi ea se întorsese în strană, să asculte slujba. După ce planul ei reușise atât de mulțumitor, se bucura din tot sufletul. Obținuse tot ceea ce își dorise: Malcolm fusese înmormântat așa cum dorise ea, pe Gornt și-l

faceuse aliat, Hoag se ducea acum și el să pledeze pentru ea, iar mânia temutei Tess era deocamdată departe, cu ajutorul Celui de Sus. Da, Dumnezeu este de partea mea, sunt sigură de asta. Prin bunăvoința Lui am înfăptuit eu toate astea. Numai în privința bietului Malcolm, ah, Malcolm, Malcolm, dragostea mea...

— Aș putea să te conduc acasă, Angélique? o întrebă Seratard, întrerupând-o din visare.

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, monsieur, dar nu cred că sunt o companie prea plăcută și, pe deasupra, cred că mi-ar face mare plăcere să merg singură, ca să mă gândesc la ale mele.

— Dar ar fi o mulțime de lucruri de discutat înainte de plecarea dumatile.

— A, credeam că deja știți că nu mai plec cu vaporul poștal... Doctorul Hoag mi-a interzis să călătoresc în starea asta, lucru care de altfel mă întristează.

Seratard zâmbi cu gura până la urechi, foarte bucuros.

— Minunat! Cea mai bună veste pe care am primit-o în ultima vreme. Nu ne faceți onoarea de a fi invitată la cină, la noi, la Legație, unde să stăm de vorbă între noi, cu André..., să stăm de vorbă în liniște?

— Vă mulțumesc, dar mă văd nevoită să vă refuz din nou. Poate spre sfârșitul săptămânii, dacă mă voi simți mai bine.

— Joi sau vineri, când vreți... – o pofti Seratard, apoi îi sărută mâna politicos și ea se depărtă, ieșind la aer curat.

Vântul împrăștiase văzduhul, Era foarte bucuroasă că vântul îi acoperea chipul, așa că nu era nevoită să se mai obosească să se prefacă adânc îndurerată. Cei ce treceau pe lângă ea, o salutau, privind-o cu tristețe. Și Nettlesmith printre ei.

— Ne pare rău că plecați, doamnă...

— Mulțumesc frumos, domnule Nettlesmith, dar aflați că nu plec cu vaporul poștal. Nu astăzi – fața bărbatului se luminează auzind cuvintele ei, iar ea adăugă, amuzată de reacția lui: Domnul doctor Hoag mi-a interzis să fac această călătorie deocamdată, lucru care mă întristează peste poate.

— A, sigur, sigur, este normal... Deci, nu plecați, mda! Păi, atunci este bine, înțeleg... Vă rog să mă scuzați, doamnă...

Se grăbi să se ducă la club, să-i anunțe pe ceilalți. În câteva minute, zvonul avea să facă ocolul întregii colonii și așa ea era scutită să mai repete acea veste. Îl zări pe André, care o aștepta.

— Bună, André.

— Mă bucur că nu pleci, rosti el, simplu.

— Ei... Ce repede circulă veștile pe-aici.

— Da, cele bune. Aș vrea să discut cu tine între patru ochi.

— Despre bani?

— Da, despre bani. Ce mult te-ai schimbat, Angélique?

— Sper că în bine. Ce mai faci tu, vechiul meu prieten?

— Chiar că vechi, mai bine spune-mi bătrân!

André se simțea îngrozitor în ziua aceea. Era obosit. De toți și de toate. Se întâlnise cu Hinodeh cu o noapte în urmă și în relația lor se strecuraseră umbre neplăcute. Și violența! În timp ce ea îl masa, André se ridicase și îi desfăcuse kimonoul, să-i sărute sânii, voind să se bucure de ea, însă femeia se trăsese repede deoparte și-și încheiase iar veșmântul.

— Mi-ai făgăduit că nu..., îngăimase ea.

Iar furia lui că-și uitase promisiunea făcută (orice reacție violentă a lui o făcea pe micuța japoneză să se poarte ca un câine credincios, care primește o bătaie meritată) se dezlănțuise dintr-o dată și el se trezise urlând ca turbat:

— Încetează să mai privești așa! Încetează! Baka!

Niciodată nu plângea în fața lui, dar murmură la nesfârșit rugăminți de iertare:

— Gomen nasai, Furansu-san, gomen nasai, gomen nasai, gomen nasai!

Supușenia ei și implorările îl scosese rădăcină și mai tare din minți și răcnise iar:

— Taci o dată, pentru numele lui Dumnezeu!

Iar ea îl ascultase, smerită. Se așezase în genunchi, cu ochii în pământ, cu mâinile împreunate cuminte în poală, fără să se miște. Doar din când în când, tresărea ca un câine biciuit de stăpânul lui. Ar fi vrut să-i ceară iertare, s-o ia în brațe și să-i spună cât o iubește, dar toate astea nu-i mai erau de nici un folos, pentru că n-ar fi făcut decât să piardă și mai mult din cinstea obrazului. Așa că se îmbrăcase la iuteală și ieșise din casă fără să scoată o vorbă. Îndată ce ieșise din Yoshiwara și trecuse podul, se dusesse pe țărm și, înjurând întruna, dăduse cu piciorul într-o barcă pescărească, până ce se domolise. Apoi se așezase pe pietrele reci, înecat de furie, pentru că știa că ea avea să plângă mult după aceea și avea să se învinovățească singură pentru că nu se pricepuse să-i aducă aminte cu mai mare delicatețe că el greșise. Dar știa că a doua zi aveau să o ia de la capăt ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, deși era sigur că sub blândețea și smerenia ei se ascundea o mare de ură. Față de el.

— Și de ce nu? rosti el cu voce tare.

— De ce nu ce, André? îl întreabă Angélique, neînțelegând.

— A, nimic, vorbeam și eu singur.

— Uite acolo un loc unde putem sta să discutăm.

Banca aceea era așezată cu fața spre mare. Vaporul poștal îi atrase atenția și ea se întreabă oare ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi hotărât să plece cu acea navă. N-aș fi făcut decât să mă arunc proteste în gura

leoaicei, fără nici un rost. Dar de ce să mă frământ eu degeaba acum pentru toate astea? Nu merită să mă frământ pentru nimic... cel puțin până o să mă mai obișnuiesc cu noua mea viață și o să-mi cunosc puterile, n-are nici un sens. Trebuie doar să aștept.

Pe coșurile navei începură să iasă fuioare de fum. Se pregătea de plecare. Numai câteva persoane mai rămăseseră pe pasarela.

— Cred că nu sunt o companie prea plăcută, rosti ea.

— Ai putea să-mi mai dai niște bani?

— Nici eu n-am prea mulți. De cât ai nevoie?

— De o mie de guinee.

— Dar pentru ce naiba ai nevoie de asemenea avere?

El trase adânc aer în piept, apoi răspunse:

— Pe iubita mea o cheamă Hinodeh.

Și-i îndrugă o istorie din care reieșea că se îndrăgostise nebunește de acea fată și o voia numai pentru el, dar nu-i dezvălui adevărul despre boala lui.

— Mi-e greu să-ți explic totul, nici n-aș putea, de fapt, dar oricum, nu mai pot trăi fără femeia asta. Iar banii îmi trebuie ca să-i răscumpăr contractul. Trebuie să fie numai a mea. Trebuie.

— Dar eu nu știu cum aș putea face rost de o asemenea sumă, André, mărturisi ea șocată de cererea șantajistului, dar emoționată de povestea lui de dragoste. Henri nu te mai împrumută?

— A refuzat categoric. A refuzat chiar să-mi avanseze banii ăștia din salariu. Cred că vrea să fie sigur că depind de el.

— Dar dacă aș vorbi eu cu el și...

— Nu, n-ai ajunge la nici un rezultat, ba chiar mi-ai îngreuna nespus situația.

O privi într-un fel ciudat.

— Când o să se rezolve cu căsătoria ta și cu venitul de văduvă, lucru pentru care o să mă rog să se întâmple cât mai repede și o să-mi dau toată silința să se întâmple cât mai repede, o să te rog să-mi împrumuți acești bani, o mie de guinee.

— Dacă o să pot, așa o să fac, André.

— Și n-ai putea să-mi dai acum măcar o parte din ei? Măcar o sută, ca să o mai amăgesc pe mama-san încă o săptămână... doar ea te-a ajutat și pe tine, o sili el să-și amintească.

Ea însă nu zise nimic, foarte conștientă de numeroasele rânduri în care o ajutase el și încă și mai conștientă de faptul că jurase să nu-i amintească niciodată de asta. Iar în mintea ei ajunse la o nouă concluzie: Hinodeh era un atu de care ea se putea folosi.

— O să-l rog pe Jamie să-mi împrumute niște bani.

— Dar mai ai și banii pe care ți i-a îngăduit Sir William să-i păstrezi, din safe, două sute șazeci și trei de guinee, nu-i așa?

— Da, mi-a mai rămas ceva din ei.

Angélique se uită spre mare, ca să nu-i întâlnească privirea insinuantă, care o descumpănea și se întrebă oare cum de aflase și cum să-și ascundă ea repulsia față de acel André total schimbat, aflat pe punctul de a o lua cu totul razna. Ce prostie din partea lui! Își zise. Oare chiar nu-și dădea seama că destinele noastre sunt legate? Însă acum este îndrăgostit, așa că trebuie să-l iert.

— Am mai trimis în țară din banii aceia.

— Uite ce-i, Angélique: eu vorbesc în fiecare zi cu Henri despre tine, pentru binele tău. El este sigur că poate obține trecerea ta sub tutelă guvernamentală. Henri este foarte important pentru viitorul tău, iar el și ambasadorul o să fie doi aliați foarte puternici în lupta pe care va trebui s-o dai, îți garantez eu. Ai fost foarte înțeleaptă că ai rămas aici, să aștepti desfășurarea evenimentelor. Ești mult mai în siguranță aici, încheie el și ea își aduse aminte că, nu cu mult timp în urmă, tot el o sfătuisese să plece.

O privea, nereușind să-i deslușească prea bine trăsăturile prin vălul negru și-și aminti cu plăcere de depoziția lui sub prestare de jurământ, pe care o pusese la loc sigur, împreună cu testamentul său, în seiful ministrului britanic, pentru că în Seratard nu avea încredere. Voise să-și ia niște măsuri de precauție, în caz că „i se întâmpla vreun accident”. În acea declarație scrisese cu lux de amănunte despre violul comis asupra ei de către asasinul de la Tokaido și despre avort – când și cum se petrecuse, cum scăpase de dovezi – precum și de moartea criminalului japonez. Apoi anexase pagina a doua din scrisoarea tatălui ei, pe care acesta i-o trimisese cu câteva luni în urmă și pe care André o rupse în fața ei, dar apoi o reconstituise și o lipise la loc. Pagina aceea ar fi fost de ajuns să compromită de la bun început căsătoria ei cu Malcolm, chiar dacă Tess Struan ar fi fost de acord cu ea, dar scrisoarea o putea face pe aceasta să se răzgândească și să se întoarcă împotriva Angelicăi cu trup și suflet. André Poncin era ferm hotărât să se folosească de toate mijloacele, dacă era nevoie, pentru că Angélique era singura posibilitate de a o avea pe Hinodeh și de a se bucura de un viitor mai bun...

Raiko și Meikin, negoțul ăsta cu secrete de stat? Vis de nebun, își zise el cu amărăciune. Le-am dat toate planurile de luptă și cu ce m-am ales în schimb? Cu promisiuni deșarte și cu nici o șansă de a profita de toate astea, ca să-mi scadă din datorii.

— O sută de guinee, repetă el, prea obosit și prea furios ca să mai adauge te rog.

Angélique nu-și luă ochii de pe întinsul apelor.

— Și cât va trebui să aștept până să acționeze Tess? întrebă ea.

— Depinde de felul în care o să primească vestea, depinde și de Hoag, și de cum se comportă ea la înmormântare. O să lase probabil să treacă cele treizeci de zile, ca să se convingă dacă ești sau nu

însărcinată, cum ai făcut și tu data trecută, înainte de a lua o hotărâre, rosti el pe un ton neutru, dar ținând cu tot dinadinsul să-i aducă aminte, ca să știe mereu că este la discreția lui.

Ea îl privi, bucuroasă că vălul îi ascundea chipul. André își închipui că ochii ei erau prietenoși. Cine știe, poate că da, poate nu...

— Mai adaugi încă zece zile la termenul ăsta, până când vestea, care o fi ea, ajunge la Tess, alte zece zile de gândire și zece până trimite scrisoarea de răspuns. Deci, în total, vreo două luni, poate mai puțin.

— Și cum va suna mesajul acela?

— Plin de venin, răspunse el, apoi își miji ochii, insinuant. Numai că eu mai am niște planuri, niște idei... Aș putea să te ajut să devii o femeie bogată. Dar deocamdată nu trebuie decât să aștepti, n-ai nimic de făcut până atunci, doar să aștepti. Ai răbdare, Angélique, ai răbdare. Răbdare și un pic de noroc, atât îți trebuie... Eu am niște idei foarte interesante.

Și eu am niște idei foarte interesante, André, șantajistule. Multe. Și planuri la fel. În ce te privește pe tine, pe Tess și, în general, viitorul meu. Se apropie de el și îl atinse, cu tandrețe.

— Mă bucur mult că ai găsit pe cineva care-ți împărtășește iubirea. Ești un bărbat norocos, zise ea, pe un ton sincer.

Apoi, trecând repede de la o stare la alta, cum numai femeile se pricep s-o facă, lăsa orice urmă de tandrețe deoparte și ajunse la partea practică a lucrurilor.

— André dragă, o să am niște bani pentru tine la ora șase... Mă bucur nespun că-mi ești un prieten adevărat...

— Și eu... mulțumesc pentru împrumut.

— Deci, din nou, trebuie să avem amândoi răbdare și să așteptăm? Pentru că numai asta ne-a rămas de făcut, nu? Da... Puțin noroc și răbdare... Eu pot să fiu răbdătoare. Puțin noroc și răbdare. Bine, fie.

André rămase uitându-se în urma ei, cum se depărtează, mândră și încrezătoare și, cu toate că era fragilă și mică de statură, în mod straniu, lui i se păru înaltă.

CARTEA A CINCEA

五

YEDO

Marți, 1 ianuarie 1863

Toranaga Yoshi sosise înapoi la Castelul din Yedo cu opt zile în urmă, obosit și furios, după ce străbătuse drumul de la stația de popas Hamamatsu în marș forțat. Ridurile de pe chipul său se adânciseră și mai mult. Dacă mai înainte oamenilor le era frică de el, acum erau de-a dreptul îngroziți. Furia lui se abătea ca un bici asupra lor. Îi conduse el direct tot drumul, fără să-și lase nici sieși, nici lor nici un răgaz, dormise numai câteva ore pe noapte, mereu înnebunit de întârziere, nemulțumit de hanuri, de băi, de mâncare, de servicii și de viitor. Asupra căpitanului Abeh se revărsa cel mai des mânia lui Yoshi, toți înțelegeau că se datorează numai frustrării și durerii pe care o resimțea pentru moartea preaiubitei sale Koiko.

Abeh organizase acolo imediat incinerarea ei și aceea a lui Sumomo după care se aruncaseră în șei și începuseră să galopeze leghe după leghe, conștienți cu toții că o luptătoare atât de vitează merita o prosternare politicoasă din partea învingătorului în fața focului – mai ales, dacă ne gândim că luptătorul fusese un shishi și femeie și va deveni curând eroină de cântece și legende, la fel ca și lovitura care o spintecase în două. Și Koiko Crinul, de asemenea, ea care se aruncase în calea primului shuriken și salvase în felul acesta viața seniorului lor, de la care primise darul milostiv al unei morți instantanee. Dar Yoshi, Tutorele Moștenitorului, spusese rece:

— Poemul lor funerar este acesta:

*Din nimic în nimic,
Cadavrul e cadavru,
Nimic.*

*Al meu, al vostru, chiar și al lor,
Au existat oare? Existăm noi oare?*

Apoi, mai departe, mai repede, sub sfichiuirea biciului, până la Castel. Dar nici acolo nu se opri, căci și castelul și Yedo și întreaga provincie Kwanto erau cuprinse de neliniște din cauza pregătirilor de război ale gai-jinilor – grăbite de ultimatumul lui tairo, așa cum se așteptase.

— Era inevitabil; spusese Yoshi la întâlnirea Sfatului Bătrânilor pe care o convocase imediat și adăugase, pentru a-i da posibilitatea lui Anjo să se dezică: Ți s-a dat un sfat rău, îndepărtează-l pe prostul care a sugerat și a redactat scrisoarea.

— A fost porunca împăratului și a shogunului ca toți gai-jinii să fie expulzați, spuse Anjo furios.

— Poruncă? Shogunatul este cel care poruncește, nu un băiat

minor care repetă papagalicește cuvintele pe care i le pune în gură shogunatul... sau împăratul, care nu poate decât să ne roage să facem ceva!

— În calitatea mea de tairo am considerat acest ultimatum drept necesar.

— Atunci te întreb din nou, ce propui să facem când va veni flota aici?

— N-o să vină, noi o să atacăm primii, spuse Anjo apoi se strâmbă din cauza durerii de șale și se apucă cu mâna de șold. I-am înconjurat, Yokohama este ca un pește mort care așteaptă să i se scoată mațele. Forțele de atac sunt aproape gata.

— Și flota lor? întrebuse el furios că îi ignoraseră toate sfaturile și se băgaseră din nou, de bună voie, într-o capcană.

Nu mai avea nici un rost să le amintească lui Anjo și celorlalți de planul pe care îl elaboraseră cu meticulozitate și care prevedea câteva luni o tactică de tergiversare împotriva gai-jinilor în timp ce shogunatul ar fi trebuit să se consolideze și, mai cu seamă, să zdrobească coaliția dușmănoasă a provinciilor Tosa, Choshu și Satsuma ce ar distruge shogunatul dacă ar fi lăsate să prospere.

— Mai întâi luăm prin surprindere Yokohama și o incendiem, așa cum am propus eu încă de acum câteva luni, spuse Toyama, tremurând de emoție. Să-i ardem de vii!

— Și cum le scufunzi flota? urlă Yoshi – observase durerile lui Anjo și era încântat, amintindu-și, în același timp, de pactul cu Ogama din Choshu, care trebuia pus în aplicare rapid, pentru a-l dezechilibra și a-l neutraliza pe acest dușman.

— Zeii le vor scufunda flota, Yoshi-donno, răspunse semet Toyama, așa cum au făcut și cu Kublai Han și mongolii lui. Aceasta este Țara Zeilor, zeii nu ne vor trăda.

— Și în cazul în care zeii sunt plecați de acasă, sau dorm, zise Anjo, o să trimitem navele noastre de incendiere – am sute de astfel de nave în construcție, sute. Dacă dușmanul străpunge această barieră pentru a bombarda Yedo, vor muri numai țăranii, neguțătorii, meșteșugarii și comercianții paraziți, armatele noastre vor rămâne intacte.

— Da, vor rămâne intacte, spuse și Toyama triumfător.

— Din moment ce Yokohama va fi distrusă, continuă Anjo, flota gai-jinilor trebuie să plece de aici pentru că nu vor mai avea o bază unde să se regrepeze. Vor trebui să plece tocmai hăt, departe, în coloniile lor din China, n-or să mai aibă nici un fel de cap de pod aici. Dacă vin înapoi...

— Când vor veni înapoi, îl corectă Yoshi.

— Perfect, Yoshi-donno, când vor veni înapoi cu și mai multe nave o să le scufundăm în Strâmtoarea Shimonoseki, Ogama o să le

scufunde și, oricum, atunci vom avea mai multe tunuri și nave de incendiere și n-o să le îngăduim niciodată să debarce în forță, n-or să mai poată niciodată să debarce în forță și să-și construiască din nou bază aici. Nu mai există nici un fel de Tratat care să-i apere! Nici unul. Ne închidem țara ca mai înainte. Țasta este planul meu, spuse Anjo triumfător. Am rupt Tratatul, așa cum a dorit împăratul!

— Tu ești asemenea zeilor, tairo, și zeii ne vor proteja cu un vânt divin, chicoti Zukumura, ștergându-și saliva care i se prelingea pe bărbie.

— Zeii nu ne vor apăra de obuzele gai-jinilor, interveni Yoshi, și nici măcar navele noastre de incendiere. Dacă pierdem Yedo, pierdem citadela shogunatului și atunci toți daimyo din țară se vor uni împotriva noastră, conduși de Ogama din Choshu, de Sanjiro din Satsuma și de Yodo din Tosa. Fără Yedo, shogunatul nostru s-a terminat, cum de nu puteți înțelege?

Anjo se schimonosi de un nou val de durere și se repezi:

— Înțeleg foarte bine că te crezi seniorul țării și darul zeilor pentru Nippon, dar nu ești, nu ești, ești la ordinele mele și trebuie să te supui poruncilor mele, eu sunt tairo. EU SUNT!

— Tu ești tairo și... Te simți rău? Întrebă el prefăcându-se îngrijorat – ca și când abia atunci ar fi observat, căci dorea să pună capăt confruntării. De când ai durerile astea, ce spune doctorul?

— Ce spune?...

Anjo mai sorbi puțin din fiertura amară de ierburi. Leacul nu-i ușură prea mult durerile. Acestea deveneau din ce în ce mai acute, iar noul doctor chinez îi era la fel de nefolositor ca și toți ceilalți, așa că începuse să se gândească la o întâlnire pe ascuns cu vestitul Doctor Uriaș, al gai-jinilor din Kanagawa.

— Nu-ți face tu griji pentru durerile mele. Te cunosc eu.

Yoshi văzu ura din ochii lui Anjo și înțelese că ea era provocată de tinerețea și vigoarea lui – bine că nu știe, prostul de el, cât sunt de sătul de viață.

— Pot să...

— Nu poți nimic. Vom ataca atunci când ordon eu să atacăm și cu asta am terminat. Ședința s-a încheiat, urlă Anjo.

Acum, de când era tairo, Anjo conducea autoritar și îi trata pe toți ceilalți cu dispreț olimpiu. Furios, Yoshi se plimba prin castel ca un leu în cușcă. După acea primă zi nenorocită, o închisese pe Koiko într-un compartiment al sufletului, totuși, din când în când, ea mai reușea să se strecoare zâmbind afară. O împingea furios înapoi – n-avea de unde să știe dacă, într-adevăr, se repezise înainte ca să-i salveze viața, așa cum îl asigură Abek, n-avea de unde să afle de ce angajase printre servitoarele ei o asasină shishi, pe Sumomo Fujahito, sigur, un nume fals, dar evident una din acolitele lui Katsumata. Și unde este acum

Katsumata? Dăduse ordin să fie prins, indiferent unde ar fi fost, și instituise o recompensă mare pe capul lui, dăduse de asemenea ordin să fie căutați shishi peste tot și nimiciți, la fel și protectorii lor. Apoi trimise după Inejin, șeful spionilor lui. Bătrânul venise șchiopătând și se prosternase dinaintea lui.

— Stăpâne, se pare că zeii te-au păzit ca și când ai fi unul de-ai lor.

— Permițându-i unei asasine shishi, înarmată cu shurikene să pătrundă în sanctuarul intim al curtezanei mele, explodează el, permițându-i curtezanei mele să fie o trădătoare și părtașă la complot?

Inejin scutură din cap și spuse încet:

— Poate că nu a fost nici trădătoare, stăpâne, nici părtașă la complot, ci numai femeie. Cât despre femeia shishi, Sumomo, aceasta n-a făcut decât să-ți pună la încercare capacitatea ta de luptă, care s-a dovedit a fi perfectă, căci pentru asta ai fost pregătit.

Forța deosebită pe care o radia bătrânul supus îi alungă ca prin farmec supărarea.

— Nu chiar perfectă, pisica m-a zgâriat cu gheara ei, dar rana s-a vindecat.

— S-o târăsc aici pe Meikin, mama-san, stăpâne?

— A, capul răutăților. N-am uitat-o. Da, curând, dar nu acum. O ții sub supraveghere?

— Ca pe mine însumi. Ai trimis după mine, stăpâne?

— Vreau să mi-l găsești pe Katsumata, viu dacă se poate, spuse el. L-ai înlăturat pe trădătorul ronin care lucra pentru gai-jini așa cum ți-am poruncit? Cum îl chema? Ori Ryoma, era din Satsuma, da, asta era.

— Omul acela e mort, stăpâne, dar se pare că nu el a fost trădător. Gai-jinii l-au ucis pe Ori acum câteva săptămâni. L-au împușcat pe când încerca să pătrundă într-una din casele lor. Dar omul care le dă informații este un choshu, un ronin pe nume Hiraga.

Yoshi rămase înmărmurit.

— Acela de pe afiș? Luptătorul shishi care i-a condus pe cei care l-au ucis pe Utani?

— Da, stăpâne. Pentru moment nu-l pot elimina, se află sub protecția șefului ing'erez și stă mereu numai în clădirea lor. Dar am un spion în sat și am să-ți pot spune mai multe peste câteva zile.

— Bine. Ce altceva se mai aude? Ce e cu războiul?

— Sper să am mai multe noutăți peste câteva zile.

— Ai grijă să fie cât mai multe, spuse el scurt și îl concedie. Să te întorci când o să ai vești importante.

Inejin n-o să mă trădeze, își spuse el, indispus că se purtase atât de dur. Spionii trebuie ținuți la mare preț, ca nimeni alții... de ei depinde capacitatea ta de a te mișca... Ah, Sun Tzu ce geniu ai fost –

dar, deși îți cunosc perfect preceptele, tot nu știu ce să fac cu gai-jinii, cu băiatul ăsta tâmpit și cu dușmanul meu cel mai înverșunat, prințesa Yazu, care se desfată acum amândoi cu plăcerile oferite lor de lingăii de la curte, ce ascultă de câinele acela ticălos, seniorul șambelan. Ce-ai face tu ca să nimicești dușmanii care mă înconjoară? Anjo, cei din Sfatul Bătrânilor, curtea, Ogama, Sanjiro – și lista lor nu se mai termină niciodată. Și cum să-i opresc pe gai-jini? Apoi își aminti de invitația de a vizita nava de război, invitat de acel Furansu-francezul. Zăcămintele de cărbune pe care le localizase deja soția sa, Hosaki, împreună cu prospectul gai-jin și cu cei din Gyokoyama îl determinaseră să-l trimită pe Misamoto, așa-zisul samurai, pescarul interpret, să perfecteze aranjamentele. Întâlnirea avusese loc cu o zi înainte.

Se strecurase din Yedo într-o barcă cu vâsle să ajungă la întâlnirea pe mare fără zarvă, și merse până nu se mai văzu țărmlul, însoțit de Abeh, Misamoto și douăzeci de samurai. Experiența fusese uluitoare. Dimensiunea și forța mașinilor de pe navă, tunurile, pulberea și forța de tragere și cantitățile de cărbune pe care le duceau și poveștile pe care le spuneau – dacă erau adevărate sau nu, nu-și putea da seama – întinderea imperiului furansu, bogăția și puterea lui, distanțele pe care le putea parcurge o asemenea navă, numărul de nave de război și de tunuri, dimensiunea armatelor lor – cel puțin după cum afirmau ei, toate acestea erau de-a dreptul incredibile. Misamoto traducea împreună cu interpretul care își spunea Andreh Furansu-san. Deși aveau și o altă limbă, a lor, cea mai mare parte a întâlnirii se discutasese în engleză. Yoshi nu înțelesese multe din cele ce-i fuseseră spuse. Cuvintele pe care le foloseau erau ciudate și se pierduse mult timp ca să explice ce însemnau mile și iarzi, pulbere și smoală și pistoane, vapoare cu zături și vapoare cu elice, puști cu scăpărătoare sau cu încărcătoare, fabrici și putere de foc. Dar, în ansamblu, totul era uluitor și constituia o informație de importanță majoră: aveau absolută nevoie de exploatare carbonifere și de porturi sigure, fără de care vapoarele cu aburi nu erau decât niște mormane de fiare – care nu puteau transporta toată cantitatea de cărbune necesară pentru drumul dus întors, și operațiile navale. Și, în al doilea rând, ceea ce observase și la întâlnirea Consiliului Bătrânilor cu gai-jinii la Castelul din Yedo – dar nu înțelesese pe atunci cât de departe mergea aceasta – simpla menționare a gai-jinilor ingrezi îi făcea pe gai-jinii furansu să se întunece la față și nici nu încercau să-și ascundă în vreun fel ura. Constatarea aceasta îi făcea o plăcere deosebită și se potrivea cu ceea ce îi spusese Misamoto mai înainte, că ingrezi erau urâți de aproape toate celelalte națiuni de pe pământ, pentru că aveau cel mai mare imperiu, pentru că erau națiunea cea mai puternică și mai bogată, cu

cea mai mare și mai modernă flotă, cu cea mai puternică, mai disciplinată și mai bine echipată armată și pentru că își foloseau profiturile pentru a produce peste jumătate din toate bunurile din lume. Și aveau și o insulă a lor, inexpugnabilă, în care păstrau totul. Bineînțeles că toată lumea îi urăște. Așa cum ne urăște și pe noi, pe Toranaga. Și de aceea, își spuse el, simțind un junghi în măruntaie la gândul greșelilor sale din trecut, tocmai pe acești gai-jini trebuie să ni-i facem prieteni și cu ei trebuie să ne purtăm cu cea mai aleasă grijă. Cea mai bună flotă? Și arme? Cum aş putea să-l momesc ca să-mi construiască și mie o flotă? Sau să-mi vândă una? Aș putea oare s-o obțin în schimbul cărbunelui?

— Misamoto, spune-le că aş dori să știu mai mult despre aceste minunate mașinării furansu, spuse el pe un ton neutru și, da, aş dori să-mi fac prieteni printre gai-jini, nu mă opun comerțului – poate că aş putea aranja în așa fel încât concesiunea terenurilor mele carbonifere să meargă la furansu, nu la ingrezi.

Asta îi făcu să devină imediat atenți. Se aflau în momentul acela sub punte, în cea mai mare cabină de la pupa, pe care el o găsea înghesuită și rău mirositoare, duhnind a uleiuri, fum de cărbune și secreții umane. Peste tot se vedea o peliculă fină de funingine. Erau așezați la o masă lungă, șase ofițeri în uniforme cu fireturi aurii și conducătorul lor, Seratard – de fapt, pronunția corectă era Serata – care ședea în mijloc. Abeh și jumătate din paznici erau în spatele lui, ceilalți rămăseseră pe punte. Din momentul în care îl văzuse pe Seratard și auzise cum îl cheamă îi plăcuse omul imediat – era total diferit de liderul cel mare ingrez, cu chip posomorât și un nume imposibil de pronunțat. Serata, ca și Furansu-san Andreh erau nume ușor de pronunțat. De fapt, erau niște nume japoneze. Serata era un nume chiar de bun augur. Serata era numele satului ancestral al familiei lui, pe care strămoșul lui, Yoshi-shigeh Seratanoh Minowara îl întemeiasă în secolul al doisprezecelea. În secolul al treisprezecelea, daimyo-ul luptător Yoshi-sada Serata ridicase o armată împotriva suzeranilor săi, familia Hoja, îi nimicise și ocupase apoi capitala acestora, orașul Kamakura, devenită ulterior capitala sa. De atunci, urmașii lui direcți, familia Yoshi noh Toranaga noh Serata continuau să domnească în Kamakura, și shogunul Yoshi Toranaga chiar fusese înmormântat acolo în marele său mausoleu.

— Așa că suntem rude, glumise el, după ce le explicase strania coincidență a numelui de Serata.

Seratard râse, acompaniat de toți ceilalți care chițcăiau ca niște maimuțe în uniformele lor ciudate, apoi îi explică faptul că și familia lui era una din cele mai vechi familii din țara furansu, dar nici pe departe așa de ilustră.

— Stăpânul meu, spuse André făcând o plecăciune, stăpânul meu

foarte onorat fii prieten și partener gai-jin la familie dumneavoastră mare, sire.

— Spune-i că eu consider numele lui drept un semn bun, spusese el, observând că omul acesta era ceva mai mult decât un simplu interpret.

— Stăpânul meu mulțumește și spune ce promite ingeriz, furansu promite mai bine.

Misamoto explică scrupulos:

— Stăpâne, vrea să spună că sunt gata să încheie un târg mai bun, un aranjament bănesc. Și furansu fac tunuri la fel de bune ca și ingrez, dar nu așa de multe.

— Spune-le că am să mă gândesc la posibilitatea de a le acorda lor concesiunea terenurilor carbonifere. Trebuie să-mi spună câte arme și tunuri pot să-mi dea, cu pulbere și obuze, când pot să le am și în schimbul cărei cantități de cărbune. Și vreau și o navă cu aburi, un vapor cu ofițeri care să-i instruiască pe ofițerii mei și pe marinari. De fapt, spuse el nevinovat, poate că aş putea să le garantez francezilor dreptul exclusiv de a construi, de a vinde și de a instrui flota militară. Bineînțeles că voi plăti pentru aceasta. Dacă prețul este rezonabil.

Văzu cum Misamoto face ochii mari dar, înainte să apuce el să traducă, gai-jinul Andreh, care ascultase la fel de atent, spuse:

— Stăpânul meu regele de la țara furansu foarte onorat ajutor senior Yoshi Toranaga construiește nave.

Îl urmări apoi fascinat pe Andreh care se întorsese spre șeful lui, Serata, și începuse să vorbească, în timp ce ofițerii navali ascultau cu atenție și încuviințau din cap, devenind curând și ei la fel de emoționați. Era uimitor ce ușor îi puteai manipula pe acești oameni cu promisiuni referitoare la comerț și la bani, își zise el. Dacă furansu reacționează atât de prompt, fără îndoială că și liderul ingrez va face la fel. E mult mai bine să ai doi pești care se bat pentru același cârlig decât unul singur. Mai discutaseră și de alte chestiuni, dar nu avuseseră timp să le epuizeze pe toate, aflase însă destul ca să dorească să afle mai mult. Fusesse un amănunt menționat de Andreh Furansu-san care îl șocase. Discutau despre cunoștințele medicale moderne și i se explicase cât de ușor ar fi să se instaleze un spital modern.

— Doctor șef din Kanagawa bun, sire. Auzit tairo Anjo bolnav. Auzit poate tairo vede doctor-sama.

— Unde și când urmează să aibă loc această întâlnire?

— Stăpânul meu spune: nu sigur dacă deja aranjat, sire. Om doctor spune sigur tairo bolnav. Poate doctor medic șef ajută pe tairo.

— Dacă se perfectează o întrevedere între ei, să-mi spui. Spune-i lui Serata că un spital ar fi o posibilitate interesantă.

Se hotărî să lase deocamdată lucrurile așa. Pentru un timp. Dar

era o informație pe care ar fi fost mai bine ca Misamoto s-o uite. Cum aş putea să am un interpret personal în care să am încredere? Trebuie să am unul. Poate ar trebui să-l instruiesc mai bine pe Misamoto, e supusul meu şi este în mâinile mele. Până acum mi-a dat mereu ascultare. E sigur că s-a descurcat bine cu prospectorii. Păcat că nu fusese acolo, ci se dusesse la Hosaki s-o informeze asupra progresului prospecţiunilor, când se bătuseră prospectorii ca nişte fiare sălbatice, după cum raportaseră samurarii! Dacă Misamoto ar fi fost la mină, poate ar fi reuşit să-i oprească. Nu că ar fi avut prea mare importanţă – un mort mai mult înseamnă o problemă mai puţin, cât despre supravieţuitor – nu cred că mai are multe zile de trăit. Cărbune! Aşadar avem mari cantităţi de cărbune, după cum spune Hosaki şi pentru aceşti gai-jini cărbunele este la fel de preţios ca şi aurul. Schimbă în mod deliberat subiectul.

— Întreabă-l pe Serata-san de ce trag gai-jinii cu tunurile şi cu puştile, de ce trimit nave de război în sus şi în jos ca să tulbure pacea acestei Țări a Zeilor? Se pregătesc de război?

Se făcu linişte. Expresia de pe chipurile lor se schimbă:

— Stăpânul meu spune nu pregătiri de război – observă că gai-jinul Andreh se străduieşte să traducă cât mai exact: Pregăteşte numai apărare. Îmi pare rău, tairo spune toţi gai-jin trebuie plece.

— Şi de ce să nu plece o lună, sau două şi apoi să se întoarcă? spuse el râzând în sinea lui de consternarea pe care o produsese.

— Stăpânul meu spune, Tratatul semnat de seniorul shogun şi acceptat de şeful tairo la Bakufu îi şi prea înaltul împărat permite stăm la Yokohama, Kanagawa şi Kobe. Tratat este bun pentru Nippon, pentru gai-jin. Tairo Anjo, pare rău, nu avut dreptate supărat.

— Sunt mulţi daimyo care nu gândesc aşa. Tairo Anjo este conducătorul. Ar trebui să faceţi ce vă ordonă el. Este ţara noastră.

— Stăpânul meu spune furansu vrea ajută Nippon devine mare naţiune în lume... ca acum.

— Spune-i lui Serata-sama că tairo este conducătorul, şi trebuie ascultat, deşi, uneori, adăugă el delicat, chiar şi tairo îşi poate schimba părerea dacă primeşte un sfat corect! – văzu că aluzia lui îşi atinse ţinta şi continuă. Îmi pare rău, dar am explicat de mai multe ori că problemele referitoare la provincia Satsuma nu pot fi rezolvate decât de daimyo Sanjiro.

— Stăpânul meu spune: speră cineva dă sfat corect lui tairo. Daimyo de Satsuma trebuie cerut scuze, plăteşte amendă stabilită la întâlnire din Yedo, pedepseşte ucigaş în public.

Dădu din cap ca şi când ar fi fost foarte preocupat. Dintr-o dată se sculă în picioare – realizând că nu mai avea sens să discute cu oamenii aceştia de mână a doua ca popor, care îi puteau fi de folos în alt fel, şi că trebuia să-l abordeze pe conducătorul ingrez. Asta îi convenea de

minune. Și păstrând o atitudine semeată și distinsă, dădu totuși dovadă de oarecare prietenie și acceptă, cu o pretinsă reținere, să se mai întâlnească și altă dată.

— Misamoto, spune-le că putem să ne reîntâlnim peste zece zile, la Yedo. Va fi o întâlnire particulară.

Chiar în momentul în care părăsea nava de război, gai-jinul Andreh îi spuse:

— Stăpânul meu urează An Nou fericit.

Aflase apoi uimit că în lumea gai-jinilor exista un alt calendar, cu totul diferit de cel japonez și de cel chinez, calendar lunar după care țineau ei socoteala zilelor și a lunilor și a anilor din vecii vecilor.

— Prima zi a anului nostru, Serata-sama, explicase Yoshi, este între ziua a șaisprezecea a Lunii întâi și a douăzeci și doua zi a celei de a doua luni; și asta depinde de lună. Anul acesta, Anul Câinelui, prima zi, cea care marchează începutul sezonului sărbătorilor, este ziua a optsprezecea a Lunii întâi. Atunci întreaga Chină spune: Kung Hay Fat Choy.

Tot timpul cât durase drumul înapoi, spre Yedo, cu barca, se gândise cu mirare la acești oameni. Era foarte uluit – gai-jinii erau ca niște monștri cu înfățișare de oameni care veniseră din stele, cu idei și atitudini greșite și nepotrivite cu o gândire echilibrată de ying și de yang. Dar pentru noi, ca să supraviețuim ca națiune, este important să avem nave mai mari, și arme și mai multă putere ca să ne putem apăra de acest rău străin. Și deocamdată, se gândi el scârbit, shogunatul trebuie să se împace cu prezența lor aici.

Nu vor pleca niciodată de aici de bună voie, nu toți, în orice caz. Dacă nu vor fi aceștia, vor veni alții să ne jefuiască avutul, chinezii, sau mongolii, sau păroșii din țara înghețată, Siberia, care sunt cu ochii ațintiți pe noi ca niște dulăi hămesiți și ne păzesc din porturile pe care le-au furat de la chinezi. Și ingrezi vor fi întotdeauna aici. Ce să facem cu ei?

Asta fusese cu o zi înainte. Noaptea trecută și dimineața aceea meditase profund, abia se atinsese de mâncare și nu dormise aproape deloc, resimțind în mod dureros pustiul din așternutul său și din sufletul său – căci din lăcașul în care închisese amintirea lui Koiko continua să răzbească câte ceva – ca și nimicnicia vieții lui, la fel cu cea a lui Anjo, a lui Ogama și a celorlalți. Se gândise de multe ori pe drumul de la Kyoto până aici, se gândise la sabia curată, la puritatea și pacea morții, la minutul și ora și ziua alese cu o putere zeiască – căci a-ți putea decide singur clipa morții te făcea să fii asemeni zeilor: *din nimic în nimic*. Nici un fel de alte dureri care să te sfâșie în petale de durere. Atât de ușor.

Prima rază de lumină a zorilor pătrunse printre obloane și atinse sabia scurtă. Aceasta era lângă pat, la fel ca și sabia lungă, amândouă

la îndemână, ca și pușca încărcată pe care o botezase Nori. Sabia scurtă era un obiect de familie făurit de meșterul armurier Masumara și se aflase cândva în posesia shogunului Toranaga. Văzu teaca veche, uzată și, prin ea, cu mintea, perfecțiunea lamei, întinse mâna și mângâie pielea, apoi o plimbă în sus, spre mâner și se opri apoi pe inelușul mic fixat acolo. Tatăl lui îi spusese armurierului să-l fixeze acolo, înainte de a-i prezenta sabia în fața cercului restrâns ai membrilor suitei sale. Yoshi avea pe atunci cincisprezece ani și omorâse primul om din viața lui, un ronin pe care îl apucase nebunia în preajma castelului familiei sale, Cuibul Vulturului.

— Inelul va trebui să-ți amintească întotdeauna de jurământul tău, fiul meu: că vei purta această sabie cu onoare, că vei folosi numai această sabie pentru a comite seppuku pentru ca să nu fii făcut prizonier pe câmpul de luptă, sau dacă așa îți ordonă shogunul și Consiliul Bătrânilor confirmă în unanimitate porunca sa. Nici o altă rațiune nu este importantă atunci când este în joc siguranța shogunatului. Un jurământ înfricoșător, își spuse și se lăsă pe spate în pat, simțindu-se în siguranță deocamdată în camera lui din apartamentul de la castel unde cunoscuse atâtea clipe de desfătare. Ochii i se îndreptară din nou spre sabia scurtă. Acum avea mare nevoie de ea. Repetase și exersase în gând de nenumărate ori acest act ritual încât simțea că ar fi fost de-a dreptul blând și recomfortant. În curând Anjo va trimite oamenii să mă aresteze și asta ar putea constitui o scuză pentru mine...

Azul lui fin percepu un zgomot de pași. Pași care se apropiau. Mâna i se crispă pe sabia mică, apucă și sabia lungă și se așeză în poziție de apărare.

— Stăpâne?

Recunoscu vocea lui Abeh. Asta nu însemna nimic, nu însemna că nu este nici o primejdie. Abeh putea să vorbească cu un cuțit la gât sau putea fi și el un trădător. După experiența cu Koiko, toți puteau fi suspecți.

— Ce este?

— Omul acesta, Inejin, vă roagă să-l primiți.

— L-ai percheziționat?

— Foarte atent.

Yoshi trase de șnurul care îi permitea să dea la o parte zăvorul ușii fără să se miște din loc.

Inejin, Abeh și patru samurai așteptau de cealaltă parte a ușii. Yoshi se relaxă.

— Intră, Inejin.

Abeh și ceilalți membri ai gărzii lui personale se pregătiră să-l urmeze.

— Nu este nevoie, dar stați destul de aproape ca să auziți în cazul

în care vă chem.

Şeful spionilor intră şi închise uşa, observă dispozitivul de manevrare a zăvorului, dar nu făcu nici un comentariu şi îngenunche la o distanţă de zece paşi.

— L-aţi găsit pe Katsumata?

— Va fi la Yedo peste trei zile, stăpâne. Primul loc în care se va duce va fi Casa Glicinelor.

— În cuibul acela de vipere?

Yoshi nu reuşise să afle exact care fusese rolul mamei-san Meikin şi amploarea complotului pus la cale împotriva lui pentru a se putea răzbuna – răzbunare pe care dorea s-o savureze în tihnă. Şi încă nu se simţea suficient de calm.

— Putem să-l prindem viu?

Inejin zâmbi într-un mod ciudat.

— Mă îndoiesc, stăpâne, dar aş putea să vă spun ce-am aflat aşa cum mă pricep eu? – îşi aşază ceva mai comod genunchiul care îl durea. Mai întâi, despre gai-jini: evenimentul pe care-l aşteptam şi pe care l-am încurajat s-a realizat: un spion gai-jin ne-a oferit planul lor de bătaie în schimbul unei sume de bani.

Yoshi deveni imediat mai atent.

— Nu cumva e un plan fals?

— Nu ştiu, stăpâne, dar se şoptea că ar conţine mişcările trupelor şi ale navelor. Preţul era modest, dar chiar şi aşa ofiţerii din Bakufu n-au vrut să cumpere imediat, au început să se târguiască, aşa că vânzătorul s-a speriat. Cu Anjo în frunte... – buzele smochinite i se strânseseră într-o strâmbătură de dezgust când rosti acest nume. Este baka, fără valoare! Peştele de la cap se-mpute!

— De acord. E un prost!

Inejin încuviinţă din cap.

— Iarăşi l-au uitat pe Sun Tzu, Sire: „Să renunţi la cunoaşterea planurilor duşmanului de dragul câtorva uncii de argint este culmea prostiei omeneşti”. Din fericire, un informator mi-a şoptit mie ce trebuia.

Inejin scoase un sul din mânecă şi îl puse pe masă. Yoshi oftă de plăcere.

— *So ka!*

— Cu ajutorul informatorului meu l-am cumpărat pentru dumneavoastră, ca să vi-l dăruiesc, stăpâne. Cu riscuri mari pentru informatorul meu, am reuşit să-l înlocuiesc cu un sul fals, pentru cazul că totuşi, cei din Bakufu s-ar hotărî să-l cumpere la un preţ mai ieftin.

Yoshi nu atinse sulul, mulţumindu-se doar să-l privească deocamdată cu bucurie.

— Te rog să-mi dai voie să te recompensez, spuse el.

Inejin reuşi să-şi ascundă marea uşurare la auzul acestei fraze,

căci trebuise să le dea celor din Gyokoyama în gaj hanul ca să obțină banii.

— Să te duci chiar astăzi la casierul meu. Ne putem baza pe informația asta?

Inejin ridică din umeri, căci amândoi cunoșteau și un alt precept al lui Sun Tzu: „un spion din interior este cât se poate de periculos, el este un om care vinde secrete în schimbul banilor. Și trebuie să ai geniu pentru a putea pătrunde secretele”.

— Informatorul meu jură că informațiile sunt demne de încredere și spionul la fel.

— Și despre ce este vorba?

— Planul gai-jinilor este înspăimântător de simplu. În ziua luptei, la zece zile după înmânarea ultimatului – dacă acesta nu este respectat – toată flota lor se va deplasa spre Yedo. În prima zi atacul se va îndrepta spre zonele cele mai îndepărtate de coastă, stăpâne, cu cele mai grele tunuri cu rază lungă, care au drept scop să pulverizeze toate podurile și drumurile de ieșire din oraș. Acestea sunt toate marcate, căci au primit, fără îndoială, informațiile necesare de la trădătorul Hiraga. În aceeași noapte, la lumina incendiilor care vor izbucni, vor bombarda castelul. În ziua următoare vor fi distruse zonele de pe coastă. În a treia zi vor debarca o mie de pușcași și vor lua cu asalt porțile castelului. Acolo vor monta scări de asediu, vor zdrobi porțile și podurile și vor distruge cât mai mult din castel. În ziua a cincea se vor retrage și vor ridica ancora.

— Spre Yokohama?

— Nu, stăpâne. Planul spune că-i vor evacua pe toți gai-jinii înainte de ziua bătăliei și se vor retrage apoi la Hong Kong până la primăvară. Vor reveni în forță. Despăgubirile de război – așa cum au fost și în cazul războaielor lor cu China, așa e obiceiul lor – vor fi dublate și vor fi cerute de la shogunat și de la împărat. Vor mai pretinde, de asemenea, accesul complet liber în Japonia, inclusiv Kyoto și cedarea pe vecie a unei insule pentru a înceta ostilitățile.

Yoshi simți un fior în spate. Dacă bărbații ăștia au reușit să umilească China, Mama Lumii, probabil că vor reuși să ne umilească și pe noi. Acces complet liber?

— Un ultimatum? Asta ce neobrăzare mai este?

— Nu se menționează în sul, stăpâne, dar spionul a promis să ne mai furnizeze și alte detalii, ziua exactă a luptei și schimbările care vor mai interveni.

— Indiferent cât costă aceste informații, plătește – dacă sunt adevărate, ar putea fi de mare folos.

— S-ar putea, stăpâne. O parte din informații se referă la contramăsurile planuite de gai-jini împotriva navelor noastre pentru incendiere.

— Dar Anjo mi-a spus că sunt secrete!

— Pentru ei nu sunt secrete. Administrația Bakufu este ca un ciur spart și plin de oameni corupți.

— Nume, Inejin, vreau nume și îi trag în țeapă imediat.

— Poți să începi chiar de astăzi, stăpâne. Și începe de la vârful.

— Asta înseamnă trădare.

— Dar este adevărat, stăpâne. Ție îți place adevărul, nu minciuna, așa cum le plăceau tuturor stăpânilor pe care i-am mai avut – Inejin își mișcă puțin genunchiul care îl dureau tot mai rău. Problema cu acest spion este mai complicată. Meikin mi-a vorbit despre el – Yoshi se încruntă. Da, sunt de acord, continuă Inejin. Dar Meikin este cea care mi-a spus, ea l-a atras pe intermediarul de la Bakufu și l-a adus la mine. Meikin este cea care va substitui documentul înlocuindu-l cu unul fals, asumându-și un mare risc, pentru că ea trebuie să ateste veridicitatea lui, Meikin care dorește cu disperare să-și dovedească loialitatea față de tine, stăpâne.

— Loialitatea? Când casa ei este un sanctuar al shishilor, un loc de întâlnire al lui Katsumata, și de antrenament pentru trădători?

— Meikin se jură că doamna Koiko n-a făcut niciodată parte din nici un complot împotriva ta, niciodată. Și nici ea.

— Și ce altceva mai poate spune: fata a fost, nu-i așa?

— Poate că spune adevărul, poate că nu, dar poate că tocmai din cauza disperării de acum își vede mai bine erorile din trecut, stăpâne. Un spion convertit poate fi de mare folos.

— Capul lui Katsumata m-ar face să mă simt mai în siguranță. Încă și mai bine dacă ar putea fi prins viu.

Inejin râse, făcând o plecăciune și coborînd vocea.

— I-am sugerat să vă ofere cât mai rapid amănunte cu privire la trădătorul Hiraga, înainte să-i cereți capul.

— Și pe al ei.

— Un cap de femeie tras în țeapă e urât, stăpâne, fie ea bătrână sau tânără. Este un adevăr străvechi. E mai bine să-i lăsăm pe umeri și să-i folosim veninul, înțelepciunea, viclenia și răutatea pe care o are în ea fiecare femeie de felul acesta în avantajul nostru.

— Cum?

— Mai întâi, oferindu-vi-l pe Katsumata. Hiraga reprezintă o problemă ceva mai complicată. Meikin spune că acesta este un prieten intim cu un oficial ingeriz foarte apropiat de conducătorul ingeriz, unul pe nume Taira.

Yoshi ridică din sprâncene. Alt semn prevestitor? Taira era un alt nume important în Japonia, era o familie regală străveche, înrudită cu ramura Yoshi Serata.

— Și?

— Acest Taira este o persoană oficială, un ucenic interpret.

Japoneza lui este deja foarte bună – acești ingeriz trebuie să aibă o școală ca aceea pe care ai propus-o tu și la care Bakufu se gândește încă și acum.

— La care se gândește? Taira? Nu este un bărbat urât, înalt cu ochii albaștri, nasul lung și părul ca niște paie de orez?

— Da, acesta trebuie să fie.

— Îmi amintesc de el de la întâlnirea cu Consiliul Bătrânilor. Continuă.

— Meikin a auzit că vorbește din ce în ce mai bine, datorită și unei târfe pe nume Fujiko, dar mai ales datorită acestui Hiraga care și-a lăsat părul să crească după moda gai-jinilor și poartă haine tot ca ei – bătrânul șovăi o clipă delectându-se cu dezvăluirea secretelor. Se pare că Hiraga este nepotul unui important shoya din Choshu, căruia i s-a permis să obțină rangul de goshi pentru fii lui, unul dintre ei fiind chiar tatăl lui Hiraga, acum hirazumi. Hiraga a fost ales pentru a fi trimis la o școală secretă din Choshu, unde s-a dovedit a fi un elev excelent și a învățat engleza – Inejin își ascunse repede un zâmbet văzând expresia de pe chipul stăpânului său.

— Așadar, spionul nu este un gai-jin, ci acest Hiraga?

— Nu, stăpâne, dar Hiraga ar putea fi un al doilea izvor de informații. Dacă l-am putea atrage.

— Un shishi să ne ajute? Imposibil, mormăi Yoshi.

— Dar întâlnirea ta de ieri, de la bordul navei furansu, a fost cu folos, stăpâne?

— A fost interesantă.

Era imposibil să ții ceva secret. Dar îi părea bine că Inejin reușise să se informeze atât de repede și atât de bine. Fuseseră prezenți la întâlnire Abeh și șase din oamenii lui. Care dintre ei vorbise? Nu conta. Era de așteptat. Nu spusese oricum nimic compromițător.

— Abeh! strigă el.

— Stăpâne?

— Trimite o fată cu ceai și saké.

Yoshi rămase tăcut până fu servit și până Inejin acceptă, recunoscător, ceaiul cu saké. Analiza informațiile, le cântărea și-i veneau alte întrebări, alte răspunsuri.

— Ce propui?

— Nu este cazul să propun eu ceva acolo unde, fără îndoială, stăpânul meu a și luat o decizie. Dar m-am gândit că atunci când conducătorul gai-jin va trimite acel ultimatum, ar fi foarte bine să mediezi tu tratativele, dar numai tu singur, stăpâne.

— Ah! Și după aceea?

— Printre altele ai putea cere să-l vezi pe Hiraga. L-ai putea chiar convinge să treacă de partea ta. Să-l folosești în avantajul tău. Ar fi o ocazie minunată.

— Asta s-ar putea, Inejin, spuse Yoshi, respingând pe loc în gând această sugestie, pentru o idee mult mai bună, una care se potrivea și cu planul pus la cale împreună cu Ogama la Kyoto și cu propriile lui proiecte mărețe de viitor. Sau am putea să dăm și altora un exemplu cu acest Hiraga. Prindeți-l pe Katsumata, el este capul șarpelui shishi, iar dacă Meikin este în stare să ni-l predea viu, cu atât mai bine pentru ea.

La câteva mile de acolo, pe drumul Tokaido, la stația de popas Hodogaya, Katsumata cerceta mulțimea pe fereastra unei ceainării.

— Ai răbdare, Takeda, spuse el, Hiraga trebuie să vină abia spre amiază, ai răbdare.

— Detest locul acesta, spuse Takeda.

Satul era în câmp deschis, cu puține locuri unde te puteai ascunde și se afla la numai trei mile de Colonia din Yokohama. Stăteau la ceainăria Prima Lună, la care poposiseră Katsumata și daimyo Sanjiro după ce Ori și Shorin îi atacaseră pe gai-jini pe Tokaido.

— Și dacă nu mai vine?

Tânărul se scărpină în cap iritat, că nu-și mai răsesese bărbia și creștetul capului de când fugiseră de la Kyoto și acum îi crescuseră perișori mici care îl gâdilau.

— O să vină, dacă nu astăzi, atunci mâine. Trebuie să-l văd.

Cei doi bărbați se ascundeau aici de o săptămână. Călătoria lor de la Kyoto fusese plină de obstacole, scăpaseră adesea ca prin urechile acului.

— Sensai, mie nu-mi place locul ăsta, și nici schimbările din plan. Dacă vrem să continuăm lupta, atunci ar fi trebuit să fim acum la Yedo, altfel era mai bine să ne întoarcem și să ne ducem acasă.

— Dacă vrei, n-ai decât să te duci. Dacă vrei să te întorci la Choshu, n-ai decât, spuse Katsumata. Prima dată când te mai plângi vei primi ordin să ne părăsești.

Takeda își ceru imediat scuze, adăugând:

— Mă gândeam numai ce mulți oameni am pierdut la Kyoto și acum nici măcar nu știm ce mai fac ai noștri la Yedo. Îmi cer iertare, da, desigur, dar tot mai cred că ar fi fost mai bine să mergem acasă ca și toți cei care am supraviețuit – eu în Choshu, iar dumneata în Satsuma și să ne adunăm din nou mai târziu.

— La Hodogaya este foarte bine pentru noi și la hanul acesta suntem în siguranță – prevenit că Yoshi pusese o recompensă pe capul lui Katsumata se hotărâse să fie prudent și să nu meargă mai departe. Mâine sau poimâine plecăm, spuse el, bucuos să-l aibă pe băiat ca scut de protecție pentru el. Dar mai întâi Hiraga.

Era greu și periculos să ia legătura cu el. Numai puțini oameni aveau acces aici prin barierele spre Yokohama și spre așezarea gai-

jinilor din Yoshiwara. Se eliberau mereu pașapoarte noi, se stabileau parole noi. Patrulele stăteau de veghe tot timpul. Grupuri de samurai înarmați mișunau în jurul Yokohamei, izolând-o aproape total de restul țării. Cu trei zile în urmă, Katsumata găsisese o fată a cărei soră era moașă și mergea la Yoshiwara din când în când. Pentru un oban de aur, moașa fusese de acord să ducă un mesaj mamei-san de la Casa celor Trei Crapi.

— Takeda, stai aici și fii cu ochii-n patru. Așteaptă și ai răbdare.

Katsumata coborî în grădină și pătrunse prin poarta din față pe drumul Tokaido care forfotea de călători matinali, palanchine, hamali, prezicători, scribi, samurai și câțiva cai pe care călăreau femeii sau samurai. Strigăte, țipete, zgomote. Dimineața era rece și toți purtau haine vătuite și basmale sau pălării pe cap. Câțiva samurai îl țintiră cu privirile pe Katsumata, dar fără nici o intenție rea. După felul cum pășea, după părul lătos și barba murdară, după sabia lungă din teacă și cea scurtă de la cingătoare, era clar că trebuie să fie vreun ronin pe care era mai înțelept să-l eviți. Ajungând la marginea satului, înainte de bariera bine păzită, de unde avea o vedere foarte bună spre mare și spre Yokohama, se așeză pe o bancă dintr-o ospătărie aflată la marginea drumului.

— Ceai! Să fie proaspăt și ai grijă să fie fierbinte.

Proprietarul înspăimântat se grăbi să-i îndeplinească ordinul.

În colonie, un grup de comercianți călare traversa podul. Își ridicară pălăriile și salutară garda de la Poarta de Nord ca răspuns la plecaciunile lor oficiale. Alți neguțători, soldați, marinari și adunătură din Orașul Bețivilor mergeau pe jos – ieșiseră cu toții la plimbare în această dimineață de sărbătoare: era Anul Nou. Pentru după-amiază fuseseră programate curse de cai și, ceva mai târziu, un meci de fotbal. Era frig, dar vremea era frumoasă și bătea un vânt ușor care lua mirosurile de iarbă, de alge putrezite și de secreții umane și le ducea departe, spre interiorul uscatului.

Unul dintre călăreți era Jamie McFay. Alături de el călătorea Hiraga, cu o basma care îi acoperea aproape toată fața și cu pălăria de călărie trasă mult pe ochi, cu haine de călătorie bine croite. Această plimbare nu fusese aprobată și nici măcar adusă la cunoștința lui Tyrer sau a lui Sir William, era o favoare pe care o primise pentru că tradusese la întâlnirea dintre Jamie și shoya și pentru că îi furnizase anumite informații de afaceri. Cu o zi în urmă, Hiraga îi spusese:

— Eu răspunde mai multe întrebări când călărește pe drum, Jamie-sama. Trebuie merg la Hodogaya întâlnești văr al meu, vă rog.

— De ce nu, Nakama, bătrâne?

McFay nu mai vizitase satul de câteva luni, deși era în interiorul zonei stabilite pentru colonie și era bucuros să facă uz de acest

pretext. Puțini negustori se aventurau așa departe fără o escortă militară, căci asasinarea lui Canterbury și soarta lui Malcolm Struan le rămăsese încă vii în minte.

McFay se simțea foarte bine. Ultima poștă îi adusese un extract de cont de la bancherii lui din Edinburgh care îl făcuse să înțeleagă că stătea mult mai bine decât îi trebuia pentru a începe o afacere pe cont propriu. Nobila Casă era și ea pe mâini bune și lucrul acesta îi făcea plăcere. Noul conducător al filialei Casei Struan, Albert MacStruan, sosise de la Shanghai. Îl cunoscuse la Hong Kong cu trei ani în urmă când MacStruan începuse să lucreze pentru companie, învățase meserie timp de șase luni alături de Culum Struan, după care plecase la Shanghai, unde devenise curând director adjunct.

— Fiți binevenit la Yokohama, îl întâmpinase Jamie în mod sincer, căci omul îi plăcea, deși știa foarte puține despre el, în afara faptului că se pricepea în meserie și făcea parte din ramura brunetă a clanului de scoțieni – avea sânge scoțian și spaniol de la unul din miile de spanioli ai vestitei Armada care eșuaseră în Scoția și supraviețuiseră, dar nu se mai întorseseră niciodată acasă. Aici avea să fie luat drept euroasiatic, deși nimeni n-avea să-i ceară în nici un fel socoteală. Se șoptea însă că este tot unul din copiii nelegitimi ai lui Dirk Struan, pe care acesta îl trimisese în secret acasă, în Scoția, cu unul din frații lui vitregi, Frederick MacStruan, și cu tot ce le trebuia cu puțin timp înainte de a muri.

— Îmi pare nespus de rău să te revăd în aceste împrejurări cumplite, bătrâne.

MacStruan vorbea cu un accent patrician, dobândit la universitățile Eton și Oxford și cu ușoare urme de scoțiană. Avea douăzeci și șase de ani, era robust, cu părul negru și pielea arămie, cu pomeții proeminenți și ochi negri, migdalați. Jamie nu-l întrebese niciodată nimic cu privire la legendă, și nici MacStruan nu-i dăduse nici un fel de informații. Când Jamie venise pentru prima oară la Hong Kong, cu aproape douăzeci de ani în urmă, Culum Struan, pe atunci tai-pan al Nobilei Casei, îi dăduse limpede de înțeles că aici nu se pun întrebări, mai ales despre familia Struan. Probabil că avem prea multe secrete, prea multe fapte urâte pe care trebuie să le uităm.

— Totul este în ordine și să nu vă faceți griji pentru mine, spusese Jamie. Sunt gata să predau schimbul.

Și deși acum nu mai lucra, oficial, pentru Nobila Casă, continua să-l ajute, dându-i cele mai recente informații despre proiectele și contractele încheiate și prezentându-l, împreună cu Vargas, furnizorilor japonezi. Registrele erau în perfectă ordine, exploatarea carboniferă împreună cu Johnny Comishman începuse foarte bine și părea să fie profitabilă, în stare să încarce câte o barjă pe săptămână pentru următoarele trei luni, ca perioadă de probă. MacStruan îi

oferise douăzeci la sută din profit pentru primul an și asentimentul de a lucra pe cont propriu cu Comishman:

— Asta în cazul în care ticălosul ăsta o să mai fie în viață, spusese el râzând.

Datorită lui Hiraga, tratativele secrete ale lui Jamie cu shoya fuseseră încununate de succes și dăduseră roade – în principiu, luase ființă prima companie: ISK Trading – Ichi Stoku Kompani – căci soția lui shoya considerase că este mai prudent să nu se folosească chiar numele lor. Capitalul fusese împărțit în o sută de părți: shoya deținea patruzeci, McFay patruzeci, soția lui Ryoshi cincisprezece și Nakama (Hiraga) – cinci. Cu o săptămână în urmă își înregistrase propria companie de comerț, iar a doua zi urma să-și deschidă birourile, adăpostite temporar în aceeași clădire în care se găseau birourile ziarului *Guardian* al lui Nettlesmith. Deja de o săptămână, fiul cel mai mare al lui Ryoshi, un băiat de nouăsprezece ani, timid și nervos, se prezenta în fiecare zi la lucru la ora 7 dimineața și pleca la 9 seara, dorind să învețe totul. Mai cu seamă engleza. Și cu ultima poștă primise și un salariu în avans, pentru trei luni împreună cu o notiță politicoasă din partea lui Tess Struan în care aceasta îi mulțumea pentru servicii. Trei luni nu e rău pentru nouăsprezece ani de muncă, își zise el cu o bucurie amară. Nu avea nici un fel de vești de la Hong Kong, era prea curând, deși *Prancing Cloud* trebuia să fi sosit cu zece zile și mai bine în urmă, iar Hoag de-o săptămână. Va mai dura cel puțin patru sau cinci zile până să afle ceva, căci se vorbea că e furtună în mările Chinei de Sud și asta ar putea însemna o întârziere chiar și mai mare. Nu avea nici un sens să încerce să prevadă timpul sau vremea.

Într-o zi vom avea, poate, un telegraf până la Hong Kong și, într-o zi, poate, chiar o linie din asta directă până la Londra. Dumnezeule, ce lucru extraordinar să poți primi un mesaj de la Hong Kong și să răspunzi în câteva zile – și până la Londra și înapoi, să zicem, în douăsprezece sau șaisprezece zile, în loc de patru luni! Eu n-am să mai apuc, dar pot să pun pariu că telegraful va ajunge la Hong Kong în zece, cincisprezece ani. Să fie-ntr-un ceas bun pentru Nakama și partenerul meu Ryoshi, pentru noua mea companie, McFay Trading. Și pentru Angélique. Cu tot doliul mare, de Crăciun acceptase să participe la dineul pe care îl oferise pentru Albert MacStruan și la care veniseră Sir William, Seratard, André și cei mai mulți dintre miniștri plenipotențieri. Fusese înconjurată de o admirație reținută. Deși nu mai avea nimic din veselia de altă dată, fusese la fel de grațioasă și încântătoare și toți remarcaseră faptul că devenise încă și mai frumoasă în noua sa maturitate. În seara aceea urma să fie o serată mare la Legația franceză la care erau invitați și ei. André o să cânte la pian. Era greu de crezut că Angélique va dansa – se putea paria unul

contra zece. Nimeni nu pomenea nici un cuvânt despre Hong Kong. După aventura lor pe mare și după iscusința cu care se purtase ea față de Sir William, deveniseră prieteni de nădejde și cinau singuri aproape în fiecare seară. Doamne ajută ca Anul Nou să fie minunat! În ciuda bunei sale dispoziții, ceva nu-i dădea pace. Afacerile erau în cumpănă, în jurul Shanghaiului mocnea din nou războiul civil, în Macao bântuia ciuma, războiul civil din America făcea ravagii, în Irlanda foamete, se zvonea că și aici va fi foamete, răscoale în Insulele Britanice din cauza șomajului și a salariilor din fabrici. Și mai era și Tess Struan.

Naiba s-o ia de treabă, mi-am promis mie însumi că n-o să mă mai gândesc la ea începând cu data de 1 ianuarie 1863! Și nici la Maureen... Ca să scape de neliniști, înfipse pintenii în burta calului. Imediat Hiraga făcu și el același lucru, căci amândoi bărbații călăreau foarte bine. Hiraga nu mai călărise de mult, era pentru prima oară când avea posibilitatea să se miște cu oarecare libertate în afara coloniei. Merse un timp alături de Jamie, apoi i-o luă înainte. Curând galopau fericiți, curând rămaseră singuri, căci ceilalți se întorseseră ca să vadă cursele de cai. Încetiniră pasul, bucurându-se de ziua aceea.

În fața lor se vedea cum șerpuiește drumul Tokaido, întretăiat din loc în loc de râuri umflate de inundații, iar hamalii așteptau și de o parte și de alta ca să-i transporte de pe un mal pe altul pe călători și bagajele lor. Spre sud era Hodogaya. Barierele de acolo erau deschise. În vremurile bune de dinainte de asasinat, primăvara și toamna, negustorii vizitau satul ca să bea bere și saké, să mănânce și să flirteze cu stolurile de fete care se străduiau să-i atragă în barurile și restaurantele lor. Căci nu erau bineveniți în bordelurile, de altfel atât de numeroase, pentru băștinași.

— Hei, Nakama, unde te întâlnești cu vărul? întrebă Jamie strunind calul când ajunseră la periferia satului, nu departe de barieră și fiind mai mult decât conștient de ostilitatea călătorilor.

Dar nu era îngrijorat, era înarmat, la vedere, cu un revolver fixat cu o curea de umăr. Hiraga nu era înarmat, așa își zicea el.

— Eu caut ra er. Mai bine, merge eu singur și caută dincoro barieră, Jami-sama, spuse Hiraga.

Fusese deosebit de încântat când primise mesajul lui Katsumata, dar și cuprins de nenumărate temeri, căci era periculos să renunțe la protecția lui Tyrer și a lui Sir William. Dar trebuia să știe ce s-a întâmplat cu Sumomo și cu ceilalți, să afle ce se întâmplase, în realitate, la Kyoto și care era noul plan al organizației shishi. Shoya clătinase din cap neputincios în fiecare zi:

— Îmi pare așa de rău, Otami-sama, dar nu am nici un fel de vești despre Katsumata sau Takeda și nici despre fata Sumomo, nici despre Koiko. Seniorul Yoshi este tot la Castelul din Yedo. În momentul în care voi avea vești...

Bine înfodolit în basma, Hiraga îi făcu semn lui Jamie să treacă înainte.

— Vă rog și eu găsește roc bun așteptat.

Paznicii de la barieră îi priviră bănuitori, înclinându-se numai puțin și acceptând nepăsători salutul lor. Hiraga tresări văzând un afiș cu chipul lui fixat pe un zid. Jamie nu-l observase și Hiraga se îndoia că el, sau alții l-ar fi recunoscut cu tunsoarea și mustața lui europeană. Hiraga se opri la primul han. Vorbind într-o japoneză stâlcită și imitând grosolănia negustorilor străini, Hiraga găsi o masă în grădină și comandă o bere, ceai și saké, ceva mâncare japoneză și îi spuse fetei care servea să aibă grijă să nu fie deranjați căci va primi un bacșiș substanțial. Fata își ținea privirile în pământ, dar Hiraga era sigur că îi văzuse ochii și că știa că este japonez.

— Jami-sama, eu vine înapoi în câteva minute, spuse Hiraga.

— Să nu întârzii prea mult, bătrâne.

— Da, Jami-sama.

Hiraga porni agale pe drum, îndreptându-se spre bariera cea mai îndepărtată. Ostilitatea generală și lipsa de bună cuviință îl înfuriau, căci vreo câțiva samurai belicoși și alți călători îl forțaseră să se dea la o parte ca să-i lase pe ei să treacă. În același timp se bucura de faptul că toți îl luau drept gai-jin, și felul în care cerceta fiecare ospătărie și bar drept o pură curiozitate insolentă de-a gai-jinilor. Mesajul codificat al lui Katsumata spunea: „Vino la Hodogaya în oricare din următoarele trei dimineți. Te voi găsi”.

Simțindu-se cam bătător la ochi, așa cum și era, de fapt, trecea pe lângă oameni care trândăveau pe bănci, la mese sau priveau arogant spre el pe deasupra căldărilor cu jărat pentru grătar. În acea clipă auzi un fluierat discret, ușor. Era prea versat ca să arate în vreun fel că a auzit ceva sau să se întoarcă. Prefăcându-se obosit, alese o bancă destul de departe de stradă, la cea mai apropiată ospătărie și comandă o bere. Fata i-o aduse repede. La apropierea lui, țărani se încovoiaseră și mai mult deasupra castroanelor cu orez, ceai și saké fierbinte și se traseră mai departe, ca și când ar fi fost ciumat.

— Nu te întoarce încă, îl auzi el pe Katsumata vorbindu-i calm. Mai să nu te recunosc, te-ai deghizat perfect.

— Și dumneata probabil la fel de bine, sensai, spuse el încet abia mișcând din buze. Am cercetat locul acesta de două ori cu mare grijă și nu te-am văzut.

Se auzi râsul ușor, înăbușit și atât de bine cunoscut.

— Fă-te că scapi ceva pe jos și, când te apleci să ridici obiectul, uită-te repede în jur.

Hiraga făcu ce i se spusese și zări un bărbat, singurul de la care ar fi putut veni acea voce: un ronin urât, bărbos, zdrențăros, cu un păr ciufulit și jegos care se uita fix la el și se întoarse din nou cu spatele.

— Eeee, sensai!

— Nici un fel de sensai. Avem foarte puțin timp, Hodogaya mișună de soldați și spioni. Unde putem să ne întâlnim în siguranță?

— La noi, la Yoshiwara, la Hanul celor Trei Crapi.

— Voi fi acolo peste două sau trei zile. Este absolut vital să creăm o diversiune în rândul gai-jinilor, și asta cât mai repede. Gândește-te!

— Ce fel de diversiune?

— Ceva serios.

— Foarte bine, spuse Hiraga. Am fost foarte ușurat când am primit vești de la dumneata. Nu aveam nici cea mai mică idee că ești aici. S-au auzit zvonuri ciudate despre lupta de la Kyoto. Akimoto este cu mine, dar suntem singuri și am pierdut mulți shishi în atacurile de la Yedo. Am multe de spus despre Yedo și despre gai-jini. Repede, ce s-a întâmplat la Kyoto? Sumomo, ea ce face?

— La Kyoto a fost rău. Înainte de a pleca am trimis-o pe Sumomo la Koiko, care se întorcea aici cu Yoshi, ca să-l spioneze și să afle cine este acela care ne trădează – trebuie să fie unul din oamenii noștri – era o ocazie mult prea prielnică pentru a fi ratată și a reușit să plece cu bine din Kyoto, spuse Katsumata, cercetându-i mereu din priviri pe ceilalți oameni care mâncau în ospătărie și, deși nu erau aproape de el, evita să se uite în ochii lor. Am organizat două atacuri împotriva lui Yoshi, dar amândouă au dat greș, casa noastră conspirativă a fost trădată. Ogama și Yoshi au lucrat împreună și ne-au prins într-o ambuscadă. Noi...

— Eeee, murmură Hiraga, deci acum sunt aliați?

— Pentru moment. Am pierdut mulți oameni și mulți conducători. Am să-ți dau mai târziu alte amănunte, dar noi, adică eu, Sumomo, Takeda și alți câțiva am reușit să scăpăm. Mă bucur că te-am văzut, Hiraga. Acum pleacă!

— Stai, ce e cu Sumomo, i-am poruncit să se întoarcă în Choshu!

— Mi-a dat informații prețioase cu privire la situația de acolo și despre Shorin și Ori. I-am sugerat să se ducă la Choshu, dar a preferat să rămână, gândindu-se că ar putea să-ți fie de folos. Ce mai face Ori?

— E mort.

Îl auzi pe Katsumata cum înjură, Ori fusese elevul lui preferat.

— Gai-jinii l-au împușcat în timp ce încerca să pătrundă într-una din casele lor, spuse el în grabă, devenind din ce în ce mai nervos, se spune că a fost un atac shishi împotriva lui Yoshi la Hamamatsu, că doamna Koiko a fost ucisă în învălmășeală și un luptător shishi de asemenea. Cine a fost acela?

— Nu acela, ci aceea. Îmi pare rău, e vorba de Sumomo – Hiraga păli. Koiko a trădat-o, târfa a trădat-o în fața lui Yoshi și în felul acesta ne-a trădat pe noi și ideea de sonno-joi. Dar a murit cu shurikenul lui Sumomo în piept.

— Cum a murit Sumomo?

— Ca o adevărată shishi și va rămâne pentru totdeauna în amintirea oamenilor. S-a luptat cu Yoshi cu shuriken și cu sabia lungă și a fost cât pe-aici să-l omoare. Aceasta era misiunea ei – în cazul când avea să fie trădată.

Așadar, Sumomo avusese o misiune, își spuse Hiraga intuind brusc adevărul și simțindu-se ca un vulcan gata să erupă – te așteptai ca ea să fie trădată dar, chiar și așa, ai trimis-o în capcană. Simți că i se pune un nod în gât. Se forță să pună întrebarea esențială:

— Cum a fost înmormântată? Cu onoruri?

Dacă Toranaga Yoshi n-a onorat-o după ce s-a luptat și a murit vitejește, el, Hiraga, îl va urmări numai pe el, fără să se mai preocupe de nimic altceva, până când unul din ei doi va muri. Hiraga era conducătorul mișcării shishi din Choshu, reprezenta detașamentul cel mai puternic. Sumomo, deși era din Satsuma, îi jurase credință lui și provinciei Choshu.

— Te rog, trebuie să știi, au înmormântat-o cu onoruri?

Nici un răspuns. Hiraga se uită în jur. Katsumata dispăruse. Hiraga suferi un șoc. Cealaltă clienți se uitau la el în tăcere. Într-o parte era un grup de samurai cu ochii ațintiți spre el. Simți un nod în gât. Aruncă câteva monede pe masă și, cu mâna pe revolverul ascuns, se întoarse pe drumul pe care venise.

În după-amiaza aceea, în Castelul Yedo domnea o atmosferă de prevestiri sumbre. Yoshi mergea repede în urma doctorului chinez pe un coridor lung, în timp ce Abeh, cu patru samurai, venea după ei. Doctorul, un bărbat înalt și foarte slab, purta o haină neagră, lungă și părul împletit la spate într-o coadă. Urcară câteva scări, mai străbătură încă un coridor, apoi se opriră. Paznicii ostili le stăteau în drum cu mâinile pe garda săbiilor și cu ochii la Yoshi și oamenii lui.

— Îmi pare rău, seniore Yoshi, spuse ofițerul, ordinele stăpânului tairo sunt ca nimeni să nu treacă pe aici.

— Dar eu am primit ordin să-l aduc pe seniorul Yoshi, spuse doctorul, căruia frica îi dădea curaj.

— Seniore, Yoshi, dumneavoastră puteți trece. Îmi pare rău, oamenii dumneavoastră, nu.

Deși erau mult inferiori numeric, Abeh și oamenii lui puseră mâna pe săbii.

— Stați, spuse Yoshi calm, Abeh, așteptați aici.

Abeh era nervos și îngrijorat, adrenalina i se revărsase în sânge, căci îi ajunseseră la ureche zvonuri cum că Yoshi urma să fie arestat, zvonuri pe care acesta le trata cu dispreț.

— Vă rog să mă iertați, stăpâne, dar s-ar putea să fie o cursă.

Samurarii de gardă tresăriră la auzul insultei.

— Dacă este o cursă, n-ai decât să-i omori pe toți oamenii ăștia de aici, spuse Yoshi râzând.

Nu mai râse nimeni altcineva. Îi făcu semn doctorului să-și continue drumul, căci hotărâse că, dacă încercau să-l dezarmeze, să se lupte și să moară chiar atunci. Îl lăsară să treacă fără nici un fel de sâcâială. Doctorul deschise ușa din fund și făcu o plecăciune, lăsându-l să treacă pe Yoshi. Acesta nu ținea mâna pe mânerul sabiei, dar era pregătit pentru eventualitatea că un asasin s-ar fi găsit în spatele ușii. Nu era nimeni. Numai patru paznici în jurul patului din camera mare. Pe pat, chircit de durere, se afla Anjo.

— Așadar, Tutore al Moștenitorului, spuse el cu voce slabă, dar încă plină de venin, ai informații?

— Pentru urechile tale.

— Așteaptă afară, doctore, până te chem.

Doctorul făcu o plecăciune și plecă, foarte bucuros să poată părăsi încăperea. Pacientul era imposibil, îl disprețuia și întrucât murea cu încetul – căci nu mai avea de trăit decât vreo câteva săptămâni sau luni, nu va primi nici un onorariu. În China așa era obiceiul – dacă bolnavul nu se vindeca, nu se plătea nimic și aici se proceda la fel. Paznicii nu se clintiră. Nici nu aveau de gând. Toți erau luptători vestiți și absolut credincioși lui Anjo. Yoshi simți cum o parte din curaj îi dispare. Îngenunche și se înclină politicos. În dimineața aceea, după ce plecase Inejin, îi trimisese lui Anjo un mesaj în care îi solicitase o întrevvedere urgentă ca să-i transmită informații importante.

— Ei bine, Yoshi-donno?

— Ieri am fost pe una din navele gai-jinilor și...

— Știu, crezi că habar n-am ce urzești tu? Ziceai că ai informații de ordin medical.

— Este vorba de doctorul gai-jin de la Kanagawa, bărbatul furansu spune că a obținut vindecări miraculoase și cu îngăduința ta, îl voi aduce aici.

— N-am nevoie de tine pentru asta – în ciuda durerilor, Anjo se ridică într-un cot. De ce ești așa de plin de grijă față de mine când, de fapt, ai vrea să mă vezi mort?

— Nu vreau să te văd mort, ci zdravăn sănătos. Este foarte important să fii sănătos.

Yoshi își ținu firea, deși detesta această încăpere și pe acest om care mirosea a moarte, a diaree și a vomă – și se temea ca nu cumva să fi făcut vreo socoteală greșită. Putea fi foarte bine în capcana din care să i se tragă lui moartea, ar fi fost suficient ca Anjo să dea un singur ordin.

— De ce să fii bolnav, dacă te poți vindeca? continuă el. Și voiam să-ți mai spun, că am aflat planul de bătaie al gai-jinilor, nu la bordul

navei, ci în dimineața aceasta.

— Ce plan, eh? Și cum ai pus mâna pe el?

— Nu contează, important este că îl știi, așa că acum îl știi și tu.

Îi transmise esența planului foarte exact, cu excepția faptului că se acordau zece zile de răgaz după ultimatum.

— Atunci trebuie să plecăm! vocea lui deveni stridentă, paznicii se foiră nervoși. Roju trebuie să plece în taină, de îndată, o să ne stabilim sediul la... Hodogaya. După ce ne vom retrage în siguranță, vom da foc coloniei într-o noapte și îi vom surprinde în pat. Ce javre! Merită să moară în mod rușinos, fără onoruri. Le dăm foc și îi omorâm pe toți cei care încearcă să scape și ne întoarcem aici după ce a plecat flota lor. La primăvară vom fi pregătiți. Incendiem Yokohama chiar mâine – ochii lui Anjo străluciră și o dâră de salivă i se prelinse pe bărbie. Vei avea onoarea de a conduce asaltul. Organizează-l, apoi condu atacul mâine sau poimâine.

Yoshi se prosternă imediat recunoscător.

— Accept cu bucurie această cinste, dar, în timp ce mă gândesc cum să organizez asaltul, nu mă pot împiedica să mă gândesc și la altceva: sănătatea ta înainte de toate. Adu-l aici pe doctorul gai-jin, ai noștri nu sunt buni de nimic și bărbatul furansu jură că este un tămăduitor miraculos. Pot să-l aduc aici mai repede și în mod discret, chiar mâine dacă îmi dai voie. De ce să suferi fără rost? Doctorul gai-jin o să te vindece, spuse el convins. Câteva zile în plus n-or să schimbe cu nimic strategia ta înțeleaptă de atac. Până te faci bine ca să poți relua comanda, trebuie să-i debităm pe gai-jini. Pot face lucrul acesta în timp ce aranjez atacul.

— Cum?

— Băgându-mă singur în cursa lor.

— Ce? mișcarea ușoară pe care o făcu Anjo ca să-l vadă mai bine pe Yoshi îi provocă o durere cumplită, astfel încât fu nevoit să-și muște buza ca să nu urle de durere.

— Îmi voi asuma riscul de a mă întâlni cu ei la ei acasă și numai cu doi sau trei paznici. Pe navă, am aflat că sunt gata să se năpustească fără nici un rost asupra noastră. Trebuie să preîntâmpinăm lucrul acesta cu orice preț, tairo. Sunt la fel de periculoși ca un cârd de rechini hămesiți.

Vorbise cu cea mai profundă sinceritate pe care era în stare s-o afișeze. În realitate, era convins de contrariu: gai-jinii erau gata să negocieze și să accepte diverse compromisuri și nu doreau război decât dacă erau siliți..., decât dacă erau atacați proteste.

— Îmi asum acest risc, spuse el, simulând o oarecare teamă. Dacă mă opresc ca ostatic, toți daimyo se vor ridica să te sprijine. Iar dacă nu se ridică să te sprijine, nu contează, uită că sunt ostatic și atacă-i – toate acestea, evident, cu îngăduința ta, tairo.

Tăcerea devenise apăsătoare. Încă un spasm. Apoi Anjo făcu semn cu capul că este de acord și flutură din mână.

— Adu doctorul gai-jin imediat, pregătește atacul imediat.

Yoshi se prosternă umil și făcu un efort ca să-și reprime strigătul de bucurie.

KANAGAWA,

Vineri, 4 ianuarie

Când Yoshi se apropie călare de porțile Legației din Kanagawa, în fruntea micii sale procesiuni, Settry Pallidar, ofițerul care comanda garda de onoare ordonă:

— 'Zentați arm'! și salută cu sabia.

Soldații își luară puștile de pe umăr, prezentară armele și rămaseră nemișcați: treizeci de oameni din trupele de gardă, treizeci de scoțieni cu fustanele, și grupul lui de dragoni, la fel de impunători. Yoshi răspunse la salut cu cravașa și-și ascunse neliniștea provocată de numărul mare de dușmani cu atât de multe arme impecabile. Niciodată în viață nu mai fusese atât de lipsit de protecție ca acum. Era numai cu Abeh și doi samurai, toți călare. În urma lor veneau un paj pe jos și doisprezece hamali nervoși și asudați care duceau niște boccele grele, atârdate pe bare de lemn între ei. Restul gărzii lui personale aștepta la baricadă. Era îmbrăcat numai în negru: armură de bambus, coif ușor, tunică cu umeri largi, două săbii, până și armăsarul de sub el era negru ca tăciunele. Dar șeaua și frâul, valtrapul de pe el erau intenționat de un roșu aprins, ca să pună și mai mult în evidență culoarea neagră. Trecând pe lângă Pallidar și pătrunzând pe poartă, observă ochii lui albaștri, reci, care îi aminteau de un pește mort.

În capul scărilor, la capătul celălalt al curții de pământ bătătorit, îl văzu pe Sir William, flancat de Seratard și André Poncin de o parte, de amiral, doctorul Babcott și Tyrer de cealaltă – exact așa cum ceruse. Erau îmbrăcați cu toții în ce aveau ei mai bun, cu jobene și sacouri groase, căci dimineața era umedă și rece și cerul acoperit. Își plimbă privirile pe deasupra lor, se opri o clipă la Babcott, uluit de dimensiunile lui, apoi trase de frâu și salută cu cravașa. Toți se înclinară politicoși, amiralul salută cu mâna la chipiu.

Sir William coborî imediat cu Tyrer în urma lui, ca să-l întâmpine, ascunzându-și surprinderea provocată de faptul că Yoshi avea o gardă atât de redusă cu el. Pajul se grăbi să-i țină calul lui Yoshi, care descălecă pe partea dreaptă, așa cum era obiceiul și aici și în China.

— Bine ați venit, Seniore Yoshi. În numele majestății sale britanice vă urez bun venit, spuse Sir William și Tyrer traduse imediat cu mare grijă.

— Vă mulțumesc. Sper că nu vă deranjez prea mult, spuse Yoshi începând să-și joace rolul care îi revenea în cadrul ritualului.

— Nu, sire, este o onoare. Ne faceți o deosebită și rară plăcere.

Yoshi remarcă progresul făcut de Tyrer în privința accentului și al vocabularului și se simți și mai hotărât să-l neutralizeze pe trădătorul

Hiraga, care, după cum aflate Inejin, se ascundea sub pseudonimul de Nakama.

— Vă rog, seniore Yoshi, doriți un ceai?

Amândoi bărbații își obișnuiră auzul să nu mai înregistreze frazele banale, rituale, concentrându-și atenția asupra eventualelor afirmații importante.

— Ah, Serata-donno, spuse Yoshi amabil, deși era iritat că trebuie să stea în picioare și să privească la ei de jos în sus – faptul că erau toți cu aproape un cap mai înalți decât el îl făcea să se simtă inferior, deși, dacă ar fi fost printre japonezi, cu statura lui i-ar fi privit aproape pe toți de sus.

— Mă bucur să vă reîntâlnesc atât de curând. Vă mulțumesc.

Îi făcu semn cu capul lui André, apoi și lui Seratard, care se înclină foarte oficial, în timp ce André traducea.

— Stăpânul meu, Serata salută la dumneavoastră, sire, în numele prietenului său, împăratul țării furansu, Mare Rege Napoleon III. Onorat să fie de folos la dumneavoastră.

Imediat ce plecase de la tairo Anjo, Yoshi îl trimise pe Misamoto cu o scrisoare la Seratard rugându-l să aranjeze o întrevedere urgentă, oficială, însă cu caracter particular, cu Seratard, Sir William, ofițerul șef al flotei, doctorul din Kanagawa și interpreții André și Tyrer – atât și nimeni altcineva. Va veni și el la întâlnire ca persoană particulară, cu o escortă minimă și dorea ca ceremonia să fie cât mai restrânsă.

— Și ce vrei să facem, Henri? întrebare Sir William când Seratard se grăbise să se ducă la el, imediat după ce André terminase de tradus scrisoarea.

— Nu știu. Este un bărbat important. A fost la noi, la bordul navei, câteva ore, așa că am avut ocazia să-l studiem cu atenție. Poate doriți să vedeți o copie după raportul meu.

— Da, mulțumesc, spuse Sir William, știind că i se va prezenta o variantă din care vor fi eliminate cu grijă toate informațiile interesante, așa cum ar fi făcut și el.

Era ușor răcit și strănută.

— Vă rog să mă scuzați.

— În calitate de Tutore al Moștenitorului, de membru al Consiliului Bătrânilor și al unei străvechi familii regale japoneze, are legături chiar cu mikadoul, împăratul, ale cărui funcții, s-ar putea să nu știți, dar sunt numai de natură religioasă, acest bărbat are legături foarte importante și un rol fundamental în cadrul shogunatului. De ce să nu ne întâlnim cu el?

— O să ne întâlnim, spuse Sir William sec, căci era cu mult mai avansat decât Seratard în domeniul informațiilor: petrecuse ore întregi cu Nakama storcându-i fel de fel de amănunte cu privire la cei mai importanți seniori și familiile lor, iar de Toranaga Yoshi se interesase

în mod deosebit. Vom face așa cum ne cere. Interesant că vrea să fie de față și Ketterer. Asta nu-mi miroase a bine. Vom merge cu o navă, vom lua trupe de elită, îi vom îmbrăca în costume de gardă de onoare, iar *Pearl* va patrula în apropierea țărmului.

— Mon Dieu, crezi că poate fi o capcană?

— Ar putea fi o modalitate ingenioasă de a risca un cavaler pentru a înlătura pe toți conducătorii dintr-o mișcare. Samuraii pot veni oricând peste noi. Pallidar spune că sunt masați pe ambele părți ale drumului Tokaido, de aici până la Hodogaya și chiar și dincolo de aceasta. Nu suspectez nici o capcană, dar așa, pentru orice eventualitate, să avem și o gardă. Nici un fel de trupe franceze, o, nu, dragă Henri! Dar ce nevoie are de Babcott?

— În numele statului francez i-am propus să-i amenajăm un spital, pentru a cimenta legăturile dintre noi. A fost încântat... Nu contează, William, nu te poți gândi singur la toate. Am discutat chestiunea cu Babcott, care se bucură de faimă în rândul lor. Poate că Yoshi vrea să-l consulte.

Seratard nu vedea nici un motiv ca să divulge informația obținută de André cu privire la faptul că tairo era bolnav. Ceaiul japonez fu servit în camera mare de audiențe. Se așezară așa cum prevedea protocolul și se pregătiră pentru schimbul interminabil de politețuri care urma să dureze aproape o oră. Sorbiră o dată din ceai după care fură șocați să-l audă pe Yoshi intrând direct în subiect:

— Motivul pentru care am cerut această întrevvedere, cu ajutorul lui Serata-donno..., evident, în numele lui tairo și al Consiliului Bătrânilor... este că am considerat că trebuie să avansăm în domeniul relațiilor dintre noi, să facem un progres.

Se opri și îi zise scurt lui Tyrer:

— Te rog, tradu asta și după aceea am să continui.

Tyrer se conformă.

— Mai întâi, cu doctor-sama, căci restul întrevederii nu-l privește pe el.

Yoshi așteptase în mod deliberat trei zile până să-l caute pe doctor. Nici o grabă, își spuse el cu cinism. Anjo spusese că n-are nevoie de el ca să-i aranjeze consultația, atunci să sufere!

Simți însă brusc un cârcel la stomac, la gândul riscurilor inutile pe care și le asumase, dându-se de bună voie pe mâna lui Anjo, care devenea din zi în zi tot mai periculos. Fusese o prostie din partea lui că acceptase prea ușor să elaboreze planul de atac și să-l conducă, fiindcă asta era ceea ce ar fi trebuit să facă Anjo însuși, în cazul în care nu va reuși să-i convingă pe barbari să-i împlinească vrerile chiar în acea zi.

— Ar fi de acord doctorul, vă rog, să vină cu mine la Yedo ca să examineze un pacient foarte important, al cărui nume nu pot să-l

rostesc? Îi garantez libera trecere.

— O persoană atât de importantă ca doctor-sama nu se poate deplasa nicăieri fără escortă, spuse Sir William.

— Înțeleg acest lucru, dar, în împrejurările actuale, îmi pare rău, nu este posibil, spuse Yoshi, care acum, când se așezase, îi privea pe toți de la aceeași înălțime, cu excepția lui Babcott, ceea ce îl făcea să se simtă mai în largul lui. Îi garantez libera trecere.

Sir William se prefăcu a se încrunta.

— George? Ce părere ai?

Discutaseră deja despre această posibilitate.

— Voi fi de acord să merg singur. Unul din asistenții mei mi-a spus că tairo este bolnav. Probabil că despre el este vorba.

— Dumnezeu mare, dacă poți, să-l vindec pe ticălosul ăsta – sau să-l otrăvești – nu știu ce ar fi mai bine. Glumesc, desigur.

— Pentru mine nu este nici un risc. Eu nu am valoare decât dacă sunt în viață și nu sunt de nici un folos ca ostatec. Ar fi grozav pentru noi să vindecăm un mare senior.

— De acord. Îi facem să joace cum cântăm noi. Apropo, am auzit că Angélique te-a consultat ieri.

— Ha! Se pare că toată colonia știe, dumneavoastră sunteți al optulea care se interesează de ea. Este răcită, cu vremea asta, toți avem guturai, chiar și dumneavoastră și chiar dacă m-ar fi consultat din alte motive, este un secret profesional așa că e mai bine să renunțați.

Sir William zâmbi în sinea lui când își aminti cum pufnise și protestase ofensat că el s-ar fi interesat de problemele personale ale oamenilor, cum ar fi o presupusă graviditate. Nu mai era mult și toată colonia avea să explodeze, isterizată, gata să parieze însă pe presupusa sarcină – este sau nu este – și nu vor trece nici cinci zile până când toți vor începe să se frământa când vor veni primele rafale dinspre Hong Kong în legătură cu înmormântarea lui Malcolm și atitudinea pe care o va lua Tess Struan. Sir William se strădui să se întoarcă cu gândurile în clipa de față. Babcott îi spunea lui Yoshi direct într-o japoneză cu ușoare poticneli:

— Da, merg Yedo, senior Yoshi. Când merg?

Yoshi vorbi rar:

— Când plec eu, doctor-sama. Mulțumesc. Răspund pentru dumneavoastră. Vă asigur că vă veți întoarce teafăr înapoi. Aveți nevoie de un traducător, nu-i așa?

— Da, vă rog, senior Yoshi, spuse Babcott, deși nu avea nevoie de interpret, se întoarse spre Tyrer: Te aleg pe tine, Phillip.

— Tocmai voiam să mă ofer voluntar, rânji Tyrer.

— Întreabă-l cât timp voi rămâne acolo.

— A spus atât cât e nevoie de consultație.

— Atunci problema asta e rezolvată, spuse Sir William.

— Rămâne să decideți dumneavoastră. Eu sunt la clinică, știți unde să mă găsiți.

Doctorul îi făcu o plecăciune lui Yoshi, care îi răspunse la fel, apoi plecă. Alegându-și cu grijă cuvintele și străduindu-se să vorbească cât mai simplu, Yoshi spuse:

— Hamalii de afară au casete pline cu monezi de argint în valoare de o sută de mii de lire. Suma aceasta este oferită de shogunat pentru a acoperi în întregime despăgubirile pe care le-ați cerut de la acel daimyo vinovat și responsabil de cele întâmplare. În principiu, shogunatul consideră că suma este corectă.

Își ascunse zâmbetul amuzat văzând șocul de pe chipurile lui Tyrer și André.

— Traduceți exact ceea ce am spus.

Tyrer se conformă din nou, nu mai traduse cuvânt cu cuvânt de astă dată, însă prezentă un rezumat cât mai fidel, ajutat pe ici pe colo și de André. În încăpere se lăsă liniște. Toți erau uluiți.

— Sire, spuse Tyrer cu glas slab, stăpân meu întreabă răspunde acum sau senior Yoshi mai vorbește?

— Voi continua eu să vorbesc. Shogunatul avansează această sumă în locul lui Sanjiro de Satsuma. Numai el este răspunzător de cele întâmplare. Așa cum vi s-a explicat și mai înainte, seniorul Sanjiro nu este supus controlului shogunatului în nici o privință. Traduceți.

Și din nou se traduse. Yoshi observă că cei doi conducători erau foarte descumpăniți, exact așa cum prevăzuse și cum dorise el. Era o senzație plăcută, totuși nu suficientă pentru a-i alunga neliniștea cu totul.

— Noi nu-l putem sili pe Sanjiro din Satsuma să anuleze ordinele pe care poate că le-a dat oamenilor lui în privința gai-jinilor, nici măcar să-și ceară scuze și nici să ne plătească suma pe care o avansăm acum pentru a regla această problemă, fără a porni împotriva lui. Căci pentru așa ceva nu suntem pregătiți.

De astă dată, fu nevoie de mai mult timp pentru a se reda o traducere corectă. André contribuia și el, conștient de faptul că tensiunea crescuse și toți erau extrem de concentrați.

— Sire?

— Spuneți exact și cu mare grijă: din datoria de a fi prieteni cu englez și cu furansu, shogunatul a rezolvat ceea ce putea rezolva shogunatul... fără a recurge la război.

Yoshi se lăsă pe spate, întrebându-se dacă momeala fusese destul de succulentă. Ultimele sale remarci fură primite în tăcere. Observă că acum Sir William devenise impasibil, cu excepția unui scrâșnet slab al dinților. Dar Seratard dădu din cap și îi aruncă o privire lui André. Fremătând de bucurie în sufletul lui, Sir William aștepta ca Yoshi să

continue. Întrucât acesta nu mai spunea nimic, vorbi el:

— Phillip, întreabă-l pe seniorul Yoshi dacă mai dorește să continue sau vrea să-i răspund acum.

— Spune că, pentru moment, nu dorește să continue.

Sir William își dresе vocea și începu să vorbească pompos, spre disperarea ascunsă a lui Tyrer:

— Seniore Yoshi, în numele guvernului majestații sale britanice și al guvernului francez, vă rog să-mi permiteți să mulțumesc shogunatului pentru rezolvarea unei părți a problemelor dintre noi. Vă mulțumesc și dumneavoastră personal, și vă exprim dorința noastră sinceră de a face ca prezența noastră în țara dumneavoastră să fie un prilej pentru stabilirea unor relații profitabile, atât pentru țara dumneavoastră, cât și pentru shogunat ca atare și pentru noi, personal. Acest gest marchează, fără îndoială, începutul unei noi ere în relațiile de înțelegere dintre cele două țări ale noastre, ca și dintre țara dumneavoastră și celelalte țări cu reprezentanțe în Japonia.

Așteptă până se traduse mesajul. Și Tyrer, și André își cereau mereu scuze și îl rugau pe Yoshi să aibă răbdare în timp ce se străduiau din răputeri să transpună mesajul în termeni cât mai simpli, dar cu cât mai multă acuratețe. Când terminară, Sir William zise:

— Cu permisiunea lui, aș dori să facem o mică pauză. Phillip sau André, rugați-l să fie îngăduitor, prezentați-i scuzele și toate celelalte de rigoare, dar vezica mea are nevoie de un răgaz. Asta din cauză că sunt răcit.

Cei doi traducători traduseră imediat.

— Bineînțeles, spuse Yoshi, fără să-l creadă.

Sir William se ridică și Seratard se scuză și el imediat, pornind pe coridor în urma lui Sir William spre vasul de porțelan de care nici unul nu avea nevoie. Sir William șopti emoționat:

— Pe Dumnezeuul meu, Henri, ai înțeles și dumneata ce am înțeles eu? Că ne dă mână liberă să-l înhățăm noi singuri pe Sanjiro?

Și Seratard era la fel de entuziasmat.

— Este o răsturnare totală în politica lor, după care totul trebuie să treacă prin administrația Bakufu și prin shogunat. Mon Dieu, adică ne dă *carte blanche*!

— *Pas ce crétin*, spuse Sir William dând-o pe franceză fără să-și dea seama. Dacă putem porni împotriva lui Sanjiro, acesta este un precedent pe care îl vom putea folosi împotriva oricărui alt daimyo, de exemplu, a ticălosului din Strâmtoarea Shimonoseki. Dar ce naiba se ascunde aici? Care este quid pro quo-ul, căci trebuie să fie unul, spuse el, suflându-și nasul cu putere.

— N-am nici cea mai mică idee. Indiferent ce ar fi, este vorba de ceva deosebit, mon brave. E uimitor faptul că s-a dat pe mâna noastră, nici nu mi-ar fi trecut prin minte că o să vină cu atât de puțini oameni.

Sigur că s-a gândit că am putea să-l luăm ostatic pentru faptele lui Sanjiro.

— Dumnezeu mare, dar ce pas înainte! E incredibil și faptul că a intrat direct în subiect, fără toate farafastăcurile alea ale lor ridicole. Nu credeam că am să apuc ziua asta! Dar de ce? Ceva nu-mi miroase a bine.

— Da. *Merde*, păcat că nu e el tairo, nu-i așa?

Ha! Își zise Sir William în sinea lui, iar ți-am luat-o înainte cu gândirea, bătrâne. Mai tragem un pic de aici, mai împingem un pic de dincoace și în curând o să fie la fel ca în India! Se deschiesc între timp la pantaloni și acum urmărirea alene jetul, cu urechile surde la pronosticurile lui Seratard. Își aduna propriile gânduri, cumpănind cam ce ar avea de negociat, până unde să meargă și cum să-l facă pe Ketterer să fie de acord, fără să mai aștepte aprobarea Amiralității sau a Foreign Office-ului. Naiba să-l ia de nătarău! Și naiba să-l ia și pe Palmerston. I-am cerut să-mi permită urgent să introduc respectul legii civilizației aici și de ce dracu' nu mi-a răspuns? Probabil că mi-a răspuns, își zise el. Mesajul codificat de la Londra a ajuns prin telegrafia Basra și acum trebuie să fie undeva, în vreun colet poștal în curierul diplomatic. Și-o scutură și-și aminti, ca de obicei, ceea ce li se spunea băieților la Eton: „Dacă o scuturi de mai multe ori înseamnă că te joci cu ea”.

Se dădu repede la o parte ca să-i facă loc lui Seratard și începu să se încheie la nasturi, observând că Seratard era plâpând și în privința cantității, și a vigorii. Interesant. Trebuie să fie din cauza vinului, își zise el, întorcându-se în sala de ședință. Restul întrevederii se desfășură lin. Cu multă abilitate și iscusință diplomatică, Sir William, ajutat îndeaproape de Seratard, stabili de o manieră foarte întortocheată că „dacă o anumită forță se va întâmpla să purceadă împotriva unuia ca Sanjiro, de exemplu, împotriva capitalei sale, de pildă, aceasta va fi o întâmplare foarte neplăcută, chiar dacă o astfel de acțiune ar putea fi eventual meritată, din cauza unor acte inacceptabile de asasinat comise împotriva unor supuși străini. Un astfel de act va declanșa un val de proteste de la Yedo și va fi nevoie să se prezinte scuze oficiale dacă se va întreprinde un astfel de act de neconceput...”

Nu se spuse absolut nimic direct, nimic care să implice ideea că se acorda permisiunea în acest sens, sau că fusese cerută o astfel de permisiune. Nu se consemnă nimic în scris. Un astfel de act de supremă ostilitate nu ar fi putut fi consemnat decât cu respectarea extrem de strictă a protocolului. Și Tyrer și André aveau deja dureri de cap și-și blestemau în gând șefii pentru că frazele lor întortocheate erau aproape imposibil de tradus. Yoshi păstră tăcerea, cuprins de un adevărat extaz. Sanjiro era deja un om mort și primul obstacol fusese

înlăturat fără nici o dificultate.

— Consider că ne-am înțeles unii pe alții și putem trece la chestiunea următoare.

— Da, totul este foarte clar, spuse Sir William și se lăsă pe spate și-și adună puterile pentru a întâmpina quid pro quo-ul care, neîndoielnic, avea să urmeze.

Yoshi trase adânc aer în piept și lansă următorul atac:

— Traduceți cele ce urmează frază cu frază. Explicați că este vorba de acuratețe. Mai spuneți că această convorbire trebuie considerată un secret de stat între noi.

Văzând că Tyrer se uită la el cam nedumerit, adăugă:

— Înțelegeți ce înseamnă „secret de stat”?

După ce se consultă cu André, Tyrer spuse:

— Da, sire.

— Bun, atunci tradu: suntem de acord că este un secret de stat între noi?

Sir William își spuse: unde merge mia, merge și suta.

— De acord.

Seratard consimți și el. Tyrer își șterse fruntea și spuse:

— Sunt gata, sire.

Yoshi începu să vorbească pe un ton încă și mai ferm.

— Dorința mea este să modernizez shogunatul și administrația Bakufu. Tradu. Pentru aceasta am nevoie de cunoștințe. Tradu. Ing’rand și țara Furansu sunt cele mai puternice țări străine. Tradu. Vă rog să elaborați mai multe planuri pentru a ajuta shogunatul să-și alcătuiască o marină militară modernă, șantiere navale moderne și armată modernă. Tradu.

Amiralul Ketterer sări în sus cu grumazul mai stacojiu ca oricând.

— Stai liniștit, îi șopti Sir William din colțul gurii și nu scoate nici un cuvânt.

— De asemenea, doresc un sistem bancar modern și factorii experimentale. O singură țară nu poate face totul singură. Voi sunteți bogați, shogunatul este sărac. Când vom primi planurile ne vom pune de acord asupra unui preț corect. Vă vom plăti pentru ele în cărbune, argint, aur și concesionarea anuală a porturilor noastre. Doresc să primesc un răspuns provizoriu în treizeci de zile, dacă această chestiune prezintă interes. În caz că da, un an reprezintă suficient timp pentru elaborarea unui plan detaliat care să fie aprobat de conducătorii dumneavoastră?

Lui Yoshi îi venea destul de greu să-și mențină aerul plin de importanță și se întreba oare ce-ar face străinii dacă ar ști că el nu este investit, de fapt, cu nici un fel de autoritate pentru a face aceste oferte și nici nu avea puterea de a le aduce la îndeplinire. Le făcuse oferta pentru ca să înlătore, timp de un an, pericolul de conflict. Avea nevoie

de acest răgaz ca să zdrobească împotrivirea din interior față de shogunat și să se ocupe de dușmanii săi primordiali, Ogama din Choshu și Yodo din Tosa, acum că Sanjiro urma să fie înlăturat de gai-jini. În același timp, era și un salt în viitor, în necunoscut, care îl înspăimânta și îl exalta în același timp, într-un fel pe care nici nu-l înțelegea. Toate aceste idei se bazau pe informațiile pe care un spion al lui Inejin le obținuse de la shoya Ryoshi, fără ca acesta să bănuiască ceva, coroborate cu ceea ce văzuse și auzise el însuși la bordul navei de război franceze, extrem de impresionantă, dar nici pe departe atât de mare și impunătoare cum era nava amiral engleză.

Urând din tot sufletul realitatea, dar fiind silit s-o accepte, Yoshi înțelesese, în poziția lui de auto-apărare, că Țara Zeilor trebuie să devină modernă. Pentru aceasta, trebuia să aibă legături cu gai-jinii. Yoshi îi detesta, îi ura și îi disprețuia, dar înțelesese că au puterea să distrugă Nipponul, fie și numai prin faptul că puteau să-i împingă din nou într-o serie nesfârșită de războaie civile, așa cum fusese secole de-a rândul înainte ca shogunul Toranaga să reușească să mai domolească ferocitatea codului Bushido și, o dată cu el, spiritul războinic al samurailor. Îi observa cu atenție pe cei doi conducători care discutau între ei. Apoi văzu că liderul ing'eriz se adresează interpretului mai tânăr, Taira, care îi spuse în japoneza lui poticnită, dar inteligibilă:

— Stăpânul meu mulțumește, sire, pentru înc'ede'e. Trebuie una sută douăzeci zile trimite mesaj la regina parlament și rege furansu ca să prindă... să prindă, aduce înapoi răspuns. Amândoi conducător sigur răspuns este da.

O sută douăzeci de zile era mai mult decât se așteptase.

— Bine, spuse el întunecat la față, dar exultând de bucurie în sinea lui.

Ei, și acum, a treia parte, își spuse el, văzând că se pregătesc să încheie întrevederea. Ochi pentru ochi, moarte pentru moarte.

— Și un ultim punct, sunt sigur că W'rum-sama nu știe că omul pe care îl adăpostește, pe nume Nakama, este un samurai renegat, un ronin și un revoluționar pe numele său adevărat Hiraga, numit uneori și Otami. Doresc să-mi fie predat pe loc. Este căutat pentru omor.

În acel moment, dincolo de golf, în satul Yoshiwara, Katsumata tocmai îi spunea lui Hiraga:

— Hiraga, te-ai gândit ce am putea face ca să-i înfuriem pe gai-jini, ce incident să punem la cale ca să-i asmuțim împotriva shogunatului?

Cei doi bărbați se aflau așezați unul în fața celuilalt, într-o căsuță mică din Hanul celor Trei Crapi.

— Cel mai ușor ar fi să incendiem una din biserici, spuse Hiraga ascunzându-și supărarea cât putea mai bine, căci Katsumata era foarte pătrunzător.

Hiraga abia ajunsese aici, convocat și scos din ascunzătoarea lui din sat de un servitor somnoros.

În afară de câteva slugi de curte, care ațâțau focurile și făceau curat, nimeni nu se sculase încă la ora asta. Raiko și doamnele ei mai dormeau, niciodată nu se trezeau înainte de prânz.

— Asta o să-i facă să turbeze, spuse Hiraga, dar mai întâi să-ți arăt ce am realizat aici și...

— Mai încolo, mai întâi trebuie să ne facem un plan. O biserică? Interesantă idee, spuse Katsumata, cu chipul rece și dur.

Nu mai era deghizat ca la Hodogaya. Acum semăna cu un preot budist, un bonz, ras și numai cu mustață. Părul ciufulit de ronin fusese de fapt o perucă și acum dispăruse. Purta tonsura specifică de bonz și roba portocalie a călugărilor budiști. Avea sandale în picioare și era încins cu un brâu de mătănii. Sabia lungă în teaca de piele se odihnea alături de el, pe patul înalt, și însemnele de pe robă, numite *mon*, arătau că este membru al unui ordin călugăresc militant. Aceste ordine călugărești, de fapt, militare, erau formate din samurai care renunțaseră la statutul lor pentru a-l sluji pe Buddha, permanent sau numai temporar. Străbăteau țara în lung și în lat, făcând fapte bune de unii singuri sau în grupuri, omorându-i pe tâlhari și pe bandiți, apărându-i pe săraci de bogați și pe bogați de săraci. Administrația Bakufu ca și daimyo îi tolerau atâta timp cât violențele lor păstrau anumite limite. Cu o seară înainte, la lăsarea întunericului, trecuse foarte semeț bariera, căci hârtiile lui false erau perfecte. Întârziase cu o zi, ajunsese neanunțat, dar i se dăduse imediat cea mai bună căsuță în casa mamei-san Raiko. Spre deosebire de alți shishi, de fapt, unicul dintre ei, familia lui era bogată, Katsumata avea întotdeauna la el mulți obani de aur.

— O biserică, repetă el, analizând ideea, nu m-aș fi gândit la asta, da, și vom lăsa un mesaj în care spunem că a fost din ordinul lui Yoshi, al lui tairo Anjo și a Consiliului roju ca un avertisment, ca să plece din țara noastră. Trebuie să ne răzbunăm și pe Yoshi – la colțurile gurii i se adună o peliculă subțire de salivă pe care o șterse nervos. Yoshi este cel mai mare dușman al nostru. Unul din noi trebuie să pornească împotriva lui. Ne-a omorât prea mulți luptători la Kyoto, pe unii i-a împușcat cu mâna lui. Dacă aș putea să-l prind cumva la strâmtoare m-aș duce chiar eu. Dar asta o lăsăm pe mai târziu. Așadar, o să dăm foc bisericii. Bun.

Hiraga era neliniștit, căci Katsumata se schimbase, era ciudat. Era nerăbdător și se purta ca și când ar fi fost un daimyo, iar el, Hiraga, unul din goshi lui căruia putea să-i poruncească după voie. Eu sunt liderul mișcării shishi din provincia Choshu, își spuse el tot mai supărat, și nu elev la ordinele unui sensai din Satsuma, cât ar fi el de renumit!

— Asta ar transforma toată Yokohama într-un cuib de viespi. Aș fi silit să plec, ceea ce ar fi rău în momentul de față, munca mea aici este importantă pentru cauză. Situația este foarte delicată aici, sensai. Sunt de acord că trebuie să avem un plan – de pildă cum să scăpăm dacă se întâmplă ceva?

— La Yedo. Katsumata se uită fix la el. Ce este mai important, sonno-joi, sau adăpostul tău calduț printre dușmanii noștri gai-jini?

— Sonno-joi, răspunse imediat Hiraga, sincer. Dar este important să aflăm ce știi ei. Să-ți cunoști dușmanul ca...

— N-am nevoie de citate, Hiraga, ci de acțiune. Pierdem bătălia și Yoshi e pe cale s-o câștige. Avem o singură soluție: să-i asmuțim cu toată furia pe gai-jini împotriva administrației Bakufu și a shogunatului și asta va ajuta neînchipuit de mult cauzei sonno-joi și de aceea este prioritară față de orice altceva. Avem neapărată nevoie de un astfel de gest, în felul acesta vom recâștiga simpatizanți și luptători, ne vom recâștiga cinstea obrazului, luptătorii se vor aduna din nou sub steagurile noastre și în timp ce toți shishii rămași în viață se vor regrupa aici și în Kyoto, putem cere întăriri din Satsuma și Choshu și vom ataca din nou Porțile pentru a-l elibera pe împărat. De astă dată vom reuși, pentru că Ogama, Yoshi și împutitul de shogunat vor fi ocupați cu dușmanii gai-jini. Iar din moment ce vom fi stăpâni pe Porți, sonno-joi e lucru înfăptuit.

În vocea lui nu se simțea nici un fel de șovăială.

— Și dacă îi întărităm pe gai-jini, ce se va întâmpla, sensai?

— Vor bombarda Yedo, iar shogunatul se va răzbuna atacând Yokohama – ambele părți rămân în pierdere.

— Și între timp toți daimyo se vor aduna să sprijine shogunatul, când se vor întoarce gai-jinii, căci se vor întoarce în mod sigur.

— Nu se vor întoarce mai devreme de luna a patra sau a cincea și poate nici atunci. Până atunci noi vom fi stăpânii Porților. La sugestia noastră, împăratul va fi încântat să-l predea gai-jinilor pe vinovat, pe Yoshi, sau capul lui, al lui Nobusada, Anjo sau al oricui altcuiva ca să potolească setea lor de răzbunare. Și tot la sugestia noastră, Fiul Cerului va fi de acord să le îngăduie să facă comerț fără a mai purta război, dar numai prin Deshima, la Nagasaki, așa cum au făcut secole de-a rândul, spuse Katsumata, foarte sigur de el. Asta este ceea ce se va întâmpla. Mai întâi biserica – dar ce zici de o navă?

— Ce să zic? întrebă uimit Hiraga.

Mintea lui era plină de contraargumente la teoria prezentată de Katsumata, căci era convins că lucrurile n-aveau să se petreacă deloc așa, dar încerca în același timp să-i distragă atenția lui Katsumata, să-l determine să plece la Yedo și să revină peste o lună sau două. Treburile îi mergeau deocamdată mult prea bine aici cu Taira, cu Sir W'rum, cu Jami-sama și cu shoya ca să fie dispus să-și pună în

primejdie situația. Aveau timp berechet să-i înfurie pe gai-jini cu biserica după aceea, când își va fi asigurat o retra...

— Dacă le scufundăm o navă de război, asta o să-i facă să turbeze, nu-i așa?

— Mai mult ca orice..., răspunse Hiraga, livid la față.

— Folosim trucul cu biserica, dar numai ca pe o diversiune, în timp ce le scufundăm nava, pe cea mai mare.

Buimăcit, Hiraga îl urmărea cu privirea pe Katsumata care desfăcea încet un pachetel. În el se aflau patru tubulețe de metal legate cu sârme. Și fitile.

— Tubulețele astea conțin un exploziv – pulbere de tun... Unul din astea, aruncat cu fitilul aprins, prin fereastra unui tun sau lipit de navă îi rupe pereții. Cu două tubulețe nava e terminată.

Hiraga privea hipnotizat. Întinse mâna după tubuleț. Avea impresia că bomba pulsează, că are viață. La un capăt se vedea orificiul pentru fitil. În mintea lui se și vedea cu bomba în mână, cum o aruncă printr-un sabord de tragere din bordul navei, cum se îndepărtează apoi repede și în tăcere, cu barca ascunsă în ceață, apoi bomba explodează, explozia ei antrenează și alte explozii pe nava care se duce încet la fund. Și o dată cu ea, și toate planurile.

— Este o idee măreață, Katsumata, spuse el și simți că i se face rău. Trebuie să prindem momentul potrivit, când luna și marea ne sunt prielnice și să elaborăm un plan amănunțit. Cel mai bine ar fi la primăvară, sau la vară. După aceea n-o să mai pot rămâne aici și..., am să-ți povestesc atâtea despre ceea ce am descoperit aici... – cât pe ce să-l ia gura pe dinainte și să spună că acum vorbea bine englezește, dar se opri la timp. Încă vreo câteva săptămâni și sunt gata. Apoi biserica și nava.

— Incendiem biserica și scufundăm nava mâine noapte.

— Imposibil.

Katsumata era ușor amuzat de șocul lui Hiraga și se gândea că era mare păcat că Ori murise și Hiraga rămăsese în viață. Ori îi era superior. Dar, evident, Ori era din Satsuma, nu din Choshu.

— De câte ori trebuie să-ți spun că atacul prin surprindere este cea mai bună armă a noastră, a shishilor? Unde este Akimoto?

— În sat. Am considerat că e mai bine să nu-l aduc cu mine aici, spuse Hiraga, cu mintea copleșită.

De când se întorsese de la Hodogaya nu-i împărtășise gândurile cele mai intime vărului său – îi destăinuise numai că la întâlnire Katsumata îi spusese că Sumomo era moartă, trădată de Koiko în fața lui Yoshi. Nu-i spusese ce credea el – că amândouă fuseseră aruncate în cușca fiarei din prostie. Așa cum vom fi aruncați și noi la gunoi, în mod inutil, în urma acestui plan dement și toată munca mea de aici se va irosi în van.

— Măine e prea curând. Propun să mai...

— Cu biserica se poate descurca un singur om: Akimoto. O să avem nevoie de o barcă mică, cu vâsle sau de o barcă pescărească. Poți să faci rost de așa ceva?

— Poate că da, spuse Hiraga, răspunzând automat, cu mintea încețoșată de nenumăratele întrebări pe care și le punea. Poate să fur una. Sensai, eu gândesc că...

— Nu gândești limpede. Pescarii scot întotdeauna vâslele când lasă bărcile la țarm. N-avem nevoie de așa ceva. Cumpără una.

Katsumata scoase neglijent o pungă mică de mătase și o puse pe masă:

— Hiraga, adună-ți mințile! Oare traiul alături de gai-jini te-a molipsit în așa măsură încât ți-ai uitat jurământul față de sonno-joi? Adună-ți mințile, planul e bun, momentul este ales perfect. Poți să cumperi o barcă?

— Da, da, dar, sensai, unde ne retragem?

— Retragera este foarte simplă. Noi trei, tu, Takeda și cu mine scufundăm nava de război. Apoi tragem barca la mal, cât mai aproape de Yedo și ne pierdem în oraș.

— Dar ce se întâmplă cu celălalt om, cel care incendiază biserica?

— Va pleca pe jos.

— Avem nevoie de mai mulți shishi să ne sprijine. Este o sarcină grea. Toată partea aceasta poate deveni un pericol de moarte.

— Tocmai de aceea va fi mai ușor să ne pierdem urma. Patru oameni sunt de ajuns. Eu voi conduce atacul asupra navei, iar dacă mâine suflă puțin vântul, biserica poate transforma toată Yokohama într-o torță uriașă. Vino din nou aici mâine seară, adu-l și pe Akimoto și punem la punct ultimele amănunte.

— Dar... unde e Takeda?

— L-am lăsat la Hodogaya. Va fi aici în după-amiaza aceasta înainte de lăsarea serii.

Katsumata făcu o plecăciune scurtă, în semn de despărțire. Zăpăcit, Hiraga se grăbi să-i răspundă la plecăciune căci fusese mult prea mult timp un elev sânguincios al acestui sensai, maestrul spadasin pe care îl adora, ca să nu accepte să fie mătrășit de el când îi era voia. Ieși și porni cu pas șovăielnic înapoi, peste pod, îndreptându-se spre colonie. Străbătea străzile satului fără să vadă și fără să audă nimic, cu capul plin de un vălmășag de gânduri întunecate și situații imposibile, cu viziunea viitorului său făcut țandări și toate astea numai din cauza acestui străin din Satsuma, care voia cu tot dinadinsul să dea brânci destinului înainte. Dar sensai are dreptate, mormăi el. Aceste două acțiuni o să-i scoată din minți pe gai-jini, flota va invada Yedo, Yedo va lua foc și Yokohama va fi distrusă drept represalii. În câteva luni, flotele se vor întoarce și vor aduce cu ele și armate de uscat. Luptătorii

shishi nu vor fi până atunci în posesia Porților, în schimb tot Nipponul va fi cu arma în mână. Iar pentru gai-jini lucrul acesta nu va avea nici o importanță. Într-un fel sau altul, va trebui să ne deschidem spre lumea lor. Gai-jinii au hotărât. Așadar, vor avea o bază la Yokohama și alte baze în alte orașe, pentru că au destulă putere ca să ne distrugă așezările de pe coaste, pentru totdeauna, dacă așa doresc, și nici un fel de Vânt Divin nu ne va ajuta.

— Ei, băiatu' un' te duci?

— Oh!

Ajunsese, fără să-și dea seama în fața Legației.

— 'Neața, domnu' santineră. Eu merge Taira-sama.

— Nu-i aci, băiatu', spuse santinela căscând. Domnul Tyrer este cu șefii, sunt cu toții la Kanagawa.

— Oh? făcu Hiraga și privi dincolo de golf.

Peisajul avea aspect de iarnă. Kanagawa abia se vedea. O fregată – o recunosc, *Pearl* – pufăia ușor lângă țărm, navigând împotriva vântului, cu silueta ei clară și înspăimântătoare.

— Vin 'napoi mai târziu, murmură el.

Amărât, porni spre sat. Să cumpere o barcă. Oricât de mult îi plăcea ceea ce avea de făcut acum, era shishi înainte de orice.

În după-amiaza aceleiași zile, la bordul navei *Pearl*, Seratard ciocnea paharul cu Sir William, felicitându-l din nou pentru reușita întrevederii.

— Un admirabil pas înainte, Henri, bătrâne, spuse Sir William jovial, luă sticla și mai verifică o dată eticheta. Nu-i rău pentru un '48. Și mâncarea a fost, de asemenea, excelentă – pe masă erau resturile gustării pregătite de șeful bucătar al lui Seratard: plăcintă rece de porumbel, saleuri, pâine franțuzească și câteva felii de brânză de Brie care sosise cu ultima navă comercială de la Shanghai. Parcă tot nu-mi vine să cred că Yoshi ne-a oferit ceea ce ne-a oferit.

— Sunt de acord. Minunat, acesta este cuvântul. Noi vom instrui flota, voi veți lua armata, noi preluăm băncile și vămile și...

— Visătorule, spuse Sir William râzând, doar n-o să ne certăm acum pe împărțeală! Londra și Parisul vor stabili între ele lucrul acesta – râgâi satisfăcut. Până la urmă, se va pune problema: „Cât?” Căci evident că tot noi va trebui să le împrumutăm mijloacele de plată ca să poată cumpăra navele noastre, fabricile sau mai știu eu ce altceva, indiferent cât de mult vor spune ei că plătesc.

— Da, dar vor mai fi și veniturile încasate de vămi și așa mai departe.

Amândoi hohotiră de râs.

— Va fi mai mult decât suficient pentru ambele țări, îl încredință Sir William, deși nu prea credea ce spune. Dar, te rog, Henri, fă-mi o favoare, nu-l mai sâcâi pe amiral, am și așa destulă bătaie de cap cu

el.

— De acord, dar este așa de... Nu contează. Ce faci cu Nakama? Uluitor! Cred că ai avut noroc că nu te-a ucis noaptea, căci ești dușmanul lor numărul unu. Cum de ți-ai asumat un asemenea risc?

— Nu era înarmat, îl ajuta pe Tyrer să învețe japoneza, spuse Sir William.

După câte știa el, numai patru oameni îl cunoșteau pe japonez, Tyrer, McFay, Babcott și el însuși și toți aceștia știau că omul vorbește englezește, – și nu văzuse nici un motiv ca să mai împărtășească și altora secretul acesta.

— E bine păzit, adăugă el cu siguranță în glas, deși simți un cârcel în stomac la gândul pericolului prin care trecuse.

— Și ce ai de gând să faci cu el?

— Ceea ce i-am promis lui Yoshi.

Toți fuseseră șocați de dezvăluirile lui Yoshi – Sir William aproape la fel de tare ca și Tyrer – mai ales de faptul că Nakama era urmărit pentru asasinarea lui Utani, unul dintre membrii Sfatului Bătrânilor, în afară de alte crime comise de el. Spusese imediat:

— Phillip, spune-i seniorului Yoshi că, imediat ce mă întorc la Yokohama, voi începe o anchetă oficială și dacă faptele sunt așa cum ne-a spus domnia-sa, îl voi preda imediat autorităților!

Dar Tyrer, mut de uimire și neîncredere, privea fix la Yoshi. André își reveni repede și traduse în locul lui, tresărind apoi când Yoshi se răsti la el.

— Ah, seniorul Yoshi spune că îi puneți la îndoială vorbele?

— Spune-i: nu, câtuși de puțin, seniore Yoshi – Sir William se strădui să se arate cât mai calm, căci văzuse că ochii japonezului se îngustaseră periculos de mult. Dar tot așa după cum dumneavoastră aveți legi și obiceiuri, ca, de pildă, acela că nu puteți porunci seniorului Sanjiro să asculte de ordinele voastre, și eu trebuie să mă supun legilor noastre, iar Tratatul specifică în mod clar că acestea se aplică în Yokohama.

— Spune, că da, Tratatul. În noul spirit de prietenie, este de acord să vă lase pe dumneavoastră să vă faceți datoria de a-l preda pe... asasin. Va trimite mâine oameni să-l preia. În legătură cu Tratatul, sir, Yoshi spune, adică a spus exact: anumite modificări sunt necesare, dar le putem discuta peste douăzeci de zile.

— Scuzați-mă, Sir William, spuse Tyrer încet, în legătură cu Nakama, pot să vă sugerez să...

— Nu, Phillip, nu poți. André spune-i, te rog, exact: Vom fi onorați să discutăm chestiunile care se referă la interesele noastre reciproce în orice clipă.

Alese cuvintele cu foarte multă grijă și lăasă să-i scape un oftat de ușurare când îi veni răspunsul:

— Seniorul Yoshi vă mulțumește și spune: ne vom întâlni peste douăzeci de zile, dacă nu chiar și mai devreme și acum mă întorc la Yedo cu doctorul Babcott.

După ce se termină schimbul de politețuri și de plecaciuni și Yoshi părăsi încăperea, Seratard exclamă:

— William, ai ieșit admirabil din această cursă. Omul este foarte viclean. Felicitări.

— În legătură cu marina militară, începui amiralul.

— Mai întâi dă-mi voie să-i pornesc la drum pe Babcott și pe Tyrer. Vino încoace, Phillip!

Când ajunseră afară singuri, Sir William se repezi la el:

— Ce-i cu tine, Phillip?

— Nimic, sir.

— Atunci pentru ce faci mutra asta jalnică? Pentru ce uiți că treaba ta este să traduci, nu să faci propuneri?

— Vă rog să mă iertați, sir, dar, în legătură cu Nakama...

— Știu că este în legătură cu el, pentru numele lui Dumnezeu! Mai că te-ai scăpat pe tine la masă! Crezi că vicleanul nostru oaspete n-a observat? Meseria ta este să traduci ce se spune și să fii indiferent la tot restul, asta-i. Este pentru a doua oară că trebuie să-ți atrag atenția.

— Vă rog să mă iertați, sir, dar Nakama este important și...

— Vrei să spui Hiraga, sau cum naiba își mai spune în momentul de față? Isuse Cristoase, este acuzat de omucidere! Sunt de acord că a fost o sursă de informații foarte bună, dar pentru numele lui Dumnezeu, un tâlhar renegat? Ai avut noroc că nu ți-a tăiat beregata prin somn, dacă te gândești că a avut tot timpul acces liber în Legație și în apartamentul tău.

— Și ce intenționați să faceți, sir?

— La naiba, exact ceea ce am spus: să fac cercetări și, dacă e adevărat, și bănuiesc că așa e, suntem obligați prin cuvânt de onoare să-l predăm.

— Nu ați putea să-l considerați refugiat politic?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Ți-ai pierdut mințile chiar de tot? Cerem despăgubiri pentru uciderea conaționalilor noștri – atunci cum dracu' să refuzăm să-l predăm pe unul de-al lor care este acuzat și probabil vinovat de uciderea unuia dintre conducătorii lor? Yoshi a promis că va avea parte de o judecată dreaptă.

— Este un om mort, asta-i toată judecata de care va avea parte.

— Dacă este vinovat, primește ceea ce merită – Sir William încercă să se stăpânească, deoarece Phillip făcuse o treabă bună în ziua aceea și remarcase și el prietenia tot mai strânsă dintre el și japonez, care fusese în avantajul lui. Phillip, știi că ți-a fost de mare folos, dar n-avem ce face, trebuie să-l predăm..., după ce discut și eu

cu el. L-am prevenit chiar de la început că va trebui să plece dacă autoritățile îl vor cere. Acuma uită-l pe Nakama și încearcă să afli cât poți mai multe despre pacientul lui Babcott. Dacă avem puțin noroc, va fi vorba de tairo.

Porni înainte spre curtea din față, unde Yoshi tocmai încăleca. Babcott aștepta alături de un cal pe care i-l împrumutase Pallidar. Mai era unul și pentru Tyrer. Garda de onoare era în jurul lor. La un ordin al lui Yoshi, hamalii se îndepărta de barele pe care erau atârinate boccelele. Yoshi îi făcu apoi semn lui Tyrer să se apropie și îi spuse ceva. Acesta ascultă, făcu o plecăciune apoi se întoarse.

— A spus că puteți număra în liniște banii și îi veți da mâine chitanța. Omul acesta, mai spuse el, arătând spre Abeh, va veni mâine să-l preia pe Nakama.

— Mulțumește-i și spune-i că vom face așa cum dorește.

Tyrer se conformă. Yoshi îi făcu semn cu mâna lui Abeh să pornească înainte.

— Ikimasho!

Porniră la trap, cu hamalii și pajul alergând după ei.

— Ai tot ce-ți trebuie, George?

— Da, mulțumesc, Sir William.

— Atunci, pornește. Phillip, te-ai descurcat foarte bine astăzi. Încă două, trei întrevederi ca acestea și am să propun să fii avansat interpret principal.

— Mulțumesc, sir. Aș putea fi și eu de față când îl veți vedea pe Nakama?

Sir William își ieși din fire:

— Cum dracu' să fii de față când trebuie să te duci cu Babcott la Yedo! De ce nu te gândești? George, dă-i, te rog, niște leacuri! Băiatul ăsta nu se simte bine.

— De fapt, nu am nevoie de Phillip. M-am gândit însă că ar fi un bun prilej pentru el să cunoască acea *persoană al cărei nume nu poate fi rostit*, spuse apăsător Babcott.

— Foarte bine te-ai gândit, întâlnirea aceasta poate fi foarte importantă, în timp ce Nakama sau Hiraga, cum l-o fi chemând, nu. Phillip, ai reușit să pricepi treaba asta?

— Da, sir, vă rog să mă iertați.

Babcott se aplecă ceva mai mult.

— Poate că ar fi bine să nu-l predați pe Nakama până nu ne întoarcem noi. Așa, pentru orice eventualitate.

Sir William privi spre el și în minte îi veni gândul că plecarea lor s-ar putea să nu fie doar o consultație medicală.

— Vrei să spui că ar putea încerca să vă rețină? Ca ostateci? Pe amândoi?

Babcott ridică din umeri:

— Nakama e important pentru el. Nu strică să fim înțelepți, nu?

Sir William ridică din sprâncene:

— Vă aștept mâine.

Rămase pe loc până nu se mai văzură și abia după aceea se întoarse în sala de ședințe. Amiralul explodează imediat:

— N-am mai auzit asemenea obrăznicie de când mă știu! Să le construim o flotă? V-ați pierdut mințile cu toții?

— Asta nu depinde de noi, dragul meu amiral, spuse el calm. Parlamentul va decide.

— Sau poate Împăratul Napoleon, mai curând, interveni scurt Seratard.

— Mă îndoiesc, dragul meu domn, spuse Ketterer, cu fața și gâtlejul stacojii. Chestiunile maritime de natură externă sunt de competența Marinei Regale și orice ingerință franceză în sfera de influență britanică va fi tratată cu toată severitatea.

— Foarte corect, spuse cu voce tare Sir William, acoperindu-i pe amândoi, în momentul în care chipul lui Seratard începea să capete aceeași nuanță ca a amiralului. În orice caz, va fi vorba de o decizie politică ce se va lua la Londra și la Paris.

— Naiba s-o ia de politică, izbucni amiralul, clocotind de furie. O duzină din cele mai bune nave ale noastre de război pe mâinile acestor ticăloși? Când vedeți de ce sunt în stare numai cu câteva săbii? Sunt absolut împotrivă!

— Și eu la fel, spuse împăciuitor Sir William, și așa voi recomanda.

— Ce?

— Sunt într-un totu de acord cu dumneata. O decizie de asemenea importanță este de competența Amiralității, asistată de Foreign Office. La fel și la Paris. Noi nu avem nimic altceva de făcut decât să raportăm faptele superiorilor noștri. Și dumneavoastră va trebui să faceți același lucru. Slavă Domnului că autoritățile japoneze ne permit să pornim în urmărirea celor vinovați. Nu ești de acord, domnule amiral?

— Dacă vorbiți despre lovitura de pedeapsă care ați propus-o aici, acolo sau oriunde altundeva, fiind rău sfătuit, tot ce pot să vă spun este că, nefiind aprobată de Amiralitate, nu este aprobată nici de mine. Propun să ne întoarcem la bordul fregatei *Pearl* înainte să înceapă ploaia...

Sir William oftă și se uită afară. Ploaia se opriese temporar, marea era încă liniștită, dar sufletul lui nu. Primise banii ceruți, nu mai era obligat să radă Yedo de pe fața pământului și, cu ajutorul acestui Yoshi, ar putea începe modernizarea Japoniei, își spuse el. Îi vom găsi un loc fericit în familia națiunilor lumii, fericit și pentru ei și pentru noi. E mult mai bine să facem noi lucrul acesta și să introducem aici

virtuțile britanice, decât să și le implanteze francezii pe ale lor, deși vinurile și mâncarea lor, atitudinea lor față de viața sexuală sunt totuși superioare alor noastre. Da. Numai că în privința vieții sexuale, japonezii îi întrec chiar și pe ei. Concepția și împlinirea sa este net superioară la ei. Păcat că nu putem importa obiceiurile lor din acest domeniu. Regina nu va fi niciodată de acord. Păcat, dar așa e viața. Trebuie să fim fericiți că avem norocul să trăim aici, mai ales după ce îi vom fi civilizat.

— Henri, hai să luăm puțin aer.

Îi făcea plăcere să stea afară, pe punte. Vântul mirosea a sare și a mare, pătrunzător și rece. Fregata ridicase ancora și avansa acum rapid. Marlowe era pe dunetă. Ofițerii și marinarii de pe punte erau cu toții conștienți de prezența amiralului, care ședea posomorât pe un scaun, înfășurat în mantaua lui gri.

— Pentru Dumnezeu, Marlowe, urcă mai bine în vânt!

— Da, sir.

Sir William nu era expert în chestiuni de navigație, totuși i se păru că ordinul fusese inutil, de dragul de a se afla în treabă. Al naibii om! Totuși, nu-i pot face o vină din faptul că dorește să aibă ordine scrise pentru declanșarea ostilităților. E gâtul lui în joc dacă se întâmplă ceva. Când fregata luă viteză, mâna i se crispă și mai mult pe balustradă. Îi plăcea marea și îi plăcea să navigheze, mai ales pe puntea unei nave de război britanice, mândru de faptul că navele de război britanice stăpâneau lumea apelor. Ketterer are dreptate să nu vrea să se construiască o altă flotă aici, își zise el, căci avem destule necazuri și așa cu flotele francezilor, americanilor și prusacilor. Se uită spre pupa. La pupa, dincolo de orizont, se afla Yedo. Yedo și Yoshi și vorbele lui neliniștitoare, indiferent cum le-ai privi, indiferent cât de roz părea viitorul pe care îl promiteau. În față era Yokohama. Și mai multe necazuri, dar nu contează, în seara aceasta Angélique este invitata mea la dineu. Mă bucur că n-a plecat, dar tot nu înțeleg de ce. Cu asta nu devine mai vulnerabilă în mâinile lui Tess Struan? E greu să te gândești la Angélique fără Malcolm Struan. Îmi pare rău că a avut o soartă așa de nenorocită, el s-a dus, iar noi suntem în viață. Acum oare cine va fi tai-pan? Tânărul Duncan are abia zece ani, este ultimul băiat din familia Struan. E cumplit pentru Tess, are de îndurat altă tragedie. Nu m-ar surprinde ca asta s-o dea gata. Am admirat-o întotdeauna pentru curajul ei, să poarte întreaga povară a familiei, a lui Culum și Brock, ca să nu mai vorbim de Dirk Struan. Ei bine, am făcut tot ce am putut pentru Tess, și pentru Malcolm, când era în viață, sau mort. Și pentru Angélique. Când va pleca, va lăsa în urma ei un gol care nu se va mai umple prea ușor. Sper să-și recapete tinerețea pe care și-a pierdut-o, încă un motiv de întristare, dar are o viață întreagă înainte, indiferent dacă are sau nu un copil în pânțec.

Șansele sunt egale.

Comenzile de pe punte îi atraseră pentru moment atenția, dar nu părea nimic urgent, trebuia să se mai întindă niște pânze. Vântul cânta în arboradă. Fregata lua tot mai multă viteză. Aveau mai puțin de o oră până să arunce ancora. Până la apusul soarelui era două ore bune. Timp suficient să-l pună pe Nakama cu botul pe labe înainte de dineu.

Amurgul era foarte aproape, lumina scădea în timp ce soarele dispărea în spatele unui strat de nori, regretând parcă scurgerea zilei. Hiraga stătea de vorbă cu un grup de pescari.

— Mă interesează numai barca, nu-mi trebuie unelte de pescuit, dar vâslele și pânzele intră în preț.

Se afla pe faleză, în apropiere de Mahalaua Bețivilor și îi plăti proprietarului prețul cerut de acesta fără să se tocmească, căci nu voia să-și piardă cinstea obrazului târguindu-se, deși acum știa – căci Mukfey îi băgase în cap treaba asta – că era întotdeauna înșelat și i se cerea un preț peste valoarea obiectului și că omul acesta și prietenii lui vor râde de el imediat ce îi va pierde din vedere. Și mai știa că nu face bine, pentru că acum era îmbrăcat ca un gai-jin și nu avea săbii. Jumătate din el dorea să urle și să se năpustească asupra lor pentru purtarea lor necuviincioasă și să-i pună să se târască pe jos, la picioarele lui, acolo pe țărm, implorându-l să le acorde privilegiul de a-i oferi pe gratis barca. Dar cealaltă jumătate îl sfătuia să aibă răbdare: ai făcut ceea ce trebuia să faci, barca e a ta, mâine vei muri acoperindu-te de onoare pentru cauza sonno-joi, păduchii aceștia nu au mai multă valoare decât murdăria de pe barca pe care o vând.

— Lasă totul în barcă, spuse el – proprietarul se plecă ceremonios și se îndepărtă împreună cu tovarășii lui, binecuvântându-și norocul de a fi vândut barca cu dublul prețului pe care-l merita.

Barca era o ambarcațiune mică, obișnuită, pentru doi sau trei oameni, cu o pânză mică și un singur catarg mic. Samuraii erau instruiți și pregătiți să poată conduce bărci de acest fel pe distanțe mici, pentru a traversa cursurile de apă din interior, sau pentru a putea ajunge la galerele și navele ancorate în apropierea țărmului, așa că știau să le mânuiască. Vestea că a cumpărat o barcă se va răspândi ca fulgerul prin sat, dar n-avea importanță. Până să chibzuiască shoya și ceilalți la ce i-ar putea folosi lui barca, vor avea revelația faptului împlinit. Satisfăcut că rezolvase problema cu barca aflată acum la loc sigur, străbătu Mahalaua Bețivilor prin aleile aglomerate, pășind peste bețivi și gunoaie, dezgustat de murdărie. Taira spunea că Londra aceea a lui este cel mai curat, mai mare și mai bogat oraș din lume, dar eu nu-l cred, nu poate fi așa, din moment ce atâția conaționali ai lui trăiesc în halul ăsta, și nici în colonia propriu-zisă situația nu este mult mai bună. O luă pe o scurtătură și ajunsese într-o alee mai îngustă.

Oamenii treceau încoace și încolo, cerșetorii stăteau cu mâna întinsă, din spatele ușilor se strecurau priviri curioase, dar nimeni nu-l băga în seamă.

Țara Nimănuui era, ca de obicei, plină de buruieni și urât mirositoare, fiind principala groapă de gunoi a coloniei. Câțiva cerșetori zdrențăroși scormoneau printr-o grămadă de gunoi proaspăt. Îi aruncară câte o otheadă scurtă. Privirea lui Hiraga se îndreptă spre ghizdurile dărăpănate ale puțului. Capacul scorojit de lemn care ascundea trecerea secretă spre Yoshiwara părea neatins. Chipul lui Ori îi reveni în memorie, așa cum arăta el atunci, în momentul în care fusese gata să-l ucidă și Ori aruncase, sau, mai bine zis, se făcuse că aruncă cruciulița de aur în adânc. Ori a fost baka – să-și piardă viața pentru femeia aia! L-am fi putut folosi în acțiunea de mâine. Și-l scoase pe Ori din minte. Acum se concentrează cu toată ființa asupra atacului de a doua zi. Toate argumentele împotriva lui dispăruseră. Se obținuse consensul. Akimoto era foarte încântat de idee, la fel și Takeda și sensai. Așadar, era și el. Barca era gata. Acum mai trebuia doar să-l ia pe Akimoto și să se întoarcă pentru a finaliza planul. În realitate, era chiar bucuros. Va muri încununat de glorie, împlinind dorința împăratului. Ce și-ar putea dori mai mult de la viață un samurai?

Dar ca și când ar fi primit în cap o găleată cu apă rece ca gheața își reveni din euforie și se ascunse sub portalul unei uși. Trei Haine-Roșii erau în fața casei lui shoya, alți doi ieșeau din coliba de alături pe care o închiriaseră el și Akimoto. Akimoto pășea între cei doi, strigând cât îl ținea gura una din puținele fraze englezești pe care le învățase:

— Pare rau, nu intelegi Nakama!

— N-a-k-a-m-a, spuse sergentul rar și apăsător. Unde e? – apoi și mai tare: Unde Nakama?

— Nakama? ți-pă și Akimoto, încercând în mod clar să-l prevină, dacă cumva se află prin apropiere. Nakama nu intelegi pare rau, apoi în japoneză: Cineva a trădat! și din nou în engleză: Nu inte...

— Gura! strigă furios sergentul. Caporal, tâmpitu' ăsta nu știe nimic. Butcher, tu și Swallow stați aici până apare împutitu' ăla de domn Nakama și rugați-l politicos, dacă nu dorește să vină cu voi să-l vadă pe Sir William, dar aveți grijă să nu-l scăpați pe ticălos. Tu, se stropși el la Akimoto, vârandu-i în coaste un deget de fier, tu vii cu mine, vrea șefu' să te vadă.

Akimoto porni cu ei protestând puternic, mai întâi în japoneză, apoi în engleză:

— Nakama, nu intelegi! și o ținu așa tot drumul.

După ce își reveni din șoc și nu mai era nici o primejdie, Hiraga ieși de sub portal, sări un gard și porni repede înapoi, spre Țara

Nimănuî. Ajuns acolo se chirci în fața unei uși, căci nu era bine să se ducă acum la puț, era prea multă lumină și cei trei cerșetori prea aproape, îl priveau cu ochi răuvoitori. Puțul trebuie să rămână secret. Cine ne-a trădat? Acum n-avea timp să se gândească la asta. Se afundă și mai mult în umbră, când unul dintre scormonitorii din gunoaie se mută mai aproape de el, mormăind și înjurând că prada fusese prea săracă și târând după el un sac rufos într-o mână. Toți trei erau scheletici și murdari. Unul din ei trecu foarte aproape de deschizătură, dar n-o observă. Într-o jumătate de oră se va întuneca, până atunci nu are nimic altceva de făcut decât să aștepte. Dintr-o dată își văzu drumul blocat.

— Crezi că nu te-am văzut? Ce faci aici? mârâi unul din cerșetori, amenințător.

Hiraga se ridică încet în picioare. Ținea mâna pe revolverul mic din buzunar. Văzu cuțitul în mâna cu degetele ca niște gheare și omul se repezi spre el. Dar Hiraga fu mai rapid, îi prinse mâna și i-o îndoi, înfigându-i propriul cuțit în gât. Cerșetorul urlă ca un porc înjunghiat și se prăbuși la pământ. Imediat, ceilalți doi ridicară privirile și alergară să vadă ce se întâmplă. Se opriră brusc. Hiraga era acum în fața ușii, cu arma într-o mână și cuțitul în cealaltă și se înălța deasupra trupului bărbatului care se zbătea în noroi. Cuțitele ieșiră imediat la iveală și cei doi bărbați atacă. Hiraga nu ezită și se năpusti asupra unuia din ei. Acesta se dădu imediat în lături, lăsându-i drumul deschis, așa cum își dorea. Trecu repede printre ei, luând-o la fugă spre Mahalaua Bețivilor, căci nu mai voia să piardă timpul cu lupta. Ajunse în câteva clipe pe o străduță lăturalnică, dar, în graba sa, își pierduse pălăria care îi căzuse de pe cap. Aruncă o privire înapoi și îl văzu pe unul din cerșetori cum o ridică de pe jos cu un strigăt victorios. În secunda următoare celălalt puse și el mâna pe pălărie și începură să-și dispute prada.

Gâfâind din greu, Hiraga îi lăsă să se lupte. Mai aruncă încă o privire spre cer. Ai răbdare. După ce vor pleca ei, ai să te poți duce la puț. Nu trebuie să-l arăți nimănuî, lucrul acesta este esențial pentru atacul de mâine. Ai răbdare. Cumpără o pălărie sau o beretă. Ce așa mare nenorocire?

— Da' unde dracu' s-a dus?

— Nu poate fi prea departe, Sir William, spuse Pallidar. Am postat oameni la ambele porți și la podul spre Yoshiwara. Probabil că este în vreun han. E o chestiune numai de timp: trebuie să apară. Vreți să vi-l aducem în cătușe?

— Nu, numai să fie aici, în fața mea, dezarmat și sub pază.

— Și cu asta ce facem?

Akimoto ședea jos, cu spatele lipit de perete și cu un soldat de

pază lângă el. Fusesse deja percheziționat.

— Am să iau o hotărâre după ce voi fi vorbit cu el. Ah, André, intră, te rog. Settry, nu e nevoie să mai așteptați. Iau masa cu ministrul rus, când dai de Nakama, vino să mă iei – Pallidar salută și ieși. André, îmi pare rău că te deranjez, dar nu-l putem găsi pe Nakama. Întrucât Phillip nu este aici, ai putea să traduci pentru mine? Să-l întrebi pe individul ăsta unde e Nakama?

Îl urmări atent pe André care începuse să-i pună întrebări lui Akimoto și încerca să-și stăpânească iritarea. Ar fi dorit foarte mult ca Phillip să fie acum aici, în loc să se fi dus cu Babcott. Să sperăm că totul va ieși bine. Dacă Nakama nu este prins, Yoshi o să fie foarte furios și pe bună dreptate.

— Zice că nu știe, spuse André care nu-și scosese paltonul, biroul lui Sir William era o adevărată ghețarie, căci, chiar și în zilele cele mai friguroase, nu se făcea decât un foc foarte plăpând. Pare pe jumătate idiot, continuă André, mormăie care Nakama? Nakama poate fi oriunde, la Yoshiwara, poate la Kanagawa.

— Cum așa? – Sir William era șocat. Nu are voie să părăsească colonia fără aprobarea mea expresă. Întreabă-l..., întreabă-l când a plecat Nakama?

— Spune că nu știe, nu-l știe pe Nakama, nu știe dacă a plecat, nu știe unde este, nu știe nimic.

— Poate că o noapte la închisoare o să-i reîmprospăteze memoria. Caporal!

Ușa se deschise imediat.

— Du-l pe omul acesta la închisoare noaptea aceasta sau până dau alte ordine. Trebuie să fie tratat omenește, înțelegeți?

— Da, sir.

— Să fie tratat omenește.

— Da, sir.

Caporalul întinse mâna spre Akimoto care se dădu imediat înapoi și ieși din cameră cu spatele, făcând plecăciuni. Închisoarea, folosită pentru scandalagii, bătauși și militarii nedisciplinați, era în josul străzii, o clădire de cărămidă cu douăsprezece celule, în jurul spațiului triumfiar pentru biciuire. După club, fusese a doua construcție, un obicei normal al englezilor pentru fiecare colonie nouă.

— Merci, André.

— *De rien.*

— Ai idee cam unde ar putea fi?

— Nu, sir, nimic altceva decât ceea ce a spus omul acesta. Ne vedem la dineu.

André zâmbi și plecă, luând-o pe Strada Mare, unde vântul sufla puternic, măturând frunzele și gunoaiele. Cerul era întunecat de tot. Mă bucur că nu suntem noi răspunzători de găsirea lui. Oare unde s-o

fi dus? Dacă are cât de câtă minte, la Kyoto sau Nagasaki, sau mai bine să se fi ascuns pe nava comercială care se întoarce la Shanghai dacă știe că Yoshi vrea să pună mâna pe el. Sigur că știe, căci nici la Bakufu, nici aici nu există secrete. A fost o întrevvedere de zile mari, e bine pentru noi să fim de partea lui Yoshi, dar naiba să-l ia pe Phillip, e prea bun. Sigur că pacientul este Anjo. Scurpă furios. Aș fi putut avea și eu șansa asta, la urma urmelor, a fost ideea mea, Raiko și Meikin trebuie să-i fi plasat cumva ideea aceasta, Mon Dieu, au mai multă putere decât mi-am imaginat.

Simți un fior de gheață pe șira spinării. Raiko îi trimisese vorbă că vrea să-l vadă urgent în seara aceea. Ce mai este? Oricum, tot necazuri.

— Bună seara, domnule, i se adresă paznicul de la ușa din față a clădirii Struan.

— Am o întâlnire cu doamna Struan.

— Da, domnule. Vă așteaptă în biroul tai-panului de la capătul coridorului. Vă rog să scuzați dezordinea din hol, dar domnul McFay își face bagajele. E cumplit că trebuie să plece, nu-i așa?

— Da, dar să sperăm că...

Tunul de semnalizare de la Căpitania Portului îi făcu să întrerupă discuția. Uimiți, cei doi bărbați își îndreptară privirile spre mare, căci nu era așteptată nici o navă. Mulțimea încremeni pe Strada Mare și un murmur de emoție traversă Yokohama. Un cliper ocolea promontoriul cu toate pânzele în vânt. Se vedeau norișorii de fum ai salvei de salut când trecu pe lângă nava amiral, apoi se auzi încă o bubuitură, răspunsul navei amiral. Era prea departe ca să se vadă ce pavilion avea.

— E de-ai noștri, spuse mândru paznicul. Trebuie să fie, ca în vremurile bune de demult... O, bună seara, domnule.

Jamie McFay ieși repede pe ușă și-și fixă binoclul.

— Helo, André! Voiam numai să fiu sigur... *Prancing Cloud!* Amin! Implicațiile erau limpezi pentru oricine. *Prancing Cloud* trebuia să plece la Londra. Din moment ce s-a întors aici și încă atât de repede, însemna că aduce vești urgente... sau pasageri importanți. Buni sau răi.

— Amin, răspunse André ca un ecou.

Îl văzu pe Seratard cu un ochean pe treptele Legației franceze, Sir William era și el la fereastră cu binoclul la ochi și, la ușa următoare, Dimitri stătea în picioare la intrarea firmei Brock cu un ochean scurt la ochi. Când lăsă ocheanul în jos, Dimitri îl observă pe Jamie, avu o clipă de ezitare, apoi îi făcu un semn cu degetul mare în sus. Jamie flutură din mână drept răspuns și continuă să se uite prin binoclu. Cliperul era frumos – tocmai se pregătea să arunce ancora.

— Poate că este și ea la bord, spuse André blând.

— Și eu mă gândeam tot la asta. Vom afla curând.

— Semnalizează-i.

— Până ajung eu la Căpitănia Portului să pun steagurile se face întuneric. Oricum, nu mai este de competența mea, trebuie să decidă domnul MacStruan. Jamie îi aruncă o privire.

— O să știm curând. Te duci la Angélique?

— Da.

— Nu-i nevoie să-i producem griji atâta vreme cât încă nu știm sigur. Da?

— Sunt de acord, mon brave – André privi din nou la cliper. Îi ieși în întâmpinare?

— În întâmpinarea navei? întrebă McFay cu același zâmbet trist. Tu nu te-ai duce?

Intrară în hol împreună. Albert MacStruan tocmai cobora pe scări, pe jumătate îmbrăcat în haine de seară, cu cravata încă nelegată, dar foarte elegantă.

— Prancing Cloud?

— Da, spuse Jamie.

— Așa mi-am zis și eu – ochii aceia ciudați se îngustară. Bună, André, ce mai faci? întrebă MacStruan.

— Foarte bine, mulțumesc. Ne vedem mai târziu.

Amândoi așteptară până André dispăru în biroul tai-panului care era acum folosit de Angélique.

— Îi ieșiți în întâmpinare?

— O, da! – MacStruan coborî și ultima treaptă dintr-o săritură. Tu nu vii cu mine?

— Mulțumesc, dar acesta este acum privilegiul dumneavoastră. L-am trimis pe Vargas după nostrom, șalupa va fi gata în câteva minute.

MacStruan spuse amabil:

— Vino cu mine pe șalupă, să întâmpinăm nava așa cum făceai, așa cum ar trebui s-o faci și acum.

— Nu, eu trebuie să plec, acum e privilegiul dumneavoastră. Dar, mulțumesc, oricum.

— Am auzit că banchetul lui Sergheiev de diseară o să fie măreț, mai ales dacă vine și Angélique. Răzgândește-te și vino și tu.

— Nu pot, în seara asta nu. Mai am de împachetat o mulțime de lucruri – Jamie îi zâmbi, apoi făcu un gest cu mâna spre coridor. Angélique a rezolvat cu dumneavoastră problema folosirii biroului?

— O, da, am fost încântat să-i pot face un serviciu. E mai bine decât să primească vizitatorii sus, în apartamentul ei. Mai ales când e vorba de el, de André. N-aș putea spune că-mi place individul.

— André e băiat bun, cântă foarte bine la pian. Oricum, cel mai bine. Sper ca veștile de pe *Prancing Cloud* să fie bune.

— Și eu la fel. Dar mă îndoiesc. Crezi că este și Tess la bord?

— Mi-a trecut și mie prin minte gândul acesta, mormăi Jamie, care nu mai era angajatul ei. Asta ar explica schimbarea de drum a navei. Așa ar fi făcut și Dirk.

— Dar ea nu este Dirk, este mult mai vicleană, din păcate, bătrâne.

Tess Struan și frații vitregi nu se prea înghițeau, dar exista un codicil în testamentul lui Dirk care stipula că, dacă cei doi băieți se vor dovedi iscusiți și sânguincioși, vor trebui folosiți în cadrul Nobilei Case în funcție de capacitățile lor. Amândoi erau inteligenți, aveau relații la nivel înalt printre prietenii de la Eton, răspândiți acum prin țară, precum și în lumea bancherilor din City și în parlament, unde fratele său vitreg, Frederick, tocmai câștigase un loc, ceea ce îi făcea încă și mai valoroși. Dar chiar și așa, știau amândoi că Tess Struan nu i-ar fi băgat în seamă dacă nu ar fi fost codicilul.

— Sper că totuși n-a venit să ne viziteze..., gândul mă cam sâcăie. McFay râse:

— Să ne pregătim de furtună!

— Bună, André.

— Bună, Angélique.

Angélique ședea pe fotoliul ei favorit, lângă fereastră, cu perdelele trase, lăsând să se vadă portul.

— Prancing Cloud!

— Da.

— Bine. Este și ea la bord?

André zâmbi strâmb.

— Asta ar explica sosirea cliperului.

— Oricum nu contează, spuse ea, deși simțea cum i se strânge stomacul. Vrei ceva de băut?

— Mulțumesc.

Văzu sticla de șampanie deschisă în frapiera cu gheață și un pahar pe jumătate plin pe masă.

— Pot să mă servesc?

— Te rog.

Angélique își făcuse obiceiul de a privi apusul soarelui, căderea amurgului și sosirea nopții cu un pahar de șampanie alături. Un singur pahar ca să se pregătească să întâmpine seara lungă și noaptea și mai lungă. Nu mai avea somnul de dinainte, când își punea capul pe pernă și adormea imediat. Acum somnul o ocolea. La început fusese speriată, dar Babcott o convinsese că această spaimă nu face decât să-i agraveze insomnia.

— Nu avem nevoie de opt sau zece ore de somn, așa că nu te teme. Folosește timpul acesta într-un fel anume. Scrie scrisori, ține-ți un jurnal, gândește-te la lucruri frumoase și nu-ți face griji...

„Draga mea Colette, scrisese cu o zi în urmă, sfatul lui este bun, dar n-a înțeles esențialul – că trebuie să-mi fac un plan, căci femeia aceea pune la cale căderea mea, și de aici insomnia.

Cu voia lui Dumnezeu, voi fi la Paris în curând și am să-ți pot povesti multe. Uneori am senzația că toată viața mea de aici e ca un fel de piesă de teatru sau un roman de Victor Hugo, iar Malcolm Struan, sărmanul de el, nici măcar nu a existat vreodată. Dar îmi place liniștea, sunt mulțumită cu starea aceasta de așteptare. Încă vreo câteva zile și am să știu ce e cu sarcina, dacă este sau nu este. Sper să fie, sper și sper mereu și mă rog tot timpul să-i port copilul. Și mă mai rog și ca nașterea ta să fie ușoară și să ai încă un băiat.

Trebuie să fii înțeleaptă. Nu mă mai pot baza decât pe mine însămi aici. Jamie e un prieten bun, dar nu poate face prea mult – nu mai lucrează la Nobila Casă și noul lui înlocuitor, Albert MacStruan, este amabil, un gentleman perfect, de familie bună și mă tolerează numai pentru un timp, până va zice ea ceva. Sir William? El reprezintă guvernul, guvernul britanic. Seratard? Dumnezeu știe dacă va vrea să mă ajute cu adevărat, dar oricum asta numai în măsura în care i-ar putea folosi lui la ceva. Domnul Skye? Face tot ce poate, dar aici toți îl detestă. André? E prea deștept și știe prea multe și cred că și-a pierdut mințile de când a înțeles în ce capcană se află (abia aștept să aflu ce crezi tu!!!). Singura mea speranță este Edward Gornt. Acuma trebuie să fi ajuns deja la Hong Kong și cu siguranță că a văzut-o. Mă rog zilnic – și sunt convinsă că și tu – pentru succesul lui.

Așa că îmi folosesc nopțile de insomnie ca să-mi fac planuri. Acum am o mulțime de planuri și gânduri cum să mă port în diferite împrejurări posibile – și simt că am și suficientă forță ca să fac față unora pe care nici nu îndrăzneam să le iau în considerare, de exemplu, dacă Edward mă trădează sau, Doamne ferește, nu se mai întoarce, căci se zvonește că în Marea Chinei bântuie niște furtuni cumplite, normale în această perioadă a anului. Sărmana companie Cooper-Tillman a pierdut încă o navă comercială. Sărmanii marinari, ce cumplită este marea și cât de curajoși sunt oamenii care se încumetă s-o străbată.

André spune, și pe drept cuvânt, că nu mă pot clinti de aici, că nu pot face nici o mișcare, până nu se pronunță EA. Eu sunt totuși văduva lui Malcolm, toată lumea spune așa, domnul Skye a înregistrat tot felul de hârtii împreună cu Sir William și a transmis o grămadă la Hong Kong și la Londra. Am destui bani și pot să stau aici oricât vreau – Albert MacStruan a spus că pot să folosesc biroul lui Jamie, când va fi liber, și mai am încă zece chitanțe în alb pe care mi le-a lăsat Malcolm – nu-i așa că a fost draguț din partea lui? – pe care Jamie și, acum, Albert au fost de acord să le onoreze, fiecare până la o sută de guinee.

Când EA se va pronunța, am să intru în luptă împotriva ei. Simt că va fi o luptă pe viață și pe moarte, dar te asigur că nu eu voi muri – va fi un

Waterloo pentru ea, nu pentru mine, Franța va fi răzbunată. Mă simt foarte puternică, foarte...”

Se uita acum la André, așteptând ca el să înceapă discuția. Chipul lui era dur, pielea palidă și întinsă, părea ceva mai slab. Dădu pe gât dintr-o singură înghițitură primul pahar. Și pe al doilea. Acum sorbea pe îndelete dintr-al treilea.

— Ești mai frumoasă ca oricând.

— Mulțumesc. Ce mai face Hinodeh?

— E mai frumoasă ca oricând.

— Dacă o iubești atât de mult, de ce strângi din buze și arunci flăcări pe ochi de furie de fiecare dată când îi pomenesc numele? Ai spus că nu ai nimic împotriva să întreb de ea.

Cu câteva zile mai înainte îi vorbise despre înțelegerea dintre ei doi. Numai parțial, nu-i spusese chiar tot. Nu mai putuse îndura să tacă – disperarea îl copleșise.

— Dacă îți displace atât de mult să faci dragoste pe întuneric și prețul pe care ți-l pretinde Raiko ți se pare prea mare, de ce ai acceptat de la bun început?

— A..., a fost necesar, spuse el, fără s-o privească.

Nu putea să-i spună motivul adevărat – îi fusese de ajuns să vadă cum se chircesc buzele lui Seratard și cum de atunci ministrul francez evitase orice contact cu el, foarte grijuliu să nu folosească aceleași tacâmuri, sau același pahar, când știa că boala nu se ia decât de la bărbat la femeie sau invers.

— Am văzut-o numai o dată și, mon Dieu, nu înțelegi ce înseamnă dragostea ce... – vorbele îi muriră pe buze, își turnă încă un pahar, sticla era acum aproape goală. Nici nu-ți poți închipui cât de ispititoare a fost atunci – înghiți vinul. Îmi pare rău. Am nevoie de bani.

— Bineînțeles. Dar nu prea mai am.

— Ai hârtii. Cu sigiliul lui.

— Oh?

El zâmbi și mai parșiv.

— Din fericire, cămătarii vorbesc între ei. Completează încă o chitanță mâine, pentru cinci sute de dolari mexicani. Te rog.

— E prea mult.

— Nici măcar pe jumătate din cât ar trebui, *chéri*, spuse el abia auzit.

Se ridică în picioare și trase perdelele acoperind ultimele licăriri ale soarelui. Mări apoi fitilul lămpii cu ulei care era pe masă și se întinse după sticlă, își turnă în pahar ultimele picături și trânti sticla la loc, în frapieră.

— Crezi că mie îmi place să-ți fac ție așa? Crezi că nu știu că asta se cheamă șantaj? Nu te teme, sunt rezonabil, nu vreau decât ceea ce

știu că poți să-ți permiți acum. O sută de dolari mexicani, sau echivalentul lor în guinee diseară, două sute mâine, o sută poimâine.

— Nu se poate.

— Totul se poate.

Scoase cu grijă un plic din buzunar. În plic nu era decât o singură foaie de hârtie pe care o despătură cu grijă. Zeci de bucățele mici de hârtie fuseseră lipite cu grijă una de alta ca să formeze un contur perfect. André o întinse pe masă, departe de ea. Angélique recunoscuse pe loc scrisul tatălui ei. A doua pagină pe care o rupsesse în bucăți André în prezența ei cu mult timp în urmă.

— Poți să citești de acolo? întrebă el blând.

— Nu.

— Tatăl tău a scris, cu mâna lui, a semnat și datat cele ce urmează: „și sper, așa cum am discutat, că vei reuși cât mai curând să aranjezi logodna și căsătoria, indiferent prin ce mijloace. Este important pentru viitorul nostru. Struan va face solvabilă, o dată pentru totdeauna, firma Richaud Frères. Nu contează că...

— Nu-i nevoie să te ostenești, André, spuse ea blând, fără să încerce însă să-și ascundă veninul. Cuvintele acestea sunt scrise cu litere de foc în mintea mea. De neșters. Și vrei s-o cumpăr, sau o păstrezi ca pe o armă de amenințare perpetuă împotriva mea?

— Este o poliță de asigurare, spuse el, împăturind-o cu grijă. O punem la loc sigur, împreună cu alte amănunte referitoare la afacerea Angélique, pentru cazul că mi s-ar întâmpla ceva neplăcut.

Angélique izbucni în râs, lăsându-l descumpănit pentru o clipă.

— Oh, André, tu crezi că aș putea să te ucid? Eu?

— Poate anula orice aranjament financiar pe care ți l-ar putea oferi Tess, sau pe care ar fi silită să ți-l ofere Tess, și ajungi la pârnaie.

— Ce prost ești!

Angélique apucă paharul de șampanie și André observă, nemulțumit, cât de fermă îi era mâna. Îl privea calmă, gândindu-se cât era de caraghios s-o silească să recunoască faptul că tot ceea ce făcuse fusese o înșelătorie și încă și mai caraghios să fie furios împotriva lui Hinodeh pentru că prefera întunericul – poate că el arată groaznic în pielea goală – și era încă și mai ridicol să scâncească din cauza prețului pe care trebuia să-l plătească pentru favorurile ei pentru că era absolut lipsit de importanță.

— Aș vrea s-o cunosc pe această Hinodeh. Te rog să-mi aranjezi o întâlnire cu ea.

— Ce?

Amuzată de expresia lui uluită, Angélique continuă:

— Ce ți se pare așa de ciudat? Sunt interesată de această fată. Eu sunt cea care o finanțează, de fapt, dragostea vieții tale. Nu-i așa?

André se ridică tremurând, se duse spre bufet și-și turnă puțin

coniac.

— Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc – spuse calmă, numai ochii i se mijiră.

André se așează din nou în fața ei. Un curent de aer undui flacăra lămpii, și lumina jucă în ochii ei.

— O sută. Te rog, spuse el.

— Și când o să încetez să mai plătesc, André? întrebă ea amabilă.

Coniacul era mai bun decât șampania. André făcu față întrebării:

— Când îi voi fi achitat toată suma, înainte ca tu să pleci.

Angélique ridică din sprâncene, se duse la un scrin și trase un sertar.

Punguța pe care o scoase de acolo avea două sute de dolari mexicani în obani de aur.

— Și dacă nu mai sunt bani?

— Or să vină de la Tess. N-avem încotro. O să plătească, cumva o vom face să plătească.

— O vom face?

— Am promis, spuse el, cu ochii injectați. Viitorul tău este și al meu. Cel puțin asupra acestui lucru am căzut de acord.

Angélique deschise punga și numără jumătate din bani. Apoi fără să știe de ce, îi puse pe toți înapoi și i-i întinse.

— Aici sunt două sute de dolari mexicani, spuse ea, zâmbind într-un mod ciudat. În cont.

— Aș dori să te pot înțelege. Cândva te înțelegeam.

— Pe vremea aceea eram o fetiță prostituată. Acum nu mai sunt.

André dădu încet din cap. Apoi scoase plicul și îl ținu deasupra flăcării.

Angelicăi i se tăie suflarea când colțul plicului se aprinse și apoi luă foc cu totul. André îl puse într-o scrumieră și după aceea îl urmăriră amândoi cum se chircește și flacăra moare. Apoi André strivi cenușa cu fundul paharului.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că ai înțeles ce înseamnă pentru mine Hinodeh. Și, fie că-ți place sau nu, suntem parteneri. Dacă Tess nu plătește, sunt un om mort! întinse apoi mâna. Facem pace?

— Pace. Mulțumesc, spuse Angélique și întinse și ea mâna. André se ridică.

— Ar fi mai bine să văd ce e cu *Prancing Cloud*. Dacă Tess e la bord, lucrurile se vor precipita.

După plecarea lui, Angélique scormoni prin cenușă, dar nu se mai putea distinge nici un cuvânt. Era ușor pentru André să meșterească o copie, s-o rupă și s-o prezinte drept original, pentru ca apoi s-o ardă, dar să păstreze, de fapt, la loc sigur, originalul ca să-l poată folosi mai târziu. Exact genul de stratageme pe care îl adoră. De ce s-o ardă pe

cea falsă? Ca să mă facă să am încredere în el pe viitor, să-l iert pentru șantaj. Pace? Singura pace pe care o poți dobândi din partea unui șantajist este să nu mai ai nevoie să ascunzi lucrul cu care te amenință. În cazul meu, asta va fi atunci când EA va plăti și banii vor fi depuși la bancă. Și după ce André va obține ceea ce dorește – probabil pe Hinodeh. Dar ce dorește de fapt această Hinodeh? Se ascunde de el în întuneric. De ce? Din cauza culorii lui? Ca să-l excite și mai mult? Ca să se răzbune? Pentru că nu este japonez? Acum știu că actul iubirii poate merge de la teroare la extaz și deziluzie, cu toate treptele intermediare. Prima dată cu Malcolm a fost pe lumină, a doua oară pe întuneric și de fiecare dată a fost minunat. Cu cel din cealaltă viață a fost întotdeauna pe lumină și era frumos și cumplit, avea o culoare frumoasă, totul era frumos și cumplit și înfricoșător și înrobitor de puternic, nu semăna câtuși de puțin cu soțul meu Malcolm, pe care l-am iubit cu adevărat. Și pe care l-am onorat – și încă îl mai onorez și îl voi onora întotdeauna...

Auzul ei fin distinse șuieratul sirenei de pe cuterul cu aburi. Trase în lături perdelele și văzu șalupa care se desprindea grăbită de cheul lor, cu luminile aprinse la babord și la tribord, și cu Albert MacStruan în cabină. În depărtare, *Prancing Cloud* abia se mai vedea, în timp ce își strângea pânzele și se pregătea de ancorare.

Mintea îi vâjâia de gânduri și o văzu în închipuire pe dușmanca ei – cu buzele strânse ca de obicei, ochii fără expresie, înaltă și țeapănă, osoasă și prost îmbrăcată, apoi își aminti de largul portului, de înmormântarea lui Malcolm și zâmbi acelei amintiri, simțind cum inima îi zvâcnește în urechi. Se ghemui din nou în fotoliu – în fotoliul lui, în fotoliul lor, o altă victorie și privi în întunericul care se făcea tot mai des, în care nu se mai vedeau decât luminile de poziție, abia putând să-și stăpânească emoția.

Sigur că Edward era la bord.

Ușa biroului lui Jamie se dădu de perete și Vargas se repezi înăuntru gâfâind.

— Șalupa a plecat de lângă *Cloud*, senor, spuse el – era îmbrăcat cu hainele groase, de stradă, cu pălăria pe cap, eșarfa înfășurată în jurul capului, cu ocheanul în mână.

— Are patru sau cinci pasageri, adăugă el.

— Este și ea la bord? Jamie nu-și ridică privirile de la cutia în care își împacheta hârtiile.

Pentru că răspunsul nu veni imediat, ridică vocea:

— La naiba, este și ea la bord?

— Cred că..., cred că da.

— Ți-am spus să mă anunți când vei fi sigur, nu înainte.

— Vă rog să mă iertați, senor, dar eram la capătul debarcaderului și mă uitam prin ochean și am crezut că e mai bine să vin să raportez și să întreb ce să fac?

— Du-te înapoi și întâmpin-o, dar mai întâi asigură-te că toți servitorii sunt gata, ai grijă să fie foc în apartamentul tai-panului, cu siguranță că acolo va locui, iar domnul MacStruan se va muta în altă parte.

— Dar asta înseamnă că va fi ușă-n ușă cu domnișoara Angeli...

— Știu și eu asta, pentru numele lui Dumnezeu, dar acesta este apartamentul tai-panului și pe acesta o să-l primească!

Vargas dispăru. Incapabil să reziste ispitei, Jamie se repezi la fereastră. Cutterul se apropia de țărnm doar cu luminile de drum aprinse, dansând pe hulă. Focaliză imaginea binoculului. În cabină se distingeau vag niște siluete – în mod clar una era femeie. Nu putea fi nici o îndoială în privința bonetei și a ținutei drepte, cu care înfrunta ruliul și tangajul ambarcațiunii.

— La naiba! oftă adânc.

Ca să-și îmbunătățească imaginea, se lipi de fereastră. Nu reuși mare lucru. Identifică una din siluete ca fiind căpitanul Strongbow mai mult după înălțime și gabarit decât după altceva. Și încă doi bărbați, nu, trei – unul din ei MacStruan. Cutterul înainta rapid, stricăciunile provocate de furtună la prova se vedeau bine, căci nu fuseseră reparate complet. Trecători curioși așteptau sub lămpile tremurătoare de pe cheu, înfodoliți cu toții cu fulare, și ținându-și pălăriile cu mâna să nu le ia vântul. Era greu de distins fețele, dar crezu că îl recunoaște pe André și... a, da, Vervene, Skye și, da, și Nettlesmith. Se adună corbii, își zise el, deși, la fel ca și mine, cei mai importanți privesc din spatele ferestrelor. În seara aceasta simțea cum îl apasă întunericul. În camera lui ardea un foc bun, dar părea că-și

pierduse căldura. Parcă avea un nod în gât și o durere în piept. Controlează-te, își spuse el. Problemele ei sunt problemele ei, nu ale tale.

Căpitanul Strongbow coborî primul, în mantaua lui groasă, de mare. Era destul de greu să-l vezi clar, dar nu exista nici o posibilitate de confuzie. Apoi, a, da, MacStruan. Se întoarseră și o ajutoră și pe ea să coboare. Era îmbrăcată gros din cauza frigului, cu haine de culoare închisă, bonetă neagră și inevitabilul șal gros pe deasupra. Exact înălțimea ei! La dracu!

Ceilalți doi pasageri săriră și ei pe cheu. Îi recunosc. Avu un moment de ezitare, apoi ieși și străbătu culoarul spre biroul tai-panului. Angélique scruta întunericul printr-o crăpătură în perdea. Focul ardea vesel, lămpile erau aprinse și camera primitoare.

— Ah, Jamie, nu-i văd clar. Este și ea acolo?

— Mi-e teamă că da – Jamie nu remarcă nici o modificare în expresia ei. Uite, spuse el și-i oferă binoclul. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de el.

— N-am de ce să mă uit, nici de ce să mă tem, Jamie. Cine mai e... – spuse cu o voce mai pierită ca oricând. Cine mai este cu ea?

— Strongbow, Hoag și Gornt.

Angélique se întoarse iarăși spre fereastră ca să-și ascundă chipul, dar Jamie reușise să-i zărească bucuria care-i inundase fața. Nu-i nimic dacă a văzut și Jamie, își spuse ea tulburată de emoție. Femeia aceea și Edward împreună? Amândoi împreună și pe deasupra și Hoag! Nu e oare un semn bun, semn că Edward a avut succes, că a convins-o?

— Mă duc sus, să mă îmbrac pentru cină. Dacă dorește cineva să mă vadă, voi fi jos imediat. Mulțumesc, dragă Jamie, spuse ea și îl îmbrățișă dintr-o pornire instinctivă, apoi ieși.

Jamie privi în urma ei. De unde atâta bucurie? Dacă Tess este împreună cu Hoag, înseamnă că a sosit artileria grea. Oare? Se întoarse perplex în biroul său, lăsând ușa larg deschisă și continuă să-și împacheteze cărțile și hârtiile. Degetele lucrau automat, gândurile îi erau aiurea: la Tess, la viitorul lui, la shoya, la întâlnirea din seara aceea cu Nemi, la Nobila Casă, căreia îi dăruise douăzeci de ani din viața lui. Fii cinstit, recunoaște că, de fapt, nu vrei să pleci și știi că momentul e prost ales ca să începi ceva de unul singur, se gândea la viitorul sumbru al Angelicăi, la întâlnirea de a doua zi cu ministrul elvețian și posibilitatea unor importuri de la fabricile lor de armament și, peste toate acestea, veștile incredibile referitoare la întâlnirea cu Yoshi, la faptul că Babcott și Tyrer erau acum la Yedo, la tezaurul plătit de Bakufu, care fusese deja evaluat, era exact, și se gândea și la sârmanul Nakama.

Sârmanul? Este un asasin, și de cea mai josnică speță. Dar, n-am

simțit niciodată lucrul ăsta, nu m-am simțit niciodată amenințat de prezența lui. Trebuie să fie în Orașul Bețivilor, sau pe undeva, prin Yoshiwara. Dacă veștile au ajuns până la noi, cu siguranță că și lui i-a șoptit cineva ceva și și-a luat tălpășița. La naiba! Acuma va trebui să mă folosesc de Tyrer sau de Johann, să le fac și lor parte...

Niște voci care răsunară în foaier îi întrerupseră reveria. Un amestec de glasuri: al lui MacStruan, Vargas, Hoag, ale servitorilor care forfoteau peste tot. Nu era nevoie să iasă să-i salute. Va fi convocat oricum cât de curând. Abătut, se întoarse la împachetat, era aproape gata.

— Jamie!

Jamie se întoarse. Și rămase trăznit. Maureen! Maureen a lui în ușă!

Maureen Ross. Cu o bonetă bleumarin în cap, cu ochii albaștri privind pe deasupra fularului gros de lână. Un palton gros bleumarin peste o rochie albastră închis. Maureen Ross, douăzeci și opt de ani. Înaltă, doar o idee mai înaltă decât Tess – de înălțime medie, deci, puțin peste un metru cincizeci, regina Victoria avea mai puțin.

— Isuse Cristoase! reuși el să articuleze cu vocea sugrumată și mintea golită de gânduri.

— Bună ziua, Jamie McFay! ea stătea în picioare în cadrul ușii și se ținea dreaptă, întocmai ca și tatăl ei, iar vocea îi tremura ușor. Pot să intru? Maureen își desfăcu fularul și zâmbi timid.

Acum o vedea bine. Același chip limpede, nu frumos, însă puternic și ciudat de atrăgător, pistrii de culoarea alunei, exact așa cum o văzuse ultima oară, cu trei ani în urmă, – pe cheul din Glasgow – deși atunci vărsa lacrimi din cauza despărțirii lor. Uitase cum ochii ei...

— Bună, Scânteioară, murmură el fără să se gândească, folosind porecla cu care obișnuia s-o alinte. Isuse Cristoase, Maureen?

Râsul ei răsună gingaș ca un tril.

— Socot cuvintele acestea drept un răspuns afirmativ și nu-i nevoie să mai iei numele domnului în deșert, băiatule. O dată este suficient, căci am venit ca o fantomă din noapte ca să-ți fac o surpriză.

Zâmbetul și tremurul din voce o făceau mai atrăgătoare decât era, la fel ca și lumina care îi dansa în ochi și dragostea pe care o purta ca pe un scut. Maureen închise ușa și se uită din nou la el.

— Arăți minunat, Jamie, puțin cam obosit, dar la fel de chipeș ca întotdeauna.

Jamie își îndreptă spinarea și continua să stea în spatele biroului, cu mintea fierbând, Dumnezeu mare, ești tu, nu e Tess, tu erai, e ușor de confundat pe întuneric, aproape aceeași înălțime și aceeași ținută dreaptă, își amintea de scrisorile lui apatice din ultimul an și de ultima, prin care rupsesse logodna. Și în gând îi spunea: îmi pare rău,

Maureen, ți-am scris, nu ne mai căsătorim, îmi pare rău, nu vreau să ne căsătorim, acum nu pot, acum că am rămas să lucrez pe cont propriu, este momentul cel mai prost ales și de ce n-ai...

— Oh, Jamie, spunea ea din capătul celălalt al încăperii, privindu-l și așteptând, cu un zâmbet tot mai profund pe chip. Nici nu știi cât sunt de fericită că te văd, că am ajuns în sfârșit aici, și ce de aventuri am avut, așa putea umple un volum întreg cu ele.

El nu se clinti din loc și nici nu răspunse, iar pe fruntea ei apărură o cută mică.

— Ai de gând să-ți vii în fire, flăcăule?

— Tess! hârâi el găuit. Eu... noi... am crezut că ești Tess Struan!

— Doamna Struan? A, nu, e la Hong Kong. O adevărată doamnă, ea mi-a aranjat să pot veni aici și nu mi-a cerut nici un penny: Du-te să-l vezi pe Jamie McFay al tău și transmite-i complimente din partea mea, așa mi-a spus și m-a prezentat căpitanului Strongbow. Căpitanul mi-a dat o cabină numai pentru mine singură. Și m-a prezentat și doctorului Hoag și domnului Istețilă Gornt.

— Cum?

— Băiatul ăla își închipuie că el este o adevărată binecuvântare pentru populația femeiască, dar cu mine nu-i merge. Eu sunt logodită, așa i-am spus, sunt logodită în fața lui Dumnezeu cu domnul Jamie McFay. El a spus că e prieten cu tine și doctorul Hoag mi-a spus că ți-a salvat viața, așa că am fost amabilă cu el, dar l-am ținut la distanță. O, flăcăule, am atâtea de aflat, atâtea să ne spunem.

— Cristoase, murmură el fără s-o audă, e ușor să greșești cu fularul înfășurat în jurul feței și tu și Tess aveți cam aceeași înălțime și aceeași ținută!

— Of! zise Maureen, cu ochii aprinși brusc. Ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai mai lua numele Domnului în deșert, și să știi că ea e mai scundă, și mai grasă, și mult mai bătrână ca mine și are părul alb, iar eu am părul castaniu și nici chiar pe întuneric nu sunt ca ea!

Când văzu că nici zâmbetul ei la adresa glumei pe care o făcuse nu reuși să stârnească nici o reacție în el, Maureen oftă. Exasperată, privi de jur împrejur prin cameră. Văzu carafa. Se duse imediat la ea, o mirosi ca să fie sigură că este whisky, strâmbă din nas dezgustată și îi turnă un pahar plin, apoi o picătură în alt pahar.

— Uite, zise ea privindu-l de aproape pentru prima dată cu o rază de bucurie în ochi. Tati mereu are nevoie de câte o dușcă când își amintește de șocul pe care l-a avut aflând că Scoția face parte din Marea Britanie.

Vraja se destrămă, Jamie izbucni în râs, o cuprinse în brațe și o îmbrățișă strâns, urându-i bun venit, iar paharele fură cât pe-acum să se verse în mâinile lor.

— Fii atent, flăcăule, zise ea și reuși să pună paharele jos, apoi îl strânse în brațe disperată, după ce stătuse în picioare și așteptase atâta timp și văzuse șocul de pe chipul lui în locul bucuriei la care se așteptase și al cuvintelor de bun sos, și încercase să se stăpânească, să se poarte ca o femeie matură, și nu știuse ce să facă sau cum să-i spună că-l iubea și nu putea suporta gândul de a-l pierde, așa că mersese la risc, riscase și-și părăsise limanul familiei, își pusese nădejdea în Dumnezeu, luase cartea de rugăciuni și Biblia, și pistolul cu două țevi al tatălui ei, le pusese în poșetă și pornise orbește să străbată zece mii de mile și de spaime. Spaime numai în sufletul ei. Nu în afară – o, nu, niciodată. Nu e în firea celor din familia Ross!

— O, Jamie, băiatule, băiatule...

— E foarte bine, murmură el, dorind s-o liniștească și s-o facă să nu mai tremure.

Cu timpul, tremurul acela îi trecu, Maureen se relaxă, își dezlegă boneta și-și lăsă pe spate coama de păr brun roșcat.

— Acum e mai bine. Ești un bărbat drăguț, mulțumesc.

Maureen îi întinse paharul, îl luă pe al ei și ciocniră.

— Trăiască Scoția în veci, toastă ea și sorbi. Are un gust oribil, Jamie, dar sunt atât de fericită că te văd, că nu știu cum să mă exprim.

Îi apărură un zâmbet și mai timid, o parte din siguranța de sine de mai înainte îi dispăruse. Îmbrățișarea lui fusese precum a unui frate, nu a unui îndrăgostit. Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule! Ca să-și ascundă privirile de el se uită de jur împrejur, în timp ce-și scotea paltonul și mănușile. Avea o rochie călduroasă și bine croită, o altă nuanță de albastru, și îi puneă în valoare rotunjimile trupului, subliniindu-i talia de clepsidră.

— Domnul MacStruan spune că poți să folosești apartamentul lui, iar eu am să primesc o cameră lângă a ta până o să avem o locuință a noastră. Ți-ai strâns lucrurile din camerele tale, Jamie?

— Nu, nu încă.

Zăpăcit, nu știa cum să înceapă, dar știa că trebuie să-i spună. Foarte curând.

— Astea... hârtiile și cărțile, de astea m-am apucat mai întâi, mâine aveam de gând să încep să strâng la etaj. Tot ce-i acolo, toată mobila de sus este a firmei Struan.

— Nu contează. Putem să ne cumpărăm mobila noastră.

Maureen se așezase pe scaunul din fața biroului lui și acum îl privea, cu mâinile în poală. Aștepta. Acuma trebuia să-și muște buzele și să aștepte să înceapă el. Ea își făcuse partea ei venind aici. Poate chiar prea mult, căci venise neanunțată, dar se gândise foarte mult și cu multă grijă și-și imaginase întâlnirea asta oră de oră în toate lunile îngrozitoare pe care le petrecuse pe mare, în timpul furtunilor din

Marea Chinei după ce trecuseră de Singapore, și al unei răscoale a pasagerilor chinezi de clasa a treia, printre care erau și pirați și care fusese reprimată sângeros. Jamie fusese steaua ei călăuzitoare și acum venise vremea să vadă unde ajunsese cu adevărat.

— E un om rău, acest Jamie McFay, îi spusese mama ei când ea îi anunțase hotărârea luată. Am spus-o și am s-o mai spun, și nu e el omul potrivit pentru tine, fetițo. Scrisorile lui nu sunt deloc încurajatoare, aş zice chiar dimpotrivă.

— Dar vreau să plec, mamă. O să-mi împrumute tata bani?

— Ei, dacă îl rogi.

— Vreau să mă duc. Trebuie. Am douăzeci și opt de ani. Sunt bătrână, am trecut de vârsta obișnuită a măritişului. Am aşteptat atât de mult timp și aş mai aştepta încă trei ani dacă ar fi nevoie, dar... acum ori niciodată. M-am hotărât. Mă înțelegi, mamă?

— Eh, înțeleg. Dar..., ei bine, dacă te măriți cu el cel puțin o să fii mereu cu omul tău, nu ca mine.

Văzuse lacrimi și ascultase sfaturi care nu-i mai fuseseră date niciodată, secrete care nu-i mai fuseseră nicicând șoptite și apoi mama ei îi spusese:

— Te binecuvântează, fetița mea, mergi cu Dumnezeu. Hai să-i spunem tatei.

Acesta era maior în retragere din armata indiană, douăzeci și cinci de ani de serviciu militar, dintre care optsprezece petrecuți în cadrul recent formatului Regiment Gurkha, venea acasă numai în concediu, la doi sau trei ani o dată, înainte de a fi fost silit să iasă la pensie, cu zece ani în urmă, din cauza rănilor primite. Ducea acum o viață de pensionar.

— Ei, fetițo, du-te. Ai binecuvântarea mea, cu două condiții, spusese el. Dacă te respinge cu dispreț, să-i spui că am să-l caut până am să-l găsesc și am să-l omor. În al doilea rând, dacă te violează sau te bruschează, taie-i ouăle, îți dau cuțitul meu, tânărul Sean nu va avea nevoie de el încă zece ani de acum înainte.

— Da, tati.

Cuțitul lui indian, gurmha, fiind lucrul cel mai de preț pe care îl avea. Maureen era cea mai mare dintre cele trei surori, mai avea și un frate în vârstă de opt ani, deci prima care pleca de acasă – copiii Angliei erau copiii Imperiului.

Jamie mai puse niște cărbuni pe foc și-și mută scaunul mai aproape înainte de a se așeza. O luă de mână.

— Maureen, acum trei luni ți-am scris o scrisoare.

— Mi-ai scris multe scrisori, dar nu destule, spuse ea rar, ca să câștige timp să se pregătească.

— În toate scrisorile mele din ultimul an am încercat să-ți explic cât am putut mai bine că aici nu e loc pentru o doamnă, aici nu e ca în

India, unde este o viață a regimentului și...

— Eu n-am fost niciodată în India, după cum bine știi, Jamie, mama a fost numai o dată și după aceea nu s-a mai dus niciodată – îi apucase mâna cu amândouă mâinile ei. Nu-ți fă probleme, zise ea, și locul acesta poate fi plăcut. Tocmai asta este treaba femeii. Eu pot să-l fac să fie drăguț.

Nodul din gât aproape că-l făcu să se sufoce. N-ai cum să ieși din încurcătura asta, îi striga creierul lui, fă-o acum sau n-o mai faci niciodată, fă-o acum! Sigur că nu e cinstit și corect, dar n-ai fost corect cu ea ani de zile, ai fost un ticălos și ai profitat de ea toți anii aceștia, Dumnezeuule mare, ai fost logodit trei ani și ai cunoscut-o încă alți doi ani înainte și ești un ticălos... Recunoaște și spune-i repede. Acum! Și potopul se porni:

— Acum trei luni ți-am scris o scrisoare în care îți explicam ce simt, probabil că a ajuns după ce ai plecat tu, am considerat că este mai înțelept să desfacem logodna, tu ar trebui să mă uiți, mi-a părut foarte rău, dar e cel mai bun lucru pentru tine. Și eu n-am să mă întorc niciodată acasă în țară și am să rămân să locuiesc și să muncesc aici, n-am să plec din Asia decât dacă voi fi silit, dacă mă îmbolnăvesc sau... N-am să plec de aici, iubesc Asia, îmi iubesc meseria, iar tu nu ai nici o șansă să fii fericită aici, nu te merit și recunosc că am profitat de tine, dar nu putem să ne căsătorim, acum nu mai este posibil, când tocmai sunt nevoit să pornesc o afacere pe cont propriu... – făcu o pauză ca să-și mai tragă răsuflarea și adăugă răgușit. Nu știu ce să mai spun, nu mai este nimic de spus, decât să te rog din nou să mă ierți... Asta e.

El își trăsese mâna, simțea cum i se strânge stomacul. Își scoase batista să-și șteargă fruntea.

— Iartă-mă, spuse el vlăguit și se ridică în picioare, apoi se așeză din nou și începu să se joace cu paharul. Îmi pare rău.

Mâinile ei continuau să se odihnească în poală. În ochi avea o privire intensă, deschisă și nu-și desprinsese nici o clipă privirea de pe fața lui.

— Nu trebuie să-ți pară rău, băiatule, spuse ea blând, ridicând ușor din sprâncene. Se mai întâmplă.

Jamie rămase cu gura căscată.

— Atunci ești de acord?

Maureen râse.

— Bineînțeles, cu o parte din ceea ce ai spus, nu cu totul, bineînțeles, tu ești bărbat, eu sunt femeie și noi vedem lucrurile diferit.

— Ei, cum adică?

— În primul rând în ceea ce privește rostul nostru. Rostul unei femei, menirea ei este să îngrijească de bărbat, să înghebeze un cămin

pentru familie, pentru asta am fost pregătite, pentru casă și familie, care sunt lucrurile cele mai importante din lume – văzu că Jamie vrea s-o întrerupă și adăugă repede: Tatăl meu consideră că imperiul este mai important, dar el este bărbat. Bărbații trebuie să se ducă la serviciu, să muncească și să aducă grâul pentru budincă și carnea și, ei bine da, și olecuță de whisky. Dar trebuie să ai o casă unde să aduci toate astea! Fără femeie nu există cămin. Este foarte important pentru un bărbat să știe că are cu cine împărți povara vieții atunci când lucrează, când își caută un loc de muncă sau când începe o afacere pe cont propriu. În mine poți avea încredere. Din cele două, cel mai bine este să începi o afacere pe cont propriu. Și domnul Gornt vrea să facă același lucru.

— Serios?

— Mda, cândva în viitor, așa spunea. Acuma s-a întors aici ca să preia treburile firmei Brock și Fiii și...

— Da? Jamie clipi din ochi amuzat.

— Aye. A zis că o să ia locul omului care a încercat să te omoare pe tine, domnul Greyfifth.

— Greyforth. Norbert Greyforth.

Mintea lui Jamie începu brusc să funcționeze din nou. Se vede că m-am zăpăcit de tot când te-am văzut apărând ca o fantomă, îți zise el, am uitat și de Hoag și de Malcolm și de Hong Kong.

— Ce s-a întâmplat la Hong Kong? În legătură cu Malcolm Struan? Gornt a spus ceva despre Morgan Brock sau despre Tyler Brock?

— Răbdare, frumosule, vine și asta. Acum ne întoarcem la problema noastră, a mea și a ta, din moment ce ai adus în discuție subiectul ăsta. O să facem o echipă grozavă, cea mai bună, îți promit. Suntem logodiți. Îți promit că am să fiu cea mai bună soție, îți promit.

— Dar nu vezi, fetițo, că nu merge? spuse el simțind că-i este silă de el însuși, dar foarte sigur de intențiile lui. Locurile acestea sunt aspre, viața e aspră aici, nu sunt decât câteva femei aici, n-o să ai nici o prietenă, n-o să ai nimic de făcut.

Maureen râse.

— Jamie, Jamie, n-ai auzit nici un cuvânt din cele ce ți-am spus. Tocmai asta este...

O bătaie în ușă o făcu să se oprească.

— Imediat, strigă ea, se ridică în picioare și continuă să vorbească pe același ton blând, dar ferm. Trebuie să fie doctorul Hoag. Voia să te vadă urgent, dar l-am rugat să-mi acorde mai întâi mie câteva minute, nu mai puteam de nerăbdare să te văd. Acuma trebuie să te las cu el, își luă pălăria, mănușile, paltonul și fularul. Nu trebuie să fii îngrijorat din cauza mea, am să mă schimb și am să fiu gata la timp. Am să-ți bat în ușă. Cina este la ora nouă, să nu uiți!

— Cum? întrebă el năuc.

— La contele acesta rus, Zerevev, sau cam așa ceva. Suntem invitați la cină, așa mi-a spus domnul MacStruan.

Maureen se strecură pe ușă, îi mulțumi lui Hoag și, înainte ca Jamie să mai apuce să spună ceva, Hoag închise ușa și se repezi spre el și începu să turuie dintr-o răsuflare:

— La Hong Kong a fost ca un vis, Jamie, Malcolm, a fost înmormântat cu toate onorurile, în mare, așa cum au dorit el și Angélique!

— A fost ce?

Hoag chicoti.

— Și eu am rămas ca trăznit. Tess a aranjat la Shek-O, unul din locurile care îi plăceau lui cel mai mult pe lumea asta, câteva zile înainte de sosirea mea. Cu toate onorurile, Jamie, cu toate steagurile în bernă, pavilioanele de pe nave în bernă, salve de tun, cimpoieri scoțieni, totul, absolut totul, cum se cuvine pentru înmormântarea tai-panului, deși n-a fost niciodată tai-pan. Ziarele au scris despre tot, am luat cu mine tăieturi din ziare, o lună de doliu la Hong Kong! Guvernatorul a ordonat să se țină o slujbă specială în biserica noastră de pe Culme, în Valea Fericită, Chen a organizat cea mai fastuoasă procesiune și priveghere din istoria Orașului Chinezesc – cu excepția celei pe care a aranjat-o pentru Dirk și bineînțeles că au izbucnit, ca de obicei, toate nenorocitele alea de incendii pe pante și se spune că vreo câteva mii de colibe au fost distruse, dar asta încă nu-i totul, când am văzut-o pe Tess... Pot să beau ceva, mi s-a uscat gâtul!

— Bineînțeles. Dar, te rog, nu te opri, continuă! spuse Jamie și turnă băutură pentru amândoi, căci și paharul lui se golise de mult, observă că îi tremurau mâinile, Dumnezeu mare, oare de ce făcuse Tess asta, o înmormântare pe mare, și de ce naiba Maureen a acceptat invitația la cină când aveam atâtea de discutat? Continuă, te rog, pentru numele lui Dumnezeu!

Hoag sorbi mai întâi din pahar.

— Dumnezeu, ce bun e! Își scoase haina și se așeză jos, trase aer adânc în piept și se simți imediat mult mai bine. Pe Dumnezeul meu, ce bine îmi pare că te văd! Unde rămăsesem? O, da! Când am văzut-o pentru prima dată pe Tess am fost foarte mâhnit din cauza ei. A fost cumplit. Ne-am întâlnit în vechiul birou al lui Culum și ea mi-a zis: Ronald, spune-mi tot ce-i mai rău, dă-mi toate amănuntele, spune-mi exact așa cum s-a întâmplat. Stătea în picioare lângă biroul uriaș, dreaptă ca un stâlp și palidă, palidă, niciodată n-am văzut-o așa de palidă, Jamie, și portretul acela al lui Dirk pe perete, care se uită la tine cu ochii lui verzi, că nici nu îndrăznești să spui vreo minciună. I-am spus cum m-am priceput mai bine, mai auzise câte ceva și de la Strongbow – îți amintești că l-am rugat să-i spună că vin cu vaporul de

poștă și că-mi pare rău că nu pot veni cu *Prancing Cloud* pentru că am de făcut o operație. Pe fața ei nici o urmă de slăbiciune, nici o clipă, nici o dată, Jamie, m-a ascultat în timp ce-i povesteam despre Tokaido, despre logodnă, căsătorie și moarte, cum m-am priceput și eu mai bine, cu cât mai multă delicatețe, i-am povestit despre duel, despre Norbert, despre tine și Gornt. Am spus tot, nu-mi amintesc exact cuvintele, dar i-am spus tot ce s-a întâmplat – Hoag se opri o clipă, se mai răcorise acum. Știi și tu cum e ea, totdeauna ascunsă, reținută, cea mai țeapănă buză superioară din toată creștinătatea. Mi-a mulțumit și mi-a spus că primise certificatul de deces și documentele anchetei de la Strongbow. Nemaipomenită femeie. Neprefăcută. Cam asta ar fi, a, da, mi-a mulțumit că am avut grijă de sicriu și că am aranjat totul cu pompele funebre, mulțumesc lui Dumnezeu.

— Cum?

Lui Hoag îi sticliră ochii.

— Bineînțeles că nu voiam ca sicriul să fie deschis. I-am spus lui Strongbow să-l ducă direct la firma de pompe funebre Blore, Christenson, Herberts și Crink, eu fac o mulțime de afaceri cu ei și le-am poruncit – „din rațiuni de ordin medical” – să pună coșciugul într-un sicriu de-al lor, de prima calitate, cu mânere de argint și să-l prindă imediat în șuruburi cât mai etanș, să nu fie depus nicăieri pentru a i se aduce un ultim omagiu și nici să nu cumva să-l deschidă, din cauza stadiului avansat de descompunere, așa le-am spus. Și i-am dat sfaturi și lui Tess printr-o scrisoare, în același sens, și în termenii cei mai fermi. Mă bucur să-ți pot spune că totul a mers perfect, din punctul nostru de vedere. Și al lui Malcolm – Hoag își umplu paharul din nou. Mă bucur că m-am dus acolo. Și apoi, totul e bine când se sfârșește cu bine.

— I-ai vorbit și despre cealaltă înmormântare, făcută de noi?

— Isuse, nu, că doar nu sunt chiar așa de prost! Nu prea îți merge mintea, Jamie.

— Am întrebat numai ca să fiu sigur, ripostă Jamie, nu prea încântat să constate că și Hoag vorbea ca și Maureen, s-ar putea să aibă dreptate, da' ce naiba mă fac cu ea? A spus Tess ceva despre Angélique?

— Ce intenționează să facă? Nu, deși mi-a pus o mulțime de întrebări. Cum se simte Angélique?

— Bine, cel puțin așa arată. E calmă, stă mai mult singură, câteodată coboară la cină. Diseară va merge la contele Sergheiev, la rugămintea lui Sir William. Nu mai este cea scânteietoare de altă dată... – iarăși cuvântul ăsta, își zise el nefericit... Dar, oricum, mai frumoasă ca oricând. Ce a mai întrebat Tess?

— Nu mare lucru. Numai despre faptele pe care le cunoșteam eu, da, într-adevăr știa că erau îndrăgostiți lulea, că Malcolm este cel care

i-a făcut curte și nu invers, că ea s-a purtat ca o doamnă cu el, că a acceptat cererea lui în căsătorie și a fost de acord să se cunune pe nava *Pearl*.

— Dar nimic despre ce intenționează ea să facă?

— Nu, tocmai asta e curios. Credeam că o să fie furioasă pe ea, că o să-mi ceară un sfat, să-mi dea un indiciu, dar, nimic. La urma urmelor sunt doctorul lor de familie de ani de zile, al ei și al familiei Struan și o cunosc mai bine ca oricine altcineva. Nu a făcut nici un fel de comentarii, nu a spus absolut nimic, puneă întrebări numai ca să afle unele amănunte pe care eu uitasem să i le spun. Ciudat.

— Da, spuse Jamie. Sigur are ea ceva de gând.

— De acord. Bineînțeles că toată presa era plină de povestea asta, cu toate detaliile: „Tai-panul moare în noaptea nunții” – cam genul ăsta de titluri, deși ea a încercat să le înmormânteze cumva, scuză-mă, nu e nici un joc de cuvinte. Am toate tăieturile din ziare pentru tine. Și mai am și asta.

Ochii lui sticliră în mod ciudat. Îi înmână lui Jamie un plic pe care se vedea scrisul lui Tess: *D-lui J. McFay. Personal, în mână*.

— Înainte să mă întreb, am să-ți spun că nu știu ce este înăuntru. Mi-a spus numai atât: Te rog să i-l dai domnului McFay imediat ce ajungi.

Jamie puse plicul pe birou.

— De ce te-ai întors?

— Să nu uit, încă ceva. Bătrânul Brock și fiul lui la fel de ticălos și-au făcut apariția la înmormântare.

— Cum, așa neinvitați?

— Au făcut furori! Uite cum s-a întâmplat. Tess a aranjat ca înmormântarea să aibă loc pe *China Cloud*. Patruzeci de persoane au fost invitate la bord – guvernatorul, oamenii de vază, Sir Vincent Sindery, amiralul, generalul Skafter – noul comandant șef al trupelor din Asia, câțiva oficiali pukka și toți tai-panii și Gordon Chen. Nici un reprezentant al presei. Exact în momentul în care *China Cloud* s-a pus în pană cu prova în vânt la Shek-O și slujba era gata să înceapă, bătrânul Brock și Morgan au venit cu cliperul lor, *Hunting Witch*. S-a oprit la câteva cabluri cu pavilionul la jumătatea catargului, el și Morgan pe dunetă, îmbrăcați elegant, ca de înmormântare, cu jobene, cămăși cu jabou și când sicriul a intrat în mare, ticălosul a tras o salvă de tun și a deschis o sticlă de șampanie – toți cei de la bord au spus că au auzit dopul sărind. Au băut și au închinat un toast, apoi au aruncat sticla și paharele în mare, și-au ridicat jobenele și au plecat făcând mult zgomot.

— Ticăloșii! Ticăloși nenorociți!

— Da. După aceea au pretins că au făcut așa în onoarea sârmanului băiat mort! Guvernatorul stătea chiar lângă Tess. Mi-a

spus că Tess n-a făcut nici o mișcare, n-a spus nici un cuvânt, a continuat să stea neclintită ca un stâlp, atâta doar că respirația i-a devenit șuierătoare și violența ei l-a cutremurat, a simțit șocul până în boașe..., știi tu cum e ea... O, uitam să-ți spun: Gornt era și el pe punte cu cei doi Brock.

— Maureen mi-a spus că va prelua treburile firmei de aici.

— Da. Cu toate astea, este un tânăr drăguț. Așa mi se pare. Chiar așa. Mi-a spus că i s-a ordonat să fie pe puntea navei *Hunting Witch* și..., am uitat de Maureen! Jamie, ești un bărbat norocos!

— Mulțumesc.

— Foarte norocos – Hoag îi întinse mâna. Felicitări.

— Mulțumesc! – Jamie îi strânse mâna și se prefăcu încântat, plin de bucurie. Am crezut..., noi am crezut că e Tess. Cu binoclul, pe întuneric și cum era de înfocolită, ușor să faci confuzie.

— Eh? Aiurea, nu seamănă deloc cu ea!

Jamie spuse exasperat:

— Știi, dar au aceeași înălțime și cam aceeași ținută, exact ca Tess, știi tu, așa țeapănă!

Hoag ridică din sprâncene a mirare, apoi mormăi:

— Nu m-am gândit niciodată. Acuma dacă spui tu, așa e, e adevărat, dar când te uiți la ea nici vorbă de asemănare cu Tess, trebuie să fie cu cel puțin zece-doisprezece ani mai tânără și apoi, părul acela roșcat scânteietor, și personalitatea ei strălucitoare...

— Isuse Cristoase, las-o baltă! A fost o eroare!

— Una fericită – Hoag simți că i se face greață. Nu mi-ar fi făcut nici o plăcere să călătoresc cu Tess, nu, pe Dumnezeuul meu, chiar deloc. Maureen a ta este formidabilă! A spus că ți-a scris că vine.

— Da, mi-a scris la Hong Kong, nu aici. Și nu a menționat data sosirii.

— A, probabil că nu a avut timp, pentru că *Prancing Cloud* pleca imediat și ea abia venise. Ar fi mai bine să ai grijă de ea, să n-o pierzi. Gornt este deja cu ochii pe ea.

Jamie roși, simți că este gelos fără să vrea.

— Mulțumesc pentru informație. Ce mai fac copiii lui Tess? I-ai văzut?

— O, da. Sunt cu toții sănătoși, deși Duncan a mai făcut încă o răceală zdravănă. Au fost cu toții la înmormântare, am auzit că era o priveriște așa de tristă când micul Duncan încerca să facă pe viteazul, Eliza și Ronald plângeau, iar Tess avea un vâl foarte gros pe obraz. Toți înțelegeau că este sfârșitul unei ere, sfârșitul liniei lui Dirk, cu excepția lui Duncan, dar el nu va putea moșteni încă mulți ani de acum înainte, are numai zece ani. Nu sunt semne bune pentru Nobila Casă. Zvonurile din Hong Kong susțin că Brock va înghiți Nobila Casă cât de curând.

— Nici vorbă! – Jamie încercă să pară convingător. Va veni un nou tai-pan, din spița lui Robb, Robb Struan, fratele vitreg al lui Dirk. Unul dintre fiii sau nepoții lui va fi tai-pan.

— Presupun că ai dreptate, dar nu va fi același lucru. Ce nenorocire cu Malcolm, în el își pusese Tess toate speranțele. Tot timpul cât am fost la Hong Kong nu m-am gândit decât la înmormântarea noastră... – cât de inutilă a fost, nu-i așa? Ar fi mai bine să uităm pentru totdeauna de ea. Malcolm a fost înmormântat acolo, la Shek-O, și gata!

— Aș fi vrut să fi fost așa, așa cum dorea și Sir William și noi toți.

Cu o noapte în urmă, Jamie avusese încă un coșmar, în legătură cu ceea ce îi spusese boțmanul că văzuse, adică un cadavru care se zbătea să iasă la suprafață, cu ochii larg deschiși. Simți că-l ia din nou cu frig.

— Am făcut tot ce-am putut. Acum, spune-mi, de ce te-ai întors? întrebă el.

Hoag se ridică în picioare.

— M-a rugat Tess, dacă nu vreau să... ăăă, să duc corespondența lui MacStruan, ție, o scrisoare Angelicăi – îl privi pe Jamie în ochi. Nu știu ce este în ele.

— În ele? Ai spus o scrisoare!

Hoag roși.

— O, ă, da. Nu știu ce este... în ea. Hai mai bine să mergem...

— Dar vorbește o dată pentru Dumnezeu!

— Tess m-a rugat să-i dau o scrisoare, asta-i tot.

— Haide, vorbește, te cunosc eu!

— Cred că e mai bine să mă duc s-o văd pe ea, sigur că vrea să afle..., spuse Hoag iritat.

— Stai jos! Ce fel de scrisori, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu știu ab...

— Termină cu prostiile astea! Ce fel de scrisori!

Hoag ezită o clipă apoi vorbe:

— Dacă juri pe capul mamei tale..., am să-ți spun.

— S-a făcut!

Doctorul se așează din nou.

— Ea, adică Tess a zis așa: Dă-i femeii aceleia scrisoarea aceasta, așteaptă apoi o săptămână sau cam așa ceva și dă-i una din acestea două. Mi-a dat în total trei, dar nu știu ce scrie în ele, jur pe Dumnezeul meu că nu știu.

— O săptămână? Una din scrisorile astea două? Una dacă este însărcinată și alta dacă nu e?

— Pe 11 ar fi prima zi, dar..., ăăă..., nu se poate spune chiar din prima zi, trebuie să așteptăm cel puțin două săptămâni și, chiar și atunci, e mai bine și mai sigur să așteptăm o lună și să vedem dacă are

ciclu sau nu. Data poate varia, adesea e greu de precizat, mai ales în cazul ei, căci sărmana fată a trecut printr-o mulțime de stresuri, oricum Tess m-a rugat să aștept până am să fiu sigur. Hoag răsuflă adânc. Poftim, acum știi totul.

— Tess ți-a cerut să aștepți până o vei examina?

— Păi, da, până când am să fiu sigur.

— Așadar, ai o scrisoare pentru cazul că este și alta pentru cazul că nu este?

— Da..., doar ți-am spus. Da.

— Cui ai mai spus? Jamie îl sfredelea cu privirea.

— Nimănui.

— Cui?

— Să te ia naiba! țipă Hoag, apoi zise: Lui Gornt.

— Isuse Cristoase, dar de ce tocmai lui?

— Nu știu, părea că știe deja, s-a repezit să tragă aceeași concluzie ca și noi, toți sunt de acord că este foarte limpede acum, mai ales că m-am întors, i-am spus lui Tess asta, dar ea n-a zis nimic, s-a mulțumit să se uite la mine cu ochii ăia ai ei cenușii. Pentru tine e ușor, Jamie, scânci el. E ușor pentru tine și pentru cei de teapa lui Gornt, voi sunteți puternici și sunteți obișnuiți cu afacerile și în meseria asta a voastră ce altceva trebuie să faci dacă nu să spui minciuni tot timpul? Ei bine, noi doctorii nu suntem obișnuiți cu asta.

Dezgustat de propria lui incapacitate de a ține un secret, Hoag pufni supărat.

— Nu mă mai pot schimba. Tess mi-a zis să vă spun de ce m-am întors, ție, lui Sir William și lui Albert, nimănui altcuiva.

— Nu-ți face griji! Nu va fi nici un om în Yokohama care să nu-și dea seama de ce te-ai întors, pentru numele lui Dumnezeu! Sărmana Angélique! Pentru cine mai ai scrisori de la Tess?

— Păi... pentru Sir William.

— Și pentru mai cine? Ci, vorbește o dat', pentru Dumnezeu!

— Pentru Skye.

Afișând un calm pe care nu-l simțea deloc, Hoag îi înmână Angelicăi plicul care purta sigiliul Nobilei Case. Angélique avea un nod în stomac de când îi spusese Jamie cine venise cu *Prancing Cloud*, oricât de mult ar fi vrut să pară detașată. Nici chiar vestea pe care i-o adusese imediat Vargas, că nu era vorba de Tess Struan, ci de logodnica lui senor McFay nu reușise s-o calmeze. Și nici relatarea lui Hoag despre înmormântarea lui Malcolm, care, dimpotrivă o năuci și mai tare. Scrisul de pe plic era cât se poate de citeț: *Angélique Richaud, în mână*".

— De ce n-o citești cât sunt încă aici? zise el, îngrijorat de îmbujorarea ei bruscă.

— Vrei să spui, că ți-e teamă să nu leșin? întrebă ea sever, așezându-se pe scaunul înalt de lângă foc, scaunul lui Malcolm, pe care îl luase din apartamentul lui înainte de a-l elibera pentru Albert MacStruan.

Hoag îi vorbi pe un ton blând:

— Mă gândesc că poate ai să simți nevoia să vorbești. Eu îți sunt și prieten și doctor.

Se grăbise să vină aici, sus, direct de la Jamie, bucuros să scape de interogatoriu, o salutase și o îmbrățișase viguros, apoi evitase întrebarea ei – „Ce s-a întâmplat la Hong Kong?”, spunându-i:

— Numai o clipă, lasă-mă mai întâi să te privesc – o cercetă și cu ochi de medic, și de prieten, în ambele cazuri, îi plăcu ceea ce văzu.

— Scrisoarea nu este adresată corect. Trebuia să fie adresată Doamnei Angélique Struan, sau Doamnei Malcolm Struan – o înapoie stânenită.

— Tess a spus că așa o să faci, spuse el blând.

— Dacă e așa de deșteaptă, de ce n-a adresat-o cum trebuie?

— Îi vine greu și ei, așa cum îți vine și ție. Nu uita că e o mamă care a pierdut un fiu. Ai răbdare, Angélique.

— Răbdare? Eu? Când sunt asediată din toate părțile pentru că m-am căsătorit cu un om minunat pe care l-am iubit și... Ești de partea ei, Casa Struan te plătește!

— Asta e adevărat, dar eu sunt de partea cui cred că e mai bine, și asta nu e de vânzare, nici măcar pentru tine – Hoag ședea calm și prietenos pe scaun, încăperea era caldă și feminină, dar încordarea plutea în aer, văzu cum vena de la gâtul ei pulsează puternic, iar degetele i se strângeau spasmodic. V-am ajutat pe tine și pe Malcolm, dar numai pentru că am considerat că așa e cel mai bine. Pentru informarea ta, trebuie să-ți spun că mi-am dat demisia când am fost la Hong Kong. Este ultima îndatorire pe care o mai îndeplinesc pentru Nobila Casă.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea uluită.

Hoag zâmbi din nou într-un mod ciudat.

— Mă întorc în India. Am să încerc să regăsesc ceea ce am pierdut. Cât mai repede.

— Ah! Arjumand – asta o făcu să se simtă mai bine, se aplecă puțin înainte și îl atinse ușor cu mâna. Te rog să mă ierți, îmi pare rău că am spus ceea ce am spus, am greșit. Îmi pare rău. Îmi pare tare rău.

— Nu te mai gândești la asta. Nu uita că eu sunt doctor. Înțeleg foarte bine în ce stare de stres te afli. Mă așteptam la mai rău.

Hoag rupse sigiliul și deschise plicul. Înăuntru era alt plic, adresat simplu: Angélique.

— Ea mi-a spus să procedez așa. Un compromis, nu-i așa? Sugerat.

— De tine?

— Da.

— Știi ce scrie?

— Nu. Martor mi-e Dumnezeu că nu știu. Vrei să plec?

Privirea ei rămăsese lipită de scrisoare. O clipă mai târziu clătină din cap, așa că el se duse la fereastră, ca s-o lase să se simtă în largul ei, trase perdelele la o parte și privi în noapte, cu inima bătându-i la fel de tare ca și ei. Angélique ezită o clipă, apoi deschise scrisoarea. Nici un fel de formulă de politețe, nici un nume.

„Nu pot să te iert pentru ceea ce i-ai făcut fiului meu.

Sunt convinsă că, la îndemnul și cu încurajarea tatălui tău, te-ai ținut scai de fiul meu ca să-l convingi să se căsătorească cu tine, sub orice formă de cununie. Căsătoria ta cu fiul meu nu este legală, sunt sigură. Această căsătorie i-a grăbit moartea, sunt sigură – certificatul de deces indică acest lucru, sunt sigură. În acest scop, avocații Casei Struan întocmesc actele necesare pentru a aduce cazul în fața Curții Supreme din Hong Kong. Dacă porți în pânțe copilul fiului meu, lucrul acesta nu va abate drumul dreptății și nici nu va face ca acesta să nu fie declarat ilegitim.

Nici nu pot să nu-ți mulțumesc pentru prețioasa informație care mi-a fost dată, la îndemnul tău, de o cunoștință comună.

Dacă, așa cum bănuiesc, materialul respectiv se va dovedi a fi valabil, eu și Nobila Casă îți vom fi îndatorați ție și acestei persoane, un ajutor de neprețuit. Faptul că el a spus un preț – rezonabil, ținând seama de valoarea informației – nu este treaba ta, tu n-ai cerut nimic și nu vei primi nimic. Însă darul pe care l-ai făcut memoriei fiului meu și viitorului Casei Struan merită mai multă considerație.

Cum să rezolv acest impas?

Soluția, dacă poate fi găsită, trebuie să fie numai între noi, ca două dușmance – căci asta vom fi întotdeauna – și ca femei.

În primul rând îți cer să cooperezi cu dr. Hoag și să te examineze la timpul potrivit ca să putem stabili dacă porți sau nu copilul fiului meu. Bineînțeles că îl poți consulta și pe dr. Babcott, sau pe oricine altul pentru a corobora diagnosticile.

În al doilea rând, să așteptăm încă o lună ca să fim singuri și după aceea vom vedea cum procedăm: Până atunci cererea de trimitere în judecată va fi elaborată și gata de a fi supusă Curții – nu este vorba de o amenințare, ci de un fapt. Până atunci, dovezile furnizate de cunoștința noastră vor fi puse în valoare, parțial. În momentul de față nu văd cum ar putea să eșueze. Faptul că l-ai convins să mă vadă așa cum am spus mai sus, m-a obligat pe mine și Nobila Casă față de tine.

Poate că, până atunci, cu ajutorul lui Dumnezeu, impasul va fi rezolvat.

Tess Struan, Hong Kong, 30 decembrie '62”.

Mintea Angelicăi șovăia între fericire și groază, între victorie și

înfrângere. Câștigase sau pierduse? Tess Struan nu promitea nimic, dar nu flutura oare o creangă de măslin? Somație legală? Curtea? Boxa acuzaților? Ca prin ceață își aminti de cuvintele lui Skye, cât de ușor ar fi pentru adversarii ei s-o zăgrăvească ca pe o Jezebel fără o lețcaie, fiica unui escroc și alte asemenea adevăruri deformate cu bună știință. „Impas” și „hotărâre”? Asta nu însemna oare că repurtase o victorie, fie ea și parțială?

Edward! Diseară sau mâine Edward o să-mi spună! Și domnul Skye, el e deștept, el trebuie să știe, o, Dumnezeuule, sper să știe!

Ridică privirile și văzu că Hoag se uită la ea.

— O, scuză-mă, am uitat...

Își răsuci încurcată o mânecă, bâțâia din picior de enervare.

— O, poate vrei ceva de băut, s-o sun pe Ah Soh, eu... îmi pare rău..., nu cred că...

Formula cuvintele cu dificultate, Hoag sesiză schimbarea și se întrebă dacă nu cumva aceasta era criza la care se aștepta, toate simptomele erau prezente: spasme la degetele de la mâini și de la picioare, fața albă, ochii larg deschiși, pupilele dilatate.

— Ce zice? întrebă el calm.

— Aaa..., nimic. Numai să mai așteptăm până când... – cuvintele îi muriră pe buze și privirea i se pierdu în zare.

— Până când? întrebă el, ca s-o readucă cu picioarele pe pământ ascunzându-și îngrijorarea.

Dar Angélique era cu gândurile la ceea ce citise. Așadar, liniile de luptă fuseseră trasate. Știa și ce e mai rău și ce e mai bine. Dușmanca ei făcuse prima mișcare și-și declarase intențiile. Acum putea să intre și ea în luptă. Impunându-și condițiile ei. Greata aceea îi dispăru, în locul ei veni febra. Gândul că EA se purtase atât de murdar și cu atâta răceală o făcea să clocotească de furie; nimic, nici un gând, nici o preocupare pentru ea, nici cea mai mică concesie pentru dragostea și durerea ei față de moartea lui Malcolm, nimic. Nimic. Și lucrul cel mai rău era că vorbea de căsătoria *nelegitimă* când fuseseră căsătoriți corect, în conformitate cu legea britanică..., mi s-au dat asigurări! N-am să mă tem, își zise fierbând de mânie, totul mi s-a întipărit pe veci în memorie. Privi din nou spre Hoag tremurând.

— Spune că vrea să..., vrea să așteptăm, dumneata și cu mine, să vedem dacă port sau nu copilul lui Malcolm. Vrea să fie sigură, asta vrea!

— Și după aceea?

— Nu spune. Ea... ea vrea să aștepte și să aștept și eu. Vrea... Cred că vrea să spună că poate o să fie pace... o solu... – tremurul îi dispăru ca și când o hotărâre bruscă l-ar fi oprit și vocea îi deveni șuierătoare, plină de venin. Sper să fie pace, pentru că..., pentru că, pe Sfânta Fecioară, sunt văduva lui Malcolm Struan și nimeni, nici o

Curte, nici chiar Blestemata de Tess Struan nu-mi poate lua această calitate!

Hoag își stăpâni nervozitatea și spuse precaut:

— Așa credem cu toții. Dar trebuie să te liniștești și să nu-ți mai faci griji. Dacă ai o cădere nervoasă, ea va câștiga și tu vei pierde, indiferent care este adevărul. Nu trebuie...

Ușa se dădu de perete. Ah Soh năvăli înăuntru.

— Missee-tai-tai?

— Ayeeyah! se înfurie Angélique. Ieși afară! De ce nu bați la ușă?

Ah Soh rămase înfipă pe picioare, încântată în sinea ei că diavolița străină își pierduse cumpătul și, în felul acesta, și cinstea obrazului.

— Mesej, tu vrea, heya? Mesej, missee-tai-tai?

— Ce mesaj?

Ah Soh pufni și îi înmână un plic mic, mai pufni o dată și plecă. Scrisul lui Gornt. Angélique coborî imediat de pe piscurile furiei ei. Înăuntru era o carte de vizită pe care erau gravate inițialele E.G. Mesajul era următorul: „Cele mai călduroase salutări. O vizită cât se poate de interesantă la Hong Kong. Putem să ne întâlnim mâine dimineață? Servitorul tău cel mai supus, Edward Gornt”. Se simți dintr-o dată întreagă din nou, plină de dârzenie și speranță și dorință de luptă.

— Ai dreptate, doctore, dar n-am să mă prăbușesc nervos, jur că n-am s-o fac, de dragul lui Malcolm, al lui Jamie, al domnului Skye, de dragul meu și al dumitale. Ești un prieten scump și acum mă simt foarte bine. Nu trebuie să mai discutăm despre acea femeie – Angélique îi zâmbi și Hoag înțelese că zâmbetul era și bun și rău, conținea multe semnale de primejdie. Vom aștepta, vom aștepta și vom vedea ce ne aduce viitorul. Nu-ți face griji, dacă n-am să mă simt bine, te chem imediat – Angélique se ridică în picioare și îl sărută pe Hoag pe amândoi obraji. Îți mulțumesc încă o dată, prietene drag. Vii diseară la contele Sergheiev?

— Poate. Nu știu, sunt puțin cam obosit, spuse el și plecă, ascunzându-și presimțirile sumbre.

Angélique mai citi o dată biletul, Edward este circumspect, încă un semn bun, își zise ea. Dacă era interceptat sau citit de altcineva, nu dezvăluia nimic. „Interesantă” era un cuvânt bine ales, iar „servitor supus”, de asemenea, ales cu multă grijă. Ca și cuvintele femeii aceleia, Dumnezeu s-o pedepsească. Ce să facă acum? Să se îmbrace pentru cină. Adună-ți aliații. Strânge-i în jurul tău. Pune în aplicare planurile pe care le-ai gândit. Și fă din Yokohama bastionul tău invincibil împotriva acelei femei.

— Ignoră-i pe soldații gai-jini care încearcă să te găsească și uită-l

pe Akimoto, spuse Katsumata, scârbit de acest obstacol neașteptat în planurile lui.

— Noi trei suntem destui. Atacăm mâine, dăm foc bisericii și scufundăm nava. Takeda, tu te ocupi de biserică.

— Cu plăcere, sensai, dar de ce să nu recurgem la planul lui Ori și să dăm foc Yokohamei? Hiraga are dreptate, las-o încolo de navă, Hiraga are dreptate, îmi pare rău, spuse Takeda, înclinând spre partea lui Hiraga care, la urma urmelor, era conducătorul din Choshu și era un lucru înțelept să te gândești și la retragere. Are dreptate când spune că va fi greu să ne apropiem de navă pe marea aceasta și cu vântul acesta, fără să fim observați. De ce să nu aplicăm planul lui Ori și să ardem cuibul gai-jinilor?

— Pentru planul lui Ori este nevoie de timp și de vânt din sud, spuse Hiraga. Sunt de acord că e un plan mai bun. Trebuie să mai așteptăm.

— Nu, spuse Katsumata aspru, brutal. Dacă avem curaj, le putem face pe amândouă, cu curaj! Putem! Pe amândouă. Cu adevăratul curaj shishi!

Hiraga era înspăimântat de soldați și mintea îi funcționa mai încet. Nu-l mustra conștiința că-l omorâse probabil pe cerșetor – omul zăcea nemișcat în noroi și ceva mai târziu, când se întorsese să caute gura puțului și se târâse orbește prin tunelul strâmt și apa înghețată.

— Numai cu noi trei este imposibil, spuse el, și mâine e prea curând, indiferent ce decizie vom lua. Dacă ne hotărâm să dăm foc coloniei ne trebuie trei zile ca să plasăm fitilele. Sfatul meu este să nu ne grăbim.

Hiraga era înfășurat într-o plapumă, iar pe dedesubt era în pielea goală, nu avea decât acoperitoarea pentru șolduri. Servitoarele îi uscau hainele ude leoarcă de apa din tunel. În căsuța aceea era frig, vântul sufla prin pereții shoji și avea nevoie de toată voința lui ca să nu dărdăie pe față. Îi venea greu să se concentreze. Nu înțelegea de ce îl caută soldații. În momentul în care sosise aici, Katsumata îi ceruse supărat lui Raiko să trimită spioni în colonie ca să afle ce se întâmplase și-și făcuseră toți trei planul cum să scape din Casa celor Trei Crapă în cazul în care se vor face percheziții și în Yoshiwara. Se uita acum la Katsumata, care turna saké. Supărarea îi asprise și mai mult trăsăturile deja dure, făcându-l să pară și mai periculos.

— Hiraga, părerea mea este să atacăm mâine, zise el.

— Părerea mea, ripostă la fel de ferm Hiraga, este să ne mișcăm numai atunci când avem o cât de mică șansă de reușită și nu înainte – acesta a fost întotdeauna sfatul tău – numai dacă nu suntem prinși și trebuie să înfruntăm moartea sau captivitatea. Takeda, care este părerea ta?

— Mai întâi aș vrea să știu care este planul tău. Cunoști ținta ca

nimeni altul. Ce ai vrea să faci?

Hiraga își bău ceaiul fierbinte, își înfășură plapuma mai strâns în jurul trupului, prefăcându-se că se gândește, recunoscător pentru faptul că Takeda înclina de partea lui.

— Dacă aş avea drum liber în colonie ca de obicei, Akimoto și cu mine am putea plasa fitilele în trei zile peste tot – patru sunt deja pregătite și ascunse în casa noastră din sat, zise el, înfrumusețând povestea. Ne-ar trebui cel puțin șase, opt ar fi cel mai bine: câte unul în fiecare din cele două clădiri cu etaj – sunt de lemn foarte uscat și aproape că erau să ardă și la ultimul cutremur, apoi unul în casa șefului gai-jinilor, în casa de alături, trei sau patru în Mahalaua Bețivilor, câte unul în fiecare biserică. Și în confuzia generală ne putem face scăpați cu barca noastră spre Yedo.

— Și cât de mult timp v-ar trebui pentru asta? întrebă Katsumata și mai dur, iar cei doi bărbați se foiră neliniștiți. De câte zile aveți nevoie acum când nu mai ai drum liber ca de obicei?

— Am să-ți pot spune imediat ce voi afla de ce mă caută soldații, spuse Hiraga stingherit.

Săbiile lui Katsumata erau lângă acesta, săbiile lui erau lângă el, la îndemână. În momentul în care sosise îi ceruse lui Raiko săbiile lui pe care ea le păstra ascunse dacă era nevoit să fugă pe neașteptate peste ziduri, în câmpul cu orez din spatele Yoshiwarei: căzuseră cu toții de acord că era prea periculos să se ascundă în tunel.

— Takeda? întrebă Hiraga.

— Propun să așteptăm până aflăm ce necazuri ai. Atunci ne putem pune de acord asupra unui plan final, sensai, dacă putem face ceea ce a propus Hiraga, eu aş fi pentru asta.

— Trebuie să atacăm mâine. Acesta este planul nostru final.

Gândindu-se mai bine, Hiraga aruncă încă o momeală:

— Cel mai bine ar fi dacă am putea să le facem pe amândouă – să scufundăm și nava, să dăm foc și coloniei, zise el ca să-l momească pe Katsumata. Lucrul este posibil, dacă îl plănuim bine, dar avem nevoie de mai mulți oameni, încă vreo câțiva oameni, sensai, adăugă el folosind titlul rangului acestuia, pe care evitase să-l pronunțe până atunci, tocmai pentru a-l flata încă și mai mult.

— Am putea chema trei oameni de la Yedo. S-ar putea duce Takeda după ei, pe el nu-l cunoaște nimeni și în trei sau patru zile ar fi înapoi cu ei. Eu sunt cunoscut și nu mă pot mișca decât în momentul atacului. Tu o să ne conduci împotriva navei – eu am să le arăt oamenilor unde să plaseze materialele incendiare, pot să-i îndrum unde să se ducă și cum să facă treaba.

— Este un plan bun, sensai, zise Takeda, căci întrezărise posibilitatea de a scăpa cu barca, fiindcă nu era el omul unui atac sinucigaș. Eu mă duc la Yedo și găsesc oamenii.

— Ai să fii prins, spuse Katsumata și buzele lui formau o singură linie subțire. N-ai fost niciodată acolo și nu știi aleile și pe unde s-o iei. O să fii prins.

Era gata-gata să explodeze de furie, pentru că nu putea să atace de unul singur și avea nevoie de aceștia doi sau de alți oameni, dar dacă nu-l urmau nu se putea realiza nimic. Dacă trebuia să se ducă cineva, acela era el. Gândul acesta nu-i displăcea, pentru că locul în care era acum nu-l încânta, nu avea suficiente ieșiri, nici destule locuri unde să se ascundă – se simțea în siguranță numai la Kyoto sau la Osaka, sau la Yedo, sau acasă la Kagoshima. Eeee, ar fi bine să-mi pot revedea casa și familia. Dar ai mei de-acasă trebuie să mai aștepte, își zise el și-și întări inima.

— Sonno-joi trebuie să meargă înainte, Yoshi trebuie umilit...

Cei trei bărbați puseră simultan mâinile pe săbii. Pe ușa shoji se desenaseră niște umbre.

— Katsumata-sama? – era Raiko. Am venit cu o fată.

— Poftim înăuntru.

Când văzură că e Raiko, se relaxară. Raiko făcu o plecăciune, fata făcu și ea la fel și ei le răspunseră la fel.

— Spune-le, Tsuki-chan, se adresă Raiko fetei.

— M-am dus la casa lui shoya, stăpâne. A spus că Akimoto a fost dus la șeful gai-jinilor și, la scurt timp după aceea, la închisoarea lor. N-a putut lua încă legătura cu el, dar când i se va da prima masă, pe care o servesc oamenii noștri, o să putem afla mai multe.

— Bine. A fost maltratată sau bătută? Întrebă Katsumata.

— Nu, stăpâne, nici una, nici alta.

— N-a fost bătută? Ești sigură?

— Și shoya era mirat, stăpâne. Akimoto-sama fluiera și cânta și a fost auzit că spune, ca și când ar fi fost cuvintele cântecului: Cineva a trădat pe cineva.

Hiraga se întunecă la față:

— Așa striga și în sat. Ce-a mai spus shoya?

— Shoya spune că îi pare rău, dar nu știe încă de ce te cauță soldații. Gărzile sunt tot acolo. Imediat ce va afla motivul ne va trimite vorbă.

— Mulțumesc, Tsuki-chan, spuse Raiko și-i făcu semn să plece.

— Dacă n-a fost bătută, asta înseamnă că le-a dat informația pe care o doreau și l-au băgat la închisoare ca să-l apere de tine? Întrebă Katsumata.

— Nu. Nu le-a spus nimic, insistă Hiraga, cu gândurile în altă parte: cine e trădătorul? și ochii lui o țintuiră pe Raiko.

— Poate că am să pot afla eu, zise aceasta. Urmează să sosească din clipă în clipă un client gai-jin care s-ar putea să știe. Și în mod sigur poate să afle.

André intră în camera ei cu un zâmbet silit.

— Bună seara, Raiko-san, spuse el, dezgustat de propria-i slăbiciune.

Ea îi răspunse la salut cu răceală și îi oferă ceai. După ce tava cu ceai fu luată, André îi înmână punga cu bani.

— Aici altă plată, pare rău, nu tot, dar destul pentru moment. Ai vrut vezi la mine?

— Între prieteni, putem să mai așteptăm puțin, așa e frumos, spuse ea plictisită, cântări în mână greutatea săculețului, fu mulțumită, în sinea ei, de conținutul acestuia – pentru moment – și pentru că această chestiune de primă importanță fusese rezolvată, și apoi adăugă pentru a-l ține sub tensiune: Să așteptăm puțin e corect între prieteni, dar mult nu e corect, chiar deloc.

— Promit mai mult, o zi sau două.

— Îmi pare foarte rău, sunteți foarte mult în urmă cu plățile.

André ezită o clipă, apoi își scoase din degete inelul cu sigiliu.

— Poftim.

— Nu-l vreau, spuse Raiko. Ar trebui s-o eliberez pe Hinodeh și s-o las să plece și atunci tu...

— Nu, te rog, nu... ascultă, am informație.

André nu se simțea deloc bine, atât din cauza primirii ei foarte reci, cât și din cauza migrenei care îl apucase în timpul întrevederii cu Yoshi și de care încă nu scăpase. Și din cauza Angelicăi. Și pentru că Tess Struan nu se afla la bordul navei *Prancing Cloud*, căci astfel ar fi fost mai ușor să negocieze o înțelegere și să dobândească averea de care avea nevoie. Nu avea nici un chef să se ducă la Hong Kong și s-o provoace acolo, chiar pe terenul Nobilei Case.

Angélique este singura ta șansă, îi țipa creierul tot timpul. Seratard l-a consultat din nou pe Ketterer, apoi pe Sir William, ba chiar și pe Skye în legătură cu valabilitatea căsătoriei. Toți au fost neșiguri dacă va fi legală în fața unui tribunal.

— La Hong Kong? Nu sunt chiar așa de convinși, mârâise Ketterer, iar ceilalți spusese cam același lucru, numai cu alte cuvinte, cu excepția lui Sir William.

— Sunt prea mulți neisprăviți acolo, judecătorii nu sunt precum cei de la Londra, suntem în colonii, toți sunt corupți, puși pe căpătuială. Câțiva talanți de argint..., nu uitați că Struan înseamnă Nobila Casă.

Raiko se aplecă mai mult spre André.

— O informație, Furansu-san?

— Da.

Cu Raiko – și Hinodeh – trebuia s-o rezolve acum ori niciodată.

— Special. Secrete de întâlnire secret Yoshi cu gai-jin.

— So ka! spuse ea, toată numai urechi. Vorbește, Furansu-san!

André îi povesti ce se întâmplase, în amănunt, spre marea ei satisfacție: își trăgea mereu respirația și scotea exclamații de uimire. Iar când ajunse brusc la momentul în care Yoshi spusese că-l vrea pe Hiraga, Raiko se albi la față. Atunci neliniștea lui André dispăru, își ascunse bucuria și închise cursa:

— Așadar Hiraga prieten la tine?

— Nu, nu, nicidecum, este clientul unei prietene, spuse ea în grabă, făcându-și vânt cu evantaiul și cu mintea clocotind de atâtea informații prețioase pe care le putea transmite lui shoya și celor din Gyokoyama, îndatorându-și-i astfel pe toți definitiv – și lui Meikin.

Ah, Meikin! Își zise ea în treacăt, oare cât o să mai fii în viață. Îmi pare rău, tu și cu ai tăi trebuie să plătiți, într-un fel sau altul, Yoshi a investit prea mult în Koiko a ta, dar tu știi asta. Ceea ce mă face să mă întorc la problema mea presantă, cum să fac, pentru numele lui Amida Buddha și al tuturor zeilor, să scap de Hiraga, de Katsumata și de ceilalți doi, căci au devenit mult prea periculoși și...

Auzi cum André i se adresează acum pe un ton diferit.

— Așa, Hiraga client de la prietenă mama-san în Yoshiwara. Hiraga acum cu prieten. Neh?

Raiko ridică repede garda:

— Nu știi unde este. Îmi închipui că este în colonie ca de obicei. Seniorul Yoshi îl vrea? De ce?

— Pentru că Hiraga este shishi – André folosi pentru prima oară acest cuvânt, conștient de ceea ce înseamnă din dezvăluirile lui Yoshi. Și pentru că omorât daimyo. Daimyo Utani. Și alte omor.

Raiko reușise să-și mascheze frica.

— Îngrozitor. Shishi ai spus? Am auzit de ei. În legătură cu această informație, aș putea să te întreb, prietene...

— Hiraga dispărut. Nu în colonie. Mult soldat caută Hiraga. Plecat, Raiko. Caută toate locuri. El pleacă.

— Eeee, a dispărut? Soldați? Unde a dispărut?

— Aici. La prieten al tău. Unde este prieten?

— Ah, îmi pare rău, nu cred că este acolo, spuse ea foarte sinceră și apoi scutură din cap. Probabil că a fost prevenit și a fugit la Kanagawa sau în alt loc, îmi pare rău, prietene, dar e mai bine să nu pui o asemenea întrebare. Informația ta este foarte interesantă. Mai e ceva?

André oftă. Știa că ea știe că acum ea era la mâna lui. Pentru un timp.

— Samurai de la Yoshi vine mâine pentru Hiraga al tău, spuse el fără să se mai teamă, căci era de ajuns un singur cuvânt din partea lui și patrulele, atât japoneze cât și britanice, ar fi făcut bucatăle Hanul celor Trei Capi, evident după ce ar scoate-o de acolo în siguranță pe

Hinodeh. Dacă gai-jin nu are Hiraga mâine, necaz mult, Raiko. Pentru gai-jin, pentru Yoshiwara, toți necaz.

Felul în care rostise aceste vorbe o făcu să se cutremure de spaimă.

— Poate gai-jin pune soldați aici, acolo, toate locuri.

André lăsa ultimele cuvinte să plutească în aer.

— Și? întrebă ea, în timp ce un strat de sudoare i se aduna pe buza de sus, îngrozită de ce se putea întâmpla și uitând de orice altceva.

— Am idee: dacă tu..., iertare, spuse el dulce, dacă prieten al tău ascunde Hiraga loc sigur câteva zile, apoi, când timp potrivit dă Hiraga la șef gai-jin... poate primește mult bani, destul pentru tine și Hinodeh, eh?

André o urmărea cu privirea și Raiko se străduia să nu tresară.

— Sau oamenii de la tine dau Hiraga lui Yoshi. Hiraga e shishi valoros – mai mult decât cercei, spuse el din nou și văzu că Raiko este străbătută de un fior. Shishi valoros, nu?

Când inima i se liniști suficient și putu să se încreadă în propria-i voce, arboră cel mai grațios zâmbet, pentru că era clar că André credea că Hiraga era acolo și de aceea ar fi putut, dacă ar fi vrut, s-o pună în primejdie de moarte, pe ea și Casa celor Trei Crapi.

— O voi întreba pe prietena mea dacă l-a văzut sau dacă știe unde este și după aceea vom putea sta din nou de vorbă, repede, spuse ea pe un ton reconciliant, luând hotărârea că era mai bine să-i alunge cât mai repede pe toți shishi din viața ei. Cel mai bine chiar în seara asta. Ce informație minunată mi-ai dat, cât e de valoroasă, cât de înțelept ești să știi atât de mult, vom avea fără îndoială un profit! Ah, Furansu-san, spuse ea dintr-o dată ca și când ar fi vrut să-i îndrepte atenția în altă parte, am auzit că a venit o doamnă gai-jin de la Hong Kong. Este mama vestitului tai-pan?

— Eh? Nu, spuse André distrat, nu, este promisă căsătorie cu un negustor. De ce?

— Nu este cumva vreunul din clienții mei, prietene?

— Nu, cred este client la Hanul Plăcere Suculentă de un an, poate mai mult, Jamie McFay.

— Jami-san? Jami-san de la Stru'n?

Eeee, începu ea să gândească repede, Nemi va trebui înștiințată cât mai curând. Trebuie să se pregătească ca să se prezinte acestei doamne în Casa Struan, să se prostorneze în fața ei și să-i ureze bun venit și s-o asigure că i-a păstrat patul pe care l-a împărțit cu Jami-san și că s-a îngrijit cu pricepere de Jami-san, ca o specialistă – este foarte important ca între nee-go-san, a doua doamnă, concubina, și oku-san – soția, să existe relații bune, pentru că soția este cea care achită notele de plată. Și apoi s-o invite în vizită la casa lui Jami din grădina

Plăcerii Suculente. Eeee, asta ar fi grozav, căci atunci am putea să o privim și noi pe îndelete.

— Furansu-sama, se vorbește că gai-jinii au băgat un japonez la închisoare în seara asta.

— Ce? Nu știu de asta. Poate află mai târziu. Nu important. Ascultă, Hinodeh...

— Hinodeh m-a întrebat mai devreme dacă o vei onora în seara aceasta, îl întrerupse ea brusc. Va fi fericită să știe că ești aici, că dorești s-o onorezi.

André simți un nod în gât. Acum, că o avea pe Raiko la mână, ar fi vrut s-o facă să intervină pe lângă Hinodeh ca să renunțe la condiția cu lumina. Dar dintr-o dată i se făcu frică.

— Da?

— Nimic, murmură el. Merg la Hinodeh.

După plecarea lui, Raiko sorbi puțin coniac ca să-și liniștească nervii, mestecă două-trei frunze de ceai parfumat ca să îndepărteze mirosul după care, foarte îngrijorată, se duse la cei trei bărbați shishi și le transmise o parte din informațiile primite de la André, despre faptul că Yoshi îl cere pe Hiraga și că oamenii lui vor veni a doua zi să-l preia.

— Îmi pare rău, cel mai bine ar fi să pleci în noaptea asta, ar fi mai bine pentru tine, spuse ea, cu vocea sugrumată de frică. Katsumata-sama, clientul meu a jurat că patrulele japoneze și soldații gai-jini vor sosi dintr-o clipă în alta și vor percheziționa peste tot.

Cei trei bărbați rămaseră tăcuți. Auzind de tratativele secrete ale lui Yoshi cu gai-jinii, Katsumata era mai hotărât ca oricând să bage zizanie între ei.

— Mulțumesc, ne-ai fost de mare ajutor, Raiko-san. S-ar putea să plecăm, s-ar putea să rămânem, în ambele cazuri vei fi bine răsplătită.

— Cred sincer că ar fi mai bine să plecați și...

Vocea lui Katsumata se înăspri:

— Vei fi bine răsplătită în ambele cazuri. Între timp, vom discuta cum este cel mai bine să te apărăm.

Raiko n-ar fi vrut să plece, dar făcu o plecăciune, îi mulțumi și dispăru în noapte. Când fu destul de departe, îl blestemă pe el, pe ei și pe André, hotărând în același timp cine să fie mesagerul ei de încredere prin care să-i transmită vestea lui Meikin.

— Aprindeți lămpile, spuse Katsumata – toate pâlpâiseră și cele mai multe se stinseră când Raiko deschisese și închisese ușa și curentul pătrunsese în cameră, iar când ușa se închise din nou și flăcările se liniștiră, căci nu mai era decât un curent slab, Katsumata rosti încet, în așa fel încât să nu poată fi auzit de afară: Ascultă-mă, Hiraga, am să mai aduc oameni și mă întorc peste trei zile. Ascunde-te aici, e mai sigur decât să vii cu mine, schimbă-ți deghizarea și

ascunde-te în tunel. Dacă ai să fii inteligent, ai să scapi.

— Da, sensai.

— În trei zile devastăm Yokohama, distrugem nava, omorâm cât mai mulți gai-jini și fugim. Am să aduc uniforme Bakufu. Takeda, ajută-l pe Hiraga să instaleze fitilele incendiare. Trebuie să fie totul gata până mă întorc eu.

— Ar fi mai bine să merg cu tine, sensai. Aș putea să te apăr în cazul că vei fi văzut sau oprit de cineva.

— Nu. Rămâi cu Hiraga – Katsumata nu voia să fie stânjenit de o prezență străină, se simțea și așa destul de stingherit în interiorul incintei Yoshiwara. Am să plec în momentul în care se deschid barierele.

— Acesta este cel mai bun plan, spuse Hiraga. Sonno-joi.

Se simțea amețit, dar și ușurat în același timp. Era îngrozit la gândul oamenilor lui Yoshi care urmau să vină a doua zi după el, sau al patrulelor. Era aproape inevitabil să fie prins, acum, când Yoshi umbla după el. Știa, de asemenea, că sensai avea iarăși dreptate: colonia înconjurată de ziduri și Yoshiwara împrejmuată cu garduri erau niște adevărate capcane.

Dar, în același timp, era nespus de ușurat. Acum, când sfârșitul îi era atât de aproape, nu vedea nici un motiv să se arunce disperat, orbește la atac. Trei zile însemna o viață. Dacă sensai Katsumata pleacă, cine știe ce se mai poate întâmpla. În nici un caz nu va fi prins viu.

— Dumnezeule mare, Jamie, ia privește! exclamă Dimitri.

Jamie privi spre ușă. Același lucru îl făcură și ceilalți oaspeți împrăștiați în sala de recepții a Legației ruse. Conversațiile se opriră brusc, apoi fură reluate: Angélique intra pe ușă la brațul lui Sir William. Purta o rochie neagră, simplă, cu mâneci lungi, care îi puneă în evidență paloarea, dar și strălucirea pielii, îi sublinia suplețea gâtului și subțirimea taliei perfect tăiate și lăsa să se ghicească pieptul plin, acoperit cu decență, căci era în doliu, dar al cărui farmec ascuns rămânea incontestabil. Își ridicase părul în sus. Nu purta nici un fel de bijuterii, decât un lăntșor subțire de aur la gât și verigheta de căsătorie – de fapt, inelul cu sigiliu al lui Malcolm, tăiat ca să se potrivească pe degetul ei.

— Fata asta e de douăzeci și patru de carate.

— Da, spuse Jamie.

Apoi, simțind o altă agitație, se uită în jur. De cealaltă parte a încăperii, înconjurată de mai mulți bărbați printre care și Pallidar, Maureen îl privea zâmbind. Îi zâmbi și el, căci îi plăcea ceea ce vedea, dar era încă buimăcit de sosirea ei și de curajul de a întreprinde de una singură o călătorie atât de grea. Ce naiba o să mă fac?

— E de necrezut ce s-a întâmplat la Hong Kong și înmormântarea

lui Malc, nu-i așa?

— Ai dreptate, Dimitri. Aș fi pariat că Tess nu va face niciodată așa ceva.

Oare ce-o avea de gând, se întrebă el din nou, și ce-o fi fost în scrisoarea către Angélique. N-o putea întreba, nu încă și din înfățișarea ei nu se putea deduce nimic. Scrisoarea lui fusese revelatoare: *„Dragă Jamie, domnul Gornt mi-a spus ce prieten bun ai fost pentru fiul meu. Îți mulțumesc din toată inima. Dar tot nu pot să te iert pentru că nu mi-ai îndeplinit dorințele – de fapt, politica companiei – pentru că nu l-ai îndrumat spre îndatoririle lui și nu l-ai determinat să-și abată atenția de la acea femeie, sau cel puțin, să-i acorde numai atenția cuvenită și să se întoarcă aici; nu pot să te iert că l-ai sprijinit și l-ai încurajat în nebunia lui, mai ales că am subliniat clar faptul că era minor și că, deși era tai-pan cu numele, nu-și putea exercita prerogativele până nu era instalat oficial și, spre regretul meu, a trebuit să le exercit, provizoriu, eu însămi.*

Am înțeles de la domnul Gornt că încerci să începi o afacere pe cont propriu. Îți urez noroc și îți mulțumesc pentru anii îndelungați de serviciu ireproșabil: În afaceri, Casa Struan nu-ți va fi niciodată ostilă. Anexez un cec la vedere pentru Londra, în valoare de cinci mii guinee. Te rog să transmiți cele mai bune gânduri din partea mea logodnicei tale. Mi-a făcut plăcere s-o cunosc. Tess Struan.”

Radia de bucurie la gândul acelor bani. În felul acesta, compania lui devenea ceva posibil, o afacere mică, pentru a fi sigură, dar îi dădea timpul de care avea nevoie și putea realiza un progres cu shoya, deși cum vor mai merge treburile astea fără Nakama/Hiraga – asta nu mai știa. Îi era milă de el. Și de Tess. În cazul ei, înțelegea și o ierta, dar nu pentru bani.

— Ce este, Dimitri?

— Ai toate motivele să fii mândru. Maureen a ta este grozavă!

— O, da. Așa este!

— Și ce faci cu Nemi? Întrebă Dimitri.

Zâmbetul lui Jamie dispăru, se întunecă din nou la față și se întoarse cu spatele spre ușă.

— O problemă a naibii de afurisită, Dimitri. Am stabilit să mă întâlnesc cu ea diseară.

— Isuse..., în casa lui Struan?

— Nu, mulțumesc lui Dumnezeu. În casa noastră... adică la ea acasă.

— Isuse, ai avut noroc. Și te duci?

— Da, de ce nu? Isuse Cristoase, nu știu... Când Maureen a apărut așa, pe nepusă masă... nu vreau să spun că nu-mi place de ea, dar încă mai sunt în stare de șoc.

— Sigur, dar e un șoc plăcut. Ești un bărbat norocos. Ascultă,

suntem prieteni vechi și putem vorbi deschis. Dacă te hotărăști s-o termini cu Nemi, s-o concediezi sau, mă rog, cum vrei să-i spui, îmi zici și mie? E bună la pat, nostimă și vorbește binișor limba noastră.

— Foarte bine, dar...

Râsetele bărbaților din grupul care o înconjura pe Maureen îi atraseră atenția într-acolo. Apoi spre Angélique.

— Strălucitoare, nu-i așa? spuse el. Angélique, vreau să spun.

Angélique și Sir William îl așteptau pe Sergheiev. Angélique se hotărâse asupra ținutei și a coafurii pentru seara aceasta din timp – le alesese special pentru o înfruntare cu Tess, această serată urmând să fie prima lor luptă. Deși dușmanca ei nu venise, Angélique se hotărâse să nu-și schimbe planul, căci efectul era foarte plăcut. Se gândise dacă să nu-și pună inelul de jad imperial pe care Malcolm îl comandase la Hong Kong și care îi fusese adus cu poșta, la o săptămână după moartea lui, provocându-i un alt torent de lacrimi vărsate pe ascuns. Dacă Tess ar fi fost aici, n-ar fi avut nici o ezitare. Fără acest motiv, inelul nu-și avea rostul.

De fapt, mă bucur că nu este aici, își spuse ea. Slavă Domnului că m-a prevenit Vargas. Am nevoie de mai mult timp ca să mă pregătesc pentru acest turnir – față în față – ah, de timp, să aflu dacă sunt sau nu însărcinată cu copilul lui Malcolm...

— Bună seara, domnule conte, spuse ea zâmbind amabil. Vă mulțumesc pentru invitație.

— Ești cât se poate de bine venită, datorită dumitale serata este deja un adevărat succes. Bună seara, Sir William. Îi cunoașteți amândoi pe toți cei de aici, cu excepția unui oaspete nou.

Se lăsă brusc tăcerea și toți cei prezenți priviră cu atenție, făcând comparația de rigoare, în timp ce Sergheiev îi făcea semn să se apropie lui Maureen, înconjurată acum de un cerc de admiratori cărora li se alăturase și Marlowe.

— Domnișoara Maureen Ross, din Edinburgh, logodnica lui Jamie. Doamna Angélique Struan.

Angélique o văzuse pe Maureen chiar în clipa în care intrase și o cercetase rapid, de la capul drăgălaș până la pantofii eleganți și conchise că nu reprezintă nici o primejdie pentru ea – îl remarcase în trecere și pe Gornt, dar îl lăsase pentru mai târziu.

— Bine ați venit în cel mai îndepărtat avanpost britanic din lume, mademoiselle Ross, spuse ea pe un ton plăcut, întrebându-se câți ani ar putea avea și spunându-și, da, noaptea, înfășurată în șal, putea fi confundată ușor cu femeia aceea – aceeași ținută impunătoare, aceeași privire directă. Jamie e bărbat foarte norocos.

— Mulțumesc.

În momentul în care Angélique intrase în încăpere, Maureen o

cercetase și ea, de la capul drăgălaș până la piciorul micuț, recunosc că este frumoasă și deși, instinctiv, îi plăcea, conchise pe loc că reprezenta o primejdie – ochii ei se mutaseră imediat asupra lui Jamie și zăriseră privirile lui pline de admirație, cât și pe cele ale bărbaților din preajma lui – nu se putea înșela asupra murmurului general de admirație și se pregăti de luptă.

— Îmi face multă plăcere să vă cunosc și am fost tare mâhnită când am auzit de tragedia dumneavoastră..., toți am fost foarte mâhniți – într-un elan de sinceritate, se aplecă înainte și-și lipi obrazul de al Angelicăi. Sper că vom fi prietene, spuse ea, zâmbind într-un mod special. Vă rog, hai să fim prietene, am mare nevoie de o prietenă. Jamie mi-a spus ce prietenă bună ați fost pentru el...

— Nu e nevoie să mă rogi, Maureen. Pot să-ți spun Maureen și tu să-mi spui Angélique? întrebă ea cu un zâmbet deosebit, recunoscând și înțelegând avertismentul subtil, dar clar prezentat că Jamie era proprietatea ei personală și nu avea voie să flirteze cu el. O să fie foarte plăcut să am o prietenă. Am putea lua mâine ceaiul împreună?

— O, mi-ar face multă plăcere, Angélique. Ce nume frumos și ce rochie frumoasă! – destul de sobră, totuși cam prea ajustată pentru doliu, se gândi ea.

— Și a ta e la fel, culoarea aceasta se potrivește de minune cu părul tău! – mătase verde, scumpă, dar englezească, nu pariziană, și croiala demodată, nu contează, se poate îndrepta, dacă devenim prietene mai apropiate, gândi la rândul ei.

— Jamie a fost prieten foarte bun cu soțul meu și cu mine când am fost la mare ananghie. Ești foarte norocoasă, spuse ea sincer. Dar unde este logodnicul tău cel chipeș? A, uite-l!

Sub privirile tuturor, Angélique o luă de braț. Toți cei prezenți se luminară la față văzând această Antantă Cordială, în timp ce Angélique, care continua să rămână în centrul atenției, o conducea pe Maureen spre el.

— Ai grijă, Jamie, se vede foarte limpede că această doamnă este deosebit de prețioasă și la Yokohama sunt mulți pirați.

Cei din jur izbucniră în râs, iar Angélique îi părăsi și se întoarse la Sir William, salutându-l pe Ketterer în drum – un compliment special și un zâmbet pentru el și, mai târziu, lui Marlowe – la fel ca și lui Settry Pallidar, strălucitor și rivalizând cu Sergheiev în uniforma lui de cazac.

— Da, Sir William, spuse ea, avem mare noroc!

— Că suntem...

Sergheiev se opri la timp. Fusesse cât pe-aci să spună: că suntem în viață. Luă în schimb un pahar de șampanie de pe o tavă de argint ținută de un valet în livrea și spuse:

— Că suntem în prezența a două doamne atât de frumoase!

Suntem, într-adevăr, norocoși. În sănătatea dumneavoastră!

Toți băură, continuând să facă fiecare comparație. Sergheiev era prea îngrijorat ca să se alăture celorlalți, mult prea preocupat de veștile proaste care sosiseră cu *Prancing Cloud*, mai ales pentru ceilalți miniștri. Sosise o depeșă urgentă, codificată, de la St. Petersburg, veche de trei luni. Mai întâi relata necazurile obișnuite cu Prusia, care masa trupe la frontiera lor vestică, trimiseseră deja șase armate acolo. Se așteptau tulburări și cu Imperiul Otoman și din partea musulmanilor din sud – se trimiseseră trei armate și acolo. Bântuia peste tot foametea și intelectualii ca Dostoievski și Tolstoi se pronunțau în favoarea schimbărilor și a liberalizării. În al doilea rând i se ordona să facă presiuni asupra japonezilor să-și evacueze satele de pescari din insulele Kurile și Sahalin sub amenințarea unor „consecințe grave”. Și, în al treilea rând, veneau necazurile lui personale: „Sunteți numit guvernator general al Alaskăi ruse. La primăvară va sosi nava de război *Țarul Alexandru* care îl va aduce pe cel ce vă va înlocui în Japonii și vă va transporta pe dumneavoastră și oamenii dumneavoastră în capitala noastră din Alaska, Sitka, unde veți rămâne ca rezident cel puțin doi ani pentru a urgenta Prietenia”.

— De ce ești atât de abătut, prietene? întrebă Sir William pe rusește.

Sergheiev văzu că Angélique era din nou înconjurată de admiratori, așa că îl trase la o parte pe Sir William și îi spuse veștile referitoare la noul său post. Nu-i pomeni însă nimic despre „Prietenie”. Acesta era numele conspirativ al unui plan de stat strict secret, care urmărea înlesnirea unor imigrări forțate, masive, de triburi siberiene îndrăznețe în teritoriile lor americane din Alaska, ce se întindeau pe sute de mile în interiorul țării, se învecinau cu Canada și coborau pe coastă spre sud până în apropierea frontierei americano-canadiene. Oameni robuști, cutezători, războinici care, în două-trei generații, ar fi putut să se întindă spre sud și spre est, prin preiiile vaste și spre țărmurile calde și exotice ale Californiei, ba chiar să ia în stăpânire toată America. Planul acesta fusese propus de un unchi al lui în urmă cu douăzeci și cinci de ani.

— Doi ani! Asta e o condamnare la închisoare!

— Sunt de acord.

Nici Sir William nu era foarte liniștit în privința comportării celor de la Foreign Office, pentru că aveau obiceiul – la fel de olimpien – să numească oamenii pe neașteptate în fel de fel de posturi.

— Alaska? zise el. Pfui! Nu știu nimic despre ea. Ai fost vreodată acolo? Anul trecut, nava cu care mergeam s-a oprit la Vancouver, la colonia noastră de acolo. Este numai un avanpost și n-am ajuns mai la nord.

— Sitka nu este mult prea departe. Am fost acolo o dată. Avem

acum o așezare permanentă, o mulțime de negustori, câteva sute de barăci, spuse Sergheiev, negru la față. Blănuri, ger, nici un fel de legi, analfabeți, indieni, bețivi și nici un fel de societate. Un ținut pustiu, descoperit de Bering și Kirikov acum vreo sută de ani..., la început au crezut că este tot o parte a teritoriilor noastre de nord, la vreo cincizeci de mile peste un canal, fără să-și dea seama că era de fapt o strâmtoare, pe care au botezat-o apoi după numele lui Bering. Acum vreo șaiszeci de ani și ceva, unul dintre unchii mei a contribuit la întemeierea Companiei de Blănuri din America Rusă și l-a numit pe un fiu de cățea – un văr al meu, Baranov – director al acesteia. Văru-meu a mutat capitala la Sitka, pe o insulă în apropierea coastei, o mizerie, care se numește – ghici cum? Insula Baranov. Din nefericire, familia mea a fost aceea care a trezit interesul pentru Alaska, materebit!⁸ De aceea am fost numit acolo. Naiba să-i ia pe amândoi.

Sir William izbucni în râs și Angélique se întoarse din nou la ei.

— Pot să râd și eu?

— Ei, draga mea, nu prea e de râs, e numai o înjurătură rusească, spuse Sir William, notându-și cu grijă în minte datele aflate pentru a le putea transmite la Londra.

— Umor englezesc, Angélique, râse Sergheiev. Și cu acest gând fericit, să ne amintim că este ora mesei.

Se înclină galant și se duse s-o conducă pe Maureen în sufragerie. Sir William îl urmă la braț cu Angélique, apoi veniră și ceilalți. Pe masa cea mare, străluceau tacâmurile de argint, în spatele fiecărui scaun se afla un valet în livrea, în timp ce alții aduceau cantități uriașe de carne, borș, sfeclă, plăcinte și carafe cu votcă rece ca gheața, șampanie, vinuri franțuzești și șerbet. Erau și muzicanți țigani de pe nava de război rusească și mai apoi veniră să-i distreze și niște dansatori cazaci.

Murmurul conversațiilor se auzea neîntrerupt, în timp ce toți continuau încă să facă în mintea lor comparație: subțiri și înalte amândouă, o franțuzoaică și una de-ale noastre, un accent franțuzesc delicios, altul scoțian, reconfortant. Amândouă numai bune de pat, Angélique mai degrabă, amândouă bune de măritat, Maureen mai degrabă.

Sâmbătă, 5 ianuarie

— Domnu' esti jos, don'soala-tai-tai.

— Domnul Gornt?

Ah Soh dădu din cap afirmativ, stând în ușa budoarului Angelicăi.

— Kwailoh domnu – indică cu mâna o persoană înaltă, apoi închise ușa trântind-o, ca de obicei.

Angélique aruncă o privire rapidă în oglindă. Emoția înăbușită era suficientă ca să-i aducă sânge în obraji și nu mai avea nevoie de fard. Mai zăbovi un moment ca să-și închidă jurnalul și să-l pună deoparte. Se mai controlează o dată și ieși pe ușă. Purta o rochie de mătase neagră cu multe jupoane, părul legat cu o eșarfă de mătase tot neagră. Inelul cu sigiliu pe deget. Porni în jos, pe scară, ignorându-i pe servitorii ocupați cu treburile lor obișnuite de dimineață. Intră în biroul tai-panului. Gornt stătea în picioare, lângă fereastră, și se uita spre golf. Chen aștepta lugubru.

— Bună dimineața, Edward.

Edward se întoarce și îi ieși în întâmpinare zâmbind.

— Bună dimineața, doamnă.

— Să-ți comand o cafea, sau șampanie?

— Nu, mulțumesc, nimic, am luat micul dejun. Voiam să-ți povestesc despre Hong Kong, despre lista ta de târguieli, sper că nu te deranjez.

— Mulțumesc. Chen, așteaptă afară, heya.

În momentul în care rămaseră singuri, Angélique spuse:

— Acesta este acum biroul lui Albert. Îl pot folosi numai când este la contabilitate cu Vargas, așa că s-ar putea să nu avem prea mult timp. E greu de găsit un loc unde să putem sta de vorbă nestingheriți. Hai să ne așezăm aici, Edward, spuse ea, arătând spre masa de lângă fereastră, perdelele sunt trase, trecătorii pot să ne vadă. Aici suntem în siguranță și, în fond, ai fost prieten cu Malcolm. Te rog, repede, spune ce s-a întâmplat.

— Pot să-ți spun mai întâi ce minunat arăți?

— Și tu la fel – neliniștea ei era acum vădită. Te rog?

— Cred că a mers bine. Cred, spuse el calm. Tess ar fi o admirabilă jucătoare de poker, așa că nu pot fi sigur. La prima noastră întâlnire i-am vorbit despre informațiile mele referitoare la Brock, așa cum ne-am înțeles și i-am spus de mai multe ori în felurite moduri că am venit la ea datorită ție. Nu...

— Tu ai fost primul care s-a întâlnit cu ea din cei de pe navă?

— Da, de asta sunt sigur pentru că m-am dus la mal cu șalupa pilot, înainte ca *Prancing Cloud* să tragă la cheu, împreună cu

căpitanul Strongbow. Când i-am vorbit despre Brock, n-a prea avut cine știe ce reacție, a ascultat atentă, a pus câteva întrebări și după aceea a zis: Te rog să vii din nou mâine, cu dovezile pe care le ai, imediat după răsăritul soarelui. Vino pe ușa din spate, de pe alee, va fi descuiată, îmbracă-te ca să nu te recunoască nimeni și fii cu mare grijă, Brock are spioni pretutindeni. În ziua următoare...

— Stai! I-ai vorbit despre, despre moartea lui Malcolm și despre căsătoria noastră?

— Nu. L-am lăsat pe Strongbow să facă asta, zise Gornt. Am să încep cu începutul. Am mers la țărm împreună, cu șalupa-pilot, la sugestia mea, fără să spunem la nimeni, nici lui Hoag – e cam gură spartă. M-am oferit să-l sprijin pe Strongbow și să-l ajut, pentru că am fost martor la o parte din cele întâmplare... Sărmanul om era înspăimântat de moarte, deși, evident, era de datoria lui să-i spună ce se-ntâmplase. Când a reușit să-i spună că Malcolm e mort, Tess s-a albit la față. Dar în câteva secunde și-a recăpătat sângele rece, uimitor cât de repede, dar așa a fost și apoi a întrebat, cu o voce calmă, cum a murit Malcolm. Strongbow s-a zăpăcit și a început să se bâlbâie. Am adus certificatul de deces, doamnă Struan, și concluziile anchetei și o scrisoare de la Sir William... a fost din cauze naturale... s-a întâmplat la bordul navei *Prancing Cloud*, l-am găsit mort dimineța, după seara în care s-a căsătorit... Tess a sărit atunci ca un arc în picioare și a urlat: L-ai căsătorit pe fiul meu cu femeia aceea? Strongbow era cât pe-aici să leșine și a bolborosit cât a putut de repede toată povestea, cu *Pearl*, cu duelul, cum i-am salvat eu viața lui Jamie și l-am ucis pe Norbert, cum l-a găsit pe Malcolm, i-a spus tot ce știa, cât erai tu de șocată. Sudoarea curgea șiroaie pe el, Angélique. Trebuie să recunosc că și pe mine mă cam treceau transpirațiile. După primele țipete, Tess a înlemnit și ochii ei aruncau flăcări ca cei ai Medusei. Apoi Strongbow i-a dat câteva scrisori, am observat că una era de la Sir William, a mormăit că îi pare rău, dar n-avea ce face, era totuși datoria lui să-i comunice veștile.

Gornt scoase o batistă și-și șterse fruntea, iar Angélique simți că se înmoaie, înspăimântată de forța dușmancei ei. Dacă Tess îl putea face pe Gornt să transpire în halul acesta, ce-i putea face oare ei?

— Stătea neclintită acolo, continuă el și dintr-o dată s-a întors spre mine. E uimitor cum femeia asta poate să pară atât de... înaltă... și dură. Dură acum, blândă peste o clipă, dar cu garda ridicată tot timpul. A trebuit să fac un efort ca să nu-mi mișc picioarele din loc și să nu mă dau înapoi, am privit de jur împrejur, prefăcându-mă că mă tem să nu tragă cineva cu urechea și am spus repede că și mie îmi părea nespuse de rău, că Malcolm îmi fusese realmente prieten, că și tu îi ești prietenă ei și tocmai datorită ție mă aflu acolo cu informații care să-l ducă la faliment pe Tyler și pe Morgan Brock. În momentul în

care am spus să-l ducă la faliment pe Tyler, furia i-a pierit ca prin minune, cel puțin focul acela din priviri s-a stins, s-a așezat jos, fără să-și dezlipească însă ochii de mine și într-un târziu a spus: Ce informații? I-am dat numai câteva date... Iartă-mă, Angélique, n-ai ceva de băut? Nu șampanie, whisky, dacă ai.

Angélique se duse spre bufet și îi turnă într-un pahar whisky, își turnă și ei apă, în timp ce el continua:

— În ziua următoare i-am adus dovezile și i le-am lăsat. Ea...

— Stai! Era la fel ca în ziua precedentă?

— Și da și nu. Mulțumesc, sănătate, viață lungă și fericită! – bău o înghițitură zdravănă și se înecă în momentul în care alcoolul îi ajunsese în gât. Mulțumesc! Când am terminat, s-a uitat la mine și am crezut că am dat greș. Este o femeie înspăimântătoare, n-aș vrea să fiu dușmanul ei.

— Dar mie mi-e dușmancă? Mon Dieu, Edward, spune-mi adevărul!

— Da. Dar lucrul acesta momentan nu contează. Lasă-mă să continui.

Eu...

— I-ai dat scrisoarea mea?

— O, da, scuză-mă, am uitat să-ți spun, i-am dat-o din prima zi, înainte de a pleca, exact așa cum ne-am înțeles și am subliniat din nou că fusese ideea ta. I-am spus că, întrucât făcusem înțelegerea cu Malcolm, tai-panul, înainte de a muri, am considerat înțelegerea ca anulată și mă pregăteam să mă duc la Shanghai ca să aștept venirea noului tai-pan. Dar tu m-ai căutat și ai insistat să vin să mă întâlnesc cu ea și mi-ai spus că îi datoram aceasta prietenului meu, Malcolm, știai despre înțelegerea noastră secretă – fără nici un fel de detalii – și că erai sigură că dorința lui ar fi fost să-i transmit mamei sale informațiile respective cât mai curând cu putință și deci trebuie să fac de urgență lucru acesta. La început eu n-am vrut, dar tu ai insistat foarte mult și, în cele din urmă, m-ai convins. Așadar datorită ție mă aflam acolo și tu m-ai rugat să-i dau scrisoarea. Și i-am înmănat-o.

— A citit-o de față cu tine?

— Nu. Asta a fost în prima zi. În ziua următoare, la întâlnirea noastră din zori, după ce i-am transmis o parte din informații, mi-a pus o mulțime de întrebări foarte la obiect și mi-a zis să revin după apusul soarelui, tot pe ușa din spate. Așa am făcut. Mi-a spus imediat că dosarul era incomplet. I-am zis, da, desigur, nu avea nici un rost să-i arăt tot materialul până nu-mi dădeam seama dacă o interesa cu adevărat, așa cum îl interesase pe Malcolm, dacă dorea într-adevăr să-i zdrobească pe cei de la Brock. A spus că da, și m-a întrebat eu ce interes aveam, și de ce eram pornit împotriva lor. I-am spus totul. Toată povestea cu Morgan, adevărul. I-am spus că eu pe Morgan

voiam să-l zdrobesc, dar dacă îl nimiceam și pe tatăl lui, treaba asta nu mă deranja. Nu i-am pomenit nici o clipă că, de fapt, îmi este mătușă, nici măcar o singură dată și nici ea n-a spus nimic. Nici o dată. Nu a pomenit nimic nici de scrisoarea ta către ea. N-a făcut decât să pună întrebări. După dezvăluirile legate de Morgan mă așteptam să spună ceva, că îi pare rău, sau că așa e Morgan, la urma urmelor este fratele ei. Dar nimic. N-a rostit nici un cuvânt, a cerut detalii cu privire la înțelegerea mea cu Malcolm și eu i-am dat contractul – Gornt termină paharul. Contractul tău.

— Contractul tău, spuse ea încet. Cât de mult trebuie s-o urăști, Edward.

— Greșești, n-o urăsc, cred că înțeleg în ce stare de nervi era. Moartea lui Malcolm a zdrobit-o, chiar dacă se silea să ascundă lucrul acesta și să depășească momentul. Sunt sigur. Malcolm reprezenta viitorul Nobilei Case, acum trebuie să înfrunte haosul, singura ei rază de speranță eram eu și stratagama mea, evident, ilegală chiar și la Hong Kong, unde regulile sunt mai puțin severe decât în altă parte. Îmi dai voie? zise el ridicând paharul.

— Bineînțeles, zise ea, privindu-l cu admirație.

— A citit contractul cu mare atenție, apoi s-a ridicat în picioare și a privit în zare, spre portul Hong Kong. Părea fragilă într-un anume fel, dar tare ca oțelul pe de altă parte. Și când am să primesc și restul dovezilor? m-a întrebat ea. Și eu i-am răspuns: Acum, dacă ajungem la o înțelegere. De acord, a zis ea, apoi s-a așezat jos, a semnat și ea și a pus sigiliul în prezența secretarei ei ca martoră, apoi i-a spus să-l închieie și să plece. Ea...

— N-a pomenit nimic de semnătura mea ca martoră.

— Nu, deși, așa cum ai prevăzut, sunt absolut sigur că a observat-o din prima clipă. Dar să continuu. Am rămas cu ea vreo patru ore, ajutând-o să parcurgă vâlmășagul acela de hârtii și copii de pe acte, deși nu avea nevoie de prea multe îndrumări. Apoi le-a aranjat într-un teanc ordonat și a început să mă întrebe despre întâmplarea de pe Tokaido, despre Malcolm, despre tine, despre McFay, Tyrer, Sir William, Norbert, ce mi-a spus mie Morgan la Shanghai, ce părere am despre tine, despre Malcolm, ți-a făcut el ție curte sau te-ai ținut tu după el, fără să lase să-i scape nici un cuvânt de la ea, întrebări și mereu alte întrebări, evitându-le pe ale mele. Și are o minte ascuțită precum sabia unui samurai. Dar jur pe Dumnezeuul meu, Angélique, de fiecare dată când venea vorba despre Morgan sau despre bătrânul Brock, când îi atrăgeam atenția asupra unei chichițe din acte care ne-ar putea fi de folos, sau îi sugeram pe unde ar mai putea trage o țepă imperiului lor, ei bine, de fiecare dată Tess aproape că saliva de plăcere.

Angélique se cutremură.

— Crezi că am vreo șansă să fac pace cu ea?

— Cred că da, lasă-mă să termin. M-a întrebat dacă înțelegerea semnată de Malcolm era pentru mine o recompensă suficientă. Am spus că da. Ea a spus: Măine am s-o înlocuiesc cu un document și mai legal, parafat și semnat ca și celălalt. Și, acum, în legătură cu ultima problemă pe ziua de azi. Ce trebuie să-i dau acelei femei? Angélique, eu i-am spus că tu nu m-ai rugat nimic, că nu doreai decât să-i transmiți dorințele și speranțele soțului tău, atât și nimic mai mult, iar dacă se vor dovedi a fi folositoare și rodnice – i-am spus că nu știai nimic despre conținutul lor – te vei considera suficient de răsplătită.

— Ai folosit cuvântul acesta soț. Și ea n-a ripostat?

— Ba da, a spus imediat: Sunt informată că acea căsătorie nu este valabilă, indiferent ce ar spune ea sau Sir William.

Angélique începu să tremure, dar Gornt spuse:

— N-o lua așa de repede, doamnă, ai răbdare. Îți spun ce a spus ea. Ai răbdare, avem timp destul să ne facem jocul. După această întâlnire a dorit să ne mai vedem încă o dată în seara următoare. Ca să-i țin atenția trează, i-am spus că îi văzusem pe cei doi Brock și le spuseseam același lucru despre cele întâmplare la Yokohama, mai ales în legătură cu duelul și le-am dat o copie după ancheta cu privire la incidentul cu Norbert. Bătrânul Tyler era furios ca un bulldog turbat, dar Morgan l-a liniștit spunându-i că i-ar fi afectat mult mai mult dacă ar fi tras în Jamie McFay pe la spate, decât moartea unui director oricând ușor de înlocuit.

Angélique îl urmărea cum își adună gândurile și inima îi bătea cu putere, căci mai erau atâtea întrebări la care încă nu primise răspuns.

— Și va acționa... va acționa pe baza acelor dovezi?

— Cu dovezile mele? În mod sigur, și chiar repede. Eu o să-mi văd realizată răzbunarea, iar tu o să ajungi la o înțelegere cu ea.

— Ce te face să fii așa de sigur?

— Sunt sigur, doamnă, nu te teme. Mi-au trebuit ani întregi în care mi-am mușcat limba și m-am ploconit, dar, în curând..., ai să vezi! Când i-am vorbit despre întâlnirea mea cu cei doi Brock, mi-a pus o mulțime de întrebări despre ei, care a fost reacția lui Tyler la vestea căsătoriei și morții fiului ei ș.a.m.d. Și n-a folosit nici măcar o singură dată cuvântul *tată*. I-am spus sincer că au râs cu hohote când au aflat de căsătoria ta pe mare împotriva voinței ei; bătrânul Brock a spus: Așa-i trebuie cotoroanței, asta e răsplata pentru că s-a ridicat împotriva mea! I-am spus de-a dreptul că se bucurau pe față de moartea lui Malcolm, iar Morgan a spus că acum când nu mai au tai-pan, la 1 februarie Tess o să fie scoasă din Jockey Club, făcută zob în Hong Kong, iar Tyler adăugase: Și eu am să fiu tai-pan, familia lui Dirk în rahat și Nobila Casă la fel și i se va uita până și numele pentru totdeauna!

— I-ai spus tu asta? Angélique simțea că-i vâjâie capul.

— Da, doamnă, doar asta spusese Tyler și chiar așa spusese. El e motorul în stare s-o facă să înnebunească, așa că mi-am zis să redau totul exact și când am făcut așa, o, Dumnezeuule, doamnă, capul a început să-i tremure și ochii mai mai să-i iasă din orbite și mi-era teamă că o să apară din nou Medusa Gorgona. Dar n-a apărut, de astă dată nu. De astă dată focul inamicului fusese respins, deși mai era încă acolo, o, da și încă cum, doamnă! Dar a reușit să-l stăpânească, a ținut totul în ea, dar chiar și așa, eu, al dracului să fiu... scuză-mă, chiar și așa începusem să transpir. Nu se cuvenea ca o femeie să țină în ea atâta ură, dar dacă te gândești la Tyler și la Morgan, înțelegi ușor cu cine seamănă. După ce s-a mai liniștit puțin, i-am spus că Tyler fusese de acord cu propunerea lui Morgan să mă întorc aici în calitate de director, pentru o perioadă de probă, pentru un an, cu o mulțime de amenințări cumplite în cazul în care nu fac față. M-a întrebat ce salariu am. Excelent, a zis ea. În public vom fi dușmani, în secret vom fi aliați apropiați și, dacă Brock și Fiii se prăbușește, ceea ce sper din toată inima, firma dumitale Rothwell-Gornt îi va lua locul. Asta a fost tot, Angélique, și, în plus, s-a hotărât să-l trimită pe Hoag înapoi, aici și ți-a scris o scrisoare.

Gornt își sorbi whisky-ul care acum nu-l mai ardea pe gât.

— N-am întrebat ce ți-a scris și nici nu ți-am luat în alt fel apărarea, decât spunând mereu, cu fiecare ocazie, că, dacă planul meu o va ajuta să-i nimicească pe Brock, ție trebuie să-ți mulțumească. Ce ți-a scris?

Angélique îi dădu scrisoarea.

— O grămadă de bălegar învelită în bumbac fin, spuse el, înapoiindu-i scrisoarea. Este prima treaptă spre negociere – și se vede de aici că am insistat: este convinsă că trebuie să-ți mulțumească și ție. Ai să câștigi.

— Ce să câștig? Că n-o să mă hărțuiască pe cale legală?

— Și asta, și o alocație. Recunoaște că ți-a rămas datoare.

— Da, dar atât și nimic mai mult, numai amenințări.

— Dar avem câteva atu-uri.

— Care?

Se auziră voci venind de afară.

— Timp, printre altele, Angélique. Diseară te invit să luăm masa împreună și vom putea sta nestingheriți de vorbă și...

— Nu în clădirea lui Brock și nu singuri. Trebuie să avem mare grijă, spuse ea repede. Te rog să-i inviți și pe Dimitri și pe Marlowe. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, Edward, trebuie să ne prefacem că nu suntem chiar așa de apropiați, căci asta ar face-o pe femeia aceea să devină suspicioasă și de auzit va auzi cu siguranță, căci Albert este cu totul de partea ei. Dacă nu putem discuta diseară,

măine la zece dimineața am să ies la plimbare și putem continua...

Ca să evite îmbrățișarea pe care o presimțea din partea lui, îl sărută repede pe obraz și îi întinse mâna, mulțumindu-i cu căldură. Rămasă din nou singură în intimitatea budoarului ei, Angélique începu să se frământa. Ce atu-uri? Care ași? Și ce e cu zâmbetul acela ciudat? Și ce înțelegere făcuse de fapt cu Tess? Îmi ascunde oare ceva? E adevărat că din scrisoarea ei se vede că a convins-o de ajutorul meu și asta e important. Poate că sunt prea suspicioasă? Dacă aș fi putut să fiu și eu acolo! Apoi începu să se frământa cu întrebarea: sunt sau nu sunt însărcinată. O dată, înspăimântată, îi pomenise despre asta lui Babcott care îi spusese:

— Ai răbdare, nu-ți face griji.

Pentru o clipă se întrebă dacă Babcott și Phillip Tyrer se vor mai întoarce de la Yedo, din cuibul dușmanului în care se duseseră de bună voie, trimiși de Sir William.

Bărbații cu prostiile lor, cu răbdarea, falsitatea și prioritățile lor tâmpite! Ce știi ei?

În castelul din Yedo, Yoshi era neliniștit și iritat. Era târziu, stătea în apartamentul său și nu avea nici un fel de veste cu privire la felul cum se desfășurase examenul medical al lui tairo, făcut de doctorul gai-jin. Când se întorsese în ziua precedentă de la Kanagawa împreună cu doctorul și cu Tyrer, îi instalase în palatul unui daimyo, aflat în afara zidurilor castelului pe care îl alesese cu grijă, adusese personal și gărzi de jur împrejur pentru a le asigura securitatea și îl invitase imediat pe Anjo ca să fie examinat. Tairo sosise într-un palanchin modest, închis, protejat de gărzile lui – tentativa de asasinat comisă împotriva lui avusese loc la numai 100 de yarzi de locul acela. Lucrul acesta, coroborat cu atacul masiv al shishilor împotriva shogunului Nobusada și diferitele atentate asupra lui Yoshi făcuseră să crească sensibilitatea celor din Sfatul Bătrânilor cu privire la problemele de securitate.

Yoshi împreună cu Phillip Tyrer și Babcott alături de el, ieșiră în întâmpinarea palanchinului în curte. Făcură câte o plecăciune, Yoshi cea mai adâncă, râzând în sinea lui în momentul în care Anjo, care se strâmba de durere, fu ajutat să coboare.

— Tairo, acesta este doctorul gai-jin, B'bc'tt și interpretul Firrup Taira.

Anjo se zgâi în sus la Babcott.

— Eeee! Omul ăsta e înalt ca un copac! Așa de mare, un monstru! Oare bărbăteasca sculă e pe măsură? Își mută privirea la Phillip Tyrer și începu să râdă cu hohote. Părul ca paie, chip de maimuță, ochii albaștri ca de porc și un nume japonez. Un nume din familia dumitale, nu-i așa, Yoshi-donno?

— Numele sună aproape la fel, spuse Yoshi scurt, apoi se adresă lui Tyrer. Când terminați consultația, trimiteți-i pe acești doi oameni după mine, arată cu mâna spre Misamoto, pescarul, spionul și falsul samurai și spre paznicul permanent al lui Misamoto, samuraiul care primise ordin să nu-l lase niciodată singur cu vreun gai-jin. Anjo-donno, sunt convins că sănătatea dumată se află în mâini bune.

— Îți mulțumesc că ai aranjat această consultație. Doctorul va fi trimis la dumneata când voi socoti eu de cuviință, nu-i nevoie să-i lași aici pe acești doi oameni, nici un fel de oameni de-ai dumată...

Asta fusese cu o zi înainte. Toată noaptea se perpelise, iar dimineața aceasta continuase să se perpelească și să spere. Făcuse modificări în camera lui care era acum și mai austeră. Fuseseră înlăturate toate urmele care aminteau de prezența lui Koiko. Doi paznici stăteau în spatele lui și doi la ușă. Se ridică nervos de la masa lui de lucru, se duse spre fereastră și se rezemă de pervaz. Jos, departe, se vedea palatul daimyo din cercul interior. Gărzile lui tairo erau tot acolo. Nu se vedea nici un alt semn de activitate. Peste acoperișurile caselor din Yedo se vedea oceanul, norișorii de fum pe care îi scoteau câteva nave comerciale și una de război mai departe, îndreptându-se spre Yokohama.

Oare ce încărcătură au? se întreba el. Puști? Trupe, tunuri? Oare ce mai pun la cale? Vrând să-și calmeze nervii, se așează din nou la masă, să facă exerciții de calligrafie. De regulă, aceste exerciții îl domoleau. Astăzi însă nu-i aduseră pacea mult dorită. Trăsăturile elegante de penel ale lui Koiko continuau să se formeze pe hârtie și oricât se străduia nu putea să nu-i vadă mereu chipul în minte.

— Baka! țipă el, trasând o linie greșită care îi distruse munca de o oră întreagă.

Aruncă pensula, stropind un tatami cu cerneală. Paznicii se foiră neliniștiți, iar Yoshi se dojeni în gând pentru lipsa lui de control. Trebuie să-ți ții amintirile în frâu. Trebuie. Din ziua aceea nefericită, se simțea copleșit de amintirea ei. Gâtul acela subțire, abia dacă simțise când îl retezase cu spada – apoi plecase în loc să-i aprindă rugul. Și cel mai rău era noaptea. Se simțea singur în pat și-i era frig, dar nu suporta altă prezență feminină, sau un sprijin, căci își pierduse toate iluziile. După trădarea oribilă prin care introdusese balaurul acela de femeie, Sumomo, în intimitatea camerelor lui interioare! Nu, nu avea nici o scuză pentru asta, nici una, își spuse el din nou, absolut nici una. Sigur a știut despre ea. Nici o scuză, nici un fel de iertare, nici chiar acum când credea că se sacrificase, se repezise să-l apere și primise în piept shurikenul care-i era destinat lui. Nu mai putea avea încredere în nici o femeie de acum înainte, cu excepția soției lui și, poate, a concubinei. Nu trimisese după nici una din ele, le scrisese numai și le spusese să aștepte, să aibă grijă de copii și de securitatea

castelului.

Nu simțea o bucurie adevărată, nici măcar datorită victoriei asupra gai-jinilor, deși era convins că făcuse un pas însemnat înainte și era sigur că și Bătrânii vor rămâne în extaz, când le va spune. Chiar și Anjo. Cât e de bolnav câinele ăla bătrân? Sper că de moarte. Oare uriașul o să facă minuni și o să-l vindece? Sau se cuvine să dea crezare doctorului chinez, despre care Inejin spune că nu se înșeală niciodată și care-i șoptise că moartea e pe aproape?

Nu contează. Anjo, bolnav sau nu, va asculta acum de mine și ceilalți vor face la fel și vor fi, în sfârșit, de acord cu propunerile mele. De ce nu? Gai-jinii sunt puși acum cu botul pe labe, din partea flotei nu-i mai amenința nici o primejdie, Sanjiro putea fi considerat deja un om mort, datorită gai-jinilor, Ogama era mulțumit la Kyoto, shogunul Nobusada va primi ordin să se întoarcă la Yedo unde îi este locul, după ce le va fi explicat rolul pe care trebuie să-l joace băiatul în planul său cel mare. Și va trebui nu numai să se întoarcă, ci să se întoarcă singur, lăsându-și soția ostilă, pe prințesa Yazu: „Să-l urmeze după câteva zile”! Adică niciodată dacă Yoshi reușea ce-și pusese în gând. Nu era nevoie să-și împărtășească și altora intențiile. Numai lui Ogama.

Dar nici Ogama nu trebuie să știe chiar tot, ci numai rolul care îi revine lui: să-i sucească capul prințesei Yazu și să o facă să divorțeze „la cererea împăratului”. Ogama va avea grijă ca prințesa să nu le stea în cale până va fi total neutralizată și fericită să trăiască în acea mlaștină de întreceri poetice, misticism și ceremonialuri din cealaltă lume, care era palatul imperial. Și cu un nou soț: Ogama.

Nu, nu Ogama, își zise el, amuzat și cinic, deși bineînțeles că voi propune această unire. Nu, altcineva, altcineva cu care ea să fie satisfăcută, prințul căruia îi fusese promisă cândva și care tot o mai venerează. Ogama va fi un aliat prețios, în multe privințe. Până ce Yoshi va ajunge destul de departe.

Între timp însă nu trebuie să le împărtășesc nici lui Ogama, nici lui Anjo, nimănui un adevăr fundamental pe care l-am descoperit în legătură cu gai-jinii: ei nu înțeleg timpul așa cum îl înțelegem noi, și nu gândesc la fel ca noi despre timp. Sunt preocupați de timp, de minute, de ore, de zile și de luni, care pentru ei au importanță. Ei consideră că timpul este finit. Noi nu-l considerăm așa. Pentru ei, întâlnirile fixate sunt sfinte. Pentru noi nu. Sunt subordonați și controlați de concepția lor despre timp. Aceasta este așadar o armă cu care îi putem întotdeauna învinge.

Zâmbi în sinea lui, încântat de acest secret și visând la o mie de modalități de a profita de concepția gai-jinilor despre timp și de a folosi timpul cel adevărat pentru a-i domina și, prin ei, a stăpâni viitorul. Răbdare, răbdare, răbdare. Deocamdată, am Porțile, deși

oamenii lui Ogama îi controlează pe oamenii mei care păzesc Porțile. Asta nu contează. În curând, le vom stăpâni pe deplin, la fel ca și pe Fiul Cerului. Din nou. Oare am să mai apuc să văd asta? Dacă apuc, apuc: dacă nu, nu. Karma.

Râsul lui Koiko îl făcu să simtă un bulgăre de gheață pe spinare: Ah, Tora-chan, tu și karma! Uluit, se uită de jur-împrejur. Nu era ea. Râsul venea de pe coridor, amestecat cu alte voci.

— Stăpâne?

— Vino înăuntru, spuse el, recunoscându-l pe Abeh.

Abeh păși înăuntru și îi lăsă pe ceilalți afară. Paznicii se relaxară. Împreună cu Abeh venise și una din servitoarele casei, o femeie veselă, de vârstă mijlocie, care ducea o tavă cu ceai proaspăt. Amândoi îngenuncheară și se prosternară.

— Pune tava pe masă, spuse Yoshi.

Servitoarea făcu ce i se spusese, continuând să zâmbească. Abeh rămase în genunchi lângă ușă. Promise ordine noi: nimeni nu avea voie să se apropie la mai puțin de doi metri, fără o permisiune specială.

— De ce ai râs?

Spre mirarea lui, femeia răspunse veselă:

— De uriașul gai-jin, sire. L-am văzut în curte și am crezut că văd un kami, de fapt, doi, sire, și celălalt, cu părul galben și ochi albaștri de pisică siameză. Eee, sire, nu m-am putut abține să nu râd. Închipuți-vă, ochi albaștri! Ceaiul este de anul acesta, cum ați poruncit. Doriți și ceva de mâncare?

— Mai târziu, spuse el și-i făcu semn să plece, simțindu-se acum ceva mai calm, căci căldura din vocea femeii era molipsitoare. Abeh, sunt în curte? întrebă Yoshi. Ce se întâmplă?

— Vă rog să mă iertați, sire, nu știu, spuse Abeh, încă furios pe faptul că în ziua precedentă Anjo le poruncise tuturor să plece. Căpitanul gărzilor lui tairo a venit acum un moment și a poruncit... mi-a poruncit să-i conduc înapoi la Kanagawa. Ce să fac, sire? Bineînțeles că o să doriți să-i vedeți dumneavoastră mai întâi.

— Unde este acum tairo Anjo?

— Nu știu decât că cei doi gai-jini trebuie duși înapoi, la Kanagawa, sire. L-am întrebat pe căpitan cum a mers consultația și el mi-a răspuns cu insolență: Ce consultație? După care a plecat.

— Adu-i pe gai-jini aici.

Curând se auziră pași grei, de străini. O bătaie în ușă.

— Gai-jinii, sire.

Abeh se dădu la o parte și le făcu semn lui Babcott și Tyrer să treacă înainte, îngenunche și se prosternă. Babcott și Tyrer făcură o plecăciune stând în picioare. Amândoi erau nebărbieriți și foarte obosiți. Imediat unul dintre paznici se repezi furios și-l îmbrânci pe Tyrer, făcându-l să cadă în genunchi.

Celălalt încercă același lucru cu Babcott, dar doctorul se răsuci cu o viteză surprinzătoare pentru un om atât de masiv, îl apucă pe om de haine din apropierea gâtului cu o singură mână, îl ridică în sus și îl izbi de peretele de piatră. Timp de o secundă îl menținu pe omul care își pierduse cunoștința suspendat acolo, apoi îi dădu drumul să se prăbușească ușurel pe podea. În liniștea încremenită care se lăsase, Babcott spuse nonșalant:

— Gomen nasai, Yoshi-sama, dar asemenea gesturi nu sunt pentru oaspeți. Phillip, te rog să-i traduci asta și spune-i că nu l-am omorât, dar că acest nătărău lipsit de maniere va avea dureri de cap timp de o săptămână.

Celalți samurai ieșiseră din încremenire și puseseră mâinile pe săbii.

— Nu! făcu Yoshi, furios pe gai-jini și furios și pe gărzile lui, acestea înghețară.

Phillip se ridică anevoie, îl ignoră pe paznicul care rămăsese inert și vorbi în japoneza lui greoaie, cu poticneli.

— Vă rog, iertare, Yoshi-sama, dar doctor-sama și eu, noi plecăm după obicei străin. Politicos, da? Nu vrut face rău. Doctor-sama spune iertare, om nu mort numai... căută cuvântul, nu-l găsi, așa că arătă cu mâna spre cap. Durere, o săptămână, două.

Yoshi izbucni în râs. Tensiunea dispăru din încăpere.

— Luați-l de aici. Când se trezește să-l aduceți înapoi.

Făcu semn celorlalți să se întoarcă la locurile lor și îi invită pe englezi să se așeze în fața lui. După ce aceștia se așezară cam anevoie, întrebă:

— Cum a mers consultația?

Imediat Babcott și Tyrer răspunseră cu cuvinte simple, așa cum se înțeleseseră în prealabil, și îi explicară că examenul decursese bine, că tairo avea o hernie, o vătămătură, că Babcott îl putea ajuta să-i ia durerile cu un bandaj și niște doctorii care vor fi pregătite și trimise din colonie, că tairo fusese de acord ca Babcott să se întoarcă peste o săptămână să-i fixeze bandajul și să-i aducă rezultatul analizelor. Între timp îi dăduse niște leacuri care îi vor lua durerile și îl vor ajuta să doarmă. Yoshi ridică din sprâncene.

— Și această ‘emie’ este permanentă?

— Doctor-sama spune că...

— Știu că doctorul vorbește cu ajutorul tău, Taira, se stropși Yoshi, enervat de cele auzite, tradu numai cuvintele lui fără titlurile ceremoniale!

— Da, sire. Spune vătămătură este permanent – un cuvânt nou pentru el. Tairo Anjo are nevoie... are nevoie doctorie oprește întotdeauna dureri, scuzați, orice moment din zi și folosește bandajul tot așa, tot ziua întreag – Tyrer folosi cuvântul englezesc pentru

bandaj și făcu un gest în jurul taliei, pentru a explica faptul că e vorba de o centură și un punct de presiune. Doctor gândești că tairo-sama face bine dacă ai grijă. Nu poți... nu poate lupte ușor cu sabie.

Yoshi se posomorî, căci rezultatul nu-l încânta.

— Cât timp...

Se opri și făcu un gest cu mâna spre gărzile personale, concediindu-le:

— Așteptați afară. Abeh rămase pe loc. Și tu!

Căpitanul închise nemulțumit ușa în urma lui.

— Spuneți-mi adevărul: cât timp va mai trăi? Întrebă el.

— Asta numai Dumnezeu știe.

— O, zeii! Ce crede doctor-sama? Cât va mai trăi?

Babcott ezită. Se așteptase ca tairo să-i poruncească să nu-i spună nimic lui Yoshi, dar după ce îi vorbise despre hernie și despre doctorie și mai ales după ce îi dăduse puțin laudandum, care îi luase durerile aproape instantaneu, tairo chicotise fericit și-l încurajase să răspândească veștile bune. Dar hernia nu era decât o parte a problemei.

Diagnosticul lui complet, cel pe care nu i-l comunicase lui Anjo și nici lui Phillip Tyrer, căci dorea să se gândească în liniște după ce va face analiza urinei și a scaunului și după ce se va fi consultat cu Sir William și va reexamina pacientul, era, și se temea că așa-i într-adevăr, o deteriorare gravă a intestinelor din cauze necunoscute. Examenul clinic nu durase decât o oră sau cam așa ceva, discuția cu pacientul durase în schimb câteva ore. La vârsta de patruzeci și opt de ani, Anjo era într-o stare generală proastă. Dinții îi erau cariați, în mod sigur urma să facă septicemie din cauza lor mai devreme sau mai târziu. Stomacul și organele interne reacționau prost, se simțea o constricție în interior, iar prostata era foarte mărită.

Avusese probleme ca să ajungă la un diagnostic din cauza lipsei de fluentă a lui Tyrer în japoneză, mai ales că pacientul era nerăbdător, nu avea încredere în el și nu era dispus să dezvăluie anumite simptome. Fusese nevoie de nenumărate întrebări și o infinită răbdare pentru a stabili că, probabil, omul avea dureri în intestine, o jenă în timpul urinatului și nu reușea să mențină erecția, fapt care părea să-l supere cel mai mult, deși Anjo ridicase tot timpul din umeri și nu voise să recunoască nici unul din aceste simptome.

— Phillip, spune-i seniorului Yoshi că eu consider că va trăi atât cât trăiește în medie un bărbat de vârsta lui în starea în care este el acum.

Durerea de cap îl cuprinsese din nou pe Tyrer, sporită acum și de dorința lui de a face o treabă bună.

— El trăiește aproape la fel ca bărbat de vârstă la fel.

Yoshi reflectă și el la cele auzite, conștient de dificultățile ridicate

de traducerea și de exprimarea unor chestiuni delicate într-o limbă străină insuficient cunoscută. De aceea trebuie să se limiteze la întrebări simple.

— Întreabă: doi ani, trei ani, un an?

Îl privea cu atenție pe Babcott, nu pe Tyrer.

— Greu de spus, senior. În o săptămână poate știe mai bine.

— Dar acum? Adevărul. Un an, doi sau trei, ce crede?

Babcott înțelesese încă înainte să plece din Kanagawa că funcția lui aici nu era numai aceea de doctor. Sir William îi spusese:

— Ca s-o spunem pe-a dreptă, bătrâne, dacă se adeverește că pacientul este într-adevăr Anjo, tu ești în același timp un reprezentant important al Guvernului Majestății Sale, al meu, al coloniei și chiar un ticălos de spion, așa că, dragă George, te rog să nu ratezi această ocazie unică...

În ceea ce-l privea, el se considera mai ales și în primul rând medic. Și trebuia să respecte secretul profesional. Fără îndoială că Yoshi era dușmanul pacientului, un dușman puternic, dar și un potențial prieten al Guvernului Majestății Sale. Punând în balanță cele două elemente reieșea că, privind lucrurile în perspectivă, Yoshi era mai important. Anjo era cel care emisese ordinul de evacuare a gai-jinilor, era șeful Administrației Bakufu și, în cazul că Yoshi nu moare de moarte violentă, Anjo va muri în mod cert cu mult înaintea lui. Dacă vei fi forțat să răspunzi, ce ai să spui? se întrebase el. Un an. Dar, în loc de aceasta, zise:

— Unu, doi sau trei? Regret, Yoshi-sama, acum nu știu.

— Ar putea fi mai mult?

— Îmi pare rău, nu pot răspunde acum.

— Ai să poți spune săptămâna viitoare?

— Poate că am să pot spune, nu mai mult de trei ani. Săptămâna viitoare.

— Poate că știi mai mult decât spui, acum sau săptămâna viitoare.

Babcott zâmbi numai cu gura.

— Phillip, spune-i te rog cât mai politicoș, că sunt aici la invitația lui ca oaspete. Ca doctor, nu ca vraci, și nu sunt obligat să mă întorc săptămâna viitoare sau în oricare altă săptămână.

— La naiba, George, mormăi Tyrer disperat, nu vreau să dau de dracu', nu știu cum se spune *vraci* și, naiba să mă ia, nu mă descurc cu toate nuanțele astea. Vorbește mai simplu.

— Ce-ai spus, Taira? Întrebă Yoshi aspru.

— Oh! sire, că... greu traduci cuvinte de la conducători mari când..., când ai multe sensuri și nu știe bine cuvânt..., cuvântul bun, vă rog să mă scuzați.

— Ar trebui să studiezi cu mai multă sârguință, spuse Yoshi

enervat, furios că nu avea un interpret al lui. Te descurci bine, dar nu destul de bine! Trebuie să studiezi mai mult. Este important să muncești mai mult! Și acuma ce a spus, exact?

Tyrer trase adânc aer în piept și începu să transpire.

— El spune, el doctor, el nu Dumnezeu, Yoshi-sama, nu știi exact despre tairo. El..., el aici Yoshi invitat. Îmi pare rău, dacă doctor-sama nu vrei vine Yedo, nu vine Yedo – Tyrer muri încă un pic văzându-l pe Yoshi că zâmbește la fel de nesincer ca și Babcott ceva mai înainte și blestemă în gând ziua când se hotărâse să devină interpret. Iertare.

— *So ka!*

Yoshi cântărea mișcarea următoare. Doctorul se dovedise a fi folositor, deși ascundea de el unele fapte. În acest caz însemna că, în concluzie, situația era rea, nu bună... Gândul acesta îi făcu plăcere. Și mai era un gând care îi făcea plăcere. Se baza pe o idee minunată pe care i-o sugerase fără să vrea Misamoto cu câteva luni în urmă. Yoshi o pusese imediat în practică prin șeful spionilor lui, Inejin. Era vorba de a-i controla pe barbari prin intermediul târfelor lor.

Inejin fusese deosebit de eficient, ca întotdeauna. Astfel că în momentul de față, Yoshi știa o mulțime de lucruri despre satul gai-jin Yoshiwara, știa care sunt hanurile cele mai căutate, știa de Raiko și de târfa acestui gai-jin atât de urât, Taira, cea cu mai multe nume și care acum își spunea Fujiko. Știa și despre ciudata târfă a lui Furansu-san. Șeful gai-jin, Sir W'rum nu avea o târfă anumită. Serata folosea două, din când în când. Nemi fusese numită consoartă a negustorului gai-jin șef și era o sursă de informații deosebit de bună. Doctorul nu frecventa Yoshiwara. De ce? Meikin o să afle... Ah, da, Meikin, trădătoarea, nu te-am uitat!

— Spune-i doctorului că aștept cu nerăbdare să-l revăd săptămâna viitoare, adăugă el cu o voce neutră. Și mulțumește-i. Abeh!

Abeh fu imediat în cameră, în genunchi.

— Însoțește-i la Kanagawa. Nu, du-i la șeful gai-jin în persoană, până la Yokohama, și adu-l înapoi pe renegatul Hiraga.

— Hello, Jamie, e ora mesei. Aseară mi-ai spus să vin la tine la ora unu.

Maureen îi zâmbea din ușă, cu boneta pe cap și îmbrăcată frumos, cu obrajii îmbujorați de plimbarea pe care o făcuse venind aici tocmai de la casa Struan.

— Ai spus la ora unu ca să mergem la masă la Clubul ăla al tău.

— Vin imediat, fetiță, spuse el distrat.

Termină scrisoarea către bancherul lui din Edinburgh în care îi povestea despre firma mixtă cu shoya, incluzând și polița de la Tess Struan pentru depozit. Trebuie să fac cumva să vorbesc cu Nakama-Hiraga imediat ce apare aici. Dar unde naiba e diavolul ăsta? Sper pe Dumnezeu meu că n-a șters-o definitiv, așa cum cred cu toții.

— Ia loc, vine și Albert cu noi.

Jamie era așa de cufundat în gânduri, că nu observă dezamăgirea ei. Noul lui birou era în clădirea ziarului *Guardian*, aproape de Mahalaua Bețivilor, pe Strada Mare. Era mult mai mic decât cel pe care-l ocupase în clădirea Struan, dar avea o vedere frumoasă spre port, lucru foarte important pentru negustorul căruia îi place să urmărească mersul navelor care vin și pleacă. Nu era mobilat decât cu o masă și trei scaune, șase dulapuri-fișete. Teancuri de cărți și cutii, topuri de hârtie albă, tocuri și câteva registre noi erau împrăștiate peste tot. Pe biroul lui se aflau alte hârtii, scrisori, comenzi și un afiș mare, care anunța înființarea noii sale companii și prezenta oferte de afaceri. Toate acestea trebuiau să fie gata până la plecarea navei *Prancing Cloud*.

— Ai dormit bine?

Jamie sigilă scrisoarea și abia dacă auzi răspunsul ei:

— Da, mulțumesc, dar tu?

Și luă altă scrisoare. Scrisorile erau copiate de doi funcționari portughezi care lucrau în biroul lor de la capătul coridorului, lângă imprimărie. Funcționarii îi fuseseră împrumutați de MacStruan până avea să-și angajeze el niște lucrători permanenți.

— Albert e un băiat bun, nu-i așa? remarcă el distrat. I-am spus că s-ar putea să întârziem.

Dacă ar fi fost după el, ar fi lăsat naibii clubul și l-ar fi rugat pe unul dintre funcționari să-i facă un sandviș, sau să-i aducă o porție din mâncarea chinezească pe care o comandau în fiecare zi din Mahalaua Bețivilor. O jumătate de oră mai târziu puse tocul jos.

— Gata? întrebă el vioi.

— Mda!

— Ce s-a întâmplat? întrebă el remarcându-i mâhnirea.

— Păi, băiatule, speram că vom fi singuri la masă, ca să putem sta de vorbă – avem atâtea lucruri de discutat și seară evident că nu am avut timp. A fost o petrecere drăguță, nu-i așa?

— Da, a fost drăguț. Dansatorii cazaci au fost uimitori. Avem o mulțime de timp ca să stăm de vorbă, scuză-mă, n-am știut că e ceva atât de important.

— Și Angélique a fost uimitoare, da, și mulți dintre prietenii tăi, Marlowe și Settry! Maureen râse înveselită.

Ușurat, Jamie își luă iar figura lui de om preocupat, apucă haina și deschise ușa.

— Mă bucur că ți-a plăcut, zise el.

— Aseară, după ce ne-am spus noapte bună ai plecat de acasă.

Reacționează prea târziu, astfel că nu reuși să-și ascundă roșeața din obraji.

— Da, ăăă, da, am avut treburi.

— Ți-am bătut la ușa și nu mi-a răspuns nimeni, voiam numai să mai stăm de vorbă, nu eram obosită. Ai spus că ești obosit.

— Păi, da, atunci eram, dar pe urmă n-am mai fost. Mergem?

— Da, ce foame îmi e!

Ieșiră pe promenadă. Nu erau decât puțini oameni aici. Vremea nu era chiar foarte plăcută, marea era agitată și vântul pătrunzător.

— Nu e chiar așa de rău ca la Glasgow pe timpul ăsta, spuse ea pe un ton plăcut și îl luă de braț.

— Asta-i drept și frigul nu va mai dura mult, în curând va veni primăvara, cel mai plăcut anotimp, primăvara și toamna sunt anotimpurile cele mai plăcute aici.

Acum, că subiectul periculos fusese evitat, Jamie respira ceva mai ușurat.

— Da, primăvara și toamna e cel mai bine.

— Ai fost la Yoshiwara? Întrebă ea binevoitoare.

Un ac de gheață îi porni din testicule până la inimă și înapoi și o mie de răspunsuri îi veniră pe loc în minte, dintre care cel mai bun era: „Dacă vreau să mă duc la Yoshiwara, pe Dumnezeuul meu, am să mă duc și nu suntem căsătoriți și chiar dacă am fi... și ți-am spus că nu vreau să ne căsătorim, cel puțin nu acum, nu acum când afacerea mea cea nouă tocmai începe să se înfiripeze”.

Deschise gura, sigur de sine, să-i dea tocmai acest răspuns, dar, dintr-un motiv necunoscut, vocea lui strangulată rosti anevoie:

— Aaaa, eu... da, am fost, dar...

— Și te-ai distrat bine?

— Uite ce e, Maureen, sunt anumite...

— Știu de Yoshiwara și știu cum sunt bărbații, băiatule, spuse ea blând și fără sfială. Ai petrecut bine?

Jamie se opri, dezorientat de tonul blând și purtarea ei amabilă.

— Eu, păi, cred că... dar vezi, tu, Maureen...

— E prea frig ca să stăm pe loc, Jamie dragă, – Maureen îl luă prietenește de braț și-l sili să continue mersul spunând: Așadar, ai petrecut bine. Dar de ce nu mi-ai spus? Și de ce să-mi spui o minciună, cum că ești obosit?

— Păi... pentru că... – și din nou îi veniră în minte câteva zeci de răspunsuri, dar din gură îi ieși numai atât: Pentru că se înțelege de ce, pentru numele lui Dumnezeu. Nu voiam să...

Nu putea să-i spună că nu voise s-o jignească, pentru că avea o întâlnire aranjată, voia s-o vadă pe Nemi, dar, de fapt, nu voia să știe de ea și, de fapt petrecuse o noapte îngrozitoare. Când intrase în căsuța lor, Nemi era îmbrăcată cu cel mai bun kimono al ei de dormit, micul lor sanctuar strălucea de curățenie, mâncarea și saké-ul erau pregătite, iar fata râdea veselă, fericită și plină de solitudine.

— Hei, Jami-san, pare bine vede ra tine! Auzit veste bună de ra

barcă. Doamnă ar tău căsătorie sosit din Scutrand, căsătorește cu tine, hey?

Rămase uluit cât de repede circulau veștile.

— De unde știi?

— Tot Yoshiwara știi! ‘Portant, neh? – Nemi radia de fericire. Două zile eu la Casă Mare prosternezi întârnești oku-san al tău!

— Ce???

— ‘Portant, Jami-san. Când căsătorește? ‘Portant, pentru că oku-san nee goh-san – prietene, neh?

— Te-ai scrântit? izbucnise el.

Nemi se uita la el fără să priceapă.

— De ce zici eu scrântit, Jami-san? Oku-san prătești ra mine acum. Oku-san prătești, Jami-san, neh? ‘Portant oku-san neh?

— Așa ceva nu se poate, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu interegi... ‘portant Nemi merge oku-san...

— Ai înnebunit!

— Nu interegi, spuse ea supărată, înspăimântată de aerul lui belicos și decise că o retragere grabnică era cea mai bună cale de apărare în fața acestor purtări incredibile și de neînțeles, evident, retragerea în șuvoiul lacrimilor.

Nemi dispăruse înainte ca el s-o poată opri, iar mama-san n-o mai putuse convinge să se întoarcă, așa că se dusesse furios acasă, să se culce singur și să doarmă măcar un pic. Dumnezeu mare și atotputernic, Nemi să vină la Casa Struan ca să facă cunoștință cu Maureen? În viitor Maureen urmează s-o plătească pe Nemi? Este important ca soția și amanta să fie prietene? Dumnezeu Mare! Poate că n-am înțeles eu bine. Ba ai înțeles, naiba să te ia. Asta a spus. Venise apoi la birou foarte devreme, înainte de răsăritul soarelui. Naiba s-o ia de treabă, numai la asta se gândise toată dimineața, cum să se descurce cu cele două femei.

— Uite ce este, Maureen, îmi pare rău că ți-am spus o minciună, spuse el cu voce frântă, dar..., dar nu știu ce să mai spun.

— Nu trebuie să-ți faci probleme, se mai întâmplă și așa – Maureen îi zâmbi.

— Eh? Nu te-ai supărat pe mine?

— Nu, băiatule, nu de astă dată, spuse ea foarte blând, nu până nu vom sta de vorbă.

În vocea ei nu se simțea nici urmă de amenințare, îl ținea în continuare foarte tandru de braț, dar în sinea lui simțea că îl amenință o mare primejdie și-și spuse, pentru Dumnezeu, ține-ți limba în gură, nu spune nimic, dar se auzi glăsuiind:

— Să stăm de vorbă?

— Mda.

Urmă apoi o tăcere de-a dreptul asurzitoare, deși vântul zgâlțâia

șindrila de pe acoperiș și obloanele ferestrelor, făcea să sune clopotele bisericilor, și, din port, se auzea șuieratul sirenelor, iar câinii lătrau. Ține-ți gura, tăcerea e de aur, se avertiză el.

— Da? Ce înseamnă asta?

Maureen proceda cu multă băgare de seamă, savurând pe îndelete procesul acesta de predare-învățare. Acum era doar cea dintâi confruntare, din nenumăratele ce aveau să vină: „Toți bărbații sunt îngrozitori, Maureen, îi spusese mama ei când îi dăduse fel de fel de sfaturi. Unii sunt mai răi decât ceilalți, sunt niște mincinoși, deși o nevastă isteată știe să se descurce printre minciunile bărbatului ei. La început, soții sunt drăgălași cum nu se poate și te fac să te simți în al nouălea cer cu căldura lor, cu dragostea la pat și cu micile lor atenții. La început. Apoi vin copiii, grijile pentru casă, de cele mai multe ori banii nu ajung. Și atunci nu-ți mai arde să te îngrijești de persoana ta, de rochii și de coafură și celelalte. Este teribil de greu cu copii mici, nu dormi destul și ești ruptă de oboseală și soțul se întoarce cu spatele spre tine în pat și începe să sforăie imediat, ei, nu-i însă defel greu dacă te obișnuiești să-ți închizi bine urechile. Apoi încep să calce strâmb..., dar nu trebuie să-ți faci probleme, e numai așa, ca un joc vremelnic pentru ei și n-o să dureze și dacă ești femeie deșteaptă, bărbatu-tău o să se întoarcă la tine, căci tu ai copii și îl ai pe Dumnezeu cu tine. Să ții minte că nu e treabă ușoară să-ți câștigi pâinea zilnică, așa după cum și el trebuie să ție minte că nu-i deloc o treabă ușoară să crești copii și să ții casa curată și primitoare, dar asta el n-o ține minte niciodată. Și taică-tu a fost la fel cu femeile lui, sau cu femeia lui din India, da acu-i acasă și problema lui e alta. Ar fi trebuit să înțeleg că el era deja însurat cu regimentul ăla atunci când ne-am căsătorit noi. Cel puțin Jamie ăsta al tău nu-i în armată, căci cu o armată o femeie se luptă teribil de greu.” „Dar, cum pot eu să devin o soție deșteaptă, mamă?”. Aș vrea și eu să fi știut, fetiță, tare aș fi vrut, dar există și anumite reguli precise: alege-ți bărbatul cu grijă, învață să-ți ții gura, din când în când câte o ceartă zdravănă poate fi de folos la timpul potrivit, multă înțelegere și iertare tot timpul și un piept cald și moale la care sărmanul băiat să-și poată vărsa focul...”

— Ce să vorbim? îl auzi ea din nou pe Jamie, oarecum șocat și îi veni să izbucnească în râs.

Își păstră zâmbetul și purtarea iertătoare, având pregătită, pentru orice eventualitate, și coada de mătură.

— Am aflat despre Yoshiwara pe navă.

Maureen lăsă cuvintele să plutească în aer și Jamie mușcă din momeală.

— Ți-a spus Gornt? Sau Hoag? El a fost, nu-i așa? Idiotul!

— Nu, mi-a spus distinsul căpitan Strongbow, iar doctorul Hoag nu este un idiot, băiatule. L-am întrebat pe Strongbow cum făceați de

nu înnebunești fără prietene, era la fel ca în India sau în China? – Maureen râse când își aminti cât de greu fusese să-l facă să vorbească deschis, whisky-ul face minuni, își spuse ea, recunoscătoare în gând tatălui ei că o învățase să bea, dacă era nevoie. Consider că ideea voastră cu Yoshiwara este foarte înțeleaptă.

Jamie fu cât pe-acți să spună: Nu-i așa? dar se abținu de astă dată la timp. Tăcerea ei îl chinuia. Când își reveni, Maureen spuse:

— Mâine e duminică.

Jamie simțea că îi vâjâie capul, căci nu înțelegea deloc ce are una cu alta.

— Da, da, așa cred, e duminică și ce-i cu asta?

— Mă gândeam că am putea merge în după-amiaza aceasta la reverendul Tweet, sper că nu-i la fel de nesuferit ca numele, și să-l rugăm să facă strigările.

Jamie încremeni.

— Ce să facă?

— Da, strigările, Jamie, râse Maureen. Cred că n-ai uitat că strigările trebuie să se facă în biserică trei duminici la rând?

— Nu, dar ți-am scris și ți-am spus că...

— Asta a fost atunci când eram acolo, dar acum nu mai sunt acolo, sunt aici și te iubesc, spuse ea și se opri și se uită la el și el era chipeș, taman ce-și dorea ea în viață și dintr-o dată toată stăpânirea de sine i se spulberă ca prin farmec. Jamie, dragul meu, noi suntem logodiți și eu am crezut că o să ne căsătorim pentru că eu am să fiu cea mai bună soție pe care a avut-o vreodată vreun bărbat, promit, promit, promit și nu numai pentru că sunt aici, dar te-am iubit întotdeauna, încă din primul moment și acum e timpul cel mai nimerit să ne căsătorim, știu eu, mă duc înapoi, mă duc înapoi în Scoția și niciodată..., dacă vrei să mă duc, plec cu prima navă, dar eu te iubesc, Jamie. Jur că plec dacă așa vrei tu, din ochi îi țâșniră lacrimi și ea le șterse repede, îmi pare rău, scuză-mă, e din cauza vântului, băiatule.

Dar nu era din cauza vântului, toată șiretenia dispăruse, sufletețul ei era gol-goluț în fața privirilor lui.

— Eu..., eu te iubesc, Jamie...

Brațele lui o cuprinseseră și Maureen își îngropă fața în umărul lui, simțindu-se mai îngrozitor ca oricând, disperată după dragostea lui, cu lacrimile curgând șiroaie. Când spaima i se potoli, alungată de căldura lui, Maureen îl auzi cum îi spunea lucruri drăguțe, amestecate cu vuietul vântului și zgomotul valurilor, cum îi spunea că o iubește și că voia ca ea să fie fericită și să nu-și facă griji și să nu fie tristă, dar în duminica aceea era prea devreme, avea foarte mult de lucru pentru companie, căci va fi greu s-o pornească și s-o mențină în stare de funcționare la început.

— Nu tre' să-ți faci griji cu noua ta companie, Jamie. Doamna Struan a spus...

Se opri brusc, îngrozită. Nu intenționase să-i spună, dar acum era prea târziu ca să se mai oprească și simți cum brațele lui se încordează, apoi o îndepărtară de lângă el și o ținură așa.

— Ce a spus?

— Nu contează. Hai să...

— Ce ți-a spus? Ce anume? avea chipul încordat, ochii sfredelitori. Ți-a spus că o să-mi trimită bani?

— Nu, n-a spus nimic, a spus numai așa, că ești un negustor priceput și o să reușești. Hai să mâncăm, mor de foa...

— Ce ți-a spus? Exact!

— Ți-am spus. Hai să mergem la ma...

— Spune-mi ce ți-a zis, pentru numele lui Dumnezeu. Spune-mi adevărul, exact! Ți-a vorbit despre bani, nu-i așa?

— Nu, nu tocmai.

Maureen privea într-o parte, supărată pe ea însăși.

— Adevărul! Jamie o ținea de umeri. Acum!

— Foarte bine, Maureen trase adânc aer în piept și începu să vorbească dintr-o răsuflare. Uite cum a fost, Jamie, exact. Când m-am dus la Casa Struan, la clădirea de pe promenadă să întreb de tine, unde ești, dacă ești în Japonii sau altundeva, mi s-a spus să aștept și după aceea ea a trimis după mine, adică doamna Struan a trimis după mine să vin în biroul cel mare care dă spre Hong Kong, dar era atât de tristă și atât de puternică totuși, sărmana doamnă. Lasă-mă o clipă să-mi trag sufletul.

Își șterse din nou ochii, scoase apoi o batistă, își suflă nasul și, neștiind ce să facă cu mâinile, își trecu brațul pe sub al lui și mâna îi găsi ușor drumul spre buzunarul hainei lui.

— Hai să mergem, Jamie, e mai ușor de vorbit în mers, că e frig. Doamna Struan mi-a spus să stau jos și mi-a spus că ai fost concediat, și eu am întrebat de ce, și ea mi-a spus și eu i-am spus că nu e corect, nu e treaba ta că fiul ei era îndrăgostit la nebunie de o aventurieră imposibilă pe nume Angélique – eu nu știu ce sunt acelea aventuriere, dar când am văzut-o pe Angélique am înțeles de ce fiul ei, sau oricare alt bărbat s-ar putea îndrăgosti de ea și cunoscând-o pe mama lui am înțeles de ce era atât de supărată...

O rafală de vânt se repezi în pălăriile lor și trebuiră să și le țină cu mâna, apoi Maureen continuă:

— Ne-am..., ne-am certat rău de tot, Jamie, nu uita însă că asta a fost înainte să aflăm de moartea lui. A fost o ceartă cumplită, Jamie. Curând eram amândouă în picioare și mi-e teamă că mi-am cam ieșit din fire, cred că ți-ar fi fost rușine cu mine, fiindcă am folosit unele din cuvintele acelea urâte ale tatii...

Jamie se opri și se uită cu gura căscată la Maureen.

— Te-ai certat cu Tess?

— Da! Niciodată în viața mea nu m-am mai certat așa de urât cu cineva, nici măcar cu frații sau surorile mele pe ascuns. Nu sunt eu prea curajoasă de felul meu, dar lipsa ei de corectitudine m-a înfuriat și atunci am izbucnit și i-am arătat eu ei...

Firea cea bună a lui Maureen și simțul umorului îi reveniră și fata răsă nervos.

— O, parcă eram două pisici înfuriate din Glasgow, ne-am certat ca două precupețe, eram gata-gata să ne smulgă părul una alteia. La un moment dat a venit cineva, dar ea l-a dat pe ușă afară... Așadar, domnișoară Ross? a zis ea și buzele îi erau subțiri ca tăișul unui pumnal, amândouă gâfâiam și ne uitam cu dușmănie una la alta. Ce credeți că ar trebui să fac? mi-a zis ea. Ce să faceți? în primul rând să-i dați domnului McFay o bonificație de despărțire cum se cuvine, căci și-a câștigat-o cu vârf și îndesat în toți anii de când este în serviciul dumneavoastră, să-i înlesniți o afacere cu care să-și înceapă compania lui și să-i scrieți o scrisoare frumoasă.

— I-ai spus tu asta? Lui Tess?

— Da, i-am spus, Maureen văzu neîncrederea din ochii lui și se strădui s-o risipească imediat. Jur pe Dumnezeu că acesta este adevărul adevărat, Jamie, îți jur. Nu aveam de gând să-ți spun, dar tu ai insistat și n-am vrut să te mint. Pe Dumnezeu din ceruri, este adevărul adevărat!

— Da, iartă-mă, te rog, continuă.

— Nu tre' să-ți ceri scuze, băiatule, nici mie nu-mi venea să cred atunci. După ce mi-am spus păsul, foarte răspicat, doamna Struan a râs, și mi-a spus să stau jos. Foarte bine, dar fără nici un fel de scrisoare frumoasă! Nu e destul, am spus eu. Cât ar însemna o răsplată frumoasă? am întrebat eu. Zâmbetul i-a pierit de pe chip și a zis: O mie de guinee. A vorbit răstit exact ca tati când e furios. Aiurea, zic eu. Zece mii! – Maureen se opri și privi cercetător spre el. Voiam să aranjez pentru cinci mii. E bine? Nu știam dacă e destul. E destul?

— Ai aranjat? Ai aranjat tu pentru cinci mii?

— Da, mi-a trebuit ceva timp și ceva cuvinte bine simțite... în seara aceea m-am rugat după aceea să mă ierte Dumnezeu pentru înjurături și blesteme și alte cuvinte din alea de-ale tatii. Sper că e corect așa, dacă se mai adaugă și o afacere din partea ei... și a fost de acord să nu-ți pună bețe în roate în afaceri, iar eu cred că lucrul acesta este foarte important. După ce ne-am pus de acord, și-a agățat din nou pe față zâmbetul acela de gheață și mi-a zis: du-te și caută-l pe McFay al tău și transmite-i complimente din partea mea.

Maureen aruncă o privire spre țărmul mării, adunându-și gândurile. Avu o tresărire nervoasă, apoi privi din nou la el cu o

expresie de sinceritate în ochi:

— Asta s-a întâmplat, dar am făcut-o pentru tine, nu pentru mine, nu pentru noi, pentru tine și nu voiam să-ți spun...

— Jamie! Donșoară Ross!

Lunkchurch ieșise împleticindu-se din biroul lui și li se alătură imediat, îi salută cu multă efuziune, mai-mai s-o asfixieze cu mirosul lui de whisky, îi invită la masă în seara aceea și porni mai departe.

— E întotdeauna beat la ora două, dar e băiat de treabă, spuse Jamie. N-o să-și amintească nici că ne-a invitat, nici că l-am refuzat.

De astă dată îi luă el mâna lui Maureen și o puse în buzunarul hainei lui, la căldură.

— Maureen, eu cred că...

— Înainte să spui ceva, te rog să mă lași să isprăvesc. N-am vrut să-ți povestesc despre ea și despre mine, mi-a scăpat fără să vreau. Îmi pare foarte rău și jur pe Dumnezeuul meu că n-aveam intenția să-ți pomenesc vreodată, cu atât mai puțin atunci când vorbeam serios despre noi, despre tine și despre mine. Te rog să mă crezi, jur pe Dumnezeu, acesta este adevărul.

— Te cred, sigur că te cred, nu te mai necăji atât, Tess mi-a scris, s-a ținut de cuvânt, mi-a trimis și banii, mai mulți decât am avut în toată viața mea până acum, destui ca să încep afacerile și toate astea datorită ție!

Maureen izbucni în lacrimi de remușcare.

— Nu, nu datorită mie, Jamie, ai fost nedreptățit și doamna Struan îți datora acest lucru..., eu nu ți-aș fi spus nimic, dar tu ai vrut. Și ai avut dreptate să te superi, am greșit când am spus în după-amiaza aceasta să mergem să..., te rog să mă ierți, am vrut numai..., ai dreptate, e prea devreme, în duminica aceasta, ai dreptate și am greșit când am propus asta. Putem să mai așteptăm, Jamie, te rog! Putem să mai așteptăm, să zicem, o săptămână sau două, o lună, să vezi dacă îți mai place de mine, da? Te rog!

— Acuma, ascultă-mă, spuse Jamie și îi strânse ușurel mâna. Țin la tine chiar foarte mult și nu, nu vreau să pleci și da, o să așteptăm puțin și nu, nu sunt supărat și da, te cred și îți mulțumesc din toată inima și nu, nu ai greșit când ai propus să mergem la pastor. Hai să ne mai gândim la asta și să discutăm diseară la cină, Scânteioară, numai tu și cu mine, da?

Înainte să-și dea seama ce face, se întinse spre el și îl sărută, recunoscătoare, având sentimentul că dacă îi rostise porecla era de bun augur. Mâna ei se întoarse înapoi într-a lui și amândouă înapoi, în buzunarul lui.

— Ești bun, Jamie, acesta este adevărul și te iubesc și...

Și era să adauge: „Și să nu spui da decât atunci când ai să simți tu că e da” dar se opri. Se ridică din prăpastia în care se prăbușise.

— Ești un băiat bun.

— Și tu ești o fată bună, spuse el, mai liniștit decât fusese în toți anii aceștia, fără să se mai simtă vinovat față de ea.

Și cu căsătoria cum rămâne? se întrebă el, pentru prima dată fără să se cutremure. Orice bărbat trebuie să se însoare și să aibă copii, la timpul potrivit. Nu sunt împotriva căsătoriei, nici vorbă de așa ceva. Când? Când afacerile vor fi pornite și vom începe să scoatem profituri? Maureen e grozavă, e inteligentă, frumoasă, de familie bună, răbdătoare, credincioasă și mă iubește și e de necrezut că a înfruntat-o pe Tess și a făcut ceea ce a făcut. Asta arată cât este de isteată. S-ar putea să meargă. Dar oare o iubesc? Îmi place enorm. Am treizeci și nouă de ani. Sunt zdravăn și sănătos și ar trebui să fiu însurat, ar fi trebuit să fiu deja însurat. Ea are douăzeci și opt de ani, este destul de tânără, dar trebuie să știe deja ce vrea și, fără îndoială, este nemaipomenită. Aseară și Marlowe și Pallidar au observat lucrul acesta, chiar prea mult! Ticălosul ăla scandalagiu de Settry nu voia s-o lase o clipă singură, nu că mi-ar fi păsat – a fost suficient să fac un gest cu capul, și drăguța de ea a venit zburând la mine. O strânse de braț, încântat de această amintire.

— Ce este?

— Nimic, mă bucur că ți-a plăcut petrecerea de aseară, spuse el în timp ce se gândea.

Da, trei sau patru luni, nu-i nici o grabă, și nu e o idee rea.

— Iată că am ajuns.

Intrară în curtea clubului. MacStruan stătea de vorbă cu Dimitri pe trepte, îi zări imediat și Dimitri le făcu un semn prietenos cu mâna. Un fior de gheață îl străbătu din nou prin tot trupul. Nemi! Când o să afle de Nemi... Dumnezeu mare, se gândi el înspăimântat, cum naiba să mă descurc cu Nemi, cu Yoshiwara și Scânțioara? Nu se poate. Trebuie să se poată. Ce a spus despre Yoshiwara? Că nu era supărată de astă dată, până n-o să avem o mică discuție. Discuție?

— Ți-e frig, dragă Jamie?

— Nu, nu, mă simt foarte bine.

— Phillip, spune-i încă o dată căpitanului Abekh, îmi pare rău, dar Hiraga nu e de găsit pentru moment! – Sir William stătea cu spatele spre cămin în una din camerele de audiențe de la Legație, Tyrer, Babcott și Abekh tocmai sosiseră de la Yedo, era întuneric. Îl căutam peste tot, adăugă Sir William. Și, Phillip, termină cu expresia asta nefericită, chiar vrei să-l enervezi?

Abekh era furios. Și Sir William la fel. Făcuse tot ce putuse, colonia fusese percheziționată peste tot și soldații căutau acum din nou în Mahalaua Bețivilor și în Yoshiwara. Aici fusese ceva mai greu. Nu era voie să se intre cu arme, accesul în hanuri era aproape imposibil fără a

se face uz de forță, ceea ce era o idee oribilă, de natură să genereze un incident internațional. Dacă făcea aceasta, samurarii de la porți vor insista să li se permită același lucru. La început, când fusese întemeiată colonia, se stabilise că, atâta timp cât nu era nici o răscoală, Yoshiwara să fie lăsată în pace să plutească și să-i slujească în felul ei.

— Spune că nu poate să se întoarcă fără Hiraga și i-am promis seniorului Yoshi că astăzi îl predăm.

Sir William își înghiți înjurătura pe care ar fi vrut s-o rostească și spuse, în schimb, blând:

— Te rog să-i spui să aștepte. La casa gărzii. Cu siguranță că Hiraga va fi găsit curând, dacă mai este aici.

— El spune: Dacă mai este aici? Dacă nu este aici, atunci unde?

— Dacă aș ști, l-aș prinde imediat și l-aș trimite seniorului Yoshi. Poate că a fugit la Yedo, sau la Kanagawa, sau altundeva.

Chiar și Sir William era șocat de furia neagră care se citea pe chipul lui Abeh. Acesta lătră ceva în japoneză, se răsuci pe călcâie și plecă.

— Ticălos necioplît!

— A spus, ar fi mai bine să-l găsiți pe Hiraga, Sir William.

Tyrer își mângâie fața nerasă. Se simțea murdar și foarte nerăbdător să facă o baie, un masaj și o mică siestă înainte de a se întâlni cu Fujiko. Oboseala îi dispăruse în cea mai mare parte la aflarea veștii îmbucurătoare că Hiraga nu fusese pus în fiare.

— Îmi pare rău pentru Abeh, sir. Nu se poate întoarce fără Naka... fără Hiraga, căci în acest caz viața lui nu mai valorează mare lucru.

— Ei, bine, asta e problema lui. Ai vreo idee cam unde ar putea fi Nakama?

— Nu, Sir, dacă nu este în sat, sau la Yoshiwara.

— Ai putea încerca să afli, este cât se poate de important – Sir William privi spre Babcott. Iar acum, un lucru și mai important. George, cine e pacientul? Anjo?

— Da.

— Ohoho! Phillip, pari cam obosit, nu e nevoie să mai aștepți, putem discuta mai târziu. George o să mă informeze. Dacă apare Nakama-Hiraga puneți-l naibii în fiare imediat. Imediat!

— Da, Sir, mulțumesc, Sir. Dar, înainte de a pleca, îmi permiteți să vă întreb ce s-a întâmplat la Hong Kong?

Pusese această întrebare de cum sosiseră, căci observaseră prezența navei *Prancing Cloud*, dar Sir William spusese „Mai întâi Abeh”.

— La Hong Kong e liniște, și tot liniște e și aici, mulțumesc lui Dumnezeu, le vorbi apoi despre înmormântare și despre faptul că

Hoag se întorsese și de ce. Motivul ar fi trebuit să rămână secret, dar îl știe deja toată lumea. Așa că jucăm jocul așteptării, Tess așteaptă, se pare că Angélique a fost de acord să aștepte, cel puțin așa spune Hoag, dar, ce-i drept, nici nu prea are de ales. Este sau nu este.

— Dacă nu este va ști în câteva zile. Și noi la fel.

— Isuse Cristoase, murmură Phillip. Și ce se întâmplă dacă este sau nu este?

Sir William ridică din umeri.

— Trebuie să așteptăm. Acuma, du-te, dragă Phillip. Whisky sau coniac, George? Te superi dacă te rog să mă informezi cu toate evenimentele acum? Te simți obosit?

— Nu.

Cei doi bărbați rămaseră singuri.

— Coniac, vă rog. La Yedo a fost interesant.

— Noroc! Și?

— Noroc. Înainte de Yedo, ce se mai știe despre Hong Kong?

Sir William zâmbi. Cei doi bărbați erau prieteni buni, iar Babcott era ministru adjunct.

— Totul a mers perfect. Da. Tess mi-a scris în mod special ca să-mi mulțumească. Pot să-ți spun esențialul în două cuvinte: Hoag a adus trei scrisori pentru Angélique, dar ea nu știe de asta. Pe una Hoag i-a dat-o imediat după ce a sosit și mi-a spus că nu a observat nici un fel de reacție deosebită, în nici un sens și presupune că o ruga numai să mai aștepte. Tess mi-a confirmat conținutul acelei scrisori în scrisoarea către mine, și anume că propusese un răgaz pentru a vedea dacă Angélique este sau nu este însărcinată. Dacă Angélique are ciclu, Hoag îi dă cealaltă scrisoare, dacă nu, atunci mai așteaptă încă o lună, ca să fie sigur și i-o dă pe cea de-a treia. Hoag jură că nu știe conținutul scrisorilor și nici Tess nu pomenește nimic despre ele în scrisoarea către mine – sorbi din whisky cu o expresie preocupată. Este totuși o chestiune pe care a menționat-o Tess și care mi-e teamă că reprezintă modul ei de a vedea lucrurile: avocații Casei Struan elaborează o cerere de anulare prin tribunal a ceremoniei caraghioase – a pus expresia în ghilimele, indiferent dacă este legală sau ilegală și indiferent de sarcina Angelicăi, precum și de oricare testament care ar putea fi găsit aici, sau oriunde în Japonia.

— Dumnezeu mare! Sărmana Angélique, ce îngrozitor!

— Foarte categorică, da. Scrisoarea în care o rugam să fie mai înțelegătoare nu a avut nici un efect. Încurcată treabă, nu?

Sir William se îndreaptă spre biroul lui și luă o depeșă.

— De fapt, despre asta voiam însă să discutăm – evident, este o depeșă strict secretă.

Babcott aprinse lampa cu ulei. Lumina zilei scădea rapid. Guvernatorul din Hong Kong i se adresa în mod oficial:

„Dragul meu Sir William. Îți mulțumesc pentru depeșa din 13. Mi-e teamă că nu este posibil să vă mai trimitem alte trupe în plus pentru moment. Tocmai am aflat de la Londra că toate trupele sunt necesare în altă parte, iar prevederile bugetare exclud orice fel de recrutări în India, sau în altă parte, așa că trebuie să ne descurcăm cu ceea ce avem. Cu toate acestea îți trimit o fregată cu douăzeci de tunuri, Avenger, pentru o anumită perioadă. Fii liniștit, căci dacă se va produce un atac asupra Yokohamei, acesta va fi reprimat imediat.

Am primit instrucțiuni de la Londra ca să te informez în legătură cu următoarele directive vizând acțiuni imediate prudente: trebuie să primești despăgubirea cerută și să-i preiei pe asasini (sau să fii martor la judecarea și executarea lor), îl vei pedepsi și îl vei pune cu botul pe labe pe josnicul tiran răspunzător de cele întâmplare, Sanjiro din Satsuma. Trebuie să-ți mai comunic și că forțele navale și terestre pe care le ai la dispoziție în momentul de față sunt considerate mai mult decât suficiente pentru a pedepsi un prințisor oarecare.”

Babcott fluieră fără să scoată nici un sunet, apoi, într-un târziu spuse:

— Sunt niște idioți, cu toții.

Sir William râse.

— Cam așa m-am gândit și eu. Dar, după toate astea, ce crezi despre „Acțiuni imediate prudente”? Asta înseamnă negocieri.

— Vorbărie diplomatică numai ca să se știe acoperiți.

— Avem despăgubirea, noi...

— Tezaurul a fost avansat în locul lui Sanjiro. A fost un împrumut, nu o plată efectuată de partea vinovată.

— Așa e. Și probabil că ambii asasini sunt deja morți.

— Da, din întâmplare poate și nu suntem nici măcar unu la sută siguri de asta, și în nici un caz n-au murit drept pedeapsă pentru crima comisă.

— Păi, da... – Babcott se uită la el și oftă. Vrei să știi ce cred eu? între noi fie spus, eu cred că te-ai hotărât deja să lansezi o acțiune de pedeapsă împotriva lui Sanjiro, probabil la Kagoshima, mai ales că Yoshi ți-a dat aprobarea lui tacită.

— Aprobarea lui posibilă. Dar oare depeșa și răspunsurile mele sunt suficiente ca să-l convingă pe Ketterer că atacul este autorizat? Dacă va fi vorba de vreun atac!

— În privința asta nu este nici o îndoială. Ți s-au dat directive. Depeșa face atacul chiar obligatoriu, deși este stupid și îl dezaprob în totalitate.

— Pentru că ești doctor?

— Da.

— Dacă va trebui să preiei tu răspunderile în locul meu, sper că ai să uiți că ești doctor, dragă George.

— Nu era nevoie să-mi spui. Știu foarte bine pe ce parte este unsă pâinea cu unt. Dar să nu ai încredere în prinți, birocrati sau generali, căci aceștia îți invocă necesitatea și te pun să-ți verși sângele, ei rămânând la o distanță unde nu sunt în primejdie.

Babcott ridică paharul:

— Pentru Londra. Isuse, ce obosit sunt! Dar să ne amintim și de ceea ce-a mai spus Machiavelli: Siguranța statului este datoria primordială a conducătorului. Sau altă platitudine de genul acesta.

Sir William strânse din ochi.

— Acum despre Anjo.

Babcott îi spuse. La întrebarea lui Sir William își spuse verdictul:

— Șase luni. Un an, nu mai mult. Depinde de analize.

— Interesant.

Sir William rămase mult timp pe gânduri. Afară se lăsa noaptea, flota se pregătea de stingere. Sir William trase perdelele ca să se apere de curent, apoi se duse spre foc și-și aținti privirea în vâlvătaie.

— Lăsând de o parte pentru moment chestiunea aceasta, aș fi înclinat să ordon flotei să se deplaseze în apele Kagoshimei și să dezlanțuie imediat bombardamentul, dacă Sanjiro nu ne dă satisfacție – atât de dragul lui Yoshi, Anjo și al Consiliului Bătrânilor, cât și pentru că-l detest pe ticălosul de Sanjiro. Dar mai ales pentru Yoshi.

— Dacă trimiți flota acolo, lași colonia descoperită. Ce părere ai de rapoartele care arată că samurarii ne înconjoară din toate părțile – am văzut un număr foarte mare de samurai și pe Tokaido.

— E și acesta un risc.

Babcott privi gânditor spre Sir William și nu mai spuse nimic. Nu era hotărârea lui. Se va supune bucuros, așa cum vor face toți, și va insista să participe și el la expediție. Se ridică în picioare.

— Cred că am să trag un pui de somn înainte de masă, n-am dormit prea mult noaptea trecută. Apropo, Phillip a făcut o treabă grozavă. Mă apuc de analize ceva mai târziu și îți dau de știre.

— Vrei să mâncăm ceva mai târziu? La nouă e bine? Bun, și mulțumesc pentru Anjo, e foarte important. Asta îl face pe Yoshi și mai important pentru noi. Dacă putem avea încredere în el. Dacă!

— În țara aceasta, acest *dacă* e o problemă fundamentală, apoi Babcott adăugă, scârbit de atitudinea lui Tess. Neplăcută treaba asta cu „cazul juridic”. O să fie foarte neplăcut pentru Angélique, nedrept, nu-i așa?

— Când a fost oare viața dreaptă cu cineva, bătrâne?

La ora cinei, Angélique bătu la ușa biroului tai-panului, îmbrăcată de stradă.

— Albert?

— Intră! O, ce plărie frumoasă!

Era o pălărie elegantă pentru cină, discretă, potrivită pentru doliu, de un bleumarin închis, făcută să pară foarte șic, cu câteva flori de mătase înfipite în panglică.

— Mulțumesc. Lucrezi până târziu.

— Asta-i meseria.

Ca și toți ceilalți, se întreba și el ce-o fi fost în scrisoarea pe care Tess i-o scrisese, toată colonia fiind plină de zvonuri de la acela că i se poruncise să părăsească Asia, până la acuzația de crimă. Pe chipul ei nu se citea nimic, era numai un vâl de melancolie. În scrisoarea pe care i-o adresase lui, Tess îl avertizase să fie foarte atent în privința angajamentelor referitoare la armament și, dacă primea propuneri în acest sens, să le păstreze în cel mai strict secret. Să se folosească de McFay dacă va fi nevoie.

„L-am rugat să colaboreze cu tine. Bineînțeles că interesul lui principal va fi să-și promoveze propria afacere, dar trebuie să-l tratezi prietenește. Acum că domnul Edward Gornt a preluat controlul asupra firmei Brock în Japonia, el este dușmanul. Ai grijă cu el, este mult mai viclean decât bănuiești. În ceea ce o privește pe cealaltă persoană, dr. Hoag a fost de acord să mă ajute. Înțeleg că mai ocupă încă un apartament în casă noastră, așa cum i-a fost oferit de fiul meu. Vei fi informat ulterior în legătură cu noile aranjamente”.

— Unde iei cina, la ambasada franceză? Întrebă el.

— Am acceptat invitația să cinez în clădirea de alături, la domnul Gornt – Angélique observă că Albert se întuneacă la față. A fost o invitație de ultim moment, cu prieteni comuni, Dimitri, Marlowe. M-a rugat să te rog să vii și tu, să mă însoțești, dacă vrei. Ești liber?

— Îmi pare rău, nu pot, te conduc cu plăcere până la ușă și vin să te iau, dar este de la firma Brock și Fiii, el este șeful ei, iar aici este Nobila Casă.

— Ar trebui să fiți prieteni, chiar dacă sunteți în concurență. A fost un prieten adevărat pentru soțul meu, și pentru mine și pentru Jamie.

— Îmi pare rău, aceasta este problema mea, nu a ta, zâmbi din nou. Haide, spuse el și o luă de braț, fără să se mai sinchisească să-și ia paltonul și ieșiră în frigul de afară.

Vântul trăgea de pălăria ei, dar nu reuși s-o deplaseze, Angélique o prinsese cu o eșarfă de șifon.

— 'Seara, doamnă, spuse paznicul de la ușa firmei Brock și se înclină.

— 'Seara. Mulțumesc, Albert, nu e nevoie să vii după mine, mă va conduce acasă unul din băieți, fugi repede să nu răcești.

Albert râse și plecă. În aceeași clipă apărură Gornt, ieșit în întâmpinarea ei.

— 'Seara, doamnă, o, dar arăți minunat.

După ce acceptase invitația lui, neliniștile începuseră s-o frământa din nou. Ce atu-uri aveau? Un hohot de râs izbucni din camera alăturată. Îl recunosc pe Marlowe, văzu că paznicul plecase, în preajmă nu erau nici un fel de servitori și rămăseseră singuri pentru moment.

— Edward, șopti ea, îngrijorarea fiind mai mare decât prudența. De ce ești așa de sigur că o să fie bine pentru mine?

— Tess m-a invitat să mă duc înapoi. N-ai grijă, situația este sub control. Mai bine să vorbim mâine dimineață, în timpul plimbării tale – în seara asta vom face numai o conversație plăcută, ca între prieteni vechi și amabili. Sunt realmente onorat că ai acceptat invitația mea, datorită ție sunt eu acum șef aici – Edward o apucă de braț și îi spuse cu voce firească: Bine ai venit la Brock și Fiii, Angélique. Mergem înăuntru?

Sufrageria era la fel de mare ca și cea din Casa Struan, la fel de luxoasă, argintăria la fel de bună, vinul superior. Servitori chinezi în livrele. Marlowe, Pallidar și Dimitri stăteau în fața focului din cămin, așteptând s-o salute. Îi admirară pălăria pe care nu și-o scosese de pe cap, așa cum era obiceiul. Și în timp ce le răspundea la salut și îi asculta cu farmecul ei calm, creierul ei neliniștit iscodea cele spuse de Gornt, cele spuse și cele pe care le omisese.

— Putem să ne așezăm acum, din moment ce oaspetele nostru de onoare ne cinstește cu prezența sa? întrebă Gornt conducând-o la unul din capetele mesei.

Se așază apoi și el la celălalt capăt. Masa era suficient de mică pentru a părea intimă, suficient de mare pentru a arăta impresionantă.

— Și acum un toast! spuse el ridicând paharul cu șampanie. Pentru doamnă!

Băură șampania și ochii lui nu se dezlipiră de ai ei. Ea zâmbi drept răspuns. Nici da, nici nu. Am timp berechet, își zise el, încântat să fie gazdă și încă și mai încântat de propria persoană. Mai avea atât de multe de spus. Probabil partea cea mai bună. Dar nu ei. În ultima zi pe care o petrecuse la Hong Kong, Tess trimisese din nou după el, în taină.

— Am parcurs toate hârtiile, domnule Gornt. Nu este foarte sigur că dovezile pe care le aduc aceste hârtii în sprijinul planului dumneavoastră îl vor duce pe Brock la faliment.

— Eu cred că da, doamnă, răspunse el, impresionat de faptul că Tess știa atât de multe despre afaceri. Sunt sincer convins că aveți tot ce vă trebuie pentru a deschide cutia Pandorei – acesta era numele conspirativ al operațiunii asupra căreia se pusese de acord. Mai este numai o singură piesă care va completa tabloul și va garanta succesul.

— Și aceasta este?

— Sigiliul personal al lui Norbert. Se află în seiful lui din

Yokohama.

Tess oftase și se lăsase pe spate, rezemându-se de spătarul scaunului sculptat. Nici unul din ei nu avea nevoie să vorbească ca să înțeleagă că sigiliul acesta aplicat pe aproape orice scrisoare cu antetul Brock, pe orice document corect redactat și datat, îl valida imediat, angajând filiala Brock din Yokohama să împlinească tot, întocmai ce scrie în acea hârtie.

Nu mai era nevoie să spună cu voce tare că orice fel de informație incriminatoare putea fi redactată acum, antedatată și introdusă în teanc, printre celelalte. Cine mai putea contesta o asemenea scrisoare, acum, că Greyforth era mort? Amândoi îi cunoșteau valoarea.

Morgan și Tyler Brock speculasera masiv pe baza unei strategeme complicate, dar incredibil de ingenioase pentru a bloca piața zahărului din Hawai numai pentru ei – acțiune, în principiu, finalizată – negociind mai departe recolta de zahăr pentru bumbacul din statele americane din sud, pe care îl vânduseră anticipat, cu acte în regulă, francezilor, aliații istorici ai SUA, aceștia nefiind supuși blocadei nordiştilor, beneficiind în această situație și de ajutorul unor kongresmeni și garanții nordiste. Ulterior, acest bumbac, urma să fie transportat în mod legal din Franța la Geneva și de aici, tot legal, în Lancashire, la fabricile de bumbac, care erau disperate din cauza lipsei de materie primă.

Exista un mic risc: dacă guvernul unioniştilor descoperea destinația finală – Anglia era, oficial, neutră, dar cei mai mulți dintre britanici erau sprijinitori activi ai confederaților – și lucrul acesta devenea de notorietate publică, exportul ar fi urmat să fie oprit prin interceptarea mărfii. Era vorba de un risc minor, datorită înțelegerii la nivel înalt cu francezii, dar hârțiile lui Gornt dovedeau, pentru prima dată, că era vorba de o unitate a companiei britanice Brock, iar guvernul unionist mai mult ca sigur că nu se va amesteca pentru că o cantitate apreciabilă de zahăr, de care acestea de asemenea aveau mare nevoie, urma să fie negociată în schimbul armelor acestora, pe care Brock le va exporta prompt în Asia. Profiturile apreciate erau uriașe. Poziția lui Brock pe piața dintre Asia și America urma să devină proeminentă, indiferent cine ar fi câștigat războiul civil. În Asia ar fi deținut poziția supremă. Și planul nu putea da în nici un caz greș, pentru că Banca Victoria din Hong Kong era garant.

Banca Victoria, cea mai mare din colonie, sprijinise imediat proiectul, aprobat de Consiliul celor Doisprezece, din care făcea parte și Tyler Brock și la care dețineau un mare număr de acțiuni și lichidități. Indiferent de scopul unei acțiuni, Banca Victoria putea fi considerată drept teritoriul lui Brock, căci bătrânul Brock era acela care o întemeiasă, în '43, și tot el era acela care alesese apoi membrii Consiliului de Administrație, excluzând orice director venit din partea

Casei Struan. Reținuse o cotă de acțiuni de patruzeci la sută și deținea controlul permanent asupra voturilor de cel puțin nouă la trei. Consiliul de Administrație fusese de acord să-l sprijine pe Brock în arena internațională și să-l zdrobească în același timp pe Struan, cumpărându-i toate polițele scadente la 30 ianuarie – iar calendarul scadențelor și metodele îndoielnice folosite în acest scop pentru dobândirea polițelor pe termen lung erau toate înregistrate în documentația lui Gornt.

Gornt subliniase emoționat că, pentru prima oară, Brock și Fiii devenise foarte vulnerabilă – căci niciodată până atunci nu lăsaseră atât de mult din mână controlul asupra companiei lor. Banca Victoria era cheia Cutiei Pandorei. Iar cheia Băncii era Consiliul de Administrație. Acesta trebuia răsturnat, dizolvat, sprijinul financiar acordat lui Tyler și Morgan trebuia retras brusc și ei înșiși destituiți la momentul potrivit, găsindu-se astfel lipsiți de fondurile necesare pentru a-și unge osiile. În același timp se vor trimite printr-un cliper la Washington, în mâinile cui trebuie, stratagema acestui plan și probele lui Gornt și se va notifica faptul că Banca Victoria nu mai sprijină înțelegerea – iar fără sprijinul băncii nu mai exista zahărul necesar pentru a fi negociat pe bumbac sau arme. Dar lucrurile acestea trebuiau perfectate acum, înainte de a se redistribui controlul asupra voturilor în cadrul Consiliului de Administrație al băncii.

Pivotul principal al planului lui Gornt era cum să schimbe atitudinea Consiliului de Administrație. Documentele scoteau la iveală fapte deosebit de stânjenitoare pentru doi din membrii favorabili lui Tyler Brock, atât de stânjenitoare încât vor trebui să-și dea, fără să crâcnească, voturile celui care poseda documentele. Asta însemna șapte la cinci. Mai erau și unele informații mai puțin supărătoare și oarecum îndoielnice despre un alt membru. Era posibil, așadar, să se ajungă la șase la șase. Părerea lui Gornt era că Tess trebuie să-l abordeze pe președintele Consiliului de Administrație în particular, să-i prezinte faptele și detaliile, încredințându-l că acestea luaseră deja drumul Washingtonului și să-i propună să-și schimbe atitudinea față de Brock și de ea, să acorde un credit de șase luni pentru polițele Struan, două locuri în Consiliul de Administrație, să preia imediat controlul asupra firmei lui Brock, să vândă toate bunurile la prețuri derizorii, atât cât e necesar pentru a se acoperi datoriile, lăsându-i pe Tyler și pe Morgan Brock să se înece în zahărul pe care nu-l pot plăti. Și, în sfârșit, banca să fie de acord să împartă cele patruzeci de procente din acțiuni confiscate de la Brock în patru părți: una pentru președinte, câte una pentru cei doi membri aleși de Struan pentru Consiliul de Administrație și una pentru Nobila Casă.

— În schimbul a ce anume? De ce l-ar trăda Banca pe Tyler? întrebase Tess. De ce să-l tragă pe sfoară, mi se pare că așa se spune în

America, nu?

— Da, doamnă, dar în cazul de față va fi vorba de o dublă tragere pe sfoară. De ce credeți că va înghiți Consiliul de Administrație gălușca aceasta? Pentru că vor câștiga cu toții sume imense, și președintele și toți ceilalți, pentru că, în secret, fiecare din ei îl urăște pe Tyler și se teme de cei doi Brock, la fel ca toată lumea. Pe dumneavoastră nu vă urăsc, pentru că dumneavoastră sunteți Nobila Casă și nu reprezentați o amenințare pentru ei. Ura, nu numai banii, este cea care unge osiile roților lumii.

— Nu sunt de acord, dar hai să trecem peste asta. Să ne întoarcem la acel sigiliu miraculos. Ce propuneți să facem cu el? Dacă îl obțineți, Tess zâmbi cinic.

— Orice doriți dumneavoastră, doamnă.

— Poate ar fi trebuit să-l aduceți aici cu *Prancing Cloud*.

— Nu, îmi pare rău, e prea devreme. Doar dacă nu vreți să lăsați nava să lăncezească aici vreo săptămână sau două. Am să-l aduc la timp.

— De ce să trăgănam lucrurile? Trimite-l. Strongbow este un om de încredere.

— Am să-l aduc la timpul potrivit.

Își aminti cum ochii ei, atât de șterși și aparent nevinovați de cele mai multe ori, îl străpunseseră atunci ca niște săgeți de oțel.

— Promit!

— Să lăsăm lucrul acesta deoparte, pentru moment. Prețul, domnule Gornt.

— Aș prefera să discutăm despre aceasta când mă întorc, doamnă. Tess râse fără veselie.

— Sunt sigură de asta. Credeam că mă cunoști destul de bine ca să nu încerci să mă strângi cu ușa, nici pe mine, nici firma Struan. Vrei să amâni totul până în ultimul moment, când eu voi fi silită să lansez atacul, atât împotriva lui Tyler, cât și a băncii, atunci Casa Struan va fi extrem de vulnerabilă și eu va trebui să fiu de acord cu indiferent ce vei cere.

— Trebuie să existe încredere de ambele părți. V-am dat dovezile de care aveți nevoie ca să-l zdrobiți pe Tyler Brock și pe Morgan, pentru o înțelegere pe care mi-ați promis-o în viitor și am avut încredere în dumneavoastră să vi le înmânez. Nu e mult ceea ce vă cer – o mică amânare până mă întorc. Jur că mă voi întoarce la timp. Ceea ce vă voi aduce de la Yokohama va fi frișca de pe prăjitură, iar prețul va fi corect.

— Nu mi-au plăcut niciodată prăjiturile și nici frișca, domnule Gornt. Tatăl meu mi-a retezat, cu bătaii zdravene, orice chef pentru astfel de lucruri nefolositoare încă de pe când eram copil. Prețul?

— Dați-mi voie să vă asigur, doamnă, că va fi un preț pe care veți

fi bucuroasă să-l plătiți, pe onoarea mea și pe cuvântul meu de gentleman.

Tess se uitase fix la el.

— Dați-mi voie să vă asigur, domnule Gornt, de asemenea că, dacă mă veți înșela, dacă mă veți trage pe sfoară, voi avea grijă să deveniți un om extrem de nefericit, pe lângă faptul că veți deveni persoana non grata în Asia și în întregul Imperiu Britanic – pe onoarea mea și pe cuvântul meu de tai-pan al Nobilei Case.

Gornt simți că-l ia cu frig când își aminti cuvintele lui Tess, care păreau că-l încolțesc de jur împrejur și mândria cu care spusese: „tai-pan al Nobilei Case”, chiar și atunci când adăugase „deși numai vremelnic”. Înțelesese imediat că femeia aceea era, cu adevărat, tai-panul Nobilei Case, își dădu seama că, indiferent cine va deține titlu, nu va deține, în nici un caz puterea. Își dădu seama, cu un fior de spaimă, că va trebui să aibă de-a face cu ea multă vreme, că distrugându-l pe Brock probabil crease un monstru îndreptat spre propria lui distrugere.

Dumnezeule mare! Mă poate face mii de fărâme, numai să vrea! Cum să mi-o fac aliată, s-o păstrez aliată? Trebuie să fie aliata mea, indiferent de preț!

Râsul lui Dimitri și al lui Marlowe îl readuse în realitate. Lumea își recăpătă echilibrul. Lumina lumânărilor, masa din sufragerie, prieteni buni. Aflat în siguranță, în Yokohama, sigiliul luat deja și pus la loc sigur, o scrisoare deja scrisă, antedatată și sigilată pentru a corobora dovezile împotriva membrilor cheie ai Consiliului de Administrație și o altă scrisoare implicându-l pe președinte. Fără ei, consiliul se va prăbuși la picioarele noastre ca un castel din cărți de joc, trebuie să se prăbușească, în plus nu vor rezista tentației și șansei de a se răzbuna pe Tyler și pe Morgan Brock. Și nu trebuie să se teamă de Tess Struan. Se află în puterea mea, tot așa după cum viitorul meu este în puterea ei. Am o mulțime de motive să fiu mulțumit. Am douăzeci și șapte de ani, capul lui Morgan e aproape ca și căzut în coș, sunt viitorul tai-pan al casei Rothwell – Gornt, sunt în capul unei mese splendide și servitorii așteaptă poruncile mele. Și este și ea aici, frumoasă, în curând și foarte bogată și mă iubește, oricât de mult s-ar strădui să ascundă lucrul acesta, va fi mireasa mea, indiferent de cum vor evolua lucrurile, dacă are un copil de la Malcolm asta nu va face decât să-i crească prețul în fața lui Tess, un preț minunat, totuși derizoriu, pe care ea va fi fericită să-l plătească!

Sănătate și viață lungă, toastă el în gând, ridicând paharul pentru Angélique, pentru ei amândoi, convins de faptul că viitorul lui nu va cunoaște îngrădiri. Oaspeții lui nu băgară de seamă gestul, fiind mult prea preocupați de pălăvrăgeala lor, încercând să-i capteze atenția

invitatei. Gornt îi privea liniștit. Cel mai mult o privea însă pe ea. Apoi bătu ușor în masă.

— Angélique, domnilor, vă rog, o clipă de atenție. Avem supă de creveți cu sherry, pește la cuptor cu ceapă, măsline și Pouilly-Fuissé la gheață, șerbet și șampanie, apoi friptură cu cartofi și Sf. Emilion, bucătarul a găsit o bucată splendidă de biftec à la Struan... Nu-ți face griji, doamnă, a fost cumpărat, nu furat. Apoi plăcintă de pui și la sfârșit o surpriză care să încununeze toate surprizele.

— Ce anume? întrebă Marlowe.

— Așteaptă și ai să vezi.

Aruncă o privire spre Angélique. Angélique îi răspunse cu zâmbetul ei enigmatic, cel care îl emoționa la fel de mult ca al Mona Lisei pe care o privise la Luvru, când se dusesese o dată la Paris. Și nu-l mai uitase niciodată.

— Cred că trebuie să avem încredere în gazda noastră, domnule căpitan, spuse ea blând. Nu sunteți de acord?

Duminică, 13 ianuarie

Noaptea, Angélique se trezi scăldată într-o sudoare rece, purtată de gânduri înapoi în timp, înapoi la Legația franceză, cu sticlutele mamei-san pe masă, dintre care una deja goală, și gata s-o destupe și pe cealaltă și să-i înghită conținutul când vor reîncepe contracțiile.

Descoperind că se află în patul cald din apartamentul ei, că focul mai strălucea încă în cămin și arunca umbre prietenoase, groaza o părăsi, pulsul îi reveni la normal și așteaptă să vadă dacă are vreun semn. Nimic. Nici un fel de crampe, nici dureri de stomac. Așteptă. Tot nimic. Mulțumesc lui Dumnezeu, se vede că am visat, își spuse ea. Se relaxă pe salteaua moale, privind la flăcările din cămin, pe jumătate adormită. Urmărea cu privirile imaginile prietenoase închipuie de flăcări: acoperișurile pitorești ale Parisului la apusul soarelui, topindu-se apoi în priveliștile de vară ale casei visurilor ei din Provence, cu bebelușul adormit mulțumit în brațele ei.

— Isuse, fă să nu începă, te rog.

Cu o seară înainte o vizitase Babcott.

— Tocmai treceam pe aci și am venit să te întreb cum te mai simți.

— Nu e nevoie de nici un fel de tertipuri, spusese ea aspru. Doctorul Hoag mi-a spus același lucru azi dimineață. Exact aceleași cuvinte.

— Liniștește-te, dragă Angélique, zău că am trecut din întâmplare pe aici și am vrut să te văd. Ca să te liniștesc.

— Oh?

— Da, bătrânul Hoag mi-a spus că erai puțin tulburată. Chiar așa, dădu el din cap zâmbind, și ca să-ți spun ceea ce nu l-ai lăsat pe el să-ți spună, că este foarte posibil ca ciclul tău să fie puțin întârziat, se poate întâmpla să ai ușoare crampe care dispar și pot să reapară după o zi sau două. Sau niciodată.

— Cum se face că voi, doctorii, sunteți așa de deștepți, dar, de fapt, nu știți nimic, nici măcar un lucru atât de simplu: cum este când te gândești dacă ai sau nu ai un copil, un proces care se cunoaște de ani de zile, pufnise ea supărată, exasperată și iritată de privirile curioase și furișe pe care i le aruncau oamenii în ultimele zile, de tăcerea bruscă ce se instala ori de câte ori apărea ea undeva. Vă rog frumos să mă lăsați în pace, amândoi, am să vă informez când o să am nevoie de voi. Lăsați-mă în pace!

Plecase cam cu coada între picioare, dar ei nu-i păsa. De când cu cearta aceea violentă cu părintele Leo, cu o duminică în urmă, se închisese foarte mult în sine.

— Îl urăsc pe omul acesta, murmură ea, îl urăsc pentru că m-a supărat atât de tare. Este un om rău, nu este omul lui Dumnezeu!

În timpul spovedaniei spusese:

— Poate că ar trebui să ceri iertare pentru acea farsă de căsătorie la care ai participat, copila mea, o, știi că ai fost ademenită, înșelată, dar chiar și așa, tot e păcat.

— N-am fost ademenită, părinte, și nu a fost nici păcat, nici farsă, spusese ea. Este o căsătorie perfect legală în conformitate cu legea.

— Cu legea eretică? Legea e falsă. Te amăgești singură. Nici gând să fie legală în fața lui Dumnezeu.

— Este în conformitate cu legea engleză, spusese ea mânioasă. Și este și pe placul lui Dumnezeu, în mod sigur.

— Ah, sărmana mea copilă, nu, nu este și tu știi că nu este. Biserica nu recunoaște o căsătorie eretică, să nu mai vorbim de faptul că a fost oficiată de către un simplu căpitan, pe mare. Nu ești căsătorită în fața lui Dumnezeu.

— Ba sunt, biserica lui Malcolm recunoaște căsătoria mea, legile lui o recunosc, legea soțului meu o recunoaște, sunt căsătorită în mod legal.

— Cât ești de naivă! Nu te amăgi singură. Tu ești catolică, Biserica cea Adevărată nu recunoaște o astfel de căsătorie. Căiește-te, fiica mea!

— Sunt căsătorită și cu asta basta! Angélique se ridicase în picioare.

— Stai! Nu e chiar așa! Ca să-ți dau iertarea de păcate, trebuie să ți le recunoști, trebuie să te înfățișezi în fața lui fără pată! Cum pot să te iert de păcate așa?

— Dumnezeu lor este același ca și al nostru, ca Dumnezeu meu, spusese ea, orbită de lacrimile de mânie și neputință. Pot să-l ador pe Dumnezeu și în biserica lor la fel de bine.

— Riști să fii condamnată la chinurile veșnice. Excomunicarea, sfintele taine îți vor fi refuzate. Ai grijă, mințile ți-au fost tulburate de erezii, roagă-te pentru iertarea...

Angélique o luase la fugă.

André și Seratard erau în ședință. Ceva mai târziu André o întrebase ce necaz avea și ea îi mărturisise. André o liniștise.

— Mii de catolici sunt căsătoriți și trăiesc fericiți în credința protestantă și, invers, indiferent de ceea ce pretind reprezentanții bisericii.

— André, sunt sau nu sunt căsătorită?

— Ești, în conformitate cu legea britanică și cu legea navală britanică, atâta timp cât nici un tribunal britanic nu va spune că nu ești.

— Dar față de biserică?

— Față de biserica lor, așa cum am spus mai înainte, da, față de a noastră, nu. Dar știi deja răspunsul la întrebarea asta, nu?

— Îl urăsc pe omul acesta.

— E preot. Preoții nu sunt cu toții buni, și noi amândoi știm asta. Ascultă, Angélique, în legătură cu..., cu ciclul tău, te rog, imediat ce știi ceva sigur, într-un fel sau în altul, te rog să-mi spui imediat ca să ne facem un plan. Henri așteaptă dintr-o zi în alta să primească de la ambasadorul francez aprobarea de a te declara pupilă a statului. Nu fi îngrijorată, ți-am promis că o să-ți apăr interesele și așa va fi, îi spusese el și o lăsase să mediteze.

Nu este căsătorită în fața Bisericii? Atunci naiba s-o ia de Biserică a Romei, își spusese ea, scârbită de durere. Atenție! Să nu spui niciodată așa ceva pe față! Niciodată! Ești franțuzoaică, francezii știu ce înseamnă Roma catolică, cât este de coruptă și eretică și cât de vicleni sunt papii. În fiecare seară în rugăciunile ei o implora pe Sfânta Fecioară Maria s-o îndrume și s-o ajute.

Luni și toate zilele următoare se târâseră alene una după alta. Peste tot întâlnea ochi iscoditori și întrebări nerostite, așa că ieși tot mai puțin din casă. Ca să-și treacă timpul, citea și dormea, citea și scria scrisori și începu un roman despre o fată, o franțuzoaică, ce fusese aruncată pe țarm, la Yokohama. Povestea se împotmoli brusc, și Angélique arse paginile scrise în momentul în care își aminti de Kanagawa, de el și apoi nopțile și zilele petrecute cu Malcolm, singura lor noapte împreună pe *Prancing Cloud*.

Prancing Cloud plecase. Fusese fericită să vadă că nava aceea aducătoare de nenoroc dispăruse în depărtare. De la plimbarea în timpul căreia discutase din nou cu Gornt fără să afle mai nimic nou, căzuseră amândoi de acord să nu se mai întâlnească vreo câteva zile. O invitasă de două ori la ceai pe Maureen Ross, a doua oară o promisese în mod intenționat culcată în pat, ca să răspândească zvonul cum că ar avea febră. Conversația lor fusese obișnuită, de salon, vorbiseră despre modă, despre problemele din colonie, despre viața de aici, nimic serios. Mai târziu, își zicea Angélique, vizitele acestea vor fi mai interesante, atunci când vor putea să discute probleme mai intime. Dar nu acum. Dar îi plăcea această Maureen care adusesese cu ea cărți binevenite, și reviste, și îi povestise despre noul birou al lui Jamie, cum lucra Jamie tot timpul și îi împărtășise timid speranța că se vor căsători curând.

Singura persoană pe care o promisese cu plăcere fusese Phillip Tyrer, trimis de Sir William cu cele mai bune urări de grabnică însănătoșire. Adusesese cele mai recente ziare de la Londra și i le înmânase împreună cu un buchet de flori pe care le cumpăraseră în sat.

— Din ordinul Guvernului Majestății Sale, spusese el în franceză, cu un zâmbet înfloritor, tineresc și o poftă de viață molipsitoare.

Vorbiseră cam o oră și ceva, cel mai mult în franceză și îi relatase ultimele zvonuri. Îi povestise despre călătoria la Yedo, despre Nakama-Hiraga, care dispăruse fără urmă, creând o problemă diplomatică pentru Sir William și despre căpitanul Abekh care tot mai aștepta fierbând de mânie la Poarta de Nord.

— Și ce o să se întâmple, Phillip?

— Nu știu. Sperăm ca problema să se rezolve de la sine. Din păcate, a trebuit să-i facem un portret lui Nakama, să spunem cum arată, așa că nu prea are șanse să scape. Mi-e tare ciudă, pentru că era un băiat bun și m-a ajutat enorm. Nu cred nici o iotă că ar fi asasin. N-am obținut nici un fel de informații nici de la celălalt individ, prietenul lui Nakama, a cărui familie construiește nave în Choshu. L-am dus să viziteze una din fregatele noastre. E un individ destul de drăguț, dar cam prostuț. Sir William n-a vrut să-l predea celor de la Bakufu, așa că i-a dat drumul. Tare mi-e ciudă, Angélique, Nakama m-a ajutat tare mult, și nu numai cu japoneza, și dacă n-ar fi fost el...

Mai târziu luaseră cina împreună și, la întrebările ei iscusite, recunosc – după ce mai întâi o puse să jure că va păstra secretul – că are o față deosebită, numai a lui, în Yoshiwara.

— O, e așa de frumoasă și drăgălașă, Angélique, sper să pot face rost de bani pentru contractul ei fără să-l suprasolicit pe Lordul Cancelar, legătura aceasta este atât de confortabilă...

Angélique era amuzată cât de tânăr părea Phillip și îl invidia pentru dragostea lui simplă. În comparație cu el, se simțea atât de încâlcită și de matură.

— Într-o zi aș vrea s-o cunosc, spusese ea. Pot să mă strecor ușor în Yoshiwara, mă îmbrac băiețește.

— O, Dumnezeu, nu, Angélique, nu se poate, nu trebuie.

Totuși ar putea fi foarte amuzant, își zisese ea chicotind în sinea ei și se răsucise în pat, gata să adoarmă. Și aș vrea s-o văd și pe această Hinodeh, în care am investit așa de mult. Mă întreb cum arată. În clipa în care era gata să treacă pragul somnului, stomacul i se strânse într-un spasm. Apoi încă o crampă, diferită. Și încă una. Perfect trează acum își apăsă neliniștită stomacul și-și frecă pântecul ca să îndepărteze durerea, dar aceasta nu dispăru și-și dădu seama, fără putință de îndoială, că era vorba de durerile atât de familiare, însoțite de o ușoară slăbiciune. Începuse. Sângele începu să curgă. Și o dată cu suvoiul de sânge, izbucniră și toate dorurile, necazurile și speranțele ei. Începu să plângă zdrobită de tristețe și-și îngropă fața în perne.

— Oh, Malcolm, am sperat atât de mult, atât de mult, acum nu mai am nimic să-ți ofer, nu mai am nimic de la tine, nu mi-a mai rămas nimic, oh, Malcolm, Malcolm, îmi pare rău, atât de rău... O, Dumnezeu, cât sunt de nefericită...

Și plânse, și plânse, o eternitate întreagă până se scufundă în somn, căci nu mai avea lacrimi.

— Missee, trezești! Missee-tai-tai, cafeee, heya!

Prin aburii somnului, o văzu pe Ah Soh cum trăneste tava pe noptieră, în nări îi veni mirosul de cafea caldă, proaspăt măcinată – un cadou de la Seratard și una din treburile pe care Ah Soh știa și se străduia să le facă și ea ca lumea. Mireasma aromată o învălui din toate părțile, trezind-o cu blândețe.

Se ridică în capul oaselor în pat și se întinse, uimită și încântată să se simtă atât de vioaie și atât de bine. Crampele trecuseră, durerea intrase pe făgașul ei normal, ceva mai bine ca de obicei și senzația de amețeală mai blândă ca de obicei.

Și lucrul cel mai minunat era că disperarea o părăsise. Acesta este miracolul EI, se gândi ea cu pioșenie. În ultima lună se rugase în fiecare noapte Preabinecuvântatei, rugând-o, implorând-o, cerșindu-i ajutorul și într-una din nopți auzise: „Lasă asta în seama mea, copilă, va fi decizia MEA nu a ta”. Așa auzise, nu cu urechile, ci cu sufletul „va fi decizia MEA, în toate privințele, odihnește-te liniștită”. Nelinıştea o părăsise.

Fusese decizia EI! Ce minunat! Angélique accepta verdictul EI. Voința lui Dumnezeu. Și așa făcuse. Într-un imbold de sinceritate îngenunche lângă pat, închise ochii și îi mulțumi fierbinte, îi spuse din nou cât fusese de tristă și nefericită, dar îi mulțumea pentru că acceptase să preia povara în locul ei. Tu ai făcut-o. Apoi se băgă din nou sub plapumă, gata pentru lume și pentru cafea. Cafeaua la ora asta, nouă, era ceva obișnuit pentru o zi de duminică, avea exact destul timp pentru o baie și pentru ca să se îmbrace să meargă la biserică.

— Biserica! Și de ce nu? se gândi ea. trebuie să-i mulțumesc cum se cuvine, dar fără nici un fel de spovedanie.

— Ah Soh, adu-mi baia și...

Ah Soh privea la ea încremenită. Angélique își dădu brusc seama că servitoarea trebuia să fi văzut petele de sânge de pe cămașa ei de noapte. Ah Soh spuse precipitat:

— Eu aduce baie, și se năpusti spre ușă, dar Angélique ajunse acolo înaintea ei și o împinse înapoi.

— Dacă spui cuiva, îți scot ochii!

— Ayeeyah, nu înțelegi, missee-tai-tai, gemu Ah Soh, înspăimântată de veninul din ochii și din vocea stăpânei ei. Nu înțelegi!

— O, ba da, înțelegi! *Dew neh loh moh-ah*, se stropși ea în cantoneză, aruncându-i în față înjurătura pe care o folosisese o dată în prezența ei Malcolm la adresa lui Chen, când fusese supărat pe el și

atunci îl văzuse pe Chen cum se albise la față. Malcolm nu-i spusese niciodată ce înseamnă cuvintele acelea, dar avură același efect și asupra lui Ah Soh, căreia i se muiară imediat genunchii.

— Ayeeeeeeyahhh!

— Dacă vorbești, Ah Soh, tai-tai o să..., Angélique își repezi furioasă unghiile lungi până la câțiva milimetri de ochii ei și le ținu acolo. Asta o să-ți facă tai-tai! Înțeles?

— Înțeles. Sek'ret, tai-tai!

Femeia înspăimântată mormăi ceva în cantoneză, își puse apoi degetele pe buze, în semn de lacăt.

— Ah Soh nu vorbești, înțeles.

Stăpânindu-și furia, deși inima îi bătea nebunește, Angélique o împinse pe femeie înapoi spre pat și se băgă din nou sub plapumă. Arată cu un gest poruncitor spre ceașca de cafea.

— *Dew neh loh moh!* Toarnă-mi cafeaua!

Plină de umilință și frică sinceră, Ah Soh turnă cafeaua, i-o întinse și rămase pe loc resemnată.

— Nu vorbești, faci tot patul, cearșafuri curate. Secret!

— Înțelegi, tai-tai, nu vorbește, sek'ret, înțelegi.

— Nu vorbești! Sau..., unghiile lungi sfâșiară aerul.

Ah Soh fugi repede să aducă apa fierbinte pentru baie, dar, mai întâi, alergă să-i șoptească vestea lui Chen care ridică ochii în sus și spuse:

— Ayeeyah, ce-o să facă acum tai-tai Tess! și fugi repede să trimită vestea cu nava cea mai rapidă la ilustrul Chen, compradorul, care îi poruncise să-l informeze imediat, indiferent cât ar trebui să plătească.

Cafeaua era delicioasă. Îi liniștea stomacul și nervii și îi îndepărta ușoara iritare. Una din bucuriile adevărate ale ei pe lumea asta era cafeaua, băută dimineața devreme, de cele mai multe ori cu cornuri calde și în compania Colettei, pe Champs Elysées, la una din cafenelele acelea elegante, cu mese pe trotuar, citind ultimul număr al revistei *Court Circular* și urmărind scurgerea oamenilor pe lângă ea.

Mai întâi biserica. Am să mă prefac că încă nu s-a întâmplat nimic. Ah Soh nu va îndrăzni să vorbească. Cui să spun mai întâi? Lui Hoag? Lui André? Lui Edward? Lui Skye?

Avusese deja o discuție cu Skye. Părerea lui fusese că nu au nimic altceva de făcut decât să aștepte, să vadă ce va face Hoag și, după aceea, ce va face Tess. Scrisoarea lui Tess către el fusese foarte scurtă:

„Dragă domnule Skye, știu că fiul meu a avut legături cu dumneata, încetează și nu te mai amesteca în afacerile fiului meu, sau ale mele. Nu-ți va aduce nimic bun.”

— Interesantă alegere a cuvintelor, comentase el.

— Pari speriat, ca și când ai fi pierdut deja.

— Cătuși de puțin, Angélique. Singura noastră atitudine posibilă este așteptarea. Ea are inițiativa.

— Cu poșta următoare vreau să le scrieți avocaților Casei Struan ca să vă prezinte raportul asupra stării averii soțului meu.

Era una dintre ideile cu care venise André, acesta fiind în favoarea unei ofensive imediate.

— Sigur că da, dacă vrei să cazi în capcana ei.

— Cum așa?

— Singura ta postură trebuie să fie aceea de copil-văduvă nedreptățit, de tânără ispitită să se căsătorească cu un bărbat cu o voință de fier și nu aceea de văduvă sărăcită și hrăpăreață a unui soț bogat, un minor care a nesocotit voința mamei lui, căsătorindu-se cu o fată scăpată, cu antecedente dubioase. Te rog să nu te superi. Nu-ți spun decât ceea ce se poate și probabil se va spune. Trebuie să aștepți, dragă doamnă, prefăcându-te că speri că Tess se va purta ca o adevărată doamnă, ca o ființă omenească. Dacă fiul lui este... ăăă... dacă este pe drum, asta ar fi de mare ajutor.

— Și dacă nu este?

— Hai să ne gândim la aceasta când va fi cazul. Avem timp berechet să...

— Eu nu am timp berechet. O să rămân în curând fără nici un ban.

— Ai răbdare!

Mon Dieu! Răbdare! Bărbații și răbdarea lor! Acum, când Angélique știa fără putință de îndoială că nu purta copilul lui Malcolm, lăsa la o parte toate planurile pe care și le făcuse pentru eventualitatea că ar fi avut un copil și se concentrează în direcția cealaltă. Un atac imediat împotriva acelei femei? Nu, asta va veni mai târziu, aici domnul Skye are dreptate. Mai întâi trebuie să aflui ce are de gând să facă. Pentru asta, va trebui să le spun lui Babcott și lui Hoag. Hoag este cel care a adus mesajul, așa că lui va trebui să-i spun. Nu-i nevoie să-și pună etichete pe mine nici unul din ei, am să le spun eu. Acum, imediat, sau mai târziu? Să-l întreb mai întâi pe André sau pe Edward? Nu cred că e nevoie.

Nemaiavând un copil la care să mă gândesc, viața devine mai simplă pentru mine și am mai multe șanse să mă recăsătoresc. Indiferent ce s-ar întâmpla, ca orice fată din lumea asta, trebuie să am și eu un protector, un soț, soțul potrivit, sau, la nevoie, orice fel de soț. În privința perspectivelor mele? Nu am bani să mă întorc la Paris și să mă stabilesc acolo. Nu am nici o altă perspectivă decât aceea a unei înțelegeri cu Struan, nu, nu cu compania, cu femeia aceea. Chiar și Edward este legat de ea. Mai ales el. Fără un aranjament bun pentru mine și fără bunăvoința ei față de această înțelegere, interesul lui pentru căsătoria cu mine se va evapora. Și e corect, pentru că al meu

se va evapora și mai repede. El este îndrăgostit de mine, dar eu nu sunt îndrăgostită de el, deși îmi place foarte mult, dar fără o securitate financiară reciprocă, legătura aceasta nu are nici o logică.

Și acum înapoi, la acea femeie, indiferent ce idee îi vine, gândi Angélique, încântată de felul în care îi lucra mintea, la rece, logic, fără enervare, examinând pur și simplu toate aspectele ca orice femeie prudentă. Mai pot rezista o lună, sau două, nu mai mult, și asta dacă nu-i mai dau nici un fel de bani lui André. În curând chitanțele mele se vor termina, Albert poate da ordin oricând să nu-mi mai fie onorate, să mi se stopeze creditul și să fiu dată afară. Parcă citesc gândurile ei pline de ură. Nu contează, pot să mă mut la Legația franceză. Dar nu mă vor întreține multă vreme nici acolo.

Sir William? N-are nici un motiv să facă pentru mine mai mult decât a făcut deja. André este singurul om care nu este în puterea ei și care poate să te ajute. Gândește-te bine, Angélique, greșești! Când André va vedea că izvorul de bani e pe cale să sece, sau chiar a secat, nu se știe ce poate să facă în disperare de cauză. Ar putea să-i vândă lui Tess hârtia aceea îngrozitoare, ar putea să-i dea... să-i dea dovezi despre... despre trecut. Este un cinic, un om suficient de ticălos, sau de isteț ca să fi păstrat o dovadă a faptului că am plătit pentru leacuri cu cerceii pe care am pretins că i-am pierdut. Se va mulțumi cu mult mai puțini bani decât mine. Dar și așa, este singurul bărbat de aici suficient de rău ca să-i poată ține piept. Edward va merge împotriva ei, dar numai până la un punct. Nu va fi dispus să piardă firma Rothwell-Gornt.

Să-l trimit pe Edward înapoi la Hong Kong imediat? Sau pe Hoag, el îmi este prieten, în fine, un fel de prieten și este cel pe care ea l-a trimis la mine. Sau pe André? Nu pe el, fiindcă n-aș mai avea nici o clipă de liniște la gândul că este singur și nesupravegheat la Hong Kong cu femeia aceea.

La biserică, Angélique fu o revelație. Se îmbrăcase ca de obicei în negru, cu un vâl scurt pe față. Cu cartea de rugăciuni în mână, porni prin ziua vântoasă, trecu de biserica catolică de pe promenadă, alăturându-se șuvoiului de oameni care se îndreptau spre Sfânta Treime, merse cu ei, intră în biserică și se așază în ultimul rând, îngenunche imediat și începu să se roage. Un murmur porni prin aer, din naosul deja pe jumătate plin, străbătu colonia și ajunse până în Mahalaua Bețivilor.

— Dumnezeule atotputernic, Angél s-a dus la biserică, la biserica noastră...

— La Sfânta Treime? Dar cum așa, că e catolică?

— Catolică sau nu, a fost la Sfânta Treime, strălucitoare ca un soare, îmbrăcată toată în roșu și nici n-avea pantalonași pe dedesubt.

- O, pentru Dumnezeu, nu mai răspândiți atâtea bârfe!
- Nu e nici o bârfă, niciodată nu poartă pantalonași...
- Și zici că s-a dus la Sfânta Treime? Adică a trecut la ai noștri?
- Cred că bătrânul Tweet s-a scăpat pe el...

Maureen și Jamie fuseseră în spatele ei. Avură o ezitare lângă ultimul rând de scaune, gata să spună: Putem să stăm lângă tine? Dar Angélique era tot în genunchi cufundată în rugăciune și nu-i luă în seamă, deși era conștientă de prezența lor; ba chiar puțin invidioasă pe verdele vesel al rochiei lui Maureen, al jachetei și al pălăriei asortate, cu pana ei de șifon galben care îi atârna pe spate. În clipa următoare, cei doi merseră mai departe, împinși de la spate de ceilalți și nedorind s-o tulbure – ceea ce era exact ce-și dorea Angélique. După ce mulțumi Sfintei Fecioare pentru că îi dăduse puterea să-și învingă disperarea, rămase în genunchi, cu pernița așezată comod sub ea și, la adăpostul vălului, așteptă să vadă ce se întâmplă. Era pentru prima oară când asista la o slujbă religioasă protestantă.

Nu era la fel de multă pioșenie ca în propria ei biserică, dar era mai intim, ici și colo se vedeau vase cu jăratice menite să mai domolească umezeala și frigul, toți cei care se mișcau aveau grijă de ele. Geamurile cu vitralii erau frumoase, altarul și ornamentele lui mai sobre decât se așteptase. Mulți ar fi dorit să se oprească și s-o salute sau să-i facă un semn cu capul, încântați sau uimiți, gata să se așeze lângă ea, dar n-o făcură, din același motiv, pentru că nu doreau s-o tulbure. Gornții se așeză pe celălalt rând de bănci.

Astfel că rămase singură pe rândul ei de bănci și curând slujba începu. Mai întâi se cântă un imn și Angélique se luă după ceilalți, ridicându-se în picioare când se ridicau ei, așezându-se când se așezau și ei, rugându-se când se rugau ei, dar întotdeauna numai la Sfânta Fecioară, ascultă predica pastorului Tweet, complet descumpănit de prezența ei. Au urmat alte imnuri, apoi s-au cântat psalmi, apoi veni tava pentru chetă – un moment jenant când se scormoni în buzunar după câțiva bănuți, apoi încă un imn și binecuvântarea finală, urmată de un oftat general și clar de binemeritată ușurare.

Credincioșii rămaseră în picioare în timp ce pastorul intră în sacristie precedat de un băiat. Cei mai mulți începură să se îndrepte apoi spre ieșire, salivând deja la gândul dejunului tradițional de duminică, cea mai bună masă din săptămână: friptură de vită, budincă de Yorkshire, cartofi prăjiți pentru cei norocoși care își puteau permite să cumpere o ciozvărtă din ultimul transport de carne de vită adusă la gheață din Australia. Mai rămaseră numai câțiva pentru rugăciunea finală. Ea se rugă să fie iertată pentru că venise în această biserică, dar era încredințată că Dumnezeu va înțelege că e vorba numai de o chestiune de moment, de un protest împotriva părintelui Leo. Toți ochii erau ațintiți asupra ei în timp ce mulțimea ieșea din biserică. Se

alături și ea ultimilor, dând din cap și spunând *dimineța*, ca răspuns la salaturile murmurate de ceilalți. Pastorul era afară, în fața ușii, salutându-i pe unii, privind încruntat la alții. Când apărură Angélique, luă o figură serafică și murmură:

— O, eh, domnișoară Ange..., doamnă, ce plăcere să vă văd, fiți binevenită în Biserica Sfintei Treimi, ne-am bucura mult să vă vedem mai des..., dacă vreți să vă explic ceva... Oh! Nu? Ei bine, sper că v-a plăcut și vă rog, vă rog foarte mult să mai veniți, ne face mare plăcere să vă vedem, sunteți bineveni...

— Mulțumesc, domnule pastor, spuse ea, făcând o reverență rapidă, apoi porni repede spre stradă.

Sir William o aștepta, împreună cu Babcott, înfodoliți ca toți ceilalți din pricina frigului.

— Mă bucur să văd că te-ai făcut bine, spuse sincer Sir William și mă bucur în mod special să te văd aici. Noi suntem foarte mândri de biserica Sfânta Treime și ești foarte bine venită aici, suntem cu toții foarte, foarte fericiți să te vedem aici. Pastorul n-a fost chiar în cea mai bună formă astăzi, îmi cer scuze pentru el, de regulă se descurcă mai bine, nu e așa de bombastic. Ți-a plăcut slujba?

— Este atât de diferită, Sir William, spuse ea. Mi s-a părut de-a dreptul exotic faptul că oamenii se rugau în engleză, nu în latină.

— Da, cred că ți s-a părut exotic. Putem să te însoțim?

— Vă rog.

Porniră în mers vioi, glumind și făcând schimb de amabilități și banalități, evitând problema care îi frământa de fapt pe toți trei, angajându-se în discuții despre vreme, ce urât e, nu-i așa, apoi despre meciul de fotbal din ziua precedentă – grozav, nu-i așa? și dacă ne dați voie, vă însoțim săptămâna viitoare la următorul meci. Nu știu dacă ați văzut ultimele ziare, sau dacă ați auzit că la Yokohama se pregătește punerea în scenă a spectacolului Romeo și Julieta – doamna Lunkchurch a avut amabilitatea să fie de acord să joace rolul principal, în timp ce doamna Grimes îl va juca pe Romeo.

— Ați jucat teatru vreodată, doamnă, ați fost vreodată pe scenă?

— Numai de Crăciun, când jucam mici piese la mănăstire, spuse ea. Și nu jucam prea bine... oh!

O rafală de vânt îi smulse jobenul din cap lui Sir William și-l azvârli, rostogolindu-se pe jos, Babcott reuși să-l țină pe al lui, dar Angélique nu fu suficient de rapidă și pălăria îi zbură, împreună cu multe altele, în râsetele, chiuiturile și înjurăturile celor prezenți. Angélique se amestecă în mulțimea care alergea după pălării, dar Babcott reuși să i-o salveze exact în momentul în care era gata să se rostogolească pe plajă, jobenul lui Sir William fu prins de Phillip Tyrer care i-l înmână grăbit și porni în fugă după al său.

— Cel mai bun joben al meu, de biber, spuse supărat Sir William,

ștergând de pe el noroiul, care semăna suspect de mult cu niște băligar.

Pălăria ei era neatinsă, și Angélique și-o puse zâmbind pe cap, fixând-o bine cu un ac.

— Mulțumesc, George, eram convinsă că o să facă baie!

— Și eu la fel. Putem să te invităm la dejun?

— Nu, mulțumesc, astăzi rămân acasă.

Ajunseră în curând la poarta Casei Struan. Ambii bărbați îi strânseseră mâna și ea dispăru înăuntru.

— Drăguță doamnă, bună calitate, bună bucățică, spuse Sir William.

— Da.

Babcott ridică din sprâncene privind în zare, spre mare. Sir William urmări direcția privirii lui intense. Nu era nimic deosebit în golf, după cât vedea el.

— Ce s-a întâmplat?

— I-a venit ciclul.

— Isuse, ai examinat-o? Sau Hoag? De ce dracu nu mi-ai spus?

— N-am examinat-o, știu și atâta tot.

— Ei, cum așa, de un..., se opri răspunzând la salutul lui MacStruan și Dimitri care tocmai treceau pe lângă ei. 'Neața, 'neața! spuse el nerăbdător, apoi îl luă pe Babcott de braț și porni cu el în jos, spre Legație.

— De unde știi? Ei?

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, sunt medic. Am văzut-o ieri și astăzi, când am văzut-o fără văl mi-a venit imediat ideea în minte. Fața îi este puțin umflată și când a fugit după pălărie am observat că fugea cam împiedicat.

— Naiba să mă ia dacă am observat ceva. Dumnezeuule Atotputernic! Ești sigur?

— Nu, dar pot să pariez o sută de guinee contra unui penny că așa este.

Sir William ridică din sprâncene.

— Oare și Hoag își poate da seama numai privind-o?

— Asta nu pot să-ți spun.

— În cazul acesta, să nu-i spui nimic.

— Și de ce mă rog?

— Lasă să rămână totul numai între noi, e mai bine așa, spuse Sir William, apoi adăugă blând: Las-o pe Angélique să-și joace cartea așa cum vrea. E jocul ei, al ei și al lui Tess Struan, nu al nostru. Nu mai este al nostru.

Patru soldați Bakufu și un sergent pătrunseră pe poarta Yoshiwarei. Arătau ca orice altă patrulă de samurai, însă oamenii erau

mai solizi, mai hotărâți și mai vioi. Era devreme după-amiază. În ciuda vremii nefavorabile, grupuri obișnuite de curtezane, servitoare și alți oameni se plimbau în sus și în jos, prin fața gai-jinilor care pierdeau vremea zgâindu-se la ele și servind câte o băutură la cafenele și ceainării, izbucnind în râs ori de câte ori vântul smulgea câte o umbrelă mai împopoțonată și o trimitea să înoate. Din când în când, unul dintre soldați se oprea lângă portarul vreunui han, lângă patronul unei ceainării sau lângă o chelneriță. Imediat persoana respectivă făcea o plecăciune și spunea:

— Nu, stăpâne, trădătorul Hiraga n-a fost văzut aici, o, nu, stăpâne, mulțumesc, stăpâne, da, imediat, nu, nu-l cunosc...

Aproape toți știau unde se afla Hiraga, dar își țineau gura, căci îi urau pe soldați și, pe de altă parte, știau că nici o recompensă nu este suficientă pentru a te apăra de răzbunarea unui shishi, sau de disprețul Lumii Plutitoare în cazul unei trădări. În lumea lor, secretele erau deliciul și valuta vieții, adăugând un plus de emoție traiului zilnic. Traseul patrulei părea să fie întâmplător. Apoi, dintr-o dată, sergentul schimbă direcția, o luă pe o alee spre Hanul celor Trei Crapi și bătu cu putere la poartă. Hiraga era prins în cursă. Ori de câte ori apăreau patrulare prin apropiere, iscoadele lui îl avertizau la timp, dându-i posibilitatea să se ascundă în vizuina lui din tunel, unde avea acum un pat tare, câteva lumânări, chibrituri, mâncare, săbiile și un pistol, precum și explozivele lui Katsumata. Acum, în momentul în care i se dăduse alarma, Hiraga descoperise că un alt samurai scotocea prin grădină, așa că nu mai avea cum să ajungă până la puț. Cuprins de panică, se repezi spre bucătărie și abia dacă avu timp să-și înșface cele necesare deghizării – ascunse la îndemână după cum îi sugerase Katsumata, că, la câțiva metri de el, ascuns privirii de gard, sergentul trecu pe lângă portarul care se prosternase până la pământ, apoi își aruncă din picioare sandalele și păși pe veranda casei principale. Fără să știe că Hiraga n-a avut timp să coboare în tunel și se află atât de aproape de ea, Raiko ieși în întâmpinarea sergentului, îngenunche și se prosternă, cu fața toată numai zâmbet, dar cu sufletul tremurând, căci era a treia zi de percheziții – prea multe ca să te simți liniștit.

— Bună ziua, sire, îmi pare foarte rău, doamnele se odihnesc și nu sunt încă pregătite să primească clienți.

— Vreau să fac percheziție.

— Cu plăcere, vă rog să mă urmați.

— La bucătărie.

— La bucătărie? Da, vă rog să mă urmați.

Îi conduse veselă, dar când dădu cu ochii de Hiraga, cu capul plecat printre cei doisprezece bucătari ai ei, simți că i se moaie picioarele.

Hiraga era foarte murdar, purta pe cap peruca jumulită pe care o

avusese Katsumata la Hodogaya și nu avea drept îmbrăcăminte decât acoperitoarea pentru șolduri și o vestă zdrențăroasă.

— Leagă-ți o pietricică sub talpă, Hiraga, îl sfătuisese Katsumata. Mersul și chipul te vor da de gol, unge-ți fața cu murdărie, la fel și subțiorile, cu băligar ar fi cel mai bine, spune că ești spălător de vase, dar nu juca teatru, fii cu adevărat spălător de vase. Între timp, pregătește materialele incendiare, dă-i instrucțiuni lui Takeda cum să le facă și fii gata de acțiune la întoarcerea mea...

Sergentul cu fața arsă de vânt stătea înfipt cu mâinile în șolduri și privea de jur împrejur, în tăcerea care se lăsase, aproape dureroasă. Cercetă cu privirea fiecare colțișor, fiecare dulap și fiecare cămară. Rafturi întregi cu condimente rare, ceai, butoiașe cu saké și sticle cu băuturi de-ale gai-jinilor, săculețe cu orez din cel mai fin. Mormăi ca să-și ascundă invidia.

— Tu! Bucătarul-șef!

Omul greoi, înspăimântat, ridică încet capul.

— Du-te acolo, și ceilalți! Aliniați-vă!

În graba lor de a se conforma, se împiedică unii de alții, Hiraga șchiopăta anevoie, murdar și aproape gol, cu acoperitoarea de șolduri soioasă și vesta rufoasă, și se așază în rând cu ceilalți. Mormăind înjurături, samuraiul cercetă cu privirea pe fiecare din oameni în parte, plimbându-se prin fața lor. Când ajunsese în dreptul lui Hiraga, nările lui se strâmbară dezgustate de miasme, apoi trecu la următorul, și la următorul, și la următorul, își descărcă furia neputincioasă asupra ultimului om din rând răcnind la el, iar acesta rămase încremenit pe vine. Apoi sergentul se întoarse și se opri în fața lui Hiraga, cu picioarele bine înfipite în pământ.

— Tu! răcni el. Tu!

Raiko scoase un țipăt și fu cât pe-acți să leșine, toți ceilalți își ținură respirația. Hiraga se trânti la pământ, cu fața în jos, gemând și mormăind, sprijinindu-se cu picioarele în perete ca să-și facă vânt să înșface picioarele sergentului. Dar acesta începu să urle:

— Ești o rușine pentru această bucătărie, și tu – samuraiul se întoarse spre Raiko care se dădu înapoi spre perete, îngrozită, în timp ce Hiraga reuși să-și stăpânească elanul saltului – ar trebui să-ți fie rușine să ții un nenorocit împruțat ca ăsta într-o bucătărie pentru oameni bogați.

Cu piciorul îl lovi pe Hiraga în gât și acesta urlă de durere adevărată, peruca fu cât pe-acți să-i cadă din cap și și-o apucă repede, cuprins de panică, cu mâinile încrucișate deasupra capului.

— Să-l dai afară. Dacă sacul ăsta de păduchi se mai află în Yoshiwara la apusul soarelui, îți închid hanul pentru murdărie!

Îi mai dădu o lovitură cu piciorul și plecă. Nimeni nu mișcă până nu se făcu din nou liniște. Chiar și atunci, începură să se adune de pe

jos timid și șovăielnic, servitoarele se repezără la Raiko să-i dea să miroasă săruri, aceasta porni clătînându-se, în timp ce oamenii de la bucătărie îl ajutau pe Hiraga să se ridice în picioare. Locul unde îl lovise sergentul îl dureau foarte rău, dar nu lăsa să se vadă nimic. Se dezbracă imediat și se duse în zona rezervată servitorilor, se spală și se frecă îndelung, plin de scârbă, căci nu avusese timp să se deghizeze ca lumea, își vârâse mâinile într-unul din vasele de noapte pline cu scârnavii, se mânjise pe față și apoi dăduse fuga lângă focul din bucătărie, să se strecoare printre servitori. Când fu cât de cât satisfăcut, porni în pielea goală spre casa lui, ca să mai facă încă o baie, de astă dată în apă fierbinte, deși era convins că nu se va mai simți niciodată curat. Raiko îl opri pe verandă. Nu-și revenise încă de tot din spaima prin care trecuse.

— Îmi pare rău, Hiraga-sama, iscoada nu ne-a dat de știre la timp despre samuraiul din grădină... Te așteaptă o baie fierbinte și o băieșită, la tine în casă, dar acum îmi pare rău, poate că ar trebui să pleci, este prea pericu...

— Îl aștept pe Katsumata și numai după aceea plec. Te-a plătit bine.

— Da, dar patrulele...

— Baka! Ești răspunzătoare de sistemul de avertizare. Dacă mai faci o greșală de felul ăsta, capul tău se va rostogoli în coș – negru la față, Hiraga intră în baie, unde servitoarea îngenunche și făcu o plecăciune atât de rapidă, că se lovi cu fruntea de podea.

— Baka! răcni el.

Nu scăpase încă de sentimentul acela umilitor de frică, mai simțea în gură gustul neplăcut al spaimei. Se așează pe vine pe scăunelul mic, așteptând ca fata să înceapă să-l frece.

— Grăbește-te!

Baka! își zise el turbat de furie. Toți sunt baka, dar nu și Katsumata, el nu e baka, din nou a avut dreptate: fără rahatul ăla acum aș fi fost mort, sau, poate chiar mai rău, prins de viu.

YEDO

Orele înserării erau perioada cea mai activă pentru locuitorii Yoshiwarei din Yedo, cea mai frumoasă și cea mai mare zonă de acest fel din întreaga Japonie, un păienjeniș de străduțe înguste și locuri plăcute, la marginea orașului, întinzându-se pe o suprafață de aproape două sute de pogoane, unde Katsumata și alți shishi sau ronini se puteau ascunde în totală siguranță, dacă erau acceptați de localnici.

Katsumata era acceptat în mod special. Banii nu erau o problemă pentru el. Plăti chelneriței pentru supă și tăiței și porni fără grabă spre Casa Glicinelor, deghizat tot în bonz, deși acum avea o mustață falsă și se îmbrăcase altfel, își făcuse umerii mai largi cu ajutorul unor

pernițe, iar haina îi era mai bogată.

Peste tot se aprinseseră lampioane colorate, grădinile și aleile primeau ultimele îngrijiri, se desăvârșeau ultimele aranjamente florale. În ceainăriile și hanurile de mai mare sau mai mică importanță, gheșele, curtezanele și mamele-san se îmbăiau, se îmbrăcau, flecăreau și se pregăteau pentru distracțiile serii. Se auzea rumoarea de la bucătării, bărbații vorbeau, tranșau carne, tăiau lemne, pregăteau sosuri, ornamente pentru dulciuri, oale uriașe din cel mai fin orez, curățau pește și îl umpleau.

Se auzeau o mulțime de râsete vesele. Pe ici și pe colo, era și nefericire, curgeau lacrimi la gândul clienților care le fuseseră repartizați, sau al străinilor pe care trebuiau să-i primească, zâmbind și râzând, și să-i satisfacă, în locul iubiților lor tineri după care tânjeau inimile multora dintre ele. Dar dorul acesta trebuia uitat, lăsat să doarmă. Ca de obicei, mama-san și unele din curtezanele cu mai multă experiență le linișteau, repetându-le aceeași învățătură pe care i-o dădea acum Meikin lui Teko, fosta maiko a lui Koiko, acum cu chipul scăldat în lacrimi, căci urma să-și facă debutul în calitate de curtezană în noaptea aceea.

— Șterge-ți lacrimile, Rază de Lună, împacă-te cu trista vremelnicie a vieții, acceptă ceea ce îți este dat, râzi împreună cu surorile tale, bucură-te de vin, de cântec și de rochiile tale frumoase, privește la lună sau la o floare, lasă-te purtată de curentul vieții așa cum se lasă purtată o coajă de ou de apa râului. Acuma fugi.

Nu pot să mă împac cu gândul că sensai Katsumata a trădat-o pe Koiko a mea fie și pentru o cauză dreaptă, își spunea Meikin, simțind împunsături în inimă. Nu avea nevoie și nici o scuză să mă compromită, s-o compromită pe comoara mea băgându-i pe gât acea femeie shishi, chiar dacă era așa de vitează! Ba chiar și mai rău, a fost baka să pierdem o sursă atât de bună de informații din apropierea lui Yoshi, o prostie, prostie, prostie! Dar ce-a fost a fost. S-a terminat. Ascultă-ți propriul sfat Meikin: lasă-te în voia soartei, plutește, ce mai contează, nu-i așa? Ba contează. Koiko a contat pentru noi toți și nu cel mai puțin pentru Yoshi, care acum e fără milă față de shishi.

Mama-san se așează din nou în fața oglinzii sale. Imaginea ei o privi în ochi. Fardul mai gros ca de obicei nu mai reușea să ascundă ridurile și umbrele săpate de îngrijorare. Recunosc că m-am purtat oribil de când ne-a întrerupt shoya, pe mine și pe Raiko, în ziua a unsprezecea a lunii a douăsprezecea, luna trecută, ultima zi liniștită din viața mea. Exact acum treizeci și trei de zile. Numai treizeci și trei de zile și arăt ca o babă, mult mai bătrână de cum ar trebui să arăt în mod normal la cincizeci de ani. Treizeci și trei de zile de lacrimi, un lac de lacrimi căci m-am gândit că sunt la adăpost în spatele lacrimilor, deși eram sigură că îmi plânsesem de mult toate lacrimile

pentru iubiții de care acum nici nu-mi mai amintesc. Pentru unul pe care îl mai țin minte, al cărui parfum l-am păstrat și după al cărui gust tânjesc și acum, tânărul meu samurai fără o lețcaie, care a plecat fără să mă prevină, fără un cuvânt sau o scrisoare, pentru o altă ceainărie și o altă femeie, luând cu el puținii bani pe care reușisem să-i strâng și bucățelele sparte din sufletul meu pe care le-a aruncat la gunoi. Și alte lacrimi vărsate pentru fiul meu, mort în incendiul din casa părinților lui adoptivi, după ce tatăl lui, negustorul acela bogat de orez m-a părăsit ca toți ceilalți și încercarea mea de sinucidere a dat greș.

Prea mulți ani. Acum am patruzeci și trei de ani, în ziua aceasta am fost născută cu patruzeci și trei de ani în urmă. Plus treizeci și trei de ani – câte unul pentru fiecare din aceste zile sfâșietoare din urmă. Ce să fac? În curând, seniorul Yoshi îmi va cere să plătesc. Karma. Recunosc că am pregătit-o pe Koiko, am oferit-o, am garantat pentru ea. Ce mai pot oferi pentru a-i implora iertarea? Ce pot să fac? Întrebarea ei rămase fără răspuns. Imaginea din oglindă tăcea. O bătaie în ușă.

— Doamnă, a venit Katsumata-sama, a venit mai devreme.

Simți un gol în stomac. Ca să se mai liniștească un pic, Meikin sorbi o picătură din coniacul gai-jin pe care i-l dăduse Raiko. Când se simți ceva mai ușoară, porni pe coridorul lung și elegant, spre sala de primire a oaspeților, construită din lemnul cel mai scump și împodobită cu tatami și shoji de lux. De un gust desăvârșit, cumpărate și plătite cu atât de mult efort și dureri de cap și necazuri, dar, datorită lui Koiko-Floarea, casa ei aducea profituri imense și era o adevărată plăcere pentru bancherii ei. Astăzi avusese o întâlnire cu ei și aceștia îi spusese:

— Observăm, cu părere de rău, că toate conturile dumneavoastră au scăzut, în comparație cu luna trecută.

— Din cauza sezonului, e un anotimp neprofitabil pentru toate ceainăriile și este și neobișnuit de rece. Afacerile se vor relansa de la primăvară. Pe ansamblul anului întreg avem venituri considerabile, nici un motiv să ne facem griji.

Dar ea știa și știa și ei că cei de la Gyokoyama știa că cea mai mare parte a câștigurilor ei se datorau lui Koiko și că acum o despărțea de ruină numai o perdea extrem de subțire. Dacă așa va decide Yoshi. Atunci de ce să-mi măresc riscurile, permițând accesul shishilor aici? se întrebă ea. Mai ales a lui Katsumata – care este acum numărul unu pe lista dușmanilor lui Yoshi. Ce contează? În orice rău e și un bine, cu răul trebuie să te descurci și de bine să te bucuri. Este emoționant să participi la mișcarea shishi, să fii alături de oamenii aceștia curajoși și semeți, de sonno-joi, de lupta lor pentru libertate, pentru răsturnarea jugului care apasă de veacuri. Oamenii aceștia care își jertfesc viața pentru împărat, în lupta lor atât de tragică și fără de

speranță și toți sunt atât de tineri și de viteji, născuți ca să moară, ce trist lucru! Și chiar dacă vor câștiga, cei care vor veni la putere ne vor elibera oare de jugul pe care îl purtăm de secole? Nu. Niciodată. Nu pe noi, femeile. Vom fi tot acolo unde suntem și acum. În sclavia yang-ului. Ochii ei prinseră strălucirea unei raze de lună care răzbătea prin norișorii înroșiți de apusul soarelui. Rămase vizibilă numai o clipă, pentru a fi înghițită în clipa următoare de norișorul devenit între timp de un roșu mai închis, aproape maroniu, auriul se transformase în flăcări întunecate, acum în viață, în clipa următoare trecute în moarte.

— Frumos, neh!

— Da, Katsumata-sama, atât de trist și atât de frumos. Ah, au adus ceaiul, îmi pare rău că ne părăsești.

— Mă întorc peste câteva zile. Mai știi ceva de la Raiko? Ai mai aflat ceva despre gai-jini, despre planurile lor?

Meikin îi turnă ceai, oprindu-se o clipă să admire forma minunată a ceștilor.

— Se pare că seniorul Yoshi a avut o întâlnire cu șeful gai-jinilor și i-a propus să fie prieteni.

Îi relatează informația primită de la Furansu-san, printr-un mesager trimis de Raiko cu câteva nopți în urmă, dar pe care nu i-o dezvăluise până acum.

— Și doctorul gai-jin din Kanagawa l-a consultat în taină pe tairo, în aceeași zi, i-a dat niște doctorii gai-jin și am auzit că se simte mai bine.

— Baka, făcu el dezgustat.

— Da. Doctorul acesta ar trebui oprit. Informatorul lui Raiko spune că se va întoarce mâine sau poimâine la tairo.

— *So ka!* interesul lui se dublă imediat. Unde? La castel?

Femeia clătină din cap.

— Nu, și tocmai asta e partea cea mai bună. În afara zidurilor, în palatul lui Zukumura cel Tâmpit, ca și data trecută.

Fața lui Katsumata se schimonosi.

— O, atâtea posibilități, Meikin, ce ocazie rară. Exact ca și cu Utani, neh? Foarte tentant? Uciderea lui Utani încă n-a fost uitată în întreaga Japonie! Hiraga? A fost cumva prins?

— Nu. Șeful gai-jin i-a dat drumul lui Akimoto și Takeda este și el în siguranță – se uită la el întrebându-se oare la ce se gândea, apoi adăugă blând: Mai sunt două lucruri pe care ar trebui să le știi. Seniorul Yoshi a fost la întâlnirea dintre doctor și tairo cu numai câteva gărzi. Am auzit că va veni din nou.

Văzu cum ochii încep să-i sticlească în lumina care pătrundea în încăpere și se simți străbătută de un fior de spaimă, datorat violenței pe care o intuia în el.

— Yoshi și Anjo împreună, amândoi câinii în afara zidurilor? Eee, Meikin, ce raritate! Katsumata tremura de emoție. Poți afla exact când sosește doctorul?

Meikin se aplecă în față, simțind că o ia cu ameteală din cauza speranței:

— Un alt curier este așteptat să sosească diseară, șopti ea. Am să aflu atunci, căci Raiko a înțeles fără îndoială ce șansă vitală este aceasta pentru noi toți, să dăm câteva lovituri importante.

Ar fi o ocazie cu totul deosebită, dacă era să se realizeze. Katsumata îi aruncă o privire posomorâtă:

— Nu pot să aștept aici, nici să mă întorc diseară. Când a avut loc cealaltă întâlnire, în ce moment al zilei?

— Devreme.

Chipul lui Katsumata se posomorî și mai mult, apoi se însenină:

— Meikin, toți luptătorii shishi îți vor fi recunoscători dacă întâlnirea are loc mâine, trimite-mi vorbă la ce oră este, la Hanul Cerurilor Albastre, de lângă podul Nihonbashi.

El făcu o plecăciune și ea făcu o plecăciune, amândoi satisfăcuți. Deocamdată.

Podul de la Nihonbashi era considerat prima stație de popas de pe Tokaido, la marginea orașului Yedo, iar Hanul Cerurilor Albastre unul din cele câteva zeci de asemenea hanuri, mai sărăcăcioase, sau mai înstărite, care erau împrăștiate în această regiune. În seara aceea era întuneric și rece, cerul acoperit de nori în întregime, doar câteva ore până la miezul nopții. Hanul cu pricina fusese ridicat pe o alee murdară, unul din stabilimentele mai sărace, o construcție fără nici o formă, dărăpănată, cu două nivele, dependințe, bucătării și câteva căsuțe de o singură cameră, împrăștiate în grădina din interiorul zidurilor. Pe veranda uneia din acestea ședea acum Katsumata, meditănd, cu haina strâns înfășurată pe el ca să se apere de frig. Se bucura de priveliștea grădinii, singurul loc care purta urmele unei îngrijiri mai atente.

Lanterne colorate printre plantele din jurul unui șuvoi subțirel de apă, un podeț, susurul liniștitor, prietenos al apei și păcănitul ritmic al paharului de bambus care se lovea de piatra fântânii, umplându-se cu apă de la jetul miniatural și golindu-se apoi ca o micuță cascadă. Paznicul lui, un shishi tăcut, se opri pentru moment, îi făcu semn că totul e în ordine și-și relua patrularea în jurul hanului.

Katsumata era mulțumit, planurile lui fuseseră perfectate, doi shishi îl urmau a doua zi dimineată la Yokohama, paznicul acesta de aici și încă unul. Prin sacrificiul acestora, al lui Hiraga, Takeda și Akimoto ar fi asigurat incendierea coloniei și scufundarea navei, și în consecință, bombardarea orașului Yedo cu toate urmările care

decurgeau de aici. În ultimul minut, el va prelua asupra sa incendiarea bisericii, pentru a-i permite lui Hiraga să conducă asaltul împotriva navei de război, având în felul acesta o mulțime de posibilități de scăpare. În timp ce ceilalți nu vor avea nici una.

Degetele lui mângâiară teaca unei săbii lungi, bucurându-se de atingerea pielii fine, văzându-se deja cu ochii minții cum va participa la aceste acte de terorism, menite să ridice mișcarea sonno-joi din apatia care o înconjură în prezent și să-i asigure astfel conducerea noilor cadre de shishi care vor fi dominate de aci înainte de el însuși și de provincia Satsuma.

Apoi, în al doilea rând acțiunea împotriva lui Yoshi și Anjo chiar dacă era foarte ispititoare, nu era la fel de importantă ca Yokohama, așa că o va lăsa în grija altor shishi de aici. Nu aveau suficienți oameni pentru a organiza un atac frontal, așa că se gândise la o ambuscadă. O ambuscadă ar putea să reușească probabil însă dacă nu va reuși, chiar numai îndrăzneala unui astfel de gest va fi încurajatoare. Pentru aceasta trebuia să știe exact momentul întoarcerii doctului. Dacă Meikin îi va raporta că este a doua zi, îi va alerta pe oamenii care sunt gata pregătiți și așteaptă în apropierea hanului să ducă la îndeplinire această misiune sinucigașă, lăsându-i totuși doi pentru Yokohama.

Va fi suficient și numai faptul că atacul va fi lansat atât de aproape de castel, își spuse el ameit ușor de atâtea speranțe. Acțiunea aceasta, împreună cu cea plănuită în Yokohama, va fi suficientă pentru a asigura un viitor strălucit mișcării sonno-joi. Numai de-ar avea ceva mai mult timp pentru pregătiri! Ah, timpul!

— Timpul este o idee, le spunea el studenților lui la orele de zen, închizând și deschizând pumnul pentru a sublinia ideea, timpul există, dar nu există, este permanent și nepermanent, fix și elastic, necesar și inutil, îl poți ține în mână și să te întrebi de ce?

Își deschise solemn pumnul și privi în palmă. Ce prostie! Dar, vai! cum se chinuiau tinerii aceia să descifreze un sens acolo unde nu exista nici un sens, mai ales Ori și Hiraga, cei mai buni studenți ai mei, viitori lideri, așa cum speram eu. Dar acum Ori e mort, iar Hiraga corupt și trădător.

Păcănitul paharului de bambus care se tot golea suna reconfortant. Și susurul apei la fel. Toată ființa lui era plină de vitalitate, de planuri și idei, viitorul îi apărea din nou luminos, nu simțea nici un fel de oboseală în seara asta, timp berechet pentru Meikin să-i trimită...

O umbră se mișcă printre tufișuri, apoi alta, se auzi un zgomot ușor în spate și Katsumata fu în picioare, cu sabia în mână și o luă la fugă spre ușa secretă ascunsă între tufișuri, dar câțiva bărbați îmbrăcați în ninja apărură din umbră și-i blocară trecerea cu săbiile în mână. Se răsucii imediat și se năpusti în altă direcție, dar și acolo erau

alți luptători ninja, toată grădina era plină de ei, unii se îndreptau spre el, alții stăteau neclintii, ca niște statui, așteptându-l să vină spre ei. Lansă un atac turbat împotriva țintei celei mai ușoare, cei patru care îi închideau drumul din partea stângă. Omorî unul, iar ceilalți se evaporară la fel de repede cum apăruseră. Simți o durere cumplită în ochi din cauza prafului acid pe care i-l aruncaseră în față. În chinurile durerii, Katsumata urlă turbat și se repezi orbește spre dușman, iar furia provocată de gândul că fusese trădat și prins în ambuscadă dădea o forță neobișnuită brațelor și-i pune aripi la picioare. Sabia lui nimeri în carne, omul urlă de durere, rămas fără braț. Katsumata se răsuci și lovi din nou orbește, în stânga și în dreapta și din nou în dreapta, făcu o fentă încercând în același timp să se șteargă la ochi. Răsucindu-se, fentând, izbind în dreapta și-n stânga cuprins de panică, cu o mână la ochi. Privirea i se limpezi pentru o clipă. O cărare liberă i se arătă în față, ducând spre gard. Turbat, se repezi înainte, dar în acest moment o izbitură cumplită la ceafă îl făcu să se prăbușească răsucindu-se disperat, întoarse sabia cu tăișul în sus ca să cadă spre ea, dar o altă lovitură i-o smulse din mână, fracturându-i brațul. Scoase un urlet. Își pierdu apoi cunoștința. Se prăbuși într-un hău negru de durere în care străfulgerau puncte roșii, nu mai vedea nimic, nu auzea nimic, numai un ciocan uriaș îi bătea în cap, pieptul îi luase foc, inima i se zbuciuma nebunește, pierdu controlul tuturor sfincterelor. Aparece ca gheața îl trezi și Katsumata suspină ușor. Un alt torent de apă îl lovi în față și apoi altul. Tușind și gemând reveni din beznă. Durerea din brațul fracturat, din care osul ieșea dezgolit la iveală, îl izbea în creier, îi zvâcnea în ochi. Descoperi că este ținut la pământ, neajutorat, cu câte un ninja stând în picioare pe fiecare încheietură a mâinii și pe fiecare gleznă. Dar nu erau ninja, acum își scosese răștile, îl recunosc pe Abeh aplecat deasupra lui. Îl văzu și pe Yoshi în apropiere, îmbrăcat în negru, dar nu la fel ca luptătorii. Douăzeci sau treizeci de alți luptători îl înconjurau din toate părțile. La fel de tăcuți ca noaptea și ca locurile acelea.

— Așadar, Katsumata! Katsumata-Corbul, Katsumata shishi, conducător shishi și patron al femeilor, spuse Yoshi cu o voce blajină. Ce rușine să fii prins de viu, nu-i așa? Te rog, spune-mi adevărul, Koiko a făcut parte din complotul tău, neh?

Katsumata încerca din răspuț să-și adune forțele și, pentru că nu răspunse imediat, samuraiul care stătea pe brațul lui fracturat îi răsuci osul dezgolit și Katsumata urlă de durere, căci voința de fier pe care credea că o posedă dispăruse o dată cu pierderea libertății.

— Te rog, o, te rog...

— Koiko a făcut parte din complotul tău?

— Nu din complotul meu, sire, al ei și al mamei-san, sire, îngăimă omul zdrobit, simțind că și capul îi arde la fel cum îi arde brațul,

copleșit de durerea insuportabilă, nu... a fost... a fost al ei, al ei și al mamei-san, nu al meu, seniore, nu am nimic a face cu asta, a fost numai Meikin, mama-san a ei, nu eu, ele au fost, nu eu...

— So ka? Dar Sumomo, femeia shishi care a scăpat împreună cu tine prin tunelul de la Kyoto, îți amintești? Îți amintești de Sumomo? Ai șantajat-o pe Koiko, și, fără știrea ei, i-ai poruncit în taină lui Sumomo să mă ucidă, neh?

— Sum... momo, sire? Nu știu, cine... este... nu știu nimic...

Cuvintele îi muriră în gâtlee și se pierdură într-un urlet de durere în momentul când omul care stătea pe brațul lui rupt își schimbă poziția.

Yoshi oftă, cu chipul ca o mască. Îi făcu semn să se apropie lui Meikin, care se afla în afara câmpului vizual al lui Katsumata, cu Inejin alături de ea.

— L-ai auzit pe acuzatorul tău, Meikin?

— Da, seniore – Meikin veni mai aproape și vorbi cu o voce pierită și tremurătoare. Îmi pare rău, este un mincinos. N-am făcut niciodată parte din nici un complot împotriva ta, niciodată, este un mincinos. Noi suntem fără vină.

Privi în jos la Katsumata cu ură, bucuroasă că îl trădase și că era acum răzbunată – lașitatea de care dădea dovadă acum și faptul că fusese prins viu erau mai mult decât orice ar fi îndrăznit vreodată să spere.

— Mincinosule! strigă ea și se dădu înapoi când el începu să se zbată neputincios încercând să ajungă la ea, până când unul din oameni îl lovi puternic făcându-l să se prăbușească înapoi fără cunoștință gemând jalnic.

Nici unul din cei prezenți nu-l privea cu simpatie. Meikin simțea că îi vâjâie capul și avea un gust de cocleală în gură.

— Dar, sire, este adevărat că l-am cunoscut și l-a cunoscut și comoara mea, Koiko, dar numai ca vechi client, atâta tot... Era un vechi client și nu știam cine este sau ce... Meikin ezită o clipă încercând să găsească un cuvânt pe măsura urii ei... – ce făcea cu adevărat asta.

— Te cred, Meikin. Bun, în sfârșit, am aflat adevărul. Bun. Și pentru că este un mincinos, e al tău, așa cum ne-am înțeles.

— Mulțumesc, seniore.

— Faceți ce vă spune ea, îi spuse Yoshi lui Abeh, apoi aduceți-o afară.

Yoshi se îndepărtă. Toți oamenii plecară cu el, protejându-l, cu excepția lui Abeh și a oamenilor care îl țineau crucificat la pământ pe Katsumata. Acesta începea din nou să-și revină. Meikin așteptă, savurând momentul, pentru ea, pentru Koiko și pentru toată Lumea Plutitoare, în care se întâmpla atât de rar să te poți răzbuna, atât de

rar.

— Vă rog să-l dezbrăcați, spuse ea cât se poate de calmă.

Oamenii o ascultară. Meikin îngenunche și îi arătă lui Katsumata cuțitul. Era mic, dar suficient pentru scopurile ei.

— Trădătorule, n-o să mai poți regula nici un iad, dacă există un iad!

Când după mai mult timp urletele lui se pierdură în leșin, Meikin îl ucise ca pe un porc.

— Căci de fapt, asta ești, murmură ea, își șterse cuțitul și-l ascunse la locul lui în obi, mâinile și mânecile îi erau pline de sânge.

— Te rog, dă-mi mie cuțitul! spuse Abeh, îngrozit și el de răzbunarea ei.

Ea i-l întinse în tăcere și îl urmă în curte, înconjurată de oamenii lui. Yoshi o aștepta. Meikin îngenunche în noroi.

— Mulțumesc, seniore. Cred că, înainte de a-și da sufletul, a regretat că te-a trădat pe tine și că ne-a trădat și pe noi. Mulțumesc.

— Și tu, Meikin?

— Eu nu te-am trădat niciodată, ți-am spus adevărul, ți-am spus tot ce știu și în seara asta ți-am dat și trădătorul.

— Și?

Meikin privi la el drept, fără teamă: puțini ochi aveau o privire atât de implacabilă ca a lui, dar ea refuză să se gândească la asta, preferând să-l vadă ca bărbat, ca pe unul din miile de clienți, sau funcționari oficial pe care trebuise să-i mulțumească în viață, pentru bani sau favoruri, pentru ea însăși sau pentru casă.

— Mi-a venit vremea să pornesc pe drumul cel mare, sire – băgă mâna în mânecă și scoase de acolo o mică fiolă. O pot face aici, dacă dorești, poemul meu funerar este scris. Casa Glicinelor aparține celor de la Gyokoyama. Dar eu sunt din Lumea Plutitoare, zise ea cu mândrie. Nu se cuvine să pornesc la drum nepieptănată, murdară și cu veșmintele stropite de sânge. Vreau să mă duc într-acolo curată. Vreau să mă duc înapoi la Casa mea. O ultimă dorință înainte de moarte, sire: o baie și veșminte curate. Te rog!

YOKOHAMA

Marți, 15 ianuarie

Angélique rățăcea călare printre cei ieșiți să-și antreneze caii în dimineața aceea pe pista de curse. Călărea distrată, la întâmplare, fără să-i bage în seamă pe ceilalți. Pista era destul de aglomerată și toți ochii erau ațintiți asupra ei. Călărea absentă, fără să știe câte pariuri, câți bani zureau pe urmele ei. Depășise ziua ciclului. Cu cel puțin o zi, și nimeni nu știa nimic.

— Edward, ce zici, a rămas sau nu? întrebă Pallidar, călărind alături de Gornt, de cealaltă parte a pistei. Ei, a depășit ziua, nu-i așa?

— Eh, sigur, cifrele cam așa spun.

Gornt privi pieziș spre ea și începu să cântărească în minte ce avea de făcut. Angélique călărea pe un bidiviu negru pe care i-l dăruise Malcolm și purta un costum de călărie negru, foarte comod, cizme negre și pălărie cu voaletă.

— Are un croitor bun, nu i-am mai văzut niciodată costumul ăsta până acum.

— Da, și un șezut la fel, spuse Pallidar sec.

Râseră amândoi.

— Dar călărește ca un vis, aici nu încape nici o îndoială, și e frumoasă ca Fata Sudului.

— Serios, tu ce crezi? Vreau să spun că umblă fel de fel de zvonuri cu privire la date, noi nu le-am auzit chiar pe toate, adică, nu prea ne pricepem la chestiile astea, intervale, perioade și toate celelalte. Ai pus ceva bani pe chestia asta?

Atât de mult încât nici nu ți-ar veni a crede, își spuse Gornt, apoi cu voce tare:

— Ieri l-am întrebat direct pe Hoag.

— Dumnezeuule mare, eu n-aș fi îndrăznit, bătrâne – Pallidar se aplecă să fie mai aproape, deoarece călărea un cal murg, viguros, ca pentru un dragon cu o palmă mai înalt decât cel al lui Gornt. Și ce-a zis?

— Zice că nu știe mai mult decât noi. Știi cum e, așa că îl cred.

Gornt își ascunse nemulțumirea de a nu fi în compania ei. Se pusese de acord să pretindă că se evită unul pe altul, până în luna următoare.

— Ar fi trebuit să fie pe 11 sau pe 12, deși Hoag zice că poate avea și o întârziere..., dar nu prea mare. Dacă nu pornește, înseamnă că e însărcinată.

— Cristoase! Te pune pe gânduri, nu-i așa? O să-i fie greu, sârmana, dacă este însărcinată, mai mult decât greu când te gândești

la Hong Kong, la Tess și la toate complicațiile astea. Și încă și mai greu dacă nu este, dacă e să dăm crezare zvonurilor, de fapt, nici nu știi cum e mai rău.

Se auziră goarneau de pe dealul din spatele pistei de curse unde își aveau tabăra soldații – o mie de soldați cantonați acolo.

— La naiba, murmură Pallidar.

— Ce s-a întâmplat?

— Sună „întoarcerea la cazarmă”. Probabil că generalul o fi mahmur după cheful de ieri și vrea să se stropșească la noi, la toți.

— Te duci mâine cu Sir William?

— La întâlnirea cu Yoshi de la Kanagawa? Așa presupun. De regulă, eu sunt câinele de pază. Acum trebuie să plec. Mâncăm diseară împreună?

— Mulțumesc, da, cu plăcere.

Gornt urmări cu privirea întoarcerea impecabilă pe care o execută Pallidar cu calul, pornind apoi în galop și pierzându-se printre ceilalți ofițeri care păraseau pista. Îl zări pe Hoag care venea și el dinspre colonie. Doctorul călărea bine, se ținea cu multă ușurință în șa, deși era atât de corpolent. Se hotărî să-l intercepteze și dădu pintenii unui armăsar murg, cel mai bun din grajdurile lui Brock – îndemnându-l la trap ușor, apoi se răzgândi. Călărise destul pentru-ziuă aceea. Vor auzi curând prea destule. Hoag nu e în stare să-și țină gura, dacă află el ceva, știi toți imediat. Înainte de a părăsi pista, îi făcu semn cu mâna Angelicăi și zise:

— Bună dimineața, doamnă, sunteți o adevărată încântare pentru ochi, mai ales într-o zi rece ca asta.

Ea ridică privirile, smulsă din gânduri.

— O, mulțumesc, domnule Gornt.

Gornt îi remarcă aerul melancolic, dar Angélique îi zâmbise totuși. Porni liniștit mai departe la trap. Nu e nevoie s-o îmboldească. Mai întâi, este sau nu este? Pentru el era bine oricum.

Ei îi făcu plăcere să-l vadă, o bucura admirația lui nedisimulată, precum și robustețea și aerul lui de bărbătesc. Stresul la care fusese supusă în ultima vreme, viața izolată, nevoia de a respecta doliul, de a nu-și dezvălui secretele – toate acestea începuseră să-și spună cuvântul. Singurele bucurii pe care și le permitea erau plimbările călare dimineața, plimbările întâmplătoare pe jos, cititul – căci citea tot ce găsea nou – și discuțiile cu Vargas despre viermii de mătase. Atunci îl zări pe Hoag. Hoag! Dacă va continua să meargă la trap, îl va ajunge din urmă. Dacă o ia mai repede, îl poate evita și încă și mai ușor ar fi să se întoarcă și să se ducă acasă.

— Bună dimineața, monsieur le docteur, ce mai faceți?

— O, hello, ce bine arăți!

— Numai că nu sunt chiar atât de bine, spuse ea. Sunt țâfnoasă.

Dar vă mulțumesc oricum, după o scurtă ezitare adăugă apoi, așa, ca din întâmplare: Femeile nu se simt niciodată bine în anumite zile ale lunii.

Șocat, Hoag trase de hățuri, iapa lui se cabră, necheză, scutură din cap, sperind și calul Angelicăi. Într-o clipă amândoi reușiră să-și stăpânească din nou bidivii.

— Scuză-mă..., se bâlbâi el, mă așteptam să fie invers.

Îi dăduse vestea asta atât de calmă și pe neașteptate, încât îl descumpăni și fu cât pe-acți să spună: Ești sigură? Se vede că am îmbătrânit, își zise el, furios pe sine că nu văzuse semnele, atât de evidente acum când se uită din nou la ea.

— Ei bine, cel puțin acuma știi.

— Sunt foarte dezamăgită, din cauza lui Malcolm, dar, pe de altă parte, parcă nu mă mai simt așa de încorsetată. Sigur că am plâns din toată inima, dar acum...

Părea atât de inocentă și sinceră, încât Hoag se simți îmboldit să se apropie de ea și s-o consoleze, dar n-o făcu.

— Dacă ne gândim mai bine, este de înțeles, Angélique. E mai bine așa. Ți-am mai spus și altă dată, atâta timp cât mai poți plânge, nimic nu ți se poate întâmpla. Pot să te întreb când a început?

Se auziră din nou goarneau din tabăra soldaților.

— Ce se întâmplă? L-am văzut pe Settry și pe ceilalți ofițeri plecând în grabă.

— Goarneau îi cheamă pe ofițeri la cazarmă, e o chestiune de rutină, nu trebuie să ne facem griji – Hoag se uită de jur-împrejur ca să se asigure că nu e nimeni prin apropiere. Îți mulțumesc că mi-ai spus, zise el râzând nervos, chiar dacă m-ai luat cam pe nepregătite. Putem să continuăm discuția în timp ce mergem călare?

— Bineînțeles, spuse ea, știind foarte bine de ce anume îi spusese – îl văzuse pe Gornt mai înainte, Hoag picase numai bine și dorea să înceapă lupta. A pornit duminică.

— Nici nu știu ce să spun, dacă ai avut noroc sau ghinion.

— Nici una, nici alta, replică ea. A fost voința lui Dumnezeu și o accept ca atare. Îmi pare rău pentru Malcolm, nu pentru mine. Pentru mine este voința Domnului. Și ce-ai să faci acum, o informezi pe ea?

— Da, dar mai întâi trebuie să-ți dau o scrisoare.

Fu rândul ei să rămână uluită.

— Ai avut la dumneata o scrisoare pentru mine tot timpul acesta și nu mi-ai dat-o?

— Tess m-a rugat să ți-o dau numai dacă nu porți copilul lui Malcolm.

— Oh! La gândul acesta, Angélique simți că i se face rău. Și dacă aș fi fost însărcinată, ce-ai fi făcut?

— Acuma asta-i doar o întrebare ipotetică, nu-i așa? zise el blajin,

căci era îngrijorat de paloarea ei bruscă.

Tânăra aceasta încă n-a scăpat definitiv la liman, n-a ieșit din criză, nu, nu.

— Vreau să știu.

— Mi s-a cerut să-ți dau această scrisoare dacă îți începe ciclul, Angélique. Vrei să ne întoarcem? Ți-o aduc în apartamentul tău.

— Mulțumesc, dar... dar am să aștept afară până o aduci în fața Casei Struan.

Angélique dădu pinteni calului, termină circuitul pistei, ignorând pe toată lumea, în timp ce toți ceilalți nu aveau ochi decât pentru ea. Simți dintr-o dată nevoia să pornească la galop pe ultima porțiune de pistă, ca să se vindece de spaime. O apăsare cu genunchii, pintenii și mâinile, și calul porni în galop dezlănțuit. În față se vedeau cele două turle ale bisericii și incinta împrejmuată cu gard, alături – Yoshiwara, închisă între zidurile ei proprii, podul și Casa Gărzii. Pentru o clipă gândul o duse înapoi, la momentul când galopa spre acel loc, cuprinsă de panică după ce lăsase în urma ei sângeroasa întâmplare de pe Tokaido, fără pălărie pe cap, cu hainele zdrențuite și murdare de sânge, înspăimântată de moarte. Imaginea dispăru în momentul în care pătrunse în interior – părea atât de mult de atunci, dar îi rămăsese în suflet un alt fel de spaimă. Zarurile fuseseră aruncate.

Scrisoarea lui Tess suna astfel:

„Sunt sigură că vei fi de acord că între noi nu-și au rostul nici un fel de politețuri.

Mă bucur că nu porți copilul fiului meu. Asta face ca viitorul să fie mai simplu și mai puțin încâlcit. Nu accept să recunosc căsătoria și nici că ai avea vreun drept legal de orice fel, dimpotrivă.

În momentul în care vei citi această scrisoare, pentru Nobila Casă va fi începutul unei ere noi, sau se va fi produs falimentul. Dacă se întâmplă primul lucru, acesta va fi datorat parțial faptului că mi-ai trimis acea persoană.

Datorită acestui fapt, îți voi acorda o bonificație și voi deschide un cont la Banca Angliei care îți va asigura un venit de două mii de guinee pe an dacă, în termen de treizeci de zile, începând din ziua de astăzi (când ți-a venit ciclul), îmi vei trimite o declarație scrisă sub jurământ conținând următoarele:

În primul rând, că renunți la orice fel de pretenții pe care le-ai putea avea tu sau reprezentanții tăi asupra averii inexistente a fiului meu – vei înțelege că fiind minor și nefiind încă numit legal tai-pan, nu avea nici un fel de avere de lăsat.

În al doilea rând, că ești de acord să renunți la orice pretenții și ești de acord să nu mai folosești niciodată numele de doamna Malcolm Struan, indiferent în ce variantă (de ochii lumii îți sugerez să pretinzi că ai făcut acest lucru cu tot regretul deoarece fiind catolică ai recunoscut că nu ați

fost căsătorii legal, în conformitate cu credința și biserica ta, ceea ce nu înseamnă că eu îi recunosc în vreun fel valabilitatea).

În al treilea rând, că nu vei mai pune niciodată piciorul în Hong Kong, altfel decât în trecere, între două vapoare, că nu vei încerca să te întâlnești cu mine, să-mi scrii sau să stabilești vreo legătură cu mine sau cu familia mea în viitor.

În al patrulea rând, declarația ta să fie autentificată de Sir William, ministrul Majestății Sale pentru Japonia și să-mi fie înmănată prin intermediul dr. Hoag, până la 14 februarie, cu ceva mai mult de treizeci de zile de la data de azi, când ți-a început ciclul.

Și, în sfârșit, dacă te căsătorești în termen de un an, capitalul fondului va fi mărit în așa fel încât să-ți asigure un venit de trei mii de guinee pentru primii zece ani. La moartea ta, capitalul se va întoarce la mine sau la moștenitorii mei.

În timp de trei săptămâni de la citirea acestei scrisori, te rog să te muți din casa Struan. I-am dat instrucțiuni domnului Albert MacStruan în acest sens printr-o scrisoare pentru această zi și i-am spus, de asemenea, că orice credit al tău la Casa Struan încetează din acest moment și chitanțele date de fiul meu și purtând numai sigiliul lui nu vor mai fi onorate – excepție fac cele care poartă și sigiliul și semnătura lui alături de dată, fiind astfel perfect autentice.

Dacă în trei săptămâni declarația este gata semnată pentru a fi înmănată doctorului Hoag, domnul MacStruan este autorizat să-ți înmâneze cinci sute de guinee din fondul ce va fi constituit în treizeci de zile, sumele anuale urmând a-ți fi plătite trimestrial.

Dacă respingi condițiile de mai sus (ai cuvântul meu de onoare că nu sunt negociabile), sau dacă nu-l văd pe dr. Hoag în ziua stabilită, adică 14 februarie, în ziua imediat următoare, vineri 15 februarie, avocații mei vor înainta plângere penală împotriva ta, unul din principalele capete de acuzare fiind acela că ai provocat din culpă moartea fiului meu.

Un sfat: domnul Skye s-ar putea să strige, să urle și să spună că toate acestea nu sunt decât amenințări goale împotriva persoanei tale. Nu sunt. Avocații mei mi-au arătat că nu sunt amenințări, ci este o modalitate generoasă și legală de a rezolva o problemă supărătoare pe care a creat-o fiul meu, indiferent din ce motive reprobabile. Te rog să-i spui dr. Hoag să se întoarcă cât mai curând posibil cu acceptul sau refuzul tău. Tess Struan, 28 decembrie, anul Domnului Nostru 1862, la Hong Kong.”

Gornt ridică privirile de pe scrisoare.

— Deci nu accepți.

— Este exact ceea ce mi-a spus și domnul Skye.

O parte din furia Angelicăi se împrăstie pe moment. Se așeză mai bine în scaunul înalt, țeapănă și posomorâtă. Gornt stătea în fața ei, în budoarul ei.

— Mă bucur că ești și tu de acord. Am să-i răspund femeii

acesteia în sensul ăsta chiar în după-amiaza asta.

— Nu, ar fi o mare greșeală. Îți spun să nu te lupți cu ea. Ar fi lucrul cel mai rău cu putință. Să accepți un compromis.

Angélique se făcu din nou pământie la față, mai mult decât furioasă.

— Spui să accept această... această nebulie?

— Am spus numai că poți să faci un compromis, zise el, în timp ce mintea îi lucra bine și logic, deși simțea un nod în gât și în piept. Sunt sigur că pot obține condiții mai bune pentru tine.

— Condiții? Așadar, ești de părere că, în principiu trebuie să accept? Să accept așa ceva? Credeam că ești un luptător și că îmi ești prieten, dar o lași să mă azvârle cu fața în noroi?

— Știu că a spus că nu se târguiește, dar nu cred treaba asta, pot să îmbunătățesc condițiile. Chiar și prima ei ofertă, de două sau trei mii de guinee, îți oferă un venit acceptabil, cinci mii ar însemna că ești bogată.

— Dar asta nu compensează purtarea ei urâtă, amenințările răutăcioase, ostilitatea constantă și dușmănia ei! Eu am fost căsătorită în mod legal. Legal! – Angélique bătu din picior. Să nu mă mai numesc doamna Struan? Să nu mai pun piciorul în Hong Kong. Să mi se vorbească în felul acesta! Dar cum îndrăznește? Ca și când aș fi..., ca și când aș fi o ticăloasă!

— Sunt de acord. În numele tău, voi renegocia.

— Isuse, vreau s-o văd umilită, zdrobită.

— Și eu la fel, dar nu e momentul.

— Cum așa?

— Marele Dirk Struan a abuzat de familia mamei mele, de Tillman, nu la fel de urât ca Morgan, dar aproape – pe chipul lui se așternu un zâmbet crud. Dacă pot să-i zdrobesc pe Brock, de ce nu și pe Struan? Pentru mine este același lucru. Răzbunarea este un fel de mâncare pe care o putem savura împreună, bucățică cu bucățică.

— Oare?

Simți o căldură plăcută în șale. Gornt era așa de sigur de el, atât de chipeș și de puternic.

— Cum?

— În primul rând: ce a spus Skye?

— Mi-a spus imediat că trebuie să mă lupt și mi-a arătat hârtiile pe care le-a pregătit pentru a le înregistra la Hong Kong, la Londra și la Paris și...

— La Paris? De ce la Paris?

Îi explică chestiunea cu *pupila statului*.

— Spune că la Paris, dacă invocăm statutul de pupilă a Franței, vom câștiga în mod sigur, căsătoria va fi declarată legală în conformitate cu legea franceză și după aceea voi putea regla treburile

cum voi vrea eu, nu ea.

— Ți-a vorbit cumva de taxe și onorarii, Angélique?

Fata roși.

— Asta nu are nici o legătură cu sfatul lui.

— Aiurea, spuse el brutal. Singura noastră șansă este să privim adevărul în față și să înțelegem care este jocul, ce trebuie bine jucat. Ticălosul acesta nenorocit – scuză-mă, dar folosesc termenul în cunoștință de cauză, am aflat acest lucru la Hong Kong – ticălosul acesta nu se gândește decât la viitorul lui, nu la al tău, se și visează în fel de fel de tribunale, apărând-o pe această sărmană, dar frumoasă văduvă franțuzoaică, pledând în fața a fel de fel de jurați și pierzând totul.

— Nu înțeleg, de ce?

— Malcolm nu are nici un fel de avere.

— Dar... Dar domnul Skye spune că, după legea franceză...

— Trezește-te, Angélique!

Vocea lui deveni încă și mai furioasă. Era vital s-o scoată din starea aceasta de furie inutilă, stupidă. În momentul în care intrase în budoarul ei și o văzuse cu buzele strânse, fierbând de furie, cu o scrisoare care tremura în mâna ei, înțelesese că aceea era scrisoarea de care vorbise Hoag, că deci nu mai era vorba de nici un copil și se putea trece la aplicarea Planului A. Bucuria lui nu avea margini. Prefăcându-se că nu știe nimic, începuse s-o complimenteze, dar ea îi respinse imediat toate vorbele, îi aruncase scrisoarea și Gornt trebui să recunoască faptul că supărarea o făcea încă și mai atrăgătoare – patima le pria amândurora, se gândi el mulțumit. Dar acum trebuia canalizată și rafinată, ca a lui.

— Skye spune numai aiureli! Trezește-te!

— Eu sunt mai trează decât el și să nu-ți închipui nici o clipă că el...

— Încetează! Pune-ți mintea la contribuție, pentru numele lui Dumnezeu! Tu ești cea care riscă, nu el!

Pentru o clipă se întrebă ce conținea cealaltă scrisoare, dar asta nu va mai ști nimeni – Hoag spusese că, în cadrul înțelegerii cu Tess, stabilise ca, înainte s-o înmâneze pe aceasta, s-o ardă pe cea de-a treia. Oare a făcut Hoag lucrul acesta, sau a citit-o înainte de-a o arde, deși jurase să respecte întru totul dorințele ei? Tare aș fi vrut să știu, dar asta nu e decât glazura de pe prăjitură.

— Angélique, draga mea Angélique!

Aruncă scrisoarea pe masă de parcă ar fi fost murdară, deși era convins că era minunată. Se ridică în picioare, se așeză apoi lângă ea și îi luă mâna.

— Parisul și Franța și legea franceză sunt numai pentru binele lui Skye, nu al tău. Chiar dacă va câștiga, deși pariez zece mii contra unu

că nu va fi așa, deciziile acelea nu vor avea nici o putere asupra lui Tess Struan în Hong Kong... Ascultă-mă, spuse el când ea încercă să-l întrerupă, nu avem prea mult timp și trebuie să fii inteligentă. În timp ce te vei împrumuta, vei ajunge la sapă de lemn ca să-i plătești lui onorarii și taxe, ca să nu mai vorbim de cheltuielile celelalte de care are nevoie, îți vei pierde unica șansă. Skye nu are decât câțiva dolari. Cum o să ajungă la Hong Kong, ca să nu mai vorbim de Paris sau Londra? Astea sunt numai visuri.

Ea își trase posomorâtă mâna.

— Ești un copil răsfățat și te iubesc pentru asta.

— Tu... – Angélique se opri. Chiar...

— Dacă te iubesc, sau dacă ești un copil răsfățat?

Cu o voce schimbată, Angélique spuse:

— Amândouă!

— Amândouă! spuse el cu voce schimbată și o luă din nou de mână și protestă când ea încercă să și-o smulgă.

De astă dată n-o mai lăasă. Cu o fermitate blândă, calmă, o trase mai aproape și o sărută cu patimă. Ea începu imediat să se lupte șovăind între bucurie și rezistență. Amândouă! Când îi dădu drumul, Gornt se trase imediat înapoi, anticipând în mod corect că unghiile ei erau gata să-l sfâșie.

— Ei, potolește-te, făcu el, ca și când s-ar fi adresat unui cal nărăvaș, încât să constate că putea s-o îmblânzească. Șezi blând, Nelly!

Angélique izbucni în râs, cu toată furia ei.

— Ești un diavol.

— Da, dar voi fi un soț minunat, doamnă.

Zâmbetul ei pieri. Furia i se risipi. Angélique se ridică în picioare și porni spre fereastră. Privi spre golf și spre navele de acolo. În jurul celor de război era forfotă mare. Gornt privea și aștepta, sperând că a judecat corect. Când se simți în stare să vorbească, Angélique spuse:

— Vorbeai de un compromis, Edward. Cum anume?

— Am să iau primul vapor, cel mai rapid spre Hong Kong, spuse el. Mă întâlnesc imediat cu ea și fac toate schimbările asupra cărora vom cădea de acord – și cred că lucrul acesta este posibil. Sunt sigur că pot urca suma. Cinci mii în loc de două sau trei va fi acceptabil, nu-i așa?

— Ea spune că aceste condiții dezgustătoare nu sunt negociabile.

— Dar eu am să le schimb, măcar pe unele din ele.

— Pe care?

— Asta mai putem discuta și azi și mâine. Sunt foarte încrezător în privința banilor.

— Dumnezeuule, banii nu sunt totul, și de ce așa de repede? Avem ca termen ziua de 14 a lunii următoare.

— Eu trebuie să fiu primul cu veștile, ca s-o descumpănesc. În felul acesta am o poziție privilegiată în negocieri. Pentru tine, adăugă el.

Angélique se întoarse și privi la el.

— Dar și pentru tine.

— Și pentru mine, zise el încântat.

Aceste insinuări, întorsături și mize atât de mari, fiecare cuvânt putea fi fatal, era un joc mai excitant decât cel mai formidabil poker – căci mizele erau într-adevăr uriașe: ea și viitorul lui și al ei. Și ea are în mână cei mai mulți ași, își zise el, deși nu știe: dacă va fi de acord imediat cu toate cererile formulate în scrisoarea lui Tess aceasta va fi mai dornică să devină aliata lui oricând – element esențial pentru viitorul lui. Cele cinci mii de guinee vor ajuta la consolidarea firmei Rothwell-Gornt și veninul ei va asigura sfârșitul lui Tess.

— Te iubesc și vreau să mă căsătoresc cu tine, zise el. Te rog.

— Este mult prea devreme ca să-ți răspund.

— Nu sunt de acord, ești pe picioarele tale, încântător de liberă.

— Pentru că nu sunt căsătorită și n-am fost niciodată? se răsti ea.

— Liniștește-te, iubito, gândește cu calm! Suntem adulți, am dreptul să-ți spun că te iubesc și vreau să mă căsătoresc cu tine.

Angélique lăsa privirea în jos îmblânzită. Avea nevoie de el, era singurul care putea s-o apere de Tess.

— Scuză-mă, da..., scuză-mă, scrisoarea aceasta m-a tulburat. Dar zău că e prea devreme ca să-ți dau un răspuns.

— Nu sunt de acord. Sunt convins că mă iubești, putem păstra promisiunea de căsătorie numai între noi, nu e nevoie s-o facem publică. Te iubesc, o să facem o echipă grozavă împreună, zise el convins de ceea ce spune. Vom avea un viitor măreț, după ce aceasta – făcu un gest spre scrisoare – după ce aceasta nu te va mai amenința. Avem multe lucruri în comun și un scop comun, să-l distrugem pe dușmanul tău și al meu și să ne savurăm victoria.

— Eu nu te iubesc, îmi placi foarte mult, poate că aș putea, poate că aș începe să te iubesc, cu timpul și sigur că am să mă străduiesc dacă..., dacă am să mă mărit cu tine. Nu, nu te mișca, lasă-mă să termin ce am de spus.

Degetele i se jucau cu o cataramă cu perle pe care o cumpărase în sat și care îi aminti că, dacă MacStruan încetează să-i mai onoreze chitanțele, aceasta, împreună cu inelul de logodnă și cel cu jad erau singurele bijuterii pe care le mai avea. Și André avea să vină din nou în după-amiaza aceea. Lăsa grija aceasta pentru mai târziu și se concentrează asupra prezentului. E curios faptul că Edward are aceleași idei ca și mine. Gândim la fel în multe privințe.

— Pentru moment, te rog să-mi permiți să-ți dau răspunsul mai târziu. Când este prima navă spre Hong Kong?

— Cea mai bună și cea mai rapidă va fi mâine seară, *Atlanta Belle*, a Companiei Cooper-Tillman, care merge direct la Hong Kong și apoi la San Francisco, răspunse el imediat, deoarece, ca orice comerciant, cunoștea pe dinafară datele sosirii și plecării navelor. Va ajunge la Hong Kong înainte de cliperul nostru *Night Witch*, care va sosi aici abia peste trei zile.

— Și vrei să pleci cu *Atlanta Belle*?

— Da.

— Atunci hai să discutăm mâine dimineată ce se poate negocia cu această femeie, în felul acesta voi avea timp să mai reflectez. Dacă vom cădea de acord, atunci te rog să te duci repede la Hong Kong și... să vii cât mai repede înapoi.

— Bine. Dar care este răspunsul tău la cererea mea în căsătorie?

— Ți-l dau când te întorci.

— Trebuie să-l știu înainte de a pleca.

— De ce?

— Pentru plăcerea mea, zise el.

Angélique văzu pe chipul lui zâmbetul acela straniu și se întrebă oare ce se ascunde în spatele lui.

— De ce? Serios?

Gornt se ridică în picioare și se opri lângă ea.

— Pentru că este vital pentru mine. Dacă te măriți cu mine, nu mai avem altă îngrădire decât cerul. O să adori Shanghaiul, cel mai frumos oraș din Asia, pe lângă care Hong Kong-ul e doar o băltoacă, vei fi regina orașului și vei trăi fericită până la adânci bătrâneți. Îți promit. Acum, te rog să-mi răspunzi.

— Îți promit să-ți dau răspunsul la întoarcere, trebuie să existe încredere între noi, spuse ea și-și aminti că-i spusese și el același lucru lui Tess. Când te întorci.

— Îmi pare rău, draga mea Angélique, trebuie să știu înainte de-a pleca.

— Sau altfel nu vei negocia pentru mine cu Tess?

Gornt nu-i răspunse imediat.

— Voi negocia pentru tine. Și aș vrea să mă căsătoresc cu tine acum, diseară, mâine, n-are nici o legătură cu Tess, dar nu se poate, știu, se apropie o prinse de umeri și o sărută pe vârful nasului. Jolie mademoiselle, un răspuns vă rog? Mâine la apusul soarelui? Atunci va trebui să mă imbarc. Un răspuns în fața lui Dumnezeu.

În aceeași după-amiază vestea cu privire la Katsumata și la sinuciderea lui Meikin ajunsese la Raiko, care se afla în apartamentul ei particular. Raiko leșină. Când începu să-și mai revină, trimise o servitoare să-l roage pe Hiraga să-i găsească de urgență pe Akimoto și Takeda, căci avea vești importante să le transmită. Aceștia veniră

repede. Plângând fără nici o jenă și frângându-și mâinile, le spuse că Yoshi îl prinsese viu pe Katsumata, le povesti felul cum murise și despre sinuciderea lui Meikin, mama-san a lui Koiko, dar nu le spusese că ea fusese aceea care îl trădase pe Katsumata.

— Acesta e sfârșitul..., dacă Yoshi a aflat de Katsumata și Meikin înseamnă că știe și de mine, despre voi, suntem trădați cu toții. Cine este trădătorul? Este numai o chestiune de timp...

Frica o scutură din nou.

— Trebuie să plecați cu toții înainte să vă descopere patrulele..., trebuie să plecați.

— Încetează! strigă Hiraga cu fața albă ca varul.

Nu mai era deghizat în spălător de vase la bucătărie. Purta un kimono obișnuit și era gata în orice clipă să se repeadă în ascunzătoarea lui din tunel. Santinelele erau sigure, căci fuseseră amenințate cu moartea dacă nu-și fac datoria. Akimoto și Takeda erau și ei foarte tulburați. Părea de neconceput ca sensai Katsumata să moară atât de dezonorant. N-aș fi crezut niciodată că sensai Katsumata se va lăsa prins de viu, își zicea Hiraga. Și este de-a dreptul dezgustător din partea lui Yoshi că a lăsat-o pe Meikin să-i facă asta, deși o merita. Baka să fii prins viu!

— Lasă-ne singuri Raiko! Trimit mai târziu după tine!

— Mulțumesc, stăpâne, dar...

— Ieși!

Raiko ieși repede afară, bucuroasă să scape de ei, detestându-i pe toți shishii, dar ascunzându-și cu înțelepciune ura. Takeda scuipă furios.

— Yoshi nu e om de onoare dacă a îngăduit așa ceva. Katsumata trebuie răzbunat.

Akimoto îi aruncă și el o privire lui Hiraga, la fel de dezgustat.

— Ce să facem, vere? Cotoroața asta bătrână are dreptate, perchezițiile se vor înăspri. Ar trebui s-o ștergem de aici în noaptea asta, ce zici?

— Ești baka! Suntem înconjurați ca niște șobolani pe un stârv.

De fapt, Hiraga, deși pretindea că e furios, era cât se poate de ușurat. Acuma, dacă sensai Katsumata murise, nu mai era nevoie să lanseze nici un fel de atac. Era din nou stăpân pe soarta lui.

— Nu trebuie să facem nici o greșală.

— Sunt de acord că aici suntem ca niște guzgani prinși în cursă, zise Takeda. Așa că trebuie să lansăm atacul așa cum a plănuit sensai. Acuma avem și bombele. Sonno-joi!

— Nu. Pentru moment suntem în siguranță.

— Hiraga, zise Akimoto, dacă Yoshi l-a dat pe Katsumata lui Meikin, a fost cu siguranță ca o răsplată, nu-i așa? În schimbul faptului că l-a trădat. Raiko o să facă același lucru cu noi. Poate că ea

este trădătoarea care i-a divulgat pe amândoi lui Yoshi, neh?

Takeda mârâi:

— Hai s-o ucidem și să pornim la atac.

— Stai jos, țipă Hiraga. Avem nevoie de Raiko. Și-a dovedit valoarea în trecut și nu uita că în nici o mama-san nu se poate avea încredere deplină. Stai jos, Takeda, fii cu mintea întreagă! N-o să ne trădeze, nu este decât o cotoroață hrăpăreată, ca orice mama-san care dacă îi permiți, e în stare să-ți ceară un preț de târfă de rangul trei pentru o amărită care face trotuarul cu numai un bănuț de aramă. Meikin ne-a dat informații valoroase în trecut, datorită ei l-am prins pe Utani poponarul. A fost ea însăși trădată, Yoshi și Bakufu au iscoade peste tot.

— Aici nu suntem în siguranță, ridică din umeri Akimoto. Urăsc locul ăsta. Yoshiwara asta a gai-jinilor s-a molipsit de bolile lor. Votex cu Takeda. Atac, fugă sau moarte.

— Încă nu. Lăsați-mă să mă gândesc!

Takeda îl privi cu ochii mijiți:

— Ai cunoscut-o pe Meikin asta?

— Cu mulți ani în urmă...

Hiraga fu cât pe aci să adauge, și pe Koiko, simțindu-se tentat să le spună care a fost adevăratul motiv al trădării, dar renunță, căci îi repugna modul în care murise Katsumata. Acum Sumomo este răzbunată și Koiko la fel. Acum spiritele lor vor deveni kami, sau vor renaște în ziua a treizeci și una, după cum va fi voia zeilor – dacă există zei. Acum pot să le uit, deși vor trăi toate veșnic. Sensai să implore milă? Și toți anii aceștia în care l-am idolatrizat și am ascultat de el? Am fost niște proști, își spuse el dezgustat. Nu contează, lașul acesta va fi batjocorit și se va scuipa asupra lui în istorii și curând barzii și actorii vor istorisi cum le-a trădat el pe Sumomo și pe Koiko și cum s-a răzbunat mama-san și care a fost ultima ei dorință înainte de moarte. A, ce stil a avut!

Chicoti nervos fără să vrea și imită vocea pițigăiată a actorului omagaki – un bărbat travestit în femeie, căci numai bărbații aveau voie să urce pe scenă: „O baie și veșminte curate, vă rog!” Teatrul kabuki și teatrele de marionete vor juca piesa asta generații la rând!

— Baka cu kabuki ăștia! spuse Takeda furios, Sensai va fi răzbunat. Onoarea va fi reparată. La noapte atacăm așa cum am plănuț, tu te ocupi de navă, eu de biserică și de cealaltă biserică și îi omor pe toți gai-jini pe care îi întâlnesc în cale până am să fiu și eu omorât la rândul meu. Ce zici, Akimoto?

Se ridică în picioare și privi pe fereastră. Noaptea era aproape. Observă că vântul se intensificase brusc și scutura tufișurile.

— Uite! Semn de la zei! E vânt din sud!

Akimoto se apropie de el.

Pentru o clipă, Hiraga se simți descumpănit. Să fi fost oare într-adevăr un semn?

— Nici un fel de atac. Nu în noaptea asta! Nici un fel de atac!

Takeda se răsuci pe călcâie.

— Eu spun să atacăm – se uită la Akimoto. Ești de acord? Sonno-
joi!

Akimoto șovăia. Atât furia cât și încrederea în sine a lui Takeda erau contagioase.

— Focul ar putea să ne acopere retragerea, Hiraga.

— A, un foc mic, spuse iritat Hiraga, dar nu o încercare de a da foc la toată Yokohama.

Creierul îi fierbea și nu avea nici o altă soluție decât planul lui final pe care însă nu-l putea pune în aplicare fără ajutorul lui Taira și fără a-și desprinde de la gât lațul pe care încerca să i-l strângă Yoshi.

— Mâine sau poimâine am pu...

— Diseară, insistă Takeda, nemaiputând să-și stăpânească furia. Diseară e cel mai bine, zeii ne-au vorbit!

— În această perioadă a anului vântul o să dureze mai mult. Avem nevoie de mai mulți oameni ca să dăm foc coloniei. Unul din noi ar trebui să meargă după ei, la Yedo: Takeda, te-ai putea duce tu.

— Cum? Ai zis că patrulele umblă peste tot. Cum?

— Nu știu, Takeda – Hiraga se ridică în picioare șovăielnic. Așteptați până mă întorc și atunci vom putea lua o decizie. Mă duc la Raiko să-i spun că mâine plecăm – n-o să plecăm, dar așa îi spunem ei.

— Nu mai putem avea încredere în ea.

— De câte ori să vă spun că n-am avut niciodată încredere în ea?

Hiraga se duse la Raiko.

— Foarte bine, Hiraga-sama, puteți să stați. Raiko nu mai era cuprinsă de panică, fiindcă avea ceva coniac în stomac și se lăsase în voia soartei.

— Taira este aici în seara asta?

— Nu și nici mâine. Este numai Furansu-san. Știu că este aici.

— Trimite după Taira. Poți să faci asta, nu-i așa?

— Da, și ce să-i spun când vine? Întrebă ea distrată, apoi se trezi brusc în momentul în care Hiraga începu să scrâșnească printre dinți.

— O să-i spui că Fujiko s-a hotărât să nu mai semneze contractul, că te-a abordat un alt gai-jin cu o propunere mai atrăgătoare.

— Dar prețul contractului ei este fantastic de bun, băiatul nu-i prost, o să compare prețurile și am să-l pierd, o să se ducă la altă casă, că a și vizitat câteva. O să-l pierd.

— O să-ți pierzi capul dacă nu se rezolvă necazul în care ai intrat, spuse el mohorât și trupul tău bine hrănit va ajunge curând hrană pentru pești.

— Să fie rezolvat? Raiko deveni atentă. Există oare vreo

posibilitate, Hiraga-sama? Am vreo şansă? Cunoști vreo modalitate?

— Fă așa cum ți-am spus și s-ar putea să te salvez. Trimite acum după Taira.

Hiraga îi aruncă o privire rece, apoi se întoarce la cei doi care îl așteptau pe verandă ascultând zgomotul vântului prin arbuști.

— Suntem în siguranță o zi sau două.

Takeda mormăi nemulțumit:

— Mare lucru că știe că o să moară! Diseară toată Yokohama o să fie moartă și curățată de ticăloși.

— Amânăm totul cu o zi. Măine va fi cel mai bine.

Takeda simți că-l apucă din nou furia.

— De ce?

— Vrei să ai o șanse de scăpare? Să dai lovitura mortală, dar să trăiești ca să te poți bucura de rezultatele ei? Să trăim cu toții? Sunt de acord cu tine că a venit timpul. Ai dreptate. Dar până mâine am timp să fac un plan...

După o clipă, Takeda spuse:

— Akimoto?

— Hai să fim de acord cu amânarea. E bine să putem scăpa cu viață. Hiraga are dreptate, e înțelept, nu-i așa?

Tăcerea deveni apăsătoare.

— Amânăm. Cu o zi. De acord. Takeda se ridică în picioare și porni spre ascunzătoarea lui din ceainăria învecinată.

După o clipă, Hiraga spuse:

— Akimoto, mai stai puțin și după aceea du-te și stai cu el, liniștește-l.

— El e din Satsuma, vere. Și Katsumata era tot din Satsuma.

Hiraga privi arbuștii încovoiați sub bătaia vântului de sud.

— Stai cu el. Liniștește-l.

Tyrer era uluit.

— Nici un contract, Raiko-san?

— Nu, îmi pare rău, Fujiko s-a răzgândit și are o ofertă mult mai bună, îmi pare rău, dar este foarte fermă.

— Poftim? zise el, căci nu înțelesese mai nimic din japoneza ei.

Raiko repetă cele spuse și adăugă:

— De aceea am vrut să te întâlnesc atât de urgent. Îmi pare rău, dar nu mai vrea să te vadă, nici astă seară, nici altă dată.

Tyrer se simțea de parcă ar fi căzut într-o prăpastie. O întrebă cât mai politicos cu putință și în cea mai bună japoneză de care era în stare, dar ea dădu din cap.

— Îmi pare rău, spuse Raiko în final, făcând o plecăciune în semn că întrevederea s-a încheiat. Noapte bună, Taira-sama.

Tyrer ieși pe verandă ca beat. Paravanul shoji se închisese în urma lui. Porni cu pași șovăielnici pe cărarea din grădină și blestemă

în gând, constatând că uitase să se-ncalețe. Se așeză jos, pe verandă, amețit și-și puse pantofii în picioare.

— Dar ce dracu' s-a întâmplat?

Cu trei zile în urmă, când se întorsese cu Babcott de la Yedo, totul era perfect, contractul definitivat cu excepția unui singur punct: plata urma să se facă într-o săptămână. Nota de plată anterioară fusese achitată și primită cu zâmbete și plecaciuni, iar Fujiko fusese în noaptea aceea mai drăgăstoasă și mai dulce ca oricând. În seara aceasta, când Raiko trimisese după el o servitoare în casa pe care o împărțea cu Babcott și îl rugase să vină urgent, fusese convins, amuzat în sinea lui, că nu era vorba decât de semnarea hârtiilor. Lăsase vorbă mai devreme că probabil că nu va putea veni în seara asta și poate nici mâine – căci urma să plece la Kanagawa. Și acum asta!

— Nu înțeleg.

Rafale de vânt îi aduceau frunze printre picioare. Nefericit, își strânse paltonul mai bine în jurul trupului. Noaptea părea mai neagră ca înainte. Oftă adânc, se ridică și porni pe cărarea șerpuitoare, dar fu oprit brusc de un samurai care aproape că se izbi de el.

— Isuse Cristoase, Nakama! exclamă el.

Hiraga puse mâna pe sabie și Tyrer se consideră deja un om mort, dar sabia rămase pe jumătate în teacă și Tyrer își aținti privirea în ochii lui...

— Nu..., spuse Tyrer cu vocea sugrumată de apariția aceea neașteptată, nu sunt..., nu sunt înarmat.

Ridică mâinile în sus în semn că se predă și se blestemă în gând pentru prostia lui, muri aproape din nou când Hiraga lăsă sabia să cadă înapoi, în teacă.

— Taira-sama, eu nu lovești la tine, crezut dușman. Tu ești prieten.

Hiraga zâmbi și îi întinse mâna. Alb la față, Tyrer îi strânse mâna, apoi izbucni:

— Ce faci aici, am crezut că ai fugit la Yedo, de ce ești ronin? Trebuie să te predăm lui Yoshi, știi că Yoshi te caută, seniorul Yoshi.

— Nu aici! îl preveni Hiraga și îl apucă de braț, Tyrer simți strânsoarea de fier a mâinii lui. Vino cu mine! îi spuse el, făcând semn să tacă.

Hiraga îl conduse pe o altă cărare, apoi pe alta, prin păienjenișul de poteci foarte bine ascunse una de alta de garduri vii, până când Tyrer își pierdu simțul orientării. Apoi cărarea se opri în fața unei căsuțe. Vântul trăgea de acoperișul din stuf și zgâlțâia căpriorii. Hiraga îl îndemnă să urce pe verandă, își aruncă pantofii din picioare și așteptă până făcu și Tyrer același lucru, apoi îl împinse înăuntru.

— Intră, te rog.

Transpirat tot de spaimă și neputincios, Tyrer îl ascultă. Nu avea

nici o șansă să fugă. Observă că Hiraga se uită cu luare aminte în jur să vadă dacă n-au fost urmăriți. Împinse paravanul shoji. În interior o lumânare cu abajur răspândea o lumină slabă în casa obișnuită, cu o singură cameră și o baie alăturată. Flacăra tremură și fu cât pe-aici să se stingă din cauza curențului.

— Stai jos te rog. Acum spune încă o dată, nu repede și vorbește încet. Deci?

Hiraga își scoase sabia scurtă, rău prevestitoare, din centură și o puse alături de el, pe tatami. Încercând să-și stăpânească tremurul de disperare și spaimă, Tyrer îi povesti despre Yoshi, despre Abeh, despre uciderea lui Utani, cum au crezut ei cu toții că Hiraga fugise în altă parte.

— Trebuie să te predăm lui Yoshi, paznicilor de la poartă, căpitanul Abeh a plecat înapoi la Yedo, Nakama, și... cum să-ți spun, Nakama sau Hiraga?

— Cum dorești, Taira-sama.

— Atunci Hiraga, acesta este numele tău adevărat, nu-i așa?

— Așa mi se spune. Dar japonezii au multe nume, unul la naștere, altul când au vârsta de șapte ani, altul când e bărbat, și își pot lua altul dacă vor. Eu sunt Nakama sau Hiraga prietenul tău.

— Prieten? spuse Tyrer cu amărăciune. De ce nu mi-ai spus că ești un asasin? L-ai ucis pe Utani, l-ai ucis, nu-i așa?

— Da, el – țintă, om foarte rău. Yoshi la fel. Aici nu Ing'rand Taira-sama, nu Ing'rand. Aceștia oameni răi, Bakufu rău, ei fură puterea de la împărat, ei tirani.

Hiraga îi explică solemn, cum se pricepu mai bine, despre shishi și despre lupta lor pentru a elimina guvernul despot – se vedea foarte clar că e sincer, vorbindu-i despre apariția lui Utani și despre impozitele mari, cum clanurile lui Toranaga și daimyo dețineau toată bogăția țării, cel mai mult familia Toranaga, îi vorbi despre administrația Bakufu cea coruptă și îi spuse că poporul murea de foame și nu avea nici un drept.

— Noi vrei dăm înapoi Nippon la împăratul, face guvern corect pentru popor.

Prin *tot poporul* Hiraga avea în vedere pe toți samuraii, dar Tyrer înțelese că vorbea de toți japonezii. Și în timp ce-i puneă întrebări lui Hiraga, fascinat de această fereastră unică spre mersul interior al treburilor din Japonia și spre mentalitatea japoneză, se convingea tot mai mult că dreptatea se află de partea lui Hiraga. Îi era suficient să-și amintească de istoria Angliei și de lupta poporului pentru abolirea *dreptului divin al regelui*, și domnia tiranilor pentru ca Hiraga să-i devină tot mai simpatic. Nu-i era greu să-și amintească cât de multe vieți costase crearea parlamentului și instaurarea domniei poporului pentru popor: capul unui rege, alți regi umiliți, revoluții, rășcoale,

morți înaintea rajahului britanic, după care a putut înflori Pax Britannica. Amintindu-și, de asemenea, de tot ceea ce-i datora acestui om, spuse posomorât:

— Chiar și așa, tot nu văd nici o speranță pentru tine. În clipa în care vei fi zărit vei fi prins, fie de oamenii tăi, fie de ai mei. Nu pot face nimic ca să împiedic lucrul acesta.

Hiraga trase adânc aer în piept și se aruncă în gol.

— Un lucru, este un lucru tu poate face ca să ajute pe mine. Ajute merge pe navă, navă pentru Ing'rand.

Tyrer se holbă la el.

— Ei, ai înnebunit?

— Te rog, vorbești încet, mult dușman aici, spuse Hiraga calm, excitat și el la culme de această idee care îi venise din senin, ca și când i-ar fi fost trimisă de însăși Zeița Soarelui.

— Te rog, ascultă. Multe ori tu spus că eu trebuie înveți despre gai-jin, că țară al tău cel mai bune neh? Eu merge acolo cu văr meu. Noi înveți cel mai bine cum faci guvern, parlament al vostru. Înveți cum face voi. Yoshi corect despre flotă și armată, dau eu crezi foarte bine învățat cum merge banca și afaceri și comerț. Noi trebuie cunoaștem cel mai bun drum, neh? Cum voi trăiți, modul ing'rez, neh!

Hiraga continuă să-și țeară cu elocvență și măiestrie plasa de păianjen, căutând vorbe alese și cadențe aparte. Acesta era planul lui final, singura posibilitate de a scăpa din capcana lui Yoshi. Era convins că un an sau doi petrecuți cu Gai-jinii, dacă se bucura de ajutorul și inițierea lor, va fi de o valoare imensă pentru sonno-joi. Este alternativa perfectă, ori o moarte inevitabilă dacă rămân pe loc, raționase el exaltat. Peste un an sau doi ne întoarcem, vom vorbi perfect engleza, vom fi plini de secretele lor despre produksie și stoku markit, puști, tunuri, tactică, strategie, despre metodele pe care le-au folosit ca să cucerească lumea, ba să umilească până și China! Aceasta este Țara Zeilor! China ar trebui să fie a noastră, nu a gai-jinilor. Înainte de a pleca am să le spun conducătorilor noștri din Choshu care este planul meu și am să țin cumva legătura cu ei.

— Este simplu, Taira-sama. Tu vorbești căpitan noi strecurăm la bord nu trebuie știi nimeni.

— Sir William nu va fi niciodată de acord.

— Poate nu e nevoie vorbești el, Hiraga se aplecă mai aproape, lăsându-l să se hotărăască, nu foarte sigur de el. Sau dacă vorbești, vorbești și eu cred că este de acord, neh? Foarte important pentru ing'rez are prieteni buni în Japonia. Eu are prieten bun Jami-sama, și el ajută dacă rogi.

— Cine?

— Jami, bărbat mare, bărbos, mai mare ca tu, Jami.

— Jamie? Jamie McFay?

— Da. Jami Mukfey.

Acum după ce ideea aceasta îi pătrunsese în creier, mintea lui Tyrer începu să lucreze mai bine. Dacă făcea ceea ce sugera Hiraga, se deschideau posibilități uriașe în perspectivă. Politica britanică a fost întotdeauna aceea de a educa sau reeduca studenți aleși de regulă de ordine princiară, din țările cucerite. Mulți dintre ei erau radicali sau revoluționari în țările lor, mai ales în India. Hiraga era foarte inteligent și o persoană importantă, dacă ajunsese dușmanul lui Yoshi. Tatăl lui îi spusese întotdeauna să-i judece pe oameni în funcție de dușmanii lor. Și, în timp ce rumega propunerea lui Hiraga, se întreba și ce mai fac tatăl și mama lui, și prietenii și era trist că nu poate să-i revadă prea curând, sau să ajungă mai repede la Londra – căci nu avea concediu decât o dată la doi ani. În același timp era mândru că face parte din serviciul diplomatic și era și el o rotiță – chiar dacă modestă – în uriașul angrenaj al Imperiului Britanic. Ideea lui Hiraga era bună. Va merge. Dar cum să-l scoată de aici și cum să-l facă pe Sir William să-i ajute? Willie e cheia problemei.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât speranțele i se năruiau și trebuia să recunoască că fusese o prostie din partea lui să se gândească fie și numai o clipă la așa ceva. Era sigur că Sir William nu va accepta niciodată un astfel de târg, în nici un caz cu acest om, ucigaș recunoscut, nu în cazul lui Hiraga, care era un pion important ce trebuia sacrificat în lupta mai amplă cu Yoshi. Pentru Sir William nu exista un quid pro quo, nici un fel de compensație, nu avea nici un motiv să riște să și-l facă dușman pe Yoshi, reprezentantul puterii viitorului, indiferent de ceea ce pretindea Hiraga.

— Voi încerca, spuse el, prefăcându-se încrezător, căci nu uita că este încă prizonierul lui Hiraga și sabia acestuia era periculos de aproape. Nu pot să promit nimic, dar am să încerc. Unde ai să fii?

Hiraga era mulțumit, miza lui era enormă, însă avea suficient spațiu de manevră. Îl convinsese pe Taira, care acum era din nou de partea lui. Liderul gai-jin îi va fi aliat.

— Ține secret?

— Bineînțeles.

— Trimite vorbă la Raiko. Pot întâlni aici sau în sat.

Tyrer începu să se ridice cu grijă în picioare. Hiraga radia.

— Merge la Fujiko?

Tyrer se posomorî pe dată.

— Nu mai e nici un fel de Fujiko.

— Ce? Ce vrei spui?

Tyrer îi povesti și văzu că Hiraga se înroșește la față.

— Dar tu ai avut promisiune, Taira-sama. Eu vorbește cu Raiko, aranjezi cu ea, ne?

— Da, dar acum contractul s-a anulat. Raiko spune...

Tyrer se opri, îngrozit de expresia chipului lui Hiraga.

— Așteaptă, rog! Hiraga ieși ca o furtună.

Tyrer se uită timid pe geam. Nu se vedea nimeni, numai crengile care se îndoiu și mirosul sărat al vântului dinspre mare – fugi de aici cât mai ai timp, își zicea el și dintr-o dată simți o nevoie disperată să urineze. Folosi găleata din baie și se simți mult mai bine. Acuma i se făcuse și foame. Și sete. Se uită de jur-împrejur. Nici un ceainic, nici o cană cu apă. Foamea și setea îl măcinau, îl măcina ideea că Hiraga era pierdut. Nici chiar Jamie nu-l putea ajuta prea mult, acum că nu mai era la Struan. Și de ce să-l ajute, el sau oricine altcineva. Nu avea nici un fel de quid pro quo. Se uită din nou afară pe fereastra mică. Șterge-o de aici până nu e prea târziu, își zise el și se îndreptă spre ușă. Se auziră niște pași. Se repezi înapoi să se așeze pe perna lui. Peretele shoji se deschise brusc. Raiko fu îmbrâncit și căzu în genunchi în fața lui, în timp ce Hiraga se oprise în ușă, cu o mutră amenințătoare.

— Oh, îmi pare așa de rău, Taira-sama, spuse Raiko, bâlbâindu-se în graba ei sinceră de a se scuza și de a-l păcăli, îmi părea așa de rău, am făcut o greșală îngrozitoare...

Vorbele îi ieșeau din gură ca un torent. Tyrer nu înțelegea mare lucru din ele, dar recepționează clar mesajul.

— Ajunge, spuse el. Aduci contractul acum. Semnez acum.

Raiko scoase moale sulul din mânecă și i-l întinse.

— Stai, porunci Hiraga. Dă-mi-l mie!

Raiko se conformă imediat și se prosternă din nou cu capul la pământ. Hiraga cercetă repede documentul scurt și se încruntă.

— Este așa cum fost de acord. Taira-sama, semnezi mai târziu, spuse el din nou în engleză. Această persoană – arată supărat spre Raiko – spune făcut greșală, spune Fujiko imploră onoare să te vadă acum, scuze pentru greșală. Greșală a ei. Baka! se stropși el la Raiko, adăugând în japoneză: Să-l tratezi pe acest senior așa cum se cuvine, sau îți dăruiesc ceainăria! Ai grijă ca Fujiko să fie gata repede! Acum.

— Hai, Hiraga-sama!

Raiko dispăru în grabă mormăind fel de fel de scuze. O dată la adăpost, dincolo de ușă chicoti încântată de reprezentăția ei cu păcăleala lui Hiraga și de faptul că se încheiase târgul. Tyrer, entuziasmat, îi mulțumea lui Hiraga prea fericit ca să se întrebe cum de reușise prietenul lui s-o facă atât de repede pe Raiko să se răzgândească. Anumite lucruri nu le vom înțelege niciodată în legătură cu acești oameni.

— Am să semnez contractul când ajung acasă și-l aduc înapoi mâine.

— Nu grăbește, lasă femeia cățea 'ștepte, Hiraga zâmbi și îi dădu sulul. Acum eu duc pe tine la Fujiko. Ikimasho!

— Domo arigato gozaimashita, Tyrer se prosternă așa cum s-ar fi prosternat un japonez în fața cuiva căruia îi datora o favoare cu totul deosebită.

— Prieten ajute pe prieten, spuse Hiraga simplu.

Mai târziu, în aceeași seară, Tyrer se trezi, complet satisfăcut. Ceasul lui arăta 9:19. Perfect, își zise el. Stătea întins alături de Fujiko care dormea profund. Saltelele și plăpumile și cearșafurile erau curate și plăcut mirositoare, la fel ca și ea, calde și comode – mult mai bune decât în patul lui, cu salteaua de paie și păturile grele de lână, cu mirosul lor de stătut. Pielea ei avea o nuanță aurie în lumina lumânărilor, camera micuță părea și ea de aur și era foarte intimă. Vântul vuia în șindrilele acoperișului, pe pereții shoji jucau umbrele și flăcările.

Să mai trag un pui de somn, după aceea plec. Nu fi prost. Nu-i nevoie să te întorci în seara asta. Toate hârtiile pentru întâlnirea de mâine cu Yoshi sunt gata, o copie a Tratatului în engleză și japoneză se află în mapa lui Wee Willie și a fost verificată de două ori în după-amiaza aceasta. Planul de luptă convenit împotriva lui Sanjiro din Satsuma este în seiful lui, gata să fie semnat de el și de Ketterer. Mă scol mâine în zori, cu mintea proaspătă și ascuțită – după *shoku-ul* lui Hiraga și *shoku-ul* încă și mai mare al lui Raiko, merit și eu o recompensă. Zâmbi, căci cuvântul șoc suna foarte japonez. Oftă mulțumit – bunul Nakama, adică Hiraga. Căscă și închise ochii. Se cuibări mai aproape de Fujiko. Aceasta nu se trezi, dar își deschise brațele și-l învălui.

Într-un alt loc al grădinii, Hinodeh îl aștepta nerăbdătoare pe André, care trebuia să sosească din moment în moment cum o avertizase Raiko. Era aproape bolnavă de nerăbdare. Raiko se retrăsese în apartamentul ei și bea vârtos saké. În curând avea s-o dea pe brandy și să se cufunde în uitare, căci băutura îi alunga toate gândurile negre: teama și speranțele că o să scape de Hiraga, ura împotriva lui, groaza de ceea ce se întâmplase cu Meikin; respectul pentru răzbunarea ei creștea cu fiecare pahar pe care îl golea.

În cealaltă parte a grădinii, închis în casa lui sigură, Hiraga ședea în poziția lotus ca să mediteze în tihnă și să-și alunge durerea de cap provocată de veștile despre Katsumata și de discuția cu Tyrer.

Peste gard, într-o casă ținând de Ceainăria Cireșilor, Akimoto se îmbătase cu saké. Tolănit în fața lui, Takeda râgâi și mai trase un gât de bere. Akimoto goli încă o sticlă de saké, care îi alunecă din mână, capul îi căzu pe brațe și începu să sforăie. Takeda zâmbi. Nu era nici pe departe așa de beat cum se prefăcuse.

Când fu sigur că Akimoto adormise, trase paravanul shoji, îl deschise și apoi îl închise în urma lui, ieșind din încăpere. Noaptea era rece, vântul sufla cu putere din sud. Se învărtețea în jurul lui, ridicându-i în sus părul ciufulit. Se înfipse bine în picioare, cercetând

cu privirea acea parte a grădinii pe care o putea vedea. O servitoare ieși grăbită cu o tavă în mână dintr-o căsuță și se îndreptă spre casa principală. Se auzeau în depărtare cântece de bărbați beți și un samisen. Undeva lătră un câine. După ce servitoarea se făcu nevăzută, Takeda își strânse mai bine în jurul trupului haina vătuită de culoare închisă, își vârî săbiile la brâu, își puse sandalele de paie și o porni în jos, pe cărare, apoi coti pe altă potecă și pe alta până ajunse aproape de gard. Ascunzătoarea lui era sub un tufiș. Cinci bombe pe care le făcuse el împreună cu Hiraga, cu fitile de mărimi diferite. Bombele erau construite din două bucăți de bambus uriaș, legate la un loc, și o a treia, pe jumătate groasă față de celelalte, în găurile cărora turnaseră praf de pușcă de calitate superioară, adus de Katsumata, și ulei. Puse repede fitilele cele mai lungi la trei bombe – erau fitile de aproximativ o lumânare de timp fiecare – cam două ore. Fitilele erau făcute din funie de bumbac, îmbibate cu soluție de praf de pușcă și lăsate apoi să se usuce. Armă celelalte două bombe rămase cu fitile de două ori mai scurte.

Aruncă o ultimă privire spre cer. Norii negri erau mânați repede de vânt. Luă două bombe cu fitil lung și porni la drum, nevăzut în noapte; prin poarta secretă din gard trecu în grădina casei Celor Trei Crapi care erau spre sud de Casa Cireșilor și se îndreptă spre grădina casei situată în punctul cel mai sudic, construită, ca toate celelalte, pe piloni de lemn la o jumătate de metru de pământ. Casa era ocupată și luminată. Se târî sub ea. Aprinse fitilul cu o cremene, zgomotul fiind acoperit de vânt. Fitilul se aprinse. Deasupra lui se auziră pași de femeie și Takeda încremeni. Se auzi un paravan shoji care se deschide. După o clipă se închise din nou, câteva frunze răzlețe așezate peste fitil îl acoperiră aproape total și Takeda porni din nou la drum, o umbră printre umbre; se ascunse într-un tufiș văzând un gai-jin care venea pe potecă. Bărbatul trecu fără să-l vadă, iar Takeda se puse din nou în mișcare, și o luă la fugă spre clădirea principală a ceainăriei. Instală cu grijă și acolo o altă bombă.

Trecu din nou prin gard, evită o servitoare, așteptă ca un bărbat bătrân și greoi să treacă mai departe, ajunse la ascunzătoare și luă și ultima bombă cu fitil lung. Porni apoi repede la drum. O aprinse și pe aceasta și o puse chiar sub casa lui. De deasupra capului se auzeau sforăiturile lui Akimoto. Pe buzele lui Takeda se desenă un zâmbet răutăcios. Se mai întoarse încă o dată la ascunzătoare, asudat și fericit. Până acum totul se desfășurase în conformitate cu planul lui Ori. Hiraga se molipsise de la gai-jini. Dar el nu. O s-o facă singur.

Cu bombele rămase se duse la casele următoare, traversând grădinile. După ce le instală și pe acestea, ajunse la gura puțului secret. Coborî repede și trase apoi capacul, fără să se teamă că Hiraga ar putea fi jos.

Când ajunse în siguranță, în tunel, începu să respire din nou normal și aprinse lampa cu ulei. De jur-împrejur erau împrăștiate câteva lucruri și așternutul lui Hiraga. Sacul lui Katsumata cu bombe mici, metalice, era sub o cuvertură. Le puse la un loc cu ale lui, își aruncă sacul pe umăr și porni în goană prin tunel. Ajunse curând la bariera de apă. Se dezbracă repede și-și legă hainele într-o bocceluță.

Apa rece ca gheața îi tăie respirația. Când ajunse la partea cea mai îngustă, unde acoperișul cobora mult spre apă, aceasta îi ajunse până aproape sub bărbie. Reuși numai cu mare dificultate să țină legătura cu haine, sacul și lampa deasupra capului. Ajuns în partea cealaltă, se îmbracă repede, dărdâind și blestemând căci mai avea încă foarte multe de făcut. Nu contează, principalul e că începuse. În curând va termina și atunci va trăi pentru totdeauna. Înflăcărarea îl încălzi și alungă frigul.

La capătul tunelului, unde se aflau câteva scoabe de fier înfipite în peretele puțului ca să poată urca, Takeda se opri să-și tragă sufletul. Acum în sus. Alunecă o dată și fu cât pe-acți să cadă, dar reuși să-și recapete echilibrul și rămase așa până inima își relua ritmul normal. Din nou în sus. Dădu la o parte cu multă grijă capacul rupt și privi afară. Țara nimănui era pustie. Mahalaua Bețivilor era foarte animată, se auzeau strigăte și cântece de pahar, câțiva bărbați mergeau clătînându-se pe aleile din apropiere, urmăriți de câinii care se repezeau și lătrau la ei.

Mahalaua Bețivilor era la sud de sat și de colonia așezată pe coastă, urmând o direcție nord-sud, iar Yoshiwara se afla la sud de Mahalaua Bețivilor. La început Ori, după aceea și Katsumata și Hiraga stabiliseră punctele unde trebuiau plasate materiale incendiare, în așa fel încât un vânt dinspre sud să poarte flăcările înainte, înghițind totul în calea lor.

Takeda lăsă sacul printre buruieni, plasă o bombă cu fitil scurt lângă un antrepozit dărăpănat, ascunzând fitilul fumegând în praf. Pe cealaltă o puse sub o mică ridicătură. În timp ce se întorcea grăbit spre ultimele bombe, fu nevoit să se ascundă repede într-o grămadă de gunoaie. O patrulă de soldați se apropia din direcția satului, făcându-și rondul obișnuit, de noapte. Traseul lor era de la Legația britanică, pe Strada Mare, prin sat, apoi traversau Țara Nimănui, Mahalaua Bețivilor, promenada și se întorceau. De două ori pe noapte. Când ajunseră în alee, la treizeci de iarzi de el se opriră la adăpostul antrepozitului să-și aprindă câte o țigară și să se ușureze.

Takeda înjură, ținut la pământ.

Peste trei sferturi de lumânare se consumase de când aprinsese primul fitil.

— Bună seara, Hinodeh, spuse André când ajunse în sanctuarul

grădinii sale. Îmi pare rău, întârziat.

— Bună seara, Furansu-san. Tu nu întârzii niciodată. Orice faci tu este corect. Vrei saké? Întrebă ea zâmbindu-i.

— Da, te rog.

André se așează în fața ei și o urmărește cu privirea cum îi toarnă. Își ținea picioarele sub masa mică unde un vas cu cărbuni încălzea aerul. Căldura era menținută cu ajutorul unei cuverturi groase, întinsă pe masă și înfășurată și în jurul trupurilor lor. Grația ei îl încânta tot mai mult, își prinsese cascadele de păr strălucitor cu ace decorative, pe buze avea un strat subțire de ruj și-și ținea delicat mânecile lungi departe de sticlă. În seara aceea purta un kimono pe care nu i-l mai văzuse, de o nuanță superbă de verde, culoarea lui preferată, brodat cu cocori – simbol de viață lungă – și cu fir de argint.

Kimonoul de dedesubt se vedea puțin la un capăt, foarte incitant. Hinodeh făcu o plecăciune și îi întinse paharul și apoi spre mirarea lui își turnă și ei din altă sticlă în care era saké cald – al lui era rece, așa cum prefera. Hinodeh nu bea decât foarte rar. Fata ridică paharul cu un zâmbet deosebit:

— *A ta santé, chéri, je t'aime*, îi copiasse accentul, așa cum o învățase el.

— *A ta santé, chéri, je t'aime*, spuse el simțind un junghi în inimă și nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Oare cum era posibil? Ciocniră paharele și băură. Hinodeh își goli paharul, se înecă puțin și turnă apoi imediat în amândouă paharele. Același zâmbet când își oferă paharul să ciocnească ușor cu al lui. Le goliră și Hinodeh le umplu din nou.

— Mon Dieu, Hinodeh, tu are grijă, da? spuse el râzând. Nu este obișnuit cu saké. Grijă nu devine beat!

Hinodeh râse, dezvelindu-și dinții albi sclipitori și buzele senzuale, voluptuoase.

— Te rog, Furansu-san. Astăzi e o zi specială. Bea și fi fericit, te rog.

De astă dată, Hinodeh se mulțumi numai să soarbă, privind la el peste buza paharului, cu ochii strălucitori în care se reflectau luminile de la flacăra lumânărilor, ochii aceștia adânci care îl scoteau întotdeauna din minți – în mare parte datorită lor i se părea atât de fascinantă.

— De ce special, Hinodeh?

— Astăzi e Se-i-ji-no-Hi, majoratul – pentru toate persoanele care au împlinit douăzeci de ani. Tu ai împlinit douăzeci de ani. Tu ai împlinit douăzeci de ani, neh? spuse ea fericită și apoi arătă spre lumânarea mare de pe masă. Am aprins această lumânare pentru tine și am dedicat-o zeului satului meu, Ujigami – arătă apoi cu mâna spre ușa shoji, deasupra ei se afla un buchet de pin și bambus. Acesta este

Kadamatsu și simbolizează stabilitatea, zâmbi sfios și mai turnă încă o dată în pahare. Sper că ești de acord.

— O, da, desigur, mulțumesc, Hinodeh, spuse el simțind o căldură plăcută în suflet.

Cu câteva săptămâni în urmă, descoperise că e ziua ei și îi adusese șampanie frapată și o brățară de aur. Strâmbase din nas când văzuse bulele de gaz ale șampaniei și spusese că e foarte foarte bună, dar nu bău decât puțin, la insistențele lui. El terminase singur sticla de șampanie și după aceea se iubiseră frenetic toată noaptea.

În timpul de când trăiau împreună, André observase că violența lui sexuală n-o descuraja, răspundea la fel, indiferent ce-ar fi făcut el și, după un timp, se întindea alături de el ca stoarsă. Dar cât de mult îi plăcea cu adevărat, să se iubească așa cu el, asta n-o putuse ghici niciodată, dar nici nu putea să se mulțumească el cu prefăcătorie ei și s-o lase numai să pretindă că este satisfăcută și s-o lase așa enigmatică precum se arăta. Într-o zi, va dezlega el și enigma asta. Era convins. Avea nevoie numai de răbdare, asta era tot. Va îndepărta ușor învelișul enigmatic și atunci iubirea lor frenetică, patima nesățioasă se va calma și vor putea trăi în pace.

Acum ea însemna totul pentru el. Nimic altceva nu mai conta. În după-amiaza aceea se umilise în fața Angelicăi și o șantajase și o implorase și amenințase și se rugase, până când îi dăduse o broșă în loc de bani. Raiko o acceptase. Angélique e o proastă. De ce stă la îndoială? Sigur că trebuie să accepte oferta lui Tess Struan, chiar dacă înseamnă că se lasă cumpărată, și asta repede, până nu se răzgândește Tess. Oferta este generoasă, chiar foarte generoasă, chiar mai mult decât m-aș fi așteptat, ținând seama de poziția ei precară: nu are nici un fel de testament în favoarea ei și nici un fel de avere pe care s-o pretindă! Cinci sute de guinee plătibile pe loc în trei săptămâni! Poate să economisească patru sute din ei și aranjez eu cu zarafii să-i avanseze încă o mie în baza fondului ei, două mii, oricât îmi trebuie. Skye e un prost. O să se mai potolească ea, după ce o să stăm de vorbă și va accepta recunoscătoare orice fel de arvună dacă-i spun eu. Sunt salvat! Se uită la Hinodeh, radiind de fericire.

— Ce este? întrebă ea, cu vârful limbii între dinți și începu să-și facă vânt cu evantaiul, căci alcoolul o cam încălzește.

André spuse în franceză:

— Sunt liber iubirea mea, în curând termin de achitat contractul și vei fi a mea pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg.

Revenind la japoneză, André zise:

— Seara asta eu fericit și spun tu a mea. Tu așa de frumoasă, tu a mea.

Fata înclină capul auzind complimentul lui.

— Și tu ești chipeș și sunt bucuroasă că ești fericit cu mine.

— Întotdeauna...

Dar nu era adevărat. Deseori era mâhnit și pleca furios de aici. Mereu aceeași problemă, o vorbă aruncată la întâmplare de la care se ajungea la întrebări, rugăminți, pretenții, implorări, țipete.

— N-avem nevoie de întuneric, suntem amănți și nu mai avem nevoie de întuneric, suntem și prieteni, nu numai amănți, sunt al tău pentru totdeauna. Pentru totdeauna! Te iubesc, n-ai să știi niciodată cât de mult te iubesc, nu poți să înțelegi și eu te rog, și te rog, și te rog și tu stai așa...

De fiecare dată același răspuns nefericit, cu capul la podea, cu vocea blajină, cu sau fără lacrimi:

— Te rog să mă ierți, dar ai fost de acord, îmi pare foarte rău, dar ai fost de acord.

Hinodeh mai bău din pahar și André văzu cum obrații i se colorează și mai tare, o privi cum toarnă, de astă dată cu degete nesigure și o picătură căzu alături. Își recăpătă suflul, tuși și spuse:

— O, iartă-mă, și umplu paharele, și-l goli repede pe al ei și starea de ușoară beție o făcea să fie și mai atrăgătoare. O, e foarte bine, foarte bine, neh, Furansu-san?

Scutură sticla cu degetele ei lungi, cu unghii perfecte și descoperi că e goală. Hinodeh se ridică imediat în picioare târând după ea kimonoul prelung, părând că alunecă spre vasul cu cărbuni unde se aflau alte sticle cufundate în apă caldă, apoi spre pervazul ferestrei unde se aflau la răcit sticlele pentru el, vântul pătrunse pentru o clipă în încăperea și, o dată cu el, un miros neașteptat: fum de praf de pușcă, slab, dar inconfundabil.

— Ce este asta? întrebă el în franceză.

Ea îl privi mirată.

— Poftim?

Acum, când fereastra fu din nou închisă, mirosul dispăruse.

— Nimic, credeam că...

În seara asta totul îl incita la ea.

— Nimic, te rog să stai jos. Aici.

Hinodeh se așeză ascultătoare alături de el, împingându-l și chicotind. Cu mișcări nesigure, îi mai turnă de băut. Amuzat, André continuă să bea cu ea. Saké-ul îl încălzi și pe el, dar nu așa de mult ca pe ea. Pe sub pătură, piciorul ei îl atinse pe al lui. Întinse mâna spre ea, cu cealaltă îi cuprinse talia și se sărutară. Buzele ei erau moi și umede, limba voluptuoasă. Mâna lui porni să rățăcească mai sus, dar ea se desprinse râzând din îmbrățișare.

— Stai, stai, nu aici în seara asta...

Îl împinse la o parte ca o școlăriță emoționată, se ridică în picioare și se duse în dormitor, spre singura lampă de acolo ca s-o

stingă, ca de obicei și să-l invite după aceea, când va fi gata, să vină pe întuneric. Dar în seara aceasta se opri în ușă, se rezemă de ea și se întoarse apoi cu ochii strălucitori.

— Furansu-san.

Urmărindu-l cu privirea, Hinodeh începu să fredoneze ușor, în timp ce-și desfăcea acele lungi din păr și-și lăsa părul să i se reverse ca o cascadă până la brâu. Acum își desfăcu obi-ul și îl lăsă să cadă. Chicoti. Apoi își desfăcu kimonoul și îl lăsă să cadă. André o urmărea cu respirația tăiată, încremenit. Auriul kimonoului ei de dedesubt strălucea în lumina lumânării, prin mătasea transparentă se vedea ceva, dar nu tot. Vârful limbii i se juca din nou printre buze. Cu o mișcare cochetă își desfăcu legăturile kimonoului și acesta se deschise. Încet. Pe sub acesta nu mai avea nimic. I se dezvălui numai linia zveltă a trupului, de la gât până la piciorul fin. Și în tot acest timp, zâmbetul acela enigmatic nu-i părăsi chipul, ochii îl invitau să se apropie, îl rugau să aștepte, promiteau și torturau. Vântul sufla în pereții shoji, dar ei nu-l auzeau.

Inima îi bătea ca niciodată. Se forță să rămână așezat. Acum îi vedea și sânii, cum se ridică și se coboară, cu sfârcurile tari care împungeau prin mătasea ușoară. Apoi Hinodeh oftă. Cu o grație perfectă, lăsă să alunece veșmântul de pe ea și rămase în fața lui în toată goliciunea ei.

Timpul se opri în loc pentru el. Cu răsuflarea tăiată, îi mulțumea în gând pentru darul neașteptat, oferit atât de ușor. Când simți că nu mai poate îndura așteptarea, se ridică în picioare. Brațele lui erau blânde, ea fragilă în brațele lui. O ridică ușor și o așază pe patul din dormitor apoi își smulse hainele de pe el. Îngenunche lângă ea privind la ea în lumină, extaziat.

— Je t'aime, je t'aime.

— Uite, Furansu-san, spuse ea, întinzându-se pe spate cu zâmbetul acela drăgălaș pe chip.

Degetele îi arătau un loc între picioare. Pentru o clipă André nu înțelese. Apoi văzu ulcerăția. Inima aproape că-i sări din piept, simți un gust amar de fiere în gură.

— Privește, spuse ea din nou blând, cu același zâmbet pe buze și cu ochii la fel de întunecați în lumina slabă. A început.

— Asta, asta nu nimic, spuse el înecându-se. Nimic.

— Asta este totul! Hinodeh ridică privirea în sus, spre el. Te rog să-mi dai cuțitul.

Capul începu să i se învârtă, ochii nu mai vedeau nimic, din cauza nefericirii și a durerii care îi umplea toată existența. Cu un efort uriaș, scutură capul ca să-și limpezească gândurile. Își forță ochii să vadă. Nu reuși să îndepărteze gustul acela de cocleală amară.

— Nu e nimic, nimic, este numai..., nu este nimic, nimic de tot,

hârâia el.

Cu cât privea mai de aproape, cu atât i să părea stigmatul mai puțin important.

— E numai o zgârietură.

— Poftim? Trebuie să vorbești japoneza, Furansu-san, îmi pare rău.

— Asta... nu boală. Nu asta. Numai, numai acoperitoare de solduri prea strâmt, nu îngrijorează.

André se întinse ca s-o acopere și să stingă lumina, dar ea îl opri cu blândețe.

— Îmi pare rău, a început. Te rog. Dă-mi cuțitul.

Ca de obicei cuțitul era în cingătoarea lui. Ca de obicei. Acolo unde îi erau hainele, în spatelul lui.

— Nu, te rog, Hinodeh, nu cuțit rău, nu trebuie cuțit. Asta semn, asta nu nimic.

Ca într-un coșmar, o văzu cum scutură din cap, blândă, și repetă aceeași cerere care devenise între timp un ordin. Picioarele începură să-i tremure, capul îi tresărea dintr-o parte în alta, fără să-și poată controla mișcărilor, nu reușea să se stăpânească și murmura rugăminți incoerente în franceză și japoneză, încercând să-i explice și s-o convingă că acea mică pată nu era decât o zgârietură, nu era nimic. Dar știa că este. Începuse. Ea avea dreptate. Simți că i se strânge stomacul. Reuși să se stăpânească la timp și să nu vomite, continuând să mormăie. Ea nu-l întrerupse, mai rău, rămase întinsă liniștită, așteptând să-i treacă criza. După aceea vor lua o hotărâre. André bolborosea zdrobit:

— Ascultă, Hinodeh, nu cuțit. Nu pot... asta... nimic. Curând trece. Uite, privește la mine! Arată disperat spre el. Eu nimic, nicăieri. Asta mică trece curând. Nu cuțit. Noi trăim. Nu frică. Fericit. Da?

Văzu cum pe chipul ei trece o umbră, degetele ei atinseră din nou acea ulcerăție și repetă cu aceeași voce dulce și monotonă:

— A început.

André arboră un zâmbet despre care nu-și dădea seama că e grotesc și oricât se suci, se răsuci și o linguși, o rugă și o imploră, ea continuă să-i ceară mereu același lucru, blând, politicos, înfuriindu-l de era mai-mai să facă explozie.

— Asta nu nimic, spuse el răgușit, înțeleș?

— Da, înțeleg. Dar a început. Neh?

André o privea fix, alb la față, și atunci furia explodă și el urlă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, da! Da! Hai!

Se lăsă o tăcere grea, după care ea spuse:

— Mulțumesc, Furansu-san. Atunci, te rog, așa cum ai promis, dacă ești de acord că a început, te rog să-mi dai cuțitul.

André avea ochii roșii de furie, la colțurile gurii îi apăruse o

spumă, transpirația curgea șiroaie pe el și era aproape de pragul nebuniei. Gura i se deschise și rosti cu hotărâre ceea ce știuse întotdeauna că va spune:

— Nici un cuțit. Kinjiru! este interzis! Nu pot. Tu ești prea valoros. Interzis. Nici un cuțit.

— Refuzi? întrebă ea blând, fără să se vadă vreo schimbare de atitudine.

— Hinodeh, tu soare și lună a mea. Nu pot. Nu vreau. Niciodată, niciodată, niciodată. Interzis. Rămâi. Te rog. Je t'aime.

— Te rog, cuțitul.

— Nu.

Un oftat prelung. Ea se înclină docilă, dar lumina îi pierise de pe chip, luă un prosop ud și unul uscat și îngenunche lângă pat.

— Uite, stăpâne. Posomorât și asudat privi la ea.

— Ești de acord?

— Da, sunt de acord, dacă aceasta este dorința ta. El o luă de mână, iar fata își lăsa mâna într-a lui.

— De acord cu adevărat?

— Dacă vrei tu. Tot ce vrei tu, spuse ea tristă.

— Nu mai cere cuțit niciodată!

— Sunt de acord. S-a terminat, Furansu-san, dacă aceasta e dorința ta, avea o voce blajină, chipul calm, diferit, totuși același, cu umbre de tristețe pe față. Te rog, acum încetează. S-a terminat. Promit că n-am să-l mai cer niciodată. Te rog să mă ierți.

I se luă o piatră de pe inimă. Simți că i se moaie picioarele și răsuflă ușurat.

— Oh, Hinodeh, je t'aime, mulțumesc, spuse el cu vocea întretăiată, dar nu tristă, nu tristă. Je t'aime mulțumesc.

— Te rog să nu-mi mulțumești, este dorința ta.

— Te rog, nu tristă, Hinodeh. Promit totul este foarte bun acum. Minunat.

Promit.

Ea dădu încet din cap. Un zâmbet brusc îi lumină fața și alungă tristețea.

— Da, și eu îți mulțumesc și da, nu mai sunt tristă!

Hinodeh așteptă până se șterse el, apoi duse prosoapele de acolo. André o urmări cu privirea, bucurându-se de ea și de victoria lui. Hinodeh păși peste tatami spre camera cealaltă și aduse cele două sticle de saké. Cu un zâmbet dulce, îi spuse:

— Să bem direct din sticlă, e mai bine decât din pahare. Al meu e fierbinte, al tău e rece. Mulțumesc pentru că mi-ai cumpărat contractul. A ta santé.

— A ta santé. Je t'aime.

— Ah, so ka! Je t'aime. Hinodeh goli sticla aceea mică, se înecă

puțin apoi râse și-și șterse o picătură de pe bărbie. A fost bun, foarte bun. Vino în pat, se strecură veselă sub plapumă. Vino în pat, Furansu-san, riști să răcești.

Băutura cu gust minunat îi clăti gura și îi luă gustul de moarte care îi mai rămăsese. Trase încet plapuma dezvelind-o, căci nu mai putea de dorul ei.

— Te rog, nu mai trebuie întuneric, te rog.

— Dacă dorești. Nu mai e nevoie de întuneric, decât ca să dormim, neh? Recunoscător, André se prosternă în fața ei cu capul până la saltea și se întinse lângă ea, iubind-o și dorind-o la nebunie. Degetele lui se întinseră spre ea.

— Ah, Furansu-san, pot să mă odihnesc mai întâi? îl rugă ea tandru, ca niciodată până atunci. Atâta ceartă m-a extenuat. Pot să mă odihnesc mai întâi puțin? Te rog. După aceea..., mai târziu, neh?

Crunta dezamăgire pe care o resimți fu gata să explodeze din nou într-o furie greu de stăpânit.

— Bineînțeles – n-o mai atinse și se lungi și el pe spate.

— Mulțumesc, Furansu-san, murmură ea obosită. Te rog. Ajungi până la lampă? să faci fitilul mai mic, aș vrea să dorm puțin, numai un pic.

André făcu ce-i ceruse și se întinse la loc, cu șalele chinuite de dorință.

În întuneric, Hinodeh se simțea mai mulțumită ca oricând, așa cum nu mai fusese de ani de zile, mulțumită ca pe vremea când trăia soțul ei, și erau împreună în căsuța lor de la Yedo, cu fiul lor, băiatul care se afla acum în siguranță, cu bunicii lui, acceptat, protejat și crescând mare, ca un viitor samurai. Rău a făcut Furansu-san că nu mi-a dat cuțitul așa cum a promis. Josnic. Dar este gai-jin și nu se poate avea încredere în el. Nu contează, știam că n-o să-și țină cuvântul, așa cum mi l-am respectat eu pe al meu, indiferent de ce mi-a promis Raiko. A mințit atunci când a semnat, după cum a mințit și ea, Raiko. Nu contează, nu contează. Eram pregătită pentru amândoi mincinoșii. Zâmbea și mai mult. Dar vânzătorul de leacuri nu m-a mințit.

N-am simțit nici un gust, nimic, dar moartea aleargă acum prin trupul meu și mai am câteva minute de trăit în Lumea Lacrimilor.

Numai câteva minute pentru mine și pentru Bestie. A fost alegerea lui. Și-a încălcat promisiunea. Așa că Necuratul va plăti pentru că m-a înșelat. Nu va mai înșela nici o doamnă. Și trece în moarte nepotolit! André se foi în pat, auzind râsul ei înăbușit, ciudat.

— Ce este?

— Nimic. Mai târziu râde împreună. Din această seară nu va mai fi întuneric, Furansu-san. Nu va mai fi întuneric.

Hiraga bătu cu pumnul în tatami, stătu să-l aștepte pe Akimoto. Ieși afară în noaptea rece și străbătu potecile prin grădină până la poarta din gard. Trecu prin ea și ajunse la casa lui Takeda. Se opri pe verandă. Din interior se auzeau sforăituri.

— Akimoto! Takeda! strigă el încet, nevrând să deschidă peretele shoji fără să-i prevină, căci fiecare din ei era foarte periculos dacă era luat prin surprindere.

Nici un răspuns. Sforăiturile continuau. Împinse ușa la o parte fără zgomot. Akimoto stătea prăbușit peste masă, o mulțime de sticle goale zăceau pe podea. Nici urmă de Takeda. Îl scutură pe Akimoto înjurându-l furios. Tânărul se trezi cu greu și spuse buimăcit:

— Ce s-a întâmplat?

Articula anevoie cuvintele și chipul lui Hiraga i se părea nedeșluit și tremurător.

— Unde e Takeda? Trezește-te! Baka! Unde e Takeda?

— Nu știu, noi am... am băut și...

Timp de o secundă, Hiraga rămase încremenit, lumea întreagă se întoarse brusc cu susul în jos, alergă înnebunit prin curte spre ascunzătoarea de lângă gard. Mîntea i se încețoșă. Apoi îi veni brusc în gând planul lor, toți trei știau unde trebuiau plasate bombele. Panica îi puse aripi la picioare. Se uită sub casa lui Takeda, dar nu reuși să distingă nimic, apoi simți miros de praf de pușcă, se aplecă și se vîrî sub podea, însă fițilul era prea bine ascuns, iar vîntul împrăstia mirosul. Ieși repede de sub casă și se întoarse înăuntru, la Akimoto, să-l trezească:

— Ridică-te, trezește-te!

Când tânărul amețit încercă să-l îmbrîncească la o parte Hiraga îl plesni peste față cu palma, o dată și încă o dată. Durerea îl făcu să redevină conștient.

— Takeda a luat bombele, a dat foc hanului, o bombă este chiar aici, dedesubt...

Hiraga îl trase cu brutalitate și îl ridică în picioare. Mormăind, clătînându-se și sprijinindu-se de el, Akimoto reuși să iasă din încăpere, căzu pe scări și se rostogoli în cărare. În acel moment, bomba explodează. Explozia răsună slab, numai atât cât să-i doboare pe ei la pămînt și să facă o gaură în podea, zgomotul fiind acoperit în cea mai mare parte de șuieratul vîntului și de scîrțâitul scîndurilor. Dar uleiul aprins fu împrôscat peste tot. Flăcările izbucniră în toate direcțiile.

— Du-te la tunel și așteaptă acolo, țipă Hiraga și o luă la fugă.

Șocul exploziei și pericolul de moarte atât de apropiat îi alungară lui Akimoto beția. O luă la goană, dar vîntul apucă câțiva tăciuni și îi aruncă pe el. Hainele i se aprinseră. Înnebunit, stinse flăcările cu palmele și privi înapoi, spre casă – un adevărat infern – tatami din

paie de orez uscat, paravane din pergament uscat, podea din lemn uscat și acoperiș de stuf uscat. În timp ce privea, acoperișul se prăbuși într-o ploaie de scânteii mănate rapid de vânt spre următoarea locuință. Acoperișul acesteia se aprinse. Începură să sune clopotele de incendiu – servitoare, argați, clienți, curtezane, paznici începură să se agite.

Hiraga fugea pe cărare în jos, spre casa plasată cel mai la sud. Când ajunse la câțiva metri de ea, bomba explodează, explozia fusese mai slabă decât prima, dar îl trimisese totuși de-a rostogolul în tufișuri, unde își zdrobi trupul de un dragon decorativ de piatră. Scoase un țipăt de durere. Explozia fusese destul de puternică ca să dărâme un colț al casei, cu stâlpi cu tot. Casa se prăvăli într-o parte, ca un om beat. Și izbucniră flăcările.

Hiraga făcu un efort să se ridice în picioare și se repezi fără ezitare pe verandă, pătrunse prin peretele shoji care ardea, căci uleiul aprins improșcat din bombă își făcea deja mendrele în interiorul casei. Își puse mâinile în față ca să se apere de căldura cumplită și-și ținu respirația ca să nu se înăbușe cu fum.

Îl văzu pe Tyrer prăbușit într-o parte, încercând neputincios să se ridice în patru labe, sufocându-se, înconjurat de flăcările care transformară într-o secundă peretele shoji din spatele lui într-un zid de foc. Alte flăcări înghițeau cu lăcomie pereții îmbibați de ulei și acoperișul, și lungeau ce mai rămăsese din saltele și patul pe care zăcea Tyrer. Tivul kimonoului sfâșiat luă foc. Hiraga făcu un salt înainte, stinse flacăra și îl trase pe Tyrer în sus. O privire spre Fujiko îi fu de ajuns: bomba o despicasă în două. Părul îi ardea deja și se transforma în cenușă. Pe jumătate orbit de fum, Hiraga îl târî pe Tyrer afară, pe potecă. În aceeași secundă, acoperișul în flăcări se prăbuși, făcându-i să se rostogolească într-o groapă. Șuvoaiile de scânteii și tăciuni se transformară în adevărate aruncătoare de flăcări aprinzând casele din jur care ardeau acum ca niște torțe. Ardeau ceainăriile, casele, gardurile. Țipete, urlate, gemete, alarma de incendiu, oameni care alergau deja cu găleți cu apă în mâini sau care apucaseră găleți goale, cei mai mulți dintre ei purtau deja pe față măști împotriva inhalării fumului, măști aflate întotdeauna la îndemână. Mirat că mai este încă în viață, tușind și scuipând, Hiraga își pipăi kimonoul la piept și stinse un foc care începuse să mocnească. Avea sabia scurtă încă la brâu, sabia lungă dispăruse. Din câte își dădea seama, Tyrer nu era rănit, dar nu putea fi sigur, pentru că acesta nu-și revenise și nu era pe deplin conștient, sufla cu greutate, tușea și vomita din cauza fumului inhalat. Hiraga se opri lângă el și încercă să-și adune gândurile, privind în același timp împrejur ca să vadă dacă nu-i paște altă primejdie. Clădirea luă foc, apoi următoarea și le tăie drumul de retragere.

Katsumata a avut dreptate. Cu vântul ăsta, Yoshiwara este condamnată. Și o dată cu ea și colonia.

La marginea Țării Nimănui, patrula de soldați se oprise la fel ca și toți cei care mai erau treji în Mahalaua Bețivilor – și priveau peste gard, spre Yoshiwara. Două coloane de flăcări și un talaz de fum se ridicau spre cer. Vântul aducea zgomot îndepărtat de țipete și clopote de alarmă. A treia fântână de flăcări. Fumul începu să-i înconjoare. Câțiva cărbuni sfârâiră prin apropiere.

— Isuse Cristoase, spuse sergentul ieșind din spatele antrepozitului ca să vadă mai bine, a fost o bombă?

— Nu știu, don' sergent, poate să fi explodat un butoi cu ulei, da' ar fi mai bine să ne întoarcem și...

Bomba pe care Takeda o plasase la capătul celălalt al antrepozitului explodează. Toți se lasă pe vine instinctiv. Încă și mai mult fum, trosnituri, urlete din Mahalaua Bețivilor aflată în apropiere și oameni care țipau cerând găleți cu apă.

— Foc! Foc! Grăbiți-vă pentru Dumnezeu! Este depozitul de ulei pentru lămpi!

Oameni pe jumătate goi alergau, intrau și ieșeau înnebuniți din case ca să-și salveze bunurile de preț. În josul străzii, stabilimentul doamnei Fortheringill începea să se golească în grabă, fetele și clienții urlau și țipau, trăgându-și hainele pe ei din mers. Clopotele sunau tot mai tare. Începură jafurile!

Jos, la Poarta de Sud, samurarii disciplinați intraseră în acțiune, îndreptându-se grăbiți spre Yoshiwara cu scări și găleți în mână, purtând măști ude pe față. Câțiva rămaseră pe loc să se lupte cu incendiul de la antrepozit. Flăcările de la acoperișul antrepozitului, întinse de vânt, zburau dincolo de alee, pentru a ataca șirul următor de colibe. Acestea se aprinseră imediat. Din ascunzătoarea lui din Țara Nimănui, Takeda îi vedea pe soldații năucii și se bucură în sinea lui de reușita acțiunii, căci o mare parte din Yoshiwara era deja în flăcări. Era timpul s-o ia la sănătoasa. Își puse repede pe față masca. Aceasta, împreună cu murdăria de pe el și kimonoul mânjit de funingine îl făceau să pară și mai înspăimântător.

Trecând prin petece de lumină și întuneric, alergă spre gura puțului, găsi sacul, își băgă brațele prin curelele lui și porni apoi să traverseze groapa de gunoi. În spatele lui se auzeau strigăte de somație. Își spuse că fusese probabil zărit, dar nu, oamenii țipau în jurul unei clădiri, unul dintre pereți se prăbuși cu un zgomot asurzitor, împrăștiind și mai multe scântei și tăciuni pe oamenii care fugeau și pe clădirile din jur. Acum, lumina flăcărilor îl ajuta să vadă și mai bine. Încurajat, Takeda începu să fugă. Înainte era satul, era salvarea.

— Hei, tu!

Takeda nu înțelegea cuvintele, dar răcnetul îl făcu să se oprească-n loc. În fața lui apără alt grup de soldați englezi, cu un ofițer care venise alergând din sat ca să examineze dimensiunile dezastrului și se opri, uluit. Aceștia îi blocau retragerea.

— Trebuie să fie un jefuitor! Sau un incendiator! Ei, tu!

— Dumnezeule, fiți atent, domnule, e samurai și e marinat.

— Acoperă-mă, sergent! Tu! Tu de colo, samuraiule ce faci aici?

Ce duci în spate?

Cuprins de panică, Takeda văzu cum ofițerul desface tocul pistolului și pornește spre el în timp ce soldații își dau jos puștile de pe umăr. Vuietul dezastrului tot mai puternic, flăcările aruncau lumini și umbre stranii. Takeda se răsuca pe călcâie și o luă la goană. Soldații porniră imediat după el.

De cealaltă parte a Țării Nimănui, incendiul de la antrepozit scăpase total de sub control, soldații se luptau neputincioși să organizeze o echipă contra focului pentru a proteja clădirile și străzile învecinate. Focul dădea suficientă lumină. Takeda vedea pe unde să străbată groapa de gunoi, ocolind cele mai multe obstacole, cu sacul zângănindu-i în spate. Respira din ce în ce mai greu. Cu o tresărire de speranță văzu dintr-o dată o alee goală în fața lui, pe lângă clădirea din față, care fusese cuprinsă de flăcări. Porni într-acolo, distanțându-se cu ușurință de soldații care veneau în urma lui.

— Stai sau trag!

Takeda nu prinse sensul cuvintelor, dar înțelegea clar amenințarea din ele. Continuă să alerge, nu mai era nevoie să se ascundă, căci salvarea era aproape. Dar uitase că lumina care îl ajuta pe el să-și croiască drum îi ajuta și pe soldați, desenându-l clar pe fundalul flăcărilor.

— Oprește-l, sergent, rănește-l, să nu-l ucizi!

— Am înțeles, domnule... stai, Dumnezeule Atotputernic, nu e ticălosul acela după care umblă Sir William, Nakama, ucigașul acela ticălos?

— Pe Dumnezeul meu, ai dreptate, el e. Repede, sergent, doboară-l!

Sergentul ochi. Ținta alerga în jos, pe alee. Apăsă pe trăgaci.

— L-am lovit, strigă el vesel și porni în fugă înainte. După mine, băieți!

Glonteile îl doborî pe Takeda la pământ, cu mâinile întinse, în lături. Îi pătrunsese prin rucsac în partea de sus a spatelui, perforase un plămân și ieșise prin piept – nu era o rană fatală, dacă aveai puțin noroc. Dar Takeda nu știa nimic de toate acestea, știa numai că zace pe jos, în noroi, tremurând din cauza loviturii, dar fără să simtă nici un fel de durere, cu un braț atârănând nefolositor, iar mugetul focului din apropiere îi acoperea urletele. Groaza îi dădu puteri să se ridice în

genunchi, căci dogoarea focului care se apropia îl înspăimânta, iar scăparea era aproape – la numai câțiva pași mai încolo, pe alee. Se târî în patru labe mai departe. Auzi atunci strigătele soldaților chiar în spatele lui. Nu mai era nici o scăpare!

Reflexele îi intrară în acțiune. Folosindu-se de mâna sănătoasă ca de o proptea, se ridică în picioare și cu un strigăt puternic se aruncă în flăcări. Tânărul soldat care conducea grupul se opri brusc, își întinse mâinile în față să se apere de iadul ce venea spre el, căci clădirea se putea prăbuși în orice clipă.

— Naiba să-l ia! zise soldatul privind în gol la flăcările care sfârâiau și-i mistuiau prada, mirosul de carne arsă îi făcea greață. Încă o secundă și l-aș fi prins pe ticălos, domnule, el era, ticălosul pe care Sir William...

Acestea fură ultimele cuvinte pe care le mai spuse tânărul. Bombele lui Katsumata rămase în rucsacul din spatele lui Takeda explodară brusc, o schijă îi sfâșie soldatului gâtul și îi doborî pe ceilalți și pe ofițer ca pe niște popice, rupându-le unora mădulele. Ca un fel de ecou, un butoi cu ulei explodează violent, apoi altul și altul, ca un adevărat cataclism. Limbi de foc și tăciuni încinși izbucniră în aer unde fură luate de rafalele puternice ale vântului nemilos, a cărui cruzime crescuse din cauza căldurii.

În sat luă foc prima casă. Shoya, familia lui, și ceilalți săteni, purtau deja măști împotriva fumului pregătiți încă de la primele sunete de alarmă continuau să se miște cu viteză – rezultat al nenumăratelor antrenamente – încercând cu stoicism să salveze lucrurile de preț, punându-le la adăpost în ascunzătorile de cărămidă care se aflau în fiecare grădină.

Acum ardeau toate acoperișurile de-a lungul străzii.

Trecuse mai puțin de o oră de când explodase prima bombă și hanul La Trei Crapi nu mai exista, cea mai mare parte din Yoshiwara fusese înghițită de flăcări. Printre cărbunii încinși nu mai rămăseseră decât coșurile de cărămidă, temeliiile de piatră ale unor case, adăposturile de piatră și pământ din grădini. Pahare și sticlă de saké cele mai multe topite de flăcări, cu smălțul stricat. Ustensilele de bucătărie din metal. Grădinile distruse, tufișurile carbonizate, grupuri de oameni năucii care umblau de colo-colo. Flăcările ocoliseră ca prin minune două sau trei hanuri, dar în jurul lor locul era pustiu, numai cenușă și tăciuni, până la gardul carbonizat și șanțul cu apă de dincolo de el.

De cealaltă parte a șanțului cu apă era satul. Ardea cu vâlvătaie. Dincolo de sat, în colonia propriu-zisă, trei acoperișuri de lângă Mahalaua Bețivanilor erau cuprinse deja de flăcări. Una dintre clădiri era cea a ziarului *Guardian* unde își avea biroul provizoriu Jamie

McFay. Nettlesmith și funcționarii lui cărau găleți cu apă și i le dădeau lui Jamie care era urcat pe o scară și încerca să potolească flăcările de pe acoperiș, în timp ce casa vecină fusese cuprinsă în întregime de foc. Alți bărbați, servitorii chinezi și Maureen, intrau și ieșeau repede din casă, cărând afară hârtii, matrițe și alte lucruri mai importante din tipografie. Bucăți de șindrilă aprinsă aduse de vânt din Mahalaua Bețivanilor împreună cu vălătuci groși de fum care îi făceau să tușească și să se înece. Sus, Jamie pierdea bătălia cu focul. O rafală de vânt îi aruncă flăcările în față. Fu cât pe-aici să cadă de pe scară, apoi coborî învins.

— N-are nici un rost, gâfâi el cu fața neagră de funingine și părul pârlit.

— Jamie, pentru Dumnezeu, ajută-mă să scot presa! strigă Nettlesmith și fugi din nou înăuntru.

Maureen porni după el, dar Jamie o opri.

— Nu. Stai aici! Ai grijă să nu-ți ia foc rochia, mai strigă el reușind să acopere zgomotul, în momentul în care un torent de cărbuni se prăbuși de pe acoperiș. Apoi se repezi înăuntru. Maureen se retrase înțeleaptă spre mare, ajutându-i pe ceilalți să care ce reușiseră să mai salveze. Acum întreg acoperișul era în flăcări și o altă ploaie de tăciuni căzu peste capetele lui Jamie și Nettlesmith, care se încovoiau sub greutatea tiparniței mici, portative. Apoi văzu că acoperișul nu mai putea fi salvat și întreaga clădire era condamnată, Jamie se repezi înapoi să-l ajute să salveze casele cu litere, cernelurile, vopselele și o parte din hârtie. Curând clădirea de lemn deveni prea periculoasă, nu se mai putea intra înăuntru. Cei doi bărbați rămaseră afară blestemând, apoi se dădură mai departe, în momentul în care se prăbușiră câteva grinzi.

— Naiba să-l ia de foc ticălos, spuse furios, lovind cu piciorul într-o cutie cu litere, apoi se întoarse căci simțise cum Maureen îl apucase de mână.

— Îmi pare așa de rău, iubitule, zise ea printre lacrimi.

Jamie o îmbrățișă și îi spuse înflăcărat și cu toată sinceritatea:

— Nu contează, n-ai pățit nimic, asta e lucrul cel mai important.

— Jamie, nu trebuie să-ți faci griji. Așteaptă până mâine dimineată, atunci o să vedem mai bine și o să putem gândi mai limpede. Poate că nu e chiar așa de rău.

În momentul acela, un grup de samurai luptători contra incendiilor trecu pe lângă el în pas alergător. Prin semne, Jamie îl întrebă pe unul din ei unde poate să găsească o mască de incendiu. Omul mormăi ceva, apoi scoase mai multe măști din mânecă și porni din nou la fugă. Jamie le muie într-o găleată cu apă.

— Vino, Maureen, pune asta, zise el, dându-i prima mască, apoi îi întinse una și lui Nettlesmith, care ședea pe un butoiăș pe partea

dinspre mare a promenadei, blestemând în gând.

Acoperișul se prăbuși, transformând clădirea într-un morman de ruine în flăcări.

— Cumplit, îi spuse Jamie lui Nettlesmith.

— Da. Dar încă nu e un dezastru.

Bărbatul acela zvelt, ceva mai în vârstă, făcu un semn spre promenadă. Partea de nord a coloniei nu fusese atinsă încă de foc, casele Struan, Brock și legațiile erau intacte.

— Cu puțin noroc, focul n-o să se întindă până acolo.

— Vântul ăsta ne omoară.

— Da. Dar pe partea dinspre mare suntem în siguranță.

Apărură și alți pompieri cu securi în mână. Printre ei era și Dimitri. Acesta văzu ruina care rămăsese din casa lor.

— Isuse, îmi pare rău, le spuse el din fugă, mergem să încercăm să tăiem o centură de izolare a incendiului.

— Jamie, du-te și tu cu ei să-i ajuți, spuse Maureen. Eu sunt în siguranță aici.

— Aici, oricum nu mai ai ce să faci, spuse și Nettlesmith. Am eu grijă de Maureen. Suntem în siguranță și ne vom retrage la Casa Struan dacă va fi nevoie.

Scoase un creion și o hârtie, linse gânditor vârful creionului, apoi începu să scrie.

Securile se înfipseră în colibele șubrede de lemn, dar toate casele din partea de sud erau în flăcări, vântul era tot mai puternic și mai fierbinte cu fiecare clipă. Își dublară eforturile, dar o rafală plină de tăciuni aprinși îi sili să dea înapoi, urmară apoi alte și fugiră cu toții să se pună la adăpost.

— Isuse Cristoase, ați mai văzut vreodată un foc să se întindă așa de repede? zise Dimitri neputincios. Sunt niște cutii de iască, adevărate capcane. Acum ce facem?

— Ce-ar fi să încercăm acolo? strigă Jamie, arătându-i gardul. Ceilalți i se alăturară, dar cu cât înaintau mai mult spre gard și se apropiau de Yoshiwara, fumul și dogoarea deveneau tot mai greu suportabile.

Nu puteau face mare lucru. De fapt, nu puteau face nimic. Focul se întindea prea repede, oamenii alergau cu gălețile în mână, dar, în momentul în care reușeau să stingă un foc, izbucneau imediat alte zece. Dincolo de grupurile de femei îngrozite și servitori care își căutau adăpost, unii cu boccelele în mână, cei mai mulți cu mâinile goale, puținele ceainării rămase în picioare izbucneau pe rând în flăcări, semănând cu efemeridele care se înghesuie spre lumânare, în clipa asta vii, în clipa următoare moarte.

Când aproape toată Yoshiwara dispăruse sub cercul de fum

sângeriu, oamenii se amestecară printre supraviețuitori, căutând îngrijorați pe câte cineva. Jamie era și el printre aceștia, cercetând toate chipurile în căutarea lui Nemi. N-o uitase. Dacă cineva putuse să scape, aceasta era în mod sigur Nemi, își spusese el. Dar dintr-o dată nu se mai simți chiar atât de sigur. Erau atât de puțini supraviețuitori acolo. Îngrijorat, Jamie se adresă câte unui chip pe care îl recunoștea.

— Gomen nasai, Nemi-san, wakarimasu ka? spunea el. Întrebând dacă n-o văzuse cineva, dar toți spuneau morocănoși sau cu plecăciuni mai mult sau mai puțin respectuoase și zâmbete forțate:

— Iyé, gomen nasai – nu, îmi pare rău.

Dimitri ieși din valul de fum tușind și înecându-se.

— Samuraii știu al naibii de bine să se lupte cu focul, am putea învăța câte ceva de la ei, dar tot nu pot stăvili nenorocirea asta. Ai văzut-o pe Nemi?

— Nu, tocmai voiam să te întreb și eu același lucru.

— Poate că este pe partea cealaltă sau acolo, spuse răgușit Dimitri, cu pieptul sufocat de lipsa de aer, arătând spre lunca ce ducea spre pista de curse unde câteva lămpi cu ulei luminau în noapte. Unele dintre ele au fugit într-acolo, celelalte de partea asta. Ascultă, eu o iau spre nord, prin poarta de nord și peste canal. Tu ia-o spre luncă. Dacă o întâlnesc, ce vrei să-i spun?

— Numai atât: că mă bucur că n-a pățit nimic și am s-o caut mâine.

Se lăsară amândoi rapid pe vine, când o trambă de foc năvăli peste ei și mușcă furioasă dintr-o colibă din spatele lor. În confuzia generală, Jamie îl pierdu pe Dimitri și continuă s-o caute pe Nemi, dând o mână de ajutor peste tot unde putea. La un moment dat, Skye trecu în goană pe lângă el, strigând:

— Jamie, chiar acum am auzit că Phillip a pierit laolaltă cu toți cei de la Trei Crapi.

— Dumnezeuule mare, ești sigur? Dar ce... Dar Skye dispăruse deja în întineric.

Legățiile se aflau mai spre nord și nu erau direct amenințate. Nici Casa Struan nici Casa Brock și nici antrepozitele și casele vecine, deși vântul devenea din ce în ce mai puternic și mai fierbinte cu fiecare clipă. Promenada și străzile lăturalnice era înțesate de lume, căci toți se pregăteau pentru o ședere mai îndelungată sub cerul liber. Dinspre flotă, prima care sunase alarma generală, veneau tot mai mulți soldați și marinari. În Strada Mare își făcu apariția și coloanele disciplinate de samurai, care veneau din barăcile lor aflate în afara porților. Purtau măști pe față, cărau scări și găleți și erau deosebit de eficienți. Se împărțiră în grupe și porniră în goană spre punctele periculoase.

Sir William, cu un pardesiu peste pijama, preluase comanda

operațiunilor de protejare a Legației. Jos lângă țarm, Pallidar îi supraveghea pe dragonii care montau pompe în mare și-l văzu pe general cum ieșea grăbit din noapte, însoțit de un ofițer inginer și un detașament de soldați și se oprește în fața lui Sir William.

— Mă duc spre Mahalaua Bețivanilor și spre sat, spuse generalul abia suflând. Intenționez să arunc în aer câteva case ca să formeze un brâu de protecție în fața focului, cu permisiunea dumneavoastră. E bine?

— Da, fă ce poți, s-ar putea să meargă. Dar dacă vântul nu se oprește suntem terminați. Grăbește-te!

— Din întâmplare, tocmai priveam de pe faleză și am văzut trei sau patru focuri izbucnind în Yoshiwara în același moment, în locuri diferite.

— Dumnezeu mare, vrei să spui că focul a fost pus?

— Nu știu dacă a fost voința lui Dumnezeu, mâna diavolului, sau a vreunui împutit de incendiator, dar știu că o să ardem toți!

Generalul se pierdu în noapte împreună cu inginerul, Sir William îl văzu pe amiral care urca țarmul spre Legație venind de la debarcaderul pe care coborau tot mai mulți soldați și marinari.

— Bărcile sunt gata pentru evacuare, spuse Ketterer. Avem spațiu suficient pentru toată populația. Îi putem aduna pe țarm, cred că sunt în siguranță.

— Bine. Poate avem noroc.

— Da, însă asta ne schimbă complet planurile, nu-i așa?

— Mi-e teamă că da. Nu se putea nimeri un moment mai prost ales.

Naiba să-l ia de incendiu, blestemă în gând Sir William. Complică totul – și întâlnirea de mâine cu Yoshi și bombardarea Kagoshimei și asta tocmai când Ketterer s-a lăsat în fine înduplecat să se conformeze instrucțiunilor. Ce dracu' să facem, să evacuăm populația sau nu? Să ne imbarcăm cu toții în nave și să pornim spre Hong Kong cu coada între picioare, sau să ne mutăm cu toții la Kanagawa și să-i dăm naibii de japonezi și tot ce ar putea ei să ne facă? Nu se poate. Kanagawa este o cursă și mai afurisită, golful este prea puțin adânc, flota riscă să se împotmolească. Aruncă o privire spre Ketterer. Chipul amiralului era aspru, bătut de vânt și ochii mici priveau în depărtare. El ar vrea s-o întindă la Hong Kong, își zise Sir William. Dracu' să-l ia de vânt.

În josul străzii, MacStruan fixase scări pe exteriorul clădirii. Servitorii și funcționarii își treceau din mână în mână găleți cu apă cu care udau acoperișul de șindrilă. Alături, la Casa Brock, Gornt făcea același lucru.

— Isuse Cristoase, priviți! strigă cineva. Acum cerul era înroșit în întregime deasupra satului și a Mahalalei Bețivanilor. Vântul urla turbat și fierbinte în fețele oamenilor, împingându-i, răsturnându-i.

— Mon Dieu, murmură Angélique, care purta un palton gros peste cămașa de noapte și o basma pe cap.

Se îmbrăcase imediat ce se dăduse prima alarmă și fugise afară. Era clar că focul avea să ajungă curând și acolo, așa că se repezi înapoi în camera ei. Își îndesă repede într-o sacoșă periile, piepteni, alifiile și fardurile, apoi lenjeria cea mai fină. Reflectă un moment după care, fără să mai simtă nici un fel de teamă, deschise fereastra și îi strigă lui Ah Soh să stea acolo, jos, apoi începu să-i arunce rochiile și jachetele.

Ah Soh pufni pe nas și nu se clinti din loc. MacStruan, care era aproape de ea, o înjură și o îmbrânci să se miște arătând cu mâna peste dig, unde funcționarii îngrămădiseră și păzeau acum cutiile cu hârtii, mărfuri și arme, în timp ce Vargas și alții asudau de zor cărând alte pachete. MacStruan decisese să lase numerarul metalic, lingourile și anumite documente în casa de fier.

— Târfă nenorocită, Ah Soh, răcni el într-o cantoneză perfectă, ia lucrurile lui tai-tai de acolo, păzește-le ca ochii din cap și să nu te clintești de acolo nici dacă vine focul peste tine, dacă nu vrei să ajungi hrană pentru pești! – Ah Soh se conformă imediat. Angélique, strigă el apoi râzând, avem timp suficient, rămâi înăuntru, la adăpost, până te chem eu!

— Mulțumesc, Albert.

Angélique îl văzu pe Gornt care o privea din ușa casei vecine. Gornt îi făcu semn cu mâna și ea îi răspunse la fel. Acum nu mai simțea nici un fel de teamă. Albert o s-o prevină la timp, va fi suficient să treacă strada și se va afla în siguranță, în bărcile care erau pregătite de-a lungul țărmului. Mintea i se eliberase complet de teamă. Cu puțin timp mai înainte hotărâse cum să procedeze cu André, cu Skye și cu femeia din Hong Kong. Și cu Gornt, mâine, și ce anume să facă. Fredonând ceva de Mozart, scoase o perie și se așează în fața oglinzii, încercând să se aranjeze cât mai bine. Era din nou ca în vremurile bune de odinioară. Acum, oare cu ce să mă îmbrac?

Raiko mergea pe urmele unui servitor voinic, pășind printre ruinele ce mai rămăseseră din hanul ei. Servitorul ducea în mână o lampă cu ulei și lumina drumul cu grijă călcând pe pietre acolo unde se putea evitând locurile periculoase unde licăreau tăciuni aprinși, adevărate semnale de alarmă în întuneric. Raiko era înnegrită la față, părul îi era plin de praf și cenușă, kimonoul rupt și pătat. Amândoi purtau măști împotriva fumului, cu toate acestea tușeau și strănutau din timp în timp.

— Ia-o mai pe stânga, vorbi ea răgușit, cu gâtul uscat, continuându-și inspecția anevoioasă, căci numai stâlpii de piatră așezați în pătrate regulate mai arătau unde fuseseră cândva căsuțele

ei.

— Da, stăpână.

Porniră mai departe. Peste zgomotul făcut de vânt, îi auzeau pe alții strigând, din când în când răzbătea și câte un geamăt de durere și plânsete. Din depărtare se auzeau clopotele de alarmă din sat și colonie, unde focul ardea furios. Raiko depășise panica inițială. Focurile izbucnesc din când în când. Este voința zeilor. Nu contează, principalul este că sunt în viață. Măine am să aflu de unde a pornit focul, a fost o explozie așa spunea cineva, deși cu vântul ăsta turbat te poți înșela și poți auzi orice și se poate ca totul să fi pornit de la un vas cu ulei așezat prost care să se fi răsturnat peste soba din bucătărie și apoi să explodeze. Cei Trei Crapi s-au dus. La fel și celelalte, sau aproape toate. Nu sunt ruinată, încă nu. Din întuneric apărură un grup de curtezane și servitoare, multe din ele plângând, unele dintre ele cu arsuri superficiale. Le recunosc pe femeile de la Dragonul Verde. Nu era nici una din fetele ei.

— Nu mai plângeți, le porunci ea. Mergeți la Cele Șaisprezece Orhidee, toată lumea se adună acolo. Nu este distrus prea tare, sunt paturi pentru toată lumea, mâncare și băutură. Ajutați-i pe cei care sunt răniți. Unde e Chio-san – mama-san a lor?

— N-am văzut-o, spuse una din ele printre lacrimi. Eu eram cu un client, tot ce-am putut face a fost să fug cât mai repede cu el în adăpostul de sub pământ.

— Bine, fugiți de aici și aveți grijă, spuse Raiko satisfăcută, mândră de ea însăși, căci își amintise cum, cu doi ani în urmă, când fusese construită Yoshiwara și toate mama-san fuseseră alese de breasla lor – după ce primiseră anterior aprobarea, destul de scump plătită din partea administrației Bakufu – ea sugerase ca fiecare ceainărie să aibă o pivniță rezistentă la foc în apropierea clădirii centrale și, pentru mai multă siguranță, să-și construiască adăposturi de cărămidă pentru obiectivele de valoare care să fie plasate de asemenea sub nivelul solului. Dar nu toate mama-san fuseseră de acord spunând că era o cheltuială în plus care nu se justifica. Nu contează, ele au avut de pierdut. O să vedem noi mâine câte se vor bate cu pumnii în piept și-și vor smulge părul din cap pentru că nu mi-au urmat exemplul.

Raiko tocmai își inspecta propria pivniță. Câteva trepte duceau în jos, spre ușa de fier. Interiorul era neatins. Toate obiectele de valoare se aflau în siguranță, toate contractele, certificate, polițele, împrumuturile la Gyokoyama și declarațiile băncilor, cele mai bune obiecte de lenjerie și kimonourile de preț, atât ale ei, cât și ale doamnelor, ședeau ca noi nouțe în ambalajele lor. Încă de la început stabilise ca toate obiectele de lenjerie scumpă și kimonourile care nu urmau să fie folosite în seara respectivă să fie depuse în siguranță, jos

în pivniță, de cele mai multe ori cu proteste și murmure, căci era vorba de o muncă în plus. În dimineața aceasta nu voi mai auzi nici un fel de proteste, își zise ea.

Spre marea ei ușurare, aflase că toate doamnele ei, personalul și clienții scăpaseră nevătămați, nu știa nimic de Fujiko, Hinodeh, Teko, Furansu-san și Taira, iar doi argați, și două servitoare erau date dispărute. Dar nu era îngrijorată din cauza lor. Cu siguranță că se pusese pe undeva la adăpost. O servitoare văzuse un gai-jin, poate chiar doi, care fugeau spre porți.

Namu Amida Butsu, se rugă ea, să fie cu toții nevătămați, și binecuvântată să fie și înțelepciunea mea, căci am avut grijă ca doamnele mele și toți oamenii mei să fie bine antrenați și au exersat ce trebuie să facă în caz de incendiu.

Dezastrul din Yoshiwara de la Yedo, din urmă cu doisprezece ani fusese lecție foarte bună pentru ea. Focul fusese cât pe-aci s-o ucidă, pe ea și pe un client, un neguțător bogat de orez din Gyokoyama. Îl salvase trezindu-l din mahmureala beției și-l trăsese apoi afară cu riscul propriei vieți. Fugiseră prin grădină, dar se treziseră la un moment dat înconjurați de flăcări, prinși ca într-o cursă de vâlvătăi, dar se salvaseră săpându-și cu furie o groapă în pământ cu cuțitul ei din obi și lăsând astfel focul să treacă pe deasupra lor. Dar chiar și așa partea de jos a spatelui și picioarele suferiseră arsuri cumplite, ceea ce pusese capăt carierei ei de curtezană.

Dar clientul a ținut-o minte și după ce s-a refăcut suficient ca să poată merge, acesta a pus o vorbă la Gyokoyama care i-a împrumutat fondurile necesare pentru a-și deschide propria ceainărie și abia după aceea s-a dus la altă doamnă. Investiția lor li se întorsese încincit. În incendiul acela pieriseră peste o sută de curtezane, șaisprezece mama-san, nenumărați clienți și servitoare. Și încă și mai mulți muriseră în incendiul satului Shimibara, de lângă Kyoto. De-a lungul veacurilor, sute și sute de curtezane pieriseră în alte incendii. Marele Incendiu al Mâneșilor târătoare, care izbucnise la câțiva ani după ce mama-san Gyoko construisese prima Yoshiwara, distrusese complet satul și costase o sută de mii de vieți, toți locuitorii din Yodo. Dar în doi ani fusese reconstruită și redevenise înfloritoare, pentru a lua din nou foc pentru a fi din nou reconstruită și tot așa, la infinit. Și acum ca și atunci, Raiko jură să-și reconstruiască hanul, mai frumos ca oricând!

— Pe aici e drumul spre cele Șaisprezece Orhidee, stăpână? întrebă servitorul ezitând, neputându-se orienta bine în norii de fum.

În jurul lor nu mai era nimic altceva decât tăciuni și cenușă, câțiva stâlpi de temelie ai caselor cu o înfățișare patetică, nu se mai vedeau potecile sau pietrele după care se orientau. Apoi o rafală de vânt mătură cenușa și spuza lăsând să se vadă patru pietre de temelie și un dragon de piatră crăpat din cauza căldurii. Raiko îl recunoscu și-

și dădu seama unde se află. Era căsuța lui Hinodeh.

— Trebuie s-o luăm puțin înapoi, spuse ea, dar apoi ceva îi atrase privirea. O strălucire. Stai! Ce e asta?

— Unde stăpână?

Raiko așteptă. Vântul îndepărtă din nou cenușa și licărul apărut din nou, puțin mai înainte, spre dreapta.

— Acolo!

— A, da!

Cu mare grijă, folosindu-se de o ramură înnegrită, fără frunze ca să-și facă potecă, servitorul păși înainte și ridică lampa deasupra capului, privind cu luare aminte. Mai făcu un pas prudent, apoi se retrase în grabă, când vântul aruncă o ploaie de tăciuni peste el.

— Vino înapoi, o să cercetăm mâine!

— Un moment, stăpână!

Luptându-se cu dogoarea, folosi cu îndemânare ramura ca să măture și mai multă cenușă. Rămase împietrit. Cele două trupuri carbonizate stăteau întinse unul lângă altul, cu mâna dreaptă în mâna stângă a celuilalt. Ceea ce licărea era un inel de aur cu sigiliu, răsucit și parțial topit.

— Stăpână!

Îngrozită, Raiko se opri ca o statuie lângă el. Trebuie să fie Furansu-san și Hinodeh, își zise ea pe dată, întotdeauna purta inelul cu sigiliu – îmi amintesc, chiar mi l-a oferit acum câteva zile.

În aceeași clipă simți cum sufletul i se înălță la vederea celor două mâini încheștate una într-alta, a imaginii pe care o formau trupurile lor pe patul de cărbuni încinși care ei i se părea că este un leagăn cu pietre prețioase, rubine, strălucind și trăind și murind, readuse la viață de curenții de aer – așa cum vor fi și ei doi până la sfârșitul timpurilor. O, cât este de trist, își spuse ea, cu lacrimile curgând șiroaie, cât este de trist și, în același timp, cât de frumos! Cât de împăcați zac aici, cât de fericiți, să moară împreună, mână în mână! Probabil că s-au decis să ia cupa cu otravă și să plece împreună. Cât de înțelept. Cât de înțelept din partea lor. Își șterse lacrimile și murmură.

— Namu Amida Butsu, în chip de binecuvântare. O să-i lăsăm acum în pace și vom hotărî mâine dimineață ce să facem.

Raiko se dădu înapoi, înghițându-și lacrimile dulci și amare, mângâiată însă de frumusețea pe care o văzuse. Porni împreună cu servitorul spre locul de adunare. Dar un alt gând puse imediat stăpânire pe mintea ei. Dacă aceștia erau Hinodeh și Furansu-san, gaijinul care scăpase trebuie să fi fost Taira. Asta-i bine, mult mai bine decât dacă ar fi fost invers. Am pierdut o sursă de informații foarte bună, dar, în perspectivă am foarte mult de câștigat, Taira și Fujiko sunt mai docili și au un viitor. Dacă va fi manevrat cu dibăcie, Taira va deveni o sursă de informații la fel de bună, curând am să fiu în

stare să vorbesc direct cu el, japoneza lui se îmbunătățește pe zi ce trece. Trebuie să-i aranjez niște lecții în plus, ca să învețe și limbajul politic, nu numai limbajul palatului și al Lumii Plutitoare pe care îl poate prinde de la Fujiko – căci asta e tot ce știe ea, ba și cu accent țărănesc pe deasupra. Cu siguranță că investițiile mele în el pe termen lung vor fi mult mai profitabile și...

Și stăpâna și servitorul se opriă brusc în același moment. Se uitară unul la altul, apoi spre sud. Vântul se oprise.

Miercuri, 16 ianuarie

— Yokohama e terminată, William, spuse generalul cu o voce răgușită când se ivi prima lumină a zorilor.

Stăteau pe faleză și priveau în zare, spre colonie, Pallidar în apropiere, toți călări. Fumul ajungea până la ei. Fața generalului era plină de zgârieturi și murdărie, uniforma ruptă, chipiul turtit și cu borurile pârlite.

— M-am gândit că cel mai bine e să te chem aici sus, ai o vedere mai completă. Îmi pare rău, mânia Domnului.

— Știam că e rău, dar chiar așa...

Cuvintele i se pierdură în aer. Sir William era năucit. Nici unul din ei nu dormise. Semnele oboselii și ale îngrijorării se vedeau pe chipurile tuturor, hainelor le erau pârlite și murdare, ale lui Pallidar erau zdrențuite și arătau cel mai rău. În timp ce soarele se înălța încet pe cer, în față li se desfășura toată priveriștea, până la Hodogaya de pe Tokaido. Yoshiwara nu mai exista, nici satul și dispăruse și cea mai mare parte din Mahalaua Bețivanilor, jumătate din colonie, inclusiv grajdurile. Nu existau încă nici un fel de rapoarte referitoare la accidente, dar circulau o mulțime de zvonuri, toate rele. Nu exista încă nici un motiv confirmat pentru a se declara zona calamitată. Mulți șopteau că focul fusese pus de japonezi, dar care japonezi și din ordinul cui, asta nu știa nimeni, căci distrugerea Yoshiwarei și a satului nu era nimănui de nici un folos.

— Vrei să ordoni evacuarea în dimineața aceasta?

Pe Sir William îl durea capul de o mie de întrebări și prevestiri funeste.

— Mai întâi, să facem o inspecție. Mulțumesc, Thomas. Pallidar, tu vii cu mine.

Sir William dădu pinteni calului să coboare panta. La Legație se opri o clipă.

— Ceva nou, Bertram?

— Nu, domnule, nu avem încă nici un fel de confirmări de nume sau cifre.

— Trimiteți după bătrânul satului, shoya, caută-l imediat și întreabă-l câți morți are și spune-i că vreau să-l văd imediat.

— Dar eu nu știu japoneză și Phillip Tyrer nu este aici.

— Atunci fă bine și caută-l, răcnii Sir William, bucuros că găsisese ocazia să-și descarce o parte din nervi și îngrijorarea pentru soarta lui Tyrer, și fu recompensat văzând paloarea de pe chipul tânărului. Și învăță și tu mai repede japoneza, sau te fac pachet și te trimit în Africa să stai acolo pe capul ălor de acolo! Adună-i pe toți negustorii

și fii aici într-o oră. Nu, nu aici, mai bine la club și, ia să vedem, acum e șase și douăzeci, să zicem la nouă și jumătate și, pentru numele lui Dumnezeu, mișcă-ți fundul și pune-ți mintea la contribuție!

Un idiot, își spuse el și porni în trap mai departe, simțindu-se mult mai bine. În lumina primelor raze de soare, oamenii din Yokohama își adunau resturile agoniseli. După ora două noaptea, când vântul se oprise, focurile se stinseseră rapid și nu mai trecuseră de la o casă la alta. Numai asta salvase colonia de la dezastru. Toate legațiile erau nevătămate, la fel ca și căpitănia portului, sediile principalilor comercianți și depozitele lor, Struan, Brock, Cooper-Tillman și alții. Lunkchurch era distrus.

Focul se oprise exact în fața Bisericii Sfintei Treimi, neatinsă și Sir William mulțumi lui Dumnezeu pentru acest miracol foarte potrivit. Ceva mai jos, biserica catolică își pierduse cele mai multe ferestre și acoperișul, scheletul bânelor carbonizate și fumegând arăta acum ca o gură deschisă cu dinți putreziți.

— 'Neața, unde e părintele Leo? îl întrebă Sir William pe un om care făcea curățenia în grădină.

— În sacristie, Sir William. Bună dimineața și slavă Domnului că n-ați pățit nimic, Sir William.

— Mulțumesc. Îmi pare rău de biserică. Am convocat o întâlnire la club la ora nouă treizeci, transmite te rog mai departe, da? Părintele Leo va fi binevenit, evident.

Sir William porni mai departe. Spre deosebire de sat și de Yoshiwara unde mormanele de cenușă păreau niște troiene de zăpadă curată, zonele devastate din colonie și din Mahalaua Bețivanilor se prezentau ca o grămadă de cărămizi, pietre, metal contorsionat, resturi de mașini, unelte, arme, puști, nicovale și alte obiecte manufacturate transformate acum în ruine. Dejecțiile rău mirositoare din Țara Nimănui dispăruseră, nu mai rămăseseră decât resturi de metal, ceea ce-i făcea plăcere. Porni pe ocolite spre Poarta de Sud. Casa Gărzii dispăruse. O barieră provizorie fusese instalată în locul pustiu și samurail stăteau de santinelă lângă ea.

— Ce tâmpiți, pufni Pallidar. Împotriva cui se baricadează?

Sir William nu-i răspunse, mult prea preocupat de ceea ce vedea și ceea ce ar fi putut face. Mai departe, lângă șanțul de împrejmuire, se vedeau săteni și alți oameni rătăcind fără țință sau șezând pe vine în grupuri, cu chipuri disperate. De cealaltă parte a șanțului, acolo unde fusese Yoshiwara, grupuri de femei, bucătari și servitori ședeau jos, sau în picioare, în jurul clădirilor parțial distruse, adăpostiți sub câte o acoperitoare de pânză. Samurail mai stingeau câte un foc pe ici pe colo. Plânsete și gemete se auzeau de peste tot, purtate de briza ușoară.

— Cumplit, domnule, spuse Pallidar.

— Da.

Sir William oftă și făcu încă un efort să nu arate cât era de disperat – el era acela care trebuia să dea exemplu – și, pe Dumnezeuul meu, am de gând să mă comport așa cum se cuvine să se poarte ministrul pentru Japonia al Majestății Sale Britanice.

— Da, dar uită-te colo, pentru Dumnezeu! sus, pe faleză, tabăra cu corturi rămăsese neatinsă. Toți soldații noștri sunt teferi, tunurile la fel, artileria este neatinsă, depozitele de armamente și muniție intacte. Și ia te uită dincolo!

În golf, flota se legănă semeață, cu steagurile fluturând în vânt și, în timp ce zorile se transformau în zi toate cuterele disponibile făceau curse între țărm și nave aducând marinari la țărm sau luând oameni la bord ca să-i hrănească, să le dea de băut și să-i lase să doarmă.

— Toate celelalte se pot înlocui, cu excepția oamenilor. Ia câțiva oameni și începe să numeri caii. Vreau să știu ce pierderi avem până la întâlnirea de la nouă treizeci. Hai, du-te!

— Da, sir. Cele mai multe din grajduri au fost deschise și caii au fugit la pista de curse sau sus, pe faleză. Am văzut armăsarul lui Sergheiev și câțiva grăjdari.

Pallidar se luminează dintr-o dată la față, simțind că nu mai este zdrobit.

— Aveți dreptate, Sir William, pe Dumnezeuul meu că aveți dreptate. Atâta timp cât armata și marina militară sunt nevătămate, suntem cu toții în siguranță, totul e în ordine. Mulțumesc.

Pallidar o luă la galop. Sir William își îndreptă atenția spre problemele interne. Ce să facă, ce să facă? Calul smuci nervos de căpăstru și bătu cu piciorul în pământ, sesizând neliniștea stăpânului.

— 'Neața, Sir William.

Pământiu la față de oboseală, Jamie McFay apăru din spatele ruinelor unei clădiri, acum un morman de grinzi metalice contorsionate, paturi de fier, mobilă și lemn carbonizat. Hainele îi erau sfâșiate, pe alocuri arse, părul ciufulit și amestecat cu sudoare.

— Câte pierderi avem? Care sunt ultimele noutăți?

— Nu se știe nimic sigur, deocamdată, Dumnezeule mare... asta... asta e tot ce a rămas din *Guardian* și din tipografie?

— Mi-e teamă că da. Dar ia priviți. Jamie apucă de căpăstru și îi întinse o foaie prost tipărită cu un titlu pe o manșetă mâzgălită care țipa: YOKOHAMA TRECUTĂ PRIN FLĂCĂRI – INCENDIATOR SUSPECTAT – CASELE STRUAN ȘI BROCK NEATINSE – ARMATA MARINĂ ȘI ÎNTREAGA FLOTĂ NEVĂTĂMATE – SE AȘTEAPTĂ PIERDERI GRELE ÎN YOSHIWARA ȘI ÎN SAT; urma apoi un scurt editorial cu promisiunea că după-amiază se va scoate o nouă ediție și suze pentru calitatea proastă a imprimării.

— Nettlesmith este acolo.

Sub un șopron dărăpănat, Nettlesmith, nepieptănat și murdar, lucra de zor la presa de mână, în timp ce oameni lui de tipografie sortau literele și încercau să recupereze din cenușă ce se mai putea salva.

— Am auzit că ai scos o mulțime de săteni dintr-o clădire, că le-ai salvat viața, Jamie.

Jamie încă nu putea gândi foarte limpede. Își amintea vag că n-o mai găsisese pe Nemi și nici nu aflate nimic despre ea, dar de alții nu-și amintea.

— Nu prea îmi aduc aminte, răspunse el, a fost un adevărat haos peste tot – și ceilalți făceau același lucru sau îi ajutau pe oameni să ajungă la...

Capul îi vâjâia de oboseală.

— Noaptea trecută am auzit că Phillip s-a prăpădit. E adevărat?

— Nu știu, dar sper pe Dumnezeu meu că nu e așa, deși și eu am auzit zvonul acesta, oftă Sir William tare. Am auzit și eu același lucru, reluă el, și circulă o mulțime de zvonuri, dar m-am obișnuit să nu le dau crezare. S-a auzit că Sergheiev a murit în Yoshiwara, la fel și André, dar l-am văzut mai adineauri pe Sergheiev. Așa că cel mai bine este să așteptăm – arată apoi spre foaia de ziar: Pot să păstrez asta, Jamie? Mulțumesc. Am convocat o întâlnire în dimineața asta la nouă treizeci, ca să discutăm ce e de făcut, părerea ta ar fi deosebit de prețioasă.

— Nu prea mai am ce discuta, eu sunt terminat.

— Sunt multe lucruri de discutat, Jamie. Am avut mare noroc. Armata și flota... – Sir William privi și-și ridică pălăria: Bună dimineața, domnișoară Maureen.

Maureen era îmbrăcată la fel ca în seara precedentă, dar era curată, proaspătă și arbora un zâmbet cuceritor.

— Bună dimineața, Sir William, mă bucur să vă văd că sunteți teafăr și că Legația a rămas neatinsă. Bună dimineața, iubitele.

Îi zâmbi acestuia într-un fel aparte, își trecu brațul pe sub brațul lui, abținându-se cu greu să nu-l sărute, deși tare ar fi dorit – căci arăta așa de chipeș cu hainele lui pârlite, cu fața nebărbierită, obosit și îngrijorat. Dar nu se întâmplase nimic care să nu poată fi înlăturat cu o supă fierbinte, un whisky tare și un somn bun. Pe drum, când venise încoace după el, se întâlnise cu o mulțime de oameni care îi spusese că cât de viteaz fusese Jamie în timpul nopții. Ea își petrecuse cea mai mare parte a nopții liniștindu-le pe doamnele Lunkchurch și Swann, pe soții acestora și pe ceilalți care își găsiseră refugiul la Casa Struan, împărțindu-le tuturor, cu zgârcenie, din demonul băuturii, cum spunea mama ei – bineînțeles, nu în prezența tatălui ei – îngrijind răniți sau ducându-i la Babcott și Hoag care instalaseră spitale de campanie cât mai aproape de punctele cele mai lovite.

— Arăți foarte bine, Jamie, atât doar că ești obosit.

— Nu mai mult decât alții.

Dându-și seama că fusese dat uitării și puțin invidios din cauza asta, Sir William îi salută cu cravașa.

— Ne vedem mai târziu, Jamie. Domnișoară Maureen!

Privi în urma lui cum se depărta la pas. Lui Jamie îi făcea plăcere să simtă brațul lui Maureen și căldura trupului ei. Dintr-o dată, toată nefericirea lui și îngrijorarea în privința viitorului îi dispărură ca prin farmec, se întoarse spre ea și o strânse în brațe cu toată forța nefericirii lui. Ea se lipi strâns de el, fericită și așteptă, împrumutându-i o parte din puterea ei. Cu timpul, simți că forțele îi revin, curajul i se întoarce și greutatea îi cade de pe umeri.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, nu-mi vine să cred, dar m-ai făcut să reînvii, Dumnezeu să te binecuvânteze.

Apoi își reaminti de Tess și de cele cinci mii de guinee pe care le obținuse Maureen de la ea și o auzi pe Maureen spunând:

— Măine n-o să mai fie așa de rău.

Și atunci bucuria lui explodează, o strânse din nou în brațe și spuse:

— Pe Dumnezeul meu, Scânteioară, ai dreptate. Suntem în viață, am avut noroc și totul o să fie bine și toate astea numai datorită ție!

— Ei, nu exagera și tu, băiatule, spuse ea cu un zâmbet mic, rezemându-și capul de capul lui, nedorind încă să-l lase să plece. Eu n-am făcut mare lucru.

Așa a vrut Dumnezeu, își spuse ea, acesta e darul Lui special pentru noi, femeile, așa după cum darul Lui pentru bărbați este să facă același lucru pentru femei în anumite împrejurări.

— Așa e viața.

Spusese „viața”, dar ar fi putut spune „dragostea”, dar nu spuse, deși fu sigur că asta era în mintea ei.

— Sunt mândru de tine, fetiță. Ai fost grozavă astă-noapte.

— O, dar n-am făcut mare lucru. Haide, e timpul să tragi un pui de somn.

— N-am timp de dormit, trebuie să-l văd pe shoya.

— Un pui de somn, înainte de întâlnire. Te trezesc eu cu o ceașcă de ceai fierbinte. Poți să folosești patul meu, Albert spune că aceasta este camera noastră și o să dau afară pe toată lumea de acolo.

Zâmbi strâmb, răpus de epuizare, Jamie o întrebă:

— Și tu ce-ai să faci?

Ea îl îmbrățișă:

— Am să te țin de mână și am să-ți spun o poveste.

Tyrer deschise ochii și se pomeni în iad. Toate oasele îl dureau, de câte ori trăgeau aer în piept simțea că ia foc, ochii îi ardeau și pielea îl ustura. În întunericul plin de fum și de miros acru, distingea

chipuri de japonezi care parcă nu aparțineau nici unui trup și care se uitau fix la el. Două dintre ele aveau gurile schimonosite într-un zâmbet plin de răutate și păreau gata să pună în orice clipă mâna pe furci ca să-l chinuiască din nou. Unul din chipuri se dădea mai aproape de el. Tyrer se trase înapoi și scoase un strigăt de durere. Auzi ca prin vată ceva în japoneză, apoi în engleză:

— Taira-sama, trezește-te, tu este în siguranță!

Ceața care îi învăluia creierul se risipi.

— Nakama?

— Da. Este în siguranță.

Acum văzu că lumina venea de la o lampă cu ulei. Se pare că erau într-un subsol și Nakama îi zâmbea. La fel și celălalt chip. Saito! Vărul lui Nakama, cel care se interesa de nave... Nu, acesta nu este Nakama, e Hiraga, ucigașul! Sări brusc în sus și căzu imediat, lovindu-se de peretele tunelului. Pentru o clipă, durerea cumplită de cap îl orbi, apoi începu să tușească, să verse fiere din cauza mirosului de fum care îi provoca greață. Când nu mai avu ce să vomite și spasmul se potoli simți un pahar apăsător pe buze. Bău apa rece ca gheața cu lăcomie, înecându-se.

— Iartă-mă, murmură el, Hiraga îi înfășură din nou pătura în jurul kimonoului de noapte pe jumătate ars. Mulțumesc.

Peste un minut, își recăpătase respirația normală, iar mintea începu să-i proiecteze un caleidoscop de imagini, apoi tablouri, ființe, pereți în flăcări, Hiraga trăgându-l afară din foc și fugind, apoi căzuse și fusese ajutat să se ridice, ceainăriile se prăbușeau în jurul lui, tufișuri arzânde le explodau în față, nu putea respira, se îneca, nu putea respira. Hiraga țipând: Repede, pe aici... nu, pe aici..., nu, înapoi, pe aici... Apoi momente de întuneric și din nou memoria îi reveni, fugea pe aici, pe urmă pe acolo, îndrumat printre pereți de foc, înconjurați de flăcări din toate părțile, femeile țipau, fum peste tot, apoi gura puțului, focul îi ajungea din urmă, aproape că îi înhățase. Jos, jos acolo, era împins înăuntru, printr-un cerc de flăcări, jos o luminiță, un reper în întuneric, chipul lui Saito și apoi, ca o lovitură de trăsnet... Fujiko!

— Unde este Fujiko? gemu el.

Luptând să poată respira, Hiraga urlă pe deasupra flăcărilor care suierau.

— Repede, în jos, ea mort în cameră, Fujiko mort când găsit tine... repede sau tu mort!

Își amintea foarte clar acum momentele acelea. Ieșise repede din puț și începuse să fugă înapoi, unde focul era și mai cumplit decât înainte, era sigur că acolo îl așteaptă moartea, dar trebuia să ajungă până la ea, să se convingă și apoi se trezise prăbușit cu fața la pământ, cu o durere cumplită la ceafă, dogoarea era infernală și tot ce își mai

amintea era o mână tare ca fierul care îi administra o lovitură piezișă, în gât.

— Tu..., mă duceam după ea și tu m-ai oprit?

— Da. Nu putut salveze. Fujiko mort, pare rău, am văzut. Ea mort, tu la fel mort dacă merge înapoi, așa că eu lovit și cărat aici. Fujiko mort în cameră.

Hiraga vorbit apăsător, scârbit încă și acuma de prostia lui Tyrer care își riscase viața, și pe a lui și a lui Hiraga pentru asemenea prostie. Abia avusese timp să-l ridice pe Tyrer pe umăr și să-și dea drumul pe gura puțului, mai-mai să cadă salvându-se în ultima clipă. Și se gândea, pufnind supărat, că până și cel mai baka om ar fi trebuit să înțeleagă că nu avea nici o șansă s-o găsească, nici o șansă să supraviețuiască din moment ce toată grădina și atâtea ceainării erau în flăcări și chiar dacă n-ar fi fost moartă atunci, până acuma murise de cincisprezece ori cu siguranță.

— Dacă nu lovit, tu mort. E mai bine mort?

— Nu – supărarea lui Tyrer se risipi. Iartă-mă, îți datorez de două ori viața.

Își șterse fața, încercând, fără succes, să-și înlăture chinul. Fujiko moartă, o, Dumnezeule, Dumnezeule!

— Scuză-mă, Nak... scuză-mă, Hiraga, unde suntem?

— Tuner. Lângă Trei Crap. Merge în sat, sub loc cu gunoi. Hiraga făcu semn în sus. Acuma zi.

Tyrer se ridică anevoie în picioare. O dată ridicat se simți ceva mai bine. Lumina zilei, care pătrundea prin gura puțului, era tulbure din cauza fumului, dar se vedea că se iviseră zorile.

— Dozo.

Cu un zâmbet, Akimoto îi întinse o acoperitoare pentru șolduri și un kimono.

— Domo, spuse Tyrer, șocat cât de ars era al lui.

Avea și el câteva arsuri superficiale pe picioare, dar nimic grav. Hiraga se cățăra pe scările de fier ca să se uite afară și se retrase imediat înapoi, izgonit de dogoare.

Întors în tunel, Hiraga spuse:

— Nu bine, prea cald. Aici.

Îi oferi din nou apă pe care Tyrer o acceptă recunoscător.

— Taira-sama, cel mai bine mergi pe aici, zise el și arătă în jos, spre tunel. Tu bine?

— Da. Fujiko. Fujiko era moartă? Ești sigur?

— Da.

— Ce s-a întâmplat? Dormeam și deodată..., a fost o bombă? Nu-mi amintesc... cred că am fost..., că am fost aruncat lângă Fujiko în cealaltă parte a încăperii. Am simțit ca și când ar fi fost o bombă sub casă. Așa a fost? Și de ce, de ce a luat foc totul?

Akimoto îl atinse pe Tyrer zâmbind și îi spuse în japoneză:

— Taira-sama, ai avut noroc. Dacă n-ar fi fost Hiraga, ai fi fost mort. Înțelegi?

— Hai, wakarimasu, Tyrer îi făcu lui Hiraga o plecăciune solemnă. Mulțumesc. Hiraga-sama, din nou în datorie. Mulțumesc salvat viața – simți că-i vine din nou să vomite. Îmi pare rău, mai întâi odihnesc puțin – se așază jos stângaci. Ce întâmplat?

— Noi vorbim englezește. De ce focuri? Om rău avut bombe de foc. Pus foc aici, vântul duce foc la Yokohama și apoi...

Șocul noutății îl readuse pe Tyrer în simțiri.

— A ars și colonia?

— Nu știu, Taira-sama. Nu avut timp privești, dar Yoshiwara terminat, cred sat la fel. Poate și Yokohama.

Tyrer se ridică anevoie în picioare și se îndreptă spre gura puțului.

— Nu, nu în sus. Pe aici, Hiraga mai aprinse o lampă. Tu urmezi pe mine, da? apoi îi spuse în japoneză lui Akimoto: Stai aici, eu îl conduc o parte din drum căci vreau și eu să văd ce s-a întâmplat, după aceea mă întorc aici. Om rău avut bombe de foc. Vrea lovești gai-jin. Vânt din sud face foc mare din foc mic.

Tyrer înțelese imediat importanța vântului din sud.

— Dumnezeuule mare, totul arde așa de ușor, o să ardă în câteva clipe. Dumnezeuule, dacă...

Se opri înnebunit de grijă. Pe pereții tunelului se prelingeau șuvițe de apă. Își muie mâna în ele ca să-și răcorească fruntea. Apa rece îl ajută.

— Iartă-mă, continuă. Un om rău? Ce om rău?

— Om rău, repetă Hiraga.

Era posomorât, dar și dezorientat căci oscila între două sentimente – era furios pe Takeda pentru că preluase inițiativa și îi stricase socotelile, dar era și încântat de succesul bombelor incendiare la care fusese martor. Cu vântul acesta din sud, și Yoshiwara în flăcări, satul trebuia să fie distrus și casele gai-jinilor la fel. Și o dată distrusă baza lor din Yokohama, gai-jinii vor trebui să plece, așa cum prezisese mai întâi Ori și apoi Katsumata. Sonno-joi progresase. Cam cu o oră în urmă, încercase să scoată capul din tunel ca să vadă ce se petrecea în Mahalaua Bețivilor, dar dogoarea era încă prea puternică și fusese nevoit să se retragă. Poate că acum cărămirile se răciseră suficient ca să poată aprecia dimensiunile dezastrului de acolo. Își ascunse speranța, trebuia să se ocupe și de Tyrer. Succesul versiunii lui depindea de faptul dacă Takeda fusese sau nu prins viu. Existau șanse mari ca acesta să nu fi fost prins, și atunci versiunea lui suna foarte logic.

— Om rău vrea distruge gai-jin, alungă afară din Nippon. Om rău

de la Bakufu. Bakufu vrea toți gai-jin pleacă, Yoshi vrea toți gai-jin pleacă. Plăt看 spion pune foc, ăă vina pe shishi, dar om rău e de la Bakufu.

— Țtii pe omul acesta?

Hiraga scutură din cap.

— E bărbat din Satsuma, așa spus mama-san.

— Raiko-san?

— Nu, Wakiko, altă ceainărie, spuse Hiraga inventând un nume, ajunseseră la apă. Mai bine scoate haine. Mai sigur.

Se dezbrăcără amândoi ținând lampa cu ulei deasupra capului, apoi trecură obstacolul. Ajunși pe partea cealaltă, în timp ce Tyrer își lega din nou acoperitoarea pentru șolduri și trăgea kimonoul, Hiraga reluă ideea cu Bakufu care erau oameni foarte răi, acuma vor arunca vina pe toată lumea, pe ronini, pe shishi, dar de fapt ei plănuiaseră și pusesseră la cale totul, Anjo, Sfatul Bătrânilor și mai ales Yoshi. Lui Tyrer totul i se părea plauzibil. Foarte. Din nou unul din Satsumata, unul din diavoli lui Sanjiro. Când ajunseră la baza puțului, Hiraga arată în sus.

— La fel ca celălalt. Mai întâi eu vede.

Îi întinse lampa lui Tyrer și se cățăără sus, unde cărămizile încă erau fierbinți. Se uită cu luare aminte afară. Ceea ce văzu îl făcu să se cutremure. Acolo unde cândva fuseseră mormanele de gunoaie din Țara Nimănu, acum putea vedea direct până la mare, peste spațiul ocupat cândva de Mahalaua Bețivilor și peste cel ocupat de sat, până la capătul dinspre nord. Multe din clădirile gai-jinilor erau neatrinse, dar asta nu-l tulbură. În Yokohama nu mai exista nimic. Se întoarse din nou jos.

— Ce s-a întâmplat, Hiraga-sama?

— Ai vezi. Eu rămân. Tu mergi acum, prieten. Hiraga nu poate mergi, samurarii tot mai caută pe el, neh?

Tyrer văzu ochii negri care îl priveau cu atenție – acest străin ciudat care fără îndoială că își riscase viața ca să i-o salveze pe a lui. Ba chiar de două ori. Ce poate face mai mult un prieten decât să-și riște viața pentru prietenul său?

— Fără tine știu că aș fi fost mort. Țti datorez viața. Nu e suficient să-ți spun mulțumesc – Hiraga ridică din umeri în tăcere. Ce să fac acum?

— Poftim?

— Dacă vreau să te văd, să iau legătura cu tine?

— Eu aici. Taira-sama, nu uita, Yoshi pus preț pe cap al meu, neh? Rog, nu vorbește despre tunel. Bakufu și Yoshi dorește la mine foarte tare. Dacă Taira-sama vorbește, eu imediat mort. Nu ai unde fugi.

— N-am să spun nimic nimănu. Cum pot să-ți transmit un mesaj?

Hiraga reflectă un moment.

— Apusul soarelui, apusul soarelui vine aici și vorbește în jos. Apusul soarelui eu aici așteaptă. Înțelegi?

— Da, spuse Tyrer și-i întinse mâna. Nu te teme, n-am să spun nimănui nimic și am să încerc să te ajut.

Hiraga îi strânse și el mâna la fel de puternic.

— Phillip, Phillip, băiatule, mulțumesc lui Dumnezeu că ești teafăr! – chipul lui Sir William strălucea de bucurie și de ușurare, se grăbi în întâmpinarea lui și îl apucă de amândoi umerii. Se zvonise că ai pierit în Yoshiwara, vino încoace și stai jos, sărmanul de tine, îl ajută să se așeze pe cel mai bun scaun din biroul lui lângă foc. Dumnezeu mare, arăți groaznic, ce ți s-a întâmplat, ai nevoie de ceva tare! Aduceți un brandy!

Tyrer se relaxă pe scaun, simțindu-se dintr-o dată ceva mai bine. La început fusese cutremurat de oroarea celor văzute, de oamenii arși și bandajați, nimeni nu vorbea de morți, apoi văzuse legațiile, Casele Struan și Brock, alte părți importante din colonie neatinse, cazarma soldaților și flota întregi – și toate acestea îi îndepărtaseră o parte din încordare. Nimeni nu părea să știe cine a dispărut, sau câți au pierit, așa că se grăbise să ajungă aici. Luă o înghițitură zdravănă din băutură.

— Am fost surprins aseară de foc în Yoshiwara. Eram cu... ăăă, cu fata mea și... păi, a murit! – nefericirea se revărsă din nou peste el ca un talaz uriaș.

— O, Doamne, îmi pare rău. Ce ciudat, celălalt prieten al tău, Nakama sau Hiraga sau cum naiba îl cheamă, și el a murit.

— Cum?

— Da! Sir William se așează pe scaun în fața lui și continuă fericit. A fost identificat fără nici o îndoială. L-a zărit o patrulă în Țara Nimănui, chiar când a izbucnit incendiul din Mahalaua Bețivilor. La început au crezut că e un jefuitor și au pornit după el, dar l-au recunoscut pe ticălos, au tras în el ca să-l oprească, și, să nu-ți vină să crezi, nebunul s-a ridicat și s-a aruncat într-o clădire în flăcări – vechiul depozit de ulei. La câteva clipe după aceea sergentul spune că s-a produs o explozie și toată clădirea a sărit în aer.

— Dar nu se poate, eu...

— Sunt de acord că e cam ciudat să te arunci într-un asemenea infern, e chiar ridicol, nimeni n-ar face așa ceva. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun că și doi dintre băieții noștri au fost uciși în timp ce încercau să pună mâna pe el, au fost sfărtecați de explozie. Păcat că nu l-au prins! Sigur, se poate ca focul să fi fost pus de Nakama, dacă a fost pus, deși eu nu prea cred. În orice caz, butoaiile cu ulei au explodat toate unul după altul.

Sir William remarcă agitația și paloarea lui Tyrer și îi fu milă de el.

— Îmi pare rău pentru tine, Phillip, îmi pare rău că a murit pentru că știu că Țineai la el, dar altfel nu-mi pare rău – era un ucigaș și în felul acesta ieșim dintr-o încurcătură teribilă cu Yoshi, nu-i așa? – Sir William așteaptă un semn de aprobare din partea lui Phillip, dar acesta rămase cu privirile în gol. Îmi pare rău, îmi închipui că suferi încă un șoc, pe lângă celălalt, cred că a fost teribil?

Tyrer era descumpănit, nu reușea să asimileze vestea aceasta falsă despre moartea lui Hiraga.

— Yoshiwara, da, da, așa a fost – și tocmai când vru să-l corecteze pe Sir William, reuși să se stăpânească.

— Trebuie să-ți mai spun, dragă Phillip, că am avut un mare noroc: armata e neatinsă la fel și flota, numai unul dintre ai noștri e dat dispărut, dar încă mai facem verificări. Ai văzut pe vreunul din băieții noștri ieri la Yoshiwara?

— Nu, domnule, pe nici unul dintre ai noștri, nu, Tyrer nu reușea încă să-și pună mintea în funcțiune. Nici Țipenie, știți eu...

— La naiba! E greu să luăm urma fiecăruia, nu putem avea o socoteală exactă. Mahalaua Bețivilor a fost distrusă de tot, dar și acolo se spune că au pierit numai câțiva vagabonzi, nici unul mai de soi. M-am bucurat să constat că doamna Fortheringill și tinerele ei pensionare au scăpat nevătămate. E uimitor că am scăpat. Dacă vântul nu s-ar fi oprit..., dar s-a oprit și mulțumim lui Dumnezeu pentru asta. Ai văzut că și Sfânta Treime a scăpat? Deși are stricăciuni în valoare de sute de mii de lire. Mulțumesc lui Dumnezeu că există asigurările, nu-i așa? Ei bine, termină-ți paharul și trage un pui de somn. Și dacă te mai gândești, ai să recunoști că am avut noroc cu Nakama, că s-a întâmplat așa că altfel ar fi însemnat un adevărat dezastru diplomatic. Ce-ar fi să te întinzi puțin până mă întorc și...

O bătaie în ușă și Bertram intră:

— A venit shoya, Sir William.

— Chiar la ȝanc, adu-l înăuntru. Phillip, înainte de a pleca, te rog să traduci pentru mine. Poftiți înăuntru, domnule shoya.

Shoya se prosternă respectuos, cu ochii în patru.

— Stăpân al meu salută la dumneavoastră, shoya, traduse Tyrer încă buimăcit, cu mintea aiurea, dorind cu disperare să se poată întinde undeva și să se gândească în liniște la toate astea. Te rog, spune câți pierduți în foc?

— Te rog să-i mulțumești pentru bunătatea lui de a se interesa de noi, dar te rog să-i spui să nu fie îngrijorat din cauza noastră.

Shoya găsea întrebarea ciudată, căci aceasta nu era treaba gaijinilor. Oare ce cursă vor să-mi întindă? se întreba el.

— Stăpânul meu spune vrea știe câți pierit?

— O, îmi pare rău, nu știu numărul exact, dar cred că au pierit cinci pescari și două familii, spuse Shoya politicos, vrând să-l mulțumească pe liderul gai-jin care întrebasese foarte aspru câți au pierit, deci se aștepta să i se spună niște cifre. În realitate, nu pierise niciunul din oamenii lor, nici copii, nici bărci, căci se salvaseră cu toții la timp.

— Stăpânul meu spune pare foarte rău. Poate ajuta sat?

— Ah! A, da, te rog să-i mulțumești Marelui Stăpân, familiile ar avea nevoie de câteva săculețe cu orez și puțini bani și dacă ne-ar putea ajuta cu ceva mâncare...

Shoya lăsa fraza neterminată ca și când ar fi vrut să arate că lasă aceasta la latitudinea lor. Să fie oare altă cursă?

— Stăpânul meu spune trimite mâncare la sat. Te rog spune cum început foc.

Shoya își spuse că era o prostie din partea lor să se aștepte să primească un răspuns la o asemenea întrebare. E periculos să te bagi în politică și este și mai rău să fii între shishi și Bakufu. Deși regreta foarte tare profiturile pe care nu le va mai avea dacă gai-jinii vor părăsi țărmurile lor într-o zi sau două, considera că nu e totul pierdut, căci toate registrele lui, chitanțele și lingourile se aflau în siguranță și mai era și înțelegerea cu gai-jinul Jami care devenise acum și mai importantă. Sunt sigur că stoku kompanii a mea nu va avea de suferit. În același timp îi făcea plăcere că luptătorii shishi îndrăzneau să-i gonească, chiar dacă dădeau vina pe Bakufu. O să ne meargă mai bine aici fără gai-jini. Mai bine să nu aibă acces decât în micuța Deshima, de la Nagasaki, ca în trecut. Am să-mi deschid o filială în Nagasaki și am să fiu pregătit pentru întoarcerea lor. Dacă se vor mai întoarce vreodată.

— Îmi pare rău, probabil s-a vărsat uleiul în vreo bucătărie, spuse el făcând o plecăciune umilă. Numai în Yoshiwara se gătește noaptea, noi nu gătim noaptea, vă rog să mă iertați, asta e tot ce știu.

— Stăpânul meu spune, acest bărbat Nakama, sau Hiraga. Acel shishi senior Yoshi dorește, pe el văzut soldați care încearcă prinde pe el. El fugit încolo și aruncat în flăcări. Tu cunoști el?

Presimțirile sumbre ale lui shoya se triplară, deși spre satisfacția lui, aflase deja de moartea lui Hiraga.

— Vă rog să mă iertați, cârâi el, eu îl cunoșteam numai în calitate de client, niciodată ca shishi. E mort? Ce minunat că ucigașul e mort! Ce minunat!

Sir William oftă, obosit de atâtea întrebări și răspunsuri.

— Mulțumește-i și spune-i să plece, Phillip.

Bătrânul plecă recunoscător.

— Hai, acum du-te și tu, spuse Sir William, și fii gata de plecare la amiază.

— Poftim?

— La Kanagawa, la întâlnirea cu Yoshi. Sper că n-ai uitat?

Tyrer era năucit.

— Cu siguranță că nu ne așteaptă acum, spuse el stins, căci ideea unei întâlniri lungi în timpul căreia va fi nevoit să traducă toate nuanțele din Tratat îi făcea greață. Sigur că nu se așteaptă să ne ducem acolo!

— Tocmai de aceea ne și ducem, răspunse radios Sir William. Ca să-l descumpănim, nu? Noi suntem britanici, nu o adunătură de terchea-berchea. Am avut, întâmplător, o mică problemă, și atât. Sir William își puse paltonul. Ne vedem la amiază, te rog să te pui la patru ace.

— Dar el n-o să vină după tot ce s-a întâmplat.

— Da. Dar dacă nu vine, el își va pierde cinstea obrazului, nu noi.

— Nu pot, Sir William, nu ca interpret. Sunt... sunt epuizat și nu pot, chiar astăzi, nu pot, îmi pare rău.

— Mi-e teamă că va trebui să poți. Strânge din dinți și gata.

Tyrer văzu zâmbetul subțire și răceala care revenea pe chipul lui Sir William. Și inflexibilitatea.

— Îmi pare rău, domnule, nu pot. Vă rog să-l chemați pe André, oricum e mai bun ca mine.

— Trebuie s-o faci tu, spuse Sir William fără urmă de umor în voce. André Poncin a murit.

Tyrer fu cât pe-acți să cadă din picioare.

— Nu se poate... Cum?

— La Yoshiwara. Am auzit de asta chiar înainte să apari tu, tocmai de aceea m-am simțit atât de ușurat când am văzut că ești teafăr.

Spunând acestea, Sir William își aduse brusc aminte de plicul sigilat pe care André îl lăsase în seiful Legației ca să fie deschis în cazul când va muri.

— Henri l-a identificat, în măsura în care un astfel de cadavru poate fi identificat. Dar mai avea încă pe deget inelul cu sigiliu. Ei bine, spuse el simțind că i se face rău la gândul acesta, sărmanul băiat a fost carbonizat în căsuța lui. După câte am înțeles, era la numai câțiva metri de căsuța dumată, în aceeași ceainărie. Aș putea spune că ai avut un mare noroc, Phillip. Să fii gata la prânz.

Sir William ieși și se îndreptă spre club. Oamenii se strângeau într-acolo venind din toate direcțiile, trecând prin fața Casei Struan aruncă o privire spre clădire și mulțumi lui Dumnezeu că rămăsese neatinsă, la fel și a lui Brock – semn bun, își zise el, unul din ei va fi fără îndoială șeful Nobilei Case și Casa Brock arată de o mie de ori mai bine cu Gornt ca șef decât cu Norbert. O zări pe Angélique la fereastra ei și îi făcu semn cu mâna. Ea îi răspunse în același fel. Apoi,

auzi tumultul din interiorul clubului chiar de la această distanță, înjurăturile, blestemele obișnuite și clinchetul paharelor, oftă adânc și se întoarse cu gândurile la problemele coloniei. Când intră se lăsă tăcere. Clubul era înțesat de oameni, o mulțime se îngrămădea și afară, pe trepte. O potecă îngustă se deschise în fața lui printre rândurile compacte de oameni transpirați și Sir William se duse spre locul lui obișnuit, de lângă bar, să-i salute pe ceilalți miniștri: Seratard, Erlicher și Sergheiev, care era cu fața bandajată din cauza arsurilor și avea un braț într-o eșarfă. Toți oamenii de vază erau prezenți, ba chiar și unii mai puțin importanți, unii erau bandajați, alții cu fracturi, dar toți aprinși la față. Câțiva bețivani fuseseră deja dați afară.

— 'Neața. Sunt fericit să vă pot spune că am avut un noroc fantastic...

O mulțime de exclamații îl întrerupseră, oamenii strigau care mai de care: La naiba, sunt ruinat... Despre ce naiba vorbește..., lasă-l să vorbească... e un aiurit n-a văzut că... O, pentru numele lui Dumnezeu, dar tăceți o dată din gură...!

Sir William așteaptă un timp, apoi continuă pe un ton mai sever:

— Într-adevăr, am avut noroc, numai André Poncin a decedat..., se auzi un murmur general de regret, căci muzica lui era foarte apreciată. Nimeni altcineva din cadrul comunității noastre. Domnul Seratard a identificat cadavrul și înmormântarea va avea loc mâine. Din nefericire, am pierdut doi soldați, înmormântarea lor va avea loc tot mâine. În Mahalaua Bețivilor câțiva oameni sunt dați, de asemenea, dispăruți, dar nici o persoană pe care să o cunoaștem după nume. Armata este intactă, toate armele de foc, obuzele, muniția sunt intacte, marina militară – la fel. Am avut, într-adevăr, mare noroc și propun să aducem mulțumiri Domnului! – în tăcerea care se lăsă, Sir William adăugă: îl rog pe părinte să țină o slujbă specială de mulțumire în seara aceasta, sunteți invitați cu toții. Aveți întrebări?

— Ce ne facem cu firmele noastre? se plânse Lunkchurch. Mi-a ars tot.

— Pentru asta avem asigurările, domnule Lunkchurch – un hohot general de râs îl întrerupse. Ce este?

Skye, reprezentantul agenției de asigurări din Hong Kong, unde se prezentau toate polițele, zise:

— Îmi pare rău, Sir William, dar polița lui Bamaby a expirat săptămâna trecută și, ca să facă economie a refuzat s-o reînnoiască până la întâi ale lunii...

Restul cuvintelor îi fură acoperite de alte hohote nestăvilite de râs.

— Îmi pare rău, spuse Sir William. În orice caz, cu poșta din seara aceasta către Guvernatorul din Hong Kong, voi declara în mod oficial

întreaga colonie suprafață sinistrată pentru...

Se auziră murmure de aprobare și exclamații de „Bunul Willie al nostru”, căci în cazul unei astfel de declarații, toate problemele urmau să fie rezolvate rapid.

— ... zonă sinistrată pentru toate cererile legitime care trebuie să fie bine argumentate și să poarte semnătura mea pentru a fi recunoscute ca valabile și...

Un alt val de murmure, de astă dată de furie se ridică din rândul celor prezenți, căci Sir William era cunoscut ca fiind foarte tipicar, spre deosebire de anumite persoane oficiale din guvernul de la Hong Kong și incendiul fusese considerat în mod automat de mulți dintre cei de față drept o binevenită ocazie de a umfla inventarele. Când se făcu suficientă liniște, Sir William adăugă blajin:

— Nu vor fi acceptate nici un fel de excepții și cu cât cererile vor ajunge mai repede pe masa mea, cu atât vor fi rezolvate mai repede, semnate și înaintate...

Se produse o mișcare generală către ușă și atunci Sir William strigă cu o voce uimitor de puternică pentru un om atât de firav.

— N-am terminat, pentru Dumnezeu. Unii oameni rău intenționați sau rău sfătuiți consideră că ar trebui să părăsim acest cap de pod al nostru de aici. Guvernul Majestății Sale nu are nici cea mai mică intenție de a părăsi aceste locuri. Niciodată.

Se auziră vociferări și argumente contrare, dar el le respinse cu răceală.

— În continuare, sunteți rugați să vă ajutați unul pe altul ca niște adevărați gentlemen britanici și...

— Și ce facem cu ticăloșii de yankei? strigă cineva, întâmpinat cu exclamații de încurajare și de respingere în același timp de către ceilalți.

— Și pe ei, strigă la rândul lui. Unii dintre ei sunt gentlemen, alții ar putea deveni, spuse el cu umor și oamenii izbucniră în râs. Așadar vă rog să vă comportați ca niște gentlemen și să reconstruiți totul cât mai repede. Este foarte important. Trebuie să ne consolidăm poziția aici și din cauza faptului că – acuma vorbind serios – se zvonește că focul ar fi fost pus.

— Așa e, musume a mea așa mi-a spus.

— De asemenea, mi s-a raportat că incendiatorul în cauză ar fi fost Nakama, individul căutat de Bakufu ca fiind revoluționar, deși domnul Tyrer și cu mine, și chiar și domnii McFay așa cred, l-am găsit agreabil, nepericulos și o vastă sursă de informații.

— Așa este, spuse și Jamie, înviorat de tandrețea lui Maureen. Nu cred să fie el incendiatorul, eu nu cred.

— Indiferent ce a fost, acum e mort, de asta suntem siguri și a fost surprins în circumstanțe dubioase. Trebuie cu toții să aflăm dacă focul

a fost pus – deși, personal, eu cred – dar dacă acest foc a fost un act de violență împotriva noastră, atunci vor mai urma și altele. Dacă a fost voința lui Dumnezeu, ei bine, atunci nu avem ce face...

— Amin, spuseră mulți, fericiți că se află în viață.

— ... așadar să fim conștienți de posibilitatea unui pericol, dar să ne comportăm normal și să ne întoarcem la treburile noastre. Vă mulțumesc, ziua bună!

— Dar ce s-a întâmplat cu Yoshiwara și cu doamna Fortheringill?

Sir William clipi des din ochi. Dumnezeuule, se vede că am început să îmbătrânesc, își zise el, din moment ce problema Yoshiwarei nici nu mi-a trecut prin minte, când, de fapt, asta era singurul lucru care făcea ca Japonia să fie suportabilă, ba chiar dezirabilă de către unii din bărbați.

— Fără îndoială că instituția doamnei Fortheringill este asigurată. Cât despre cealaltă... vom deschide un fond chiar acum. Timp de o săptămână. Eu îl deschid cu douăzeci de guinee și, ei bine, întrucât face parte din zona calamitată, Guvernul Majestății Sale va participa, de asemenea la fond cu o contribuție corespunzătoare.

În timp ce răsunau strigăte și exclamații de aprobare și bucurie, Sir William schimbă câteva vorbe cu ceilalți miniștri, informându-i, spre uimirea lor, că întâlnirea cu Yoshi nu fusese contramandată, că el și cu Seratard se vor duce la întâlnire, dar vor lua după aceea cina cu toți împreună. Ieși pe promenadă și-și șterse fruntea. Mulțumit, se îndreptă spre casă.

— Hei, ia priviți! strigă cineva din spatele lui.

Sir William se întoarse și privi cu uimire și invidie, la fel ca și ceilalți oameni care ieșeau din club. Pe terenul pârjolit unde se aflase satul, mișunau acum o mulțime de oameni harnici, femei și copii, muncind și făcând curățenie cu un zel de furnică și cu un singur scop: să refacă ceea ce fusese distrus. Două case cu pereți shoji și acoperișul montat erau deja gata, altele pe jumătate înălțate. Mulți dintre oameni cărau scânduri și pereți shoji dintr-o mare grămadă aflată dincolo de Poarta de Sud. Păcat că nu sunt și ai noștri la fel de iuți, își zise el uimit și văzu că, de partea cealaltă a șanțului cu apă, dincolo de podul care fusese între timp reparat, Podul Paradisului, se desfășura o activitate încă mai intensă, o poartă provizorie fusese înălțată deja și se clătina ușor în bătaia brizei. Reușea să distingă chiar de aici caracterele chinezești atât de îndrăgite și pe care le memorase atât de bine – de fapt, și traducerea engleză fusese deja încrustată alături, deși arăta cam ciudat așa, caligrafiată: „*Patima nu poate aștepta, ea trebuie împlinită*”.

În aceeași după-amiază, pe o vreme frumoasă, cu cerul limpede, cuterul firmei Struan se îndreptă spre debarcaderul său, întorcându-se

de la întâlnirea cu Yoshi de la Legația din Kanagawa. Steagul lui Sir William flutura pe catargul principal. În cabină, Sir William, Seratard și Tyrer moțăiau: acesta din urmă arăta ca un mort. Nostromul trăgea sirena din răspuțeri, cerându-le celor care se înghesuiau cu bărcile la ponton să-i facă loc, să se dea la o parte din drum. Se auzeau strigăte de protest: Da așteaptă-ți naibii rându'! și diverse alte înjurături. Sir William deschise ochii, îl cheamă pe nostrom și-i zise:

— Du-ne la cheul lui Brock, iar când acesta încercă să protesteze că domnului MacStruan n-o să-i placă deloc lucrul acesta, Sir William tună: Fă ceea ce ți se spune!

Ceilalți tresăriră din somn și se treziră, cu excepția lui Tyrer, care mormăia ceva și se întoarse pe partea cealaltă, Seratard se întinse și-și ascunse un căscat.

— A fost un dejun măreț, William, ce pește bun, spuse el și adăugă în franceză fără să-și dea seama: Aș fi preferat unt cu usturoi și un sos de pătrunjel. Nu contează, bucătarul tău e englez, așa că ce putem să-i cerem?

— Este chinez, replică Sir William.

Întâlnirea se desfășurase exact așa cum plănuiise. Nu fusese nici un fel de întâlnire. Sosiseră la timp la Legație, așteptaseră o jumătate de oră, apoi trimiseră după guvernatorul local, iar Tyrer îi tradusesese că nu știa unde se dusesese seniorul Yoshi.

— E cumva bolnav?

— Ah, îmi pare tare rău, stăpâne, nu știu, stăpâne...

— Stăpânul meu spune întrebă de sănătate senior Yoshi, spune lui că noi aici este cum el stabilit. Cât de curând dorește, stabilește altă zi...

Tyrer renunțase în mod deliberat la orice fel de politeturi. Guvernatorul roși, făcu o plecăciune ca în fața unui superior, se scuza din nou și dispăru în grabă, dezgustat de faptul că gai-jinii rămăseseră pe loc, evident, toate persoanele civilizate de aici până la Yedo văzuseră focurile și presupuseseră că gai-jinii, câți mai rămăseseră, își lingeau rănilor, își încărcau lucrurile în nave și se pregăteau să ridice ancora definitiv. După ce plecă guvernatorul cu suita lui, Sir William le propuse să ia un dejun ușor și îl conduse pe Seratard în pivnița bine garnisită.

— Avem dreptul să sărbătorim, Henri. Ce vrei să bei? Zău că am avut noroc noaptea trecută..., cu excepția sărmanului André, bietul băiat.

— Da, ce păcat. Voința lui Dumnezeu. Seratard ridică din sprâncene, în timp ce examina etichetele. Ah! Montrachet '51. Două sticle?

— Cel puțin două. Vine și George cu noi. Am putea gusta și un Margaux – îți recomand recolta '48, Château Pichon-Longueville și un

Château d'Yquem.

— Perfect, păcat că nu avem brânzeturi. Nu mai e nici o șansă să apară Yoshi?

— Dacă apare, nu-l mai primim.

— La întâlnirea de la club vorbeai de cina de astă-seară. Vrei să discuți ceva în mod special cu ceilalți?

— Da.

Pivnița era răcoroasă și plăcută, pe un bufet de lângă rafturi se aflau câteva pahare. Sir William alege o sticlă de șampanie și începu s-o deschidă.

— Cred că trebuie să susținem că incendiul nu a fost chiar un dezastru – așa cum, de fapt, a fost, și să intensificăm presiunile împotriva lui Sanjiro și a capitalei lui, Kagoshima.

— Acuma? Seratard era foarte surprins. Dar este foarte periculos să trimitem flota acolo acuma, când suntem atât de descoperiți, nu? N-ar fi prea ispititor pentru ei?

— Da, exact asta e ideea mea. Propunerea mea este să trimitem acolo numai navele de război britanice, să le ținem pe ale tale și pe ale rușilor aici și navele comerciale înarmate. Anulăm trimiterea trupelor de uscat pentru o eventuală debarcare și trimitem numai pușcași marini. Recurgem la un simplu bombardament de pe mare – scoase dopul și turnă. În felul acesta, misiunea lui Ketterer ar fi mult mai ușoară. Nu i-a plăcut niciodată ideea unei debarcări. Acuma poate să rămână în golf și să arunce cu obuze în ei. Sănătate.

Cei doi bărbați ciocniră, Seratard rumega propunerea și o examina pe toate părțile, încercând să găsească vreo capcană, vreun loc în care adversarul său pusese mine pentru a compromite interesele Franței. Nu găsi nici una. Dimpotrivă, în felul acesta își putea pune mai ușor în aplicare planul lui de perspectivă, de a intra în grațiile lui Yoshi, făcându-l pe acesta să înțeleagă că englezii erau niște barbari, iar francezii nu, că Franța, pe care el o confunda cu el însuși, era cea în care se putea avea încredere pentru o relație mai de perspectivă.

— Minunată băutură, William. *En principe* da, dar aș dori să mă consult și cu amiralul meu.

— De ce nu? Atunci uite cum o să facem...

Dejunul decurse foarte plăcut. Ajunseseră la timp pe navă și acum Sir William ieși vioi pe punte, în timp ce cuterul era legat la cheul Brock, situație nemaiauzită până atunci. Îl zări pe Gornt cu un funcționar alături de niște lăzi în apropierea treptelor cheului.

— Sper că nu te superi, domnule Gornt, spuse el. Eu am comandat ancorarea aici, cuterul este sub pavilionul meu, nu al Casei Struan.

— Plăcerea e de partea mea, Sir William. Cum a decurs întâlnirea?

— Ticălosul nu și-a făcut apariția, presupun că nu se aștepta să

venim.

— Și-a pierdut cinstea obrazului de aici până la Timbuktu.

— Cam așa ceva.

Ceea ce și dorisem, de fapt, își zise Sir William zâmbind acestui gând și arătă spre lăzi.

— Sper că nu pleci?

— Nu, domnule, mă duc însă la Hong Kong în seara aceasta ca să aranjez să ni se trimită materiale de construcție pentru noi și pentru ceilalți.

— Bună idee. Drum bun și să te întorci cu bine.

Își ridică pălăria, apoi porni împreună cu Seratard. Tyrer, bolnav de oboseală, se târa în urma lor, aproape fără să-l bage în seamă pe Gornt.

— Încarcă astea la bord, Pereira, zise Gornt. Spune-i căpitanului că voi ajunge la bord la timp. O, bună doctore.

Hoag venea grăbit, însoțit de câțiva culi încovoiți sub povara unui cufăr și a mai multor saci.

— Bună, Edward, am auzit că te imbarci și tu pe *Atlanta Belle* – Hoag își pierduse suflul și era iritat, hainele îi erau murdare și pătate de sânge, ochii înroșiți. Poți să-i rogi pe oamenii tăi să pună bagajele astea sus? Mai am de reparat câteva zeci de mâini și de picioare și nu știu câte arsuri. Mulțumesc mult.

Porni grăbit înapoi, fără să aștepte un răspuns.

— Încarcă-le la bord, Pereira, spuse Gornt ridicând din sprâncene.

Oare de ce se grăbește Hoag să plece atât de repede? se întrebă în sinea lui. Totul era ambalat așa cum trebuia și făcuse totul pentru ca firma Brock să continue să funcționeze bine și în lipsa lui: aranjase căror negustori să li se ofere credit, căror să li se refuze. În două trei zile, reprezentanții provinciei Choshu urmau să vină la discuții în vederea unor livrări de arme – o afacere frumușică pe care o făcea pe cont propriu și și-o rezerva pentru momentul când Brock se va duce la fund și, tot așa după cum plănuiise, dobândise spațiul și angajase personalul de aici... la prețuri convenabile, ca după incendiu – răsă în sinea lui de gluma asta bună. Mai era apoi și concesiunea terenurilor carbonifere ale lui Yoshi, care, după cum auzise, putea fi transferată de la Struan la Seratard, prin recenta companie comercială a răposatului André Poncin, dar poate că se mai puteau face și alte oferte. Îl instruisese pe zaraful lui să facă o astfel de ofertă în secret.

Pereira rămânea să conducă treburile cât lipsea el. Cu o seară înainte, auzind de la Maureen că birourile lui Jamie arseseră, se gândise să-l numească șef ad interim pe Jamie, dar, spre uimirea lui, în după-amiaza aceea Jamie îi mulțumise și refuzase, spunând că spera să-și poată relua afacerile pe cont propriu. Jamie ar fi însemnat crema cremelor, își zicea el. Ei, nu contează, Jamie va prelua afacerile

în locul meu când firma se va numi Rothwell-Gornt. Își pipăi buzunarul. Sigiliul lui Norbert era acolo, la fel ca și cele două scrisori antedate pentru Tess Struan. Centura cu bani, căptușită cu mai mult decât suficienți dolari de aur și argint mexicani pentru cheltuielile lui. Bun. Totul era în ordine.

Acum Angélique.

— Bună, Edward, spuse ea, întâmpinându-l cu un zâmbet cald.

Era pentru prima oară că îl primea în budoarul ei de la etaj. Ah Soh stătea lângă o frapieră și observă că ușa de la dormitor era închisă, perdelele trase, deși afară mai era încă lumină, lămpile cu ulei aprinse, toată încăperea foarte feminină, intimă, atitudinea ei rezervată, stranie. Gornt simți că-i crește încordarea.

— Vin alb, ca să mai schimbăm, spuse ea amabilă. La Doucette. Whisky, dacă vrei.

— Vin, te rog. Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă.

— Nici eu pe tine atât de chipeș, prietene. Te rog să iei loc aici, lângă foc.

Rochia ei de după-amiază, în culori de doliu, albastru și negru, era nouă, croiala perfectă, cu un decolteu modest, pătrat, în jurul gâtului. Dar pentru plăcerea lui – și a ei – își pusese în jurul umerilor un șal care avea un efect uimitor – ca o răsuflare a primăverii în această zi de ianuarie.

— Ah Soh, vin, spuse ea și după ce văzu că le umpluse paharele îi porunci: Așteaptă afară! Când doresc, te chem!

Servitoarea pufni și trânti neglijentă ușa în urma ei. Gornt spuse blând:

— O să stea cu urechea lipită de ușă.

Angélique râse:

— Ca să audă ce secrete ne spunem? Dar ce secrete pot fi între noi? Călătorie plăcută, Edward! – Angélique sorbi din pahar și îl puse jos. Ți-ai făcut toate bagajele?

— Da, toate. Arăți minunat și eu te iubesc și aș vrea să primesc un răspuns la întrebarea mea.

Evantaiul ei se deschise ușor și ea începu să-și facă vânt, folosindu-se de el așa cum se cuvenea să se folosească de evantai o distinsă doamnă tânără, necăsătorită, în compania unui distins domn necăsătorit, cu reputații îndoielnice – pentru a tortura, pentru a flirta, pentru a promite și a nu promite, pentru a da răspunsuri, pentru a le evita, pentru întrebări pe care era periculos să le formuleze pe față. Evantaiul fâlfâi.

— Te admir foarte mult, Edward.

— Nu mai mult decât te admir eu pe tine. Dar spune da sau nu?

Evantaiul se închise brusc cu un plesnet. Apoi ea zâmbi și

deschise o cutie care se afla pe birou. Scoase un plic și i-l întinse. Pe plic scria: Doamnei Tess Struan.

— Te rog să citești scrisoarea. I-o trimit cu Hoag la Hong Kong ca răspuns la scrisoarea ei.

Scrisul era foarte îngrijit:

„Dragă Doamnă Struan. Vă mulțumesc pentru scrisoare și pentru generozitatea dumneavoastră. Sunt de acord cu tot ceea ce ați cerut: Jur în mod solemn și consimt de bună voie să renunț la orice fel de pretenții în legătură cu averea fiului dumneavoastră, consimt să nu mai folosesc niciodată titlul de doamna Struan, sunt de acord că, fiind catolică, nu am fost niciodată căsătorită în conformitate cu legea bisericii mele, consimt să nu mai pun niciodată piciorul în Hong Kong decât în tranzit și să nu încerc niciodată să iau legătura cu dumneavoastră sau cu familia dumneavoastră, sunt de acord să mă mut din acest apartament într-o săptămână și accept cu sincere mulțumiri oferta dumneavoastră de a-mi deschide un cont de două mii de guinee anual până la moartea mea.”

Spațiul pentru semnătura ei era alb și mai jos stătea scris: „Verificat în privința autenticității semnăturii de Sir William Aylesbury, Ministru în Japonia”.

Apoi urma alt spațiu pentru semnătura lui și dată.

Gornt privi la ea:

— Așa ceva nu se poate. Înseamnă să-i dai totul.

— Dar nu m-ai sfătuit tu să accept condițiile impuse de ea?

— Da, dar să ajungi la un compromis, să renegociezi.

— Ah, da, îmi amintesc. Dacă ești de acord, am să-l rog pe Sir William s-o parafeze acum, înainte să pleci. Doctorul Hoag mi-a promis s-o ducă diseară, cu nava ta, așa că va fi acolo când vei sosi.

— Dar cred că îți dai seama că asta înseamnă cedare totală – cum aș mai putea eu, sau oricine altcineva, să negocieze indiferent ce pentru tine?

— Mai este o pagină.

Angélique o scoase din cutie, evantaiul se deschise și începu să se miște încet. Încet, Gornt se concentră din nou. Scrisul nu era la fel de clar și din loc în loc cerneala se întinsese – să fi fost oare pete de lacrimi? se întrebă el.

„Dragă Doamnă Struan, din rațiuni evidente, această a doua parte trebuie să fie separată, căci este vorba de o chestiune care ne privește numai pe noi două și nu are nimic a face cu Sir William. Vă mulțumesc încă o dată pentru generozitatea dumneavoastră. Nu pot accepta amabila dumneavoastră ofertă de a primi încă o mie de guinee dacă mă recăsătoresc sau dacă, așa cum spuneți, mă căsătoresc în termen de un an. Nu pot accepta, pentru că nu am intenția nici să mă recăsătoresc, nici să mă căsătoresc, cum vi se pare mai corect să spuneți...”

Gornt privi din nou la ea, uimit:

— Țsta este răspunsul pentru mine?

Evantaiul flutură.

— Termină de citit, zise ea.

Acum ochi lui străbătură în grabă toată pagina.

„În fața lui Dumnezeu, nu pot să nu fiu convinsă că am fost căsătorită, deși renunț în public la orice fel de pretenții legale, așa cum am declarat mai sus. Nu voi lua pe altul..., nu vreau să vă jignesc, dar să mă căsătoresc din nou... nu. Intenția mea este să mă stabilesc cât mai curând cu puțință la Londra, căci mă simt mai mult englezoaică decât franțuzoaică, limba mea maternă fiind mai degrabă engleza decât franceza, întrucât mătușa mea mi-a fost o adevărată mamă. Nu voi folosi niciodată numele de doamnă Struan, așa cum am consimțit mai înainte, dar nu-i pot împiedica pe alții să mi se adreseze în felul acesta. Sir William nu acceptă să mi se spună Angélique, sau Angélique Richaud și insistă să semnez doamna Angélique Struan, născută Richaud, pentru că, după părerea lui și în măsura în care înțelege el legile englezești, acesta este, de fapt, numele meu legal, până mă voi recăsători.”

— A spus el așa ceva? întrebă el sever.

— Nu, dar domnul Skye a spus că dacă va fi întrebat, va trebui să fie de acord.

— Ah! Gornt dădu din cap gânditor, luă câteva înghițituri de vin, apoi continuă să citească mai încet și cu mai multă luare aminte:

„Dacă vreuna din chestiunile de mai sus vi se pare inacceptabilă, vă rog să-mi spuneți ce doriți, transmiteți-i scrisoarea domnului Gornt care mi-a spus că va veni din nou la dumneavoastră și se va întoarce cât mai curând aici. Voi semna totul așa cum doriți. Vi-l recomand cu toată căldura, a fost un foarte bun prieten al fiului dumneavoastră și foarte amabil cu mine – m-a sfătuit să accept condițiile dumneavoastră binevoitoare, deși domnul Skye a fost împotriva.”

A dumneavoastră sinceră, Angélique”

Gornt se lăsă pe spate, oftă adânc și se uită uimit la ea.

— Este minunat, Angélique, superb. Ești de acord cu tot ce a cerut ea, dar îi ții sabia lui Damocles deasupra capului.

Evantaiul se opri brusc.

— Cum așa?

— Plănuiești să te stabilești la Londra, așadar să trăiești sub legea britanică ceea ce înseamnă o amenințare latentă clară. Nu folosești niciodată cuvântul *soț*, dar amenințarea este acolo – mă pui pe mine în centrul scenei ca prieten al ambelor părți într-o poziție perfectă pentru negociere. Și orice ar redacta ea pentru tine ca să semnezi, indiferent cât de perfid și întortocheat ar fi textul, poți să mai verși alte lacrimi și să semnezi, constrânsă deci, și vei câștiga. Minunat! Douăzeci și patru de carate!

— Atunci pot să-l rog pe Sir William să-mi autentifice semnătura?

— Da, spuse el, fermecat de ea, o ființă atât de inteligentă și de îndrăzneță, atât de periculoasă, poate prea periculoasă. Este șah mat.

— Cum așa?

— Tess este în siguranță într-un sigur caz: dacă te recăsătorești, or, tu ai blocat această cale.

Deși evantaiul se opri, ochii îl priveau pe deasupra lui. Apoi mișcarea reîncepu și el îi înapoie scrisoarea, spunându-și: diabolic de inteligent, pentru tine, dar nu și pentru mine.

— Skye te-a sfătuit admirabil.

— Nu m-a sfătuit nimeni altcineva decât tu, ideea mi-a venit din ceea ce mi-ai spus tu.

Lui Edward, inima începu să-i bată mai tare.

— N-a văzut nimeni asta?

— Nu. Și n-o va vedea nimeni, rămâne un secret între noi doi.

Gornt auzise *rămâne un secret* și se întreba unde poate duce asta. Era decepționat, dar nu lăsă să se vadă. Focul din cămin trebuia întezit, așa că Gornt apucă vătraiul și începu să scormonească în jar ca să câștige timp de gândire. În aer plutea încă puternic mirosul de fum și ars, dar el nu simțea nimic, era concentrat numai asupra ei. Cum Dumnezeu de găsisese stratagema asta? Este absolut strălucitor, toate piesele sunt pe tabla de șah, pentru amândoi. A câștigat, a bătut-o pe Tess, dar noi am pierdut. Tot trebuie să negociez pentru ea și acum sunt mai sigur ca oricând că pot să ridic suma, dar Angélique nu a făcut nici o concesie și a lăsat jocul deschis. Eu am pierdut. Nu voi avea parte de premiul cel mare: ea.

— Așadar, răspunsul la întrebarea mea este nu, trebuie să fie nu?

Numai evantaiul se mișca.

— De ce? întrebă ea fără nici un fel de emoție.

— Pentru că în momentul în care accepți propunerea mea, pierzi jocul, îți pierzi toată puterea asupra lui Tess Struan.

— Da, așa pierde-o.

Angélique închise liniștită evantaiul și îl lăsă să se odihnească în poală. Ochii ei rămaseră ațintiți asupra lui și intensitatea priviri nu-l slăbi deloc. O clipă, Gornt se simți ca hipnotizat, apoi mintea începu să-i lucreze febril și o speranță bruscă se revărsă ca un val peste el.

— Ai spus așa pierde, gândeai că numai tu ai pierde puterea asta. Dar eu n-aș pierde? N-aș pierde puterea?

Acum Angélique îi zâmbea. Acesta era răspunsul. Din nou Mona Lisa, își spuse el, ce ciudat cum i se schimbă chipul, cum îmi închipui eu că se schimbă, cât de întortocheată este, și cât de vigilent va trebui să fiu ca să domesticesc această mână năvălășă. Încă nu știu prea bine cum am să fac, dar un bărbat slab de înger nu va cuceri niciodată o femeie frumoasă. Avu nevoie de toată puterea voinței lui ca să nu se clinească din loc.

— Te iubesc din toate motivele pentru care un bărbat iubește o femeie. Și te iubesc și pentru inteligența ta. Acum, în mod oficial, te rog să-mi spui: vrei să te căsătorești cu mine?

— Da, spuse ea.

— Aleluia, spuse Gornt, cu inima ușoară, dar nu se clinti de lângă cămin.

Evantaiul se opri.

— Aleluia? murmură ea și inima începu să-i bată ceva mai repede. Asta-i tot?

— O, nu, dar mai întâi spune-mi care sunt condițiile tale.

Angélique râse.

— Trebuie să fie și niște condiții?

— Am început să înțeleg cum îți funcționează mintea – câteodată.

— Când te îmbarci pe *Atlanta Belle*?

— În ultimul moment. Mai sunt atât de multe lucruri de discutat.

— Da. Edward, copiii vor fi crescuți în religia catolică? Ne vom căsători într-o biserică catolică?

— Este o condiție?

— O întrebare.

Gornt ridică din sprâncene, lăsându-și mintea să alerge în sus și în jos, vrând însă să se miște cu prudență în această mare plină de stânci.

— Nu văd de ce nu, spuse el. Eu nu sunt catolic, așa după cum știi, dar dacă așa vrei tu, e foarte bine.

Ultima mutare a jocului încă îl mai ametea.

— Aleluia!

— Ce?

— O idee, numai atât! O să vorbim imediat despre asta. Acum, să lăsăm gluma deoparte, spuse el dojenitor. Condiții? Ce este în căpșorul ăla al tău minunat?

Angélique se ridică în picioare. Se înălță pe vârfuri și îi atinse buzele cu un sărut delicat. Buzele ei erau moi și respirația parfumată.

— Îți mulțumesc că m-ai întrebat și îți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut deja pentru mine.

Edward își lăsă mâinile pe șoldurile ei. Amândoi observară că trupurile li se potriveau perfect, deși nici unul nu voia să recunoască.

— Condițiile?

— Spune-mi tu care sunt, Edward.

Acum, după ce răspunsese la întrebarea principală și îi dăduse soluția, nu se mai grăbea.

— Am să ghicesc trei dintre ele, spuse el amuzat și dacă am dreptate mi le spui tu pe celelalte.

— De acord.

Ei îi făcea plăcere să-i simtă trupul tare lipit de al ei. Și la fel de mult îi plăcea și lui rotunjimea șoldurilor ei lipite de el, ceea ce-l împiedica să se concentreze. Făcu un efort. Atenție, acesta este atuul

ei major și jocul a ajuns stadiul cel mai periculos: stabilirea viitorului. La naiba! E destul de ușor să faci sărutul să devină ceva mai serios, apoi să o răstorni și s-o duci pe patul din camera de alături și să pierzi – indiferent care ar fi rezultatul – chiar înainte de a ajunge până la ușă. Era mai excitant pentru el să se stăpânească, să aștepte momentul perfect – la fel ca și cu Morgan Brock – să accepte faptul că o dorea pătimăș și să lase dorința de o parte, să încerce în schimb să-i împrumute gândurile lui în minte. Trei condiții? Eu știu cel puțin cinci, își zise el, dorind să câștige, simțind nevoia să câștige.

— Nu neapărat în această ordine, zise el. Una ar fi să renegociez cu succes și să ridic suma la cel puțin, să zicem patru mii pe an. Alta ar fi să petrecem un timp la Londra și la Paris, să zicem o lună la fiecare doi ani, și punând la socoteală și timpul cât durează călătoria, vreo șase luni în total. Apoi, banii din fondul lui Tess, indiferent cât va fi acesta, vor rămâne sub controlul tău, nu al meu.

Văzu că ochii încep să-i danseze și Edward știu că a câștigat.

— Și încă o altă condiție, că trebuie să te iubesc la nebunie pentru totdeauna.

— Ești așa de deștept, Edward, știu că vom fi foarte fericiți – zâmbetul acela straniu reveni pe chipul ei. Însă cinci mii ar fi mai bine decât patru, și două luni mai bine decât una.

— Am să încerc să ajung la cinci, deși nu pot să promit, spuse el imediat, și sunt de acord cu două luni la Paris, restul rămânând așa. Ce mai este?

— Nimic important. Vom avea nevoie de o casă la Paris, dar când o vei vedea ai s-o îndrăgești și tu. Nimic altceva, decât promisiunea că mă vei iubi.

— Nu e nevoie să-mi ceri asta, dar îți promit.

Brațele lui se strânsă în jurul ei, ea se rezemă de el simțindu-se protejată, deși nu era foarte sigură de el.

— Ești mai atrăgătoare decât oricare altă femeie pe care am cunoscut-o, zise el. Asta e destul de grav, dar ai și o minte uluitoare, iar stratagemele tale, nu, nu e un cuvânt potrivit, scripșirile tale de geniu... – pentru o clipă o ținu departe de el și privi adânc în ochii ei. Ești uluitoare. Ce idee!

Angélique zâmbi și nu-i îndepărtă brațele.

— Care?

— Căsătoria catolică.

— Ah!

— Da, ah! – Gornt răsă. Tânăra mea doamnă isteță, este soluția visurilor tale, pentru că împreună cu scrisoarea ta, am înțeles dintr-o dată ce hotărâre ai luat: o căsătorie catolică te îndepărtează pentru totdeauna din calea lui Tess. Pentru Tess o căsătorie în biserica catolică anulează complet căsătoria protestantă contractată pe mare,

indiferent cât de legală ar fi ea, indiferent cât de legală este ea în fața legii britanice.

Angélique chicoti, cuibărindu-se la pieptul lui.

— Adică vrei să spui că ai putea să mă convingi să mă căsătoresc cu tine și după aceea, în calitate de protestant, ești gata să faci un asemenea sacrificiu și atunci fără îndoială femeia va fi fericită să-ți dea tot ce dorești, pentru noi amândoi, dacă cererile sunt rezonabile. Nu?

— Da – Gornt oftă. Ce cerere ai în gând?

— Nu foarte multe, dar Malcolm mi-a explicat o dată importanța acestui Jockey Club, atât la Shanghai cât și la Hong Kong și mi-a spus că, atât la Shanghai cât și la Hong Kong, cei mari din lumea afacerilor aici se adună. Prin influența ei ai putea să obții postul de administrator al unuia din ele și un loc în consiliul de administrație al celui alt. Nu?

Gornt râse și o îmbrățișă.

— Ești grozavă, doamnă. Pentru asta sunt gata să devin și catolic.

— Nu e nevoie, dragă Edward.

— O să-ți placă Shanghaiul. Acum ascultă și condițiile mele.

— Oh?

Fu încântat să vadă o umbră de îngrijorare în ochii ei, își ascunse plăcerea și arboră o înfățișare mai sobră. N-am nevoie să stabilesc nici un fel de condiții prealabile, orice soț are anumite drepturi inalienabile, cum ar fi posesiunea tuturor bunurilor materiale ale soției. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru această lume a bărbaților.

— Prima condiție este să mă iubești din toată inima și din tot sufletul.

— O, mă voi strădui, și mă voi strădui să fiu cea mai bună soție din lume, îl strânse mai tare în brațe. Altceva?

Simți în vocea ei o umbră de îngrijorare și râse:

— Asta-i tot, în plus să mă lași să te învăț bridge și mahjong, și nu vei mai avea niciodată nevoie de bani pentru rochii, nici de la mine, nici de la altcineva.

Angélique îl privi o clipă, apoi se întinse spre el. Sărutul pecetlui târgul, apoi el se eliberă simțindu-se prea încins.

— Abia mai pot aștepta, Angélique.

— Și eu la fel.

— Acum trebuie să ne facem un plan, nu avem prea mult timp. Mai întâi obține semnătura lui Sir William, cât mai repede cu putință. Iubita mea, sunt atât de fericit că ai acceptat propunerea mea de căsătorie.

Angélique simțea că-i vine să toarcă de fericire ca o pisică.

— Sunt mai fericită decât pot spune. Când te întorci rămânem aici sau mergem la Shanghai?

— La Shanghai, cât mai repede..., imediat ce Brock se duce la fund.

Edward o sărută pe nas.

— Ah, Brock. Ești sigur? Ești sigur în legătură cu ei? Tot viitorul nostru, totul depinde de asta, nu-i așa?

— Și de Tess, dar, sigur, dovezile mele sunt suficiente și veninul ei va cimenta prăbușirea lor, și ea trebuie să-și fi dat seama de asta căci altfel n-ar fi făcut nici măcar această ofertă mizerabilă. Dar chiar și așa trebuie să fim cu mare băgare de seamă, însă șase luni, de atâta timp am nevoie ca să te duc la Shanghai, reputația ta trebuie să fie neîntinată, Rothwell-Gornt trebuie să fie pus pe picioare, la fel și finanțele tale. Trebuie să ne purtăm numai ca niște buni prieteni. Te ador.

În loc de răspuns, îl strânse din nou în brațe.

— Ai obiceiul să semnezi un contract de căsătorie? Întrebă el.

— Nu. Dar dacă vrei, putem semna.

Edward remarcă zâmbetul care ascundea și promitea și ascundea.

— Nu e nevoie, nu-i așa? Suntem legați unul de altul, viitorul nostru e comun, suntem o singură entitate chiar de pe acum. Succesul depinde de acțiunea noastră comună și de mine. Nu uita că Tess este abilă, vicleană și nu se va lăsa păcălită: cu ea, târgu-i târg. Dar chiar și așa, îți promit că vei obține ceea ce dorești.

Da, voi obține, își zise ea.

Profund șocat, Sir William puse ultima din paginile scrise de André pe masă. Toate erau scrise în franceză chiar de mâna lui André.

— Dumnezeuule, murmură el și se foi în vechiul lui scaun uzat și confortabil.

Încăperea era plăcută, în cămin ardea un foc vesel, perdelele erau trase ca să-l ferească de curent. Sir William se ridică în picioare. Se simțea foarte bătrân. Își turnă ceva de băut, apoi privi fără să-i vină să creadă la teancul de hârtii din fața lui, se așează din nou jos și începu să le răsfoiască. Ultima parte a scrisorii tatălui Angelicăi, bine lipită și care sugera clar o stratagemă bine calculată pentru a-l atrage în cursă pe Malcolm Struan, alte pagini prezentau detalii și date cu privire la violul asasinului ronin de la Kanagawa și moartea suspectă de la legația franceză, numele mamei-san care furnizase medicamentul, cum se plătitise pentru ei cu *cerceii pierduți* și cum André ieșise cu barca în largul mării ca să distrugă probele – câteva prosoape, ierburile și una dintre sticle, căci cealaltă rămăsese ca dovadă și aștepta acum în sertarul biroului lui de la Legație. În scrisoarea de însoțire a documentelor, André spunea:

„Sir William, în momentul în care citiți aceasta eu sunt deja mort. Aceste dovezi urmează a fi folosite în cazul în care voi muri de moarte

violentă. Recunosc deschis că m-am folosit de ceea ce știam pentru a extorca bani de la Angélique, da, pentru a o șantajă, dacă vreți să folosesc acest cuvânt, dar șantajul este un instrument diplomatic pe care și dumneavoastră îl folosiți, pe care îl folosim cu toții. Vă ofer aceste informații, pentru că s-ar putea să fiu asasinat, sau să se aranjeze în așa fel încât moartea mea să pară accidentală, nu neapărat de către ea, dar din cauza ei, cu ajutorul ei – și un alt adevăr este și faptul că sunt destui care ar fi gata să comită o crimă de dragul ei (Babcott, McFay, Gornt) – din cauza faptului că sunt singurul care știu și am participat la crimele ei, deși cuvântul este prea tare. Din cauza manevrelor ei am devenit o țintă.

Paginile acestea vă oferă dovezile necesare pentru a-l prinde pe făptaș și pentru a-l găsi pe adevăratul vinovat în cele din urmă. Nu nutresc nici un fel de sentiment de ură față de Angélique, m-am folosit de ea așa cum am avut nevoie, dar nu m-am culcat niciodată cu ea. Dacă moartea mea pare accidentală, s-ar putea să nu fie. Iar dacă este, așa să fie, mi-am făcut ultima spovedanie (deși nu i-am spus nimic din toate acestea părintelui Leo) și pornesc înaintea dumneavoastră în mare aventură – la fel de întinat ca cei mai mulți dintre noi, mult mai întinat. Dumnezeu să-mi ajute. De ce v-am dat dumneavoastră toate acestea și nu lui Henri? Chiar așa, oare de ce?”

Scrisoarea era semnată și se încheia brusc.

— Chiar așa, de ce mie? murmură Sir William. Și cum s-a putut ca această fată atât de alunecoasă să ascundă toate acestea atâta timp, să le ascundă și față de Malcolm Struan, pentru numele lui Dumnezeu? Față de George și Hoag, pentru numele lui Dumnezeu? Este imposibil, absolut imposibil, André și-a pierdut mințile și totuși...

În afară de scrisoarea tatălui ei – dar și aceea, scoasă din context ar putea fi o exagerare a realității – restul sunt numai părerile lui André, dacă nu mărturisește și ea. Poveștile astea pot fi o amenințare a unei minți bolnave. Sigur că și el o dorea. De câte ori nu observase cum i se scurgeau ochii după ea și mai e și întâmplarea aceea ciudată când Vervene l-a găsit la ea în cameră. Și ce curios este că a folosit cuvântul *întinat*, așa pe șleau când, chiar și era, sărmanul de el.

Avu un fior. Seratard îi șoptise secretul lui André. Sifilisul era epidemic în toate straturile societății, în toate orașele și satele, la St. Petersburg, Londra, Paris, în palate la fel ca și în cele mai prăpădite zone din Casbah, se putea lua în orice casă de târfe, sau de le orice Doamnă a Noptii, în China sau în Lumea Plutitoare de aici.

Ah, André, de ce-a trebuit să-mi dai mie toate astea? E curios că ai murit așa cum ai murit, mână în mână cu fata pe care ai cumpărat-o ca s-o distrugi. Ce nenorocire! Numai că noi suntem înclinați să credem că aceasta a fost alegerea ei. Moartea ta a fost un accident. Oare? Henri nu este sigur.

— Este foarte curios, William, îi spusese Henri în dimineața

aceasta. Trupurile, sau, mai bine zis, scheletele, ca să fim mai exacti, stăteau în așa fel încât păreau morți înainte de izbucnirea incendiului, nu se vedea nici un semn că ar fi încercat să scape, la nici unul din ei. Unul lângă altul, mână în mână. Sunt uimit pentru că, cu toate păcatele lui, André era un om de viață, o fire de supraviețuitor, iar în caz de incendiu acționezi din instinct și te străduiești să scapi, nu rămâi acolo, nu se poate, nu e posibil.

— Și atunci care e răspunsul?

— Nu știu. S-ar putea să fie vorba de o înțelegere de sinucidere care să se fi încheiat între ei doi înainte de izbucnirea incendiului. Otrava, nimic altceva nu s-ar fi potrivit. E drept că în ultima vreme devenise morbid, până aproape de limita nebuniei și avea nevoie disperată de bani ca să plătească pentru fata aia. Dar, dincolo de toate acestea, André sinucigaș? Poți să crezi așa ceva?

Nu, André nu, își zise Sir William. A fost otrăvit, au fost otrăviți amândoi. Iată, acum există un motiv pentru crimă. Dumnezeuule mare, e oare posibil. Da, este. Oare cine?

Posomorât și foarte tulburat, închise ochii. Cu cât încerca mai mult să răspundă la întrebare cu atât devenea mai tulburat. Ușa se deschise în liniște. Valetul lui Numărul Unu intră în încăpere, vru să-l salute, dar văzu paloarea și îngrijorarea de pe chipul stăpânului și ridică din sprâncene, își închipui că ațipise, așa că îi turnă un whisky și îl așează fără zgomot lângă el, pe masă. Își aruncă ochii pe scrisoarea lui André care era deasupra teancului, apoi părăsi încăperea la fel de neauzit precum intrase. Câteva clipe mai târziu se auzi o bătaie în ușă. Sir William tresări și se trezi. Babcott își băgă capul înăuntru:

— Ai o clipă?

— O, bună, George, desigur – Sir William puse hârtiile într-un dosar conștient de fascinația pe care ar fi putut s-o trezească. Ia loc, vrei ceva de băut? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, Babcott arăta mai obosit ca niciodată. Nu stau, am venit numai să-ți spun că mă duc să dorm câteva ore. Până acum bilanțul indică trei victime din Mahalaua Bețivanilor, un barman australian și doi vagabonzi, nu aveau nici un fel de hârtii – s-ar putea să mai fie și alte trupuri printre ruine, dar cine știe când vom termina de curățat zona. Se pare că nimănui nu-i pasă prea mult de asta.

— Ce se aude cu satul și cu Yoshiwara?

— Acolo nu vom ști niciodată nimic – Babcott căscă. Se pare că ei consideră statisticile de felul acesta un fel de secret național. Nu le putem face o vină din asta, noi suntem străini. Cred că nu au fost prea mulți morți, la fel ca și în Yoshiwara noastră. Ai auzit că fiecare han are o pivniță de refugiu?

— Foarte deșteaptă treabă. Ar trebui să facem și noi la fel.

— Îmi pare rău de André,... spuse Babcott și lui Sir William îi

veni imediat în minte un alt gând..., am avut mare noroc că n-au fost surprinși acolo mai mulți din oamenii noștri. Nu știu cum a reușit Phillip să scape cu viață. William, este foarte șocat de pierderea fetei. Ce-ar fi să-i dai câteva săptămâni de concediu, să-l lași să se ducă la Hong Kong sau la Shanghai?

— Munca e cel mai bun remediu și, oricum, am nevoie de el aici.

— Poate că ai dreptate – alt căscat. Dumnezeule, ce obosit sunt. Știi că Hoag pleacă cu nava din seara asta?

— Mi-a spus ceva mai devreme. Zicea că te-a întrebat și ai spus că nu ai nevoie de el. Presupun că Tess i-a poruncit s-o informeze imediat ce va afla... dacă e însărcinată sau nu.

— Da. Dar e vorba și de o chestiune personală: l-a apucat dintr-o dată dorința de a pleca în India, e convins că acolo își va găsi fericirea. Sper și eu, căci e un doctor bun, vorbește prea mult – ridică din sprâncene și-și ascunse alt căscat. Ți-a spus ce era în scrisoarea lui Tess?

— Către Angélique? Nu. Mi-a spus că nu i-a arătat-o. E greu să te descurci în toată chestia asta – spuse Sir William privindu-l intens. A fost Skye pe aici mai devreme, nici el n-a zis nimic, numai că Angélique mă ruga să-i certific autenticitatea semnăturii pe o scrisoare pe care i-o trimitea lui Tess Struan.

O parte din oboseala lui Babcott se spulberă.

— Eu nu voi face decât să certific autenticitatea semnăturii. Sincer să fiu, nu vreau să știu despre ce e vorba.

Babcott oftă și căscă din nou.

— Îmi pare așa de rău pentru ea, aș dori s-o pot ajuta, să fac ceva, orice..., o fată așa de drăguță și așa de nedrept lovită. Și ea și Malcolm. Ei, păi mă duc, mă bucur că Angélique încă nu ne părăsește, o să fie o soție minunată pentru cine o va lua. Ne vedem peste câteva oare.

— Somn ușor și mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Apropo – spuse Sir William, căci nu voia să-l lase să plece, dar se temea în același timp că va fi tentat să-i arate confesiunea lui André ca să-i ceară un sfat. Când îl mai vezi pe Anjo?

— Peste o săptămână sau două, după ce termină tot laudanumul, fără el va fi un om extrem de nefericit.

— Nu mai are nici o speranță?

— Nu. Nu mai rezistă decât câteva luni, analizele sunt foarte precise. E putred tot pe dinăuntru. Omul nostru e Yoshi – urmă încă un căscat dureros. Crezi că Anjo a pus focul, Yoshi, sau amândoi?

Îl urmări cu privirea pe Babcott care se îndrepta anevoie spre ușă.

— George, din punct de vedere medical, dacă o femeie este sub efectul sedativului, ar putea un bărbat s-o violeze și ea să nu știe?

Babcott clipi din ochi și se întoarse brusc. Oboseala îi dispăruse ca

prin farmec.

— Dar de ce naiba întrebi asta?

— Mi-a venit așa în minte când ai vorbit de laudanum. Acum câteva zile Sergheiev mi-a ținut o teorie despre droguri, despre părțile lor bune și despre cele rele. Spune-mi, s-ar putea întâmpla așa ceva?

După o pauză, Babcott dădu afirmativ din cap, fără să creadă pretextul lui. Știa cât de subtilă este mintea lui Willie și se întreba oare ce se ascunde sub această întrebare, dar era prea inteligent ca să mai întrebe încă o dată.

— Dacă doza a fost suficient de mare și bărbatul nu s-a purtat ca un sălbatic, da, se poate, nu e nici o problemă.

Mai așteptă puțin, dar Sir William se mulțumi doar să dea din cap gânditor, așa că Babcott făcu un semn cu mâna și ieși. Sir William deschise încă o dată dosarul. Degetele îi tremurau în timp ce citea scrisoarea de însoțire a lui André.

Este cât se poate de clar. Drogul din Kanagawa este cel care a declanșat lanțul evenimentelor, drogul lui George. Dacă s-ar fi trezit, omul acela ar fi omorât-o, în privința asta nu încapе nici un dubiu. Așadar, a fost salvată, dar și distrusă. Dar, oare de ce n-a ucis-o omul acela și a lăsat-o în viață? Nu are nici o logică, oricum ai lua-o. Și ce s-a întâmplat la Legația franceză a doua oară, când s-a întors? Dacă n-ar fi fost George...

Și George? Dacă i-a dat un drog atât de puternic ca s-o ajute să doarmă, să-și păstreze mințile, sigur că putea la fel de ușor să-i facă același lucru și lui André, ca să îndepărteze un șantajist de lângă femeia pe care o iubește în mod clar. O supradoză din același drog. George Babcott? Dumnezeu mare, se vede că am început să-mi pierd mințile. Imposibil să facă el una ca asta! Oare, chiar așa?

Și Angélique, imposibil să fi făcut ea toate astea!

Oare, chiar așa?

Ce dracu' să fac?

— Vă rog să mă scuzați, domnule, spuse Bertram, domnișoara Angélique este aici.

— Poftește-o înăuntru. Apoi poți pleca. Cina este la nouă. Ai grijă ca *Belle* să nu plece fără depeșele mele.

— Da, domnule. Este numai dânsa, domnul Skye n-a venit.

Sir William se așază mai comod pe scaunul lui vechi: era obosit și nu se simțea bine. Dosarul lui André era pe masă cu fața în jos. Angélique intră, la fel de atrăgătoare fizic ca întotdeauna, dar cumva schimbată, diferită. Chipul ei era liniștit și arbora o expresie pe care n-o putea descifra. Purta o jachetă, bonetă și mănuși. Negrul îi vine bine, își zise el, îi scoate în evidență albeața pielii, este atât de tânără și de frumoasă, mai frumoasă decât Vertinskaia. Curios, oare a plâns?

— Bună seara, Angélique, cum te mai simți?

— Oh, foarte bine, mulțumesc, spuse ea, cu o voce egală, eliberată. V-a spus domnul Skye că aș dori să-mi autentificați o semnătură în seara aceasta?

— Da.

Sir William se duse spre biroul lui neputându-se concentra cum trebuie din cauza imaginilor pe care i le sugerase André atât de viu.

— Eu..., te rog, ia loc, Angélique se conformă și în timp ce Sir William se uita la ea, o altă umbră trecu peste ochii ei frumoși. Ce s-a întâmplat? Întrebă el blând.

— Nimic, eu..., în după-amiaza aceasta am auzit despre André că a fost omorât. Aș fi venit mai devreme, dar... cu un efort vizibil alungă gândul acesta, scoase un plic din poșetă și întinse hârtia pe masă.

— Cum trebuie să semnez, vă rog?

Sir William își încrucișă degetele, tulburat din nou, atât de repede, căci spectrul lui André invadase încăperea – nu din dorința lui.

— Nu știu foarte sigur. Am înțeles de la Skye că ai fost de acord cu Tess Struan, printre alte condiții, să renunți și la titlul de *doamnă*?

— Vă rog, puteți să citiți scrisoarea dacă doriți, spuse ea calm.

— Mulțumesc, dar nu este necesar, zise el, rezistând impulsului copleșitor de a citi scurtul document. Ceea ce stabiliți între voi două nu e treaba mea, decât dacă ai nevoie de sfatul meu.

Angélique dădu din cap, absentă.

— Atunci..., Skye are o teorie cu privire la legalitate, nu sunt foarte sigur dacă e corect, dar nu văd nici un inconvenient. Renunț la titlul de *doamnă* pentru totdeauna. Dar, așa cum a subliniat el pe bună dreptate, asta numai după ce voi fi semnat, așa că cel mai bine ar fi să

semnez doamna Angélique Struan, născută Angélique Richaud și în felul acesta se acoperă toate posibilitățile.

Sir William o urmărește cum se concentrează, în timp ce capul îi era plin de povestea aceea cutremurătoare pe care i-o istorisise André de dincolo de mormânt. Nu se poate să fi ascuns atât de multe de noi, e imposibil.

— Iată, zise ea. S-a făcut.

— Mă simt obligat să te întreb: ești sigură că faci ce trebuie – nimeni nu te obligă să semnezi acest document, indiferent ce ar conține el.

— Semnez liberă și nesilită de nimeni. Ea..., ea mi-a oferit un aranjament, Sir William. Adevărul este că..., adevărul este că e foarte corect. Unele din clauze nu sunt bine formulate, dar se pot ameliora, poate se vor ameliora, dar Malcolm era fiul ei, are dreptul să fie îndurerată și... nedreaptă.

Angélique se ridică, puse scrisoarea în poșetă dorind să plece cât mai repede, dar să și rămână în același timp.

— Mulțumesc.

— Mai stai puțin. Ai fi de acord să cinăm mâine seară împreună, câțiva dintre noi? Mă gândeam să-i invit pe Jamie și domnișoara Maureen.

— Da, sigur, vă mulțumesc, așa cred, dar eu..., sunt foarte drăguți și ea e atât de dulce. Se vor căsători, ce credeți?

— Dacă n-o ia, e un prost, o să i-o sufle imediat alții.

Înainte să se poată stăpâni, spuse:

— Ce păcat de André, nu-i așa? Ți-a spus Henri cum a fost găsit?

Văzu cum ochii fetei se umplu brusc de lacrimi și-și pierde controlul.

— Iartă-mă, n-am vrut să te întristez.

— Nu m-ați întristat, sunt deja atât de tristă..., nu pot... încă nu pot..., Henri mi-a spus cam acum o oră, cum ea și André, împreună..., a fost voința Domnului, atât de trist, dar și de minunat.

Angélique se așeză și-și șterse lacrimile, amintindu-și cum fusese mai-mai să leșine, iar după ce plecase Henri fugise la biserică și îngenunchease în fața statuii fecioarei Maria, biserica se schimbase mult, arăta urât fără acoperiș, dar lumânările erau aprinse ca întotdeauna, era pace ca întotdeauna. Și adusese mulțumiri sincere, frenetice, pentru că fusese eliberată din această robie, și cu o revelație bruscă, din toată inima, mulțumi și pentru că fusese eliberat și el, André, la fel ca și ea. Acum înțeleg. O, Maică prea fericită, mulțumesc că ne-ai binecuvântat, mulțumesc că te-ai milostivit de mine și că te-ai milostivit de el, el este cu ea și este împăcat, el care nu a cunoscut împăcarea pe pământ, dar acum este liniștit în brațele tale, s-a făcut voia ta...”

Ochii ei abia dacă îl mai zăreau pe Sir William prin perdeaua de griji și recunoștință.

— Henri mi-a vorbit despre boala lui André. Sărmanul om, ce cumplit lucru să fie așa de tare îndrăgostit, căci așa era, știți și dumneavoastră. André a fost drăguț cu mine și, ca să fiu sinceră, zise ea simțind nevoia să spună adevărul cu voce tare, a fost și îngrozitor, dar mi-a fost, totuși prieten. Era pur și simplu nebun după Hinodeh, pentru el nu mai conta nimic altceva, așa că trebuie iertat. Ați văzut-o vreodată?

— Nu, niciodată, nici măcar nu știam cum o cheamă – deși se hotărâse să lase treburile baltă, Sir William nu se putu stăpâni și întrebă: De ce a fost îngrozitor?

Angélique luă batista și-și șterse lacrimile, vorbind apoi cu o voce tristă, dar fără supărare.

— André știa de tatăl și de unchiul meu și s-a folosit de ceea ce știa și de alte lucruri ca să mă facă datoare față de el și îmi cerea mereu bani pe care eu nu-i aveam și îmi făcea promisiuni nebunești și, ca să fiu sinceră, mă și amenința.

Privi întrebător spre el și în ochii ei nu se vedea nici urmă de viclenie căci era sinceră și recunoscătoare lui Dumnezeu și Sfintei Fecioare pentru că-i eliberase, pe el și pe ea, iar trecutul murise o dată cu el, cu toată murdăria lui.

— Așa a fost voia Domnului, spuse ea ușurată. Sunt tristă și bucuroasă, oare de ce nu putem uita cele rele și să ne amintim numai de cele bune. E destul de rău pe lume și așa, nu credeți?

— Da, așa este, spuse el, cu o compătimire nedisimulată, având în ochi portretul Vertinskăi. O, da!

Această clipă de emoție, atât de rară la el, îi atinse o coardă din suflet și, înainte să-și dea seama ce face, își expuse temerea cea mai profundă:

— Dumneavoastră sunteți un om înțelept și trebuie să spun lucrul acesta cuiva, mă simt mai curată ca oricând, dar mă necăjesc din cauza lui Malcolm al meu, nu mai am nimic de la el, nici fotografia aceea la dagherotip. N-a ieșit nici un portret, nimic, și parcă îi uit până și trăsăturile. Cu fiecare zi mai mult. Mi-e teamă că o să mi se șteargă din minte cu totul – spuse ea cu lacrimi șiroind în tăcere, șezând în fața lui fără putere să se miște. Era ca și când nici n-ar fi existat vreodată, și toată această călătorie lungă în spațiu și în timp și Yokohama, sunt toate ca un théâtre macabre. Sunt căsătorită, dar nu sunt căsătorită, sunt acuzată de lucruri înfiorătoare care nu s-au întâmplat niciodată și pe care nu le-am gândit și nu le-am intenționat niciodată, nevinovată, dar și vinovată, sunt urâtă de Tess, când eu n-am vrut să fac decât bine, cât mai mult bine pentru Malcolm, o da, știam că este o partidă excelentă și că tatăl meu nu-mi putea oferi

nimic, că eu nu eram o partidă, așa presupun, dar n-am făcut nimic ca să-l constrâng, sau să-l ademenesc, el m-a iubit și a vrut să se căsătorească cu mine, iar eu m-am străduit din răspuțeri să-l ajut, jur că așa am făcut, și acum, când el a murit, mă străduiesc să fiu cât mai înțeleaptă, dar sunt singură și el s-a dus și eu trebuie să mă gândesc la viitor și mi-e frică, sunt înspăimântată, eram un copil când am venit aici, acum sunt atât de schimbată, totul s-a desfășurat mult prea repede, și cel mai rău este că nu pot să-mi amintesc chipul lui, îmi scapă din memorie și dispăre..., sărmanul Malcolm.

Era în amurg, la marginea Țării Nimănui, la adăpostul unei case pe jumătate refăcute din sat, se mișcă o umbră. Apoi încă una. Doi oamenii se strecurau furiș și așteptau. Undeva, în mijlocul satului și printre colibe reconstituite parțial se auzi un copil scâncind, dar fu imediat făcut să tacă.

Acolo unde fusese cândva Țara Nimănui, acum se înălțau grămăjoare și văi de gunoaie, cele mai multe arse. Ceea ce mai rămăsese se afundase mai adânc în pământ și acum totul era acoperit cu un strat de cenușă, deasupra căruia se înălțau fuioare de fum. Numai marginea de cărămidă a puțului se vedea foarte bine. Prima umbră se dovedi a fi a lui Phillip Tyrer, care alergă spre gura puțului, fugind aplecat și așezându-se apoi pe vine lângă el.

Examină cu grijă împrejurimile. După câte își dădea seama, nu-l văzuse nimeni. Dincolo de drum, Mahalaua Bețivilor nu era decât o grămadă de resturi fumegânde și forme contorsionate, câteva focuri izolate încă se mai puteau zări, pe alocuri se vedeau șoproane și adăposturi temporare din pânză de cort. Erau și câțiva bărbați pe acolo, cei mai mulți zgribuliți de frig și certăreți, așezați pe butoaie răsturnate și beau bere încălzită și băuturi tari.

Phillip se aplecă cu grijă pe deasupra marginii puțului și fluieră. De jos se auzi un fluierat de răspuns. Phillip se așază din nou pe vine și dădu drumul unui căscat nervos. Într-o clipă, o mână se apucă de cărămidile de sus. Apăru apoi capul lui Hiraga. Phillip îi făcu semn să se apropie. Hiraga se așază pe vine în tăcere, alături de el, apoi apăru și Akimoto. Amândoi purtau haine vătuite și kimonouri peste niște pantaloni largi și-și duceau săbiile camuflate în hainele de schimb. Se așezară îngrijorați pe vine în momentul în care trei bărbați de pe partea Mahalalei Bețivanilor începură să traverseze drumul în apropierea locului unde fusese aleea și o luară apoi în jos, spre resturile depozitului. Unul din ei fredona un cântec marinăresc. Mult timp după ce oamenii dispărură din vedere, vocea lui baritonă mai continua încă să fie adusă de vânt.

— Urmează-mă, dar ai grijă!

Tyrer fugi înapoi spre sat și se opri alături de celălalt bărbat care stătea la adăpostul unei case pe jumătate refăcute – Jamie McFay. Când fură siguri că nu-i amenință nici o primejdie, Hiraga și Akimoto li se alăturară, mișcându-se mult mai sprinten și mai silențios decât ei.

— Aici, repede, spuse Jamie McFay.

Deschise sacul și le întinse niște uniforme de marinari, căciuli de lână și pantofi. Se schimbară și-și puseră hainele proprii în sacul pe care Akimoto și-l aruncă pe spate. Tyrer văzu cum Hiraga își strecoară

un pistol cu două țevi în buzunar. Totul durase numai un minut sau două. Jamie îi conduse pe unde fusese cândva ulița principală a satului – și unde avea să fie din nou, foarte curând. Simțeau ochi privindu-i din toate părțile. Deasupra lor, luna ieși din nori pentru clipă. Hiraga și Akimoto încremeniră automat, ca niște umbre, blestemând în gând neglijența celorlalți doi. Luna dispăru și ei își continuară drumul.

Locuința lui shoya era pe trei sferturi reconstruită, prăvălia din față pustie, dar spațiile de locuit din spate păreau provizoriu amenajate și locuibile. Jamie își făcu loc printr-o grămadă de fasole și pereți shoji și bătu la o ușă improvizată. Ușa se deschise și el intră. Ceilalți îl urmară în întuneric. Ușa se închise.

Într-o clipă fu scăpărat un chibrit și se aprinse o lampă. Shoya era singur, pământiu la față de oboseală și de frica pe care încerca din răputeri să și-o ascundă. Pe măsuta joasă erau sticle de saké și puțină mâncare. Hiraga și Akimoto înfulecară imediat ca niște lupi flămânzi toată mâncarea și goliră într-o secundă două din sticlele de saké.

— Îți mulțumesc, shoya, n-am să te uit, spuse Hiraga.

— Uite aici, Otami-sama, shoya îi dădu o pungă mică, conținând monezi. Ai aici o sută de obani de aur și douăzeci de dolari mexicani.

Pe masă era pregătită o pensulă cu călimara alături, Hiraga semnă o chitanță.

— Și vărul meu.

— Îmi pare rău, asta este tot ce am putut face așa de repede, spuse shoya aruncând o privire prelungă, piezișă spre Jamie, pe care ceilalți n-o observară.

— Nu contează – Hiraga nu-l crezu, dar Akimoto nu avea credit și nu avea pe nimeni să-i plătească un eventual împrumut așa cum avea el. Mulțumesc. Și te rog să ai grijă ca garantul meu să primească asta.

Îi dădu un mic sul. Era un mesaj dureros, cifrat de rămas bun către tatăl și mama lui, în care le expunea planul și le dădea vești despre Sumomo. Pentru mai multă siguranță, nu conținea nici un fel de nume reale. Hiraga zise în engleză:

— Taira-sama, gata. Aici terminat.

— Gata, Jamie? întrebă Phillip care avea un sentiment ciudat, un fel de greață și amețală despre care nu știa dacă este provocată de emoție, sau de spaimă, de oboseală, sau de disperare.

De când cu incendiul, chipul lui Fujiko îi apărea mereu în minte, gemând cuprinsă de vâlvătaii.

— Mai bine să ne grăbim, Otami-sama, îi spuse el lui Hiraga.

Căzuseră de acord să nu-i mai spună niciodată nici Hiraga, nici Nakama.

— Trageți-vă căciulile mai pe față.

— Domo, shoya, mataneh. Mulțumesc shoya, noapte bună.

Ieși doar Tyrer în stradă. După ce se asigură că totul e în ordine, le dădu semnal celorlalți.

— Mergi tu înainte, Jamie, șopti el.

Cuprinși brusc de panică se retraseră în umbră când o patrulă de grenadierii se apropie și trecu apoi pe lângă ei. Trăgând din nou aer în piept, Tyrer murmură:

— Umblă după jefuitori, hoți, wakarimasu ka?

— Wakarimasu.

Jamie porni grăbit înainte, strecurându-se printre grămezile de moloz spre digul de pe partea cealaltă a promenadei, în apropiere de locul unde se aflase cândva clădirea ziarului *Guardian*. Mulți oameni rătăceau pe acolo, căscând gura la dărâmurile din sat, din Yoshiwara și din Mahalaua Bețivanilor, sau numai așa, pierzând vremea, căci era prea devreme ca să se ducă la culcare. Recunoscându-i pe unii din ei, încetini pasul, nevrând să le atragă atenția. Dimitri era și el printre ei și se îndrepta spre casă, zâmbind înciudat. În dimineața aceasta Dimitri îl căutase ca să-i spună că o găsisse pe Nemi mai devreme, că era bine, avea câteva arsuri superficiale.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, Dimitri.

— Primul lucru care m-a întrebat a fost: Jami-san bine? I-am spus că da și mi-a spus să te îmbrățișez din partea ei. Apoi i-am transmis mesajul tău, că ai s-o cauți cât mai curând cu putință.

— Mulțumesc, mi-ai luat o greutate de pe inimă. Mi-era teamă să nu se fi prăpădit. Până la urmă am găsit hanul ei, dar era numai o grămadă de cenușă, inclusiv casa noastră. N-am găsit pe nimeni... Mulțumesc lui Dumnezeu.

— Ții minte ce te-am...

— Țin minte, dar trebuie mai întâi să stau de vorbă cu ea. Doar nu e o mobilă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Hei, ia-o încet, bătrâne, n-am vrut să zic nimic rău...

Jamie oftă și se strecură printre resturile unei distilerii de saké. Nu mai era mult până la promenadă. Dimitri e un băiat destul de bun, dar Nemi e ceva mai aparte, își zise el și...

— Oh, Dumnezeule, priviți! arătă cu mâna.

Un grup de samurai făcuseră un foc lângă dig, ședeau pe vine în jurul lui și pregăteau ceai. Cântări repede alternativele. Nu era nici una.

— N-avem încotro, veniți încoace.

Când ajunseră la promenadă, Lunkchurch apără din întuneric clătinându-se.

— Jamie, zise el posomorât, ce-ai de gând să faci? Ești terminat la fel ca și mine... – îi aruncă o privire lui Phillip și nu-i băgă în seamă pe ceilalți doi, niște marinari asiatici obișnuiți cum erau mulți din flota comercială... E o ticăloșie...

— Poate că n-o să fie așa de rău, Bamaby. Am eu câteva idei. Te caut mâine.

Jamie îl dădu la o parte și păși pe dig, își ridică politicos pălăria către samurai și către ofițerul care îi răspunse absent. Stâlpii rahitici ai pontonului și scândurile înaintau vreo cincizeci de metri în largul mării. Inima i se opri în loc. Cuterul nu era acolo. Nu se vedea nici unul apropiindu-se de la digul lui Struan, dinspre nord. Departe, în larg, *Atlanta Belle* era luminată toată și în jurul ei o mulțime de bărci care veneau și plecau.

Mai devreme în cursul după-amiezii, Jamie îl rugase pe MacStruan să-i împrumute cuterul pentru seara aceasta, ca să-i facă o scurtă vizită căpitanului Johnny Twomast de pe *Atlanta Belle*, un vechi prieten al lui. Phillip, după ce-l părăsise pe Sir William, care îi confirmase presupusa moarte a lui Hiraga, alergase într-un suflet la el. Bâlbâindu-se de emoție, Phillip îi spuse, spre marea lui bucurie, că Hiraga era în viață, ascuns într-un puț din Mahalaua Bețivilor, îi povesti cum îi salvase viața noaptea precedentă și îi expusese planul lui de a-l salva.

— Îl strecurăm pe furiș pe navă, pe *Belle*, și nimeni n-o să afle nimic.

— E în viață? Am auzit că a murit în incendiu. Deci e în viață!

— Da. Tot ce avem de făcut este să-l strecurăm la bordul navei.

— Am să-l rog pe Johnny Twomast să-i ascundă, dar numai dacă obții aprobarea lui Willie. Hiraga este totuși un ucigaș...

— Hiraga e mort, Nakama, Hiraga, totuna. Oficial e mort. Așa a spus Willie și sergentul a confirmat moartea lui în incendiu. Asta e cea mai bună soluție: să-l facem scăpat pe o navă – și merită să fie salvat! Nu facem altceva decât să ajutăm doi studenți samurai să vadă lumea, lumea noastră, timp de un an sau doi. Pe unul din ei îl cheamă Otami!

— Dacă suntem prinși, Willie va scuipa sânge, sângele nostru!

— Nu se poate să fim prinși. Otami e Otami, e numele lui adevărat și mi-a vorbit despre tine și despre shoya că ați pus la cale fel de fel de afaceri, tu vei fi cel care va avea de câștigat când se va întoarce, toți vom avea numai de câștigat. Trebuie să-l ajutăm.

În cele din urmă, Jamie fusese de acord și-l vizitase și pe shoya, cu care aranjase împrumutul pentru care tot el se pusese garant. Între timp soarele apunea. La apusul soarelui, Tyrer se dusesse la puț ca să-i pregătească pe Hiraga și pe Akimoto și acum așteptau cu toții pe dig.

— Unde e cuterul, Jamie? Întrebă Tyrer nervos.

— O să vină.

Simțindu-se foarte expuși primejdiilor, cei patru bărbați așteptau la marginea digului, lângă treptele care tremurau, spălate de apa mării, conștienți cu toții de apropierea deosebit de periculoasă a samurailor, al căror căpitan se plimba alene în sus și în jos.

— Taira-sama, amintești căpitanului ăsta? El din patrulă. Amintești de el, căpitan de la poartă, șopti Hiraga.

— Care poartă?

— Din Yedo. La Casa voastră mare din Yedo. Când întâlnit prima oară.

— Ah, Dumnezeu! acum totul îi reveni în minte – samuraiul acela dur, care insistase să facă percheziție în Legație când ei erau înconjurați cu toții și încuiați pe dinăuntru, înainte de evacuare, iar Hiraga scăpase dus pe o targă, camuflat și deghizat în bolnav de vărsat negru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jamie.

Tyrer îi spuse. Peste umărul lui Tyrer, Jamie vedea cum ofițerul se uită la ei. Neliniștea îi crescuse.

— E al naibii de curios.

— Acum îl recunosc și eu, spuse Tyrer, ar fi mai bine să... Uite a venit!

Cuterul ieșea din întuneric, cu luminile de drum aprinse, dar slabe.

Nostromul le făcu semn cu mâna, iar ei îi răspunseră. Valurile formate împrejurul stâlpilor îi stropiră.

— Urcăți-vă la bord cât mai repede, spuse Jamie, din ce în ce mai emoționat.

Phillip îl convinse că Hiraga nu era un ucigaș, ci un luptător pentru libertate, iar, în ceea ce-l privea, înțelesese deja cât de util putea să le fie Hiraga pe viitor. Era acum și mai convins că un shishi vorbitor de limbă engleză îi putea fi de mare folos în viitor ca prieten, mai ales lui, care îl îndrumase și îl ajutase încă de la început. Pregătise un dosar cu toți oamenii pe care urma să-i cunoască în Anglia și Scoția, unde să se ducă, ce să vadă și voia să-i explice toate acestea înainte ca nava să ridice ancora. Phillip e un geniu, chicoti el în sinea lui, aruncă o privire în spate și văzu că ofițerul samurai se îndrepta cu pas ferm spre digul lor.

— Isuse Cristoase, ticălosul vine la noi!

Se uită la samurai, apoi aruncă o privire la cuter. Era imposibil să ajungă înaintea samurailui.

— Suntem terminați.

Hiraga ajunsese la aceeași concluzie. Trăgea deja de kimonourile în care le erau ascunse săbiile.

— Akimoto, îl ucidem.

— Stați! Ia asta! Tyrer îi întinse grăbit lui Hiraga un plic mare care conținea scrisori de prezentare către tatăl și unchiul său, către un avocat și către decanul universității sale.

— Voiam să-i explic pe cuter, dar acum nu mai e timp, Jamie, fă-o tu în locul meu, spuse el în grabă.

Privi intens spre Hiraga, ultima oară, și-i întinse mâna.

— Mulțumesc, am să fiu întotdeauna prietenul tău, să te întorci cu bine.

Simți strângerea puternică, văzu pentru o frântură de clipă și un zâmbet, apoi se întoarse să-și întâmpine dușmanul, simțind o sudoare rece pe spate. Căpitanul străbătuse deja o jumătate de dig, când Tyrer se înfipse în mijlocul drumului și se înclină cu multă solemnitate. Omul mârâi, ezită o clipă cu mâna pe sabia lungă, apoi răspunse la plecăciune. Când încercă să treacă mai departe, Tyrer mai făcu o plecăciune și spuse în cea mai bună japoneză de care era în stare, într-un stil intenționat greoi și bombastic.

— Ah, domnule ofițer, doresc să vă spun cât de bine au luptat samurarii dumneavoastră cu focul. Vă amintiți de mine de la Yedo, nu-i așa? Vă rog să mă iertați, dar, în numele stăpânului meu, marele gai-jin din Japonia, vă rog să acceptați mulțumirile noastre pentru că ne-ați ajutat să ne salvăm toate casele.

— Da, mulțumesc, acum vreau să văd.

— Să vedeți? Ia priviți, domnule ofițer! – Tyrer făcu un semn spre oraș indicând zona de jur-împrejur devastată de foc, în timp ce japoneza lui devenea din ce în ce mai jalnică, cu fiecare încercare a samuraiului de a trece mai departe. Vedeți ce făcut foc...

— La o parte! strigă în cele din urmă samuraiul furios, respirația îi mirosea puternic a *daikung*, hrean. Mișcă-te!

Dar Tyrer se făcu că nu înțelege și întinse brațele blocându-i drumul și străduindu-se să arate că nu o face intenționat. Avu mare grijă să nu-l atingă în timp ce-i povestea ce dezastru fusese și cât de bine se comportaseră samurarii – Jamie și ceilalți erau în spatele lui, așa că nu-și putea da seama cât timp mai are. Ofițerul răcni o dată:

— Baka!

Chipul i se schimonosi de furie, și Tyrer se pregăti să primească lovitura, dar în secunda aceea îl auzi pe Jamie strigând:

— Dă-i drumul pentru numele lui Dumnezeu! și fu azvârlit cu brutalitate la pământ de samuraiul care o luă la fugă spre cuter.

Gâfâind, Tyrer se adună de pe jos, lac de sudoare, dar și ușurat, văzând cuterul care executa o voltă rapidă, cei trei se ghemuiseră în cabină, nostromul era la cârmă, iar luminile din cabină se stinseseră imediat, în secunda în care samuraiul ajungea la capătul digului și răcnea la ei să se întoarcă. Dar răcnetele lui fură acoperite de zgomotul motorului. Cu o secundă înainte ca luminile să se stingă, iar Hiraga și Akimoto să se întoarcă cu spatele, Tyrer avu senzația că le văzuse clar chipurile – dacă le văzuse el, înseamnă că le văzuse și samuraiul. Imaginația mea înfierbântată, își spuse Phillip și o luă înapoi pe dig, cât putu mai repede. Își ridică politicos pălăria când trecu pe lângă samurarii din jurul focului, care îi răspunseră în silă, iar

în momentul în care auzi în japoneză: „Tu, acela de-acolo, vino încoace!”, fusese deja înghițit de mulțime. Când se simți mai în siguranță, o luă la goană și nu mai respiră decât în momentul în care ajunsese la liman, în incinta Legației.

— Dumnezeuule mare, Phillip, spuse Bertram, holbându-se la el, sărmanul de tine, ce-ai pățit?

— Du-te... de-a dura, spuse Tyrer, care nu-și revenise din spaimă.

— Și de ce ar face asta? întrebă Sir William din ușa biroului lui, cu chipul întunecat și vocea aspră.

— O, vă rog să mă iertați, am spus numai așa... în glumă.

Sir William mormăi iritat:

— Phillip, te-ai prostit de tot. Unde naiba umbli? Pe biroul meu este o notă cu specificația URGENT din partea administrației Bakufu pe care trebuie s-o traduci, o depeșă pentru Sir Percy, pe care s-o copiezi și care trebuie să plece cu *Atlanta Belle* în seara asta, patru cereri de asigurare care trebuie ștampilate și timbrate – eu le-am semnat și le-am aprobat deja. După ce termini toate astea, vino la mine. Am să fiu aici sau pe dig, să-i conduc pe pasageri. Ei bine, ce stai așa? Grăbește-te!

Sir William se duse înapoi în biroul său, închise ușa și se rezemă de ea. Ochii i se duseră inexorabil spre dosarul lui André, aflat pe birou. Tristețea îl cuprinse din nou. După ce plecase Angélique, rămăsese nemișcat o oră sau două, încercând să ia o hotărâre corectă, căci era vorba de o chestiune de viață și de moarte. Mintea îi rătăcise prin labirintul propriei experiențe: de când fusese copil în Anglia, apoi la postul din Paris, la St. Petersburg, la casa lui de acolo, la grădina în care răsunase râsul vesel al Vertinskăi, primăvara și vara și toamna și iarna, cât de mult o iubea. Înapoi în Anglia, în misiune pe câmpurile de luptă din Crimeea, printre culoarele de fum înecăcios care îl înspăimântau.

Fusese bucuros că vocea lui Phillip îl readusese la realitate. Ochii i se plimbară din nou în jurul camerei, trecând peste cămin, peste dosar și se îndreptară spre chipul drăgălaș din portretul miniatural care îi zâmbea. Inima i se frânse așa cum făcea de fiecare dată și apoi își reveni. Dar de fiecare dată parcă mai pierdea ceva.

Se ridică, luă portretul și se uită din nou cu atenție la el, deși fiecare trăsătură de penel îi era perfect întipărită în minte. Dacă n-aș fi avut portretul ei, i-aș fi uitat oare chipul, așa cum i s-a întâmplat Angelicăi cu Malcolm al ei? Nu am răspuns la întrebarea aceasta. Vertinskaia, draga mea, spuse el trist, aproape să izbucnească în lacrimi și se așează din nou jos. Poate că da, poate că ți-aș fi uitat chipul, dar pe tine niciodată, niciodată, niciodată, niciodată.

Dar oricât de mult se străduia să se ducă cu mintea înapoi, în trecut și să re trăiască vremurile când fusese cel mai fericit, dosarul lui

André se interpunea în calea lui ca o uşă de fier.

Naiba să-l ia! Nu contează, ia o decizie! N-o mai scâlda atât, îşi porunci el. Înapoi la treabă, rezolvă o dată treaba asta ca să te poţi ocupa după aceea de altele cu adevărat importante, cum ar fi Yoshi şi războiul iminent împotriva provinciei Satsuma. Dar eşti reprezentantul Majestăţii Sale Britanice! Comportă-te ca atare! Singura modalitate corectă de a rezolva dosarul lui André era să-l sigileze, să scrie un raport particular în care să relateze ce s-a întâmplat, cine ce a spus, apoi să-l sigileze şi pe acesta şi să-l trimită la Londra, să-i lase pe cei de acolo să decidă. Sunt o mulţime de secrete în arhivele şi în pivniţele lor. Dacă vor să păstreze secretul, asta îi priveşte.

Bun, aşa e corect şi numai aşa se poate. Convinşi că a luat decizia corectă, apucă foile şi, una câte una, le puse pe foc, mormăind în sinea lui şi privindu-le cum se răsucesc, se înnegresc şi sunt mistuite. Nu este incorect. Paginile acestea nu reprezintă o dovadă irefutabilă şi, oricum, sărmana a fost o victimă. André era un agent periculos şi activ al unei puteri străine şi dacă numai jumătate din răutăţile înşirate în dosarul lui secret sunt adevărate, tot merita să moară de zece ori. Adevăr sau minciună, de astă dată ţărâna se va întoarce în ţărână. După ce termină treaba, ridică paharul spre portretul miniatural, simţindu-se foarte bine:

— Pentru tine, draga mea, zise el.

Era aproape miezul nopții când Tyrer ieși în grabă din clădirea Legației și se îndreptă spre digul Struan. Îl durea capul ca niciodată, nu avusese timp să mănânce, nu avusese timp să se gândească nici la Hiraga, nici la Fujiko, nu avusese timp să facă nimic altceva decât să lucreze. Avea un săculeț poștal oficial al Guvernului Majestății Sale și în buzunar traducerea pe care o făcuse la urmă și care ar fi dorit să o fi făcut la început. Grăbi și mai mult pasul.

Pe dig era îmbulzeală. Câțiva veniseră acolo ca să-i conducă pe pasageri, dar cei mai mulți îl înconjuraseră zgomotoși pe trezorerul navei *Belle* care primea ultimele trimiteri poștale pentru sediile din Hong Kong și Shanghai – agenți de asigurare, furnizorii, armatori, bancheri – toți cei care trebuiau să știe despre incendiu și despre pierderile suferite. O văzu pe Angélique care stătea de vorbă cu Gornt. În partea cealaltă, Pallidar discuta cu vreo câțiva ofițeri care se imbarcau ca pasageri și, la capătul digului, îl zări pe Sir William angajat într-o conversație cu Maureen Ross. Văzând-o pe Maureen, îi veniră imediat în minte Jamie și Hiraga și-și aminti de promisiunea pe care i-o făcuse lui Jamie de a rezolva problema *studenților* cu superiorul lui. Își făcu drum prin mulțime.

— 'Seara, domnișoară Maureen. Vă rog să mă scuzați, Sir William, dar poate doriți să vedeți asta, zise el și îi înmână traducerea. Mă duc să supraveghez poșta, ca să ajungă în siguranță la bord.

Se răsuși repede pe călcâie și se îndreptă spre trezorer, căci nu dorea să fie prea aproape când se va produce explozia inevitabilă. Trezorerul era un om scund, iar șirul dezordonat al oamenilor care se luptau să ocupe o poziție în apropierea lui era încă lung. Tyrer își croi drum în față, ignorând îndemnurile de felul: „Așteaptă-ți naibii rândul!” și spunând: „Îmi pare rău, ordinul lui Sir William, interesul Majestății Sale. O recipisă, vă rog!”

— Foarte bine, foarte bine, ce dracu' vă grăbiți așa, ei?

În timp ce trezorerul trecea încet trimiterea în registrul lui, Tyrer îi aruncă o privire lui Sir William, care se mutase sub un felinar cu ulei și se uita chiorăș la hârtie. Pe când îl privea, văzu cum fața i se schimonosește, buzele încep să-i murmure fel de fel de înjurături, oamenii din jurul lui se dau înapoi șocați, nu din cauza limbajului, ci pentru că era ceva cu totul neașteptat. Sir William mormăi și se întoarse cu spatele.

Documentul era de la Roju, semnat tairo Nori și era scurt, fără obișnuitele fraze înflorite și era adresat insolent: „Șefului gai-jin,” așa că o tradusese cât putuse mai aproape de această manieră, punând de la el numai acolo unde era necesar:

„Roku vă felicită pe dumneavoastră și pe ceilalți gai-jini că ați scăpat cu viață și mai nimic altceva, din focul pus de nemulțumiți și revoluționari. Măine guvernatorul din Kanagawa va trimite 500 de culi ca să vă ajute să evacuați Yokohama în conformitate cu dorința clară a zeilor și cu dorința expresă a împăratului care v-a fost transmisă de mai multe ori. Când vă veți întoarce, dacă vă veți mai întoarce, dați-ne de veste cu mult timp înainte. Pentru gai-jinii de spiță aleasă se va asigura găzduire la Deshima, în portul Nagasaki, de unde se va dirija, ca și în trecut, tot comerțul și afacerile cu gai-jinii. Comunicare cordială.”

— Tyrer!

Acesta se făcu că nu aude, rămase cu spatele la Sir William în timp ce primea recipisa de la trezorer, iar oamenii din spatele lui strigau pe diverse tonuri de nerăbdare și grosolănie:

— Da' mai grăbește-te, pentru numele lui Dumnezeu, ce ai de gând să stai acolo toată noaptea? Mai repede, uite că a venit!

Cuterul gol, care se întorcea de la Belle, începuse să încarce. Tyrer observă că Jamie nu era la bord. Nostromul se aplecă pe fereastra cabinei lui și începu să strige:

— Îmbarcarea, tot ce e de imbarcat!

În înghesuiala aceea, Maureen se apropie de Phillip.

— Phillip, când se întoarce Jamie?

— Probabil cu ultima barcă, poate chiar mai devreme, spuse el, nefiind foarte sigur dacă Jamie îi spusese ceva de planul lor.

— Mai este încă o oră și ceva.

— Tyrer!

— Scuză-mă, trebuie să plec! Da, Sir? strigă el, trase aer adânc în piept, strânse din dinți și plecă grăbit.

— Într-o jumătate de oră, începu Sir William turbat de furie, într-o jumătate de oră vreau să-mi traduci un răspuns, dar trebuie să fie al naibii de exact.

— Da, Sir, Apropo de stu...

— Du-te și caută-l pe..., ah, uite-l cred că l-am văzut! – o singură privire aruncată spre chipul lui Sir William fu de ajuns pentru ca mulțimea să-i facă loc în tăcere, toți numai urechi. Pallidar, adună-i pe dragoni, vreau să-i înmânezi o comunicare cordială Guvernatorului din Kanagawa, imediat.

— În noaptea asta, sir? Pallidar rămase cu ochii holbați la el, dar văzând expresia furibundă de pe chipul lui se grăbi să adauge: O, da, sir, imediat, sir.

— Scuzați-mă, sir, spuse grăbit Tyrer înainte ca Sir William să apuce să plece, n-am avut timp să vă spun mai înainte, dar am ajutat doi studenți japonezi să se imbarce, vor să călătorească, să viziteze Anglia, noaptea trecută mi-au salvat viața, sper să nu fie nici o problemă.

— Ți-au salvat viața! Mira-m-aș – ochii lui Sir William îl sfredeleau nemiloși. Văd că faci și pe agentul de turism în timpul serviciului Majestății Sale, cred că am să reușesc să primesc un răspuns corect dacă o să ți-l cer. Pallidar, să pornești în forță și să înmânezi cât mai dur mesajul meu, pentru numele lui Dumnezeu.

Sir William se îndepărtă. Pallidar își suflă nasul, mai era încă destul de răcit.

— Ce dracu' l-a apucat?

Tyrer se aplecă mai aproape și îi șopti despre ultimatum.

— Dumnezeule, nu e de mirare. Ce nerușinare. De fapt e al naibii de bine, acum o să mai fie și ceva acțiune, statul ăsta pe loc îl face pe general să sufere și mai rău de hemoroizi.

Pallidar râse, mai mult de nervi, decât de gluma asta răsuflată. În acel moment apăru gâfâind Hoag, îmbrăcat cu halatul de operație, cu mânecile și pieptul pline de sânge închegat, cu jobenul pe cap și cărând câteva valize și pachete.

— Credeam că am întârziat. Ai spus vreun banc?

— Ai timp berechet, spuse Tyrer.

Ca și Pallidar, se întrebă oare ce-o fi fost în scrisoarea Angelicăi pe care o autentificase Sir William și pe care o ducea Hoag la Hong Kong ca răspuns la cealaltă scrisoare la fel de misterioasă, primită de Angélique de la Hoag, în momentul în care acesta fusese sigur că nu este însărcinată cu copilul lui Malcolm. Chiar din prima zi când se întorsese Hoag, formulările din ultimatumul lui Tess deveniseră un lucru general cunoscut și subiect de dezbatere particulare infierbântate.

— Călătorie plăcută. Te duci după aceea în India, nu-i așa?

— Da. Voi fi acolo luna viitoare – fața lui urâtă se luminează de un zâmbet. Abia aștept să ajung acolo, veniți să mă vizitați, o să vă placă.

— În India este următoarea mea misiune, spuse Pallidar. De fapt mi s-a comunicat: frontiera Hindu Kush, Trecătoarea Khyber.

Deși vorbea cu nonșalanță, în sinea lui Pallidar nu putea suferi gândul acesta. Prea multe morți în iadul acela, prea multe asasinate, un glonte nu se știe de unde, un pumnal aruncat din noapte, puțurile otrăvite, nici un fel de glorie acolo, numai lovituri parșive și moarte și un efort permanent să rămâi în viață, în peisajul acela pustiu, stâncos și dezolant, unde nu crește nimic altceva decât moarte. Dar un post vital pentru imperiu, pentru că acolo se află ruta istorică a invaziilor spre India Britanică, pentru hoardele mongole, persane sau ruse. O premoniție sumbră îi trecu prin minte și nu se putu abține să adauge:

— Acolo nu se fac nici un fel de înmormântări în mare, doctore.

— Nu, nu astfel de înmormântări, răspunse Hoag și, înțelegându-l greșit, îi puse un braț cald, prietenesc pe umăr. Ești un băiat bun, Settry, dacă pot să-ți fiu de vreun ajutor, în India, mă găsești ușor. O

să-ți placă acolo, noroc!

Hoag se îndepărtă ca să-i salute pe Angélique și pe Gornt.

— Ce a fost asta? întrebă Tyrer.

Observase o schimbare bruscă la Pallidar. Pallidar ridică din umeri, blestemându-se în gând pentru că îl luase gura pe dinainte și îl invidia pe Hoag.

— Hoag mi-a spus că nu-i plac înmormântările pe mare și că a fost bucuros că n-a participat la înmormântarea lui Malcolm din Hong Kong.

Pallidar zâmbi strâmb. După ce-i raportase lui Sir William purtarea ciudată a lui Hoag în legătură cu sicriile de la Kanagawa la care fusese martor sergentul – instruit în mod special în acest sens și pus să jure că va păstra secretul – schimbase sicriile neobservat după ce le verificase. Între ele nu era nici o diferență vizibilă. Așa că în sicriul trimis cu *Prancing Cloud* la Hong Kong era Malcolm Struan, iar în cel pe care Hoag, Angélique, Jamie și Skye îl înmormântaseră în mare era cel al coreanului, așa cum poruncise Sir William.

— Păcat că Malcolm a fost victima atacului, zise el cu vocea aspră. Viața e ciudată, nu? Niciodată nu știi ce o să se întâmple.

Tyrer dădu afirmativ din cap. Deprimarea lui Pallidar era ceva neobișnuit.

— Ce e cu tine, bătrâne?

— Nimic. Ai fost al naibii de norocos că ai scăpat noaptea trecută, nu-i așa?

Pe chipul lui Tyrer se așternu o umbră și Pallidar se blestemă în gând pentru prostia lui.

— Iartă-mă, Phillip, n-am vrut să te întristez, nu știu ce e cu mine în seara asta.

— Ai auzit de... de...

Cu nici un chip Tyrer nu reușea să pronunțe numele lui Fujiko, durerea îl ardea și îl arunca în prăpăstii adânci în care nu mai fusese niciodată.

— Când se întâmplă ceva de felul ăsta, ceva atât de groaznic, bătrânul meu spunea..., am avut o soră care a făcut pojar și a murit pe când avea șapte ani..., era o fetiță așa de drăgălașă și o iubeam cu toții..., bătrânul meu zicea întotdeauna așa: „Nenorocirile acestea sunt trimise asupra noastră ca să ne pună la încercare. Plângi și plângi și după aceea te ridici și îți spui: așa a fost voia Domnului și te străduiești să nu-l urăști”.

Simți cum lacrimile încep să-i curgă șiroaie pe obraji, dar nu-i păsa. Picioarele îl duseră mai departe, pe țărm și acolo, singur cu valurile mării, cu cerul și cu noaptea, se gândi sincer și cu adevărat la Fujiko, amintindu-și de ea cu toată patima apoi o puse într-o cutiuță și închise cutiuța la loc sigur în inima lui.

La bordul navei *Atlanta Belle* căpitanul Twomast spunea:

— Foarte bine, Jamie, am să-i duc, indiferent de ce va decide doamna Struan, dar să știi, nu e prea largă la inimă.

— Dă-i scrisoarea mea când ajungi la Hong Kong.

Jamie îi vorbise lui Twomast și îi spusese adevărul despre Otami și vărul lui, căci nu voia să-i pricinuiască necazuri prietenului său și se constituise garantat și pentru banii lor de drum, dus și întors, dacă Tess n-ar fi fost de acord cu propunerea lui: să-i avanseze ea, introducându-i cu prudență în Anglia și Scoția, în schimbul unei jumătăți din profiturile unei afaceri comune pe care intenționa s-o lanseze la întoarcerea lor, pentru a profita de tot ce putea realiza împreună cu ei.

„Știi că este o chestiune de perspectivă îndelungată, doamnă Struan, scrise el, dar Otami este deosebit de inteligent, are legături importante și, în mod sigur, reprezintă viitorul Japoniei. Dacă nu veți fi de acord, vă rog să scădeți banii de călătorie din generosul dar pe care mi l-ați făcut mie. În altă ordine de idei, Albert MacStruan se descurcă bine, proprietățile și clădirile dumneavoastră de aici n-au fost atinse de foc și totul este pregătit pentru un viitor măreț – voi continua să-l ajut dacă mi-o va cere. În sfârșit, permiteți-mi să vă rog să fiți atentă cu noul manager al firmei Brock, Edward Gornt. Este un băiat bun și cumsecade, dar un rival periculos.”

— O să fie scump, Jamie, spuse Twomast – marinar sadea, zvelt, scund, cu chipul dur, părul negru, ochi căprui și pielea aspră. Cel puțin o sută de lire. Merită atâta risc?

— E nava ei. Pe ea transportul n-o costă nimic.

— Totul e scump și Tess își chivernisește fiecare penny, nu numai guineele. Nu contează, asta depinde de ea. Am să încasez polița ta la vedere la Londra, dacă Tess nu e de acord să achite nota. Dar ești sigur că japonezii tăi știu că trebuie să asculte de mine?

— Da. Le-am spus că pe navă tu ești rege, daimyo. Trebuie să asculte de tine și să stea la bord până îi debarci la Londra. Dar, Johny, tratează-i ca pe niște nobili. Vei fi răsplătit.

Thomas râse.

— Da, în ceruri. Nu contează, am și eu anumite datorii față de tine în ultimii ani, așa că am să-ți fac pe plac.

— Mulțumesc.

Jamie privi de jur-împrejurul cabinei. Cabina era mică: un pat de fier, masa cu hărți, o altă masă cu hărți, o altă masă pentru patru persoane, ordine, severitate – ca pe mare, ca Johnny Twomast, la origine norvegian și văr cu Sven Orlov, cocoșatul, care fusese șeful flotei Struan după Dirk Struan. *Atlanta Belle*, un vapor comercial de o mie de tone, putea transporta patru pasageri la clasa întâi, zece la clasa a doua, cincizeci la clasa a treia și avea suficient loc și pentru marfă.

— Unde îi cazezi?
— Împreună cu echipajul, unde altundeva?
— Nu poți să le dai o cabină, indiferent cât de mică?
— Totul e plin și apoi, împreună cu oamenii o să învețe mai repede modul nostru de viață, limba, că n-au încotro.

— Dă-le, te rog, o cabină, cel puțin până după Hong Kong. Nu vreau să fie recunoscuți.

— Ar putea să stea în cabina celui de-al doilea secund, sunt două paturi. Sunt înarmați, Jamie?

— Sigur că sunt înarmați, sunt samurai.

— O, nu, pentru Dumnezeu, nici un fel de arme, nici samurai.

Jamie ridică din umeri.

— N-ai decât să le spui, dar, te rog, tratează-i ca pe niște nobili, nu ca pe niște băștinași de rând, străini, dar nobili, sunt niște japonezi foarte importanți, crede-mă.

— Domnule, strigă căpitanul, adu-i aici.

Hiraga și Akimoto își făcură apariția, bine instruiți de Jamie.

— Care dintre voi vorbește engleză?

— Eu, Anjin-sama. Eu, Otami-sama.

— Domnul McFay, aici de față este chezaș pentru dumneavoastră, Otami-sama pentru comportarea dumneavoastră corectă pe tot drumul până la Londra. Sunteți de acord să ascultați de mine, dacă vă spun să rămâneți la bord, dacă vă spun să mergeți pe mal și să vă întoarceți să faceți așa, până în orașul Londra, să ascultați de mine ca și când ar fi șeful vostru, daimyo, da?

— Suntem de acord, facem ce spune Anjin-sama, spuse Hiraga prudent.

— Bine. Acuma, la bord nu e voie să aveți arme. Vreau să-mi predați toate săbiile, armele de foc și cuțitele. Vi le voi înapoia.

Twomast văzu clipirea de furie din ochii samurailor.

— Sunteți de acord? Întrebă el.

— Dar dacă oamenii atacă la noi?

— Dacă vă atacă oamenii mei, folosiți-vă de pumni până sosesc eu. Dar vor fi preveniți că primesc cincizeci de lovituri de bici dacă încep bătaia. Dar voi nu începeți, s-a înțeles?

— Nu, iertare.

Jamie le explică cum oamenii vor fi legați de catarg și bătuți cu biciul pentru neascultare. Îngrozit de această cruzime, Hiraga îi traduse lui Akimoto, apoi zise:

— Dar, Anjin-sama, tu nu ai frică? Dacă omul liber pe navă, după așa insultă, nu te temi că omul omoară pe tine?

Johnny Twomast izbucni în râs.

— Nu, căci va fi spânzurat. Revolta împotriva căpitanului se pedepsește cu moartea. Voi porunci echipajului să nu se atingă de voi,

dar voi să nu vă luați de ei, asta e foarte important, s-a înțeles?

— Înțeles, Anjin-sama, spuse Hiraga, care înțelegea numai pe jumătate, căci îl durea capul.

— Pentru orice fel de necazuri, veniți la mine. Nu vă luați la bătaie decât dacă sunteți atacați. Armele voastre, vă rog – Hiraga îi întinse nemulțumit săbiile legate în boccea și apoi și pistolul. Domnule!

Ușa cabinei se deschise.

— Da, sir?

— Aceștia doi vor sta în cabina celui de-al doilea secund, îi conduc eu acolo.

Jamie se ridică și îi întinse mâna lui Hiraga.

— Călătorie plăcută și poți să-mi scrii oricând dorești, și mie și lui Phillip..., lui Taira-sama. Așa cum ți-am spus, am să scriu băncii mele să aibă grijă de tine, Banca din Hong Kong, de pe cheu. Ți-am notat totul în hârtiile pe care ți le-am dat și găsești acolo explicațiile cum să primești, sau să trimiți lucruri prin poștă. Să nu aștepti nici un răspuns mai devreme de patru luni. Noroc și să te întorci cu bine.

Își strânseră mâinile, apoi Jamie făcu același lucru și cu Akimoto.

— Voi doi, veniți cu mine, spuse Twomast, îi conduse pe coridor și deschise ușa cabinei: Stați aici și nu ieșiți la vedere. Domnul McFay nu vrea să fiți recunoscuți. După Hong Kong o să fie mai ușor.

Căpitanul închise ușa.

Hiraga și Akimoto priviră în tăcere de jur-împrejur. Era mai degrabă un dulap decât o locuință. Abia dacă aveau suficient spațiu să stea amândoi în picioare. O lampă cu ulei fixată în perete, arunca o lumină chioară. Două paturi murdare, suprapuse, fixate în perete și cu sertare dedesubt. Saltele de paie, soioase și pături de lână. Cizme de cauciuc, rufe murdare împrăștiate peste tot. Niște pelerine de ploaie atârinate în cui. Și duhoare.

— Astea pentru ce sunt? întrebă mirat Akimoto.

— Sunt un fel de haine, dar sunt așa de țepene, cum să te lupți îmbrăcat cu ele? Fără săbii mă simt ca în pielea goală.

— Eu mă simt ca un mort, nu numai în pielea goală.

Podeaua vibra sub picioarele lor și auziră oamenii care strigau ordine pe punte în timp ce alții fredonau și pregăteau nava de plecare. Motoarele începură să duduie, nava vibra tot mai tare, ceea ce-i făcea să se simtă din ce în ce mai prost. Spațiul îngust, mirosul neplăcut de cărbune și fum, aerul stătut și paturile soioase îi deprimeau. Podeaua se zgudui din nou, când nava ridică ancora, iar Hiraga alunecă și căzu peste paturi, apoi se așeză, pe cel de jos.

— Și crezi că în astea o să dormim? întrebă el.

— Dar unde? murmură Akimoto.

Strânse din ochi, apoi dădu la o parte pătura murdară. La colțurile saltelei erau colonii întregi de ploșnițe și vii și moarte, iar pânda groasă a saltelei era plină de sângele generațiilor de ploșnițe ce fusesse strivite acolo. Akimoto reuși cu greu să se stăpânească și să nu vomite.

— Hai să ne întoarcem pe mal, zise el. M-am săturat.

— Nu, făcu Hiraga, cu toată scârba de care era cuprins și el. Am realizat un adevărat miracol, am scăpat de Bakufu și de Yoshi și vom fi primiți ca oaspeți în țara străinilor, vom putea să le aflăm toate secretele și să învățăm cum să-i distrugem.

— Ce să învățăm? Cum să biciuiești un om până la moarte, cum să trăim în vizuina asta câteva luni? Ai văzut cât de grosolan s-a purtat căpitanul? A plecat fără să răspundă la plecăciune! Haide, vino... chiar dacă ar trebuie să mă duc înot până la mal!

Akimoto puse mâna pe clanța ușii, dar Hiraga îl prinse de cămașă și îl trase înapoi.

— Nu!

Akimoto mârâi spre el și se smulse, dar se izbi imediat de ușă, căci nu era suficient loc, nici măcar ca să se bată.

— Tu nu mai ești de-ai noștri, ești gai-jin, te-ai contaminat! urlă el. Lasă-mă să plec, mai bine să mor în mod civilizat decât să trăiesc în felul acesta.

Dintr-o dată, Hiraga încremeni. Timpul se opri în loc. Înțelese pentru prima dată pe deplin implicațiile uriașe ale gestului său: se aruncase afară, în lumea barbarilor, părăsise lumea civilizată, tot ce era mai de preț, sonno-joi și provincia Choshu, mișcarea shishi și familia, fără soție și copii, ah, viteaza mea Sumomo, cât de mult îți simt lipsa, mi-ai fi făcut plecarea mai ușoară, dar așa... Picioarele începură să-i tremure, inima îi bătea ca un ciocan, respira gâfâit, fiecare părticică a trupului țipa, vrând să fugă spre libertate, să fugă din acest iad care reprezenta tot ceea ce detesta mai mult. Dacă și Londra era așa, oriunde era mai bine, oriunde. Îl dădu la o parte pe Akimoto și se repezi spre ușă. Dar se opri.

— Nu! șopti el. Am să suport asta. Am să suport pentru sonno-joi. Trebuie s-o facem pentru sonno-joi, vere trebuie să răbdăm, dar, indiferent ce s-ar întâmpla, vom muri ca niște samurai, o să ne scriem poemele funerare, asta o să facem, o să le facem acum, acum, iar după aceea nimic nu va mai conta în viața aceasta...

Afară, pe dig, nostromul strigă:

— Ultima cursă pentru *Belle*, îmbarcarea!

— Așa, noroc, Edward, și să te întorci cu bine, spuse Angélique, tulburată încă și melancolică, dar cu un zâmbet care îi încălzi inima lui Gornt.

— Ai grijă!

După ce plecase de la Sir William, terminase de plâns în particular, în apartamentul ei – atâta plâns în ultimele zile, își zise ea, de unde vin oare toate lacrimile astea? După aceea, durerea din inimă îi trecuse și începuse să gândească din nou cu capul și mintea limpede. Recăpătându-și stăpânirea de sine, coborâse apoi și se întâlnise, în secret, cu Gornt. Își spusese tot ce trebuia spus. Vigoarea, încrederea și dragostea pe care o radia el dăduseră la o parte tot răul. Edward e bun pentru mine, își zicea ea privind spre el, nu că ar putea însă să-l înlocuiască pe Malcolm. E altceva.

— Te simți bine acum? întrebă el.

— Da, mulțumesc, dragul meu. Grăbește-te să te întorci – el îi sărută mâna întinsă.

— Ai grijă, doamnă – fericirea îl făcea să pară și mai copilăros.

— Nu uita ce te-am rugat (îl rugase să-i spună lui Tess că spera că într-o zi se vor putea întâlni ca prietene). E foarte important.

— Da, așa este și n-am să uit și am să mă întorc cât ai clipi din ochi.

Pentru cei care se aflau în apropiere, adăugă cu voce tare:

— Voi avea grijă să cumpăr tot ce mi-ai pus pe listă.

O ultimă apăsare ușoară pe mână și sări pe puntea alunecoasă fără să fie atent, se agăță cu o mână și reuși să se imbarce ultimul la bord. Nostromul trase sirena, puse motorul la tot înapoi. Cutterul o luă în marșarier ca să se desprindă de ponton. Gornt mai flutură o dată din mână, apoi intră în cabină.

— Frumoasă fată, spuse Hoag gânditor.

— Da, domnule, o adevărată Frumoasă a Frumoselelor – amândoi bărbații urmăreau cu privirea digul care se îndepărta.

— Ai fost vreodată în India, Edward?

— Nu, niciodată. Dar dumneata ai fost la Paris?

— Nu niciodată, dar India e cel mai frumos loc din lume. Aici e cel mai bun trai pentru englezi, cred că și dumneata ești mai mult englez, nu-i așa?

În mintea lui Hoag se și vedea sosind la locuința familiei ei, ascunsă în spatele unor ziduri înalte, cafenie și prăfuită pe din afară, dar pe dinăuntru răcoroasă și plină de verdeață. Susurul apei de la fântâna arteziană se amesteca cu râsetele cristaline ale servitorilor, cu pacea și liniștea de care erau cuprinși cu toții, datorită credinței lor sincere în naștere și moarte și reîntrupare, într-o succesiune neîntreruptă, până la Infinit, când urmau să ajungă în Nirvana, Locul Păcii Cerești. Arjund trebuia să fie acolo, își spuse el și cât de mult sper să reușesc să ajung și eu acolo. Își aținti privirea asupra digului, la Angélique și la ceilalți, uitându-se lung la toți oamenii aceștia pe care nu avea să-i mai vadă probabil niciodată. Angélique mai făcu o

dată din mână, apoi se duse spre Maureen Ross, care aștepta lângă felinar. Sper să devină prietene, își zise el. Într-o clipă, fetele și digul dispărură în noapte. Angélique face bine că se supune lui Tess, gândi el, nu că ar avea de ales. Pipăi absent cu degetele, ca să fie sigur că declarația ei este acolo, în buzunar.

Păcat de Malcolm, ce tragedie! Sărmanul Malcolm, care trudise toată viața pentru ceva ce nu va avea niciodată, ce nu va fi niciodată. Malcolm Struan, tai-panul care nu a fost niciodată tai-pan cu adevărat, toată viața orbecăind ca un om orbit de strălucirea zăpezii, în căutarea unui cort alb care nu a fost niciodată acolo.

— Ce păcat de Malcolm, nu crezi? spuse el, dar Gornt nu mai era lângă el.

Se întoarse și văzu că se dusesse pe punte și, cu spatele spre Yokohama, privea înainte spre *Belle*, fără pălărie, cu părul răvășit de vânt. De ce zâmbește așa și ce se ascunde oare aici? se întrebă el. E așa de greu și totuși... Omul acesta are ceva straniu în el. Este oare un rege deghizat, sau un bărbat înclinat spre regicid?

Cei mai mulți oameni de pe dig plecaseră. Angélique stătea lângă Maureen, aproape de felinar, privind la *Belle* și la cuterul care se pierdea în noapte. Curând rămaseră singure, numai cu Chen și Vargas, care discutau încet, așteptând să descarce cuterul, dacă va fi nevoie, și să le însoțească pe cele două doamne, deși nu li se ceruse asta.

— Maureen! Angélique îi aruncă o privire și zâmbetul ei drăgălaș dispăru, văzând cât de nefericit arăta noua ei prietenă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Păi, da..., nu... nimic, nu trebuie să-ți faci griji. Numai că..., numai că nu l-am văzut pe Jamie toată ziua, a fost așa de ocupat și... și am ceva important să... cuvintele îi rămăseseră în aer.

— Dacă vrei, stau și aștept cu tine. Ba, și mai bine, Maureen, ce-ar fi să mergi cu mine? Hai să așteptăm la mine în apartament și să ne uităm pe geam. O să vedem cuterul la timp ca să-i ieșim în întâmpinare.

— Cred că... păi, nu, cred că e mai bine să aștept aici.

Angélique o apucă de braț.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Nu pot să te ajut?

— Nu, nu cred că poți, dragă Angélique. Numai că... e așa de..., Maureen ezită din nou, apoi izbucni: O, Dumnezeuule, nu vreau să te împovărez și pe tine cu asta, dar asta..., iubita lui Jamie a venit la mine în după-amiaza asta.

— Din Yoshiwara?

— Da. Zicea că a venit să se prosterneze și să-mi spună să nu-mi fac griji pentru că ea a avut grijă de el și voia să mă întrebe dacă pe viitor trebuie să-mi prezinte notele de plată lunar sau anual.

Angélique rămase cu gura căscată.

— Chiar așa?

— Da! – Maureen era verde la față în lumina felinarului și începu să se bâlbâie. A mai spus că... dacă, dacă vreau să știu ceva în legătură cu Jamie, așa îi spunea, dacă vreau să știu ce obiceiuri are în pat, despre poz... poziții și așa mai departe, căci eu, fiind virgină, probabil că nu știu lucrurile astea, iar ea ar fi fericită să mă inițieze în detalii, căci este profesionistă de rangul doi și mi-a promis să-mi dea o carte cu poze, „Cartea pernei”, și o să-mi arate acolo... ăăă... o să noteze ce-i place lui mai mult, dar că să nu-mi fac griji că..., ăsta, cum i-a zis ea, Călugărul lui cu un Singur Ochi, este în perfectă stare. Uite, acumă știi totul, asta e.

Angélique rămăsese paralizată.

— Mon Dieu, sărmana de tine, ce cumplit! Dar, dar vorbește engleză?

— Nu, e un amestec aproape incoerent de bolboroseli, engleză stâlcită și câteva expresii de-ale lui Jamie, dar am înțeles totul absolut perfect. Se pare că a fost... a fost iubita lui Jamie un an sau chiar mai mult. Nu e deloc drăguță, e mică, n-are nici un metru jumătate și am spus că nu știu ce să spun, și am compătimit-o că e așa mică și atunci ea m-a consolată și a început să râdă cu hohote, spunând: Destul de mare, Jami tai-tai, pe la spate potrivit destul, heya? Tu femeie norocos.

— Oh, mon Dieu!

— Exact. Ce să fac?

Angélique simți că începe să i se învârtă capul.

— Ai putea să... nu, nu merge.

— Poate că aș putea..., nu, nu pot, e prea mult...

— Ce-ar fi să...

Angélique scutură din cap. Privea neputincioasă și, în momentul acela, Maureen ridică privirile spre ea, și se văzură fiecare în chipul celeilalte: același șoc, scârbă, repulsie, dispreț, furie erau întipărite pe chipul amândurora. Pentru o clipă rămaseră nemișcate, apoi Angélique chicoti, în secunda următoare Maureen făcu același lucru și izbucniră amândouă în râs. Chen și Vargas se uitară pieziș spre ele, hohotele lor de râs se amestecau cu zgomotul valurilor care se spărgeau de țărm și al celor care loveau în stâlpi. Angélique își șterse aceste prime lacrimi sănătoase, de râs, de care nu se mai bucurase de atâta timp.

— Călugărul lui cu un Singur Ochi...

Din nou fură scuturate de hohote de râs, până începu să le doară burta și se sprijiniră una de alta. Accesul de râs dispăru la fel de repede cum venise. Rămase numai durerea.

— E nostim, Maureen, dar nu e amuzant deloc.

— Da. Nu e deloc amuzant, spuse Maureen încet. Simt că... vreau să mă întorc acasă chiar acum. Am crezut că am să mă pot obișnui cu Yoshiwara, Jamie e altfel decât ceilalți bărbați da' nu pot. Acum știu, nu mă pot împăca cu viața aceea de acolo, acolo unde este Yoshiwara și unde va fi întotdeauna, fie că ne place sau nu. Angélique, într-un an sau doi o să vină sarcinile, apoi copiii și după alți câțiva ani o să spună că suntem bătrâne, indiferent cine ar fi bărbatul acela și chiar vom fi bătrâne, vom avea părul alb și o să ne cadă dinții și, indiferent cine ar fi, își va întoarce fața de la noi. Soarta femeii nu e prea fericită. Aș vrea să fi fost acuma pe *Atlanta Belle* să mă duc acasă, să nu mai fiu aici, nu aici. Dar, oricum, am să plec, imediat ce am să pot. M-am hotărât.

— Mai gândește-te. Nu-i spune în seara asta.

— Ba, e mai bine să-i spun chiar în seara asta. Este..., e mai bine. Angélique avu un moment de ezitare.

— Am să aștept până văd cuterul și după aceea plec.

— Mulțumesc. O să-mi pară rău să te părăsesc, acuma după ce ne-am cunoscut. N-am avut niciodată o prietenă adevărată.

Maureen o îmbrățișă și privi în zare, spre *Atlanta Belle*.

— Ayeeyah, șoptea dezgustat Chen în dialectul celor patru sate pe care și el și Vargas îl vorbeau fluent, oare de ce nu pot târfele astea două să aibă puțină minte și să aștepte înăuntru până sosește cuterul, ca să nu trebuiască să stăm și noi aici, în frig?

— Lui Jamie n-o să-i facă plăcere să audă că-i spui așa.

— Din fericire, nu vorbește acest dialect și nici măcar cantoneza, și oricum n-am de gând să-i spun așa în fața lui, sau a vreunui alt diavol străin – deși așa le spunem noi tuturor femeilor lor, după cum știi, și nici nu voi folosi cuvinte atât de urâte în preajma lor. Am să-i spun „Floarea Dimineții” sau am să folosesc unul din celelalte o mie de nume despre care știm amândoi că înseamnă „târfa”, dar diavolii străini cred că înseamnă chiar „Floarea Dimineții”.

Chen râse pe înfundate căci nu-i era deloc frig în haina lui lungă, vătuită. Ridică privirile în sus, spre cer, când luna răzbătu pentru o clipă printre nori.

— Această Floare a Dimineții își închipuie că va fi tai-tai a lui Jamie, râse din nou. Dar nu va fi niciodată.

— Nu, nu după cele întâmplate azi, spuse Vargas posomorât. Dar e potrivită pentru el și e timpul să se însoare și ar fi foarte bine să aibă și copii aici.

Lui Vargas îi era dor de ai lui, șase la număr, pe care îi lăsase cu cele două soții ale lui în Macao până își va putea permite să aibă o casă a lui aici.

— Dar ce zici de Missee-tai-tai și de Gornt ăsta din Shanghai? Crezi că o să reușească să-i mărească suma?

— Dacă reușește, va fi spre binele lui, nu al ei. Dar ceea ce aș vrea eu să știu este ce se află în hârtiile alea.

— Care hârtii?

— Cele pe care Lim Numărul Doi le-a văzut în timp ce tai-pan Willum ședea lângă foc. Cele de la Nas Lung Ascuțit. Dew neh loh moh, că Lim nu știe să citească franțuzește. Willum tai-pan era absolut șocat, așa zice Lim.

— Ce putea să-i trimită Nas Ascuțit lui Willum din mormânt?

Chen ridică din umeri.

— Necazuri pentru Missee-tai-tai. Poate că era ceva despre „Întunericul Lunii”, ei?

— Astea sunt numai bârfe.

Chen nu spuse nimic, păstrând secretul în privința aceasta, așa cum poruncise Chen al Nobilei Case după moartea lui Malcolm.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, tai-tai Tess o să-i facă praf și pulbere pe missee-tai-tai și pe diavolul străin din Shanghai.

— O! Ce-ai mai auzit?

Chen își roti ochii în cap.

— Tai-tai Tess este acum tai-pan, așa spune Chen de la Nobila Casă – așa ne-a spus în ultima scrisoare și ne-a spus să avem grijă, să fim cu ochii-n patru. Ai auzit de vreo împărăteasă care să renunțe la putere după ce a pus mâna pe ea? Sau vreo femeie, în general? Niciodată, în toate cele cinci milenii ale noastre de istorie. Acuma ea este tai-pan, după cum spune Chen al Nobilei Case și el ar trebui să știe.

— Credeam că Albert din Shanghai urmează să fie tai-pan.

— Niciodată. O să-l facă și pe el praf și pulbere. Bătrânul Diavol cu Ochi Verzi l-a impus pe el și pe fratele lui în Nobila Casă. Se zvonește că tai-tai Tess îi urăște pentru că sunt bastarzi născuți în taină de fiica acelui diavol misionar străin – făcuți chiar de diavolul cu Ochi Verzi cu Cea cu Mulți Iubiți.

— Soția căpitanului Glessing? Mary Sinclair? Niciodată!

— S-ar putea să fie adevărat, căci i-a pus de multe ori tichie verde lui Glessing Șchiopul.

— Că i-a pus coarne? Asta e tot poveste, spuse Vargas, foarte grijuliu cu reputația ei, ca toți foștii ei amanți.

Acum avea vreo patruzeci de ani, era cam trecută, dar la fel de nesățioasă – exact inversul lui Tess Struan, își zise el, care detestă amorul și-l împinsese pe soțul ei, Culum, spre băutură și spre alte femei.

— Tai-tai Tess ar fi trebuit să se căsătorească cu tai-panul, nu cu fiul lui, cu Culum. Ar fi putut s-o înmoaie admirabil căci, de fapt asta îi lipsea, și i-ar fi rămas suficientă vână și pentru a doua soție, May-may, și pentru a treia Yin Hsi.

— Așa este, spuse Chen, și am fi fost mult mai puternici și am fi avut acum mai mulți fii care să ne moștenească și nu slabi și urgisiți de Diavolul Brock Chiorul – adăugă apoi pe un ton prevestitor a rău: Chen al Nobilei Case este îngrijorat.

— Păcat că Fiul Numărul Unu, Malcolm, a murit așa cum a murit.

— Zeii nu erau acasă în ziua aceea, spuse Chen înțelept. Ascultă, tu te închini la Dumnezeu diavolilor străini, ți-a spus el vreodată de ce zeii sunt mai mult plecați și au mai puțin grijă de treburile noastre?

— Zeii sunt zei..., ei vorbesc numai între ei... Uite, *Belle* pleacă.

— *Atlanta Belle* a plecat, Angélique, spuse Maureen.

Dumnezeu se grăbește, își zise Angélique, tremurând în vântul ușor.

Nava nu mai era decât o formă vagă.

— Și uite și cuterul.

— Unde? Dumnezeule, ce ochi buni ai, eu abia dacă-l văd.

Angélique o strânse prietenește de braț pe Maureen.

— Sunt sigură că tu și Jamie o să... – văzu cum culoarea îi piere de pe chip. Nu te necăji, Maureen, o să fie bine, sunt sigură.

— Nu cred că am să pot da ochii cu el acum, murmură Maureen.

— Atunci... atunci o ștergem, am să-i spun că te-a durut capul și o să-l vezi mâine, în felul acesta o să ai timp să te mai gândești, mâine o să fie mai bine.

— În seara asta, mâine, eu m-am hotărât, spuse Maureen.

Cele două femei urmăreau cu privirea luminile cutterului care deveneau din ce în ce mai puternice. Peste câteva clipe deslușiră silueta înaltă a lui Jamie în cabina luminată. Era singur.

— Noapte bună, Maureen, ne vedem mâine, spuse Angélique.

— Nu, te rog, mai stai, nu pot să-l întâmpin singură. Te rog să rămâi.

Cuterul era la numai cincizeci de metri de dig. Văzură cum Jamie se apleacă afară, pe fereastră, și le face semn cu mâna. Maureen nu-i răspunse la salut. În spatele lor, felinarele luminau plăcut promenada și în casele mari și depozitele rămase neatinsse ardeau lămpi cu ulei. Undeva, niște bărbați cântau. Peste drum, la Legația franceză, Vervene cânta la flaut. Maureen stătea cu ochii ațintiți asupra bărbatului care se apropia. Acesta făcu din nou semn cu mâna, apoi se clătină pe punte.

— Maureen! strigă el, sincer fericit că o vede.

Angélique îi aruncă o privire și văzu că ochii lui Maureen se împlânziră și-și dădu seama că uitase de ea. Așa și trebuie, își zise ea și zâmbi în sinea ei. Maureen o să plângă și o să ție și o să jure că pleacă, dar n-o să plece, o să-l facă să sufere, dar o să-l ierte și n-o să uite niciodată, dar o să rămână – pentru că-l iubește. Ce proaste

suntem noi femeile! Se îndepărtă încet, în tăcere, bucură să rămână singură.

Noaptea era plăcută. În golf, clopotele băteau ora exactă. Departe, în larg, emisarul ei pornise la bordul navei *Atlanta Belle*, pe drumul spre victorie, un drum fără întoarcere pentru ei amândoi. Și pentru dușmanca ei, femeia din Hong Kong. Edward o va strânge cu ușa pe femeia aceea îngrozitoare și vom trăi fericiți după aceea până la adânci bătrâneți. Vom petrece mai mult de două luni la Paris, din doi în doi ani, vara în Provence, și voi întemeia o dinastie cu cele cinci mii de guinee ale mele, am o avere și fiecare bănuț cheltuit îmi va aminti de ea.

Ce prostie din partea lui Edward să creadă că aş putea fi vreodată prietenă cu ea, că aş dori așa ceva! Femeia aceea e rea. N-am s-o iert niciodată pentru ceea ce a făcut și a scris. Ilegitimă, nu? N-am să uit niciodată lucrul acesta și mă voi răzbuna, pe mine și pe Malcolm al meu, pentru toată nefericirea pe care ne-a pricinuit-o, mie și lui. Mă voi răzbuna pe cotoroașa asta. Îmi place porecla asta, își zise ea zâmbind. Acesta este unul din noile mele secrete. Mi-am dat seama că este o cotoroașă din primul moment când am auzit de ea și apoi în cele câteva ocazii când ne-am întâlnit și am luat masa împreună – abia dacă îmi vorbea, nu-i plăceam niciodată, oricât m-aș fi străduit. Este o cotoroașă. Chiar dacă are numai treizeci și opt de ani. Este și va fi întotdeauna pentru mine Struan Cotoroașă.

Angélique avea optsprezece ani și jumătate și câteva zile. Intră în holul Casei Struan, pe sub blazoanele îngemănate ale Leului Roșu scoțian și Dragonului Verde chinezesc, și urcă scara spre apartamentul ei. Intră, zăvorî ușa și se duse fericită la culcare, să doarmă buștean.

Șapte zile mai târziu, la cererea sa, Yoshi se întâlnește cu Sir William și ceilalți miniștri la Kanagawa și îi îmblânzi, încântat că Anjo căzuse din nou în cursa lui, dar mirat și el în egală măsură de faptul că gai-jinii nu pleaseră din zona devastată. Ideea lui era să aranjeze o întâlnire cu shogunul, de îndată ce acesta se va întoarce.

— Și când va fi asta? întrebă Sir William, iar el răspunsese:

— Am să aranjez cât de curând, trecând chiar peste tairo, sârmanul om este atât de bolnav, deși este încă tairo. Între timp vreau să cred că informațiile pe care le-am cerut pentru posibile acorduri viitoare între noi vor fi gata și sfatul meu va fi luat în considerare.

Apoi fregata *Pearl* fusese trimisă la Kagoshima cu o cerere oficială ca Sanjiro să-și ceară scuze, să plătească daune și să predea asasinii sau să-i identifice. Sanjiro o respinse ca fiind impertinentă. Săptămâna următoare escadra de război porni, având la bordul navei amiral pe Sir William și personalul său. Escadra era formată din *Eurylus* – 35 tunuri, *Pearl* – 21, *Perseus* – 21, *Racehorse* – 14, *Havoc*, *Coquette*,

goeleta cu zbuturi, *Argus* – câte 9 tunuri, ancorate la intrarea în golful Kagoshima, în afara liniei de bătaie a bateriilor de coastă, așezate la adăpostul a paisprezece forturi, pe ambele laturi ale golfului. Vremea se stricase.

Pe măsură ce condițiile se înrăutățeau, Sanjiro șovăia tot mai mult. În zorii celei de a cincea zi, când ploaia și furtuna se întetiseră, trei nave cu aburi, construite în străinătate și aflate în posesia provinciei Satsuma, ancorate în fața orașului fură capturate și scufundate. La amiază, toate bateriile de coastă deschiseră focul și amiralul Ketterer dădu ordin de angajare în luptă. Aliniată în urma navei amiral, flota porni în apele necunoscute. Ajungând în dreptul forturilor, toate navele deschiseră foc puternic spre ele, dar focul de răspuns al bateriilor fu mai puternic decât se așteptaseră.

La o oră după începerea luptei, *Eurylus* se răsuci și ieși din linie. Dintr-o greșeală de neiertat, ajunsese între un fort și o linie de tragere pe care trăgătorii de la țarm o exersaseră cu minuțiozitate. O lovitură puternică făcu să zboare capetele căpitanului și al comandantului care stăteau pe dunetă, lângă Ketterer și Sir William, iar un obuz de zece inci explodează pe punte omorând șapte marinari și rănind un ofițer, *Pearl* preluă conducerea în locul ei. Spre apusul soarelui *Perseus* eșua sub tirul bateriilor unui fort, dar *Pearl* îl trase afară fără pierderi. Lupta a continuat până la apusul soarelui. Mai multe forturi fură distruse, multe tunuri zdrobite, câteva depozite de muniții aruncate în aer. Nici o navă pierdută, nici un fel de alte victime în afara celor de pe nava amiral nu se mai înregistrară în noaptea aceea, Kagoshima arse așa cum arse mai înainte Yokohama. Furtuna se întetea.

În zori, fără să dea înapoi din cauza vremii nefavorabile, morții fură îngropați în mare și se dădu ordinul de reîncepere a luptei. Conducea *Eurylus*. Noaptea flota fusese ancorată în afara liniei de tragere, toate navele erau intacte, moralul ridicat, muniție din belșug în rezervă. Kagoshima era sfârtecătă, multe din baterii distruse. La răsăritul soarelui, când vântul devenise și mai puternic, spre nemulțumirea tuturor celor de la bord și în pofida protestelor lui Sir William, Ketterer ordonă flotei să se întoarcă la Yokohama. Deși erau departe de linia de tragere, câteva baterii de coastă continuau să tragă sfidătoare în direcția lor.

Ketterer declară că repurtase o victorie, orașul era ars, Sanjiro umilit și – lucrul cel mai important – flota era intactă – condițiile meteorologice îi impuseseră această hotărâre, susținea el.

La Kyoto, în momentul în care Ogama din Choshu auzi că Kagoshima fusese distrusă, și Sanjiro, ucis, așa i se transmisese, lansă un atac de noapte prin surprindere, cunoscut sub numele de cod Cer Purpuriu, pentru a recâștiga controlul asupra Porților, lăsându-se atras astfel într-o altă cursă aranjată de Yoshi. Imediat, Yodo din Tosa și toți

daimyo care stătuseră de-o parte se uniră cu shogunatul împotriva lui Ogama, căci era mai bine să fie un singur shogunat slab care să păzească Porțile, decât unicul și puternicul Ogama. Așa că lovitura fusese respinsă, Ogama silit să părăsească Kyoto și să se întoarcă la Shimonoseki și la strămtorile lui, ca să-și lingă rănilor, jurând răzbunare, mai ales împotriva fostului lui aliat, Yoshi. Și ca să se pregătească de război.

În Japonia nu se schimbaseră nimic. Nici Sanjiro nu fusese ucis – erau numai zvonuri răspândite de spionii lui Yoshi. Dar asta nu conta, Yoshi știa că făcuse un pas uriaș înainte spre câștigarea viitorului: era singur în stăpânirea – ce-i drept, cam firavă – a Porților, Ogama era exilat, Kagoshima distrusă, shogunul Nobusada se întorsese la Yedo fără prințesă, convins că Kyoto era un loc nesigur pentru persoana sa, shishii erau aproape exterminați, Anjo nu mai avea mult de stat pe acest pământ și, deocamdată gai-jinii erau domoliți.

Dar o lună mai târziu, emisarii lui Sanjiro veniră din Satsuma la Sir William ca să ceară pace. Sanjiro recunoștea că greșise, spusese numele ucigașilor, jură să fie prieten cu gai-jinii, aruncă vina pe shogunatul decăzut pentru toate problemele, îi invită pe gai-jini să facă comerț în orașul său reclădit, Kagoshima, și să discute chestiunea modernizării, sub toate aspectele și, printre altele, insistă: „Seniorul Sanjiro dorește să știți că Satsuma este o veche putere maritimă și ar trebui să aibă o flotă ca a dumneavoastră. Seniorul Sanjiro este bogat și poate să plătească în aur, argint, sau cărbune tot ce trebuie pentru navele ing’eriz și instructori ing’eriz...”

Spre supărarea lui, Yoshi auzi aproape imediat de această ofertă de la spionul lui, Inejin, și fu foarte mânios. Asta nu fusese în plan, nu se gândise nici o clipă la una ca asta care putea modifica echilibrul puterii.

Nu contează, își spuse el amărât în acel apus de soare. Se afla sus pe unul din crenelurile donjonului castelului din Yedo, și privea spre cerul vrâstat cu roșu-sângeriu și spre oraș, unde se aprinseseră focuri ici și colo, prevestind apropierea nopții. Nu contează, zeii ne mai joacă și câte o festă – dacă există zei. Cu zei sau fără zei, tot nu contează, așa e viața. Poate că am să câștig, poate că nu. Karma. Am să-mi amintesc de Testament. Și voi avea răbdare. Asta e destul.

Nu, nu e destul!

Deschise intenționat compartimentul secret și o rechemă în memorie pe Koiko, în toată splendoarea ei din vremurile bune de odinioară, cu râsul ei vesel de atunci. Asta îl bucură și îl calmă și gândul la ea îl conduse la Meikin și la ultima ei dorință înainte de moarte: „O baie și haine curate... Vă rog!” Zâmbi bucuros că i-o îndeplinise, dar asta numai pentru buna ei purtare.

— În viața aceasta, își zise el, icnind în răs în răcoarea serii, în

această Lume a Lacrimilor, ai nevoie de un anumit simț al umorului,
neh?

[1](#) Ajutor... Ajutați-mă (în franceză în original)

2 Transcrierea în engleză a unei înjurături rusești (în orig.).

3 Da, dar mâine va fi acolo. Dumnezeule, domnișoară, ce duhoare (în franceză în original).

4 Mulțumesc, domnule, sunteți foarte amabil (în franceză în orig.)

5 Sunt încântat să vă cunosc (în franceză în original).

6 Înjurătură (în franceză, în original – n.t.)

7 N-ai pentru ce, bătrâne (în franceză, în original).

8 Înjurătură rusească, stâlcit transcrisă.